

9 Giấc mộng xuân của Nữ hái hoa tặc

<u>Chương 1: Cùng Ngù</u>
Chương 2: Cứu Được Mỹ Nhân
Chương 3: Mặc Quần Áo
Chương 4: Quyến Rũ
Chương 5: Đẩy Ngã
Chương 6: Lừa Thịt
Chương 7: Quan Tâm
Chương 8: Đụng Chạm
Chương 9: Ngọt Ngào
Chương 10: Tư Định
Chương 11: Chật Vật
Chương 12: Cưỡng Gian
<u>Chương 13: Nhận Sai</u>
Chương 14: Đốt Lửa
Chương 15: Nam Nhân
Chương 16: Lần Hái Thứ Nhất
Chương 17: Gian Tình
Chương 18: Ở Chung
Chương 19: Chung Chăn
Chương 20: Ngây Thơ
Chương 21: Ẩm Ướt
Chương 22: Khát Vọng
Chương 23: Thiật Tình

Chương 24: Kích Thích

Chương 25: Thích

Chương 26: Hận A!!!

Chương 27: Thúc Tới Đi
Chương 28: Ta Tới!!!
Chương 29: Nói Chuyện Buổi Đêm (18+++)
Chương 30: Lần Hái Thứ 2
Chương 31: Hàng Xóm Hung Dữ
Chương 32: Vô Tình
Chương 33: Khiêu Khích
Chương 34: Tiết Khố
Chương 35: Một Gậy Khó Chịu
Chương 36: Không Cam Lòng
Chương 37: Chương 37
Chương 38: Say Rượu
Chương 39: Hoa Đào
Chương 40: Sáng Ngời
Chương 41: Ngực Phẳng
Chương 42: Sờ Tay
Chương 43: Hiếu Thuận
Chương 44: Si Mê
Chương 45: Ngủ Lại
Chương 46: Hiền Sư
Chương 47: Kinh Diễm
Chương 48: Cô Nương
Chương 49: Chiếm Hữu
Chương 50: Pháo Hoa
Chương 51: Xuất Giá
Chương 52: Hoang Đường
Chương 53: Dưới Bàn
Chương 54: Rửa Nhục
<u>Chương 55: Ép Buộc</u>
Chương 56: Bị Oan
Chương 57: Tương Kế

Chương 58: Điên Cuồng

Chương 59: Tựu Kê
Chương 60: Sợ Đái Ra Quần
Chương 61: Ban Tên
<u>Chương 62: Hoài Niệm</u>
Chương 63: Lòng Tốt
Chương 64: Trộm Hương
Chương 65: Tâm Ý
Chương 66: Chương 66.1: Đồi Bại
Chương 67: Chương 66.2
Chương 68: Chương 67.1: Bên Trong Xe
Chương 69: Chương 67.2
Chương 70: Chương 68: Hầu Hạ
Chương 71: Chương 69.1, Trấn Áp
Chương 72: Chương 69.2
Chương 73: Chương 70.1: Kết Tóc
Chương 74: Chương 70.2
Chương 75: Chương 71: Hộ Viện
Chương 76: Chương 72: Ấm Ức
Chương 77: Chương 73. Muốn Ta
Chương 78: Chương 74.1: Càn Rỡ
<u>Chương 79: Chương 74.2</u>
Chương 80: Chương 75.1: Hương Khuê
<u>Chương 81: Chương 75.2</u>
Chương 82: Chương 76.1. Chiến Tranh Lạnh
<u>Chương 83: Chương 76.2</u>
Chương 84: Chương 77.1: Cường Địch
<u>Chương 85: Chương 77.2</u>
Chương 86: Chương 78.1 Nạp Thiếp
Chương 87: Chương 79.1 Đổ Máu
<u>Chương 88: Chương 79.2</u>
Chương 89: Chương 80.1 Ước Định
Chirong 90: Chirong 80.2

Chương 91: Chương 81.1: Thật Hung Dữ
Chương 92: Chương 81.2
Chương 93: Chương 82, Thẩm Vấn
Chương 94: Chứng Từ
Chương 95: Chương 84, Nhảy Tường
Chương 96: Ánh Mặt Trời
Chương 97: Chương 86, Không Tiếp
Chương 98: Chương 87: Được Tấc
Chương 99: Chương 88.1: Tiến Độ
<u>Chương 100: Chương 88.2</u>
Chương 101: Đống Lửa
Chương 102: Cuồng Vọng
Chương 103: Chạm Mặt
<u>Chương 104: Chương 91.2</u>
Chương 105: Nguôi Giận
Chương 106: Chương 93: Tính Mạng Nguy Hiểm
Chương 107: Vấn Tình
Chương 108: Cỏ
Chương 109: Chương 96: Mưa To
Chương 110: Gặp Mặt
Chương 111: Chương 98.1: Thăm Dò
<u>Chương 112: Chương 98.2</u>
Chương 113: Đánh Vỡ
Chương 114: Mặt Dày
Chương 115: Người Nào Ngốc
Chương 116: Phần Thưởng
Chương 117: Gả Cho Ta
Chương 118: Thê Cương
Chương 119: Chương 105: Đại Hôn
Chương 120: Chương 106: Phòng Chứa Củi
Chương 121: Chương 107: Ăn Gian
Chương 122: Say

Chương 123: Điên

Chương 124: Chương 109.2

Chương 125: Tỉnh Mộng

Chương 126: Chương 110.2

Chương 127: Chương 111: Xui Xẻo

Chương 128: Chương 112: Thân Phận

Chương 129: Chương 113: Hang Sói

Chương 130: Chương 114: Dòm Trộm

Chương 131: Mồi

Chương 132: Cưới Cô

Chương 133: Liều Chết Quấn Quít

Chương 134: Uyên Ương

Chương 135: Không Sợ

Chương 136: Ngoại Truyện 1: Ẩn Trang Náo Loạn

Chương 137: Ngoại Truyện 2: Thần Tiên Quyến Lữ

Chương 138: Ngoại Truyện 3: Thời Gian Mang Thai Hạnh Phúc

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 1: Cùng Ngủ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Bóng đêm tràn ngập, khách điểm chìm trong yên lặng, hành lang bên ngoàiphòng khách truyền ra tiếng ngáy của nam nhân, to nhỏ không đồng đều.

Đường Hoan yên lặng không một tiếng động đi về phía trước, y như một con mèo đêm, cuối cùng

cũng dừng lại trước gian phòng khách phía cuối hành lang.

Lúc hoàng hôn ở trên đường nàng đã nhìn thấy hắn, hắn đang ở trong gian phòng này.

Người đó có một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, sau khi tiến thắng vào trong khách điểm, hỏi

phòng trả tiền, sau đó đi lên trên lầu, đối với xung quanh không thèm liếcmắt lấy một cái. Hắn mặc áo dài màu xám giản dị, cước bộ không nặngkhông nhẹ, mỗi lần bước lên bậc thang bằng gỗ, âm thành phát ra đềugiống y như nhau. Hai sườn áo theo cử động của hắn mà bay lên, lộ ra hai chân thon dài bên trong đang luân phiên nâng lên. Quần trong màu trắngcùng đôi giày màu đen, đơn giản gọn gàng, mang đến cho người xem mộtloại cảm giác nói không nên lời. Hắn lên lầu, ánh mắt của nàng cũng lêntheo, lại chỉ nhìn thấy mỗi sườn mặt hắn, rồi bất chợt, ánh mắt của hắnchợt đảo qua, lạnh lùng như băng.

Lòng Đường Hoan rung động, nàng muốn nam nhân này.

Sư phụ nói: Đêm đầu tiên của nữ nhân vô cùng ý nghĩa, nhất định phải tìm một người đẹp để phá đi.

Đường Hoan liếm liếm môi, không ngờ mình vừa mới xuống núi đã gặp ngay tuyệt phẩm.

Ngón trỏ chạm vào đầu lưỡi rồi nhẹ nhàng đặt lên giấy dán cửa sổ, chờ chođến khi chỗ đó thật ẩm ướt, một ống trúc cũng theo đó tinh tế đi vào,không có lấy một chút tiếng động.

Nam nhân lạnh lùng đều rất khó đối phó, tốt nhất vẫn nên dùng một chút thủ đoạn.

Nửa khắc sau, Đường Hoan đẩy cửa ra, lặng lẽ đi vào, tiến thắng tới đầu giường.

Cửa sổ mở ra, ánh trăng sáng tỏ chiếu vào, nam nhân nằm yên trên giường.

Đường Hoan ngồi xuống một bên, vừa lòng đánh giá nam nhân này. Nhìn nhìn, nàng không nhịn được vươn tay sở nắn khuôn mặt tuấn tú trắng nõn củahắn. Ngay cả bộ dáng khi ngủ cũng lạnh lùng như vậy, liệu người này khinóng sẽ thế nào?

Đến khi đầu ngón tay của nàng chỉ còn cáchkhuôn mặt tuấn tứ của hắn mấy tấc, mi tâm của nam nhân khẽ nhúc nhích. Đường Hoan thầm nghĩ không ổn, đang muốn lắc mình chuồn đi thì trước mắt ập tới một tia sáng lạnh, sau đó lạnh lẽo tràn vào, cho đến khi nàng có phản ứng lại, đã là một kiếm cứa cổ đau nhức.

Nàng che cố. Máu đỏ tươi ấm áp tràn đầy ra như ly nước trà, sau đó theo khe hở trên ngón tay nàng chảy ra ngoài.

Đường Hoan muốn chửi bới!

Chẳng qua nàng chỉ là muốn kiếm một gã nam nhân, chỉ nghịch một tẹo mà đã mất mạng là sao???

Tầm mắt chuyển mơ hồ, nàng không thấy rõ nét mặt của gã nam nhân này, chỉnhìn thấy hắn hình như đang ngồi dậy, quay mặt về phía nàng, lau kiếm.

Nàng không cam lòng, ngay cả hương vị của nam nhân nàng còn chưa có hưởng qua!

Thân thể không chịu khống chế đổ ra đằng sau, Đường Hoan ấn vào vòng ngọc trên tay.

Hắn giết nàng, nàng cũng muốn hắn chết, còn muốn khiến cho hắn vì không được thỏa mãn mà chết.

Bên trong vòng tay có dâm độc do sư phụ trước khi chết để lại cho nàng, tên là "Cửu hoan". Nam nhân trúng phải nó, sẽ hôn mê ngay lập tức, sau đó ở trong chín giấc mộng xuân mà tinh tẫn nhân vong.

Gáy chạm xuống đất, nàng đã không còn cảm giác đau, chỉ gắt gao theo dõi hắn.

Tống Mạch cảm thấy điều gì, quay đầu liếc mắt sang.

Nữ nhân trừng mắt nhìn hắn, chết không nhắm mắt.

Hắn không động đậy. Mặc kệ nàng có mục đích gì, nửa đêm lẻn vào phòng hắn, nàng đáng phải chết.

Đeo nhuyễn kiếm vào sau lưng, Tống Mạch đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên sau đó, thể lực mất hết, hắn ngã trở về giường.

Có sóng nhiệt theo tứ chi bốc lên.

Tống Mạch nhíu mày, biết mình đã trúng độc. Hắn không dám chậm trễ, nằm yênmột chỗ, ngưng thần vận công, cố bức ra dâm độc trong cơ thể.

*

Người chết hồn lìa khỏi xác, Đường Hoan thấy mình đang bay lên, vật vờ trên thân thể của hắn.

Mặc dù không có nước mắt, nàng vẫn muốn khóc.

Sư phụ đi rồi, sẽ chẳng có người nào quan tâm tới nàng nữa nhưng vì saonàng mới vừa xuống núi đã chết vậy! Nàng còn chưa có sống đủ, nàng không muốn tới âm tào địa phủ gặp sư phụ đâu!

Ánh sáng chợt lóelên, đối diện hiện ra một nữ nhân tuyệt đẹp: "Giỏi cho nha đầu ngốc này, vi sư tính ra con gặp nguy hiểm, ngay cả nam nhân cực phẩm đưa đến cửacòn không cần, vô cùng lo lắng chạy tới cứu con, con thế mà một chútcũng không nhớ vi sư?"

Đường Hoan choáng váng, đầu óc ngungơ: "Sư phụ, không phải người...sư phụ người cứu con đi, con còn chưa ănđược nam nhân, con không muốn chết!" Từ nhỏ nàng lớn lên bên cạnh sưphụ, nàng đã có thói quen gặp khó khăn là xin sư phụ giúp đỡ, nay nàngđã thành quỷ, nhìn thấy bây giờ cũng là quỷ hồn của sư phụ, có cái gìđáng sợ sao?

Sư phụ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chọc chọc trán nàng: "Ai bảo con không nghe lời? Ta đã bảo con luyện tập công phu cho tốt rồi hằng xuống núi, con không nghe, nghĩ chỉ cần khinh công giỏi thì sẽ không sao? Bây giờ xuống núi cái là biết, bằng cái công phu mèo quào của con, "hái" công tử thiếu gia vương tôn quý tộc thì không có việc gì, nhưng con thấy chưa, võ công của người này còn cao hơn cảta, con muốn "hái" hắn, còn không phải là đưa cổ lên chịu chết sao?"

"Con đâu có biết võ công hắn cao..." Đường Hoan oan ức cúi thấp đầu.

Sư phụ hừ một tiếng, lười không thèm tranh cãi với đồ đệ: "Quên đi, lầnnày xem như cho con bài học, về sau trước khi động thủ, cần phải xácđịnh xem mình có mạng mà ăn không." Nói xong thì thô lỗ giữ chặt bả vaiđồ đệ, kéo hồn phách Đường Hoan trở về thân thể nàng.

Hồnphách Đường Hoan trở về vị trí cũ, con ngươi vừa mới đứng yên nhất thời sáng lên. Dường như vẫn chưa kịp thích ứng lại với cơ thể nên nàng tiếp tục nằm yên một chỗ, lát sau mới đứng dậy khen ngợi không dứt: "Sư phụ, người thành thần tiên rồi sao? Còn có thể khởi tử hồi sinh nữa!"

Sư phụ liếc mắt nhìn nàng một cái, sờ lên miệng vết thương đã khép miệng của nàng, giận dữ quát: "Thần tiên? Nghĩ đến đẹp! Ta chỉ là một tiểu quy, bởi vì "hái" được diêm vương, hẳn sủng ta, mới cho ta một ít pháp thuật. A Hoan à, ta hiện tại không có khả năng lớn gì, không thể giúp con thoát hiểm.

Mà một mạng đền một mạng, nếu Tống Mạch vìcon mà chết, con cũng không sống được. Chỉ có con tự mình giúp hắn giải độc, cứu về tính mạng của hắn, con mới có thể sống."

"A?"

Đường Hoan khiếp sợ trừng to mắt, không để tâm đến việc vì sao sư phụ biếttên của nam nhân này, mặt mày nhăn nhó đau khổ nói: "Nhưng mà Cửu hoanthì làm gì có thuốc giải!" Năm đó chính mồm sư phụ nói cho nàng, nói làCửu hoan chính là đệ nhất dâm dược của hái hoa tặc.

Sư phụ gật gật đầu: "Ta đương nhiên biết nó không có thuốc giải nhưng bâygiờ ta có một thủ đoạn nhỏ, có thể giúp con nhập vào 9 giấc mộng xuâncủa hắn. Chỉ cần mỗi lần con đều có thể khiến hắn cam tâm tình nguyệnhoan hảo với con, đến khi qua được chín giấc mơ, cả hai đều không sao."

Đường Hoan nháy mắt mấy cái, đầu óc nhanh chóng chuyển động, "Nếu hắn mơ mộng xuân, con sẽ phải "hái" hắn, hắn sẽ tự nhiên vui vẻ theo con hoan hảosao. Nhưng mà sư phụ ơi, võ công của hắn cao như vậy, chờ đến khi cả hai tỉnh rồi, hắn nhớ lại cảnh tượng trước khi mộng, chẳng phải sẽ giết con thêm lần nữa sao?"

Sư phụ mim cười nhìn nàng: "Nha đầu ngốc, ta đã sắp xếp tốt cho con rồi. Con yên tâm, chín giấc mộng này, chỉ cócon nhớ rõ mọi chuyện, còn đối với Tống Mạch, mỗi lần đều là một lầnmới. Cảnh trong mơ chấm dứt, dâm độc trải qua chín lần phóng thích, hắnnhất định sẽ phải mê man một ngày.

Sau khi tỉnh lại, cho dù làchuyện lần này con đến "hái" hắn, hắn sẽ chỉ tưởng là mơ, hắn sẽ khôngnhận ra được. Khi đó con sẽ có cơ hội trốn đi."

Vậy chẳng phải là ngay cả đường lui thế nào cũng có sẵn rồi sao?

Đường Hoan cười híp mắt, giống như đã chắc thắng trở về.

Sư phụ nhìn bộ dáng ngốc nghếch của nàng, bèn dữ tợn chọc chọc trán nàng: "Ngừng lại, con đừng cười vội. Ta cảnh cáo con, Tống Mạch là người kiênđịnh, cho dù trúng độc, hắn cũng không dễ dàng động lòng trước con đâu. Nếu con không cố gắng, không thể làm cho hắn chủ động hoan hảo với con, đến lúc đó cho dù con đã hoàn thành tám giấc mộng, thất bại một lần vẫnhồn phi phách tán như cũ. Còn nữa, trước khi con hoan hảo với hắn, conkhông thể thất thân cho người khác, cũng không được để hắn bị ngườingoài chiếm trước, nếu không cảnh trong mơ sẽ lập tức chấm dứt, cả haicứ trực tiếp đi xuống gặp ta luôn. À, đúng rồi, trong mộng cũng vẫn liên hệ với thực tại, nếu hai người các con có người nào chết, vậy kết cụccũng y như trên."

Đường Hoan muốn khóc, thật sự là quá khó a...

Rốt cuộc vẫn là nuôi từ bé đến lớn, sư phụ xoa xoa đầu nàng, giọng nóichuyển nhẹ nhàng: "A Hoan à, con cũng không cần quá lo lắng, mỗi

mộtgiấc mộng con đều có thời gian một tháng để bắt được hắn, chỉ cần thành công hoan hảo sẽ tiến vào giấc mộng tiếp theo. Hơn nữa trong mộng, cảhai đều là người thường, đều không có võ công, chỉ cần con nhớ kỹ kiến thức trước kia sư phụ dạy cho con, thu phục Tống Mạch cũng không phải điều gì quá khó khăn."

Bà đã nói nhiều như vậy, đến khi gặpnạn cũng có thể dùng bản lĩnh vào không ít chỗ, đầu óc Đường Hoan cóchút chậm chạp, vẫn đang vùi đầu chậm chạp tiêu hóa.

Sư phụkhông có nhiều thời gian chờ nàng như vậy, bà vung tay lên, đưa Đường Hoan nằm lên giường, lại nhét một viên ngọc vào tay nàng, nghiêm túc dặn dò: "Một lát nữa sư phụ sẽ lập kết giới, có thể cam đoan cả hai sẽkhông bị bên ngoài quấy rầy, bên trong đó có linh khí giúp chấn định hồn phách của con. Nếu con thành công vượt qua chín giấc mộng, hồn phách sẽ yên ổn, hoàn toàn khôi phục. Nếu thất bại, kết giới biến mất, con sẽhồn phi phách tán. Cầm lấy, viên ngọc này là Dẫn Mộng đan, sau khi connuốt vào, phải nhanh chóng tiếp xúc cả bốn cánh môi của hai người vớinhau, sau đó con sẽ bước vào trong mộng của hắn. Được rồi, sư phụ điđây, A Hoan, con phải nhớ kỹ lời sư phụ nói, nhất định phải thành công,nếu không sau này có gặp ma quỷ cũng đừng nói con là đồ đệ của ta! Taxấu hổ lắm!"

Nói xong, sư phụ vẽ ra một tầng kết giới mỏng manh lấp lánh, cuối cùng còn quay lại nhìn nàng một cái, rồi biến mất.

Đường Hoan kinh ngạc trong chốc lát, nàng vẫn rất luyến tiếc sư phụ.

Nhưng mà nghĩ đến sư phụ lúc còn sống đối với nam nhân nào cũng thành thạo,bây giờ chết biến thành quỷ rồi mà vẫn y như cũ, ngay cả diêm vương cũng phải cúi xuống dưới gấu váy của bà, đáy lòng Đường Hoan liền tràn đầycảm giác không cam lòng và ý chí sẵn sàng xông pha.

Nàng là đồ đệ duy nhất của sư phụ, nàng không thể để sư phụ mất mặt được!

Không phải chỉ là 9 giấc mộng thôi sao, nàng sẽ ăn nam nhân này đến sạch sẽ!Ăn chết hắn đi! Sau khi tỉnh lại trốn đi á? Nàng mới không, chờ đến khinàng tỉnh lại, nhân lúc hắn còn hôn mê, nàng sẽ lấy kiếm của hắn giếtchết hắn, để cho hắn nếm thử cảm giác bị cắt cổ là như thế nào!

Đường Hoan sờ sờ cổ, vết thương trí mạng kia vẫn khắc sâu trong lòng nàng,đời này không thể nào quên. Nàng càng nghĩ càng tức giận, xoay ngườingồi xổm trên đùi nam nhân kia, tay rút lấy nhuyễn kiếm của hắn. Sư phụmắng nàng ngốc, cái này có phải tại nàng đâu chứ? Hắn rút binh khínhanh không kịp chớp mắt, người hắn lại trông chẳng khác nào thư sinhlạnh lùng, ai có thể nghĩ hắn là kẻ giết người không chớp mắt đây!

Đường Hoan hận, nàng dùng nhuyễn kiếm rạch lên xiêm y của Tống Mạch.

Rạch đến phần dưới eo của hắn, ánh mắt nàng ngưng đọng, dừng lại ở cái đang dựng đứng lên như cái lều của hắn.

Đường Hoan không có tiền đồ nuốt nuốt nước miếng. Lúc trước, sư phụ xuất mônhái hoa nhất định sẽ mang nàng theo. Cho nên nàng chẳng những đã gặp qua rất nhiều nam nhân, mà cảnh tượng gặp nhiều nhất chính là cảnh sư phụbị nam nhân đè lên hoặc bà cưỡi ở trên người đám nam nhân đó rồi làm đủcác loại tư thế nóng bỏng. Sư phụ kêu la lớn tiếng như thế, thoải máinhư thế, cảm giác được nam nhân nhập vào nhất định rất sung sướng chăng?

Cả người Đường Hoan nóng lên.

Nàng nhanh chóng cởi bỏ hết xiêm y của mình. Nếu trong mộng cũng phải háihắn, không bằng nhân lúc tỉnh táo hái hắn luôn. Như vậy cho dù cuối cùng có không thành công, nàng cũng coi như đã hưởng qua nam nhân!

Ngẫm lạicũng đúng. Là một hái hoa tặc, nếu khi chết vẫn là thân xử nữ, sư phụkhông chê nàng, chính nàng cũng không dám đi gặp..quỷ!

Khônglàm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng. Nàng cầm lấy vật kia của Tống Mạch đặt vào trước của mình, sau đó đắc ý mà mạnh mẽ ngồi xuống, tựa như muốn ăn sống nuốt tươi kẻ thù.

"A!"

Đau quá a...Đau đến nỗi hồn phách của Đường Hoan đều bay cả ra ngoài!

Không xong rồi, sư phụ sẽ không có khả năng cứu nàng lần thứ hai. Đường Hoankhông dám chậm trễ nữa, liền lấy tư thế này ghé vào ngực của hắn, thừadịp trước khi hồn phách vì đau quá mà bay ra nàng uống luôn viên Dẫnmộng đan, cúi đầu hôn lên đôi môi của hắn.

Khác hắn với khí chất trong trẻo lạnh lùng của hắn, môi hắn ấm ấm, mềm mềm, cảm giác thật tuyệt...

Đường Hoan không nhịn được liếm liếm môi hắn, đang muốn mở khớp hàm của hắnra, đột nhiên có một sức mạnh từ đâu tới hút nàng vào, trong đầu nàngnhất thời trống rỗng.

Trong phòng không có lấy một tiếng động.

Trên giường có một đôi nam nữ, không hề động đậy.

Bọn họ dùng tư thế thân mật nóng bỏng nhất ở cùng một chỗ, vậy mà lại giống như đã ngủ say, khuôn mặt thả lỏng.

Kết giới xung quanh không ngừng lưu chuyển, phát ra những tia sáng, tựa như đang vuốt ve, vỗ về, ổn định hồn phách của nữ nhân trên giường.

Âm tào địa phủ,

Sư phụ vốn đang cưỡi trên người diêm vương chợt nhíu mày.

Diêm vương không khỏi đau lòng, dừng lại thế công: "Có phải sâu quá, khiến nàng đau không?"

Sư phụ lắc đầu: "Không phải, chỉ là đồ đệ của ta...A, chàng muốn làm gì?"

Diêm vương xoay người đem bà đặt ở dưới thân, sắc mặt khó coi đến cực điểm: "Bổn vương hầu hạ nàng còn không thoải mái sao? Dám phân tâm ư!" Nóixong lại vội vàng tiếp tục động tác vừa rồi.

Sư phụ bị tập kích bất ngờ nên không thể suy nghĩ gì nữa.

Mưa gió qua đi, sư phụ mị nhãn như tơ nhìn nam nhân lạnh lùng cao ngạo đang tắm rửa cho bà, trong đầu nghĩ rằng, đồ đệ ngốc dám cưỡi lên người Tống Mạch, tuy nói là để giải dâm độc trên người hắn, cảnh trong mơ của hắnkết thúc khi bắt đầu giấc mộng mới nhưng nếu đồ đệ có thể thành công hái Tống Mạch được chín lần. Vậy sau khi Tống Mạch tỉnh lại, bị cảnh trongmơ kia khiến lòng rung động, có lẽ sẽ tha không giết đồ đệ nữa?

Tựa như nam nhân bên cạnh bà đây, lạnh lùng như thế, còn không phải phục tùng bà sao?

Đồ đệ ngốc, vi sư chờ con thành công!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 2: Cứu Được Mỹ Nhân

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Sắp tới hoàng hôn, ở phía tây mặt trời khuất một nửa sau dãy núi, chỉ còn lại một nửa chiếu hồng cả ánh nắng chiều.

Cả ngọn núi được bao phủ trong ánh chiều tà, nửa sáng nửa tối.

Dưới núi khói bếp nổi lên bốn phía, dân thôn đều đang chuẩn bị làm cơm chiều.

Trên núi, cổ thụ mọc dày đặc, trừ bỏ tiếng chim cùng côn trung kêu vang,cũng chỉ có gió thổi lá cây xào xạc, tiếng nước chảy róc rách.

Đường Hoan ngồi bên suối, kinh ngạc nhìn hình bóng chiếu ngược trong nước, mãi lâu sau vẫn không thể hoàn hồn.

Sư phụ nói nàng có thể vào trong mộng của Tống Mạch, nàng cũng không tintưởng lắm. Cho đến khi một chùm sáng trắng hiện ra,nàng thấy mình độtnhiên bị đưa tới một nơi thực chân thật.

Nàng đương nhiên đã từng mơ, trong mơ ngoại trừ chuyện khiến cho nàng sợ hãi hoặc vui sướng thì bối cảnh xung quanh đều rất mơ hồ. Sau khi tỉnh lại nàng chỉ mơ hồbiết được mình đã mơ thấy chỗ nào, gặp được người nào, đã xảy ra chuyệngì nhưng tuyệt đối không hề có cảm nhận chân thật như thế này.

Gió là nhẹ nhàng, không khí thì tươi mát, lỗ tai lại ong ong.

Bên cạnh có tiếng tiểu ni cô đang oán giận với nàng, nói hôm nay không thểxin đủ số tiền sư phụ đã giao, lại về muộn như vậy, nhất định sẽ bịphạt.

Đường Hoan nhìn bộ xiêm y màu xám giống nhau y sỳ củahai người, lại nhìn mũ ni cô trên đầu đối phương, nàng nhanh chóng chạyđến bên dòng suối.

Nàng tìm một khúc suối, dòng nước nơi đó chảy chậm, như một mặt gương, chiếu rõ khuôn mặt nàng.

Nét mặt quen thuộc, may mắn, đây chính là bộ dáng của nàng.

Trên đỉnh đầu cũng có mũ ni cô!

Đường Hoan cực kì thong thả nâng tay lên, chậm rãi gỡ cái mũ xuống.

Nhìn cái đầu trụi lủi của mình, Đường Hoan tin, nàng đang ở trong mộng.

Đầu của nàng...

Sư phụ ơi sư phụ, sao người không thể sắp xếp cho con một thân phận tốtmột chút? Đầu trọc đi hái hoa, nam nhân bình thường nào cũng sẽ khôngthèm.

Đúng rồi, Tống Mạch đang ở đâu?

Khi ý niệmnày xuất hiện trong đầu, Đường Hoan đột nhiên có chút choáng váng, cònchưa kịp phản ứng lại, người đã té ngã trên mặt đất.

"Minh Tuệ, Minh Tuệ, tỷ làm sao vậy?"

Nàng nghe thấy có người đang kêu ở bên cạnh, giọng nói tràn đầy lo lắng.

Đường Hoan từ từ mở to mắt, nhìn tiểu ni cô trước mắt, nàng kì quái nhớ ra. Tiểu ni cô này tên là Minh Tâm, trước đây cùng nàng vào am ni cô, báicùng một sư phụ, coi nhau như tỷ muội. Hôm nay hai người xuống núi hóaduyên, tiền bạc gì cũng không xin được, chỉ có buổi trưa được người

bốthí cho hai cái bánh bao, sau đó kéo dài tới bây giờ vẫn chưa bỏ bụngđược cái gì. (Hóa duyên = đi xin đồ ăn chay)

"Tỷ không sao,chỉ là đói quá nên ngất." Nàng nói dối theo bản năng rồi đứng dậy, đưalưng về phía Minh Tâm che đi bối rối trong mắt.

Trong trínhớ của nàng Tống Mạch không hề tồn tại, bây giờ nàng nên làm cái gìđây? Một chút manh mối cũng không có, nàng nên đến nơi nào tìm hắn?

Đói đến choáng váng là chuyện thường, Minh Tâm cũng không suy nghĩ nhiều, giật nhẹ tay nàng nói:

"Tỷ cố gắng nhịn một chút, chúng ta quay về am. Sư phụ thấy chúng ta vềmuộn, nhất định sẽ dặn mọi người chừa lại cho chúng ta một ít cháo."

"Ù."

Đường Hoan không phản đối, chủ động đi lên núi. Nàng thật sự rất đói bụng,bụng réo kêu liên tục. Nàng không có công phu của kiếp trước, chỉ là một ni cô, muốn chạy trốn cũng rất khó, tốt nhất cứ tạm thời ở lại am ni cô xem xét tình huống.

Sư phụ nhất định sẽ không hại nàng, nếu người đã giúp nàng vào trong mộng của Tống Mạch, nhất định người sẽ cho nàng manh mối.

Nơi này chỉ cách am ni cô nửa canh giờ nữa là đến, hai người đều đói bụng, đều ủ rũ, ai cũng không có tâm tư nói chuyện.

Sắc trời càng ngày càng tối, một chút ánh hồng phía cuối chân trời cũng bắt đầu tắt.

Có lẽ là do bản năng từ nhỏ đã tập võ, vào trong mộng, cho dù không cócông phu trong người, Đường Hoan vẫn có thể nhận ra nguy hiểm.

Nàng quay mạnh đầu lại.

Đối diện là hai gã nam nhân.

Bởi vì không đoán được nàng sẽ có hành động này cho nên hai người đó chợtkhựng lại, sửng sốt một lát mới trốn vào đẳng sau cây. Ngay sau đó,không đợi Đường Hoan kịp suy nghĩ, hai người này lại nghênh ngang đi ra, trong đó gã nam nhân cao lớn mặc áo vải thô nhìn thẳng về phía nàng,trong mắt có ý cười dâm uế: "Vốn định cứ thế ra tay, không ngờ tiểu nicô Minh Tuệ thật đúng là thông minh. Nếu đã thế, chúng ta đành làm luôn ở đây vậy!" Vừa nói xong, hắn đánh mắt ra hiệu với đồng bọn. Nam tử gầynhỏ kia lập tức chạy đến trước mặt hai người Đường Hoan, miệng cười khả ố không ngừng.

Đường Hoan nhíu mày, trong trí nhớ hiện giờ của nàng thế mà lại có hai người này.

Gã cao tên Kiều Lục, không cha không mẹ, từ nhỏ đã trộm cướp không chuyệnác nào không làm, cố tình người này vừa sinh ra đã cao lớn khác thường,người trong thôn thấy hắn không thể không dè chừng, chỉ ngóng trông hắnchết sớm siêu sinh sớm. Gã đi bên cạnh gọi là Khỉ Ốm, đi theo bên ngườiKiều Lục, chịu trách nhiệm trợ giúp.

Nay Kiều Lục đã gọi thắng tên nàng, chẳng lẽ hắn đã theo dõi nàng từ sớm?

Nếu còn có công phu, Đường Hoan chắc chắn sẽ đá cho Kiều Lục một cái nhưngbây giờ, nàng chỉ có thể chạy thôi. Trong chí nhớ, thân hình này gánhhai thùng nước đi một dặm đường cũng có thể đau cả buổi sáng, chỉ sợngay cả Khỉ Ốm cũng không đánh nổi!

"Chạy!"

Đường Hoan đẩy Minh Tâm đang run rẩy trốn sau lưng nàng sang một bên, ý bảo Minh Tâm chạy sang phía đông, còn nàng sẽ chạy vào cánh rừng phía tây. Nam bắc đã bị chặn, cho dù là một đấu với một, tốt xấu gì vẫn còn một đường sống.

Nàng không thể chết được, cũng không được thấtthân, nếu không phải trong trí nhớ Minh Tâm là một con người rất lươngthiện, nàng ấy ngay cả đánh cũng không dám đánh, nàng đã không chạy thếnày rồi!

Đường Hoan không thể làm được gì, nàng cũng không nhìn Minh Tâm có chạy không, chỉ liều mạng chạy về phía trước.

Nàng nghe thấy Kiều Lục chỉ huy Khỉ Ôm đuổi theo Minh Tâm còn hắn đuổi theo nàng.

Rốt cuộc Đường Hoan cũng hiểu được ý nghĩa câu "hồng nhan họa thủy", nếunàng có bộ dạng bình thường như Minh Tâm, hiện giờ người đuổi nàng đã là Khỉ Ôm, dù thế nào Khỉ Ôm so với Kiều Lục vẫn dễ đối phó hơn nhiều.

Cỏ dại dưới chân mọc dày đặc, gió thổi ở bên tai vù vù, bước chân nặng trịch phía sau càng ngày càng gần.

Đường Hoan lại muốn chửi bới!

Nàng vốn đã đói bụng, lại ở trong núi bôn ba một ngày trời, làm sao có thể chạy nhanh đây?

Nhưng mà không chạy không được a!

Nàng thích hái hoa chứ không thích bị hái! Mặt hàng như Kiều Lục, có xách giày cho nàng cũng không xứng.

Nhưng mà nếu không liên quan tới chuyện sống chết mà nàng lại không thể chạynổi, để cho hắn làm một lần cũng không sao. Nhìn dáng người của hắn, khả năng chắc cũng không tệ lắm, cùng lắm thì lúc làm nàng cứ nhắm mắt lại, coi như bị heo gặm. Thế mà cố tình lúc này nàng lại phải vì Tống Mạchmà thủ thân như ngọc a!

Đang suy nghĩ, đột nhiên dưới chân bị hẫng, cả người nàng bay thẳng xuống dưới!

Khinh công của nàng a!!!

Trong lòng Đường Hoan kêu rên, cũng may nàng vẫn biết nặng nhẹ, sau khi ngã xuống đất vẫn lập tức đứng lên tiếp tục chạy.

Ai ngờ nàng vừa mới đứng lên, gã phía sau đã như hổ đói vồ mồi đè ép xuống dưới, cả hai cùng rơi xuống cạnh một tảng đá to, nàng bị ngã úp sấpxuống dưới, hộc ra mấy ngụm máu!

"Chạy à, nàng còn chạy à, ta xem nàng còn chạy thế nào!" Bàn tay to của Kiều Lục đè chặt vòng eománh khảnh của nữ nhân bên dưới, xoa bóp thật mạnh mấy cái tính để trừng phạt, rồi hắn thuận thế nửa ngồi xuống, sau đó giữ chặt bả vai nàng, dễ dàng đem người xoay lại.

Hắn nhe răng cười, xoay người ngồi trên đùi tiểu ni cô, thấy sắc mặt tiểu ni cô tái nhợt, còn giống như vẫn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, liền đắc ý vỗ vỗ mặt nàng: "Choángà? Sao lại không nói gì?" Nói xong, hắn nắm lấy áo nàng, dừng sức xémột cái liền đem xiêm y bằng vải thô bên ngoài lộ ra hơn nửa, lộ ratrung y bên trong.

Trung y màu trắng hiển lộ rõ ràng phần ngực cao ngất, theo hô hấp cao thấp phập phồng.

Cả người Kiều Lục nhất thời nóng lên: "Không ngờ tiểu sư phụ Minh Tuệ nhìn hơi gầy nhưng nơi này lại rất có thịt." Sau đó hắn không khách khí

màxoa nhẹ ngực Đường Hoan.

Bị đối xử thô bạo như vậy cuối cùng cũng đem hồn phách Đường Hoan quay trở lại.

Trên người cứ như bị đá tảng đè nặng, căn bản không thể nào giãy ra. ĐườngHoan cắn răng trừng mắt nhìn Kiều Lục, khoát tay một cái, đem tất cả bùn đất cùng tro bụi ném thắng về phía Kiều Lục.

Kiều Lục bất ngờ không kịp phòng bị, tuy đã quay đầu kịp thời nhưng vẫn bị cát bay vào mắt.

Đường Hoan nhân lúc hắn đang ngoảng đầu thì mạnh mẽ đẩy ra.

Đẩy không được....

Rốt cuộc Đường Hoan cũng có thể cảm nhận được sức lực giữa nam với nữ cáchnhau thật xa. Kiều Lục chỉ cần ngồi trên người nàng, dù có phân tâm, nàng cũng không thể đẩy đi.

Mắt thấy Kiều Lục đang nâng tay dụi mắt, khóc môi mím chặt, Đường Hoan vừa vội lại vừa hoảng.

Xong rồi, đánh không lại, ngược lại còn chọc giận đối phương, nàng có thể làm sao bây giờ?

Nàng còn chưa nghĩ ra biện pháp nào, Kiều Lục đã quay đầu, nhìn nàng, conmắt bên trái có chút phiếm hồng, cũng không biết là tức giận hay làkhông sao.

Hắn nắm lấy hai tay nhỏ bé không thành thật củanàng ấn lên đỉnh đầu, rồi cúi đầu lạnh lùng nhìn nàng: "Minh Tuệ, đây là nàng chọc ta trước, ta vốn thấy nàng tuổi còn nhỏ, cũng muốn dịu dàngthương nàng nhưng nàng như vậy đừng trách ta không khách khí!" Nói xongbắt đầu cởi xiêm y của nàng.

Hắn cảm thấy ni cô này thật vừa mắt, chonên hắn không xé rách mà là cởi ra cho nàng. Như vậy sau khi xong việc, nàng vẫn có thể xiêm y chỉnh tề mà trở về. Xảy ra việc này, nhất định nàng sẽ giấu diễm, nàng bình yên vô sự, ngày sau hắn vẫn có thể tìm nàng tiếp tục.

Một ngày hoan hảo tính là gì? Khó khi nào gặp được tiểu ni cô xinh đẹp, hắn vẫn muốn chiếm lấy nàng cho đến khi nào chánhắn mới thôi.

Đường Hoan nhìn theo ánh mắt và động tác của hắn dường như hiểu được điểm gì.

Sư phụ đã dạy nàng, đối phó với nam nhân, không thể dùng sức mạnh.

Thừa dịp hắn cúi đầu nhìn nàng, Đường Hoan dùng sức cắn môi một cái, đau đến chảy nước mắt, đáng thương nói: "Kiều, Kiều Lục ca, huynh thích muội có phải không?"

Giọng nói của nàng mềm mại trong trẻo, không hề khiến người ta chán ngán mà còn vô cùng cuốn hút.

Kiều Lục sửng sốt một lát, ngăn chặn lửa nóng trong lòng, nhìn chằm chằm hai mắt rưng rưng nước của nàng hỏi: "Là sao?"

Tâm tư Đường Hoan nhanh chóng chuyển động, sợ bị hắn nhìn ra, nàng nhắm mắt thút tha thút thít nói: "Kiều Lục ca, thực ra, thực ra muội cũng khôngmuốn làm ni cô nhưng từ nhỏ muội đã bị bán vào trong am, làm việc quầnquật, trừ bỏ làm ni cô muội cũng không biết có thể làm cái gì. Hôm naybiết Kiều Lục ca thích muội, trong lòng muội rất vui vẻ, đột nhiên nảyra hy vọng. Phụ thân và nương muội ký tử khế, đời này muội không thể rời khỏi am ni cô nhưng nếu có thể cùng Lục ca làm một đôi vợ chồng dù giả, thường thường cùng huynh ra ngoài gặp gỡ, muội đây cũng thỏa lòng lắmrồi."

Kiều Lục tuy rằng không ngốc nhưng nghe thấy mỹ nhânnũng nịu thổ lộ nguyện ý đi theo mình, lòng hắn vẫn chấn động khôngthôi, "Nói như vậy, nàng nguyện ý đi theo ta sao? Vậy vì sao mới vừa rồi nàng lại chạy?"

Trong lòng Đường Hoan mừng thầm, bên ngoài vẫn ra vẻ bất đắc dĩ lại thẹn thùng đáp: "Huynh như vậy làm muội sợ, vừa thấy sẽ tưởng là người không tốt, muội nhất định sẽ sợ nên mới chạy. Bây giờ bị huynh bắt được, cho dù hôm nay chạy thoát, về sau chỉ cầnhuynh có lòng bắt muội, thì muội có trốn cũng không thoát, vậy, vậy cònkhông bằng theo huynh..."

Nhìn chẳm chẳm khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của nàng, Kiều Lục không thể kiềm chế được, cởi nhanh quần củamình, ghé vào cổ Đường Hoan cắn cắn: "Minh Tuệ tốt, nàng đã nghĩ như vậy, vậy Lục ca nhất định sẽ đối đãi với nàng thật tốt, nàng đừng sợ,đây là lần đầu tiên của nàng, đau một chút sẽ không sao, về sau sẽ dễdàng hơn nhiều!"

Mùi trong miệng hắn tỏa ra tuyệt đối khônghề dễ ngửi, Đường Hoan cố nén cảm giác buồn nôn, nhỏ giọng cầu xin: "Lục ca, muội, huynh, ngày mai chúng ta làm có được không? Hôm nay muội đãvề muộn, nếu lại trì hoãn thêm nữa, nhất định sư phụ sẽ phạt muội quỳ cả đêm. Vì không để cho sư phụ hoài nghi, vì tương lai chúng ta có thể dễdàng gặp mặt, hôm nay huynh nhẫn nại trước được không? Được không?"

Động tác của Kiều Lục thoáng ngừng lại.

Đường Hoan nhanh chóng đốt thêm lửa: "Lục ca..." Giọng nói ngọt ngào đến chính nàng cũng phải run rẩy.

"Được, hôm nay ta đây sẽ nhẫn vậy." Kiều Lục trầm giọng trả lời.

Đường Hoan mừng rỡ.

Ngay sau đó Kiều Lục liền cởi quần nàng ra, đỡ vật của hắn vào nơi đó củanàng: "Nhưng mà ta cũng không phải không biết nàng cố tình ăn nói

ngọtngào để lừa ta đâu! Như vậy đi, nàng đang gấp như vậy, ta cứ muốn nàngtrước, đi vào một chút, lần khác sẽ cho nàng nếm thử lợi hại của Lụcca!"

Nói xong liền chuẩn bị đâm mạnh về phía trước.

Đường Hoan vừa đau vừa giận, chẳng lẽ lưu manh cũng đều thông minh như vậy?

Nếu để hắn vào được, vậy không phải bao nhiều lấy lòng cầu xin lúc trước của nàng đều uổng phí sao?

"Kiều Lục, nếu ngươi dám đi vào, lão..."

Nàng trừng mắt rống to, hai chữ "lão nương" còn chưa ra hết khỏi miệng, chợt có một bóng hình cao lớn bay qua đầu Kiều Lục đứng ở phía trên nàng.

Một khắc kia, lòng Đường Hoan chợt có linh cảm, đem tiếng mắng chửi chuyển thành than khóc,

"Buông ta ra..."

Nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng cả đời không thể nào quên, Đường Hoan cố nén cười nhắm chặt mắt lại.

Có lẽ nàng đã đoán được mộng xuân này là thế nào rồi.

Lưu manh bức ni cô, Tống Mạch cứu ni cô, sau đó hắn không chống được sự dụhoặc từ vẻ ngoài xinh đẹp của ni cô mà chính mình làm tới?

Vậy nếu đem quần áo nàng cởi sạch sẽ chẳng phải là càng dễ dụ hắn mắc câu hay sao?

Thấy Tống Mạch đang đánh Kiều Lục, Đường Hoan lặng lẽ kéo cái yếm Kiều Lụccòn chưa kịp cởi vén sang một bên, lộ ra một phần bộ ngực sữa.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 3: Mặc Quần Áo

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đấu một với một, Kiều Lục chưa bao giờ ở thế hạ phong.

Không nghĩ tới hôm nay đang lúc vui vẻ, thế mà lại bị người khác từ đẳng sau túm áo ném ra ngoài.

Hắn không thèm nhìn xem người đến là ai liền vung quyền đánh ra phía sau.

Tống Mạch nghiêng người tránh đi một quyền của Kiều Lục, sau đó giữ lấy tayhắn, kéo mạnh một cái, rồi ấn Kiều Lục quỳ rạp trên mặt đất, nhấc chândẫm lên thắt lưng hắn, hung hăng dí một cái, nghiền cho đến khi tới gầnngũ tạng của Kiều Lục, khiến hắn kêu la thảm thiết, cố gắng quay đầunhìn đối phương, liên tục cầu xin: "Huynh đệ huynh đệ, người, ta đâu có trêu chọc gì người a! Chúng ta không thù không oán, người có thể haykhông..."

"Rắc!"

Một tiếng động vang lên, cánh tayphải bị gãy, Kiều Lục đau đến nỗi mồ hôi lạnh ứa ra đầy mặt, rốt cuộchắn cũng không nói nổi lời nào, ngã trên mặt đất ôm tay kêu thảm thiết.

Tống Mạch nhìn từ trên cao xuống: "Lần sau nếu còn để ta thấy ngươi làm chuyện ác, vậy ta sẽ bẻ gãy cả hai tay của ngươi!"

Kiều Lục thống khổ mở to mắt, gương mặt rối rắm cố gắng nhìn người đã ra tay thêm vài lần, nhớ kỹ khuôn mặt của người này, áp chế thù hận trong

lòng nói: "Đa tạ huynh đệ thủ hạ lưu tình, không dám không dám, sẽ không cólần sau!"

"Cút!"

Tài nghệ không bằng người, Kiều Lục ngay cả tiểu ni cô cũng không dám liếc nhìn một cái đã chật vật rời đi.

Nhìn bóng dáng tên tiểu nhân kia biến mất trong bóng chiều, tức giận trong lòng Tống Mạch đã tiêu bớt phần nào.

Hắn xoay người lại, nhìn tiểu ni cô. Vốn tưởng rằng nàng đã mặc lại xiêm y, không ngờ rằng nàng vẫn nằm yên không nhúc nhích trên mặt đất như cũ. Trong lòng Tống Mạch hốt hoảng, nhanh chóng chuyển mắt sang chỗ khác.

Cảnh không nên thấy đều đã nhìn thấy hết, cho dù hắn có nhắm mắt lại nhưng cảnh tượng vừa mới chứng kiến vẫn hiện lên trong đầu.

Quần của nàng bị kéo xuống đến mắt cá chân, lộ ra hai chân thon dài trắngnoãn, bởi vì nàng nằm đối diện với hắn, hai chân lại tách ra, ngoại trừ vùng đất bí mật kia, thậm chí hắn còn nhìn thấy cánh hoa phấn nộn giữahai chân. Áo đen bên ngoài cũng bị cởi ra, trên người chỉ còn lại cáiyếm trắng xộc xệch, một bên bị vén lên, nhìn thấy cả cái bụng bằng phẳng cùng một bên tròn đầy không xót cái gì.

Cảnh xuân sắc quá mức này đột nhiên ập vào mắt, làm cho thân thể nam nhân chưa bao giờ lại gần nữ nhân như hắn có chút nóng lên.

Cũng may, hắn không phải đồ háo sắc, sau vài lần hô hấp liền bình tĩnh lại.

"Tiểu sư phụ, người kia ta đã đuổi đi rồi, người không cần sợ. Mau mau đứnglên mặc đồ lại. Bạn của người ở cánh rừng đối diện, ta không tiện chạmvào tiểu sư phụ ấy, còn phải chờ người đi xem qua. Người yên tâm,

tiểusư phụ đó chỉ bị tên khốn kia đập trúng cái trán nên hôn mê bất tỉnh,còn lại hết thảy đều mạnh khỏe."

Nói xong, hắn yên lặng chờ nàng đứng dậy.

Đường Hoan có điện mới đáp lại hắn.

Vừa rồi nàng vẫn nhắm mắt giả vờ hôn mê nhưng nàng đã nghe thấy hết. Tống Mạch chỉ cần hai ba động tác là có thể đánh được Kiều Lục, đủ thấy rằng tuy hắn không có võ công trong người nhưng vẫn là người có sức lực. Nhân vật lợi hại như vậy, nàng căn bản không thể nào trông cậy vào khả năng trói hắn trước rồi dụ dỗ hắn cam tâm tình nguyện muốn nàng, thể lực cách nhau quá xa, nàng chỉ có thể giả vờ yếu thế để dụ dỗ hắn.

Nếu hắn có lòng tốt cứu người như vậy, nàng không tin hắn sẽ để một tiểu ni cô không đủ quần áo nằm ở nơi hoang dã.

Trong lòng Đường Hoan cười lạnh, yên lặng đếm, chờ nam nhân này lại gần mặc quần áo cho nàng.

Tống Mạch thực sự không đành lòng rời đi.

Tiểu ni cô bên kia vẫn bất tỉnh, gọi thế nào cũng không dậy được. Tiểu ni cô bên này có lẽ bởi vì quá hoảng sợ nên mới hôn mê? Dù sao lúc vừa mớichạy đến, hắn vẫn còn nghe thấy tiếng nàng kêu cứu.

Hắn không thích phiền toái nhưng việc đã đến nước này, nếu hắn rời khỏi bây giờ, hai người này ở

nơi núi hoang không chừng sẽ gặp nguy hiểm. Nếu đến am ni cô nhờ giúp đỡ? Tiểu ni cô bên kia có thể nói là đi đường chẳng may bị ngã nhưng người bên này, tuy vẫn còn trong sạch nhưng bộ dáng này, sau khi trở về nhất định sẽ bị người nhục mạ, sống không bằng chết.

Đều là tiểu hài tử mười bốn mười lăm tuổi....quên đi, vẫn nên giúp các nàng giấu diếm việc này đi.

Hắn cởi áo ngoài che đi những phần hở ra ngoài, sau đó mới xoay người ngồi xổm xuống, thử gọi nàng: "Tiểu sư phụ, tỉnh tỉnh..."

Đường Hoan cố gắng chịu đựng đá vụn dưới thân, vẫn bất tỉnh như cũ. Nhưng mà gió đêm lạnh lẽo,

bỗng nhiên được che bởi áo ngoài còn vương hơi ấm của hắn, thực sự rất thoải mái.

Gọi vẫn bất tỉnh, Tống Mạch không còn cách nào, chỉ đánh ấn vào nhân trung của nàng.

Lúc này Đường Hoan không thể không tỉnh.

Tiểu ni cô bị hại đột nhiên thấy một người nam nhân trước mặt nên có phản ứng thế nào?

Nàng chậm rãi mở mắt, hốt hoàng nhìn bốn phía xung quanh, sau đó mới chậmchạp chuyển ánh nhìn sang nam nhân bên cạnh, nhất thời sợ đến mức runrẩy: "Tránh ra! Đừng chạm vào ta!" Cả người vẫn không nhúc nhích.

Tinh dậy là tốt rồi.

Tống Mạch vội vàng xoay người đi, sau khi đi được mười bước mới trấn an: "Tiểu sư phụ không nên hiểu lầm, ta là người giữ rừng, vừa đi qua đâythấy tên cồn đồ giở trò hành hung, liền ra tay cứu giúp tiểu sư phụ..."

"Ngươi nói bậy! Người giữ rừng là lão Trương, rốt cuộc ngươi là ai?"

Đường Hoan biết cánh rừng bên kia, cũng biết lão Trương, hiện giờ nghe thấy Tống Mạch xưng thân phân của mình, nàng sao có thể để hắn nói dối?

Thanh âm Tống Mạch vẫn bình tĩnh: "Lão Trương có việc về nhà, ta đến thay ông ấy. Tiểu sư phụ, sắc trời đã tối rồi, người nên mặc xiêm y trước đi..."

"Ta, ta cũng muốn mặc a nhưng người không hiểu sao lại không thể cử động..."

Đường Hoan vừa khóc vừa nói. Bây giờ quan trọng nhất vẫn là quyến rũ TốngMạch, nếu lần đầu tiên đã có thể thành công, nàng cũng không cần quantâm hắn nói thật hay không.

Làm sao lại không thể cử động?

Tống Mạch nhíu mày: "Tiểu sư phụ bị thương?"

Đường Hoan véo mạnh vào đùi, lập tức rơi nước mắt: "Ta, ta không biết. Tamuốn đứng lên nhưng hai tay đều không thể nâng lên, trên người một chútsức lực cũng không có...Ô ô, vị thí chủ này, ngươi đừng lo tới ta, mau mau đi cứu sư muội của ta đi, nàng chạy về hương đông, ngươi mau đi cứunàng ấy đi!"

"Người yên tâm, tiểu sư phụ đã không có việc gì."

Tống Mạch quay đầu, trên mặt lộ rõ vẻ hoang mang: "Người thật sự không hiểuvì sao lại không thể cử động sao?" Chẳng lẽ là bị người hạ dược?

Đường Hoan khóc lóc nhìn hắn, hai mắt đẫm lệ.

Tống Mạch nhấc chân muốn đi.

"Ngươi đi đâu vậy?" Đường Hoan khẩn trương.

"Ta đi xem sư muội của người đã tỉnh chưa, để sư phụ ấy đến giúp người." Tống Mạch cũng không quay đầu lại nhìn.

Đường Hoan âm thầm trách cứ sư phụ ni cô kia vì sao lại để thêm sư muội rangoài cùng với nàng, ngoài miệng lại vội vã cầu xin: "Thí chủ, ngươi đừng đi, ta, ta sợ có người đột nhiên tới đây, ngươi có thể giúp ta mặc xong quần áo trước sau đó mới đi tìm sư muội của ta được không? Thí chủ, ta thật sự rất sợ hãi, ngươi có thể giúp ta trước được không?! Nếu cóngười nhìn thấy bộ dáng này của ta, ta sẽ không có cách nào gặp người khác nữa!" Nàng có thể gọi hắn là thí chủ nhưng bảo nàng tự xưng là bầnni, Đường Hoan thật sự không thể nào nói được.

Bước chân Tống Mạch dừng lại, hắn biết, nàng áo rách quần manh, bên ngoài còn khoác áo của hắn, người ngoài nhìn thấy, nhất định sẽ nghĩ nhiều.

Nhưng nếu để hắn mặc quần áo cho nàng thì...

"Thí chủ, cầu xin ngươi..." Đường Hoan tiếp tục ra sức cầu xin, giọng nói mềm mại yết ớt.

Giọng nói của nàng vốn đã ngọt, nếu là Kiều Lục nghe xong lời này, sẽ chỉnhận ra vẻ quyến rũ mê hoặc trong đó nhưng đổi thành Tống Mạch, hắn cũng chỉ nghe ra là một tiểu ni cô đáng thương đang cầu xin, nhận ra lo lắng sơ hãi của nàng.

Tống Mạch đành phải kiên trì quay trở lại, hắn không dám nhìn nàng, đỡ lấy cánh tay nàng cách qua một lớp áo: "Một chút sức lực cũng không có sao?"

"Ùm." Hai mắt Đường Hoan đẫm lệ nhìn hắn.

Đại khái là bởi vì thân phận bất đồng cho nên trong mộng, Tống Mạch có chút đen đi nhưng vẻ tuấn mỹ thì không hề giảm, ngược lại hơi thở lạnh lẽotrên người đổi thành trầm ổn bình tĩnh, thoạt nhìn vẫn khó tiếp cận nhưcũ nhưng không giống trước đây là cao không thể với tới. Ngẫm lại cũngđúng, một người giữ rừng, làm sao có thể có khí độ như cao thủ giang hồđươc?

Nhưng mà nếu không có sư phụ nhắc nhở, nàng cũng chẳngthể nào phát hiện ra khí chất cao thủ của hắn mà chỉ cảm thấy hắn rấtlạnh lùng, rất anh tuấn.

Đường Hoan ngắm đến ngần ngơ.

May mà Tống Mạch vẫn đang sầu khổ tìm cách mặc quần áo cho nàng, không có chú ý tới ánh mắt si mê của nàng.

"Vậy, tiểu sư phụ chớ trách ta đường đột." Hắn nhắm mắt lại, bình tĩnh nói.

Đường Hoan hoàn hồn, nhỏ giọng đáp: "Thí chủ đã cứu ta một mạng, bây giờ cònlàm phiền thí chủ giúp ta, lòng ta chỉ có cảm kích thí chủ."

Tống Mạch không thèm đáp lại.

Hắn nhấc áo ngoài của mình ra, dựa theo trí nhớ trong đầu mà hướng tới chân Đường Hoan.

Ngay ở chính giữa, phía dưới nàng chỉ có một cái tiết khố và quần ngoài.

Mặc xong tiết khố đã, quần ngoài sẽ nhanh thôi.

Hắn sở soạng nắm lấy lưng quần của nàng rồi từ từ kéo lên trên, cố gắng không chạm vào chân nàng.

Đáng tiếc, dưới đùi thì được nhưng ở phía trên, muốn mặc quần vào nhất định phải nâng thắt lưng nàng lên rồi qua mông.

Đường Hoan vui sướng nhìn người gặp họa, nhìn nam nhân quỳ gối bên cạnh nàng, nhìn mồ hôi đổ càng ngày càng nhiều trên mặt hắn, dù hắn không có thanvãn câu nào nhưng bộ dáng của nam nhân này thật sự rất thú vị.

Sư phụ đi hái hoa, không nam nhân nào là không hái được. Rất nhiều namnhân ngay từ đầu rất lạnh lùng không hề muốn theo nhưng bị sư phụ trêuchọc vài lần liền không chịu nổi, tuy sắc mặt khó coi như cha chết nhưng phần phía dưới bụng lại ngoạn ngoãn hơn nhiều.

Không biết Tống Mạch này có giống với bọn họ không?

"Ngươi, thử xem, hiện giờ đã có thể động được chưa?" Tống Mạch do dự thật lâu sau cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi.

Đường Hoan nhìn bầu trời đã mờ tối, bi thương đáp: "Không thể...thí chủ, ngươi, ngươi mặc giúp ta đi, trong lòng ta chỉ nghĩ tới Phật tổ, cái gì cũngkhông biết."

Tống Mạch không hiểu sao lại sinh ra cảm giác áy náy nhưng việc đã đến nước này, hắn cũng chỉ có thể làm tiếp.

Hắn kéo tay áo xuống che khuất bàn tay mình sau đó chậm rãi tiến lại gần thắt lưng nàng, nhấc lên trên.

Đường Hoan sung sướng nhìn ngắm cánh tay tráng kiện, cách thắt lưng mộtkhoảng. Nàng cố ý nhìn xuống dưới, bây giờ Tống Mạch chỉ có thể dùng một tay giúp nàng mặc, lưng quần lại cố tình bó hẹp vào khiến hắn chỉ cóthể kéo bên trái một tí rồi lại nhích bên phải một tẹo, còn phải thật cấn thận không để chạm vào chân nàng.

Một giọt mồ hôi đọng dưới cằm hắn, rơi xuống đùi trần của nàng, rồi trượt xuống dưới, bám vào da khiến nàng ngứa ngáy.

"U'm..."

Đường Hoan quyến rũ kêu ra tiếng. Làm thể nào để dậy lên lửa nóng trong lòng nam nhân sư phụ đã dạy cho nàng rất nhiều.

Cánh tay nâng thắt lưng nàng lên rõ ràng đang run rẩy, "Làm sao vậy?" Tống Mạch hỏi nàng.

Đường Hoan thở dồn dập, giọn nói nhỏ mà mềm mại: "Không, không có việc gì, chỉ là hơi mệt một chút." Hắn mặc rất chậm, thắt lưng bị nâng lên mộtthời gian dài, thật sự rất mỏi.

Tống Mạch thực sự vô cùng hối hận vì sự mềm lòng nhất thời của mình.

Hắn nghĩ rất đơn giản nhưng lại không đoán được mặc quần áo cho nữ nhân lại có thể vất vả đến thế.

Múi hương trên người nàng thơm ngát, giọng nói mềm mại đáng yêu của nàngđều tản ra một loại dụ hoặc khiến lòng hắn ngứa ngáy khó nhịn.

Hắn không phải là người không biết gì.

Thay bằng chậm rãi tra tấn, không bằng dao sắc chặt đay rối, nhanh chóng làm luôn vậy. (dao sắc chặt đay rối = giải quyết dứt khoát)

Vìthế cánh tay hắn dùng thêm lực, kéo Đường Hoan lại gần người hắn, nàngmềm mại ngả vào lòng hắn, đầu tựa vào vai hắn, hai tay hắn túm lấy tiếtkhố của nàng, dùng sức kéo lên một cái.

Rốt cuộc cũng xong, Tống Mạch lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên có cái gì đó mềm mại ấm áp dán vào tai hắn.

Thân thể Tống Mạch cứng đờ, hai mày vừa nhăn lại chợt nghe tiểu ni cô sợ hãi kêu lên: "Thí chủ, ngươi mau đặt ta xuống đi, như vậy thật là khóchịu..." Khi nói chuyện môi nàng lại dán vào tai hắn thêm vài lần.

Là vô tình phải không?

Tống Mạch vội vàng thả nàng xuống.

Đường Hoan hài lòng nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn phiếm hồng, một lát saumới nhỏ giọng thúc giục: "Thí chủ nhanh lên một chút, ta sợ bị ngườithấy được...

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 4: Quyến Rũ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Gió thổi mơn man, hoàng hôn dần buông xuống, không khí trên núi vô cùng mát mẻ. Nhưng Tống Mạch lại cảm thấy rất nóng, quần áo của hắn đều ướt đẫmcả sau lưng.

Không thể nhìn nàng, hắn nhắm mắt lại.

Không được động vào nàng, hắn lại thật cẩn thận. Động tác đã chậm nay càng chậm hơn, càng tra tấn người hơn, trước khi tiến hành còn băn khoăn quánhiều nên cả quá trình lại càng không thể nhanh chóng chấm dứt.

Vì dây lưng của nàng buộc rất lằng nhằng, nên khi buộc ngón tay hắn khôngcẩn thận đụng phải da thịt vùng bụng của nàng, mềm mại trơn bóng, khiếncho hắn tâm thần rung động. Đang muốn chuyển rời tâm tư để quên mất xúccảm kia đi, nàng đột nhiên phát ra một tiếng kêu nhỏ bé yếu ớt, giốngnhư sợ hãi lại giống như xấu hổ, theo gió núi bay vào tai hắn.

Tống Mạch muốn điên rồi.

Vì sao hôm nay lại xuống núi bán lâm sản cơ chứ? Về sớm nửa ngày hoặc trễnửa ngày, không phải sẽ không vướng phải chuyện này sao?

Nhưng mà nếu hắn không tới, nhất định tiểu sư phụ này sẽ bị tên ác độc kia khi dễ...

Nàng thoạt nhìn mới chỉ có 14, 15 tuổi, vẫn là một tiểu ni cô, tên ác nhân kia thất sư là táng tân lương tâm.

Phần nộ dần dần bình ổn lửa nóng không nên có trong lòng Tống Mạch. Hắn đưatay về phía dưới, đụng tới giày của nàng, sau đó sờ đến quần ngoài củanàng, bởi vì không có tiết khố ngăn trở cho nên hắn không cần cố kỵnhiều lắm, nhanh chóng mặc xong quần ngoài.

Hắn xoay người mở to mắt, ánh mắt dừng ở truy y màu đen đang lặng lặng nằm trên bụi cỏ. C hỉ cần mặc xong cái này, hắn có thể giải thoát rồi.

(truy y = áo ngoài màu đen của nhà sư, ni cô)

Đường Hoan nhìn theo bóng dáng cao lớn của hắn, khẽ mim cười.

Mặc quần thì có thể nằm mặc nhưng áo thì sao? Nàng rất muốn xem thử hắn định làm thế nào.

Tống Mạch ngần ngơ tại chỗ một lát sau đó nhìn thấy thân cây hòe bên cạnh, hắn nảy ra một ý.

Hắn lấy truy y màu đen rồi quay lại với Đường Hoan đã nhắm mắt thêm lần nữa nói, "Tiểu sư phụ, ta ôm người đi đến dưới tàng cây mặc quần áo, mạophạm."

Đường Hoan thật sự không nghĩ tới hắn sẽ dùng biện pháp như vậy, vốn nàng còn tưởng hắn sẽ để nàng tựa vào lòng hắn.

Nhưng mà không sao, nàng vẫn có biện pháp.

"Làm phiền thí chủ." Nàng vừa sợ hãi vừa thẹn thùng đáp.

Tống Mạch không nói chuyện, phủ truy y lên người nàng, nâng gáy nàng lên,tay kia nhanh chóng hoạt động, sau khi xác định đã dùng xiêm y bao lấyhết người nàng mới ôm người lên, mở to mắt đi đến dưới tàng cây.

Vừa muốn mặc quần áo, lai còn muốn nhắm mắt sao?

Nhân lúc hắn không nhìn thấy, Đường Hoan thừa dịp hắn buông nàng ra nắm lấytruy y chuẩn bị mặc vào cho nàng mà nhanh chóng lặng yên không một tiếng động tuột dây yếm ra.

Nàng tựa vào thân cây, Tống Mạch nửaquỳ ở một bên, trước tiên đặt tay phải nàng vào trước, tay trái của hắnnâng gáy nàng lên, tay phải giữ chặt xiêm y, tính xuyên qua sau lưngnàng.

Tư thế này, nếu người ngoài nhìn thấy, chính là cảnh nam nhân ôm nữ nhân.

Hai cánh tay hắn vây quanh nàng, cái cằm cương nghị của hắn ở ngay trước mặt, Đường Hoan ngửa đầu liền có thể nhìn thấy đôi môi đang mím lại cùng đôi mắt đang nhắm chặt của hắn.

Thì ra trêu đùa người đứng đắn lại thú vị đến thế.

Ngay lúc hắn sắp sửa khoác xong áo vào cho nàng, Đường Hoan kêu lên "A" một tiếng.

Tay Tống Mạch run lên, giọng nói cũng run rẩy: "Làm sao vậy?" Hắn thật sựrất sợ, thầm nghĩ muốn hoàn thành xong nhiệm vụ này, không muốn phátsinh thêm phiền toái nào nữa.

Mặc dù biết hắn không nhìn thấy nhưng Đường Hoan vẫn giả bộ xấu hổ nhắm chặt mắt lại, ấp úng nói: "Thíchủ, vừa rồi, vừa rồi lúc ngươi ôm ta lại đây, ta, ta, dây lưng ở chỗđó, bị tuột ra mất rồi…"

Dây lưng?

Sẽ không đâu, rõ ràng hắn đã thắt rất chặt rồi mà.

"Biết rồi, ta sẽ thắt lại một lần nữa cho người." Tống Mạch nuốt xuống một cái, tiếp tục động tác trên tay.

Đường Hoan đoán được hắn hiểu lầm, giọng nói càng thêm yếu ớt như muỗi kêu: "Thí chú, là, là ...yếm, dây lưng yếm."

Cả người Tống Mạch cứng ngắc, trong đầu đột nhiên xẹt qua hình ảnh lúc mới đầu. Cái yếm của nàng bị tên vô liêm sỉ kia vén lên, lộ ra một bêntuyết trắng đẫy đà, giữa trời chiều mờ tối, đóa hồng mai ở trên đỉnhlặng lẽ đứng thắng.

Có một ngọn lửa khô nóng không hiểu từ đâu ra đột nhiên bùng lên ở dưới bụng, cháy sạch khiến hắn miệng khô lưỡi khô.

Tống Mạch không biết vì sao chính mình lại có thay đổi này, hắn một lần lạimột lần nhắc nhở mình không được nghĩ nhiều, cứng rắn trấn định nói: "Ta, ta mặc áo khoác cho người trước đã, sau đó tìm sư muội người tới, tiểu sư phụ có cái gì không tiện, có thể bảo sư muội mình giúp đỡ."

Đường Hoan nhìn vào cái trán đầy mồ hôi của hắn, tâm tư bay loạn: "Thí chủ, ta cũng biết loại yêu cầu này không nên nói ra khỏi miệng, nhưng, nhưngmà người không biết, ta với sư muội có một chút khoảng cách, ta không để người tìm nàng là bởi sợ nàng nhìn thấy bộ dáng bây giờ của ta, trở vềsẽ nói cho người khác. Thí chủ, tuy ta không đọc nhiều sách nhưng cũngbiết đạo lý tam nhân thành hổ, chuyện này một khi bị các sư tỷ sư muộibiết được, ta sẽ không còn cách nào sống...Thí chủ, người yên tâm, ta làni cô, trong lòng chỉ có Phật tổ, thí chủ cũng chỉ giúp ta, chỉ cần thíchủ không chê ta nhiều chuyện, ta đối với thí chủ chỉ có cảm kích, tuyệt không sinh ra tâm tư nào khác."

(tam nhân thành hổ: chỉ lời đồn đại quá nhiều sẽ khiến người ta tin là cóthực. Ba người nói có hổ, thiên hạ cũng tin có hổ thật.)

Tống Mạch trầm mặc, hắn tin nàng. Nơi nào mà chẳng có thị phi, dù có là hòathượng ni cô, bên trong cũng vẫn phân biệt trên dưới, cũng có các loạitâm tư khác nhau.

Nhưng, nếu mặc cho nàng cái kia, thì nhắm mắt là không thể nào giải quyết được.

Thấy hắn do dự, Đường Hoan cắn cắn môi, nhỏ giọng khóc: "Quên đi thí chủ, ngươi đi đi, coi như chưa từng gặp ta. Mới vừa rồi ta bị ác nhân ... khinhục, cho dù tên độc ác đó không đạt được mục đích, ta cũng, ta cũngkhông còn mặt mũi nào sống tiếp, vốn nên tự sát để kết thúc, ham sống đã là không đúng, đã thế lại còn khiến cho thí chủ buồn rầu..."

Tống Mạch tâm loạn như ma: "Đừng nói như vậy, gặp nạn nơi núi hoang, người vô tội mà."

Đường Hoan thút tha thút thít đáp: "Nhưng mà ta..."

Tống Mạch bị nàng khóc khiến cho phiền lòng: "Thôi, nếu tiểu sư phụ lo bị người bên ngoài biết, ta đây, ta..."

Đường Hoan vội vàng khẩn cầu nói: "Thí chủ giúp ta một lần đi, thí chủ yêntâm, ta chắc chắn sẽ giữ kín miệng, tuyệt đối không tổn hại đến danh dựcủa thí chủ…"

Tống Mạch cười khổ, hắn là một đại nam nhân ở trong núi đã lâu, còn cần gìđể ý đến danh dự? Nhưng tiểu ni cô này, giờ khắc này, nàng không lo lắng cho mình thế nhưng lại muốn giữ danh dự cho hắn, nàng không sợ hắn sẽnổi lên ác ý sao? Nàng cứ vậy mà tin hắn sao?

Đúng rồi, rõràng giữa nàng với sư muội có khoảng cách, mới vừa rồi tỉnh lại còn thấy hắn cứu nàng, đủ thấy nàng lương thiện thế nào. Nếu như thế, chỉ cầnhắn không thẹn với lương tâm, không làm thất vọng niềm tin của nàng đốivới hắn, thì giúp nàng có gì đâu?

Tra tấn này, chẳng qua là tại hắn suy nghĩ nhiều quá.

"Buộc như thế nào?" Sau khi tỉnh táo lại, hắn trầm giọng hỏi nhưng vẫn còn có chút xấu hổ.

"Thí chủ, thí chủ cứ tùy tiện thắt một nút chắc chắn là được rồi, gáy một cái, thắt lưng một cái, ở sau có dây, thí chủ, người, người thấy làm thế nào tiện thì làm đi."

Tống Mạch "ừm" một tiếng.

Sau đó là một khoảng im lặng thật lâu, hắn đang nghĩ cách làm thế nào để thắt cho nàng.

Dường như làm cách nào cũng không tránh được tiếp xúc thân thể?

Nếu không phải thân mình nàng đã mềm nhũn đến nỗi không thể ngồi được thì sẽ thuận tiện hơn biết bao nhiều.

Tống Mạch thở dài, thắt một mảnh vải che mắt lại, "Tiểu sư phụ, người yên tâm, ta..."

Đường Hoan mim cười nhìn hắn, giọng nói đầy vẻ tín nhiệm, "Ù, thí chủ là người tốt, ta tin người."

"Vậy Tống mỗ đắc tội."

Tống Mạch cũng ngồi xuống dựa vào thân cây, im lặng một lát mới hỏi: "Xiêm y, ở đâu?"

"Vừa rồi lúc ngươi để ta xuống dưới, đã rơi ở trên đùi ta." Đường Hoan nhìntheo dải băng che mắt hắn, cố nén không cười thành tiếng. Tống Mạchtrong mộng thật sự rất dễ đùa giỡn, không biết có giống với người thậthay không? Hắn là không thể nào, khối băng giết người không chớp mắt đókhẳng định sẽ không có nhiều kiên nhẫn như vậy đi quan tâm tới một tiểuni cô.

Đường Hoan sờ sở cổ, khóc môi hiện lên nụ cười trảthù. Hắn không để cho nàng hái nên mới giết nàng, vậy là tưởng nàng sẽkhông hái được hắn sao!

Mắt thấy tay Tống Mạch sắp đụng đếncái yếm, Đường Hoan nhỏ giọng nhắc nhở: "Đi lên phía trên một chút." Nói xong lặng lẽ ưỡn ngực.

Vì thế, ngón tay thô ráp của Tống Mạch liền đụng phải một khối mềm mại.

"Đừng..." Đường Hoan khóc ra tiếng, mềm mại sợ hãi.

Tống Mạch như bị phỏng mà rụt tay về, hai tai nóng rực. Hắn, không phải đã động vào...

"Thí chủ, ta, không phải,, lúc ngươi đưa ta tới đây nó đã rớt xuống dưới."Đường Hoan đọt trong chốc lát, thấy hắn không có ý tứ nhào lên nên nàngvội vàng nhỏ giọng giải thích.

Tống Mạch không biết nên nóigì, nếu nàng không trách hắn, hắn cũng đành coi như chưa đụng vào nàng,tay hạ xuống, sờ soạng dưới đùi nàng.

Lúc sau hắn động vào một vật mỏng manh, rất giống như vải.

Tống Mạch xoay người, lần tìm dây yếm sau lưng nàng, may mắn lúc trước đãthoáng nhìn qua, hắn cũng có ấn tượng với cái yếm, có thể phân ra bêntrên bên dưới.

Cảm thấy đã đúng rồi, hắn quay lại, trải yếm ra đùi, nói: "Tiểu sư phụ, có thể ghé vào đùi ta được chứ?"

Đường Hoan nhíu mày nhìn hắn: ""Ùm, nhưng mà ta, không động đậy được a..."

Tống Mạch không nói chuyện, túm lấy tay áo che khuất tay mình sau đó lần tìm rồi nắm lấy vai nàng, dúi nàng xuống dưới đùi mình.

ở tư thế này, mặt Đường Hoan sẽ chúi xuống đất!

"Thí chủ, thí chủ có thể đối tư thế khác không, như thế này chân ta quặt vào, rất khó chịu..." Nàng vội vàng năn nỉ.

Tống Mạch cứng đờ, một lát sau mới nói: "...Được, nhưng mà, thỉnh tiểu sư phụ nhắm mắt lại."

Đường Hoan trợn mắt nói dối, e thẹn đáp: "Ta, ta vẫn đều nhắm mắt mà... Tổng thí chủ, ta tin ngươi."

Lòng Tống Mạch chợt nhảy lên, giống như phía đối diện được gió núi thổi vào cũng thổi đến rung động lòng hắn.

Hắn không biết làm thế nào để hình dung loại cảm giác này. Có lẽ là vì sựtín nhiệm của đối phương nên hắn cảm thấy rất thoải mái?

Quên đi, suy nghĩ linh tinh cái gì cơ chứ.

Tống Mạch xoay qua chỗ khác, quỳ xuống trước mặt nàng, cắn dây lưng yếm, làm cho cái yếm rủ xuống trước ngực hắn. Chuẩn bị tốt, hắn đỡ nàng tựa lênvai mình.

Mỗi một cử động của hắn đều không thoát khỏi con mắt của Đường Hoan.

Truyen.org

Nàng hiểu, nam nhân này không hề giống những người khác.

Chờ một chút, nếu đã thật sự không được, vậy nàng chỉ có thể chủ động.

Nàng ngoan ngoãn tựa vào đầu vai hắn, trước mắt là thân cây, một bên là sườn mặt lạnh lùng của hắn, ngực tựa vào khuôn ngực rắn chắc của hắn, saulưng là bàn tay run rẩy của hắn. Đường Hoan tự nhận thân là mỹ nhân, dùtrên đầu có cái mũ ni cô, vẫn có thể câu được Kiều Lục đến giành

lấy,nàng đương nhiên cũng có thể rung động đại đa số nam nhân, không nghĩtới hôm nay nàng lại gặp được số ít.

Khi tay hắn vòng qua đầu vai nàng, bắt đầu thắt dây yếm ở trên cổ cho nàng, Đường Hoa nhẹ nhàngrun lên một cái, trong miệng duyên dáng kêu to một tiếng.

Tống mạch mừng rỡ, cứng ngắc hỏi nàng: "Người có thể động rồi sao?"

Đường Hoan cũng vui mừng đáp lại: "Ùm, hình như là có thể, tuy nhiên trênngười vẫn còn chút tê dại, làm phiền Tống thí chủ đỡ ta thêm một lát."Nói xong, nàng vô lực đẩy hắn, bàn tay nhỏ bé đặt trên thắt lưng hắn,ngay sau đó lại giống như không thể chống đỡ, xiêu vẹo rơi xuống dưới,khó khăn dừng lại ở giữa hai chân hắn.

Nơi đó lập tức trở nên cao thẳng cứng rắn.

Đường Hoan thật sự kinh ngạc, nhìn bộ dáng đứng đắn của hắn, thật không ngờ được nơi đó đã dựng đứng lên.

Nương theo cảm xúc kinh ngạc này, nàng thực vô tội hỏi: "A, đây là cái gì?"Tiếp theo lại giống như tò mò, nắm lấy nơi đó lay động hai cái.

Sư phụ nói dù nam nhân có cứng rắn đến đâu, đặc biệt là xử nam, khi tiểusinh mệnh của mình bị người ta cầm lấy, chính là lúc tâm thần dễ dàngthất thủ nhất.

Hắn đã bởi vì nàng mà cứng rắn, nếu còn có thể thờ ơ, Đường Hoan thật sư muốn khóc.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 5: Đẩy Ngã

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Phía dưới được bàn tay nhỏ bé nắm lấy, Tống Mạch do dự không biết có nên buông tay ra không.

Hắn nâng cánh tay cao lên, đặt ở sau cổ nàng, bàn tay còn đang nắm lấy dây yếm, còn chưa kịp thắt.

Nếu lúc này buông ra, cái yếm sẽ rơi xuống, không buông, nàng lại độngtiếp. Có phải hắn đã hiểu lầm cái gì không? Dù sao tư thế như vậy, thậtsự quá mức thân thiết.

Đáng tiếc hắn đang bịt mắt, không thể kiểm chứng xem nàng có bịt mắt thật không, cũng không thể phán đoán lúc nào nên buông tay.

Nàng nói trên người có chút tê dại, cần hắn chống đỡ trong chốc lát, Tống Mạch liền cứng ngắc chờ nàng hoàn toàn khôi phục.

Chợt, tay nàng đặt lên ngang hông hắn, cả người Tống Mạch căng thắng, ngaysau đó nàng giống như mất hết sức lực, vừa rời khỏi vai hắn đã ngã nhào vào ngực hắn. Trán của nàng đụng vào cổ hắn, càng khiến hắn ngửi thấy rõ ràng hương thơm nữ nhi. Ngực nàng dán chặt vào ngực hắn, hắn cảm giác được hai đỉnh mềm mại không cam lòng mà chỉa lại vào ngực hắn. Cuối cùng đã đốt sạch phần lý trí vốn cũng không còn nhiều lắm của hắn, chính là động tác tay nàng vô tình làm ra.

Nàng thế nhưng vừa nắm nơi đó vừa động đậy hai cái, vậy hỏi hắn làm sao chịu được!

Tống Mạch theo bản năng cúi xuống, bất chấp dây yếm dây lưng gì đó, mà đẩy nàng xuống.

Đường Hoan vẫn nhìn hắn, thấy hắn nâng tay đây bả vai nàng, nàng làm bộ nhưmuốn đứng dậy, khó khăn hướng ngực về phía Tống Mạch, trong miệng vừathẹn vừa xấu hổ nói: "Tống thí chủ, ta, ta không cố ý, ta thật sự không biết đó là...a, áo của ta rơi mất rồi..."

Giọng nói của nàng, ngay tại lúc bàn tay to dán lên ngực, đã lập tức im bặt.

Xúc cảm khác thường hoàn toàn bất đồng với dự cảm khiến Tống Mạch nháy mắt cứng đờ.

Lửa dục không hề nhen nhóm mà vẫn dấy lên khắp cơ thể, mãnh liệt dâng cao,trong cơ thể tựa hồ ẩn giấu một con mãnh thú, rít gào muốn thoát khỏilồng giam, cả người Tống Mạch như bị lửa đốt, cháy đến mức khiến hắn mặt đỏ tai hồng, đầu óc trống rỗng, nhưng lại quên mất thu tay lại.

Làm sao có thể chạm vào nàng...

Hắn không nghĩ sẽ chạm vào.

Hắn không muốn nghĩ tới nàng sẽ nghĩ thế nào về hắn?

"Ta..."Tống Mạch run run muốn rút tay về.

Vẻ dày vò nhẫn nhịn của hắn đều không lọt qua mắt Đường Hoan. Hô hấp kịch liệt như vậy, lồng ngực phập phồng kịch liệt như vậy, còn có bộ phận đang dựng đứng lên dưới quần hắn, nói rõ cho nàng biết người đàn ông này đãsắp nóng bỏng mất. Nếu nàng buông tha cơ hội này, về sau tốt nhất đừnghái hoa nữa.

Nàng cởi ra cái yếm vốn đã hững hờ treo trước ngực, treo nó ở bên hông, sau đó đề lại bàn tay vốn định rời đi của Tống Mạch, lơ đãng làm bộ ấn tay

hắn nhào nặn ngực mình, rồi bổ nhào xuốngđầu vai hắn, ghé vào cổ hắn, thổi khí bên tai hắn, ngượng ngừng bày tỏcõi lòng mình: "Tống thí chủ, mạng của ta là do chàng cứu, người của tacũng là của chàng, chàng muốn, sẽ được thôi, ta, ta nguyện ý theochàng." Nói xong đôi môi đỏ mọng không ngừng dán lên sườn mặt hắn.

"Người, ta không có..."

Tống Mạch muốn giải thích rằng hắn không có tâm tư đó, nàng lại ôm cổ hắnníu xuống. Hắn quỳ, nếu là tình huống bình thường, một tiểu nữ nhântuyệt đối không có khả năng níu ngã hắn nhưng hiện giờ, trong đầu hắnchỉ còn lại một chút lí trí mỏng manh, xung quanh đều là lửa nóng hừnghực, thân thể hắn không chịu khống chế, đè nàng xuống.

"Tống thí chủ, chàng đã cứu mạng của ta, ta nguyện ý tặng bản thân mình cho chàng."

Đang dán ở sau lưng hắn, Đường Hoan ngầng đầu lên, ôm cổ hắn mềm mại thốtlên, sau đó không để hắn có cơ hội nói chuyện, nhân lúc hắn còn đangkhiếp sợ đến há miệng mà hấp dẫn hắn liếm môi hắn, hai chân đã từ lúchắn đè xuống mà thuận thế ngoắc lấy thắt lưng hắn.

Tống Mạchgiãy dụa muốn đứng lên nhưng bởi vì trước mắt hắn bị mảnh vải bịt kín,chìm trong bóng đêm, tay hắn lại không cẩn thận chạm vào nàng.

Đường Hoan không ngừng khiến nụ hôn này trở nên sâu hơn, đồng thời vận dụngkỹ xảo ưỡn ngực xoay thắt lưng, dùng hai đỉnh mềm mại của nàng cọ xátvào hắn. Quần áo mùa hè mỏng manh, cho dù cách bởi quần áo của haingười, nàng vẫn có thể cảm nhận được sự hùng vĩ của hắn.

Nam nhân này, dù là tướng mạo hay dáng người, đều là cực phẩm.

Đường Hoan rất vừa lòng với con mắt của mình.

Tuy bởi vì lơ là mà lần đầu tiên ra tay thiếu chút thì chết nhưng ngẫm lại, ở trong mộng có thể hái hắn đến chín lần, hơn nữa trêu đùa hắn còn thúvị như vậy, coi như là có được có mất. Nếu là hắn ngoài đời, lạnh lùngkhó tiếp cận, võ công thì cao, dù nàng có trổ hết tài năng ra, người tavẫn một kiếm là có thể cho nàng đi toi. Nhưng ở trong mộng, hắn thật sựrất giống một người canh rừng, thành thật đáng yêu.

Nàng ngậm lấy môi hắn, thưởng thức hương vị của hắn.

Trong tai truyền đến tiếng nước ái muội, cùng với tiếng rên rỉ liêu nhân phát ra từ cổ họng nàng, thân thể Tống Mạch dần dần không nghe theo sai bảonữa.

Dưới thân là một cơ thể nữ nhi xinh đẹp, trong miệng làcái lưỡi thơm tho mềm mại của nàng, dụ hoặc mãnh liệt như vậy khiến Tống Mạch không khỏi siết chặt thắt lưng nàng, ngốc nghếch đáp lại nàng.

Tống Mạch đã quên nàng là ai, cũng quên mình là ai. Hắn chỉ biết, hắn là một nam nhân, mà nữ nhân dưới thân nói với hắn, nàng nguyện ý cho hắn. Hắnchỉ biết, hắn đang cháy hừng hực rất khó chịu mà hôn nữ nhân dưới thânkhiến hắn vừa khó chịu lại vừa thoải mái.

Hắn cảm thấy mình điên rồi, nhưng lại cam tâm tình nguyện điên.

Hắn bắt đầu thô bạo phản công.

Môi Đường Hoan bị hắn cắn đến đau đớn nhưng khi Tống Mạch vội vàng hấp tấp cắn lên cần cổ mềm

mại của nàng thì đau đớn kia lại dẫn theo một chút thoải mái. Huống hồ, một người nam nhân lúc trước còn lạnh lùng giết nàng nay lại bị nàng quyếnrũ đến mức khiến hắn nhiệt tình như lửa đòi lấy nàng, trong lòng nàngliền dâng lên một cảm giác kiêu ngạo đắc ý khó có thể miêu tả. Sư

phụnói đúng, nam nhân đều là đồ dối trá, mặc kệ ban ngày đứng đắn baonhiêu, đến buổi tối đều bộc lộ mặt hạ lưu của mình.

Nàng muốn khiến cho nam nhân lạnh lùng như Tống Mạch bởi vì nàng mà biến thành một kẻ lưu manh.

Nhìn xem, hắn đang chôn ở ngực nàng vui sướng đến thế nào. Chỉ sợ chính hắncũng không thể tưởng tượng được, khi bản năng hạ lưu của hắn thức dậy,hắn có thể làm ra hành động như vậy?

Quả nhiên dục vọng là một loại bản năng, không cần ai dạy cả.

Chịu đựng những động tác thô bạo của hắn mang đến chút khó chịu, hai tay Đường Hoan len vào mái tóc hắn, ngâm nga ra tiếng.

Tiếng rên rỉ mị hoặc của nữ nhân bên dưới khiến thân thể hắn càng thúc giục đến phát cuồng. Tống Mạch cảm thấy mình sắp nổ tung rồi, không để ý tới bên hông nàng còn có cái yếm vòng qua, hai tay hắn lột quần nàng xuống.

Cho đến khi hắn chạm vào dây quần hắn tự tay thắt vào.

Động tác của Tống Mạch chợt ngừng lại.

Hắn đã mặc quần cho nàng? Vì sao hắn lại mặc quần cho một nữ nhân?

Sau đó, chuyện phía trước tựa như một gáo nước lạnh, giết chết nóng bức trong cơ thể hắn.

Hắn nhớ ra rồi, nàng là một tiểu ni cô, hắn cứu nàng.

Chỉ vì hiểu lầm mà nàng tưởng hắn muốn nàng.

Nhưng làm sao có thể?

Tống Mạch hắn làm sao có thể muốn một tiểu ni cô lấy thân báo đáp?

Tống Mạnh đứng vụt dậy, quay lưng về phía Đường Hoàn, vừa thắt lại đai lưngvừa xin lỗi, giọng nói trẫm khàn dần dần khôi phục bình tĩnh: "Tiểu sưphụ, Tống mỗ nhất thời mê loạn, đã mạo phạm. Tống mỗ cứu người khôngphải mong hồi báo, lúc trước có thể nói Tống mỗ có ân với người nhưngvừa rồi Tống mỗ làm ra cử chỉ cầm thú, chuyện giữa người và ta đã thanhtoán xong, tiểu sư phụ không cần cảm kích Tống mỗ nữa. Sư muội người ởngay phía đông khu rừng, đi khoảng trăm bước nữa sẽ thấy. Sắc trời đãtối muộn, Tống mỗ cáo từ, tiểu sư phụ cũng mau thu thập chỉnh tề, tìm sư muội người rồi quay về am đi."

Nói xong, hắn tiến lên trướchai ba bước nhặt áo của mình lên, cho đến khi cả người biến mất trongcánh rừng phía trước cũng không quay đầu lại liếc mắt nhìn một lần.

Không có tiếng bước chân, bên tai chỉ còn gió đêm nhẹ nhàng thổi qua.

Đường Hoan nằm dài trên đất, nhìn bầu trời cao cao phía trên đến ngần ngơ.

Rõ ràng đã quyến rũ thành công, vì sao Tống Mạch lại đột ngột bước đi? Rốt cuộc đã làm sai chỗ nào? Nếu lòng đã kiên định không gần nữ sắc vậyngay từ đầu hắn đã không bị dao động rồi chứ?

Không đúng, nhất định có cái gì đó đã khởi dậy lý trí của hắn.

Đường Hoan bắt chéo chân, vô ý thức lắc lư, trong đầu không ngừng nhớ lại cảnh tượng nóng bỏng vừa rồi.

Nhưng dù đã suy nghĩ rất lâu cũng không phát hiện ra một chút manh mối nào.

Nàng tin thủ đoạn của mình tuyệt không có vấn đề, nhất định là Tống Mạch đã phát sinh ra biến cố.

...không phải chứ, chẳng lẽ hắn muốn đi tiểu?

Đường Hoan ngồi dậy, càng nghĩ càng cảm thấy nguyên nhân này thực sự rất có khả năng.

Nàng còn nhớ rõ, có một lần sư phụ đi hái hoa, đang sắp thành chuyện tốtrồi, tên vương gia mặt lạnh kia lại đỏ mặt nói muốn đi tiểu, sư phụ mimcười cho hắn rời đi. Kết quả tên vương gia kia trên đường đi tiểu đãtinh táo lại, chẳng những không đáp lại lời ước hẹn mà còn phái ám vệbao vây tẩm điện.

Nhưng mà hắn rõ ràng đã xem thường bản lãnh của sư phụ, cuối cùng sư phụ vẫn có thể trói hết tất cả ám vệ, trước mặt tấtcả bọn họ cưỡi lên tên vương gia xưa nay rất coi trọng mặt mũi này, nữ trên nam dưới, còn sử dụng thêm cả dụng cụ đặc biệt mà sư phụ nghĩ ranữa.

Bởi vậy có thể thấy được, cho dù chỉ là một việc nhỏ rất ngắn thôi cũng có thể trở thành cơ hội cho nam nhân tỉnh táo lại, đặc biệt là đối với loại nam nhân thượng hạng khó đối phó.

Thật sự là xúi quẩy, không thể tận dụng thời cơ tốt này.

Đường Hoan ảo não nhảy lên, mặc lại xiêm y, sửa sang thỏa đáng sau đó đi tìm Minh Tâm.

Minh Tâm đã sớm tỉnh lại, Đường Hoan lấy cớ vì muốn không bị mọi người nghingờ trong sạch, khuyên nàng nói dối, nói nàng không cẩn thận té ngã vìvậy mới làm chậm trễ thời gian.

Minh Tâm hoang mang lo sợ, đường nhiên Đường Hoan nói cái gì thì là cái ấy.

Hai người dìu đỡ nhau, thất tha thất thểu trở về am Ngọc Tuyền.

Lúc này bóng đêm ngập tràn, trong am tối đen, không có lấy một chút đèn đuốc.

Đường Hoan đã sắp chết đói, hỏi Minh Tâm phòng bếp ở nơi nào, chuẩn bị tìm chút gì đó ăn.

"Minh Tuệ, chúng ta tìm sư phụ bẩm báo trước đi, sau khi tới chỗ sư phụ rồi, chúng ta mới có thể ăn chút gì đó." Minh Tâm khiếp sợ thốt lên.

Giống như có cảm ứng, căn phòng phía trước đột nhiên sáng lên.

Chính là phòng ở của Tĩnh Từ sư thái, sư phụ mới của Đường Hoan.

Đường Hoan đành phải cùng Minh Tâm đi phục mệnh.

Tĩnh Từ sư thái tuổi chừng bốn mươi, gò má cao gầy, thoạt nhìn kiểu gì cũngkhông ra chút thiện tâm nào. Bà nhắm mắt lại, ngồi xếp bằng trên bồđoàn, một tay khoát lên đầu gối, một tay chuyển Phật châu, chậm chạpnói: "Hai người các ngươi đi cả một ngày, được bố thí bao nhiêu?"

Đường Hoan không nói gì.

Minh Tâm liếc nàng một cái sau đó cúi đầu, lắp bắp: "Sư phụ, con với MinhTâm chỉ, chỉ hóa được hai cái bánh bao, đã biến thành cơm trưa ăn, ănrồi. Đến bây giờ chúng con vẫn còn chưa ăn cơm chiều."

Ngón tay Tĩnh Từ sư thái vẫn không ngừng di chuyển, trầm mặc một lát lại hỏi: "Vậy vì sao nhóm các ngươi lại về muộn như vậy?"

Lúc này Đường Hoan cướp lời: "Sư phụ, không hóa được cái gì, con với MinhTâm đã nghĩ nên sớm quay trở về giúp sư phụ làm việc, niệm thêm nhiềukinh nhưng Minh Tâm đói đến hoa mắt, lúc lên núi không cẩn thận ngãxuống...Người xem, trán muội ấy đã rách đến chảy máu."

Minh Tâm phối hợp ngẩng đầu.

Rốt cuộc Tĩnh Từ sư thái cũng mở mắt, liếc mắt nhìn nàng một cái sau đó lại tiếp tục nhắm mắt, thản nhiên nói: "Chúng ta ở trong am, cho hai người các ngươi ra ngoài hóa duyên ít nhất cũng đã được cái gì đó, những người khác đều nói ta đã quá nuông chiều các ngươi, để các người lười biếng, còn biết mưu mẹo. Vi sư đương nhiên biết các ngươi tốt, chỉ là do ăn nói vụng về. Nhưng vì chặn miệng các nàng, nên vẫn đành tiến hành một khiển trách nhỏ. Minh Tâm, trên người ngươi có thương tích, đến Phậtđường quỳ một đêm là được. Minh Tuệ, ngươi quỳ cùng với Minh Tâm. Mườingày sau đó, nước trong am chúng ta sẽ đều do ngươi gánh, nhớ là phảidây sớm, không được làm hỏng việc. Được rồi, các ngươi đi đi."

Đường Hoan không thể tin nhìn bà già trước mắt: "Sư phụ..."

Minh Tâm chạy nhanh tới che miệng nàng sau đó đẩy nàng ra ngoài: "Minh Tuệ, sư phụ ghét nhất là tranh cãi với chúng ta, tỷ nhẫn nhịn một chút đi, nếu để sư phụ tức giận, sợ là sẽ phạt tỷ nhiều thêm. Tỷ yên tâm, sángmai muội sẽ đi gánh nước cùng tỷ, trước hừng đông nhất định có thể gánh giúp tỷ được mấy thùng."

Nàng còn chưa nói hết, nàng vừa nói Đường Hoan liền nhớ ra...

Am Ngọc Tuyền có bốn cái lu lớn, mỗi cái lu đều cần 7,8 thùng nước mới có thể đầy...

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 6: Lừa Thịt

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Phật đường vừa tối lại vừa tĩnh lặng, gió đêm theo cửa sổ thổi vào, rất lạnh.

Minh Tâm quỳ gối trên bồ đoàn, cả gáy đầy mồ hôi, nhưng vẫn không ngừng cầu xin Phật tổ phù hộ cho Minh Tuệ.

"Két" một tiếng, có người đẩy cửa gỗ đi vào.

Minh Tâm sợ tới mức kêu lên, run run quay đầu, nhận ra hình dáng mảnh khảnhkia chính là Minh Tuệ, vội vàng nhỏ giọng hỏi: "Thế nào? Không bị ainhìn thấy chứ?"

Đường Hoan lắc đầu, xoay người đóng cửa lại,ôm bụng đến bên cạnh Minh Tâm. Ở đó trải 12 chiếc bồ đoàn, chính là donàng tự lấy trải ra. Hơn nửa đêm rồi, mệt mỏi cộng thêm đói bụng đã cảngày, còn bắt nàng quỳ cả đêm sao?

Nằm mơ đi!

Minh Tâm nguyện ý quỳ ở đó là do nàng ấy ngốc, Đường Hoan mới không thèm chịu khổ thế đâu.

Nàng mệt mỏi nằm xuống, cuộn mình thành hình con tôm. Không có cách nào, nàng đã đói cả ngày rồi, ngay cả nói cũng không có sức nói, ôm bụng giữchút hơi còn có thể dễ chịu hơn một tẹo.

Nàng như vậy, Minh Tâm không cần hỏi cũng biết, Minh Tuệ nhất định chẳng trộm được thứ nào ăn.

Cũng đúng, trong am chưa bao giờ nấu nhiều cơm, các tiểu ni cô bình thườngcũng chỉ có thể ăn no lưng lưng. Nàng với Minh Tuệ về muộn như vậy, chodù có thừa bánh bao với cháo trắng cũng đã bị các sư tỷ chưởng quảnphòng bếp ăn hết rồi. Sư phụ không nói lời nào, làm sao người ta có lòng để lại cho các nàng?

Nhưng mà nàng cũng không ngờ Minh Tuệlớn mật đến thế, trước kia tuy nàng ấy cũng rất cơ trí nhưng vẫn luônnhất nhất nghe lời sư phụ nói.

Nhìn theo bóng dáng đang nằm ở đó, nếu nói lòng không có hâm mộ là không thể nào. Nhưng nàng cũngkhông dám nằm xuống, nàng không có can đảm như Minh Tuệ.

Bụng đói kêu vang, Minh Tâm không có khí lực nghĩ ngợi gì nhiều, nàng cố gắng vững vàng quỳ, tiếp tục yên lặng niệm kinh.

Đường Hoan nhắm mắt lại, một chút buồn ngủ cũng không có.

Nếu hôm nay không gặp Tống Mạch, Tĩnh Từ sư thái phạt nàng như thế, còn không cho cơm ăn, nàng chắc chắn sẽ trốn.

Thế mà cố tình nàng lại gặp.

Am Ngọc Tuyền ở phía tây cánh rừng, Tống Mạch là người giữ rừng, cho dùhắn không có ý hỏi thăm, chuyện lớn gì ở am Ngọc Tuyền làm sao lọt qualỗ tai hắn được. Nếu Đường Hoan không ngoan ngoãn nhận phạt mà cứ chạytrốn trước rồi chờ thời cơ quyến rũ Tống Mạch, e rằng ni cô ** nhấtđịnh sẽ phái người đi tìm nàng, thậm chí còn tố cáo nàng với quan phủ. Đến lúc đó Tống Mạch sẽ biết, lấy tính tình thành thật của hắn nhất định sẽ cho nàng là ni cô phá giới không tuân thủ quy củ, đến lúc đó thanhdanh của Đường Hoan đã bị phá hỏng, muốn tiếp cận hắn lại càng thêm khó.

Đường Hoan thật sự rất muốn khóc!

Tĩnh Từ sư thái thật sự rất tàn nhẫn! Tận bốn lu nước đó.

Trước kia trong am đều sắp xếp hai tiểu ni cô gánh nước, gánh trọn vẹn haicanh giờ từ giờ Dần đến giờ Thìn (3 – 9 h). Nay bắt một mình nàng làm,cho dù nàng dậy từ lúc trời chưa sáng, cho dù nàng có khỏe mạnh mườiphần cũng phải gánh đến hết buổi trưa đi!

Có cho người sống không đây, số mạng ni cô đều khổ như vậy sao!

Đường Hoan không ngừng nguyền rủa Tĩnh Từ sư thái ... trong lòng, rủa bà ta đời đời kiếp kiếp đều làm ni cô, vĩnh viễn cũng không được thưởng thức tưvị của nam nhân.

Mắng xong nàng lại đem lửa giận ngập tràn chuyển lên người Tống Mạch.

Là hắn một kiếm hại nàng vào trong mộng chịu khổ, là hắn bỏ dở nửa chừng hốt hoảng chạy trốn.

Về phần nguyên nhân chân chính của 9 giấc mộng xuân này, là một hái hoatặc, Đường Hoan tuyệt đối không thừa nhận lỗi sai của mình.

Miên man suy nghĩ, mắng đến mắng đi thế mà cũng mơ mơ màng màng ngủ được.

Giống như vừa mới ngủ có một lát, Minh Tâm đã đẩy nàng: "Minh Tuệ, dậy thôi, nếu không gánh nước xong trước giờ thìn tỷ sẽ bị phạt đấy!"

Đường Hoan lật người nhưng vẫn nằm trên bồ đoàn: "Bây giờ là giờ nào rồi?"

"Hắn là giờ sửu rồi. Minh Tuệ, tỷ mau đứng lên đi, nếu chậm trễ nữa, muộichỉ có thể giúp tỷ có nửa canh giờ. Bây giờ gánh luôn, cả hai chúng tacùng nhau gánh, đến giờ dần là có thể đổ đầy rồi, đến lúc đó, sư phụthấy chúng ta chịu khó, nói không chừng còn cho chúng ta điểm tâm ăn."

(giờ sửu: 1-3h

Giờ dần: 3-5h

Giờ thìn: 7-9h)

Giờ sửu, cho dù trời mùa hè mau sáng, bây giờ cũng vẫn tối đen đi?

Sờ soạng đi gánh nước, Đường Hoan sợ rằng nàng sẽ trượt chân ngã xuống núi mất!

"Không cần, không cần muội giúp đâu, muội tiếp tục niệm kinh đi, đến giờ dần thì gọi tỷ, một mình tỷ gánh đến trưa là được."

Minh Tâm sửng sốt, "Như vậy sao được? Buổi sáng chúng ta còn phải quét tước đình viện, còn phải niệm kinh nữa!"

Đường Hoan không kiên nhẫn đáp: "Mặc kệ, dù sao bây giờ muội cũng đừng gọi tỷ dậy, sư phụ bắt tỷ gánh nước, tỷ không chậm trễ để giờ ngọ mọi người có nước mà dùng là được. Đùng gọi tỷ nữa, gọi nữa tỷ sẽ nói cho sư phụmuội suýt chút nữa bị lưu manh khi dễ đấy!"

Niệm kinh? Xí, gánh nước thì nàng còn có cơ hội gặp Tống Mạch chứ niệm kinh thì chỉ có thể ngồi yên trong am ni cô thôi.

Nàng vô lại như thế, Minh Tâm cũng không còn lời nào để nói, chỉ đành âm thầm thay sư tỷ mình sốt

ruôt.

Buổi sáng hôm sau, Đường Hoan ngủ nghê đầy đủ gánh hai thùng nước xuống núi. "Minh Tuệ" trước kia đã từng gánh nước, xuống núi nhanh leo núi chậm, chắc cần chừng hai khắc đi. (30p)

Am Ngọc Tuyền cũng không có danh tiếng gì, ở trong tổng cộng có chưa đến 20 ni cô, bình thường đềudậy muộn. Đường Hoan vưà gánh vừa nghỉ, trước khi đến giờ ăn điểm tâm đã đổ đầy một lu, trời lúc này đã sáng rồi.

Tĩnh Từ sư tháiphát hiện nàng không nghe lời, giận dữ, phạt nàng về sau không được làmviệc gì khác, tất cả việc nặng trong am đều giao cho nàng. Buổi sáng nấu nước, buổi chiều lên núi đốn củi, buổi tối phải quỳ trong phật đườnghai canh giờ mới có thể ngủ.

Đường Hoan một chút cũng khôngmàng. Hiện giờ nàng cần nhất chính là cơ hội ra ngoài, chỉ cần nàng sớmhái được Tống Mạch, sẽ không cần sợ Tĩnh Tư sư thái. Bà già đó, bà tanghĩ rằng có thể phạt nàng cả đời sao? Chẳng qua chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Nếu cảnh trong mơ không chân thật như vậy thì tốt rồi.

Đường Hoan ngồi bên bờ sống, nhìn hai bàn tay sưng đỏ lên, ủy khuất muốn khóc.

Nghĩ thì rất hùng dũng nhưng khi làm thật thì mệt mỏi quá! Nhất là cái thânthể hiện giờ của nàng, gánh hai thùng nước mà hai chân đi trên đường đều run lên.

Đường Hoan thở dài thật dài, quay đầu nhìn về phía khu rừng bên cạnh. Trời đã sáng rồi, vì sao vẫn chưa gặp được Tống Mạch.

Quên đi, vẫn là mau mau trở về chút, giờ ăn điểm tâm đã quá rồi, cho dù có là bánh bao, nàng cũng muốn ăn.

Đường Hoan tiếp tục gánh nước, lắc lắc lư lư đi trở về.

Đường núi quanh co, cành cây bên đường còn đâm xiên ra ngoài đường, Đường Hoan đi thật cần thận, không tránh khỏi thở hồng hộc. Đi rồi lại đi, nàng đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân.

Có phải là Tống Mạch không?

Nhìn chằm chằm ngã rẽ trước mặt, Đường Hoan nghĩ ngợi một lát, sau đó nàngđặt thùng nước xuống, co chân ôm đầu gối ngồi xuống cạnh đó, giấu mặttrong lòng bàn tay, nho nhỏ thút tha thút thít. Tốt nhất nên là Tống Mạch, nếu không phải Tống Mạch, nàng có diễn trò cũng uổng công.

Vì thế, khi Tống Mạch mang theo hai con thỏ xám đi tới, chỉ thấy một tiểu ni cô ngồi dưới tán cây, dường như đang khóc.

Hắn thoáng nhìn qua sau đó lập tức bối rối dời tầm mắt.

Y phục trên người ni cô nào cũng giống nhau, Tống Mạch cũng không biết ni cô kia là ai nhưng không hiểu vì sao, vừa mới thoáng thấy bóng người, hắn liền nghĩ tới tiểu ni cô hôm qua gặp, chính là tiểu ni cô hại hắntrắn trọc một đêm cũng không tài nào ngủ được.

Tống Mạch mím môi, không chớp mắt đi thẳng về phía trước.

Là ai thì cũng không liên quan, hắn đi đường hắn là tốt rồi, hai người bọn họ chẳng liên quan gì tới nhau.

Khoảng cách càng ngày càng gần, bước chân Tống Mạch càng thêm nhanh hơn.

Tuy Đường Hoan chôn mặt trong lòng bàn tay nhưng từ khe hở cô vẫn nhìn thấy ống quần của nam nhân với đôi giày vải.

ở gần đây chỉ có một người nam nhân là Tống Mạch, người bước tới rất có khả năng là hắn.

ngay tại lúc người nam nhân kia chỉ còn cách nàng năm bước chân, Đường Hoandụi dụi mắt, nâng gánh nước lên, làm bộ muốn tiếp tục lên núi.

Chẳngqua, khi xốc gánh nước lên, quay ra, nàng vô tình nhìn thoáng qua phíatrước mặt, "Tống thí chủ?" Thùng nước trong tay bỗng "bùm" một tiếng rơi xuống, nước văng ra khắp nơi, chảy dài trên đường núi, thấm ướt mộtkhoảng đất rộng.

"A…"

Đường Hoan gấp gáp chạy tới nhặt lại thùng nước bị đổ, lại không cẩn thận trượt chân ngã về phía trước.

Tống Mạch không kìm được vươn tay ra, bàn tay đã vươn ra nhưng trong lòng chợt do dự, rốt cuộc hắn vẫn không đỡ nàng.

Đường Hoan thành công ngã lộn đầu xuống đất.

Nàng kinh ngạc, không ngờ rằng nam nhân mới ngày hôm qua còn nhiệt tình giúp đỡ thế mà hôm nay lại không hề đỡ nàng. Nhưng mà nàng lại nhanh chóngthay đổi chiến lược, một tay xoa xoa mắt cá chân, chỉ để sườn mặt đốidiện với Tống Mạch, đỏ mặt nói: "Minh Tuệ vụng chân vụng tay, đã để Tống thí chủ chê cười." Trong giọng nói không giấu được ngượng ngùng và bấtan của bản thân khi gặp hắn, cũng có sự khẩn trương lo sợ khi giáp mặtvới người khác.

Tuy Tống Mạch kìm nén mình không ra tay giúpđỡ nhưng thấy tiểu ni cô té ngã, ánh mắt hắn vẫn luôn dõi theo nàng, sợnàng lăn xuống. Mắt thấy nàng chỉ ngã ngồi ở đằng kia, Tống Mạch đangmuốn nhìn về nơi khác, bỗng nghe tiếng nàng nói.

Tầm mắt liền cứng lại.

Tia nắng rực rỡ xuyên qua cây rừng chiếu lên người nàng, mũ ni cô màu xanhxám phía trên, càng nổi bật lên vẻ trắng nõn tinh tế của khuôn mặt nàng. Bởi vì nàng quay mặt đi nên Tống Mạch chỉ có thể nhìn thấy mi mắt

như cánh bướm của nàng rủ xuống, thấy nàng khẽ cắn cánh môi hồng nhuận, còncó cái cằm thanh tú và cần cổ thon dài của nàng.

Cũng khôngbiết bởi vì nàng ngượng ngùng đáng thương hay là bởi giọng nói uyếnchuyển mềm mại của nàng mà tim Tống Mạch lại đập nhanh hơn.

Tiểu ni cô này, vì sao luôn khiến cho hắn sinh ra những cảm giác kì quái?

"Người, không có việc gì chứ?"

Lập tức bước đến có vẻ không tốt lắm, hắn cũng không tiện hỏi gì khác, trầm mặc một lúc chỉ có thể nặn ra một câu này. Nhưng làm sao có thể ngờ được khi hắn vừa nói xong câu này, đối phương đột nhiên...khóc. Nàng không cử động gì, vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi, chỉ là mi mắt hình cánh bướm kia khẽ chớp vài cái, sau đó Tống Mạch liền nhìn thấy từng giọt nước mắt trong suốt bắt đầu rơi xuống mặt nàng.

Hắn quả thực không thể ngờ được, Tống Mạch hắn thực không biết phải làm sao.

"Ngã bị thương sao?" Tống Mạch áy náy, là tại hắn vừa rồi cố ý không giúp nàng.

"Không..." Đường Hoan chậm rãi đứng lên, quay lưng lại không nhìn Tống Mạch, "Takhông sao, Tống thí chủ mau xuống núi đi." Giọng nói vẫn tràn đầy nứcnở.

Tống Mạch không nói gì nhưng nghĩ đến lúc vừa đến nàng cũng khóc, bây giờ lại khóc, hay là nàng đang khổ sở vì cái gì?

Trong lòng muốn hỏi nhưng lại sợ nàng nghĩ nhiều, Tống Mạch suy nghĩ mộtlát, cuối cùng vẫn quyết định không muốn dây dưa quá nhiều với nàngliền đi thẳng.

Đường Hoan choáng váng. Lạt mềm buộc chặt mà, nàng còn đang chờ Tống Mạch hỏi nàng mà, vì sao hắn lại đi thật chứ?

Ngăn hắn lại bảo hắn hỏi?

Khẳng định không được a, như vậy quá mất mặt!

Chẳng lẽ cứ thế mà thả hắn đi?

Đường Hoan tức đến hộc máu, đúng là lãng phí một thùng nước nàng dùng để diễn trò!

Nàng cắn răng nhìn chẳm chẳm bóng dáng lạnh lùng kia, ánh mặt chậm rãi dừng ở hai con thỏ đang lắc lư trong tay hắn.

"Tống thí chủ!" Nàng vội vàng đuổi theo.

Bước chân Tống Mạch khựng lại, nghiêng đầu nhưng không có xoay người.

Đường Hoan đứng lại bên cạnh người hắn, sợ hãi liếc hắn một cái sau đó nhìnhai con thỏ xám bằng ánh mắt đầy thương tiếc, nhỏ giọng hỏi: "Tống thíchủ, hai con thỏ này, là do người vừa mới bẫy được sao?"

Lòng Tống Mạch còn đang vì cái thoáng nhìn đầy sợ hãi kia của nàng mà loạn, nghe thấy vậy liền thuận miệng giải thích: "Không phải, là vừa rồi ta đi tuần trong rừng về, bắt được chúng nó mắc kẹt trong hàng rào."

Đường Hoan nhẹ nhàng thở ra, đỏ mặt nói: "Nếu đây không phải do Tống thí chủ bẫy được, vậy Tống thí chủ có thể tặng cho ta hai con thỏ này đượckhông? Ta, ta cảm thấy bọn chúng thật đáng thương, không đành lòng..." Nói được một nửa, nàng cố lấy dũng khí ngẩng đầu, thấy Tống Mạch kinh ngạcnhìn mình, lại liên tục lắc đầu: "Cái đó, nếu Tống thí chủ không muốn,ta cũng không dám ép buộc...ta, ta đi đây!"

Nàng xoay người định chạy đi, tựa như đứa trẻ sợ người mắng mỏ.

Đột nhiên một cánh tay rắn chắc chặn lại phía trước, Đường Hoan nghi hoặc nhìn về phía Tống Mạch.

Tống Mạch không nhìn nàng, chỉ nói: "Cho người đó." Trước mặt tiểu ni cô đi săn thỏ, quả thực là không đúng.

Đường Hoan tiếp lấy hai con thỏ nặng trịch, thật lòng nở nụ cười: "Tống thí chủ thật sự là người tốt."

Da mặt Tống Mạch nóng lên, vội vàng rời đi.

Đường Hoan nhìn theo bóng dáng hắn, cúi đầu sở hai con thỏ trong tay, nghĩ đến đồ ăn ba ngày sau đều không cần phải lo nữa, tâm trạng cuối cùng cũng tốt hơn.

Ăn no trước đã, sau đó đi hái hắn cũng không muộn!

$\wedge \wedge$	$\wedge \wedge$

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đổi 8 cái lu ở chương trước thành 4 cái,hehe, để Đường Hoan một mình làm hết, chắc chắn đủ 8 giờ! Về phần nàngcó tìm được cu li hỗ trợ hay không, còn phải trông chờ vào khả năng củanàng ~

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 7: Quan Tâm

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan giấu hai con thỏ đi, quay đầu ôm thùng nước còn lại, cố hết sức trở về am Ngọc Tuyền.

Dù được cho thỏ nhưng không có dao cũng không có đồ gia vị, nàng cũngkhông có cách nào làm thịt thỏ ăn được. Quan trọng nhất là bây giờ TĩnhTừ sư thái rất ngứa mắt với nàng, lúc nào cũng nhìn nàng chằm chằm. Nếunàng ra ngoài về muộn, bà sư thái khó tính ấy nhất định sẽ nghi ngờ. Ănthịt thỏ, tốt nhất là chui vào sâu trong núi đốn củi nướng ăn, vừa antoàn lại yên tâm.

Nàng không dám đắn đo nhiều, trở về am đúng lúc các ni cô khác đang dùng bữa.

Không khí tràn ngập mùi bánh bao thơm lừng.

Đường Hoan không bao giờ ngờ được bánh bao có thể có sức hấp dẫn với nàng đến như vậy.

Vội vàng đặt thùng nước xuống, Đường Hoan chạy nhanh tới phòng bếp.

Nhưng mới chạy được nửa đường nàng lại bị Minh Tâm níu lại.

Minh Tâm im lặng đưa cho nàng nửa cái bánh bao đã vàng, giọng nói cố hạ thật nhỏ: "Minh Tuệ, hôm nay sư phụ khó chịu, không dặn mọi người chuẩn bịđồ ăn sáng cho tỷ. Tỷ đừng nóng giận, ăn chút bánh này đi, cố gắng thêmchút nữa, sớm đổ đầy nước rồi đến trước mặt sư phụ thành tâm hối lỗi. Sư phụ nhân từ, sẽ không phạt tỷ đâu."

Đường Hoan im lặng một lúc lâu.

Đây là am ni cô sao?

Đây là hắc điếm* mới đúng ấy!

Thậm chí đây còn không bằng hắc điểm nữa. Cho dù có là chưởng quầy của hắc điểm lòng dạ đen tối độc ác cũng vẫn cho tiểu nhị cơm ăn mà! Nàng chỉ là một tiểu ni cô, ngày hôm qua chưa ăn cơm, tối hôm qua cũng ngủ với bụng rỗng, sáng thì dậy sớm đổ đầy tràn một lu nước, vậy mà ngay cả một cái bánh bao, một bát cháo loãng vị Tĩnh Từ sư thái kia cũng không cho nàngăn?

Bà ta muốn giết chết người đồ đệ này sao?

"Muội ăn đi, tỷ không đói, cảm ơn muội đã lo cho tỷ." Đường Hoan đặt bánh bao vào lại trong tay Minh Tâm, xoay người rẽ phải đi ra hậu viện đổ nước vào lu.

Minh Tâm một mực đuổi theo nàng, cố nài nàng nhận lấy bánh bao.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, Đường Hoan thực sự cảm động, kéonàng lại gần một cây cột, nói nhỏ: "Yên tâm đi, tỷ có đồ ăn mà, muội cốchờ, buổi tối trở về tỷ chia cho muội một phần, muội không được nói vớingười khác đấy!"

Cảnh trong mơ rất chân thật, nàng không cócách nào tiếp tục nhủ lòng không nên tức giận với một người như Tĩnh Từsư thái nữa. Đúng, đây thật sự chỉ là một giấc mơ, tất cả những người ởđây đều là giả nhưng Đường Hoan thật sự rất nhỏ mọn, ai ức hiếp nàng,nàng sẽ trả thù kẻ đó, cho dù nàng có là ni cô hay hòa thượng.Không phải ni cô nào cũng cầu mong bình yên, nàng là một hái hoa tặc, nàng sẽkhông ngốc nghếch đứng đó làm người lương thiện đâu. Không phải Tĩnh Từsư thái muốn dồn nàng vào chỗ

chết sao, vậy nàng phải sống thật khỏe cho bà ta xem, nàng còn phải mim cười nhìn tai họa sắp giáng xuống đầu bàta!

Cứ chờ xem, đừng cho nàng có cơ hội nào!

Mang theo lửa giận ngập tràn, Đường Hoan lại gánh hai thùng nước xuống núi.

Nhưng dù vậy nàng cũng không phải người mất lý trí đến mức điên cuồng. Bụng càng ngày càng đói, mặt trời cũng càng lên cao làm sao mà sống được? Nàng không ngốc như vậy đâu.

Đặt thùng nước cạnh bên bờ sông, Đường Hoan gạt tay áo lau mồ hôi, lảo đảo đi về phía tây.

Nhà gỗ của người canh rừng ở trên một ngọn núi nhỏ, nàng rất đói rồi, nàng muốn đi hóa duyên.

Nàng đói đến sắp hôn mê rồi, cố gắng gượng leo lên đến sườn núi, quần áo sau lưng đã ướt đẫm.

Trong tình huống này, Đường Hoan cũng bất chấp dáng vẻ mình ra sao, dù sao Tống Mạch cũng đâu có ham mê sắc đẹp. Tính tình hắn thành thật như vậy, nàng ra mồ hôi càng thảm hại, nói không chừng còn càng dễ khiến hắn mềm lòng hơn.

Chẳng phải nam nhân nào cũng đều thương hương tiếc ngọc sao?

Nàng kéo cửa hàng rào gỗ ra, lau mồ hôi, mệt mỏi gọi: "Tống thí chủ, huynh có ở nhà không?"

Tống Mạch đang ở sau vườn trói thỏ. Hôm nay thu hoạch được khá tốt, sau khicho tiểu ni cô hai con, vậy mà hắn lại bắt được một con thỏ. Cứ trói lại

rồi đem nuôi trước đã, mấy ngày sau xuống núi bán đi sẽ được nhiều tiền hơn.

Sau khi trói xong, đang muốn đứng dậy, đột nhiên hắn nghe thấy có người gọi hắn.

Tuy nghe không rõ lắm nhưng đó rõ ràng là một nữ nhân.

Tống Mạch nghi hoặc đứng dậy, đứng ở cửa bắc phòng bếp nhìn về phía nam.

Hàng rào chắn đi thân hình của người đó, chỉ lộ ra khuôn mặt xinh đẹp. Tuy cách nhau rất xa nhưng

Tống Mạch chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra, đó rõ ràng là tiểu ni cô kia.

Trong lòng hắn hoảng hốt, theo bản năng nhìn về phía con thỏ đang bị trói bên dưới mái hiên.

Hắn không phải là người tu phật, hắn muốn bán ít thú rừng kiếm tiền nuôisống bản thân. Lúc trước là ma xui quỷ khiến nên mới cho nàng hai conthỏ, bây giờ hắn hối hận rồi.

Tống Mạch nhanh chóng chạy đếndưới mái hiên, giấu con thỏ trong một bụi rậm phía sau cây anh đào, sauđó còn dùng lồng sắt chụp xuống. Sau khi xác định chắc chắn cho dù nàngcó đứng ở cửa cũng không phát hiện ra cái gì, Tống Mạch mới chà chà haitay, vỗ vỗ áo ngoài, lạnh nhạt đi ra ngoài.

Chuyện xảy ragiữa hai người, theo lý mà nói nàng là một tiểu ni cô, hắn chính nàngmới phải nghĩ đủ mọi biện pháp tránh hắn mới đúng, vì sao bây giờ lạitìm tới cửa? Nếu không có lí do thỏa đáng, Tống Mạch nhất định sẽ khôngđể nàng bước qua cửa.

Hắn đi rất nhanh sau đó vững vàng dừnglại, giống như một cây tùng sừng bên trong cửa, đối mặt với nàng,không nói một lời.

Hai mày hắn nhíu lại, không biết là bởi tức giận hay bởi hoang mang.

Cho dù thế tất cả điều này đều không quan trọng, chỉ cần hắn ở nhà là được.

Đường Hoan xấu hổ mim cười với hắn, "Tống thí chủ, huynh, huynh có thể cho ta một chút gì đó ăn..."

Lời còn chưa dứt, hai tay đã buông lỏng, mí mắt khép lại, ngã sang một bên.

Cho đến khi nàng ngã nằm trên mặt đất, Tống Mạch cũng không có phản ứng gì.

Tốt rồi, vì sao lại ngất thế này?

Bất chấp nam nữ khác biệt, hắn gấp gáp đến độ nhảy ra ngoài, cúi người nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, trên trán đầy mồ hôi, môi khô nứt nẻ, giống như bị cảm nắng. Hắn nhanh chóng cúi người ôm người lên, chạynhanh vào nhà.

Khi cả người ngả lên trên giường đất, gân cốt trong người rốt cuộc cũng được nghỉ ngơi, Đường Hoan thoải mái muốn duỗi người.

Nhưng thật tiếc vì nàng vẫn phải giả vờ bất tỉnh.

"Tiểu sư phụ, tiểu sư phụ Minh Tuệ?" Chân tay Tống Mạch luống cuống, hắn chỉ dám đứng bên cạnh giường, liên mồm gọi tên nàng.

Hai mày Đường Hoan cũng không chịu nhíu lấy một cái.

Tống Mạch xoay người đi múc nước, trên mặt hắn đều là mồ hôi, nhìn trông thật sự rất đáng thương chật vật.

Nhân cơ hội này, Đường Hoan mở mắt quét một vòng trong phòng. Trên nền đấtphía đông đặt cái tủ ba ngăn sơn son, bên cạnh có một cái bàn và một cái ghế, cùng với hai bao lương thực đặt ở góc tường. Trừ cái lần thấy nàng ngã mà không đỡ thì thân phận người canh rừng của hắn thật sự rất xứng.

Nàng cười đến đắc ý, cuối cùng chỉ còn mỗi việc ... leo lên giường của hắn mà thôi.

Dù sao nàng cũng có thời gian một tháng nữa, không vội không vội, trêu chọc hắn vui hơn

Lúc Tống Mạch bước vào, hai ống tay áo cuộn lên tới cổ tay, hắn cầm theomột cái khăn ướt, ngập ngừng một chút rồi bắt đầu lau mồ hôi giúp nàng.

Lần đầu tiên chăm sóc một nữ nhân, lại là ban ngày ban mặt, không nhìn nàng thì sợ tay mình chạm phải chỗ không nên chạm, mà nhìn nàng thì... nàng đẹp như vậy, hắn thật sự rất lúng túng. Nếu nàng tỉnh rồi, hắn có thể chất vấn nàng vì sao lại tìm hắn. Nhưng nàng bị bệnh té xỉu, hắn không tự chủ đã nghĩ xong lí do cho nàng. Nhất định là nàng không còn cách nào nữamới đến tìm hắn.

Nàng lương thiện như vậy, không phải là người không biết quy củ.

Nghĩ liên miên nhiều lắm, khăn ướt chạm vào vành mũ nàng, mũ ni cô rơi xuống khỏi đầu nàng.

Tống Mạch xấu hổ rụt tay lại.

Tay trái Đường Hoan lặng lẽ bấm mình một cái mới không phá hỏng việc lớn.

Nàng hận nhất chính là cái đầu bóng loáng này! Đối với cái đầu trơ trọi bóng loáng này, nam nhân nào có thể si mê đây?

Sư phụ thật sự là hãm hại nàng mà! Sau này vào địa phủ, đừng để nàng biết giấc mộng này là do sư

phụ cố ý làm ra. Nếu không ngày nào nàng cũng sẽ đuổi theo sư phụ, nhìnthấy nam nhân nào nàng sẽ biến đầu kẻ đó trở nên bóng loáng, xem sư phụcòn dám ra tay không!

Con gái vì người mình yêu mà làm đẹp,muốn quyến rũ Tống Mạch, Đường Hoan cũng không dám để hắn nhìn thấy cáiđầu bóng loáng của mình, nàng đành chậm rãi mở to mắt, "Tống thí chủ?"

Tống Mạch vội thụt lùi xuống vài bước, trầm giọng giải thích: "Tiểu sư phụ,đây là hàn xá, vừa rồi người đột nhiên té xỉu, ta đành bất đắc dĩ đặtngười vào. Người, người thấy bây giờ đã tốt hơn chút nào chưa?"

Mặt Đường Hoan ửng hồng lên, tay chống xuống giường yếu ớt ngồi dậy, vừanhặt mũ ni cô đội lên đầu vừa cúi đầu nhỏ giọng đáp: "Đa tạ Tống thíchủ, đã làm phiền huynh rồi. Ta, ta không sao, chỉ là đã ba bữa chưa ăncơm, đói bụng vô cùng, trên núi lại chỉ có một nhà của Tống thí chủ. Ta, ta, ta đành mặt dày hóa duyên Tống thí chủ. Tống thí chủ, huynh có thểcho ta chút gì ăn không? Cái gì cũng được, vì không ăn cơm nên ta cũngkhông đủ sức gánh nước, sư phụ sẽ càng thêm tức giận."

Thì ra là đói.

Tống Mạch không tự chủ nhẹ nhàng thở ra, "Người chờ một lát." Sau đó xoay người đi ra ngoài.

Đường Hoan cũng đi xuống, theo hắn vào phòng bếp. Cô nam quả nữ ở chung mộtphòng đương nhiên là không ổn. Nàng là một tiểu ni cô hiểu lễ nghĩa, đương nhiên phải chú ý đến điều này.

Thấy nàng bước xuống, Tống Mạch hơi bất ngờ sau đó hắn liền hiểu được tâm tư của nàng. Mâuthuẫn ban đầu đều tiêu tán hết ngược lại càng cảm thấy khẩn trương. Hắnđưa lưng về phía nàng rồi đặt bàn xuống, lấy bát đũa trong tủ ra, còn có một cái bánh nướng và một đĩa dưa muối nhỏ, buồn buồn nói: "Tiểu sư phụ còn yếu, người cứ ngồi xuống dùng cơm đi. Nhà Tống mỗ nghèo…"

Đường Hoan vui vẻ bước đến trước mặt hắn, đỏ mặt cảm tạ: "Tống thí chủ kháchkhí rồi, Minh Tuệ mạo muội tìm đến, khiến thí chủ phiền toái như vậy,huynh còn cho ta ăn, Minh Tuệ đương nhiên vô cùng cảm kích.

"Vậy người ăn nhanh thôi, ta ra bên ngoài một lát." Phòng bếp chật hẹp, nàng đứng lại gần, Tống Mạch thực sự không thể nào tự nhiên, đành bước nhanh ra ngoài.

Đường Hoan mim cười nhìn bóng lưng hắn, chưa ăn cơm vội mà đi đến gần lu nước, lấy gáo nước hình hồ lô múc nước lên uống.

Khi Tống Mạch quay đầu, vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng này.

Tim hắn lại đập rối loạn.

Nàng vậy mà lại uống nước, dùng cái gáo hồ lô của hắn uống nước.

Thực ra cũng chẳng có gì sai, trời thì nóng, nàng khát nước đương nhiên phải uống nước rồi. Nhưng mà cái gáo hồ lô này từ trước tới giờ chỉ có mìnhhắn dùng, nay nàng cũng dùng, môi của nàng cũng chạm vào nó.

Có lẽ, nơi môi nàng chạm vào, môi hắn cũng từng chạm?

Trong lòng Tống Mạch chấn động, vội vàng thu hồi tầm mắt, chạy sang vườn raubên cạnh, không dám nhìn tiếp, mà hai má cũng nóng như lửa.

Sau đó hắn nhìn thấy thấp thoáng trong vườn rau mới ươm có một cây dưa chuôt.

Trời nắng nóng, trên bàn cơm chỉ có một đĩa dưa muối và một cái bánh nướng áp chảo, nàng lại khát,

chắc sẽ rất khó nuốt?

Tống Mạch do dự một lát, nghĩ đến chuyện nàng đói đến ngất xỉu, cơ thể nhấtđịnh rất yếu, nên hắn hái thêm một ít dưa chuột rồi đi vào.

Đường Hoan đang ăn với tốc độ như hổ đói, không ngờ Tống Mạch lại đột nhiênbước vào, nàng ... nghẹn, vì vậy đành vội vàng xoay người, đỏ mặt ho khan.

Tống Mạch nhìn cái bánh đã bị nàng ăn đến hơn nửa.

Hắn không khỏi buồn cười. Tiểu ni cô nhìn trông gầy yếu nhỏ nhắn, lại ănđược rất nhiều...Nhưng hắn nhớ lại lời nói của nàng, nàng nói nàng đã babữa không được ăn cơm. Đúng rồi, thời gian am

Ngọc Tuyền gánh nước hắn cũng nhớ một chút, bình thường bây giờ sớm đã gánh xong rồi, vì sao nàng vẫn còn đang làm việc?

Buổi sáng còn thấy nàng khóc, hay thật sự có chuyện gì?

"Tống thí chủ, ta, ta..." Đường Hoan đứng dậy, hai tay nhỏ bé xoắn vạt áo, xấu hổ đỏ bừng mặt.

Tống Mạch hiểu ý chuyển hướng đề tài: "Chỉ ăn bánh nướng áp chảo rất dễ bịnghẹn, tiểu sư phụ ăn thêm chút dưa chuột đi, sẽ dễ trôi hơn."

Dưa chuột?

Đường Hoan giật mình khiếp sợ đến nỗi quên giả vờ xấu hổ. Đến khi Tống Mạch đưa dưa chuột tới,

nàng vẫn còn bị vây trong trạng thái kinh sợ, hai tay cứng ngắc đưa ra.

Tống Mạch vẫn chưa chú ý tới vẻ mặt biến hóa của nàng, bởi hắn phát hiện ra lòng bàn tay nàng đỏ bừng.

Lòng hiếu kì của hắn cuối cùng cũng không thể nhịn được, "Người, người vì sao bây giờ vẫn còn

gánh nước?"

Rốt cuộc cũng hỏi!

Trong lòng Đường Hoan vui vẻ, cúi đầu ngồi xuống, vừa vuốt quả dưa chuộttrong tay vừa nhỏ giọng giải thích: "Hôm qua ta và sư muội không hóađược chút tiền nào, lại còn về muộn, sư phụ tức giận phạt chúng ta. Trên đầu sư muội có vết thương nên chỉ phạt quỳ một đêm trong phật đường, còn ta, sư phụ chê ta ngu dốt, phạt ta về sau đều phải gánh nước buổisáng, đốn củi buổi chiều, từ này về sau không bao giờ cần niệm kinh nữa. Mới vừa rồi ta đánh đổ một thùng nước nên làm trễ nải thời gian dùngnước, sư phụ cũng không để lại bữa sáng cho ta nên ta đành tìm đến đây."

Tống Mạch không hiểu sao cảm thấy thực phẫn nộ.

Tiểu sư phụ này bị nhục nhã như vậy, đã không thể kể rõ với ai, vậy mà sưphụ còn phạt nàng thật nặng, ngay cả bữa sáng cũng không cho ăn.

Không trách được nàng oan uổng mà khóc.

"Người, sư phụ người..." Hắn không nhịn được muốn trách móc sư phụ nàng, an ủi nàng.

Đường Hoan lắc đầu, giọng nói không giấu nổi cô đơn: "Không thể trách sư phụrõ ràng là ta rất ngốc. Ta vốn cũng không có ngộ tính, làm chút việcnặng cũng phải thôi."

Tống Mạch không biết nên nói cái gì.

Sau một hồi im lặng thật lâu, Đường Hoan ngầng đầu nhìn hắn, dường như đang quan sát vẻ mặt hắn. Tống Mạch bị đôi mắt long lanh nước kia nhìn đếnkhẩn trương, đang định tránh ra, lại thấy nàng cúi đầu, sau đó từ từ nâng tay lên cắn quả dưa chuột, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, ngậm quả dưachuột vào.

Cả người đột nhiên nóng lên.

Giống nhưnhận thấy tầm mắt nóng cháy của hẳn, tiểu ni cô chậm rãi giương mắt nhìn hắn, đôi mắt lộ vẻ nghi hoặc, trong miệng vẫn ngậm quả dưa chuôt.

"Tống thí chủ, còn có việc gì sao?" Đường Hoan thẹn thùng rút quả dưa chuột ra ngoài, liếm liếm môi, vô tội hỏi hắn.

"...Không." Tống Mạch xoay người bước ra đến cửa rồi bỏ chạy.

Đường Hoan mim cười gọi hắn lại, đến khi hắn quay đầu, nàng lắc lắc vật trong tay: "Tống thí chủ, cảm ơn dưa chuột của huynh, ta rất thích ăn!" Tốngthí chủ, nếu huynh không ngại, ta còn muốn cả cây gậy trên người huynhnữa.

Ở trong mắt Tống Mạch, tiểu ni cô đứng nơi đó thẹn thùng đỏ mặt, đẹp như hoa đào tháng ba.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 8: Đụng Chạm

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch rất thông cảm với tiểu ni cô nhưng hắn cũng chỉ có thể thông cảm mà thôi.

Giúp nàng sao?

Vô duyên vô cớ, một đại nam nhân như hắn vì sao phải giúp nàng? Nếu tùytiện ra tay, nàng nhất định sẽ cho rằng hắn có ý đồ khác?

Vậy nên hắn chỉ có thể nhìn theo bóng lưng nàng rời đi.

Hơn nữa vì tránh cho mình lâm vào xấu hổ cùng với cảm giác rối bờikhông thể nào hiểu được, liên tiếp mấy ngày sau, Tống Mạch đều chỉ tuần tra trong rừng, sợ lại gặp phải nàng. Nhớ đến cơ thể gầy yếu của nànggánh hai thùng nước đi tới đi lui, nhớ đến lòng bàn tay sưng đỏ củanàng, nhớ đến bộ dáng đáng thương ngồi khóc ven đường của nàng, hắn lạicàng không dám gặp nàng, sợ mình sẽ không nhịn được mà mềm lòng ra taygiúp nàng.

Hắn không nên sinh ra tình cảm với một tiểu ni cô. Thời gian dài trôi qua, nhất định hắn có thể quên đi những rung động này...

 \sim

Đường Hoan cũng nhận ra Tống Mạch đang trốn tránh.

Ngày ấy, tuy nàng rất muốn nhờ Tống Mạch gánh nước giúp nàng nhưng sư phụ đã dạy: nếu một người nam nhân động lòng với con, hắn tự nhiên sẽ không nỡ để con phải chịu khổ, không đợi con nhờ hắn sẽ chủ động giúp con. Cònnếu đối phương mắt thấy con chịu khổ vất vả mà lại thờ ở thì hoặc

là hắn không thích con không cần con, mà trong tình huống này nữ nhân mà mởmiệng xin giúp đỡ trước chính là tự rước lấy nhục; hoặc là hắn không xác định được tình cảm của con, nên không dám tùy tiện ra tay, sợ ngay cáchút quan hệ hiện có cũng không thể giữ được.

Hiểu biết củaĐường Hoan đối với Tống Mạch cho thấy, hắn cũng có chút hảo cảm vớinàng. Nếu nàng là một cô nương nhà bên bình thường, vậy nàng chỉ cần ámchỉ một chút là hắn đã mắc câu rồi.

Thế mà nàng lại là mộtni cô, không thể bày ra dáng vẻ cô gái nhỏ mềm mại ngọt ngào. Còn TốngMạch nữa, hắn vốn đã thật thà, sẽ không bao giờ chủ động đi lấy lòng một ni cô đâu.

Cho nên nàng chỉ có thể lợi dụng sự thông cảm của hắn mà dụ hắn chủ động. Đến lúc đó giúp đỡ đã giúp rồi, tình cảm khôngphải sẽ càng thêm sâu sao?

Nhưng ngay khi nàng đương đau khổbận rộn mấy ngày, lúc gánh nước không biết đã mong mỏi chờ đợi hắn baonhiêu lần, thế mà hắn lại trốn nàng!

Đường Hoan tức quá hóa cười.

Không sao, hắn đã không đến, vậy nàng sẽ đi tìm hắn!

Ngày hôm sau vào núi đốn củi, Đường Hoan cố ý hái một ít rau dại, sau đó vùi đầu chăm chỉ làm lụng một phen, cõng bó củi sau lưng quay về. nàng cố ý đi đường vòng, quyết định dùng rau dại báo đáp ân hắn lần trước chonàng bánh nướng và dưa chuột, lại thuận tiện tìm cách quyến rũ hắn.

Nàng vừa suy nghĩ nên làm gì sau khi gặp, vừa cúi đầu tiến về phía trước,khi sắp lên đến đỉnh ngọn núi nhỏ, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng chất vấn quái đản, "Không phải mày lợi hại lắm sao? Không phải mày thích

ratay nghĩa hiệp lắm sao? Sao bây giờ lại không đứng lên được? Đứng lênđi, đứng lên đánh tao đi!"

Là giọng nói của Kiều Lục!

Trong lòng bỗng sinh ra một dự cảm không tốt, Đường Hoan vội vàng giấu bó củi và túm rau dại vào trong một bụi cây, nàng rón rén đi lên trên. Nàng đi từ sườn núi lên đến phía sau căn nhà gỗ nhỏ nên không nhìn thấy cảnhtượng ở tiền viện, nàng chỉ nghe thấy tiếng đấm đá cùng với tiếng ngườirên khàn khàn, còn có tiếng cười điên cuồng của Kiều Lục nữa. Đường Hoan đoán, lần trước vì Tống Mạch giúp nàng nên Kiều Lục dẫn người đến đâytrả thù.

Hắn không thể chết được!

Mồ hôi lạnh tuôn chảy ở đẳng sau lưng, Đường Hoan nắm chặt con dao phay, chuẩn bị chạyra cứu người. Ở trong giấc mộng này, nàng và Tống Mạch là hai con châuchấu đứng trên một chiếc dây, hắn mà chết, nàng cũng không sống được. Hôm nay cho dù nàng không đánh lại những người đó thì cũng phải cố gắngthử một lần, không thể ngồi yên chờ chết. Lần trước gặp nạn là vì nàngđã đói đến mất hết sức lực, trong tay cũng không có vũ khí, gặp phải Kiều Lục đương nhiên là chạy trốn. Lần này, bằng con dao phay trong tayvà mấy chiêu thức vỗ công còn nhớ được, mặc dù không có nội lực thì không thể phát huy được hết sức mạnh của chiêu thức nhưng đối phó với mấy tên lỗ mãng này thì vẫn có mấy phần thắng.

Đang định lao ra, đột nhiên tiếng đấm đá bên kia chợt ngừng lại.

Khi Ôm vứt cây gậy dài trong tay xuống, nhổ nước bọt xuống đất, tay chống thắt lưng khinh miệt nói:

"Lục ca, thứ hèn nhát này không cần đánh thêm nữa đâu, đã chết ngất rồi!"

Kiều Lục nghe xong liền tùy tay quăng một nửa quả dưa chuột đang ăn dở ra,bảo mấy huynh đệ đang vây quanh Tống Mạch lui ra, rồi cúi đầu nhìnxuống. Thấy Tống Mạch như người đã chết nằm dưới chân, hắn cười xùy mộttiếng, đá Tống Mạch một cái rồi vẫy tay ra hiệu: "Đi thôi, để lại chohắn cái mạng nhỏ. Hừ, ăn một trận đòn ngày hôm nay, sau này hắn cũngkhông có gan phá hỏng chuyện tốt của gia nữa đâu!" Có đánh trả thì thếnào, một quyền khó đấu lại bốn tay, hắn còn có đám huynh đệ, đối phó với một tên giữ rừng vẫn dư sức!

"Đó là đương nhiên, Lục ca củachúng ta là ai chứ!" Khỉ Ốm theo sát bên người Kiều Lục, nhìn về phía am ni cô, vẻ mặt dâm đãng cười cợt: "Lục ca, bao giờ chúng ta lại đi tìmhai tiểu ni cô kia? Hai ngày nay mấy ni cô xuống núi hóa duyên khôngphải đã lớn tuổi thì chính là mặt to miệng rộng dọa chết người, thật sựkhông thể nào dậy nổi hứng thú a!"

Bước chân Kiều Lục khựng lại, bên tai dường như lại vang lên giọng nói nũng nịu gọi "Lục ca".

Hắn sở sở cằm, nhỏ giọng dặn dò: "Hai ngày này cậu bảo hai huynh đệ chực sẵn dưới chân núi, nếu nhìn thấy Minh Tuệ, lập tức trở về báo cho tabiết. Nếu không thấy, nghĩ cách hỏi thăm xem khi nào nàng xuống núi. Đúng rồi, lúc bắt người "hỏi thăm", chú ý đừng để đối phương quay về ănnói lung tung, nếu vì cậu mà Minh Tuệ chịu khổ, cứ chờ ăn đấm của Lục ca đi!"

"Không dám không dám, chuyện Lục ca đã giao, em có trăm ngàn lá gan cũng không dám làm sai! Khà khà, Lục ca yêu thương chăm sóc mỹ nhân như vậy, tiểu ni cô Minh Tuệ kia cũng thực may mắn." Khỉ Ốmnhanh chóng cam đoan.

Kiều Lục vừa lòng nở nụ cười rồi vứtcho Khỉ Ốm một túi tiền to, "Cầm lấy đi, làm cho mấy huynh đệ vừa rồi bị thương một bữa thật ngon, không để huynh đệ nào bị đánh uổng!"

Khi Ốm liên tục cam đoan, đồng thời cũng đang ước lượng túi tiền trong tay, trong lòng đã sớm nhẩm rõ có thể ăn bớt bao nhiều "phí qua tay".

Mấy lời nói này Đường Hoan không thể nào nghe thấy. Sau khi chắc chắn đám Kiều Lục đã đi xa, nàng mới nhanh chóng chạy tới.

Nghe thấy Kiều Lục nói Tống Mạch còn sống nên khi đi tới cửa nhìn người đómặt xám mày tro chật vật đến cực điểm, Đường Hoan không nhịn được nở nụcười.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai có thể nghĩ namnhân cao ngạo lạnh lùng võ công còn cao hơn sư phụ này, hôm nay lại bịmấy tên lưu manh đánh ngã?

Đường Hoan hả giận rồi!

Cho dù biết người canh rừng chỉ là một thân phận trong mơ của Tống Mạchnhưng nàng vẫn cảm thấy thực hả giận, hả giận xong lại hận không thể đámạnh cho hắn một cái! Ai bảo hắn ỷ vào võ công cao cường bắt nạt ngườita đi, hôm nay lại bị bắt nạt lại! Xứng đáng quá mà!

Hít sâu thêm vài lần, bình ổn tâm trạng kích động, Đường Hoan nhẹ nhàng bước lại gần.

Trán Tống Mạch sưng u lên, khóc môi còn chảy ra ít máu, vùng bụng đỏ sẫm,... Đám Kiều Lục kia còn dám dùng dao đâm ư?!

Đường Hoan cười không nổi nữa rồi, nhìn miệng vết thương thật dài kia, chỉ cần chệch một chút là

mất mạng rồi.

"Tống thí chủ, Tống thí chủ!"

Đường Hoan quỳ gối xuống bên cạnh Tống Mạch, khóc lóc gọi hắn. Đây rõ ràng là một cơ hội khiến tim hắn hoàn toàn thành tù binh cho nàng, nàng nhấtđịnh sẽ không bỏ qua.

Tống Mạch không có phản ứng.

Đường Hoan lau nước mắt, một tay đỡ gáy hắn, cố hết sức túm hắn lên. Nghe nói người chết rất nặng, Tống Mạch bây giờ so với người chết cũng khôngkhác gì mấy, để nâng được hắn lên nàng đã phải dùng hết sức lực. Mặtnàng nghẹn đến đỏ bừng vậy mà mới chỉ tha hắn đi được vài bước, đến khiđầu nàng đầy mồ hôi rồi mới có thể đặt Tống Mạch lên trên giường, cánhtay thì mệt mỏi rã rời.

Hắn vẫn nhắm chặt mắt, bất tỉnh như cũ.

Đường Hoan đi ra ngoài bê vào một chậu nước, sau đó liền cởi xiêm y của Tống Mạch ra, một món cũng không tha: "Tống thí chủ, ta, huynh, huynh đừng trách ta mạo phạm. Ta nghe sư phụ dặn, vết thương mà không lau rửa sạch sẽ sinh ra mủ, trên người huynh đều là máu, ta, ta sợ để yên như thế sẽ càng hại huynh."

Tống Mạch không rên lấy một tiếng.

Đường Hoan yên tâm đánh giá cơ thể nam nhân trước mặt.

Bờ vai rộng lớn, thắt lưng gầy, chân dài, cơ bắp rắn chắc mà tràn ngập khí thế mạnh mẽ, vết máu trên người cũng không khiến người ta chán ghét màngược lại càng tăng thêm hơi thở cuồng dã của hắn.

Đường Hoan lướt đến đùi hắn, còn cẩn thận kiểm tra cho tiểu Tống Mạch. Nếu nơi này bị thương không dậy nổi vậy nàng cũng chẳng cần phí công cứu mạng hắnnữa. May thay, miệng vết thương trên bụng hắn chỉ dài đến xương hông, máu chảy xuống dưới nhiễm đỏ black forest của hắn, cũng không ảnh hưởnggì tới bộ phận quan trọng.

Nếu chỗ đó không bị thương, hẳn hắn cũng không có việc gì chứ?

Đường Hoan cũng không có hứng thú gì lớn với Tống Mạch đang hôn mê, bình ổntâm tư, nàng bắt đầu rửa sạch vết thương cho hắn. Máu thịt hòa lẫn, nhìn rất ghê người.

Động tác của nàng cũng không lấy gì làm dịu dàng, Tống Mạch bị đau mà tỉnh, không nhịn được rên rỉ đau đớn.

Tay Đường Hoan run lên, nhanh chóng buông khăn ra, bổ nhào xuống vai hắn,ôm mặt hắn run run nói: "Tống thí chủ, rốt cuộc huynh cũng tỉnh?" Nước mắt tuôn rơi.

Tống Mạch cố gắng mở to mắt, đối diện chính làkhuôn mặt xinh đẹp mang đầy lệ. Mũ ni cô màu xanh xám quen thuộc, gươngmặt xinh đẹp quen thuộc, giống như đang nằm mơ.

Bên trên lànóc nhà quen thuộc, Tống Mạch chợt nhận ra đây chính là nhà mình, sau đó khó khăn cất tiếng: "Người, người vì sao lại ở trong này?" Nhìn lênngười, trên người ngay cả một chút sức lực cũng không có, lại còn bịnàng đè chặt. Nàng ghé vào ngực hắn, trước mắt còn hiện lên khuôn mặtnàng đang khóc, trong lòng Tống Mạch vừa nghi hoặc vừa hoảng sợ lại vừavui sướng, nhất thời quên đi đau đớn ở bụng, cũng quên chuyển dời tầmmắt đi, chỉ ngơ ngác nhìn đôi mắt rưng rưng lệ của nàng.

Đường Hoan lo lắng nhìn lại hắn, vừa nói vừa rơi nước mắt: "Lần trước, lầntrước huynh cho ta cơm ăn, ta vẫn muốn báo đáp huynh. Hôm nay đốn củicòn chút thời gian liền hái thêm chút rau dại chuẩn bị mang đến chohuynh nếm thử, không nghĩ tới vừa tới đây, chỉ thấy huynh...Tống thí chủ,huynh, huynh trăm ngàn lần không được chết, nhất định không được chết,ta sợ lắm..." Nói xong lại chôn ở trong ngực hắn òa khóc.

Nước mắt nóng bỏng không ngừng rơi xuống người hắn, trong thoáng chốc, Tống Mạch cảm thấy, nước mắt kia như xuyên qua ngực trực tiếp chảy vào lònghắn.

Thì ra trên đời này vẫn còn có người để ý đến sống chết của hắn.

Hắn chỉ cứu nàng một lần giúp nàng một lần, vì sao nàng, nàng còn quan tâmhắn đến vậy? Nàng khóc đến đáng thương như vậy, tất cả là vì sợ hắn chết sao?

Hắn muốn nâng tay vỗ về bả vai của nàng nhưng hắn không nâng nổi.

"Người, người đừng khóc, ta không sao..." Bởi vì muốn giãy dụa đứng lên mà miệngvết thương bị động, hắn phải hít một hơi thật sâu.

Đường Hoan kinh hoàng đứng lên, lau nước mắt: "Ùm, huynh nhất định sẽ không cóviệc gì, huynh yên tâm, trước kia ta đã từng chăm sóc người khác rồi,cũng biết xử lí vết thương. Huynh cứ nằm yên đi, ta giúp huynh." Tháchiếc khăn vào trong chậu nước, vặn hết nước rồi lại tiếp tục lau giúphắn.

Ánh mắt của Tống Mạch vẫn chưa bao giờ rời khỏi nàng. Nàng vắt khăn, hắn lại nhìn chằm chằm sườn mặt nàng. Nàng cẩn thận lausạch những chỗ xước, hắn vẫn nhìn chăm chằm gương mặt nàng, sau đó nhìnchằm chằm... nhìn chằm chằm...đột nhiên hắn phát hiện...

Ngực hắn để trần, phía dưới cũng không hề mặc quần áo!

Khuôn mặt trong phút chốc chợt nóng lên, gần như là đồng thời, cái chỗ kia lại dựng đứng lên, vốn

đang mềm chợt cứng lên hướng thắng về phía trước, ngay ngắn, vừa vặn chạm vào cổ tay trắng noãn của nàng.

Trong chớp mắt đó, Tống Mạch thực sự hận mình vì sao vẫn chưa chết!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 9: Ngọt Ngào

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Miệng vết thương của Tống Mạch cũng không sâu như Đường Hoan tưởng, vẫn chưachạm tới nội tạng, chẳng qua miệng vết thương quá dài nên chảy rất nhiều máu, thoạt nhìn rất nguy kịch, thực ra chỉ một lát sau máu đã từ từngừng chảy. Bây giờ Tống Mạch đã tỉnh, động tác của nàng trở nên dịudàng, vẻ mặt chuyên chú, toàn tâm toàn ý lau sạch, đối với việc nam nhân kia si ngốc nhìn nàng và tiểu Tống Mạch thức dậy, nàng cũng không để ýtới.

Cho nên khi cổ tay bị thứ gì đó chạm vào, Đường Hoan thật sự hoảng sợ.

Nàng nghi hoặc quay sang.

Dường như trong nháy mắt, tiểu Tống Mạch đã trưởng thành, đen dài lại to hơn, nhẹ nhàng chạm vào nàng, chào nàng.

Tốt lắm, xem ra vẫn còn dùng tốt.

Trong lòng Đường Hoan rất hài lòng, trên mặt lại giả vờ xấu hổ đỏ bừng mặt, quay trái quay phải đều không được, đành ngượng ngùng cúi đầu, ngậpngừng giải thích: "Tống thí chủ, ta, ta không phải cố ý như vậy. Ta chỉmuốn rửa sạch miệng vết thương cho huynh nhưng miệng vết thương củahuynh quá dài, chậm một chút nữa thì máu sẽ khô lại rất khó tách khỏi quần áo, sau đó lại thấy đùi huynh cũng bị thương nên ta đành cởi hết quần áo của huynh, lau sạch giúp huynh."

Tống Mạch đã sớmnhắm mắt lại, "Người, người đi đi, bây giờ đầu ta có chút choáng váng, lát sau sẽ không có việc gì đâu, loại việc này không thể để tiểu sư phụnhọc công làm, Tống mỗ có thể tự mình làm được."

Đường Hoannhìn hắn, biết hắn bây giờ cũng chẳng còn sức lực nào liền tiếp tục chàlau cho hắn, trong miệng vừa dịu dàng lại kiên định nói: "Ta không đi. Tống thí chủ, huynh không cần lo lắng vì mạo phạm ta, cũng không cần cảm thấy khó xử. Ở trong lòng Minh Tuệ, từ ngày thí chủ cứu ta khỏi mấy tên ác độc kia, Minh Tuệ đã là người của thí chủ, sống là của huynh, chếtcũng là của huynh."

Trong lòng Tống Mạch chấn động, "Ta nói rồi, ta cứu người không cầu người báo đáp, người thật sự không cần cảm kích ta."

Tay Đường Hoan chợt khựng lại, nàng giương mắt về phía hắn, trầm mặc khôngnói gì, cho đến khi Tống Mạch nghi hoặc mở mắt ra nhìn nàng, nàng mớinghiêm túc nói với hắn: "Ngày ấy Minh Tuệ thật sự cảm kích nên nếu Tốngthí chủ muốn ta, ta cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng bây giờ, Minh Tuệ đã không cảm kích thí chủ nữa, mà là, mà là...thích thí chủ."

"người..."

Đường Hoan lắc đầu, đánh gãy lời hắn định nói, trong mắt rưng rưng, giọng nói tràm ngập cô đơn: "Tống thí chủ không cần nói đầu, ta biết ý huynh. Huynh muốn trách cứ ta là một ni cô không nên động phàm tâm. Nhưng Minh Tuệ nói thật cho huynh biết, từ trước tới giờ ta chưa bao giờ muốn làmmột ni cô. Khi bị phụ mẫu bán vào am Ngọc Tuyền, ta vẫn còn nhỏ, tục niệm quá sâu, căn bản cũng không ngộ ra được điều gì thâm ảo của phật pháp, lúc nào cũng chỉ ngóng trông có thể hoàn tục, gả cho một nam nhân thành thật, vì người đó sinh con dưỡng cái. Trước kia Minh Tuệ vẫn đần độn độn sống qua ngày, cho đến khi gặp thí chủ, thí chủ rất tốt vớita, trong lòng ta liền chỉ có huynh. Huynh có thể ghét bỏ ta, có thể không thích ta, không cần ta cũng có thể mắng chửi ta đuổi ta đi nhưng lúc này, ta nhất định phải chăm sóc thí chủ, như vậy về sau dù cho vĩnh viễn không thể gặp lại, cho dù ta chết thì có thể chăm sóc nam nhân mình yêu thương một lần, Minh Tuệ cũng đã thỏa mãn rồi."

Nóixong, nàng cúi đầu, cắn môi cố nén tiếng khóc chực trào ra, "Huynh cứnằm xuống đi, dù sao ta cũng chỉ là một ni cô, trong lòng huynh không có ta, cần gì quan tâm việc bị một ni cô nhìn thấy cơ thể? Chẳng lẽ huynhsợ ta còn có thể mặt dày đi truyền bá chuyện này sao?"

Một giọt nước mắt rơi trên người hắn, hòa cùng với vết máu vẫn chưa kịp tan.

Tống Mạch ngơ ngác nhìn tiểu ni cô yên lặng rơi lệ bên cạnh hắn.

Nàng nói nàng không muốn làm ni cô, nàng nói nàng thích hắn, nàng nói nàng muốn sinh con dưỡng cái cho hắn.

Nàng cho rằng hắn không thích nàng, cho rằng hắn sẽ mắng nàng, cho nên mới oan ức khóc?

Mắt thấy nước mắt nàng càng chảy càng nhiều, Tống Mạch khẩn trương, lờitrong lòng không nghe khống chế đã bật thốt ra: "Trong lòng ta có, cónàng, nàng, đừng khóc…"

Đường Hoan kinh ngạc ngầng đầu, không thể tin nhìn hắn, "Huynh, trong lòng huynh thật sự có ta sao?"

Mặt Tống Mạch nóng lên, những lời muốn nói đều đã nói ra. Nàng khóc thương tâm đến vậy, hắn nào dám tiếp tục trốn tránh, nhưng rốt cuộc hắn vẫnkhông dám nhìn nàng, tầm mắt tránh đi, chỉ "ừm" một tiếng.

"Vậy huynh sẽ không đuổi ta đi? Sẽ để cho ta chăm sóc huynh?"

"ùm."

Đường Hoan nín khóc mỉm cười, lau nước mắt vui vẻ nói: "Được, vậy ta sẽ băngbó miệng vết thương cho huynh trước, còn chuyện gì khác thì chốc

nữahẵng nói. Tống thí...Tống đại ca, trong nhà huynh có thuốc trị thươngkhông?"

Một tiếng "Tống đại ca" này khiến lòng Tống Mạch tràn đầy ngọt ngào, hắn vờ ho khụ khụ, chỉ vào hộc tủ bên trong cùng: "Ở trong đó có một cái hộp sắt nhỏ, nàng mở ra là sẽ thấy."

Đường Hoan xoay người đi ra.

Tống Mạch nhìn theo bóng dáng của nàng, khóe môi không tự giác cong lênnhưng đến khi nàng xoay người trở lại, hắn đã nhắm mắt lại, đỏ mặt nói:"Nàng, nàng mặc quần cho ta trước đi." Chỉ cần có nàng bên cạnh, nơi đócủa hắn sẽ không thể mềm xuống, thật sự rất mất mặt.

Đường Hoan cười trộm, xấu hổ nói: "Nơi đó của huynh cũng dính máu, trên đùi cũng có vết thương, sau khi ta bôi thuốc rồi băng bó lại cho huynh thì huynh mới có thể mặc quần được. Tống đại ca, dù sao ta cũng đã nhìn quarồi, huynh cũng không cần khó xử. Trong lòng huynh có ta, ta đã coihuynh là nam nhân của ta rồi, nếu huynh còn ngại ta thế này, về sau tacũng không dám đi tìm huynh nữa."

Lời này nếu từ nữ tử khácnói ra thì sẽ bị coi là một người mặt dày không biết liêm sỉ nhưng nếuđổi thành người trong lòng nói ra, có nam nhân nào là nghe cho đủ, có ai còn có thể nghĩ đến đủ thứ quy củ nữa?

Trong lòng Tống Mạchvui mừng, tuy vẫn cảm thấy rất xấu hổ, nhưng hắn cũng không nói lại được nàng, cả người cũng không có sức lực che chắn cho mình nên đành mặc kệnàng thôi.

Đường Hoan đắc ý tươi cười, hai tay thuần thục bôi thuốc cho hắn, quấn băng vải sạch sẽ cho hắn rồi buộc chặt.

Nước trong chậu đã đỏ rực, nàng đi ra ngoài thay chậu nước mới. Sau khi trở về, lại bắt đầu xử lí miệng vết thương cho hắn.

Khi lau trán hắn, mặt nàng đối diện mặt hắn, hơi thở như lan phảng phất trên mặt hắn.

Tống Mạch khẩn trương đến nỗi mi mắt đều run rẩy, hắn muốn mở mắt ra nhìn nàng nhưng lại sợ bị nàng bắt gặp.

Chợt, có một đôi môi mềm in lên trán hắn.

Hắn không khỏi mở mắt ra, vừa vặn chống lại đôi mắt long lanh nước củanàng, lời tự trách của nàng khe khẽ truyền vào tai hắn: "Tống đại ca,đều là ta không tốt, nếu không phải tại ta, huynh sẽ không đắc tội vớiKiều Lục, sẽ không cần phải chịu khổ."

Trong mắt Tống Mạch tràn ngập dịu dàng: "Đừng nói như vậy, nếu không có chuyện ngày đó, ta, ta cũng sẽ không quen biết nàng."

Đường Hoan giật mình nhìn hắn, khuôn mặt rạng rỡ chậm rãi chuyển hồng.

Đồ ngốc này, thế mà nói đến dễ nghe.

Tống Mạch nhìn đến ngây ngẩn, thì thào: "Nàng, khuôn mặt nàng đỏ lên trông thật xinh đẹp." Hắn là bởi đã biết rõ lòng nhau, lời nói tưởng sẽ không bao giờ nói được, sau khi biết nàng cũng không muốn làm ni cô chợt trởnên không còn khó khăn như trước nữa.

Con ngươi của hắn sángngời, Đường Hoan bị đôi mắt không thèm che giấu tình ý của hắn làm chorung động, nàng quát khẽ một tiếng rồi tiếp tục cúi đầu lau ngực chohắn.

Nàng thẹn thùng như vậy, lá gan của Tống Mạch ngược lại càng to lên thêm, hắn càng "táo tợn" nhìn nàng không chớp mắt.

Trong lòng Đường Hoan âm thầm tiếc hận, không ngờ sau khi hắn động tình thìđã rút hết rụt rè thường có. Nếu không phải vì bụng hắn có vết

thương, tối nay nàng còn khỏe hơn hắn nhiều, nói không chừng có thể một ngụm làăn xong hắn rồi, thật đáng tiếc.

Thôi bỏ đi, nóng lòng thì chỉ ăn được đậu hủ nóng, tim của hắn cũng chiếm được rồi, thân thể chỉ là chuyện sớm muộn.

Nhưng mà theo bàn tay càng đi xuống dưới của nàng, hô hấp của Tống Mạch bắtđầu dồn dập, "Minh Tuệ, phía dưới, phía dưới, nàng không cần đâu, mộtlát nữa ta sẽ tự mình lau."

Đường Hoan cúi đầu vờ xấu hổ: "Huynh bị thương nặng như vậy, tốt nhất cứ nằm yên đi, đừng động,

sẽ đụng đến miệng vết thương đấy. Hơn nữa, huynh như vậy, ta, ta cũng chưa nói cái gì, huynh cần gì phải xấu hổ...huynh, nếu huynh thực suy nghĩ cho ta thì, thì để nơi đó nhỏ lại, nó lớn như vậy, rất dọa người..." Nóixong, nàng chỉ chăm chú nhìn vào ngực hắn, tay nhỏ bé ghét bỏ rời khỏinơi đó.

Không đợi Tống Mạch phân phó, tiểu Tống Mạch đã giật mình bắn ra.

"Huynh, huynh cố ý!" Đường Hoan thẹn quá hóa giận, nàng tức giận xoay ngườisang chỗ khác, che đi khuôn mặt sắp không nhịn được cười.

Máu trong người Tống Mạch sôi trào, mặt đỏ giống như uống rượu.

Sợ nàng tức giận thật, hắn không màng tới đầu óc hỗn loạn của mình, vội vã giải thích lộn xộn: "Ta, ta thực sự không cố ý, nơi đó, nơi đó khôngnghe lời ta...thôi, nàng mau mặc quần cho ta đi."

Đường Hoan vụng trộm liếc hắn một cái: "Thực sự không phải cố ý?"

Tống Mạch đỏ mặt gật đầu.

Đường Hoan cắn cắn môi, "Vậy ta tin huynh một lần, nhưng mà sau này huynh phải thành thật một chút."

Tống Mạch sửng sốt, chẳng lẽ nàng vẫn kiên trì muốn "giúp" hắn sao?

Ý niệm trong đầu vừa hiện ra, nơi đó đã bị một bàn tay nhỏ bé cầm lấy,hắn nhìn xuống, chỉ thấy nàng đứng lùi về sau một chút, tay trái đỡ lấyvật kia của hắn, tay phải cầm khăn lau máu đen xung quanh.

Tận mắt nhìn thấy black forest của mình bị nàng lau tới lau lui, tận mắtnhìn thấy nơi đó to lớn bị nắm trong bàn tay nhỏ bé của nàng, tận mắtnhìn thấy đỉnh nhọn kia chỉ cách mặt nàng có nửa tấc, nàng còn hơi hơicúi đầu, hắn còn có thể nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của nàng, trong đầubỗng nhớ lại hình ảnh ngày ấy nàng chậm rãi cắn quả dưa chuột, Tống Mạch khẩn trương đến độ tim muốn nhảy ra ngoài.

Nàng, nàng có biết loại thân mật này, dường như không có nam nhân nào có thể chịu được.

Tống Mạch bị dày vò lại đau đầu nhìn về phía nàng, đã thấy khuôn mặt củanàng nhiễm hồng, vậy mà vẻ mặt lại vô cùng chăm chú, giống như chuyệnquan trọng nhất đối với nàng chính là chăm sóc hắn.

Dục hỏa ngập trời dần biến thành nước mát mềm mại.

Tống Mạch an tâm nhắm mắt. Hắn nào có tài đức gì mà có thể gặp được một cô nương tốt đến vậy, thật lòng yêu hắn...

Ni cô thì thế nào, hắn nguyện ý chờ nàng hoàn tục. Cho dù không thể hoàntục, chỉ cần nàng nguyện ý, hắn sẽ đem hết khả năng mình có để chăm sócnàng. Chờ hắn khôi phục, hắn sẽ giúp nàng gánh nước đốn củi, bảo vệ nàng cả đời.

"Tống đại ca, ta hầm cháo cho huynh uống nhé?" Lau xong rồi, Đường Hoan thay cho hắn một cái quần sạch sẽ, dịu dàng hỏi. "Không cần đâu, nàng mau trở về đi, nếu trở về muộn, sư phụ sẽ lại phạt nàng." Tống Mạch lo lắng nói lời từ chối.

Đường Hoan nhìn hắn cười, "Không sao, nếu sư phụ lại tức giận, nhiều lắm thìlại phạt ta không được ăn cơm, vậy ta cứ tới đây ăn cơm với huynh đượckhông?"

Làm sao mà không được!

Tống Mạch cũng cười.

Đường Hoan ngượng ngùng liếc hắn một cái rồi ôm quần áo bẩn của hắn đi ra sân, nhân lúc hầm cháo mà giặt sạch quần áo.

Nghe bên ngoài truyền đến tiếng giặt quần áo, Tống Mạch cảm giác được sự yên bình trước nay chưa từng có.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 10: Tư Định

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trời chiều ngả về tây, gió đêm thổi tới, ngôi nhà gỗ nhỏ mát mẻ khác thường.

Tống Mạch nằm một lát đã khôi phục được một chút sức lực. Đường Hoan cẩnthận dìu hắn tựa vào đầu giường, chuyển lò sưởi lại gần, sau đó ngồixuống bên người hắn, chuẩn bị bón cho hắn ăn.

"Ta tự làm được." Tống Mạch ngượng ngùng không muốn nàng bón.

"Tống đại ca lại khách khí với ta."

Đường Hoan làm sao có thể buông tha cơ hội thân mật như vậy, múc một thìacháo rau dại, đưa lại gần miệng thổi thổi rồi chậm rãi nâng tay lên bóncho hắn. Mi mắt nâng lên, xấu hổ liếc hắn một cái, tầm mắt giao nhau, rồi lại bối rối cúi xuống chỉ nhìn chắm chắm cái thìa, không để cháo rơi ra ngoài.

Trái tim Tống Mạch nhảy loạn, hé miệng uống.

"Ăn ngon không?" Đường Hoan thấp thỏm hỏi.

"Ùm." Tống Mạch đỏ mặt gật đầu. Sau khi mẫu thân qua đời, đã lâu lắm rồi hắn chưa ăn đồ ăn do nữ nhân làm.

Đường Hoan ngượng ngùng cười, "Tống đại ca cố ý khen ta phải không? Từ khivào am Ngọc Tuyền ta vẫn chưa bao giờ làm cơm, lâu lắm rồi mới làm mộtlần, sao có thể ngon được?" Rồi vì muốn xác định thật giả, nàng lại đưamột thìa vào trong miệng.

Tống Mạch sững sở nhìn nàng chẳm chẳm. Cái thìa vừa đút cho hắn, hiện giờ đang ở trong miệng nàng.

Đột nhiên hắn cảm thấy khát.

Hắn khẩn trương nhìn về phía trước. Đôi môi đỏ hồng của nàng, rất mê người.

Đường Hoan làm bộ như không hề phát hiện hắn nhìn trộm nàng, lẩm bẩm: "Cũngđược, cũng không tính là quá khó ăn. Tống đại ca nhẫn nhịn một vài ngày, đến khi ta nấu nhiều rồi, tay nghề sẽ sớm tốt lên thôi. Đúng rồi, nghenói ăn nấm rất bổ, ngày mai lúc đốn củi ta sẽ để ý một chút, nếu háiđược, tối mai sẽ nấu canh nấm cho huynh ăn."

Tống Mạch quayđầu nhìn nàng, đúng lúc ấy nàng lại xúc một thìa cháo cho hắn, hắn đànhphải nuốt xuống trước rồi mới nói: "Nàng đã vất vả hai ngày rồi, chờ tabình phục ta sẽ giúp nàng. Đúng rồi, nàng nói nàng đã ký tử khế với amNgọc Tuyền, nghĩa là không thể tùy tiện hoàn tục phải không? Cần tiềnsao? Ta có một ít tiền tiết kiệm, nàng cứ cầm đi, nếu không đủ dùng cứnói với ta, ta sẽ cố gắng kiếm tiền, nàng không cần quá gấp gáp đâu."

"Chuyện hoàn tục để khi trở về ta sẽ nói với sư phụ, trước kia ta chỉ trộm nghĩ vậy thôi, chưa từng hỏi xin người." Đường Hoan cúi đầu, "Cho dù có đòitiền, ta cũng sẽ tiết kiện tiền dần dần, sao có thể dùng tiền của huynhđược, chúng ta, chúng ta, bây giờ vẫn chưa phải..." Càng nói giọng nóicàng nhỏ, nhỏ đến khi không nói được gì nữa.

Không cần nàng nói ra, Tống Mạch cũng hiểu được ý nàng.

Hắn có chút ảo não, lập tức cho nàng tiền, đúng là có chút đường đột.

Muốn giải thích hai câu, thấy nàng mềm mại quỳ gối bên người hắn, xấu hổ đến nỗi đầu sắp cúi sát vào lòng, lộ ra khuôn mặt hồng nhuận cùng cần cổthon dài tinh tế, ngực hắn nóng lên, không kìm lòng được cầm lấy bàn

tay để không của nàng, lắp bắp: "Minh Tuệ, ta, ta muốn lấy, lấy nàng... nàngcũng nói, nàng đã coi ta, coi ta là nam nhân của nàng, vậy, ta sẽ đemhết tiền của mình ... giao cho nàng, nàng có nguyện ý không?"

Đường Hoan thử rụt tay lại nhưng bàn tay bị hắn nắm quá chặt. Trong lòng nàng thầm vui vẻ, ngoài mặt thì vẫn biết rõ còn cố hỏi: "Nguyện ý cái gì?"

Tống Mạch si ngốc nhìn chằm chằm sườn mặt nàng, lòng bàn tay đều là mồ hôi,hắn nhanh chóng buông tay ra, "Nguyện ý, nàng nguyện ý gả cho ta không?"

Đường Hoan xấu hổ quay đầu nhìn về phía tây, "Tống đại ca, chúng ta, chúng ta như vậy có phải gọi là tự định chung thân hay không?"

Tuy không trả lời vấn đề của hắn nhưng ý tứ đã rõ ràng.

Tống Mạch lại hiểu sai ý, luống cuống: "Nàng đừng tức giận, là ta nói sairồi. Minh Tuệ, nhà nàng ở nơi nào? Ta đi mời bà mối đến cầu hôn với nhịlão!"

Đường Hoan sửng sốt một lát mới ý thức được hắn đang dỗ mình, nàng không nhịn được cười thành tiếng, quát khẽ hắn: "Ai chohuynh cầu hôn? Phụ mẫu ta đã mất sớm." Ngừng một chút rồi nhìn thắng vào mắt hắn nói: "Tống đại ca, ta nguyện ý gả cho huynh. Không cần bà mối, chỉ cần huynh khẳng định muốn lấy ta, từ hôm nay trở đi ta chính là thêtử của huynh."

Tống Mạch không thể tin nhìn nàng chằm chằm, khóe miệng cũng không tự giác cong lên.

Ngốc ơi là ngốc, nhưng mà nhìn như vậy cũng thật thích.

Đường Hoan liếc hắn một cái, sau đó tiếp tục bón cháo cho hắn.

Hai người ngươi một ngụm ta một ngụm, tình cảm ngọt ngào như mật không thể nào diễn tả hết.

Ăn xong hết, trời cũng đã tối. Đường Hoan giúp Tống Mạch nằm xuống, đắpchăn cẩn thận cho hắn, lại lo lắng dặn dò: "Tống đại ca, huynh phải nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai ta sẽ đến giúp huynh làm đồ ăn, huynh trăm ngànlần đừng cậy mạnh. Nếu, nếu huynh không nghe lời, tùy ý lộn xộn, ta sẽkhông quan tâm huynh nữa." Cái miệng nhỏ nhắn cố ý dẩu lên, xinh đẹpđộng lòng người.

"Được, tất cả đều nghe lời nàng."

Lòng Tống Mạch vì giọng nói mềm mại của nàng mà hóa thành nước, làm sao còn dám trái ý nàng?

Đường Hoan vừa lòng nở nụ cười, quay đầu xem xét hết mọi thứ một lần, nhỏ giọng nói: "Vậy bây giờ huynh mau nhắm mắt lại."

Tống Mạch khó hiểu: "Vì sao phải nhắm mắt?"

Đường Hoan làm bộ tức giận, Tống Mạch nhanh chóng nhắm mắt lại.

Nhìn bộ dáng ngoan ngoãn chờ người đến hái của hắn, trong lòng Đường Hoan tiếc hận không thôi.

Nếu Tống Mạch thực sự có thể ngu ngơ thành thật như vậy thì tốt rồi, nàngđã không cần tốn bao nhiều sức lực mà muốn làm gì thì làm rồi. Aizzz,đêm nay cứ hôn nhẹ hắn một cái, hai ngày sau bồi bổ cho hắn mạnh nhưrồng như hổ, tinh thần hăng hái tiện thể ăn hắn luôn.

Mí mắt Tống Mạch không ngừng run run, không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy nàng đang nhìn hắn.

Đợi đã lâu lắm rồi mà vẫn chưa hề có động tĩnh gì, đang muốn mở mắt ra,trên vai hắn đột nhiên có thêm hai bàn tay nhỏ bé, sau đó trước mắt tốisầm lại, có một vật mềm mại đang dán lên môi hắn.

Nàng, nàng hôn hắn!

Tống Mạch không biết làm sao.

Trước kia bọn họ cũng đã từng hôn một lần nhưng lúc đó hắn đã bị dục vọng chi phối, ngoại trừ cảm giác khó chịu bên dưới, những cái khác hắn đềukhông nhớ rõ. Nhưng lần này không giống thế. Môi nàng nhẹ nhàng chạm vào hắn, lại dùng đầu lưỡi khẽ liếm một chút, nhẹ như vậy, ngứa như vậy, dụ hắn không nhịn được hé miệng muốn bao lấy nàng, cánh tay lại nâng lên,muốn ôm chặt nàng.

Đường Hoan lại nhân lúc hắn chưa kịp đụng tới mà đứng dậy.

Tống Mạch nghi hoặc mở mắt ra.

Bởi vì vừa mới ở tư thế cúi người, hai má Đường Hoan hồng hồng, nàng liếmliếm môi, vừa ngượng ngùng lại lớn mật hỏi hắn: "Tống đại ca, huynhthích không?"

Nói nàng ngượng ngùng là vì khuôn mặt nàng hồng hồng, là vì giọng nói nho nhỏ của nàng.

Nói nàng lớn mật là vì đôi mắt trong suốt quá mức sáng ngời, cứ như đang khiêu khích nhìn hắn.

Tống Mạch nói không nên lời.

Có phải hắn đã gặp một yêu tinh núi phải không?

Nhưng hắn thích nữ yêu tinh này.

Đến khi hắn lấy lại tinh thần, nàng đã nhảy xuống đất rồi. Trong lòng Tống Mạch hoảng hốt, luyến tiếc không muốn nàng đi, nàng lại đột nhiên tiến đến, nói vào bên tai hắn, "Tống đại ca, mau ngủ đi, sáng mai ta lại đến thăm huynh."

Sau đó truyền đến tiếng bước chân, nàng đi ra thật thoải mái.

Trong lòng Tống Mạch tràn đầy ngọt ngào, trong đầu không ngừng hiện lên những hình ảnh đủ loại về nàng nhưng lại nhất thời khó có thể đi vào giấcngủ, hắn chỉ có 1 ý niệm trong đầu, đó là ngóng trông mau đến hừng đồng, ngóng trông có thể gặp lại nàng nhanh một chút.

Đường Hoan thì không có phần tình cảm nam nữ kia như Tống Mạch.

Tâm tình tốt đẹp của nàng sau khi nghe tin Tĩnh Từ sư thái gọi nàng đến thì đã biến mất hầu như không còn.

Bà tú bà này còn muốn làm cái gì?

"Hôm nay vì sao về muộn?" Tĩnh Từ sư thái nhắm mắt lại, bình tĩnh hỏi.

Đường Hoan đã sớm nghĩ ra mấy lí do: "Hồi sư phụ, Minh Tuệ lên núi không cẩnthận làm mất con dao phay, sau đó vì tìm dao nên mới về chậm. Sư phụ yên tâm, Minh Tuệ lần sau sẽ chú ý, tuyệt không phạm phải sai lầm này."

Cánh môi Tính Từ sư thái khẽ nhếch, cười như không cười: "Vậy mấy ngày liên tục quỳ ở phật đường ngươi có cái gì tâm đắc không?"

Đường Hoan nói bừa: "Minh Tuệ ngu dốt, tâm đắc thì không rõ, chỉ hiểu được một chuyện. Sư phụ nhìn như phạt con, thực ra là muốn để Minh Tuệ, thông qua việc gánh nước đốn củi tôi luyện tâm tính, không thể vì một chút khổ ải mà lười biếng bại hoại, bỏ dở nửa chừng..." Lời còn chưa dứt,

nàngđột nhiên có linh cảm ngắng đầu lên mới phát hiện không biết từ khi nào Tĩnh Từ sư thái đã mở mắt ra, lạnh lùng nhìn nàng chắm chắm.

Trong lòng nàng hoảng hốt, nàng lại làm gì chọc tú bà này tức giận đây? Không đến mức đó chứ, tuy nàng về muộn nhưng bó củi cũng không có ít đâu,tuyệt đối sẽ không làm chậm trễ thời gian nấu cơm nấu nước ngày mai.

Ngoài mặt Đường Hoan vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, nhưng nàng không biết, Tĩnh Từ sư thái ghét nhất chính là nhìn thấy bộ mặt này của nàng: "Minh Tuệ, vi sư cho ngươi đến phật đường quỳ ngẫm nghĩ, không phải cho ngươi đi ngủ, lại càng không cho ngươi dùng những lời nói ngon nói ngọt này lừa dốingười khác!"

"Sư phụ, con oan uổng..."

"Câm mồm! Tối hôm qua Minh Tịnh tận mắt chứng kiến, nói người đặt 12 cái bồ đoàn trên mặt đất, sao hả? Có cần vi vư gọi Minh Tịnh đến đây đối chất không?Không biết hối cải! Được thôi, từ đêm nay trở đi, ngươi cứ quỳ gỗi trong phòng vi sư, vi sư sẽ tự mình "làm chứng" cho người, miễn cho người lại trách người bên ngoài oan uổng người!"

Hóa ra là mật báo!

Trong đầu hiện lên hình ảnh một tiểu ni cô vừa xấu lại vừa béo, Đường Hoantức giận đến mức ngay cả hàm răng cũng phát ngứa. Không bàn đến chuyệnnàng nghĩ thế nào nhưng nàng với Minh Tịnh cũng chẳng đụng chạm gì tớinhau, vì sao đối phương nửa đêm còn đến phật đường coi xem nàng có ngoạn ngoãn lĩnh phạt hay không?

Đây là loại ni cô gì a!

Tức giận mà không có chỗ bày tỏ, lại không thể phá hoại Tĩnh Từ sư tháinghỉ ngơi, Đường Hoan không thể không quỳ trên mặt đất suốt đêm. Tronglúc nàng định nằm nghỉ một lát nhưng mà Tĩnh Từ sư thái kia lại có

đôitai mèo, nàng vừa mới dịch chân, lão ni cô liền chuyển người, còn sợnàng không rõ, giả vờ "khụ khụ" hai tiếng cảnh cáo nàng.

Một đêm trôi qua, thắt lưng đau nhức, hai chân chết lặng giống như không phải của mình.

Trời còn chưa sáng, Tĩnh Từ sư thái xoay người, đưa lưng về phía Đường Hoan nói: "Đi đi, đến giờ gánh nước rồi."

Đường Hoan nghiêng ngả đứng lên, yên lặng rời đi.

Nếu Tĩnh Từ sư thái xoay người về bên này, nhất định bà ta sẽ thu được tầmmắt lạnh như băng của đồ đệ, đáng tiếc bà ta không thế.

Đường Hoan cắn răng gánh đầy một lu nước sau đó mới đến chỗ Tống Mạch làm bữa sáng cho hắn.

Một đêm không ngủ lại còn phải quỳ, mặt nàng trắng bệch, không có một chúthuyết sắc, hoàn toàn không giống cô nương xinh đẹp đỏ mặt hôm qua.

Tống Mạch lo lắng cầm tay nàng, hỏi nàng làm sao vậy.

Đường Hoan nhào vào vai hắn khóc lớn, đổi lí do phạt quỳ thành Tĩnh Từ sư thái không cho phép nàng hoàn tục, "Tống đại ca, ta không có cách nàoquang minh chính đại làm thê tử của huynh, cả đời phải ở trong am ni cô, không thể sinh con dưỡng cái cho huynh rồi. Tống đại ca, về sau chúngta làm sao bây giờ, huynh có phải sẽ không cần ta nữa hay không?"

Tống Mạch vừa phẫn nộ lại đau lòng, vỗ vai nàng trấn an: "Đừng khóc đừngkhóc, chuyện hoàn tục cứ giao cho ta, ta sẽ nghĩ biện pháp. Nếu về saunàng không thể hoàn tục, nàng, nàng cũng vẫn là thê tử của Tống Mạch ta, ta sẽ không bao giờ không cần nàng!"

Đường Hoan ngắng đầulên nhìn hắn, hai mắt đẫm lệ: "Tống đại ca, chờ huynh khỏe lại, chúngta, chúng ta thành thân luôn được không? Ta muốn, ta muốn chân chính trở thành người của huynh..."

Tống Mạch muốn nói như vậy rất thiệt thời cho nàng, nhưng nhìn nước mắt nàng chảy xuống, hắn im

lặng một lát rồi kiên định gật đầu: "Được, chờ ta khỏe lại, chúng ta sẽ thành thân, nàng yên tâm, ta sẽ đối tốt với nàng."

Ánh mắt hắn rất chân thật, Đường Hoan chớp chớp mắt, ngượng ngùng tựa vào đầu vai hắn.

Về cơ bản Tống Mạch đã bị thu phục xong, nhưng nàng nên đối phó với lão ni cô thế nào đây?

Hạ độc ư? Trên tay nàng đâu có độc.

Lấy dây thừng siết chết bà ta? Am ni cô có nhiều người như vậy, nếu bị người khác phát hiện ra sẽ rất nguy hiểm...

Cả buổi sáng, Đường Hoan đều suy nghĩ vấn đề này, đến nỗi khi nàng vào núi đốn củi, ngay cả phía sau có người theo dõi cũng không phát hiện ra,cho đến khi người nọ ôm lấy nàng, nàng mới hoàn toàn hồi thần.

"Minh Tuệ, có nhớ Lục ca không?"

Kiều Lục dính sát người vào tiểu ni cô, một tay ôm thắt lưng nàng, tay sau quay cằm nàng lại, cười khẽ.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 11: Chật Vật

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Lục ca?

Đường Hoan còn chưa kịp nhớ ra Lục Ca là ai, cằm đã bị người kéo qua, vừaquay lại đã đối diện với gương mặt to lớn của Kiều Lục.

Không xong rồi, tên này thế mà lại tìm được nàng!

Mắt thấy Kiều Lục sắp sửa hôn xuống, Đường Hoan nhanh chóng giả bộ cực độ vui vẻ, gọi khẽ: "Lục ca..."

Giọng nói yêu kiều nũng nịu, còn cố ý kéo dài âm cuối run rẩy, gọi đến nỗixương cốt Kiều Lục đều mềm nhũn, "Minh Tuệ ngoan, đi nào, chúng ta quabên kia!" Nói xong, hắn đoạt lấy dao phay trong tay Đường Hoan, ném sang một bên, một tay khác ôm ngang nàng lên, đi tới bãi cỏ tươi tốt phía xa xa.

Đường Hoan biết hắn muốn làm gì, nhưng hiện giờ cánh tay nàng thì đau, đầu gối lại sưng tím, dao phay trong lúc nhất thời khôngchú ý đã bị tên khốn này đoạt mất, căn bản không đánh lại Kiều Lục, đành phải ngoạn ngoãn tựa vào lòng Kiều Lục, âm thầm tìm phương pháp thoátthân.

Kiều Lục ngồi xuống dưới đất, cũng không thả Đường Hoan xuống mà ngược lại còn siết chặt nàng vào ngực, cúi đầu cắn vành tai,khuôn mặt Đường Hoan, "Khiến Lục ca nhớ muốn chết, nàng có nhớ Lục cakhông?"

Hắn nói đều là thật, nhiều ngày nay cứ nhắm mắt lại trong đầu lại xuất hiện hình ảnh tiểu ni cô nũng nịu gọi "Lục ca".

Kiều Lục mười bốn tuổi đã trộm con dâu nhà người ta, hắn cũng không nhớ rõđã hưởng qua bao nhiêu nữ nhân, chỉ nhớ rõ đại đa số đều bị hắn ép buộc, trước khi làm chuyện đó còn khóc đến kêu trời kêu đất, đến nỗi cây gậycủa hắn vì khó chịu cũng chẳng muốn nhúc nhích, ngẫu nhiên gặp được mấynữ nhân lắng lơ, sướng thì sướng thật nhưng cũng không thể làm hắn sinhra vài phần thương xót.

Ngày đó đột nhiên muốn xuống tay vớini cô, không ngờ gặp ngay được tiểu ni cô chiếm luôn lòng hắn. Đầu tiênkhông bắt được, tiểu ni cô liều mạng chạy, sau khi rơi vào trong tayhắn, nàng giống như con gà mái nhỏ vẫn cố giãy dụa, sau biết trốn không được liền mềm mại gọi hắn "Lục ca", còn tự cho là thông minh tưởng hắnsẽ thả mình ra trước. Thực ra tiểu ni cô giả vờ rất giỏi, nếu không phải hắn luôn tồn tại một tia hoài nghi, cố ý dọa nàng nói muốn "làm" nàng trước, nàng trong tình huống cấp bách vội hô thẳng tên hắn, hắn thiếu chút nữa đã bị nàng lừa.

Nhưng mà, tiểu ni cô càng thông minh, hắn lại càng để ý. Hơn nữa, ni cô thông minh như vậy, hắn sẽ không quá mức cổ hủ.

Lần động thủ đầu tiên Kiều Lục cũng không chuẩn bị gì nhiều, hôm nay trướckhi ra khỏi cửa hắn đã cố ý rửa mặt, thay trang phục, thoạt nhìn cũngcoi như dáng vẻ mạnh mẽ khí phách, một lát nữa chỉ cần dịu giọng trấnan, hắn không tin nàng sẽ không nghe theo.

Đường Hoan cũngphát hiện biến đổi của Kiều Lục, đặc biệt là khi hắn nói chuyện bên tainàng, miệng hắn không còn thối nữa mà ngược lại, ngược lại còn có mùiquả đào...chẳng lẽ trước khi đến gã này còn ăn đào sao?

Khôngphải chỉ có nữ nhân mới biết làm đẹp vì người mình yêu, mà namnhân cũng y như thế muốn hấp dẫn sự chú ý của người trong lòng.

Chẳng lẽ gã Kiều Lục này thực sự để ý nàng sao?

Tâm tư Đường Hoan vòng vo, trước khi nam nhân này kịp hôn môi nàng đã đúnglúc chôn vào ngực hắn, buồn buồn đáp: "Nhớ...Lục ca cánh tay huynh khôngcó việc gì chứ? Mấy ngày nay huynh chẳng tới tìm ta, ta còn lo lắnghuynh xảy ra chuyện gì."

Kiều Lục muốn dỗ mỹ nhân, nhưng chút "lợi ích" vẫn phải chiếm trước đã, bàn tay to của hắn chui vào trong ybào tiểu ni cô, sau đó vừa vuốt ve một bên ngực vừa cắn cắn cổ áo nàng: "Yên tâm đi, cơ thể Lục ca rất tốt, nhưng còn nàng, nhớ Lục ca nhiềukhông? Nhớ nơi này sao?"

"Um...Lục ca đừng cắn..."

Đường Hoan ôm đầu hắn kêu một tiếng, nửa là giả bộ, nửa thật sự bị nam nhânnày kích thích. Khi sư phụ còn sống đã hứa với nàng sau khi mười támtuổi nhất định sẽ tìm cho nàng một nam nhân thật tốt để thưởng thúc, kết quả chỉ còn ba ngày nữa là nàng tròn 18 tuổi, sư phụ lại bị sét đánhthành khói!

Nàng đau lòng vài ngày sau đó quyết định sẽ tự xuống núi tìm nam nhân, nào ngờ lại xui xẻo gặp phải Tống Mạch.

Kiều Lục khác với Tống Mạch, hắn là một nam nhân thành thạo giường chiếu, nắm chắc độ mạnh yếu trong việc cắn mút, chỉ đau một chút còn lại là mềm mềm ngứa ngứa, khiến Đường Hoan mới nếm thử hương vị dục tình cũng không khỏi hưởng thụ. Nếu không phải trong mộng phải giữ không được hoan hảo với bất kì nam nhân nào khác, bây giờ Đường Hoan thật sự muốn cùng Kiều Lục làm một lần.

Nghe nàng rên lên một tiếng, nam nhân hổn hển thở gấp muốn cởi bỏ áo ngoài của nàng thì đột nhiên nàng khóc.

Nghe thấy tiếng khóc, Kiều Lục nghi hoặc ngắng đầu. Mới vừa rồi nàng cònnghênh đón hắn, hắn đã nghĩ tiểu ni cô hắn đã suy nghĩ cẩn thận.

Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lệ của nàng, biết rõ nước mắt này là giảnhưng vẫn không nhịn được dừng lại, bàn tay to rút khỏi ngực nàng dừnglại ở bên hông, dịu dàng dỗ nàng: "Khóc cái gì a? Lục ca thật sự thíchnàng, chỉ cần nàng ngoạn ngoãn nghe theo Lục ca, Lục ca sẽ không để nàng chịu oan ức."

Nước mặt Đường Hoan chảy không ngừng, cực kìđáng thương: "Lục ca đương nhiên sẽ không bắt nạt ta, nhưng huynh đếnrồi lại đi, cái gì cũng không cần nghĩ. Còn ta thì sao, ta bị sư phụ quở trách. Lần trước, lần trước nếu không phải huynh hại ta về muộn, sư phụ sẽ không trách phạt ta ngày ngày gánh nước đốn củi, huynh nhìn tay tanày!"

Chuyện nàng bị phạt, Kiều Lục cũng hỏi thăm ra, nếu không hắn cũng không chặn nàng ở đây.

Nhưng Kiều Lục lại không biết tiểu ni cô bị phạt là do mình, hắn chột dạ nhìn tay nàng, nhìn thấy từng lắn sưng đỏ trên tay nàng, Kiều Lục thật sựđau lòng, hắn cầm tay nàng: "Lục ca sai rồi, đều là tại Lục ca khôngtốt! Minh Tuệ đừng tức giận, lần trước là Lục ca sơ ý, nàng yên tâm, vềsau Lục ca sẽ chọn lựa thời điểm rồi mới đến. Nàng xem bây giờ, chúng ta thân thiết một lát, sau đó Lục ca đốn củi thay nàng, cam đoan sẽ khônglàm nàng về muộn nữa!" Nói xong bàn tay lại chuẩn bị hướng lên trên sờ.

Đường Hoan vẫn không nhúc nhích, nức nở nói: "Huynh muốn thì cứ làm đi, dùsao ta cũng không còn sống được mấy ngày nữa, nhân lúc bây giờ cứ làmđi, còn có thể ở trong mắt Lục ca, được Lục ca chăm sóc."

"Lời này là thế nào?" Kiều Lục nhíu mày, cẩn thận đánh giá sắc mặt nàng, sờsờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của nàng: "Bị bệnh à? Đừng sợ, Lục cađưa nàng xuống núi tìm lang trung." Tiểu ni cô yêu kiều như vậy, hắn rất luyến tiếc không muốn nàng bệnh chết.

Đường Hoan lắc đầu,kéo ống quần lên cho hắn xem: "Ngoại trừ đốn củi gánh nước, sư phụ cònphạt ta quỳ ở phật đường, ta, ta nửa đêm không chịu được nằm nghỉ mộtlát, lại có người vụng trộm nói cho sư phụ, sư phụ liền phạt ta quỳ ởtrong phòng bà. Huynh xem, mới quỳ một đêm, đầu gối đã sưng tím như vậy, nếu còn tiếp tục, huynh nói ta còn sống được bao lâu?"

Khinàng cuốn ống quần lên, đầu óc Kiều Lục còn đong đưa một cái nhưng khinhìn thấy đầu gối vốn trắng noãn của nàng lại xanh tím, hắn chướng mắtkhông chịu được.

Kiều lục thực sự tức giận: "Sư phụ nàng là ai? Con lừa trọc đó thật nhẫn tâm a, đối với nàng như vậy!"

"Là ai thì thế nào? Bà là sư phụ ta, ta không thể vi phạm mệnh lệnh của bà, huynh, huynh mà có thể tìm bà đòi công bằng cho ta sao? Nếu huynh đithật, sư phụ mượn tội danh thông dâm truyền ra ngoài, chỉ sợ ta chết còn nhanh hơn!"

Đường Hoan tự giễu, rồi nàng quay đầu sang chỗkhác: "Quên đi, ta cũng đâu phải đồ ngốc, huynh nói thích ta, chẳng qualà thích thân thể ta thôi, ta chết hay không có liên quan gì tới huynhđâu? Ta sống một ngày, huynh sẽ muốn ta một lần, ta chết rồi, huynh phải đi tìm người khác, tưởng ta không biết sao? Nơi khác không dám nói,nhưng ni cô xinh đẹp trong am Ngọc Tuyền cũng không chỉ có mình ta, bảnlĩnh của huynh như thế, muốn tìm ai mà không được?"

Nàng càng nói càng nhanh, nước mắt rơi lã chã, oan ức đến đáng thương, vị chua trong lời nói đến đồ ngốc cũng nghe ra.

Chỉ có yêu thì mới ghen, chẳng lẽ trong lòng nàng cũng có hắn?

Kiều Lục vội vàng xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại, hôn một cái, dịudàng dỗ nàng: "Đừng nói hươu nói vượn, trong lòng Lục ca chỉ có mìnhnàng, đám ni cô kia so với nàng chỉ là cái rắm!"

Đường Hoanđã sớm lĩnh giáo qua bản lĩnh gian xảo của Kiều Lục, biết hắn không dễlừa như Tống Mạch, không thể dùng thủ thuật giả vờ đơn giản trước mắthắn được, nàng nâng tay đẩy hắn ra, sẵng giọng: "Huynh ở đây nói lờingon tiếng ngọt thì có ích lợi gì? Có bản lĩnh huynh giải cứu ta khỏi am Ngọc Tuyền này đi, giúp ta hoàn tục, ta sẽ tin huynh!"

"Hoàn tục?" Kiều Lục sửng sốt.

Đường Hoan nhíu mày nhìn hắn: "Đúng vậy, chẳng lẽ huynh muốn ta theo khônghuynh sao? Nằm mơ đi! Lục ca, Minh Tuệ nói thật cho huynh biết, ta cóthể với huynh được nhưng huynh phải giúp ta rời khỏi am Ngọc Tuyền, takhông bao giờ muốn cả ngày phải gánh nước niệm kinh nữa, cũng không baogiờ muốn bị đám ni cô kia gọi đến gọi đi nữa! Lục ca, sau khi hoàn tục, huynh lấy ta cũng được, nạp ta làm thiếp cũng được, tìm cho ta chỗ nào ở cũng được, ta đều nghe theo huynh! Nhưng nếu huynh không giúp ta rờiđi, ta thà cắn lưỡi tự sát cũng không để huynh đạt được ý đồ!"

Lấy nàng sao? Kiều Lục cho tới bây giờ còn chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng nếu có thể đưa nàng xuống núi, lâu dài hưởng thụ cũng không phải là một ýtồi.

"Am của nàng phải làm sao mới cho phép hoàn tục?" KiềuLục nắm tay tiểu ni cô, chậm rãi nói. Nếu đòi tiền, hắn cũng có ít tiềntích góp được, chỉ cần không phải quá nhiều, mười mấy lượng bạc hắn cũng sẽ bỏ ra.

Đường Hoan vui vẻ ôm cổ hắn, "Lục ca chịu giúp ta thật sao?"

Kiều Lục xoa ngực nàng một cái: "Nàng đã nói như vậy, Lục ca sao lại khônggiúp nàng chứ? Không giúp nàng, nàng cũng không chịu cho ta, mà ta lạikhông muốn nàng cắn lưỡi tự sát!"

"Lục ca thật tốt!" ĐườngHoan chủ động hôn lên má hắn một cái, Kiều Lục muốn nữa thì nàng lạinhíu mày, nhìn vào ánh mắt nghi hoặc của đối phương rồi nói: "Sư phụ talà Tĩnh Từ sư thái, bà là người rất tham tiền,

chúng ta hóa duyên trở về không xin được chút tiền bố thí nào, bà liền trăm phương nghìn kế tratấn chúng ta. Bà tham lam như vậy, nhất định sẽ không đồng ý cho chúngta hoàn tục đâu, trừ khi, trừ khi ta có thể đưa bạc ra!"

"Cần bao nhiều bạc?" Kiều Lục hỏi thật.

Đườn Hoan vươn một bàn tay ra.

Kiều Lục nhếch miệng cười, "5 lượng bạc, Lục ca ta nhất định sẽ đưa cho nàng."

Đường Hoan khinh thường liếc hắn một cái, "Nằm mơ đi, không có 50 lượng, lão ác bà kia sẽ không nhả người ra đâu!"

Mặt Kiều Lục nhất thời trầm xuống. Với 50 lượng, hắn cũng có thể mua mườimấy nha hoàn, cho dù nhan sắc không bằng tiểu ni cô này nhưng cũng không phải quá kém.

"Không có cách khác sao?" Không đành lòng mấtmặt trước mặt nữ nhân, Kiều Lục ho khụ khụ, viện cớ: "Lục ca mới chỉ cóhơn 50 lượng một chút, còn phải dùng cho ngày lành sau này của chúng tanữa, nếu đưa hết cho sư phụ nàng, sau này chúng ta chỉ còn nước uống gió tây bắc thôi."

Đường Hoan ân cần tỏ vẻ thấu hiểu, hai màynàng cau chặt: "Vậy nên làm sao bây giờ, bà ấy cũng không có nhược điểmnào bị chúng ta nắm trong tay, muốn uy hiếp bà là chuyện không thể nàođược…"

Kiều Lục không hổ là kẻ xấu xa từ nhỏ, nghe đến đâyliền có ngay kế hoạch trong bụng, cười ha hả: "Ai nói không thể uy hiếp bà ta được? Không phải buổi tối nàng phải ở trong phòng bà ta sao? Nàng cứ ở chỗ này chờ ta, bây giờ Lục ca xuống núi mua ít đồ, một lát sau sẽ quay lại đưa cho nàng, buổi tối nàng tìm cơ hội lén bỏ vào trong nướcuống của bà ta…"

Đường Hoan kinh ngạc che miệng lại: "Huynh muốn hạ độc giết chết bà ấy?"

kiều Lục xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: "Giết người thì phải đền mạng, Lục ca đâu có ngu như vậy. Giờ tý đêm nay nàng đến cửa đón Lục ca, đếnlúc đó nàng sẽ biết! Ngày mai đúng giờ này,

Lục ca bảo đảm nàng sẽ được hoàn tục!"

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 12: Cưỡng Gian

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Là một hái hoa tặc, Đường Hoan đương nhiên rất hiểu biết về các loại xuândược, ngoại trừ bí phương độc môn được sư phụ truyền cho, những loạikhác cho dù không phối chế, nàng cũng có thể căn cứ theo mùi mà đoán ratrong số thuốc bột ấy có thành phần của xuân được không.

Lúc hoàng hôn Kiều Lục giao cho nàng một gói thuốc bột nhỏ, đó rõ ràng chính là xuân dược mà thanh lâu dùng cho những người mới.

Cuối cùng Đường Hoan cũng nhìn thấy một điểm thuận mắt trên người Kiều Lục,hắn cũng cùng suy nghĩ với nàng. Cách tốt nhất để yy hiếp một ni cô giànhư Tĩnh Từ sư thái chính là lấy thanh danh trong sạch ra để bắt ép bàta.

Thực ra nàng vốn cũng không tính đối phó với Tĩnh Từ sư thái.

Qua ba bốn ngày nữa, vết thương trên bụng Tống Mạch sẽ tốt lên, tuy khônglàm việc nặng được nhưng chuyện trên giường là không thành vấn đề, chodù có hơi quá sức một chút thì cùng lắm nàng ở trên là được. Thành công sắp tới rồi, chỉ cần Tĩnh Từ sư thái không chỉ trích trách phạt thêm,

Đường Hoan thà rằng ngoan ngoãn vất vả gánh nước đốn củi thêm mấy ngày cũng không muốn gây thêm rắc rối.

Nhưng Tĩnh Từ sư thái lại thích tìm thêm việc, còn phạt nàng quỳ cả đêm!

Đường Hoan không sợ làm việc nặng nhọc. Trước kia luyện công rất mệt mỏi, sovới việc sư phụ ép nàng học võ thì thủ đoạn bắt gánh nước nửa ngày của Tĩnh Từ sư thái có là gì? Nhưng Đường Hoan từ nhỏ tới giờ chưa bao

giờchịu khổ sở vì quỳ cả đêm, một đêm nàng đã không chịu nổi, còn quỳ thêmba bốn đêm á? Vậy nàng đành phí chút tâm tư, dọn dẹp ni cô già này đithôi.

Chính vào lúc này lại gặp đúng Kiều Lục, nàng thuậnnước đẩy thuyền đưa ra lí do muốn hoàn tục dụ Kiều Lục giúp nàng. Dù sao không có Kiều Lục, một là nàng phải tìm dược liệu chế thuốc, hai làkhông có bạc mua thuốc, ba là không có vật kia của nam nhân để làm, nếulàm giả, sợ là lão ni cô sẽ không mắc mưu.

Lúc bỏ thuốc bột vào trong trà, Đường Hoan bất đắc dĩ thở dài, trong lòng vẫn có chút không nỡ.

Mỗi môn phái đều có những mục tiêu theo đuổi riêng. Phật môn có mục tiêuphổ độ chúng sinh, Đạo gia thì tu thân cầu tiên, những môn phái giang hồ khác nếu không tranh đoạt địa bàn của nhau thì cũng dốc lòng theo đuổingôi vị thiên hạ đệ nhất võ công. Còn mục tiêu của "hái hoa" môn cácnàng chính là lên giường nếm thử vui sướng cực lạc, ai có thể lưu luyếnvạn khóm hoa mà không dính chút lá nào mới được coi là lợi hại.

Cứ như vậy, giống như hai phái chính tà luôn không thể bắt tay, Đường Hoan cũng không thích nhìn đám hòa thượng ni cô, đó không phải là căm hậnthù hằn gì, chỉ là thương thay cho những con người cả đời cũng không thể nếm được hương vị ngọt ngào của việc hoan hảo. Nay rõ ràng nàng không vừa mắt với Tĩnh Từ sư thái, lại còn phải giúp Tĩnh Từ sư thái tìm người phá thân. Kiều Lục cũng được, mấy gã tay chân của Kiều Lục cũng được, sau khi Tĩnh Từ sư thái nếm thử hương vị hoan hảo xong, hưởng thụ cũng được, căm hận cũng chẳng sao, dù thế nào Đường Hoan cũng cảm thấy mìnhđã cho Tĩnh Từ sư thái chiếm món hời lớn rồi.

Quên đi, nàngcó thể thoát khỏi am ni cô đã là chuyện tốt nhất rồi, không cần suy nghĩ đến cái khác nữa. Nói đến nói đi, đây chẳng qua chỉ là một

giấc mộng mà thôi, đối thủ của nàng là Tống Mạch, đám người Kiều Lục chỉ là ảo ảnh, nàng nghĩ nhiều như vậy làm gì.

Ai cản trở chuyện của nàng, nàng sẽ khử người đó.

Trong thuốc bột cũng có sẵn mê dược, sau khi Tĩnh Từ sư thái uống xong một lát liền ngây ngốc hôn mê.

Đường Hoan lấy dây thừng trói tay chân lão ni cô lại, nhét khăn vào miệng, bình tĩnh đứng canh.

Bóng đêm càng ngày càng lan tràn, Tĩnh Từ sư thái tỉnh dậy vì nóng bức.

Đường Hoan mim cười ngồi bên cạnh bà, dịu dàng trấn an: "Sư phụ, người đừngsợ, Minh Tuệ sẽ không tổn thương người đâu. Nhưng mà Minh Tuệ thật sựkhông thể nào chịu nổi "đãi ngộ" của mình ở am Ngọc Tuyền nữa, muốn sưphụ để con hoàn tục. Trong am này, trừ sư bá trụ trì, lời của sư phụ aimà không nghe, chỉ cần người làm chủ cho Minh Tuệ, ngày mai để con rờiđi, những chuyện tiếp sau xảy ra với sư phụ, Minh Tuệ cam đoan sẽ khôngđể người thứ tư biết được."

Tĩnh Từ sư thái mở to hai mắtnhìn, muốn giãy dụa nhưng trên người chẳng có chút sức lực nào, dướibụng như có lửa đốt, càng không ngừng lan tràn ra khắp cơ thể.

Nhìn sắc mặt bà càng ngày càng hồng, Đường Hoan đứng lên, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Sư phụ yên tâm, chốc lát nữa người sẽ rất thoải mái. Tư vị đó, Minh Tuệ cũng chưa hưởng qua đâu, con hiếu kính người trước." Nói xongnàng đẩy cửa rời đi.

Trong phòng không có chút đèn đuốc nào, chỉ nghe thấy tiếng nữ nhân thở dốc, càng ngày càng gấp gáp.

Tĩnh Từ sư thái ở một tiểu viện riêng, Đường Hoan không sợ có người nào nghe được tiếng động gì, nàng lặng yên đưa Kiều Lục và Khỉ Ốm tới đây.

Đứng trước cửa, Khỉ Ốm chà xát hai bàn tay, nhìn Đường Hoan đang bị Kiều Lục ôm trong ngực nịnh bợ: "Lục tẩu, Minh Tâm ở bên trong thật sao?"

Đường Hoan phải cắn môi mới nhịn được cười, gật đầu đáp: "Đúng vậy nhưng màvào trong đó người đừng nói chuyện, cũng không được đốt đèn, càng không được lấy khăn bịt miệng Minh Tâm ra, cứ thế làm xong chuyện, chiếm thânthể nàng trước, về sau không cần lo nàng không theo người. Thời gian chỉ có một khắc, chậm nhất là hai khắc người phải đi ra, không được quá. Ta với Lục ca sẽ ở ngoài cửa chờ người." Nàng vốn định nói một khắc nhưngngẫm lại, thời gian quá ít, sợ là không giải được hết độc cho lão ni côa...

Khỉ Ốm cười khà khà bước vào.

Đường Hoan đangđịnh ghé vào tường nghe trộm, đột nhiên nàng bị ôm ngang lên, nàng chớp mắt, quay đầu huých Kiều Lục một cái: "Huynh định làm gì?"

Kiều Lục ôm nàng đến dưới tàng cây hòe trong viện, giọng nói khàn khàn: "Nàng nói xem ta muốn làm gì? Lục ca đã giúp nàng rồi, nàng cũng khôngthể để Khỉ Ốm thì ở bên trong thoải mái mà ta thì nửa điểm tốt đẹp cũng chẳng có chứ?"

Người đã bị tì lên cây, mắt thấy Kiều Lục sắpcởi dây lưng xong, Đường Hoan mỉm cười nắm lấy tay hắn: "Còn có mặt mũighen tị với Khỉ Ốm, hắn là huynh đệ của huynh, vậy mà huynh còn có thể lừa gạt hắn?"

Kiều Lục cười nhẹ bên tai nàng, "Tên đó chaymặn đều ăn cả, nàng tin không, cho dù ta có nói bên trong là sư phụnàng, hắn cũng sẽ đi vào. Được

rồi, không nói cái này nữa, để cho Lục ca sờ một chút, Lục ca nhớ nàng sắp không chịu được rồi."

Đương nhiên Đường Hoan nào có thể cho hắn thực hiện được ý đồ, đôi mắt đẹpcủa nàng liếc xéo hắn: "Ta thấy vóc dáng Khỉ Ốm vừa lùn lại nhỏ gầy, cho nên mới cho hắn thời gian hai, ba khắc, có lẽ hắn cũng đủ làm 2,3 lần,hay là Lục ca cũng chỉ như hắn, trong hai khắc cũng đủ làm xong rồi?"

Kiều Lục bị câu nói của nàng khiêu khích, hắn dán chặt người nàng dẫu cáchmột lớp quần áo, rồi nâng cắm nàng lên: "Hai khắc ư? Lục ca có thể làmnàng cả đêm! Nhưng mà hiện giờ thời gian không đủ, hai khắc thì cũng cócái hay của hai khắc, yên tâm, Lục ca sẽ làm nàng vừa lòng, bảo đảm sauđó nàng sẽ chỉ thấy Lục ca tốt."

Đường Hoan không ngăn cản bàn tay to của hắn chui vào bên trong áo, nàng níucổ hắn xuống, nói một câu khiến Kiều Lục không thể nào cự tuyệt được: "Lục ca, Minh Tuệ vẫn là hoàng hoa khuê nữ, lần đầu tiên không muốn làmqua loa như thế, hơn nữa chốc lát chúng ta còn phải diễn kịch trước mặtlão ni cô, huynh khiến chân ta mềm rồi, rất xấu hổ. Như vậy đi, buổitrưa ngày mai ta hắn đã có thể xuống núi, huynh đến sau núi chờ ta, nơiđó yên lặng không có ai quấy rầy, đến lúc đó huynh muốn bao lâu, MinhTuệ đều nghe lời huynh."

Kiều Lục suy nghĩ một lát cũng hiểu được nếu lén lút như vậy cũng không đủ hưng phấn, hắn liền nắm lấy taynàng nói: "Cũng được, nhưng vì sao phải ra sau núi? Ta đón nàng ở dưới chân núi nhé, đưa nàng đến nhà ta."

Đường Hoan lắc đầu, ngượng ngùng bổ nhào vào lòng hắn: "Chúng ta quen biết nhau ở trên núi, ta, ta muốn đem tất cả của mình giao cho huynh ở trên núi. Hơn nữa, hơnnữa, lần trước huynh nằm trên người ta, trên đầu là cây là bầu trời, cảm giác, rất, rất..." Đến nhà hắn, nàng làm thế nào mà xử lí hắn một cáchthần không biết quỷ không hay đây? Kiều Lục vừa độc ác lại có

người bêncạnh, nếu để hắn biết chuyện nàng với Tống Mạch, nhất định Tống Mạch sẽphải chết, nàng đương nhiên cũng chết theo.

"Ha ha, không ngờ một tiểu ni cô như nàng, còn biết đến dã chiến. Được, chờ xem, ngày mai nhất định Lục ca sẽ hầu hạ nàng thật tốt!"

Kiều Lục càngngày càng vừa lòng với tiểu ni cô này. Nếu không thể làm gì, hắn đành ôm người đẹp trong lòng khẽ cắn lỗ tai nàng. Đường Hoan cũng không ngăncản, nếu quá xa lánh trái ngược với lời nói sẽ khiến hắn hoài nghi. Hơnnữa, chút nhẫn nhịn ấy, nàng vẫn nhịn được.

Không quá bao lâu, Khỉ Ốm mỹ mãn đi ra.

Kiều Lục dặn Khỉ Ốm ra ngoài chờ, hắn đưa Đường Hoan vào phòng. Hai ngườithắp nến lên, ôn hòa nhã nhặn nói chuyện với Tĩnh Từ sư thái.

Tĩnh Từ sư thái vốn cũng không phải một ni cô tốt, so trong sạch với tínhmạng, bà ta không chút do dự chọn vế sau. Nhìn thấy Kiều Lục, nghĩ đếnngười vừa mới ở trên người mình chính là tên ác bá nổi tiếng, bà thậmchí ngay cả một ánh mắt oán hận cũng không dám cho Đường Hoan đã vội hứa hẹn ngày mai sẽ thả Đường Hoan đi.

Kiều Lục cũng không sợlão ni cô này sẽ gian trá gì, hắn tự tay cởi trói, mỉm cười uy hiếp: "Sư thái yên tâm, một đêm vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, chỉ cần sư tháingoan ngoãn nghe lời, ta với Minh Tuệ sẽ không lan truyền chuyện này rangoài, người vẫn là Tĩnh Từ sư thái đức cao vọng trọng của am NgọcTuyền."

Tĩnh Từ sư thái ngồi quay lưng về phía hắn, không tự giác khép lại hai chân, không hề lên tiếng.

Kiều Lục hiểu rõ, liếc mắt nhìn tiểu ni cô.

Đường Hoan mím môi cười trộm, không để ý tới Tĩnh Từ sư thái nữa. Sau khi đưa Kiều Lục với Khỉ Ốm rời đi, nàng đến phòng bếp trộm chút đồ rồi mới vềphòng ngủ.

Buổi sáng hôm sau, Tĩnh Từ sư thái đã phân việc gánh nước cho người khác.

Đường Hoan ngủ ngon một đêm, bữa sáng cũng kha khá đầu đủ, có thể nói là thần thanh khí sảng.

Nàng cũng không hiếu kì Tĩnh Từ sư thái đã nói gì với trụ trì, người bênngoài gọi nàng đến Phật đường, quỳ hai khắc ở đó, nghe trụ trì nhắc mộtđống chuyện chẳng hiểu nổi, sau đó có người đưa cho nàng bản khế ước bán mình, dẫn nàng rời khỏi.

Khoảng khắc bước ra am Ngọc Tuyền, nàng đã về với trần thế một lần nữa, và sẽ không bao giờ phải

làm ni cô.

Nhìn ngọn núi nho nhỏ khuất sau tầng tầng cây rừng, Đường Hoan cười đắc \acute{y} .

Tống Mạch ơi Tống Mạch, chờ ở đó nhé, ta sẽ nhanh chóng xử lí Kiều Lục rồi đi làm nương tử của người!

 \sim

Đường Hoan mang theo một bọc nhỏ đi đến phía sau núi.

Kiều Lục đã sớm chờ sẵn ở đó, thấy nàng lại gần liền ôm cổ, cúi đầu chuẩn bị hôn môi.

Đường Hoan nghiêng đầu né tránh, Kiều Lục vẫn tiếp tục dán chặt vào cầu xin: "Minh Tuệ ngoan, chuyện nàng muốn làm Lục ca đã làm hết rồi, tối

hôm qua nàng cũng đồng ý hôm nay sẽ ngoan ngoãn đền cho Lục ca, sao bây giờ lại nũng nịu vậy? Ngoan, Lục ca sẽ nhẹ, sẽ không làm nàng đau đâu!"

Đường Hoan ôm cổ hắn cười duyên: "Lục ca, Minh Tuệ không phải không đồng ýhuynh mà tại vì huynh quá nặng, Minh Tuệ muốn ở bên trên..."

Kiều Lục sửng sốt, sau đó cười to haha, "Thì ra Minh Tuệ muốn làm nhiều kiểu với Lục ca a! Được,

Lục ca nghe lời nàng, nhưng mà Lục ca nhắc nàng trước, ở bên trên rất tốnsức, lúc nàng không đủ sức nữa, đừng trách Lục ca xoay người chủ động!"

"Huynh nói dối, ta mới không tin đâu!" Đường Hoan ngồi trên người Kiều Lục, hai tay nhanh nhẹn cởi áo ngoài của hắn.

Kiều Lục cũng muốn cởi của nàng, Đường Hoan xấu hổ nhìn hắn, "Lục ca, huynhđừng động, ta muốn tự mình cởi. Còn nữa, huynh, huynh phải nhắm mắt lại, khi nào ta cho huynh mở huynh mới được mở. Huynh cứ nhìn ta chằm chằmnhư vậy, Minh Tuệ sẽ ngượng ngùng không dám cởi."

"Vậy nàng mau nhanh lên!" Kiều Lục nuốt nước miếng, giọng nói khàn khàn, nói xong liền nhắm hai mắt lại.

Đường Hoan cười khế, cởi áo ngoài được một nửa, nàng chậm rãi nằm lên ngựchắn, thấy hắn định mở mắt, nàng vội vàng sẵng giọng: "Không được mở, cũng không được cử động, người ta còn chưa có cởi xong đâu."

Kiều Lục bị nàng ma sát khiến phía dưới muốn nổ tung, hắn dường như đang run run cầu xin nàng: "Minh Tuệ ngoan, Lục ca của nàng chờ không kịp nữa, nàng cứ..." Lời còn chưa dứt, trên cổ chợt cảm thấy lạnh lẽo, hắn khiếp sợ mở to mắt, chỉ thấy tiểu ni cô mỉm cười hai mắt híp lại, nàng thẹn thùng như vậy nhưng... trong tay lại cầm một con dao nhỏ dính máu.

"Minh Tuệ, ngươi, ngươi..." Hai mắt hắn trợn trừng, trong mắt truyền đến phẫn nộ, không cam lòng cùng với tuyệt vọng.

Đường Hoan buồn bã nhìn hắn: "Lục ca ơi Lục ca, huynh đối tốt với ta như vậy, thực ra ta cũng không muốn giết huynh đâu nhưng ai bảo ở đây ta chỉ cóthể có duy nhất một người nam nhân là Tống Mạch chứ. Huynh mà còn sống,ta còn có nguy hiểm, ta đây đành phải cho huynh chết. Nhưng mà huynh yên tâm, đây chỉ là một giấc mộng thôi, không đau đâu."

Kiều Lục đã không thể nghe được những lời nàng nói. Hai mắt hắn trợn trừng nhìn nàng, nhưng lại giống như nhìn phía sau nàng.

Đường Hoan thở dài, vừa mặc xiêm y vào vừa lầm bầm: "Nếu ngươi là Tống Mạchthì tốt rồi, ta cũng không phải tốn chút sức lực nào."

"Ta chỉ là một người canh rừng, vì sao ngươi phải tìm cách lấy ta?"

Giọng nói quen thuộc vang lên đằng sau, nhưng trong giọng nói kia không hề có dịu dàng hay lo lắng thường có, chỉ là lạnh lẽo như băng, trong đó cònpha lẫn sự thất vọng khó nhận ra.

Đường Hoan như bị sét đánh, đối diện với con ngươi sâu thắm của Tống Mạch, nàng không nhịn được sợrun cả người: "Tống, Tống đại ca, sao huynh lại ở trong này?" Không phải hắn, hắn phải ở

nhà dưỡng thương sao?

Tống Mạch mim cười tự giễu, nhìn nàng đáp: "Tối hôm qua ngươi không đến tìm ta, sáng naycũng không, ta lo lắng ngươi xảy ra chuyện nên đến am Ngọc Tuyền tìm, sau đó lại đến sau núi tìm, không ngờ...Minh Tuệ ngươi thật là giỏi, ngàyđó cho dù ta không xuất hiện, ngươi cũng sẽ không bị hắn làm gì phảikhông?"

Cho dù Đường Hoan có thông minh bao nhiều nhưng trong lúc này nàng cũng không biết nên giải thích thế nào trước tất cả mọichuyện.

Càng khiến nàng sợ hãi hơn là Tống Mạch trước mắtnàng, vừa quen thuộc lại vừa lạnh lùng xa lạ, đó không phải là khí chấtmột người canh rừng nên có.

Nàng mở miệng nhưng không nói nên lời, Tống Mạch cũng không muốn nghe nàng nói nữa, hắn xoay người rời đi trước, "Từ giờ trở đi, ngươi là người, ta là ta, không ai nợ ai cái gì, càng không bao giờ ở chung."

Hắn cứu nàng rồi tin nàng; nàng cứu hắn lại lừa hắn.

Một người ngay cả một con thỏ cũng không nỡ giết, một kẻ lại giết ngườikhông chớp mắt. Tống Mạch không biết rốt cuộc người nào mới thật sự lànàng.

Hắn chỉ biết một điều, nàng đối tốt với hắn, miệng nàng nói thích hắn, tất cả đều là giả.

Nữ nhân như vậy, hắn không dám chạm vào.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 13: Nhận Sai

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Nhìn theo bóng dáng vô tình của Tống Mạch rời đi, Đường Hoan cảm thấy giốngnhư một con vịt nàng đã nấu chín rồi, bát đũa nàng cũng chuẩn bị tốtrồi, đột nhiên con vịt đã cạo sạch lông lại có thể vui vẻ đứng dậy, chạy đi...

Sao nàng có thể xui xẻo đến thế chứ?

Sớm biết vậy, sớm biết vậy...biết sớm thì có lợi ích quái gì, nàng cũng có làm lai được đâu.

Đường Hoan ảo não sửa sang quần áo chính tề rồi tìm chỗ đất trũng ở gần đấy,chôn cất thi thể Kiều Lục, che dấu thật cẩn thận, bảo đảm cho dù ngườikhác đi đến đây cũng không phát hiện ra cái gì khác thường.

Xong việc rồi, nàng ngửa mặt lên trời thở dài.

Không sợ! 1 người cản trở giải quyết 1 người. Nàng cũng không phải ni cô, ngày ngày nhàn rỗi, cùng lắm thì nghĩ chút thủ đoạn bắt con vịt về, nếuchỉ vì một lần thất bại mà buồn chán, nàng làm sao có thể vượt qua támgiấc mộng tiếp theo đây?

Cùng lắm thì coi như đây là Tống Mạch cãi nhau với nàng.

Sư phụ từng nói, trong tình yêu nam nữ đều sẽ có lúc cãi nhau, mấu chốt là sau khi cãi nhau ầm ĩ xong thì phải làm hòa thế nào. Có những người không bỏ được mặt mũi mà cứ thế làm mặt lạnh với đối phương, lạnh lạnh lạnh rồi chẳng thể nào ấm được nữa. Bây giờ Tống Mạch đã tức giận bỏ đi,

Đường Hoan nào có thể trông cậy vào việc đối phương sẽ chủ động tìm đến nữ nhân xấu xa như nàng. Hắn không đến, chẳng lẽ nàng không thể mặt dày đến tìm hắn lấy lòng à?

Đường Hoan không biết Tống Mạchthấy được bao nhiều nhưng chuyện nàng giết Kiều Lục là điều không thểchối cãi, bây giờ mà giả vờ yếu ớt lương thiện dám chắc là không được. Dù Tống Mạch rất thành thật nhưng hắn cũng không phải đồ ngốc. Một khiđã vậy, nàng cứ ngoạn ngoãn đến trước mặt

Tống Mạch nhận sai đi. Tống Mạch có tức giận cũng đâu thể quên nàng ngay được, chỉ cần lòng hắn mềm lại, nàng sẽ nắm chắc cơ hội, thu phục hắn thêm lần nữa!

Vừa đi vừa nghĩ, nàng đã đến gần núi nhỏ.

Bụng thầm than hai tiếng, Đường Hoan xoa xoa bụng, ý chí chiến đấu sôi sục, đi lên.

Mở hàng rào ra, mở phòng bếp ra luôn, Đường Hoan đứng ngoài cửa nhìn vàobên trong, chẳng thấy một ai. Nàng cũng không mở miệng gọi, cứ thế bước vào trong. Nhưng bởi vì vẫn chột dạ nên bước chân nàng rất nhẹ.

Vào trong bếp, nàng rón rén bước lại gần căn phòng phía đông. Có lẽ bởitrời mùa hè nóng nực, rèm cửa vẫn được vén lên, cho nên khi nàng quayngười nhìn vào, liền nhìn thấy đôi chân dài của Tống Mạch bên trêngiường đất. Vóc dáng hắn cao lớn, đầu đặt trên gối mà chân vẫn vươn đếnchăn ở cuối giường.

Đây là tâm trạng tốt đẹp đi ngủ ngon hay là đang nằm trên giường hờn dỗi?

Đường Hoan che miệng cười trộm, dừng một chút, cầm theo túi đồ, nghênh ngang bước vào.

Tống Mạch đang ngần người nhìn trần nhà.

Hắn không muốn nghĩ đến nữ nhân kia nhưng cho dù hắn nằm hay ngồi, trongđầu đều hiện lên hình ảnh nàng mim cười thân thiết với Kiều Lục. KiềuLục ôm nàng, nàng không phản kháng; Kiều Lục nằm lên người nàng, nàngcười duyên ôm lấy cổ đối phương sau đó còn cưỡi lên người Kiều Lục. Nàng quay lưng về phía hắn, hắn chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng trần của nàng, nhìn nàng nũng nịu nằm lên ngực Kiều Lục. Ngay lúc hắn không thể nhìntiếp chuẩn bị xoay người rời đi, chợt hắn nhìn thấy một con dao trượt ra từ cổ tay áo nàng, dường như trong nháy mắt, con dao kia đã trượt xuống cứa cổ Kiều Lục rồi.

Mừng thầm.

Sau khi khiếp sợ qua đi, đây chính là cảm xúc xuất hiện đầu tiên trong lòng hắn, bởi vì nàng không phải thật sự thích Kiều Lục.

Ngay sau đó, Tống Mạch chợt nhận ra hắn vẫn chưa hiểu hết nữ nhân này. Lúcgiết Kiều Lục, cho dù trong giọng nói của nàng có một chút sợ hãi, taycầm dao của nàng run run chỉ một chút thôi, hắn vẫn có thể thuyết phụcmình là nàng vì tự bảo vệ mình nên mới thân cận với Kiều Lục. Nhưng nàng không có, nàng mỉm cười giết người, tàn nhẫn lại lạnh lùng. Nữ nhân như vậy, làm sao có thể vì hai con thỏ mà đau lòng? Làm sao có thể dịu dàng hay ngượng ngùng đây?

Sau đó hắn nghe thấy nàng chính mồm nói, nàng muốn quyến rũ hắn. Là quyến rũ, không phải thích.

Tống Mạch cười khổ, hắn không tiền không quyền, nàng nhìn trúng hắn vì cái gì?

Đột nhiên có người bước vào, Tống Mạch giật mình, đột nhiên nhỏm dậy, nhíu mày trách cứ nàng:

"Ngươi tới làm gì?"

Đường Hoan không để ý đến hắn, đặt túi đồ ở đầu giường cạnh lò sưởi sau đómới xoay người cười khanh khách nhìn hắn: "Ta vội tới làm nương tử củahuynh mà. Tống Mạch, ta lừa huynh rất nhiều chuyện, ta biết huynh rấttức giận, nếu huynh muốn biết nguyên nhân, huynh hỏi cái gì ta đều thành thật trả lời cái ấy. Nhưng mà cho dù huynh có không muốn nói chuyện với ta, cho dù huynh có đuổi ta đi, ta cũng không đi. Thân thể ta huynh đãsớm xem qua, sờ qua, ta cũng đã làm vậy với huynh. Có một chuyện mà takhông hề lừa huynh, Minh Tuệ - ta đời này kiếp này đều là người củahuynh, trừ khi ta chết, nếu không huynh đừng hòng mở tưởng bỏ rởi ta."

Lần này, nàng thực sự không lừa hắn, kiếp này của nàng rất ngắn, ngắn đến mức chỉ cần ngủ một đêm với hắn là hết rồi.

Tống Mạch không ngờ nàng có thể...bỉ ổi đến thế.

Hắn không muốn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng nữa, đành khép mi cười lạnh: "Chạm qua ngươi chỉ sợ cũng không chỉ có mình ta, ngươi và Kiều Lục đã làm gì, tự ngươi rõ ràng."

Người này, tức giận nhất không phải chuyện nàng lừa hắn mà là vì nàng thân thiết với Kiều Lục sao?

Tâm tư Đường Hoan vòng vo, cho đến khi ngồi lên giường đất, dựa vào váchtường cọ cọ tìm tư thế thoải mái nhất, lúc này mới ngắng đầu lên quansát khuôn mặt xanh mét của Tống Mạch, tùy ý cười: "Ta rất rõ ràng a.Buổi trưa hôm qua khi ta vừa đi ra khỏi đây, vừa leo lên núi, Kiều Lụcliền nhảy ra. Hắn muốn ta không phải chuyện một hai ngày, phía sau núicũng không có người, hắn ấn ta ngã xuống bãi cỏ..."

"Chuyện của các người không liên quan tới ta, không cần nói cho ta biết, người điđi!"Tống Mạch lạnh lùng ngắt lời nàng, sau đó xoay người chỉ ra

ngoàicửa, đuổi người.

Là không muốn nghe thật hay là nghe xong lại tức giận đây?

Quả nhiên vẫn rất để ý nha!

Đường Hoan phấn khích, mắt đẹp tràn ngập ý cười, nhẹ nhàng giải thích: "Huynh đừng vội a, ta làm sao có thể để cho Kiều Lục thực hiện được ý đồ. Nếuhắn thực hiện được, ta đã sớm chết rồi, lại càng không thể để huynh nhìn thấy ta giết hắn. Tống Mạch, ngày ấy ta nói muốn hoàn tục gả cho huynhhoàn toàn là sự thật nhưng Tĩnh Từ sư thái không cho ta đi, huynh lại là người tốt, nhất định sẽ chẳng có cách nào đối phó với bà ấy. Đúng lúcấy Kiều Lục tìm ta, ta liền tương kế tựu kế lừa hắn đối phó với Tĩnh Từ sư thái giúp ta. Thế nào? Tối qua hắn vừa đến am Ngọc Tuyền uy hiếp Tĩnh Từ sư thái, hôm nay Tĩnh Từ sư thái đã để cho ta hoàn tục. Ta muốn được sống với huynh, đương phiên phải giết Kiều Lục rồi. Tống Mạch, huynhyên tâm, ta vẫn luôn giữ thân trong sạch, không tin thì hai ngày sauhuynh cứ tự mình kiểm tra…"

Tay Tống Mạch nắm thành quyền,nhẫn nại hồi lâu cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, hắn lạnh giọngtrào phúng: "Ngươi có còn biết liêm sỉ không?"

"Không biết a, từ nhỏ ta đã không biết cái gì gọi là liêm sỉ rồi, ta chỉ biết muốn có hạnh phúc thì phải còn sống trước đã."

Đường Hoan nhảy xuống, đi đến trước mặt Tống Mạch, ngửa đầu nhìn thẳng mắthắn: "Tống Mạch, huynh đừng coi ta là một ni cô, ta cho tới bây giờ chưa bao giờ tin vào Phật tổ, cho tới bây giờ lúc nào cũng muốn rời khỏi amNgọc Tuyền rồi gả cho một nam nhân nào đó sống một cuộc đời bình ổn.Ngày đó Kiều Lục muốn khi nhục ta, ta đã muốn buông xuôi, là huynh độtnhiên xuất hiện cứu ta. Thời điểm huynh đánh hắn, ta luôn vụng trộm nhìn huynh. Huynh cao lớn đẹp đẽ như vậy, lại rất có bản lĩnh, khi đó

ta đãnghĩ, ta, Minh Tuệ nhất định phải gả cho huynh. Sau đó ta giả vờ bấttỉnh giả vờ không thể cử động được, cố ý quyến rũ huynh. Một là muốn đem bản thân dâng hiến cho huynh, về sau có thể danh chính ngôn thuận đitìm huynh. Hai là muốn xem nhân phẩm của huynh thế nào. Nói thật, lúchuynh rời đi, trong lòng ta vui mừng còn nhiều hơn thất vọng. Bởi vìhuynh là một nam nhân tốt làm cái gì cũng quang minh chính đại, huynhtốt như vậy, ta lại càng muốn gả cho huynh." Giả vờ làm người tốt khôngnổi nữa rồi nhưng có 1 số lời nói dối nếu đã bịa thì vẫn phải tiếp tụcbịa thôi.

Tống Mạch mím chặt môi, không lên tiếng, ánh mắt lại dời sang nơi khác, không dám nhìn thẳng nàng.

Đường Hoan túm ống tay áo hắn lấy lòng, mềm mại nói: "Tống Mạch ta thừa nhậnta không phải một nữ nhân tốt, vì có thể tiến vào lòng huynh, ta đã lừahuynh rất nhiều. Hai con thỏ kia, ta không hề thả đi mà đem đến sau núinướng ăn. Bị bỏ đói lâu như vậy, ta thật sự rất đói, nếu không có haicon thỏ kia ta đã sớm chết đói vì bị lão ni cô kia tra tấn rồi. Còn lúchuynh bị thương ấy, là ta cố ý cởi xiêm y của huynh, nhưng lo lắng chămsóc của ta đối với huynh đều là sự thực. Ta đã coi huynh là chỗ dựa saunày của ta, nếu huynh chết, ta phải làm sao bây giờ? Tống Mạch, huynhnghi ngờ ta cái gì cũng được, mắng ta độc ác tàn nhẫn dối trá cũng được, nhưng có một thứ duy nhất huynh không thể hoài nghi ta không thíchhuynh, bởi vì ta làm nhiều chuyện như vậy, tất cả đều chỉ vì có thể danh chính ngôn thuận gả cho huynh."

Tống Mạch không cho nàng chạm vào tay áo mình, lui về phía sau hai bước, nhìn chằm chằm nàng hỏi: "Ngươi nói xong chưa?"

Đường Hoan gật gật đầu.

Tay Tống Mạch chỉ ra ngoài cửa: "Đã nói xong vậy ngươi có thể đi rồi. Người ta thích là một tiểu ni cô dịu dàng lương thiện chứ không phải nữ nhântàn nhẫn giết người không chớp mắt như ngươi. Ngươi đi đi, nam nhân caolớn đẹp đẽ, có bản lĩnh ở bên ngoài có rất nhiều, ngươi thật sự không cần tiếp tục dây dưa với ta đâu."

Đường Hoan bất động, khôngcam lòng hỏi hắn: "Huynh đã thích nữ nhân dịu dàng lương thiện, nếu tavẫn còn là Minh Tuệ mà huynh quen thuộc, sau đó đột nhiên có một cônương dịu dàng lương thiện hơn đến tìm huynh, huynh cũng sẽ thích cônương tốt kia sao?"

Tống Mạch ngậm miệng không đáp. Hắn sẽkhông, trong lòng hắn đã có một người, cho dù người bên ngoài có thế nào cũng không liên quan tới hắn.

Đường Hoan cười nhạo, "Huynhkhông nói ta cũng biết, huynh sẽ không đâu. Ta đây nói cho huynh biết,ta cũng sẽ không, dù người dưới núi có thế nào đều không liên quan gìtới ta. Từ một khắc kia huynh cứu ta, ta đã yêu huynh rồi, trừ khi tachết, nếu không huynh đừng hòng đuổi ta đi!"

Sắc mặt Tống Mạch cũng không thay đổi lấy một chút nào, giọng nói vẫn lạnh băng như trước: "Đây là nhà của ta, ta không chào đón người."

ĐườngHoan nở nụ cười, đứng đối diện với hắn, khoanh tay trước ngực dựa vàován cửa, vô lại nhìn hắn: "Nhà huynh thì sao nào? Ta không đi, huynh dám cham vào ta sao?"

Hơi thở Tống Mạch dồn dập, bàn tay nắm chặt phát ra tiếng vang.

Sắc mặt Đường Hoan biến đổi, hắn, chẳng lẽ hắn muốn đánh nàng sao?

Ai ngờ Tống Mạch cũng không thèm nhìn tới nàng, xoay người đi ra ngoài, "Ngươi muốn ở thì cứ ở đi, ta đi, khi nào ngươi đi rồi thì ta về."

"Vậy buổi tối huynh ở đâu?"

"Không nhọc ngươi lo lắng."

"Vết thương trên lưng huynh làm sao bây giờ?"

"Không chết được."

Hai người một hỏi một đáp, đảo mắt đã đi tới cửa viện.

Mắt thấy Tống Mạch sắp đi ra ngoài, Đường Hoan chạy nhanh hai bước, từ phía sau ôm lấy hắn. Tống Mạch cầm tay nàng muốn tách ra, Đường Hoan dán vào lưng hắn khóc lóc: "Tống đại ca, huynh đừng đi, ta biết ta sai rồi, vềsau ta sẽ không bao giờ lừa huynh nữa! Huynh đừng đi, ta thực sự rấtthích huynh, thật sự muốn làm nữ nhân của huynh, cùng huynh sống thậtvui vẻ!"

Tay Tống Mạch khựng lại, trong mắt hiện lên chút băn khoăn.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 14: Đốt Lửa

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch vẫn rời đi.

Liên tiếp năm ngày cũng không nhìn thấy bóng dáng hắn.

Mỗi ngày Đường Hoan đều quét tước sạch sẽ tiểu viện của hắn, giống như mộttiểu nương tử, chờ hắn về nhà nhưng hắn vẫn không trở lại.

Một tháng đã trôi qua một nửa, Đường Hoan thầm sốt ruột. Nàng biết nhấtđịnh Tống Mạch vẫn còn trên núi nhưng nếu Tống Mạch thật sự không muốngặp nàng, cho dù nàng có tìm được, Tống Mạch vẫn có thể chạy trốn mấttiêu.

Hắn vẫn còn chưa nguôi giận hay là thực sự không thích nàng nữa?

Đường Hoan không rõ.

Đường Hoan chưa từng thích ai, cũng chưa từng suy nghĩ cố gắng lấy lòng mộtnam nhân nào. Sư phụ nói, hái hoa là để hưởng thụ lạc thú trên giường, chỉ cần kĩ thuật của nam nhân đó tốt, không cần quan tâm tới các thứ khác, cũng không cần để ý xem lòng đối phương có mình không, không cần để ý sau khi đối phương rời đi có nhớ mình không, chỉ cần là nam nhân có kĩ thuật tốt sẽ chọn thêm vài lần nữa, nếu không tốt thì từ nay vĩnh viễn không gặp lại. Trên đời có nhiều nam nhân như vậy, không cần quáquan tâm tới một người làm gì. Mà cái Đường Hoan học được từ sư phụ nàng chính là làm sao để quyến rũ nam nhân. Sư phụ nàng lợi hại như vậy, mỗi lần ra tay đều có thể nhanh chóng ôm mỹ nam về nên Đường Hoan thực sự không biết, khi nam nhân tức giận chạy đi, nàng nên làm sao đuổi theo bây giờ.

Không có ai dạy nàng, hiểu biết của nàng hoàn toàntrống rỗng trong việc phán đoán tâm tư của nam nhân đối với mình. Nàngcần gặp Tống Mạch, gặp được hắn, nàng mới có thể căn cứ vào sắc mặt, ánh mắt thậm chỉ là động tác của đối phương để nhìn thấu hắn, sau đó tómgọn hắn.

Lấy củi, đong gạo, Đường Hoan bắt đầu chuẩn bị cơm trưa. Nàng ở trong bếp chất một đống củi, tự mình châm lửa.

Tống Mạch, người đã không cần ta, vậy người cũng phải cần nhà của mình chứ?

Nếu lần này còn không thành công...

Không, không có nếu như, Tống Mạch nhất định sẽ trở về, chỉ cần hắn trở về, nàng sẽ có cơ hội.

Trong lòng Tống Mạch vẫn còn có nàng, nếu không hắn sẽ không rời đi để nhà mình lại cho người hắn căm hận đâu.

Lửa càng lúc càng lớn, nhà gỗ đơn sơ nhanh chóng bốc cháy.

Đường Hoan giống như đang đùa với lửa vậy. Nàng chạy vào nhà ôm lương thực, túi tiền đến hậu viện, sau đó lại tiếp tục chạy vào ôm đệm giường, ôm tủ đồ, phàm là cái gì có thể ôm được, nàng đều ôm ra hết. Lửa bén lênngười nàng, nàng phủi phủi dập lửa một chút rồi lại tiếp tục chuyển đồ, mắt thấy lửa cháy dần dần không thể không chế được nữa, khói bụi xámxịt bốc lên, Đường Hoan vui vẻ nằm ở cửa nhìn xà nhà ngập lửa rơi xuống, ở bên dưới nàng cố tình vươn đùi phải ra.

Nếu Tống Mạch nhẫn tâm không trở lại, nàng chỉ có thể chờ chết.

Nếu sau khi trở về hắn lại tiếp tục thờ ơ với nàng, nàng cũng không ép buộc hắn nữa. Nếu hắn đau lòng, nàng nhất định sẽ hái hắn ngay.

Đường Hoan rất muốn sống nhưng nàng cũng không sợ chết, bởi nếu nàng chết, Tống Mạch cũng sẽ phải theo cùng. Thế là nàng thoải mái rồi.

Nàng lại càng không sợ đau, đây chẳng qua chỉ là mộng, cho dù ở đây nàng cótàn phế, nhưng miễn có thể quyến rũ được Tống Mạch, sau khi tỉnh lạinàng vẫn có thể tiếp tục vui vẻ sống.

Điều duy nhất nàng cần làm là quyến rũ Tống Mạch, bởi vì trước đó nhất thời sơ ý mà công sức đổ xuống sông xuống biển, bây giờ ăn khổ cũng coi như là một bài học.

Nếu còn có sau này, nhất định sẽ không tái phạm.

Một tiếng vang đội lên, chân bị đè trúng.

Đường Hoan khiếp sợ mở to mắt. Không đúng a, xà nhà to thế kia mà, vì sao lúc nện xuống lại không đau lắm?

Quên đi, không bị gãy chân vẫn tốt hơn, vết bỏng này cũng đủ dọa người lắm rồi.

Đường Hoan há miệng rút chân ra, chạy ra ngoài sân nhân tiện dập tắt lửa. Nàng quay đầu, nhìn căn nhà tan tành lần cuối, khập khiếng rời đi từ cửa sau.

Tống Mạch, chúng ta cứ thế này gặp lại.

 \sim

Tống Mạch đã nhiều ngày ở vào cảnh màn trời chiếu đất.

Núi rừng vào mùa hè, rau dại cùng chim muông thú rừng cũng đủ để bữa ănsung túc, tuy rằng để bắt được cũng có chút khó khăn nhưng đầu óc hắnlúc nào cũng trong trạng thái ngơ ngơ ngẩn ngẩn, bất kể là xó xỉnh

nào, chỉ cần tìm được cái gì là ăn luôn. Năm ngày trôi qua, vết thương trênbụng đã từ từ khép lại, hoạt động cũng thuận tiện hơn.

Hắnkhông muốn về nhà, không muốn trở về gặp nữ nhân kia, nhưng mỗi khi nhìn ra khoảng không xung quanh, hắn đều không nhịn được nhìn về phía nhàmình.

Còn thích nàng không?

Tống Mạch không biết.

Nữ nhân này rất gian xảo, không hề...rụt rè chút nào. Cứ nghĩ đến chuyệnnàng giả vờ bất tỉnh sau đó còn vờ không thể cử động được, còn hắn thìbịt mắt vừa khẩn trương vừa xấu hổ mặc quần áo cho nàng, có lẽ lúc ấynàng còn mở to mắt quan sát hắn, khóe miệng giống như đang đùa giỡn cong lên, tươi cười giảo hoạt, nghĩ đến đó hắn sẽ không nhịn được mà tứcgiận. Còn nữa, khi nàng chăm sóc hắn, nàng nói ngọt ngào như vậy, tất cả lại chỉ là lừa hắn...

Nàng nói nàng thích hắn là sự thật, Tống Mạch không tin. Cho dù nàng khóc nói hay cười nói, hắn đều không phânrõ câu nào là thật câu nào là giả, cho nên hắn lựa chọn cách không tincâu nào cả.

Thật cũng được, giả cũng được, nữ nhân phức tạp như vậy hắn không dám tiếp xúc.

Nhưng vì sao, mỗi đêm hắn đều ngủ không yên?

Hình ảnh nàng lúc nào cũng ẩn hiện trong đầu hắn. Nàng ngồi xổm ở ven đườngkhóc, nàng đỏ mặt xin hắn hóa duyên cho nàng, nàng dịu dàng chăm sóchắn, nàng tàn nhẫn giết người, đôi mắt cười trong suốt của nàng, nàng mặt dày bảo hắn có thể tùy ý kiểm tra thân thể nàng, nàng kiên định nóiđến chết cũng muốn làm nữ nhân của hắn...

Tất cả đều là nàng, dọa hắn đến đau đầu!

"Rầm" một tiếng, tay hắn đấm mạnh lên thân cây, vỏ cây xù xì thô ráp đập vào mu bàn tay, máu tươi chói mắt từ từ chảy ra.

Tống Mạch ngơ ngác nhìn dòng máu trên tay. Ngày đó, nước mắt của nàng rơi trên người hắn, hòa vào máu hắn.

Hắn thực sự muốn hỏi nàng một câu, nước mắt đó của nàng, có giọt nào làthật không, một giọt thôi, cho dù chỉ có một giọt, hắn cũng nguyện ý tin nàng.

Nhưng hắn không dám trở về, không dám hỏi nàng, không dám...tin tưởng nàng.

Đi vào rừng xem qua một lát.

Lúc Tống Mạch xoay người trở về, đang đi, thân thể hắn chợt cứng đờ.

Xa xa, có khói đen cuồn cuộn bốc lên.

Đó là nhà hắn, nàng còn ở bên trong...

Ngày đó hắn nhẫn tâm tách tay nàng ra, nàng khóc ở phía sau nói muốn chờhắn, sẽ mãi chờ hắn trở về. Khi đó hắn đã nói gì vậy? Để cho nàng hết hy vọng, hắn nói chỉ cần nàng còn ở hắn sẽ không trở về.

Khi lấy lại tinh thần, Tống Mạch đã chạy đi rồi.

Tiếc rằng cho dù hắn chạy có nhanh nhưng khi lên đến đỉnh núi, lửa đã tắt, chỉ còn mấy đốm lửa nhỏ lắng lặng cháy.

Một vài ni cô đứng trong sân, hắt nước dập tắt tàn lửa còn lại.

Tống Mạch khó có thể hít thở, hắn nhìn chằm chằm mấy ni cô này, nhìn từngkhuôn mặt, một người lại một người, chỉ muốn tìm ra khuôn mặt của nàng.

Nhưng hắn phải thất vọng rồi, bởi vì nơi đó không có gương mặt nàng.

Một ni cô trung niên đi tới gần hắn, "Thí chủ là chủ nhân căn nhà này? Thíchủ chớ sốt ruột, dù phòng ốc đã bị hủy, nhưng may mà tất cả đồ dùng đều không hề tổn hao gì, thí chủ chỉ cần vất cả mấy ngày là có thể dựng lại phòng ở rồi. Nếu thí chủ có khó khăn gì, cứ tìm đến bần ni, am Ngọc Tuyền nguyện ý giúp thí chủ vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt."

Tống Mạch nhìn chẳm chẳm căn phòng đã san thành bình địa của mình, giọng nói run run: "Người, người có nhìn thấy nàng, một, một người..."

Ni cô trung niên kinh ngạc, sau đó nhanh chóng bình tĩnh lại, "Thí chủkhông cần lo lắng, khi đám người bần ni chạy tới đã xác nhận qua, trongnhà không có người. Thí chủ yên tâm, có lẽ vị thí chủ kia đã chuyển hếtđồ ra cho ngài rồi, sau đó hắn có việc gấp nên đã đi trước rồi."

"Sư thúc, lửa đã hoàn toàn dập tắt." Chúng ni cô đứng khắp trong sân cùng chạy tới.

Ni cô trung niên gật đầu, nói với Tống Mạch: "Đám người bần ni cáo lui, nếu thí chủ có gì cần, có thể đến am Ngọc Tuyền xin giúp đỡ." Nói xongliền dẫn người rời đi.

Tống Mạch không hề quan tâm họ rời đithế nào, tai hắn chỉ quanh quần một câu: trong phòng không có người, nàng ôm hết đồ ra ngoài rồi rời đi.

Nàng đối với hắn đã chết tâm, cho nên bỏ đi rồi sao?

Tống Mạch chết lặng đứng sững như một thân cây gỗ. Không được, hắn nhất định phải xác nhận nàng không có việc gì.

Tro tàn vẫn còn nóng hôi hổi, Tống Mạch tựa như dẫm lên lửa, ống quần đềubị cháy khét. Hắn lại giống như không cảm thấy gì cả, chỗ nào cũng lậtlên xem, xác định bên trong không có thân xác ai, hắn mới đến hậu viện,đi thật chậm.

Nàng không sao là tốt rồi.

Nhưng nàng đi đâu vậy, nàng có trở về nữa không?

Nàng là một tiểu ni cô vừa mới hoàn tục, cả người không có xu nào, nàng có thể đi tới đâu?

Ánh mắt Tống Mạch thoáng nhìn ra bên ngoài, đột nhiên có màu đỏ rơi vào trong mắt hắn, dưới chân có, phía trước cũng có.

Hắn không kịp không chế hất tung đám tro tàn vùi lấp vết máu ra, đi đến cửa sau, xuống dưới triền núi, sau đó hắn thấy một bóng người ngã trong bụi cỏ. Người nọ mặc truy y màu xám quen thuộc, trên người lộ ra rất nhiềuvết bỏng.

"Minh Tuệ!"

Tống Mạch chạy nhanh tới, nhìn thấy chân nàng máu thịt lẫn lộn, hối hận cùng với tự trách đan xen đau lòng mãnh liệt ùa tới.

"Minh Tuệ, Minh Tuệ..." Hắn run rẩy ôm nàng vào lòng, nhìn đôi mắt nhắm chặt cùng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, trên mặt nàng còn có mấy vệtthan đen, hắn có thể tưởng tượng ra tình cảnh lúc nàng chạy vào tronglửa. Nàng vì sao lại ngốc như vậy, so với nàng, mấy thứ kia có là gì?

Hắn ôm chặt nàng, chuẩn bị đứng dậy đưa nàng tìm lang trung.

"Tống đại ca?"

Đúng lúc này Đường Hoan chợt tỉnh lại, nàng túm lấy hắn, không cho hắn đứngdậy, áy náy: "Tống, Tống Mạch, ta xin lỗi ngươi, buổi trưa nấu cơm, takhông cẩn thận ngủ quên mất, lúc tỉnh lại phòng đã cháy hết rồi. Ngươiyên tâm, đồ đạc bên trong ta đều ôm hết ra rồi, cả tủ đồ nữa, còn phòngở, ngươi tính đi, hết bao nhiêu tiền, sau này ta đền cho ngươi."

"Trước không nói chuyện này, ngươi yên tâm, ta sẽ đưa ngươi đi tìm langtrung." Trong lòng Tống Mạch vừa đau vừa thẹn, không dám đối diện vớinàng.

Đường Hoan lắc đầu, cười khổ: "Không cần, chân của takhông có việc gì, chỉ là bỏng thôi, tĩnh dưỡng hai ngày là tốt rồi. Nhưng còn ngươi, người ôm ta xuống núi, người ngoài nhìn thấy sẽ nghĩthế nào đây?"

Tống Mạch nhìn chân nàng, nơi đó là máu thịtlẫn lộn, làn da trắng nõn nay cháy đen hòa trộn với máu đỏ tươi, trôngthật ghê người. Hắn đau lòng đến tột đỉnh, nàng là một cô nương, sao cóthể không để ý đây?

"Ngươi bị thương, chữa bệnh quan trọng hơn, cái khác không cần để ý." Nói rồi hắn chuẩn bị đứng lên.

Đường Hoan nhìn hắn đau lòng tự trách, hắn càng áy náy, nàng càng chắc thắng. Nàng không nghĩ nhiều, mà đẩy hắn ra, giãy dụa tự mình đứng lên, cười lạnh: "Tống Mạch, không cần ngươi giả mù sa mưa đối tốt với ta. Trận hỏa hoạn ngày hôm nay coi như khiến ta hiểu rõ, ngươi không thích ta, ta có thích ngươi bao nhiều cũng không bù đắp nổi. Nay chân ta đã bỏng thànhnhư vậy, không cần ngươi nói, ta cũng biết mình không xứng với ngươi. Ngươi yên tâm, ta sẽ không dây dưa với ngươi nữa, là ta hủy nhà củangươi, sớm muộn gì ta cũng sẽ đền lại cho ngươi thôi." Nàng xoay ngườiđi về phía trước.

Tống Mạch túm tay nàng, "Ngươi đi đâu vậy?"

Đường Hoan trả lại cho hắn không thiếu một chữ: "Không nhọc ngươi lo lắng!"

"Chân của ngươi..." Nói được một nửa, bỗng Tống Mạch phát hiện ra đoạn đốithoại này vô cùng quen thuộc, một lát sau hắn liền hiểu ra, nàng đangtức giận.

Liên tục năm ngày không thấy hắn đâu, nàng cũng không phải người hiền lành gì, sao có thể không tức giận đây?

Bây giờ là đang tức giận phải không?

Hắn xoay người ôm nàng lên, xị mặt nói: "Ta dẫn nàng đi tìm lang trung."

"Không cần ngươi giả bộ tốt bụng, mau để ta xuống!" Đường Hoan cố ý giãy dụa, tay duỗi chân đá.

Tống Mạch sợ chạm phải vết thương trên chân nàng, hắn dừng một chút sau đóhất người lên vai khiêng đi, hai tay đè chặt đầu gối với đùi nàng, không để cho nàng tiếp tục lộn xộn.

Sức lực của nam nhân với nữnhân rất khác biệt. Thời điểm Đường Hoan níu kéo hắn, sức lực của nàngkhông bằng, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn rời đi. Nay đến phiên Tống Mạch, dù nàng có cào hắn đánh hắn mắng hắn, hắn không buông tay, nàng cũngchẳng có biện pháp nào đấu lại hắn.

"Tống Mạch, người thả taxuống! Người không cần ta, ta sẽ xuống núi tìm nam nhân tốt, bây giờngười ôm ta xuống núi, người bên ngoài thấy sẽ nghĩ thế nào? Người lànam nhân, bị lan truyền ra cũng không sao, bao nhiều cô nương dịu dànglương thiện vẫn muốn xếp hàng gả cho người. Nhưng nữ nhân xấu xa độc áckhông ai muốn như ta, chân cũng hỏng rồi, nếu ngay cả thanh danh cũngkhông còn, người bảo ta làm sao lập gia đình? Người buông mau! Tiền xâylại nhà ta sẽ đền cho người, người không cần nhỏ mọn đến mức khiến ta cả đời cũng không gả cho ai được chứ?"

Tống Mạch không nói một lời, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Đường Hoan nằm trên lưng hắn, không nhìn thấy vẻ mặt hắn nhưng nàng có thểcăn cứ vào cánh tay càng ngày càng siết chặt của hắn để đoán xem hắnđang nghĩ gì. Nàng đắc ý mỉm cười, tiếp tục kích thích hắn: "Tống Mạch,ngươi mau thả lão nương xuống, nếu không về sau lão nương không tìm được nam nhân tốt, ta sẽ ăn vạ không rời khỏi ngươi! Lão nương cảnh cáongươi, nếu ngươi muốn sống an ổn với cô nương tốt của ngươi, tốt nhất là lập tức thả lão…"

"Bốp", mông bị người vỗ mạnh một cái, theo sau đó là giọng nói lạnh như băng của nam nhân, "Nói

thêm hai chữ nữa ta sẽ ném ngươi xuống dưới núi."

Ngoại trừ sư phụ, Đường Hoan lớn thế này vẫn chưa từng bị ai đánh mông. Nàngthật sự tức giận, cào hắn thật mạnh một cái: "Lão nương cứ thích nóiđấy, ngươi không muốn nghe nữa thì mau thả lão nương xuống dưới, lão...A,đừng đánh, mũ ta rơi rồi, ngươi mau tìm lại cho ta!"

Tống Mạch dừng chân, xoay người nhìn mũ ni cô rơi ở đằng kia, chuyển nàng đặt vào lòng, châm chọc: "Không phải ngươi nói không muốn làm ni cô sao, vì sao còn đội mũ ni cô làm gì?"

Đường Hoan không muốn để hắnthấy, nàng ôm đầu chui vào ngực hắn: "Ta đúng là không muốn làm ni côđâu nhưng đầu trọc nhìn rất xấu a, đội mũ vào chẳng phải vẫn đẹp hơnchút chút sao?"

Tống Mạch không nhịn được cười, đột nhiên nhớ lại ngày đó nàng tìm tới hóa duyên, tươi cười liền cứng đờ, "Lần trướcngươi đói đến choáng váng cũng là giả vờ, bởi vì mũ bị ta làm rơi nênmới tỉnh lại có phải không?"

Đường Hoan không nói gì.

Tống Mạch cười lạnh, nâng tay ném nàng lên vai, không để ý tới nàng hô to gọi nhỏ, nhanh chóng đi xuống núi.

Nàng là một ni cô, cần gì để ý đẹp xấu cơ chứ? Đội mũ, đẹp hơn, nàng còn muốn đi quyến rũ ai?

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 15: Nam Nhân

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đùi phải của Đường Hoan được quấn mấy vòng băng gạc.

Lúc lão lang trung bôi thuốc cho nàng, nàng nhe răng trợn mắt kêu đau. Lúc đó hoàn toàn không hề giả vờ, thực sự rất đau đó. Bởi vì trước đó dỗi Tống Mạch, nên nàng mới nảy ra suy nghĩ ác độc với mình thế này, bây giờ mọi chuyện đều trôi qua, Tống Mạch cũng mềm lòng với nàng, nàng liền quên hết oán hờn chỉ còn thấy đau.

Lão lang trung bôi thuốc xong thì đi ra ngoài. Đường Hoan nghiêng tai lắng nghe bên ngoài nói chuyện.

Nàng nghe thấy Tống Mạch hỏi vết thương ở chân nàng có thể khôi phục được như ban đầu không, lão lang trung nói không thể, nhất định sẽ để lại sẹo nhưng nếu dùng thuốc mỡ loại tốt, vết sẹo có thể nhạt đi. Sau một látyên lặng, nàng nghe thấy Tống Mạch thấp giọng nói, "Ngài xem từng này tiền có đủ mua thuốc mỡ không, lấy cho tôi loại tốt nhất đi."

Không có tiếng động gì, có lẽ lão lang trung đang đi lấy thuốc.

Đường Hoan có chút sững sờ.

Trước khi xuống núi, Tống Mạch có cõng nàng về lấy tiền, hắn mang theo toànbộ số tiền tiết kiệm được. Vừa rồi, hắn đã đưa hết số tiền đó cho lãolang trung hay chỉ là một phần thôi?

Đường Hoan đốt nhà lúctrưa. Tống Mạch một đường cõng nàng xuống núi, đi ngang qua hai cái thôn mới đến trấn trên. Bây giờ đi ra từ dược đường, màn đêm đã buông xuống, người ngoài ngã tư đường chẳng còn nhiều, tiểu thương bên đường cũngsắp sửa dọn quán.

Tống Mạch lại cõng nàng trở về.

"Đã muộn thế này rồi, đường buổi tối rất khó đi, hay chúng ta tìm nhà trọnào nghỉ lại một đêm?" Lòng Đường Hoan thoáng rung động, nàng vô cùng tự nhiên bàn bạc với hắn. Cả đường đi đều ầm ĩ náo loạn, nàng mắng hắn hắn liền đánh mông nàng, nhìn như tức giận nhưng thực ra đó lại là ngầmthân thiết. Đường Hoan không phải đồ ngốc, nàng biết, tuy Tống Mạchkhông nói ra nhưng hắn đã tha thứ cho nàng rồi, hắn nguyện ý lấy nàng,lấy nữ nhân hư hỏng như nàng. Điều này cũng có nghĩa, ở trước mặt hắn,nàng không cần e ngại cái gì nữa.

Tống Mạch không dừng chân, hắn lạnh giọng giễu cợt nàng: "Ở nhà trọ? Ngươi cho ngươi là thiên kim đại tiểu thư sao?"

Đường Hoan bĩu môi. Đồ nam nhân khó tính, rõ ràng hai người đã làm hòa rồihắn còn dùng thái độ đó nói chuyện với nàng, giống như chỉ có nữ nhândịu dàng mới xứng được hắn đối xử dịu dàng vậy, còn nữ nhân hư hỏng nhưnàng thì không xứng được hưởng thụ đối đãi thương hương tiếc ngọc ấy.

Không được ở nhà trọ, Đường Hoan chỉ vào quán bánh bao bên đường kêu to: "Vậy mua hai cái bánh

bao ăn đi, ta đói bụng!"

Tống Mạch không phản đối, cõng nàng đi tới.

Bánh bao rau 1 đồng một cái, bánh bao thịt 2 đồng.

Bà chủ quán nhìn hai người, sau khi kinh ngạc qua đi, liền hỏi Tống Mạch muốn mấy cái bánh bao chay mấy cái bánh bao thịt.

Đường Hoan lặng lẽ ghé vào lỗ tai hắn nói thầm: "Ngươi thích ăn chay thì cứăn chay, dù sao ta cũng phải ăn hai cái, không, phải ăn ba cái bánh baothịt."

Tống Mạch không để ý tới nàng, bảo bà chủ quán bán cho hắn 3 bánh chay 3 bánh thịt. Hắn đi được một quãng rất xa mới dừng lại, ngẫm nghĩ một lát rồi đưa cho nàng gói giấy dầu bên tay trái, "Ba bánhchay, có thích ăn không?"

Đường Hoan tức giận véo tai hắn, bị hắn véo lại vào đùi, nàng đành uất ức nhận lấy gói giấy dầu, đặt trênvai hắn mà ăn. Cắn một miếng tất cả đều là vỏ, lại cắn thêm miếng nữa, rốt cuộc ăn được...thịt.

Nàng trộm cười, tên nam nhân này nhất định đã quên mất bên nào mới là bánh bao thịt.

Đường Hoan không lên tiếng, cứ thế mà ăn, mắt thấy cái bánh bao thứ hai cũng sắp ăn hết rồi, nàng bỗng nhiên ngửi thấy mùi thịt. Thực ra mùi thịt vẫn luôn quanh quẩn, chẳng qua trước đó nàng quá đói bụng nên không để ýtới. Đường Hoan nhìn cái bánh còn lại, lại nhìn đến sườn mặt Tống Mạchchìm trong bóng đêm, hai người cách nhau gần như vậy, hắn làm sao có thể không ngửi thấy mùi thịt

đây?

Hắn cố ý.

Đường Hoan thầm nghĩ.

Đúng vậy, hắn quanh co lòng vòng nhường nàng bánh bao thịt, có phần quantâm này, nếu có thể hắn làm sao lại luyến tiếc đến nhà trọ mà lựa chọnsờ soạng lần mò đi đường đêm rất xa? Vừa rồi khi trả tiền, hắn chỉ lấyra có 10 đồng, có lẽ đó chính là toàn bộ tiền còn lại trên người hắn?

Hắn dùng tất cả tiền tiết kiệm được để mua cho nàng thuốc liền sẹo tốt nhất có thể.

Nam nhân này đối với vàng thực sự tốt lắm.

Đường Hoan có chút cảm động, ăn nốt cái thứ hai đang dở, sau đó đưa cái bánhbao thứ ba đến bên miệng hắn: "Ta ăn no rồi, cái này cho người đấy, tabón cho người ăn."

Tống Mạch không ăn.

Đường Hoancười hắn: "Ha ha, ngươi lấy nhầm bánh bao, ba cái ta ăn mới là bánh baothịt. Aizzz, vốn định cứ thế vụng trộm ăn nhưng nhìn ngươi lại thấy rấtđáng thương, nào, ăn nhanh lên, lát nữa nguội rồi ăn không ngon nữa đâu. Dù sao ngươi cùng còn phải công ta lên núi, không ăn chút thịt nào làmsao có sức hả?"

Nàng cười giống như con mèo đã giành được đồ ăn còn muốn diễu võ dương oai với con chuột vậy.

Trên mặt Tống Mạch là âm trầm nhưng trong lòng hắn không hiểu sao lại vuimừng. Chỉ cần nàng không lừa hắn, để cho nàng đắc ý một chút cũng khôngsao.

Nhờ tay nàng, hắn một hơi ăn hết bốn cái bánh bao.

Có một số việc, ngay thời khắc hắn cõng nàng xuống núi, cả hai đã hiểu rõ. Nàng thông minh như vậy, hắn cũng không cần giả bộ.

Mặt trăng từ từ nhô lên.

Tống Mạch bắt đầu lên núi. Đường núi mấp mô, nhưng dù thế nào hắn vẫn rất cẩn thận, sau đó còn gọi người trên lưng dậy.

Gió núi mát mẻ, Đường Hoan ngủ quên một lát rất nhanh sau đó đã tỉnh dậy,nàng ôm cổ hắn, hướng mặt mình đối diện với hắn nói: "Nhà đã cháy rồi,lúc chúng ta về thì ngủ ở đâu?"

Tống Mạch lặng lẽ tránh mặtđi, "Chiếu không bị đốt mất cái nào, hôm nay cứ dải chiếu nằm tạm mộtđêm đi, ngày mai ta dựng một cái lều, sau đó dọn dẹp đống tro tàn rồidựng lại nhà." Gỗ ở trên núi có rất nhiều, chỉ cần tốn sức một chút, sẽkhông phải tốn thêm tiền.

Đường Hoan được tiện nghi còn khoemã, ngả ngớn xoa mặt hắn: "Chậc chậc, số người tốt thật đấy, không phảita khoe đâu, với khuôn mặt này của ta, gả cho nhà người ta làm thiếu phu nhân còn thấy hơi oan uổng nữa là."

Hơi thở của Tống Mạchđột nhiên biến đổi, hắn cau mày mắng nàng: "Đừng lộn xộn...bằng người á,nhiều nhất cũng chỉ làm được tiểu thiếp cho người ta thôi, lão gia người ta lấy thiếu phu nhân thì phải chọn người đoan trang hiền thục."

"Ngươi cho là ta không đoan trang hiền thục sao?"

Đường Hoan cười khẽ, thu tay lại không chạm vào hắn nữa, một lát sau nàng đột nhiên ghé vào vai hắn khóc òa.

Trong lòng Tống Mạch hoảng hốt, nghĩ nàng dù sao cũng là một cô nương, chắckhông thể chấp nhận nổi lời chế nhạo này, hắn còn đang đau đầu khôngbiết nên dỗ nàng thế nào, chợt nghe nàng nức nở nói: "Tống lão gia, talà tiểu thư Đường gia trên huyện, thủa nhỏ phụ mẫu đã dạy ta phải đoantrang có lễ, lúc ra ngoài không được thân cận với bất cứ nam tử nào. Nay lạc đường bị thương, nhờ Tống lão gia cứu, nhưng ngài cõng ta trở vềnhư vậy, bị người nhìn thấy, ta thật sự không còn mặt mũi nào gặp lạingười nhà nữa. Ngài mau thả ta xuống đi. Nếu ngài có thể giúp ta viếtcho người nhà một bức thư, báo họ tới đón ta, ta đã cảm kích lắm rồi."

Chữ chữ đều uyển chuyển mềm nhẹ, có sự ngượng ngùng của tiểu nữ nhi, lạihàm chứa thêm nỗi bất an không yên khi thân cận với nam tử khác.

Tống Mạch còn đang thất thần, Đường Hoan lại mim cười trêu chọc hắn: "Thếnào, tưởng mình thực sự biến thành Tống lão gia, gặp được tiểu thư xinhđẹp như ta phải không, có phải định lập tức đồng ý rồi hướng phụ mẫu tacầu hôn đúng không?"

Tống Mạch nghiến răng nghiến lợi: "Ngươi chẳng qua cũng chỉ đang giả vờ mà thôi."

"Vậy người có thích không?" Đường Hoan xích lại gần sát cổ hắn, khẽ thổi một hơi lên người hắn.

Tựa như có lông chim phất qua, vừa tê vừa ngứa, cơ thể Tống Mạch căng cứng.

Đường Hoan ngậm vành tai hắn, nhẹ nhàng cắn, giọng nói yêu kiều mê người: "Tống Mạch, chàng yên tâm, ta thích chàng, ta chỉ quyến rũ một mình chàng, chỉ hư hỏng cho một mình chàng thấy, thích không?"

Cái gì là giả vờ? Nàng giả vờ thành ai khác sao? Chưa bao giờ a, cho dùnàng làm ra vẻ dịu dàng vậy đó cũng là nàng làm. Sư phụ nói nữ nhân cóngàn khuôn mặt, nàng làm theo ý mình, ai dám nói nàng giả vờ, ai dám nói nàng học theo nữ nhân khác? Tiểu ni cô dịu dàng lương thiện thực sự sẽdám trêu đùa Tống Mạch như thế sao? Không có can đảm trêu đùa thânthiết, Tống Mạch sẽ thích nàng sao?

Xét cho cùng, Tống Mạchchính là thích con người nàng, thích nàng khiến hắn rung động, bởi vìthích nên hắn mới không quản nàng lừa gạt, không quản nàng hư hỏng.

Lần này do nàng phạm phải sai lầm mới khiến Tống Mạch nhìn thấy 2 bộ mặt của nàng.

 \sim

Tống Mạch thích không?

Hắn muốn nói không thích nhưng chẳng hiểu vì sao, khi nàng thân mật lại gần tim hắn sẽ đập nhanh hơn? Vì sao hắn lại cảm thấy rất thoải mái, chỉmuốn đặt nàng dưới thân mạnh mẽ "chỉnh đốn" nàng.

Hắn thích, thích nữ nhân hư hỏng như yêu tinh này.

Nhưng hắn không thể thừa nhận, không thể để nàng đắc ý được.

"Nếu ngươi không buông ra, ta sẽ khiêng ngươi giống như trước đấy." Tống Mạch dậm chận, làm bộ muốn thả nàng xuống dưới.

Đường Hoan nhanh chóng nới tay ra, thứ nhất là nàng không thích tư thế đầuchúi xuống đất đó, thứ hai lúc này có quyến rũ hắn cũng vô dụng, giữchút sức lực, trở về rồi tính sau.

 \sim

Trở về nhà, Tống Mạch thả nàng xuống rồi đốt một bó đuốc chiếu sáng, sau đó vội vàng lấy gỗ củi dựng một căn lều. Một bên lều dựa vào tường, hai bên còn lại dựng hai tấm ván gỗ, bên trong trải củi gỗ và một lớp cỏ khô thật dày. Hắn lấy chiếu trải lên trên bề mặt cỏ khô, lại lấy một nửa số chăn trải lên trên làm đệm, sau đó phủ vải lên ván gỗ, căn lều cũng miễn cưỡng làm chỗ ở được.

Chân Đường Hoan bị thương nên đi đứng rất khó, hắn lại quay ra ôm nàng vào.

Đường Hoan ôm cổ hắn không buông tay, "Chàng ngủ cùng với ta sao?"

Lều gỗ thì đương nhiên được làm từ gỗ, không thể thắp một ngọn nến chứ đừng nói đến đốt lửa, cho nên bên trong tối đen như mực. Tống Mạch

khôngnhìn rõ nét mặt nàng nhưng hắn biết vẻ khiêu khích trong mắt nàng nhưthế nào. Vốn định lắc đầu nhưng thấy nàng hỏi như vậy, hắn đột nhiên cảm thấy, nếu hắn nói hắn muốn ngủ bên ngoài, nàng nhất định sẽ chê cườihắn nhát gan.

Vì sao lại phải ngủ bên ngoài?

Nàngđã không còn là tiểu ni cô như trước. Hắn không cho nàng đi, hắn cõngnàng xuống núi, hắn vì nàng dùng hết tất cả số tiền mình có, không phảilà vì đã quyết tâm muốn giữ nữ nhân này lại bên người sao?

Một nữ nhân như nàng còn không quan tâm, hắn cần gì nghĩ nhiều?

"Ùm, nàng ngủ trước đi, ta đi múc nước." Tống Mạch nhỏ giọng đáp, đến khinàng bằng lòng buông tay ra, hắn mới đứng dậy đi ra ngoài.

Lau người rồi đổi một bộ trung y sạch sẽ, Tống Mạch dập tắt đuốc, ngửa đầunhìn lên bầu trời đêm, thở một hơi thật dài sau đó không chút do dự đivào.

Hắn thấy nàng vẫn nằm yên một chỗ không nhúc nhích, xung quanh mịt mờ, không thể thấy rõ mặt mũi.

Vất vả một ngày, có lẽ nàng rất mệt mỏi?

Tống Mạch thật cẩn thận ngồi xuống bên cạnh nàng, nhưng đáng tiếc bởi hắn là một nam nhân cao lớn, nặng như vậy, đột nhiên ngồi xuống, giường chiếutrải bằng cỏ khô nhất thời phát ra tiếng kẽo kẹt, ở trong căn lều tốităm sinh ra một loại cảm giác ái muội khó có thể hình dung.

Tống Mạch vô cùng khẩn trương, cho đến khi nằm được xuống, cả người hắn đã chảy đầy mồ hôi.

Đường Hoan cố ý nằm ở bên phải, thấy hắn quay lưng về phía nàng, tay nàngvươn ra bắt hắn nằm ngửa, sau đó nàng nghiêng người, ghé vào ngực hắn.

Nàng cởi trung y của hắn ra rồi hôn hắn: "Cơ thể chàng thật thích, ta muốn chàng."

Tống Mạch biết nàng lớn mật nhưng không ngờ nàng còn có thể nói trắng ra như vậy. Hắn bị nàng hôn khiến môi khô lưỡi khô, hắn khẩn trương đè bả vainàng xuống, cố gắng bình tĩnh nói: "Đừng nháo, trên đùi nàng còn có vếtthương."

Đường Hoan chờ một ngày này biết bao lâu rồi, làmsao có thể chỉ vì một vết thương nhỏ mà lùi bước đây? Nàng lập tức phóng khoáng "dặn dò" hắn: "Không cần để ý tới vết thương, chàng cần thận một chút, không chạm vào nó là được."

Tống Mạch trầm mặc mộtlát, chợt gập chân phải lên, Đường Hoan ngừng hôn, nàng đang mừng thầmtưởng hắn muốn, không ngờ hắn lại nhanh chóng bỏ chân xuống. Vì thế cáiđùi đáng thương của nàng cọ phải đệm giường, đau đớn khiến nàng thiếuchút nữa kêu ra thành tiếng.

"Không muốn thì thôi, chỉ nói một tiếng cũng không nói được à?" Nàng tức giận cắn hắn một cái.

Tống Mạch nhắm mắt lại không nói lời nào. Không cho nàng chịu chút đau khổ, nàng sao có thể ngoạn ngoãn buông tha hắn.

Thấy hắn giả chết, Đường Hoan cố ý để bụng hắn cọ sát vào vật kia của nàng,cười khẩy nói: "Có bản lĩnh thì đừng có cứng lên, lúc đó ta mới thực sựtin chàng không muốn ta."

Hô hấp của Tống Mạch trở nên dồndập, biết mình nói không lại nàng, bàn tay to của hắn đặt trên đồi núicủa nàng, nắn bóp mạnh một phen, sau đó

hắn ngầng dậy bắt nàng nằm ngửanghiêm chỉnh, bất đắc dĩ nói: "Ngoan ngoãn ngủ đi, sáng mai ta còn phảilàm việc."

Đường Hoan giận dỗi xoay người đưa lưng về phíahắn, nghĩ rằng: Chờ lão nương khỏe rồi, ta nhất định sẽ cưỡi ở trênngười người sảng khoái hái hoa.

Đáng tiếc, nàng đã quên mấtmột câu của sư phụ: Nam nhân nhìn càng thành thật, đến khi lên giường, lại càng khiến người ta phải kinh ngạc.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 16: Lần Hái Thứ Nhất

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan thật sự sắp bị Tống Mạch bức điên rồi!

Nếu không phải vẫn biết phía dưới của hắn còn dùng được, nàng thật sự hoài nghi tên nam nhân này rốt cuộc có làm được nữa không!

Ban ngày hắn làm việc, nhìn đầu hắn đầy mồ hôi, nàng cũng không khơi dậynổi hứng thú. Buổi tối, hắn lau khô sạch sẽ nằm xuống, nàng sử dụng tấtcả các thủ đoạn trêu chọc hắn, lúc bắt đầu nam nhân này còn thành thànhthật thật mặc nàng đùa giỡn, cuối cùng chắc là hết kiên nhẫn rồi, hắnkéo được dây thừng ở bên trên, treo đùi phải bị thương của nàng lên, sau đó trói hai tay nàng lại. Nhìn nam nhân ở trên đỉnh đầu nàng hô hấp dồn dập, Đường Hoan như mở cờ trong bụng, tưởng người này không những đãthông suốt mà còn muốn chơi tư thế đa dạng, nào ngờ hắn trói chặt nànglại sau đó lại lạnh lùng nằm một bên, lạnh lùng cảnh cáo nàng, nói nếutrước khi cái chân bị thương của nàng còn chưa khôi phục mà dám khôngthành thật, ban ngày hắn cũng sẽ trói nàng như vậy.

Buổi tốihôm sau Đường Hoan không cam lòng tiếp tục khiêu chiến hắn, sau đó nàngthực sự bị hắn trói cả một ngày, nàng mắng hắn khiêu khích hắn, hắn nhét khăn vào miệng nàng rồi tiếp tục vùi đầu làm việc.

Cứ như vậy, Đường Hoan không thể không thành thật, thậm chí nàng còn hiểu thêm được 1 đạo lí.

Làm một nữ hái hoa tặc, nhất định phải học võ công cho giỏi a, nếu không có gặp được nam nhân tốt cũng vô dụng, trời sinh sức lực đã không bằngngười, có muốn cưỡng hiếp cũng không được...

Ngoan ngoãn dưỡng thương sáu bảy ngày, miệng vết thương trên đùi đã kết vảy, rốt cuộc Đường Hoan cũng có thể hành động tự nhiên.

Tống Mạch làm một cái lều gỗ ở sau viện, giống như loại lều người ta thường làm ở ruộng dưa hấu, ý của hắn là trước khi nhà mới làm xong, hai người cứ ngủ ở trong lều này, toàn bộ vật dụng bằng gỗ hắn đều để trong lều. Hắn dựng một bếp chảo giữa sân, mấy ngày nay đều là hắn nhóm lửa nấu cơm.

Nhìn tiểu viện vừa hỗn độn lại vừa chỉnh tề trước mặt,Đường Hoan không thể không thừa nhận, cuộc sống của Tống Mạch đúng làrất sôi động.

Lần trước nàng đốt cháy nhà, cũng bởi biết đâychỉ là một giấc mộng, hai người "ngủ" một lần là có thể tiến vào giấc mơ mới, cho nên nàng cũng chẳng cần lo lắng đến chuyện con cái hay cuộc sống sau này của hai người. Nhưng Tống Mạch thì không biết, hắn quá chân thật, dường như hắn đã chuẩn bị tốt kế hoạch cùng nàng sống một đờirồi.

Nàng đúng là một nữ nhân hư hỏng a...

Nhưng màai bảo Tống Mạch cứa cổ nàng chứ, lúc trước nếu hắn ngoan ngoãn để yênnàng hái một đêm thì làm gì có nhiều chuyện thế này?

ĐườngHoan thoải mái ngồi trong lều nhìn nam nhân đầu gỗ phía trước. Hắn đangcởi trần đứng dưới tàng cây, chân trái duỗi thẳng, đùi phải khoanh lại,ngồi trên ghế gỗ dài, nắng sớm xuyên qua lá cây, vệt nắng loang lổ trênthắt lưng màu lúa mạch của hắn, phảng phất qua sườn mặt lạnh lùng củahắn.

Là hắn nhưng cũng không phải là hắn.

ĐườngHoan hoang mang. Trước khi bước vào mộng nàng cũng không biết tính tìnhthực sự của Tống Mạch, trong mộng rõ ràng là hắn, liệu có phải đều mang cùng một khuôn mặt của Tống Mạch thì tính tình cũng sẽ giống

nhau? Chẳng lẽ Tống Mạch võ công còn cao cường hơn cả sư phụ cũng thành thật đáng yêu như vậy ư?

Nằm mơ a, làm sao có thể chứ!

Đường Hoan xoay người, không nghĩ đến mấy cái này nữa, nàng âm thầm suy tính biện pháp mới.

Ăn sáng xong, Tống Mạch tiếp tục làm việc. Đường Hoan buông tấm màn bêntrong lều xuống, trốn ở trong đó cắt vải. Hai ngày trước Tống Mạch xuống núi bán ba con thú rừng, lúc trở về còn nghiêm mặt đưa cho nàng mấykhúc vải màu sắc rực rỡ, nói là cho nàng may xiêm y. Đúng rồi, cái mũ ni cô hôm đó rơi hắn cũng nhặt về cho nàng luôn.

Đường Hoanthích chưng diện, nàng cũng muốn hưởng thụ vui sướng trên giường, càngmuốn làm cho Tống Mạch toàn tâm toàn ý hưởng thụ cùng nàng. Nhưng nếuhắn đang ý chí sục sôi cởi xiêm y của nàng ra, lại đột nhiên nhìn thấymiệng vết thương dữ tợn tên đùi nhất định sẽ rất mất hứng a!

Đường Hoan không cho phép loại tình huống đó xảy ra. Nàng cắt tấm vải đóthành một dải dây, quấn vào chân, cuối cùng thắt một cái nơ thật đẹp ở đầu gối. Kiểm tra cần thận chắc chắn rồi nàng mới mặc quần vào.

Chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, mặt trời cũng lên tới đỉnh đầu.

Tống Mạch gọi nàng ra ngoài ăn cơm.

Đường Hoan nhẹ nhàng nhảy xuống từ ván giường.

Tống Mạch đang đặt bàn xuống, nghe thấy tiếng động liền quay đầu mắng nàng: "Vết thương trên chân nàng còn chưa khỏi hắn, đừng nhảy loạn."

"Không việc gì, ta đâu có đau, ta tự có chừng mực mà." Đường Hoan mim cườingồi xuống, ngầng đầu nhìn hắn: "Tống đại ca, đêm nay chàng có muốn takhông?"

Mỗi lần muốn quyến rũ hắn, nàng đều gọi hắn là Tống đại ca.

Tống Mạch đã thành thói quan, đưa cơm cho nàng xong cũng không thèm trả lời, buồn bực cúi đầu ăn cơm.

Mấy ngày nay không để nàng được như ý, hắn cũng đâu dễ chịu gì? Nếu không phải cố kỵ vết thương trên chân nàng, nàng quyến rũ hắn như vậy, hắn đãsớm xử tử nàng tại chỗ rồi. Dù sao bọn họ đều không còn người thân, không cần quá câu nệ mấy chuyện động phòng này, hơn nữa bây giờ hắn cũng chẳng có tiền lấy nàng, chờ nàng khỏe lại, hai người ngủ chung một chăn cũng coi như đã thành thân rồi.

Đường Hoan liếc nhìn hắn một cái, ngoan ngoãn ăn cơm, cơm nước xong lại về lều nằm ngủ.

Đang ngủ say đột nhiên bên trên truyền đến tiếng sấm vang rền, vừa tỉnh lại, mới phát hiện gió đã nổi lên thổi vào lều khiến bên trong vô cùng mátmẻ thoải mái.

Bên ngoài mây đen kéo đến, Tống Mạch ôm đồ đi, vừa lo liệu xong, hạt mưa đã tựa như sợi châu ngọc bị đứt ào ào rơi xuống, rơi lộp bộp bên trên mái lều.

Khi Tống Mạch chạy về đến lều, nước mưa vẫn nhỏ giọt từ trên mặt hắn rơi trên cổ hắn rồi chảy xuống phía dưới, quần áo hắn ướt đẫm.

Tâm tư Đường Hoan vòngvo một lát, nàng không đứng lên, chỉ quay đầu nói với hắn: "Mưa rất to,chắc sẽ không tạnh ngay được, không bằng chàng cứ ra ngoài tắm rửa, quay về lau khô rồi cùng ngủ trưa đi..." Nói xong nàng che mặt, há mồm ngápmột cái.

Quần áo Tống Mạch ẩm ướt, kiểu gì cũng phải thay,nghe nàng nói vậy, tuy biết nàng có tâm tư khác nhưng nghĩ lại, bất kểnàng có chủ ý hư hỏng gì, hắn không phối hợp, nàng làm sao có thể tiếntới thêm? Vì thế hắn lại nhấc chân bước vào trong mưa, trốn bên cạnh lều gỗ tắm rửa.

Đường Hoan tháo một cái khăn xuống, nàng ngồi trên một đầu ván giường chờ hắn, tầm mắt chuyển động quanh căn lều.

Có tiếng bước chân truyền đến, Tống Mạch đã trở lại.

Đường Hoan cười trộm, ngốc nghếch thì cũng vẫn chỉ là ngốc nghếch mà thôi.

Tống Mạch rất xấu hổ.

Hắn quên mất một chuyện. Bình thường hắn dậy sớm, muốn thay quần áo chỉ cần trốn một chỗ rồi thay là được. Vừa rồi nhất thời xúc động chạy đi, cănbản không hề nghĩ đến việc thay quần áo khô, bây giờ trở lại, hắn làmsao thay đây? Trong lều không có ô, muốn ôm ra ngoài nhất định sẽ bị mưa ướt nhẹp, còn nếu thay ở bên trong, nàng lại tỉnh...

Tuy buổitối lúc nào cũng bị nàng sờ trộm nhưng bây giờ vẫn là ban ngày ban mặt,hắn không thể nào thoải mái để trần trước mặt nàng được.

Vì thế hắn đứng ngoài lều do dự.

Đường Hoan cười hắn: "Vào đi, cũng không phải chưa thấy qua bao giờ, ta cònkhông ngại, chàng e lệ cái gì. Mau tiến vào đi, ở ngoài mưa lâu quá dễsinh bệnh, nhà của chúng ta còn chưa dựng xong đâu, nếu chàng bị bệnhthì cũng đừng trông chờ ta sẽ làm thay!"

Lười chết nàng đi!

Tống Mạch xanh mặt bước vào, nhìn nàng ngồi xổm trên ván giường, tay cầmkhăn cười khanh khách nhìn hắn: "Lại đây, ta lau cho chàng."

Xấu hổ cùng tức giận đều biến mất, Tống Mạch bước tới, xoay người, quay lưng về phía nàng.

Đường Hoan ấn cổ hắn xuống: "Cúi đầu xuống, lau người chàng trước đã, sau đó mới lau tóc."

Tống Mạch ngoan ngoãn cúi thấp đầu.

Tay nàng rất nóng, tì lên người hắn khiến hắn ngứa ngáy. Tống Mạch biếtnàng cố ý, nàng cố ý lau thật chậm, nhưng động tác trên tay lại đúng làlau thật, hắn đành phải ngầm đồng ý cho nàng. Sau khi lau đẳng sau xong, nàng dí sát vào lưng hắn, bàn tay với lên phía trước lau ngực cho hắn. Tống mạch cầm tay nàng, buồn bực nói: "Để ta tự lau đi."

"Không, Tống Mạch, chàng đừng xem thường ta lười, thực ra trong lòng ta đang rất băn khoăn.

Chàng là nam nhân của ta, ta là nữ nhân của chàng, chàng chăm sóc ta nhiềunhư vậy, bây giờ để ta hầu hạ chàng một lần đi." Đường Hoan ôm sát lưnghắn, dịu dàng đáp.

Tống Mạch không nói gì.

Đường Hoan đang định cởi quần hắn ra, lần này hắn kiên quyết không chịu, Đường Hoan đành phải quăng cái khăn lại cho hắn, buồn bực nằm về chỗ cũ, ở trong chăn uy hiếp hắn: "Vậy chàng thay quần xong thì nằm lên đi, phải để ta lau tóc cho chàng, nếu chàng không cho, ta dù có mưa cũng sẽ chạy trốn!"

Tống Mạch nhìn ổ chăn lùm lùm trên giường mà khôngnhịn được cười, hắn nhanh chóng lau khô, thay quần xong, liền tự giác đi tới, ghé đầu lại gần

nàng, "Được rồi, lại đây lau tóc giúp ta."

Đường Hoan ngồi dậy, đắp chăn che lại phần eo, chu miệng nói: "Chàng vẫn rấtcao, tốt nhất cứ nằm sấp xuống đi, như vậy ta sẽ không phải vươn tay."

Tống Mạch cho là tại nàng lười nên nghe vậy cũng không nghĩ nhiều, chân dàithò vào bên trong, đầu gác lên cánh tay, mắt nhìn xuống dưới đất, chờnàng tiến tới.

Đường Hoan yên lặng cởi áo ngoài ra, đứng dậy, lên trên thắt lưng hắn, từ từ ngồi xuống.

Thân mình Tống Mạch cứng đờ, hô hấp nhất thời rối loạn.

Phía trên hắn không mặc quần áo, phía dưới của nàng cũng không mặc gì.

"Nàng..."

"Ta thế nào?" Đường Hoan nằm sấp xuống, dán lên lưng hắn, tay trái cởi sợidây buộc tóc của hắn, tay phải xoay cằm hắn lại, nhẹ nhàng hôn lên mặthắn: "Đừng lo lắng, ta chỉ muốn giúp chàng lau tóc, còn quần áo, bởi vìvừa rồi ngủ nóng quá nên ta cởi ra, chàng đừng nghĩ nhiều, còn chưa tớibuổi tối đâu, ta sẽ không làm loạn...A!"

Lời còn chưa dứt, thắt lưng còn chưa cởi ra, nam nhân phía dưới đột nhiênxoay người vươn tay ôm lấy thắt lưng nàng, sức lực hắn rất lớn, ĐườngHoan chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn, nàng đã bị hắn đặt dưới thân. Nàngmuốn nhìn hắn nhưng giọt nước trên trán hắn rơi vào mắt nàng, nàng sốtruột lau đi, chợt nghe thấy nam nhân khàn khàn hỏi nàng: "Nàng thật sựmuốn như vậy sao?" Tiếng thở dốc ồ ồ chẳng kém gì lửa nóng ngày ấy, phảvào mặt nàng.

Đường Hoan không dụi mắt nữa, nàng ôm cổ hắn,cố gắng nháy mắt cho bớt cay, mở mắt nhìn hắn, trong mắt như lấp lánhánh sáng: ""Muốn, lần đầu tiên nhìn thấy chàng ta đã muốn chàng rồi. Tống Mạch, nếu chàng là nam nhân, bây giờ hãy làm đi! Lão nương đã không cần, chàng còn nhẫn nhịn cái gì?"

Con ngươi Tống Mạch đen như mực, nặng nề không nhìn ra chút cảm xúc nào: "Nàng lặp lại lần nữa."

Đường Hoan không chút chần chừ nhìn lại nam nhân này: "Ta nói lão nương muốnchàng, từ lần đầu tiên gặp chàng đã muốn chàng, đã muốn..."

"Vậy nàng nhìn xem ta có phải nam nhân hay không!"

Tống Mạch gần như gầm nhẹ lên ngắt lời nàng, bàn tay to dùng sức lật mộtcái, Đường Hoan từ chủ động biến thành úp sấp xuống dưới. Nàngkhông hiểu sao đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi, nghĩ đến thân mình nàngbị hắn đè nặng đến không thể cử động, đang định quay đầu lại nhìn, bêntai liền truyền đến tiếng hắn cởi quần áo. Ngay sau đó, thắt lưng bị hắn nhấc lên cao, Đường Hoan còn chưa kịp phản ứng, hắn đã vội tách haichân nàng ra, bàn tay to nhanh chóng xoa nắn hai cái ở bên dưới nàng,ngón tay ấn ấn nơi nào đó, sau đó không đợi Đường Hoan ngăn cản, hắn đãmạnh mẽ thẳng lưng, cứ như vậy ngang ngạnh xông vào.

"Đau..."

"U'm..."

Tiếng nữ nhân khóc kêu thét lên, lấn át cả tiếng rên rỉ trong cổ họng nam nhân.

Cổ tay bị giữ chặt, Đường Hoan nằm rạp trên đệm, nước mắt không theo khống chế rơi xuống. Nàng không muốn khóc, nhưng giống như khi bụng đói không có cơm ăn, nước mắt cứ rơi thôi, nàng không ngăn được. Nàng

muốn mắngngười nhưng nàng không thể phát ra dù chỉ một tiếng, giống như chỉ cầnhít một hơi cũng sẽ tác động đến phía dưới, đều có thể khiến nơi đó đauđớn vô cùng.

Tống Mạch, tên chết tiệt này, nàng muốn hái hắn chứ không phải bị hắn hái a!

Cái gì mà thành thật đáng yêu cơ chứ, tất cả đều là giả vờ a, hắn vẫn chính là gã lạnh lùng một kiếm cứa cổ nàng. Bây giờ không có kiếm, hắn liềndùng gậy gộc của mình đâm chết nàng!

Nàng đau đến cả người lạnh run.

Mỗi lần run rẩy một cái, nơi đó càng ngậm chặt nam nhân kia thêm.

Tống Mạch quỳ gối sau lưng nàng, không nhìn thấy mặt nàng. Nàng không nóilời nào, hắn cũng không biết nàng đang nghĩ gì nhưng hắn vẫn nhớ như innữ nhân này trước đó mạnh miệng châm chọc hắn bao nhiều, vì thế hắn giữchặt thắt lưng nàng, rời khỏi nơi đó rồi lấy đà tiếp tục mạnh mẽ tiến vào, "Vì sao không nói gì? Phát hiện ta là nam nhân rồi ư?"

"Chết...chết tiệt, chàng là đồ chết tiệt!" Đường Hoan vất vả lắm mới khôi phục được chút sức lực,

nghe hắn nói thế, nàng lập tức gào thét mắng hắn.

"Chết tiệt? Chết tiệt có là nam nhân không?"

Tống Mạch nghe nàng phấn khích quát mắng hắn như thế, trái tim nhất thời quên đi mọi lo âu, đè chặt thắt lưng nàng độc ác tiến vào. Nàng rất chặt, từ trong ra ngoài chỗ nào cũng đều siết chặt hắn, lúc tiến vào khi lùi ra đều bị giữ lại, hắn không rõ có phải nàng cố ý không, hắn cũng không cách nào tự hỏi, trong đầu chỉ còn có vui sướng mãnh liệt, chỉ códuy nhất một ý

niệm trong đầu, nếu đã là nàng muốn hắn, vậy hắn sẽ chonàng, cho nàng thật nhiều!

Nam nhân phía trên chẳng có mộtteo dịu dàng nào, Đường Hoan vốn cũng không phải người có tính tình dễdàng cam chịu, nhưng hắn quá lớn quá dài, kệ cho khô cằn cũng cứ dũngmãnh tiến vào, thực sự đau chết người ta mà. Thấy hắn càng ngày càng tàn nhẫn, Đường Hoan thực sự không chịu nổi nữa, òa khóc thật to: "Đau,đau, Tống Mạch, chàng là đồ chết tiệt, chàng muốn giết chết ta sao!"

Tống Mạch vội vàng dừng lại, giọng điệu ngập ngừng mang theo hoài nghi: "Đau thật sao?"

Đường Hoan khóc thút thít, nàng nên sớm nhớ rõ chứ, trước khi vào giấc mộngnàng cũng trải qua một lần đau như thế này, vì sao nàng lại quên cơ chứ?

Nàng giả vờ khóc trước mặt hắn cũng không phải một hai lần, Tống Mạch vẫnkhông tin nàng lắm, hắn chậm rãi buông thắt lưng nàng ra, sau đó lạikhông khống chế được, nhẹ nhàng dán lên lưng gầy của nàng, cúi đầu nhìnnàng. Vừa thấy liền hoảng sợ, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, nước mắt ướt đẫm khuôn mặt.

Khóc thật a...

Trong lòng hắn hoảng hốt, nâng thắt lưng định rút ra ngoài.

Đường Hoan nhận ra ý hắn, buồn bực ngăn hắn lại: "Chớ đi, chờ một lát sẽ tốtthôi." Sớm muộn gì cũng đau, bây giờ đi ra ngoài, chốc lát tiến vào sẽcàng đau hơn.

Tống Mạch tiến không được lùi chẳng xong, chộtdạ hỏi nàng: "Nếu đau như vậy, vì sao nàng, nàng còn muốn a?" Hắn chưatừng trải qua quan hệ nam nữ, nên không biết khi làm chuyện này nữ nhânsẽ cảm thấy thế nào.

Lúc trước nàng nhiều lần quyến rũ hắn, hắn còntưởng khi nữ nhân làm việc này sẽ rất sung sướng.

Đường Hoanoán hận trừng hắn: "Chàng không biết lần đầu tiên của nữ nhân sẽ rất đau sao? Nếu chàng dịu dàng một chút, ta chỉ đau một lát rồi thôi, nhưngchàng như vậy, cái gì cũng không làm cứ thế xông tới, chàng muốn lấymạng ta à?"

"Ai bảo nàng...quên đi, ta vẫn nên ra ngoài thôi."Tống Mạch không đành lòng cãi vã với nàng, ngẫm lại tốt nhất là thôi đi, tuy hắn rất thoải mái nhưng thấy nàng đau như vậy, hắn rất đau lòng.

Đường Hoan thật sự quá tức giận đến mức không thể thốt lên một lời nào. Nànghao tổn biết bao tâm cơ mới câu hắn thành công, giờ chỉ còn cách kì hạnmột tháng có mấy ngày, nếu hắn vì việc này mà kiêng dè, nàng chẳng những phải chết mà còn mất toi lần chịu đau này.

Nàng cúi đầu, buồn bực dạy bảo hắn: "Chớ rút ra, chàng hôn lên sau lưng ta, ta thả lỏng rồi sẽ không đau nữa." Sư phụ đã dạy nàng cách làm thế nào để giảm bớt cơn đau lần đầu tiên.

"Có tác dụng sao?" Tống Mạch lo lắng hỏi.

Đường Hoan trừng hắn.

Tống Mạch đành phải nghe lời nàng làm việc, ngốc nghếch hôn lưng nàng.

"Ưm, đừng hôn hai bên, hôn dọc theo xương sống là được rồi, nơi đó là thoảimái nhất." Phía dưới hắn bất động, bên trên lại hôn nàng rất thoải mái,Đường Hoan từ từ bình tĩnh lại, giọng nói cũng trở nên quyến rũ mềm mạihơn.

Tống Mạch nhận ra biến hóa của nàng, bên trong nàng dần ẩm ướt, hắn không nhịn được giật nhẹ, thở gấp hỏi: "Còn đau không?"

Đường Hoan cố ý không đáp lời hắn.

Tống Mạch nghiêng đầu, thấy hai má nàng đỏ ửng, trong lòng nóng lên, dùng sức nhích một chút: "Không đau chứ?"

Đường Hoan quay đầu nhìn hắn: "Ta muốn ở trên chàng." Nàng muốn cưỡi hắn.

Tống Mạch nhìn sóng mắt nàng mênh mông, động tác càng thêm gấp gáp: "Ta hỏi nàng có đau không?"

Đường Hoan không chịu thua kêu nhỏ: "Ta, ta muốn ở trên, trên chàng."

"Không đau nữa? Vậy chúng ta tiếp tục đi!"

Tống Mạch làm sao có thể để ý đến loại yêu cầu này của nàng, hắn lại một lần nữa nhấc mông nàng lên, mạnh mẽ đi vào. Đường Hoan không cam lòng bịhắn đàn áp toàn bộ quá trình, nàng không ngừng giãy dụa xoay thắt lưng,nhưng nàng càng cố tránh Tống Mạch lại càng cố ép tới, không cho nàngmột cơ hội xoay người. Cuối cùng đến khi Đường Hoan nói muốn nhìn mặthắn, Tống Mạch mới mềm lòng nâng một chân nàng lên, trực tiếp xoay nànglại. Hắn ghé lên người nàng, vừa đâm vào vừa hỏi nàng: "Bây giờ vừalòng chưa?" Động tác càng lúc càng nhanh, có lẽ bởi khuôn mặt nàng hồnglên, hơi thở nàng dồn dập, tất cả đều quá mức quyến rũ khiến hắn muốnbắn.

Đường Hoan còn nhanh lên đỉnh hơn so với hắn, nàng còn cảm nhận được chùm sáng trắng quen thuộc.

Nàng không biết chùm sáng trắng kia xuất hiện là muốn mang nàng đến một giấc mộng mới hay là vì bị hắn đâm thoải mái quá nên đầu óc trở nên mơ hồ,nhưng nàng thực sự vẫn cảm thấy thời gian nàng ở chung với Tống Mach còn chưa kéo dài bao lâu.

"Tống Mạch, Tống Mạch, chàng thích ta sao?" Nàng nắm chặt bả vai hắn, cố gắng nhìn rõ khuôn mặt hắn.

Tống Mạch hôn đôi mắt mơ màng của nàng, "Thích, thích nàng, nữ nhân hư hỏng này."

Đường Hoan nở nụ cười, khi hắn nhắm mắt tiếp tục lần va chạm cuối cùng, nàngngẩng đầu ghé vào lỗ tai hắn nói: "Nhưng ta không thích chàng, TốngMạch, chàng biết không, thực ra ta là một hái hoa tặc, đối với chàng tốt chẳng qua chỉ vì muốn hái chàng thôi."

Khí nóng cùng chùmsáng trắng đồng thời đánh úp xuống, nàng không cần bận tâm xem nam nhânkia sẽ có phản ứng gì, chỉ dùng sức cắn lỗ tai hắn: "Tống Mạch, chàngnhớ cho kỹ, đây là lần đầu tiên, còn tám lần nữa, ta còn muốn hái chàngthêm tám lần!"

Thân thể hoàn toàn được bao phủ trong chùmsáng trắng, mịt mờ cùng hỗn độn, Đường Hoan giống như nhìn thấy một đôimắt sâu thắm, tình cảm trong đôi mắt đó rất phức tạp, phức tạp đến mứcnàng không thể nào phân rõ.

Đường Hoan nhắm mắt lại, không phân rõ... nàng cũng không cần phân rõ.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 17: Gian Tình

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Thôn Bạch Thủy ở gần sông, cảnh sắc tươi đẹp, thôn dân chăm chỉ cày bừa vụ xuân thu hoạch vụ thu, cuộc sống bình yên.

Đoan Ngọ đến, ngày thu hoạch lúa sắp tới, nhà nào nhà nấy vừa bận rộn vừa vui vẻ như đón năm mới.

Nhìn năm mẫu ruộng vàng óng của nhà mình, nghĩ đến sau khi thu hoạch xonglúa gạo có thể có đủ tiền mua đồ cưới cho khuê nữ nhà mình, cha Tốngthực sự rất vui vẻ. Ông đi qua đi lại hai vòng ở đầu ruộng, cười hahaxoay người, đến tận hoàng hôn mới về nhà. Từ ruộng lúa đến đầu thôn cách nhau chừng hai dặm, khi đi tới đầu thôn, cha Tống chợt cảm thấy quá"mót" nên ông nhanh chóng chạy đến rừng cây nhỏ ven đường, cởi quần rarồi tiến hành hoạt động tưới nước bón phân cho cây dương già.

Tưới xong rồi, thoải mái hẳn, cha Tống run run hai lượt rồi đem "bình tưới" đút trở lại đũng quần, sau đó cúi đầu thắt đai lưng.

Chợt, khóe mắt liếc thấy cái gì đó màu đỏ.

Cha Tống tò mò nhìn qua, chỉ thấy xa xa có hai người dí sát vào nhau ghévào sau cây hòe già, lộ ra ít vạt quần màu đỏ, nam nhân đè lên mặc quầnáo màu xanh, hai người nhích tới nhích lui, ôm ôm ấp ấp. Cha Tống nhếchmiệng cười, ai mà không trải qua thời tuổi trẻ? Trước kia ông cùng vớinương tử cũng ở khu rừng này làm qua hai ba lần.

Cha Tống vừa nhấc chân đi, chợt nghe gã nam nhân phát ra một tiếng kêu sơ hãi: "Đừng cắn đừng cắn, bị người nhìn thấy sẽ không giải thích được."

Chân cha Tống khựng lại, giọng nói này sao giống hiền tế tương lai nhà ông vậy?

Vì đây là chuyện liên quan đến khuê nữ nhà mình nên cha Tống rón ra rónrén lại gần, đến khi chỉ còn cách cây hòe già có vài bước, ông mới khụkhụ, "Ai ở đằng kia?"

Đổng Minh Hoa hoảng sợ, cả người cứngnhắc không biết nên làm sao cho phải. Mắt phượng của nữ nhân trong ngựchắn khẽ đảo một vòng, sau đó nhanh chóng ghé tới gần lỗ tai hắn nói nhỏvài câu, rồi mới đẩy hắn ra ngoài, còn mình thì nín thở ẩn náu đằng sauthân cây, dùng ống tay áo che khuất mặt mũi.

Vì thế nhạc phụ tương lai và hiền tế tương lai mặt đối mặt mắt đối mắt.

Cha Tống tức giận đến run run, "Ai? Con hồ ly tinh kia là ai?" Nói xong còn chuẩn bị tiến lên bắt người.

Thấy vậy, Đổng Minh Hoa không kịp nhìn rõ xem người đằng sau làm cái gì đãlâm vào bối rối cực độ, xông lên trước ngăn cản, dùng sức đẩy nhạc phụtương lai về phía sau: "Người đừng nóng giận, là Minh Hoa không hiểuchuyện, vụng trộm hẹn, hẹn Cẩm Chi ra ngoài. Người muốn mắng thì cứ mắng con đi, Minh Hoa nhận hết, người cứ mắng chửi. Cẩm Chi, nàng về trướcđi, để ta khuyên nhạc phụ đại nhân!"

Nữ tử quần đỏ do dự một lát, cắn cắn môi, hai tay che mặt nhanh chóng chạy ra ngoài rừng.

Giả mạo hôn thê của Đông Minh Hoa, đây chính là kế sách hai người vừa mớithương lượng ổn thỏa, nào ngờ đâu, người đến bắt gian lại chính là phụthân của Cẩm Chi!

Người bên ngoài có thể không rõ nhưng cha Tống nào có thể không rõ hình dáng khuê nữ nhà mình?

Thấy hồ ly tinh kia sắp chạy xa rồi, Đổng Minh Hoa lại tìm mọi cách ngăn cản ông, cha Tống nâng tay tát đối phương một cái, "Ngươi là đồ súc sinh,trước kia chính ngươi nói đời này chỉ đối tốt với một mình Cẩm Chi, bâygiờ ngươi ôm ấp làm loạn cùng hồ ly tinh, ngươi, chính ngươi làm con béthất vọng? Cút ngay cho ta!"

Đổng Minh Hoa ngơ ngắc, lúc phản ứng lại, cha Tống đã đi được vài chục bước rồi. Chân nữ nhân chưa gảthì ngắn nào có thể xuất môn, làm sao trốn thoát một anh nông dân. Nếubị bắt gian ngay tại trận, thanh danh coi như xong rồi. Đồng Minh Hoakhẩn trương, vội vàng chạy đuổi theo, lúc sắp túm được cánh tay cha Tống, cha Tống bỗng bước hụt, cả người đổ rầm về phía trước, nào ngờkhông khéo, đầu ông đập ngay vào tảng đá, dòng máu chói mắt chảy ra.

"Nhạc phụ!"

Đổng Minh Hoa quỳ rạp xuống, bò tới, nhìn thấy miệng vết thương dữ tợn kia,lúc này mới ôm người chạy vào thôn, "Người cố gắng nhẫn nhịn, Minh Hoasẽ đưa người đến nhà Lí lang trung! Người nhất định phải cố gắng, CẩmChi, Cẩm Chi, nàng còn chờ..."

Cha Tống oán hận trừng mắt: "Ngươi, ngươi không xứng, không xứng gọi, gọi tên con gái ta..."

E ngại áy này trào lên, nước mắt Đổng Minh Hoa rơi xuống, "Đúng, là MinhHoa không xứng, người cứ dưỡng thương cho khỏe, người khỏe rồi cứ tớigiết Minh Hoa, Minh Hoa không dám oán hận một câu!"

Cha Tốngcòn muốn mắng tiếp chợt nghe phía trước có tiếng nữ nhân khóc lóc nói: "Biểu ca, huynh ôm ông ta về, là bởi sau này muốn đeo cái danh chọc tứcchết nhạc phụ tương lai hay là muốn muội thân bại danh liệt đây?"

Ông cố hết sức quay đầu, chỉ thấy biểu muội của Đổng Minh Hoa đứng dướitàng cây, ai oán nhìn Đổng Minh Hoa, nước mắt tuôn như mưa.

Tương Ngọc Châu, hai tháng trước mới lưu lại Đổng gia làm biểu tiểu thư, ngoại trừ thân phận này tiện nữ nhân kia nào có nửa điểm gì có thể sosánh với Cẩm Chi nhưng Đổng Minh Hoa lại có thể vì nàng ta mà chỉ trongba tháng ngắn ngủi quên hết tình cảm thanh mai trúc mã của hắn với CẩmChi, quên luôn người nương tử chưa qua cửa của mình?

Tức giận cùng buồn bực kìm nén trong ngực, cả người cha Tống co quắp, muốn mắng đôi cẩu nam nữ này chợt ông phun ra một ngụm máu.

Bởi vì bị người trong ngực phun một ngụm máu lên vạt áo, hai tay Đổng Minh Hoa buông xuống.

Cha Tống ngửa mặt ngã trên đất, tựa như con cá trước khi chết, giãy giãy hai cái rồi không bao giờ cử động nữa...

Chết không nhắm mắt.

Đổng Minh Hoa quỳ xuống, muốn ôm lấy ông lão, nào ngờ Tương Ngọc Châu quỳ bên cạnh hắn, vừa khóc vừa nhỏ giọng nói. Ban đầu Đổng Minh Hoa còn phẫn nộ đẩy nàng ta ra, sau đó không biết Tương Ngọc Châu lại nói thêm với hắn cái gì mà khiến hắn giật mình. Tương Ngọc Châu càng nói càng ủykhuất, cuối cùng Đổng Minh Hoa dập đầu ba cái thật vang trước thi thể ông lão rồi cứng ngắc đứng dậy, ôm người đến trước tảng đá, đặt nằm úpsấp xuống rồi buông tay.

Hắn quỳ xuống, che mặt khóc rống. Trong lòng có tự trách, có hối hận, có mịt mờ, ngũ vị tạp trần.

Tương Ngọc Châu cũng khóc cùng một lát rồi chậm rãi đỡ hắn đứng lên, nắm tay hắn đỡ hắn trở về.

Đổng Minh Hoa quay đầu nhìn bóng dáng ông lão khuất trong bụi cỏ, nhìn, cứnhìn cho đến khi cây cối chỉ còn thấp thoáng, rốt cuộc cũng không nhìnthấy nữa...

Tống gia.

Cẩm Chi làm xong cơm chiều, bỏ tạp dề ra, thấy phụ thân còn chưa trở về liền quyết định đi ra ngoài xem.

Tống gia ở góc Đông Bắc đoạn cuối con đường trong thôn, bốn nhà liền kề nhau ở đây, nhà nàng là nhà thứ hai tính từ bên phải. Nhà bên đã ngồi trongviện ăn cơm chiều, nàng cười vui vẻ vẫy tay với người bên đó rồi đi đếnven đường, nhìn ra con đường nhỏ của thôn.

Đáng tiếc, rừng cây bên phía đông nam con đường quá mức rậm rạp, cản trở tầm mắt.

Chẳng lẽ phụ thân đi tới nhà nhị thúc?

Cẩm Chi nghĩ ngợi rồi bước đến ngôi nhà lá phía bắc chân núi.

Đó là nhà nhị thúc.

Cẩm Chi rất thích nhị thúc. Nàng còn nhớ hồi bé nhị thúc vẫn luôn chơi vớinàng, nhị thúc rất khỏe, hai tay thúc ấy có thể nâng nàng lên thật cao. Nhị thúc còn có thể thổi sáo, bán mấy món dân dã được bao nhiêu tiền đều mua vải bông cho nàng, để làm váy cho nàng mặc. Tiếc rằng nãi nãi luônkhông thích nhị thúc, bởi vì nhị thúc được gia gia nhặt ở ven đường khiông quét dọn vào mùa đông. Hơn nữa nhị thúc không phải con ruột của nãinãi, sau đó nãi nãi còn bảo nhị thúc có mệnh khắc thê, khắc chết liêntiếp ba vị thê tử chưa qua cửa. Nhị thúc biết nãi nãi không thích mình, lúc gia gia còn sống, thúc không đành lòng khiến gia gia đau lòng, đếnkhi gia gia mất đi, thúc liền chuyển đến căn nhà lá, từ đó về sau chỉmột mình ở trong đó. Nãi nãi mất rồi, phụ thân khuyên nhị thúc chuyển về cùng ở nhưng dù phụ thân có nói thế nào nhị thúc cũng không trở lại, còn nói một mình ở một nhà, rất thoải mái.

Nghĩ rồi lại nghĩ, chẳng mấy chốc đã đi tới ngôi nhà lá của nhị thúc.

Cửa ngoài khóa rồi, nhị thúc không ở nhà.

Cẩm Chi mất mát trở về. Muộn như vậy rồi, phụ thân với nhị thúc còn đi đâu?

Lúc sắp ra đến đường cái, chợt nghe thấy bên cánh rừng truyền đến tiếng chó sủa, ngay sau đó còn có tiếng người hô to. Cẩm Chi không để ý, đangđịnh rẽ vào nhà mình, chợt có một người hô to: "Chết rồi, Tống lão đầubị ngã chết!"

Tống lão đầu?

Ai là Tống lão đầu?

Cẩm Chi ngơ ngác nghĩ, nước mắt đã chảy xuống, nàng cắn môi, lảo đảo chạy về phía nam.

Không đâu, phụ thân chỉ đi ra ruộng thăm lúa, ông nói sẽ nhanh chóng trở về, nhất định là những người đó nhận lầm người rồi...

^

"Cẩm Chi, Cẩm Chi, mau tỉnh lại, ôi, đứa nhỏ đáng thương..."

Khi Đường Hoan khôi phục tri giác trở lại, còn chưa kịp mở mắt nhìn gì đã bị âm thanh náo loạn xung quanh dọa cho ngất xỉu.

Nàng đau đầu xoa trán rồi chậm rãi mở to mắt.

Trên đỉnh đầu là khuôn mặt vàng vọt của một bà lão, bên trên nữa là nam nữquần áo mộc mạc đứng thành vòng, tiếp tục ngước lên trên là màu xanhtươi tốt của lá cây, cuối cùng chính là màu xanh xám của bầu trời.

"Tỉnh, tỉnh, nha đầu kia rốt cuộc đã tỉnh rồi!" Có người la lớn.

"Cẩm Chi à, đừng sợ, con còn có nhị thúc, còn có thẩm nữa, con đừng sợ!" Bàlão ôm nàng vừa chảy nước mắt vừa nhẹ nhàng vỗ về nàng.

Nhị thúc? Thẩm?

Một lượng tin tức vô cùng lớn nhào vào trong đầu, Đường Hoan lại nhắm mắt một lần nữa.

ở giấc mộng này, nàng tên là Cẩm Chi, có tóc.

Sau đó, cha già của nàng, người coi nàng là bảo bối, là mụn cơm duy nhất của ông đã chết rồi. Nói đúng hơn là không cẩn thận đụng phải tảng đá, đầu rơi máu chảy.

Có giọt nước mắt nóng bỏng chảy xuống từ khóe mắt nàng.

Đường Hoan hoang mang sờ nó. Kì lạ, sau khi tiếp nhận trí nhớ, mặc dù cũngtiếc thương thay cho Cẩm Chi cũ nhưng nàng không muốn khóc a. Cẩm Chi là Cẩm Chi, chỉ là một ảo ảnh giả dối trong mộng của Tống Mạch, cũng giống như tiểu ni cô kia, các nàng tồn tại chỉ vì cho nàng một thân phận đểnàng quyến rũ Tống Mạch, nhưng tại sao nàng lại vì những ảo ảnh đó chảynước mắt?

Đúng rồi, Tống Mạch...còn là vị nhị thúc trên danh nghĩa kia của nàng ư?

Chắc cũng sắp 30 rồi?

Già rồi a!

Đường Hoan khiếp sợ mở to mắt, muốn đi gặp nhị thúc "tốt" của nàng. Tuy trong trí nhớ có tồn tại hình bóng nhị thúc nhưng nàng vẫn muốn nhìn tận mắt.

Thấy nàng mở to mắt nhìn xung quanh, Trương thẩm thẩm đau lòng trấn an nàng: "Cẩm Chi tìm nhị thúc của con à? Đùng nóng vội đừng nóng vội, đã sớm có người đi tìm cậu ấy rồi, sẽ lập tức đến a. Cẩm Chi à, con đừng dọathẩm, con còn như vậy, cha con ở trên trời cũng không yên lòng!"

Nước mắt của bà rơi trên mặt Đường Hoan, Đường Hoan chợt bừng tỉnh. Đúngvậy, Cẩm Chi không phải là nàng, nhưng hiện giờ nàng lại là Cẩm Chi, cha ruột đã chết, nàng sao có thể không đau lòng? Giấc mộng lần này khác với lần trước, người canh rừng Tống Mạch không biết tiểu ni cô cho nênnàng có giả vờ nhu nhược trước mặt hắn hoặc làm mấy chuyện xấu sau lưnghắn cũng được nhưng lần này hai người lại là quan hệ thúc cháu, cùng nhau sinh hoạt mười năm, cho dù năm năm này

Tống Mạch chuyển rangoài, hai người bọn họ hầu như mỗi ngày đều gặp mặt, nếu nàng đột nhiên thay đổi tính tình, nhất định Tống Mạch sẽ hoài nghi?

Nghĩ đến đây, Đường Hoan chợt gạt Trương thẩm ra, bổ nhào tới bên thi thể, vùi đầu khóc to.

Thực ra nàng nghĩ mình sẽ phải giả vờ khóc nhưng nào ngờ, vừa đến gần thithể cha Tống, nước mắt nàng không khống chế được mà chảy ra, trong lòngcó nỗi bi ai không thể tả nổi. Ngay cả hình ảnh

Tống Mạchtrong đầu nàng cũng biến thành hình ảnh cha Tống, ông mim cười xoa đầunàng, mim cười kể chuyện cổ tích cho nàng, từ nhỏ đến lớn, tựa như chính nàng trải qua vậy.

Đường Hoan buông tha cho bản năng giãy dụa phản kháng của mình, nếu thân thể này muốn khóc, vậy nàng sẽ khóc.

"Cha..."

"Đại ca!"

Giữa một rừng tiếng thở ngắn than dài, chợt có giọng nói hùng hậu của namnhân từ xa xa truyền vào trong tai, Đường Hoan nghẹn ngào ngắng đầu, chỉ thấy thôn dân tự động tách ra một khe hở, có một nam nhân mặc áo vảithô đang vội vàng chạy tới. Đến gần bên, hắn sững sờ bước chậm lại, sauđó chợt chạy nhanh tới, quỳ gối đối diện nàng, ánh mắt đau đớn kịch liệt nhìn khuôn mặt cha Tống.

Đường Hoan kinh ngạc nhìn TốngMạch. Nam nhân trước mắt nàng đã gần 30, nhưng thoạt nhìn không hề già, so với người canh rừng, hắn đen hơn một chút, khuôn mặt lạnh lùng anhtuấn hơn một chút, càng khiến cho người ta có cảm giác trầm ổn nội liễm, như gió như núi.

Thật sự hắn một chút cũng không nhớ được sao?

Đường Hoan chậm rãi mở miệng gọi, "Nhị thúc?"

Tống Mạch thu lại bi ai trong mắt, khó khăn dời tầm mắt khỏi gương mặt đạica, nhìn cháu gái hai mắt đẫm lệ nhìn mình, ánh mắt vừa bất lực lại đáng thương, hắn áp chế nỗi đau thương quá lớn trong lòng, nâng tay, lau đinước mắt của nàng: "Cẩm Chi đừng sợ, còn có nhị thúc bên con…"

Đường Hoan cúi đầu khóc.

Nhị thúc, có thúc ở đây, ta một chút cũng không sợ.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 18: Ở Chung

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Mặt trời chói chang nhô lên cao, mặt đất giống như lò nướng bốc ra hơi nóng ngùn ngụt, hắt một chén nước lên trên, chỉ một lát sau đã bốc hơi hết.

Thời tiết thì như vậy mà ở nông thôn lại không có băng, quan tài cha Tốngchỉ đặt trong viện được hai ngày, hoàng hôn ngày hôm sau đã phải vội vàng hạ táng.

Sau khi nhóm thôn dân đi đưa ma tản đi hết,trước mộ phần chỉ còn có hai thúc cháu Đường Hoan cùng với phụ mẫu ĐổngMinh Hoa và hắn.

Đường Hoan quỳ gối trước ngôi mộ cúi đầu rơi lệ, Tống Mạch cũng quỳ bên cạnh nàng, ánh mắt nặng nề.

"Phụ thân, mẫu thân, hai người cứ về trước đi, để con ở lại với Cẩm Chi." Đổng Minh Hoa đau lòng, lúc nào cũng chăm chú nhìn Cẩm Chi, sau lại phát hiện phụ mẫu nhà mình vẫn còn đứng ở đây nên hắn nhanh chóng xoay người giục nhị lão về nhà. Cẩm Chi đau buồn như vậy, không biết nàng còn quỳ ở đây đến bao lâu, mình hắn ở bên nàng là được, không thể làm phiền đếnphụ mẫu được, huống hồ nhị lão nhà hắn cũng không thể làm thêm gì nữa.

Hai đứa từ nhỏ đã cùng nhau chơi đùa, Cẩm Chi là Đổng mẫu nhìn đến lớn, tiểu cô nương dịu dàng ngoạn ngoãn từ khi còn nhỏ, mối nhân duyên này bà và trượng phu đều rất mực hài lòng. Nay Cẩm Chi mất đi phụ thân, bàthực sự rất đau lòng. Nghe con nói xong, Đổng mẫu hài lòng vỗ bả vaihắn, đi đến bên người Đường Hoan, ôm người vào lòng mình, dịu dàng anủi: "Người đã chết không thể sống lại, Cẩm Chi, con cũng đừng quá

đaukhổ, khóc to một lần cho hết rồi sau đó chúng ta vẫn còn phải tiến vềphía trước. Con xem, con còn có nhị thúc con, có Minh Hoa, có bá mẫuvới bá phụ, ta với bá phụ con lúc nào cũng xem con như con gái. Nha đầungoan, đừng khóc nữa được không?"

Ngoại trừ sư phụ, Đường Hoan thực sự không thích tiếp xúc với bất kì thân thể nữ nhân nào.

Nàng tránh thoát vòng ôm của Đổng mẫu, vừa cúi đầu gạt lệ, vừa cất giọng nói khàn khàn: "Bá mẫu yên tâm, Cẩm Chi hiểu được, chỉ là giờ con chỉ muốn ở đây bên cạnh phụ thân thêm một lúc. Mọi người giúp con nhiều như vậyrồi, mau trở về nghỉ ngơi đi."

Đôi mắt Đổng mẫu đỏ lên, không đành lòng nhưng cũng không dám khuyên nhiều, bà xoay người nói với Tống Mạch: "Tống nhị thúc, vậy ta với phụ thân Minh Hoa đi trước."

Tống Mạch gật đầu.

Sau khi hai người rời đi, Đổng Minh Hoa nhìn Đường Hoan, quỳ gối phía saunàng, do dự một lát rồi nói với Tống Mạch: "Nhị thúc, hai ngày nay người vẫn chưa nghỉ ngơi chợp mắt lúc nào, người nên về trước đi, Minh Hoanhất định sẽ chăm sóc Cẩm Chi thật tốt." Hai ngày qua Cẩm Chi vẫn túctrực bên linh cữu, nhà họ Tống người đến người đi, hắn muốn an ủi nàngcũng không được. Bây giờ hắn thực sự có chút không nhẫn nhịn được nữa, nàng khóc đến đau lòng như vậy, lòng hắn cũng vỡ tan ra.

Hắn không hại nhạc phụ nhưng nhạc phụ lại bởi hắn mà chết, phần áy náytrong lòng này càng khiến phần thương yêu của hắn đối với Cẩm Chi thêmsâu. Hắn – Đổng Minh Hoa xin thề, bắt đầu từ hôm nay, hắn sẽ đoạn tuyệtloại quan hệ không nên có với biểu muội, biểu muội chính là biểu muội, Cẩm Chi mới chính là thê tử hắn muốn chăm sóc cả đời.

Ở trong lòng Đường Hoan không tránh khỏi chửi bới Đồng Minh Hoa. Nhị thúc á?Nhị thúc là tên hắn có thể gọi sao? Nàng với hắn còn chưa có thành thânđâu! Quan hệ thúc cháu với Tống Mạch đã đủ khiến nàng đau đầu lắm rồi, lại còn nảy nòi thêm vị hôn phu thanh mai trúc mã nữa chứ! Sư phụ cố ýtra tấn nàng có phải không?

May là hai ngày nay nàng đã thoát khỏi lực ảnh hưởng của thân thể "Cẩm Chi", nếu không chắc giờ cũng sẽ đồng ý với hắn.

Không chờ Tống Mạch nói, Đường Hoan đã níu lấy vạt áo hắn trước, "Nhị thúc, thúc đừng đi!"

Đổng Minh Hoa kinh nhạc nhìn nàng. Cẩm Chi, Cẩm Chi vậy mà lại không muốn hắn ở bên?

Đường Hoan cũng không có lòng nào để ý đến hắn, nàng ngắng đầu nhìn về phía Tống Mạch.

Vốn Tống Mạch cũng định đồng ý. Chất nữ vẫn luôn ỷ lại Đổng Minh Hoa, cómấy lời hắn cũng không tiện nói với nàng nhưng nếu đổi thành Đổng MinhHoa khuyên nàng, có lẽ còn dễ dàng nghe theo hơn. Dù sao đại ca vừa mớimất, hai đứa nhỏ có ở chung thêm một lát, người bên ngoài cũng sẽ khônghiểu lầm cái gì.

Nhưng chất nữ đã mở miệng giữ hắn lại, không cho hắn đi.

Tống Mạch liền quay đầu khuyên Đổng Minh Hoa: "Vậy người về trước đi."

Trưởng bối đã lên tiếng, dù Đổng Minh Hoa có không nguyện ý cũng không dámcả gan lưu lại, an ủi Đường Hoan vài câu rồi lưu luyến rời đi.

Ngôi mộ yên tĩnh lại, rốt cuộc cũng chỉ còn có hai thúc cháu.

Đường Hoan dịch đầu gối đến trước người Tống Mạch, bổ nhào vào lòng hắn khócto: "Nhị thúc, cha con đi rồi, con chỉ còn mình thúc là người thân, nhịthúc, con thực sự rất khó chịu..." Tay nhỏ bé dán lên lồng ngực nam nhân, dường như vô tình sờ soạng hai cái trên lồng ngực rắn chắc kia. Ùm, tốtlắm, tuy có chút lớn tuổi nhưng thân thể vẫn làm người ta vừa lòng.

Tống Mạch cũng không nhận thấy có gì khác thường. Tuy sau khi chất nữ lớnlên hắn chưa bao giờ ôm nàng, nhiều nhất cũng chỉ sờ đầu nhưng dù saocũng là đứa bé hắn nhìn từ nhỏ đến lớn, hiện giờ nàng khóc lóc tìm kiếman ủi của hắn, hắn làm sao có thể bởi vì những tiếp xúc này mà sinh ratâm tư nào khác?

Hắn ôm bả vai nàng, vỗ nhẹ, "Cẩm Chi đừngkhóc, nhị thúc nhất định sẽ chăm sóc con thật tốt. Con đừng sợ, có nhịthúc ở đây, sẽ không ai dám ức hiếp con."

Vòng ôm của nam nhân vừa ấm áp vừa rắn chắc, khiến lòng nàng an ổn hơn nhiều.

Đường Hoan thoải mái yên tâm không rời đi, hai tay ôm thắt lưng hắn, mặt chôn trong ngực hắn, nhỏ giọng thút tha thút thít nói: "Nhị thúc, thúcchuyển về ở cùng con đi, con không dám ở nhà một mình, rất đáng sợ." Cùng ở dưới một mái hiên, cơ hội sẽ nhiều hơn.

Việc này Tống Mạch đã sớm nghĩ qua, hắn không chút do dự đáp ứng, "Yên tâm, tối naynhị thúc sẽ chuyển tới." Nàng là một cô nương, trong nhà vừa mới cóngười mất, đương nhiên sẽ sợ hãi.

Đường Hoan vừa lòng nở nụ cười, nhắm mắt lại nghĩ, nhị thúc này thật tốt a.

"Cẩm Chi?"

Thấy chất nữ lâu rồi không nói gì, trong lòng Tống Mạch hơi hoảng hốt, cúiđầu nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, mới phát hiện người đã ngủrồi, mi mắt còn vương nước mắt, đáng thương không nói nên lời.

"Cẩm Chi, dậy, dậy nào, chúng ta trở về thôi. Trời sắp tối rồi, nhị thúc còn phải chuyển đồ..." Cứ quỳ thế này thì không được, nàng lớn như vậy rồi, hắn không thể quang minh chính đại cõng nàng về, đành phải gọi nàng dậy.

Đường Hoan dụi dụi mắt, giả vờ ngơ ngác hỏi: "Nhị thúc, thúc vừa nói gì vây?"

Tống Mạch đỡ nàng đứng lên, vừa thay nàng phủi bụi đất nơi đầu gối, vừa lặp lại câu nói.

Đường Hoan không dám làm thêm động tác nhỏ nào nữa, ngoan ngoãn nói: "Được, vậy Cẩm Chi sẽ giúp thúc chuyển đồ đạc."

Thúc cháu hai người cùng trở về thôn.

Tống Mạch đi chỗ nào, Đường Hoan theo cùng chỗ nấy, một tấc cũng không rời,lại không chịu một mình trở về Tống gia. Bộ dáng này của nàng ở trongmắt Tống Mạch, tất cả đều tựu thành nhát gan sợ hãi, đương nhiên hắncũng không nỡ mạnh mẽ ép nàng về Tống gia chờ. Cũng may hai người cùngnhau làm, qua ba bốn lần chuyển đã mang được hết đồ đạc của Tống Mạch.

Chuyển xong hết, sắc trời cũng chuyển tối.

Đường Hoan muốn làm cơm, Tống Mạch lại bắt nàng vào nhà, "Để nhị thúc làm,con ở trong phòng nằm một lát, cơm chín nhị thúc gọi con." Vừa rồi mệtmỏi như vậy, hắn không thể để chất nữ vất vả thêm.

Đường Hoan không từ chối được, đành vào nhà trước, một lát sau lại đi ra nhìn thấy Tống Mạch ngồi cạnh cửa bếp, hai mắt nhìn ngọn lửa trước mặt chẳm chẳmvùi sâu vào suy nghĩ, ngay cả nàng lại gần cũng không chú ý tới, nàngchuyển ghế đầu ngồi xuống bên cạnh hắn, nhỏ giọng hỏi hắn, "Nhị thúc,người nghĩ gì vậy?"

Tống Mạch hoàn hồn, không đáp mà hỏi lại, "Sao lại đi ra?"

Đường Hoan cúi đầu, vò góc áo, sau một lúc lâu mới nói: "Một mình con ở trong phòng, rất sợ hãi."

Tống Mạch hiểu rõ, trầm mặc một lát, sau đó thử thăm dò hỏi: "Cẩm Chi à, năm nay con cũng 16 rồi, nếu giữ đạo hiếu 3 năm sẽ thành gái lỡ thì. Nhịthúc nghĩ, chúng ta có lẽ nên thực hiện tập tục thành thân trong trămngày...nhị thúc biết con rất hiếu thuận nhưng chuyện này liên quan đến hôn sự của con với Minh Hoa, nếu chậm trễ ba năm, chưa nói đến chuyện Đổnggia nghĩ thế nào, cha con chính là người đầu tiên không vui nhất. Connghĩ sao? Hai ngày nữa nhị thúc sẽ đến Đồng gia thương lượng nhé?"

Chất nữ đã cập kê rồi, hắn lại là một đại nam nhân độc thân, chăm sóc nàngmột hai tháng không thành vấn đề, nhưng thời gian dài hơn nhất định sẽnảy sinh nhiều bất tiện. Đổng Minh Hoa còn lớn hơn chất nữ hai tuổi, năm trước chất nữ vừa cập kê nhà bên đó đã thúc giục đính hôn, sớm chọntháng 9 năm nay sẽ đón vào cửa. Nay chất nữ muốn giữ đạo hiếu 3 năm, aibiết được Đổng gia có đổi ý không? Hai đứa bé này rất xứng đôi, TốngMạch không muốn chất nữ bị chậm trễ.

Đường Hoan nhìn Tống Mạch không nói lời nào.

Tống Mạch bị nàng nhìn cảm thấy hơi loạn, "Nguyện ý hay không muốn, rốt cuộc con nghĩ thế nào?"

"Không muốn!"

Đường Hoan tức giận quát lên, ngay sau đó lại khóc: "Con không muốn lấychồng, con muốn giữ đạo hiếu cho cha! Đổng gia thích nghĩ thế nào thìnghĩ, nếu bọn họ không chờ nổi, cứ việc từ hôn!"

Tống Mạch nhíu mày, đứng dậy, răn dạy nàng: "Nói bậy bạ gì đó!"

Đường Hoan bĩu môi, ngửa đầu nhìn thắng hắn, "Nhị thúc, con không phải tứcgiận mà nói vậy đầu, con thật sự muốn từ hôn. Thúc có biết vì sao không? Không phải là vì muốn giữ đạo hiếu mà là vì Đổng Minh Hoa đã sớm khôngcòn thích con nữa. Hắn cùng Tương Ngọc Châu dây dưa không rõ, còn tưởngcon thật sự không biết gì! Nhị thúc, nam nhân bạc tình phụ lòng như vậy, con có chết cũng không gả!"

Nàng đã sớm hiểu rõ, muốn chiếmđược lòng Tống Mạch, việc đầu tiên cần làm chính là phải từ hôn với Đổng Minh Hoa. Mặc dù trong thời gian ngắn không thể hoàn toàn dứt bỏ nhưngcũng phải tỏ rõ thái độ có chết cũng không gả cho Đổng Minh Hoa trướcmặt Tống Mạch đã. Nếu đã không thể bỏ được thân phận chất nữ, lại thêm vào thân phận vị hôn thê của người khác, nhất định sẽ khiến cho Tống Mạch kính nhi viễn tri với nàng, lòng xây ngăn cách.

(kính nhi viễn tri: Xa cách, không gần gũi)

Về phần quan hệ của Đổng Minh Hoa với Tương Ngọc Châu, chuyện này Đường Hoan thật sự không nói bừa.

Hai tháng trước, Tương Ngọc Châu đến thôn Ngọc Thủy. Lúc Cẩm Chi với ĐổngMinh Hoa gặp nhau, Tương Ngọc Châu luôn "trùng hợp" xuất hiện, trước mặt Cẩm Chi bày ra vẻ mặt vô cùng thân thiết, kéo tay Đổng Minh Hoa ngọtngào gọi biểu ca, sau đó ánh mắt nhìn về phía Cẩm Chi tràn đầy loạikhiêu khích mà chỉ có nữ nhân mới hiểu. Chưa nói Đường Hoan, cho dù làthôn nữ Cẩm Chi cũng nhận ra, không biết nàng ấy đã âm thần khóc thương biết bao đêm. Mà theo Đường Hoan, nếu Đổng Minh Hoa thật sự

yêu Cẩm Chi, nhất định hắn sẽ không để Tương Ngọc Châu chạm vào mình, nhất là ởtrước mặt vị hôn thê. Đừng lấy lí do biểu muội làm cái cớ, Tương Ngọc Châu chỉ nhỏ hơn Cẩm Chi có 1 tuổi, không phải là nữ oa 5,6 tuổi, bảonàng ta ôm biểu ca tốt của mình trước mặt Đổng phụ Đổng mẫu mà xem? Đường Hoan thách, Tương Ngọc Châu có đắp thêm 100 tấm da mặt nữa cũng không dám! Chẳng qua nàng ta chỉ dám ức hiếp Cẩm Chi thành thật mà thôi!

Đường Hoan thừa nhận mình là nữ nhân xấu tính nhưng nàng càng chướng mắt những kẻ như Tương Ngọc Châu hơn.

Từ nhỏ sư phụ đã dạy nàng, quyến rũ nam nhân nào cũng có thể nhưng không được động vào nam

nhân đã có vợ. Khi đó Đường Hoan còn nhỏ, không hiểu. Sư phụ giải thíchrằng, trên đời này nam nhân tốt không có nhiều, tuy nói nam nhân nào đểcho các nàng quyến rũ làm bậy đều không gọi là chung thủy nhưng ít ratrước đó người ta vẫn đang sống yên ổn, nếu các nàng không dụ dỗ ngườita sẽ không biến thành người xấu.

Đổng Minh Hoa chính là loại nam nhân dù không quyến rũ hay có quyến rũ cũng dễ dàng phạm sai lầm.

Hắn không phạm sai lầm, nhưng với tư sắc của hắn, Đường Hoan cũng thấy chướng mắt. Hắn phạm sai lầm, Đường Hoan coi thường hắn.

Thực ra Đường Hoan cũng không để ý tới khúc mắc giữa Cẩm Chi với hai ngườinhà họ Đổng kia nhưng nếu bọn họ dám đến chọc nàng, phá hỏng tâm tìnhcủa nàng, phá hỏng chuyện tốt của nàng với Tống Mạch, Đường Hoan sẽ chohọ biết thế nào mới là nữ nhân hư hỏng đích thực!

 \sim

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngượng ngùng, đăng chậm!

Đừng sốt ruột, đừng sốt ruột a, ngày mai Đường Hoan sẽ vươn bàn tay đen tối của mình tới nhị thúc nga~

~

@all: Ngượng ngùng, đăng chậm (mượn lời chị Giai Nhân)

p.s 1: Mình rất tò mò không biết trận chiến giữa Tương Ngọc Châu với ĐườngHoan sẽ diễn ra thế nào? 1 người xấu từ khi còn bé pk 1 người được dạydỗ xấu xa từ bé? Tò mò quá...

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 19: Chung Chăn

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Nghe xong lời tố cáo của Đường Hoan đối với Đổng Minh Hoa và Tương Ngọc Châu, hai mày Tống Mạch nhăn càng thêm sâu, nhưng nghĩ đến chuyện nhiều màm nay Đổng Minh Hoa vẫn luôn đối tốt với chất nữ, hắn vẫn không dámtin, nên hòa hoãn khuyên nàng: "Có lẽ là do con nghĩ quá nhiều. Nghe nhị thúc nói, mẹ đẻ của biểu muội Minh Hoa mất sớm, cha nàng ấy lại cưới kế thất, người nhà cũng không dung nàng nên nàng ấy mới tìm đến Đổng gianương tựa. Minh Hoa hiền lành, quan tâm tới biểu muội hơn một chút cũng đâu có gì. Cẩm Chi, con với Minh Hoa quen biết nhau lâu như vậy, đừng vì chút việc nhỏ mà nghi ngờ nó, nếu không về sau biết sống sao?"

Đường Hoan hừ lạnh, "Nhị thúc, biểu huynh biểu muội lại càng dễ thành thân hơn không phải sao.

Cho dù Đổng Minh Hoa có thực sự coi Tương Ngọc Châu chỉ là biểu muội, vậyhắn cũng không biết e ngại gì sao? Ở trước mắt con còn thế, sau lưng... Không nói về hắn nữa, nói về thúc đi. Nhị thúc, nếu thúc cũng có một thê tử chưa qua cửa, khi cùng nàng ấy ước hẹn, biểu muội của thúc đến ômchặt lấy tay thúc, thúc sẽ mặc cho nàng ta ôm sao?"

Sẽ không?

Khẳng định là không. Loại tình huống này, hầu hết đều tránh đi không để người quen thấy, nếu không trở về cũng trêu ghẹo nhau một hai câu?

Tống Mạch không thể cãi lại, nhưng nhìn bộ dáng đắc ý ra vẻ "đã sớm biếtthúc sẽ không nói lại được mà" của chất nữ, hắn không nhịn được

nói: "Biểu muội của Minh Hoa làm thế đúng là không được. Hay sau này con tìmlúc nào nói riêng với Minh Hoa, Minh Hoa biết con không thích, nhất định sẽ cách xa biểu muội nó." Các cô nương trời sinh đều có tâm tư nhạy cảm, nam nhân lại hay vô tâm, có một số việc không có người nhắc nhở, chỉ sợ vẫn không biết mình sai chỗ nào.

"Con không đi!"

Đường Hoan thở hồn hền trừng Tống Mạch: "Trong lòng hắn không có con. Nếu cócon, hắn cũng chẳng cần ai nhắc nhở! Nhị thúc, con nói với thúc, con cóchết cũng không gả cho hắn! Con biết, nhị thúc ở một mình, ngại chăm sóc con sẽ phiền toái cho nên muốn sớm gả con ra ngoài, vậy người cứ về nhà lá của mình đi! Con cũng không phải tiểu hài tử, con có tay có chân, giặt quần áo nấu cơm việc gì con cũng làm được, không có thúc con vẫnsống được, không cần người phải hao tâm tổn sức cố thoát khỏi con!"

Vừa hét lớn vừa khóc to, hét đến mức mấy chữ cuối cùng nói cũng run run, sau đó nàng quay mặt chạy về căn phòng phía tây, để lại một mình Tống Mạch sững sở đứng ở đó.

Đó chính là chất nữ dịu dàng lúc nào cũng ăn nói nhỏ nhẹ của hắn sao?

Sao nàng có thể nói vậy với hắn?

Nàng là chất nữ của hắn, hắn làm cái gì cũng đều nghĩ cho nàng, làm sao có thể ngại chăm sóc nàng phiền toái?

Tống Mạch lắc đầu cười khổ, thu dọn phòng bếp sạch sẽ sau đó đến an ủi nàng. Còn nói mình không phải tiểu hài tử, người mà mới nửa canh giờ trước còn theo sát hắn một tấc cũng không rời giúp hắn chuyển đồ, bây giờ chỉvì ầm ĩ một hai câu, đã muốn đuổi hắn đi rồi, thật là...

Vào trong phòng, chỉ thấy nàng ngồi dưới đất, nửa người ngả trên giường, đầu chôn trong hai tay khóc nức nở.

Nhìn bả vai nàng không ngừng run rẩy, Tống Mạch không đành lòng mắng nàngthêm. Chất nữ của hắn chưa bao giờ tức giận lớn đến vậy, nếu nàng khôngmuốn nói với Đổng Minh Hoa, hắn cũng không nhắc lại nữa. Ngày khác hắnsẽ tự đi tìm Đổng Minh Hoa, nếu Đổng Minh Hoa thực sự là loại cỏ đầutường như chất nữ nói, hắn sẽ là người đầu tiên không tha cho tên đó.

"Cẩm Chi, Cẩm Chi đừng khóc. Nhị thúc ăn nói vụng về, về sau sẽ không nóivậy nữa. Tốt rồi tốt rồi, nhị thúc cái gì cũng nghe lời con, con muốn gả thì gả, con không muốn gả ta sẽ đi từ hôn. Ba năm sau thúc lại tìm chocon một nam nhân tốt gấp trăn gấp ngàn lần hắn có được không?" Đứa nhỏnày từ bé đã thích khóc, ngã một cái trượt chân một cái cũng bổ nhào vào lòng hắn khóc hết nước mắt nước mũi, giống như bị oan ức lắm. Làm thếnào dỗ chất nữ, Tống Mạch đã sớm thuần thục lắm rồi.

Miệng của gã Tống Mạch này cũng khéo lắm!

Đường Hoan cũng phối hợp ngừng khóc nhưng vẫn úp sấp mặt như cũ, không chịu đứng lên.

Tống Mạch đành phải dựng bả vai nàng lên, "Tốt rồi tốt rồi, cứ khóc nữa mắtsẽ sưng to lên. Nhị thúc đã nhận sai rồi, con còn muốn thế nào nữa, muốn nhị thúc chuyển đi thật à?"

Đường Hoan nhào vào lòng hắn, "Không cho thúc đi!"

Tống Mạch mim cười, vỗ về nàng, "Cẩm Chi không cho nhị thúc đi, vậy nhị thúc sẽ không đi nữa. Được rồi, con đi rửa mặt đi, nhị thúc đi làm đồ ăn."

Đường Hoan gật đầu, nịnh hắn, "Nhị thúc thật tốt."

Sau đó nàng thẹn thùng xoay người đi không nhìn hắn, Tống Mạch xoa đầu nàng, đi ra ngoài.

Ăn cơm xong, Tống Mạch để Đường Hoan về phòng còn hắn mang đồ ăn đếnchuồng heo cho hai con heo ăn, sau đó đun một nồi nước to, rửa thùng gỗrồi chuyển đến phòng phía tây, vừa đổ nước vừa dặn nàng: "Tối nay cứthoải mái tắm đi, sau đó ngủ một giấc thật ngon, ngày mai chúng ta lạivui

vẻ sống tiếp, đừng nghĩ tới những chuyện đã qua nữa, biết chưa?"

Đường Hoan ngồi xếp bằng trên giường, nhẹ nhàng đáp "vâng" một tiếng nhưnglòng thì nặng trĩu. Tống Mạch chăm sóc nàng cẩn thận như vậy, lúc mớibắt đầu nàng còn cảm thấy may mắn, nhưng bây giờ hắn pha nước tắm chonàng, còn ra vẻ không sao cả, đây rõ ràng là vì không coi nàng là nữnhân a!

Không phải chỉ là nhị thúc được mang về thôi sao, làm gì mà phải ra vẻ như nhị thúc thật vậy chứ!

Tống Mạch nào biết nàng nghĩ gì, trước khi đi ra ngoài còn nhắc nàng tắmxong cứ lên giường ngủ luôn, sáng mai hắn sẽ đến đổ nước tắm. Thùng tắmrất to, một mình chất nữ của hắn mà đổ nước không biết phải đổ đến mấylần.

Cho đến khi tiếng bước chân của Tổng Mạch biến mất, Đường Hoan vẫn còn đang ai oán nhìn thùng

tắm.

Nàng đã soi gương, Cẩm Chi chính là dáng vẻ 16 tuổi của nàng. Cơ thể rấtkhỏe mạnh, cha Tống lại không muốn nữ nhi phải chịu khổ nên nàng khônghề giống với mấy tiểu cô nương khác trong thôn phải phơi nắng đến cháymặt mà là da mịn thịt mềm. lúc đi trên đường cái, không có nam nhân

nàolà lại không kín đáo liếc nhìn nàng, nhưng cũng chính vì Cẩm Chi ít khira khỏi cửa nếu không, đã sớm được nhà giàu nhìn trúng, chứ nào đã đếnlượt Đổng gia? Đổng gia tuy là nhà giàu nhất ở thôn Bạch

Thủy nhưng so với trấn trên, giàu hơn Đổng gia, nào có thiếu.

Một đại mỹ nhân như vậy, thế mà cũng không làm Tống Mạch động lòng sao?

Có lẽ bởi Cẩm Chi quá ngay thẳng chăng?

Vậy cứ để nàng chứng minh cho Tống Mạch biết chất nữ của hắn với nữ nhân khác rất khác nhau đi!

Đường Hoan cởi quần áo, thoải mái tắm rửa đã.

Bên ngoài sớm đã tối mịt, Tống Mạch thấy bên phòng phía tây không có độngtĩnh gì lúc này mới đổ một chậu nước lạnh, bê vào phía sau viện, chà lau đơn giản, đóng kín cửa nhà rồi về phòng phía đông ngủ.

Không biết đã qua bao lâu, đột nhiên có tiếng đẩy cửa khiến hắn bừng tỉnh, Tống Mạch vụt đứng dậy, lại nghe thấy tiếng khóc: "Nhị thúc, nhị thúc, thúc còn thức không?"

Là chất nữ!

"Thức, còn thức! đừng sốt ruột, nhị thúc mở cửa ngay đây!"

Tống Mạch vội mặc thêm áo ngoài, thắt đai lưng sơ sài rồi vội mở cửa, "Cẩm Chi, con..."

Mặc dù trong phòng rất tối nhưng vẫn có thể thấy rõ bóng người, Đường Hoanôm chăn đứng ngoài cửa, vừa mở miệng đã khóc nức nở: "Nhị thúc, con sợlắm, con không dám ngủ một mình, đêm nay con có thể ngủ tạm với thúcđược không?

Đã sợ như vậy rồi, Tống Mạch còn có thể nói "không" sao?

Hắn tránh người qua, "Không sợ, mau vào đi, có nhị thúc ở đây, không có gì phải sợ..."

Đường Hoan thút tha thút thít nhấc chân đi vào, thấy cái giường Tống Mạch ngủ đặt ở phía tây, nàng liền đặt chăn vào chỗ bên cạnh hắn, lên giường, im lặng chui vào trong chăn, sau đó trùm chăn kín mặt, khóc nức nở.

Tống Mạch lại khóa cửa rồi nằm vào trong chăn, nhẹ nhàng vỗ về nàng: "Đừngkhóc, khóc nữa mắt sẽ sưng to mất. Được rồi, nhị thúc ở bên cạnh coi con ngủ, chờ con ngủ rồi nhị thúc mới ngủ tiếp, sẽ không sợ nữa phảikhông?"

"Nhị thúc, con nhớ cha con..." Đường Hoan thút tha thút thít nói.

Tay Tống Mạch hơi khựng lại, nhưng vào lúc này, hắn cũng không biết nênkhuyên thế nào. Có một số việc, không phải người bên ngoài nói hai bacâu là có thể an ủi.

Hắn chỉ có thể tiếp tục vỗ về nàng, động tác càng thêm phần dịu dàng.

Đường Hoan từ từ ngừng khóc, sau đó, lại từ từ "ngủ thiếp" đi.

Tống Mạch nhẹ nhàng thở ra, kéo chăn xuống bả vai nàng, tránh nàng khó thở, sau đó liền xoay người, quay lưng về phía Đường Hoan, cũng không dám cởi áo ngoài. Tối mùa hé hắn đều để tay trần ngủ, cũng không chuẩn bị trung y. May mà chỉ có một đêm, cố gắng chịu một chút vậy.

Cho đến khi phía trước truyền đến tiếng thở nhịp nhàng của nam nhân, Đường Hoan mới lặng lẽ mở to mắt.

Giữa hai người cách nhau một khoảng bằng một cánh tay.

Nàng nhẹ nhàng xốc chăn của mình lên, đột nhiên hét một tiếng, trước khi Tống Mạch kịp phản ứng đã nhanh chóng chui vào trong chăn của hắn, giống như dây leo ôm chặt hắn, tay trái nắm chặt thắt lưng hắn, chân dài quặp lấy chân hắn, run rẩy gọi: "Đừng bắt cha ta, đừng bắt cha ta..."

"Cẩm Chi..."

Tống Mạch bị biến cố chợt xuất hiện này dọa hoảng sợ, hắn nắm lấy tay nàng, cốgắng xoay người, vừa gọi tên nàng, nàng lại càng dính sát thêm, hai tayôm cổ hắn, đầu tì vào hõm cổ hắn: "Cha ơi cha đừng đi, đừng bỏ lại CẩmChi một mình, huhu, cha ơi đừng đi..."

Không có nước mắt nhưng giọng nói bất lực kinh hoảng của nàng, giống như có người muốn giành vật quan trọng nhất của nàng vậy.

Tống Mạch thử giãy ra nhưng mỗi lần hắn nắm tay nàng muốn đặt ra, nàng lạikêu càng to, kêu đến mức hắn không dám động nữa. Đoán rằng nàng gặp ácmộng, Tống Mạch không dám tránh đi, nằm yên, mặc nàng ôm, "Cẩm Chi không sợ, nhị...cha không đi, cha vẫn luôn ở bên Cẩm Chi mà." Tay phải khôngkìm được đặt trên bả vai nàng, nhẹ nhàng vỗ về.

"Cha..."

Đường Hoan vội vàng hô một tiếng, cả người đều chui vào lòng Tống Mạch, cảnửa người gần như đều nằm úp sấp trên người hắn. Nàng giả vờ bất an ômhắn thật sát, sau đó dùng bộ ngực mềm mại của mình cọ xát lên người hắn, bụng cũng theo đó chêu trọc hắn. Trong trí nhớ của Cẩm Chi, nhị thúcchưa từng thân thiết với nữ nhân nào, Đường Hoan không tin Tống Mạch thờ ơ nổi.

Mà Tống Mạch cũng không làm cho nàng thất vọng.

Lúc nàng ôm cổ hắn gọi "cha", hắn bởi vì đang đau lòng cho chất nữ nên chưa phát hiện có gì khác thường nhưng đến khi nàng bắt đầu vặn vẹo

tronglòng hắn, nơi nào đó của nam nhân vốn ngây ngô nay chợt dựng đứng lên,nhanh chóng thức tỉnh, ngay sau đó hơi thở ấm áp mềm nhẹ của nàng đềubiến thành mồi lửa, khiến hắn cháy đến nóng rực.

Hắn vậy mà lại có thể...với chất nữ mình.

Được lời khó nói vừa cấm kị vừa xấu hổ kia cảnh tỉnh, Tống Mạch nắm tay nàng, theo bản năng muốn đẩy nàng ra.

"Cha, cha đừng không cần con! Con nghe mà, con gả, con gả cho hắn là được rồi, cầu xin cha đừng không cần con..."

Mục đích của Đường Hoan đã đạt được, sợ ép Tống Mạch nhiều quá, nàng khôngdám lộn xộn nữa, bụng thoáng lùi xuống, chỉ còn nửa người trên vẫn tiếptục dán vào hắn.

Gả cho "hắn"?

Đồng Minh Hoa...

Ngay cả trong mộng cũng bày tỏ thái độ không tình nguyện đến thế, xem rachất nữ thật sự không muốn gả cho Đổng Minh Hoa. Vừa rồi trước khi ănhắn còn nói hộ cho Đổng Minh Hoa trước mặt chất nữ, nhất định chất nữrất đau lòng?

Vì thế Tống Mạch càng thêm quyết tâm, nhất làkhi biết nàng lúc đó có bao nhiều tức giận hắn, nàng còn khóc đến đángthương như vậy.

Hắn không đẩy nàng ra nữa, cố gắng không cử động bả vai, bên dưới thì vụng trộm xê dịch ra.

Đường Hoan không dịch sát vào nữa, hắn mà thức nàng nhất định sẽ không chiếm được nhiều đậu hũ, chờ đến khi hắn ngủ rồi, nàng đương nhiên có rất nhiều biện pháp cọ xát hắn. Cứ mải nóng vội làm sao ăn đậu hũ được,

đốiphó với nam nhân có tư tưởng cổ hủ như Tống Mạch, nàng cần phải từ từ mà tiến.

Nàng ngủ rất ngoan ngoãn, thân thể căng cứng gò bócủa Tống Mạch cũng chậm rãi thả lỏng. May mà phía dưới của chất nữ không chạm vào hắn, hắn cũng không còn lo nàng sẽ phát hiện "biến hóa" củahắn nữa. Nếu để nàng phát hiện, nhị thúc như hắn, sẽ không dám nhìn mặtnàng nữa.

Hắn nhìn trần nhà đen sì, miên man suy nghĩ, ngóng trông nàng mau mau ngủ say rồi hắn có thể đưa nàng trở về.

Nhưng mỗi lần hắn cảm thấy có thể rồi, định bỏ tay nàng ra, nàng lại khẩn trương ôm sát thêm.

Trải qua mấy lần thất bại, Tống Mạch cũng từ bỏ ý định.

Nhìn chất nữ đáng thương như vậy, hắn vẫn nên để nàng ngủ yên thôi.

Bóng đêm càng ngày càng lan dần, cơn buồn ngủ ập đến, Tống Mạch dần không ngăn nổi nữa, ngủ thiếp đi.

Một bàn tay nhỏ bé lén lút chui vào quần áo hắn...

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 20: Ngây Thơ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Từ ngày cha Tống mất, đã ba ngày rồi Tống Mạch vẫn chưa ngủ, đêm nay vừanằm xuống hắn đã ngủ say như chết. Hơn nữa khi Đường Hoan cởi áo ngoàicủa hắn động tác rất nhẹ nhàng, lại thêm lo lắng đề phòng, chỉ cần Tống Mạch hơi cử động một chút nàng đều sợ tới mức lúc nào cũng sẵn sàng diễn trò được. Cho nên sau thời gian hai chén trà cố gắng, nàng rốt cuộckhông còn sợ hãi nữa, thành công cởi được một nửa áo ngoài của đối phương ra.

Tuy nói là cởi được một nửa nhưng hắn lại nằmnghiêng sang trái nên một phần áo ngoài mắc bên dưới của Tống Mạch cũngchẳng ảnh hưởng gì đến toàn bộ, vì vậy toàn bộ phần trước ngực và saulưng của Tống Mạch đều lộ ra hết.

Đường Hoan lại nằm xuống, dí sát vào người hắn, cảm thụ khuôn ngực cường tráng của ai kia.

Đương nhiên, vì trong phòng quá tối nên nàng cũng chẳng nhìn được là bao, vídụ như hạt đậu đỏ trên ngực hắn, nàng cũng chẳng thể nhìn rõ.

Tay nàng dán lên ngực hắn.

Lòng bàn tay cảm nhận cơ ngực rắn chắc, theo hô hấp nhẹ nhàng phập phồng. Tay Đường Hoan sở chầm chậm, từ từ tiến đến má phải hắn. Tim hắn đậpnhịp nhàng khỏe mạnh, bàn tay đặt ở đó cũng khiến lòng nàng thoáng chútkhông kìm được khẽ run rẩy.

Vừa xa la, lai quen thuôc.

Từng có một Tống "canh rừng" cũng ôm nàng vào lòng như vậy, hắn không chonàng sờ mấy bộ phận ở dưới eo nhưng bên trên lại tùy theo ý nàng. Nghĩkĩ lại, có lẽ bởi vì bị nàng giày vò nên cũng hết cách, Tống "canh rừng" đành phải thỏa hiệp.

Tống nhị thúc thì sao?

Bởivì nàng là chất nữ của hắn, ngay từ đầu Tống nhị thúc đã đối với nàngrất tốt. Thoạt nhìn cứ tưởng lần này đơn giản hơn, nhưng Đường Hoanbiết, muốn hái được Tống nhị thúc, còn khó hơn so với Tống "canhrừng" rất nhiều.

Đáng tiếc cho cơ thể mê người này a...không thể tận hưởng ngay lập tức.

Bàn tay nhỏ bé của Đường Hoan sờ soạng bụng hắn một lát, sau đó từ từ mò đến chỗ ở của nhị thúc nhỏ. Nhị thúc lớn đang ngủ, nhị thúc nhỏ cũng ngủ theo, mặc dù vậy, cũng không thể khinh thường hình dáng lúc nhỏ của nhị thúc nhỏ nha. Vị trí này rất mẫn cảm, Đường Hoan không dám với tay vàotrong sờ, chỉ đành cách một mảnh vải quần lặng lẽ nhéo nhéo.

Sư phụ nói thứ này mà lớn lên lúc làm sẽ rất thoải mái.

Đường Hoan khóc không ra nước mắt.

Nàng nghĩ tới hai lần kinh nghiệm Tống Mạch cho nàng.

Lần đầu tiên, trước khi đi vào mộng, nàng lỗ mãng "ăn" nó, đau lắm chứ, nhưng lúc đó mấy phần hồn phách của nàng đã rời khỏi thể xác rồi nênphần hoảng sợ của nàng cũng không thể nào lớn hơn. Đường Hoan còn chưakịp cảm nhận thêm nỗi đau đó đã nuốt Dẫn Mộng đan rồi nhanh chóng bước vào giấc mộng thứ nhất. Lần thứ hai, Tống "canh rừng" dùng khí thế giết người không đền mạng mạnh mẽ xông tới, cảm giác kia, bây giờ nghĩ lại, Đường Hoan vẫn không nhịn được run rẩy.

Một lần thể nghiệmđầy đủ kia nói cho Đường Hoan biết, sau khi Tống Mạch nhỏ lớn lên đâmvào rất thoải mái nhưng lúc đầu phải trải qua một cơn đau tê tâm liệtphế đã, mà nàng thì không muốn trải qua thêm lần nữa đâu!

Rụt tay lại, Đường Hoan ôm chặt Tống Mạch, mặt dán vào ngực hắn cọ cọ.

Nhị thúc ngoan, Tống Mạch ngoan, giấc mộng này cũng tốt, giấc mộng sau cũng được, ta nhất định sẽ đối với người thật dịu dàng, người lại càng phảidịu dàng hơn với ta nha. Người yên tâm, trước khi "làm" ta sẽ không baogiờ khích bác người nữa, cho nên nếu người còn dám đâm ta như vậy, đừng trách ta sau khi tỉnh lại cứa cho cái cổ thân yêu của người một nhát!

Đường Hoan oán hận khế cắn môi, cởi bỏ trung y rồi quay lưng về phía Tống Mạch đang ngủ say, đem bàn tay của Tống Mạch vốn đang ở trên lưng nàngnhét vào trong yếm. Hắn mà ngã xuống, sẽ có ngay bàn tay phải ở trongyếm này giữ lấy hắn. Đến lúc này Đường Hoan mới cảm thấy mỹ mãn mà nhắmmắt ngủ.

Nhị thúc ơi nhị thúc, chất nữ rất muốn nhìn xem sáng mai lúc tỉnh dậy thúc sẽ có phản ứng gì?

~

Cho dù có mỏi mệt nhưng vì thói quen dậy sớm từ nhỏ, Tống Mạch vừa nghe tiếng gà gáy đầu tiên đã từ từ tỉnh lại.

Cảm giác có cái gì không đúng lắm.

Cánh tay trái thực mỏi, còn tay phải...

Hắn theo bản năng nắm lại, vì thế ngón tay thô ráp của nam nhân nắm lấyđỉnh mềm mại của thiếu nữ chưa từng có ai chạm vào, ngón tay khế xiết,ngọc nhũ liền thay đổi hình dạng.

"U'm..."

Đường Hoan vô ý thức rên một tiếng, mông nhỏ dán lên người hắn, sau khi bất an vặn vẹo hai cái, lại ngủ tiếp, hô hấp đều đều.

Tống Mạch khiếp sợ vô cùng, mở mắt ra ngay lập tức nhìn thấy cánh tay trắngnõn mịn màng của chất nữ, mà cánh tay màu lúa mạch của hắn đang khoáctrên người nàng, trong tay còn nắm...

Người như bị lửa đốt, phía sau lưng không ngừng chảy mồ hôi.

Tại sao lại có thể như vậy!

Tống Mạch run run duỗi bàn tay phải ra, nâng tay, mu bàn tay chạm vào yếmnàng, sợ nàng tỉnh, hắn vừa nhanh lại gấp rụt tay ra, không ngờ lạihuých vào nàng... Tim đập dồn dập, Tống Mạch nhắm lại, cố ép mình phảibình tĩnh, bàn tay an toàn rút ra khỏi yếm nàng, Vừa rời khỏi, hắn nhẹnhàng thở phào, muốn đứng dậy, lại phát hiện nàng đang gối lên cánh taytrái của hắn, nếu hắn cử động, nàng mà tỉnh thì biết làm sao? Nửa trêncủa nàng chỉ còn có cái yếm, nhị thúc là hắn thì không biết đã cởi áongoài ra từ lúc nào, hai người gần như đã cởi trần, loại tình huống này, nàng sẽ nghĩ về nhị thúc như hắn thế nào đây!

Tống Mạch hận mình không thể chết đi, làm sao hắn có thể làm ra loại chuyện này!

Hắn không dám động, cố gắng nhớ lại xem hôm qua rốt cuộc mình đã làm cáigì. Nghĩ đến muốn nổ đầu nhưng cũng chỉ nhớ được chất nữ gặp ác mộng nên chui vào lòng hắn, hắn không có cách nào đành ôm nàng rồi ngủ thiếp điluôn. Xiêm y lúc nào thì cởi ra, thực sự hắn không thể nhớ nổi.

Bây giờ nên làm cái gì đây?

Cứ để như vậy thì không ổn, chất nữ... chất nữ đã bị hắn hủy đi trong sạch, nếu chất nữ biết, có thể nào nghĩ quần không?

Suy nghĩ giả vờ ngủ chợt lóe qua nhưng nhanh chóng bị Tống Mạch bác bỏ.

Hắn quay đầu, hướng lên trên hít sâu hai lần, đầu tiên là dịch eo ra, đểcho cây gậy không biết đã nóng lên từ lúc nào của mình rời khỏi môngchất nữ, sau đó mới nhẹ nhàng nhặt lấy trung y của chất nữ, phủ lên vainàng.

Phủ lên vẫn chưa ổn, hắn còn phải mặc vào cho nàng nữa, bởi vì bọn họ ngủ cùng giường, mặc dù là tự chất nữ cởi nhưng sau khinàng tỉnh lại, có lẽ sẽ rất xấu hổ?

Tống Mạch không nghĩ chochất nữ mới là lạ. Nàng không lấy Đổng Minh Hoa, muốn giữ đạo hiếu banăm, bọn họ còn sống chung với nhau ba năm nữa, làm sao có thể...

Trời bên ngoài vẫn còn hơi tối, chất nữ, có vẻ ngủ rất sâu?

Tống Mạch thoáng an tâm, giữ lấy đầu vai chất nữ nâng lên trên, nhân lúc đầu nàng rời khỏi cánh tay hắn mà nhanh chóng rút tay ra rồi chặn gối xuống dưới sau đó từ từ đặt chất nữ nằm ngửa lên gối.

May mà nàng vẫn chưa tỉnh.

Tống Mạch lau mồ hôi chảy đầy trên trán, xoay người, yên lặng mặc áo ngoài vào.

Mặc xong hắn mới quay lại mặc cho nàng.

Mặc áo cho nàng nhưng lại không thể để nàng tỉnh dậy, hắn nhất định phải thật chú ý.

Hai cánh tay chất nữ ngả sang hai bên, bên phải được áo ngoài che mất, bêntrái ngả sang bên cạnh, lộ ra áo yếm màu trắng bên trong. Hắn không dámnhìn, ánh mắt chuyển lên trên rơi vào cần cổ trắng nôn của nàng, bêndưới là xương quai xanh tinh xảo đơn bạc, càng làm cho người ta thêmthương tiếc.

Đột nhiên Tống Mạch chợt cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Hắn không kìm lòng nổi mà nhìn lên gương mặt của chất nữ.

Mày liễu dài nhỏ nhíu lại, mi mắt thật dày đương run rẩy, hai má phiếm hồng, môi xinh khẽ mở, xinh đẹp động lòng người.

Chỉ trong thoáng chốc, chất nữ đã trổ mã trở thành đại cô nương rồi. Hắnvẫn còn nhớ rõ bộ dáng nàng lúc ba tuổi, mắt to ngập nước, cười khanhkhách đòi nhị thúc ôm.

Nếu Đồng Minh Hoa thật sự có quan hệmờ ám với biểu muội hắn, thì mắt của hắn đúng là bị mù rồi, thế mà lạidám phản bội Cẩm Chi!

Cẩm Chi, con yên tâm, nhị thúc nhất định sẽ chăm sóc con thật tốt, sẽ tìm cho con quy túc thật tốt.

(quy túc = chốn đi về)

Phần nộ và thương tiếc đánh mắt hết những dục niệm không nên có trong lòngnam nhân, động tác trong tay hắn thật nhẹ nhàng mặc áo vào cho nàng, giống như nàng chỉ là một cô bé, còn trong tay hắn không phải là trung y của nàng mà chỉ là cái yếm nho nhỏ của một bé con thôi.

Sau khi mặc xong hết, Tống Mạch dém lại chăn cho nàng cẩn thận rồi chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Đường Hoan chợt mở to mắt, bất đắc dĩ nhìn bóng lưng hắn.

Ngươi này thật sự là do gia gia của Cẩm Chi nhặt về sao? Chứ không phải làcon riêng của Tống gia gia với người yêu cũ nhưng do trách nhiệm với thê tử nên phải bỏ sao? Cô nương kia vì khó sinh mà chết, Tống gia gia dùng cái cớ sứt sẹo trên để ôm con riêng của mình về, sau đó trước khi chếtđã nói rõ mọi chân tướng cho con riêng, rồi đứa con riêng – Tống Mạchliền coi nàng thật sự trở thành chất nữ có cùng quan hệ huyết thống?

Nếu không hắn nào có thể làm như vậy, làm ra một chuyện không hề có chút khí phách nam nhân như vậy?

Sớm biết thế nàng đã cởi sạch hết rồi xem xem hắn có thể hóa cầm thú hay không.

"Nhị thúc..."

Đường Hoan dụi dụi mắt, vừa che miệng ngáp vừa ngồi dậy, đứng lên đi đến bên vai sóng vai với

Tống Mạch, mơ mơ màng màng, giống như không hề phát hiện ra chuyện hai người nằm sát cạnh nhau trên giường.

Tống Mạch giải thích với nàng chuyện tối qua nàng mơ thấy ác mộng.

Đường Hoan ngần người, lập tức đỏ mặt, nhìn xem xiêm y trên người cả hai, ngượng ngùng cúi đầu, "Nhị thúc, con, con không phải…"

Tống Mạch cười phá vỡ ngượng ngùng, "Không có việc gì, không có việc gì. Cẩm Chi đừng ngại, tình huống tối hôm qua đặc biệt, nhị thúc biết không phải do con cố ý. Hơn nữa, ở trong mắt nhị thúc, Cẩm Chi vẫn chỉ là một tiểu hài tử. Được rồi, con ngủ thêm một lát nữa đi, nhị thúc đi làm cơm, chốc sau cơm làm xong nhị thúc sẽ gọi con." Nói xong lại nhanh chóng đứng dậy, xuống dưới giường đi giày vào. Còn thứ bên trong quần, tốt nhất vẫn nên đi ra ngoài xử lí thôi.

Đường Hoan bĩu môi, làm bộ như tò mò xốc chăn lên, tìm qua kiếm lại.

Tống Mạch thấy phía sau có động nên quay đầu lại, khó hiểu hỏi, "Tìm gì vậy?"

Đường Hoan ngây thơ nhìn về phía hắn hỏi, "Nhị thúc, có phải thúc giấu gậybên trong chăn không? Tối hôm qua hình như con bị nó chọc vào, cảm giácrất kì lạ, vì sao nhị thúc lại giấu gậy ở trong chăn được? Có phải làtại con nằm mơ không?"

Nàng nhìn hắn không chớp mắt, tronglòng Tống Mạch xấu hổ không chịu nổi, trên mặt cũng không dám để lộ ranửa điểm khác thường, cười to phụ họa: "Làm sao lại giấu gậy bên trongđược, nhất định là con nằm mơ rồi." Nói xong nhấc chân đi luôn, nếu còn ở thêm một khắc, hắn sợ mình sẽ không thể kiên trì nổi nữa.

Đường Hoan gãi gãi đầu, có vẻ đã hiểu: "Đúng vậy, nhất định là nằm mơ rồi. Nếu không cho dù có giấu gậy ở bên trong, không có ai cầm lấy, nó làmsao có thể chọc vào con được...A, không có chuyện gì đâu, nhị thúc mau đinấu cơm đi!" GIống như đoán được mình nói sai chuyện gì, nàng vội vàngkéo chăn chùm hết lên người, trốn ở bên trong không lên tiếng.

Tống Mạch tâm hoảng ý loạn chạy thoát ra ngoài.

Hắn muốn làm như chuyện hôm qua chưa từng xảy ra nhưng khi chất nữ vừa nóiđến chữ "Gậy", phía dưới của hắn liền không biết xấu hổ cứng lên. Tốihôm qua, bụng nàng áp vào nơi đó lại vô tình cọ xát khiến hắn khô nóng, sáng sớm, lại chạm vào mông nàng khiến nơi đó của hắn truyền đến khoáicảm xa lạ, còn có bả vai tuyết trắng mềm mại cùng với ngực mềm no đủ của nàng nữa, tất cả đều hiện lên rõ ràng trong đầu hắn.

Tống Mạch không ngừng vẩy nước lên mặt.

Đáng tiếc, nước lạnh ban đầu còn có thể trấn áp nóng nực trong cơ thể nhưng rồi dần dần thứ đó lại nóng như cũ.

Đến lúc dùng bữa sáng, hắn căn bản không dám nhìn nàng.

Cho đến khi Đổng Minh Hoa và Tương Ngọc Châu dắt tay nhau đến. Lúc ấy hắn ở trong phòng còn chất nữ lại đứng bên ngoài, đến lúc hắn đi ra, chất nữmột mình đứng ở cửa, đối diện chính là đôi biểu huynh biểu muội kia đang sóng vai mà đứng, nắng sớm ấm áp rơi trên người bọn họ nhưng không hiểu sao lại như đâm vào mắt hắn.

Tống Mạch rốt cuộc cũng tin lời của chất nữ. Đồng Minh Hoa...không xứng.

"Các ngươi tới làm gì?"

Hắn lạnh mặt đi ra ngoài, đứng trước mặt chất nữ, nhìn thắng về phía Đổng Minh Hoa.

Hắn giống như núi chắn giữa hai bên, sắc mặt lại khó coi như vậy, TươngNgọc Châu hơi buông lỏng tay ra, Đổng Minh Hoa còn trực tiếp lùi về sauhai bước, lo lắng không thôi nói: "Nhị thúc, con, con đến thăm Cẩm Chi." Hắn nhớ nàng, hắn chỉ định một mình đến nhưng biểu muội lại nói vớinương: nàng cũng muốn đến an ủi Cẩm Chi, nương lại không biết chuyệngiữa biểu muội và hắn nên đã đồng ý.

Tống Mạch làm như không thấy vẻ khó xử trên mặt Đổng Minh Hoa, giọng điệu vẫn lanh nhat như cũ,

"Ngươi vẫn nên gọi ta là Tống nhị thúc đi."

Sắc mặt Đổng Minh Hoa trong nháy mắt chuyển sang màu trắng.

Tương Ngọc Châu cúi đầu, khóe môi lộ ý cười.

Đường Hoan nhìn nam nhân cao lớn trước mặt, đột nhiên rất muốn tiến lên hônhắn một cái! Mặc kệ hắn là vì chất nữ của hắn hay là vì nàng, Tống Mạchbây giờ, thật sự rất rất...quyến rũ a, hắn khiến nàng chỉ muốn lập tứcđuổi hai con ruồi kia đi, rồi quay lại kéo hắn lên giường, cưỡi lên hắn, làm một trận!

Nhị thúc ngoan, rốt cuộc đến bao giờ người mới có thể nghe theo ta đây, chất nữ muốn rồi!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 21: Ẩm Ướt

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Vì Cẩm Chi với Đổng Minh Hoa từ nhỏ đã chơi với nhau rất thân nên TốngMạch yêu ai yêu cả đường đi lối về, đối xử với Đổng Minh Hoa lúc nàocũng chẳng khác gì con cháu nhà mình.

Nhưng nay chỉ qua mộtđêm, thái độ của Tống Mạch chợt thay đổi, Đồng Minh Hoa lo sợ, nhìnĐường Hoan đang tránh sau lưng Tống Mạch xin giúp đỡ.

"Cẩm Chi, con đi vào trong phòng."

Bây giờ Tống Mạch cực kì khó chịu với Đồng Minh Hoa, hắn không hề quay đầu lại, cứ thế bảo nàng vào.

"Vâng, vậy nhị thúc nói chuyện với khách nhé." Đường Hoan cũng rất phối hợp, nàng không thèm nhìn hai người kia, đã xoay người bước đi.

"Cẩm Chi..." Đổng Minh Hoa khẩn trương, ánh mắt lo lắng theo sát bóng lưngĐường Hoan, trong lòng càng ngày càng bất an. Vì sao Cẩm Chi lại khôngđể ý tới hắn? Chẳng lẽ nàng đã phát hiện ra manh mối vì sao nhạc phụchết sao? Không, sẽ không đâu. Nếu như vậy, nàng sẽ cực kì tức giận.

Tương Ngọc Châu vụng trộm liếc mắt nhìn Tống Mạch, lại nhìn sắc mặt Đồng Minh Hoa, biết việc này mà không giải quyết được, Đồng Minh Hoa sẽ chỉ càngthêm nhớ thương Cẩm Chi, nàng ta liền ngượng ngùng cúi thấp đầu, dịudàng nói: "Tống nhị thúc, mợ con lo lắng một mình Cẩm Chi tỷ tỷ ở trongphòng sẽ buồn bã nên mới dặn con với biểu ca cùng đến đây trò chuyện với tỷ ấy. Có phải thúc có chuyện muốn nói với biểu ca con không? Vậy cứ để con vào tìm Cẩm Chi tỷ tỷ trước?"

Đổng Minh Hoa nghi hoặcnhìn về phía nàng, Tương Ngọc Châu nhanh chóng đưa cho hắn một ánh mắttrấn an. Đổng Minh Hoa thả lỏng, nhất thời cảm thấy mình thực may mắn vì có biểu muội đi cùng. Như vậy, dù hắn không gặp được Cẩm Chi, biểu muội cũng có thể thay hắn hỏi thăm Cẩm Chi vì sao nhị thúc lại giận hắnthế.

Tất cả hành động "liếc mắt đưa tình" của hai người này đều không qua được mắt Tống Mạch.

Tương Ngọc Châu có tâm tư khác đã là sự thật, Đổng Minh Hoa...dây dưa không rõvới nữ nhân khác lại có thể dễ dàng tin tưởng đối phương, cho dù tìnhcảm của hắn với Cẩm Chi có vài phần thật lòng, người như vậy cũng không xứng với Cẩm Chi.

Dù chỉ nói thêm một câu Tống Mạch cũngkhông muốn nói với hai người này, hắn đưa tay ra tiễn khách: "Đổng MinhHoa, ngươi đi đi, về sau cũng không cần đến Tống gia nữa. Hôn ước củangươi với Cẩm Chi, chờ qua 49 ngày của phụ thân Cẩm Chi, ta sẽ tự mìnhđăng môn từ hôn." Về phần Tương Ngọc Châu, hắn khinh thường nói chuyệnvới nàng ta.

Từ hôn?

Tựa như bị sét đánh động trời, Đồng Minh Hoa rùng mình một cái. Đang tốt đẹp, vì sao lại từ hôn?

Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa oan ức vừa không cam lòng: "Nhị thúc, MinhHoa đã làm sai cái gì? Thúc nói cho con biết, con sẽ sửa, thúc đừng nóiđến chuyện từ hôn được không? Con thề từ nay về sau nhất định sẽ chămsóc cho Cẩm Chi thật tốt, cầu xin thúc đừng chia rẽ hai chúng con! Conthật sự thích..."

Tống Mạch cười lạnh, ngón tay chỉ về phía Tương Ngọc Châu: "Vậy ngươi với nàng ta có quan hệ gì? Đổng Minh Hoa, ngươi có dám chỉ tay lên trời thề, ngươi không động lòng với biểu muội của mình không?"

Đổng Minh Hoa giật mình sửng sốt.

Sắc mặt Tương Ngọc Châu hết trắng lại đỏ, cổ cúi gập xuống, tay nắm chặtgóc áo, giải thích: "Tống nhị thúc, thúc hiểu lầm rồi, biểu ca, huynhấy..." Đại khái là xấu hổ khó nói ra khỏi miệng được, nàng xấu hổ bất anliếc Đổng Minh Hoa một cái, sau đó xoay người ... chạy.

ĐổngMinh Hoa vốn còn trông cậy Tương Ngọc Châu sẽ giải thích thay hắn, kếtquả Tương Ngọc Châu chạy đi như vậy, chẳng phải là thừa nhận việc nàysao?

Hắn chưa từng động lòng với biểu muội? Xảy ra cơ sự này, hoàn toàn là rượu say hồ đồ!

Hắn vội vã giải thích với Tống Mạch: "Nhị thúc, thật sự con không có. Trong lòng Minh Hoa chỉ có Cẩm Chi..." Lời còn chưa dứt, bụng đã bị đạp mộtcái, Đổng Minh Hoa không chịu được chỉ liên tục lùi xuống, chân khôngchống được nữa, ngã nhào trên đất, trong bụng đau đơn vô cùng, đau đếnnỗi trán hắn đổ đầy mồ hôi.

"Cẩm Chi, nàng ra đi!" Hắn khôngcam lòng gọi tên nàng, Cẩm Chi lúc nào cũng dịu dàng với hắn như vậy,hắn không tin nàng sẽ từ hôn với hắn!

Tống Mạch lại đá chohắn thêm một cái nữa, trầm giọng gầm lên: "Chính ngươi đã khiến Cẩm Chithất vọng, trong lòng ngươi tự rõ hơn ai hết! Hôm nay nể tình mối giaohảo mười năm giữa hai nhà, ta chỉ đá cho ngươi hai cái, nếu về sau ngươi còn dám tới cửa, còn dám tìm Cẩm Chi phiền toái, ta đây sẽ đánh gãychân ngươi! Cút!"

"Con..."

"Nhị thúc, vì sao thúc lại đánh hắn?"

Đổng Minh Hoa vừa định mở miệng, chợt giọng nói quen thuộc truyền vào trongtai, liếc nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy Cẩm Chi đi ra. Hắn vui mừng quáđỗi, mặc kệ chân đau vẫn cố gắng đứng dậy chạy nhanh về phía Đường Hoan, "Cẩm Chi, rốt cuộc nàng cũng đi r..."

Đường Hoan ghét bỏ tránh đi, trực tiếp đứng phía sau Tống Mạch, "Nhị thúc, thúc đuổi hắn đi làđược, đánh hắn như vậy, vạn nhất hắn bị thương chỗ nào lại bắt chúng tabồi thường thì làm sao bây giờ? Đã phụ hôn ước lại còn lén đưa tình với người khác, Tống gia chúng ta có từ hôn cũng là đúng lý hợp tình, không cần động thủ đâu, không khéo lại để cho Đồng gia có cái cớ hắt nước bẩn lên người."

Nghe xong lời này, thân thể vốn căng thắng của Tống Mạch chợt thả lỏng. Vừa rồi chất nữ đi ra, hắn thiếu chút nữa còncho rằng nàng đang đau lòng cho Đổng Minh Hoa.

"Cẩm Chi nóirất đúng. Đi, chúng ta vào nhà, nếu hắn thích nói toạc ra, vậy cứ ởtrong viện mà kêu la, người bên ngoài có tới hỏi, thúc sẽ ra ngoài giảithích, nhất định sẽ không để con chịu thương tổn."

"Vâng." Đường Hoan đi bên cạnh hắn, cùng nhau trở vào.

"Cẩm Chi!" Đổng Minh Hoa tuyệt vọng gọi tên nàng.

Đường Hoan quay đầu, sắc mặt lạnh lùng: "Đổng Minh Hoa, nếu ngươi còn là mộtnam nhân, từ nay về sau hãy đối xử tốt với một mình biểu muội ngươithôi, nếu lại tới tìm ta, ta khinh thường ngươi." Nói xong, bước vàocửa, chốt chặt cửa lại, không chút lưu tình.

Đổng Minh Hoa đối mặt với cánh cửa đóng chặt mà ngần người, nữ nhân lạnh lùng kia, thật sự chính là Cẩm Chi sao?

ở trong nhà, Đường Hoan vừa bước vào, thấy Tống Mạch đứng trước mặt, nàng cúi đầu nói nhỏ, "Nhị thúc, con rất khó chịu..."

Tống Mạch thế mới biết, bình tĩnh nhẫn tâm vừa rồi của nàng tất cả đều chỉ là giả vờ.

hắn ôm chặt lấy nàng, thấp giọng trấn an: "Muốn khóc cứ khóc đi, khóc xong trong lòng cũng sẽ dễ chịu hơn."

Đường Hoan cười trộm. Thực ra chất nữ cũng không muốn khóc đâu, chất nữ chỉ muốn ôm thúc một cái thôi.

Đồng Minh Hoa thất hồn lạc phách rời đi.

Tống Mạch cũng không có thời gian an ủi chất nữ. Năm mẫu ruộng lúa của Tống gia đã chín, nếu không gặt sẽ muộn mất.

Hắn dặn dò Đường Hoan hai câu rồi sắp xếp đồ đạc chuẩn bị ra ngoài.

Đường Hoan không muốn đi làm nhưng nàng cần nhiều cơ hội để thân cận với Tống Mạch hơn. Vì vậy nàng đội mũ rơm vào, muốn cùng đi với hắn, "Nhị thúc,thúc làm một mình làm sao được, để con đi với thúc, thêm một người làthêm một phần sức lực, phải gặt xong sớm một chút, quá mấy ngày nữa,trời mà mưa thì sẽ không tốt."

Trước kia gặt lúa cho nhà họ Tống là ba người cha Tống, Tống Mạch và Đổng Minh Hoa cùng nhau làm, đisớm về muộn cũng phải bận rộn đến hai ngày rưỡi mới xong, bây giờ chỉ có một mình Tống Mạch, không có năm sáu ngày là không thể xong được. Nếu Đường Hoan không đi theo, bao nhiều ngày đó không phải lãng phí sao? Cho dù có lười biếng không muốn làm, nàng cũng phải đi thôi.

Mùa hè, trời thì nóng, bây giờ vẫn còn là sáng sớm mà ánh mặt trời chiếu vào đã đủ làm người ta đổ mồ hôi, qua thêm một canh giờ nữa, nhất định sẽ còn gay gắt hơn. Nhìn khuôn mặt trắng nõn mịn màng của chất nữ, Tống Mạch không đành lòng để nàng chịu khổ, "Không cần con, một mình nhị thúc cũng làm hết được. Buổi trưa nắng gắt, con mà phơi nắng sẽ đen đi

đấy.Nghe lời thúc, ở nhà đợi đi, buổi trưa mang cơm cho nhị thúc là được rồi."

Đường Hoan cúi đầu, "Phơi nắng đen thì phơi nắng đen, con không sợ. Dù sao con cũng không lập gia đình, có đen một chút cũng có sao đâu?" Nàng đi đến trước người hắn, túm tay áo hắn, nhỏ giọng cầuhắn, "Nhị thúc, thúc để con đi đi, một mình con ở nhà sợ lắm. Thúc yên tâm, nếu con mà mệt, không cần thúc bảo, con cũng sẽ nghỉ ngơi mà."

Tống Mạch nhìn chằm chằm đôi tay nhỏ bé của chất nữ. Trắng thế này, mềm thế này, có thể gặt lúa được sao?

Nhưng nàng nói đến đáng thương như vậy, hơn nữa nàng còn rất nhát gan, hắnđành phải thỏa hiệp, "Được, vậy con cùng đi với nhị thúc, nhưng lúc đếnruộng phải nghe lời nhị thúc, biết không?"

"Vâng, Cẩm Chi cái gì cũng nghe theo nhị thúc." Đường Hoan vui vẻ đáp.

Vì thế thúc cháu hai người mang theo bình nước, khóa chặt cửa lại, cùng nhau rời đi.

Đường Hoan nói thì dễ nghe lắm chứ thực ra nàng đã bao giờ gặt lúa đâu. Ngaycả Cẩm Chi cũng chỉ có thời kì trước mười tuổi là đi mót lúa, sau khilớn lên, nàng lại được cha Tống coi thành bảo bối dưỡng ở trong nhà. Vào đến ruộng, nàng ở bên cạnh Tống Mạch chăm chỉ học hỏi, công việc thựcra cũng đơn giản, vừa học đã làm được. Nàng theo sát bên cạnh Tống Mạchgặt lúa, cũng may ở giấc mộng trước cũng phải vất vả gánh nước đốn củinên bây giờ có gặt mấy cây lúa cũng rất nhẹ nhàng!

Đường Hoan vô cùng vừa lòng với bản thân, vừa ngầng đầu lên lau mồ hôi, lại bấtngờ phát hiện Tống Mạch đã bỏ nàng lại ở phía sau rồi.

Như vậy thì nào có thể thân thiết thêm được!

Đúng lúc ấy Tống Mạch cũng vừa vặn quay đầu lại, thấy nàng một tay chống lưng đứng đó, tưởng nàng mệt, nên hắn gọi nàng đến dưới bóng cây râm mát ở đầu ruộng ngồi.

Đường Hoan không lên tiếng trả lời, chỉ nhìn hắn.

Coi trọng lễ nghi, chuyện đó chỉ có ở mấy người trong thành. Tại nơi sơnthôn này, ngoại trừ một số quy củ thâm căn cố đế không thể vượt qua, vídụ như nhị thúc không thể thành thân với chất nữ, cách ăn mặc ở, cáchgiao tiếp giữa nam với nữ cũng không hề hà khắc. Tiểu thư nhà giàu người ta là cửa lớn không ra cửa sau không tới, trước khi động phòng cũngkhông thể thấy mặt tướng công. Nhưng các cô nương 15, 16 tuổi trong thôn thường hay đi làm hoặc ra bờ sông giặt quần áo, gặp được thiếu niên vừa mắt, cứ mắt qua mày lại với người ta, thình thoảng nói một vài câuchuyện cũng không có gì.

Cho nên, trong mấy ngày mùa này, các nam nhân sợ nóng xắn hết tay áo lên làm việc, thậm chí chỉ mặc một cáiáo ngoài ngắn không tay cũng không cần lo lắng cô nương nhà ai đi quatrông thấy mắng là đồ lưu manh!

Hôm nay Tống Mạch cũng mặc một áo ngắn bằng vải thô, hai tay áo được vén lên, lộ ra cánh tay rắn chắc.

Đường Hoan chợt lóe lên một ý tưởng, nàng bước nhanh tới bên hắn.

Tống Mạch khó hiểu nhìn nàng bước lại gần, "Làm sao vậy?" Mũ rơm vừa đặtxuống, má nàng bị phơi nắng đến hồng rực, tóc mai ẩm ướt, nhưng chẳng có chút khó coi nào, ngược lại giống y như quả đào vừa chín tới. Hắn giậtmình, vội vàng rời tầm mắt đi.

Đường Hoan còn cách hắn năm, sáu bước thì dừng lại, mi mắt cụp xuống, thẹn thùng nói: "Nhị thúc, để con, con giúp thúc bó lúa lại? Thúc gặt, con bó..."

Tống Mạch ngần ra, rồi lập tức có phản ứng, chắc là chất nữ gặt lúa mệt rồi.

Hắn săn sóc cười: "Không cần, con đến đầu bờ nghỉ ngơi đi. Ùm, cũng không còn sớm nữa, bây giờ về nấu cơm cũng được rồi."

Đường Hoan cúi đầu không nói lời nào, nhưng vẫn không đi.

Tống Mạch không lay chuyển được nàng, đành phải đồng ý để nàng đi theo sau hắn bó lúa lại.

Đường Hoan cố ý đứng bên cạnh hắn, không kiêng nể gì dõi theo hắn, chăm chúnhìn gò má lạnh lùng của hắn, cần cổ lộ ra, cánh tay rắn chắc, đôi chândài, còn cả cái mông cong của hắn lộ ra khi hắn cúi người xuốngnữa. Chân dài mông cong, nàng chỉ muốn xông lên nắm một cái!

Im lặng thưởng thức nửa ngày, vào lúc nghỉ ngơi ngắn ngủi, nhìn động tácmê người khi Tống Mach ngửa đầu uống nước, đột nhiên lương tâm của Đường Hoan bùng phát, cảm thấy mình dùng mắt chiếm bao nhiêu tiện nghi của Tống Mạch như vậy hình như có chút không công bằng.

"Nhị thúc, con cũng muốn uống nước." Nàng đứng lên, tiếp lấy bình nước của hắn.

Tống Mạch mim cười đưa cho nàng.

Đường Hoan nhận lấy, học Tống Mạch ngửa đầu như vậy, xoay mặt qua, đối diện với hắn.

Nàng mặc một cái áo vải cũ, vốn là màu trắng nay đã trở nên hơi ngà, còn hơi nhỏ một chút. Nàng vừa nhấc tay lên, khuôn ngực đẫy đà càng thêm vươncao. Ánh mắt Tống Mạch vô ý xẹt qua, mặt nóng lên, đang định xoay người, tay Đường Hoan chợt rung lên, cả nửa bình nước chảy hết vào vạt áonàng. Nước nhanh chóng loang ra, bộ quần áo đơn bạc ướt đẫm, dính

sátvào ngực nàng, một bên ngực đẫy đà hoàn toàn lộ ra, một bên ngực kháccũng đang trong trạng thái ẩn ẩn hiện hiện.

Bên dưới Tống Mạch căng lên.

Tống Mạch nhỏ giống đang tận mắt nhìn thấy cảnh sắc mê người kia, cũng nhiệt tình ngầng đầu lên.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 22: Khát Vọng

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

"A, nước chảy ra hết rồi!"

Đường Hoan bối rối đẩy bình nước ra, cúi đầu nhìn xuống ngực mình, thấy cảnhtượng kiều diễm bên dưới, nàng xấu hổ ngẩng đầu lên, vừa vặn đối diệnvới ánh mắt ngập tràn lửa nóng của Tống Mạch.

Nàng xấu hổgiận dữ trừng hắn một cái, hai tay che ngực vội vàng quay đi, giọng nóivừa ngượng ngùng lại mang theo chút thầm oán: "Nhị thúc, thúc đừng nhìnnữa!" Giống y như cô gái nhỏ làm nũng trước mặt tình lang.

Đầu óc Tống Mạch rung động, chợt ý thức được mình đang làm điều không đúng, lắp bắp giải thích: "Cẩm Chi, nhị thúc, nhị thúc không phải cố ý! Con,con mau trở về đổi xiêm y đi!"

Đường Hoan đứng yên ở đó, đầu cúi càng thấp.

Tống Mạch có chút hoảng sợ, chẳng lẽ...chẳng lẽ chất nữ hiểu lầm hắn càn rỡ nên tức giận?

"Cẩm Chi, thực sự không phải nhị thúc cố ý đâu, ta..."

"Nhị thúc, thúc đừng nói nữa, đương nhiên con biết thúc không cố ý, người là nhị thúc của con, làm sao có thể...Nhị thúc, con, con, người con ẩm ướt thế này rồi, thúc bảo con làm sao có thể trở về đây? Trên đường đi baonhiêu người như vậy, bị người ta nhìn thấy, con, con làm sao còn có mặt mũi mà sống tiếp nữa?" Đường Hoan nhìn sang ruộng lúa xung quanh, sau đó nhanh chóng ngồi xuống, hai bàn tay siết chặt lấy hai cánh tay, xấu hổkhông chịu nổi.

Nhìn bóng dáng nhỏ bé của nàng ngồi ở đó, Tống Mạch hối hận cực kì, vì sao hắn lại không nghĩ tới việc này?

Bây giờ nên làm thế nào đây?

"Con có mang khăn không? Cứ lau trước đã..." Đầu hắn đầy mồ hôi, vừa nói vừa cố gắng dập tắt lửa nóng bất thình lình nổi lên.

Đường Hoan lắc đầu, "Thôi nhị thúc, thúc làm việc đi, con ngồi ở đây một lát, trời rất nóng, sẽ nhanh khô thôi."

Tống Mạch há mồm muốn nói với nàng rằng mặc quần áo ướt như vậy thì không tốt cho sức khỏe nhưng nếu không như vậy, hắn cũng không nghĩ ra cáchnào tốt hơn, chần chừ một lát cuối cùng đành bất đắc dĩ xoay người, tiếp tục đi làm. Trong đầu lại nghĩ buổi trưa phải nấu cho chất nữ một bátnước gừng, hẳn chất nữ sẽ không sao.

Đi được thêm vài chục bước, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng động. Tống Mạch quay đầu, chợt phát hiện không thấy chất nữ đâu, bên ruộng chưa gặt có một tảng đálớn, hai chân nhỏ của chất nữ chợt lộ ra.

Hắn hoảng sợ ném bó lúa trong tay chạy tới nơi đó.

Chạy tới nơi mới phát hiện chất nữ đang nằm trên mặt đất, lấy mũ rơm chemặt, áo ngoài cởi ra vén sang hai bên lộ ra da thịt trắng nõn mịn màngbên trong cùng với cái áo yếm bị ướt một nửa, hai đỉnh hồng phấn nho nhỏ dựng thẳng trên bầu ngực no đủ, ánh nắng mặt trời chiếu vào khiến hắnnhìn thấy thật rõ. Cổ họng Tống Mạch khô rát, ánh mắt dừng lại ở eo nhỏmà cái yếm của nàng không che hết, tinh xảo như vậy đáng yêu như vậy, tựa như chỉ cần hai bàn tay của hắn cũng có thể bao được hết.

Hắn chợt hiểu ra chất nữ muốn làm gì, chuẩn bị xoay người rời đi, âm thầm hy vọng chất nữ không chú ý tới mình.

"Nhị thúc!"

Tựa như nghe được tiếng động, Đường Hoan lấy mũ rơm ra, chợt phát hiện trên đỉnh đầu mình là một nam nhân hai má đỏ bừng. Nàng hét lên một tiếngrồi kéo áo ngoài vào, hai mắt nhắm lại, e thẹn nói: "Nhị thúc, con, connghĩ như vậy quần áo sẽ mau khô hơn, thúc, con, con không phải cố ý cởiđồ ra…nhị thúc!"

Nàng xấu hổ xoay người giấu mặt đi, dáng người linh lung càng thêm rõ ràng.

"Không sao, không sao, nhị thúc...còn tưởng con bị say nắng nên ngất xỉu...vậy con cứ nằm đi, thúc đi đây!"

Tống Mạch hoảng hốt bỏ chạy.

Đường Hoan cười đến run người, cố gắng che miệng không để mình phát ra âm thanh gì.

Đã nhìn nhiều đến thế rồi, vẫn còn muốn giữ quan hệ thúc cháu đơn thuần nữa sao?

Mơ đi!

Buổi trưa, Tống Mạch cùng Đường Hoan về nhà, việc đầu tiên hắn làm là nấu nước gừng cho nàng uống.

Đường Hoan cầm một bát to, cảm động đến mức lệ tràn khóe mi: "Nhị thúc, thúc đối với con thật tốt, sau này nếu con có thể gặp được một nam nhân đối tốt với con chỉ bằng một nửa thúc thôi, con đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi."

Tống Mạch cười trêu nàng: "Ngốc à, yên tâm đi, sau này nhị thúc sẽ tìm chocon một tướng công còn tốt hơn thúc nhiều, nhất định khi con gả đi

ngàynào cũng sống thật vui vẻ." Chất nữ đẹp như vậy tốt như vậy, nam nhânnào lấy được nàng chính là có phúc lớn. Việc hôn nhân với Đổng gia coinhư mắt của hắn và đại ca bị mù, sau này, nhất định hắn phải xác định rõ nhân phẩm của nhà trai rồi mới đính

hôn, không thể để chất nữ chịu nửa điểm thương tổn.

Đường Hoan bĩu môi xinh, ngửa đầu nhìn hắn, tròng mắt lấp lánh, "Nhị thúc, ở trong lòng Cẩm Chi, thúc chính là nam nhân tốt nhất, trên đời này sẽkhông có ai tốt hơn thúc nữa."

Vẻ mặt nàng rất chân thành,trong mắt có một tia tình ý say đắm khó có phân biệt, Tống Mạch khônghiểu sao lại cảm thấy có chút khẩn trương, đang định tìm tòi nghiên cứucẩn thận, nàng lại cúi đầu tiếp tục uống canh. Trong lòng đột nhiên trào lên cảm giác mất mát, vì sao lại mất mát? Hắn không dám nghĩ tiếp. Tống Mạch lắc đầu, không nghĩ nữa, đi ra ngoài nấu cơm.

Sau khi ăn xong, hắn kiên trì bắt Đường Hoan ở nhà, nói thế nào cũng không cho nàng đi ra gặt lúa nữa.

Đường Hoan tiễn hắn ra tận cửa lớn, đứng tựa vào cửa lưu luyến nhìn theo hắn: "Vậy nhị thúc nhớ trở về thật sớm đó, con sẽ làm cơm tối chờ thúc."

Tống Mạch vui vẻ đồng ý, đi nhanh về phía trước. Quẹo qua một ngã rẽ, hắnchợt xúc động quay đầu lại, bất ngờ phát hiện ra chất nữ vẫn đứng ở đónhìn hắn. Ánh mắt chạm vào nhau, nàng nhoẻn miệng cười với hắn, giốngnhư một đóa hoa tường vi rực rỡ, kiều diễm bức người.

Tim như ngừng đập, đầu óc Tống Mạch mờ mịt, còn chưa kịp nghĩ ra nên đáp lại thế nào, tấm mắt đã bị vách tường che khuất.

Bước chân chợt dừng lại, hắn nhớ tới cảm xúc khác lạ vừa rồi. Chất nữ ỷ lại vào hắn, chất nữ nhìn theo hắn, chất nữ chờ hắn trở về như vậy, thật sự

càng ngày càng giống như một thê tử...

Tại sao lại xuất hiện giấc mơ hoang đường đến nhường này?

Tống Mạch ảo não siết chặt tay.

 \sim

Hắn đi rồi, Đường Hoan đóng chặt cửa lớn rồi đi vào phòng trong, chui vàotrong ổ chăn của Tống Mạch ngủ say. Mấy hôm nay vì giả làm chất nữ ngoan ngoãn hiếu thảo mà nàng chẳng thể nào ngủ đủ, tình hình hôm nay thânthiết cũng không đến nỗi tệ lắm, bây giờ nàng phải ngủ bù đến tối mới có thể tiếp tục trêu đùa Tống Mạch được.

Nàng vừa ngủ một lát mà đã đến hoàng hôn, ngủ đến trời tối luôn, đột nhiên nàng ngửi thấy mùi thơm của cháo hầm.

Đường Hoan hoảng sợ mở to mắt, vừa nhìn ra ngoài đã phát hiện trời tối lắm rồi.

"Nhị thúc?" Nàng kinh ngạc gọi lớn.

Có người đi đến trước cửa, cách một tầng rèm cửa nói với nàng, "Cẩm Chingủ dậy rồi sao? Vậy con mau đứng lên đi, cơm nấu sắp xong rồi."

Cho dù da mặt có dày đến đâu, Đường Hoan vẫn cảm thấy ngượng ngùng, đã hứa là buổi tối sẽ nấu cơm, ai ngờ...

Nàng chậm chạp mặc xiêm y vào rồi đi ra ngoài rửa mặt, hai má nhăn nhó đứngbên cạnh Tống Mạch, đỏ mặt giải thích: "Nhị thúc, con, con buổi trưa cóchút buồn ngủ nhưng nằm trong chăn mãi mà không ngủ được, nhắm mắt lại,trong đầu lại hiện ra những hình ảnh....con rất sợ, chùm kín chăn mà cũngkhông dám mở mắt, nghĩ tới tối qua có nhị thúc ôm con sẽ không còn sợnữa nên mới đắp chăn của thúc lên, rồi, rồi ngủ say mất....Nhị thúc, thúc,

thúc trở về từ lúc nào vậy? Thúc đã mệt mỏi cả một ngày rồi, vì sao lại không gọi con dậy để chất nữ nấu cơm cho thúc ăn..."

Tống Mạch đang thái dưa chuột ở bên cạnh, thấy hai má nàng đỏ bừng, thì cườinói: "Không việc gì, ngủ thì cứ ngủ đi, nhị thúc không mệt chút nào đâu. Được rồi, giúp nhị thúc bê bàn ra, rồi ăn cơm thôi."

Đường Hoan ngoan ngoãn làm theo.

Gạo trắng tinh vo thật kĩ hầm nhừ làm cháo, bỏ vào chút muối rồi trộn vớidưa chuột dấm chua, lại thêm một đĩa dưa muối, còn có cả một quả trứnggà, đó là trứng gà Tống Mạch bỏ thêm vào khi nấu cháo, đương nhiên không phải để cho hắn ăn mà là cho chất nữ ngoan của hắn. Trứng gà nhúng quanước lạnh rồi, không còn nóng lắm, hắn đưa cho nàng: "Ăn đi, hai ngàynay con gầy đi nhiều quá."

Đường Hoan nhận lấy trứng gá, lặng lẽ nhìn xuống bộ ngực của mình, rất muốn hỏi Tống Mạch làm sao mà biếtnàng gầy đi nhiều, chẳng lẽ là sờ ngực mà ra? Bộ ngực của nàng rõ rànglà rất hùng vĩ nha!

Nàng thuần thục bóc trứng gà sau đótách ra một nửa cho hắn, "Nhị thúc ăn đi, dù sao cũng là trứng gà nhàmình, lần sau nhị thúc đừng chỉ nấu cho mình con, mỗi người chúng ta một quả. Người là nhị thúc của con, làm việc vất vả như vậy rồi còn ănkhông đủ nữa, chất nữ sẽ đau lòng."

Nàng nói nàng đau lòng cho hắn...

Tim Tống Mạch không chịu khống chế đập nhanh liên hồi. Lời nói này, làm sao chất nữ có thể nói ra đây?

Nhưng cũng đúng thôi, bọn họ là thúc cháu, chất nữ vẫn luôn coi hắn là thúcthúc ruột thịt, đương nhiên là nghĩ cái gì thì nói ra cái ấy.

Nhân lúc hắn còn đang sửng sốt, Đường Hoan mim cười bỏ trứng gà vào trong bát hắn.

Đối diện với khuôn mặt tươi cười của nàng, Tống Mạch cũng không tự giác mim cười.

Sau khi ăn xong, Đường Hoan chủ động giành lấy việc rửa bát, rửa xong rồinàng còn hỏi Tống Mạch: "Nhị thúc, con đi nấu nước tắm đây, nhị thúc đãtắm chưa?"

Tống Mạch vừa đi nhốt gà trở về, "Con cứ đuncho con thôi, nhị thúc tắm nước lạnh là được." Hắn rửa tay rồi giúp nàng rửa sạch thùng tắm, đem vào phòng phía tây, khi đi ra, không nhịn được thử thăm dò hỏi: "Cẩm Chi, hay là đêm nay con chuyển về phòng phía tây ngủ đị?" Chung quy cũng là một đại cô nương rồi, hai người ngủ cùng một phòng thì không tốt lắm.

Đường Hoan ngồi xổm trong bếpđun nước, hai mắt nhìn chằm chằm ngọn lửa cháy bập bùng, môi mím chặtlại, không nói gì, chỉ vươn tay ra đút thêm một que củi.

Đây là không muốn sao...

Tống Mạch bất đắc dĩ thỏa hiệp: "Thôi vậy, qua hai ngày nữa chờ con quen rồi nói sau."

Khóe môi Đường Hoan lập tức cong lên, Tống Mạch nhìn thấy, cảm thấy thật buồn cười, thầm nghĩ chất nữ vẫn còn là tiểu hài tử a...

Nước đun xong, hai người thay nhau rửa mặt.

Rửa xong rồi, Đường Hoan tết tóc lại rồi đi đến nhà phía đông.

Tống Mạch không gội đầu, mệt mỏi một ngày trời, giờ hắn chỉ muốn ngủ yên một giấc.

Đường Hoan mặc trung y đứng trong phòng, tóc thì dùng khăn búi lên. Thấy Tống Mạch chuẩn bị nằm xuống, nàng liền đi đến cạnh giường, nhỏ giọng hỏi:"Nhị thúc, thúc đã ngủ chưa?"

Tống Mạch lập tức ngồi dậy, "Chưa, làm sao vậy?"

Đường Hoan tuột khăn ra đưa cho hắn, "Nhị thúc, tóc con dài quá, đứng lau rất mỏi tay, thúc giúp con được không? Trước kia đều là cha con..." Nói được một nửa thì không nói tiếp được nữa.

Trong lòng Tống Mạch tê rần, không chút do dự tiếp lấy khăn, "Đưa cho thúc, nhị thúc giúp con."

Đường Hoan yên lặng đưa cho hắn. Tống Mạch ngồi xếp bằng ở đầu giường gần lòsưởi, cần thận lau tóc giúp nàng, từ trên xuống dưới. Ánh mắt chạm vào vành tai trắng mịn của nàng, hắn lập tức nhắm mắt lại.

"Ưm, thật thoải mái a, có nhị thúc thật tốt." Đầu Đường Hoan nhẹ nhàng đung đưa theo động tác của hắn, giọng nói mềm mại, "A, nhị thúc nhẹ chút, con đau..."

Trời bên ngoài đã tối mịt, nhà người trong thôn đếnbuổi tối cũng không đốt đèn, có một số việc sờ soạng là có thể làm được, nếu không thể thì chờ đến hừng đông là được. Tống gia cũng không phảingoại lệ, nhưng đêm nay, Đường Hoan cố ý thắp một ngọn nến.

Trong căn phòng khép kín, ánh nến vàng dìu dịu mờ nhạt, trên chóp mũi vươngmùi thơm ngát của con gái, bên tai là tiếng nàng mềm mại duyên dáng gọi, hô hấp của Tống Mạch không chịu không chế càng ngày càng trở nên nặngnề, chỉ ngóng trông mau mau chấm dứt. Đáng tiếc, bởi vì chột dạ nên hắnvẫn không dám yêu cầu nàng đừng nói gì.

"Nhị thúc, lưng áo con bị ướt rồi, để con ngả đầu về phía trước bên cạnh giường đi."

"Được."

Vì thế Đường Hoan xoay người ra cạnh giường, cúi đầu, mái tóc đen dài cũng được chuyển lên phía trước.

Động tác của Tống Mạch chợt cứng đờ.

Tư thế này, sườn mặt và cần cổ của nàng đều lộ ra, trung y rộng thùng thình theo động tác của nàng mà càng thêm lỏng lẻo, đỉnh tuyết trắng đầy đà bên trong càng lộ ra nhiều hơn, nhìn thấy thật mê người.

Nếu vừa rồi cảm giác chỉ có khẩn trương, thì bây giờ cảm giác của Tống Mạch chính là nóng rực.

Nhưng hắn chỉ có thể làm bộ như không thấy, nếu như hắn bỏ dở nửa chừng, chất nữ mà truy hỏi, vạn nhất...

Hắn lấy khăn bao xung quanh mái tóc dài của nàng, nhẹ nhàng chà xát, nhắm mắt không dám nhìn nàng.

Hắn không nhìn nhưng Đường Hoan lại liếc mắt nhìn hắn. Tại vì vị trí nênnàng chỉ có thể nhìn thấy từ ngực hắn trở xuống, nếu ngẩng lên trênnhìn, hắn có thể phát hiện ra động tác của nàng. Bên trên ngực đươngnhiên cũng không có gì hay mà xem, nhưng vì sao giữa hai chân hắn lạinhô lên thế này? Tuy bị hắn cố ý dùng trung y che khuất nhưng Đường Hoan vẫn tinh tường nhìn thấu.

Đường Hoan cười khẽ.

Nam nhân này, thành thật thì thành thật, cuối cùng vẫn không chịu được trêu chọc.

Sư phụ nói, không có nam nhân nào bị cám dỗ rồi còn có thể bình thường, sẽ thực dễ dàng động lòng a, đó là một loại bản năng muốn bộc phát ra, bản

năng thức tỉnh rồi, càng khống chế càng áp lực, lại càng thêm khátvọng.

Nàng ở bên cạnh hắn quyến rũ hắn. Hắn không phải ngườicanh rừng, hắn là nhị thúc của nàng, hắn phải chăm sóc nàng, cho nênngay cả tránh né hắn cũng không thể. Như vậy, Tống nhị thúc, thúc còn có thể kiên trì bao lâu đây?

Đáng tiếc, nàng cần thêm một cơ hội tỏ tình với hắn, cơ hội chưa đến đã mạo muội thổ lộ sẽ khiến hắnhoài nghi. Quan hệ thúc cháu chính là gông xiềng vây khốn hắn cũng chính là trở ngại chính khiến nàng không thể dộng thủ.

Lau tóc xong, phía sau lưng của Tống Mạch đều ướt đẫm cả.

Đường Hoan làm như không có việc gì treo khăn lên, thổi tắt nến rồi cởi giày lên giường.

Tóc không nhỏ nước nữa nhưng vẫn còn ẩm, Đường Hoan đành tìm việc làm: "Nhị thúc, tóc con vẫn còn ẩm nên chưa ngủ được, ngồi mãi cũng chán hayđể con giúp thúc xoa bóp vai đi? Thúc làm việc một ngày rồi, bả vai nhất định rất nhức mỏi."

Trải qua đợt tra tấn kéo dài vừa rồi,khốn khổ của Tống Mạch đã sớm được bình ổn nhưng hắn không dám đồng ývới nàng, vừa nằm xuống đã buồn ngủ: "Không cần, bây giờ nhị thúc chỉmuốn ngủ, nếu không con cứ thắp nến lên khâu vá quần áo đi, đến khi tóckhô thì ngủ tiếp."

"Nhị thúc, cha con không cho con thắp nếnmay vá vào buổi tối, cha nói là mắt sẽ dễ bị hỏng." Đường Hoan mặt đốimặt với hắn, nhỏ giọng nói.

Tống Mạch nghĩ vậy cũng đúng, "Ùm, vậy con..."

Đường Hoan làm nũng nhào đến bên người hắn, "Nhị thúc, thúc cũng đừng kháchkhí với Cẩm Chi như vậy. Thúc chăm lo cho con nhiều như vậy, Cẩm

Chi chỉ muốn hiếu kính người. Trước kia con lúc nào cũng xoa bóp bả vai cho cha con, giờ cha con đi rồi...con chỉ có mình thúc là người thân để hiếukính, thúc đừng khách khí với con như vậy được không? Nếu thúc lại tiếptục khách khí với con, con sẽ cảm thấy trong lòng thúc thực ra vẫn cònđể ý chuyện của nãi nãi, không coi Cẩm Chi là chất nữ ruột thịt..."

Trong bóng tối, hơi thở ấp áp của nàng phả vào, bộ ngực mềm mại đặt trênngười hắn, cả người Tống Mạch cứng ngắc không thể nhúc nhích. Về phầnnàng nói cái gì, hắn nghe thấy nhưng lại giống như không nghe thấy,trong đầu chỉ có ý niệm duy nhất là đồng ý với nàng, đồng ý xong rồi,nàng sẽ đứng lên, "Vậy được, Cẩm Chi giúp nhị thúc xoa bóp vai đi."

"Vâng, vậy nhị thúc mau ngồi lên đi!"

Đường Hoan vui vẻ ngồi thắng dậy.

Tống Mạch như trút được gánh nặng, chậm rãi ngồi dậy, ngồi xếp bằng, lưng quay về phía nàng.

Đường Hoan tiến lại gần hắn, tay nhỏ bé cởi áo hắn ra: "Nhị thúc, cách xiêm y mà xoa bóp sẽ phải dùng nhiều sức, thúc cởi trung y ra đi, trong phòngtối lắm, nhị thúc không cần cảm thấy ngượng ngùng đâu. Hơn nữa, con còn nhớ cha đã từng nói, nương mất sớm, nãi nãi không thích con, cha lạithường xuyên bận rộn không lo được cho con, người trước đây chăm lo connhiều nhất chính là nhị thúc, đến ôm con xì xì hay tắm rửa cho con nhịthúc cũng làm hết rồi...nếu bây giờ nhị thúc còn ngượng ngùng trước mặtCẩm Chi vậy sau này Cẩm Chi gặp thúc chẳng phải sẽ xấu hổ lắm sao?"

(cái vụ "ôm con xì xì" này chính là...chính là...giải quyết nỗi buồn nhẹ cho trẻ con ấy mà :))))

Tống Mạch dở khóc dở cười.

Hai việc này có thể nói nhập làm một sao? Khi đó nàng còn nhỏ hắn có tắmrửa cho nàng cũng không cần lo lắng người ngoài nói gì. Bây giờ chất nữlớn rồi, chưa nói đến chuyện hắn để tay trần cho nàng xoa vai, chỉ riêng chuyện hai người ở chung một phòng, nếu truyền ra ngoài nhất định sẽkhiến người ta chỉ trích.

Hắn muốn cự tuyệt.

Đường Hoan biết hắn không dễ dàng đồng ý như vậy nên mặt dày ôm lấy bả vairắn chắc của hắn, "Nhị thúc, thúc đồng ý với Cẩm Chi đi, Cẩm Chi, CẩmChi chỉ muốn hiếu kính thúc như hiếu kính với cha con thôi!"

Chẳng lẽ chất nữ vẫn không thể chấp nhận việc đại ca qua đời nên hoàn toàn đem hết tình cảm cha con đặt lên người hắn?

Tống Mạch miên man suy nghĩ, nhất thời không đành lòng đồng ý, nhắm mắt lại, cởi trung y.

"Nhị thúc thật tốt, vậy con bắt đầu xoa bóp cho nhị thúc nhé, nếu dễ chịurồi, nhị thúc nhớ nói cho con biết một tiếng!" Đường Hoan quỳ gối xuống, hai tay đặt lên vai hắn, dùng sức ấn nhẹ.

Tống Mạch thựckinh ngạc. Ngoại trừ lúc đầu đối mặt với nàng mang đến cho hắn cảm giáckích thích khác thường, giờ hắn đã nhanh chóng cảm nhận được cảm giácthoải mái, cả người như được thả lỏng, lực tay của chất nữ vừa vặn tựanhư đã rất quen thuộc với việc này.

Đại ca cũng từng để chất nữ hiếu kính thế này sao?

Tống Mạch cảm thấy có chút kì quái nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu đại ca cóthể, vậy người làm nhị thúc như hắn cũng không cần quá câu nệ, chung quy cũng vẫn là nhà mình, hắn với chất nữ không ai nói ra, người ngoài làm sao biết? Huống hồ bọn họ ngay thắng, chất nữ hiếu thuận với nhị thúc,đó là chuyện bình thường.

Lòng đang buộc chặt nay trở nên thả lòng, vật vẫn dựng thắng ở phía dưới nay cũng mềm xuống

Đường Hoan nhận ra thay đổi của hắn, cười hỏi hắn: "Nhị thúc, thoải mái không?"

Tống Mạch gật đầu.

Đương nhiên là thoải mái rồi, trong lòng Đường Hoan oán thầm. Tuy không có võ công nhưng dù sao nàng cũng đã học qua về huyệt đạo trên cơ thể người, huyệt đạo nào ấn vào thì thoải mái, huyệt nào trọng yếu sẽ khiến ngườita mất mạng, nàng đều biết rõ, hơn nữa khi bé còn được sư phụ xoa bópnhiều lần. Sau này sư phụ còn cho nàng một quyển bí kíp xoa bóp, dặnrằng: Dùng cái này trên người nam nhân, trừ khi kẻ đó trời sinh không "giơ" nổi nếu không sẽ không có nam nhân nào không "cứng" lên.

Nàng im lặng nở nụ cười, "Nhị thúc, vậy thúc để con xoa xoa thắt lưng cho thúc đi?"

Con người trời sinh đã muốn hưởng thụ, đã đi được một nửa, đắm chìm trongsự hiếu thuận của chất nữ, khi bình tĩnh trở lại rồi, Tống Mạch đươngnhiên không còn phản đối nữa, "Được, nhưng sức con yếu, ấn mấy cái làđược, đừng cố quá sẽ mệt. Bây giờ nhị thúc đã thoải mái lắm rồi."

Đường Hoan nói một câu hai nghĩa: "Nhị thúc không cần lo lắng, chất nữ sẽ khiến thúc càng thoải mái hơn."

Nói xong, ngón tay thon thon từ từ chuyển xuống phía dưới, ba ngón tay ở giữa chia ra đặt ở hai nơi, đôi môi đỏ mọng của nàng mập mờ phun ra lànhơi ấm nóng lên trên cột sống hắn, ngón tay cũng đồng thời ấn vào: "Nhịthúc, nơi này, thoải mái không?"

"Ùm...thoải mái."

Nhưng bả vai vốn xuối xuống nay chợt dựng đứng lên, thắt lưng đứng thẳng, hôhấp loạn nhịp, "Cẩm Chi, nhị thúc, nhị thúc mệt rồi, con cũng đi ngủ sớm một chút đi?" Một tay hắn khoác qua giữa hai chân, vụng trộm đè lại nơi đó, không cho mình kêu ra tiếng nào. Trong cơ thể tựa như có một ngọnlửa điên cuồng, mỗi khi ngón tay nàng ấn một cái, ngọn lửa kia càng bốccháy to hơn, cháy đến nỗi hắn không thể chịu đựng được, trong đầu tất cả đều là hình ảnh cấm ky đáng xấu hổ.

Trong giọng nói củaĐường Hoan không giấu được kinh ngạc và tiếc nuối: "Nơi này cũng thoải mái sao? Tiếc là trước kia giúp phụ thân ấn huyệt con không có chạm quanơi này..."

Tống Mạch đã khó có thể che dấu hơi thở dồn dập của mình. Không trách được, nếu đã chạm qua, đại ca dù thế nào cũng sẽkhông để chất nữ "giúp" nữa đâu.

"Cẩm Chi, nhị thúc, nhị thúc..."

Rốt cuộc Tống Mạch cũng không thể nào kiên trì được nữa, hắn vụt đứng lênrồi nhảy xuống: "Nhị thúc ra ngoài một lát, con cứ ngủ trước đi!" Nóixong liền xông ra ngoài luôn.

Đường Hoan bổ nhào vào trong chăn, phải cắn vào chăn mới ngăn được tiếng cười của mình.

Nàng dám cá, nhất định là Tống Mạch ra bên ngoài tự mình giải quyết.

Dưới chân tường trong hậu viện Tống gia, Tống Mạch quay mặt vào tường, mộttay giữ cạp quần, một tay "giúp đỡ" chính mình, dồn dập cử động. Hai mắt hắn nhắm nghiền, đôi môi khẽ nhếch tràn ra hơi thở nặng nề, trong đầuthoảng qua tất cả đều là hình ảnh bộ ngực đẫy đà cùng vẻ đẹp rực rỡ củachất nữ, trên lưng vẫn vương lại từng cái ấn say lòng của nàng, quanhquẩn bên tai là lời nói mềm mại của nàng: "Nhị thúc, thúc thoải máikhông?"

•

•

•

Hắn không thoải mái!

Động tác trên tay Tống Mạch càng nhanh hơn, cho đến khi hắn kêu lên một tiếng bắn tất cả ** ra ngoài!

 \sim

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khụ khụ, thực ra Tống Mạch rất may mắnnha, bây giờ là tra tấn nhưng tương lại thì lại hưởng thụ, kỹ thuật củaHoan Hoan nhà chúng ta rất tốt mà

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 23: Thiệt Tình

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trong bóng đêm, tiếng thở dốc ồ ồ của nam nhân dần dần lắng xuống.

Dục hỏa lui xuống, Tống Mạch chết lặng thắt lại dây lưng cũng không muốn về phòng ngay. Hắn dịch sang một bên, tựa vào vách tường, ngửa đầu nhìnmặt trăng.

Mới đầu tháng năm, trăng vẫn còn khuyết, cong cong như chiếc móc câu.

Tống Mạch thống khổ nhắm mắt lại.

Vì sao hắn lại có thể sinh ra ** với chất nữ chứ? Chất nữ là vì hiếu thuận nên mới xoa bóp vai cho hắn, vì sao hắn có thể!

Không được, từ giờ trở đi, sẽ không bao giờ để nàng chạm vào nữa, cho dù nàng có buồn cũng còn hơn là để hắn sinh ra tâm tư không nên có, càng lúncàng sâu.

Nhẹ nhàng rửa tay, Tống Mạch bước vào trong nhà.

Nàng đã nằm xuống, Tống Mạch nhẹ nhàng thở ra, cởi giày rồi lên giường, đắpchăn lên. Mệt nhọc cả một ngày, lại thêm vừa mới tự mình động tay giảiquyết, lúc này hắn đã không thể chịu đựng được nữa, vừa đặt lưng lêngiường đã ngủ luôn.

Hô hấp của nam nhân bên cạnh nhanh chóng trở nên đều đặn, từ từ, còn phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

Tối hôm qua vốn không có ngáy, có thể thấy được hôm nay hắn mệt biết bao nhiêu.

Đường Hoan mở to mắt, tay kéo bả vai hắn, chỉnh hắn nằm thẳng.

Tống Mạch hoàn toàn không biết gì cả, tiếng ngáy chỉ ngừng một lát rồi lại vang lên ngay sau đó.

Bàn tay nhỏ bé của Đường Hoan lén lút chui vào trong chăn, nắm lấy tay hắn. Tống Mạch không có phản ứng, nàng xốc chăn hắn lên rồi lặng lẽ dịchngười sang. Tống Mạch mơ mơ màng màng mở mắt ra, Đường Hoan phát hiệnhình như hắn sắp tỉnh nên nhanh chóng cọ cọ lên vai hắn, mềm nhẹ rênkhẽ, "Nhị thúc, một mình Cẩm Chi ngủ rất sợ, nhị thúc ôm con đi, nhithúc…"

Ý thức của Tống Mạch cũng chưa hề tỉnh táo, nghe chấtnữ làm nũng, hắn hoảng hốt nhớ về kí ức 10 năm trước, nên theo bản năngxoay người, kéo Đường Hoan vào lòng, vỗ nhẹ hai cái, mơ màng dỗ nàng: "Cẩm Chi ngoan, nhị thúc ôm con ngủ, ngoan a..." Bàn tay to vỗ vỗ vài cáirồi không cử động nữa, hắn lại một lần nữa lâm vào giấc ngủ say.

Đây là lần đầu tiên nam nhân này chủ động ôm nàng.

Đường Hoan nằm trong vòng tay rắn chắc của nam nhân này, thành thật đợi mộtlát. Chờ đến khi hắn ngủ say, tay trái nàng dịch đến dưới thắt lưng hắnchạm vào vật kia, trong lòng có chút ngứa ngáy.

Sắc đẹp ởtrước mặt mà vẫn không thể xuống tay, cảm giác này thực khó chịu. Vừarồi hắn ở bên ngoài đến non nửa canh giờ, tự mình làm đã lâu như vậy,nếu làm cùng nàng, nhất định còn dài hơn?

Aizzz, quá lãng phí, có đại mỹ nhân nũng nịu nằm bên cạnh mà còn vậy, nam nhân này...xứng đáng bị nàng hái 9 lần nha!

Một đêm ngủ thật ngon.

Đã có kinh nghiệm một lần, buổi sáng tỉnh dậy lại phát hiện chất nữ ngủcùng một chăn với mình, Tống Mạch đã nhanh chóng bình tĩnh lại, hơn nữaxiêm y trên người chất nữ rất chỉnh tề, hắn không cần lo lắng nàng độtnhiên tỉnh lại sẽ khiến hai người lâm vào xấu hổ.

Vì thế Đường Hoan rất phối hợp, khi hắn vừa rụt tay lại nàng liền tỉnh dậy, "Nhi thúc..."

Lúc này, tay trái nàng đặt bên ngoài trung y của hắn, ôm chặt eo hắn, đầu nàng chôn ở hõm vai hắn.

Phát hiện ra tình trạng này, Đường Hoan chợt sửng sốt, vừa ngây thơ lại cóchút ngượng ngùng nói: "Nhị thúc, con, con làm sao lại chui vàotrong chăn của người chứ?"

Tống Mạch cũng không nhớ rõ. Nhưng khiến hắn buồn bực là, vì sao nàng vẫn chưa bỏ tay ra?

Đường Hoan không hề ngầng đầu, rầu rĩ nói: "Nhị thúc, con ôm thúc như vậykhiến thúc tức giận sao?" Tay có rụt lại nhưng vẫn khoác lên người hắn.

Tống Mạch cử động không được mà bất động cũng không ổn, đầu giống như hồdính, ngốc nghếch giải thích: "Không, không tức giận. Cẩm Chi, Cẩm Chigặp phải ác mộng mới ôm nhị thúc như vậy. Chỉ cần, chỉ cần Cẩm Chi cóthể ngủ ngon, chỉ cần con không ngại ôm nhị thúc sẽ nóng, nhị thúc đâucó tức giận gì..."

Cũng biết tìm cớ đấy chứ!

NhưngĐường Hoan cũng thực vừa lòng nên nàng dựa theo lời hắn nói mà đáp lại: "Vậy mấy ngày này Cẩm Chi đều ngủ bên nhị thúc nhé, buổi tối có tỉnh dậy cũng chỉ hoảng sợ trong chốc lát. Nhị thúc, có thể không?"

Tống Mạch muốn nói không thể nhưng hắn nên từ chối thế nào đây? Nói nàng đãlớn rồi không thể ôm một đại nam nhân như hắn ngủ sao? Vậy tình cảnh bây giờ của hai người tính là cái gì? Loại sự tình này, trừ khi nàng cảmthấy không ổn chủ động tránh đi, nếu không, vì thể diện của chất nữ, hắn là nhị thúc, tuyệt đối không có đạo lý nào có thể mở miệng trước. Vềphần chất nữ vì sao đột nhiên trở nên to gan ỷ lại hắn như vậy, nhấtđịnh là do đại ca qua đời quá đột ngột đã gây cho nàng chấn thương quálớn!

"Cẩm Chi, con, con cứ nằm đó, nhị thúc phải dậy đây."

Miễn cưỡng giải quyết nan đề, Tống Mạch cứng ngắc đứng dậy, mặc quần áo vào.

Đường Hoan ngửa đầu hỏi hắn: "Nhị thúc, vai thúc còn mỏi không?"

"Không mỏi, tối hôm qua con xoa bóp rất thoải mái." Tống Mạch vừa xách giày đi vào, vừa thuận miệng bịa chuyện.

Đường Hoan cười nói: "Vậy tối nay con lại xoa bóp giúp nhị thúc!"

"Không cần, một lần là đủ rồi, nhị thúc, nhị thúc đi nấu cơm đây!" Tống Mạch vội vàng rời đi.

Đường Hoan thoải mái duỗi lưng, nghiêng tai nghe tiếng Tống Mạch đun nước nhóm lửa.

Sau khi ăn xong, Đường Hoan vẫn không được đi theo hắn đến ruộng, cho đến trưa nàng mới cắp rổ đưa cơm cho hắn.

Trên đường gặp không ít con dâu các nhà cầm theo làn đưa cơm cho người nhà, các nàng mỉm cười chào hỏi với Đường Hoan, Đường Hoan học Cẩm Chi dịudàng đáp lại các nàng ấy. Có một phụ nhân hiếu kì hỏi vì sao Đổng MinhHoa không tới Tống gia hỗ trợ lại bị Đường Hoan vờ xấu hổ cho qua.

Nàng không muốn nói ra chuyện hai nhà đã từ hôn, người trong thôn thích nhất là tán chuyện, truyền ra ngoài, ngày tháng sau này nàng khỏi cần rakhỏi cửa nữa, đi ra ngoài sẽ chọc người ta quấn lấy hỏi thăm.

Đường Hoan thích nhất là sự yên lặng. Sư phụ nói nhiều người rất phiền, nàngcũng vậy. Cho nên làm một hái hoa tặc thực sự rất tốt a, ban ngày tínhhái nam nhân nào, buổi tối mò tới là được, một đêm vợ chồng, buổi sánglại tách ra, ai cũng không cần dây dưa với ai.

Đến đầu ruộng, thấy còn hơn bốn mẫu ruộng chưa gặt, Đường Hoan âm thầm phát sầu. Việcnhà nông chưa làm xong, nhất định Tống Mạch không thể nào có tâm tưkhác, chẳng lẽ bao nhiêu ngày như vậy chỉ có thể trêu cợt hắn thôi sao?Nàng nên tìm cơ hội nào để tỏ tình với hắn đây? Không có cơ hội tốt,chất nữ mạo muội quyến rũ nhị thúc, đây, đây rõ ràng không phải ngườitốt gì, không đem Tống Mạch dọa chạy mới là lạ!

"Nhị thúc, thúc lại đây ăn cơm đi!"

Số lúa hôm qua Tống Mạch gặt xong được xếp thành một đống thật cao, Đường Hoan đi tới sau đống

lúa, lớn giọng gọi hắn, gọi xong thì ngồi xổm xuống bày cơm ra.

Tống Mạch đứng thẳng lưng, vừa lau mồ hôi vừa đi đến bên nàng.

Hai người sóng vai nhau ngồi.

"Con còn chưa ăn sao?" Thấy hai bộ bát đũa đặt trên cái áo cũ, Tống Mạch kinh ngạc hỏi.

"Trong nhà chỉ có một mình con, ăn cơm cũng không ngon." Đường Hoan thân thiết nói, đầu tiên là đưa cho hắn một bát canh trứng hành, "Con sợ ăn mỗibánh sẽ khó chịu nên nấu một chút canh. Nhị thúc uống trước đi cho

nhuận họng." Canh cũng không còn nóng nữa, hành lá xanh biếc rắc lên trên,trứng gà vàng xốp, mới mẻ mê người.

Đó chính là điểm khácnhau giữa nhà có và không có nữ nhân. Nếu chỉ có mình Tống Mạch, làm sao có thể nghĩ ra việc nấu canh uống.

Hắn múc hơn nửa bát canh, ngửa đầu uống.

Đường Hoan nhìn cổ hắn, nam nhân này, vì sao lại đẹp thế chứ? Một thân áovải, da ngăm đen do phơi nắng vậy mà một chút cũng không ảnh hưởng đếncảm giác hắn đem lại cho nàng. Cũng bởi vì thế, chín giấc mộng, Đường Hoan biết nó không quá dài, càng đối nghịch với hắn, nàng lại càng cảm thấy thích thú.

Tống Mạch một hơi uống cạn, toàn thân sảng khoái, trán lại chảy đầy mồ hôi.

Đường Hoan lấy khăn tay ra, nâng tay lau mồ hôi cho hắn.

Không ai nói gì.

Một khác kia, giọng nữ nhân đang gọi người nhà ở đằng xa xa kia dường như đều ngừng lại.

Đường Hoan nhìn vào trán hắn, chăm chú lau, tựa hồ không hề chú ý tới ánh mắt khiếp sợ của nam nhân kia. Mà ở trong mắt Tống Mạch, mặt nàng đỏ như lòng đỏ trứng, môi đầy đặn đỏ mọng, lại gần hắn như vậy, gần đến mức hắn chỉ cần cúi đầu cũng có thể chạm vào nàng.

Hắn muốn lùixuống nhưng lại hết mực yêu thích dịu dàng như nước mà hắn không thểchạm tới, tham lam hưởng thụ động tác quá mức thân cận của chất nữ. Hắnyên lặng khuyên bảo mình, không có việc gì, chất nữ chỉ đang hiếu thuậnvới hắn, không cần ngạc nhiên.

Hắn khẩn trương nhìn đôi mắtxinh đẹp của nàng lại phát hiện bên trong dần dần hiện lên hơi nước, chỉ một lát thôi nước mắt trong suốt đã đong đầy khóe mắt, nàng lại tựa như ý thức được điều gì đó không đúng, thu tay lại định xoay người nhưngkhi nàng cụp mi mắt xuống, nước mắt to như hạt đậu đã rơi xuống, chảyxuống hai má mềm mại của nàng.

Lòng Tống Mạch cũng run theo,không kìm lòng được giữ chặt hai vai nàng, bức nàng đối diện với hắn, "Sao lại khóc?" Giọng nói tràn đầy lo lắng.

Đường Hoan launước mắt, nghẹn ngào: "Nhị thúc, trước khi phụ thân mất con đã phát hiện ra người kia thay lòng, buổi tối chỉ biết trốn ở trong chăn khóc, nhưng con nghĩ con còn có phụ thân rất yêu con, trong lòng liền không còn khổ sở như vậy nữa. Ngày đó, con vốn muốn nói với ông chuyện từ hôn, ai ngờ ông đi ra ngoài mãi mà không về...Nhị thúc, mấy ngày nay vất vả cho thúcrồi, nếu không có thúc, con thật sự không biết mình nên sống tiếp thếnào, người đối tốt với con một đã thay đổi một lại đi mất, con..." Nàng ôm mặt khóc nức nở.

Tống Mạch cực độ đau lòng, nhưng hắn ăn nói vụng về chỉ biết nói đúng hai câu: "Không khóc không khóc, vẫn còn nhịthúc bên con."

Đường Hoan nhỏ giọng thút thít: "Nhị thúc, thực ra con vẫn biết, hai ngày này cả đêm lẫn ngày con đều quấn lấythúc. Nhất định thúc, thúc cảm thấy con không tốt, không giống với dángvẻ nữ nhi nên có. Nhưng mà nhị thúc, con sợ lắm, nhắm mắt lại, trước mắt chỉ có một màu đen, dường như có người ở trong bóng tối bảo con, bảocon đi với hắn. Con sợ lắm, chỉ có ôm nhị thúc, trong lòng mới bình ổn...Nhị thúc, trải qua chuyện với Đồng Minh Hoa, chất nữ không còn muốn lậpgia đình, chỉ ngóng trông cả đời đều đi theo bên cạnh nhị thúc, để người che chở yêu thương."

Tống Mạch nhìn xung quanh, phát hiệnthấy không có ai, hắn không nhịn được xoa đầu nàng, chân thành nói: "Đừng nói ngốc nghếch, ta là nhị thúc

của con, là thân nhân còn lại duynhất trên đời của con, con có ôm nhị thúc cũng là chuyện bình thường,nhị thúc làm sao có thể trách con? Còn chuyện lập gia đình, con mới 16,sau khi quên hắn hoàn toàn, có thể nghĩ thông, đến lúc đó nhị thúc mớitìm cho con một chốn quy túc khác." Nói đến đây, trong lòng hắn chợt dấy lên cảm giác khổ sở, nhưng khổ sở ở đây, hắn không dám tìm hiểu.

"Vậy vì sao nhiều năm như vậy mà nhị thúc vẫn không lấy vợ?"

Đường Hoan quay đầu hỏi hắn, thấy vẻ mặt hắn kinh ngạc, nàng chợt nói tiếp: "Một mình nhị thúc một người rất tự do tự tại, con cũng muốn giống nhưnhị thúc. Lập gia đình thì có gì tốt? Gả đến lại phải giúp tướng cônghiếu thuận với cha mẹ, việc trong việc ngoài, gặp phải người tính tìnhkhó chịu còn phải nhẫn nhịn, chẳng thể làm chủ được cái gì. Trước kiacon cảm thấy chỉ cần một nam nhân tốt với con là đủ rồi nhưng bây giờcon mới hiểu, nam nhân chính là thứ không đáng tin cậy nhất, tốt với con chỉ là nhất thời, chẳng thể nào tốt với con cả đời, vậy vì sao con lạikhông thể ở nhà trải qua những tháng ngày an ổn? Trừ khi..."

Trong ánh mắt nghi hoặc của hắn, nàng cúi đầu, mặt phiếm hồng: "Trừ khi người nọ anh tuần giống như nhị thúc, cao lớn khỏe mạnh, trong nhà chỉ có một mình hắn, còn tốt với con y như nhị thúc, nếu không con chẳng muốn lấyai làm chồng!"

Giống hắn ư?

Vui sướng không thể khống chế tràn đầy trong ngực, mặt Tống Mạch nóng lên, không dám nhìn đi đầu, khiêm tốn nói: "Nhị thúc chỉ là một người thô thiển, nào có tốt như con nói. Con a, con từ nhỏ đã lớn lên ở trong thôn, chưa gặp quanhiều người, nếu..."

"Con chưa gặp qua nhiều người, vậy nhịthúc gặp qua nhiều người chưa?" Đường Hoan mất hứng ngắt lời hắn, siếtchặt khăn giận dỗi nói: "Con mặc

kệ, từ nhỏ con đã thích nhị thúc, cónhìn ai cũng không thấy tốt bằng nhị thúc, thủa nhỏ không hiểu chuyệncòn mơ ước lớn lên sẽ gả cho nhị thúc... dù sao về sau nếu nhị thúc khôngthể tìm thấy người nào sống chung cả đời, người cũng đừng ép con lập gia đình!"

"Ta..."

"Thôi, thúc mau ăn cơm đi, cơm nước xong thúc còn có thể nghỉ ngơi một lát." Đường Hoan gắp cho hắn miếng bánh to nhất, bĩu môi nói.

Tống Mạch không còn lời nào để nói, vùi đầu ăn cơm, trong lòng vẫn nghĩ ngợi về câu nói kia của nàng.

Thì ra từ nhỏ chất nữ đã thích mình, nếu, nếu không có tầng quan hệ này... quên đi, nghĩ thế nào cũng không có khả năng, hắn lớn hơn nàng 12 tuổi, nếu không phải hắn là nhị thúc của nàng, cô nương nhỏ như vậy, sao cóthể coi trọng hắn đây?

Đến khi nằm xuống tạm nghỉ, trên ngực giống như bị đá lớn đè nặng, đè đến không thể chịu nổi. Cố gắng mãi vẫnkhông thể đi vào giấc ngủ, Tống Mạch đứng dậy, tiếp tục làm việc.

Đường Hoan đành phải mang rổ về nhà.

Con đường vào thôn kia chính là đường chính của thôn Bạch Thủy, căn nhà bềthế nhất ở bên trái chính là Đổng gia. Đường Hoan không muốn đi đườngđó, giống như lúc đi tới, nàng tính đi con đường phía đông bên cạnh rừng cây, sau đó vòng qua.

Nàng không cần phải giả vờ, Đường Hoan đã tự tay giết người, nào còn sợ cánh rừng có người chết?

Nàng thoải mái đi, đang đi chợt nghe phía xa xa truyền đến tiếng nói cố tình đè thấp, hình như có nhắc tới tên Cẩm Chi.

Chẳng có việc gì làm, Đường Hoan tò mò lại gần.

Sau một cái cây, Tương Ngọc Châu quỳ gối trước người Đổng Minh Hoa, ôm đùi hắn đau đớn rơi lệ, "Biểu ca, vì sao huynh có thể đối với muội như vậy? Tống nhị thúc đã nói rõ muốn từ hôn, huynh không cho ta nói với cậu mợ, ta nghe lời huynh. Nhưng bây giờ kế mẫu của muội sắp xếp một mối hônnhân như vậy cho muội, nếu huynh không nói chuyện của hai ta với cậu mợ, nếu huynh không hướng cha nương cầu hôn muội, muội sẽ phải gả cho Trương lão gia đã ngoài 50 kia làm kế thất! Biểu ca, huynh sao có thểnhẫn tâm nhìn muội gả cho người như vậy?"

Đổng Minh Hoa không đành lòng.

Nhưng hắn vẫn chưa chết tâm với Cẩm Chi.

"Biểu muội, không phải ta không muốn giúp muội nhưng cha mẹ làm mối khó cãi, ta với Cẩm Chi là thanh mai trúc mã, hôn sự là do trưởng bối hainhà định ra, Tống nhị thúc không có tư cách làm chủ. Hơn nữa, bây giờ Cẩm Chi chỉ đang giận ta thôi, đến khi ta hỏi rõ nàng vì sao giận mìnhsau đó giải thích thỏa đáng, nàng nhất định sẽ tha thứ cho ta.

Tronglòng Đồng Minh Hoa ta chỉ có một thê tử duy nhất là Cẩm Chi, trừ khinàng không cần ta nếu không ta sẽ không lấy người nào khác. Biểu muội, mặc dù Trương lão gia có già nhưng gia cảnh hắn tốt, dưới gối không cócon trai, muội gả đi thay Trương gia khai chi tán diệp, ngày sau cũng có thể an hưởng phú quý."

Tương Ngọc Châu sững sờ nhìn hắn, đầu ngón tay siết chặt đến trắng bệch, "Nhưng, ta đã là người của huynh a!"

Đổng Minh Hoa nhẫn tâm nhìn về nơi khác, "Ngày ấy do ta say rượu, tỉnh lạikhông thể nhớ ra chuyện gì, không biết muội và ta rốt cuộc có như vậyhay không, ta..."

"Biểu ca!" Nước mắt Tương Ngọc Châu tuôn nhưmưa, "Biểu ca, chẳng lẽ ta ở trong mắt huynh chính là người ti bỉ vô sỉđến vậy sao?"

Trong mắt Đổng Minh Hoa hiện lên tia không đành lòng nhưng nghĩ đến chính trong cánh rừng này, nghĩ đến sự bình tĩnh lý trí đến đáng sợ của nữ nhân này, hắn nắm tay thành quyền: "Trước kia ta cảm thấy muội thực thiện lương nhưng ngày đó nhạc phụ vì chúng ta màngã vỡ đầu chết đi, việc thứ nhất muội nghĩ đến không phải là xin lỗiCẩm Chi mà là thanh danh của muội của ta, khi đó ta hoảng hốt nên mớinghe theo chủ ý của muội, sau ngẫm lại, muội thật đáng sợ. Hơn nữa, ngày ấy nhị thúc hiểu lầm ta, vì sao muội lại không giải thích cho ta lấynửa câu? Chẳng lẽ là đang cố tình làm hiểu lầm của nhị thúc càng thêmsâu, khiến ta chỉ có thể lấy mình muội? Biểu muội, nếu ta không thể vãnhồi tình cảm của Cẩm Chi, ta có thể lấy muội, nhưng bây giờ, ta sẽ không buông tay đâu."

Đường Hoan kinh ngạc nhíu mày, thì ra cha Tống chết là vì vậy?

Những kí ức tốt đẹp của cha Tống trong trí nhớ Cẩm Chi đột nhiên hiện lên,Đường Hoan dâng lên phẫn nộ không cách nào nói rõ, mối hận với Đổng Minh Hoa và Tương Ngọc Châu càng thêm sâu. Tương Ngọc Châu không nói làm gìnhưng đó là nhạc phụ của Đổng Minh Hoa đấy! Hắn hại chết cha ruột ngườita, bây giờ còn không biết xấu hổ lời nào nói ra cũng treo Cẩm Chi ởtrước miệng?

Đã gặp qua nhiều kẻ không biết xấu hổ nhưng chưa từng gặp một kẻ nào vô lại đến như vậy!

Đường Hoan thực lòng cảm thấy không đáng giá thay Cẩm Chi!

Tương Ngọc Châu vẫn chưa từ bỏ ý định cầu tình: "Biểu ca, biểu ca, huynh đừng nói vậy. Muội thừa nhận muội ích kỷ, nhưng muội thật lòng thích huynhmà! Huynh xem, muội khuyên huynh phủi sạch quan hệ tới cái chết của chaCẩm Chi cũng là vì tốt cho huynh với Cẩm Chi thôi. Nếu để nàng

biết sựthật, nàng làm sao còn có thể thích huynh nữa? Nếu muội thực sự độc ác, muội nên nói cho nàng, khiến nàng hận huynh, khiến huynh hoàn toàn hếthy vọng mới phải! Nhưng muội không có, bởi vì trong lòng muội có huynha! Biểu ca, muội biết huynh thích nàng, muội cũng đã chuẩn bị tốt để làm thiếp thất của huynh nhưng Tống nhị thúc đột nhiên đưa ra quyết địnhtừ hôn, thái độ còn kiên quyết như vậy, muội cũng rất bất ngờ, nhấtthời quên mất giải thích, như vậy là sai sao? Chẳng lẽ mong muốn làm thê tử của huynh cũng là sai sao?"

Nàng khóc đến độ không thởnổi, Đổng Minh Hoa cũng không đành lòng: "Đừng khóc, ta, ta không phải cố ý, chỉ là, chỉ là ta không biết vì sao Cẩm Chi lại đột nhiên không cần ta, ta không cam lòng!"

Tương Ngọc Châu nhào vào lòng hắn, oánhận đánh lên vai hắn: "Huynh không cam lòng, huynh không cam lòng vậymuội làm sao bây giờ? Người cha nhẫn tâm của muội rất xem trọng mối hônnhân này, bây giờ còn cho người đón muội về, chính là để bà mối Trươnggia nhìn tận mắt. Hôm nay muội vất vả lắm mới kéo được nhị đệ ở lại, sáng mai nhất định muội sẽ phải đi với đệ ấy, chờ đến khi huynh xác định rõ Cẩm Chi thực sự không cần huynh, muội, muội với huynh cũng vô duyênrồi! Biểu ca, biểu ca, huynh đừng đối xử với muội tàn nhẫn như vậy..."

Đổng Minh Hoa ôm nàng, ánh mắt lại nhìn đến triền đê phía xa xa, mới trước đây thôi hắn vẫn còn hay dẫn Cẩm Chi đến đó chơi.

"Biểu muội, muội yên tâm, buổi chiều ta sẽ tìm cơ hội gặp Cẩm Chi. Nếu, nếuta với nàng thật sự không thể, ta sẽ trở về với muội, hướng dượng cầuhôn. Nhưng nếu Cẩm Chi nguyện ý tha thứ cho ta, ta, ta chỉ có thể cô phụ tâm ý của muội. Ta đã có lỗi với Cẩm Chi một lần, ta không thể có lỗi với nàng

lần thứ hai."

Trong lòng hắn, Tương Ngọc Châu tuôn trào nước mắt, nhưng trong mắt đều là căm hận.

Biểu ca, nếu huynh thực sự dám cô phụ ta, vậy ta tuyệt không để hai người sống vui vẻ!

Lại qua thêm một khắc nữa, có vẻ đã thương lượng tốt rồi, hai người lần lượt rời đi.

Đường Hoan miễn cưỡng dựa vào một thân cây, suy nghĩ.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 24: Kích Thích

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan nhẹ bước trở về nhà.

Biết Đổng Minh Hoa sẽ đến tìm mình nên nàng không ngủ trưa nữa, soi gương điểm trang đơn giản một chút, rồi mang một chiếc ghế đầu ra ngoài hậu viện đặt ở dưới tán cây hồng tươi tốt, nàng dựa vào thân cây nhắm mắt ngơi. Bên cạnh đó còn có một khung thêu, bên trên là chiếc khăn thêu Cẩm Chi mới thêu được một nửa, mặt trên có một đôi uyên ương đã được hoàn thành, chỉ có lá sen bên trên là chưa thêu xong. Nếu không cóai thêu nó tiếp, vậy Đường Hoan chỉ cần đơn giản cắt một kéo, ngay chỗ giữa hai con uyên ương, đem chiếc khăn lụa được thêu tỉ mỉ xẻ làm đôi.

Đến khi Đồng Minh Hoa nhìn thấy, nhất định sẽ rất đau lòng?

Đây chính là bậc thang mà nàng cho Đổng Minh Hoa bước xuống.

Nàng muốn cho nữ nhân tên Tương Ngọc Châu biết cái gì gọi là múc nước giỏtrúc, ngoan ngoãn gả cho một lão già làm kế thất, cả đời cũng không thểnưởng thụ sự sung sướng mà chỉ có nam tử trẻ tuổi mới đem lại cho nàngta được; cũng muốn khiến cho gã Đổng Minh Hoa hèn nhát bội bạc kia thânbại danh liệt. Cũng không phải hoàn toàn là vì báo thù cho cha Tống,Đường Hoan tự nhận mình không hề có lòng tốt đến thế. Dù sao đó cũng làcha của Cẩm Chi, không phải là cha nàng, nếu là cha nàng, nàng sẽ làmcho hai người kia sống không bằng chết! Nàng làm như vậy, chính là vìkhông vừa mắt với bọn họ, mặt khác, nàng còn muốn mượn Đồng Minh Hoakích thích Tống Mạch.

Căn cứ vào trí nhớ của Cẩm Chi, trước đây Đổng Minh Hoa thường vụng trộm đến Tống gia tìm nàng.

Cửa lớn không dễ đi vào thì còn có tường cửa sau. Bây giờ Tống Mạch cònđang ở ruộng lúa làm việc, hơn nữa bây giờ là giữa trưa, trời nóng nhất, trên đường không có ai, Đổng Minh Hoa nhất định sẽ tiếp tục diễn lạitrò cũ.

Để đảm bảo không lặp lại sai lầm trong giấc mộng đầutiên, Đường Hoan đem cửa lớn ở chính viện, cửa nam của phòng bếp, tất cả đều đóng hết. Làm như vậy thì dù cho Tống Mạch có trở về bất chợt, nàng cũng có thể nghe thấy được tiếng động, kịp thời xử lí.

Đổng Minh Hoa đến đây thật.

Hắn vòng ra cửa sau Tống gia, xác định thấy không có ai nhìn, liền thuần thục trèo lên đầu tường.

Khi thực hiện hành động này, hắn đã suy nghĩ rất nhiều.

Từ lúc Cẩm Chi 12 tuổi xuất hiện quỳ thủy, hắn liền không trèo tường vàonữa. Mới trước đây, hắn dùng các loại cớ đến tìm nàng, trong lòng nàngvui mừng, tuy cảm thấy không ổn nhưng vẫn miễn cưỡng đồng ý. Đươngnhiên, hắn đến đây là để nói chuyện với nàng, chơi đùa cùng nàng, kể cho nàng nghe mấy chuyện lý thú khi đi học, mà không hề làm ra chuyện gìvượt quá lễ nghi. Sau khi nàng nói mình đã là đại cô nương, lén lút mãinhư vậy thì không tốt, hắn vì giữ cho nàng nên cũng

đành từ bỏ, hơn nữa khi đó hắn đã đọc nhiều sách, đã không còn là đứa trẻ bướng bỉnh trước kia rồi.

Thanh mai trúc mã...

Vừa ngọt ngào lại đắng chát...Đổng Minh Hoa nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi bờtường, đi về phía trước vài bước mới phát hiện bóng người quen thuộcđang ngồi dưới tán cây.

Xiêm y màu trắng, gò má gầy gò, lại tái nhợt, không hề hồng nhuận kiều diễm giống như xưa.

Nhạc phụ đi rồi, Cẩm Chi đau lòng biết bao...

Trong lòng dâng lên cảm giác đau đớn luyến tiếc, Đổng Minh Hoa nhẹ bước tới bên nàng.

Nàng đang nhắm mắt, là đang ngủ hay đang nghĩ chuyện gì?

Đi đến gần nàng rồi mà nàng vẫn như cũ chưa tỉnh. Đổng Minh Hoa thấy nàngtĩnh lặng đã lâu nhưng lại luyến tiếc không nỡ đánh thức nàng, tầm mắtchuyển từ khuôn mặt tinh tế của nàng xuống dưới bàn tay nhỏ bé nàng đang gối lên, sau đó nhìn đến khung thêu đặt bên dưới, nhìn mảnh khăn thêu trên khung, đôi uyên ương bị cắt thành hai nửa...

Lòng đaugiống như bị ai đâm vậy, Đổng Minh Hoa thống khổ nhắm mắt lại. Chiếckhăn tay này, là hắn tặng cho nàng, xin nàng thêu uyên ương cho hắn. Rốt cuộc hắn đã làm sai cái gì, vì sao nàng lại có thể nhẫn tâm tuyệt tình đến thế!

"Cẩm Chi..." Hắn nửa quỳ trước người nàng, cầm tay nàng, nhỏ giọng gọi.

Đường Hoan nhíu mi, chậm rãi mở to mắt.

"Cẩm Chi..." Đổng Minh Hoa khẩn cầu nhìn nàng, "Cẩm Chi, nàng đừng tức giận. Ta, ta thực sự rất nhớ nàng nên mới vụng trộm trèo tường vào. Cẩm Chitốt, rốt cuộc ta đã làm sai cái gì, nàng nói cho ta biết được không? Hai chúng ta bên nhau nhiều năm như vậy, nàng cứ thế nhẫn tâm từ hôn với ta sao?"

Đường Hoan chăm chú nhìn hắn, nhìn rồi lại nhìn, nước mắt tuôn rơi, tay rụt lại, vừa đứng dậy vừa dùng giọng nói đầy căm hận thốt lên: "Ngươi cút! Ngươi còn tới tìm ta làm gì!" Dứt lời, nàng ôm miệng chạy vào.

Đổng Minh Hoa vội vàng đuổi theo, trước khiĐường Hoan đóng cửa đã kịp với chân vào. Sức lực của nam nhân trời sinhlớn hơn nhiều so với nữ nhân, hắn mạnh mẽ chen vào, không để nàng đóngcửa, từ phía sau ôm lấy Đường Hoan, không cho nàng đi: "Rốt cuộc ta đãlàm gì khiến nàng phật ý, nàng nói cho ta biết đi! Ta làm sai, ta sẽnhận sai với nàng, ta sẽ sửa, nàng đừng không quan tâm tới ta đượckhông?"

Đường Hoan dùng hết sức lực toàn thân cào lên mu bàn tay hắn, "Ngươi buông ra!"

Đổng Minh Hoa bị đau hít một hơi, tức giận trong lòng bùng lên, mạnh mẽ xoay người con gái trong lòng lại, quát khẽ: "Cho dù có phán ta tội chết, nàng cũng nên để cho ta trước khi chết biết được vì sao mình chết chứ?!"

Đường Hoan hoảng sợ, sau đó cười lạnh với hắn: "Đổng Minh Hoa, đã đến mứcnày, ngươi còn giả vờ si tình trước mặt ta làm gì? Coi ta là đồ ngốc sao? Ta thực sự hận mình đã nhìn lầm ngươi!"

Đồng Minh Hoa chưa bao giờ nhìn thấy Cẩm Chi như vậy, lòng càng thêm nặng nề, "Ta..."

Đường Hoan kiên quyết hất hắn ra, nàng chỉ vào cửa sau rồi đuổi hắn: "Ngươicút! Đi tìm biểu muội tốt của ngươi đi! Ngươi đã cùng nàng ta làm ra đến loại chuyện đó rồi, còn tới tìm ta làm gì? Không phải ngươi muốn lấynàng làm vợ nạp ta làm thiếp sao? Đồng Minh Hoa, ta nói cho ngươi biết,ta thà rằng gả cho một tên ăn mày, thà rằng cả đời không lấy chồng cũngsẽ không làm thiếp cho ngươi!

Ngươi không xứng!"

"Tanói ra mấy lời này lúc nào chứ!"

Đổng Minh Hoa tức giận vô cùng, chỉ tay lên trời thề: "Ta, Đổng Minh Hoa nếu từng có ý nghĩ nạp Cẩm Chi làm thiếp trong đầu hãy để cho thiên lôigiáng xuống khiến ta chết không được tử tế!"

Đường Hoan giậtmình, ngơ ngác nhìn hắn, "Là, là chính mồm Ngọc Châu nói với ta, nóingươi với nàng đã làm ra chuyện vợ chồng...ta không tin ngươi làm chuyệnđó nhưng nàng, nàng liền đem chiếc khăn hồng nhiễm máu đưa cho ta, nói, nói đó là các ngươi..." Nàng cắn môi, không nói được nữa.

Tiện nhân Tương Ngọc Châu kia!

Đổng Minh Hoa thật sự hối hận đến chết! Nhọc cho hắn buổi trưa còn vì mấygiọt nước mắt ma quỷ của nàng ta mà mềm lòng, ai ngờ nàng ta lại có thểhãm hại hắn như thế!

Hắn tiến lên mấy bước, quỳ gối trướcngười Đường Hoan, "Cẩm Chi, ta là người thế nào nàng còn không rõ sao? Trong lòng ta từ trước tới giờ chỉ có một mình nàng, nàng làm sao lạitin lời Tương Ngọc Châu được chứ? Nàng ta muốn gả cho ta nhưng ta khôngthích nên nàng ta không có cách nào với ta, mới cố ý đến trước mặt nàng nói hươu nói vượn nhằm ly gián chúng ta! Cẩm Chi, ta với nàng ta làtrong sạch, nàng tin ta được không?"

Đường Hoan kinh ngạc nhìn gã nam nhân này.

Sư phụ bảo: Nam nhân thích nhất là lừa dối nữ nhân, có khi còn nói dối đến mức thật hơn cả sự thật. Nàng mới xuống núi một thời gian ngắn, chưagặp qua nhiều nam nhân lắm. Kiều Lục nói dối nàng cảm thấy thật tầmthường nhưng một Đổng Minh Hoa vốn hèn nhát bất lực trước mặt nữ nhânlại có thể bịa ra mấy lời ra hình ra vẻ thế này...

Quả nhiên loại người thành thật như Tống Mạch mới là không bình thường sao?

Đường Hoan xoay người, nhỏ giọng "hừ" nói: "Làm sao ta biết được người có nói thật không? Lúc trước, người chẳng đối xử với nàng ta tốt lắm sao, ngay cả khi hai ta gặp nhau, người cũng mang nàng ta theo mà!"

Đổng Minh Hoa có thể không biết nắm bắt tâm tư nhiều nữ nhân nhưng với CẩmChi, hắn rất quen thuộc, nghe nàng nói như vậy, hắn biết nàng đã tin.

Kìm nén vui mừng trong lòng, hắn đứng lên, nắm lấy bả vai Đường Hoan, "thành thật" nói: "Từng lời từng chữ ta nói đều là sự thật. Đúng rồi, Cẩm Chi, nàng biết không, dượng ta đã định cho nàng ấy một mối hôn nhântốt rồi, sáng mai sẽ đón nàng ấy trở về xem mặt. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nàng ấy sẽ gả cho một viên ngoại đã hơn 50 làm kế thất. Nàngnghĩ xem, nếu ta thật sự có lòng với nàng ấu, có lẽ nào lại để yên? CẩmChi, ta chỉ để ý có mình nàng, nàng tức giận ta sẽ giải thích, nàng

vui vẻ ta cũng vui vẻ theo. Nữ nhân khác ở trong mắt ta cũng chẳng là cáigì. Cẩm Chi ngoan, chúng ta đừng cãi nhau nữa, chuyện từ hôn, nàngkhuyên nhủ nhị thúc, được không?"

Đường Hoan cúi đầu không nói lời nào.

Đổng Minh Hoa ngọt ngào cầu xin: "Cẩm Chi..."

Đường Hoan đẩy hắn ra, quay đầu lại, nói: "Ta, ta tạm thời tin chàng nhưngphải đợi biểu muội của chàng đi rồi, chờ đến khi việc hôn sự của nàngthật sự định rõ, ta mới có thể hoàn toàn tin chàng, mới có thể giảithích rõ ràng với nhị thúc được. Trước khi đó, chàng không nên tới tìmta nữa!"

"Cẩm Chi, nàng..."

"Chàng đi đi, nếu để người khác nhìn thấy, ta biết sống thế nào?" Đường Hoan thở hồn hền đẩy hắn ra khỏi cửa.

Đổng Minh Hoa không thể làm gì, "Được được được, ta đi, ta đi! Nhưng CẩmChi, nàng đừng đau lòng nữa, nàng chờ ta, ta nhất định sẽ chứng minh cho nàng thấy!"

Đường Hoan giận dữ liếc xéo hắn một cái, rồi "sập" một tiếng, đóng cửa lại.

Đổng Minh Hoa vì cái liếc mắt đầy phong tình kia của nàng mà mất hồn.

Mấy ngày không gặp, Cẩm Chi, dường như so với trước đây càng trở nên đẹp hơn...

Sau khi nhảy khỏi bờ tường, trái tim rộn ràng của Đổng Minh Hoa dần bình ổn lại. Nghĩ đến biểu muội vẫn còn ở trong nhà chờ hắn trả lời, trong ngực trào lên cảm giác khó chịu. May mà Cẩm Chi còn bằng lòng nghe hắn giảithích nếu không ngay cả lí do vì sao mất đi Cẩm Chi chắc hắn cũng khôngbiết!

 \sim

Đường Hoan cũng không quan tâm sau khi trở về Đồng Minh Hoa với Tương Ngọc Châu sẽ cãi lộn thế nào.

Loại rắc rối hai nữ một nam này, lòng của nam nhân đang ở trên người ai, hắn sẽ tin tưởng người đó. Trước kia, Cẩm Chi rất thành thật, không đấu lại Tương Ngọc Châu. Còn bây giờ, nếu Tương Ngọc Châu có thể đoạt lại lòngĐổng Minh Hoa, nàng liền bái nàng ta làm sư phụ!

Rửa mặt xong, nàng thu dọn lại đống đồ trong sân, ngủ một giấc dậy rồi bắt đầu chuẩn bị làm cơm chiều.

Đến khi Tống Mạch mệt mỏi trở về, trời đã sẩm tối rồi.

Người hắn đầy mồ hôi nên Đường Hoan bảo hắn đi tắm rửa trước.

Tống Mạch biết người mình nhếch nhác, cũng không muốn để chất nữ nhìn thấy bộ dạng này nên chưa kịp quan sát nàng cẩn thận đã vào trong tắm rửa. Cho tới khi hai người mặt đối mặt ngồi cùng một bàn ăn cơm, hắn mới phát hiện tối nay chất nữ rất hay ngắn người, lúc thì ngắn người, lúc lại cười, chính là nụ cười ngượng ngùng duy chỉ có ở các cô gái.

Tuy chất nữ như vậy trông rất xinh đẹp nhưng hắn vẫn không nhịn được hỏi nàng: "Có chuyện gì vui vậy?"

Đường Hoan cúi đầu không nói.

Nàng không muốn nói, Tống Mạch cũng không dám hỏi lại. Nhưng, nhìn dáng vẻ xấu hổ động lòng người của nàng, tim hắn như bị một cọng lông chim cọ vào, cọ rồi lại cọ, hận không thể lập tức biết, xấu hổ của nàng, tươi cửa nàng, rốt cuộc là vì ai.

Hắn ư?

Cả buổi chiều bọn họ đều không gặp mặt, nàng lại là chất nữ của hắn, làm sao có thể...

Đổng Minh Hoa?

Trước kia, người bên ngoài dùng Đổng Minh Hoa trêu ghẹo chất nữ, chất nữ cũng sẽ như vậy. Nhưng không phải nàng đã hết hy vọng với Đổng Minh Hoa rồisao?

Có lẽ là tại hắn nghĩ quá nhiều.

Mang theonghi ngờ dù thế nào cũng không thể giải đáp, Tống Mạch lên giường ngủtrước. Chất nữ hiếu thuận với hắn, việc nhà đều ôm hết.

Đến khi hắn sắp tiến vào giấc ngủ, hắn đột nhiên nhớ ra. Sáng nay, chất nữ có nói tối nay lại đến ngủ cùng hắn?

Đang nghĩ tới, rèm cửa bị xốc lên, nàng đi tới. Hắn vẫn không nhúc nhích, giả vờ ngủ, nghe nàng đóng chặt cửa, sau đó nhẹ nhàng lên giường.

Quay mặt vào vách tường, Tống Mạch thực khẩn trương.

Đường Hoan mới về phòng phía tây thay áo ngủ, cho nên sau khi lên giường,nàng liền tiến thắng đến trước người Tống Mạch, nhẹ giọng hỏi: "Nhị thúc ngủ chưa? Con vào được không." Dứt lời, liền xốc chăn chui vào. Ở trong cùng một ổ chăn, hai người khó tránh khỏi tiếp xúc thân thể. Cơ hồ, mỗi lần Đường Hoan chạm vào Tống Mạch, hắn liền lập tức dịch ra, như tránhrắn rết.

Đường Hoan chỉ cảm thấy buồn cười, đã chung chănrồi, hắn vẫn còn cái bộ dáng suy nghĩ cho nàng, rốt cuộc hắn còn muốnlàm tới khi nào?

Nàng thoải mái ôm eo hắn, mặt dán vào tấm lưng dày rộng của hắn, nhẹ giọng thầm thì: "Ù'm, nhị thúc tắm rửa rồi, trên người rất thơm."

Cơ thể Tống Mạch căng cứng.

Không phải hắn không cảm thấy chất nữ như vậy là không ổn, nhưng mà, nàng đãlàm rồi, chẳng lẽ hắn lại trách cứ nàng không biết xấu hổ? Nàng, nàngcũng không phải cố ý, nàng đang rất đau lòng, rất sợ hãi, chỉ có thể ỷlại nhị thúc hắn thôi.

"Nhị thúc, thúc quay lại ôm con giốngnhư đêm qua được không? Thúc quay lưng về phía con, con vẫn sợ hãi, giống như ở phía sau, có thứ gì đó."

Cả người nàng run run.

Tống Mạch đau lòng xoay người lại, yên lặng ôm nàng, nửa người dưới lại cố ý dịch ra xa.

Đường Hoan chui vào lòng hắn, bộ ngực mềm mại phập phồng chạm vào hắn, "Nhịthúc, thúc đối với Cẩm Chi thật tốt, được thúc ôm như vậy, con rất antâm."

Tống Mạch ở trên đỉnh đầu nàng cười khổ, bắt buộc mình suy nghĩ chuyện khác, phân tâm.

Đường Hoan rướn lên trên, ôm lấy cổ hắn, nói vào lỗ tai hắn, "Nhị thúc, hômnay con, con thật vui. Minh Hoa, Minh Hoa chàng tới tìm con. Chàng nóichàng vẫn luôn chỉ thích mình con, còn nói biểu muội của chàng sẽ lậptức về nhà đính hôn. Nhị thúc, con, con quyết định lại tin chàng thêmmột lần, chuyện từ hôn, nhị thúc cứ coi như con chưa nói gì."

Tống Mạch vẫn còn đang vì đụng chạm quá mức thân mật của nàng mà cảm thấydày vò, nhưng sau khi nghe nàng nói xong, những tâm tư diễm tình xa xôiđều biến mất, trong ngực chỉ còn lại chua xót khó có thể tỏ bày.

Chất nữ, vẫn thích Đổng Minh Hoa.

Tận mắt hắn bắt gặp Đồng Minh Hoa liếc mắt đưa tình với Tương Ngọc Châu...

"Chuyện của biểu muội hắn có đúng không? Vì sao ta vẫn chưa nghe nói gì?" Hắn không nhịn được nhắc nhở nàng.

"Là thật. Buổi trưa, khi con trở về có đi ngang qua Đổng gia, tận mắt connhìn thấy, dượng Minh Hoa phái con thứ hai tới đón nàng ấy, sáng mai sẽđi. Nhị thúc, Minh Hoa không hề thay lòng với con, con thực sự rất vuivẻ. Nhị thúc, thúc có vui không?" Đường Hoan dịch người lên trên, cúiđầu chăm chú nhìn mắt hắn, khóe môi mim cười.

Tống Mạch trông thấy vậy.

Hắn có vui không?

Hắn chỉ có thể vui mà thôi, "Ùm, Cẩm Chi vui vẻ là tốt rồi. Được rồi, nhị thúc mệt rồi, thúc ngủ trước đây."

Đường Hoan lại một lần nữa nằm trong lòng hắn, nàng ôm chặt hắn, nghe tiếng tim hắn đập.

Lần này, cơ thể Tống Mạch không có chút phản ứng nào. Hắn nhìn màn đêmgiăng đầy bên ngoài màn cửa sổ bằng lụa mỏng, lại chẳng có chút buồn ngủ nào.

Là vì chất nữ không hiểu rõ lòng người mà phiền chán, hay là vì...hắn không biết, hắn cũng không muốn biết. Chất nữ phải lập gia đình, không phải Đổng Minh Hoa thì sẽ là một người khác, tóm lại sẽ không bao giờ là người nhị thúc này. Cho dù, hắn chỉ là nhị thúc trêndanh nghĩa của nàng.

Trên ngực dường như có tảng đá đè lên, hít thở cũng cảm thấy khỏ khăn.

Đường Hoan nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của hắn.

Nam nhân này...vì sao lại không chủ động tranh thủ một lần?

Nhị thúc ngoan, yên tâm đi, ngày mai thúc sẽ không cần ghen tị nữa đâu, chất nữ bón đường cho thúc ăn...

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 25: Thích

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch không biết lúc nào thì mình ngủ, mơ mơ màng màng, nghe thấy có người gõ cửa.

Hắn ngồi bật dậy, nhìn ra bên ngoài, trời đã tảng sáng.

ở trong thôn, chỉ trừ khi có việc gấp thì mới đến gõ cửa vào sáng sớm. Tống Mạch cao giọng đáp một câu, nói sẽ ra mở cửa ngay, sau đó gọi Đường Hoan dậy, bảo nàng ôm chăn về phòng phía tây, miễn để người ta nhìnthấy.

Đường Hoan dụi mắt, nghe lời chuyển về phòng phía tây.

Người đến là ai, nàng đã đoán được rồi.

Quả nhiên, vừa về phòng phía tây, còn chưa kịp trải chăn ra đã nghe thấy giọng nói của Tương Ngọc Châu.

"Tống nhị thúc, thúc yên tâm, cháu tới đây chỉ để nói cho Cẩm Chi biết mộtchuyện liên quan tới biểu ca mà thôi, cũng không phải đến để cãi nhauvới nàng ấy!" Mắt thấy Tống Mạch tựa như cây cột chắn trước mặt, TươngNgọc Châu ngầng đầu lên, nói vô cùng bình tĩnh.

"Có chuyện gì ngươi cứ nói thẳng với ta, ta sẽ thay ngươi chuyển lời cho Cẩm Chi." Tống Mạch không hề động đậy.

Tương Ngọc Châu là cái gì? Dựa vào cái gì mà nàng ta muốn gặp Cẩm Chi thì hắn phải cho gặp?

Người này rõ ràng đã thích Đổng Minh Hoa. Sáng sớm tới đây, xem ra đã biếtchuyện Đổng Minh Hoa làm hòa với Cẩm Chi, vạn nhất nàng ta ghen tị

màtổn thương Cẩm Chi thì làm sao bây giờ? Vừa rồi nhất thời sơ ý để nàngta đi vào, bây giờ nếu để nàng ta tiếp tục dễ dàng ra vào Tống gia, nàng ta coi

Tống gia là nhà không người sao?

Tương Ngọc Châukhông ngờ Tống Mạch không nể mặt như thế. Không vào được, nàng ta đànhdậm chân, xoay người đi đến dưới mái hiên phòng phía tây, nhỏ giọng gọi Cẩm Chi.

Tống Mạch tức giận nhưng đối phương lại là Tương Ngọc Châu nên hắn cũng không có cách nào.

Bây giờ đổi lại là Đổng Minh Hoa, hắn nhất định sẽ đá cho tên đó một cái,nhưng Tương Ngọc Châu là một đại cô nương, hắn không thể động vào.

"Ngươi..."

"Nhị thúc, thúc để nàng vào đi." Vốn Đường Hoan còn muốn nhìn xem Tương Ngọc Châu có dám nói thẳng chuyện của nàng ta với Đổng Minh Hoa ra ngoàikhông. Bây giờ xem ra, Tương Ngọc Châu cũng không ngốc như vậy. Nhưng mà nếu Tương Ngọc Châu định giấu người khác châm ngòi ly gián nàng và Đồng Minh Hoa, chẳng may nàng lại chuẩn bị sẵn sàng hết rồi, nàng ta nhấtđịnh sẽ phải thất vọng rồi.

Nghe chất nữ lên tiếng, Tống Mạch chợt không còn lo lắng nữa. Có lẽ, chất nữ thực sự muốn nghe chuyệnliên quan tới Đồng Minh Hoa...

Hắn trầm mặc lùi sang một bên,nhìn theo Tương Ngọc Châu đang bước nhanh vào phòng phía tây. Ngơ ngầntrong chốc lát, Tống Mạch muốn đến hậu viện đợi, nhưng lại lo chất nữ bị người ta bắt nạt nên hắn đứng ở phía sau rèm cửa phòng phía tây, nhíumày nghe hai nữ nhân bên trong nói chuyện.

Tuy Tương Ngọc Châu oán hận Đổng Minh Hoa ngoan tâm tuyệt tình, nhưng vừa bước vào phòng, thấy nữ nhân đang lười nhác ngồi bên đầu giường, trong nháy mắtấy ghen tị đã chiến thắng oán hận.

Nếu không có Tống Cẩm Chi, nhất định biểu ca sẽ thích nàng, sẽ lấy nàng.

Nếu không phải Tống Cẩm Chi hãm hại sau lưng, biểu ca sẽ không mắng nàng là tiện nhân, nàng cũng không phải gả cho một lão già đã sắp xuống mồ!

"Tống Cẩm Chi, vì sao ngươi lại hại ta?!"

"Lời này của ngươi là có ý gì? Ta hại ngươi lúc nào?"

Nhìn nữ nhân đang siết chặt hai tay nghiến răng nghiến lợi nhìn mình, ĐườngHoan lại nhìn ra rèm cửa bên ngoài, rất "vô tội" hỏi: "Ngọc Châu, hômqua Minh Hoa nói muội phải trở về lập gia đình, sáng sớm mà muội đã tớitìm tỷ, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Minh Hoa có biết không?"

Rất biết cách giả vờ a!

Tương Ngọc Châu khiếp sợ trừng to mắt nhìn Đường Hoan, giống như là mới biếtnàng lần đầu tiên vậy, "Ngươi, ngươi, được, đến hôm nay ta mới biết, thì ra Tống Cẩm Chi ôn nhu hiền lành tất cả đều chỉ là giả vờ! Ta tìm ngươi làm cái gì á? Ta hỏi ngươi vì sao lại hãm hại ta trước mặt biểu ca!Ngay cả chuyện khăn trinh cũng có thể bịa được, ngươi còn có mặt mũikhông? Biết được nhiều chuyện như vậy, có phải ngươi đã sớm cùng với dãhán tử nào làm qua rồi! Ngươi..."

Có thể đi thẳng vào vấn đề được không?

Đường Hoan lười phải vòng tới vòng lui với nàng ta, cũng sợ Tống Mạch ở ngoài cửa bị Tương Ngọc Châu chọc tức mà xông vào đuổi người đi, nên nàngtiếp tục giả vờ không biết gì ngắt lời nàng ta: "Tương Ngọc Châu,

muộinói gì vậy, ta thật sự không biết muội đang nói gì. Lúc trước ta hiểulầm Minh Hoa thích muội, ta cảm thấy rất khó chịu, ta còn chuẩn bị thành toàn cho hai người. Nhưng ngày hôm qua nghe Minh Hoa giải thích xong, ta biết chính mình đã hiểu lầm nên liền tha thứ cho chàng. Ngọc Châu, rốt cuộc muội muốn nói với ta chuyện gì? Chẳng lẽ muội với biểu ca cóchuyện gạt ta sao?"

Nghe nàng ta một tiếng lại một tiếng Minh Hoa, vừa thân thiết vừa tin cậy, ghen tị trào dâng, Tương Ngọc Châucũng không muốn dài dòng thêm nữa, chỉ muốn để nàng ta nhanh chóng biếtngay chân tướng khủng khiếp đằng sau. Vì thế, Tương Ngọc Châu ngược lạikhông hề tức giận nữa, cười khế hai tiếng, vừa thương hại lại nhìn Đường Hoan châm chọc: "Hiểu lầm? Ngươi xác thực đó chỉ là hiểu lầm sao? Vậyngươi có biết ngày cha ngươi chết đó, ta với biểu ca đã làm cái gìkhông?"

Sắc mặt Đường Hoan biến đổi, "Ngươi có ý gì?"

Lo lắng sợ hãi của nàng đương nhiên đều là giả vờ, nhưng Tống Mạch ở ngoài cửa thì lại chau mày thật sâu.

Tương Ngọc Châu rất hài lòng. Nếu nàng đã không chiếm được, nàng sẽ khiến cho Đổng Minh Hoa và Tống Cẩm Chi cùng thống khổ cả đời! Một kẻ sắp mất đinữ nhân yêu thương, một kẻ sẽ nhanh chóng biết được người thực sự giếtchết cha mình rồi sau đó sẽ là hối hận tự trách, vừa nghĩ thôi đã cảmthấy sảng khoái rồi!

"Có ý gì à? Hừ, nói thật cho ngươi biết, hoàng hôn hôm đó biểu ca hẹn ta vào trong rừng, chàng nói chàng thíchta, nói mấy ngày nữa muốn tới nhà ngươi từ hôn, tương lai sẽ lấy ta quacửa. Sau đó cha ngươi liền nhào ra, mắng biểu ca là vong ân phụ nghĩalòng lang dạ sói, còn muốn đánh hai ta. Biểu ca vì che chở cho ta, bấtđắc dĩ đẩy mạnh ông ta một cái, cha ngươi nhất thời đứng không vững, đầu đập vào tảng đá, chết ngay tại đó... Tống Cẩm Chi, ngươi có biết vì saochạng vạng hôm đó, vì sao nhà ngươi xảy ra

chuyện lớn như vậy Đổng MinhHoa cũng không ra ngoài rừng với ngươi không? Bởi vì ta rất sợ khi nhìnthấy người chết nên biểu ca vẫn ở bên ta, nhắc đi nhắc lại cho ta biết,là cha ngươi tự mình ngã chết, không hề liên quan gì đến chúng ta! Haha, Tống Cẩm Chi, nam nhân như vậy, ngươi còn cho rằng hắn sẽ thích ngươithật lòng sao?"

"Ta không tin!"

Đường Hoan chợt đứng lên, chỉ thắng vào nàng ta, khóc lớn hét: "Ngươi nói bậy, Minh Hoa không phải loại người như vậy!"

Tương Ngọc Châu cười lạnh, "Tin hay không tùy ngươi, nhưng mà chuyện này chỉcó mình ta và biểu ca biết, chỉ cần chúng ta không thừa nhận, cho dùngươi có ồn ào náo loạn, cũng chẳng có ai tin ngươi đâu. Tống Cẩm Chi,ta đến đây nói cho ngươi, chẳng qua chỉ để ngươi biết, nam nhân ngươitoàn tâm toàn ý muốn gả cho rốt cuộc có đức hạnh gì! So với loại namnhân như Đồng Minh Hoa, ta thà gả cho một lão già còn hơn! Haha, người..."

Lời còn chưa dứt, rèm cửa đột nhiên bị kéo lên, không đợi Tương Ngọc Châukịp nhìn rõ, cái tát của Tống Mạch đã hạ lên mặt nàng ta.

Sức lực của nam nhân lớn biết bao nhiều? Khi Tương Ngọc Châu ngã xuống đất, má trái đã sưng to lên, khóe miệng còn chảy máu.

"Nhị thúc..." Đường Hoan nhào lên giường, khóc to.

"Đi xuống!"

Mắt Tống Mạch đỏ hồng quát nàng, "Đi, bây giờ chúng ta đến Đổng gia, để bọn chúng đối chất với nhau!" Nếu lời Tương Ngọc Châu là thật, nhất địnhhắn sẽ đánh chết tên súc sinh Đổng Minh Hoa kia!

Tống Mạch nổi giận, chuyện sau đó không phải là chuyện mà Đường Hoan hay Tương Ngọc Châu có thể khống chế. Khi Đường Hoan vội vàng mặc xiêm y vào, Tống Mạch đã túm tay Tương Ngọc Châu ra đến đại môn Tống gia. Tương Ngọc Châu sống chết không chịu đi, khóc sướt mướt, nhà gần đó hầu như đều nghe thấy tiếng động, tất cả chạy hết ra bên ngoài xem náo nhiệt.

Loại chuyện hại người ích ta này đương nhiên phải tuyên dương ra ngoài chứ. Tống Mạch lười tranh cãi với Tương Ngọc Châu, Đường Hoan sẽ không mặc Tương Ngọc Châu hắt nước bẩn lên người Tống Mạch đâu. Không phải là khóc sao, sao nàng có thể để Tương Ngọc Châu khóc một mình chứ? Một thân đồ tangđi sau hai người, Đường Hoan khóc so với Tương Ngọc Châu còn lớn hớn, nức nở nói ra chân tướng sự thật cái chết của cha Tống.

CẩmChi là cô nương ngoan ngoãn mọi người thôn Bạch Thủy đều khen, bây giờnàng khóc đến đáng thương như vậy tê tâm liệt phế như vậy, so với một nữ nhân bên ngoài mới đến đây có 3 tháng, thôn dân vây xem cơ hồ đều lậptức lựa chọn tin tưởng lời Đường Hoan, thay nhau chỉ vào Tương Ngọc Châu lớn tiếng thóa mạ. Tiếng mắng truyền đi thật xa, đánh thức rất nhiềungười, cho đến khi đám người Tống Mạch đi tới Đổng gia, xung quanh đãđược vây quanh bởi một vòng lớn dân thôn chất phác, tất cả tập trung ởtrước cửa Đồng gia, đều tức giận mắng đôi cấu nam nữ này.

Đổng Minh Hoa vốn không phải người trầm ổn bình tĩnh gì, trải qua một phennáo loạn như vậy, vẻ mặt đã nhanh chóng lộ ra dấu vết, quỳ gối liên tục dập đầu trước người Tống Mạch. Nghe hắn thừa nhận, Tống Mạch làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho kẻ thù giết hại đại ca? Một cước đá Đổng Minh Hoa ngã lăn xuống, nắm đấm mạnh như chùy không ngừng rơi xuống ngực hắn.

Dân thôn vây xem chỉ cảm thấy như vậy là trừng phạt đúng tội, đừng nói đếnchuyện tiến lên can ngăn, ngược lại có người còn túm lấy cánh tay

Đổngphụ không cho ông ta đi ra che cho con, ngoài miệng còn nói rất êm tai, "Con ông hại chết cha ruột người ta đại ca người ta, ông để cho nhị thúc Cẩm Chi đánh nó hai cái đi, xin hắn bớt giận, kẻo lại kéo đến quan phủthì khổ!" Về sau, nếu không phải Đồng mẫu liều mạng nhào lên người con, chỉ sợ Đồng Minh Hoa đã bị Tống Mạch đánh chết thật.

Nhị đệ TươngNgọc Châu biết tình hình không tốt, sợ việc này sẽ phá hủy đường pháttài của Tương gia nên nhân lúc lực chú ý của mọi người đều ở trên ngườiĐổng Minh Hoa, đã vội vàng ôm Tương Ngọc Châu khóc đến ngất xỉu vàotrong nhà, sau đó công người lặng lẽ trốn ra từ cửa sau. Hai thôn cáchnhau hơn 10 dặm, tin tức trong thời gian ngắn không thể truyền tới, lúctrở về, hắn dặn cha mau chóng sắp xếp, sớm gả Tương Ngọc Châu qua, như vậy sính lễ hậu hĩnh của Trương gia đã vào tay rồi. Khi đó, dù Trươnglão gia nhận được tin muốn từ hôn, lão ta cũng đừng mơ đòi được lễ hỏi về. Sau này, thân thể Trương lão gia không tốt, chưa kịp làm gì đã chếtluôn!

Là tức chết người không đền mạng.

ĐổngMinh Hoa một mực khẳng định cha Tống là tự mình ngã chết, quan khámnghiệm tử thi cũng không tìm được chứng cớ hắn giết người nên ngoại trừbị khiển trách về đạo đức, ngoại trừ từ hôn, ngoại trừ việc ân đoạnnghĩa tuyệt với Đồng gia, Tống Mạch có tức giận, cũng chẳng có cách nào.

Thật vất vả mới nuốt trôi cơn tức này, đến lúc này mới nhớ tới chất nữ.

Tối hôm qua nàng còn vì chuyện hòa hợp lại với Đổng Minh Hoa mà vui vẻ, nay người trong lòng đột nhiên biến thành hung thủ hại chết phụ thân, chấtnữ, nhất định rất khổ sở?

Đóng chặt cửa lớn, Tống Mạch vội vàng bước về phòng phía tây.

Dưới ánh nến mờ nhạt, Đường Hoan nằm trong chăn, khóc thút tha thút thít.

Tống Mạch cởi giày, ngồi xếp bằng bên cạnh chất nữ, do dự một lúc lâu sau, vẫn không biết nên khuyên nàng thế nào, chỉ theo thói quen nắm bả vainàng, "Cẩm Chi đừng khóc, chúng ta không cần tức giận vì loại súc sinhnày, đừng khóc…"

Đường Hoan lau nước mắt, ngồi dậy,nghiêng ngả nằm trong lòng hắn tiếp tục khóc, "Nhị thúc, con không phảitức vì Đồng Minh Hoa, con chỉ là khóc thương cha con..."

Tống Mạch làm sao tin được?

Hắn biết chất nữ khóc thương đại ca, nhưng điều làm cho lòng nàng khó chịu, nhất định là Đổng Minh Hoa.

Thấy nàng không ngừng dựa vào người hắn, lòng hắn mềm nhũn, ôm nàng lên đùigiống như hồi bé, vừa nhẹ nhàng vỗ về nàng vừa dỗ dành, "Không có việcgì, muốn khóc thì cứ khóc đi, khóc xong rồi, chúng ta không nhớ tới hắnnữa. Bây giờ hắn đã thân bại danh liệt, về sau sẽ không có kết cục tốt,con..."

"Nhị thúc, thúc đừng nói nữa, hắn có tốt không thì cóliên quan gì tới con? Từ ngày con nói với thúc chuyện từ hôn, con đã sớm không cần hắn rồi!" Đường Hoan buồn bực che miệng hắn, hai mắt nàngchăm chú nhìn hắn.

Tay nàng trơn mượt ấm áp, hai mắt nàng vìcòn đọng hơi nước nên càng toát lên vẻ kiều diễm động lòng người, Tống Mạch không biết làm sao, cố gắng áp chế rung động bất thình lình xuất hiện nơi đáy lòng, khó hiểu hỏi: "Không cần? Vậy tối qua, tối qua..."

"Chuyện tối hôm qua con nói mình rất vui vẻ sao?"

Đường Hoan nhìn hắn, hai má trắng nõn từ từ phiếm hồng, "Nhị thúc, con, con là cố ý nói như vậy. Vì, con muốn biết, thúc, thúc..."

"Ta, ta như thế nào?" Vẻ mặt chất nữ, ánh mắt của chất nữ, giọng nói củachất nữ, không có cái nào là không khiến tim Tống Mạch không đập nhanhhơn.

Đường Hoan rũ mắt xuống, tay nhỏ bé nắm lấy góc áo hắn, giọng nói khẩn trương, "Chất nữ muốn biết nhị thúc có vui không. Nhịthúc vui, chứng tỏ thúc không quan tâm Cẩm Chi gả cho ai, chỉ coi CẩmChi là chất nữ mà thôi. Nếu nhị thúc không vui, vậy chứng minh, nhịthúc, trong lòng nhị thúc, cũng có, có, có ta..." Nói đến đây, mấy chữcuối cùng đã không thể nghe thấy nữa.

Nhưng Tống Mạch vẫn nghe thấy.

Lời nói của chất nữ là có ý gì? Chẳng lẽ trong lòng nàng cũng có...hắn?

Dường như sợ hắn không nghe rõ, Đường Hoan giương mắt lên, si ngốc nhìn hắn,hai tay không biết từ khi nào đã vòng qua cổ hắn, kéo hắn đối diện vớimình. Ánh mắt nàng quá triền miên, Tống Mạch không kìm lòng được mà nghe theo nàng cúi người xuống, cho tới khi nàng nhẹ nâng đầu lên, ghé vàolỗ tai hắn, ngượng ngùng nói một câu, "Nhị thúc, chất nữ đã thích thúctừ lâu rồi, thúc cũng thích ta, đúng không?"

Âm còn chưa dứt, môi thơm mềm mại đã in một dấu son lên má hắn.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 26: Hận A!!!

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Có đôi khi, hành động so với lời nói càng khiến người ta dễ hiểu hơn.

Chất nữ nói trong lòng hắn cũng có nàng... Tống Mạch có thể giải thích bởi vìhắn là nhị thúc của nàng nên đương nhiên phải đặt chất nữ duy nhất củamình ở trong lòng rồi.

Chất nữ nói nàng đã thích hắn từ lâu rồi... Tống Mạch cũng có thể lý giải đó là tình cảm yêu thích của tình thân.

Nhưng khi môi nàng chạm vào má hắn, nhẹ như vậy, mềm như thế, lại khiến hắn bất ngờ không kịp đề phòng.

Chất nữ hôn hắn!

Nàng không còn là bé con 3 tuổi năm đó, ai bảo hôn thì hôn. Nàng đã 16, hắn 28, nàng là nữ nhân, hắn là nam nhân!

"Cẩm Chi!"

Hắn hô nhỏ một tiếng, không cách nào thừa nhận thân thiết tựa như "tra tấn" của nàng, hắn chợt đẩy nàng ra rồi đứng lên, "Cẩm Chi, con, con đừngnhư vậy. Ta là nhị thúc của con, ta chăm sóc con, quan tâm con đều là vì quan hệ thúc cháu của chúng ta. Bởi vì con là tiểu chất nữ ta nhìn từnhỏ tới lớn, thật sự không hề có ý gì khác, con trăm ngàn lần đừng hiểulầm. Đại ca đi rồi, tên súc sinh kia lại phụ bạc con, nhị thúc, nhị thúc biết trong lòng con khổ sở, mà lúc này bên cạnh con chỉ có mình nhịthúc cho nên con mới thấy nhị thúc tốt. Nhưng tình cảm của con đối vớinhị thúc chẳng qua chỉ là

sự ỷ lại vào trưởng bối mà thôi, không phảitình yêu nam nữ, đừng nghĩ linh tinh nữa, biết không?"

Không ai trả lời hắn.

Tống Mạch nhấc chân một cái, vẫn không có can đảm dứt khoát nên hắn nhìn lên giường.

Chất nữ ngả vào trong chăn, giữ nguyên tư thế sau khi bị hắn đẩy ra. Mặtnàng chôn trong chăn, hắn không nhìn thấy nhưng bờ vai nàng run run, rõràng đang khóc.

Tống Mạch tự trách mình, hắn không nên thô lỗ đẩy nàng ra như vậy.

"Cẩm Chi, con đừng như vậy, nhị thúc không cố ý..."

"Nhị thúc, thúc thực sự không thích con một chút nào sao?"

Tư thế này không được tự nhiên lắm nên Đường Hoan chậm rãi ngồi dậy, xoayngười đưa lưng về phía Tống Mạch, "Nhị thúc, tối hôm qua con nói muốn gả cho hắn, trong lòng thúc có cảm thấy hoảng hốt, có thấy nửa đêm ngủkhông yên không? Nhị thúc, vừa rồi lúc con nói thích thúc, thúc thật sựkhông vui chút nào sao? Còn khi con hôn thúc, thúc không cảm thấy thoảimái, không muốn hôn lại con sao?"

Tống Mạch khép mi, chém đinh chặt sắt nói, "Không có."

Nam nhân quả nhiên đều thích nói dối.

Đường Hoan cười lạnh, đứng dậy đi đến bên cạnh giường, sau đó nàng ngồixuống, ngửa đầu nhìn hắn, "Nhị thúc, con nhớ rõ năm 8 tuổi, nãi nãikhông mua đồ mới cho thúc, con liền lấy trộm 10 văn tiền trong phòng nãi nãi đưa cho thúc. Thúc hỏi con lấy tiền ở đầu ra, con nói là nhặt được,

sau đó thúc bảo con nói dối, thúc nói thúc không thích Cẩm Chi nói dối, thúc dặn con phải hứa về sau không được nói dối nữa."

Tống Mạch nhắm mắt lại, "Cẩm Chi..."

"Nhị thúc!" Đường Hoan ngắt lời hắn, cầm tay hắn, hắn giằng ra, nàng lại kéo về đặt tay hắn lên ngực, "Nhị thúc, thúc không thích Cẩm Chi nói dối, Cẩm Chi sẽ không nói dối. Cho nên con thích thúc, con liền nói cho thúc. Vậy còn nhị thúc thì sao, thúc có dám đặt tay lên ngực con lặp lại mộtlần nữa thúc không thích con?"

Vậy mà nàng lại nhớ rõ câu chuyện kia!

Tống Mạch đau lòng, bất đắc dĩ trừng mắt với nàng, "Cẩm Chi, ta là nhị thúc của con..."

Đường Hoan lớn mật nhìn lại hắn: "Tống Mạch, chàng là do ông nội ta nhặt về,không phải là nhị thúc ruột của ta! Nếu chàng là nhị thúc ruột của ta,Cẩm Chi nào dám thích chàng?"

Tống Mạch nhíu mày, trách cứnàng: "Không được gọi thắng tên ta! Nhặt được thì cũng vẫn là nhị thúc con. Cha và đại ca đối đãi với ta như người nhà, ở trong mắt ta conchính là chất nữ ruột thịt của ta. Cẩm Chi, đừng nghĩ linh tinh nữa, nhị thúc thật sự không hề có tâm tư nào khác với con. Hôm nay nhị thúc coinhư do con quá khổ sở, đầu óc có chút hồ đồ, ngày mai chúng ta quênchuyện đêm nay đi, vui vẻ sống. Ba năm sau, nhị thúc sẽ tìm cho con mộtnhà chồng tốt. Được rồi, con nằm xuống một lát đi, nhị thúc đi nấu cơm."

"Con không ăn!"

Đường Hoan giận dữ hất tay ra, "Nhị thúc ngay cả nói thật cũng không dám nói, con không ăn!"

Tâm trạng vốn đang nặng nề của Tống Mạch liền bị dáng vẻ ăn vạ của nàng làm cho tan thành mây khói trong chớp mắt, hắn mim cười dỗ nàng: "Không ăncơm làm sao được? Đã đói bụng cả một ngày rồi, bây giờ không ăn cơm tốiđói không ngủ được, đến lúc đó nhị thúc lại phải hầu hạ con. Thôi, đừng tức giận nữa, ngoạn ngoãn chờ nhị thúc nấu cơm cho con ăn." Tính tình của chất nữ gần đây càng ngày càng giống một bé con.

Nghe ra ý cười trong lời của hắn, Đường Hoan ngỡ ngàng nhìn nam nhân trước mắt.Lão nương đã bị hắn chọc tức đến mức nổ phổi, hắn vẫn còn cười được?

Hai mắt nàng mở rất to, phẫn nộ trong đáy mắt càng khiến cho hai mắt nàng thêm mênh mang linh động.

Tống Mạch nhìn đến ngần ngơ.

Chính vì ánh mắt này khiến cho chất nữ khác hắn với trước kia. Trước đây, ánh mắt của chất nữ luôn trong suốt vô ngần, đến khi nàng trưởng thành, biết nam nữ khác biệt, từ khi yêu Đồng Minh Hoa, nàng rất ít khi đối diện với nhị thúc hắn. Thỉnh thoảng chạm mặt nhau, hắn chỉ nhìn thấy trong mắt nàng là tình cảm thân thiết kính trọng trưởng bối. Nhưng mấy ngày nay, trong mắt nàng ngày càng nhiều thêm tình ý triền miên khiến hắn không dám nhìn thẳng. Sợ mình nhìn lầm ngại ngùng của chất nữ thành nhiệt tình, hắn không phân biệt được nên đành nghĩ mình nhìn lầm rồi. Bây giờ nàng nói ra, hắn mới biết hắn không hề nhìn lầm, nàng thật sư thích hắn.

Vì sao chất nữ lại đột nhiên thích hắn?

Còn hắn nữa, vì sao cũng thích chất nữ?

Đầu hắn chợt thoáng đau, Tống Mạch không muốn mình có loại tình cảm khôngkết quả này. Điều duy nhất hắn làm được, chính là cắt đứt nó, quên

nóđi, chăm sóc chất nữ thật tốt trong ba năm này, sau đó giao nàng cho một nam nhân thật tốt.

Hắn ngơ ngác một hồi lâu, Đường Hoan cũng dõi theo hắn một hồi lâu, nhìn nghi hoặc do dự trong mắt hắn dần biếnthành kiên định quyết đoán, nhìn thấy rất rõ ràng.

Đồ nam nhân cứng ngắc!

Đêm nay hẳn sẽ không thể nào thu phục được hắn rồi. Đường Hoan đành nghĩ biện pháp vãn hồi lại. Không tiến triển thì nàng còn có thể chịu được, nhưng lùi bước thì nàng không bao giờ!

"Nhị thúc, thúc im lặng lâu như vậy, có phải thúc tức giận không?" Nàng mềm mại nói, ánh mắt bất an.

Tống Mạch lấy lại tinh thần, thấy chất nữ vừa rồi còn giương cung bạt kiếmtựa như chuẩn bị nhào lên liều mạng với hắn nay lại lộ vẻ sợ hãi, hắnkhông khỏi dịu dàng nói: "Không có, chỉ cần Cẩm Chi có thể nghĩ thôngsuốt, đừng nói mấy lời ngốc nghếch nữa thì vẫn là chất nữ ngoan của nhịthúc, nhị thúc vẫn giống như trước kia yêu quý Cẩm Chi." Lời cuối còn cố ý nhấn mạnh.

Đường Hoan thầm mắng hắn. Giả vờ cái gì mà giảvờ, sớm muộn gì nàng cũng sẽ cưỡi lên người hắn, sau đó hỏi hắn xemkhi hắn "xâm nhập" vào người "chất nữ ngoan" của mình thì có cảm giácgì!

Cúi đầu che giấu lửa giận trong mắt, Đường Hoan nắm góc áo bất an, "Nhị thúc, con, con biết con sai

rồi, về sau sẽ không bao giờ nói linh tinh nữa. Vậy đêm nay nhị thúc, đêmnay vẫn thực hiện lời hứa ôm Cẩm Chi ngủ phải không? Con, con biết connhư vậy là không ổn nhưng con thực sự sợ lắm... Nhị thúc, thúc chờ

con vài ngày, muộn nhất là đến cuối tháng này, Cẩm Chi sẽ về phòng phía tây ngủ được không?"

Tống Mạch thực khó xử.

Tuy chất nữđồng ý không nghĩ linh tinh nữa, nhưng mọi việc đều đã ngả bài, bọn họcó thể cố gắng giả vờ như không có việc này, nhưng, ngủ với nhau, nhấtđịnh sẽ không được tư nhiên nữa?

"Cẩm Chi, hay là thúc bảo Nữu Nữu tới đây ở với con vài ngày?"

Nữu Nữu là tiểu chất nữ của Trương thẩm, năm nay mới 8 tuổi, tính cách vuivẻ hoạt bát. Để con bé tới đây với chất nữ, Tống Mạch càng nghĩ càng cảm thấy có lý.

Nàng biết ngay mà!

Đường Hoan khóc, che mặt chôn vào trong chăn khóc to, "Không cần, dù sao trong lòng nhịthúc cũng có khúc mắc với con rồi, đã ghét bỏ con rồi, cần gì làm phiềnngười khác đến giúp con ngủ ngon. Nhị thúc yên tâm, đêm nay cho dù CẩmChi có sợ chết cũng sẽ không đến tìm người nữa, tuyệt sẽ không gây thêmphiền phức cho người nữa...Phụ thân, Cẩm Chi không sợ người, đêm nay người đến đón nữ nhi đi thôi, Minh Hoa không cần con, nhị thúc cũng không cần con, con sống còn có ý nghĩa gì..."

Gân xanh trên trán Tống Mạch nổi hết lên, vất vả lắm mới kìm nén xúc động không mắng nàng, "Lúc nào thì nhị thúc nói ghét bỏ con? Cẩm Chi, con, vì sao con lại không hiểu chuyện như vậy?"

Dù có kìm nén, tức giận vẫn bộc lộ ra.

Đường Hoa run rẩy, dường như sợ hắn tức giận. Nàng không nói, chỉ khóc nỉ non.

Tống Mạch vừa tức vừa đau lòng, thấy nàng khóc không ngừng, đành phải thỏahiệp, "Thôi được, cứ theo ý con, nhị thúc lại ngủ với con thêm mấy ngày, đến cuối tháng, cuối tháng con phải tự ngủ một mình."

Đường Hoan lập tức nín khóc, bậy dậy như gió đến bên cạnh giường, lao thẳng vào hắn.

Tống Mạch hoảng hốt, vội vàng giơ tay đỡ nàng, vì nàng bốc đồng mà phải lùi về sau ba bước liền.

Vừa đứng vững lại, nàng đã giống như cây mây quấn chặt lấy người hắn, chândài vòng qua thắt lưng hắn, hai tay ôm cổ hắn, kéo hắn chúi xuống, hạihắn bất đắc dĩ đành nâng mông nàng lên.

Đường Hoan mềm mại làm nũng, "Nhị thúc thật tốt! Nhị thúc yên tâm, chỉ cần nhị thúc đừng không cần con, con sẽ không bao giờ nói hươu nói vượn nữa!"

Nàng thật sự không nói nữa, bởi vì nàng phải "làm", "làm" so với "nói" còn được hơn nhiều a!

Trải qua ngày hôm nay, nàng phát hiện ra, Tống Mạch chính là người dùng mộtđống đạo đức lớn lao trói buộc ngoài miệng, Hắn có thể thích nàng, có thể ôm nàng, có thể sinh ra dục vọng với nàng nhưng hắn nhất định sẽkhông thừa nhận những điều này. Hắn thầm nghĩ chỉ mình hắn biết, ngay cả nàng hắn cũng không dám nói, sợ mình sẽ không chịu nổi. Nếu nàng kiênquyết làm rõ ra, nhất định sẽ đẩy hắn càng xa hơn.

Dù saocũng chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được, nàng không cần hắn thừa nhận, nàng chỉ cần làm cho hắn không kìm lòng được, làm cho hắn không thể nhịn được, sau đó làm cho hắn biến mớ đạo đức chỉ có thể áp dụng được với thể tử của hắn, áp dụng lên người nàng, vào trong cơ thể chất nữ ngoancủa hắn.

Nàng cười khanh khách nhìn hắn. Nhị thúc, thúc thích thể loại miệng quân tử - người cầm thú, vậy chất nữ cũng rất bằng lòng chơi đùa với thúc.

Cho dù trong lòng nghĩ cái gì, Đường Hoan vẫn có thể mim cười vô cùng "trong sáng".

Tống Mạch tin.

Hắn thả nàng lên giường, vừa gỡ tay nàng ra, vừa dở khóc dở cười nói: "Aibảo không cần con? Aizzz, thôi, nhị thúc đi nấu cơm, nếu không ăn cơm, ngày mai làm gì còn sức gặt lúa nữa."

Đường Hoan ôm cổ hắn không buông tay, cười hỏi hắn: "Vậy bây giờ nhị thúc còn sức bế con không?"

Tống Mạch kinh ngạc không hiểu ý nàng.

Đường Hoan vung vung chân, nhìn nhìn xung quanh, sau lại chui vào lòng hắn, "Nếu nhị thúc còn sức, vậu bây giờ thúc bế con đến phòng phía đông đi, con muốn nằm trong chăn thúc ngủ một lát, nếu không nằm trong đó con sẽkhông ngủ được." Đáng thương như vậy, giống y như một đứa trẻ.

Đường Hoan cố ý làm vậy.

Mỗi một Tống Mạch đều phù hợp với thân phận của hắn. Nàng có lãm nũng với Tống canh rừng cũng vô dụng nhưng đối với nhị thúc tốt này, nàng càng ra vẻ giống như một đứa bé, hắn lại càng không có biện pháp với nàng, hơnnữa, vì cái chết của cha Tống, nàng đột nhiên trở nên ỷ lại hắn, hắncũng sẽ không cảm thấy quá kì lạ. Mà, cho dù hắn có thấy kì lạ, thì nhịthúc tốt của nàng cũng sẽ tự lấy cớ hắn đang chăm sóc nàng... Hắn chính là gã nam nhân khẩu thị tâm phi mà!

Bị giọng nói mềm mại ngọtngào cùng cái ôm thật chặt của nàng chọc ngứa, Tống Mạch mềm lòng đếnrối rắm, trực tiếp ôm nàng đến phòng phía đông. Buổi tối, khi đi ngủ, Đường Hoan không dám chọc hắn nữa, nàng chỉ đành ôm hắn thật đàng hoàng.

Tống Mạch thở phào nhẹ nhõm.

Sáng hôm sau, hắn dậy đầu tiên, xốc chăn lên, chợt phát hiện trung khố của mình có một mảng đo đỏ chói mắt.

Ở vị trí thắt lưng, đó chính là nơi mông nàng chạm vào.

Là ai bị thương?

Tống Mạch không hề đau chỗ nào, thấy nàng xoay lưng về phía mình ngủ rấtngon, hắn vẫn không nhịn được xoay người kiểm tra bên trong mình.

Không phải máu của hắn...

Chất nữ bị thương?

Tống Mạch sợ hãi cực độ, kéo chăn lên, chỉ thấy trung khố của chất nữ cũng có, trên chăn còn có hai ba mảng.

Một khắc đó, hắn cảm thấy như trời sập xuống.

Đến khi Đường Hoan bừng tỉnh phát hiện ra chuyện gì xảy ra trên người mình, chỉ cảm thấy miệng nàng cũng muốn phun máu.

Nàng đang chuẩn bị vươn tay hoàn thành nhiệm vụ đó nha!!!!

"Kẻ thù" mà hái hoa tặc ghét nhất, vậy mà lại đến đây!!!

 \sim

Tác giả có lời muốn nói: haha, đây chính là thực tế, đây chính là cuộc sống!!!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 27: Thúc Tới Đi

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Được sư phụ chăm sóc cẩn thận, nguyệt sự của Đường Hoan rất có quy luật, mỗi tháng 7 ngày.

7 ngày!

Sư phụ nói trong kì nguyệt sự không thể hái hoa, vậy chẳng phải nàng sẽ lãng phí đến 7...

Ôm tia cầu may cố nhớ lại kì nguyệt sự của Cẩm Chi, Đường Hoan khóc khôngra nước mắt. Vì sao trong mộng mà cũng phải ngần ấy ngày nàng mới hếtchứ, 7 ngày đó, đủ để nàng ăn hắn mấy lần rồi!

Tống Mạch vẫnđang khẩn trương nhìn chằm chắm chất nữ, thấy nàng vừa phát hiện ra vệtmáu là ảo não phẫn nộ rồi dáng vẻ như chực khóc, hắn càng thêm sốt ruột, "Cẩm Chi, con, con sao lại bị thương, có đau không?"

Bị thương?

Đường Hoan từ trong buồn bực hoàn hồn, kinh ngạc nhìn nam nhân bên canh.

Ánh mắt Tống Mạch ngập tràn lo lắng, cứ y như thể nàng sắp chết rồi ấy.

Đường Hoan bỗng muốn cười phá lên. Nam nhân ngốc này, chẳng lẽ hắn chưa bao giờ nghe nói tới nguyệt sự của nữ nhân sao?

Nàng chăm chú nhìn hắn trong chốc lát, không nói lời nào, chỉ kéo chăn nằm xuống một lần nữa, đầu cũng chùm kín lại.

Làm gì vậy?

Tống Mạch càng thêm lo lắng: "Cẩm Chi, rốt cuộc vì sao con lại bị thương? Mau nói cho nhị thúc, đừng làm nhị thúc sốt ruột."

Đường Hoan nằm trong chăn buồn buồn đáp: "Con cũng không biết vì sao lại bịthương, tưởng đau nhưng thật ra lại không đau, miệng vết thương ở bêndưới người, nhị thúc ở trong này, con làm sao mà xem được?"

Tống Mạch lập tức nhảy xuống giường, "Vậy nhị thúc đi ra ngoài, con mau maunhìn xem, nhị thúc sẽ đi tìm lang trung!" Dứt lời, người đã xông rangoài, khẩn trương đứng ở sau rèm cửa.

Đường Hoan cố ý đợi một lát mới khóc gọi hắn: "Nhị thúc, thúc vào đi."

Nghe thấy nàng khóc, lòng Tống Mạch trầm xuống, "Làm sao vậy? Nhị thúc sẽ đi mời lang trung!"

Đường Hoan lộ ra nửa khuôn mặt, hai mắt đẫm lệ nhìn hắn: "Nhị thúc đợi đã, trên người con không hề đau, nhưng nơi ở dưới đó không biết làm sao lạibị thương. Nhị thúc, thúc nhìn giúp con đi, nơi đó, nơi đó rất... Con làmsao có thể để lang trung nhìn được, nhị thúc xem giúp con đi, nếu miệng vết thương không lớn, thúc cứ nói với lang trung đó chỉ là vết thươngdo vấp ngã bình thường thôi..."

Tống Mạch ngơ ngác, "Ta, ta xem giúp con?" Nhìn vị trí vệt đỏ trên quần nàng, miệng vết thương, có vẻ ...

Mặt Tống Mạch đỏ bừng, "Cẩm Chi, nhị thúc, nhị thúc đi mời Trương thẩm tới giúp con..."

"Không cần...nhị thúc, con không muốn để cho người ngoài biết, chỗ đó, chỗ đó có bệnh, vạn nhất đó lại là bệnh gì ám muội thì con biết làm sao đây? DùTrương thẩm không có ý gì nhưng cũng không đảm bảo rằng thẩm

ấy sẽ không nói cho người ngoài biết. Tới lúc đó, thanh danh của con mất rồi, vậycòn lập gia đình thế nào được?"

Tống Mạch càng thêm do dự.

Đường Hoan vén chăn lên lau nước mắt, giọng nói càng ngày càng yếu ớt: "Nhịthúc, thúc sợ cái gì? Có chỗ nào trên người chất nữ mà thúc chưa nhìnthấy? Tuy lúc đó con còn nhỏ, bây giờ con đã trưởng thành nhưng đối vớithúc, con mãi mãi nhỏ như thế. Huống hồ, nhị thúc là người thân nhất của con, xem miệng vết thương hộ chất nữ của mình thì thế nào? Thúc với con không thẹn với lương tâm là được. Nhị thúc không muốn giúp con, chẳnglẽ, chẳng lẽ tất cả những gì nhị thúc nói tối hôm qua đều là giả, thựcra trong lòng nhị thúc có..."

"Không phải, con đừng nghĩ nhiều, những gì nhị thúc nói hôm qua đều là sự thật." Tổng Mạch vội vàng giảithích, khó khăn lắm mới khuyên được chất nữ sửa lại tâm ý, hắn khôngmuốn lại tiếp tục khiến nàng hiểu lầm.

Đường Hoan cắn môi nhìn hắn, "Vậy vì sao nhị thúc không dám xem giúp con?"

"Ta..."

"Thôi bỏ đi, nhị thúc không giúp một tay coi như xong, dù sao cũng là chỗ xấu hổ như vậy, con sẽ không để nhị thúc nhờ người ngoài vào xem đâu. Chảymáu thì cứ chảy đi, nếu không đau, chứng tỏ cũng không có việc gì, concứ chờ thôi, chắc chưa đến hai ngày nó đã khép lại. Nếu không thể lành,con, con cứ thế xuống bồi phụ thân..."

Nàng chui vào trong chăn, khóc nức nở.

Suy nghĩ trong đầu Tống Mạch không ngừng đánh nhau.

Nhìn, nhưng vị trí kia...

Không nhìn, chất nữ bướng bỉnh như vậy, vạn nhất quá muộn thì biết làm sao đây?

"Cẩm Chi, thúc, thúc đi lấy gương cho con nhé?" Hắn cái khó ló cái khôn.

Tiếng khóc của Đường Hoan vẫn không dứt, "Gương đồng chỉ có thể chiếu ra mấyhình ảnh mờ mờ, có thể nhìn rõ cái gì cơ chứ? Bỏ đi nhị thúc, thật sựkhông cần miễn cưỡng đau, chắc tại chất nữ, đáng lẽ lúc trước không nênđộng lòng với nhị thúc, bây giờ ông trời chắc muốn phạt con rồi...

Nhịthúc, thúc không cần quan tâm tới con, cứ để con tự sinh tự diệt..."

"Nói bậy bạ gì đó!"

Tống Mạch vừa tức lại vừa đau lòng, nắm tay thành quyền, hạ quyết tâm: "Đừng khóc, nhị thúc, nhị thúc giúp con."

Hắn là nhị thúc của nàng, nhị thúc xem vết thương cho chất nữ, không thẹn với lương tâm.

Đường Hoan vụng trộm nở nụ cười.

"Vậy, nhị thúc đợi con một lát, con cởi quần ra trước."

Nàng chui vào trong chăn, cởi hết cả trung khố và tiết khố ra, cuối cùng còn lấy tiết khố xoa xoa chỗ đó. Thực ra, cũng không chảy nhiều lắm, nhưngcũng nên để nơi đó sạch sẽ. Nếu không trông thảm quá, nàng cũng khôngdám để hắn nhìn đâu, vạn nhất hắn bị ám ảnh, thì nàng mất nhiều hơnđược.

Chuẩn bị xong xuôi, nửa người trên của nàng vẫn nằm trong chăn, chỉ đá đi phần chăn từ eo trở

xuống, hai chân trắng thon dài tách ra, chờ hắn.

"Nhị thúc, thúc mau mau chút đi, cứ để thế này, bụng con có chút khó chịu."Lo nơi đó sẽ tiếp tục chảy ra, nàng cũng không dám cho hắn thời gian dodự.

Nàng vừa nói xong, lo lắng trong lòng Tống Mạch càng thêm sâu, cũng không dám chậm trễ thêm nữa, hắn nhấc chân bước lên, đối diện với chất nữ. Hắn nhìn về phía mặt nàng, thấy nàng vẫn tránh trong chănkhông chịu ló ra, xấu hổ trong lòng cũng hơi xẹp xuống, hắn hít sâu mộthơi, khuỵu chân xuống, cúi đầu nhìn.

Ngực nóng lên, toàn thân căng cứng.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy hạ thể của nữ nhân.

Không dám nghĩ nhiều, hắn buộc mình tìm kiếm miệng vết thương.

"Nhị thúc, tìm được chưa?" Đường Hoan run run hỏi.

"Chưa..." Tất cả xáo trộn trong lòng đều biến thành sợ hãi, bên ngoài không có, chẳng lẽ là chảy từ trong ra, nội thương?

"Nhị thúc, con, con vừa rồi cũng chưa dám chạm vào, hay, hay nhị thúc giúpcon vạch ra xem, xem bên trong?" Sư phụ nói, nam nhân dùng tay hay dùngmiệng đều rất sung sướng. Lần trước Tống canh rừng xông thắng vào, mộtchút dịu dàng cũng không có. Tuy bây giờ nàng cũng rất xấu xa lừa Tốngnhị thúc đặt tay vào nhưng chỉ chạm vào bên ngoài, hắn sẽ không có việcgì?

Sẽ có cảm giác thế nào đây?

Tống Mạch còn đang cân nhắc hai chữ "vạch ra" của nàng, vạch ra, giống như có một chỗ có thể bị tách ra?

Nhưng, nhưng...

"Nhị thúc, thúc mau lên, bụng con đau quá!"

"Được, được, nhị thúc xem giúp con ngay."

Tống Mạch cắn răng, lại cúi người tiến đến trước người nàng, khuỷu tay tìvào giường, hai ngón trỏ chạm vào hai bên, run run tách ra.

"U'm..."

Nam nhân khẩn trương đụng chạm, cùng với đụng chạm khi mình tắm rửa hoàn toàn không giống

nhau.

Đường Hoan khế rên một tiếng, đột nhiên chỉ muốn nhấc chân kẹp cổ hắn thôi. Đột nhiên chỉ muốn cho hắn, hoan lạc một chút, nàng biết làm sao bâygiờ? Nghĩ đến gã nam nhân lạnh lùng kia lại ngoan ngoãn quỳ xuống sátngười nàng, Đường Hoan có một loại cảm xúc sung sướng khó nói nên lời. Không phải là trên thân thể, mà là ở trong lòng.

Tống Mạch,cho dù trong mộng không phải là thực, nhưng ngươi có bao giờ ngờ tớimình cũng sẽ có ngày này không? Ngươi ngốc nghếch quỳ gối trước nữ nhânbị người cứa cổ, trước mặt người mà ngươi coi nhỏ bé tới mức dù có chếtngươi cũng không ngoảnh lại lấy một lần?

Không hiểu sao,Đường Hoan lại hy vọng sau khi Tống Mạch tỉnh lại có thể nhớ lại 9 giấcmộng này. Sư phụ từng nói, sau khi hắn tỉnh lại sẽ hôn mê một ngày, mộtngày cũng đủ để nàng trói hắn lại. Ùm, đến lúc đó nàng sẽ dùng xích sắtkhóa tay chân hắn lại, cởi đồ hắn ra, cưỡi lên hắn, rồi kể cho hắn về 9giấc mộng này, nói cho hắn biết, ở trong mắt nàng hắn ngốc nghếch thếnào đần độn ra sao. Còn nữa, khi hắn cùng nàng hoàn lạc trong mộng, nàng thoải mái đến thế nào! Võ công cao hơn sư phụ thì sao, nhìn khuôn mặtnhư tảng băng của hắn, có thể biết hắn có bao nhiêu tự phụ. Vậy mà kẻ tự phụ như hắn lại chín lần gặp hạn trong tay nàng, hắn nhất định sẽ

hậnđến nghiến răng nghiến lợi! Nhưng mà ai bảo hắn chọc nàng trước? Hắncàng hận thì càng sống không bằng chết, nàng lại càng vui vẻ, chờ nàngchơi đã rồi, sẽ giết hắn luôn!

Haha, nghĩ tới thật là tuyệt!

A, không xong, sắp chảy rồi!

Đường Hoan nhanh nhẹn đẩy nam nhân đầu đầy mồ hôi vẫn đang sở nàng ra, haichân khép lại chui vào trong chăn, thẹn thùng xấu hổ nức nở: "Nhị thúcthực sự vẫn không tìm được sao? Sao, sao lại sờ lâu như vậy?"

Tống Mạch khẩn trương, mồ hôi trên trán rơi xuống không ngừng, "Cẩm Chi, nhị thúc thực sự đang giúp con mà, con đừng hiểu lầm, nhưng mà, nhị thúc vẫn không tìm thấy..." Hắn dám thề với trời, hắn thật sự không có tâm tưnào khác, cho dù, cho dù nơi đó của nàng rất mê người, cho dù dưới thânhắn cứng rắn như sắt.

Đường Hoan trầm mặc một lát, "Nhị thúc, thúc đừng tức giận, con, con rất xấu hổ. Thôi bỏ đi, vừa rồi chất nữ còn tưởng đơn giản, nhưng nơi này... con, con vẫn nên nhờ Trương thẩm giúp đỡ thôi."

Tống Mạch thở dài nhẹ nhõm một hơi, cả người dường như quá mệt mỏi, "Con cứ nằm yên đi, để nhị thúc mời Trương thẩm tới."

"Không cần đâu, loại chuyện này để nhị thúc mở miệng thì không tốt. Nhị thúc vẫn cứ giả vờ không

biết đi, con sẽ đi tìm Trương thẩm."

"Vậy con có thể đi được không?"

"Có thể. Nhị thúc tới phòng phía tây lấy cho con một bộ y phục sạch sẽ, con thay y phục xong rồi sẽ đi."

Tống Mạch lập tức đi lấy.

Nửa khắc sau, Đường Hoan rửa mặt xong, ôm bụng xuất môn, không để cho Tống Mạch đi theo.

Nàng đứng ở sau tường nhà họ Trương một lát rồi trở về.

Tống Mạch vẫn chờ trong sân, đi tới đi lui, trong lòng bất an, sợ nàng bịbệnh gì nặng. Loại sợ hãi này, có lo lắng cho chất nữ mà cũng bao hàm cả một loại sợ hãi kinh khủng. Nếu, nếu nàng thật sự gặp chuyện khôngmay... chỉ là một suy nghĩ chợt lóe lên thôi, hắn đã thống khổ đòi mạng,khó có thể hô hấp.

"Nhị thúc, con về rồi."

Ngoài cửa truyền tới tiếng chất nữ mệt mỏi gọi, Tống Mạch vội vàng xoay người, vừa nhìn thấy, lòng đã đau xót không thôi.

Nàng ôm bụng tựa vào cánh cửa, đầu cũng ngả vào đó, hai mắt nhắm nghiền, yếu ớt vô cùng.

"Làm sao vậy?" Hắn đi nhanh tới, vững vàng đỡ lấy nàng.

Cửa đã bị Tống Mạch đẩy ra, cho nên nàng càng không kiêng nể gì mà dựa vàongực hắn, "Nhị thúc, thúc đừng lo lắng, vừa rồi Trương thẩm nói, khôngphải chất nữ bị bệnh, mà là, là quỳ thủy, nữ nhân nào cũng có, hàngtháng, nơi đó đều sẽ chảy máu mấy ngày. Nhưng mà, cô nương nhà bìnhthương 12, 13 tuổi đã có, chất nữ thì giờ mới đến, lại là lần đầu tiên, bụng sẽ đau...nhị thúc, con khó chịu quá, thúc ôm con vào với..."

Không phải bị thương, cũng không phải sinh bệnh, Tống Mạch không sợ nữa. Nhưng nhìn thấy nàng khó chịu như vậy, hắn lại đau lòng, đỡ lấy thắt lưng nàng, cần thận ôm nàng bước vào trong, "Cẩm Chi không có việc

gì là tốt rồi, vậy Trương thẩm có bảo là cần phải bốc thuốc gì không? Nhịthúc mua cho con."

Đường Hoan cọ cọ ngực hắn, "Trương thẩmnói không cần thuốc, chỉ cần không làm việc quá sức, đừng để bị lạnh làđược rồi. Nhị thúc, trong nhà nhiều việc như vậy, con còn muốn giúp thúc mà, nhưng nào ngờ được...nhị thúc, có phải chất nữ vô dụng lắm phảikhông, chẳng giúp được thúc chút nào, chỉ biết gây thêm phiền phức chothúc."

Tống Mạch không nói gì, vào trong nhà, hắn trực tiếpbế nàng vào trong chăn, dém chăn cẩn thận cho nàng rồi mới sờ trán nàng, "Lại nói linh tinh, con là chất nữ ngoan của nhị thúc, nhị thúc chămsóc con là đúng rồi. Chỉ cần con tĩnh dưỡng khỏe mạnh, nhị thúc đã vuivẻ rồi."

"Nhị thúc, thúc đối với con thật tốt." Đường Hoan mim cười yếu ớt với hắn.

Ánh mắt Tống Mạch dịu dàng, hắn nhỏ giọng hỏi nàng: "Khổ sở từ sáng sớm, đã đói bụng chưa? Muốn ăn cái gì, thúc làm cho con."

"Con muốn ăn mỳ trứng gà cho ấm bụng." Đường Hoan nghĩ một lát rồi nói.

Tống Mạch đứng dậy, "Được, vậy buổi sáng chúng ta sẽ ăn mỳ."

Đường Hoan gọi hắn: "Nhị thúc phải làm hai quả trứng đấy! Nếu người chỉ làm một quả, con sẽ không ăn!"

Đối mặt với bộ dáng tức giận của nàng, Tống Mạch có chút bất đắc dĩ, nhưngtrong lòng lại dâng lên ngọt ngào không thể cho ai biết...chất nữ rất quan tâm tới hắn...

Mỳ nhanh chóng làm xong, Tống Mạch bê bàn thấp đến cạnh giường, hỏi nàng muốn ngồi xuống bàn ăn hay là nằm trong chăn ăn.

Đường Hoan chớp mắt với hắn, "Con muốn nhị thúc bón cho con ăn."

Sống với sư phụ nhiều năm rồi, từ nhỏ Đường Hoan đã phát hiện ra một chân lý.

Làm nũng lúc bị bệnh, mọi việc đều thông qua.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 28: Ta Tới!!!

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch biết chất nữ đang làm nũng với mình, nhưng hắn lại chẳng thể nào cự tuyệt được.

Cho dù nàng chỉ coi hắn là trưởng bối hay còn có chút tâm tư khác, chỉ cầnnhìn thấy dáng vẻ khó chịu của nàng, hắn đều không thể nhẫn tâm.

Lúc còn nhỏ, chất nữ rất dịu dàng, nàng cực hiếm khi đòi hỏi hắn cái gì đó. Bây giờ, trải qua biến cố, nàng ngày càng ỷ lại thân thiết với hắn, hắn mới phát hiện đối mặt với nước mắt của nàng, hắn không thể làm gì.

Lại còn vui vẻ cam tâm tình nguyện.

Nồi mì sôi ùng ục, Tống Mạch đứng dậy, xốc rèm cửa lên, thấy chất nữ đangnằm nghiêng trên giường, đôi mắt nhắm chặt, hắn nhỏ giọng hỏi nàng: "Cẩm Chi, mì sắp chín rồi, con có muốn ngồi ăn không?"

Đường Hoan ngước mắt nhìn hắn, lắc đầu: "Nhị thúc, thúc chuyển ghế tới trướcgiường rồi ngồi bên bón cho con ăn được không? Bụng con khó chịu lắm, chỉ muốn nằm úp sấp thôi."

"Được, nhị thúc biết rồi."

Rèm cửa lại được buông xuống.

Thực ra thì Đường Hoan cũng có chút khó chịu thật, vì vậy khi Tống Mạch chăm sóc nàng cẩn thận như vậy, dung túng nàng, tuy phần lớn nguyên nhân đến từ thân phận Cẩm Chi hiện giờ của nàng nhưng nàng vẫn cảm

thấy rất vuisướng, may mắn. Quan hệ thân nhân thật là tốt, không biết mấy giấc mộngtiếp theo nàng có còn được hưởng thụ loại phúc lợi này không.

Tống Mạch nhanh chóng bưng một bát mì lớn đi vào.

Mì được nấu rất cẩn thận, sợi mì dài nhỏ, bên trên còn có thêm quả trứng trăng trong vàng óng ánh, rắc thêm chút hành lá xanh biếc, nóng hôi hổi, rất ngon miệng.

Hai khuỷu tay Đường Hoan chống lên giường, chờ hắn ngồi xuống mới thật lòng khen tặng: "Nhị

thúc nấu ăn thật là ngon, nhị tẩu tương lai của con thật có phúc."

Tống Mạch trải trước người nàng một tấm vải cũ, đặt bát tô lên trên, sau đógắp mì lên thổi cho nàng, lại bất đắc dĩ nhắc nàng: "Ăn mau nào, ăn xong nhị thúc còn phải đi làm, không có thời gian nghe con nói hươu nóivượn."

Sự ngọt ngào chỉ dành trẻ con trong lời nhắc nhở này thực sự làm cho người ta chán ngán mà!

Đường Hoan gượng cười hai tiếng, cúi đầu ăn mì hắn đưa tới.

Tống Mạch vội vàng dịch đũa ra một khoảng, dặn dò nàng: "Vẫn còn nóng, con phải thổi thêm chút nữa mới ăn được."

"Nhị thúc thổi giúp con." Đường Hoan thuận thế ngã vào gối đầu, ngửa đầunhìn hắn, "Con không còn chút sức lực nào, nhị thúc thổi giúp con đi,nhị thúc tốt."

Càng ngày càng giống một đứa trẻ, vì sao trước kia hắn lại không phát hiện ra nàng thích làm nũng đến thế?

Tống Mạch bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ thổi thêm mấy cái thay nàng.

Đường Hoan nhoẻn miệng cười, nhị thúc này thật là ngốc!

Đến khi hắn đưa mì tới, nàng tiến lại gần, há mồm thật to, nhưng trong đócòn vướng mấy sợi mì dài, nàng phải hút hút một chút mới đưa hết vàotrong miệng được.

Cũng không biết bởi vì mì nóng hay vì nước dùng nóng mà mới ăn có một miếng, môi nàng đã chuyển sang màu hồng nộn, no đủ ướt át.

Tiếp tục bón cho nàng thêm miếng nữa mà tim Tống Mạch đập như trống đánh vậy.

Thật sự thì Đường Hoan cũng không định quyến rũ hắn đâu, nàng cũng khôngbiết bây giờ nàng có bao nhiều quyến rũ mà. Ăn hết non nửa bát mì, nànglại chỉ Tống Mạch gắp trứng gà cho nàng ăn.

"Ăn no rồi à?"

Hai ngày trước Tống Mạch đã phát hiện chất nữ rất thích để trứng gà ăn cuối cùng.

Đường Hoan gật gật đầu, "No rồi."

Tống Mạch khuyên nàng ăn thêm, nhưng dù có nói thể nào Đường Hoan cũng không ăn. Không có cách nào, sau khi cho nàng ăn trứng gà xong, Tống Mạch lại mang bát vào phòng bếp, không hề do dự ăn hết chỗ mì còn thừa.

Không thể lãng phí.

Thu dọn xong xuôi, Tống Mạch mang theo đồ dùng rồi đi ra ruộng.

Lúc đi ngang qua thửa ruộng của Trương gia, thấy Trương thẩm đang gặt lúa trong ruộng, 6 người Trương gia cũng đều ở đó cả.

Tống Mạch muốn tới cảm tạ bà nhưng nghĩ việc này là chuyện tư mật của chấtnữ, do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn giả vờ như không hề biết gì màđi qua.

Chẳng biết từ lúc nào đã đến buổi trưa, Tống Mạch lau mồ hôi, chuẩn bị về nhà nấu cơm cho chất nữ. Nào ngờ hắn vừa xoay người đã thấy chất nữ một thân y phục màu trắng ngà, tay cầm một giỏ thức ăn, đi tới chỗ hắn.

Hắn vội vàng đi tới, "Vì sao không ở nhà nằm nghỉ? Không phải nhị thúc đã nói để nhị thúc làm cơm trưa sao?"

Đường Hoan đi đến chỗ bóng râm đẳng sau đống rơm, đến khi ngồi xuống mới lấylòng đáp: "Nhị thúc đừng lo lắng, bụng chất nữ đã tốt hơn nhiều rồi,không sao đâu. Một mình nhị thúc làm nhiều việc như vậy, chuyện khác con không giúp được thúc, nào có thể để thúc lại làm mấy chuyện nữ nhân nên làm hộ con nữa? Nhị thúc, mau ngồi xuống ăn cơm đi."

Đối phó với nam nhân mà, không thể chỉ dựa vào việc làm nũng, chỉ để cho đốiphương dỗ mình được. Thỉnh thoảng phải để cho họ nếm thử cảm giác nữnhân của mình thực ra cũng rất tốt, như vậy bọn họ mới có thể tiếp tụccam tâm tình nguyện đối tốt với nàng. Nếu nữ nhân ỷ lại vào việc namnhân đổi xử tốt với mình liền coi những gì nam nhân đó trả giá là chuyện đương nhiên, chỉ biết hưởng thụ, như vậy thủa đầu ngọt ngào sẽ chỉ dựavào khả năng nhẫn nại của nam nhân thôi, thời gian kéo càng dài, namnhân nếu gặp được một người khác dịu dàng hơn sẽ rất dễ thay lòng đổidạ.

Đương nhiên Đường Hoan không lo Tống nhị thúc sẽ thaylòng đổi dạ nhưng nàng muốn cho hắn biết, cho dù nàng có làm nũng có động tay động chân" thế nào đi chăng nữa thì nàng vẫn luôn là một chấtnữ dịu ngoan. Xem đi, dù đau bụng vẫn mang cơm cho hắn, hiền lành làmsao! Miệng hắn thì làu bàu nhưng chắc chắn trong lòng thì lại rất cảmđộng.

Tống Mạch cảm động thật nhưng đau lòng của hắn còn nhiều hơn.

"Cẩm Chi, bây giờ đã vậy, cơm tối con chờ nhị thúc về làm, biết không?" Hắn chỉ muốn chăm sóc nàng tốt nhất có thể.

"Được, con sẽ chờ nhị thúc về."

Đường Hoan sảng khoái đáp ứng, sau đó đến chiều tối ước chừng thời gian Tống Mạch về, nàng lại nhóm lửa nấu cơm.

Nàng muốn khiến hắn càng thêm đau lòng!

Sau khi rửa mặt, nàng lên giường ngủ.

Mệt mỏi vây lấy Tống Mạch, Đường Hoan thì lại mười phần sảng khoái.

Nàng cựa quậy trong lòng hắn, "Nhị thúc, thúc ôm con chặt một chút, Cẩm Chi hơi lạnh."

Lanh?

Tống Mạch nhíu mày. Cho dù ban ngày có nóng thế nào, buổi tối trong thôn vẫn luôn mát mẻ, bình thường một mình ngủ thì không thấy gì nhưng bây giờ đắp chăn mỏng, ngực lại ôm nàng, hắn vẫn luôn cảm thấy nóng, nhưng vìsao chất nữ lại lạnh?

Hắn nghe lời ôm chặt nàng, "Như vậy có tốt hơn chút nào không?"

Đường Hoan gối lên trên cánh tay hắn, ở trong bóng tối lắc đầu, bàn tay mòvào trung y hắn, bị hắn nắm lấy, nàng nhẹ nhàng xoa xoa lồng ngực hắn, giống như tham lam độ ấm trên người hắn vậy.

"Nhị thúc, thúc cởi trung y ra đi, con muốn dán lên ngực thúc ngủ, người thúc rất ấm, lúc tựa vào thật thoải mái. Nhị thúc, nhị thúc tốt, chất nữ rất

lạnh...Ưm, thật là khó chịu a, ban ngày còn tốt, lúc vo gạo rửa rau lại chạmvào nước lạnh, nếu không làm gì đến mức này!"

Tống Mạch sờtrán nàng, cảm thấy cũng hơi lạnh, hắn đau lòng trách nàng, "Đã nói conphải nghỉ ngơi, con lại không nghe lời, giờ thì..." Rốt cuộc vẫn không nỡmắng nàng, ngừng một lát, hắn bỏ tay nàng ra, cởi trung y, lộ ra khuônngực rắn chắc, khỏe mạnh.

Đường Hoan nằm trong lòng hắn,không ngừng sở hắn, sở vô cùng quang minh chính đại, "Người nhị thúc nóng hôi hổi, thật là thoải mái."

Một câu này liền làm câu nói ngăn nàng sở lung tung của Tống Mạch tiêu mất từ trong cổ họng.

Phía dưới nổi lên phản ứng, sợ bị nàng phát hiện, Tống Mạch thử thăm dò hỏi, "Cẩm Chi, hay là nhị thúc xoay sang chỗ khác, để con ôm tiện hơn."

"Được."

Đường Hoan cầu còn không được.

Tống Mạch như trút được gánh nặng, hắn rụt tay lại, xoay người.

Đường Hoan lập tức dựa sát vào hắn. Hắn gập chân lại, nàng cũng gập chântheo, chân dài kề sát chân hắn, bụng sát vào mông hắn. Hắn cảm thấykhông ổn lại muốn quay ra, Đường Hoan ôm chặt eo hắn nói: "Nhị thúc đừng cử động, thế này thật thoải mái, bụng chất nữ rất lạnh, nhị thúc sưởiấm cho con đi."

Tống Mạch xấu hổ đến cực điểm, cũng không dám nhúc nhích nữa.

Tay trái Đường Hoan chậm rãi rời khỏi eo hắn, chuyển đến dây lưng trung khố, nhẹ nhàng vuốt ve.

Hô hấp của hắn ngày càng nặng nề, nàng nhanh chóng mò vào, vừa vuốt vehắn vừa nói: "Nhị thúc, thúc cởi quần ra được không, chất nữ muốn để nơi đó dán vào bụng con, có được không?"

"Cẩm Chi..." Tống Mạch đè tay nàng lại, vậy, vậy làm sao được!

"Nhị thúc, đến nơi đó con cũng cho thúc nhìn rồi, chất nữ còn không cảm thấy có gì không ổn, bây giờ con cũng đâu có nhìn thúc, chỉ cầu nhị thúc, giúp con làm ấm bụng, như vậy cũng không được sao?" Đường Hoan vô cùngấm ức nói, môi nhẹ nhàng chạm vào lưng hắn.

Giống như có kiến bò trên lưng hắn, cả người ngứa ngáy.

Bởi vì trời tối, bởi vì không nhìn thấy gì nên cảm giác càng thêm rõ ràng, suy nghĩ càng trở nên hỗn độn, không thể lí trí như ban ngày nữa.

Tống Mạch không buông tay, khàn khàn thương lượng, "Cẩm Chi, nhị thúc, tay nhị thúc cũng ấm

lắm, để nhị thúc lấy tay làm ấm cho con?"

Đường Hoan thẹn thùng, mặt dán vào lưng hắn, dịu dàng nhỏ nhẹ đáp, "Khôngcần...buổi sáng nhị thúc sở soạng con lâu như vậy, con sợ nhị thúc lạikhông thành thật. Thúc đưa lưng về phía con như vậy, con mới yên tâm."

Tống Mạch gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, "Ta, ta lúc ấy thực sự không cố ý, CẩmChi đừng hiểu lầm nhị thúc?" Nàng lại nghĩ hắn thành người thế nào đây?

"Ai biết được..." Đường Hoan mềm mại đáp, tay nhỏ bé giùng giằng giật ra, "Nếu trong lòng nhị thúc thực sự không có gì phải hổ thẹn, vậy thúc nênan tâm sảng khoái để cho Cẩm Chi làm ấm bụng chứ. Nhị thúc khẩn trương như vậy, ngược lại giống như chột dạ ấy. A, bụng con lại đau rồi, nhị thúc giúp con đi, Cẩm Chi cầu thúc đấy, nhị thúc, nhị thúc..."

Tiếng cầu xin của nàng thật sự rất đáng thương, Tống Mạch hoàn toàn lâm vàohoảng sợ, lý trí và đau đớn trong lòng không ngừng đấu qua đấu lại, rốt cuộc, đến khi nước mắt nàng rơi trên lưng hắn, hắn mới thả lỏng tay ra.

Đường Hoan thút thít cởi quần hắn đến tận đầu gối, khóc đến nỗi Tống Mạchmuốn kéo lên một chút cũng không dám, chỉ đành lặng lẽ lấy tay phải chechở nơi đó. Nhưng Tống Mạch càng khẩn trương, càng chứng tỏ cho Đường Hoan thấy bên dưới hắn đã "giương cao" đến mức nào.

ĐườngHoan cũng không vội vàng. Nàng cởi bỏ nút buộc trung y của mình ra, cứ như vậy dán vào hắn, từ bụng nhỏ cho đến ngực, không hề có chút khe hở.

Tống Mạch cứng đờ, nói không nên lời.

Bàn tay nhỏ bé của Đường Hoan vuốt ve dọc theo eo hắn cho đến mông, lại dán vào ngực hắn, mơ mơ màng màng nói: "Nhị thúc thật tốt, chất nữ khônglạnh nữa rồi. Nhị thúc, thật tốt vì người là nhị thúc của con, con cóthể yên tâm dựa vào người sưởi ấm, không cần lo lắng người sẽ mắng conkhông biết... xấu hổ, cũng không cần lo lắng người sẽ nổi lên ý xấu. Nhịthúc, thúc nói xem, thúc cháu nhà khác cũng có thể làm đến mức nàykhông? Nếu không có, có phải Cẩm Chi thực sự, thực sự không biết xấu hổ? Nhưng con thật sự không cảm thấy gì cả. Bây giờ nhị thúc là người thânnhất của con, từ nhỏ nhị thúc đã chăm sóc con, chỗ nào trên người connhị thúc còn chưa thấy qua, bởi vì người là nhị thúc của con cho nênkhông sao cả. Bây giờ Cẩm Chi lớn rồi, nhị thúc vẫn có thể nhìn bìnhthường mà. Nhị thúc, con nói thế có phải không?"

Phải không?

Tống Mạch nào có tâm tư nghe lời nàng nói!

Hắn thậm chí còn chẳng thể nào nghe rõ nàng nói gì. Khi chất nữ nói chuyện, tay nhích tới nhích lui, ngực mềm dịch lên dịch xuống trên lưng

hắn, mềm như vậy, chạm vào hắn, làm hắn...

Hắn sắp không nhịn được.

"Nhị thúc, sao thúc lại không nói lời nào, có phải thúc tức giận Cẩm Chikhông? Chẳng lẽ nhị thúc cũng không hiểu lời con nói? Vậy ở trong mắtnhị thúc, chất nữ như vậy, có phải thực dâm..."

"Không phải!"

Ngực Tống Mạch dồn dập phập phồng, giống như giận dữ đến tột cùng, dường như mãnh thú trong cơ thể hắn đang kêu gào muốn lao tới. Hắn cái gì cũngkhông biết, hắn chỉ biết nữ nhân phía sau là chất nữ ngoan của hắn, nàng vì bị bệnh nên mới ỷ lại hắn, nàng là cô nương tốt, cũng không phảiloại nữ nhân đó.

Đường Hoan bất động, nhỏ giọng nức nở, "Vậy nhị thúc quay lại ôm con một cái đi, nhị thúc xoay lưng về phía con như vậy, giống như không muốn để ý tới Cẩm Chi..."

Dứt lời, dườngnhư sợ hãi hắn không để ý tới nàng, nàng đứng vụt dậy đi qua người hắn, chuyển tới trước ngực hắn, kéo tay phải hắn ra làm gối đầu, sau đó đặttay trái hắn lên eo mình. Xong việc rồi, Đường Hoan vừa len lén đè chặtmiếng vải trong thấm máu lại để tránh nó bị rơi, vừa ôm eo hắn nằm trọntrong ngực hắn, "Nhị thúc, Cẩm Chi thực sự sợ thúc tức giận lắm..."

"Không, không túc giận..." Tống Mạch còn chưa kịp phản ứng đối với một loạt hành động của nàng.

"Thật sự không tức giận?" Đường Hoan ngửa đầu nhìn hắn.

Đầu nàng chôn trong ngực hắn, bị chăn mỏng che khuất khiến Tống Mạch khôngthể nào thấy rõ vẻ mặt nàng. Nhưng nàng hỏi sợ sệt chờ mong như

vậy, hắn cố gắng ổn định tinh thần, "Thật sự, nhị thúc làm sao có thể tức CẩmChi được?"

Đường Hoan nhẹ nhàng thở ra, lại dán vào ngực hắn, "Vậy nhị thúc để cho con sở sờ đi. Nhị thúc đã sờ con rồi, con cũng sờnhị thúc, vậy chúng ta liền hòa nhau, sau này sẽ không cần lo lắng ai sẽ tức giận ai nữa."

Dứt lời, tay nhỏ bé chính xác không hề lầm cầm lấy nơi đó của hắn.

Nơi nào đó đang ngập tràn sức sống.

9 GIÁC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 29: Nói Chuyện Buổi Đêm (18+++)

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch 28 tuổi, đến nay vẫn chưa lập gia đình.

Hắn không phải là một người ham mê sắc dục, nhưng từ lần đầu tiên "tự làm" trong mộng, đã nhiều năm rồi hắn cũng chỉ tự giải quyết cho mình có vàilần.

Đương nhiên, hắn là một nam nhân, sẽ không có khả năng một năm bốn mùa lúc nào cũng không có nhu cầu.

Nhưng hắn không ngờ, tự mình chạm vào mình với khi chất nữ chạm vào mình lại khác nhau lớn

đến vậy.

"Cẩm..."

"Nhị thúc, đây, đây là cái gì vậy? Kì lạ quá, tại sao lại để gậy ở trongchăn chứ?" Đường Hoan mở miệng ngắt lời hắn. Hắn càng trốn nàng càng đuổi, nhất định không để cho hắn trốn. Phía dưới a, nàng chỉ cầm một đoạn đầu, cũng không phải chạm vào chân hắn cho nên nàng có thể ngây thơ hỏi nhị thúc nàng như thế. Ai bảo Cẩm Chi là hoàng hoa khuê nữ chưahiểu biết cái gì?

Đó là cái gì...

Tống Mạch sắp điên rồi!

Nghĩ trước khi chất nữ hiểu được sẽ tránh đi, ai ngờ hắn vừa chuẩn bị nắmtay nàng, ngón trỏ của nàng đột nhiên dí vào chỗ đỉnh, nhẹ nhàng ấn ấn.Nơi mà chính hắn cũng chưa từng chạm vào, đúng lúc hắn chưa kịp sẵnsàng, Tống Mạch không chịu nổi bật ra tiếng rên rỉ khàn khàn.

Tiếng rên thật dễ nghe!

Tâm thần Đường Hoan nhộn nhạo, bàn tay nhỏ bé duỗi ra phía trước, chạm vào chân hắn.

"A, đây là..."

Nàng vội rụt tay lại, hai tay ôm eo hắn, mặt chôn trong ngực hắn, cực độ xấu hổ thút thít: "Nhị thúc, không phải con cố ý đâu, con thật sự không cố ý đâu, con chỉ muốn sờ sờ bụng thúc, không hề biết nơi đó lại lớn như vậy, chưa gì đã chạm vào…hu hu, nhị thúc, con thực sự không cố ý đâu…"

Ngực mềm mại còn tranh thủ cọ cọ vào ngực hắn.

Tống Mạch thật sự không chịu nổi nữa, hắn khẩn cấp muốn phun trào.

Hắn nắm bả vai nàng, kéo nàng ra, "Cẩm Chi, con cứ nằm yên đi, nhị thúc, nhị thúc đi ra ngoài một lát."

Đường Hoan càng ôm hắn chặt hơn, tuyệt vọng nói: "Nhị thúc tức giận Cẩm Chi?Nhị thúc đừng đi, con thật sự không cố ý đâu! Nhị thúc, nhị thúc, thúcđừng không cần con, Cẩm Chi không dám ngủ một mình đâu!"

"Không phải, nhị thúc không tức giận, nhị thúc chỉ là muốn..."

"A, nhị thúc, vì sao thứ đó của nhị thúc vẫn đâm vào chân con?"

Đường Hoan ngắt lời hắn, tay nhỏ bé lại cầm lấy nơi đó một lần nữa, thử thămdò, lôi lôi kéo kéo, trong giọng nói ba phần là nức nở chưa lui, bảyphần là tò mò lí thú, "Nhị thúc, nơi này của thúc lớn như vậy, lúc mặc quần vào nhật định sẽ dội lên, vì sao bình thường lại không thấy gì?

Nhị thúc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Bàn tay gian xảo tiến lên phía trước lại nhẹ nhàng sở lùi về sau.

Nàng cứ làm như vậy một lúc lâu, rất kĩ thuật, khiến linh hồn Tống Mạch như bị nàng nắm trong tay, tùy nàng cử động.

Đó là một loại quyến rũ khó thể nào ngăn cản.

Tống Mạch định nhân lúc mình vẫn còn có thể miễn cưỡng duy trì lí trí rời đi trước nhưng mỗi lần hắn hạ quyết tâm, trong đầu lại có một giọng nóikhông ngừng nói với hắn, chất nữ không hiểu gì về chuyện này, hắn chỉcần để yên cho nàng kiểm tra, nàng chắc chắn cũng không biết được mìnhđang làm cái gì.

Không được, hắn là nhị thúc của nàng, hắn làm sao có thể sinh ra suy nghĩ cầm thú như vậy trong đầu được?

"Cẩm Chi..."

"Nhị thúc, con nói với thúc, vì sao nơi này lại lớn như vậy? Buổi sáng vẫnyên lành không có gì... A, hay là nhị thúc bị con gì cắn nên mới sưnglên?" Đường Hoan lo lắng, làm bộ muốn đứng lên, "Nhị thúc đừng sợ, consẽ đốt nến lên xem qua cho thúc, nếu sưng lên thật thì phải mau bôithuốc a!"

Không biết là do sợ nàng đốt nến lên soi hay là do luyếntiếc tay nàng sẽ rời khỏi mà Tống Mạch đè vai nàng lại, giải thích, "Nhị thúc không có việc gì, Cẩm Chi, con, con mau buông tay..."

Đường Hoan vẫn không buông, giọng nói ngập tràn vẻ lo lắng, "Nhị thúc đừng an ủi con, nếu thúc không có việc gì vì sao nơi này lại sưng lên? Ôi, nhịthúc, hình như nó lại lớn hơn rồi! Nhị thúc, thúc đừng làm con sợ, bâygiờ Cẩm Chi chỉ có một mình thúc, nếu thúc gặp chuyện không may, Cẩm Chi sẽ không còn chỗ dựa!"

Nàng nằm trong lòng hắn, một tay vẫn nắm chặt nơi đó, đồng thời vẫn hoảng loạn sợ hãi.

Cuối cùng Tống Mạch cũng tìm lại một tia lí trí, ngay khi bàn tay nàng hơibuông lỏng, nước mắt nàng đã bớt rơi, hắn đấu tranh hồi lâu mới dám nóithật, "Cẩm Chi, nhị thúc, nhị thúc không phải bị sưng, là, là, là khóchịu..."

"Khó chịu?"

Đường Hoan đã quá hiểu rõ nhưng nàng vẫn tiếp tục trêu hắn, "Có phải nhị thúc rất đau không? Đây rốtcuộc là bị bệnh gì, nhị thúc đừng dọa con!"

Tống Mạch nhắmmắt thở hồn hển, "Không phải, không phải bệnh, chỉ là rất ngứa, Cẩm Chi, con mau buông tay, nhị thúc ra ngoài, chỉ một lát, sẽ không sao nữa."

"Ngứa ư? Vậy con sẽ gãi gãi cho nhị thúc, Cẩm Chi nhất định sẽ giúp nhị thúchết ngứa." Đường Hoan tựa sát vào người hắn nói, tay nhỏ bé chậm rãi diđông, "Nhị thúc, như vây có thoải mái hơn chút nào không?"

Cơ thể hắn căng thắng như dây đàn. Người trong ngực rất mềm mại, giọng nói yêu kiều bay vào trong tai, còn có động tác ngây ngô lại vô cùng saylòng kia lại càng thêm trói chặt hắn, hắn thầm muốn ôm chặt nàng vàolòng, thầm muốn chặn miệng nàng, khiến nàng không thể nào nói chuyện. Nàng không nói lời nào, hắn có thể biến nàng thành nữ nhân không hề quen biết ở trong mộng, mà không phải...

"Cẩm Chi, đừng, đừng lên tiếng, nhị thúc, nhị thúc khó chịu, không muốn nói chuyện."

Hồn của hắn đang bị nàng nắm trong tay bay tới bay lui, giọng nói cũng run rẩy theo đó.

"Ưm, nếu nhị thúc hết ngứa, nhớ nói với Cẩm Chi một tiếng." Đường Hoan níncười, không trêu hắn nữa, chỉ toàn tâm toàn ý "hiếu thảo" giúp nhị thúcgãi ngứa. Đương nhiên, nàng không thể nào quên chiếm chút lợi ích, tuyđang tới kì nguyệt sự không thể hưởng thụ món ăn cao cấp trước mắt nhưng liếm liếm một chút hưởng chút hương thơm cũng không thể thiếu được.

Nàng hôn lên ngực hắn, phấn lưỡi náo loạn trên người hắn.

Tống Mạch bị kích thích, nhanh chóng che miệng nàng lại, "Đừng..."

Đường Hoan nằm trong lòng hắn rầu rĩ, "Nhị thúc, lúc trước con bị thương người còn liếm giúp con, con nghĩ như vậy sẽ khiến thúc thoải mái hơnmột chút."

Hai mắt Tống Mạch nhắm nghiền.

Đúng làhắn rất thoải mái nhưng loại thân thiết này, hắn không chịu nổi. Tay cóchạm vào cũng giống như mình chạm, cho dù đó là nơi tư mật nhưng nếu làmôi, cho dù chạm vào chỗ nào cũng đều biến thành hôn, hắn làm sao có thể để nàng hôn hắn được?

Hắn không nói lời nào, Đường Hoan liền hôn nhẹ vào lòng bàn tay hắn.

Hắn kinh hoàng rút tay về, Đường Hoan hơi rướn người lên, đặt bầu ngực mình vào tay hắn, có chút sợ hãi lại không che giấu nổi chờ mong thở gấpnói: "Nhị thúc, con không biết vì sao lại thế này, gãi ngứa giúp thúcnhưng ngực con lại ngứa. Con không tiện nâng tay trái lên, nhị thúc gãingứa giúp con được không... Ưm, rất ngứa a, nhị thúc à, ngứa cũng sẽ lâysao? Nhị thúc..."

Làm sao có thể lây được?

Đầu óc hỗn loạn của Tống Mạch miên man suy nghĩ, phải chăng , phải chăng chất nữ cũng động tình?

Đúng vậy, đây vốn là chuyện thân mật nhất của nam nữ, hắn thích nàng, hắnkhông khống chế được, nàng cũng vậy, có lẽ nàng vẫn chưa thể quên đượctâm tư kia?

Nàng vẫn thích hắn như cũ.

Trong bóng đêm, dục vọng mãnh liệt, người nằm bên người dần biến thành nữ nhân của hắn, là nữ nhân hắn thích mà không phải...

Tống Mạch không nghĩ nữa, bàn tay to run nhè nhẹ cầm một bầu ngực.

"Ưm, chính là chỗ đó, nhị thúc mau gãi giúp con...Ưm, thật là thoải mái, nhị thúc mạnh hơn một chút..."

Hắn ngây ngốc tuân theo sự chỉ huy của nàng, Đường Hoan lần đầu tiên hưởngthụ sự dịu dàng đến như vậy, nàng phối hợp vặn vẹo theo bàn tay hắn. Nam nhân dần dần không cần nghe lời, tay nàng đã lơi lỏng, tay hắn liềnmạnh hơn, không cần thúc giục. Nàng giúp hắn thoải mái, hắn vẫn như cũxoa nàng, Đường Hoan cố ý thối lui nhưng hắn lại đuổi theo nàng, giốngnhư ngực nàng chính là vật báu hắn khó khăn lắm mới có được, đã bắt được rồi, sẽ không bao giờ buông ra nữa.

Từ từ, chăn trượt xuống đầu vai hai người.

Đường Hoan ngước cổ lên, sóng mắt xinh đẹp nhìn về phía hắn. Ánh sáng mỏngmanh chiếu vào, nàng thấy hắn đang nhắm chặt mắt. Nàng bất mãn, tay trái ôm cổ hắn níu hắn xuống. Hắn vẫn nhắm chặt mắt như cũ, nàng ngửa đầu, môi chạm vào cằm hắn, "Nhị thúc, chất nữ rất thoải mái,...ưm, nhị thúc, nơi đó của thúc có còn ngứa không? Nếu không còn ngứa nữa, chất nữ sẽkhông gãi nữa, tay mỏi rồi, nhị thúc thật lớn..."

Hơi thở tựagió xuân, bàn tay chạm vào ngứa như lông chim lướt qua, trắng trợn khiêu khích, yết hầu Tống Mạch trượt lên xuống, "Chờ, chờ một lát thôi, mau, mau."

Đường Hoan mim cười đắc ý, nam nhân này, còn nhớ hắn là ai không?

Nàng giữ gáy hắn bắt hắn cúi xuống đối mặt nàng, sau đó môi thơm dâng lên, hôn khẽ.

Nam nhân muốn tránh nhưng đúng lúc đó, cái lưỡi linh hoạt của nàng khẽliếm, hắn dường như điên rồi, ép chặt nàng, giống như núi đổ. Hai tayrắn chắc của hắn tựa như cây mây rừng, cuốn lấy đầu vai nàng, trói chặt vòng eo nàng. Lưỡi hắn tựa như lá cây thấm đẫm sương, tham lam đòi húthết mật ngọt trong miệng nàng. Bên dưới là cây gậy của hắn, chủ động tiến sâu vào bàn tay nhỏ bé của nàng, giống như càng muốn đâm vào nơisâu hơn...

Nàng ô ô kháng nghị, hắn vì nóng lòng, tất cả mầm mống đều phun hết ra người nàng.

Gió ngừng cây nghỉ.

Lý trí trở về, hắn áy náy, không dám nhìn nàng, chỉ trầm mặc chà lau cho nàng.

Đường Hoan thực hoang mang, "Nhị thúc, đó là cái gì vậy? Vì sao thúc không ngứa thì bên trong lại phun ra thứ gì đó?"

Tỉnh táo rồi, Tống Mạch ngược lại không biết nên giải thích thế nào.

Đêm nay, vì sao lại biến thành như vậy?

Hắn sở soạng nàng, hôn nàng, còn...

Bây giờ may mà nàng vẫn không hiểu gì, sau này thành thân, nàng nhất địnhsẽ hiểu rõ hành động súc sinh của hắn đêm nay, khi đó, hắn sao còn dámnhìn mặt nàng?

Có lẽ, chờ đến khi nàng thành thân, hắn sẽ rời khỏi thôn Bạch Thủy.

Hắn không nói lời nào, Đường Hoan cũng không hỏi lại. Sau khi hai người nằm xuống một lần nữa, nàng nằm trong lòng hắn, cảm thấy mỹ mãn: "Nhị thúc, vừa rồi thúc hôn con..."

"Cẩm Chi, đừng nói nữa, tất cả là nhị thúc sai rồi, không nên..."

Đường Hoan che miệng hắn, khẽ xoa, cánh tay nửa chống lên, nhìn thắng hắn: "Nhị thúc, thúc nghe con nói trước được không. Vừa rồi là vì ngực conngứa, thúc mới gãi giúp con. Sau đó là vì con khát nên mới tìm nước uống trong miệng thúc, nhị thúc thương con nên mới chủ động bón cho con. Nhị thúc, giữa chúng ta không phải là hôn môi, thúc không cần tự trách, còn nữa, Cẩm Chi cũng rất thích. Đời này, Cẩm Chi luôn nghĩ hôn môi với nam nhân thật ghê tởm nhưng cùng với nhị thúc, Cẩm Chi lại rất thích, nhịthúc, người thích không?"

Trong bóng đêm, khuôn mặt nàng mơhồ, lời nói lại mềm nhẹ nũng nịu sợ sệt, là vì vui sướng của hành độngthân mật vừa rồi, cũng là vì biết lòng hắn không yên.

Nàngnói thích, nàng nói nàng vốn nghĩ hôn môi với nam nhân thật ghê tởm. Vậy nếu hắn nói không thích, nàng có thể sẽ hiểu lầm hay không...

"Nhị thúc, nhị thúc cũng thích, Cẩm Chi mau ngủ đi, chúng ta không nghĩ nhiều nữa." Bây giờ, lòng hắn rất loạn.

Đường Hoan nhìn hắn, thừa dịp hắn chưa chuẩn bị, nàng hôn lên môi hắn một cái thật nhanh.

"Cẩm Chi..."

"Là nhị thúc nói thích đấy, Cẩm Chi cũng thích, vậy nhị thúc hãy hôn CẩmChi đi. Nhị thúc tốt, thúc hôn con, về sau nơi đó của thúc ngứa, chất nữ sẽ giúp thúc." Đường Hoan mềm giọng làm nũng.

Tống Mạch bất đắc dĩ ấn nàng nằm xuống, vừa dém chăn cho nàng cẩn thận vừa nói: "Nằm ngoạn ngoãn, đừng để bị cảm lạnh."

Đường Hoan dựa sát vào hắn, ôm cổ hắn, xấu hổ nói: "Nhị thúc thật tốt... Đúngrồi, nhị thúc, phía dưới của nam, nam nhân đều to lớn giống như của thúc sao? Chất nữ nói thật thúc đừng giận nhé, vừa lớn vừa dài như vậy, lúccon vừa chạm vào đã hoảng sợ rồi."

Thân thể Tống Mạch cứng đờ.

Đường Hoan ôm hắn, nhỏ giọng năn nỉ: "Nhị thúc mau nói cho con biết đi, chất nữ rất tò mò, thật sự rất tò mò mà."

"Chuyện này, nhị, nhị thúc cũng không biết người bên ngoài như thế nào."

Đường Hoan vô cùng nghiêm túc gật gật đầu, một lát sau, giọng nói càng nhỏthêm: "Nhị thúc, hồi trước giặt quần áo ngoài bờ sông, con, còn vô ýnghe nhóm thẩm thẩm nói mấy câu, hình như, hình như hai người khi thànhthân nam nhân sẽ đem nơi đó đưa vào bên trong nữ nhân...nhị thúc, thúc lớn như vậy, tương lai lấy nhị tẩu, làm sao nhị tẩu có thể tiếp nhận được?Nghĩ mà thấy sợ, làm sao có thể cho vào trong được?"

Tống Mạch lại "cứng" lên.

Hắn nghĩ tới nơi đó của nàng, có thể, có thể cho vào trong ư?

"A, nhị thúc, thúc lại ngứa à..."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: *Đen mặt* Thu phục nhị thúc vẫn còn dễ,bởi vì hắn không thể nhẫn tâm với chất nữ được. Hehe, ngày mai sẽ kếtthúc giấc mộng lần này ha!!!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 30: Lần Hái Thứ 2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đêm hôm khuya khoắt, đương nhiên Tống Mạch sẽ không bao giờ bàn luận vấn đề sinh hoạt vợ chồng với chất nữ, lại càng không thể nào để nàng giúp hắn thêm lần nữa. Nếu nàng cứ nhích tới nhích lui không thành thật, hắn sẽôm nàng thật chặt, buộc nàng mau ngủ sớm.

Thực ra, Đường Hoan cũng không cần hắn ép buộc.

Đêm nay giúp hắn, tất cả đều là sự chuẩn bị cho bước tiếp theo. Bây giờcánh tay đã mỏi, nàng cũng chẳng có tâm tư nào hầu hạ hắn tiếp. Nàng làhái hoa tặc, thứ nàng muốn là sự thoải mái của bản thân, học hết mấy kĩxảo này chẳng qua là vì muốn khi hái hoa có thể thu phục nam nhân mauchóng chứ không phải là nàng thì cố hết sức rồi trơ mắt nhìn nam nhânkia thoải mái đâu nha.

Tống Mạch ôm nàng, nàng liền ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn, mỹ mãn ngủ.

Trong bóng đêm không thấy rõ nhau, sẽ không phải e ngại gì nhưng khi ban ngày tới, không thể không đối mặt với nhau, tất sẽ xấu hổ.

Tống Mạch căn bản không dám nhìn chất nữ. Làm ra loại chuyện này, cho dù nàng không hiểu, chính hắn cũng thấy thẹn. Huống hồ, hắn còn sờ soạng, cònhôn nàng, đó không phải là việc 1 nhị thúc có thể làm với chất nữ. Nàng nói nàng thích nàng nguyện ý nhưng hắn vẫn không thể không chột dạ, sợmột ngày nào đó nàng không còn thích hắn nữa, sẽ vì chuyện tối qua màhận hắn.

Cho đến khi phát hiện chất nữ không quấn quýt lấyhắn như bình thường, Tống Mạch mới khẩn trương nghi hoặc ngắng đầu lênnhìn nàng, thấy nàng cúi đầu, vẻ mặt buồn bực không vui.

"Cẩm Chi làm sao vậy, bụng không thoải mái sao?" Hắn lo lắng hỏi, nhất thời quên mất buổi tối hoang đường hôm qua.

Đường Hoan lắc đầu, "Không có, con ăn no rồi, nhị thúc ăn xong cứ đi ra đồng, lát sau chất nữ sẽ rửa bát." Cúi đầu nói xong, nàng đứng dậy đi vềphòng phía tây.

Tống Mạch ngây dại. Chất nữ, đang tức giận?

Nhưng đối với loại chuyện này, hắn không có cách nào giống như Đồng Minh Hoa đã chọc nàng giận vẫn có thể đuổi theo dỗ nàng.

Rửa chén đũa xong, , Tống Mạch nhìn bức rèm ngoài phòng phía tây, tâm trạng phức tạp đi ra khỏi cửa.

Buổi trưa, Đường Hoan vẫn đến đưa cơm cho hắn nhưng lại chỉ có mình hắn ăncơm. Nàng đã ăn trước ở nhà. Lúc Tống Mạch ăn cơm, nàng ngồi cách hắnthật xa, hắn hỏi nàng đáp, hắn không hỏi nàng liền yên lặng nhìn ra xa,ánh mắt đờ đẫn. Chờ hắn ăn xong, nàng thu dọn mọi thứ rồi nhanh chóngrời đi.

Tống Mạch hoảng hốt.

Lúc buổi tối ngủ,nàng không còn giống như bình thường chui vào lòng hắn, tuy ngủ cùng một chăn nhưng nàng lại quay lưng về hắn mà ngủ. Càng lạ hơn là, hắn ngủmột mình đã hơn 20 năm rồi, trước kia không cảm thấy gì nhưng bây giờđột nhiên chất nữ không nằm trong lòng, Tống Mạch lại cảm thấy vắng vẻ,rất khó chịu. Hắn muốn nói chuyện với nàng, nhưng miệng đã mấp máy vàilần vẫn không thể phát ra tiếng nào.

Không gian yên lặng hòa vào bóng đêm đen đặc, kéo thời gian ra thực dài thực dài.

Mấy ngày kế tiếp của hai người đều trôi qua thế này. Đường Hoan vẫn luôn lạnh nhạt, Tống Mạch cũng không dám mở miệng hỏi.

Đến khi lúa được gặt hết mang về nhà, nguyệt sự của Đường Hoan ngày mai cũng có thể chấm dứt.

Buổi tối, nàng mang chăn của mình từ phòng phía tây tới, vừa ôm chăn cũngkhông ngầng đầu lên, nói: "Nhị thúc, đêm nay con thử ngủ một mình mộtchăn, nếu có thể ngủ được, không sợ hãi nữa, đêm mai con sẽ chuyển điluôn. Ngủ cùng với nhị thúc, cũng không tiện lắm."

Tống Mạch đứng yên, nhìn xuống dưới, "Ùm" một tiếng.

Hắn có thể nói cái gì? Giữ nàng lại?

Là hắn nói hai người không thể ở bên nhau, là hắn nói hắn không thích nàng.

Sau khi nằm xuống, hai người xoay lưng về phía đối phương.

Lồng ngực Tống Mạch như bị đè nặng.

Đêm nay là đêm cuối cùng hắn ngủ cùng một phòng với chất nữ. Nàng giận hắn, nàng muốn rời đi, đã mấy ngày nay nàng đều không nói chuyện thân thiết với hắn nữa, có lẽ, sau này nàng vẫn sẽ đối với hắn như vậy?

Đây không phải chính là điều hắn hy vọng sao? Hắn là nhị thúc nàng, nàng là chất nữ của hắn, khi nàng nói thích hắn, hắn không nên để nàng tiếp tục suy nghĩ bậy bạ. Bây giờ, chất nữ đã thực sự hồi tâm chuyển ý, hắn cònkhó chịu cái gì? Chẳng lẽ, hắn vẫn còn muốn mờ ám ôm nàng đi ngủ?

Sớm muộn gì, nàng cũng sẽ gả cho một người khác, sớm muộn gì nàng cũng sẽ nằm trong lòng một nam nhân khác, giúp người đó...

Tống Mạch phiền chán xoay người. Ở đối diện, bả vai chất nữ lộ ra ngoài, dưới ánh trăng sáng tỏ, trông thật gầy yếu.

Buổi tối cuối cùng...

Không thể kìm lòng, hắn nâng tay nắm lấy chăn của nàng, định dém chăn lên cho nàng.

Nhận thấy động tác của hắn, Đường Hoan hoảng hốt dịch người rời đi, rời xahắn, đồng thời lại quấn chăn kín hết người, sợ hãi nói: "Nhị thúc, thúc, thúc mau ngủ đi, đừng, đừng chạm vào con, được không?"

Tay Tống Mạch khựng lại giữa không trung, ngực giống như bị ai đấm một cái thật mạnh.

Nàng sợ hắn, nàng không cho hắn chạm vào, nàng nghĩ hắn định làm gì? Hắn chỉ muốn dém chăn cho nàng mà thôi.

"Cẩm Chi, nhị thúc..."

Đường Hoan lùi sâu vào trong chăn, che kín đầu, không nghe.

Tống Mạch nhắm mắt lại, hai nắm đấm siết chặt.

Thôi, nếu nàng không muốn nghe hắn giải thích, vậy thì đành thế, cùng lắm thì sau này ban ngày hắn ra đồng, ít về nhà thôi, sẽ không làm phiền mắtnàng nữa.

Ngày hôm sau, Tống Mạch vùi đầu bận rộn tuốt lúa đến chạng vạng mới trở về nhà, sau đó hắn phát hiện nàng đã sớm chuyển ra.

Khi ăn cơm, nàng chỉ nói đúng một câu, sau đó thì im lặng không nói gì. Hắn về phòng, ngã vào giường, chỉ cảm thấy bận rộn làm việc cả một ngàynhưng không được nghĩ về nàng càng khiến hắn mệt mỏi hơn.

Nàng ở bên ngoài đi tới đi lui, đun nước, bê thùng tắm, chuẩn bị tắm rửa.

Nếu là trước kia, hắn sẽ rất tự nhiên mà thay nước giúp nàng nhưng bây giờ, cho dù hắn có lòng hay không có lòng thì nàng cũng không để hắn bước vào đâu? Có lẽ, nàng còn phải khóa chặt cửa phòng nữa? Ở trong lòng nàng, hắn không còn là một nhị thúc đáng tin cậy, đã biến thành tên ácôn ức hiếp nàng rồi...

Tống Mạch thực sự hối hận. Nếu đêm đó cố gắng kiên trì thêm một lát, hai người sẽ không đến bước đường này.

ở phòng đối diện, tâm trạng của Đường Hoan đang rất vui vẻ.

Người nàng vô cùng sạch sẽ, tắm rửa kĩ càng một lát rồi lập tức tới tìm hắn.Lạnh nhạt với hắn nhiều ngày như vậy, nhìn hắn đen mặt bận rộn việc nàyviệc nọ, sau khi trở về vẫn luôn trộm nhìn nàng, vô cùng cẩn thận, chỉ sợ nàng sẽ chán ghét bộ dáng ngốc nghếch của mình, khiến nàng không thểnhịn cười.

Sư phụ nói rất đúng, động cái gì cũng không được động tình, nếu không sẽ bị người kéo đi.

Tắm rửa thay quần áo, ngay cả yếm Đường Hoan cũng không mặc, chỉ phủ thêmmột lớp áo ngủ mỏng manh, nằm ở đầu giường gần lò sưởi nghe động tĩnhbên kia.

May mắn là người này thích sạch sẽ, mỗi ngày trước khi ngủ đều tắm rửa.

Mặt trăng từ từ lên cao, Đường Hoan nhẹ bước xuống, gõ cửa phòng hắn, "Nhịthúc, nhị thúc…" Nhị thúc ngoạn, mau mở cửa đi, chất nữ đến an ủi

thúc!

Tống Mạch ngồi dậy, nhìn ra cửa, hoài nghi có phải mình nghe lầm không.

"Nhị thúc, thúc mau mở cửa đi, Cẩm Chi rất sợ..." Đường Hoan chậm rãi ngồi xuống, nhỏ giọng khóc, vừa vội lại vừa sợ.

Tống Mạch để chân trần nhảy xuống, mở cửa ra, thấy người ngồi ở đó, đau lòng cực độ. Vừa định đỡ nàng đứng lên, Đường Hoan đã nhào vào lòng hắn, "Nhị thúc, nhị thúc ôm con ngủ! Một mình Cẩm Chi không ngủ được, nhịthúc đừng không để ý tới con!"

"Đừng khóc đừng khóc, nhị thúc ôm con ngủ, đừng khóc..."

Nàng đã trở lại!

Tống Mạch không thể nói rõ trong lòng hắn là vui mừng nhiều hay là đau lòngnhiều hơn. Hắn thuần thục bế nàng vào trong chăn, vừa nằm xuống, nàngliền giống như trước đây chui vào trong lòng hắn. Nàng ôm hắn chặt như vậy, cảm giác được nàng ỷ lại khiến hắn hài lòng, chỉ trong nháy mắt đãquét sạch lo lắng vây quanh hắn nhiều ngày qua. Lần đầu tiên Tống Mạchchủ động ôm nàng, "Cẩm Chi đừng sợ, nhị thúc ở bên con, sẽ không bao giờ ức hiếp con nữa."

Đườn Hoan oán hận cắn hắn một cái, "Nhịthúc rõ ràng là ức hiếp con, nhiều ngày như vậy người chẳng nói với conmột câu. Nhất định là nhị thúc ngại Cẩm Chi rất, rất phóng đãng cho nênmới khinh thường Cẩm Chi!"

Tống Mạch thật sự oan uổng muốn chết!

"Ta có lúc nào là không để ý tới con? Rõ ràng là con...đừng cắn đừng cắn,được được được, là nhị thúc không tốt...Cẩm Chi đừng khóc, đêm đó nhị thúc không nên mạo phạm con, không phải con sai, con trăm ngàn lần

đừng nghĩ lung tung nữa. Con là cô nương tốt, là cô nương tốt nhất trong mắt nhịthúc, nhị thúc làm sao có thể ghét bỏ con được?"

Đường Hoan không nói lời nào, chôn trong ngực hắn khóc nức nở.

Tống Mạch ôm chặt nàng, vỗ về. Giờ đây hắn không còn mong muốn gì khác, có thể lại ôm nàng vào lòng, hắn đã thỏa mãn lắm rồi.

"Nhị thúc, thúc có biết vì sao Cẩm Chi muốn về phòng không?" Khóc một lát, cảm thấy đã đến lúc, Đường Hoan từ từ bình tĩnh trở lại, nhỏ giọng bàytỏ, "Nhị thúc, đêm đó, đêm đó sau khi thúc gãi ngứa giúp con, con mơthấy nhị thúc nằm trên người con, làm chuyện đó với con. Buổi tối hômsau, con định ôm nhị thúc, nhưng trên người con lại ngứa, con không dámôm nữa, cũng sợ khi nhị thúc ôm con con sẽ không nhịn được mạo phạm nhịthúc nên con trốn thúc. Nhưng con lại ngóng trông thúc chạm vào con, bởi vì như vậy chứng minh nhị thúc không có chán ghét con, con đợi thúc cảđêm nhưng nhị thúc không hề chạm vào con, đến sáng nhị thúc cũng khôngnói chuyện với con. Con đã nghĩ, nhất định nhị thúc cho rằng Cẩm Chichính là một nữ nhân hư hỏng. Cẩm Chi, Cẩm Chi không muốn khiến nhị thúc ghét bỏ nên đành phải trở về phòng, mà nhị thúc cũng không nói một câugiữ con lại, quả nhiên ..."

Tống Mạch khiếp sợ, trước là vìgiấc mộng của nàng, sau là vì lời nàng nói. Thì ra nàng không hề tứcgiận mà là hiểu lầm hắn, nghĩ hắn ghét bỏ nàng?

"Cẩm Chi..."

Hắn vội vã giải thích, Đường Hoan che miệng hắn lại, "Nhị thúc, thúc nghecon nói hết đã. Nhị thúc, con biết thúc xem thường Cẩm Chi, xem thường Cẩm Chi ỷ lại không thể rời khỏi thúc nhưng mấy đêm không có thúc ôm,con đều không ngủ nổi. Nhị thúc, thúc coi con là chất nữ cũng tốt, là,là nữ nhân cũng được, Cẩm Chi chỉ cầu thúc về sau đều ôm Cẩm Chi

ngủ được không? Con nhớ nhị thúc, một đêm không gặp, con rất nhớ. Nhị thúc, thúc có nhớ con không?"

Nàng ngửa đầu, đôi mắt đẫm lệ dưới ánh trăng tỏa ánh sáng rạng rỡ.

Đối mặt với đôi mắt xinh đẹp như vậy, đối mặt với tình ý triền miên như vậy, Tống Mạch không thể không nói thật, "Nhớ, nhị thúc cũng muốn ôm Cẩm Chi."

Đường Hoan hài lòng nở nụ cười, ánh mắt dịu dàng, sauđó thừa dịp hắn giật nình mà dùng hết sức nắm lấy bả vai hắn, xoayngười đè lên, hôn hắn.

Môi vừa chạm vào, Tống Mạch đã cuống quít đẩy vai nàng ra, quay đầu tránh nàng: "Cẩm Chi, đừng như vậy, nhị thúc ..."

Đường Hoan dùng bụng cọ sát hắn, nức nở nói: "Nhị thúc, không phải con cố ýmà bây giờ khi chạm vào thúc con sẽ nhớ tới chuyện đêm đó, sẽ nhớ tớigiấc mộng kia, người con rất ngứa. Nhị thúc, con khó chịu lắm, người đểcon hôn hôn đi...Ngày đó thúc ngứa như vậy, chất nữ chẳng phải đã dốc lòng giúp thúc sao...A, nhị thúc, nơi đó của thúc lại dựng lên rồi, nhị thúctốt, người hôn con trước đi, lát nữa chất nữ sẽ giúp thúc." Mạnh mẽ gạttay hắn ra, giữ lấy mặt hắn, hôn một cái thật sâu.

Hắn trốn nàng đuổi, hắn lùi nàng tiến, gắn bó dây dưa.

Lồng ngực Tống Mạch phập phồng, muốn đẩy nàng nhưng nàng lại cầm tay hắn đặt vào sau lưng nàng, "Nhị thúc, nhị thúc, lưng con rất ngứa, người sở sờgiúp con." Tay nàng thì tiến vào trung y của hắn, sờ soạng lung tung,không biết làm thế nào mà cởi được trung y hắn ra.

"Cẩm Chi..." Đến khi Tống Mạch phản ứng lại, phía trên nàng đã để trần.

Hắn vẫn muốn đẩy nàng ra nhưng lại không đủ sức, trong lòng Đường Hoan hiểu rõ, hai má nóng hôi hổi của nàng dán vào má hắn, nhẹ giọng thầm thì, ai oán triền miên: "Nhị thúc, Cẩm Chi thích thúc, thích ôm thúc, thíchthúc cũng làm vậy với con. Nhị thúc, thúc có muốn biết trong giấc mộngkia con đã thấy gì không? Trong mộng chúng ta cũng như thế này, thúc ở trong mộng rất thân thiết với Cẩm Chi, thúc vuốt ve con hôn con, còn, còn đem nơi đó tiến vào bên trong con, thì ra nơi đó có thể đi vào thật... Nhị thúc, thúc sờ sờ đi, nơi này của con đã ẩm ướt rồi...nhị thúc, bên trong Cẩm Chi rất ngứa, nhị thúc lấy nó gãi ngứa cho con được không?"

Môi nàng chạm vào má hắn, tay nàng xê dịch trên eohắn, ngực nàng cũng cọ xát ngực hắn, đôi chân dài của nàng không ngừngcọ xát chân hắn, ngay cả ngón chân đáng yêu của nàng cũng chọc ghẹo hắn. Tống Mạch như bị đặt trong một ngọn lửa cháy hừng hực, nàng chính làyêu tinh do ngọn lửa đó hóa thành, chỉ muốn hòa tan hắn.

Cơ thể dần dần không thể khống chế.

Trước khi tia lí trí cuối cùng biến mất, hắn giữ chặt eo nàng không cho nàngđộng, "Cẩm Chi, đừng nói nữa, ta là nhị thúc con, chuyện đó chỉ có phuthê mới có thể làm."

Đường Hoan cắn lỗ tai hắn, "Vậy ư? Vậybây giờ chúng ta là cái gì? Nhị thúc, trong lòng Cẩm Chi chỉ có mìnhchàng, tim là chàng, người ta cũng là chàng, đêm nay nếu chàng không cần ta, ta cũng không có mặt mũi nào gặp chàng nữa. Vậy nhị thúc chàng muốn cho ta hay để ta chết...Nhị thúc, muốn Cẩm Chi đi, mấy đêm rồi Cẩm Chiđều mơ thấy nhị thúc, mơ thấy nhị thúc dùng nơi to lớn đó này nọ với ta... Nhị thúc, cảm giác đó rất thoải mái, nhị thúc..."

Nàng chậm rãi dịch xuống, ngón tay linh hoạt cởi bỏ dây lưng tiết khố hắn, sở hắn, "Nhị thúc, chàng xem, chàng...A!"

Lời còn chưa dứt, bả vai đã bị người đè lại, cả người bị ép xuống, chờ đếnkhi Đường Hoan cảm thấy trận đau đớn quen thuộc ở giữa, Tống Mạch

đã ở trên người nàng, thở gấp liên tục, tàn nhẫn bao nhiêu gấp gáp bao nhiêu, người không biết còn tưởng hắn đang liều mạng với nàng!

Nhịthúc hiền lành đến mức chất nữ chỉ cần nhăn mặt một chút cũng đau lòng đâu rồi? Nhị thúc thẹn thùng đến mức xem vết thương hộ nàng mà tay cũng run đâu rồi?

Đường Hoan đau đến mức ngay cả khóc cũng không còn sức.

Lại là thế này!

Lại là hắn không hề báo trước ép nàng xuống dưới, lại là hắn thô lỗ xông tới!

Nàng coi như nhìn thấu! Chẳng liên quan gì tới thân phận hay tính tình, Tống Mạch, trời sinh hắn chính là một gã súc sinh!

Muốn xin hắn chậm một chút nhưng Đường Hoan rất bướng bỉnh, đôi môi đỏ mọngcủa nàng cắn chặt ga trải giường, cố nén không cho mình phát ra mộttiếng nào. Đây là do nàng tự chuốc, là nàng nhìn nhầm một tên súc sinhcầm thú bề ngoài lạnh lùng, là nàng không nên xuống tay với hắn. Đau thì cứ đau đi, nhanh chóng xong việc, nàng tiếp tục bước vào giấc mộng mới. Đến khi 9 giấc mộng chấm dứt, xem nàng trừng trị hắn thế nào!

Tống Mạch không muốn thô lỗ như vậy nhưng thực sự thì lời nàng nói chẳngkhác nào tra tấn người khác. Vừa rồi hắn cũng không biết chính mình đang làm cái gì, chỉ biết nếu không tiến vào, hắn sẽ chết.

Sauvài lần ra vào, con mãnh thú trong cơ thể dường như đã tìm ra nơi đểphát tiết, sau khi xong rồi, hắn cũng tỉnh táo hơn vài phần. Mặt trăngngoài trời đã lên cao, ánh trăng như nước tràn vào, hắn thấy nàng chaumày, hàm răng cắn chặt vào môi, vô cùng thống khổ, trên mặt là nước mắtrơi lã

chã.

"Cẩm Chi..."

Đau lòng, sợ, Tống Mạch không dám cử động nữa, muốn lui ra ngoài.

Đường Hoan mim cười, nhấc chân ngăn hắn lại, "Nhị thúc đừng đi, chất nữ rất thoải mái..."

Nhìn thế nào cũng không giống thoải mái, ngược lại, chỉ khiến người ta cảm thấy thực đáng thương.

Tống Mạch không nhịn được cúi đầu hôn nàng, hôn hết nước mắt của nàng, "CẩmChi đừng khóc, tất cả là tại nhị thúc không tốt, nhưng mà con yên tâm, nếu nhị thúc đã như vậy với con, sau này nhất định sẽ đối với con thật tốt. Nếu con bằng lòng, nhị thúc sẽ mang con rời khỏi nơi này, chúng tasẽ tới một nơi không ai biết, nhị thúc sẽ lấy con...Cẩm Chi, con bằng lòng không?" Trước khi làm với nàng, hắn có thể cự tuyệt, nhưng bây giờ hắn phải chịu trách nhiệm với nàng.

"Nhị thúc thật tốt." Đường Hoan mở to mắt, tình ý triền miên nhìn hắn. Không nghĩ tới vừa nhìn, nàng chợt giật mình.

Nam nhân này rất đẹp. Ban đêm không nhìn rõ da đen hay trắng, từng nét ngũquan trời sinh đều được thể hiện rõ. Hàng mi dài, mắt sáng như sao,khuôn mặt tuấn tú, bởi vì trong mắt có tình ý mà càng thêm lay động lòng người. Hơn nữa, khuôn mặt hắn không những tuấn tú mà cơ thể cũng vàohàng cực phẩm.

Hắn vẫn còn đang ở bên trong nàng, lớn như vậy...

Đường Hoan nâng tay vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của hắn, sắc niệm trong lòngvượt lên chiếm thế thượng phong, cơ thể cũng nóng lên theo. Nam

nhân đẹp như vậy, bây giờ chịu đau đã thiệt lắm rồi, về sau còn phải tiếp tụcchịu đau nữa, chẳng phải ngốc lắm sao?

Nàng vừa nhìn hắn vừa khóc nức nở, "Nhị thúc, thúc làm đau con..."

Tống Mạch tự trách không thôi, "Ta..."

Đường Hoan kéo đầu hắn xuống, ưỡn ngực lên.

Từ giờ trở đi, nàng sẽ là thuần thú sư, dạy dỗ con mãnh thú thô lỗ này phải hầu hạ nàng cần thận.

Đương lúc đêm dài tình nồng, hai tay nàng quàng vào cổ hắn, ngồi trên đùihắn, phối hợp với nhịp điệu của hắn. Nam nhân nhắm mắt lại, hơi thở ngày càng gấp, hắn đã sắp tới.

Đường Hoan cũng thoải mái nghênh đón chùm sáng trắng.

"Nhị thúc, cảm giác đâm vào người chất nữ mình thế nào? Có phải rất thíchkhông?" Nàng ôm chặt hắn, ánh mắt nhìn thắng hắn, cười duyên hỏi.

Lời nói này...không hề giống chất nữ.

Nhưng cố tình lại khiến hắn càng muốn thêm.

Phía dưới của Tống Mạch vẫn không ngừng, nhíu mày nhìn nàng: "Đừng nói bậy."

Đôi mắt của Đường Hoan càng thêm quyến rũ xinh đẹp, phía dưới lại càng trở nên điên cuồng hơn,

"Tống Mạch, muốn chất nữ của ngươi phải khó chịu sao? Hiện tại ngươi đang làm cái gì đây? Ưm...Ngươi, ngươi xem, ngươi làm mạnh như vậy, chất nữ ngoancủa ngươi rồi cũng bị ngươi giết chết mất...Tống Mạch, nhị

thúc, haha,đừng nói là nhị thúc, cho dù ngươi có là phụ thân Cẩm Chi đi nữa, tacũng sẽ dụ dỗ ngươi lên giường, ai bảo ngươi…là đồ súc sinh!"

"Ngươi, rốt cuộc ngươi là ai?"

Tống Mạch giữ eo nàng định ngừng, Đường Hoan nâng hông lên, ngồi xuống, nhìn hắn ngửa đầu rên rỉ thành tiếng, rồi lập tức mở to mắt nhìn về phíanàng. Chùm sáng trắng ập tới, Đường Hoan tặng cho hắn một nụ cười tươiđầy quyến rũ: "Con là chất nữ ngoan của người đây, nhị thúc, ha ha ha…"

Tống Mạch không tin.

Đường Hoan biết hắn không tin. Lúc này nàng không hề nhắm mắt lại, vẫn nhìnthẳng vào hắn, ánh mắt vừa khiêu khích lại châm chọc, cho tới khi trướcmắt là một khoảng hỗn độn, cho tới khi, khuôn mặt của hắn biến mất...

Tống Mạch, chúng ta kết thúc giấc mộng này, hẹn gặp lại.

 \sim

Tác giả có lời muốn nói: Ha ha, ngày mai bắt đầu giấc mộng thứ 3, Tống Mạch lúc này vẫn còn tương đối chất phác đôn hậu, nhưng tiếp sau đó sẽ không còn bị đùa cợt dễ dàng như vậy nữa đâu!

Hãy cũng chờ đợi: Quả phụ xinh đẹp PK đồ tể lạnh lùng.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 31: Hàng Xóm Hung Dữ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Phía đông trấn Thất Kiều có một nhà rất có học thức, Mai gia.

Phụ thân của Mai tú tài chính là vị cử nhân duy nhất của trấn trong 10 nămtrở lại đây, còn vào đúng năm 25 tuổi, có thể nói là tiền đồ vôlượng, rất được mọi người xung quanh kính trọng. Lão gia cử nhân cũngrất có bản lĩnh, ông nhanh chóng tích góp được một phần gia sản, chẳngnhững chuyển từ thôn lên trấn trên mà còn mở được một tiệm cơm ngay conphố chính của trấn, trừ tiền công cho tiểu nhị và các loại tiền lặt vặtkhác, mỗi tháng ít nhất cũng có thể kiếm được 5,6 lạng bạc.

Nhà ở có, gia sản có, lão gia cử nhân không còn thích vị thê tử nông thônmột chữ cũng không biết của mình nữa nên chuẩn bị nạp thêm một tiểuthiếp yểu điệu nũng nịu.

Sau đó ... không có sau đó.

Lão gia cử nhân không cẩn thận vấp chân một cái, đáng đời cho ông ta xuixẻo, trên đầu chẳng có vết thương nào nhưng cũng không thể đứng dậy nữa.

Vị thê tử nông thôn kia lại rất mạnh mẽ, an táng trượng phu xong, một mình một thân nuôi lớn đứa con trai mới sinh, còn nuôi ra một tú tài.

Mai tú tài trời xinh khôi ngô đẹp đẽ, tiếc là cơ thể từ nhỏ đã ốm yếu, mỗiđợt giao mùa xuân thu đều phải bệnh nặng đến hai lần. So sánh với việctạo lập công danh, nương của hắn vẫn cảm thấy nối dõi tông đường mới làviệc quan trọng hơn nên bắt đầu thu xếp cho hắn cưới vợ. Ai ngờ được con mắt của Mai tú tài lại rất cao, cô nương cao quá, mập quá, lùn

quá,khỏe quá, xấu quá hắn đều chướng mắt, sau đó bị mẹ già ép quá, liền trốn về nhà cũ ở. Lần này về, hắn liền bị một tiểu thôn cô tên Thủy Tiên mêhoặc.

Thủy Tiên là cô nhi, sống nhờ ở nhà dì từ nhỏ, trên cóhai tỷ tỷ, dưới có hai đệ đệ hai muội muội nhà dì. Ngay cả khi chúng tỷmuội nhà dì chưa đến tuổi làm việc, nàng đã giống như nha hoàn bận bịulàm việc suốt ngày, phải chăm chỉ "báo đáp" ân dưỡng dục của dì dượng.Năm ấy gặp Mai tú tài, nàng vừa tròn 15 tuổi, không có son phần khôngmặc áo gấm, nhưng dáng người thì yểu điệu dung mạo lại xinh đẹp, trờisinh quyến rũ phong lưu, chỉ một cái liếc mắt đã đoạt đi hồn phách Maitú tài.

Ở trong mắt người trong thôn, Mai tú tài chính làhiền tế đối với các cô nương, chúng tỷ muội nhà dì đều động lòng, Thủy Tiên cũng vậy.

Bằng vào dung mạo trời sinh cùng con mắt nhanh nhạy do phải ăn nhờ ở đậu từ nhỏ, chỉ sau vài lần gặp gỡ, nàng đã nhanh chóng khiến Mai tú tài ái mộ mà thương tiếc, khiến hắn bỏ ngoài tai tất cả chửi bới của dì Thủy Tiên, khiến hắn không thèm để ý tới phản đốicủa mẫu thân mình mà đem tam môi lục sính tới đón Thủy Tiên về nhà.

Đêm động phòng hoa chúc, rượu không chuốc say mà người đã tự say rồi.

Thủy Tiên xấu hổ nằm trên chiếc đệm màu đỏ thẫm, mặt đẹp đỏ bừng, xiêm áotựa như bánh chưng bị Mai tú tài "bóc" ra, lộ ra thân thể nữ nhi trăngnoãn mịn màng bên trong. Trước mắt là cơ thể tuyết trắng mê hồn, mùihương thơm ngát đượm quanh chóp mũi, huyết mạch Mai tú tài căng ra, làmsao còn nhớ được cái gì là nhã nhặn, chỉ biết bổ nhào lên trên thân thểxinh đẹp kia sờ soạng gặm cắn.

Còn Thủy Tiên, nàng biết làmthế nào để cho nam nhân càng thêm yêu thích mình. Vì vậy nàng không hềgiống như các tân nương khác thẹn thùng mặc

phu quân muốn làm gì thì làm mà là lớn mật hùa theo hắn, khiến Mai tú tài chưa "vào cửa" đã phải nộp vũ khí một lần.

Cơ thể Mai tú tài yếu ớt, trải qua một lầnnày đã khiến hắn có chút không chịu nổi, nhưng hắn là tân lang a, đêmđộng phòng, ra một lần kia đã đủ mất mặt rồi, nếu còn không thể chânchính đi vào cơ thể nương tử, hắn còn biết sống sao? Vì thế hắn tiếp tục mạnh mẽ ôm lấy cơ thể nương tử, tốn một chút thời gian, chỉ mới vừa vào được có nửa đầu ngón tay hắn đã tiếp tục nộp vũ khí, mồ hôi chảy đầmđìa, bên dưới ** không ngừng tiết ra, hô thêm mấy tiếng khàn khàn, haimắt trợn trừng, đi tìm cha hắn.

Con chết ở trên người con dâu, mẫu thân tú tài đau khổ, mắng Thủy Tiên là hồ ly tinh, chuyên cướp mạng nam nhân, muốn hưu nàng.

Nhưng Thủy Tiên cũng không phải hạng người yếu đuối gì.

Bởi vì làm trái lệnh dì bằng lòng gả cho Mai tú tài, nàng với người trongnhà dì đã bất hòa. Nếu bị hưu về, chờ đợi nàng phía sau không biết làkết cục gì, cho nên khi phát hiện tướng công chết bất đắc kì tử, nàng đã cắn nát cổ tay nhuộm đỏ khăn trinh. Đến khi bà bà mắng nàng, nàng cầmkhăn trinh khóc mình đã làm người Mai gia, trong bụng chưa biết chừngcòn có mang cốt nhục của Mai gia, cầu xin bà bà đừng hưu nàng.

Nàng khóc lóc vô cùng đáng thương, láng giềng xung quanh đều nói hộ nàng, mẫu thân tú tài một là e ngại lời của mọi người, hai là vì cốt nhục củacon mình cho nên đành nhận đứa con dâu này. Hai tháng trôi qua, bụng Thủy Tiên chẳng đổi khác gì, mời lang trung tới thì biết không có thai. Mẫu thân tú tài lại muốn hưu nàng, Thủy Tiên khóc lóc vô cùng thê thảm, kiên quyết bảo rằng nàng với phu quân tình sâu, sinh là người Mai giachết là ma Mai gia, còn sống là để thay phu quân phụng dưỡng mẹ già, nếu bà bà không thích, vậy nàng sẽ đi xuống ở bên phu quân, còn làm bộ muốn tự tử.

Nàng làm sao có thể chết được? Chưa kể đến nha hoànbà tử ở Mai gia thì vẫn còn có hàng xóm láng giềng. Thấy nàng như vậy,ai cùng đều khuyên can.

Lấy cái chết chứng minh lòng mình, Thủy Tiên đã thắng được rất nhiều ngợi khen, mẫu thân tú tài nếu cònkiên trì hưu nàng thì đó chính là bà bà ác độc, nên đành phải thôi.

Ba năm tiếp theo, đó là cả quá trình tranh đấu giữa Thủy Tiên và bà bà. Trước mặt mọi người, nàng hiếu kính bà bà đủ thứ, nhưng sau lưng thìngoài thuận trong trái, chưa bao giờ để mặc cho bà bà uốn nắn. Buổisáng, mẫu thân tú tài nói xấu nàng với người ngoài, buổi trưa, nàng đãkhóc lóc kể lể đủ điều oan khuất của con dâu, lúc không cẩn thận còn lộra vết thương trên người. Thủy Tiên giỏi diễn, phần lớn người dân trongtrấn đều tin nàng, mẫu thân tú tài tức giận đến lâm bệnh nặng, Thủy Tiên nhân cơ hội mua chuộc lòng hạ nhân, tiểu nhị, chân chính tiếp quản tiệm cơm. Sau khi mẫu thân tú tài biết được, hộc máu bỏ mình.

Từ đó, Thủy Tiên trở thành chủ nhân Mai gia. Nàng giải tán lão bộc trongnhà, chỉ mua thêm hai nha đầu sai vặt và một bà tử trông nhà. Ban ngàykhi xuất môn, nàng mang theo một nha hoàn làm bạn. Bởi vì đã trở thành đương gia, bởi vì không còn ai có thể cướp lấy gia sản trong tay nàng nên nàng cũng không cần sống khổ sống sở lấy lòng như trước mà tùy theo ý mình, cuộc sống vô cùng thoải mái.

Trước cửa quả phụ nhiều thị phi.

Nàng lại là một tiểu quả phụ xinh đẹp thường xuyên xuất đầu lộ diện nênthanh danh càng ngày càng thối, lời đồn xấu càng ngày càng nhiều.

Thủy Tiên chẳng hề để tâm tới.

Nàng ngồi ở tiệm cơm, việc làm ăn buôn bán trong tiệm còn tốt hơn gấp đôi so với bình thường. Bị mấy tên nam nhân xấu xa kia nhìn chòng chọc

thì thế nào? Chỉ cần có thể kiếm bạc, đừng nói là nhìn bằng hai mắt, cho dù cókẻ lớn gan vụng trộm sở tay nàng, nàng cũng vẫn có thể cười thật tươiliếc mắt đưa tình với người ta. Vụng trộm này nọ mới là tội, nữ nhân rakhỏi cửa nói chuyện với nam nhân không phải là tội, không ai có thể làmgì nàng! Nhóm các bà các cô thích chỉ trỏ sau lưng nàng, còn không phảilà vì họ đang ghen tị nàng tài mạo song toàn sao? Ghen tị nàng dù khôngcó tướng công vẫn có thể khiến phần lớn nam nhân tranh cướp lấy lòng!

Nhưng không phải chuyện gì của nàng cũng được như ý.

Ví dụ như gã đồ tể bán thịt ở phía đối diện kia, cũng chính là gã nam nhân mặt lạnh ở ngay cách vách nhà nàng, hắn chính là cái đinh trong mắt Thủy Tiên.

Nàng đối với Tống Mạch có thể nói là vừa yêu vừa hận.

Đối với Mai tú tài, Thủy Tiên là biết ơn, dù sao nam nhân kia cũng đã kéonàng từ vũng bùn lên, cho nàng danh phận cho nàng phú quý. Nàng cũngmuốn vui vẻ sống bên hắn, hiếu thảo với bà bà, làm một nương tử tú tàikhiến người ta hâm mộ. Nhưng nàng với Mai tú tài vô duyên, ngay cả cáiduyên làm vợ chồng chân chính cũng không thể, không có duyên với bà bà, vì muốn được sống mà nàng phải ở lại Mai gia bằng mọi cách, phải đốinghịch với bà bà.

Khi bà bà còn sống, nàng làm việc gì cũngphải cực kì cẩn thận, kiên quyết không cho bà bà nắm được nhược điểm nào để lấy cớ hưu nàng. Nhưng nàng cũng là một cô nương đang trong độ tuổiđẹp nhất, khi động phòng đã được hưởng chút tư vị hoan hảo, vì vậy làmsao nàng có thể không tư xuân? Sau khi bà bà mất, đã không còn ai có thể quản nàng. Thủy Tiên liền lên kế hoạch tìm một nam nhân tốt ở rể. Đương nhiên, nếu đối phương không có một đống thân thích tồi tệ thì nàng cũng nguyện ý mang hết đồ cưới tái giá,

dù sao nàng cũng đã thủ tiết vì phuquân ba năm, đã phù hợp với luật lệ của đương triều đối với gia đình quả phụ không con.

Mỗi lần tư xuân, Thủy Tiên đều chỉ nghĩ tới Tống đồ tể ở cách vách, Tống Mạch.

Nhiều thế hệ Tống gia đều làm đồ tể, lúc rảnh rỗi thì giết trâu làm thịt heogiúp người, còn bình thường thì lấy nghề bán thịt kiếm sống, gia sảncũng không coi là nghèo. Đến đời Tống Mạch, trưởng bối đều đã tạ thếhết, trong nhà chỉ còn mỗi mình hắn, điều này rất phù hợp với điều kiệnlập gia đình của Thủy Tiên.

Nhưng khiến cho Thủy Tiên động lòng, lại chính là tướng mạo của Tống Mạch.

Thực ra, Tống Mạch có thói quen đi sớm về muộn, khi Thủy Tiên còn ở nhà đềurất ít khi chạm mặt hắn, thỉnh thoảng đứng ở trong sân nàng còn có thểnghe thấy tiếng múc nước rửa mặt tiếng bổ củi ở nhà bên. Khi gặp mặtthật, đó là lần đầu tiên nàng tới tiệm cơm nhà mình. Lúc đi tới cửa tiệm thì thấy tiệm thịt đối diện vô cùng náo nhiệt nên mới dựa cửa ngóngnhìn. Nhìn mãi, cho đến khi người tới mua thịt tản hết mới lộ ra bóngdáng chủ tiệm.

Hoàn toàn bất đồng với dáng vẻ dữ tợn cao lớnthô kệch trong tưởng tượng của nàng, Tống Mạch lạnh lùng đứng ở đó thudọn dao thớt, quả thực, chính là nam nhân đẹp nhất trên đời mà nàng từng thấy.

Trách không được tới chỗ hắn mua thịt đều là các cônương, tức phụ, thậm chí còn có cỗ kiệu dừng ở trước cửa tiệm, khôngbiết ngồi bên trong là vị tiểu thư nhà nào.

Nam nhân yêu nhan sắc của nữ nhân lại không biết nữ nhân cũng giống vậy, rất để ý tới tướng mạo của nam nhân.

Khi nhìn thấy Tống Mạch, Thủy Tiên không khỏi mặt đỏ tim đập dồn dập.

Nếu có thể gả cho Tống Mạch, nàng nguyện ý làm một hiền thê, giúp trượng phu nuôi dạy con.

Nhưng khi nàng tìm gặp hắn lại chỉ đổi được cái nhìn lạnh nhạt của hắn, nhìnđến mức cả người nàng lạnh lẽo, còn hắn không nói lời nào đã rời đi.

Nàng mặt dày thỉnh bà mối tới thăm dò, Tống Mạch ngay cả cửa cũng không chobà mối vào, bà mối đứng ngoài cửa nói ra mục đích, đại môn đã bị hắn vôtình đóng lại.

Mối tình si của Thủy Tiên không được đáp lại, trong lòng sinh hận, bắt đầu chọc tức Tống Mạch.

Hai nhà đều ở phía đông trấn, nàng là nhà ở rìa thứ hai, Tống Mạch là nhàven rìa thứ nhất, xa xa bên cạnh chính là ruộng đất. Sở dĩ Mai gia muanhà ở đây vì không thể mua nổi tòa nhà trên đường chính, còn Tống gialại bởi vì nhà giết súc vật, sẽ làm nhiễu dân nên cố ý chọn nơi hẻolánh.

Hậu viện Tống gia có chuồng heo chuồng gà, đều do mộtmình Tống Mạch lo hết, mà mấy con vật này, cứ đói bụng là lại kêu inhỏi. Thủy Tiên thừa dịp Tống Mạch cho chúng ăn liền nhặt mấy hón đá nhỏném sang. Nếu lúc trước, Tống Mạch đối với nàng là lạnh lùng như nhữngngười khác thì hiện giờ, chính là ghét cay ghét đắng.

Tống Mạch không thèm nhìn nàng, trong lòng Thủy Tiên oán hận, Tống Mạch căm hận nàng, Thủy Tiên lại sinh ra một loại khoái cảm rất kì lạ.

Cho dù là chán ghét, nàng cũng muốn trong mắt hắn có nàng.

ở nhà, thường có bà mối tới cửa, phần lớn đều là nhóm lão gia thiếu giacó tiền, muốn nạp nàng làm thiếp. Thủy Tiên đều đuổi thắng người đi, bây giờ

nàng có tiền có quyền, việc gì phải chui vào nơi ngày ngày không được sống yên ổn, lại còn phải để ý sắc mặt chủ mẫu?

cũng cómấy thiếu gia độc thân phong lưu tới tìm nàng, muốn cùng nàng ái ân. Còn nói rằng ngoại trừ danh phận, cái gì cũng có thể cho nàng được. Ngườinhư thế, Thủy Tiên không đồng ý cũng không từ chối, cứ lửng lơ với đốiphương, khiến đối phương ngứa ngáy khó chịu, thường đến tiệm cơm gọi đồmà không ăn, thỉnh thoảng còn tặng một chút lễ vật, đồ trang sức, lăngla tơ lụa, ai đưa Thủy Tiên cũng không chối từ.

có một lầnmưa to chợt ập đến, Thủy Tiên không mang ô, nàng gọi tiểu nhị mua ô. Tiểu nhị vừa mới "dạ" xong thì có một vị thiếu gia đã mỉm cười đi tới, nói để hắn đưa nàng về nhà.

Thủy Tiên định từ chối nhưng quay đầu nhìn Tống Mạch đang dọn quán chuẩn bị về nhà, nghĩ một lát, lại đồng ý.

Đến cửa nhà, nàng cố ý đùa vui cùng với vị thiếu gia kia ở ngay ngoài cửa. Tống Mạch đi tới, Thủy Tiên trộm nhìn hắn, phát hiện khóe môi hắn mímchặt.

Trong lòng hắn, nhất định đang mắng nàng là loại nữ nhân không tuân thủ nữ tắc?

Một tên nam nhân cổ hủ như vậy, nhìn thấy trò vô sỉ này nhất định sẽ rất tức giận.

Đã nhiều lần Thủy Tiên đều đồng ý cho người kia đưa về nhà, thỉnh thoảng còn tổ chức tiệc rượu ở trong viện, cố ý cười thật to.

Nàng chỉ lo chọc tức nam nhân cách vách lại quên rằng loại nam nhân tiếp cận trêu chọc một quả phụ như nàng, tuyệt đối không phải là một nam nhântốt.

Có một lần vị thiếu gia kia say rượu, hắn lại khỏe hơn nàng.

Thực ra Thủy Tiên cũng say, bởi vì say nên đầu óc nàng có chút mơ hồ. Nàng vốn không muốn nhưng khi tỉnh táo nàng sẽ dễ dàng đối phó với loại namnhân này, nhưng nàng say...Nàng cảm thấy tổn thương, nàng đẹp như vậy, vìsao có biết bao nam nhân thích nàng như vậy mà Tống Mạch thì lại khinhthường nàng?

Nàng cố ý liều mạng giãy dụa, kêu thật to, muốn xem xem Tống Mạch có thể chạy tới cứu nàng không.

Nhưng, nàng phải thất vọng rồi, cho đến khi bị gã thiếu gia kia tức giận đẩyngã đập đầu vào tường, nhà cách vách cũng không có lấy một tiếng mở cửa.

Tống Mạch, người quả thật quá nhẫn tâm...

Trước khi ý thức trở nên mơ hồ, nhìn bóng dáng nam nhân kia chạy đi, Thủy Tiên vẫn nhớ về nam nhân nhà cách vách như cũ.

Vỡ đầu chảy máu, Thủy Tiên bất tỉnh.

Đến khi được chữa trị, Đường Hoan tỉnh lại.

Tựa vào đầu giường, nàng sờ sờ mảnh lựa trắng quấn trên đầu, khóe môi khẽ cong lên một nụ cười yếu ớt.

Rất tốt, Thủy Tiên này, ngoại trừ ngốc ra, những cái khác, nàng đều thích.

Tống Mạch, ta lại tới rồi. Bây giờ ngươi đang làm gì?

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 32: Vô Tình

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan rất hài lòng với thân phận mới của mình.

Là người có tiền đó!

Có nha hoàn bưng trà rót nước giặt quần áo nấu cơm, có kho bạc riêng, cólăng la tơ lụa, đồ trang sức, còn có thêm cả ác danh quả phụ tồi tệ. Như vậy, nàng sẽ không cần giống như tiểu ni cô phải nén giận sống mà mệtchết, ngược lại, nàng muốn sai hai nha hoàn làm gì cũng có thể, sẽ không giống như thôn cô thiện lương, muốn hoan hảo với người còn phải nghĩ ra cái cớ thật tốt rồi chờ đợi thời cơ. Trên đầu treo sẵn danh "quả phụ hư hỏng", rốt cuộc thì nàng có thể sống một cách thoải mái rồi.

Hơn nữa, nhờ Thủy Tiên ban tặng cho mà bây giờ Tống Mạch đã nhận định nàngchính là một nữ nhân không tuân thủ nữ tắc, nếu vậy nàng cũng không cầnphải giả vờ làm người tốt nữa, thích hư hỏng thế nào thì cứ hư hỏng thếấy.

Nữ nhân hư hỏng khó có thể nắm được tim nam nhân?

Đương nhiên là không.

Sư phụ bảo: Tất cả nam nhân đều khẩu thị tâm phi, đừng có nghe mấy lời bọn họ nói ngoài miệng nào là nữ nhân hèn hạ hư hỏng không tuân thủ nữ tắc, một khi có nữ nhân hư hỏng bí mật tìm tới, cam tâm tình nguyện hoan hảo với hắn, đồng thời còn cam đoan sẽ không cho ai biết việc này. Như vậy, chỉ cần nữ nhân hư hỏng đó có vài phần tư sắc, nắm thêm mấy thủ đoạnphong hoa tuyết nguyệt, cơ hồ nam nhân nào cũng chẳng kìm lòng được.

Có đôi khi nam nhân không hành động, không phải là không muốn mà là vìtrong lòng có quá nhiều băn khoăn. Họ hàng, tiền đồ, thanh danh... Khônghành động, là bởi vì bọn họ cảm thấy vì một nữ nhân mà liên lụy tớinhững thứ quan trọng khác của mình, không đáng chút nào.

Làmmột nữ nhân hư hỏng, Đường Hoan vô cùng tin tưởng vào dung mạo và thủđoạn của mình, hơn nữa Tống Mạch cũng chỉ có một thân một mình, chỉ cầnnàng vụng trộm quyến rũ hắn, hắn sẽ không có gì phải băn khoăn cả. Thủy Tiên lúc trước da mặt vẫn còn quá non, bị Tống Mạch lạnh lùng vài lần đã khiếp sợ không dám tiến lên, cho nên mới đi theo con đường ngu ngốckia. Liếc mắt đưa tình với người khác á? Chiêu này chỉ thích hợp với nam nhân đã thích mình, còn Tống Mạch, hắn là chán ghét Thủy Tiên.

Ha ha, lúc này nàng lại càng muốn làm cho hắn thích nữ nhân hư hỏng mà hắn vốn chán ghét đó!

Nàng nằm trên giường cười khẽ, gian bên ngoài truyền tới tiếng đẩy cửa, tiếp theo đó là tiếng bước chân cố ý bước thật nhẹ, một cô nương mặc áo xanh váy xám đi tới, đúng là nha hoàn luôn theo cùng Thủy Tiên xuất môn-Thang Viên.

Đường Hoan quan sát Thang Viên cẩn thận, thầmnghĩ Thủy Tiên thực ra cũng rất biết chọn người. Có nha hoàn lưng hùmvai gấu như vậy theo bên cạnh, một là sẽ khiến vẻ đẹp của nàng được nâng lên, hai là nếu có nam nhân muốn động chân động tay, chỉ cần Thủy Tiêntỏ ý không muốn, Thang Viên trời sinh khỏe mạnh cũng có thể dễ dàng đánh lại hai gã nam nhân, bảo vệ chủ tử.

Thang Viên thấy phu nhân đầu quấn băng trắng chăm chú nhìn nàng, trong lòng không khỏi lo lắng.

Đêm đó phu nhân mở tiệc chiêu đãi Lâm thiếu gia, vẫn không cho người nàotheo hầu bên cạnh như thường lệ. Nàng vẫn luôn ở trong phòng đợi,

lúcnghe thấy phu nhân la cứu mạng, lập tức bỏ việc trong tay vội vàng chạyra ngoài sân, chỉ thấy phu nhân đã ngã trên mặt đất, Lâm thiếu gia đangđịnh cởi bỏ xiêm y của người. Thang Viên theo bên cạnh phu nhân đã hơn 1 năm, biết phu nhân thích trêu đùa với nam nhân nhưng lại chưa từng thực sự cho bất kì nam nhân nào chiếm được chút tiện nghi. Tình hình trước trố ràng là không ổn, nàng nhanh chóng xông lên đẩy Lâm thiếu gia ra. Lâm Phái Chi nhờ cái đẩy này của Thang Viên mà tỉnh rượu hơn phân nửa, đốt đèn lồng vẫn đặt ở dưới hành lang lên, thấy trán Thủy Tiên chảy đầymáu, lúc này mới vội vàng bỏ chạy.

"Phu nhân, người tỉnh rồisao, tốt quá rồi! Đúng rồi, người... người mau nằm xuống đi, lang trungdặn người bị thương ở đầu, tạm thời không nên hoạt động nhiều, người cứnghỉ ngơi trước, con lập tức đi thỉnh lang trung lại đây khám chongười!"

Thang Viên từ nhỏ đã bị phụ mẫu bán làm nô, vì bộdáng xấu xí mà cho tới bây giờ đều phải sống trong cảnh mệt mỏi bẩn thủu nhất, cũng chỉ có vị chủ nhân này đưa nàng về làm nha hoàn, cho nànghầu hạ phòng trên. Chủ nhân tốt như vậy, đương nhiên Thang Viên hy vọngcó thể hầu hạ nàng thật lâu thật lâu. Bây giờ chủ nhân hôn mê ba ngàyrốt cuộc cũng tỉnh, Thang Viên vô cùng vui mừng, nàng đỡ Đường Hoan nằm xuống trước rồi mới nhỏ nhẹ nói.

Đúng vậy, chính là giọng nói nhỏ nhẹ. Khác hắn với dáng người "oai hùng", giọng nói của Thang Viênvô cùng dịu dàng, tính tình vô cùng tỉ mỉ, phòng trong phòng ngoài củachủ nhân đều được nàng dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp. Trong nhà còn có mộtnha hoàn chịu trách nhiệm tất cả những việc nặng, nha hoàn đó cũng chỉcó thể giặt quần áo nấu cơm, may vá mấy thứ, còn lại thì không thể nàokhiến chủ nhân tin tưởng như Thang Viên.

Bởi vì có trí nhớcủa Thủy Tiên, biết Thang Viên là người trung thành, Đường Hoan càngnhìn Thang Viên càng thuận mắt, nàng lắc đầu đáp, "Không cần, đầu ta bây giờ cũng chẳng đau chút nào, chỉ có bụng là hơi đói, bây giờ là giờ nào rồi?" Nàng muốn đi gặp Tống Mạch.

"Phu nhân, còn một canh giờ nữa là tới giờ cơm trưa, người..."

"Vậy ngươi hầu hạ ta mặc y phục đi, chúng ta cùng tới tiệm cơm nhìn qua mộtchút, ta ngủ mấy ngày rồi không biết tiệm cơm làm ăn thế nào?" ĐườngHoan lại ngồi dậy một lần nữa, mặc Thang Viên khuyên can, ngón tay nàngchỉ về tủ quần áo, "Lấy chiếc áo màu trắng phối cùng váy xanh nhạt."

Từ trước tới giờ phu nhân là người rất có chủ kiến, nói một không nói hai, Thang Viên không dám khuyên nữa, đành phải đi lấy xiêm y.

Mặc quần áo rửa mặt xong, Đường Hoan ngôi xuống trước gương trang điểm,không có gì bất ngờ, trong gương đồng vẫn là khuôn mặt của nàng.

Đường Hoan vuốt ve hai má, trong lòng cảm thấy thật may mắn. May mà sư phụ đã cam đoan với nàng rằng sau khi Tống Mạch tỉnh lại sẽ không nhớ nhữngchuyện xảy ra trong mộng; còn trong mộng, Tống Mạch cũng không thể nhớlại những giấc mộng trước đó. Nếu không, với khuôn mặt

này, Tống Mạch hẳn sẽ hận nàng đến chết mất?

Không để Thang Viên hầu hạ, chính nàng tự trang điểm và mặc đồ.

Trên trán quấn một dải lụa trắng? Không sao cả, để thêm nếm chút gia vị chophù hợp, dải lụa trắng trên trán vô cùng tương xứng với áo trắng trênngười nàng, nàng thoạt nhìn chẳng khác gì tiểu quả phụ có tướng công vừa mới mất. Lấy bộ dáng này đi ra ngoài, trong mắt điểm thêm chút ai oán,lo gì không có nam nhân động lòng. Đương nhiên là không bao gồm TốngMạch rồi. Hắn là một kẻ sinh ra đã không bình thường, cũng không biếtlúc trước hắn đã trải qua chuyện gì mà có thể coi nhẹ nữ sắc như vậy,

có lẽ nàng phải chọc hắn đến cực độ sốt ruột, chắc đến đó hắn mới bằnglòng "súc sinh" một lần.

Chuẩn bị xong xuôi, Đường Hoan cầmlấy cái quạt tròn hình cung nữ bên cạnh, vừa đứng dậy vừa phe phẩy quattrước ngực, mắt đẹp quyến rũ hướng về phía Thang Viên: "Thế nào?"

"Quá, quá đẹp..."

Thang Viên há hốc mồm, nói có mấy chữ cũng lắp bắp. Hôm nay phu nhân mặt cũng vẫn là khuôn mặt kia, dung mạo vẫn y như cũ nhưng dường như lại càngtrở nên quyến rũ hơn. Sóng nước mênh mông ẩn ẩn tình, đừng nói là namnhân, ngay cả nàng, cũng không nhịn được tim đập dồn dập.

Trên đời này sao lại có nữ nhân xinh đẹp đến như vậy?

Trong mắt Thang Viên tất cả đều là sững sờ.

Đường Hoan hài lòng mim cười, "Nếu đẹp rồi, vậy chúng ta đi thôi, bữa trưa hôm nay sẽ là ở tiệm cơm."

Chủ tớ hai người thư thả bước ra ngoài cửa.

Đúng là tháng ba mùa xuân thời tiết đẹp. Sông nhỏ trước cửa trong suốt nhìnthấy cả đáy, róc rách chảy xuôi, hai bên bờ sông mọc đầy hoa, hoa nhỏmàu vàng tựa như sao điểm xuyết. Hoa mai bên bờ đã tàn, quả xanh nho nhỏ lấp ló, hoa đào nở rộ rực rỡ, nõn nà động lòng người, còn có cả liễu rủ xuống lả lướt, chạm đến cả mặt nước, dập dờn theo sóng nước.

Dưới chân là con đường đá xanh trải dài, cũng không biết đã trải qua bao nhiều năm, đá đã bị mài mòn đến bằng phẳng.

Trấn Thất Kiều, đúng là ở vùng sông nước Giang Nam.

Phong cảnh đẹp, tâm trạng cũng theo đó mà đẹp lên. Đường Hoan giống như dukhách mới tới nhìn ngắm cảnh vật xung quanh, có lúc thích thú sẽ lộ ranụ cười tươi tắn. Không cần cố ý quyến rũ ai, đã sớm có vô số ánh mắtdừng lại trên người nàng.

Đám nam nhân đều là kinh ngạc, đámnữ nhân còn lại thì tràn ngập ghen tị oán hận, thấy nam nhân nhà mìnhngắm đến ngây người, trong lòng thì mắng quả phụ kia là hồ ly tinh, taylại vươn lên kéo lỗ tai nam nhân nhà mình, thành ra một trận gà bay chósủa.

Rẽ vào con phố chính, từ xa đã có thể nhìn thấy bảng hiệu tiệm cơm nhà mình.

Đường Hoan lại nhìn đến tiệm bán thịt phía đối diện.

Trên đường có rất nhiều người qua lại, trước tiệm thịt lại vây đầy khôngbiết bao nhiêu phụ nhân, căn bản không thể nhìn thấy Tống Mạch.

Đường Hoan tới tiệm cơm nhà mình trước.

Ngày đó Thủy Tiên ẩu đả với Lâm Phái Chi, nửa đêm còn la hét kêu to lánggiềng đều nghe thấy, sau đó còn thỉnh lang trung tới, tin nàng bệnh nặng nhanh chóng truyền ra ngoài. Tiểu nhị ngoài tiệm cơm đương nhiên cũngbiết, mắt thấy bà chủ nhiều ngày không tới, việc làm ăn giảm đi phânnửa, mấy tên tiểu nhị chẳng khác nào kiến bò chảo nóng. Nếu bà chủ chếtthật, tiệm cơm này sẽ về tay quan phủ, đến lúc đó, bọn họ lại phải rangoài kiếm sống một lần nữa. Tiệm cơm nhiều tiền lời, bà chủ trả thù lao cũng hào phóng, người lại đẹp như vậy. Công việc tốt thế này, có lẽcũng chỉ tìm được duy một lần này thôi?

Cho nên khi Đường Hoan trở về, mấy tên tiểu nhị vui đến phát khóc, nhanh chóng tiến đến lấy lòng bà chủ.

Đường Hoan giỏi nhất là giao thiệp với nam nhân, hất hết đám dưa méo táo nứtra, chỉ để lại đứa tiểu nhị thanh tú trẻ tuổi hầu hạ bên người. Nàng cố ý ngồi ở cái bàn bên cạnh cửa, vừa ngắng đầu là có thể nhìn thấy hết tiệm thịt bên kia, miệng nói chuyện với tiểu nhị nhưng tầm mắt lại hướng vềphía đối diện.

Chờ đến khi người đến mua thịt thưa dần, nàngmới đuổi tiểu nhị đi, bảo Thang Viên trông tiệm cơm còn mình thì chầmchậm đi tới tiệm thịt.

Áo trắng quần xanh lá, dáng người uyển chuyển, mảnh mai lộ ra vẻ phong tình đến mê người.

Trong một đám người lộn xộn, nàng giống như một đóa Thủy Tiên tươi mát, khiến người ta không thể rời mắt.

Khi nàng tới gần, một vài phụ nhân đứng trước cửa tiệm thịt không thể kìm được tránh ra một lối nhỏ.

Khi Tống Mạch ngầng đầu lên liền nhìn thấy quả phụ ở cách vách nhà mình.

Giống như không hề phát hiện ra, hắn lại đưa miếng thịt ba chỉ mới cắt xongcho một đại nương, nhận tiền rồi trả tiền thừa, một câu vô nghĩa cũngkhông có. Đối với những lời xì xào kia, hắn đều giả như không nghe thấy.

Đường Hoan dựa vào vách tường ngay trước cửa tiệm, một tay ôm ngực, một tayphe phẩy quạt tròn, không hề kiêng nể gì mà nhìn Tống Mạch chằm chằm.

Nếu không phải trước mặt hắn bày đủ loại thịt heo trông rất buồn cười thìgiờ này nhìn thấy Tống Mạch, Đường Hoan nhất định sẽ có chút ... sợ.

Một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng.

Tống đồ tể giống y hệt Tống Mạch ngoài đời. Khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú, con người đen lạnh lùng đẩy người khác ra ngàn dặm, chỉ cần liếc mắt một cái, đã khiến nàng nhớ ngay tới gã nam nhân giết nàng kia.

Nhưng mà như thế lại càng hay, khát khao thu phục hắn của nàng càng cháy càng mãnh liệt.

Nàng nhìn về phía mấy tiểu cô nương đang đứng chờ trước cửa tiệm, cười duyên bảo: "Mấy tiểu muội muội ơi, nhìn xiêm y của các muội là biết, nhấtđịnh trong nhà còn có nha hoàn bà vú hầu hạ, vì sao mấy việc mua thịtbẩn thủu này lại đến tay các muội vậy?"

Đều là các cô nương14, 15 tuổi rồi, cho dù Đường Hoan chỉ tùy tiện hỏi một câu, các nàngcũng nhạy cảm phát hiện ra ý tại ngôn ngoại, khuôn mặt trong nháy mắtchuyển thành đỏ ửng ngượng ngùng, hai mắt dán vào Tống Mạch, tình ýtrong đó, là khát khao là si mê vô hạn.

Đường Hoan cười tươixán lạn, "Õ, tỷ hiểu rồi, thì ra các muội vừa ý Tống đại ca, mượn việcmua thịt để có thể lại gần huynh ấy. Kìa, Tống Mạch, huynh xem biết baotiểu muội muội thích huynh như vậy, huynh có vừa ý muội muội nào không?Nếu vừa ý, để ta làm mối cho huynh!"

"Mai phu nhân, tỷ, tỷ nói bậy bạ gì vậy!"

Khi nói tới Tống Mạch, mấy tiểu cô nương làm sao có thể chống lại lời trêuđùa thẳng thừng như vậy được nên thịt cũng không mua, che mặt bỏ chạy.

Nhìn theo bóng dáng các nàng, Đường Hoan cười vô cùng vui vẻ.

"Ngươi tới đây làm gì?"

Tống Mạch buông miếng thịt vừa mới cắt ra, lau tay lạnh lùng hỏi. Hắn khôngsợ thiếu mấy món tiền kia, nhưng khi nhận ra dường như nữ nhân

này vẫnmuốn đứng bên trong, hắn không thể không hỏi.

Đường Hoan liếc mắt nhìn hắn, giễu cợt: "Sao nào, bây giờ ngươi ngay cả nhìn ta cũng không dám nhìn sao? Có phải chột dạ không?"

Tống Mạch nhíu mày, rốt cuộc hai mắt cũng tập trung nhìn về phía nàng, "Chột dạ?" Không nhìn nàng đó là vì không muốn nhìn, hắn có gì phải chột da?

Đường Hoan nâng quạt lên gỗ gỗ trán, "Đúng vậy, đêm đó ta bị ác bá ức hiếp,luôn mồm cầu cứu người, người lại không hề để ý tới. Nay thấy vết thương trên trán ta, chẳng lẽ người không thấy chột dạ hay sao? Người đường đường là một đấng nam nhi thân cao bảy thước, thế mà lại không cứu giúpthiếu nữ gặp nạn, trong lòng người không cảm thấy thẹn sao?"

Dứt lời, nàng nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn hắn, phẫn uất vô cùng, đáymắt lại đượm chút buồn tủi. Thủy Tiên nhìn Tống Mạch, lần nào cũng dùng ánh mắt như thế này, Đường Hoan không tin Tống Mạch không nhận ra ThủyTiên thích hắn. Hôm nay nàng muốn xem xem, rốt cuộc Tống Mạch có mộtchút tình cảm nào với Thủy Tiên có thể cho nàng lợi dụng được hay không.

Tống Mạch nhìn nữ nhân giống như mụ điên này.

Gã ác bá đó là do chính nàng mời vào cửa, bên cạnh nàng còn có một nhahoàn rất khỏe mạnh, làm sao có thể xảy ra chuyện gì được? Ai biết được có phải lúc ấy nàng đang đùa nghịch gì không? Ai biết được vết thương trên trán nàng là thật hay chỉ là giả vờ?

Hắn không biết, hắn cũng không quan tâm.

Nhưng hắn không ngờ tới da mặt nữ nhân này lại có thể dày đến thế, còn dám tới đây trách hắn ư?

Hắn nhìn nàng, giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng: "Cho dù ngươi có gặp nạnthật thì cũng là tiện phụ tự làm tự chịu, gieo gió gặt bão, liên quan gì tới ta?"

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 33: Khiêu Khích

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tiện phụ?

Đường Hoan có chút hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không, Tống Mạch cũng, cũng biết mắng

chửi người khác sao?

Không nói tới Tống nhị thúc ngàn y trăm thuận với Cẩm Chi, kể cả Tống canhrừng cho dù bị nàng làm loạn tới mức khó chịu, nhiều lắm cũng chỉ phátmông nàng hai cái, chưa từng mắng nàng chút nào...

Xem ra Tống đồ tể cảm ghét Thủy Tiên cũng không hề ít đâu!

Buông quạt tròn trong tay, Đường Hoan u ám nhìn gã nam nhân đang nhìn mìnhvới ánh mắt khinh bỉ, nàng từ từ đi đến bên hắn, cuối cùng dừng lạitrước cái thớt, giọng nói réo rắt thảm thiết: "Tống Mạch, chàng biết tathích chàng, chàng không thích ta thì thôi đi, cần gì phải làm ngườikhác tổn thương đến vậy? Ta bình thường có chút hành động quá trớn vớingười khác, nhưng chàng nói xem đối với một quả phụ như ta, không xuấtđầu lộ diện làm sao có thể nuôi sống mình được? Ta tự nhân mình không có làm chuyện gì trái với luân thường đạo lý, vậy vì sao ta lại là tiệnphụ? Bởi vì ta để nam nhân vào nhà sao? Tống Mạch, bọn họ đều là ta dùng để chọc tức chàng, chỉ muốn nhìn xem rốt cuộc chàng có thể ghen chútnào không, thực ra ta cũng chỉ uống với họ hai ly rượu, cái gì cũngkhông làm, chàng đừng coi là thật! Ö, ta biết rồi, chàng để ý chuyện taquá thân thiết với nam nhân khác nên tức giận mới mắng ta như vậy, cóphải không? Chàng nên nói sớm chứ, chàng mà nói sớm ta liền..."

"Cút, còn ở trong này nói linh tinh, đừng trách ta không khách khí."

Tống Mạch thực sự không thể ngờ được da mặt của quả phụ này có thể dày đếnmức này, thấy nàng vẫn không để ý tới sắc mặt của hắn còn muốn tiếp tụclải nhải, hắn hét lớn một tiếng ngắt lời nàng, trợn mắt nhìn nàng.

"Chàng lớn giọng như vậy làm gì?"

Đường Hoan sợ hãi thụt lùi từng bước, mắng hắn một câu rồi lập tức đổi quạttròn sang bên tay trái che bên trái lại, tay phải nâng lên chạm vào cổáo, khẽ kéo kéo nới lỏng trước mặt Tống Mạch, quyến rũ nhìn hắn: "Chàng định không khách khí thế nào? Tống Mạch, chàng có khí khái nam tử như lậy, thật sự khiến ta càng ngày càng thích chàng. Chỉ tiếc rằng bây giờlà ban ngày, trên đường nhiều người hiếu kì, chúng ta sẽ không tiện. Hay là đến tối chàng trèo tường tới tìm ta, hoặc là ta tới tìm chàng, đểcho chàng trút giận lên ta? Yên tâm, thân thể này của ta là trong sạch, chàng tự mình kiểm tra, sẽ biết Thủy Tiên vì chàng mà thủ thân như ngọc!"

Tay khẽ kéo, lộ ra một mảng da thịt trắng mịn nhưtuyết, vì còn có quạt tròn che khuất, hơn nữa nàng đứng rất khéo nênngoại trừ nam nhân ở đối diện thì không có ai có thể nhìn thấy cảnh này.

Từ lúc nàng kéo áo ra Tống Mạch đã xoay người đi, nhắm mắt, giọng nói càng thêm lạnh lùng:

"Ngươi còn có cảm thấy..."

Đường Hoan cười khẽ bước lên, nghiêng đầu nhìn hắn, "Cảm thấy thẹn ư? Đương nhiên là không.

Chàng lạnh lùng như thế, nếu da mặt ta không dày làm sao có thể theo đuổichàng được đây? Nhưng mà Tống Mạch, chàng yên tâm, cử chỉ hư hỏng này,ta chỉ làm với một mình chàng. Thế nào, buổi tối ta tới tìm chàng nhé?"

Tống Mạch hất tung quạt tròn đi, mắt như lưỡi dao phóng thắng về phía nàng, giống như cảnh cáo nàng nếu còn dám tiếp tục lải nhải, hắn nhất định sẽlấy dao chém nàng.

Hắn quát to như vậy, khiến cả con đường như tĩnh lặng lại.

Từ lúc Đường Hoan tới đây tìm Tống Mạch, có khá nhiều người xung quanhluôn để ý tới tình hình bên này. Bây giờ Tống đồ tể lạnh lùng quát tháotiểu quả phụ, câu nào câu nấy chấn động tinh thần, người đi đường đềuphải dừng lại, người bán hàng thì quên cân đong, người mua cũng không vội vã thúc giục, tất cả đều hưng phấn tò mò nhìn hai người chăm chú. Một người là phụ nhân lắng lơ nhất trấn, một người là đồ tể lạnh lùng vô cảm, cũng không biết làm sao mà hai người này lại cãi nhau?

Nếu là nữ nhân khác, bị người ta hất đồ đi trước mặt mọi người, hắn đã sớm xấu hổ giận dữ chực khóc, nhưng mặt Đường Hoan còn chẳng đỏ lên chút nào, nàng đi ra đường nhặt quạt tròn lên, phủi đất đi, sau đó một tay chống eo, một tay phe phẩy quạt, cứ như vậy đứng trên đường mà quát,

"Tống Mạch, huynh đúng là người không thể nói lí được! Chúng ta tốt xấu gìcũng là hàng xóm, đêm đó ta bị người bắt nạt, ít nhiều gì cũng nhờ huynh ở tường bên quát lớn mới dọa hắn chạy, trong lòng Thủy Tiên thật sự biết ơn huynh! Chỉ có điều mấy hôm trước ta vẫn hôn mê bất tỉnh, không thể nào tới cửa nói lời cảm ơn. Hôm nay ta khó khăn lắm mới từ quỷ mônquan trở về, cái gì cũng chưa làm, cố chạy tới đây nói lời cảm ơn huynhtrước. Huynh nhìn trên đầu ta vẫn còn băng vải trắng này, chỉ bằng phần tâm ý này thôi, huynh cũng không nên đối với ta như vậy chứ! Bây giờ ở trước mặt mọi người, ta nói rõ cho huynh biết, huynh bảo ta ngủ với huynh một đêm, đó là chuyện không có khả năng, ta còn phải thủ tiết với tướng công ta, nhưng hôn huynh một cái thì ta có thể chấp nhận, thếnào?"

Lời vừa nói ra, quần chúng ồ lên, thầm thì chỉ trỏ.

Đường Hoan đắc ý phe phẩy quạt tròn, khiêu khích nhìn về phía Tống Mạch.

Tống Mạch nhíu mày, nhìn nữ nhân kiêu ngạo đứng ở kia, đáy mắt hiện lên vẻnghi hoặc. Trước kia quả phụ này cũng đeo đuổi hắn, bị hắn trừng mắt một cái, quả phụ đã không chịu nổi, sau đó cũng có khiêu khích nhưng cũngchỉ dám ném hòn đá nhỏ qua tường quấy rối, hắn không muốn ầm ĩ với mộtquả phụ nên mới không dạy dỗ nàng. Nhưng mà vì sao hôm nay nàng lai đôtnhiên trở nên ... không biết xấu hổ đến vây?

"Tùy ngươi nói cái gì."

Đối mặt với cái nhìn nghi kỵ khinh bỉ của mọi người, Tống Mạch cũng chẳngthèm giải thích. Giằng co chửi bới với một phụ nhân chanh chua, hắnkhinh thường làm chuyện này vì vậy hắn xoay người, tiếp tục làm việc của mình.

Động tác của Đường Hoan chợt khựng lại.

Đãchửi mắng, nàng không sợ đối thủ chửi lại, không sợ đối phương mắng lạimà nàng còn có thể dùng giọng lớn hơn nữa mắng ngược trở về, hoàn toànđánh bại đối thủ. Nhưng nàng sợ nhất là gặp loại như Tống mạch, nếu hắnđỏ mặt ấp úng không nói nên lời, đó chứng minh hắn đang chột dạ. Nhưngsắc mặt hắn chẳng có chút thay đổi nào, nửa câu giải thích cũng khôngcó, hoàn toàn coi nàng thành chó điên cắn loạn, điều đó sẽ khiến ngườita nghi ngờ nàng nói dối.

Nàng lại đi tới trước cửa tiệmthịt, vô cùng oán giận nói: "Được rồi được rồi, mỗi lần nói không lạihuynh đều làm bộ dạng này với ta. Bỏ đi, không nói tới cái đó nữa, TốngMạch, chặt cho ta hai cân sườn, đầu ta bị thương, muốn đun chút canh tẩm bổ."

Tống Mạch vẫn quay lưng về phía nàng, nghe nàng nóithế, hắn buông việc trong tay, cầm lấy con dao phay sắc bén buổi sángmới mài xong, xoay người, từ từ đi về phía cái thớt.

"Này, mấy người nhìn ánh mắt của Tống đồ tể đi, có phải hắn muốn chặt tiểu quả phụ không?"

"Chắc là không đâu, cho dù tiểu quả phụ nói bịa đặt linh tinh thì cũng đâutới mức phải chặt người ta? Chúng ta có nên tới khuyên nhủ không? Nháothành tai nạn chết người cũng không phải chuyện tốt gì?"

"Câm miệng đi, vợ chồng son người ta liếc mắt đưa tình, liên quan gì tới lão già nhà ông. Đi thôi, nhàn rỗi không có việc gì thì lau lại bên trongbàn lần nữa đi!" Người phụ nhân đứng sau nổi giận đùng đùng đi tới, kéotướng công mình về cửa hàng. Trước khi vào trong, bà chủ đó còn hunghắng trừng mắt với bóng lưng Đường Hoan, thầm nghĩ con hồ ly tinh nàynên bị ai đó chém chết đi mới tốt, tỉnh dậy một cái là ra ngoài câu hồnnam nhân.

Đường Hoan cũng không tin Tống Mạch sẽ xúc động tới mức có thể chém nàng, làm như không nhìn thấy ánh mắt hung ác của hắn, nàng cúi đầu, tay lật lật miếng sườn lợn đặt trên thớt, cuối cùng chỉ vào một chỗ rồi bảo: "Chỗ này đi, huynh chặt nhỏ cho ta."

Vừa dứt lời, con dao phay đã nhanh chóng chặt xuống chỗ tay nàng mới chạm vào.

Hai mắt Đường Hoan híp lại, tay không một chút run rẩy, vẫn vững vàng đặttrên miếng sườn, giọng nói nhỏ nhẹ ái muội: "Tống Mạch, nếu huynh dámchém vào tay ta thật, vậy sau này chúng ta làm việc sẽ giảm bớt rấtnhiều lạc thú đấy."

Cho tới khi nàng nói xong, con dao phayvẫn dừng trên mu bàn tay nàng một lúc lâu, lưỡi dao sắc bén chỉ cách làn da mềm mại chưa tới một ngón tay.

Đường Hoan cười quyến rũ, "Nhìn đi, ta biết huynh không nỡ mà, Tống Mạch, đêm nay..."

"Bỏ tay ra." Tống Mạch cũng không ngầng đầu lên, lạnh lùng đáp trả.

Lúc này Đường Hoan cũng biết điều mà thu tay lại, nàng vui sướng rụt tayvề, quay đầu cho những người trên đường tò mò vây xem một cái liếc mắtthật quyến rũ, vô cùng hả hê.

Tống Mạch không nhìn nàng, giơtay chặt xuống, nhanh chóng chặt xong sườn, vừa đúng hai cân sườn. Góilại xong xuôi, hắn đặt bao giấy dầu ở trên thớt, "Hai chỉ."

(10 chi = 1 lạng bạc)

"Hai chỉ?" Đường Hoan trợn to mắt, "Tống Mạch, đừng cho là ta không biết ởchỗ này huynh bán bao nhiều tiền một cân sườn, vì sao huynh bán chongười ngoài là 30 đồng mà bán cho ta lại là 1 chỉ một cân?"

Tống Mạch lấy vải lau tay, "Mua thì cầm lấy, không mua thì cút." Khuôn mặt tuần tú không có chút cảm xúc nào.

Đường Hoan ôm bụng cười to, "Ha ha, Tống Mạch, huynh, huynh không hổ là têngiết heo bán thịt, quả nhiên, quả nhiên rất biết làm ăn! Được, ta mua,hai chỉ thì hai chỉ, chỉ cần huynh vui vẻ, đừng nói là hai chỉ, cho dùcó là hai lạng bạc ta cũng dám mua." Tức giận nhưng không đánh lại nàngnên mượn miếng sườn trả đũa lại nàng, gã đồ tể này sao có thể buồn cườinhư vậy chứ!

Trong con mắt khác nhau của mọi người, ĐườngHoan ném bạc vụn lên trên thớt, nhân lúc Tống Mạch cầm lấy, nàng nhanhchóng sở tay hắn một cái, "Tống Mạch, huynh như vậy làm ta càng ngày càng thích huynh, thích đến mức không ngại mùi thịt sống trên tayhuynh!" Dứt lời, trước khi hắn có thể chém chết mình, nàng cầm lấy túi sườn nhanh chóng rời đi.

Tống Mạch không có chút phản ứng nào, hắn lau tay, giương mắt quét về phía mọi người: "Các vị muốn mua cái gì?"

Mọi người sửng sốt, người đùn ta đẩy, lập tức giải tán.

Ai đến mua thịt đâu? Người ta tới là muốn xem trò hay thôi!

Đợi người bên ngoài tản đi hết, Tống Mạch không nhịn được liếc mắt về phía tiệm cơm bên kia, nhíu mày.

Nữ nhân không để tâm tới thể diện lại không màng sống chết kia, nếu còntiếp tục tới dây dưa, hắn nên làm thế nào đây? Chẳng lẽ lại đè nàng taxuống đánh một trận?

Đường Hoan ở bên kia mang theo vẻ mặttươi tắn trở về tiệm cơm, Thang Viên vẫn còn sợ hãi: "Phu nhân, vì saongười lại to gan như vậy, nếu Tống đồ tể nhẫn tâm thật thì..."

"Không có việc gì không có việc gì, không phải ta vẫn khỏe mạnh đứng đây sao. Được rồi, mau bảo phòng bếp đưa đồ ăn lên, nếu còn không ăn cơm nữa tasẽ chết đói thật đấy." Đường Hoan lại ngồi vào cái bàn ngay cạnh cửa, xua tay thúc giục. Nàng để Thang Viên lại là vì muốn nàng ấy làm việc cho nàng chứ không phải muốn nàng ấy quản giáo nàng.

Chờ khiThang Viên rời đi, Đường Hoan căn dặn một đứa tiểu nhị, "Về sau vị trínày chỉ để cho ta ngồi, cứ cho khách tới ngồi chỗ khác đi."

Tiểu nhị vô cùng khó xử: "Bà chủ, nếu, nếu tất cả các bàn khác đều đã đầythì phải làm sao?" Chỉ nghe nói tới đại tửu lâu giữ phòng riêng chứ nàocó tiệm cơm nhỏ giữ bàn ăn, lại còn do bà chủ mình chiếm? Rốt cuộc bàchủ còn muốn làm ăn nữa không!

Đường Hoan trừng hắn: "Ta đãbảo là giữ cho ta thì cứ giữ cho ta, cho dù ảnh hưởng tới tiền lời thìcũng là ta kiếm thiếu đi chút tiền, người lo lắng vớ

vẩn cái gì?"

Tiểu nhị vô cùng oan uổng: "Con đây không phải là lo thay bà chủ sao..."

Đường Hoan xua tay đuổi người: "Đi đi, mau đi làm việc của người đi, đừng đứng chắn trước mắt ta nữa." Dứt lời nàng lại nhìn về phía Tống Mạch bên đối diện, đúng lúc thấy Tống Mạch cũng đang nhìn về phía bên này, Đường Hoan lập tức đáp lại hắn bàng một nụ cười tươi xán lạn nhiệt tình, nàng vẫy tay với hắn, ý bảo hắn mau lại đây ăn cơm. Đáng tiếc tay nàng vừamới giơ lên, Tống Mạch đã bước vào trong rồi.

Đường Hoanthuận thế đổi thành một tay chống má, khóe môi vẫn mang theo ý cười nhưcũ, tầm mắt chuyển trở về, chợt dừng lại trên người nam tử mặc áo bàomàu xanh.

Lâm Phái Chi sâu xa nhìn nàng , vẻ mặt ảm đạm tổnthương: "Thì ra Thủy Tiên thích tên đồ tể kia, thà mất tiền lời cũngmuốn nhìn ngắm người từ xa."

Dứt lời, chưa để Đường Hoan nóigì hắn đã lập tức đi tới, ngồi xuống bên phải Đường Hoan, thấy dải lụatrắng trên trán Đường Hoan, vừa đau lòng lại buồn bã nói: "Đêm đó ta say rượu hồ đồ, làm nàng bị thương. Đã nhiều ngày nay ta vẫn thấy thẹntrong lòng, muốn tới thăm nàng nhưng lại sợ chọc nàng giận. Hôm nay thật sự là không nhịn được nữa mới lại đây trông chờ vận may, mong có thể gặp nàng, ai ngờ Thủy Tiên của ta đã nhanh chóng thích người khác rồi?"

Khuôn mặt gã nam nhân này trắng nõn tuấn tú, đôi mắt hoa đào phong lưu đatình, lời tán tỉnh từ trong miệng hắn nói ra, cho dù có là giả, chỉ cầnnhìn vào mắt hắn, hơn phân nữa cũng có thể bị hút vào, vùi sâu không thể tìm thấy lối ra.

Cũng là mặt hàng tốt đó nha!

Đường Hoan thật lòng khâm phục Thủy Tiên, gã nam nhân trước mắt tốt như vậythì không muốn, thế mà lại khăng khăng một lòng với khối băng Tống Mạchkia!

Tình cảm quả nhiên là một điều không thể lí giải...

Khẽ cười một tiếng, Đường Hoan nhíu mày nhìn hắn: "Nhìn một lần, lời nàycủa Lâm thiếu gia thật là dễ nghe, nhưng nếu đêm đó ta bạc mệnh chếtthật, vậy Lâm thiếu gia sẽ thế nào?"

Lâm Phải Chi thâm tìnhngắm nhìn nàng: "Nếu Thủy Tiên thật sự vì ta mà chết, vậy ta đây sẽ đicùng nàng, làm một đôi uyên ương chốn âm phủ."

Còn có thể nói ra mấy lời này nữa cơ chứ...

Đường Hoan mim cười nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hắn, ngón tayđi đến khóe mắt hắn, tiếc hận đáp: "Đôi mắt của ngươi đúng là đẹp thậtnhưng đáng tiếc cho dù nhìn vào nó, ta cũng không thể tin ngươi được. Lâm thiếu gia, ngươi vẫn nên tỉnh lại đi, bây giờ ta chỉ thích Tống Mạch thôi, đối với ngươi, một chút hứng thú cũng không có."

Lâm Phải Chi cầm tay nàng, ái muội vuốt ve, "Nhưng ta lại càng thích nàng hơn, vậy làm sao đây?"

Tác giả có lời muốn nói: Khụ khụ, hôm trước có bạn bảo đồ tể đẹp trai làkhông có logic? Nhưng mà thực ra đẹp trai đâu có phân biệt nghề nghiệphay giai cấp gì, trước đây không phải còn có trai đẹp bán thịt dê sao? Hehe, cho nên giờ đây chúng ta cũng có trai đẹp bán thịt lợn, rất cólogic mà!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 34: Tiết Khố

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trong đám người theo đuổi Thủy Tiên, Lâm Phái Chi không nghi ngờ gì chính là người xuất sắc nhất.

Luận thân phận, hắn là thiếu gia nhà quan tri phủ, hiện giờ đang phụng mệnhvề quê sửa lại tổ trạch. Luận dung mạo, cả trấn Thất Kiều to như vậy,ngoại trừ gã đồ tể lạnh lùng kia, chỉ sợ không ai có thể so với hắn. Tống Mạch đẹp là đẹp mặt, bình thường lúc nào cũng một thân xiêm y bằng vải thô, khó tránh khỏi thiếu vài phần phong thái. Lâm Phái Chi lại làhoa phục cẩm y, phong lưu phóng khoáng. Lúc vừa đến hắn còn rất năng nổt rêu hoa ghẹo nguyệt, đã nhanh chóng đoạt đi không biết bao nhiều tráitim của các cô nương rồi.

Còn có dạng khuê tú nào mà Lâm Phái Chi hắn chưa thấy qua đâu?

So với mấy vị tiểu thư bề ngoài thì làm ra vẻ đoan trang còn trong lòng đã ngầm cho phép, hắn còn thích Thủy Tiên hơn. Tựa như hoa tường vi cógai, nở rộ kiều diễm ở đầu tường hấp dẫn ngươi, khi ngươi tới gần, nànglại lấy những cái gai sắc nhọn trên người mình đâm ngươi, không chongươi tới gần nàng.

Đêm đó đúng là Lâm Phái Chi có uống nhiều hơn mấy chén, nhưng mà hắn không hề say, chỉ là cố ý chuốc rượu choThủy Tiên, sau đó vờ say rượu ôm mỹ nhân cùng **. Ở trong mắt Lâm PháiChi, một quả phụ như Thủy Tiên lại thích mời hắn vào nhà, đây rõ ràngchính là ám chỉ. Cho nên khi Thủy Tiên chợt liều mạng giãy dụa phảnkháng, hắn sinh ra cảm giác phẫn nộ buồn bực vì bị đùa cợt, cảm thấy nữnhân này đúng là không hiểu phong tình nên định cưỡng bức nàng một lầnrồi sau này sẽ hoàn toàn buông bỏ ...

Sau lại chợt xảy ra biến cố khiến hắn không thể không mất hứng mà đi về.

Thực ra đối với chuyện lên giường, Lâm Phái Chi vẫn thích đôi bên cùng tìnhnguyện hơn, cũng không muốn ép buộc nữ nhân. Mới đầu Thủy Tiên từ chối, sau lại chào đón khiến hắn mừng rỡ mắt đưa mày liếc với nàng, hưởng thụ tình cảm đặc biệt của nữ nhân. Sau đó Thủy Tiên lại bất ngờ phản khángkhiến hứng thú của Lâm Phái Chi đối với nàng cũng không còn được như xưa nữa. Nghe nói nàng bị thương, hắn cũng chẳng để tâm đến chuyện đó. Hômnay ra ngoài làm việc, trùng hợp thấy cảnh Thủy Tiên ầm ĩ với gã đồ tể. Lâm Phái Chi đứng ở trong đám người, nhìn từ xa, không biết vì sao hắn lại cảm thấy Thủy Tiên so với trước kia còn mạnh mẽ, to gan và quyến rũhơn nhiều.

Hắn cũng càng muốn nàng hơn.

Hắn dùng cặp mắt hoa đào mà hiếm nữ nhân nào có thể cự tuyệt kia nhìn về phíanàng, giọng nói dịu dàng, giống như tình nhân nỉ non bên tai: "Thủy Tiên, đêm đó ta quá gấp gáp, lại say rượu ... Được rồi, ta không cầu xinnàng tha thứ cho ta ngay lập tức, chỉ xin nàng cho ta thêm một cơ hộinữa, để ta bồi tội với nàng, được không?"

Tay nàng mịn màng xinh xắn, Lâm Phái Chi nhìn xem xung quanh sau đó đặt tay nàng vào lòng bàn tay trái của hắn.

Giấu xuống dưới bàn, tay phải hắn đặt lên, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, khi thì gãi nhẹ lòng bàn tay, khi lại xảo quyệt vờn quanh đầu ngón tay.

Đường Hoan tựa vào tường, mắt đẹp khẽ nhắm lại, im lặng nhìn gã nam nhân này lấy lòng mình.

Không thể không khen, bản lĩnh phục vụ người khác của Lâm Phái Chi khá làtốt, lòng bàn tay nàng ngứa ngáy, khiến cả thân mình tê dại, nơi ở giữahai chân cũng có chút ẩm ướt.

Sư phụ bảo, hoan hảo là mộtloại bản năng, giống như đói bụng muốn ăn cơm vậy. Cho dù có tình cảmhay không, chỉ cần thoải mái là được, cơ thể nhất định sẽ chủ động đáplại. Ví như bây giờ nàng trói Tống Mạch lại, dù hắn có chán ghét nàngnàng cũng vẫn có thể khiến cho Tống Mạch nhỏ đứng lên được. Không riênggì nam nhân, nữ nhân cũng chính là như vậy. Cho dù có là tên ăn mày xấuxí vô cùng, chỉ cần tay nghề của hắn giỏi, hắn vẫn có thể khiến chothiên kim tiểu thư phải **.

Đường Hoan còn chưa bao giờ hưởng thụ cảm giác thoải mái thế này.

Nếu không phải bây giờ đang ở trong mộng thì nhất định nàng sẽ đưa Lâm Phái Chi trở về phòng cùng làm. Dù sao, đó cũng là một mặt hàng tốt, có lẽdung mạo của hắn kém hơn Tống Mạch một chút nhưng kỹ thuật của hắn cũngđủ để khiến cho hắn ngang bằng với Tống Mạch rồi. Nói đến nói đi, háihoa là hái hoa, trong quá trình đó hướng thụ mới là quan trọng nhấtkhông phải sao? Dù có khuôn mặt đẹp cũng không bằng ...

LâmPhái Chi vẫn luôn nhìn Đường Hoan, thấy đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ mở, tựa như muốn rên rỉ hai tiếng, trong lòng không tránh khỏi rung động,tay vươn lên trên sờ soạng, lần đến tay áo trong của nàng, cầm lấy cổtay nhỏ mềm mịn của nàng.

Đường Hoan lấy quạt gỗ vào tayhắn, nhẹ giọng mắng: "Đang ở bên ngoài đấy!" Rồi nàng thuận thế rụt taylại, mắt liếc về tiệm thịt phía đối diện, đã thấy mấy phụ nhân vây quanh trước cửa tiệm thịt, Tổng Mạch còn đang bận rộn tiếp đón các nàng ấy.

Tiểu nhị thấy hai người cuối cùng cũng đã tách ra bèn nhanh chóng bưng đồ ăn lên.

Lâm Phái Chi nhìn Đường Hoan, thử thăm dò hỏi: "Thủy Tiên, ta cũng vẫn chưa ăn cơm, hay là ta bảo bọn họ làm thêm mấy món ăn, hai ta cùng nhau ăn?"

"Được chứ, tất cả đều ghi vào của huynh." Đường Hoan múc một thìa đậu hũ mềm mịn, vừa ăn vừa tùy ý đáp.

Lâm Phái Chi không hề kêu than còn cố ý gọi đồ ăn đắt nhất của tiệm lên. Đuổi tiểu nhị đi, hắn lặng lẽ tới gần nàng,

"Đậu hũ ăn có ngon không?"

Đường Hoan vờ như không hề nhận ra vẻ ái muội trong lời nói của hắn, nàngkhông kiên nhẫn đáp: "Ăn có ngon hay không tự huynh nếm thử là biết!"

Lâm Phái Chi cười, "Thực ra ta lại muốn nếm thử đậu hũ của Thủy Tiên hơn, chỉ là không biết đến bao giờ mới có thể

đạt được ước nguyện." Xem thái độ của nàng, dường như là không giận hắn? Hắn không biết vì sao nàng lại như thế, mà hắn cũng không muốn biết, chỉ cần nàng nguyện ý chơi đùa, hắn nhất định sẽ phụng bồi, cho tới khinàng tâm phục khẩu phục, cam tâm tình nguyện cho hắn.

Biết ngay hắn sẽ nói như thế!

Đường Hoan nâng mắt, xuyên qua đám người nhìn về phía Tống Mạch. Nghĩ một lát rồi lại quay đầu nhìn Lâm Phái Chi, con ngươi đong đưa, "Đêm nay tamuốn hầm canh xương uống, huynh muốn tới nếm thử không?"

Đôi mắt Lâm Phái Chi hiện lên cảm giác vui vẻ bất ngờ, hắn cười đáp: "Cầu còn không được."

"Nhưng mà, canh xương cũng không thể nào cho huynh uống không được, ta muốnhuynh mang cho ta một ít đồ trợ hứng nữa." Đường Hoan buông chiếc thìasứ trắng xuống, chợt lại gần Lâm Phái Chi, tay trái lặng lẽ dò xuống dưới quần hắn, mắt đẹp trêu chọc: "Cái gì mới có thể trợ hứng, đã

biếtchưa? Lâm thiếu gia, chắc hẳn trong tay huynh cũng phải có đồ tốt chứ? Đừng lấy mấy món đồ lởm khởm hòng qua mắt ta."

Rốt cuộc vẫnlà ở bên ngoài, Lâm Phái Chi cũng không dám chơi đùa kích thích thêmnữa, hắn hơi cúi người, vừa che dấu hành động của hai người, vừa tự tintrả lời: "Thủy Tiên, đối với ta mà nói, nàng chính là thứ trợ hứng tốtnhất, không cần dùng tới vật khác." Lời này đúng là lời thật lòng củahắn. Ví như bây giờ, chỉ cần tay nàng đặt hờ giữa hai chân hắn, hắn đãhưng phấn vô cùng.

"Vậy ư?" Đường Hoan chậm rãi rụt tay về, mỉm cười nhìn hắn: "Tiếc là huynh vẫn còn chưa thể nào khơi mào hoàntoàn hứng thú của ta, Lâm thiếu gia, hay là huynh không có?"

Lâm Phái Chi bị nàng kích, tròng mắt toát lên vẻ nguy hiểm, "Có hay không, buổi tối nàng sẽ biết. Nhưng mà Thủy Tiên, nàng đã muốn nghịch lớn, tới lúc đó không chịu nổi, vậy cũng đừng khóc với ta. Bình thường ta đối với nàng vẫn luôn thương hương tiếc ngọc, nhưng tới lúc đó, chỉ sợ dù ta có muốn tha cho nàng, Lâm nhị gia nhà nàng cũng không đồng ý đâu."

Đường Hoan cười khẩy, liếc hắn một cái rồi cúi đầu ăn cơm.

Aizzz, tiếc thay mặt hàng tốt như vậy, chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn ...

Sau khi ăn xong, Lâm Phái Chi còn có việc, hẹn buổi tối khi nào tới rồi rời đi trước.

Tới giữa trưa, mọi người đều đã làm xong cơm trưa, người tới tiệm mua thịtvề cũng không còn nhiều, rốt cuộc trước cửa tiệm thịt đã vắng bóngngười.

Đường Hoan dặn tiểu nhị làm hai món chay, đặt vào trong hộp rồi tự mình đưa cơm tới cho Tống Mạch.

Không ai tới mua thịt, Tống Mạch ngồi bên trong, trước mặt đặt một cái bàn thấp nho nhỏ, bên trên có đặt bánh bao nhân thịt.

"Huynh chỉ ăn thế này thôi sao?"

Đường Hoan không đợi ai chào đón đã trực tiếp đi vào, trước khi Tống Mạch kịp đứng dậy đuổi người, đương lúc hắn ở phía đối diện đang nửa ngồi nửađứng, nàng nhanh chóng bưng hộp đồ ăn lên rồi bày mấy món chay ra, "Tống Mạch, ta gọi chàng sang ăn chàng không đi, ta đây đành phải đưa tới cho chàng. Ta nghĩ rồi, mỗi ngày chàng đều phải tiếp xúc với thịt, có lẽchàng đã chán mấy món ăn mặn nên ta cố ý dặn bọn họ chuẩn bị mấy mónkhác lạ, hoặc là chàng thích ăn cái gì, giờ nói cho ta biết đi."

Tống Mạch một tay cầm bánh, một tay cầm đũa, chờ tới khi Đường Hoan nói xong một hơi, mới ngước mắt lên nhìn nàng, "Có phải ngươi nghĩ ta không dámđánh ngươi thật phải không?" Nhìn bộ dáng thân thuộc của nàng, nghegiọng nói tràn đầy vẻ tự nhiên thân thiết, nàng nghĩ nàng là gì của hắnđây?

"Đem đi đi, còn tới một lần, ta mặc kệ ngươi là nam hay nữ, nhất định sẽ thẳng tay đánh ngươi."

"Tống Mạch!"

Đường Hoan thở hồn hền đập bàn, "Tống Mạch, là do ta đây quan tâm chàng nên mới ..."

Tống Mạch nhíu mày ngắt lời nàng: "Ta không cần ngươi quan tâm. Lập tức cầm ấy thứ của ngươi đi đi, đừng đợi đến khi ta phải tự mình đuổi ngươi rangoài."

"Đi thì đi!" Đường Hoan đứng vụt lên, oán hận chỉ thắng vào đầu hắn mắng: "Tống Mạch, chàng cứ tiếp tục lạnh lùng như tảng băng đi, trách không được vẫn không lấy nổi vợ! Chàng xem xem, baonhiêu nữ nhân vây

quanh chàng như vậy, mỗi ngày đều chạy tới nhìn chàng nhưng ngoại trừ ta ra, còn có ai dám nói với chàng nhiều hơn một câu đâu?

Tống Mạch, ta không sợ chàng, không ngại chàng khó chịu, gặpđược ta chính là may mắn của chàng, ta nói cho chàng biết, người hơnchàng có rất nhiều, chàng đứng cho là đời này của ta không chàng thìkhông thể! Chàng cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày ta khôngthèm quan tâm tới chàng nữa, xem chàng làm sao bây giờ!"

Mặt Tống Mạch vẫn không chút thay đổi.

Sao da mặt của nữ nhân này có thể dày thế không biết? Mới vừa rồi còn độngtay động chân liếc mắt đưa tình với nam nhân ngay trước cửa tiệm cơm nhà mình, bây giờ vẫn còn có thể chạy tới chỗ hắn tỏ tình được?

Hắn cũng không biết nàng nghĩ như thế nào nữa, coi ai cũng là đồ ngốc sao? Hay là nghĩ mình có túi da đẹp quá, tất cả nam nhân đều sẽ mặc nàng giở trò?

Tống Mạch tiếp tục ăn cơm, không coi "ai" ra gì.

Đường Hoan chăm chú dõi theo khuôn mặt hắn rồi chậm chạp cúi người, giả vờthu dọn bàn ăn, sau đó tay nâng lên, nhanh chóng sờ soạng khuôn mặt tuấn tú của hắn một phen.

Tống Mạch đứng bật lên, tay vươn rađịnh bắt nữ nhân vẫn luôn đùa cợt hắn nhưng Đường Hoan đã sớm nhanh chân chạy mất, vừa chạy vừa cười: "Tống Mạch, chàng mau đi rửa mặt đi, mặtchàng cũng nhiều thịt y như heo á! Đúng rồi, hai đĩa đồ ăn kia, chàng ăn xong rồi nhớ rửa sạch bát trả lại tiệm cơm nha, đừng có mà lười biếng!"

Nàng chạy thật nhanh, khi Tống Mạch đuổi tới trước cửa tiệm, nàng đã sắp bước vào tiêm cơm rồi.

Người đi trên đường tò mò nhìn về phía hắn, Tống Mạch siết chặt tay, cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, xoay người vào trong.

Quay người lại, tầm mắt liền rơi vào những thứ nàng "bỏ quên".

Trên cái bàn nho nhỏ, bày một đĩa đậu xào tỏi cùng một đĩa nộm rau cải bóxôi, tươi ngon vàng óng, xanh biếc tươi mát, đều là những món ăn nhànông thường ăn nhưng không hiểu sao lại khiến phẫn nộ trong lòng hắntiêu tan. Xúc động vốn định vứt cả một bàn ra ngoài đường cũng từ từ dịu lại.

Nàng không ngại mất mặt nhưng hắn lại không nguyện ý tiếp nàng.

Không kìm lòng nổi nuốt nước miếng, Tống Mạch đặt hai đĩa đồ ăn sang chỗkhác, quyết định chờ lúc sáng mai dọn quán, nhân lúc trên đường không có người sẽ đặt chúng tới trước cửa tiệm cơm. Về phần chúng sẽ bị đám ănmày lấy đi hay là bị chó hoang ăn mất, đều không liên quan gì tới hắn.

Đồ của nàng, hắn một chút cũng không chạm vào, miễn cho nàng lại quấy rối bậy bạ.

Cơm nước xong, hắn nằm trên ván giường đơn giản nghỉ ngơi, đang nằm, chợt nhớ tới khoảnh khắc bị nàng sở kia.

Chờ tới khi Tống Mạch lấy lại tinh thần, tay hắn đã chạm vào má mình.

Lắm thịt sao?

... Quên đi, để ý tới nàng làm gì, thịt hay không thịt thì cũng không liên quan tới nàng.

Buổi chiều, việc làm ăn dần dần tốt lên, trong lúc công việc bận rộn, Tống Mạch vẫn len lén liếc mắt sang tiệm cơm đối diện. Lúc buổi trưa, nàng không ngừng nhìn hắn, cho dù là người mù cũng có thể thấy được.

Tiệm cơm chỉ có một bàn trống, cũng không thấy bóng dáng nàng.

Không thấy nữ nhân mình chán ghét, Tống Mạch chợt cảm thấy người mình nhẹ hẫng.

Mà lúc này Đường Hoan đã trở về nhà, đang xúi Thang Viên đem cái thang gỗ ra đặt ở chỗ vách tường phía tây gần mái hiên.

Sau khi xác định ổn rồi, nàng liền linh hoạt trèo lên trên.

"Phu nhân, người cẩn thận chút, đừng để bị ngã!" Thang Viên không yên tâm đi về phía trước dõi theo nàng, cuối cùng đứng ở dưới chân tường, lo lắngnhìn nàng chằm chằm.

Đường Hoan với tay lên rồi nhấc chân, chạm vào bờ tường.

Phía đông bức tường là hậu viện nhà nàng, còn phía tây chính là hậu viện nhà Tống Mạch.

Chuồng heo chuồng gà đều ở góc bên kia hậu viện, cách nàng rất xa. Mà dướichân nàng chính là một vườn rau, bên cạnh vườn rau có dựng hai thanh gỗlàm thành một cái giá treo, hai đầu buộc một sợi dây thừng, trên đó làmấy món xiêm y của nam nhân đang được hong khô.

Đường Hoan liếc mắt một cái đã nhìn thấy tiết khố của Tống Mạch.

Nàng trộm cười thành tiếng, không chút do dự nhảy xuống.

"Phu nhân!" Thang Viên kinh sợ mặt mũi trắng bệch, lại không dám gọi to.

Đường Hoan cũng không để tâm tới Thang Viên đang kinh sợ, nàng đi bộ 1 vòngtrong hậu viện nhà Tống Mạch, phát hiện không có cái gì nghịch liền túmcái tiết khố kia xuống dưới, ném qua bờ tường, sau đó giẫm lên một cáikhung gỗ, quay về viện nhà mình.

Tiết khố bị Thang Viên vắt lên trên thang, "Phu nhân, người muốn làm cái gì vậy?"

Đường Hoan cầm tiết khố đi vào trong, có chút không vui đáp: "Ta muốn làm cái gì thì làm cái đó, ngươi ngoan ngoãn nghe lời là tốt rồi, hỏi ít "vìsao" một chút đi." Nếu không phải cảm giác có người hầu hạ rất tốt thìnàng cũng lười giữ lại mấy nha hoàn bà vú, vướng tay chướng mắt.

Sắc mặt Thang Viên trắng nhợt, ngoan ngoãn đi theo phía sau, không dám nhắc lại.

Vào trong phòng ngủ ngủ một giấc, tỉnh lại đã là hoàng hôn, Đường Hoan sửa soạn một chút rồi bước ra ngoài.

Nàng cũng không tới chỗ nào, chỉ đứng dưới tán cây đào trước cửa, vui vẻthưởng thức cảnh xuân trước mắt, thuận tiện chờ Tống Mạch trở về.

Từ xa đã nhìn thấy hắn đang đi qua cầu.

Đường Hoan đi ra giữa đường nhỏ, mặt hướng về phía hắn, trên mặt là ý cười dịu dàng.

Từ lúc ở trên cầu Tống Mạch đã nhìn thấy quả phụ kia, hắn có một dự cảm, nàng đứng ở đó là để chờ hắn. Trước kia nàng cũng chờ hắn như vậy nhưngkhi đó nàng tựa vào cửa nhà mình, để sườn mặt đối diện với hắn, chưatừng to gan lớn mật thế này.

Tống Mạch không muốn nhìn nàng,nhưng nếu tầm mắt hắn tránh đi hoặc rẽ sang trái sang phải thì ngược lại, sẽ càng giống như hắn không dám đối diện với nàng.

Vì thế hắn ngẩng đầu, nhìn thẳng về bầu trời chiều phía sau lưng nàng.

Ánh chiều tà dìu dịu, vậy mà ở đó lại tỏa ra sắc vàng óng ánh, nàng mộtthân áo trắng váy xanh đứng ở đó, cười vui vẻ, làm cho bất kì ai cũngkhông thể làm lơ. Càng tới gần, lại càng chói mắt.

Tống Mạch dịch sang bên hai bước, chuẩn bị lướt qua nàng.

Đường Hoan mim cười ngăn hắn lại, "Tống Mạch, đồ ăn buổi trưa có ngon không?"

Thực sự nghĩ là hắn không dám đánh sao?

Vẻ mặt Tống Mạch lạnh dần, bàn tay to đột nhiên nắm lấy cánh tay nàng, chuẩn bị kéo đến bờ sông.

Tuy Đường Hoan không có võ công nhưng khả năng nhìn nhận thì vẫn còn, TốngMạch vừa nhấc tay lên nàng đã nhanh chóng bổ nhào vào lòng hắn, ôm chặtlấy hắn. Như vậy, ngược lại, giống như Tống Mạch kéo nàng vào lòng.

"Tống Mạch, thì ra chàng thích ta đến vậy sao." Đường Hoan cố ý dùng bộ ngực của mình cọ cọ vào hắn, ngửa đầu cười duyên. Sau đó trước khi Tống Mạch đẩy ra, nàng nhanh chóng nhéo mông hắn một cái, lách sang một bên: "Tống Mạch, buổi tối ta mời Lâm Phái Chi tới uống rượu, xem như giải quyết ân oán lần trước. Chàng có muốn tới cùng nhau uống vài chén không? Thuận tiện nhìn xem rốt cuộc ta có làm chuyện có lỗi với chàng hay không."

"Dâm - phụ!"

Tống Mạch lạnh mặt nói đúng hai chữ này rồi bước nhanh về cửa nhà mình.

Đường Hoan bước theo hắn mấy bước, "Tống Mạch, chàng hơi quá đáng rồi đấy,buổi sáng thì mắng ta là tiện phụ, giờ lại mắng ta là dâm phụ? Ta

làmsao mà dâm? Không phải chỉ sờ soạng chàng có hai cái thôi sao? Đối vớingười mình thích, thân thiết một chút, cũng đâu thể coi là dâm được?"

Tống Mạch dừng lại, xoay người nhìn nàng: "Hôm nay là lần cuối cùng, sau này nếu ngươi dám tiếp tục dây dưa, ta tuyệt đối sẽ không coi ngươi là nữnhân nữa."

Đường Hoan cũng không sợ hãi, xung quanh không cóngười, nàng trực tiếp đặt tay lên ngực, xoa nhẹ hai cái trước mặt TốngMạch, ai oán nhìn hắn: "Chàng, chàng thật là xấu, trên người ta có cáigì không giống nữ nhân đâu? Vừa rồi không phải chàng đã chạm qua hết rồi sao? Hay là ta lại cho chàng sở sở nữa nhé?"

Hai mắt Tống Mạch hừng hực lửa, siết chặt nắm đấm, hôm nay hắn không dạy dỗ dâm – phụ này, chỉ sợ nàng lại càng dây dưa thêm với hắn!

Đường Hoanmới không để yên cho hắn đánh đâu, nàng quay đầu ... chạy, chạy tới trước cửa nhà mình, thấy Tống Mạch vẫn lạnh mặt đứng yên ở đó, nàng dựa vào tường, ném cho hắn một cái nhìn đầy mê hoặc, giọng nói tràn đầy vẻngượng ngùng xen lẫn mừng vui: "Tống Mạch, ta chỉ biết là trong lòng chàng thích ta. Chàng xem, chàng là cố tình hù cho ta sợ cũng đâu phải muốn đánh ta thật."

Tống Mạch đi về phía nàng.

Đường Hoan ưỡn ngực, "Nếu chàng muốn đánh ta, vậy thì không được, nhưng nếuchàng muốn sờ ta, vậy, vậy tối nay chàng tới đây đi, chờ đến khi ta tiễn Lâm Phái Chi về rồi, ta sẽ để yên cho chàng phạt, thế nào?"

Bước chân Tống Mạch càng nhanh hơn.

Đường Hoan cười ha ha, chạy vào trong, vừa kịp đóng cửa lớn lại.

Tống Mạch tức giận đá cửa một cái, phát ra một tiếng bộp. Cho tới bây giờchỉ nghe nói ác bá đùa giỡn nữ tử nhà lành, nay hắn đường đường một thân nam nhi thân cao bảy thước, vậy mà lại bị một quả phụ mặt dày không biết xấu hổ trêu ghẹo. Tống Mạch hận không thể đánh chết nữ nhân kia, nhưng bực thay là hắn lại không thể thực sự xuống tay với nữ nhân được. Ngoại trừ uy hiếp, hắn cũng chẳng có cách nào.

Cho tới khi hắn trở về nhà, tới hậu viện lấy quần áo, phát hiện không thấy tiết khố đầu, hắn lập tức nghĩ là do nàng gây nên.

Đường Hoan vẫn luôn nghe ngóng động tĩnh bên hắn, biết hắn đang ở hậu viện,nàng liền trèo lên thang, không ngồi lên tường, chỉ đứng ở cây thang lóđầu lên. Thấy hắn quả nhiên đang đứng ở trước sào phơi quần áo, gân xanh trên trán nổi hết lên, nàng không khỏi bật cười, " Tống Mạch, sắc mặtchàng khó coi như vậy là vì đánh mất thứ gì sao? Là đánh mất cái gì vậy, để ta tìm giúp chàng. Aizzz, gió to như vật, nói không chừng đã đem thứ gì đó trong viện của chàng thổi tới bên ta."

"Cầm lại đâycho ta." Tống Mạch đi đến dưới chân tường, ngắng đầu nhìn nàng, lửa giận nơi đáy mắt trào lên mãnh liệt khiến đôi mắt hắn càng thêm sâu thắm.

"Trả lại cho chàng cái gì cơ?" Đường Hoan cực kì vô tội nhìn thắng hắn.

Tống Mạch siết chặt tay, vịn vào bờ tường rồi nhảy lên, Đường Hoan hoảng sợ, định đi xuống.

Tống Mạch làm sao có thể dễ dàng buông tha nàng như thế? Hắn đứng vững trêntường, cúi người cầm lấy đầu thang, dùng sức kéo một cái liền nâng cảcây thang hướng lên trên, rời khỏi mặt đất. Đường Hoan sợ tới mức thétra tiếng, cả người dán chặt vào thang, cây thang từ từ lên cao hơn, nàng cơ hồ dựng thẳng đứng so với mặt đất.

"Tống Mạch, có chuyện gì từ từ nói, đừng ức hiếp người như vậy!"

Để cho nàng nhảy xuống từ một chỗ cao cũng không sao, nhưng bây giờ nàngđang đứng ở trên thang, nếu Tống Mạch ném thang xuống, nàng chẳng nhữngngã xuống đất mà còn bị cây thang đè. Đường Hoan không sợ đau, nhưng nếu có cách để không đau vậy vì sao nàng lại phải chịu tội tìm đau? Hơnnữa, hiện giờ đầu nàng còn bị thương, tuy không có cảm giác gì nhưng, nhưng xảy ra cái gì thì sao?

Cho nên nàng thực sự sợ Tống Mạch ném nàng xuống.

Thấy nàng ngoan ngoãn dán chặt vào thang, ngay cả cử động nhẹ một cái cũngkhông dám, buồn bực trong ngực Tống Mạch cuối cùng cũng tiêu tán đi mộtchút, "Bảo nha hoàng của người lấy đồ ra, nếu không ta lập tức thả người xuống."

"Đừng thả đừng thả, ta nghe lời còn không được sao?" Đường Hoan ngoan ngoãn đầu hàng, quay đầu gọi Thang Viên.

Thang Viên vội vàng chạy ra, nhìn thấy cảnh này, nàng sợ tới mức chân mềm ra. Phu nhân vì sao người với Tống đồ tể lại làm ra tới mức này? Nghe phunhân sai bảo, nàng không dám nhiều lời, nhanh chân chạy vào trong phòng, đem tiết khố mình vừa mới cẩn thận thêu xong cắt chỉ, sau khi xác địnhrõ Tống đồ tể sẽ không phát hiện ra chỗ nào khác thường ngay mới chạy ra ngoài.

Hai tay Tống Mạch nắm cây thang, không có cách nào nhận, đành bảo Thang Viên ném đồ qua bờ tường.

Thang Viên đồng \circ làm theo.

Đồ rơi xuống đất, Tống Mạch lạnh lùng cảnh cáo nữ nhân ở trên thang: "Hômnay xem như cảnh cáo, đừng cho là ta không có biện pháp gì với người." Dứt lời, hắn buông nhẹ tay ra, bởi vì không ổn định nên cây thang đổlệch sang một bên.

Tống Mạch đã sớm nhảy xuống rồi.

Đương nhiên Đường Hoan cũng không gặp phải chuyện gì không may. Thang Viên rất khỏe, đã nhanh chóng ổn định cây thang.

Cây thang thăng bằng rồi, Đường Hoan lại từ từ bò lên. Lúc này, Tống Mạchvừa mới nhặt tiết khố lên, đang định lấy y phục đã phơi khô ở bên cạnh,khóe mắt đột nhiên xuất hiện một bóng dáng, hắn nhíu mày quay lại.

Đường Hoan chống thắt lưng đứng cạnh bờ tường, cười ha ha với hắn, "TốngMạch, chàng mau nhìn xiêm y của chàng đi, ở trên đó ta còn đính thêmmột số thứ đó. Đó là do tự tay ta thêu, về sau chỉ cần chàng mặc nó, thì cũng giống như ta đang dán lên người chàng vậy, ha ha!" Dứt lời, khôngcho hắn có cơ hội tóm được, nàng xoay người nhảy xuống.

Nữ nhân đáng chết này!

Tống Mạch thầm mắng một câu rồi cúi đầu, mở tiết khố ra.

Bên ngoài không sao, chỉ có điều diềm bên trong lại thêm một đường chỉ. Tiết khố có màu trắng, nhưng đường chỉ kia lại là chỉ đỏ.

Tống Mạch lạnh lùng nhìn vào tiết khố, ánh mặt trời sáng tỏ, lập tức chiếu rõ đường chỉ đỏ kia hai chữ... Thủy Tiên!

Vậy mà nàng lại dám thêu tên hắn lên trên tiết khố, còn là cái loại vị trí này!

"...về sau chỉ cần chàng mặc nó, thì cũng giống như ta đang dán lên người chàng vậy ..."

Tống Mạch vứt tiết khố xuống, phải cố nén lắm mới không dẫm chân lên.

Nữ nhân này!

"Thế nào Tống Mạch, đường thêu của ta đẹp chứ? Tống Mạch, đây là lần đầutiên ta may vá quần áo cho nam nhân đó, tướng công của ta còn chưa cómay mắn mặc quần áo do ta làm đầu! Chàng nhất định là đang rất vui mừngphải không? Đúng rồi, chàng mau nhanh vào phòng thử xem, xem thử cóthoải mái không, nếu cảm thấy có gì không ổn, ta sẽ giúp chàng ..."

Dưới chân tường, Đường Hoan tưởng tượng ra vẻ mặt Tống Mạch, cố ý chọc tứchắn. Nhưng nàng còn chưa dứt lời, gạch ở bên kia đã bay sang, "bộp" mộttiếng rơi xuống đất, suýt chút nữa đã đập vào người nàng rồi!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 35: Một Gậy Khó Chịu

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Bị gạch ném sang, sợ bóng sợ gió một hồi.

Ở bên kia tường, nam nhân tức giận đẩy cửa đi vào, không bước vào hậuviện nữa, mà Đường Hoan cũng không có ý định tiếp tục khiêu khích TốngMạch. Sắc trời đã tối, nàng phải chuẩn bị ứng phó với Lâm Phái Chi, sauđó, nếu như không có gì ngoài ý muốn, giấc mộng này, chừng đêm nay sẽkết thúc.

Gõ cửa lớn Mai gia, Lâm Phái Chi vào lúc sao sáng đầy trời, đúng giờ tới thăm.

Thang Viên đi ra mở cửa, đưa người tới hậu viên rồi lặng lẽ lui vềsương phòng ở tiền viện. Phu nhân đã dặn, đêm nay nếu không có lệnh củangười thì không cho phép nàng bước vào hậu viên quấy rầy.

Lúc Lâm Phái Chi tới, Đường Hoan đang uống canh. Tay nghề của nha hoàn phòngbếp rất tốt, canh xương ngon ngọt, vào buổi tối ngày xuân gió đêm hơilạnh, mới uống mấy ngụm, trên người nàng đã toát mồ hôi, cả người thưthái.

Nghe thấy tiếng bước chân, nàng mim cười ngầng đầu lên, "Sao trễ vậy rồi huynh mới đến? Ta đã sắp uống xong một bát rồi."

Nàng ngồi ở dưới chân tường, cây thang bên cạnh còn treo một cái đènlồng đỏ. Cũng không biết có phải do ánh đèn hay là do nàng vừa uống canh nóng, khuôn mặt trắng nõn chợt ửng hồng, dải lụa trắng mềm mại quấnquanh trán, giống như tiên nga trên cung trăng hạ phàm. Nàng lại còn

cómột đôi mắt quyến rũ, chỉ thoáng liếc nhẹ qua, chỉ một cái liếc mắt cũng đủ để toàn thân Lâm Phái Chi nóng lên.

Không cần uống rượu, sắc đẹp đã say lòng người.

Hắn nhanh nhẹn ngồi xuống bên nàng, vô cùng tự nhiên cầm tay nàng, "Khôngphải là ta tới muộn mà là tại con mèo tham ăn này lén ăn vụng trước củata đấy."

Đường Hoan rụt tay về, "Buông ra, huynh như vậy sao ta còn có thể uống canh?"

"Ta bón cho nàng uống."

Ánh mắt của nàng khi nhìn hắn quá đẹp quá mê hoặc, Lâm Phái Chi nhất thờikhông nhịn được, trực tiếp ôm người vào trong lòng mình, cánh tay tráivươn lên ôm chặt eo nàng, tay phải đè lại hai tay đang cố giãy dụa củanàng, cúi đầu thầm thì vào tai nàng, "Ngoan nào, ta chỉ muốn ôm nàng rồi bón cho nàng, chỉ cần nàng không đồng ý, ta đảm bảo sẽ không làm cáigì khác."

Hơi thở nam nhân phả vào tai nàng, môi phảng phấtchạm vào vành tai nàng, lại thêm giọng nói trầm thấp êm tai của hắn,thật sự khiến cho người ta khó có thể ngăn cản.

Đáng tiếc, mấy chiều này chỉ đáng là trò đùa đối với Đường Hoan.

Nhưng Đường Hoan cũng không tiếp tục phản kháng. Nếu hắn làm cho nàng thoải mái như vậy, vì sao lại không hưởng thụ chứ? Nàng chỉ cần ngăn cản không cho hắn làm bừa là được.

Ngoan ngoãn ngồi trên đùi hắn, tayphải Đường Hoan đặt ở thắt lưng hắn, tay trái nắm lấy ngọc bội của hắnngắm nghía, ngước mắt lên, thấy hắn ngơ ngần nhìn mình, nàng mắng hắn, "Thất thần cái gì? Mau bón canh cho ta a,

nếu để lâu, canh sẽ nguội mất. Hừ, vết thương trên trán ta vốn do huynh mà thành, nếu huynh làm trễnải việc dưỡng thương của ta, vậy về sau đừng hy vọng bước vào cửa củata nữa!"

"Cửa nào của nàng?"

Lâm Phái Chi buông taynàng ra, tay đặt ở lưng nàng khẽ vuốt, giọng nói đầy ái muội, "Cửa lớnnhà nàng ta có thể không bước vào, dù sao ban ngày ở tiệm cơm ta cũng có thể gặp được nàng... Nhưng cửa trên người nàng... ta muốn tiến vào đến chết rồi, Thủy Tiên tốt, giờ ta bón nàng uống canh, chốc nữa nàng mở cửa cho ta vào, được không?"

Đường Hoan có thể cảm giác được cái gì đang đâm vào chân nàng.

Nàng giả vờ như nghe không hiểu, "Huynh nói cái gì cơ? Trên người talàm gì có cửa? Được rồi, mau bón cho ta đi, đói muốn chết rồi."

Cũng không phải là tiểu cô nương chưa lấy chồng, làm gì có chuyện nghe không hiểu đây?

Lâm Phái Chi biết nàng giả ngu, cũng may hắn không phải hạng người hấp tấp, tạm thời buông tha nàng, nâng tay cầm thìa lên, múc canh bón cho nàng.

Tư thế thân mật như vậy, cùng hành động thân mật thế này, một người đầybụng kĩ thuật, một kẻ lại là lão làng dạo khóm hoa, vốn là một chuyệnrất đơn giản, nhưng sau khi hai người ngươi tới ta qua, đã nhanh chóngthay đổi không khí.

Thật vất vả mới làm chén canh thấy đáy, Lâm Phái Chi là người không chịu nổi trước tiên, bàn tay to định chui vàotrong xiêm y của nàng.

Đường Hoan tựa vào vai hắn, giữ tay hắn lại, "Khoan đã, huynh có mang theo đồ tốt tới không?"

Lâm Phái Chi cúi đầu cắn lỗ tai nàng, "Không cần vội, thứ kia đêm nayuống mới tốt, cứ để ta hầu hạ nàng thật tốt trước đã, để cho nàng nếmthử cái gì gọi là dục tiên dục tử." Sau lại hôn từ cổ nàng xuống.

Gáy ngọc được hôn, cực kì thoải mái, Đường Hoan chỉ cầm tay Lâm Phái Chikhông cho hắn lộn xộn, nhưng cũng không ngăn cản hắn hôn hôn bên trên. Sau đó nàng ngửa đầu lên, miệng khẽ hừ, ánh mắt lại lạc ở cánh cửa sốbằng gỗ tường bên. Người trên trấn, phần lớn đều là phụ mẫu trưởng bối ở tại đông ốc, trẻ con ở tây ốc hoặc sương phòng. Nhà nàng cũng vậy mànhà Tống Mạch cũng thế. Bây giờ, nàng cố tình đặt cái bàn này ở chântường phía tây, có thể nói là chỉ cách Tống Mạch đúng một bức tường. Trong buổi đêm yên lặng thế này, chỉ cần hắn còn thức, nhất định sẽ nghe thấy tiếng rên nàng cố ý kêu to.

"Lâm Phái Chi, đừng như vậy, ta chỉ muốn mời huynh tới ăn canh thôi..."

Phát hiện gã nam nhân này tăng thêm lực, muốn lưu lại giấu vết trênngười nàng, Đường Hoan đẩy đầu hắn ra, lớn tiếng chống cự.

"Nói nhỏ chút!"

Lâm Phải Chi đương hôn đến vui vẻ, trên người nàng có mùi thơm của con gái, nàng lại còn da mịn thịt mềm, tất cả đều chọc cho ý chí hắn sục sôi. Chợt nghe nàng lớn tiếng kêu lên, hắn mặc kệ tức giận, che miệng nàngtrước, "Nói nhỏ chút, đừng để người bên ngoài nghe thấy... Thủy Tiên tốt, nàng đã dặn ta chuẩn bị đồ rồi, vì sao bây giờ lại muốn cự tuyệt ta? Nàng sờ mà xem, nếu đêm nay nàng còn không cho ta, ta sẽ chết mất."

Đường Hoan sờ sờ, cách lớp quần, chạm vào cây gậy phình ra, không to như của Tống Mạch nhưng cũng khá.

Trong lòng nàng vô cùng tiếc hận, nhưng trên mặt không tỏ vẻ gì, lại bổ nhào vào lòng hắn lần nữa, để hắn lấy đồ ra.

Lâm Phái Chi cho rằng da mặt nàng mỏng, muốn mượn vật đó để buông thảmình nên lấy từ trong ngực ra một bình sứ nhỏ, đổ hai viên đan hoàn vào lòng bàn tay, nhỏ giọng giải thích: "Nhìn xem, viên lớn này là cho namnhân uống, viên nhỏ là cho nữ nhân dùng. Thế nào, nàng uống hay để tađây?"

Đường Hoan không đáp lời, nàng cầm đan hoàn, đặt trước chóp mũi ngửi.

Không sai, là đồ tốt, tuy không thể nào so với đồ trong tay sư phụnhưng đối với người thường, đồ này đã thuộc hàng thượng phẩm. Kích tình, chứ không phải những loại đồ bại hoại tổn thương thân thể như kiếm vàng không gãy một đêm bảy lần, ngọc lộ chảy mãi không ngừng, thượng vàng hạ cám.

Đoạt lấy bình sử trong tay hắn rồi nhét vào trong tayáo, Đường Hoan ngước mắt nhìn hắn: "Thứ này ta cứ cầm trước, lát sau chờ xem bản lĩnh của huynh, mới quyết định dùng hay không."

LâmPhái Chi vui vẻ cười: "Yên tâm, ta tuyệt đối không cho nàng có cơ hộidùng tới nó." Dứt lời, lại ôm nàng, định đi vào trong phòng. Lam việc ởbên ngoài tuy cũng có chỗ sướng riêng nhưng rốt cuộc thì đây vẫn là lầnđầu tiên cùng nàng, hắn chỉ muốn thực hiện một cách trôi chảy.

Dường như Đường Hoan bị động tác của hắn làm cho giật mình nên nàng lớn tiếng mắng hắn: "Lâm Phái Chi, huynh làm cái gì? Mau để ta xuống dưới!"

Lâm Phái Chi chỉ nhìn về phía trước, cũng không để ý tới nàng. Nghe nàngmắng hắn nhưng lại không hề phản kháng, biết là nàng chịu rồi, chẳng qua là ngoài miệng giả vờ giả vịt nên cũng không lên tiếng trả lời, đinhanh vào phòng, tới giường của nàng. Đặt nàng lên giường, hắn thuận thế đè lên, vội vàng hôn cổ nàng, hai tay cởi xiêm y nàng ra.

Đường Hoan vốn tính vui vẻ hưởng thụ sự hầu hạ của hắn nên mặc hắn cởibỏ áo ngoài, chỉ nắm lấy đai lưng kiên quyết không cho hắn bỏ xuống, "Lâm Phái Chi, trước, đừng, đừng cởi quần, huynh, huynh cứ ở bên trên,ta có chút khẩn trương."

Trước kia Đường Hoan cũng không biếtcơ thể mình mẫn cảm bao nhiêu, cho tới khi hai lần cùng Tống Mạch thânthiết. Tuy lúc bắt đầu đều đau đớn khiến nàng chết đi sống lại nhưng khi Tống Mạch hôn một lát, đau đớn trên người đều biến mất. Đặc biệt là lần làm cùng Tống nhị thúc, có lẽ là vì thương chất nữ nên sau đó hắn không hề vội vàng xông lên, nàng bảo hắn làm gì, hắn sẽ làm cái đó, ngốc ngốc nghếch nghếch, lại chỉ hôn ngực nàng khiến nàng lên triều một lần. Khiđó Đường Hoan còn tưởng rằng Tống Mạch có thiên phú, vừa học đã thành, nào ngờ đến trưa này bàn tay được Lâm Phái Chi sờ sờ, sờ đến ẩm ướt, nàng mới chợt bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là vấn đề ở cơ thể nàng.

Sư phụ từng nói có nữ nhân trời sinh đã lạnh nhạt, dù có trêu chọc thể nào cũng không sinh ra dục vọng. Có người lại bình thường, chỉ cần nam nhân chạm tới nơi mẫn cảm thì sẽ đáp lại. Cũng có người lại rất mẫn cảm, cảngười dường như không có chỗ nào không mẫn cảm, chỉ cần nam nhân hơitrêu chọc là có thể chảy xuân tình. Theo như lời sư phụ thì nàng chínhlà kiểu người mẫn cảm. Ngay cả lần đầu tiên đó cũng chỉ đau có một lát,đương nhiên cũng do nàng chọn nam nhân có kĩ thuật tốt. Đường Hoan cảmthấy hẳn là nàng cũng giống như sư phụ, chỉ tiếc Tống Mạch quá ngốc quáthô lỗ, lúc bắt đầu đều không biết là thế nào cho nên cả hai lần đều làm nàng đau...đau chết đi đau chết đi!

"A, nhẹ chút, nếu huynh để lại một chút dấu vết trên người ta, vậy huynh lập tức cút đi!" Trong lúcmiên man suy nghĩ, ngực lại bị cắn, Đường Hoan đẩy đầu Lâm Phái Chi ra, cảnh cáo. Bị hắn để lại dấu vết, sau đó nàng gặp Tống Mạch thế nào?

"Vừa rồi nghĩ gì vậy?"

Không biết từ khi nào Lâm Phái Chi đã cởi hết xiêm y ra, trên người chỉ cònlại tiết khố, lồng ngực trần trụi đè lên người nàng, đôi mắt hoa đào mêly đa tình.

Đường Hoan vô cùng hài lòng với tướng mạo củangười này, bàn tay nhỏ bé từ thắt lưng hắn chậm rãi hướng lên trên, cuối cùng dừng ở khóe môi hắn. Lâm Phái Chi phối hợp hé miệng, nàng mim cười cho một ngón tay tiến vào, vừa hướng thụ hắn khẽ cắn vừa quyến rũ nhìnhắn, "Ta đang nghĩ bản lĩnh của huynh liệu có được như miệng huynh vẫnnói không... có thể chỉ dựa vào liếm mà khiến cho người ta không chịu nổikhông?"

Sư phụ dặn không được để nam nhân khác chiếm thân mình chứ không nói không được hôn nam nhân khác.

Mặt nàng đỏ ửng, lộ ra tư thái tiểu nữ nhân thẹn thùng, nhưng lời nóilại dâm lãng chẳng khác gì danh kĩ thanh lâu. Lâm Phái Chi không nhịnđược cầm một bên ngực tròn của nàng vuốt ve xoa nắn, "Nếu ta có thể, vậy nàng sẽ báo đáp ta thế nào?" Rồi chuẩn bị đút ngón tay vào miệng nàng.

Đường Hoan nghiêng đầu tránh tay hắn, cười đáp: "Vậy huynh chỉ được hôn từ eo lên trên, nếu huynh làm được, ta sẽ tùy huynh xử trí." Phía dướicũng muốn để hắn hôn nhưng nàng lo nếu thế có thể sẽ ép nam nhân này đến bức bách, khó có thể thu tay, phá hỏng kế hoạch đẳng sau của nàng.

"Được, nàng hãy giữ lời." Con ngươi Lâm Phái Chi tối lại, vừa nói xong câu này liền cúi người, ngậm một bên ngực nàng.

"U'm..."

Trong sa trướng mềm mỏng, nữ nhân ôm đầu nam nhân, mắt đẹp khép lại, nhanh chóng chìm trong vui sướng do thân thể mang lại.

Đây mới là cuộc sống chân chính mà hái hoa tặc nên có.

Nếu không phải tại nàng xui xẻo gặp phải Tống Mạch, nàng cũng sẽ khônghưởng thụ được chút thoải mái nào đã phải chết rồi, cũng không phải nénnhịn giống như bây giờ, chỉ có thể hưởng thụ nửa người trên.

May mà nàng là nữ nhân, ngực cũng dễ thoải mái hơn so với nam nhân...

Chừng một khắc sau, Đường Hoan lười nhác nằm trên giường, thở hồn hền.

"Thế nào, vừa lòng không?" Lâm Phái Chi ngồi xổm trên đùi nàng, tự hào nhìnnữ nhân này đã bại bởi tay hắn, bàn tay to chậm rãi chuyển xuống dướiquần nàng, chuẩn bị hưởng thụ thứ hắn nên được hưởng.

"Vừa lòng,huynh quả nhiên rất giỏi." Được Hoan thực lòng đáp. Nam nhân bình thường sẽ không thể nào săn sóc nữ nhân như vậy, cũng không có cái kiên nhânnày. Lâm Phái Chi có thể thuần thục tự nhiên như vậy, chứng tỏ rằng hắnrất để ý tới những việc nhỏ nhặt này, cũng thích tư vị sung sướng khônkể khi người tình ta nguyện.

"Vậy nàng mau thực hiện lời nàng đã hứa đi." Giọng Lâm Phái Chi khàn khàn, đứng thắng dậy, cởi quần ra.

Đường Hoan nghiêng người, ánh mắt dõi theo hắn, tay lại chui xuống dưới gối, lấy ra một cái khăn, lại vờ như đang tìm kiếm cái gì ở phía dưới, lời nói tràn ngập vẻ lo lắng: "Đừng vội, vừa rồi hình như phía dưới của tachảy ra cái gì, chẳng lẽ là nguyệt sự tới rồi?"

Lâm Phái Chi cười nàng: "Đến chuyện này mà sao nàng cũng không hiểu? Khi nữ nhân thoải mái sẽ chảy ra nước..." Nói được một nửa chợt khựng lại, không thể nào tin nổi nhìn chằm chắm cái khăn trong tay Đường Hoan.

Vốn là tơ lụa tuyết trắng, lúc này lại nhiễm một màu đỏ chói mắt.

"A, thật sự đến rồi, này, này..."

Đường Hoan bối rối đứng lên, vứt khăn xuống dưới đất, nhanh chóng mặc đồ vào, sau đó kéo chăn che kín mặt, "Xấu hổ quá, thế mà lại khiến huynh nhìnthấy thứ bẩn thủu kia."

Lâm Phái Chi mờ mịt nhìn nàng, một lúclâu sau mới có phản ứng lại, lại nhìn xuống huynh đệ dưới thân mình, tuy có chút ủ rũ nhưng vẫn ngắng đầu ưỡn ngực như cũ.

"Thủy Tiên,ta, ta không chê nàng bẩn." Đã tới lúc này rồi, sắp tới bước quan trọngnhất, ai còn để ý đến bẩn hay không? Nhắm mắt lại rồi tắt đèn, khôngphải cũng giống như không có sao? Nghĩ tới đây, Lâm Phái Chi nuốt nướcmiếng, kéo chăn trên người Đường Hoan ra.

Chê cụ tổ nhà ngươi ấy!

ở trong lòng Đường Hoan mắng Lâm Phái Chi tới máu chó ngập đầu! Đươngnhiến là hắn không chê bẩn rồi, hắn cứ xông vào rồi xuất ra, xong việcthì lau khô sạch sẽ chạy lấy người. Nhưng sư phụ vẫn luôn dặn dò nàng,trong lúc nguyệt sự tuyệt đối không được sinh hoạt vợ chồng, người bảonhư vậy sẽ không tốt cho cơ thể!

Nàng là hái hoa tặc, chỉ thuậntiện mà hái Lâm Phái Chi, cũng không phải là tới để hầu hạ hắn! Hơn nữa, khăn này là do nàng chuẩn bị sẵn, bên trên có đổ tiết gà vào, vừa rồikhông hề chạm tới phía dưới của nàng, chỉ là đồ vật nàng dùng để ngụytrang, lấy cớ đuổi hắn đi mà thôi, sao có thể để hắn tiến vào thât được?

Mặc kệ Lâm Phái Chi mềm giọng năn nỉ thế nào, Đường Hoan cũng kiên quyếtbảo rằng bây giờ cơ thể nàng không sạch sẽ, không thể làm bẩn hắn. LâmPhái Chi không có cách nào, đánh lấy lùi làm tiến, cầu Đường Hoan dùngmiệng giúp hắn. Lúc này, Đường Hoan cũng không cần giả vờ nữa, trực tiếp đẩy hắn xuống dưới giường, "Ngươi cút đi, ngươi cho rằng ta là kĩ

nữ thanh lâu hay sao? Còn dùng miệng giúp ngươi ư, dẹp lại mộng đẹp của mình đi!"

"Thủy Tiên! Nàng nhìn ta đi, của ta thật sự rất khóchịu! Hay là hay là nàng lấy tay cũng được!" Lâm Phái Chi đã sớm quênluôn cái gì gọi là phong độ, chỉ ngóng trông nữ nhân này mau chóng giúphắn giải tỏa.

Bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa.

Nếu hắn không để ý gì mà xông lên cưỡng bách nàng, tuy Đường Hoan có hậnnhưng ít nhất trong lòng cũng phục hắn còn có chút sức lực nam nhân. Nhưng bây giờ Lâm Phái Chi giống như chó cầu xin nàng, Đường Hoan độtnhiên cảm thấy chán ngán, nhìn hắn không còn thuận mắt như trước nữa, lạnh mặt đáp, "Lâm Phái Chi, không phải ta không nghĩ cho huynh nhưngchỉ có điều hôm nay đúng là không đúng lúc. Nếu huynh thật sự khó chịucó thể tìm tới thanh lâu, nghe nói đầu bảng Yên Nguyệt Lâu chẳng khácnào tiên nữ, cũng đủ để huynh giải tỏa. Huynh không đi cũng được, chẳngqua cũng đừng hy vọng ta sẽ ngoạn ngoãn nghe lời huynh nói!"

Trên mặt Lâm Phái Chi thoáng qua nét không vui.

Đường Hoan nửa nằm nửa ngồi tựa vào giường, lạnh lùng nhìn hắn.

Đúng là trái ớt nhỏ!

Lâm Phái Chi đột nhiên nở nụ cười, mặc lại xiêm y, ôm cả người cả chăn vàolòng, định hôn nàng một cái, Đường Hoan hừ một tiếng né tránh. Lâm PháiChi đành phải xoa xoa mặt nàng, bất đắc dĩ nói: "Bỏ đi bỏ đi, nếu ThủyTiên không muốn, vậy chúng ta đợi vài ngày cũng được. Nàng ấy à, thậtsự là chiếm được tiện nghi mà còn không biết thỏa, gia hầu hạ nàng thư thái đến vậy, nàng lại nhẫn tâm ..."

"Ai là gia? Muốn làm gia thì tìm người khác đi!" Đường Hoan đẩy hắn ra, xoay người sang chỗ khác đáp.

Lâm Phái Chi có thói quen xưng "gia" ở trước mặt người ngoài, lúc trước Thủy Tiên có nói không thích nghe, hắn đã cố thu liễm, vừa rồi nhất thời thuận miệng nói ra. Thấy nàng tức giận, hắn lại sáp lại gần, còn địnhtiếp tục dính lấy nàng, làm nàng nguôi giận.

Đường Hoan không để ý tới hắn: "Huynh đi đi, ta mệt rồi, thu dọn một chút sẽ ngủ luôn."

"Đã muộn thế này rồi nàng cho ta ngủ lại ở đây đi." Lâm Phái Chi ôm nàng dỗ dành. Cho tới bây giờ chỉ có người khác cầu hắn ở lại, không ngờ rằngđêm nay hắn lại bị người ghét bỏ.

"Không được, ta sợ buổi tốihuynh bột phát thú tính!" Đường Hoan làm sao có thể để hắn ở lại một đêm được? Nàng chỉ ước gì hắn mau đi đi! Cái hưởng thụ đã hưởng thụ rồi, vừa rồi còn thấy một mặt ghê tởm của người này, Đường Hoan chỉ hận không thể khiến hắn biến mất trước mắt ngay lập tức.

Dù sao Lâm PháiChi vẫn là một thiếu gia, đã bị người ta ghét bỏ đến thế, cũng biết làkhông thể nào chiếm được tiện gnhi gì nữa nên hắn thẳng thừng đứng dậy,mặc xiêm y vào rồi dời đi. Trước khi đi còn lấy cớ, nói mấy ngày sau bận nhiều việc, sẽ không có thời gian rảnh tới đây tìm nàng.

Chẳng qua là lười tới đây uổng phí khí lực đi?

Đường Hoan xùy một tiếng, chờ Thang Viên tới bảo đã tiễn hắn đi rồi mới từ từ đứng dậy, gọi Thang Viên tới, nói vào tai nàng mấy câu.

Lúc đầu Thang Viên còn liên tục lắc đầu, nói thế nào cũng không chịu, Đường Hoan liền trực tiếp lấy khế ước bán thân của nàng ra, thế này mới khiến nàng đồng ý ngoan ngoãn phối hợp. Sau đó, Đường Hoan còn chỉ vào đầu mìnhbảo cho nàng vị trí, khi xác định Thang Viên đã nhớ kĩ rồi, nàng mới rửa mặt, thay xiêm y, cùng Thang Viên trèo tường.

Tống Mạch vẫn còn thức.

Hắn cũng không rõ vì sao mình lại không ngủ được, không hiểu vì sao vừa rồi nghe thấy tiếng động ở bên kia, cả người liền cảm thấy phiền chán. Hắnchán ghét quả phụ không tuân thủ nữ tắc cách vách dám câu tam đáp tứ với nam nhân, nàng nói thích hắn, hắn không thèm để ý cũng không tin nổi. Hôm nay quả phụ còn đùa cợt hắn như thế, hắn đối với nàng càng thêm ghét lại càng thêm hận.

Bởi vì không ngủ được nên càng dễ suy nghĩ linh tinh.

Nàng thích hắn sao?

Hắn vốn không tin. Nhưng buổi trưa thấy nàng chuẩn bị đồ ăn cho hắn, đúnglà thật lòng... Tuy hắn không hề chạm vào. Nhưng mà nàng lại trêu đùa vớiLâm thiếu gia ở ngay trước mặt hắn, nếu thích hắn thật thì ít nhất cũngnên kiêng kị trước mặt hắn chứ? Còn nữa, nàng bảo buổi tối sẽ mời LâmPhái Chi tới, thái độ rõ ràng như thế, hoặc là tại nàng quá vô sỉ, hoặc là bởi nàng thật sự không thẹn với lương tâm.

Hắn thật sự không thèm để ý gì tới nữ nhân kia, chỉ có điều hắn thật sự không rõ rốt cuộc nữ nhân này nghĩ cái gì.

Hơn nữa, vừa rồi là Lâm Phái Chi lại ép buộc nàng sao?

Nàng chỉ hô lên một tiếng rồi tắt lịm, là nàng thỏa hiệp hay là tại Lâm Phái Chi đã dùng thủ đoạn gì?

Bỏ đi, cho dù nàng có bị Lâm Phái Chi ức hiếp, đó cũng là do nàng tự làm tự chịu.

Tống Mạch xoay người, xoa bóp trán, chuẩn bị đi ngủ.

Chợt nghe bên ngoài có tiếng người khóc lóc cầu xin, "Lâm Phái Chi, huynhđừng như vậy, nếu huynh, huynh muốn thật vậy chúng ta vào trong phòngđi, đừng ở hậu viện Tống gia. Ta cầu xin huynh, đừng để cho chàng nghethấy được không? Huynh muốn kích thích, ta, ta đáp ứng huynh ở nơi khác, chỉ cầu xin huynh đừng để cho Tống Mạch nghe thấy được không? Ta thíchchàng, ta không muốn để cho chàng nghe thấy ta bị huynh ... A!"

Ngay sau đó là hai tiếng bịch, có người nhảy vào trong viện nhà hắn, mộtngười thì rơi xuống chắc chắn, người còn lại tựa như bị ngã, tựa như bịbuộc kéo xuống vậy.

Tống Mạch ngồi bật dậy. Nữ nhân chết tiệt, lại còn muốn chơi trò gì đây? "Á..."

Có người va phải vách tường nhà hắn, tiếng cộp rõ ràng truyền tới, sau đólà tiếng nàng nhỏ giọng khóc lóc cầu xin: "Cầu xin huynh, không cần ở trong này, ưm, không cần, đừng chạm vào ta...Lâm thiếu gia, ngọc bội của huynh thật sự là do ta không cẩn thận làm hỏng, ta, ta có bán nhà cũng sẽ trả cho huynh, cầu xin huynh cho ta thời gian, đừng tới quan phủ báoán... A, huynh, cầu xin huynh đừng như vật... Ta, ta không thích Tống Mạch, ta, ta vẫn luôn thíc chưởng quỹ Trương, huynh dẫn ta tới Trương gia đi, đừng ở chỗ này... Ô ô..."

Đường Hoan một tay che miệng, một tay ra sức giãy dụa, mà bên người nàng, ngoại trừ bóng đêm, cũng chẳng có lấy người thứ hai.

Thang Viên cầm cây gậy ngắn trốn ở cửa phía bắc Tống gia đã sớm bị mấy lờilầm bầm lầu bầu của phu nhân nhà mình dọa đến ngây người. May mà trước đó phu nhân đã ép nàng làm chuyện đủ để khiêu chiến hết nhận thức của nàng rồi, đến khi trong nhà truyền tới tiếng bước chân phẫn nộ của namnhân, Thang Viên lập tức tập trung tinh thần, tựa sát vào tường,

giơhung khí trong tay lên, chỉ chờ nam nhân kia đi ra là sẽ đập mạnh chohắn một gậy.

Tống Mạch cũng đi đến thật, không phải là vì cứu quả phụ kia mà bởi vì muốn dạy dỗ Lâm Phái Chi. Hắn mặc kệ lời quả phụ kianói là thật hay giả, nhưng Lâm Phải Chi đưa người tới nhà hắn, ở dướimái hiên của hắn, điều này không nghi ngờ gì chính là một loại khiêukhích. Nếu hắn ngay cả việc này còn có thể nhẫn nhịn thì hắn sống uổngphí rồi!

Kéo cửa hậu viện ra, Tống Mạch siết chặt nắm tay đi ra ngoài, đi thắng về bên phải, ánh mắt lạnh như băng.

Nhưng nơi đó không hề có màn ác nam ức hiếp nữ nhân như dự kiến, chỉ có nànglõa lồ đứng ở đó. Nhờ ánh đèn lồng treo bên tường mà hắn liếc mắt mộtcái đã nhìn thấy hai bầu ngực trắng nõn ...

Không kịp nghĩ gì, Tống Mạch đã theo bản năng xoay người.

Sau đầu đột nhiên truyền đến tiếng xé gió, Tống Mạch thầm nghĩ không ổnrồi, lắc mình định trách, nhưng cơn đau nhức từ sau gáy đã đánh úp hắn. Trước khi ngã xuống đất, trước mắt hiện lên hình ảnh, là nàng vừa phủthêm xiêm y vừa đi tới bên hắn.

Nữ nhân chết tiệt ...

Tống Mạch không cam lòng ngã xuống đất.

"Phu nhân ..." Thang Viên run rẩy, nàng đã đánh đúng vào vị trí phu nhân dặn, nhưng vạn nhất, vạn nhất nàng đánh chết người thì làm sao bây giờ....

Đường Hoan đã mặc xong xiêm y, nàng ngồi xuống sở gáy Tống Mạch, xác địnhkhông chảy máu thì mới bảo Thang Viên cùng nàng khiêng Tống Mạch tớidưới tán cây hòe bên tường. Dưới tán cây nàng đã sớm cất giấu đệm trảigiường và dây thừng. Trải đệm ra, đặt nam nhân đang hôn mê ngồi

lên rồicho hắn dựa vào thân cây, sau đó trước khi cởi áo tháo thắt lưng củahắn, Đường Hoan bảo Thang Viên quay về.

Xung quanh không có mộtai, Đường Hoan cười thầm, nhanh chóng cởi sạch quần áo trên người Tống Mạch rồi trói hắn lại. Biết nam nhân này rất khỏe nên Đường Hoan ngoặt hai tay hắn ra sau cây trói lại, cũng trói thêm vài vòng dây thừng quanh lưng hắn, lại dùng một sợi dây thừng khác cuốn chặt hai đùi hắn, thắt lại ở mắt cá chân, cuối cùng còn cột một đầu dây thừng ở thân cây khác. Như vậy tay chân hắn không thể cử động, xem hắn còn dám phản kháng thếnào!

Đương nhiên, hắn sẽ không thể nào phản kháng, nàng sẽ làm cho hắn cam tâm tình nguyện mới được.

Đường Hoan đặt đèn lồng sang một bên, mim cười ngồi lên đùi Tống Mạch, nângcằm hắn lên, cho viên hoàn đan lớn hơn vào trong miệng hắn, tay khéo léo vừa động, nam nhân còn đang hôn mê không thể khống chế nuốt viên hoànđan xuống.

Cứ uống thuốc không phải là hắn sẽ cam tâm tình nguyện sao. Chỉ chốc lát sau hắn tiến vào, nhất định là rất cam tâm tìnhnguyện đây.

Đường Hoan tham lam vuốt ve lồng ngực rắn rỏi của hắn.

Nếu Tống đồ tể đã chán ghét Thủy Tiên đến vậy, đã có đường tắt, nàng việc gì phải lãng phí thời gian chiếm lấy tim hắn nữa?

 \sim

Tác giả có lời muốn nói:

"Hoan Hoan: Trong từ điển của ta không hề có hai chữ "thủ thân", chỉ có "bị buộc thủ thân"...

Tống Mạch: Thế hả? Cứ chờ xem."

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 36: Không Cam Lòng

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch hôn mêbất tỉnh, Đường Hoan cũng không vội vã cứu hắn, nàng ung dung ngồi trênđùi hắn, nâng mặt hắn lên quan sát cẩn thận.

Trắng nõn tuấn mĩ, chính là bộ dáng lần đầu tiên nàng gặp kia.

Đêm đó nàng còn chưa kịp làm gì đã bị hắn một kiếm cứa cổ.

Nhưng lúc này nàng muốn sở bao lâu thì sở bấy lâu, muốn nhìn cái gì thì nhìn cái ấy.

Trong lòng vô cùng đắc ý, Đường Hoan sở hàng lông mày xéo của hắn, sở hàng mi dài nhỏ nhắn, sờ sống mũi anh tuấn, sờ cả khuôn mặt tuấn tú của hắn. Sờ đủ rồi nàng mới nhìn tới đôi môi có độ dày vừa đủ của hắn, ngón trỏvuốt lên đó hai lần, sau đó nhẹ nhàng chọc vào.

Nhưng đúng lúc này Tống Mạch lại mở mắt.

Sau gáy rất đau đớn nhưng hắn còn chưa kịp nhớ lại trước đó đã xảy rachuyện gì, gương mặt của quả phụ kia đã tiến tới, càng ngày càng gần.

Dường như trong nháy mắt, Tống Mạch đã nhớ ra tất cả, hắn xoay mạnh sang một bên, miệng mắng to: "Tiện – phụ!"

Động tác của Đường Hoan chợt khựng lại, hắn bắt đầu giãy dụa kịch liệt, chân tay không thể cử động, thắt lưng và mông cũng không ngừng dừng sức giãy dụa, không biết là muốn đứng lên hay là muốn đẩy nàng xuống khỏi ngườihắn. Nhưng dù có cố gắng thế nào cũng không thể thoát được. Đường Hoandường như đang xem diễn, nàng đang xem nam nhân này

muốn phí công tốnsức đến thế nào, thầm buồn cười. Nàng đã trói Tống Mạch thành như vậy,ngoại trừ đầu và mông thì chỗ nào cũng không thể cử động.

Đầu màtrói lại thì cũng khó chấp nhận quá rồi, nàng sẽ rất luyến tiếc phải đối xử với nam nhân tốt của nàng như vậy. Hơn nữa, chốc lát sau kích tìnhdâng lên, nàng còn muốn hôn hắn nữa đó. Còn về phần thắt lưng và mônghắn, còn cần phải nói sao? Hắn càng điên lên, nàng càng vui vẻ.

Lui về phía sau, Đường Hoan tươi cười sở lồng ngực phập phồng kịch liệt của hắn, "Tống Mạch, đừng chối bỏ, ta buộc rất chặt rất chặt, chàng khônggiãy ra được đâu. Hơn nữa, chàng có gọi người tới cứu cũng không đượcđâu, ai tới ta cũng không sợ, nếu chàng muốn để người ngoài nhìn thấychàng bị một quả phụ cưỡi lên thì cứ việc gọi đi."

Không có nam nhân nào nguyện ý để người khác thấy cảnh này đâu.

Giãy dụa không xong, Tống Mạch nhắm chặt hai mắt cố gắng bình ổn lửa giậntrong lòng, nghiến răng nghiến lợi: "Bây giờ ngươi buông ra ta có thểcoi như chưa có chuyện gì xảy ra, nếu không, cho dù ngươi... trừ khi ngươi trói ta cả đời, chỉ cần ta có thể cử động, cho dù ngươi chạy trốn tớinơi nào, ta đều có biện pháp giết ngươi."

Dâm phụ này lột xiêm ycủa hắn ra, lại trần truồng ngồi trên đùi hắn. Tống Mạch không phải đồngốc, mặc dù không thể tin nổi trên đời lại có nữ nhân phóng đãng đếnthế này, hắn cũng không thể không đối mặt với sự thật, đe dọa nàng sớmhủy bỏ ý định trong đầu.

Lỡ... một đại nam nhân bị nữ nhân ép buộc làm loại chuyện này, không còn gì có thể nhục nhã hơn.

Nhìn bộ dáng muốn sống muốn chết của hắn, Đường Hoan tỏ ra vô cùng khó hiểu, tựa vào vai hắn, bàn tay nhỏ bé vòng quanh trước hạt đậu đỏ trên ngựchắn, "Nghe chàng nói, giống như ta muốn ăn chàng vậy. Tống Mạch,

đều bảo nữ nhân phải thủ trinh vì nam nhân, nếu thất trinh sẽ phải chết. Nhưngcác nam nhân chỉ cần có tiền đều tam thê tứ thiếp, muốn nạp bao nhiêuphòng tiểu thiếp đều không sao. Rõ ràng là chẳng có ai yêu cầu nam nhânthủ trinh thay thê tử, vậy vì sao chàng phải tức giận ghê đến thế? Chốclát sau chúng ta làm chuyện đó, truyền ra ngoài cũng là ta chịu thiệt,người bên ngoài chỉ biết hâm mộ chàng thôi, chàng còn có cái gì khôngmuốn?" Sao viên thuốc chết tiệt kia còn chưa phát huy tác dụng?

"Bỏ ra!" Nàng sờ loạn trên người hắn, Tống Mạch hận không thể chặt tay nàng xuống!

"Vì sao muốn bỏ ra?" Đường Hoan ấn ấn hạt đậu đỏ đã trở nên cứng rắn kia, đầu cúi xuống, vừa thổi khí lên trên vừa cười hắn: "Chàng xem, nơi này của chàng cũng cứng lên rồi, giống y như ta. Tống Mạch, thực ra chàng cũng thích được ta sở chứ gì?"

"Câm miệng!" Nếu có thể, giờ Tống Mạch chỉ muốn giết nữ nhân này.

Lần này Đường Hoan trở nên ngoan ngoãn lạ thường, oan ức đáp một tiếng, sau đó cũng không nói gì nữa. Nếu viên thuốc còn chưa phát huy tác dụng, nàng dẫn đường giúp hắn một chút cũng tốt.

Vì thế, ngay tại lúcTống Mạch bởi vì nhắm mắt lại, lại bởi vì nữ nhân đó không nói mà khôngthể biết bước tiếp theo nàng sẽ làm cái gì, chợt có thứ gì đó rất ấmchạm vào ngực hắn, giống như con chó nhỏ hắn nuôi trước đây, rất thíchliếm hắn. Chỉ có điều con chó nhỏ kia rất thích liếm ngón tay ngón chânhắn tỏ vẻ thân thiết, còn nữ nhân này lại ...

"Cút ngay! Còn dámchạm vào ta, ta nhất định sẽ giết ngươi!" Hắn ghét cay ghét đắng loại nữ nhân không tuân thủ nữ tắc nói dối hết lần này tới lần khác, mà giờkhắc này, cơ thể hắn tự chủ trương phối hợp với nàng, ngay cả chính bảnthân mình, Tống Mạch cũng thấy hận. Vì sao lại không thể khống chế đượccơ chứ!

Đường Hoan không để ý tới hắn, hôn cả những nơi đã bị dây thừng trói chặt, nàng dịch về phía sau, cúi người xuống, hôn cả chỗphía dưới dây thừng.

Mà khi mặt nàng hạ thấp dần, Tống Mạch nhỏ ở phía dưới càng thêm uy vũ to lớn. Nó hướng lên phía trên, có chút cảntrở, Đường Hoan liến ấn nó xuống, hôn lên khu rừng rậm bên cạnh, cànghôn, càng cảm nhận rõ cơ bắp căng cửa hắn, càng cảm nhận rõ sự phẫn nộ của Tống Mạch nhỏ trong tay.

Nam nhân mắng vài tiếng. Biếtđược nàng không nghe lọt nên không mắng nữa, cắn răng chiến đấu cùng với khát vọng trong lòng. Nữ nhân chết tiệt này, nàng lại dám chạm vào hắnthật, hắn nhất định sẽ khiến nàng chết không được tử tế!

Chỉ cầnnhìn Tống Mạch nhỏ, Đường Hoan liền biết thuốc đã phát huy tác dụng đối với cơ thể Tống Mạch rồi cho nên nàng từ từ hôn lên trên, lưu luyến trên xương quai xanh của hắn, khi cắn khi liếm, ngón tay lại trêu chọc yếthầu đang không ngừng lên xuống của hắn, giọng nói mềm mại đáng yêu xenlẫn tiếng thở dốc mê người: "Tống Mạch, có phải chàng cảm thấy rất thoải mái hay không? Chàng xem, chàng đã như vậy rồi này. Tống Mạch, ta nghengười ta bảo, nam nhân chỉ có thể động tình với nữ nhân mình thích. Cólẽ chàng không thích ta nhiều như ta thích chàng nhưng nhất định làtrong lòng chàng có ta, chỉ có điều chính chàng còn chưa biết, hoặc là, chàng không chịu thừa nhận chàng đã thích ta." Đường Hoan biết, nhữnglời này nào có thể lừa được loại nam nhân như Lâm Phái Chi, nhưng Tống Mạch ngốc như vậy, nhất định sẽ tin là thật.

Tống Mạch không tin, nhưng lại nghi ngờ. Hắn tuyệt đối không thể thích nàng, vậy vì sao cơ thể hắn lại...

Mắt thấy nàng càng ngày càng phóng đãng, cơ thể lại càng ngày càng khôngchịu khống chế, Tống Mạch uy hiếp không được, đành vặn hết sức

cố gắngbình tĩnh trở lại nghĩ cách khác. Tới khi khuôn mặt bị nàng nâng lên, cố gắng che giấu tức giận trong lòng, lần đầu tiên gọi tên nàng, "Thủy,Thủy Tiên, nếu nàng thực sự thích ta, vậy giờ hãy lập tức cởi trói chota, đợi thêm mấy ngày nữa ta sẽ thỉnh bà mối, quang minh chính đại lấynàng vào cửa." Đối phó với loại nữ nhân vô liêm sỉ như vậy, hắn có lừanàng cũng không then với lương tâm.

Lấy nàng ư?

Đường Hoan trọn tròn mắt, đứng thẳng dậy, dưới ánh đèn mờ ảo, nàng chăm chú quan sát sắc mặt Tống Mạch.

Gân xanh nổi đầy trên trán, mày chau lại, trên mặt cũng chỉ có mấy điểmhồng, so với việc do bị dâm dược phát tác thì nói là do kìm nén lửa giận còn đúng hơn. Hơn nữa, hắn còn có thể suy nghĩ ra cách lừa nàng, có thể thấy suy nghĩ của hắn vô cùng tỉnh táo.

Từ khi cho hắn uốngthuốc tới khi khiêu khích không ngừng, đã gần nửa canh giờ trôi qua. Theo hiểu biết của Đường Hoan đối với loại thuốc này thì không thể nàocó khả năng phản ứng lâu đến vậy.

Thuốc không phải đồ giả, LâmPhái Chi không lừa nàng, mà Đường Hoan cũng tin tưởng cái mũi của mình.Nhưng bên dưới cơ thể nàng, Tống Mạch đang dần dần khôi phục lại sự bình tĩnh cũng không phải giả.

Hay là Tống Mạch đã luyện thành bách độc bất xâm?

Không có khả năng. Thân thể thực sự của hắn có võ công cao cường đến vậy màcòn trúng độc, giờ chỉ là một gã giết heo, làm sao có thể lợi hại đếnvây?

Có lẽ nào bởi vì hắn đã trúng phải xuân dược mạnh nhất. Vìtrúng dược nên mới nhập mộng, cho nên tất cả các xuân dược khác trongmộng đều không

có hiệu quả với hắn? Hơn nữa, nàng chỉ có thể dùng bảnlĩnh thật sự lừa hắn cam tâm tình nguyện hoan hảo với nàng, không thể dùng vật nào khác?

Trong đầu vô cùng hỗn loạn, Đường Hoan đứng lên, ở sát bên cạnh nhìn Tống Mạch chằm chằm.

Tận mắt chứng kiến Tống Mạch nhỏ mau chóng ủ rũ, rốt cuộc Đường Hoan cũngtin, Tống Mạch thật sự không chịu ảnh hưởng của xuân dược. Phản ứng vừarồi, tất cả đều do nàng khiêu khích mà ra.

Đường Hoan cảm thấy đau đầu, phiền chán trước giờ chưa từng có.

Tiếp tục hái hắn ư?

Trải qua một gậy đập gáy kia, có đánh chết Đường Hoan cũng không tin Tống Mạch sẽ cam tâm tình nguyện cho nàng hái nữa. Nơi đó cứng rắn là do hắnkhông khống chế được, nàng càng làm tới, hắn càng hận nàng. Nếu háithật, một tháng tiếp theo, nàng có thể tránh thoát được sự đuổi giết của hắn đã là mạng lớn, còn trông cậy gì vào việc hắn sẽ thích mình chứ?

Nửa đường từ bỏ?

Cho dù nàng có bỏ dở nửa chừng, mối hận của hắn cũng đã bén rễ, hắn sẽkhông bởi vì nàng buông tay mà quên đi sỉ nhục đêm nay đâu.

Đường Hoan nghĩ đến điên rồi.

Nàng chỉ biết sẽ không thể nào qua được cửa này dễ dàng đâu.

Tống Mạch đã một lúc lâu không nghe thấy động tĩnh gì, cho rằng nữ nhân này đã tin lời mình, không khỏi sinh ra một tia hy vọng, tiếp tục lựa lờikhuyên nàng: ""Thủy Tiên, nàng mở trói cho ta đi, sẽ không có nam nhân nào đồng ý làm thế này đâu. Giờ ta đã biết tâm ý của nàng rồi, nàng

hãycho ta một chút thời gian chuẩn bị, chỉ cần bây giờ nàng buông tay, tanhất định sẽ không nuốt lời."

Đường Hoan cười lạnh. Sẽ không nuốt lời sao? Vậy lời uy hiếp giết chết nàng chắc cũng không nuốt đâu nhỉ?

Tỉnh táo lại, Đường Hoan chậm rãi ngồi lại lên đùi Tống Mạch, tựa vào vaihắn, "Tống Mạch, chàng nói thật à? Chàng thật sự thích ta, đồng ý lấyta?"

Tống Mạch cố kìm nén chán ghét trong lòng, bình tĩnh đáp lời nàng: "Đúng."

Đường Hoan ngầng đầu, ôm cổ hắn rồi khẽ nói bên tai hắn: "Vậy chàng để ta hôn một cái đi, hôn một cái, ta sẽ tin. Tống Mạch, bình thường chàng luônlạnh lùng với ta, giờ đột nhiên đối tốt với ta, ta thật sự không thể tin được. Chàng để ta hôn một cái, nếu chàng thật sự thích ta, ta có thể cảm nhận được."

Tống Mạch đang định quay đầu tránh né nàng nhưngnghe nàng nói thế, hắn dừng lại, do dự một lát, rồi đồng ý. Chỉ cần cóthể đánh tan nghi ngờ trong lòng nàng, chỉ cần nàng không làm như vậyvới hắn, hôn một cái, coi như hắn nuốt phải ruồi bọ.

Dù ĐườngHoan không thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn nhưng nàng cũng biếtmiệng hắn thì nói lời rất lọt tai còn trong lòng nhất định đang mắngnàng kìa. Không sao cả, hắn lừa nàng, không phải nàng cũng đang lừa hắnsao?

"Tống Mạch, chàng đồng ý rồi, ta rất vui."

Nàng nâng mặt hắn lên, hôn từ vành tai hắn rồi chậm rãi đi tới môi hắn.

Người tỉnh táo khác hắn người bất tỉnh, nghĩ tới việc nam nhân này trong lòng chán ghét nàng kinh khủng mà vẫn phải ngoan ngoãn ngồi yên cho nànghôn, Đường Hoan thực sự rất muốn cười. Nàng càng hôn càng mềm mại mêngười, từ từ tiến gần tới môi hắn, miệng khẽ hừ nhẹ, dùng giọng nóiquyến rũ nhất mê hoặc nhất nói với hắn: "Tống Mạch, ta rất thích chàng,đến nằm mơ cũng muốn như vậy, ưm..."

Tống Mạch lần đầu tiên thânthiết với nữ nhân như vậy, muốn tránh nhưng lại sợ nàng sinh nghi, chỉcó thể chịu đựng, chịu đựng đôi môi cánh hoa mềm mại của nàng chọc ngứa, chịu đựng hơi thở ấm áp của nàng, chịu đựng tiếng ngâm nga yêu kiều của nàng, chịu đựng ngực mềm của nàng cọ xát ngực hắn, chịu đựng nàng không biết là cố ý hay vô tình mà cọ xát nơi phía dưới của hắn. Rốt cuộc, khi môi nàng chạm vào môi hắn, khi lưỡi nàng nghịch ngợm trong miệng hắn, tựa như được giải thoát, hắn vội vã đuổi nàng đi: "Được rồi, nàng đãhôn..."

"Tống Mạch, ta thật sự rất thích chàng."

Đường Hoandùng ngữ điệu đầy bi thương thốt lên, nhân lúc hắn còn đang sửng sốt,môi nàng nhanh chóng dâng lên, tham lam đi vào, gắn chặt với đầu lưỡicủa hắn triền miên liếm mút.

Trước khi Tống Mạch kịp sinh ra cảmgiác chán ghét, phẫn nộ hay rung động, cơ thể đã đi trước hắn rồi. Nơinào đó của hắn bừng bừng phấn chấn.

Ngây ngẩn chỉ trong chớp mắtthôi, hắn lập tức quay đầu né tránh nàng, giọng nói nghiêm khắc lạnh như băng: "Được rồi, buông ta ra! Thủy Tiên, trước khi ta và nàng có danhphận, ta không muốn như vậy."

Đường Hoan véo mạnh vào đùi mộtcái, rồi ngả vào vai hắn, khóc to: "Tống Mạch, chàng đừng lừa ta, thựcra chàng không hề muốn để ta hôn. Ta biết, những lời nói vừa rồi củachàng đều là nói dối, chỉ vì muốn ta buông chàng ra mà thôi. Nhưng chàng yên tâm, cho tới bây giờ, suy nghĩ của chàng làm

sao ta không hiểu. Dưa xanh hái không ngọt, chàng đã không thích ta, ngay cả ta có chủ độngđưa đến chàng cũng không muốn ta, vậy ta cứ dây dưa với chàng thì có ích gì? Tống Mạch, ta biết ta sai rồi, chàng tha thứ cho ta một lần đượckhông? Coi như việc này chưa từng xảy ra, đừng hận ta, được không?"

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên người hắn.

Nàng, vậy mà lại khóc?

Tống Mạch chợt lại nhớ tới lúc nàng bị hắn dọa chém tay vẫn cứ bình tĩnhthong dong đùa giỡn hắn, nhớ tới bộ dang ai đó kiêu ngạo chống hông đứng cạnh bờ tường. Nữ nhân không sợ trời sợ đất ấy, vậy mà cũng biết khócsao?

Nhưng hắn lại nhớ tới nàng nhát gan dán sát vào cây thang,ngoan ngoãn cầu xin tha thứ. Nói đến nói đi, dù sao nàng cũng vẫn là nữnhân.

"Ta đồng ý với nàng."

Bỏ đi, nàng dù sao cũng chỉ là một quả phụ không nơi nương tựa, chỉ cần nàng thả hắn, sau này khôngdây dưa nữa, hắn có thể tha thứ cho nàng.

"Thật chứ?" Đường Hoan ngầng đầu, giọng nói tràn ngập vui vẻ.

Tống Mạch vẫn nhắm mắt lại như cũ, biết nàng nhất định vẫn đang dõi theohắn, liền gật đầu, "Nàng mau mặc đồ lại, sau đó cởi bỏ dây trói tay chota rồi đi đi, những cái khác ta sẽ tự tháo. Sau này, chỉ cần nàng khôngchọc ta, ta sẽ không tìm nàng gây phiền toái, chúng ta nước giếng khôngphạm nước sông."

"Tống Mạch, chàng thật tốt."

Đường Hoannói với hắn sau đó nhìn đôi mắt nhắm chặt của hắn, nàng nhỏ nhẹ hỏi: "Tống Mạch, có phải chàng chưa bao giờ tin ta thật sự thích chàng đúngkhông? Có phải chàng thấy ta câu tam đáp tứ, ai cũng có thể làm chồngđược? Nhưng chàng biết không, lời nói thủ thân như ngọc của ta đối vớichàng lúc trước đúng là sự thật. Tống Mạch, ta không dám ôm hy vọng xavới đối với chàng nhưng ta muốn chứng minh cho chàng một chuyện. Đó làThủy Tiên ta từ trước tới nay vẫn luôn giữ thân trong sạch, bất kể ta có giao thiệp với bao nhiêu gã nam nhân thì cũng chưa bao giờ để cho bọnhọ chiếm được nửa điểm tiện nghi. Tống Mạch, chàng hãy nhớ kỹ, ngườitrong lòng ta trong tim ta chỉ có chàng, bây gờ ta sẽ đem lần đầu tiêncủa ta và cũng là lần cuối cùng ...cho chàng. Chàng hận ta cũng được, ngày mai đi giết ta cũng được, chuyện này, ta nhất định phải làm bởi vì takhông muốn bị chàng hiểu lầm."

Tay nàng lướt qua ngực hắn rồi từ từ đi xuống, cầm của hắn, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa.

Tống Mạch mở to mắt nhìn thẳng nàng, ánh mắt lạnh như băng sắc như dao: "Tanói lần cuối, không muốn chết, buông ngay ra!" Nữ nhân này, mệt cho hắnvừa rồi còn mềm lòng với nàng! Nói nhiều như vậy rốt cuộc cũng chỉ vìthế này? Nàng cho rằng hắn có thể ngu ngốc tin nàng nữa sao!

"Dừng tay, đồ dâm – phụ!"

Đường Hoan chẳng chịu chút ảnh hưởng nào của hắn, một tay cầm hắn, một taynâng của mình lên cho hắn xem, "Tống Mạch, chàng nhìn nơi này đi, ngoại trừ chàng ra, ngoại trừ đêm động phòng hôm đó tướng công nhìn ra thì sau cũng không có ai được nhìn cả. Tống Mạch, chàng biết không, tướng côngta chưa kịp phá thân ta đã chết, sau khi thích chàng rồi, đây lại làchuyện mà ta cảm thấy may mắn nhất."

Tống Mạch đã sớm nhắm mắt, căm hận mắng nàng: "Ngươi không cần giả vờ đáng thương ở trước mắt tanữa, cho dù ngươi có nói lời dễ nghe đến thế

nào, có bịa đặt thế nàochăng nữa, nếu không dừng tay, đợi đến khi ta có được tự do, nhất địnhsẽ tìm ngươi báo thù!"

Đường Hoan mim cười sờ mặt hắn, bị hắn nétránh, nàng thuận thế khoác lên đầu vai hắn, tha thiết nói cho hắn nghe: "Ta không sợ, chết ở trong tay chàng, Thủy Tiên cam tâm tình nguyện. Tống Mạch, dù sao chàng đã khẳng định là sẽ không thích ta mà ta cũng sẽ không thích một ai khác, một mình sống trong cô đơn thì còn có ý nghĩagì đâu? Chàng giết ta, đối với ta mà nói cũng là một loại giải thoát. Tống Mạch, ta thật sự rất thích chàng ..."

Nàng hôn hắn, hắn mắngnàng. Đường Hoan không màng, hôn đến khi chính mình cũng rạo rực, cảmthấy phía dưới đã ổn rồi, nàng mới nâng người lên, nhích vật kia của hắn rồi từ từ ngồi xuống. Tính cả một lần trước khi vào mộng kia, nàng vớihắn tốt xấu gì cũng đã làm 3 lượt rồi, cũng gọi là có chút kinh nghiệm. Lúc này Đường Hoan thật cẩn thận ngồi lên, đầu tiên nơi đó bị tách ra, sau đó bị đâm vào, mới vào có một chút, nàng đã thấy đau rồi.

Đường Hoan vội vàng ngừng lại, cũng không phải rời đi, chỉ là để nơi nào đóbất động, hít vào thật sâu nói: "Đau quá, Tống Mạch, chàng có cảm nhận được không? Nơi này ngoại trừ chàng thì chưa từng có nam nhân nào chạm vào. Tống Mạch, chàng, chàng có thể khiến nơi đó nhỏ đi một chút được không? Đau quá, ta sợ lắm."

Tống Mạch còn thở gấp hơn cả nàng, một nửa là phẫn nộ bất lực nhục nhã vì bị nàng ép buộc, nửa còn lại lànỗi căm hận vì cơ thể không chịu nghe lời của mình, "Ngươi cúi đi, cútngay đi. Nếu không ta nhất định sẽ giết ngươi!"

"Ta đã nói rồi, ta cam tâm tình nguyện bị chàng giết."

Biết hắn tức giận, Đường Hoan cũng không hề trông cậy vào việc hắn sẽ phốihợp, nàng cố gắng nhớ lại sự săn sóc vừa rồi của Lâm Phái Chi, nhớ

lạihai giấc mộng điên cuồng trước của nàng với Tống Mạch, nhớ đến mức mấthồn rạo rực, cơ thể căng cứng dần bình tĩnh lại, nơi đó cũng càng thêmẩm ướt. Nàng tiếp tục ngồi xuống, cơn đau ngừng lại, tiếp tục đi xuốngcho tới khi bị một cơn đau đớn kinh khủng đánh úp.

Nàng chống tay lên vai hắn, "Tống Mạch, chạm vào rồi phải không? Đây chính là bằngchứng ta vẫn luôn thủ thân vì chàng, bây giờ chàng phá nó, ta chính làngười của chàng. Ta biết chàng không muốn nhưng ta thực sự rất vui vẻ. Tống Mạch, ta thích chàng lắm, vì chàng mà đau, vì chàng mà đổ máu, tacũng vui vẻ chịu đựng." Dứt lời, nàng chịu đựng đau đớn, ngồi xuốngkhông chút do dự.

"A..."

Cơn đau đớn quen thuộc lập tức ậptới, mặc dù không có đau đớn như 3 lần bị hắn đâm vào nhưng cũng đau đủkhiến Đường Hoan phải kêu lên. Nàng nắm chặt bả vai hắn, móng tay cắm vào đầu vai hắn, đâm vào. Nàng từ từ đi lên trên rồi lại từ từ hạ xuống, cứ qua lại vài lần như thế. Hắn lớn như vậy, ăn vào bụng thật vất vả, nhưng mà chuyện này cũng chẳng còn cách nào, dù sao cũng phải để tất cảđi vào mới được, cho tới khi lần sau cùng hắn hòa hợp, có bị hắn lắm cũng bớt đau.

"Dừng lại, ta bảo ngươi dừng lại."

Biết rõkhông có khả năng, Tống Mạch vẫn ra sức vặn vẹo hai tay cố gắng thoátkhỏi dây thừng, cố thoát ra để đẩy nữ nhân vô sỉ này đi rồi bóp chếtnàng! Nhục nhã hôm nay nàng mang đến, cho dù phía dưới có mang đến cựchạn vui thích thì đó cũng chính là bằng chứng nhục nhã. Cho dù cơ thể có khát khao, cho dù cơ thể có phục tùng nàng, hắn cũng sẽ mãi mãi hận nữnhân đã trêu đùa hắn này, càng hận chính mình đã ngớ ngẩn vờ tuân theolời nàng ta!

"Dâm phụ, ngươi chờ đấy, hoặc là ngươi giết ta, hoặc là ta sẽ giết ngươi!" Hắn vẫn không nhúc nhích, không hề hùa theo nàng, cũng không chịu để nàng cho hắn thấy cơ thể hắn đã phản bội hắn như thế nào, một lần cuối cùng nói cho nàng biết hắn hận bao nhiêu, nói chonàng biết cho dù nàng có dâng bản thân mình lên cho hắn, Tống Mạch hắncũng không mềm lòng chút nào.

Nữ nhân chết tiệt này, chiều hôm nay, hắn nên đẩy nàng ngã chết mới phải!

Đường Hoan vừa động, vừa khóc không ngừng: "Tống Mạch, chàng tức giận cái gì? Ta cũng không phải muốn làm chuyện đó với chàng đâu, chàng nghĩ bây giờ ta thoải mái lắm sao? Chàng lớn như vậy, cứng rắn như vậy, tựa như xérách cả người ta ra, ta đau muốn chết rồi. Tống Mạch, ta là nữ nhân hưhỏng, cho dù ban ngày có kiêu ngạo bá đạo bao nhiêu, cơ thể này vẫn chỉlà một tiểu nữ nhân, chàng không tin lời của ta, không phải là ta cứ kiên cường là có thể kiên cường mãi được... A, tất cả đều vào rồi, đau quá ..."

Cơ thể đã hoàn toàn ngồi trên đùi hắn, Đường Hoan không cử động, nàng ngả trên đầu vai hắn khóc lóc đau đớn, "Tống Mạch,thì ra làmnữ nhân của chàng lại đau đớn đến vậy. Chàng yên tâm, từ giờ về sau tasẽ không dám mơ ước gì với chàng nữa. Tống Mạch, thực ra lần này takhông phải muốn hoan hảo với chàng, ta chỉ muốn chứng minh cho chàng thấy, ta trong sạch... Chàng, chàng đừng nóng giận. Đã là người của chàng rồi, ta sẽ, sẽ không bao giờ ép buộc chàng làm việc chàng không muốn nữa. Lát sau, nếu chàng có giết ta, ta cũng không hề oán hận một câu, nếu chàng ngại giết ta bẩn tay, vậy ta cam đoan với chàng, từ nay vềsau, ta sẽ không bao giờ dây dưa với chàng nữa."

Nàng chống lênbả vai hắn, chậm rãi nâng người lên, nhìn mày hắn càng nhăn càng sâu,nhìn giọt mồ hôi to như hạt đậu trên mặt hắn. Sắp chuẩn bị rời khỏi,dường như mất hết sức lực, nàng lại ngã ngồi xuống. Bất ngờ xâm nhập,nàng kêu, hắn cũng rên thành tiếng, phía dưới rạo rực.

"A, ta, ta không cố ý, thực sự là chân quá mỏi, nơi đó lại đau ... Tống Mạch, chàng đừng tức giận, ta đi ngay đây." Nàng cắn bả vai hắn, thở hồn hển bên cần cổ hắn một lát, rồi lúc này mới chậm chạp thả "hắn" ra, đứng dậy, đixuống rồi lại ngã xuống đất.

Nàng khóc, vừa hấp tấp mặc lại quần áo, vừa nhìn Tống Mạch đang tức sùi bọt mép.

Nàng cố ý.

Giảng co hơn nửa ngày, cho dù là lùi bước hay là cưỡng bức hắn, cũng đều đãchọc hắn giận. Nhưng nếu không làm cái gì vậy thì rất đang tiếc, khôngbằng làm một nửa, một là ra vẻ không phải nàng cố ý ăn hắn, chỉ là muốnchứng minh trong sạch của bản thân, chỉ là muốn đem mình dâng cho hắn,như vậy mối hận của hắn với nàng sẽ nhẹ đi đôi chút. Hai là trong giấcmộng, sớm muộn gì nàng cũng bị hắn phá thân, Đường Hoan hiểu rõ sở thích của Tống Mạch, đó chính là nam nhân dã man thô lỗ, hắn tuyệt đối khôngbao giờ biết thương hương tiếc ngọc, cho nên bây giờ nàng nhân lúc không chế được tình huống mà tiến hành phá thân luôn, chờ đến lần sau hắn chủ động, nàng cũng bớt đau đớn. Cuối cùng, mặc dù Tống Mạch có tâm khôngcam tình không nguyện với nàng nhưng Đường Hoan tin tưởng, ít nhất làgiờ này khắc này, thân thể hắn là hưởng thụ, thậm chí còn ước gì nàngtiếp tục động tác. Giờ nàng ngừng, hắn ngược lại sẽ nhớ kĩ ham muốn cầumà không được khó chịu đến mức nào, sẽ âm thầm tưởng tượng không biết tư vị nếu làm tiếp sẽ như thế nào.

Giữa nam nhân và nữ nhân, rốtcuộc cũng chỉ có từng ấy chuyện. Lần này để Tống Mạch hưởng một nửa, lần sau gặp lại, hắn nhất định sẽ thầm muốn có lại một màn này. Một đêm vợchồng trăm ngày ân nghĩa, có một lần tiếp xúc thân mật này, Tống Mạchcũng đâu có phản bội ai nên chẳng hề có cảm giác mắc tội. Như vậy chỉcần nàng trốn hắn vài ngày, không kích thích mối hận của hắn, một thờigian sau, lửa giận của hắn tan biến, tư vị hoan hảo

mới được một nửa sẽngày càng ảnh hưởng tới hắn. Chỉ cần Tống Mạch có dục vọng với nàng, thì cơ hội bắt lấy tim hắn của nàng sẽ càng lớn.

Mặc xiêm y vào,Đường Hoan khóc lóc tháo dây thừng cho hắn: "Tống Mạch, cái nên nói tađều đã nói, giờ ta cởi trói cho chàng, sau đó ta sẽ về nhà ngay. Chàngbình tĩnh nghe nốt câu cuối này của ta, cửa phòng của ta luôn mở rộng,nếu chàng vẫn muốn giết ta, vậy ta chờ chàng."

Tống Mạch khôngnói gì, cho tới khi nàng đã cởi xong dây trói trên tay hắn chuẩn bị cởinhững chỗ khác, hắn chỉ lạnh lùng nói đúng một chữ: "Cút!" Hắn khôngmuốn cho nàng nhìn thấy cơ thể của hắn nữa, liếc mắt một cái cũng khôngđược!

Đường Hoan nghe lời "cút" đi, đến khi leo lên tường, vẫnkhông quên kêu đau hai tiếng, nàng ngồi trên bờ tường thoáng quay đầulại. Tống Mạch vẫn nhắm mắt như cũ, Tống Mạch nhỏ thì tinh thần phấnchấn nhìn theo nàng.

Đúng là nam nhân khẩu thị tâm phi a...

Ha ha, tới khi ngươi rốt cuộc cũng thích rồi, lão nương lại cố tình khôngcho ngươi đấy. Muốn à? Vậy lần sau cứ chủ động tới đây tìm lão nương đi!

Nhưng mà chân đau mỏi cũng là thật sự, Đường Hoan thất tha thất thểu đi vàohậu viện, xoay người, đổ rạp xuống giường, lại gọi Thang Viên trongsương phòng tới, dặn nàng khóa chặt cửa dổ, sau đó dặn nàng nhớ ngủtrong phòng nàng.

Lời dễ nghe ai mà chẳng nói được. Một lát nữa, nếu Tống Mạch đến giết thật, nàng mới không ngồi yên chờ chết đâu, chodù không thể xóa tan mối hận của hắn, cho dù chỉ có thể sống lâu thêm 1tháng, nàng cũng vẫn muốn sống!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 37: Chương 37

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Nghe thấy tường bên kia truyền tới tiếng phịch, Tống Mạch từ từ mở mắt.

Đèn lồng của nàng vẫn để bên cạnh, ở trong bóng tối, chiếu sáng cho hắn.

Vật dưới thân vẫn cao thẳng như cũ, ẩm ướt, trừ bỏ màu trắng còn có cả màuđỏ... Trên đùi cũng có, khi nàng đứng dậy ngã ngồi trên đùi hắn, hắn nghethấy nàng kêu đau, cũng cảm nhận được ẩm ướt ở nơi đó của nàng.

Tống Mạch quay đầu, nhắm mắt lại, khóe miệng hiện lên nụ cười tự giễu. Nàngđi rồi, vậy mà hắn vẫn còn bị trói chặt trong tư vị kia, thật sự là...

Vì sao lại như vậy chứ!

Rõ ràng hắn chán ghét nữ nhân kia, vì sao còn bị nàng khiêu khích khiếncho cứng rắn? Nếu hắn có thể khống chế được mình, nhất định nàng đãkhông thực hiện được rồi!

Lửa giận hừng hực, Tống Mạch kéo mạnh dây thừng quấn quanh hông rồi ném mạnh sang nơi khác.

Giống như mãnh thú giãy khỏi gông xiềng, liều mạng phá dây trói, không để ýtới nơi đó đang bừng bừng phấn chấn, hai tay Tống Mạch chống xuống cốdịch sang thân cây bên kia, mắt đỏ rực cởi dây thừng. Nữ nhân kia vũnhục hắn như thế, hắn nhất định phải giết chết nàng ta!

Dây thừng được cởi bỏ, hắn vội vàng chạy tới cầm lấy đèn lồng, khoác xiêm y lên người.

Đang mặc, chợt hắn khựng lại.

Dưới tàng cây có một tấm đệm màu hồng phấn, trên đó có một vệt đỏ thẫm.

Lời của nàng, một câu lại một câu, cứ chợt quanh quẩn bên tai hắn.

"...Đây chính là bằng chứng ta vẫn luôn thủ thân vì chàng, bây giờ chàng phá nó, ta chính là người của chàng...."

Nàng nói là thật, bởi vì quả thật hắn đã chạm vào, quả thật hắn đã xuyên qua bức tường mỏng manh kia, sau đó, bị nàng hạ gục.

"...Tống Mạch, thì ra làm nữ nhân của chàng, lại đau đến thế..."

Nàng nói là thật, bởi vì khi nàng ngồi xuống, nàng không ngừng hít sâu, bàntay nàng đặt trên bờ vai hắn không ngừng run rẩy, sau đó còn đâm sâu vào đó làm hắn bị thương, cũng khiến hắn đau theo, đau đến mức hắn thiếuchút nữa không nhịn được hướng lên trên muốn dạy dỗ nàng.

"...Tống Mạch, thực ra lần này ta không phải muốn hoan hảo với chàng, ta chỉ muốn chứng minh cho chàng thấy, ta trong sạch..."

Nàng nói là thật, nàng đúng là trong sạch, nàng đúng là sau khi chứng minhxong rồi cũng lập tức rời đi, không hề tiếp tục bắt buộc hắn hoan hảo.

"...Tống Mạch, ta thật sự rất thích chàng, vì chàng mà đau, vì chàng mà đổ máu, ta cũng vui vẻ chịu đựng..."

Nàng, thật sự thích hắn sao?

Tống Mạch không biết nhưng hắn biết vế sau của câu nói đó là sự thật, bởi vì nàng vừa khóc lóc kêu đau, vừa quật cường kiên trì muốn hắn đâm thủng,vì hắn mà đổ máu. Lúc ấy trong lòng hắn luôn mắng nàng, luôn chịu đựngkhoái cảm điên cuồng trong cơ thể thúc giục, căn bản không hề nghĩ tớicảm giác của nàng. Bây giờ ngẫm lai, nàng đã chảy máu, cũng rời đi

luôn, còn nói chờ hắn tới giết nàng. Nếu nàng không thích hắn, nàng đắc tộihắn như vậy, còn cố ép buộc chính mình như vậy, thì là vì cái gì đây?

Sững sở nhìn vệt máu kia, lửa giận vừa rồi vẫn hừng hực ngập tràn trong ngực không tự giác mà từ từ bình ổn.

Tống Mạch chợt cảm thấy mờ mịt.

Nàng hỏi hắn có phải hắn cảm thấy nàng chính là người mà ai cũng có thể lấylàm chồng hay không? Đúng vậy, lúc trước quả thật hắn có nghĩ như vậy,bởi vì hắn đã chứng kiến quá nhiều lần nàng cùng biết bao nam nhân khácnhau liếc mắt đưa tình, thấy những nam nhân này sở tay sở chân của nàngthậm chí còn sở cả lưng, nàng chỉ mỉm cười khẽ đánh bọn họ, chưa từngtức giận. Nữ tử tốt coi trinh tiết trong sạch như tính mạng mình, vậy mà trước mặt mọi người nàng còn dám lớn gan làm ra loại chuyện này, saulưng khẳng định ...

"...bất kể ta có giao thiệp với bao nhiều gã nam nhân thì cũng chưa bao giờ để cho bọn họ chiếm được nửa điểm tiện nghi..."

Thì ra hắn quả thật đã hiểu lầm nàng.

Những nam nhân đó lấy lòng nàng nhưng có thế nào cũng không thể có được nàng. Hắn đối xử với nàng lạnh lùng như vậy hung dữ như vậy, thế mà nàng lạiđem thứ trân quý nhất của nữ nhân cho hắn, mạnh mẽ đưa cho hắn, chẳng sợ hắn mắng biết bao lời khó nghe, nàng vẫn như cũ kiên trì đưa cho hắn.

Nàng không thích hắn thì là vì cái gì đây?

Là vì dung mạo của hắn sao?

Tống Mạch biết khuôn mặt của mình đẹp, không nói tới người khác, chỉ cần sovới Lâm Phái Chi, cũng đủ thấy hắn ta không bằng. Nhưng nàng

cũng đâuphải nữ nhân có tư sắc bình thường, bản thân nàng cũng có nhan sắckhuynh thành, vậy làm sao nàng có thể coi trọng khuôn mặt của hắn đây?

Vì tiền tài của hắn sao?

Điều này lại càng không. Gia sản Mai gia với nhà hắn cũng không khác nhaunhiều lắm. Còn có cả kim chủ như Lâm Phái Chi để dựa vào, vậy thì nàngcần gì phải mơ ước của cải của một gã đồ tể đây?

Chẳng lẽ, nàng đối với hắn, là thật lòng?

Tống Mạch đứng sựng lại.

Nếu nàng chỉ là đơn thuần trêu đùa hắn vũ nhục hắn, hắn có thể không chútdo dự bóp chết nàng. Nhưng nếu tình của nàng đối với hắn là sâu đến vậy, hắn ...

Trước mắt chợt hiện lên hình ảnh nàng đứng bên bờ tườngcười bừa bãi, bên tai là tiếng nức nở của nàng, trên người lại là... TốngMạch nâng tay, bả vai bị móng tay nàng đâm chảy máu, nước mắt nàng rơitrên mặt hắn, khiến hắn đau đến tận xương tủy.

Có lẽ, nàng chính là nữ nhân đáng thương lúc nào cũng cố tỏ ra vẻ kiên cường.

Gió đêm lành lạnh, thổi tỉnh gã nam nhân không biết đã đứng đó biết baolâu. Tống Mạch cúi người, ôm đệm lên, yên lặng trở về phòng.

Bỏđi thôi, chuyện này, người chịu thiệt nhiều hơn rốt cuộc vẫn là nàng.Chỉ cần nàng thật sự không dây dưa với hắn nữa, không lấy sự trong sạchcủa mình ra ép hắn chịu trách nhiệm với nàng, vậy hắn sẽ coi như đêm nay chỉ là một giấc mộng thôi.

Múc nước tắm rửa, không cẩn thận đụng vào nơi nàng cào bị thương. Sau đó, Tống Mạch nhét chiếc đệm kia vào lò bếp, nhưng lửa vừa cháy tới mép đệm, hắn đã vội kéo nó ra, nhanh chóngdập tắt lửa, nghĩ một lát, hắn lại bỏ chiếc đệm vào một cái thùng không.

Hắn không có khả năng chủ động chịu trách nhiệm với nàng, nhưng vạn nhấtcó ngày nào đó nàng mượn cớ lấy chuyện này gây chuyện với hắn, vậy hắncó thể ném cái đệm này ra trước mặt nàng, bảo nàng cút.

Thu dọn xong tất cả, Tống Mạch lại nằm lên giường.

Trần trọc mãi không thể nào đi vào giấc ngủ, trong đầu loạn thành một mối,lúc thì là tò mò tự hỏi không biết lời nào của nàng là thật lời nào làdối trá, đảo mắt một cái lại biến thành cơ thể trắng nõn của nàng, lạibiến thành hình ảnh nàng đang "ngồi xuống"...

So với Tống Mạch, Đường Hoan ngủ ngon hơn nhiều...

Nàng ngồi trên giường quần áo chỉnh tề đợi hơn nửa canh giờ, thấy bên ngoàimãi vẫn yên tĩnh, không hề có tiếng bước chân phẫn nộ, cũng không cótiếng cửa sổ bị cạy mở. Thời gian chờ đợi càng dài, lòng của nàng lạicàng yên ổn, cơn buồn ngủ cũng dần dâng lên. Một khắc nằm trên gối đầugiường, Đường Hoan mơ mơ màng màng nghĩ, Tống Mạch đã tức như vậy mà còn có thể nhịn được, nhất định là do tác dụng của mấy lời nói kia của nàng rồi?

Nếu Tống Mạch bởi vì phát hiện nàng "thật sự" thích hắn nên tha cho nàng một lần, như vậy không phải bởi vì hắn quá lương thiện màbởi vì trong lòng hắn, đã có nàng.

Đã thích nàng rồi sao? Đúng là gã khở đáng yêu, nàng đâu có làm gì nhiều thể hiện quan tâm tới hắn,ngoại trừ buổi trưa mang cho hắn chút đồ ăn, còn lại đều chỉ chọc tứchắn. Chẳng lẽ Tống Mạch thích nàng chọc giận sao. Hoặc là, có liên quantới lần đầu tiên của nàng với hắn? Những gã đại nam

nhân lúc nào cũngcho rằng có ham muốn với thân thể nữ nhân chỉ có bọn họ mà không nghĩngược lại. Loại suy nghĩ này mọc rễ trong đầu, chỉ có những gã thiếu gia phong lưu như Lâm Phái Chi mới không để ý, chứ còn loại người cổ hủ như Tống Mạch thì ...

Quên đi, cứ ngủ trước đã, nếu ngày mai hắn vẫn không có động tĩnh gì, vậy nàng chắc chắn sẽ ăn được hắn rồi.

Ngày hôm sau, Tống Mạch dậy sớm làm thịt lợn, sau đó trên đường đi còn muabốn cái bánh bao thịt làm bữa sáng, ăn xong thì đi thắng tới cửa hàng. Bận rộn thật lâu, hắn mới có thời gian lau sạch dao, đứng trước mặtthớt, ánh mắt hắn lại không nhịn được hướng sang tiệm cơm đối diện.

Hai cửa hàng chỉ cách nhau chưa đến ba mươi bước chân, tình hình bên kia vừa nhìn đã thấy rõ.

Tiệm cơm Mai gia cũng làm ăn khá được. Nhưng Tống Mạch biết, buổi sáng nàngsẽ không tới, chắc là còn ở nhà ngủ lười đây? Đây không phải là do TốngMạch quan tâm tới Thủy Tiên mà thật sự là tại vì khoảng cách gần quá, mỗi lần nàng xuất hiện lại cực kì rêu rao nên hắn có muốn không chú ýthì cũng khó.

Chỉ có điều, trước kia nghe thấy giọng của nàng,hắn đều làm như không nghe thấy. Hôm nay kì lạ làm sao lại muốn nhìnthấy nàng, nhìn xem nàng sẽ có phản ứng gì.

Nhưng dù Tống Mạch có âm thầm khẩn trương cả một ngày, Đường Hoan cũng không hề tới tiệm cơm.

Tống Mạch nhẹ nhàng thở phào, đúng là hắn thực sự rất sợ nàng tiếp tục dây dưa.

Nhưng đến khi trở về, hắn lại không nhịn được nghĩ, nàng không tới, là vìkhông có mặt mũi nào gặp hắn hay là tối hôm qua nàng bị thương?

Sải bước qua cầu đá, hắn lặng lẽ liếc sang cửa nhà bên cạnh.

Ngoại trừ hàng liễu rủ ven bờ sông, còn lại chẳng có gì.

Mang theo cảm giác lạ lẫm xen lẫn ngờ vực, Tống Mạch bước vào nhà mình.

Trong nhà chỉ có mình hắn, im lặng như cũ. Tống Mạch đã thành thói quen, nhưng hôm nay, hắn lại cố ý bước thật nhẹ, muốn nghe xem cách vách cótiếng động gì không.

Mà Mai gia thì còn có thể có tiếng động gì?

Sắc trời đã tối, Đường Hoan vừa cơm nước xong, đang đi trong sân tản bộtiêu thực. Khi cửa lớn Tống gia được đẩy ra, nàng cũng nghe thấy. Biết Tống Mạch đã trở lại, nàng lập tức liếc mắt sang Thang Viên ý bảo không cho phép phát ra tiếng động gì. Lặng lẽ đến dưới chân tường, tập trung nghe tiếng động bên Tống Mạch.

Nàng nghe thấy tiếng hắn bướcnhanh vào trong, càng bước lại càng chậm. Cuổi cùng dừng lại trước cửa. Phải tới gần 1 khắc, hắn mới đẩy cửa bước vào.

Đường Hoan cười trộm rồi đi nhanh vào hậu viện. Cây thang đã được nàng mang ra từ trước, đương dựa vào tường. Nàng ngồi lên trên, bằng tiếng động thầm đoán xem Tống Mạch đang làm gì.

Tống Mạch làm cái gì Đường Hoan đều có thể nghe thấy cả nhưng bên Đường Hoan, Tống Mạch lại chẳng nghe được tiếngđộng gì, hoàn toàn là im lặng, giống như bên kia chỉ là một tòa nhà bỏhoang. Nếu nàng giống như trước vừa cao giọng vừa dịu dàng răn dạy nhahoàn thì Tống Mạch cũng không để ý, nhưng đẳng này nàng lại không nóilời nào, khiến hắn tò mò không biết nàng đang làm gì, nhưng dù có tò mòcũng không thể bù đắp mất mát trong lòng.

Màn đêm buông xuống,hai người chia nhau đi ngủ. Vẫn theo thường lệ là nam nhân thì trắn trọc khó ngủ, nữ nhân thì ngủ thắng tới tận hừng đông.

Đường Hoan vôcùng am hiểu đủ loại thủ đoạn đối phó với nam nhân. Ví như Tống Mạch bây giờ, hắn chắc chắn đang tò mò không biết tiếp sau nàng sẽ làm cái gì?Là rời xa hắn hay sẽ vẫn vô sỉ như trước? Khi gặp lại, nàng sẽ vì chuyện đó mà ngượng ngùng trốn tránh hay sẽ vờ như chưa có chuyện gì xảy ra?Thậm chí, Tống Mạch còn muốn tìm tòi tình ý trong mắt nàng, liệu nó cóthực sự sâu hay không?

Nhưng Tống Mạch càng muốn biết, Được Hoan lại càng không cho hắn toại nguyện.

Cứ ở nhà liên tục năm ngày, cảm thấy đã tới lúc rồi, rốt cuộc Đường Hoanmới thay một bộ y phục diễm lệ áo hồng váy trắng phe phẩy quạt tròn đira đường.

Tiểu nhị ở tiệm cơm mỗi ngày đều ngóng trông bà chủ tới, mỗi lần bưng trà rót nước đều phải ngó ra ngoài cửa trông xem. Hômnay, một gã tiểu nhị đúng lúc nhìn thấy bà chủ nhà mình tới, hắn lập tức chạy ra gào to, "Bà chủ, bà tới rồi, chúng con còn đang lo vết thương trên đầu bà nặng hơn..."

Đường Hoan vươn tay nhéo lỗ tai hắn: "Giỏi cho Triệu miệng méo nhà ngươi, dám rủa ta gặp chuyện xui xẻo!"

"Ai ô ô, bà chủ mau thả lỏng tay ra ạ, con thật sự không có ý đó đâu!" Gãtiểu nhị họ Triệu nghoẹo đầu sang một bên liên tục cầu xin tha thứ. Dùvậy trong lòng hắn vẫn rất vui. Rốt cuộc cũng làm cho bà chủ véo lỗ taihắn rồi, buổi tối về nằm mơ sở lỗ tai, nửa đêm cố gắng một chút là cóthể mơ thấy bà chủ rồi.

Đường Hoan hừ một tiếng, gõ trán gã tiểu nhị rồi đẩy hắn ra, đi thắng vào tiệm cơm.

Từ đầu tới cuối cũng chưa từng liếc mắt sang tiệm thịt bên kia một lần nào.

Còn Tống Mạch, từ lúc nàng rẽ sang đầu phố, hắn đã nhìn thấy nàng.

Áo ngắn hồng rực, váy bồng màu trắng, lại thêm lúm đồng tiền càng khiến nàng rực rỡ như hoa.

Nụ cười của nàng như đâm vào mắt hắn, mắt hắn mau chóng thu về nhìn cáithớt trước mặt, vờ như không hề thấy nàng, trong lòng lại không tránhkhỏi sôi trào. Nàng thoạt nhìn cũng chẳng khác gì trước kia, hay... nhữnglời nói của nàng đều là lừa gạt hắn?

Hắn âm thầm liếc sang, cáchbởi một dòng người qua đường, hắn vẫn luôn quan sát nàng, cho tới khibóng dáng nàng biến mất ở cửa tiệm cơm.

Rốt cuộc hắn đã phát hiện ra điều gì khác trước. Đó chính là, trước kia khi nàng tới tiệm cơmnhất định sẽ tựa cửa nhìn về bên hắn. Hắn thường nghi hoặc nhìn sang bên kia, phát hiện nàng đang nhìn mình thì ngoại trừ có chút không vui cònlại cũng không để ý tới nữa. Dù sao hắn cũng đâu thể quản được ánh mắt của nàng. Nhưng hôm nay, ngay cả một cái liếc mắt nàng cũng không thèmhướng sang bên này.

Là vì làm việc đó với hắn nên chột dạ, không dám sao?

Hay đúng như lời đêm đó nàng nói, sẽ không bao giờ dây dưa với hắn nữa?

"Tống đại ca, ừm, nương, nương của muội dặn muội mua một cân thịt ba chỉ, huynh cắt thế này, có phải hơi nhiều không?" Cô nương váy hoa sau mộtlúc do dự thật lâu, rốt cuộc cố lấy dũng khí, ấp úng nói.

Tống Mạch sửng sốt, cúi đầu nhìn, quả nhiên là cắt nhiều hơn.

Trên mặt chợt có chút nóng lên.

Bản thân Tống Mạch không nhìn thấy, nhưng các tiểu cô nương và tức phụ vâyxung quanh đều thấy, Tống đồ tể lạnh lùng như băng vậy mà cũng biết đỏmặt, nhưng lại có thể ... hoạt sắc sinh hương tới vậy, khiến tim các nàngkhông khỏi đập rộn lên. Cô nương vừa mở miệng vừa vui mừng lại thấpthỏm, lá gan to hơn vừa rồi, lấn tới: "Tống đại ca, thôi, cứ để muội trả thêm chỗ đó." Tống đại ca cắt thịt bao giờ cũng chuẩn, chưa từng sailầm, hôm nay nàng liều lĩnh chỉ ra, Tống đại ca xấu hổ đến đỏ mặt, thôicứ để nàng mua thêm, may là trên người còn có tiền riêng mang theo.

(hoạt sắc sinh hương: Nhan sắc diễm lệ như ... hoa)

Tống Mạch căn bản không phải vì cắt thêm thịt mà đỏ mặt. Sau một chốc ngắnngủi sững sờ, hắn nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, cắt thêm một dao, một cân thịt ba chỉ không thừa không thiếu đưa cho cô nương kia, sau đócũng làm như không nhìn thấy nàng, chỉ lấy tiền.

Lòng xuân mớinảy mầm của cô nương kia vừa mới chồi lên đã bị dập nát đành buồn bã rời đi. Tống đại ca đột nhiên lạnh lùng, nhất định là đang tức nàng rồi?

Tới buổi trưa, thời điểm tiệm cơm náo nhiệt hắn lên cũng chính là lúc tiệmthịt vắng khách. Bởi vì những người cần mua thịt cho bữa trưa sớm đã mua xong, có chuẩn bị cho cơm chiều thì cũng phải đợi chừng hai canh giờnữa mới tới mua.

Tống Mạch ngồi trước thớt yên lặng ăn lương khômình mang tới. Tiệm cơm bên kia không ngừng truyền đến tiếng cười đùavui vẻ, còn xen lẫn cả tiếng nàng mắng yêu trong đó. Hắn nhìn sang thấynàng không ngồi ở cửa giống như trước nữa, hắn không nhìn thấy nàng nữa.

Hắn không hiểu sao mình chợt cảm thấy tức giận.

Nàng làm chuyện như vậy với hắn, bây giờ lại có thể làm như không có chuyệngì thư thái thoải mái? Nàng, nàng có đúng là nữ nhân không vậy?

"Ta làm sao lại không giống nữ nhân chứ, hay là chàng thử sở sở xem?"

Lời nàng từng nói chợt hiện lên trong đầu, ngay sau đó chính là hai bầungực đẫy đà thoáng lướt qua, là cảm giác khi nàng dán vào ngực hắn coxát.

Nàng là nữ nhân, không ai rõ ràng hơn so với hắn.

Nhưng nữ nhân kia, sau lưng làm như vậy với hắn, tới ban ngày lại có thể liếc mắt đưa tình với người ngoài mà chẳng mang theo chút khó khăn nào.

Nàng thế này mà có thể nói là đang thích người khác sao!

Tống Mạch chợt mất hết khẩu vị, trở vào trong, nằm trên giường ngủ.

Sau giờ cơm trưa, khách trong tiệm cơm lục tục rời đi. Đường Hoan chơi đùanửa ngày, cảm thấy mệt mỏi, nàng gọi Thang Viên chuẩn bị rời đi.

Không ngờ vừa tới cửa đã gặp phải Lâm Phái Chi đi tới. Nàng theo thói quen nở một nụ cười thật quyến rũ. Lâm Phái Chi cầm tay nàng, kéo nàng ngồixuống cái bàn ở gần cửa, vẫn là vị trí cũ.

Đường Hoan dựa vào tường, miễn cho mình trong lúc vô ý lại nhìn về phía tiệm thịt bên kia. Nàng hiện giờ đang lạnh lùng với Tống Mạch, không thể để hắn phát hiện ra tâm tư của nàng. Dù nàng không nhìn Tống Mạch nhưng Thang Viên vẫn thay nàng lưu ý hết thảy, bước theo sau âm thầm nói cho nàng biết Tống Mạch dường như đã đánh mất linh hồn chỉ nhìn sang bên này. Tống Mạch như vậy, chứng tỏ điều gì?

Hắn đã thua rồi, giờ việc nàng cần phải làm là buộc hắn nhận ra lòng mình.

Trên tay truyền tới cơn ngứa quen thuộc, Đường Hoan hoàn hồn, tách móng vuốt sói của Lâm Phái Chi ra, giả bộ giận dữ nói: "Lâm thiếu gia khó được lúc nào rảnh lại tới đây a, ngài làm xong việc rồi ư?"

Lâm PháiChi dù đau đầu nhưng vẫn ôn tồn giải thích với nàng: "Sau tối đó ta bậnrộn làm việc tới bốn năm ngày, thấy đã sắp kết thúc, ta vội vàng chạytới thăm nàng. Hơn nữa ta nghĩ nàng đang không thoải mái, chắc còn đương nằm ở nhà. Vừa rồi tới nhà nàng một chuyến, cuối cùng lại tay không trở về. Thủy Tiên, sao nàng lại tới đây, cơ thể đã khỏe chưa?"

Đường Hoan liếc xéo nhìn hắn. Nam nhân này nói dễ nghe quá, vòng tới vònglui, còn không phải là vì muốn biết bây giờ nàng có tiện hầu hạ hắnkhông à?

Mắt nàng sáng ngời, tựa cười lại như không cười nhìn hắn, giống như đã hiểu rõ tâm tư của hắn.

Lâm Phái Chi không có lấy một chút xấu hổ vì bị vạch trần, mặt dày cầm lấytay nàng, vuốt ve lấy lòng nàng, đôi mắt vừa dịu dàng lại thâm tình: "Thủy Tiên, ta nhớ nàng, tối nay để ta tới thăm nàng nhé?" Chậm nhất làba tháng nữa hắn sẽ phải trở về. Thời gian lưu lại trấn Thất Kiều cũngkhông còn nhiều nữa, quả phụ này, hắn cũng nên được vui vẻ thưởng thứcqua, không có lý nào lại tay không mà về.

Tầm mắt Đường Hoan dờixuống, dừng ở ngọc bội bên hông hắn, tay cầm lấy ngọc bội, cười đáp: "Lúc hoàng hôn ta muốn tới bờ sông câu cá, nếu huynh đưa ngọc bội nàycho ta, ta sẽ cho huynh cơ hội câu cá giúp ta, thế nào?"

Hoàng hôn câu cá, câu cá xong, không phải trời đã tối đen rồi sao?

Lâm Phái Chi mim cười thấu hiểu, thoải mái bỏ ngọc bội xuống, đặt vào taynàng, "Một miếng ngọc bội có thể đổi lấy một cơ hội thân mật với ThủyTiên, là ta được lợi rồi."

Đường Hoan lười trêu đùa với hắn, cấtngọc bội xong, nàng đứng dậy đi ra ngoài. Vừa che miệng ngáp vừa tùy ýđáp: "Huynh tiếp tục làm chính sự của huynh đi, ta phải trở về nghỉtrưa."

Lâm Phái Chi tự mình tiễn nàng một đoạn, tới cửa tiệm thịt của Tống Mạch chợt dừng lại. Nhìn theo mỹ nhân đã đi xa, hắn xoayngười, phe phẩy cây quạt nhìn về phía tiệm thịt, nhìn gã được gọi là đệnhất mỹ nam trấn Thất Kiều.

Một gã đồ tể, Thủy Tiên làm sao cóthể để tâm tới đây? Ngày ấy nàng để ý tới gã, hơn phân nửa là vì giậnhắn? Ngẫm lại cũng đúng, Thủy Tiên là nữ nhân yêu tiền như vậy, ngọc bội của hắn có giá tới trăm lượng bạc, gã đồ tể kia có thể cho nàng sao?

Hắn khinh bỉ liếc mắt nhìn Tống Mạch rồi xoay người rời đi.

Mà ở trong mắt Tống Mạch, hành động của Lâm Phái Chi còn có hàm ý khác.

Hắn đang khiêu khích mình sao?

Hắn oán hận vung dao xuống, lưỡi dao sắc bén đâm sâu vào thớt.

Tống Mạch làm sao cũng không ngờ được, khi nàng lại ngồi ở vị trí đó, khôngphải là để nhìn hắn mà là cùng gã nam nhân kia đùa giỡn nói cười, là cố ý làm cho hắn xem sao? Muốn xem xem hắn có ghen không, muốn xem xem rốtcuộc trong lòng hắn có nàng hay không ư?

Nữ nhân chết tiệt, lại muốn đùa bỡn lòng hắn.

Tống Mạch nhắm mắt lại, hít thật sâu. Nếu đã biết mục đích của nàng, lại vẫn biết nàng là một nữ nhân hư hỏng, hắn nên cảm thấy may mắn mới phải?Đừng nói là sở tay, cho dù nàng có ngủ với Lâm Phái Chi, hắn cũng khôngcần.

 \sim

Sắc trời từ từ tối dần.

Tống Mạch đóng cửa tiệm trước, hắn phải trở về giết heo.

Sải bước qua cầu đá, hắn theo thói quen nhìn sang bên kia. Vừa nhìn thấy, bước chân chợt khựng lại.

Nữ nhân kia không đứng canh ở cửa nữa, giờ nàng đang đứng bên bờ sông đùa nghịch cái gì đó, hình như, là đang câu cá?

Lại làm trò xiếc nào để tiếp cận hắn ư?

Tống Mạch hừ lạnh một tiếng, xuống dưới cầu, quẹo sang, mắt nhìn thắng, nghĩ rằng lần này nếu nàng còn dám càn quấy, hắn nhất định sẽ không kháchkhí.

Nhưng vừa đi tới, tầm mắt đột nhiên có thêm một gã quý công tử mặc hoa phục cẩm y, đúng, chính là Lâm Phái Chi.

Hắn mang theo xô nước đi ra từ cửa nhà nàng rồi tiến thắng tới bên cạnhnàng, tay kéo nàng về bên kia. Nàng chọc chọc trán hắn một cái, sau đócòn nói cười gì đấy. Ở quá xa, Tống Mạch không nghe rõ, chỉ thấy nàngxoay người, cúi đầu xắn ống tay áo Lâm Phái Chi lên. Ánh tịch dương màuvàng phủ lên lưng nàng, khuôn mặt yêu kiều của nàng ẩn trong bóng tốinhưng vẫn rạng rỡ chói mắt như cũ. Một lọn tóc rối rủ xuống bên tainàng, theo gió phất phơ, dường như làm nàng ngứa, Tống Mạch thấy nàngnâng tay vén nó lên nhưng tay nàng vừa mới nâng lên được nửa đường thì đã bị Lâm Phái Chi cầm lấy. Lâm Phái Chi giúp nàng vén tóc ra sau tai, sau đó cúi đầu, thừa dịp nàng không phòng bị thơm lên tai nàng ...

Tống Mạch vẫn chưa phát giác ra hô hấp của mình đột nhiên trở nên dồn dập,hắn chỉ thấy nàng giận dữ đẩy Lâm Phái Chi ra, không đẩy được, ngược lại còn bị Lâm Phái Chi ôm tới đặt lên đùi, nắm tay nàng cùng nhau câu cá,ngay tại ven đường, quanh minh chính đại. Mặc dù hắn có đi tới, bọn họvẫn ôm nhau như cũ, không coi ai ra gì.

Là không phát hiện ra hắn?

Hay là không quan tâm?

Dâm phụ này...

Ngay tại lúc Tống Mạch đang muốn mắng người, chợt hắn nghe thấy giọng nóicủa nàng truyền tới từ trong lòng Lâm Phái Chi: "Lâm thiếu gia, ta làmhỏng ngọc bội của huynh, huynh thật sự không tức giận chứ? Không tố cáota với quan phủ chứ?"

Trong lòng Tống Mạch chấn động, thì rachuyện ngọc bội là có thật? Hắn nghĩ tới đêm đó nàng dùng chuyện ngọc bội diễn trò lừa hắn ra ngoài.

"Như nàng nói, ngọc bội đã tặngcho nàng, nàng chính là chủ của nó, ta còn tức giận cái gì đây, tố cáonàng lại càng vô căn cứ hơn nữa." Lâm Phái Chi bị nàng chọc cười, cóchút thở gấp đáp. Hắn đường đường là thiếu gia Lâm gia, sao có thể vìviệc nhỏ như vậy mà tức giận được?

Lâm Phái Chi quay mặt về dòngsông, lực chú ý đều tập trung trên người nàng, đương nhiên không hề phát hiện phía sau có người đi tới. Nhưng Đường Hoan thì vẫn luôn để ý TốngMạch tới gần, phát hiện bước chân hắn chậm dần, trong lòng nàng đắc ý,ngoài miệng lại nói: "Hừ, giờ huynh đang ôm ta, đương nhiên sẽ nói ngọtdỗ ta, một ngày nào đó ta chọc huynh giận khiến huynh mất hứng, huynhnhất định sẽ trở mặt."

"haha, nàng đã nghĩ về ta như vậy, vậyđừng bao giờ chọc ta mất hứng. Nếu không ta sẽ lập tức bẩm báo quan phủ, khiến huyện lão gia phái người bắt tiểu quả phụ nũng nịu này vào đạilao dạy dỗ! Mấy gã ngục tốt kia khó khăn lắm mới giam được một nữ nhântuyệt sắc như vậy, chậc chậc, tới lúc đó, liên tục bị "làm", cưỡng báchtới mức nàng kêu trời trời không thấu gọi đất đất chẳng hay..." Lâm PháiChi bị nàng chọc khiến dâm tâm nổi lên, càng nói càng dâm tục.

"Đi chết đi, huynh bỏ được ta sao?" Những cái nên để Tống Mạch nghe hắn đều đã nghe được, Đường Hoan ra vẻ tức giận tránh khỏi tay Lâm Phái Chi,ngồi vào ghế của mình.

Lâm Phái Chi cao giọng cười to, tay nângcằm nàng lên, vô cùng thô bỉ: "Có bỏ được hay không, vậy còn phải xembản lĩnh của nàng."

"Bản lĩnh gì cơ? Thật là, chẳng hiểu huynhđang nói gì!" Đường Hoan cười duyên tránh sang một bên, trên mặt lại làcắn môi lo lắng, hoàn toàn không hợp với giọng điệu thoải mái vừa rồi.

ở đằng kia, đúng vào lúc Tống Mạch xoay người đóng cửa lại, cũng vừa vặn xem xong một màn này.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 38: Say Rượu

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Thứ nên diễn đều đã diễn, Tống Mạch cũng đi rồi, Đường Hoan bắt đầu tập trung toàn lực đối phó với Lâm Phái Chi.

Không đối phó không được bởi vì Lâm Phái Chi còn có chỗ dùng tới.

Tống Mạch cổ hủ lạnh nhạt, tuy hiện giờ đã có chút thích nàng nhưng ký ứcđêm đó bị trói chặt cưỡng ép vẫn còn đó, trong lòng hắn đối với nàngnhất định vừa có giận vừa có nghi ky. Nếu nàng ỷ vào chút yêu thích nàymà làm tới, Tống Mạch sẽ không chỉ lạnh mặt cự tuyệt toàn bộ yêu thươngnhung nhớ của nàng mà còn có thể hoài nghi tất cả những chuyện nàng đãlàm trước đó. Tống đồ tể không phải là Tống canh rừng từ đồng cảm mà cóthể dẫn tới động lòng, lại càng không phải là Tống nhị thúc dù nàng cóphạm sai lầm đến thế nào cũng sẽ bất đắc dĩ dung túng cho nàng. Một khinàng sơ hở làm mất đi niềm tin vừa mới được hình thành nơi hắn, trongsuốt thời gian còn lại nàng đừng bao giờ hy vọng gì về việc nắm giữ timcủa hắn nữa.

Nam nhân như Tống Mạch, trước khi hắn động lòng thật sự, dù nàng có trêu chọc nữa cũng chỉ phí hoài. Nàng chỉ có thể ra taytrước đánh tan hoài nghi trong hắn, chờ hắn chủ động tiếp cận mới có thể thuận nước đẩy thuyền.

Mà Lâm Phái Chi chính là con mồi nàng dùng để câu Tống Mạch.

Là một đại nam nhân, chứng kiến nữ nhân của mình bị người khác ức hiếp. Tức giận sẽ làm hắn quên hết những điểm không tốt của nữ nhân này, chỉ muốn cứu thoát nàng. Nam nhân bình thường chính là như thế. Tống

Mạchkhông thể nào chấp nhận nữ nhân của mình phải chịu khổ, cho dù là Tốngcanh rừng táng gia bại sản vẫn muốn mua loại thuốc tốt nhất làm mờ sẹocho nàng, hay là Tống nhị thúc luôn dịu dàng săn sóc bảo vệ nàng, tất cả đều chứng minh điều này.

Thú thật, Đường Hoan đúng là muốn xem xem Tống đồ tể sẽ đối xử với nàng thế nào.

Không nghĩ nữa, nàng quay đầu, thấy Lâm Phái Chi không hề e ngại gì đang nhìn mình chẳm chẳm, Đường Hoan tức giận trừng hắn: "Mắt nhìn đi đâu vậy? Cứ theo tầm mắt của huynh, vậy tới bao giờ mới câu được cá? Trời sắp tốirồi!"

Lâm Phái Chi mim cười, nhìn nước sông gợn sóng lăn tăntrước mặt, thản nhiên buông cần câu trong tay xuống, ái muội nháy mắtvới nàng: "Thủy Tiên thật sự chỉ muốn câu cá thôi sao? Con cá lớn là takhông phải đã bị nàng câu được rồi ư?" Nữ nhân sĩ diện, muốn hẹn hắn tới đây còn không chịu nói thẳng, mượn chuyện câu cá để câu hắn. Bây giờhắn bồi nàng ở đây đã là quá kiên nhẫn, chẳng lẽ nàng định ngồi mãi ởbờ sông sao?

"Huynh thật biết cách dát vàng lên mặt mình!"

Đường Hoan đỏ mặt, dường như đang xấu hổ vì mánh khóe của mình bị vạch trần, đứng dậy chạy vào trong nhà, bước chân rất nhanh.

Lâm Phái Chi cầu còn không được, cũng đuổi theo. Lúc vào cửa còn không quên dặn bà vú trông cửa chuyển mấy thứ đồ bên ngoài vào, thuận tiện đóngchặt cửa lớn. Bà vú nhìn thấy nhưng không hề can thiệp, nhận lấy bạc vụn Lâm thiếu gia quăng tới, khóa chặt miệng rồi làm việc nhưng trong lònglại thầm mắng Thủy Tiên đúng là tiểu dâm ô.

Gió đêm lành lạng sảng khoái, Đường Hoan như thường lệ đặt bàn ăn ở hậu viện.

Bàn tiệc này là do Lâm Phái Chi lệnh cho Thang Viên lấy danh nghĩa củaĐường Hoan gọi từ tửu lâu tới. Dù sao hắn ở bên cạnh nàng, người bênngoài có thấy, bọn họ cũng không sợ nhưng cũng không thể quá mức lộ liễu được. Sau đó hắn lại ôm một vò rượu ngon từ nhà cũ của mình tới, đây là loại rượu uống vào thì rất nhẹ nhưng lại rất ngấm. Đương nhiên điều ấyhắn sẽ không nói cho nàng biết, hai lần liên tiếp đều mất hứng ra về,lần này nói thế nào hắn cũng muốn hoàn thành "đại sự", vui vẻ nếm thửnàng.

Đuổi nha hoàn đi, dưới ánh trời chiều êm dịu, hắn tự mìnhrót rượu cho nàng, "Đây là rượu trái cây ta chuẩn bị riêng cho nàng, nếm thử đi, không nặng đâu, tiểu thư khuê các trong thành đều thích uống rượu này."

Đường Hoan "xì" một tiếng, quay đầu, không nhận rượuhắn đưa tới: "Nếu là thứ đồ uống mà các tiểu thư khuê các trong thànhthích, ta chỉ là một quả phụ chốn thôn dã, nào có thể xứng? Lâm thiếugia vẫn nên giữ lại rồi mời vị tiểu thư nào đó nếm thử thì hơn."

Cái miệng nhỏ nhắn vềnh lên, hồng nhạt, xinh đẹp đáng yêu.

Lâm Phái Chi thích nhất là dáng vẻ này của nữ nhân, hắn mim cười ôm người vào lòng, giơ ly rượu lên trước miệng nàng: "Không cần phải ghen, nếu ta thật sự cảm thấy nàng không xứng, vậy còn mang tới làm gì? Chẳng quachỉ là một ly rượu, sợ nàng lo sẽ say nên mới giải thích, vậy mà nàng lại suy nghĩ lung tung, cô phụ mảnh chân tình của ta."

"Ta không uống!" Đường Hoan lớn tiếng cự tuyệt, xoay người nhào vào ngả lên vai hắn làm nũng.

Lâm Phái Chi cắn lỗ tai nàng: "Vậy lúc trước ai nói sẽ hầu hạ ta thật tốt? Mau uống đi, cẩn thận chọc ta tức giận thật, ta sẽ đẩy nàng vào tronglao đấy!"

"Ta uống, ta uống còn không được sao!" Đường Hoan sợhãi nhìn hắn, dáng vẻ đáng thương chẳng khác nào tiểu nữ nhà lành bị ácbá bắt nạt.

Lâm Phái Chi biết nàng đang dùng nhiều kiểu chơi đùa hắn, càng thêm nóng rực, bóp chặt cằm nàng, rót một ly rượu vào.

"Khụ khụ ..." Đường Hoan giả vờ như bị sặc, không ngừng ho khan.

Rượu bị hắt lên vạt áo nàng, khiến khuôn ngực đẫy đà như ẩn như hiện, nhớtới vẻ kiều diễm đêm đó, Lâm Phái Chi cúi đầu ngậm lấy một bên.

Đường Hoan chống lấy bả vai hắn, quay sang bên tường khóc lóc kêu: "Lâm thiếu gia, đứng như vậy, van xin huynh ..."

Trên tay nàng một chút sức lực cũng không có, đêm đó lại còn vô cùng hưởngthụ hắn săn sóc cho nên Lâm Phái Chi không hề nghĩ tới khả năng khác, cho rằng nàng thích chơi đùa nên không để ý tới nàng hô to gọi nhỏ, ngược lại, nàng càng "phản kháng" hắn lại càng thêm khát vọng, khóemiệng dù cách lớp quần áo vẫn bừa bãi ngậm vào, bàn tay to cũng bắt lấymột bên vuốt ve xoa nắn.

Đường Hoan từ đầu tới cuối lúc nào cũngkhóc lóc kêu than, "A, đừng như vậy, Lâm thiếu gia, cầu xin huynh, tanhất định sẽ bồi thường ngọc bội cho huynh ... Không, đừng cắn, Lâm thiếugia, đừng, chúng ta, chúng ta dùng cơm trước đi... "Nàng biết, Tống Mạch nhất định đang ở ngay cạnh bức tường này, mấy ngày trước hắn đềunghe lén ở chỗ này, hôm nay Lâm Phái Chi đến đây, không có lý nào hắn lại thờ ở được.

Tống Mạch đúng thực ở ngay bên tường, cách bọn họ chỉ có một bức tường.

Nếu là trước kia, hắn nhất định sẽ mắng nàng câu tam đáp tứ không tuân thủnữ tắc. Nhưng nghe xong đoạn đối thoại bên bờ sông của hai người, hiệngiờ Tống Mạch lại càng tin tưởng vào một chuyện, đó là nàng phải tự bảovệ bản thân nên không thể đối phó với Lâm Phái Chi, nàng bị Lâm Phái Chi ép buộc, nàng không hề muốn.

Bên tai là tiếng nàng khóc lóc cầuxin, ngoài tiếng của nàng, còn có tiếng nam nhân thở hồn hền, Tống Mạchcũng có thể đoán ra Lâm Phái Chi đang làm cái gì.

Nghĩ đến gã đang cắn nàng sờ nàng, Tống Mạch liền hận không thể lập tức chạy qua đánh cho Lâm Phái Chi một trận.

Nhưng hắn không thể. Lâm Phái Chi đã nắm được nhược điểm của nàng, nàng cũngcòn phải nhẫn nhục chịu đựng Lâm Phái Chi. Nếu hắn ra tay đánh người, Lâm Phái Chi giận dữ kéo nàng lên quan phủ thì làm sao bây giờ? Nàng chỉ là một quả phụ yếu đuối, bước vào nơi đó, làm sao có thể có kết cục tốt đây?

Nhưng cái gì cũng không làm, mặc nàng bị Lâm Phái Chi lăng nhục ư?

Hắn không làm được!

Tống Mạch nổi giận đùng đùng, tận tai nghe tiếng nàng khóc càng ngày cànggấp gáp, bản thân lại không nhịn được muốn trèo tường sang, chuồng heođột nhiên phát ra tiếng ầm ĩ.

Đột nhiên nảy ra chủ ý, Tống Mạchnhẹ nhàng đi tới cửa sau, rồi chạy tới bờ tường bên cạnh chuống heo, quay về bức tường hét lớn: "Kêu la cái gì, cả ngày ăn bao nhiêu đồ như vậy mà cũng không béo lên chút nào, hôm nay tao sẽ làm thịt bọn mày!" Dứt lời, hắn nhảy vào chuồng heo, vừa mắng vừa trói chặt con heo hắnđịnh làm thịt vào buổi sáng mai.

Nam nhân thô bạo chửi bậy, đànheo chạy trốn trối chết phát ra tiếng kêu inh ỏi, chỉ trong chốc lát đãphá tan hứng thú của Lâm Phái Chi.

Hắn là người thế nào chứ? Hắnchính là thiếu gia nhà giàu, đã bao giờ chứng kiến cảnh giết heo đâu?Trước ngày hôm nay hắn còn chưa từng nghe thấy tiếng kêu của heo nữa là.

Lâm Phái Chi không hài lòng nhíu mày, nhớ tới việc của bản thân, đầu lại bị nàng níu chặt không cho hắn đi. Lâm Phái Chi cũng luyến tiếc, nhưng hắn thật sự không thể nghe bên kia ầm ĩ thêm một chút nào nữa nên thử ômnàng đứng lên, "Đi, chúng ta đi vào trong phòng, miễn cho hắn ầm ĩ pháhoại."

Đường Hoan giống như mới vừa trong ** lấy lại tinh thần,ánh mắt mơ màng nhìn hắn một lát, chớp mắt một cái, sắc mặt từ từ chuyển sang khó coi, giãy dụa đứng dậy, oán hận cầm lấy cái bát trên bàn, xoay người chạy đến chân tường.

Lâm Phái Chi nghi hoặc giữ nàng lại, "Nàng muốn làm gì?"

Đường Hoan đẩy hắn ra, hướng về bức tường mắng to: "Làm gì ư? Ta muốn mắnghắn, ta không tin hắn không nghe thấy hai ta đang làm gì, biết rõ ta ởđây mở tiệc chiêu đãi huynh, biết rõ hôm nay là ngày lành của ta vậy màcòn cố tình giết heo ngay hậu viện. Trời cũng đã tối rồi, hắn trở về lâu như vậy, vì sao sớm không giết muộn không giết lại nhắm ngay vào lúcnày giết? Rõ ràng là muốn phá hoại chuyện tốt của hai ta!" Tống Mạchphối hợp với nàng như thế, nàng không bắt lấy cơ hội này thì quả thực có lỗi với hắn!

Lâm Phái Chi không muốn vì chuyện này mà dập tắthứng thú, hắn đoạt lấy bát trong tay nàng, đỡ nàng vào trong, "Được rồiđược rồi, nháo to lên chúng ta sẽ rất khó xử. Hắn muốn giết thì cứ giếtđi, chúng ta vào trong phòng."

"Cần gì vào trong phòng? Ta thíchlàm ở bên ngoài! Hơn nữa, huynh cho là vào trong phòng thì sẽ không nghe thấy sao? Ta nói cho huynh biết, mỗi lần hắn giết heo, ta chui vàotrong chăn bịt tai lại mà vẫn còn nghe thấy! Phi, hắn căn bản là khôngcó ý tốt!"

Đường Hoan đẩy hắn ra, lại cầm lấy bát, nhấc chân trèo lên thang, đặt bát ở bờ tường sau đó hai tay bám chặt bờ tường, đùi colên, cố sức nhỏm lên cuối cùng cũng trèo lên được. Nàng đứng vững vàngbên trên, giơ bát ném về phía Tống Mạch, "Giết heo, ngươi muốn chết à,không được giết bây giờ!"

Đây là câu đầu tiên nàng nói với hắn trong sáu ngày liên tục.

Rõ ràng là mắng hắn nhưng nhìn nàng hai tay chống nạnh vênh váo tự đắc đứng trên bờ tường, hé ra khuôn mặt phấn hồng kiêu ngạo ương ngạnh màkhông phải là gương mặt khóc lóc cầu xin trong lòng gã đó, Tống Mạchkhông hiểu sao lại cảm thấy vui sướng.

Hắn biết, nhất định tronglòng nàng đang cảm kích việc hắn làm. Nàng mắng hắn, chỉ là giả vờ choLâm Phái Chi xem thôi. Nữ nhân này, am hiểu nhất là lừa người.

Tống Mạch rất hài lòng nàng cảm kích nhưng hắn không muốn cho nàng biết làhắn cố ý giúp nàng. Nếu để nàng biết, mặt nàng dày như vậy, nhất định sẽ cho rằng hắn thích nàng, thực ra hắn chỉ là không quen nhìn thấy gãthiếu gia này ỷ thế hiếp người mà thôi.

Cho nên hắn giống như trước đây lạnh lùng trừng nàng một cái, không nói gì, tiếp tục giữ con heo rồi trói chặt.

"Ngươi câm điếc à,sao lại không nói gì? Đồ tể, bây giờ ta với Lâm thiếu gia có việc phảilàm, nếu ngươi thức thời thì ngày mai hẵng giết, nếu không, ta sẽ khôngđể ngươi yên!" Hiện giờ Đường Hoan cũng lười đoán tâm tư Tống Mạch, nàng chỉ cần mượn hắn đuổi Lâm Phái Chi đi là được. Sau đó nàng xoay ngườibảo Lâm Phái Chi đưa thêm cho nàng một cái bát.

Lâm Phái Chi không nghe, nhíu mày gọi nàng xuống.

Đường Hoan còn lâu mới nghe hắn, nàng lại nhảy xuống tự mình mang thêm cáibát nữa. Chỉ có điều tư thế nhảy xuống quá bất nhã, thiếu chút nữa đãngã ngửa trên mặt đất, sau đó lúc bò lên đi cũng hậu đậu vụng về giống y như lúc đầu. Lâm Phái Chi nhìn thấy cảnh này không tránh khỏi ghét bỏkhinh thường. Hắn biết Thủy Tiên mạnh mẽ, cũng từng thấy miệng nàng nóilời thô tục khi có người ở tiệm cơm đùa giỡn nàng nhưng tất cả điều đóđều không ảnh hưởng chút nào tới vẻ đẹp của nàng. Nhưng nay, nhìn dáng vẻ thô lỗ đậm chất thôn cô của nàng, Lâm Phái Chi chợt cảm thấy đáng tiếc. Tiếc cho một dung nhan tuyệt đẹp nhưng lại xuất hiện ở trên người một nữ nhân như vậy.

Hắn thích là vẻ ngang tàng chứ không phải thô tục vụng về.

"Thủy Tiên, đi xuống!"

"Ta không!" Đường Hoan đáp lời mà không thèm quay đầu lại, nàng vẫn quáttháo Tống Mạch như cũ: "Đồ tể, rốt cuộc ngươi có nghe lời ta không?"

Tống Mạch không nói lời nào.

Đường Hoan tức giận dậm chân, quay đầu bảo Lâm Phái Chi đợi một lát rồi"Bịch" một tiếng nhảy xuống. Chờ tới khi Lâm Phái Chi còn đang lưỡng lựleo lên thang thì nàng đã đứng ở bên cạnh Tống Mạch, hai tay giang ramuốn ngăn cản Tống Mạch giết heo. Tống Mạch lại không thèm để ý đếnnàng, giống như nàng là người điên vậy.

Lâm Phải Chi cảm thấy mất mặt.

Một nữ nhân đến một tên đồ tể cũng phải chường mắt, vậy mà hắn lại...

Tên đồ tể kia sẽ nghĩ hắn thế nào?

Đang nghĩ thì gã đồ tể kia thọc một dao thẳng vào mình con heo mập, máu bắntung tóe ra ngoài, heo mập kêu thảm thiết định xông ra ngoài. Cũng

không biết là bị heo dọa hay là bị máu bắn hết lên người dọa mà hắn thấy nữnhân kia thét chói tai, liên tục lùi lại, tiếng thét so với tiếng heokêu nghe còn thê thảm hơn, lùi lùi mãi, chân nàng va phải một câygậy gỗ ở bên dưới, cả người ngã ngửa ra đằng sau.

Không ai đỡ nàng, nàng cứ vậy ngã thẳng xuống bãi máu heo.

Cực kì ghê người!

Tia hứng thú cuối cùng của Lâm Phái Chi cuối cùng đã hoàn toàn biến mất, tức giận nhảy xuống thang, phẩy tay áo bỏ đi. Một nữ nhân cả người đầymáu heo, hắn không đi, chẳng lẽ còn phải đợi nàng tắm nữa? Đường đường là Lâm Phái Chi, hắn không cần phải oan uổng mình tìm loại khó nhằn nhưnày!

Từ rất xa, tiền viện Mai gia truyền tới tiếng bà vú canh cửa giữ lại, sau đó là tiếng đóng cửa rất to.

Hậu viên Tống gia, ngoại trừ con heo bỏ trốn phát ra tiếng kêu thì chỉ còn yên lặng.

Đường Hoan lấy tay áo che mặt nằm ngửa trên nền đất, không hề cử động.

Biết che mặt lại, nhất định là không ngã tới mức choáng váng. Tống Mạch nhìn nàng, lại dời tầm mắt đi, rồi lại nhìn nàng, giật giật khóe môi, lạidời tầm mắt đi. Đợi một lúc lâu, thấy nàng vẫn không có ý đứng lên, Tống Mạch không nhịn được lại gần nàng hai bước, lạnh giọng thúc giục nàng:"Ngươi..."

Vừa mở miệng đã thấy bả vai nàng run run, òa khóc nức nở.

Tống Mạch có chút hốt hoảng, muốn hỏi nàng làm sao vậy nhưng hắn chưa từngquan tâm tới nàng. Nàng làm ra chuyện đó với hắn, hắn lại càng không cólí do gì để quan tâm nàng, đột nhiên thay đổi thái độ, có thể nàng sẽcho

rằng bởi vì chuyện kia mà trong lòng hắn có nàng? Là một người bìnhthường, làm gì có ai sẽ thích nữ nhân đùa giỡn bản thân mình như vậy?

Hắn không muốn thấy nàng khóc. Nếu Lâm Phái Chi đã đi rồi, ít nhất đêm naynàng sẽ không cần lo lắng bị người ức hiếp, hắn cũng có thể an tâm làmchuyện của mình, "Người, người đứng lên trước đi, muốn khóc thì về nhàmình mà khóc, nằm trong viện của ta khóc cái gì!"

Hắn dùng giọng nói lạnh nhạt nhất yêu cầu nàng không khóc, sau đó, chờ nàng mắng lại.

Đường Hoan có váng đầu mới mắng hắn!

Nàng xoay người sang một bên, quay lưng về phía hắn rồi mới đứng lên, "TốngMạch, chàng, chàng đừng tức giận. Ta vì bất đắc dĩ mới lại đây quấy rầy chàng, bởi vì...bỏ đi, chàng chắc chắn không muốn nghe ta giải thích. Vậy, ta đi đây. Đêm nay cảm ơn chàng, chàng yên tâm, sẽ không có lần sau nữa đâu." Nhỏ giọng nói xong, cũng không sửa sang lại quần áo, nàng đờđẫn đi đến bên tường, dẫm lên giá đỡ rồi nhảy lên bờ tường, từ đầu tớicuối, không nhìn hắn lấy một lần.

Tống Mạch ngơ ngần đứng yên một chỗ, ngần người nhìn bờ tường.

Nàng không mắng hắn, nhìn bóng dáng tuyệt vọng đờ đẫn của nàng, vì sao hắnlại cảm thấy nàng thực đáng thương, vì sao lại cảm thấy ...đau lòng?

Hắn không nghĩ ra, chỉ đứng đó, nghe nha hoàn của nàng giặt quần áo, đunnước hầu hạ nàng tắm rửa, nghe tiếng động phía bên nàng dần dần mất hút, nhìn tới khi phòng nàng tối đen.

Xung quanh cũng tối đen.

Không muốn quấy rầy nàng ngủ, Tống Mạch quyết định sáng sớm mai mới giết heo.

Thu dọn qua loa sân viện, Tống Mạch cũng trở về phòng ngủ.

Nhưng hắn không ngủ được, cứ nằm trên giường lăn qua lộn lại.

Bên ngoài bỗng truyền đến tiếng động.

"Phu nhân, phu nhân, người uống say rồi, chúng ta mau về phòng đi, đừng làm phiền Tống đồ tể nữa!"

"Không, ta sẽ đi tìm hắn, ta sẽ hỏi hắn, ta xấu lắm sao? Hả? Vì sao hắn, hắnlại không chịu thích ta... Hắn, nếu hắn chịu lấy ta sớm một chút, ta cũngsẽ không nhất thời nảy lòng tham, tham lam cầm lấy ngọc bội của tên súcsinh kia, sẽ không, không bị người ta đe dọa..."

"Phu nhân, đừnguống nữa, người đã say đến thế rồi...A, phu nhân, người muốn làm gì!!!Không được, mau xuống đi, như vậy rất nguy hiểm!"

Giọng nói củanàng rất rõ, hắn là đang trèo tường. Tống Mạch ngồi dậy, chợt nghe tiếng nàng hét lên: "Cút, không cần nha hoàn như ngươi tới quản ta! Lập tứcquay về phòng mình đi, nếu còn dám lảm nhảm nữa, ngày mai ta sẽ bánngươi...bán ngươi tới kỹ viện!"

"Phu nhân, con..."

"Cút!" Cùng với tiếng hét to là tiếng vò rượu rơi vỡ.

Tống Mạch nhíu mày, nữ nhân này lại giở trò xiếc gì nữa đây? Muốn dùng trò cũ lừa hắn ra ngoài lần nữa sao? Nằm mơ đi!

Hắn vẫn ngồi trên giường không nhúc nhích, chờ xem nàng có thể kiên trì tới lúc nào.

Giọng nói của nha hoàn kia đã biến mất, chỉ còn tiếng nàng lầu bầu ở trên tường, giong nói rất nhỏ, hắn nghe không rõ lắm.

"Bich!"

Bên ngoài bỗng truyền tới tiếng vật nặng rơi xuống đất, sau đó, rất lâu sau cũng không nghe thấy tiếng động gì.

Không phải là...

Tống Mạch vội mặc thêm trung y, đi nhanh ra cửa trước. Lúc đi tới cửa, nhớlại màn đánh lén đêm đó, nghĩ tới nha hoàn lực lưỡng kia của nàng, Tống Mạch đẩy cửa sau cũng không vội đi sang, mà là đợi một lát rồi chạynhanh về phía trước. Như vậy, cho dù Thang Viên có muốn xuống tay cũng không thể bắt kịp được hắn, chờ hắn đối diện với nàng ta, chẳng lẽ hắn còn không đánh được một nữ nhân sao?

Nhưng khi Tống Mạch quay người lại, đằng sau cánh cửa không có lấy một người.

Đã là giữa tháng, ánh trăng sáng ngời, hắn nhìn về phía bức tường, lại thấy nàng đang ngửa mặt nhìn đi nơi nào.

Tống Mạch lại nhìn về phía bờ tường, xác định Thang Viên không mai phục ở bên kia, lúc này mới nhẹ bước đi tới.

Mái tóc dài của nàng tản ra, trên người chỉ mặc áo ngủ bằng sa mỏng, bởi vì rơi xuống nên nàng tựa như người ngủ say không biết gì, ống tay áo củanàng co lên tới khuỷu tay lộ ra cổ tay trắng nõn. Áo ngủ là cổ tròn, rất thấp, thấp tới mức khi nàng nằm như vậy, đường cong mê người đều lộ ra...

Tống Mạch nhanh chóng chuyển dời tầm mắt. Nàng mặc thành như vậy, không phải là tới quyến rũ hắn đấy chứ?

Ý nghĩ đó vừa hiện ra trong đầu, hắn chợt ngửi thấy mùi rượu nồng đậm.

"Này, dậy dậy." Hắn nhíu mày gọi nàng.

Đường Hoan bĩu môi, vẫy vẫy tay đe dọa hắn rồi lăn sang một bên, cuộn mình thành một khối, ngủ tiếp.

Tống Mạch gọi không được, đành tìm một cây gậy ngắn, chọc chọc cánh tay nàng.

"Cút, còn để ta gặp ta sẽ bán, bán ngươi vào kỹ viện..." Đường Hoan nắmlấy cây gậy kia, mơ mơ màng màng uy hiếp. Chỉ có điều trên tay nàngchẳng có chút khí lực nào, Tống Mạch vừa kéo, cây gậy liền rời khỏi taynàng. Không ai quấy rầy nàng ngủ, Đường Hoan tiếp tục ngủ ngon.

Xem ra là say thật.

Tống Mạch tiếp tục chọc nàng, giọng nói càng to hơn, "Đứng dậy, ngươi sayrồi, mau về nhà nằm đi." Tính nằm trong viện nhà hắn mãi sao?

Đường Hoan che tai lại, "Ngươi mới say, ta không say. Lâm, Lâm thiếu gia nóiđó là rượu trái cây, sẽ không say...Thang Viên, ngươi tránh ra, nếu còndám làm phiền ta, ta sẽ bán ngươi thật đấy."

Lâm Phái Chi mang tới?

Sẽ không say? Vậy giờ nàng là sao đây?

Tên súc sinh Lâm Phái Chi kia chắc chắn là muốn chuốc say nàng!

Tống Mạch tức giận vứt gậy đi, nhảy lên bờ tường, nhỏ giọng gọi Thang Viên, định bảo nàng ta cõng phu nhân mình về.

Nhưng không có ai đáp lại hắn.

Dường như, hai nha hoàn của nàng đều ở trong sương phòng rồi?

Tới tiền viện gọi người, chẳng phải quá rêu rao sao? Loại chuyện này, có lẽ nàng cũng chỉ nói cho mình Thang Viên biết mà thôi...

Cửa phía sau phòng nàng có mở, hay là...hắn lặng lẽ đưa nàng về?

Tống Mạch do dự, tầm mắt dừng lại trên bóng dáng nhỏ xinh cuộn mình nằm trên đất, trong lòng mềm nhũn, hắn cúi người, vươn tay, dừng một lát, đỡ bảvai nàng để nàng ngồi dậy. Nàng mềm nhũn ngã vào lòng hắn, má nóng hổidán vào cổ hắn. Tống Mạch có chút hốt hoảng, vội vã giải thích: "Ngươi,ngươi say. Ta đưa ngươi về. Sau này nếu còn dám vào viện của ta mượnrượu điên cuồng, ta, ta tuyệt sẽ không xen vào chuyện của ngươi nữa."

"Thang Viên, ngươi, không muốn nói chuyện với ngươi nữa, ta muốn ngủ." ĐườngHoan cọ cọ trong lòng hắn, dường như cảm thấy tư thế đó vẫn chưa thoảimái, nàng xoay người, hai tay ôm lấy thắt lưng hắn, đầu tựa vào khuỷutay hắn, cọ cọ, rồi chợt cười ngây ngô, "Thang Viên, ngươi, sao ngươilớn lên trông lại giống nam nhân vậy, ngực cũng giống như nam nhân a,bằng phẳng..." Vừa nói vừa ấn ấn ngực hắn.

Tống Mạch không hiểu sao lại buồn cười, đã say tới như vậy rồi, ngay cả nam hay nữ cũng không phân biệt nổi.

Đang định ôm nàng đứng lên, tay hắn bỗng bị nàng cầm lấy. Chưa kịp để hắnphản ứng lại, nàng đã đặt tay hắn lên ngực mình, "Cho ngươi sở ta này,thế này mới gọi là nữ nhân chứ... Thang Viên, ha ha, của ngươi quá bằngphẳng, chẳng có nam nhân nào thích bằng phẳng, bọn họ, bọn họ đều thíchnhư ta ấy..."

Vừa to lại mềm...

Tống Mạch như chạm phải bàn ủi nóng mà vội vàng rụt tay về, không ngờ nàng đột nhiên xoa ngực hắn khóc rất to: "Thang Viên, thực ra bằng phẳng hay không bằng phẳng đều khôngsao. Người như vậy, không có ai thích,

của ta to như vậy, hắn cũng không thích. Những nam nhân khác thích có ích gì, hắn không thích, nơi nàycủa ta có cũng bằng không...Thang Viên, ta muốn đổi với người, ta muốnbiến thành nam nhân. Như vậy, ta có ra ngoài buôn bán, sẽ không có aixem thường ta, ta là nam nhân, cũng sẽ không sợ ai động chân động tayvới ta... Thang Viên, chúng ta đổi cho nhau đi..." Dứt lời lại đặt tay hắnlên ngực nàng.

Lúc này Tống Mạch đã quên mất phải rụt về.

"Hắn" mà nàng nói tới, là hắn phải không?

Hắn, hắn có thích không?

Ma xui quỷ khiến, không thể khống chế, hắn nắm lấy nơi đó của nàng, khế nhéo.

Trong phút chốc, máu toàn thân như chảy hết xuống dưới, nơi nào đó nhất trụ kình thiên.

"Ưm, Thang Viên, nơi này của ngươi sao lại đặt thêm một cây gậy nữa vậy....À,ngươi định giúp ta đánh hắn sao? Không cần đâu, hắn không muốn, ta cóchủ động cho hắn hắn cũng không muốn, hắn ghét bỏ ta...
Thang Viên, ngươi cất gậy đi...O, hình như không đúng, sao cái gậy này lại ngắn như vậy?"

Đường Hoan mơ mở màng màng ngồi dậy, cúi đầu nhìn vật trong tay mình. Tống Mạch gấp gáp muốn đẩy nàng ra, nhưng khi hắn vừa muốn cử động, tay nàng liền mạnh lên, chân hắn mềm nhũn, bị nàng đẩy ngược lại, không khống chế được mà ngã ngồi xuống đất. Đường Hoan thuận thế nằm úp sấp xuống, haytay cách một lớp quần nắm lấy Tống Mạch nhỏ, ngốc nghếch nhìn chẳm chẳm chỗ đó, "Thang Viên, người, sao người lại giấu gậy ở trong quần? Ngườikhâu túi tiền ở trong quần à? Vì sao lại dựng đứng thế này?"

Rốt cuộc Tống Mạch cũng không chịu nổi, nắm lấy tay nàng tách ra.

Tay bị cầm chặt lấy, khuỷu tay vốn chống ở chân hắn cũng rời đi, Đường Hoan lập tức ngã vào giữa hai chân hắn, má vừa vặn đặt ở trên mình Tống Mạch nhỏ.

"Ha ha, Thang Viên, ngươi lại còn ủ nóng cả cây gậy nhỏ nữa à..."

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 39: Hoa Đào

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Cây gậy nhỏ...

Nghe nữ nhân nói về cái đó của mình như thế, vốn Tống Mạch còn vì má nàngdán vào nơi đó mà nổi lên những xao động lạ lẫm; nay tất cả trong nháymắt đã biến thành một loại nhục nhã, xúc động muốn dạy dỗ nàng trào lênkhông kém gì đêm đó.

Chỉ có điều, đêm đó hắn là phẫn nộ, lần này lại là muốn chứng minh bản thân.

Chứng minh thế nào?

Ngực hắn không ngừng phập phồng, giống như vừa trói xong một con heo, thở hồn hền như trâu.

Trong lúc hắn đang nhìn chăm chăm vào đỉnh đầu nàng nghĩ làm sao để dạy dỗnàng thì Tống Mạch nhỏ vì muốn chứng minh mình không phải là cây gậy nhỏ đã phản kháng, giãy dụa trong tay nữ nhân kia. Nhưng Tống Mạch nhỏkhông tay không chân nên nó không thể đẩy nữ nhân đó ra được, chỉ có thể thở phì phò tức giận, càng tức lại càng lớn, ý định dùng biện pháp nàyđá văng nữ nhân kia ra.

Nhưng lại bị đối phương vô tình trấn áp.

Đường Hoan cũng không ngắng đầu lên, càng thêm hiếu kỳ siết chặt Tống Mạchnhỏ, giọng nói tràn ngập vẻ tò mò, "Thang Viên, vì sao cây gậy này dường như có thể... biết cử động a...với lại, cây gậy trước đó đâu? Cây gậy nàyngắn như vậy, trên dưới cũng không đồng đều, làm sao đánh hắn

cho được...Ha ha, nhưng mà nghịch nó rất thích, ngươi xem này, nó có thể dịch sangtrái sang phải, phía trên đỉnh còn giống như nấm ấy...Ưm, ta rất thích cây gậy này..." Dứt lời, nàng nằm nghiêng trên đùi phải Tống Mạch, rồi đưatay tới đai lưng của Tống Mạch, định len vào trong lấy cây gậy.

Tống Mạch bị động tác của nàng dọa cho sợ sệt, hắn đứng vụt dậy rồi đè chặt bả vai của nàng, trầm giọng quát: "Tỉnh tỉnh!"

Đường Hoan sợ run cả người, ánh mắt mơ màng dừng lại trên khuôn mặt hắn, mắtchớp chớp, trên mặt hiện lên nét hoang mang, "Không phải Thang Viên, là…là Tống Mạch?" Dường như muốn xác nhận, nàng nâng tay lên sở mặt hắn. Tống Mạch quỳ, nàng cũng quỳ, hắn cao hơn nàng rất nhiều nhưng khi bàntay nàng từ từ chạm vào gần hắn thì giống như không hề lo lắng hắn sẽtránh đi.

Tống Mạch vốn định tránh nhưng ở trong ánh mắt ngốc nghếch của nàng, phát hiện nước mắt vẫn còn vương trong mắt nàng thì không thể nào cử động được nữa, mặc cho bàn tay mềm mại nhỏ nhắn dán chặt lên mặt hắn, mặc cho nàng tùy ý vuốt ve.

Ánh mắt của nàngrất chăm chú, dần dần Tống Mạch cũng không chống đỡ nổi nữa, sợ nàng đột nhiên tỉnh dậy phát hiện ra hắn đang mềm lòng và dung túng, định đứngdậy.

Đúng lúc này Đường Hoan bổ nhào vào lòng hắn, ôm chặt lấy bả vai hắn, khóc lóc đáng thương: "Tống Mạch, vì sao chàng lại không chịuthích ta? Chàng nói xem, rốt cuộc ta có chỗ nào không xứng với chàng, hay là ta đã làm chuyện xấu gì chọc giận chàng khiến chàng phiền chán? Chàng nói cho ta biết, ta sửa là được rồi... Tống Mạch, ta thích chàng, tamuốn gả cho chàng, làm nữ nhân của chàng, ta muốn được dựa vào chàng, như vậy ta sẽ không cần phải bước ra ngoài kiếm tiền nuôi sống bản thân, cũng không cần vì mấy đồng bạc mà phải đưa đẩy với nam nhân, càng không lo sợ bị người xấu bắt nạt. Tống Mạch, Tống Mạch, vì sao chàng không..."

Không cái gì?

Tốn Mạch còn đang chờ nàng nói tiếp thì chợt thấy một lúc lâu sau nàng cũng không có động tĩnh gì. Cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện nàng đã ngã vào vai hắn ngủ rồi, sở dĩ không trượt xuống là vì tay hắn không biết từkhi nào đã ôm lấy nàng.

Hắn cười khổ.

Phiền chán nàng sao?

Không thể, bởi vì nàng phải kiềm tiền. Làm một nữ nhân, cuộc sống vốn đã không dễ dàng.

Thích nàng sao?

Tống Mạch không biết thích là như thế nào, hắn chỉ biết đột nhiên hắn cảmthấy rất thương nữ nhân này, đột nhiên rất muốn chăm sóc nàng, khôngmuốn để nàng bị ai ức hiếp nữa.

Nhưng hắn không biết nên mở miệng như thế nào. Trước đó không lâu hắn mới lạnh lùng cự tuyệt nàng, uyhiếp nàng nếu còn dám dây dưa nữa sẽ giết nàng. Nay, khi nàng thanh tỉnh thì hoàn toàn không để ý tới hắn, hắn làm sao có thể chủ động đi tìmnàng, nói hắn bằng lòng lấy nàng?

Hắn không dám. Bây giờ là nànguống rượu cho nên mới yếu đuối đáng thương như vậy, một khi nàng tỉnhrồi, có lẽ sẽ giống như mấy ngày trước đây, lựa chọn quên hắn đi? Nàngthẳng thắn như vậy, nếu hắn đi tìm nàng, hắn nàng sẽ chế giễu khi trướclà hắn ra vẻ rụt rè?

Tống Mạch chợt thấy đau đầu. Thực ra ngay cả tính cách thực sự của nàng hắn còn chưa biết hết, vì sao trong đầu chợt nảy ra ý định lấy nàng cơ chứ?

Có lẽ là vì thấy nàng quá đáng thương. Buổi tối ngủ một giấc, có lẽ sẽ không còn ý nghĩ này nữa.

Bóp bóp trán, Tống Mạch bế nữ nhân đã mê man này đi đến chân tường, dẫm lên giá đỡ, đặt nàng nằm úp sấp trên bờ tường trước, khi hắn trèo tường qua rồi mới đem người xuống, bế tới tận cửa phòng. Đèn bên trong vẫn sáng,có lẽ nha hoàn sợ chọc tức nàng nên đã ngoan ngoãn trốn trong sươngphòng, không thấy bóng dáng.

Tống Mạch lại càng thêm đau lòng. Nha hoàn thì cũng chỉ là nha hoàn, chỉ biết nghe lời nàng mà làm việc, sẽ không thực sự quan tâm tới nàng. Tựa như vừa rồi, nàng đã say tới vậy nằm trên bờ tường, nếu Thang Viên là người thân của nàng, cho dù nàng có mắng khó nghe tới mức nào, chắc chắn vẫn sẽ ở bên cạnh không rời, cho dù là trốn ra sau cánh cửa len lén để ý cũng được mà.

Cô đơn thế này, chỉ có nàng và hắn.

Hắn là nam nhân, đã quen tới mức cảm thấy không sao cả. Còn nàng là nữnhân, nếu muốn không bị người ngoài ức hiếp thì chỉ có thể giả vờ kiêungạo ương ngạnh mà thôi.

Miên man suy nghĩ, không hề để ý tới việc cố kỵ khuê phòng nữ nhân, khi lấy lại tinh thần, chân đã bước tới trước giường nàng.

Màn trướng mỏng manh, đệm giường hồng nhạt, giống hệt như đêm đó.

Tống Mạch nhanh chóng thả người vào giường, kéo chăn lên đắp cho nàng.

Chợt tay hắn bị người ta kéo vào trong lòng, ấm áp mềm mại.

"Tống Mạch..." Nàng ôm cánh tay hắn, nói mê.

Nàng ngủ rất say, Tống Mạch thử rút tay về, nàng sẽ bất an nhíu mày chumiệng. Tống Mạch không đành lòng, chỉ đành tùy theo nàng, cúi người đốidiện với nàng, một tay chống ở eo lưng nàng, một tay thả lỏng để mặcnàng ôm.

Tầm mắt lướt qua chiếc giường một vòng, cuối cùng vẫn dừng lại trên mặt nàng.

Bởi vì uống rượu mà hai má nàng nổi lên hai rặng mây hồng. Da thịt trắng mịn mềm mại, đôi môi khẽ chu lên đầy đặn đến mê người.

Môi của nàng, từng dán vào hắn.

Tống Mạch miệng khô lưỡi khô.

Hắn không dám ở lâu, đợi thêm một lát lại cẩn thận đẩy cánh tay nàng ra, dém chăn cẩn thận cho nàng sau đó yên lặng rời đi.

Thiếu đi hô hấp của nam nhân, trong phòng càng thêm yên lặng.

Không biết từ khi nào Đường Hoan đã mở mắt, ngửa mặt nằm yên, nhìn lên đỉnh giường ngơ ngần.

Khi trước hắn chán ghét nàng như vậy, nàng bất đắc dĩ mới phải giả vờ nhưkhông muốn dây dưa với hắn nữa. Bây giờ hắn lại không chủ động, cho nênà, nàng phải đi kích thích hắn một chút thôi...

Sáng hôm sau, Đường Hoan thức dậy trong tiếng heo kêu thảm thiết. Nhìn ra bên ngoài cửa sổ, sắc trời vẫn còn rất tối.

Thật là...gã Tống Mạch này, sao lại có thể mơ thấy mình là một gã đồ tể cơ chứ?

Rời giường thay quần áo, Đường Hoan nhỏ giọng căn dặn Thang Viên vài câu, chắc chắn nàng đã nhớ rõ mới đi ra ngoài canh cửa chờ Tống Mạch.

Tống Mạch đang đẩy xe gỗ ra ngoài cửa, dường như vừa liếc mắt hắn đã pháthiện ra bóng dáng đứng dưới cây đào phía trước, không khỏi sửng sốt chớp mắt một cái. Trời vừa tảng sáng, sao nàng lại dậy sớm như vậy?

Cụp mi, kìm nén khẩn trương trong lòng, hắn lạnh mặt giống như thường đi về phía trước.

"Tống, Tống Mạch, huynh chờ một lát, ta, ta có chuyện này muốn hỏi huynh." Cho tới khi hắn đi qua cửa Mai gia vài bước, Đường Hoan mới vội vã bước lên hai bước, nhỏ giọng gọi.

Tống Mạch đã đoán được nàng muốn hỏichuyện gì, trên mặt có chút nóng lên, chân khựng lại, nhưng vẫn không hề quay đầu lại rồi hỏi: "Chuyện gì?" Không phải là nàng vẫn nhớ tối hômqua là hắn bế nàng trở về chứ? Nếu nàng hỏi vì sao hắn phải bế nàng, vậy hắn nên trả lời sao đây?

Đường Hoan đi đến phía sau hắn, lo lắng do dự hỏi: "Vừa rồi, vừa rồi ta thức dậy, đầu rất đau. Hỏi Thang Viênthì nàng ấy nói tối qua ta uống rượu rồi còn trèo lên tường ngồi, cònnói là ta muốn đi tìm ngươi, sau đó thì lại trở về phòng. Lúc mơ mơ màng màng hình như có thấy huynh cho nên muốn hỏi một chút, rốt cuộc tối hôm qua có phải ta lại tới quấy rầy gì huynh không? Nếu đúng như vậy, thìta, ta thực sự không cố ý, huynh đừng tức giận."

Thì ra là nàng không nhớ rõ...

Tống Mạch không biết là nên cảm thấy may mắn hay mất mát, nhưng có thể tránh được cảnh xấu hổ, hắn liền vui rồi, nên trầm giọng đáp: "Không có, tavẫn ở trong phòng ngủ, không hề nghe thấy bên ngoài có động tĩnh gì,ngươi nhớ lầm rồi."

Nàng chỉ biết nam nhân này nói chuyện không hề tự nhiên thôi!

"Ùm, vậy là tốt rồi, được rồi, không có việc gì đâu, huynh đi đi." Nếu không chơi xấu gì hắn, Đường Hoan sẽ không cần giả bộ sợ sệt, nàng thoải máinói xong thì xoay người bước vào trong, lớn tiếng mắng Thang Viên: "Cảngày chỉ biết nói hươu nói vượn, hắn không hề nghe thấy tiếng của ta, có thể thấy được rõ ràng tối qua ta không hề say, càng không có chuyệntrèo tường! Nha đầu chết tiệt nhà người, có phải thấy ta đối với người to quá nên dám bịa chuyện nói dối ta không!"

"Phu nhân, con..."

"Đừng nói dối, đi đi, hôm nay ngươi nhóm lửa làm điểm tâm đi!"

Ngoài cửa, Tống Mạch nghe tiếng quát tháo quen thuộc thì cảm thấy so với một Thủy Tiên đáng thương, hắn càng quen với một Thủy Tiên thoải mái tùytiện như vậy, ương ngạnh kiêu ngạo cái gì cũng không màng cái gì cũngkhông sợ.

Hắm thư thái đi tới tiệm thịt.

Mặt trời lên cao, Đường Hoan cũng đi tới tiệm cơm.

Nàng vẫn không để ý tới Tống Mạch như cũ nhưng Tống Mạch cũng không sốt ruột lo lắng như mấy ngày trước bởi vì hắn đã biết, trong lòng nàng chỉ cómình hắn. Chính miệng nàng nói, nàng không cần những người khác thích,chỉ hy vọng hắn thích nàng. Chỉ có điều, dù như vậy, nhưng nghĩ đến việc hắn chỉ có thể đứng ở nơi xa xa nhìn những nam nhân khác tới gần nàng,thậm chí tùy ý quan sát nàng, mặt Tống Mạch lại căng lên.

Rồi, khi Lâm Phái Chi bước tới từ phía xa xa, ước muốn rút dao giết người của hắn cũng nổi lên.

Lâm Phái Chi chẳng qua là theo thói quen bước tới đây, đi đến cửa tiệm cơm, nhìn thấy nữ nhân kia một thân áo trắng váy xanh cười duyên với

khách,trong lòng lại nổi lên ngứa ngáy, bước chân vào kéo nàng tới bàn gầncửa.

Đường Hoan tức giận mắng hắn: "Huynh còn tới làm gì? Ta nghĩ huynh đi rồi sẽ không bao giờ đến đây nữa chứ! Hừ, hại ta tối qua phòng không chiếc bóng."

Lâm Phái Chi đã quen dỗ dành nữ nhân, dỗ khéo tới mức người nào người nấy đều xuôi, thấy nàng như vậy, gương mặt liền lộ ra vẻ oan uổng, "Còn không phải là vì nàng chọc giận ư? Ta bảo nàngxuống dưới nàng không xuống, lại còn ở trên tường, vì gã đồ tể kia màgạt ta sang một bên. Thủy Tiên, mọi người đều bảo đồ tể kia chính là nam nhân đẹp nhất trấn này, mà ta cũng từng tận mắt chứng kiến nàng tớiquyến rũ hắn, nàng nói xem, làm sao ta có thể không nghĩ nhiều?"

"Nghĩ nhiều cái gì? Chẳng lẽ ta sẽ vì một tên giết heo mà đánh mất con cá lớn như huynh sao?" Đường Hoan oán hận chọc chọc trán hắn.

Lâm Phái Chinịnh nọt cầm tay nàng, dịu dàng dỗ nàng: "Được rồi được rồi, không phảita đã biết sai, cố ý tới đây chịu tội với nàng rồi sao?"

ĐườngHoan hừ một tiếng, liếc qua liếc lại người hắn, bĩu môi than: "Chưa từng thấy ai đến đây chịu tội với ta mà cái gì cũng không mang!"

Lâm Phái Chi bật cười, kéo tay nàng lên đùi mình xoa nhẹ, "Vậy Thủy Tiên muốn cái gì, buổi tối ta lại mang sang cho nàng?"

Đường Hoan bĩu môi, liếc xéo hắn một cái: "Bỏ đi, đêm nay ta sợ gã đồ tể kialại giết heo. Hừ, ta cũng không muốn lại bị người ta bỏ rơi cả một đêmnữa đâu. Từ trước tới giờ đều là Thủy Tiên ta ngứa mắt nam nhân chứkhông có ai lại không muốn ta."

"Người nào lại dám không cầnnàng?" Lâm Phái Chi lần sở lên trên, xoa cổ tay nàng, "Thủy Tiên quốc sắc thiên hương, băng cơ ngọc cốt như vậy, chỉ

có người mù mới khôngthương nàng. Thủy Tiên, ta, hay là đêm nay nàng tới chỗ ta? Như vậy sẽkhông còn ai dám quấy rầy chúng ta, sau đó đồ trong phòng ta, nàng thích cái gì, ta sẽ tặng cho nàng cái ấy." Chuyện mất hứng như vậy, hắn không bao giờ muốn lĩnh giáo nữa. May mà hắn có nhà ở bên cạnh nhà cũ, hắn có đưa nữ nhân về nhà cũng không trưởng bối nào biết.

Con người Đường Hoan khế đảo, sau đó nũng nịu nhìn hắn, "Quá keo kiệt à, chỉ cho người ta chọn có một món."

Lâm Phái Chi mim cười sở đùi nàng, "Thế là đủ rồi, trong phòng ta đều là đồ tốt, chọn 1 món cũng đủ để nàng sống cả đời."

Đường Hoan giữ chặt cái tay đang định với vào giữa hai chân nàng, "Nghe nói Lâm gia cũng có một trạch viện trên Linh Sơn?"

Lâm Phái Chi kinh ngạc nhíu mày, "Nàng muốn đi Linh Sơn?"

Đường Hoan gật đều, "Đúng vậy, ta đã từng đến Linh Sơn ngắm hoa đào nên rấtthích nơi đó, đáng tiếc lúc ấy chỉ có một mình ta. Lúc ấy ta đã nghĩ nếu có thể có một nam nhân tốt ở bên ta thì tốt rồi. Bây giờ vừa đúng dịphoa đào nở, ta muốn huynh cùng đi ngắm với ta, sau đó đến tối thì ngủlại ở đó đến sáng sớm mai lại có thể ngắm thêm một lần, có được không?"

Hoa đào sẽ càng tôn thêm má hồng của nàng...

Nhìn người trước mắt mỹ mạo như hoa, Lâm Phái Chi đương nhiên nguyện ý đicùng nàng một chuyến, "Đâu có gì không thể? Nàng đã thích, đừng nói làmột đêm, tới trước khi ta về nhà, ta đều có thể cùng nàng ở đó."

Phong cảnh trên Linh Sơn rất đẹp, cả trấn Thất Kiều chỉ có Thủy Tiên là hợp ý hắn nhất, cùng nàng lên núi du sơn ngoạn thủy tiêu dao mấy ngày, LâmPhái Chi càng nghĩ càng cảm thấy mong chờ, sau đó hắn nói: "Vậy

khôngbằng bây giờ chúng ta lên đường luôn, nàng đi cùng ta về nhà cũ, ta dặnngười chuẩn bị một cỗ kiệu."

Gương mặt Đường Hoan lộ vẻ vui sướng nhưng nàng lại lắc đầu, "Không được, ta phải về nhà mình thay xiêm ytrước đã, sau đó lại mang theo chút y phục, lát sau huynh cứ đến thắngnhà ta đón ta đi."

Lâm Phái Chi khuyên nàng: "Không cần rắc rối như vậy, đến nhà ta, xiêm y tùy nàng chọn lựa."

Đường Hoan ái muội trừng hắn, "Khó nói lắm. Vạn nhất ta chọc huynh tức giậnthì làm sao bây giờ? Đến lúc đó huynh cho người thu hết y phục của tađi, chẳng phải ta sẽ phải lõa thân mà về sao?"

"Ha ha ha, Thủy Tiên, nàng thật sự là rất... Aizzz, thật không biết làm sao mà nàng có thể nghĩ ta thành loại người keo kiệt đến vậy. Được rồi, vậy chúng ta chiara mà làm đi. Một lát nữa ta sẽ tới đón nàng." Lâm Phái Chi bị nàng chọc tới vui vẻ, âm thầm quyết định buổi chiều tới Linh Sơn, nhất định phải chơi trò cởi xiêm y này với nàng mới được.

Cười đùa kết thúc, hai người trước sau rời đi.

Tống Mạch yên lặng nhìn theo bóng dáng yểu điệu của nàng, trong lòng khônghiểu sao lại nổi lên bất an. Hắn không nghe thấy Lâm Phái Chi nói chuyện gì với nàng nhưng nàng chưa từng về sớm thế này, mà Lâm Phái Chi có vẻnhư đã thương lượng chuyện gì đó với nàng.

Đau khổ nhịn nhụctrong hai khắc, nghĩ tới rất có thể nàng lại bị Lâm Phái Chi ức hiếp, Tống Mạch không còn tâm trạng nào buôn bán nữa. Nói xin lỗi với mấy vịkhách trước mặt rồi đóng cửa, vội vàng đuổi theo sau.

Mới đi tới trên cầu, chỉ thấy ở ngược hướng là Lâm Phái Chi cưỡi ngựa, phía sau còn có thêm một cỗ kiệu, gió thổi làm rèm cửa sổ mở ra, bên trong chính làkhuôn mặt tươi cười của nàng.

Càng đi càng xa.

Bọn họ muốn đi đâu?

Tống Mạch không kìm lòng được theo sau. Trên đường người qua người lại, losợ Lâm Phái Chi phát hiện, hắn cố ý giữ một khoảng cách nhất định.

Đợi đến khi bọn họ rời khỏi thôn trấn, người trên đường thưa dần, hắn lạitheo sau từ xa, mượn cây cối bên đường che lấp thân mình.

Đi theo một canh giờ đã tới chân núi Linh Sơn.

Tống Mạch đã từng tới Linh Sơn, hoa trên núi giống như gấm, hắn lờ mờ hiểu được, Lâm Phái Chi hẹn nàng ra đây để ngắm cảnh.

Ngắm cảnh nhưng Linh Sơn lớn như vậy, nàng lại lẻ loi một mình, nếu Lâm Phái Chi muốn ép buộc nàng, nàng chắc chắn trốn không thoát.

Hắn không chút do dự đuổi theo lên núi.

Lâm Phái Chi đưa thẳng người tới cửa biệt viện Lâm gia.

Đường Hoan bước xuống kiệu, nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt dừng lại ở mộtchỗ trong chớp mắt rồi nàng quay đầu, cười nói với Lâm Phái Chi: "Lâmthiếu gia, ta đói bụng rồi, chúng ta vào trong ăn cái gì đó trước đi, sau khi ăn xong mới đi ngắm cảnh, thế nào?" Không ngờ Tống Mạch cũngtheo đến nơi này. Chẳng phải nàng đã dặn Thang Viên báo cho hắn tới tìmnàng ở Linh hồ sao? Bỏ đi, chỉ cần hắn có thể thấy là được.

Yêucầu nhỏ đó, đương nhiên Lâm Phái Chi sẽ nghe theo nàng, chỉ có điều khiăn cơm xong, hắn vẫn không nhịn được muốn thân thiết một phen.

Đường Hoan để mặc hắn ôm, ngón tay lại chỉ về phía bên ngoài, ghé vào tai hắn nhỏ giọng nói: "Lâm thiếu gia, huynh đừng vội, ở trong phòng thì

cónghĩa lý gì? Lần trước ta tới vãn cảnh phát hiện có một nơi rất tuyệt,chúng ta đi tới chỗ đó, đảm bảo rất kích thích."

Lòng Lâm Phái Chi bị nàng chọc ngứa, hắn buông nàng ra, đôi mắt sáng quắc, "Chỗ nào?"

Đường Hoan nắm tay hắn kéo ra ngoài, ngoái đầu nhìn lại, sóng mắt dao động, "Đến huynh sẽ biết."

Lâm Phái Chi chỉ cười không đáp, cầm tay nàng, bước nhanh lên sóng vai vớinàng. Nữ nhân này quả thực quá khác lạ, "làm" ở bên ngoài, hắn thích.

Đường Hoan đưa Lâm Phái Chi tới rừng hoa đào trước. Thực ra ngoài Linh Sơn ra cũng có rất nhiều nơi trồng hoa đào, mà hầu hết thì nơi nào cũng đềutrồng hoa đào cả nhưng rừng đào thì chỉ có duy nhất ở nơi này. Nữ nhânđều yêu hoa, Lâm Phái Chi vốn tưởng chỗ mà Đường Hoan nói tới chính lànơi này, nhưng vào trong rừng đào mới phát hiện khách nhân như mắc cửi,căn bản không thể thích hợp làm việc. Tuy việc tìm một nơi bí ấn làm một lần cũng rất kích thích nhưng khi Lâm Phái Chi "làm" thích nhất là nghe nữ nhân kêu, nữ nhân nào chịu đựng kìm nén, hắn sẽ giảm đi rất nhiềulạc thú.

Dạo một vòng trong rừng đào, trời đã ngả về chiều, Đường Hoan mới dẫn hắn tới Linh Hồ.

Bên trên Linh Hồ là vách núi đá đen cao chót vót, vách đá bị nước sông bàomòn qua bao năm, tạo thành một thác nước, giống như những thỏi bạc rơivào trong hồ, tiếng nước ào ào, ầm ầm trút xuống.

Đường Hoan kéoLâm Phái Chi tới mỏm đá ở trên vách núi. Bề rộng của mỏm đá chừng 3trượng, cao hơn con sông một khoảng, bên trái là dòng nước xiết đậpthẳng vào mỏm đá, bên phải chính là vách đá dựng đứng cao hơn 10 trượng, đem lại cảm giác phập phồng lo sợ.

Vừa nghe tiếng nước, Lâm Phái Chi vô cùng vừa lòng, mắt thấy bốn phía đều không có người, hắn chỉmuốn ôm nàng trốn vào sau cây đại thụ thân thiết.

Đường Hoan lắc đầu cười, chỉ vào mỏm đá phía trước, ghé vào tai hắn nhỏ giọng nói: "Ta muốn làm ở trên đó, huynh dám không?"

Sắc mặt Lâm Phái Chi chuyển trắng. Tuy nói mỏm đá cũng khá rộng, nhưng ởnơi đó, bên trái là dòng nước xiết rít gào, giống như có thể phá vỡ đáđen, bên phải thì...

"Thủy Tiên, gan của nàng cũng không nhỏ đâu."

"Thế nào, huynh không dám sao?" Đường Hoan liếc hắn.

Là một nam nhân, chẳng có ai muốn thừa nhận mình nhát gan hơn so với nữnhân. Đối diện với ánh mắt khiêu khích của Đường Hoan, Lâm Phái Chi lôithẳng nàng tới bên đó. Nếu một nữ nhân như nàng còn không sợ, vậy hắn sợ cái gì? Mỏm đá rộng như vậy, chỉ cần hắn cẩn thận không chế không lănloạn, vậy chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Đường Hoan ngoanngoãn mặc hắn kéo, cho tới khi sải bước tới mỏm đá nàng mới bắt đầu giãy dụa: "Lâm thiếu gia, không cần, chúng ta đổi nơi khác đi, nơi này rấtcao, ta sợ lắm!"

Lâm Phái Chi kinh ngạc quay đầu, không biết nữnhân này định làm chuyện quái quỷ gì thì thấy nàng giảo hoạt nháy mắtvới hắn. Nghĩ nữ nhân này có vẻ thích chơi trò đa dạng, Lâm Phái Chiliền hiểu ngay, trong lòng vui sướng, nhanh chóng phối hợp kéo tay nàng: "Haha, có cái gì phải sợ? Yên tâm, có gia che chở cho nàng mà, chỉ mộtlát thôi sẽ giúp hồn nàng bay lên chín tầng trời, bảo đảm nàng sẽ quênluôn mình đang ở nơi nào."

Đường Hoan nhắm mắt, cả người co rúmlại, "Không muốn, khuông muốn ở chỗ này. Lâm thiếu gia, chỗ nào cũng đều tùy huynh nhưng nơi này, nơi

này thật sự rất đáng sợ!" Nàng bổ nhào vào lòng hắn, ôm hắn khóc lóc cầu xin.

Lâm Phái Chi thấy nàng thếthì ngược lại không hề sợ hãi mà càng bóc phát dục tính, hắn kéo mạnh áo nàng ra, lộ ta cánh tay tuyết trắng cùng cái yếm đỏ thẫm, sau đó thừadịp nàng giật mình ngơ ngẩn, hắn kéo người ngã xuống mỏm đá mát lạnh rồi cắn loạn trên bờ vai nàng.

"Không muốn, Lâm thiếu gia, van xinhuynh!" Đường Hoan khóc lóc đập lên bả vai hắn nhưng nam nhân này dễdàng nắm lấy tay nàng, miệng hướng tới ngực nàng.

"Dừng tay!"

Tống Mạch từ đằng xa cũng không thể nào nhìn được nữa, mắt hắn đỏ rực chạy tới chỗ hai người.

Lâm Phái Chi chấn động, ngắng đầu, nhìn thấy nam nhân đứng bên bờ hồ nổigiận đùng đùng, thì lập tức đứng dậy, kéo Đường Hoan ra phía sau, nhíumày quát: "Vì sao người lại ở đây?"

Tống Mạch lạnh lùng sải bước tới mỏm đá, "Giao Thủy Tiên cho ta."

Lâm Phái Chỉ sửng sốt một lát liền hiểu ngay. Trách không được đêm đó tênđồ tể này muốn giết heo, quả nhiên đúng như lời Thủy Tiên nói, là gã cốtình phá hỏng chuyện tốt của hắn, bởi vì hắn cũng thích Thủy Tiên!

Giống như nghe xong chuyện gì đó rất buồn cười, Lâm Phái Chi cao giọng cườito, "Ngươi tính cái gì vậy? Một gã đồ tể thế mà cũng dám tranh nữ nhânvới ta? Thủy Tiên, nàng tới nói cho hắn biết, là nàng nguyện ý theo ta,hay là muốn theo hắn đây?"

Đường Hoan bị hắn kéo ra đằng trước, vừa giữ chặt vạt áo bị kéo rách, vừa cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Tống Mạch: "Sao, sao huynh lại tới

đây?"

Giọng nói của nàng không đúng, Lâm Phái Chi nhíu mày, Tống Mạch tiến lên từng bước ý định kéoĐường Hoan về. Đường Hoan tránh né lui về phía sau, Tống Mạch khẩntrương, "Thủy Tiên, nàng, nàng đi theo ta đi, ta, ta đồng ý lấy nàng." Việc đã tới nước này, hắn không bao giờ muốn cố kỵ bất kỳ điều gì nữa, thầm nghĩ chỉ muốn nàng biết, hắn nguyện ý che chở nàng.

Đường Hoan kinh ngạc ngầng đầu, nàng rõ ràng đang cười nhưng nước mắt lại rơi như mưa: "Thật sao? Chàng, chàng nguyện ý lấy ta?"

"Ta nguyện ý!"

"Ngươi nói bậy bạ gì đấy?"

Tống Mạch và Lâm Phái Chi hai miệng cùng nói, trong lời nói của người sau rõ ràng mang theo tức giận, tay với ra muốn bắt lấy nàng.

ĐườngHoan né tránh hắn, một mực thối lui về phía vách núi đá đen bên cạnh. Ở trong ánh mắt khiếp sợ của hai người, nàng mỉm cười nhìn về phía Tống Mạch: "Tống Mạch, có thể đợi được những lời này của chàng, đời này củata đã sống không uổng phí rồi. Chỉ có điều, thân thể của ta đã bị hắn xem qua, ta đã không còn sạch sẽ. Tống Mạch, nếu có kiếp sau, chàng nhất định phải lấy ta trước người khác đấy?"

Nàng đứng ở nơi nguyhiểm như vậy, tim Tống Mạch cũng như treo lên, giọng nói run run: "ThủyTiên, nàng đừng nói như vậy, nàng lại đây, bây giờ ta sẽ lấy nàng ngay!"

Đường Hoan lắc đầu, nàng nhìn hắn một lần cuối, giống như muốn khảm sâu hìnhdáng hắn vào trong trí nhớ, sau đó khép mắt lại, cúi người, nhảy xuống.

"Tống Mach, ta yêu chàng!"

Trong tiếng nước đổ ầm ầm đinh tai nhức óc, chợt vang lên tiếng hét hòa vàotiếng cười vang vọng của nữ nhân. Tống Mạch không kìm lòng được đuổitheo, thắt lưng lại bị người ta ôm lấy, vì thế hắn chỉ có thể nhìn theobóng người áo hồng kia nhanh chóng rơi xuống, đầu óc hắn liền rơi vàohỗn độn, phía trước truyền tới một tiếng "bùm", tiếng đó khác hắn tiếng nước nhưng rồi lại nhanh chóng bị tiếng thác nước đổ xuống bao phủ.

"Nàng vờ diễn thôi, ngươi tưởng chết thật sao?!"

Cơ thể bị người ném mạnh xuống, Tống Mạch ngã ngửa ra.

Đỉnh đầu là bầu trời xanh, có cơn gió khẽ thoảng khiến từng cánh hoa rơi xuống mặt hắn, từ từ phiêu đãng.

Nam nhân bên cạnh mắng cái gì, Tống Mạch không nghe thấy, chỉ nghe thấytiếng hét của nàng quanh quần trong sơn cốc, một tiếng lại một tiếng, liên miên không dứt.

"Tống Mạch, ta yêu chàng..."

•

•

•

•

•

Dưới đáy hồ, Đường Hoan kéo bộ y phục vướng bận trên người ra, như một người cá, linh hoạt bơi về phía xa xa.

Loại thác nước này thì tính là cái gì đâu? Năm nàng mười tuổi, sư phụ đã ném nàng từ trên thác cao trăm trượng rồi bỏ đi cơ mà. Nàng sợ tới mức

kêuhét kinh hoàng, nhưng sư phụ lại ỷ vào một thân khinh công tuyệt diệu đi theo bên người nàng, còn "tán gẫu" hỏi nàng có thích cảm giác "baybổng" này không...

Có thích bay không Đường Hoan không nhớ rõ, chỉnhớ lần đó nàng đã uống đủ một bụng nước, sau này sư phụ lại quăng nàngxuống, nàng dùng tốc độ nhanh nhất học xong công phu nín thở dưới nước.

Tống Mạch, ta ở dưới chờ ngươi tới tìm ta.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 40: Sáng Ngời

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch là một gã đồ tể, là một kẻ thô lỗ.

Khi còn nhỏ, sau hai năm đọc sách hắn liền đi theo phụ thân học giết heo, mài dao xẻ thịt, giúp đỡ phụ thân. Tới khi trưởng thành, phụ mẫu lầnlượt mất đi, hắn dựa vào tay nghề tổ truyền một mình sống tiếp. Bởi vì tính cách trầm lặng nên hắn không giỏi việc giao tiếp. Vì vậy, hắn không hề biết gì về chuyện tình của tài tử giai nhân trong sách, cũng không biết cái gì gọi là thề non hẹn biển.

Hiểu biết của hắn đối với tình yêu nam nữ, chỉ gói gọn trong những vở kịch trên sân khấu phụ thân đưa hắn đi xem thủa nhỏ.

Phụ thân là một người thô lỗ, ông thường chọc giận mẫu thân, ví như khi ăncháo sẽ phát ra tiếng húp sụp soạp, trước khi ngủ thì quên rửa chân, mỗi khi đó, mẫu thân đều sẽ trách mắng phụ thân. Lúc tâm trạng phụ thân tốt người nhất định sẽ cười haha ngoan ngoãn nghe lời, thỉnh thoảng khóchịu thì sẽ quát lại mẫu thân, rồi sau đó hai người lại bắt đầu cãi nhau ầm ĩ. Nhưng Tống Mạch vẫn nhớ rất rõ, mẫu thân tức giận thì tức giận,tới khi phụ thân phải ra ngoài, đồ đạc mang theo mẫu thân đã sớm chuẩnbị sẵn, đồ ăn thì phụ thân thích ăn cái gì bà sẽ làm cái đó, sẽ khôngbởi vì tức giận mà không quan tâm tới phụ thân.

Có lần Tống Mạchđi ra ngoài cùng với phụ thân, gặp cảnh hai phu thê nhà kia cãi nhau,người vợ kia vừa mắng chồng mình không nên uống rượu, vừa vỗ lưng chonam nhân đó. Phụ thân nhìn thấy cảnh đó, cười nói với hắn bảo: tronglòng nữ nhân có con hay không, đối với con có tốt hay không, đừng nghemiệng nàng nói, mà hãy xem nàng làm thế nào. Có một số nữ nhân nói

năngchua ngoa nhưng lòng lại mềm như đậu hũ, cũng có một số người miệng nóira lời đẹp như hoa nhưng một việc nhỏ cũng không chịu làm vì con, còndặn hắn sau này tìm vợ đừng chỉ nhìn vào khuôn mặt của nữ nhân mà hãycoi trọng tính tình của người ấy.

Trước kia, Thủy Tiên cũng luônmiệng nói thích hắn, Tống Mạch nhận định nàng là một người xấu, không đáng để tâm, cho tới buổi trưa hôm đó, khi nàng mang hai đĩa thức ănchay lại, Tống Mạch mới thật sự tin rằng nàng đối với hắn là có lòng, mặc kệ được bao nhiều.

Nhưng vở kịch trên sân khấu dạy cho hắnmột điều, nữ nhân tốt không thờ hai phu, nữ nhân nên thủ trinh vì namnhân, gặp cảnh bị người xấu khi nhục, thà rằng chết cũng không nguyệnsống mà chịu nhục.

Trước đây Thủy Tiên liếc mắt đưa tình cùng với người khác, hắn đương nhiên xếp nàng vào hàng nữ nhân hư hỏng, cho tớikhi nàng đem một thân trong sạch của mình cho hắn, hắn mới biết đượcnhững hành động kia cũng chỉ do nàng bất đắc dĩ, mới cảm nhận được cáigian khổ của một quả phụ như nàng.

Rồi tới hôm nay, nàng nhảyxuống ở ngay trước mắt hắn chỉ bởi vì nàng bị Lâm Phái Chi nhìn thấyngực. Khi nhảy xuống, nàng còn hét lên nói cho hắn biết, nàng yêu hắn.

Nàng là một nữ nhân tốt, là một nữ nhân không thể nào tốt hơn. Nàng thíchhắn như vậy, chẳng màng hắn tổn thương, chẳng màng chết vì hắn.

Trên đời này sẽ không có ai đối với hắn tốt hơn Thủy Tiên, nhưng trước đó hắn đã đối xử thế nào với nàng?

Mắng nàng, đe dọa nàng, cho dù động lòng rồi cũng e ngại mặt mũi mà không chịu hòa nhã với nàng...

"Thủy Tiên!"

Hắn chạy vội đến bờ hồ, hướng về mặt hồ rộng lớn thét gọi tên nàng.

Không có ai trả lời hắn, chỉ có tiếng thác nước ầm ầm đổ xuống mặt hồ.

Tống Mạch cởi ngay ngoại sam vướng bận, hắn muốn nhảy xuống tìm nàng. Hồnước sâu như vậy, có lẽ nàng sẽ không phải gặp chuyện không may.

Lâm Phái Chi sẽ không đời nào nhảy cả, thấy gã vậy bèn túm tay hắn lại nói: "Ta sẽ đến hạ du tìm xem, nhỡ đâu nàng bị trôi về phía dưới. Tống Mạch, ta với nàng ấy là ngươi tình ta nguyện, vừa rồi chẳng qua chỉ là diễnthêm trò cho phong phú, ta căn bản không hề biết nàng lại để tâm tớingươi như thế, lại càng không biết nàng đang đùa giỡn trò gì, hôm naycho dù nàng gặp chuyện không may, cũng không liên quan gì tới ta,ngươi..."

"Cút!"

Quay đầu lại cho gã đó một nắm đấm thậtmạnh, Tống Mạch nhảy bùm xuống hồ, nhanh chóng lặn xuống dưới. Tốt nhấtlà nàng không nên có việc gì, nếu nàng gặp chuyện không may, hắn sẽkhiến Lâm Phái Chi đền mạng!

Lâm Phái Chi lau máu dính trên khóe miệng, thầm nghĩ thật xúi quẩy, sau đó chạy về phía hạ du.

Việc xảy ra cho tới bây giờ, gã xem như đã hết hy vọng với Thủy Tiên, bất kể trước đó nàng đối với gã thật thật giả giả, trêu đùa cũng được, lợidụng cũng không sao, nhưng giờ nàng chơi lớn như vậy, cho dù nàng có còn sống, gã cũng không nguyện dây dưa với nàng nữa. Sớm biết nàng lại kiên cường khí khái như vậy, cho dù nàng có mỹ mạo tới đâu, gã cũng sẽ không quyến rũ nàng. Nếu chẳng may nàng chết...

Việc này chỉ có một mình Tống Mạch biết, không có bằng chứng, lấy thế lực của Lâm gia, Lâm PháiChi cũng không sợ Tống Mạch tố cáo gã với

quan phủ.

Giờ gã hỗ trợ tìm người là vì một chút lương tâm. Nhưng nếu hơn nữa, ví như tới biệtviện gọi người lại đây giúp thì gã không làm được. Vô duyên vô cớ, vìsao gã lại phải nhiệt tình giúp đỡ như vậy? Việc này nháo cho lớn vàorồi rơi vào tai trưởng bối, gã đừng có hy vọng tiêu dao như bây giờ.

Mặt trời dần xuống núi, sơn cốc trở nên mịt mờ.

Lâm Phái Chi thở hồng hộc chạy tới, vừa đúng lúc trông thấy Tống Mạch nổilên trên hít thở bèn hỏi: "Tống Mạch, ngươi tìm được rồi sao? Ta đã tớihạ du xem qua, không có ai, nhất định nàng còn ở trong hồ."

Tống Mạch nghe được tiếng của gã đó bèn ngừng lại, thấy gã bảo không tìm được người lại lập tức lặn xuống dưới.

Nhìn thác nước cuồn cuộn đổ xuống mặt hồ tung bọt trắng xóa, lại nhìn hồnước càng về xa lại càng bình lặng, Lâm Phái Chi bất đắc dĩ thở dài. Từkhi nàng nhảy xuống cho đến giờ cũng đã gần tới một ngày, nếu nàng còn ở trong hồ, chắc chắn đã chết rồi.

Lâm Phái Chi không muốn vì một người chết mà kéo mình vào nên vội vàng rời đi, suốt đêm chạy về phủ thành.

Một người đi rồi, một người lại lặn xuống đáy hồ tìm người, bên bờ hồ không còn một bóng người.

Trên cành cây cổ thụ cách ven hồ mấy trượng, Đường Hoan khẽ mim cười. Nhânlúc sắc trời càng ngày càng tối, nàng thừa dịp Tống Mạch lặn xuống mànhẹ nhàng đi ra chỗ hồ nước bắt với cửa sông, lặn vào trong nước. Chờtới khi cả người đã ướt đẫm, nàng lại lên bờ lần nữa, nửa người nằm trên bãi sông, bên phải là một tảng đá lớn cản nàng trôi xuống, từ eo xuốngdưới đều chìm trong nước, vờ hôn mê.

Dưới nước đã không thể nào nhìn rõ.

Tống Mạch không thể không trở lên trên.

Xung quanh đều đã tối mịt, bên tai chỉ có tiếng nước ào ào.

Cảm giác lành lạnh từ từ theo hồ nước tràn vào trong cơ thể, lạnh tới đáy lòng.

Nhìn xung quanh mờ tối, Tống Mạch chợt cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết, giống như từ nay về sau trên đời chỉ còn lại có mình hắn.

Vì sao ư?

Hắn vừa mới cảm nhận được tư vị nàng thích hắn mà hắn cũng thích nàng, cònchưa kịp cảm nhận kỹ, tất cả còn chưa bền vững, nàng đã...

Thủy Tiên, rốt cuộc là nàng đã chìm ở dưới đáy hồ nơi ta không thể nhìn thấy hay nàng bị dòng nước cuốn đi rồi?

Không sao cả, không nhìn thấy đáy hồ, ta sẽ đốt đuốc, ta sẽ đi dọc theo bờsông, cho dù cái tìm được là thi thể của nàng, ta cũng sẽ đem nàng vềrồi lấy nàng. Không cần chờ tới kiếp sau, kiếp này ta sẽ lấy nàng.

Nhanh chóng bởi tới bên bờ, không màng thay y phục khô ráo, Tống Mạch nhìnxung quanh, muốn tìm xem gần đó có cái gì có thể nhóm lửa không.

Ánh mắt dứng lại ở nơi giao với cửa sông, chợt dừng lại.

Nơi đó có người!

Tim thình thịch đập loạn, Tống Mạch chạy nhanh tới.

Bên bờ sông bị xói mòn, mái tóc dài của người ấy đều bị gạt hết ra phía sau dập dềnh theo dòng nước, lộ ra cánh tay tuyết trắng cùng hai gò má táinhợt,

đó chính là người hắn đang vất vả tìm kiếm!

"Thủy Tiên!"

Giống như sống lại một lần nữa, Tống Mạch vội vàng bế nàng lên bờ. Từ nhỏ lớn lên ở bên sông, hắn biết làm sao để cứu người ngạt nước, không hề cố kị việc nàng chỉ còn một cái yếm ướt đấm, bàn tay to cứ thế ấn lên, ý định ép nước trong bụng nàng ra.

Trong bụng Đường Hoan căn bản chẳng có tí nước nào!

Bị hắn ấn mạnh như vậy, thiếu chút nữa nàng đã hộc máu!

Vì không muốn bị nam nhân này ấn chết nên nàng kịp thời khụ khụ hai tiếng, từ từ tỉnh dậy. Chỉ có điều, nàng còn chưa kịp mở to mắt, còn chưa kịpnhìn thấy rõ người đâu, cả người đã bị đôi cánh tay cứng rắn như sắt kéo mạnh vào trong lòng. Hắn ôm gấp gáp như vậy, bả vai Đường Hoan bị hắnép đến đau đớn nhưng nàng không hề lên tiếng, cứ yên lặng nghe hắn gọinàng một câu lại một câu, nghe giọng của hắn dần chuyển sang nghẹn ngào.

Đường Hoan cố chịu đựng, nhịn được một lát, rốt cuộc không nhịn nổi.

Trên người nàng rất ấm ướt, trên người hắn cũng ẩm ướt, ôm như vậy chẳngthoải mái chút nào cả! Hơn nữa gió trong sơn cốc rất to, giờ mới làtháng ba, xiêm y thì ẩm ướt mà trúng phải gió thì lạnh lắm chứ!

Nàng không nhịn được mà run rẩy.

"Lạnh à? Nàng chờ một lát, ta lấy xiêm y cho nàng!" Tống Mạch sợ nàng lạnh, bình ổn cảm xúc, định buông nàng ra.

Đường Hoan ôm eo hắn không buông tay, chôn trong lòng hắn, dường như không thể tin được: "Tống Mạch, ta, ta không chết sao?"

Tống Mạch ôm nàng càng chặt, cúi đầu, tay phải dán lên mặt nàng, lau đi nước trên mặt nàng, giọng nói dịu dàng chưa từng thấy: "Không có, nàng không chết, nàng vẫn còn sống khỏe mạnh. Thủy Tiên, từ nay về sau, nàng chính là người của ta, trở về ta sẽ lập tức lấy nàng, nhưng nàng phải đồng ývới ta, sau này không được làm chuyện ngốc nghếch thế này, biết chưa?"

"Nhưng mà Lâm Thiếu gia đã làm vậy với ta..."

"Ta không màng, cho dù là hắn chạm vào ngực nàng, hắn phá hư nàng, ta cũng không màng."

Tống Mạch nhìn vào mắt nàng, sau đó lại vén những sợi tóc ướt đẫm của nàng, tiếp tục hứa hẹn: "Thủy Tiên, sau này chúng ta sống bên nhau, ta nuôinàng, sẽ không bao giờ để nàng phải xuất đầu lộ diện nữa. Nàng yên tâm, ngọc bội nàng làm hỏng của Lâm thiếu gia, ta sẽ đền hộ nàng, trong nhàta còn có 340 lượng bạc tiết kiệm được, ta sẽ bán nhà đi, chúng tachuyển về thôn ở."

Đường Hoan òa khóc nức nở, ôm chặt cổ hắn, "Đủ rồi, có những lời này của chàng là đủ rồi! Tống Mạch, ta không cầnchàng đền giúp ta, trước đây chàng không cần ta, trong tay ta lại khôngcó nhiều bạc như vậy, vì muốn sống yên, ta không thể không đồng ý vớihắn. Giờ chàng nguyện ý lấy ta, ta sẽ bán Mai gia đền lại cho hắn, không cần chàng đưa tiền."

Nàng khóc to như một đứa trẻ, nhưng tronggiọng nói lại tràn ngập thỏa mãn và vui sướng, tâm trạng Tống Mạch cũngthoải mái theo, hắn vỗ về lưng nàng: "Như vậy cũng được, nàng cứ chuyểnthẳng tới chỗ ta. Còn nha hoàn bà vú chỗ nàng..."

"Không cần cácnàng, ta sẽ đưa lại khế ước bán thân cho các nàng ấy, để các nàng ấy đi, hai người chúng ta sống bên nhau, người bên ngoài ai cũng đừng mong xen vào!" Đường Hoan bá đạo quấn quýt hắn, dường như nàng sợ đám nha hoànsẽ cướp hắn đi vậy.

Thấy nàng lộ ra bản tính ương nhạnh, Tống Mạch không khỏi buồn cười, tay dùng thêm lực, ôm nàng càng chặt, "Được rồi, trời đã tối, ta để nàng mặc ngoại sam của ta trước sau đó chúng tatạm thời tìm một chỗ nghỉ đêm, ngày mai lại về."

Đường Hoan ngoan ngoãn ngả vào trong ngực hắn, "Ùm, đều nghe theo chàng."

Thấy nàng toàn tâm toàn ý ỉ lại vào hắn như vậy, Tống Mạch chợt cảm thấy thỏa mãn trước nay chưa từng có.

 \sim

[Không sao cả, không nhìn thấy đáy hồ, ta sẽ đốt đuốc, ta sẽ đi dọc theo bờsông, cho dù cái tìm được là thi thể của nàng, ta cũng sẽ đem nàng vềrồi lấy nàng. Không cần chờ tới kiếp sau, kiếp này ta sẽ lấy nàng.]

Nương vào ánh trăngsáng đầy trời, Tống Mạch nhanh chóng tìm được một sơn động khá nông, đặt nàng ở đó, hắn đi ra ngoài ôm một đống lá khô phủ lên mặt đất, rồi lạiđi ra ngoài tìm cành cây khô dựng ở cửa động, vất vả một lúc cũng nhómđược lửa. Quay đầu lại đã thấy nàng mặc áo của hắn nằm trên lớp lá cây,mặt nàng quay về phía cửa động, một tay giữ chặt áo, trông chẳng khácnào con tằm, chỉ lộ ra cái đầu cùng bàn chân trắng nõn bên dưới.

Xiêm y của nàng còn đang phơi khô bên ngoài, bên trong nàng không mặc cáigì. Mà hắn thì ngoại trừ phía dưới có mặc quần, còn bên trên cũng làngực trần.

Tống Mạch tự giác ngồi ở gần cửa động, quay lưng vềphía nàng nói chuyện: "Nàng nhất định là đói bụng lắm phải không? Tiếclà trời tối rồi, không thể làm mấy món ăn đơn giản, ngay cả xuống nước bắt cá cũng không được."

Đường Hoan mim cười nhìn hắn, "Không đói, ở cùng một chỗ với chàng, chỉ nhìn chàng thôi đã thấy no rồi."

Đây xem như nàng đang đùa giỡn hắn sao?

Mặt Tống Mạch nóng lên, không tiếp lời.

Trước đó hắn quá vui vẻ, cái gì cũng chẳng màng, thể hiện hết nỗi lòng trước mặt nàng. Hắn không hối hận về điều đó nhưng bây giờ hai người ở chung một chỗ, hắn cảm thấy có chút không quen. Giống như chuyện hai người vốn xung khắc như nước với lửa đột nhiên ở bên nhau, sự việc xảy ra quánhanh, khiến hắn chưa kịp thích ứng.

Vậy mà hết lần này tới lầnkhác nàng đều da mặt dày, hắn tức giận mắng nàng, hắn lạnh mặt đối diệnvới nàng, tâm sự của nàng cũng biết được nhưng cuối cùng cũng không thể chống cự.

Ánh lửa hắt lên mặt hắn, tuấn mỹ vô song.

Đường Hoan si mê nhìn hắn, "Tống Mạch, chàng có lạnh không?"

Tống Mạch lắc đầu, nghi hoặc hỏi nàng: "Nàng lạnh à? Để ta đi lấy thêm cành cây, đốt lửa to thêm."

Đường Hoan vội gọi hắn lại: "Không cần, Tống Mạch, ta chỉ hơi lạnh nhưng lạirất sợ hãi, cảm thấy nơi này quá âm trầm. Tống Mạch, chàng lại đây, nằmbên cạnh ta, ta muốn nằm cạnh chàng ngủ."

"Ta..."

"Chàng làm sao cơ?" Đường Hoan liếc xéo hắn một cái sau đó xoay người đưa lưng vềphía hắn: "Chàng đừng nghĩ nhiều, chàng cứ mặc xiêm y vào ôm ta là được. Chàng yên tâm, chuyện đó đau như vậy, ta mới không muốn trêu chọc chàng đâu, chàng có cầu ta ta cũng không đồng ý đâu."

Mặt Tống Mạch đỏ rực, "Ta không nghĩ đến cái kia, nàng đừng hiểu lầm!"

Đường Hoan quay đầu nhìn hắn, rất hoài nghi: "Nếu không nghĩ, vậy chàng vìsao lại chột dạ không dám ôm ta? Tống Mạch, là chính mồm chàng nói muốnlấy ta. Giờ ta đã là người của chàng rồi, vì sao ngay cả ôm ta chàng cũng sợ hãi rụt rè?"

Ánh mắt của nàng quá mức khiêu khích, máunóng trong người Tống Mạch bị kích lên. Hắn nghĩ nếu hắn tiếp tục rụt rè như vậy, về sau chẳng phải sẽ luôn bị nàng trêu chọc đùa giỡn? Nàng là một nữ nhân, là nữ nhân của hắn, vì sao hắn phải e dè nàng? Mà phảingược lại, là nàng e dè hắn mới đúng chứ?

Nghĩ tới đây, hắn bìnhtĩnh quay mặt sang, cúi người nằm xuống, quay cái đầu không thành thật của nàng đi rồi ôm nàng từ phía sau, mạnh mẽ trấn định nói: "Sao ta lạikhông dám ôm nàng? Được rồi, mau ngủ đi, đã mệt mỏi cả một ngày rồi."

Đường Hoan làm sao có thể thành thật ngoan ngoãn ngủ được?

Nàng nắm góc áo lại ngửa người ra, ngửa đầu nhìn hắn: "Tống Mạch, chàng nằmtrên lá cây như vậy, chắc là không thoải mái lắm phải không?"

Tống Mạch nhắm mắt lại, ôm nàng không dám cử động: "Không sao, ta da dày thịt béo, không sợ."

"Nhưng lòng ta rất đau. Hay là như vậy, chúng ta cùng nhau nằm trên áo đi." Đường Hoan vươn tay giữ chặt hắn, sau đó lăn sang bên cạnh một vòng, áosam bên ngoài dải xuống, nàng biến nó thành đệm lót, rồi dịch sang bêncạnh nhường chỗ mình vừa nằm cho Tống Mạch, "Được rồi, chàng mau nằm lên trên đi."

Tống Mạch không nhúc nhích: "Thủy Tiên, đừng, đừng như vậy."

Tuy đã nhắm mắt lại, nhưng hắn biết nàng đã làm gì, càng biết rằng nàngđang trần truồng nằm bên cạnh hắn. Nàng quyến rũ hắn ư? Không phải, hắnđã đồng ý lấy nàng, nàng không cần thiết phải quyến rũ hắn, huồng hồtrước đó nàng cũng nói sợ đau không muốn làm. Như vậy nàng chỉ đơn giảnlà thương hắn. Trong lòng Tống Mạch rất ấm áp, nhưng hắn không thể nằmlên, hắn sợ mình không nhịn được, vừa rồi chỉ bế nàng trong chốc lát, chỉ một suy nghĩ nàng đang trần truồng hiện ra, phía dưới của hắn đã giơ lên, bị hắn dùng chân che giấu.

"Đừng như thế nào cơ?"

Hắn không tới, Đường Hoan chủ động vươn ra, đẩy hắn nằm lên, nàng nhanhchóng ghé vào trên người hắn, hai chân len vào hai chân hắn, mặt dán vào ngực hắn, thở khẽ khàng: "Tống Mạch, người chàng thật nóng, nằm sát bên canh vô cùng thoải mái."

"Thủy Tiên..."

"Ùm, ta đây." Đường Hoan ngầng đầu, cọ cọ lên trên, cố ý ngắt lời hắn, đầu ngả trên vaihắn, tay nhỏ bé nhẹ nhàng xoa má hắn: "Tống Mạch, có phải chàng lại muốn mắng ta là dâm phụ không? Ta thực sự rất thích dán vào chàng như vậy. Chàng biết không, từ sau khi thích chàng, mỗi đêm ta đều tưởng tượng nếu được chàng ôm chặt vào lòng sẽ có cảm giác gì, thật sự là mỗi đêm đều mong muốn. Giờ chàng là nam nhân của ta, ta như vậy là quang minhchính đại, chàng không được mắng ta, không được mắng ta khó nghe như trước nữa."

Nàng đáng thương như vậy. Nhớ tới những lời hắn từngmắng nàng, Tống Mạch vô cùng tự trách, hắn không nhịn được vươn tay raôm nàng, "Không mắng, sẽ không bao giờ mắng nữa."

Đường Hoan mimcười hôn hắn một cái, Tống Mạch muốn nàng quay đầu sang bên cạnh, Đường Hoan không chịu, ngồi dậy, giữ chặt mặt hắn bức hắn

đối diện với mình, "Chàng mở mắt ra, ta muốn nói với chàng một chuyện."

Giọng nóicủa nàng rất mềm mại, ngọt ngào, Tống Mạch không nhịn được nghe lời. Mắt vừa mở đã đối diện với con ngươi đen trong suốt của nàng, ánh lửa lậplòe hắt lên má nàng, tựa như tình ý ngọt ngào đang sôi trào lên.

Đây là nữ nhân của hắn.

Tựa như không tồn tại chút khẩn trương lo lắng nào, Tống Mạch nhìn nàng,hỏi lại: "Muốn nói gì?" Tay ôm lấy eo nàng, vô cùng thân thiết.

Đường Hoan thưởng cho hắn một ánh mắt dịu dàng yêu thương, "Tống Mạch, biết vì sao ta lại thích chàng như vậy không?"

Tống Mạch nghiêm túc nhìn lại nàng, "Vì sao?" Hắn thật sự muốn biết lí do.

Đường Hoan khế cười, đứng thắng dậy rồi lại từ từ ngồi lên đùi hắn, tay kéohắn ngồi dậy, bàn tay nhỏ khế lướt qua cánh tay hắn, cuối cùng dừng lạitrước ngực hắn: "Tống Mạch, có một lần chàng tới hậu viện giết heo, tađã nhìn trộm chàng. Chàng xem, cánh tay chàng cường tráng như vậy, bảvai cũng rộng lớn như vậy, lồng ngực rắn chắc như vậy, lúc ấy ta đãnghĩ, nam nhân này cao lớn cường tráng thế này, nhất định chàng có thể bảo vệ ta, có phải không?"

Vốn đối mặt với nàng đã nổi lên dụcniệm, giờ lại đối mặt với lí do thẳng thắn bộc trực của nàng, Tống Mạchôm nàng vào lòng, vùi đầu vào mái tóc mềm mại của nàng, "Được, sau nàyta nhất định sẽ che chở cho nàng, sẽ không để ai ức hiếp nàng nữa."

"Đúng vậy, ta cũng nghĩ như thế. Hơn nữa, bình thường chàng không hề gần nữ sắc, ta lại càng thích chàng, thích đến nỗi mặt dày đi tìm chàng, bịchàng mắng, bị chàng đuổi, ta oan ức cố ý chọc giận chàng, sau đó chàng càng thêm tức giận không muốn nhìn thấy ta, chàng không biết lúc

đótrong lòng ta khó chịu biết bao nhiêu!" Đường Hoan cắn lên bờ vai hắn,nước mắt tuôn rơi.

Tống Mạch cực kì hối hận, "Ta sai rồi, ta sai rồi, nàng cắn đi, cắn đến khi nào trút hết giận mới thôi."

"Ta cũng muốn nhưng ta lại không nỡ làm thế với chàng."

Đường Hoan ngầng đầu, trong mắt lập ló ánh nước, vô cùng đáng thương nhìnhắn: "Tống Mạch, lần đó ta hôn chàng, chàng không tình nguyện. Giờ tamuốn chàng hôn ta, cam tâm tình nguyện."

Hô hấp Tống Mạch nhất thời loạn lên, "Ta..."

Đường Hoan nhắm mắt lại, nước mắt chảy dài.

Tống Mạch cực kì đau lòng, không chút nghĩ ngợi, bắt đầu dán môi lên.

Hắn không hề biết cách hôn, chỉ biết dán môi nàng không nhúc nhích. ĐườngHoan ôm chặt cổ hắn, tốt bụng dạy hắn, dạy hắn làm thế nào mút lấy cánhmôi đối phương, làm thế nào dùng đầu lưỡi mơn trớn đối phương, làm thếnào len đầu lưỡi vào dụ dỗ đối phương tìm bắt, dây dưa lẫn nhau. TốngMạch học rất nhanh, nhanh tới mức khiến nàng giật mình, bàn tay to giữchặt gáy nàng khiến nàng không còn đường chạy trốn, hôn nàng tới khinàng không tài nào thở được nữa.

Tới khi hắn rốt cuộc cũng buôngnàng ra, Đường Hoan chỉ biết ngã vào trong lòng hắn, thở hồn hển chẳngkhác nào một con cá bị tách ra khỏi mặt nước. Hắn muốn rời đi, nàng lại cố sức nâng cánh tay hắn lên, ấn đầu hắn ý bảo hắn hãy hôn lên cổ nàng, rồi lại bảo hắn tiếp tục đi xuống, "Tống Mạch, hôn ta đi, ta muốn chànghôn nơi này, xóa sạch dấu vết của hắn đi..."

Tống Mạch làm theo mong muốn của nàng.

Nhớ tới tình cảnh nàng bị Lâm Phái Chi đè trên tảng đá, hắn hôn cắn chẳngkhác nào mãnh thú, giống như muốn ăn nàng sạch sẽ, ăn đến no bụng, làmcho người bên ngoài chẳng thể nào mơ ước.

"Nhẹ chút nhẹ chút... rm, chính là thế này, đúng là nơi đó, mút mạnh một chút..."

Đường Hoan tựa vào ngực hắn, bàn tay to của hắn đỡ sau lưng nàng, đầu ngửa ra sau, ưỡn bộ ngực căng đầy lên, mặc nam nhân này bữa bãi tàn sát tráiphải, chỉ khi nào hắn làm nàng đau quá mức nàng mới ngọt ngào chỉ bảohắn.

Một người bị đè xuống nằm trên tấm đệm áo, một người phủ lên trên. Càng hôn hắn lại càng muốn nhiều thêm, tới khi Đường Hoan đẩy hắn nằm xuống, Tống Mạch cũng không có lấy nửa điểm chối từ, chỉ ôm chặtlấy nàng, "Có phải sẽ làm nàng đau không?"

Đây là dịu dàng quan tâm trước nay hắn chưa từng có.

Trong lòng Đường Hoan chợt dâng lên cảm giác trìu mến, thở gấp nói với hắn: "Chàng đừng động, để ta từ từ đón nhận chàng, chờ tới khi ta nói có thể, chàng mới được động, có được không?"

"Được." Thanh âm Tống Mạch khàn khàn, không nghĩ tới cảm giác bên dưới, cắn vành tai nàng.

Đường Hoan thoải mái quay đầu sang bên cạnh, do dự tiến tới, cẩn thận ngồi xuống.

Không phải là lần đầu tiên, lại có màn mở đầu rất dài từ trước, bên trongnàng đã sớm làm tốt công tác chuẩn bị nghênh đón hắn, chỉ sau một chútngắn ngủi khó chịu, Đường Hoan không nhịn được nhanh hơn, trong miệngngâm nga thành tiếng.

Không cần hỏi cũng biết là nàng đang rất thoải mái.

Tống Mạch không cần băn khoăn nữa, hắn gầm nhẹ một tiếng, bàn tay to cầm lấy chân nàng, chỉ trong chốc lát đã áp nàng nằm xuống dưới, hắn quỳ gốitrước người nàng, tách hai chân nàng ra, vội vàng tiến vào.

Lửa nóng bùng lên, cả hai quấn quýt cùng một chỗ.

Trên vách động, bóng dáng cả hai lồng vào nhau cử động mãnh liệt, biến hóacác loại tư thế, nóng rực giống như muốn so cùng với ngọn lửa ngoài cửađộng. ngọn lửa bị khiêu khích, càng cháy càng to, phát ra tiếng láchtách nhưng cũng không thể nào so với tiếng thở dốc yêu kiều liên tụckhông ngừng trong sơn động được.

Hình bóng trên vách động tựa như khiêu khích, ngọn lửa không cam lòng. Nó không cam lòng càng cháy càngvượng. Cho tới khi củi gỗ ngày càng ít, tro tàn ngày càng nhiều, ngọnlửa ngày càng suy yếu, bóng dáng trên vách động ngày càng bị bóng tốidần dần nuốt chửng hết, ngọn lửa mới cảm thấy mỹ mãn mà phát ra mộttiếng tách nhỏ, hóa thành từng đợt khói mỏng, đồng quy vu tận cùng cáibóng trên vách động.

Vì thế, ánh trăng không thể nào chiếu vào trong sơn động, chỉ còn đôi nam nữ phát ra tiếng vang ái muội.

Đường Hoan cảm nhận được ánh sáng trắng, nàng giống như trước đây muốn đâmcho hắn một nhát cuối cùng, nói cho hắn biết chẳng qua nàng chỉ đang dối gạt hắn mà thôi. Cũng không biết nói làm sao vì lần này Tống Mạch hungmãnh khác thường. Nàng bị hắn đè chặt xuống, bị hắn bắt phải thừa nhậnhắn từ đằng sau, không đẩy được hắn, vừa mới phát ra một tiếng đã bị một cú thúc sâu của hắn phá vỡ.

"Tống...A..."

Đường Hoan khôngcam lòng, nàng không cam lòng để yên cho Tống Mạch cứ thể hưởng thụ tưvị giao hòa ngọt ngào cùng với nữ nhân. Cơ thể hắn khiến nàng thoải máikhông cách nào khống chế được, dù sao việc này cũng là đôi bên cùng cólợi, hắn mạnh mẽ, nàng mới có thể hưởng thụ càng nhiều, nhưng nàng muốnkhiến cho lòng hắn khó chịu, muốn ngay tại thời khắc cuối cùng cho hắnbiết tình yêu của hắn chẳng qua chỉ là một trò đùa.

"Tống, ta...ta muốn..."

Nàng cắn răng không cho phép bản thân hưởng ứng, muốn để hắn lật nàng lại,để nàng dễ dàng nói thắng vào mặt hắn, nhìn vẻ mặt khiếp sợ của hắn.

"Nàng muốn, ta sẽ cho nàng!"

Tống Mạch lại hiểu lầm ý của nàng, bàn tay to ghìm chặt eo nhỏ của nàng, mạnh mẽ đâm vào, đâm đến nơi sâu nhất, đem tình yêu ngập tràn của mìnhbằng một phương thức khác giao hết cho nàng, thuận tiện đưa nàng lên cao triều.

"Ngươi..."

Đường Hoan muốn mắng hắn là đồ chết tiệt, đáng tiếc chùm sáng trắng đã không cho nàng cơ hội, khi nàng còn chưakịp thở đã phủ lên nàng.

Tống Mạch, người là đồ chết tiệt...

Nàng còn chưa từ bỏ ý định chửi bới, cho dù chính nàng cũng không nghe được lời mình nói.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 41: Ngực Phẳng

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Khi Đường Hoan khôi phục lại ý thức, thiếu chút nữa bị mắc ói mà chết.

Ngôi miếu đổ nát phủ đầy tro bụi, trên mặt đất tỏa ra mùi rơm rác khó ngửi, ở xa xa nàng còn nhìn thấy một thứ mà nàng không bao giờ muốn nhìn lạilần thứ hai...

Không kịp tìm hiểu xem trí nhớ của thân thể này ra sao, nàng vội bịt kín miệng xông ra ngoài.

Bên ngoài mặt trời chói chang rọi thẳng xuống, luồng không khí nóng rực như thiêu đốt xung quanh, dường như muốn cắn nuốt vật còn sống duy nhất ở đây là nàng. Đường Hoan chạy một hơi tới bìa rừng, dựa vào thân cây thở dốc. Thở hồn hà hồn hền, tứ chi vô lực trượt trên mặt đất, cái bụng đói kêu lên những tiếng rột rột.

Dường như đã lâu lắm rồi không còn bị đói như thế này nữa.

Đường Hoan khó chịu ôm bụng, vừa cúi đầu xuống, mới phát hiện xiêm y trênngười rách tả tơi, hai tay nhỏ bé đen thui, dùng sức kì một cái, kì ramột lớp bùn dày.

Xa xa thấp thoáng tiếng nước chảy, Đường Hoankhông chút do dự chạy theo tiếng nước, trong lòng rên rỉ không thôi.Không cần nghĩ, đơn giản chỉ nhìn vào trang phục trên người, nàng đoáncó lẽ đây chính là giấc mộng thảm nhất của nàng.

Thật vất vả mới được làm phu nhân, chớp mắt một cái đã biến thành ăn mày rồi!

Ở trong sông kỳ kỳ cọ cọ ba bốn lần, đổi ba bốn chỗ ngược dòng, cho tớikhi làn da bị nàng chà xát đỏ cả lên, Đường Hoan mới ngã ngồi ở một chỗsau tảng đá, nghiêng người bên bờ sông, ở trong bóng râm nhắm mắt trầmtư.

Lần này, nàng là người câm!

Người câm đấy!

Đường Hoan oán hận xọc tay vào bờ cát, buộc chính mình xem nhẹ sự thực này, tiếp tục nhớ lại.

Người câm này cũng coi như là một tiểu khất cái thông minh, biết nữ giả namtrang xen lẫn trong đám lưu dân, chạy trốn thẳng tới Giang Nam đông đúc và giàu có này. Phía trước đi thêm ba dặm nữa chính là một thị trấn nhỏ, tiểu khất cái định ở trong ngôi miếu đổ nát ngủ trưa, buổi chiều mát mẻ hơn một chút thì lại đi vào trong huyện xin cơm. Trước mắt mặc dù đã vào thu, nhưng tháng Bảy nắng to, nắng gắt cuối thu vẫn cực kì chóichang.

Về phần họ của tiểu khất cái thậm chí tên là gì, bản thânnàng cũng không nhớ rõ, chỉ biết là dáng vẻ mình đại khái khoảng mườilăm sáu tuổi...

Đợi chút, mười lăm mười sáu tuổi?

Đường Hoan ngồi bật dậy, nhìn xuống dưới ngực.

Nhìn xong rồi, nàng không cam lòng lấy tay bóp bóp...

Hai cái bánh bao bẹp này, thực sự là mười lăm mười sáu tuổi ư?

Làm sao có thể! Tiểu ni cô Cẩm Chi cũng ở độ tuổi này, bộ ngực không kháclắm với nàng lúc đương thời, đều là hơn hắn người khác!

Nếu không phải là tiếng người câm kêu ra quá khó nghe, Đường Hoan rất muốn ngửa mặt lên trời mắng to ba tiếng!

Nàng có thể không quan tâm tới biệc bị câm, nữ nhân thôi, chỉ cần dáng người đẹp, quyến rũ nam nhân cũng không khó gì. Nhưng... nhưng bây giờ, lấy cơthể nhỏ bé khô cắn này, thoạt nhìn trông như thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, mắt Tống Mạch có mù mới muốn xuống tay với nàng ấy?

À, đúng rồi, Tống Mạch ở đâu?

Đường Hoan gắng gượng trấn định lại, không biết làm sao cho dù nàng nghĩ như hế nào, trong trí nhớ cũng không có sự tồn tại của Tống Mạch.

May mắn có kinh nghiệm từ giấc mộng tiểu ni cô, Đường Hoan nhìn về phía tiểu trấn trước mắt, Tống Mạch, hắn là ở nơi đó đi?

Một tháng nói ngắn không ngắn lắm nói dài cũng không dài lắm, Đường Hoankhông muốn lãng phí thời gian, liền giặt sạch một thân y phục rách rướicủa tiểu khất cái phơi khô dưới mặt trời, lại chà xát mấy cọng cỏ dạilấy nước bôi lên mặt, che dấu khuôn mặt vẫn còn trắng mịn của nguyênthân, trên quần áo cũng chỉnh trang lại một chút, thế này mới ôm bụng đi về phía trong thành.

Một nam nhân bề ngoài còn đẹp hơn cả nữnhân, nhưng có thể rêu rao khắp nơi được hay không, còn phải xem thânphận của hắn là gì.

Nàng bây giờ là một tên ăn mày, một tiểu ănmày không nơi nương tựa, với dung mạo này, không cần biết là nam hay nữ, để người ta theo dõi chắc chắn sẽ không có kết cục tốt, hơn nữa nếuphục hồi lại thân nữ tử thì càng nguy hiểm hơn. Đường Hoan không phải là một tiểu nha đầu cái gì cũng không hiểu, tự bảo vệ mình như thế nào, nàng vô cùng am hiểu. Trong thành vàng thau lẫn lộn, trước khi tìm được nơi trú chân an ổn, nàng vẫn nên giả trang làm một tiểu khất cái lôithôi trước đã, tránh cho rước tới phiền phức không cần thiết.

Sau khi vào thành, Đường Hoan không làm gì khác, tới trước cửa sòng bạc vavào một người, "tiện tay" móc luôn túi bạc của người đó. Đã có tiền

đếnđánh bạc, vậy trong nhà khẳng định không thiếu mấy lượng bạc lẻ này,thay vì thua bởi người khác, không bằng phát thiện tâm tiếp tế tên khất cái đáng thương là nàng đi.

Có tiền, Đường Hoan đi bộ dọc theocon phố chính, vừa âm thầm lưu ý người bên cạnh nói chuyện, xem có thểnghe được một chút tin tức nào về Tống Mạch hay không, vừa nhìn chẳmchẳm cửa hàng hai bên đường. Tin tức còn chưa nghe được, một cửa hàng vảo đã đập thắng vào mắt.

Đường Hoan muốn mua trang phục nữ, nhưng nhìn nửa bộ ngực phình ra ngoài của mụ già bên cạnh một chút, lại nhìn nơi đó của mình một chút, nàng không có mặt mũi nào mặc y phục của nữ nhân cả.

Dưới ánh mắt ghét bỏ của chưởng quầy, Đường Hoan chọn một bộ trang phục nam bằng vải mịn, thuận tiện thay luôn ở chỗ thử trang phục của cửa hàng, khi đi ra, biến hóa nhanh chóng, lập tức trở thành một thiếu niên tuấn tú. Mặc dù xiêm y mộc mạc, nhưng thấy ngũ quan tuấn mỹ cộng thêm khí độ thượng thừa của nàng, chưởng quầy lập tức nhận định vị tiểu ca này là một công tử gặp phải trắc trở, thái độ trở nênân cần ngay.

Đường Hoan cho chưởng quầy thêm ít tiền, rồi khoatay múa chân nhờ hắn mang giấy bút tới, sau đó hỏi hắn có biết người tên Tống Mạch không. Điểm ích lợi duy nhất đối với nàng trong 9 giấc mộng,đó là Tống Mạch vẫn luôn tên là Tống Mạch, tiện cho nàng hỏi thăm.

Được thêm bạc, chưởng quầy cũng không thèm để ý khách nhân là điếc hay câm, thao thao bất tuyệt không ngừng.

Đường Hoan mặt không chút thay đổi lắng nghe, nghĩ thầm tốt xấu gì Tống Mạch cũng có nghề nghiệp tử tế trong mộng này.

Tổ tiên Tống gia có nghề làm đèn lồng.

Cái gọi là ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên. Dựa vào Tống gia đời đời trau dồi ra tay nghề tốt, đèn lồng Tống gia ở phủ thành chính là số một, từng nhiều lần đoạt giải nhất ở hội hoa đăng Nguyên Tiêu Trung Thu. Có lần tri phủ mới nhậm chức khen ngợi đèn lồng Tống gia xảo đoạt thiên công, Nguyên Tiêu năm sau cho đem một đôi đèn lồng làm cống phẩm tiến cung. Thánh thượng nghe nói có quan viên đưa đèn lồng làm cống phẩm, trong lòng tò mò, đến khi thấy đèn lồng chế tác tỉ mỉ của Tống gia, mặt rồng cực kỳ vui mừng, hạ chỉ tại chỗ, lệnh cho nguyên tiêu hàng năm Tống gia đều phải dâng lên một đôi đèn lồng.

Từ đó, Tống gia một lần hành động mà thành danh, quan lại quyền quý đến đặt làm đèn lồng nối liền không dứt.

Tống gia cũng không bởi vậy dương dương tự đắc, vẫn canh giữ ở huyện thànhnhỏ này, tuyển bốn năm học đồ, tộc nhân Tống gia mỗi tháng chỉ làm bađôi đèn lồng, làm xong rồi, ai tới đặt làm cũng đều phải chờ tới thángsau, theo thứ tự mà làm. Học đồ Tống gia được gia chủ chỉ dạy, tay nghềcũng thuộc loại thượng thừa, mấy nhà giàu vì không muốn xếp hàng chờ quá lâu, liền giảm yêu cầu xuống, dù sao lấy ra cũng mang tiếng là Tống gia làm, cũng đều có thể diện. Như vậy, cửa hàng đèn của Tống gia làm ănrất thịnh vượng.

Đến đời Tống Mạch, phụ thân hắn mất sớm, là tổphụ hắn nuôi lớn hai anh em Tống Mạch. Trưởng tử Tống Khải tiếp nhận gia nghiệp, con thứ Tống Mạch vì thiên phú thông minh, tổ phụ đưa hắn tớitrường quan đọc sách, năm vừa rồi mới mười tám tuổi đã trúng liền tamnguyên (chỉ việc liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên), nên được Thánh thượng phong làm Trạng nguyên. Chỉ cóđiều, ngay khi Tống Mạch chuẩn bị xong xuôi đến Hàn Lâm viện nhậm chức, chợt nghe tin dữ huynh trưởng bạo bệnh. Lúc này Tống Mạch xin Thánhthượng cho từ quan, nói rõ phải về nhà thay vi huynh giữ đạo hiếu, ngoài ra còn kế tục tổ nghiệp.

Đường đường là Trạng nguyên lang lạiphải về nhà làm đèn lồng, Thánh thượng không nỡ để ngọc sáng ở nơi tốităm. Tống Mạch lại nói triều đình nhân tài đông đúc, không thiếu mộtngười như Tống Mạch hắn, nhưng Tống gia làm đèn là tay nghề tổ truyền,không nên bị tuyệt hậu trong tay hắn. Lời nói khẩn thiết, Thánh thượngkhen ngợi nhiều, lại bởi vì thưởng thức tài thi họa của Tống Mạch, liềnlệnh cho Tống Mạch sau khi học thành, đèn lồng Tống gia dâng lên đều sẽdo Tống Mạch làm, ban thưởng tên "Trạng nguyên đăng".

Ba năm sau, Tống Mạch học thành, trình lên đôi Trạng nguyên đăng đầu tiên. Thủ công tinh xảo lại thêm văn nhã, Thánh thượng khen không dứt miệng. Danhtiếng Tống Mạch lập tức lan truyền, tuy thợ thủ công không được đề cao, nhưng bởi vì dung mạo hắn tựa như Phan An, tài danh lan xa lại có được Thánh tâm, không ít danh môn khuê tú đều có ý tới kết làm liền cành.

Tống Mạch lại tuyên bố trước mắt không nói đến chuyện hôn sự, một lòng làmđèn, uyển chuyển khước từ biết bao mối hôn sự tốt đẹp, một lần kéo dàinày kéo đến sáu năm.

Nói một tràng dài, chưởng quầy khát nướcuống trà, sau đó cười tủm tỉm hỏi Đường Hoan: "Tiểu huynh đệ, chẳng lẽngươi cũng là đến bái sư sao?"

Đường Hoan nhíu mày, mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Tốt cho một đôi mắt biết nói!

Chưởng quầy ở trong lòng khen ngợi một tiếng, giải thích cho nàng. Thì ra từ năm trước sau khi Tống Mạch thu một đệ tử tự mình chỉ dạy, năm nay lại muốn thu người thứ hai rồi, ngay ngày mai sẽ chọn người. Bởi vì người muốn bái sư quá nhiều, nên hắn sắp xếp ba cuộc thi, cuối cùng phải trồ hết tài năng mới có thể bái sư.

Đường Hoan đề bút hỏi hắn có thu đệ tử nữ hay không.

Chưởng quầy cười to: "Đương nhiên là không, thứ nhất không có nữ tử sẽ họcloại tay nghề này, thứ hai... Khụ khụ," chưởng quầy hạ thấp thanh âm, cúi người nói nhỏ: "Tiểu huynh đệ, ngươi không biết chứ, Tống Mạch nhiềunăm không thành hôn, trong nhà đừng nói đến nha đầu thông phòng, ngay cả đầu bếp nấu cơm cũng đều là nam, hơn nữa năm đó hắn một hơi từ chốinhiều mối hôn sự tốt như vậy, còn có người đồn đãi rằng Tống Mạch khôngthích nữ tử, chỉ thích long dương."

Nói xong, còn ý vị sâu xa nhìn nàng một cái.

Đây là cảm thấy nàng có thể lọt vào mắt Tống Mạch sao?

Mới bắt đầu Đường Hoan chỉ cảm thấy buồn cười, cười mãi đột nhiên trong đầu nảy ra một suy nghĩ. Nàng tin rằng trong mộng thân phận của nàng vớithân phận của Tống Mạch nhất định có liên quan với nhau, có phải bởi vìgiấc mộng này Tống Mạch thật sự thích nam nhân cho nên nàng mới có mộtcơ thể tồi tàn đến thế này?

Lên tiếng hỏi vị trí của cửa hàng đèn Tống gia, Đường Hoan vừa đi vừa suy nghĩ.

Tính toán mãi thì vẫn chỉ là: nếu muốn tiếp cận Tống Mạch, chỉ có thể làm học đồ của hắn.

Có lẽ, là vì để tiện cho nữ giả nam trang, mới để cho ngực của nàng dẹp như vậy?

Đường Hoan suy nghĩ một chút, vẫn là cảm thấy ý đẳng sau đáng tin cậy hơn một chút, nếu như thực sự Tống Mạch thích nam nhân, nàng nữ giả nam trangcũng vô dụng thôi? Còn có chuyện đó, nàng một người phụ nữ muốn cườnghắn, không có cái kia, bị hắn hái chỗ đó? Nằm mơ đi!

Hừ, cho dù Tống Mạch thích nam nhân, nàng cũng muốn làm cho hắn chuyển sang thích nữ nhân!

Không để ý một cái đã đến cửa hàng đèn.

Trước cửa bày một cái bàn, có tiểu nhị ăn mặc kiểu nam tử ngồi ở chỗ đó, đang đề bút ghi danh tên họ.

Nhìn đội ngũ thật dài kia, Đường Hoan trợn tròn mắt, đây đã là ngày cuối cùng rồi, người báo danh tại sao vẫn còn nhiều như vậy!

Nàng vội vàng chạy tới.

Xếp trước nàng là một người cao lớn, nghe thấy tiếng động liền xoay người, cúi đầu, quét mắt liếc qua nàng một cái, hừ nhẹ một tiếng rồi quay trởlại.

Đường Hoan mặc kệ hắn.

Nàng cũng không lo lắng thânphận bị vạch trần. Người câm sẽ không thể nói được, người bên cạnh càngkhông thể căn cứ vào giọng nói mà phán đoán nàng là nam hay nữ, mà vớithân thể nữ giả nam trang lép kẹp này, báo bớt đi hai tuổi, yết hầu thìcó thể nói là chưa trưởng thành nên còn chưa phát triển, dung mạo môihồng răng trắng cũng có thể quy về giống của cha mẹ tốt. Như vậy, chỉcần nàng khẳng định mình là nam, chỉ cần nàng khi giơ tay nhấc chân chú ý một chút, thì những người đó sẽ không hoài nghi nàng, nhiều nhất chỉkhen nàng đẹp như một cô nương thôi.

Mặt trời đỏ dần lặn về tây, trời sắp tối rồi, cuối cùng cũng đến lượt nàng.

Nếu không đến lượt nàng, Đường Hoan cũng sắp chết đói. Vừa rồi vội vàng hỏi thăm tin tức, đã quên ăn cơm trước, thật sự là quá sai lầm.

"Được rồi, được rồi, ngày báo danh cuối cùng cũng kết thúc, không đến lượt cứ trở về trước đi, chờ sau này khi ông chủ lại tuyển đệ tử, mọi người nếu còn muốn bái sư, nhớ phải đến sớm nhé!" Tiểu nhị cười hớ hớ hét to.

Đáng tiếc cho dù hắn có cười tươi như hoa, cũng không có ai vỗ tay ủng hộ.Những người này đã xếp hàng đợi cả nửa ngày nhưng vẫn ra về tay không,ví như gã cao lớn xếp trước Đường Hoan, tất cả đều bước lên, ngăn tiểunhị lại không cho hắn vào cửa, buộc hắn ghi danh hết cho mọi người mớicho đi.

Tiểu nhị cũng không phải là loại vô dụng, liền quay đầu gọi người ở bên trong đi báo quan, nói ở đây có ác dân làm loạn.

Quan hệ của Tống gia với quan phủ vẫn luôn không tệ, người gây loạn vừa nghe thế, vội vàng giải tán.

Tiểu nhị sửa sang lại quần áo, mắng một câu, xê bàn ra định đi vào.

Hai bàn tay nhỏ bé lại đặt ở trên bàn, tiểu nhị ngẩng đầu, chống lại một đôi mắt đen bóng tràn đầy cầu xin.

Đường Hoan chỉ vào danh sách hắn thu vào trong người, ý tứ lại vô cùng rõ ràng.

Tiểu nhị lấy lại tinh thần, thử thăm dò hỏi: "Ngươi không thể nói chuyện? Mà vẫn muốn làm học đồ?"

Đường Hoan gật đầu.

Tiểu nhị cười giễu cợt: "Câm điếc còn muốn đến bái sư, về nhà đợi đi thôi!" Sau đó kéo cái bàn ra muốn đi vào.

Đường Hoan ôm lấy thắt lưng hắn, không cho hắn đi.

Tiểu nhị lảo đảo một cái, bàn chân đụng vào cửa, phát ra tiếng bộp, tay hắncũng bị đè xuống, hắn bị đau đến nhe răng nhếch miệng."Rầm rầm" mộttiếng cái bàn bị đổ xuống, hắn bắt được tay Đường Hoan muốn đẩy

nàng ra: "Giỏi cho tên câm nhà ngươi, nói tử tế với ngươi mà ngươi còn động tayđộng chân, xem xem ông đây dạy dỗ ngươi thế nào!"

Đường Hoan đã đói bụng cả ngày trời, làm gì có hơi sức chứ, tiểu nhị kéo một cái, liền quăng nàng ra ngoài. Nhưng Đường Hoan đã sớm ngắm được phương hướngtốt, nhờ lực đạo của hắn, nhào thắng vào trong cửa hàng, lảo đảo xônglên phía trước mấy bước, rốt cục vẫn không kìm được thế công, đổ nhào về phía trước.

"Cẩn thận."

Mắt thấy sắp ngã xuống đất, bên cạnh bỗng vươn ra một đôi tay, giữ chặt bả vai nàng nhấc lên, sau đó là xách cả người lên.

Đường Hoan kinh ngạc ngầng đầu.

Trên người Tống Mạch mặc một bộ thanh sam, làn da như ngọc, con mắt như sao, tuấn dật tựa như tiên giáng trần.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 42: Sờ Tay

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Sau khi Tống Mạch đỡ Đường Hoan dậy liền thu tay về, xoay người hỏi tiểu nhị: "Sao lại thế này?"

Hắn nói năng thận trọng, còn chưa lớn tuổi, mà trên người đã có khí chấtnghiêm nghị không giận mà uy, các sư phụ lớn tuổi trong cửa hàng đềukính trọng hắn, còn trẻ tuổi như tiểu nhị thì vừa kính vừa sợ. Bởi vậyhắn vừa xuất hiện, tiểu nhị đã thu hồi ngay dáng vẻ ương ngạnh vừa rồi,cung kính đứng ở cửa, buồn bực đáp lại: "Ông chủ, tiểu tử này tới muộnkhông kịp báo danh, cầu xin con ghi danh cho nó, con không muốn vì nó mà làm hỏng quy củ, nó liền ra tay cản trở con."

Tống Mach liếc hắn một cái, sau đó ánh mắt lai đưa về phía Đường Hoan.

Đường Hoan không đợi hắn mở miệng liền quỳ xuống, ngón tay chỉ về phía hàngđèn lồng treo trên kệ, ánh mắt kiên định nhìn Tống Mạch.

Tiểu nhi ở một bên nhỏ giong nhắc nhở: "Ông chủ, nó là người câm."

Tống Mạch "Ùm" một tiếng, thấy thân mình Đường Hoan yếu ớt, hai má gầy tóp,nhíu mày hỏi nàng: "Ngươi tới bái sư, người trong nhà có biết không?"

Đường Hoan lắc đầu, chỉ chỉ lên trời, cụp mi mắt, nước mắt liền rơi xuống.

Tống Mạch ngầm hiểu. Thấy thiếu niên thân bị tàn tật mà song thân đều mấthết, không giống như trước kia có người cũng chặn đường như vậy liềnđuổi thẳng họ đi, ra hiệu Đường Hoan cho đứng lên trước, "Cho ta xem tay của người."

Năm đó khi sư phụ thu nàng làm đồ đệ cũng từng xemtay của nàng, Đường Hoan đoán chừng chọn đồ đệ đại khái đều phải trảiqua một cửa này chăng? Nên ngoan ngoãn đưa tay ra. Sư phụ hay xoi móibắt bẻ như vậy cũng phải khen nàng xương cốt đẹp đẽ hiếm thấy, nếu chỉxem tướng tay, chắc nàng vẫn được Tống Mạch coi trọng chứ?

Tống Mạch là một người bình thường, làm sao có thể biết được chuyện sờ xương xem tướng, hắn chẳng qua là muốn xem hình dạng bàn tay của thiếu niênnày. Đợi Đường Hoan vươn tay ra, hắn cúi đầu nhìn xuống, thấy ngón taynàng mảnh nhỏ thon dài, thoạt nhìn có vẻ rất linh hoạt, thầm khen một tiếng, sau đó cầm bàn tay phải của nàng ấn lên đốt ngón tay, mềm mại không xương. Hắn có chút kinh ngạc, làm cái nghề này, ngón tay cứng tuyệt đối không được, nhưng một người nam nhân bình thường sao lại cómột đôi tay như vậy...

Hắn buông nàng ra, căn dặn tiểu nhị: "Ghitên của hắn lại đi." Nói xong xoay người đi ra. Hắn rất vừa lòng với tay của thiếu niên này, nhưng có thể kết làm thầy trò hay không, còn phảixem biểu hiện của hắn vào ngày mai.

Đường Hoan nghi hoặc nhìnbóng dáng nam nhân rời đi, lại cúi đầu nhìn tay mình một chút. Sờ taymột chút đã cho nàng tư cách tham gia tỷ thí, Tống Mạch này không phảilà thích trai đẹp thật đó chứ?

"Còn thất thần làm cái gì, người tên là gì, người ở đâu..." Tiểu nhị trợn mắt nhìn Đường Hoan một cái, cúingười ghé vào bàn, lớn tiếng hỏi nàng.

Đường Hoan đi tới, cướp lấy bút của hắn, ở trên danh sách viết xuống tên mình: Dư Ngũ.

Hết lần này, còn lại năm lần nữa thôi.

Rời khỏi cửa hàng đèn, Đường Hoan đặt chân ở một nhà trọ, lúc ăn cơm chiều, đúng lúc xung quanh có người nhắc tới Tống Mạch, nàng cố ý ăm chậmlại, lắng tai nghe ngóng.

Thì ra đây là lần đầu tiên Tống Mạchcông khai tuyển đồ đệ. Đại đệ tử Phó Ninh là hắn nhận khi đang đi dulịch, năm nay vừa tròn mười bảy tuổi, nhỏ hơn Tống Mạch mười tuổi. Bởivì Phó Ninh cũng có một dung mạo rất đẹp, nên rất nhiều người đều hoàinghi hai thầy trò này có quan hệ không đơn giản.

Đường Hoan đangđịnh uống rượu, nghe đến đó, chợt nhớ tới động tác sờ tay nàng lúc trước của Tống Mạch, không khỏi lắc đầu bật cười. Chỉ cần dựa việc sờ taynày, rất dễ nhìn ra đối phương có tâm tư khác hay không. Giống như LâmPhái Chi sờ tay nàng, rõ ràng là muốn khiêu khích nàng, nhưng Tống Mạchsờ tay nàng, trừ độ ấm của đầu ngón tay hắn, nàng không cảm thấy có cáigì khác thường cả.

Nhưng thế này cũng không thể kết luận Tống Mạch không thích nam nhân, có lẽ chẳng qua là hắn không nhìn trúng nàng thôi?

Ăn uống no đủ, lại nghe nói Tống Mạch tuyển chọn đều là người chưa từnghọc làm đèn lồng, Đường Hoan an tâm đi ngủ. Một đám dân chúng bìnhthường, chỉ cần không thi thi từ ca phú không thi tay nghề làm đèn, nàng tự tin có thể thắng được.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào một người hat xoi mói như sư phụ, cũng chỉ chọn duy mình nàng làm đồ đệ.

Buổi sáng ngày tiếp theo, trước cửa hàng đèn của Tống gia chật như nêm cối, ước chừng hơn một ngàn người, đều là thanh niên tầm hai mươi tuổi trởxuống. Trừ muốn bái sư, còn có tụ tập lại đây xem náo nhiệt.

Đường Hoan nhìn từ xa, nàng thật ra cũng muốn xem xem Tổng Mạch chọn đồ đệ như thế nào.

Rất nhanh, cửa hàng mở ra, một nam tử cao gầy mặc trường bào cổ tròn màuxanh ngọc đi ra, tuổi chừng mười bảy mười tám tuổi, mắt phượng mi dài,khóe môi mỉm cười.

Tốt cho một mỹ nam tử có phong độ!

Ánh mắt Đường Hoan sáng lên, có chút hối hận không chen lên phía trước.

"Mọi người yên lặng một chút," Phó Ninh đứng giữa cửa, cao giọng lên tiếng,thanh âm trong trẻo: "Gia sư có nói, một trăm người cùng một lúc thamgia tỷ thí trận đầu, mỗi lần chọn ra năm người. Người được chọn đếnphòng bên cạnh chuẩn bị trận thứ hai, những người không được chọn xin tự rời đi. Bây giờ mời mọi người xếp hàng tử tế, một trăm người nhóm đầutiên chờ trong sân này."

Làm đại đệ tử của Tống Mạch, lời nói của Phó Ninh rất có trọng lượng, những người phía trước nhanh chóng xếphàng xong, chỉ có những người xa xa phía sau len lén nói thầm, lén phỏng đoán xem rốt cuộc là thi cái gì.

Một trăm người đầu tiên bước vào, ước chừng thời gian một nén nhang, đột nhiên bên trong truyền ratiếng ồn rung trời, sau lại nhanh chóng chìm xuống.

Có tiểu nhị chạy đến nói gì đó bên tai Phó Ninh, Phó Ninh khẽ gật đầu, lại bắt đầu một lượt mới.

Lần này đến lượt Đường Hoan.

Lúc vào cửa, nàng cẩn thận quan sát Phó Ninh một lượt. Thứ nhất là nàng vôcùng yêu thích dung mạo của người này, thứ hai nếu tin đồn bên ngoài đều là sự thật, vậy người này chính là "Tình địch" của nàng rồi.

Phó Ninh cảm giác được có người nhìn mình, không phải hiếu kỳ khẽ lướt qua, mà là cực kì tìm tòi nghiên cứu. Hắn theo bản năng nhìn lại, phát

hiệnmột thiếu niên đầu đội khăn xanh tuấn tú, thấp bé nhẹ cân, trên mặt lạirất bình thản, một đôi con ngươi đen trong vắt như nước suối, không hềsợ hãi chút nào nhìn thắng vào hắn.

Hắn ngoảnh mặt mim cười với thiếu niên kia rồi tiếp tục đếm người.

Đường Hoan hừ một tiếng trong lòng, cười hở mười cái răng, dám phá hỏng chuyện tốt của nàng, nàng sẽ không nể tình chút nào đâu.

Tống gia chia làm ba viện, giữa hai viện là một viện rất lớn, là nơi các học đồ làm đèn. Lúc này viện giữa đã dọn dẹp xong, bày ra năm cái bàn lớnmỗi cái có thể đủ cho hai mươi người ngồi quanh. Tiểu nhị sau khi sắpxếp một trăm người này ngồi xuống thì đi ra.

Không ai nói cho bọn họ biết tỷ thí như thế nào, không ai rót nước bưng trà, để cho bọn họngồi giương mắt nhìn nhau vô vị như vậy.

Sau thời gian im lặngngắn ngủi, có người rời ghế đứng dậy nhìn ngó xung quanh, có người hỏithăm người bên cạnh rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Ngồi bên cạnh ĐườngHoan là một nam nhân mặt chữ quốc chất phác, hắn đến gần nàng, ĐườngHoan không thèm nhìn hắn, chỉ cụp mắt nhìn chằm chằm cái bàn phía trước. Nếu lúc trước chỉ có thời gian một nén nhang là kết thúc tỷ thí, vậyTống Mạch không có khả năng lãng phí thời gian để cho những người nàytìm hiểu nhau, rất có thể, tỷ thí đã bắt đầu rồi.

(mặt chữ quốc: 国 tựa như kiểu mặt chữ điền, vuông vức)

So cái gì?

Thợ làm đèn, người nào người nấy vùi đầu làm đèn lồng, nhất định phải làmột người trầm tĩnh hướng nội thì mới có thể làm được chứ?

Người xung quanh càng ngày càng nóng nảy, Đường Hoan càng chắc chắn với suy đoán của mình, ngồi vững vàng như núi.

Quả nhiên, hết một nén nhang, có lão sư phụ tóc hoa râm đi ra ngoài nhậnngười. Bàn của Đường Hoan bao gồm cả nàng thì chỉ nhận có hai người, bangười còn lại Đường Hoan không thèm nhìn. Nàng không quan tâm.

Cuối cùng đã vượt qua trận tỷ thí đầu tiên, cùng thông qua là bốn mươi tám người.

Những người không được chọn đều phải rời đi, trong sân cũng yên tĩnh lại. Đám người Đường Hoan lại bị dẫn ra ngoài, được phân ngồi ở cái bàn lúctrước, chẳng qua là lúc này, trên bàn có thêm cây kéo mũi ngắn chuôi dài cùng giấy Tuyên Thành đỏ thẫm. Ở giữa bàn, trải ra tranh cắt giấy hìnhcon bướm nhiều màu sắc.

Cả Phó Ninh và bốn vị sư phụ chia nhau ra đứng bên cạnh năm cái bàn, vẫn là Phó Ninh mở miệng: "Bây giờ ta cùngbốn vị sư phụ làm mẫu cắt giấy như thế nào, xin các vị nhìn kỹ rõ ràng. Chúng ta chỉ làm mẫu một lần, sau đó các vị tự mình cắt giấy, thời gianvẫn là một nén nhang như trước. Trước mắt các vị có chuẩn bị ba phầngiấy Tuyên Thành, cuối cùng giao cho chúng ta phần giấy cắt mà các vị cảm thấy đẹp nhất là được, gia sư sẽ chọn lấy năm người hợp với ý củangười nhất, tiến vào trận tỷ thí thứ ba."

"Cái này tính là tỷ thí gì chứ? Làm gì có đại nam nhân nào..."

Có người nhỏ giọng oán giận, Phó Ninh mim cười nhìn sang: "Nếu không muốntỷ thí, bây giờ cũng có thể rời đi, chúng ta không bắt buộc."

Nam nhân ủ rũ đi xuống.

"Tốt lắm, chúng ta bêu xấu, xin các vị nhìn kỹ."

Phó Ninh mim cười đứng đó, cầm lấy kéo cùng giấy Tuyên thành, thuần thục cắt xong.

Đây là khảo nghiệm năng lực quan sát và khéo tay sao?

Trong lòng Đường Hoan im lặng, đưa mắt nhìn Phó Ninh, trong đầu lại nghĩ tới Cẩm Chi.

Cẩm Chi dịu dàng khéo tay, ngày lễ ngày tết cắt ra hoa văn mừng lễ, trông rất sống động.

Đường Hoan vô cùng biết ơn sư phụ, đã xếp cho giấc mộng Cẩm Chi ở trước!

Một nén nhang qua đi, nàng như nguyện đi cùng với bốn người khác, dưới sự dẫn dắt của Phó Ninh tham gia trận tỷ thí thứ ba.

Sau đó, nàng gặp được Tống Mạch.

Sau đó, Tống Mạch hỏi năm phần cắt giấy lúc trước là từ tay ai cắt, rồi nghiệm trang lần lượt sở tay bọn họ.

Sau đó, đứa câm như nàng nhờ vào một đôi tay đẹp mà giành chiến thắng.

Trong lúc quỳ xuống dập đầu, Đường Hoan rất muốn hỏi nam nhân đẳng trước, hành hạ nửa ngày, thì ra ngài chỉ vì là muốn chọn một đôi tay đẹp thôisao?

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 43: Hiếu Thuận

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Nhìn tiểu đệ tử mới nhận trước mắt, Tống Mạch nhất thời có chút khó xử.

Thực ra tối qua khi hắn chuẩn bị đi ngủ, hắn đã nghĩ tới thiếu niên này,cũng đã cân nhắc qua về cậu. Hay nói cách khác rốt cuộc hắn cũng khôngrõ người không biết nói có thích hợp với nghề này hay không, sau đó hắnnhanh chóng đưa ra kết luận, là ... cực kỳ thích hợp.

Muốn làm đènlồng tốt, trong lòng phải tĩnh lặng, khéo tay và có ngộ tính, thiếu mộtthứ cũng không được. Sư phụ truyền thụ kỹ thuật, đệ tử chỉ cần có thểnghe có thể nhìn, nghiêm túc quan sát lĩnh ngộ, không cần phải nóichuyện. Ngoài ra, bởi có chướng ngại về ngôn ngữ, những người này chắc chắn sẽ chịu được cô đơn, dễ dàng thích nghi với sự yên tĩnh, một lòng một dạ làm đèn lồng.

Hôm nay, biểu hiện của thiếu niên này ở haitrận tỷ thí đầu khiến hắn rất hài lòng. Trầm ổn hướng nội, thận trọngkhéo tay, hắn không chút do dự chọn cậu làm đồ đệ.

Nhưng khitrong phòng chỉ còn hai người bọn họ, khi hắn muốn hiểu rõ hơn về đệ tử vẫn còn là thiếu niên này, mới phát hiện khơi thông ngôn ngữ quả là một vấn đề.

Hắn là sư phụ của cậu, cũng không thể đến một câu nói chuyện phiếm cũng không nói được chứ?

Nhưng hắn chưa từng có giao tiếp với người câm bao giờ.

Trong khi Tống Mạch trầm tư nhìn về phía Đường Hoan thì Đường Hoan cũng có tâm sự.

Đây là một gian phòng ở rất lớn và rất trống trải, bên trong bày biện tất cả các dụng cụ làm đèn lồng như: nan trúc, khung trúc, dây sắt, vải thưa, hồ dán..., tất cả đều được chủ nhân phân loại sắp xếp rất chỉnh tề.Gần cửa sổ bên này bày một dãy bốn cái bàn dài, Đường Hoan quan sát kĩ rồi: một cái là để Tống Mạch vẽ tranh, một cái dùng để viết chữ, một cái thì bên trên có để mấy thứ đồ sổ sách linh tinh, còn có một cái, hắn bây giờ đang dùng đây, hẳn là dùng để tiếp khách.

Nam nhân này vẫn luôn luôn thích sạch sẽ, cho dù thân phận của hắn có là gì đi nữa.

Mà giờ khắc này, ánh nắng sau giờ ngọ xuyên qua cây quế trước phòng lenvào cánh cửa sổ khắc hoa, chiếu lên phần áo thanh sam trước ngực hắnkhiến nó sáng ngời. Khuôn mặt hắn giấu trong bóng tối, khẽ ngẩng lên,nhìn nàng. Nam nhân này mặc dù không cười, trong mắt cũng không chứa vẻlạnh nhạt đã thu hút nàng thủa ban đầu, nhưng ở trong đó có nhiều hơnmột chút tĩnh lặng, tựa như làn thu thủy, sâu sắc điềm đạm.

Rõràng cũng tầm tuổi với Tống nhị thúc, Đường Hoan có thể ở trước mặt nhịthúc nói cười tự nhiên trôi chảy, thậm chí còn vỗ tay đắc ý tự hào đùabỡn đối phương quay vòng quanh, nhưng ở nơi này, ngay trước mặt TốngMạch, nàng lại giống như một sinh vật thấp hơn một bậc.

Từng làtrạng nguyên lang, học vấn uyên bác, từng tới nơi kinh thành phồn hoa, dạo qua cửa quyền quý, chỉ sợ không dễ dàng lừa gạt như trước nữa?

Giả vờ dịu dàng?

Bây giờ nàng là nam nhân đấy!

Đường Hoan phản cảm nhất chính là loại nam nhân ẻo lả, cho dù có giả vờ, nàng cũng muốn giả thành loại hình mình thuận mắt! Mấy kiểu như làm nũng,quyến rũ, mờ ám đều không thích hợp với nàng bây giờ. Cho dù có cười,cũng phải hết sức cố gắng giảm bớt, bởi vì nàng biết chính mình cười rộlên có bao nhiều quyến rũ. Lời ngon tiếng ngọt, mắt đưa mày liếc,thânthể quyến rũ, những tuyệt chiều nàng cực kì am hiểu đều không thể dùngtrong giấc mộng này.

Giả vờ bướng bỉnh? Khiêu khích hắn phá hỏng dáng vẻ khí định thần nhàn của mình?

Không được.

Là một người câm, nàng phải nên có chút tự ti; tích cực nhanh nhẹn, khôngphù hợp với thân phận này. Hơn nữa Tống Mạch trầm tĩnh như vậy, hắn lựachọn nàng một phần rất lớn là vì cảm thấy nàng rất trầm ổn, nếu bây giờnàng đột nhiên thay đổi thành đứa trẻ nghịch ngợm bướng bỉnh, Tống Mạchsẽ không yêu thích tính cách hoạt bát của nàng, chỉ thêm phiền chán nàng thôi.

Vậy nàng nên làm thế nào để Tống Mạch yêu thích mình đây?

Đây là một vấn đề nan giải, Đường Hoan cần thêm thời gian cân nhắc kỹ lưỡng.

Yên lặng một lát, Tống Mạch nhìn giá bút bên cạnh, mở miệng hỏi nàng: "Đã từng đọc sách chưa?"

Đường Hoan gật đầu, ánh mắt cũng nhìn về phía giá bút.

Như thế thì tốt. Tống Mạch đứng dậy, chuyển một cái ghế dựa tới bên cạnh, vẫy tay ý bảo tiểu đệ tử ngồi lại đây, "Ngồi vào bên này đi, ta có lờihỏi con."

Đường Hoan ngoan ngoãn đi tới, ngồi xoay về phía hắn.

Bởi vì biết tiểu đệ tử lẻ loi một mình, Tống Mạch không hỏi chuyện trướckia của cậu, chỉ hỏi tuổi tác của cậu, hỏi cậu đang ở chỗ nào, tới đâylàm học đồ có cái gì không tiện hay không. Hỏi rõ ràng rồi, hắn muốn kývăn tự với cậu, đây là quy củ của nghề này.

Đường Hoan không biết thưởng chữ, chỉ biết là chữ của Tống Mạch nhìn rất đẹp, chữ mình cùngchữ hắn đặt chung một chỗ, vốn ban đầu cũng không xấu lắm, bây giờ lạitrở nên không thể lọt vào mắt.

Nàng nói mình mười bốn tuổi, đãbán đi tổ trạch tìm đến chỗ hắn nương tựa, trước mắt đang ở tại nhà trọ, nhưng trên người không còn dư nhiều tiền lắm, cũng chỉ trụ được thêmmấy ngày nữa.

Tống Mạch hiểu rõ: "Vậy con chuyển đến đây ở đi, sư huynh con cũng ở trong này, mọi người ăn cơm cùng nhau, ngày thườngcũng không có gì phải tiêu xài. Chờ sau khi con bắt đầu làm việc, hàngtháng sẽ căn cứ vào số lượng đèn lồng con bán được mà phát tiền công cho con."

Đường Hoan gật đầu lia lịa, vô cùng cảm kích nhìn hắn.

Vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi...

Tống Mạch xoa đầu nàng, gọi tên của nàng mấy lần, sau đó bàn với nàng: "TênDư Ngũ có chút khó đọc, về sau sư phụ gọi con là Tiểu Ngũ, được không?"

Đường Hoan vẫn gật đầu. Không phải chỉ là cái tên thôi sao, chỉ cần hắn không gọi nàng là Cẩu Đản (con chó) linh tinh gì đó, còn lại cái gì cũng được hết. Hơn nữa tiếng "Tiểu Ngũ" gọi lên nghe rất thân thiết, vừa mới biết nhau mà đã cho nàng nhũ danh thân mật như vậy, không phải Tống Mạch đãđộng lòng với nàng đấy chứ?

Đường Hoan chợt cảm thấy rất hưngphấn. Vẫn luôn là nàng tìm cách để cho Tống Mạch thích mình, nếu như hắn chịu chủ động thích nàng, vậy bây giờ nàng có thể "đè" hắn rồi!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Đường Hoan nhìn Tống Mạch nhiều thêm vài phần chờ mong cùng tia lửa nóng bỏng.

Tống Mạch lại hiểu thành một ý khác, lớn giọng gọi Phó Ninh.

Phòng làm đèn của Phó Ninh ngay bên trái phòng Tống Mạch, bên phải nhường lại cho Đường Hoan. Nghe sư phụ gọi đến, hắn buông công việc trong tayxuống, nhanh chóng nhưng không bối rối chạy tới: "Sư phụ gọi đệ tử cóchuyện gì ą?"

Tống Mạch đứng dậy, bàn tay to áp vào trên gáyĐường Hoan, ý bảo nàng đi tới chỗ Phó Ninh: "Đi nào, để sư huynh con dẫn con đi xem phòng." Sau đó lại dặn Phó Ninh: "Sắp xếp ở cách vách phòngcon đi, sau đó con với Tiểu Ngũ đến nhà trọ một chuyến, giúp nó manghành lý tới, trên đường nghĩ xem còn cần thêm cái gì thì mua hết choTiểu Ngũ."

Tiểu Ngũ?

Sau một thoáng bất ngờ, Phó Ninhnhanh chóng phản ứng lại, cười đáp: "Vâng, đệ tử nhất định giúp sư đệchuẩn bị thỏa đáng, xin sư phụ yên tâm."

Tống Mạch vuốt cằm, dặn dò xong, trực tiếp đi làm việc của mình.

Vừa mới ở cùng nhau được có một lát thôi, Đường Hoan không muốn tách ra với Tống Mạch, khi ra cửa còn cố ý dừng bước chân, nghiêng đầu, lưu luyếnnhìn hắn.

Tống Mạch phát hiện, nhìn sang, thấy trên mặt tiểu đệtử đầy vẻ ngưỡng mộ, trong lòng mềm nhũn: "Đi đi, thu dọn xong hết rồi, buổi tối lại cùng nhau dùng cơm."

Nói xong thì thu hồi tầm mắt,khóe môi khẽ cong lên. Lúc Phó Ninh vừa tới chỉ lớn hơn Tiểu Ngũ mộttuổi nhưng đã hiểu chuyện như người lớn, thoáng cái đã qua lại thânthiết với mấy vị lão sư, cơ bản không có gì cần vị sư phụ là hắn quantâm. Tiểu Ngũ thì khác, hắn nên bỏ thêm chút tâm tư vào cậu.

Cửabị Phó Ninh đóng lại từ bên ngoài, Đường Hoan không phát hiện Tống Mạchkhẽ cười, chỉ đành ngoan ngoãn đi theo Phó Ninh tới hậu viện.

Phó Ninh cẩn thận giảng giải cho sự đệ: "Tiểu Ngũ, sư phụ ở nhà giữa, bìnhthường chúng ta dùng cơm cùng sư phụ ở thiên thính, trừ lúc đó ra, không được sư phụ gọi đến, không thể lên nhà trên quấy rầy người. Sư phụ củachúng ta thích yên tĩnh, Tiểu Ngũ nếu gặp phải việc gì khó, có thể đếntìm sư huynh trước. Đây là phòng của đệ, ta ở ngay cạnh phòng đệ." Haingười đứng ngoài hành lang trước cửa một gian phòng phía đông.

Đường Hoan mới đến, cũng không đòi hỏi cần phải có phòng tốt, dù sao có thể ở cùng một sân với Tống Mạch đã là không tệ rồi. Tiền viện cũng có sươngphòng, trước đấy nàng còn lo lắng mình phải ở bên đó, nếu nửa đêm muốnlàm chút gì chẳng nhẽ lại phải trèo tường?

Trong phòng bày biệnđơn giản lại không mất đi vẻ lịch sự tao nhã, trên giường đệm chăn mànđều đã chuẩn bị tốt. Phó Ninh dẫn Đường Hoan đi tham quan một vòng, saukhi chắc chắn Đường Hoan đã hài lòng thì dẫn nàng ra ngoài.

Đường Hoan còn chưa trả phòng cho nhà trọ, bên trong chỉ có một bộ xiêm y để thay, bọc quần áo lép kẹp, vô cùng sơ sài.

Phó Ninh tuy chỉ lớn hơn Đường Hoan một hai tuổi nhưng đã cao hơn nàng một cái đầu. Hắn học theo sư phụ xoa đầu sư đệ, trấn an: "Đừng lo lắng, sưphụ của chúng ta rất thoải mái, sẽ chuẩn bị cho chúng ta xiêm y bốn mùamột năm, đồ mặc khi làm đèn, đi ra ngoài gặp người, đều có cả."

Lúc này hai người đứng ngay cạnh giường trong nhà trọ, Đường Hoan ngửa đầunhìn Phó Ninh, cố gắng áp chế xúc động muốn đẩy ngã nam nhân này.

Ở mà, nếu là sư huynh đệ, vậy hẳn là có thể chia sẻ một chút bí mật nho nhỏ của sư phụ nhỉ?

Đường Hoan giữ chặt cánh tay của Phó Ninh, để cho hắn ngồi ở trên giường, sau đó dưới ánh mắt nghi hoặc của hắn, nàng ngồi xuống sát cạnh hắn, cầmtay hắn đặt lên trên đùi mình. Khác với Tống Mạch, tay của Phó Ninh hơilạnh, Đường Hoan nắm lấy ngón tay hắn quả nhiên tay trái không nhịn được nắm chặt một chút, lấy cớ đè xuống cho hắn khỏi lộn xộn, lơ đãng sờsoạng bàn tay hắn hai cái.

Phó Ninh phản ứng rất nhanh, để sát đầu về phía nàng một chút: "Sư đệ có chuyện gì muốn nói với ta?"

Đường Hoan quay đầu nhìn hắn, vui vẻ gật đầu.

Phó Ninh chủ động duỗi phẳng tay ra: "Vậy đệ viết đi."

Đường Hoan liền cúi đầu, nghiêm túc viết từng nét từng nét lên.

Đầu ngón tay thon dài dường như hơi xanh xao, vừa chạm vào hắn liền mangtới chút ngưa ngứa, như ngọn sóng dồn dập khi thủy triều. Khi tay của sư đệ rời đi, ngọn sóng cũng đi theo, mặt nước còn chưa kịp yên ả, đầungón tay sư đệ lại chạm vào hắn, cái loại ngứa ngáy kia cũng tụ tập tầng tầng lớp lớp, tràn đầy lòng bàn tay, dọc theo cánh tay chạy thắng tớingực hắn.

Phó Ninh chưa bao giờ biết lòng bàn tay của mình lại sợ ngứa tới như vậy, muốn tránh lại không thể tránh, bởi vì miệng sư đệ có tật, cũng chỉ có thể trao đổi cùng đệ ấy như vậy. Hắn thử tập trungtinh thần quan sát tay của sư đệ, vốn định nhìn cậu viết ra chữ gì thìánh mắt lại dần bị tay cậu hấp dẫn. Nho nhỏ xinh xắn, nhỏ hơn hắn mộtchút, trông giống như tay của một cô nương.

Suy nghĩ này vừa nảy lên, hắn không nhịn được nhìn về phía khuôn mặt của sư đệ.

Đệ ấy đang cúi đầu, sườn mặt nghiêng về phía hắn. Mi mắt mảnh dài khẽchớp, cánh môi hồng nhuận bởi vì nhìn nghiêng mà trông như đang khẽ cong lên.

Phó Ninh nhìn mà ngây ngẩn tâm hồn. Hắn vẫn nghĩ nam nhânlớn lên như sư phụ đã là cực hạn rồi, không nghĩ đến sư đệ mới tới cũngkhông kém sư phụ chút nào. Chẳng qua sư phụ như ngọc, có phong thái nhonhã của quân tử, sư đệ lại như lan, thanh lệ...

Tay đột nhiên bị người giật hai cái, Phó Ninh hoàn hồn, liền thấy sư đệ nhíu mày nhìn hắn, tay dùng sức ấn lên lòng bàn tay hắn.

Phó Ninh xấu hổ khụ khụ, che giấu luống cuống của mình: "Mấy chữ sau sư đệviết nhanh quá, ta không thấy rõ, sư đệ viết lại một lần nữa đượckhông?"

Thấy má hắn ửng hồng, Đường Hoan không khỏi đoán người kia không phải bị nàng trêu trọc nên sướng quá đấy chứ?

Khi viết lại mấy chữ, ánh mắt của nàng liếc xéo xuống chỗ đó của hắn.

Kết quả làm cho nàng vô cùng thất vọng, nam nhân này chẳng có tí phản ứng nào...

Lần này Phó Ninh không thất thần, thấy rõ vấn đề sau của Đường Hoan, hắn lắc đầu bật cười: "Sư đệ đừng nghe mấy tin đồn bên ngoài, sư phụ một lòng nghiên cứu kỹ thuật làm đèn, bởi vậy mới không cưới vợ, cũng không phải..."

Đường Hoan thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực tỏ vẻ rốt cục cũng yên tâm rồi.

Phó Ninh hơi sửng sốt, sau đó chợt cảm thấy buồn cười, chẳng lẽ sư đệ thậtsự sợ sư phụ xuống tay với đệ ấy? May mà tiểu tử này còn thông minh, biết hỏi hắn trước, nếu không bị sư phụ nhìn ra manh mối, bằng không chắc chắn sẽ đuổi đệ ấy ra khỏi cửa!

"Sư phụ của chúng ta là quân tử, Tiểu Ngũ yên tâm. Đi thôi, trở về cửa hàng nào."

Phó Ninh vốn là người ôn hòa, trải qua một hồi ở nhà trọ, khi trở lại cửa hàng, hắn cùngĐường Hoan đã trở nên rất thân thiết rồi.

Không cần Tống Mạch căn dặn, hắn chủ động dẫn Đường Hoan tới gặp bốn vị lão sư phụ.

Nhóm sư phụ trẻ tuổi nhất thoạt nhìn cũng đã ba mươi tuổi, đây mới chính làtrung niên hàng thật giá thật, khóe mắt đã có nếp nhăn, không giống như Tống Mạch, ngoại trừ phong thái thành thục, khuôn mặt vẫn tựa như tuổi đôi mươi. Bốn người đều mặt mũi hiền lành, cũng rất nghiêm túc trầm ổn, nhưng đều ít nói ít lời, chào hỏi xong, sau khi tỏ vẻ trưởng bối chiếu cố hậu bối, đều vùi đầu làm việc của mình.

Phó Ninh vỗ vai ĐườngHoan, nhỏ giọng nói với nàng: "Trong cửa hàng của chúng ta, trừ tiểu nhị phụ trách bán đèn đằng trước, thì sư huynh của đệ, là ta, chính làngười nói nhiều nhất."

Đường Hoan giật nhẹ khóe miệng. Nếu khôngphải nàng bị câm, tất cả bọn họ cộng vào cũng không nói nhiều bằng nàng. Lạc thú lớn nhất của nàng, chính là dùng ngôn ngữ đùa giỡn nam nhân,trêu chọc nam nhân trên tay, cuối cùng cưỡi nam nhân mạnh mẽ giày vò.

Sắc trời dần tối, Phó Ninh với Đường Hoan ngồi dưới tàng cây bên cạnh bànđá, dạy cho nàng một chút kiến thức căn bản khi làm đèn. Ước chừng saunửa canh giờ, Tống Mạch rốt cục cũng từ trong phòng đi ra, gọi bọn họtới thiên thính, trước khi ăn thì hỏi xem hai đệ tử ở chung thế nào.

Phó Ninh khen sư đệ thông minh hiểu chuyện, Đường Hoan đứng bên cạnh, mi mắt rũ xuống, ánh mắt rơi trên mặt đất, im lặng.

Những người Tống Mạch biết, đều nói nhiều hơn hắn, giờ đột nhiên bên cạnh lại xuất hiện một người còn yên lặng hơn cả hắn, hắn phải bắt chuyện trước có cái đáp lại, hắn chợt cảm thấy có chút không quen.

"TiểuNgũ, con người sư huynh con rất dễ gần, theo như sư huynh con nói, vềsau con gặp phải khó khăn cứ đi tìm sư huynh, biết chứ?"

Đường Hoan gật đầu một cái.

Tống Mạch không biết nên nói cái gì nữa, hắn nhìn về phía Phó Ninh: "Bắt đầu từ ngày mai, con cứ dạy cho Tiểu Ngũ kiến thức cơ bản đã."

Phó Ninh vừa định nói vâng, thì thấy Đường Hoan chợt ngắng đầu lên, vẻ mặt khát vọng nhìn Tống Mạch.

Tống Mạch lập tức hỏi cậu: "Tiểu Ngũ muốn nói cái gì?"

Đường Hoan chỉ chỉ hắn, lại chỉ mình một cái, khoa tay múa chân vẽ hình cái đèn lồng, ánh mắt sợ hãi, sợ hắn từ chối.

"Tiểu Ngũ muốn ta dạy cho con?" Tống Mạch đoán hỏi.

Đường Hoan liên tục gật đầu, đầu cúi gắm xuống không dám ngầng lên, chỉ vụng trộm liếc hắn một cái.

Tống Mạch chưa trả lời, Phó Ninh đứng ở bên tổn thương thở dài than: "Sưphụ, xem ra sư đệ không nhìn trúng bản lãnh của sư huynh con đây rồi..."

Đường Hoan vội vàng kéo lấy tay áo hắn lắc đầu, lại một hồi khoa tay múa chân lung tung.

Tống Mạch nhìn chằm chằm vào thủ thế của cậu, nhíu mày, liền mang máng suyđoán, cuối cùng nói: "Tiểu Ngũ là nói sư huynh do ta dạy, bởi vậy concũng muốn để ta tự tay dạy?"

Đường Hoan thật lòng vô cùng bội phục Tống Mạch, nàng vội vàng gật đầu.

Tống Mạch suy nghĩ thêm một chút thì quyết định: "Cũng tốt, ta tự mình dạyhai người các con, tương lai ai hơn ai kém, đều xem ngộ tính của chínhcác con thôi."

Đường Hoan thỏa mãn nở nụ cười.

Phó Ninhxoa xoa đầu Đường Hoan, nói với Tống Mạch: "Sư phụ, sư đệ nhìn thì thành thật, thật ra cũng rất thông minh đáng yêu, lá gan cũng to lắm. Con còn nhớ rõ khi con vừa mới tới, sư phụ muốn con làm cái gì thì con làm cáiđó, đầu như sư đệ mới ngày đầu tiên đã yêu cầu với người thế này? Sưphụ, con phải nói trước một tiếng, người cũng không thể vì sư đệ thôngminh mà thiên vị dạy đệ ấy nhiều hơn đó, như vậy tương lai nếu con làm đèn lồng kém hơn sư đệ, đệ tử không phục đâu!"

Trên mặt Đường Hoan ửng đỏ, vội kéo tay áo hắn, lắc đầu tỏ vẻ mình không thông minh đáng yêu một chút nào.

Tống Mạch liếc Phó Ninh một cái: "Sư đệ con còn nhỏ, nghe cái gì chính là cái đó, con bớt trêu chọc nó đi."

Nụ cười của Phó Ninh không thay đổi, cuối cùng còn trêu chọc Đường Hoanmột câu: "Tiểu Ngũ à, vận khí của đệ thật tốt, sư phụ đã bắt đầu thiênvị đệ rồi đấy."

Đường Hoan nhìn về phía Tống Mạch xin giúp đỡ.

Tống Mạch cười ôn hòa với cậu, đứng dậy nói: "Qua bên kia ngồi xuống đi, đồ ăn lập tức là xong ngay thôi."

Đường Hoan lập tức buông tay áo của Phó Ninh ra, ngoan ngoãn ngồi bên tay phải Tống Mạch.

Ba người dùng cơm, bốn món ăn một món canh.

Đường Hoan bắt đầu im lặng ăn cơm.

Tống Mạch khuyên cậu: "Tiểu Ngũ chớ ngại ngùng, ăn thêm đồ ăn vào, đừng chỉlo ăn cơm." Gầy như vậy, có thể thấy là khi trước không được ăn cơm đầyđủ.

Đường Hoan "đáp" một tiếng, sau đó gắp một miếng mặng khô gần chỗ mình nhất trên bàn ăn, còn cẩn thận cắn nhỏ từng miếng một.

Tống Mạch bất đắc dĩ, tự tay gắp thức ăn cho đệ tử, bốn món ăn, mỗi món đềugắp một chút: "Tiểu Ngũ, ta là sư phụ con, Phó Ninh là sư huynh con, con khách khí cái gì? Về sau thích ăn cái gì thì gắp cái đó, là bé trai, ởchung cùng người khác phải hào phóng thong dong."

"Đúng vậy đúngvậy, nam nhân nên có bộ dáng của nam nhân, Tiểu Ngũ bộ dáng của đệ vốnđã thanh tú lắm rồi, nếu không tỏ ra một chút khí khái của nam tử, cẩnthận người khác chê cười đệ có tính nữ tử." Phó Ninh ngồi đối diện Đường Hoan, thấy sư phụ quan tâm sư đệ rồi, hắn cũng không ra tay nữa, mỉmcười trêu ghẹo.

Từ lúc Tống Mạch gắp thức cho nàng Đường Hoan vẫn một mực cúi đầu, mặc kệ ai nói gì, nàng cũng không có phản ứng.

Nụ cười trên mặt Phó Ninh cứng ngắc, Tống Mạch buông đôi đũa, đang muốndùng lời lẽ nghiêm khắc răn dạy đệ tử không nên thờ ơ với ý tốt khuyênnhủ của người khác, mặc dù không muốn nghe cũng phải bày tỏ, lại

thấyhàng mi rất dài của đệ tử chớp chớp, rơi xuống hai giọt nước mắt to như đậu.

Đây là được hắn quan tâm mà cảm động, hay là thấy sư huynh nói cậu giống nữ tử mà tủi thân khóc?

Ngay lúc Tống Mạch không biết làm sao, Đường Hoan chợt đứng dậy, chạy nhanhvề phía cửa trước bước ra ngoài, chạy thắng đến phòng của nàng.

Để lại hai người sững sở tại chỗ.

Ánh mắt chạm vào nhau, trong lòng Phó Ninh thấp thỏm, nhanh chóng rời khỏi ghế: "Sư phụ, để con đi bồi tội với sư đệ."

"Không cần, để ta đi." Mặt Tống Mạch không chút thay đổi đứng lên.

Phó Ninh muốn đi theo, Tống Mạch cũng không quay đầu lại: "Sư đệ con sợngười lạ, tối nay con ra đẳng trước ăn cơm đi. Còn có, nếu không cần con dạy sư đệ, vậy mấy ngày kế tiếp con chuyên tâm đi làm đèn, ừm, trấnMiêu Phụ đặt làm một đôi đèn rồng, ta thấy thời gian của lão Lý có chúteo hẹp, con giúp ông ấy một tay đi."

Đèn rồng...

Vậy mấy ngày này hắn khỏi cần làm cái gì khác!

Phó Ninh thầm kêu oan. Rõ ràng là sư đệ cảm động mà khóc, vì sao sư phụ sao lại cho rằng tại hắn nói sai chứ? Hơn nữa cho dù hắn có nói sai, cũngkhông cần đuổi hắn ra đằng trước ăn cơm chứ?

Vậy cũng quá mất mặt rồi!

Liếc nhìn sư phụ đang đứng trước cửa phòng sư đệ, Phó Ninh quyết định tự lấy tiền túi, ra quán nhỏ bên ngoài tùy tiện gọi bát vằn thắn ăn vậy.

Thấy đại đệ tử đã rời đi, Tống Mạch khụ khụ, gõ cửa gọi: "Tiểu Ngũ, mở cửa."

Cánh cửa khép hờ, hắn gõ một cái, liền mở ra.

Tống Mạch trực tiếp đi vào. Gian ngoài không có người, gian trong lại cótiếng động. Tống Mạch vòng đến gian trong, chỉ thấy tiểu tử kia đangnằm sấp trên giường khóc hu hu không thôi.

"Tiểu Ngũ." Hắn vừa đi tới gần vừa gọi cậu.

Đường Hoan sợ hết hồn, chợt ngồi dậy, nhìn thấy sư phụ, cuống quít dùng tay áo lau mặt, nhảy dựng lên rồi quỳ xuống nhận lỗi.

Tống Mạch ngăn cậu lại, kéo người tới bàn bên cạnh ngồi xuống, thấy đệ tử đứng ở đó còn thút tha thút thít không kìm nén được, khóc đến hai mắt sưng đỏ, quá khó hiểu: "Là bởi vì câu nói chê cười của sư huynh con?"

Đường Hoan lắc đầu, cố lấy dũng khí nhìn hắn, muốn khoa tay múa chân, dườngnhư lại cảm thấy rất phiền toái, tiến lên phía trước gần một chút, chỉ vào môi cho Tống Mạch xem, liền khoa chân múa tay dẫn dắt nói chuyện.

Đương nhiên, nàng không phát ra âm thanh nào, nhưng cứ như vậy, phối hợp vớiđộng tác của nàng, cùng với môi ngữ thì mọi chuyện cũng dễ hiểu hơn mộtchút.

Tống Mạch dường như đã nắm được kỹ xảo giao tiếp với tiểuđệ tử, điều này khiến cho hắn rất vui vẻ, vừa quyết định sau khi trở vềliền luyện tập môi ngữ với gương, vừa mim cười trấn an cậu: "Ta là sưphụ con, đối tốt với con là tất nhiên. Hôm nay coi như xong, về saukhông được luống cuống như thế. Nếu con không quen ta chăm sóc con như vậy, vậy thì tự thoải mái hơn một chút, hiểu không?"

Đường Hoan ngoan ngoãn gật đầu, nói sư phụ thật tốt.

Tống Mạch nhìn chẳm chẳm môi của đệ tử, nhìn hai lần, hiểu rõ ràng, vỗ vaiĐường Hoan: "Được rồi, đi rửa mặt, chúng ta ăn cơm thôi."

Nhìnbóng dáng nam nhân cao gầy, Đường Hoan rất vừa lòng với biểu hiện củamình. Ít nhất lần này "sư phụ" đã đặt nàng vào trong lòng rồi.

Trở lại thiên thính một lần nữa, nàng tò mò chỉ vào vị trí của Phó Ninh.

Tống Mạch vững vàng ngồi xuống: "Sư huynh con có việc, không cần chờ hắn, chúng ta ăn trước đi." Lần này tuy không liên quan tới Phó Ninh, nhưnglà muốn dạy dỗ hắn một chút, miễn cho về sau hắn lại không cẩn thận nóilung tung làm tổn thương đến Tiểu Ngũ. Tiểu Ngũ còn nhỏ tuổi, thân thể lại có tật nên da mặt quá mỏng.

Đường Hoan không nghĩ nhiều. PhóNinh đúng là đẹp mắt, nhưng ngồi cùng một chỗ với Tống Mạch, tựa như trăng với sao, ở chỗ này ngược lại lại làm vướng mắt nàng.

Nàng giả vờ bình tĩnh gắp thịt cho Tống Mạch, sau đó chỉ vào cái bát đầy đồ ăn của mình, nhìn hắn chờ mong.

Đây là muốn báo đáp ý tốt của sư phụ sao?

Tống Mạch bưng bát lên, nhận ý tốt của đệ tử.

Một bữa cơm khi hai người đều trầm mặc chỉ thỉnh thoảng gắp thức ăn cho nhau cuối cùng cũng trôi qua.

Màn đêm buông xuống, khi Đường Hoan trải giường chiếu, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động bên ngoài. Nàng bước nhanh đến trước cửa, phát hiện một tiểu nhị áo vải đang xách nước tới chính phòng.

Tống Mạch sắp tắm rửa?

Đường Hoan đi ra ngoài.

Tiểu nhị xách tới một thùng nước cuối cùng, lại đặt một thùng nước nóng bêncạnh thùng tắm, hướng về phía nội thất thông báo một tiếng: "Ông chủ, nước đã được rồi."

"Biết rồi, lui xuống đi."

Tiểu nhị xoay người chuẩn bị đi thì đâm đầu vào Đường Hoan. Nhận ra đây là đệ tử câmmới thu của ông chủ, tiểu nhị nhìn vào mắt, bụng đầy tâm tư vội vàng rời đi. Ông chủ cũng phải tắm rửa rồi, còn gọi đệ tử câm vào trong phòng,hay đúng là muốn làm cái gì?

Đường Hoan thuần thục đóng kín cửa, xắn ống tay áo lên, đứng bên cạnh thùng tắm chờ Tống Mạch tới.

Tống Mạch nhanh chóng bước tới, chỉ mặc một thân trung y, nhìn thấy nơi vốn không nên có người nào đột nhiên lại nhiều hơn một người, ngơ ngác hỏi: "Tiểu Ngũ, sao con lại tới đây?"

Đường Hoan vắt cái khăn lên cạnh thùng tắm, khoa tay múa chân với hắn.

Tống Mạch bật cười, xua tay với cậu: "Không cần, sư phụ tắm rửa không cầnngười hầu hạ bên cạnh, con nhanh đi nghỉ ngơi đi." Quả thật, rất nhiềusư phụ dạy nghề đều đem học đồ thành người sai sử, sai khiến các loạiviệc nặng việc nhọc, Tiểu Ngũ nhất định là đã từng nghe nói tới chuyệnnày, lúc này mới tới đây muốn hầu hạ hắn, nhưng hắn thật sự không cần.

Đường Hoan kinh ngạc há mồm, trong mắt trào lên vẻ tủi thân, cúi đầu.

Tống Mạch biết đệ tử hiểu lầm nên đành phải giải thích rõ ràng: "Tiểu Ngũ,ta thu các con là muốn truyền tay nghề cho các con, không phải là để các con làm việc cho ta. Không cho con hầu hạ, là vì sư phụ quen tự

mìnhtắm rửa, không phải ghét bỏ con hầu hạ không tốt, đừng nghĩ nhiều nữa, mau đi đi."

Đường Hoan vui vẻ ngắng đầu, khóe môi khẽ nhếch, nhưng vẫn không chịu đi, dáng vẻ hiếu thuận kiên trì muốn hầu hạ sư phụ.

Tống Mạch khuyên vài lần nhưng không khuyên được, lại không đành lòng nổigiận với tiểu đệ tử đáng thương này, đành phải lựa chọn cam chịu, xoayngười, bắt đầu cởi quần áo. Nếu Tiểu Ngũ muốn hiếu thuận với sư phụ làhắn này, hắn mạnh mẽ cứng rắn quá, chẳng phải là tỏ ra xa lạ? Cơm tối Tiểu Ngũ vừa mới thoải mái hơn một chút, hắn cũng không thể lại dọa cậunữa.

Bên cạnh thùng tắm, Đường Hoan quang minh chính đại đứng một chỗ, khuôn mặt bình tĩnh, chờ nam nhân kia cởi sạch sẽ.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 44: Si Mê

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Ánh đèn dìu dịu, trong phòng yên tĩnh.

Tống Mạch đứng trước tấm bình phong, đưa lưng về phía đệ tử, đang định cởi nút áo ra, bỗng ý thức được một vấn đề.

Hắn sao có thể để lộ toàn thân trước mặt Tiểu Ngũ được?

"Tiểu Ngũ, ta đã quên lấy tới xiêm y để thay, con vào bên trong lấy giúp ta,ngay ở trên giường." Hắn tiếp tục cởi nút thắt như thường, cởi áo ra, lộ ra sống lưng nam nhân có vẻ hơi gầy yếu, vai rộng eo hẹp, nhẵn bóng như ngọc. Khi hắn vắt xiêm y lên trên bình phong, một cánh tay nâng cao, vẽ ra đường cong từ dưới nách đến thắt lưng khiến đáy mắt của Đường Hoanbốc lửa.

Trong ba giấc mộng trước đây Tống Mạch đều rất cường tráng rắn chắc, khi làm chuyện đó rất sung sướng, nhưng thiên tính củanữ nhân chính là thích cái đẹp, hiện giờ Tống Mạch gầy như vậy mà vẫn có lực, thắt lưng bụng không có một chút sẹo lồi, như mỹ ngọc điêu khắc mà thành, đó mới là cái Đường Hoan thích nhất .

Chẳng qua là Tống sư phụ giảo hoạt ghê!

Nhìn cái dáng vẻ khí định thần nhàn của hắn kìa, trông như không ngại toànthân trần trụi ở trước mặt đệ tử, nhưng vì sao hắn cởi cái nút áo màcũng cởi lâu như vậy, vì sao sau khi vắt trung y lên xong còn muốn tìmmột lý do đi lấy áo mà không phải tiếp tục cởi quần? Đó là đồ thay raphải đem đi giặt, cũng không phải là đồ cởi ra bỏ vào hòm mà giữ lại qua mùa đông!

Biết rõ hắn chính là không muốn để cho nàng xem, Đường Hoan lại không có lý do gì từ chối, ai bảo nàng là đệ tử tốt ngoanngoãn nghe lời của hắn cơ chứ?

Không đợi Tống Mạch thúc giục,Đường Hoan đã bình tĩnh chân bước thong dong đi vào nội thất, sau khi vào nhà, lập tức thả nhẹ bước chân, chạy vội tới đầu giường cầm xiêm ylên rồi vội vàng chạy về, khi đi tới cửa hít sâu một hơi, bình tĩnh lại.

Đáng tiếc vẫn chậm một bước, khi vòng qua bình phong, Tống Mạch vừa ngồi vào trong nước, đến ngay cả cái bóng mông cũng chưa để nàng thấy được.

Đường Hoan bĩu môi, cất xong xiêm y, cầm lấy khăn chuẩn bị đi kỳ lưng cho hắn.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tống Mạch quay lại, lồng ngực kề sát vào váchthùng, hai tay khoác lên mép thùng, nhắm mắt dưỡng thần: "Tiểu Ngũ, giúp ta chà lưng một chút là được." Trước đó hắn đã tắm qua rồi.

Thật sự là nam nhân bảo thủ, ngay cả cho nam đệ tử nhìn một chút cũng không được!

Đường Hoan nhìn chẳm chẳm sườn mặt của nam nhân kia một lát, tiến lên, mộttay vịn mép thùng gỗ, một tay cầm khăn vẩy nước chà lưng cho hắn, ánhmắt nóng bỏng dừng lại ở trên lưng hắn, dọc theo xương sống lưng lần mòxuống phía dưới, mò thẳng xuống trong nước, cho đến tận nơi sóng nướcdập dềnh không nhìn rõ nữa.

Từ bé tới giờ, đây là lần đầu tiên Tống Mạch được người hầu hạ tắm rửa.

Hơn nữa, lực đạo của Tiểu Ngũ không nặng quá cũng không nhẹ quá, khiến hắn rất thoải mái.

Tống Mạch không khỏi mở to mắt, ghé mắt nhìn lại, bởi vì đầu vẫn còn hướngvề phía trước, chỉ có thể nhìn thấy phần thân nghiêng về phía trước vàphần dưới eo của đệ tử. Ánh mắt hắn chậm rãi dời xuống, dừng ở trên chân của đệ tử, trong lòng bỗng dâng lên một ý niệm trong đầu. Khi hắn cùngđộ tuổi như đệ tử, chân cũng nhỏ như vậy sao?

Đang nghĩ tới đó, bàn tay trên lưng kia chợt thò vào trong nước, mò mẫm về phía thắt lưngcủa hắn. Tống Mạch lập tức dựng thắng thắt lưng: "Tiểu Ngũ, con giúp sưphụ kì lưng là được rồi, phía dưới sư phụ tự làm, miễn cho nước sâu làmướt tay áo của con." Quay đầu lại nhìn cậu, giọng nói bình tĩnh.

Không biết là bởi vì hơi nước nóng hôi hổi, hay là mệt do kì lưng, Tống Mạchthấy hai má của đệ tử hồng hồng còn chóp mũi thì đổ mồ hôi, đôi mắttrong suốt lấp lánh tia sáng, linh động cực kỳ. Sau đó, tầm mắt của hắnkhông biết tại sao lại dừng trên cánh tay trần trụi của cậu, trắng noãn, mềm mại.

Đường Hoan đang muốn vòng qua bên kia của Tống Mạch,thấy hắn nhìn chẳm chẳm vào cánh tay mình, nàng thoải mái giơ cánh tayđến trước mặt hắn, nghi hoặc chớp mắt.

Tống Mạch cũng thản nhiêngiơ tay ra, giữ lại tay của đệ tử, sau đó nhanh chóng buông ra, nhíumày nói: "Tiểu Ngũ, con rất gầy, về sau nhất định phải ăn nhiều cơm, bình thường cũng phải rèn luyện luyện sức khỏe thật tốt. Đừng thấy làmđèn lồng mỗi ngày đều ngồi yên một chỗ, nếu như cơ thể không khỏe mạnh, sẽ rất dễ bị bệnh. Mấy lão sư phụ trong cửa hàng của chúng ta, vai gáythắt lưng chân ít nhiều đều có chút tật bệnh."

Đường Hoan tò mò ngồi xổm xuống đất, một gối chạm đất, ngửa đầu nhìn hắn, môi đỏ mọng khẽ mở.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của đệ tử cách mình quá gần, Tống Mạch theobản năng nhìn sang chỗ khác, thoáng nghĩ đến Tiểu Ngũ sẽ

không vô duyênvô cớ ngồi xổm xuống, liền lại quay lại, quan sát môi cậu một lát, nói: "Sư phụ còn trẻ, thứ nhất không làm đèn lồng nhiều lắm, thứ hai là cũngthường xuyên leo núi, cơ thể rất khỏe."

Đường Hoan vui vẻ khua tay múa chân với hắn.

Tống Mạch vuốt cằm: "Đương nhiên có thể, lần sau sư phụ sẽ để con theo lênnúi, thuận tiện dạy con chọn lựa cây trúc như thế nào."

Đường Hoan cười hân hoan, đứng dậy tới lau bả vai bên kia cho hắn.

Thật sự là quá dễ dàng thỏa mãn... Tống Mạch thầm buồn cười, sau lại có loạicảm giác thật nhẹ nhàng, chậm rãi nhắm mắt lại, hưởng thụ sự hầu hạ củađệ tử.

Lưng đã lau xong rồi, Đường Hoan không cam lòng cứ vậy rời đi.

Vắt khăn qua một bên, bàn tay nhỏ bé của nàng áp lên thắt lưng hắn, lúc nam nhân kia chợt cứng đờ, nàng nhanh lập tức lấy ngón trỏ di lên bụng hắn, bắt đầu viết chữ.

Vừa mới bắt đầu đúng là xúc cảm khác thường,nhẹ nhàng như lông chim vỗ về trêu chọc, Tống Mạch đang hoang mangkhông biết đệ tử muốn làm cái gì, thì loại cảm giác này bỗng thay đổi,tuy vẫn còn chút ngứa, nhưng Tống Mạch là người thông minh như thế nàochứ, tập trung tinh thần đi theo dấu tay của đệ tử, trong miệng cườihỏi: "Tiểu Ngũ là muốn nói chuyện cùng sư phụ như vậy sao?"

Đường Hoan cúi người, đầu nghiêng đến trước mặt hắn, cười gật đầu.

Nụ cười dễ lây nhiễm, thấy đệ tử vui vẻ như vậy, tâm tình Tống Mạch cũngkhông tệ, chủ động xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía đệ tử, "Như vậy viết đi, tay con cũng thuận, ta đoán cũng tiện."

Một tay của Đường Hoan liền ấn lên đầu vai của hắn, tay kia bắt đầu viết chữ.

Thực ra lưng là một chỗ rất mẫn cảm, trước kia Đường Hoan ấn lưng cho Tốngnhị thúc còn khiến cho hắn chạy ra bên ngoài tự xử một lần, nàng tinchắc rằng chiêu này dùng trên người Tống sư phụ cũng sẽ có hiệu quả ynhư vậy. Nhưng Đường Hoan không dám, Tống Mạch này vẫn cho nàng cảm giáckhông thể nhìn thấu, nàng sợ tùy tiện ra tay sẽ khiến hắn hoài nghi.

Nàng chỉ đơn thuần viết chữ thôi.

Sư phụ, thoải mái không?

Tống Mạch biết đệ tử hỏi là khi cậu kỳ lưng cho mình có thoải mái hay không, nhưng hắn mơ hồ cảm thấy, lúc đệ tử viết chữ trên lưng hắn mang đếnchút cảm giác ngưa ngứa, ngược lại còn thoải mái hơn. Xung quanh là nước ấm áp, cơ thể bởi vì sự đụng chạm của đệ tử mà thoải mái buông lỏng. Hai mắt nhẹ nhàng nhắm lại, trong bóng đêm, tất cả tinh thần của hắn đều đi theo đầu ngón tay mang đến chút ngứa ngáy vẫn luôn di chuyển dọctrên người hắn, sẽ không cần phải tiếp tục tưởng tượng trong đầu xemnên làm đèn lồng thành hình dáng như thế nào, cũng không cần nhớ tớinhững cơn đau đầu khó có thể đi vào giấc ngủ.

"Ùm, sư phụ rất thoải mái." Thoải mái đến độ đã có chút muốn đi ngủ rồi.

Tống Mạch mở to mắt, vẻ mặt kinh hỉ.

Đã bao nhiêu lâu, hắn không có cảm giác mệt chỉ muốn ngủ rồi? Từ trongtháng sáu có một ý tưởng đột phát, hắn một mực suy nghĩ làm một loại đèn mới, dường như mất ngủ hàng đêm, bởi vậy mỗi đêm gần đây trước khi ngủ đều tắm rửa bằng nước ấm, muốn mượn cái này để thư giãn cho đầu óc đangcăng như dây đàn.Khi ngâm trong đó tuy có chút hiệu quả, nhưng một khinằm dài trên giường, đầu óc lại lập tức tỉnh táo hết lần này

đến lầnkhác dù cho cơ thể đã quá buồn ngủ, cái loại cảm giác phiền chán muốnngủ lại ngủ không được này, thật sự rất khó chịu. Bởi vì khó chịu, hắnmới quyết định chọn đệ tử để bản thân phân tâm bớt sang chuyện khác mộtchút.

Chưa từng nghĩ tới đệ tử được chọn lại mang tới cho hắn niềm vui ngoài ý muốn.

Tống Mạch cần một giấc ngủ say, buổi tối nghỉ ngơi cho tốt, ban ngày mới có thể tập trung hết sức.

Bởi vậy, khi đệ tử hỏi muốn sau này cậu sẽ đều hầu hạ sư phụ tắm rửa đượckhông, Tống Mạch thoáng suy nghĩ một lát rồi gật đầu. Cách lễ hội hoađăng Trung thu của phủ thành chỉ còn lại hơn mười ngày, hắn muốnb àyloại đèn này ở lễ hội hoa đăng năm nay.

Đường Hoan không nghĩ tới Tống Mạch có thể đồng ý dễ dàng như thế, nàng hơi sững sờ trong chốc lát.

Tống Mạch cho là đệ tự nói xong rồi, cơn buồn ngủ bị gián đoạn, hắn nhịnkhông được chủ động tìm đề tài: "Tiểu Ngũ, con, con cảm thấy sư huynhcon như thế nào?"

Đường Hoan lấy lại tinh thần, khóc môi mangtheo nụ cười. Nàng đang lo không biết nên kéo dài thời gian như thế nào, Tống Mạch vậy mà lại chủ động giữ nàng!

Đường Hoan bắt đầu từng tràng từng tràng dài ca ngợi Phó Ninh, cảm kích mình có sư phụ tốt như vậy, có sư huynh tốt như vậy.

Tống Mạch dùng một loại phương thức khác lắng lặng nghe.

Không biết qua bao lâu, cơn buồn ngủ của Tống Mạch lại bùng lên, hai mí mắtbắt đầu đánh nhau, vậy mà vẫn còn miễn cưỡng tìm chuyện để nói.

Nước đã nguội rồi.

Đường Hoan sớm nghe ra cơn buồn ngủ trong giọng nói của Tống Mạch, chờ hắn từ từ dựa vào vách thùng, dần dần nàng phải nhắc thì hắn mới nói chuyện,nàng xoay người, lấy cái khăn sạch trên bình phong xuống khoác lên vai,khi trở về bàn tay nhỏ bé đặt tại ba vị trí trên sống lưng nam nhân, nhẹ nhàng chuyển động.

"Ùm..."

Khoái cảm mãnh liệt khó có thể khống chế, làm cho Tống Mạch mở mắt, không đợi hắn hiểu được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, phía sau đệ tử lại viết chữ. Tống Mạch đoán theothói quen, lúc này mới phát giác nước đã nguội rồi, đệ tử nhắc nhở hắnđi ra ngoài lau khô, rồi trở về phòng ngủ.

Dù sao vừa tỉnh ngủ, Tống Mạch vẫn có chút mơ hồ, gật đầu, đứng thắng lên.

Đường Hoan lui ra phía sau, cầm khăn chờ lau cho hắn.

Cho đến khi bước ra khỏi thùng tắm, con ngươi đen còn buồn ngủ của Tống Mạch mới chính thức khôi phục rõ ràng.

Khi đó Đường Hoan chạy tới trước người hắn, một tay vịn cánh tay của hắn, một tay lau ngực cho hắn.

Nàng cách gần như vậy, hơi thở lướt nhẹ trên lồng ngực của hắn. Tống Mạchbỗng ý thức được đã xảy ra cái gì, vội lui về phía sau một bước.

Đường Hoan nghi hoặc ngầng đầu nhìn hắn, sóng mắt như nước trong tinh khiết, gương mặt như ngọc trắng nõn hờ hững.

Tống Mạch đã nhìn ra, Tiểu Ngũ căn bản không cảm thấy chuyện ở sát bên người hắn thì có gì có xấu hổ...

Đúng vậy, hai người đều là nam nhân, người ta bên cạnh, có thiếu gia nào khi tắm rửa mà không có nha hoàn sai vặt hầu hạ? Loại thói quen tự mình làm này của hắn lại trở thành ngoại tộc.

Tiểu Ngũ bình tĩnh như vậy, nếu như hắn hoảng hốt để cậu rời đi, có thể lộ ra trong lòng hắn có quỷ hay không?

Đồn đãi bên ngoài, không phải Tống Mạch không biết, chỉ là hắn lười giải thích.

Nghĩ đến đây, Tống Mạch lại đi tới, nhắm mắt lại, giang hai tay ý bảo đệ tử tiếp tục: "Làm phiền Tiểu Ngũ rồi."

Đường Hoan vừa laukhô cho hắn, vừa nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tứ thoáng ửng đỏ của nam nhân này. Nàng biết, mặt hắn đỏ là do ngâm lâu trong nước không phải là do xấu hổ khi đứng trước mặt nàng.

Nam nhân này có da mặt thật là dầy!

Đường Hoan oán hận cắn răng, bước lên trước lau tay cho hắn, rồi lau thắtlưng cho hắn, sau đó khi Tống Mạch chuẩn bị mở miệng, nàng nửa ngồixuống, mặt không đỏ tim không đập cầm lấy Tiểu Tống Mạch đương nửa tỉnhnửa mê, bàn tay tiến đến giữa hai chân hắn, lau đùi trong cho hắn, mubàn tay thì như vô tình cọ cọ hai người hầu phía dưới Tiểu Tống Mạch.

Đại khái người hầu chưa từng thấy qua cánh tay như thế này, cho là có nguyhiểm, lập tức báo lên cho Tiểu Tống Mạch, sau đó toàn thân Tiểu Tống Mạch lập tức trở nên căng thắng, sừng sững vươn ra cảnh giới uy vũ mạnhmẽ như cọp.

Khi bình tĩnh lại, trong tình cảnh này, khuôn mặttuấn tú của Tống Mạch cũng đỏ bừng lên. Hắn muốn rời đi để che giấu chomình, đệ tử lại như cái gì cũng không xảy ra, vẫn chầm chậm chà lau cho hắn. Khi hắn kinh ngạc cúi đầu, chỉ thấy Tiểu Ngũ bình tĩnh lau nơi đó, nhẹ nhàng xoa hai cái, khi

hai chân hắn như nhũn ra, Tiểu Ngũ cuối cùng cũng buông hắn ra, chuyển xuống lau bắp đùi.

Trong đời Tống Mạch lần đầu tiên sợ đến ngây người.

Vì sao hắn bị Tiểu Ngũ chạm vào hai cái đã cứng lên rồi? Vì sao khi TiểuNgũ nắm chỗ đó chà lau cho hắn vậy mà hắn lại cảm thấy rất sung sướng? Mà điều khiến hắn khó hiểu đến nỗi quên cả tránh né, là sao Tiểu Ngũ đến một chút khác thường cũng không có?

Chẳng lẽ khi những gã saivặt nha hoàn kia hầu hạ thiếu gia chủ tử cũng là như vậy, ngay cả chỗ đó cũng lau giúp? Sau đó mấy thiếu gia tập mãi thành thói quen?

Nhưng Tiểu Ngũ, đây là lần đầu tiên cậu hầu hạ hắn, thấy hắn như vậy, Tiểu Ngũ sẽ không cảm thấy xấu hổ sao?

Hay là nói, Tiểu Ngũ làm việc này quen rồi, biết nhưng cũng không thấy lạ?

Vậy cậu làm sao mà quen được như thế?

Tống Mạch lâm vào trầm tư. Buổi chiều nói chuyện với Tiểu Ngũ, bởi vì viếtchữ quá chậm không tiện, hai người đều là lời ít mà ý nhiều. Nhữngchuyện Tiểu Ngũ đã trải qua, cậu kể qua qua hai ba câu. Lúc ấy hắn không nghĩ gì nhiều, bây giờ xem ra, trên người Tiểu Ngũ nhất định còn xảyra chuyện khác nữa.

"Tiểu Ngũ, con hầu hạ không tệ, giờ sư phụ cảm thấy thoải mái hơn rồi."

Phía dưới đã khôi phục bình tĩnh, Tống Mạch khen ngợi rất tự nhiên rồi cúi đầu quan sát đệ tử.

Đường Hoan vừa lúc lau xong bắp chân của hắn, đứng lên, vui vẻ nhìn hắn.

Tống Mạch vỗ vỗ vai cậu, đi đến trước tấm bình phong, vừa mặc quần áo vừanghiêng đầu nhìn cậu, "Nhìn con làm thuận tay như vậy, có phải trước kia cũng từng chăm sóc cho người khác không? Ấu đệ?"

Sắc mặt ĐườngHoan nhất thời trắng bệch, trong mắt hiện lên nét bối rối, không dámnhìn hắn, lắc đầu rồi lại gật đầu, cuối cùng dường như không chịu nổiánh mắt tìm tòi nghiên cứu của nam nhân này, ném khăn chạy ra ngoài.

Tống Mạch chân dài nhảy lên trước một bước ngăn trước người cậu, nắm bả vaicậu, giọng nói trầm thấp, "Tiểu Ngũ, có phải con có chuyện gì gạt sưphụ hay không?" Nếu là chăm sóc ấu đệ, dù cho ấu đệ cũng qua đời như cha mẹ, giờ nhắc tới, cậu hắn sẽ chỉ có khổ sở mà không phải bối rối, trừphi...

Còn có chuyện gì xảy ra khiến cho một người bình thường có thể học được cách hầu hạ người khác?

Tiểu Ngũ khóc đến đáng thương, có thể thấy được quá trình học cách hầu hạ người ta cũng chẳng vui vẻ gì.

Tuy mới chỉ ở chung được một ngày, Tống Mạch lại tin tưởng chắc chắn đệ tửnày không phải là người xấu. Cậu gạt hắn, nhất định là vì những thứ từng trải qua quá nặng nề, Tiểu Ngũ không muốn nhắc tới.

"Tiểu Ngũ..."

Đường Hoan chợt ngầng đầu lên, nhìn hắn cầu xin, khuôn mặt đầy nước mắt.

Tống Mạch ngơ ngẩn.

Đường Hoan nhân lúc hắn nới lỏng mà dùng hết sức đẩy hắn ra rồi... chạy.

Tống Mạch đuổi tới cửa, thấy đệ tử đang chạy như chạy trốn về phía sươngphòng, bóng dáng trong bóng đêm càng ngày càng mờ dần, nghĩ một chút, đành xoay người trở về. Thôi, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, đệ tử không muốn nói, hắn còn vạch trần chuyện đau lòng của cậu làm gì?

Nhưng trải qua một lần này, khi nằm lại trên giường, cảm giác buồn ngủ đã lâu không gặp nay lại hoàn toàn biến mất, tiếp tục là một đêm trắn trọcnữa. Chẳng qua, đêm nay hắn nghĩ đến có đèn lồng, cũng có đệ tử.

Lòng hiếu kỳ, không phải người bình thường muốn khống chế là có thể khống chế được.

Ngày hôm sau dùng điểm tâm, Phó Ninh cuối cùng cũng trở lại thiên thính, sau đó hắn phát hiện so với cơm chiều ngày hôm qua, sư đệ này dường như càng khách sáo hơn. Phó Ninh nhịn không được nhìn về phía Tống Mạch, nghĩ rằng sư phụ nói sư đệ sợ người lạ, thật ra là sợ sư phụ mới đúng?

"Tiểu Ngũ, hôm nay ta và Lý thúc cùng nhau làm đèn rồng, đệ muốn qua xem haykhông?" Cơm xong, Phó Ninh đứng trước mặt Đường Hoan, cười mời nói.

Đôi mắt của Đường Hoan sáng lên, quét sạch lo lắng nhát gan lúc trước, vừachuẩn bị gật đầu, chợt nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn Tống Mạch, vẻ mặtthấp thỏm.

Nếu không có chuyện tối hôm qua, không có chuyện sángnay đệ tử cố ý tránh né, Tống Mạch sẽ không phản đối, nhưng Tiểu Ngũ như vậy, rõ ràng là sợ hắn rồi. Nếu Tiểu Ngũ sợ hắn đến mức ánh mắt cũngkhông dám nhìn, về sau thầy trò còn ở chung như thế nào đây?

"Lần khác đi, sáng nay ta có sắp xếp rồi, Tiểu Ngũ, đi với ta ra phíatrước." Tống Mạch nói hết sức hiền hòa, nói xong dẫn đầu đi ra sântrước.

Từ trước đến giờ sư phụ nói một mà không nói hai, Phó Ninh không dám khuyên người đổi lời, đành vỗ vai sư đệ: "Tiểu Ngũ đừng sợ,sư phụ nhìn thì nghiêm khắc, thật ra không dữ chút nào. Lát nữa đệ phảihọc tập nghiêm túc, nếu không biết chỗ nào lại không dám hỏi sư phụ, cứ tới trong viện tìm ta, sư huynh dạy đệ."

Đường Hoan tội nghiệp nhìn hắn.

Phó Ninh ho khan, đẩy cậu đi về phía trước: "Đi thôi, đừng để cho sư phụchờ." Sư đệ sợ sư phụ, hắn cũng không có cách nào, dù sao hắn tin sư đệ ở chung lâu với sư phụ, cũng sẽ không sợ nữa. Dù sao một người cả ngàychỉ biết viết viết vẽ vẽ hí hoáy làm đèn lồng, có cái gì phải sợ đâu? Sư đệ đúng là vẫn còn quá nhỏ rồi.

Đường Hoan tới phòng làm đèn của Tống Mạch.

Tống Mạch cầm trong tay một cây trúc bằng to cánh tay, nghe thấy tiếng, cũng không ngẩng đầu lên: "Lại đây, hôm nay dạy con làm nan trúc từ cây trúc như thế nào. Ta làm mẫu một lần, con nhìn kỹ, có chỗ nào không hiểu, cứ việc hỏi ta."

Đường Hoan ngoan ngoãn đi tới, ngồi trên chiếc ghế đầu nhỏ Tống Mạch chuẩn bị riêng cho nàng, còn nghiêm túc quan sát namnhân này chặt một cây trúc thẳng tắp thành ba đoạn, lấy ra một đoạn bổra, lại tước đoạn trúc thành những nan trúc vừa mỏng vừa dài.

Đường Hoan cũng rất tò mò làm đèn lồng như thế nào, dù sao đều phải giả vờgiả vịt, liền đem lực chú ý từ trên mặt nam nhân chuyển tới tay của hắn, quan sát từng động tác kỹ xảo của hắn. Ngộ tính của nàng không tệ, chờ Tống Mạch làm mẫu xong một lần, nàng hưng phấn mà vỗ vỗ cánh tay hắn, dùng ánh mắt nói cho hắn biết đã học được rồi.

"Thật biết?" Tống Mạch có chút bất ngờ.

Đường Hoan đứng dậy, lấy từ góc tường ra một cây trúc còn nguyên vẹn, họctheo dáng vẻ làm liền một mạch của hắn. Chặt bổ tương đối đơn giản, cuối cùng khi tước nan trúc động tác rõ ràng chậm lại một chút, trong lúclàm còn do dự một lát.

Tống Mạch muốn chỉ cho cậu, đã thấy đệ tửcười tươi rạng rỡ, sau đó tước một bó nan trúc xuống, giao cho hắn kiểmtra. Nan trúc thô hơn một chút so với yêu cầu của hắn, chiều dài cũngkhông phải quá đều nhau, nhưng nhìn một lần mà làm được như vậy, khiếncho hắn rất vừa lòng.

Tống Mạch mim cười khen ngợi: "Không tệ, giỏi hơn sư huynh con khi đó rồi."

Đường Hoan đắc ý cười với hắn. Lúc này nàng ngồi ở dưới cửa số, nắng sớmchiếu xiên vào, cả người đều chìm trong ánh sáng, cười như vậy, bỗngquét sạch thấp thỏm gò bó, lúm đồng tiền rạng rỡ như hoa, khiến TốngMạch nhìn đến ngây ngần, ngay sau đó chính là vui mừng tự đáy lòng.

Hắn vẫn luôn hi vọng nhìn thấy dáng vẻ không buồn không lo của đệ tử.

Hắn để đệ tử ngồi bên cạnh mình, tỉ mỉ giảng giải cho cậu những chỗ mấu chốt.

Đường Hoan yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng giương mắt, vụng trộm đánh giánam nhân này. Nếu hắn vẫn dạy nàng như vậy, hí hoáy làm đèn lồng thực ra cũng rất tốt.

Tống Mạch nói xong, Đường Hoan học làm. Sư phụgiảng tốt, đệ tử thông minh khéo tay, rất nhanh đã tước được có khuôn có dạng rồi.

Tống Mạch càng ngày càng thích đệ tử này, cảm thấy mình đã nhặt được một cái mầm tốt.

"Tốt lắm. Vậy sư phụ đi làm việc, Tiểu Ngũ tự luyện đi, hôm nay tước xonghai cây trúc này là được, về sau buổi sáng mỗi ngày tước tiếp một đoạnkhác." Sắp xếp nhiệm vụ xong, Tống Mạch đứng dậy rời đi, bởi vậy hắnkhông phát hiện sau khi đệ tử nghe xong bài tập khuôn mặt nhỏ nhắntrong nháy mắt đần lại.

Không có hắn ở bên cạnh, tự nàng hí hoáy cùng mấy cây trúc còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Đường Hoan ai oán nhìn theo bóng dáng của nam nhân kia, chờ khi hắn dừng chân ngoảnh mặt lại nhìn nàng, nàng lại lập tức nghiêm túc tước cây trúc.

Tống Mạch mim cười, thu hồi tầm mắt, cắt xong một trang giấy, đề bút, viếtviết vẽ vẽ ở mặt trên, nhanh chóng chìm vào trong thế giới của mình. Tiếng tước nan trúc sàn sạt trong tai người khác là một loại tra tấn, hắn lại nghe quen rồi, không bị ảnh hưởng chút nào.

Đường Hoan mới bắt đầu còn oán hận trừng Tống Mạch, nhưng hết lườm lại nguýt, ánh mắt lại không dời nổi hắn.

Sư phụ nói, cho dù là nam hay nữ, khi chăm chú làm việc, trên người đềumột loại hương vị hấp dẫn người khác. Sư phụ còn nói, có mấy lần bởi vìbà liếc thấy dáng vẻ nghiêm túc làm việc của nam nhân mà động tình, nửađêm lặng lẽ mò vào chỗ ngủ của đối phương.

Ba giấc mộng trước đó, Đường Hoan đã thấy qua Tống Mạch nghiêm túc bổ củi, thấy qua Tống Mạchnghiêm túc làm việc nhà nông, cũng thấy qua Tống Mạch nghiêm túc bánthịt heo. Hai người đầu người đầy mồ hôi, người sau tuy không có mồ hôi, nhưng trước người lại là một đống thịt heo, thật sự không cách nào cóthể khơi dậy nổi hứng thú của nàng. Nhưng Tống Mạch bây giờ, đứng ở xaxa bên kia, đứng thắng người, bàn tay cầm bút như ngọc, nét mặt điềm đạm yên tĩnh, bỗng nhiên khiến nàng có **.

Chỉ muốn biến thành tờgiấy trên bàn kia, được hắn dùng ánh mắt chăm chú như vậy, để cho tayhắn hóa thành bút chạy trên người nàng.

Nam nhân này quả thực chính là cực phẩm trong cực phẩm...

Đường Hoan si ngốc nhìn hắn, quên mất động tác trên tay.

Tiếng sàn sạt dừng lại, Tống Mạch không hề báo trước nhìn sang, vừa đúngchống lại đệ tử... Cái loại ánh mắt này khiến hắn không biết nên hình dung như thế nào.

Hắn để bút xuống, hỏi cậu: "Có việc?"

ĐườngHoan bừng tỉnh, lắc đầu, cúi đầu tước nan trúc tiếp. Đại khái là dohoảng hốt bị người bắt được đang nhìn lén, trên tay không cẩn thận, bịnan trúc quẹt bị thương, đầu tiên là một giọt máu tròn chảy ra, ngay sau đó là một vết thương thật dài ứa máu đỏ.

Đường Hoan hít vào một hơi, thứ này sao lại sắc bén như vậy?

Tống Mạch bước nhanh tới, khuyu chân ngồi xổm xuống, kéo tay cậu qua, thấyvết thương từ đầu ngón trỏ kéo dài một đường đến tận cổ tay, không khỏithấp giọng trách mắng: "Không phải đã dặn dò con phải cẩn thận sao?" Rồi lấy khăn tay từ ống tay áo ra rồi ấn xuống lòng bàn tay cậu, cầm máucho cậu.

Đường Hoan cúi đầu, nước mắt rơi lã chã.

Tống Mạch thấy thế, giọng nói mềm hẳn đi: "Đau lắm hả? Ta để sư huynh con đimời lang trung nhé, sau khi bôi thuốc chăm sóc vài ngày là tốt rồi." Thật sự là tính tình của đứa trẻ, bị thương cũng rơi nước mắt.

Đường Hoan lấy tay trái giữ chặt hắn, không cho hắn đi, sau đó chỉ vào vết thương lắc đầu, cho thấy mình không phải khóc do đau.

"Vậy con khóc cái gì?"

Đường Hoan chỉ chỉ nan trúc, lại há mồm giải thích, nói chính mình quá ngungốc, không có cách nào hoàn thành nhiệm vụ sư phụ giao cho.

Tống Mạch nhìn chằm chằm đệ tử mấp máy đôi môi hồng, bởi vì câu tương đốidài, hắn nhìn chằm chằm một lúc lâu mới hiểu được, vừa bực mình vừa buồn cười: "Tiểu Ngũ đừng nóng vội, con rất thông minh, sư phụ để con tướcnhiều nan trúc như vậy chỉ là muốn cho động tác của con thuần thục hơn. Quen tay hay việc, việc này làm chưa xong, chờ vết thương của contốt rồi luyện nữa cũng không muộn."

Đường Hoan cũng không tiếp nhận an ủi, lắc lắc bàn tay bị thương, cho thấy nàng muốn băng bó xong sẽ tiếp tục luyện tập.

Tính tính thật là hấp tấp!

Tống Mạch vừa cầm bàn tay nhỏ bé của đệ tử lau máu, vừa dịu dàng sắp xếpcông việc cho cậu: "Tiểu Ngũ không phải muốn xem sư huynh con làm đènrồng sao? Mấy ngày này con quan sát cho tốt. Nghề làm đèn này của chúngta, khi học toàn dựa vào quan sát, quan sát xong tự suy xét. Con bây giờ quan sát nhiều, cũng là một cách học tập."

Đường Hoan lắc đầu, hất cằm về phía cái bàn của hắn.

"Tiểu Ngũ muốn nhìn sư phụ làm việc?"

Đường Hoan liên tục gật đầu, trong mắt tràn đầy mong đợi nhìn hắn.

Ánh mắt khát vọng như vậy, bên trong còn lấp ló ánh lệ, Tống Mạch cũng không đành lòng từ chối.

"Được rồi, Tiểu Ngũ xem trước, sau này sư phụ dạy con vẽ."

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 45: Ngủ Lại

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Suốt cả một ngày, Tống Mạch đều ở trong phòng làm đèn, viết viết vẽ vẽ, thỉnh thoảng buông bút, cắt giấy gấp, dáng vẻ hết sức chăm chú, hồn nhiên quên mất đốidiện còn có một đệ tử đang ngồi. Mà Đường Hoan thì càng ước gì nam nhânnày không nhìn thấy mình, để nàng không cần kiêng nể gì mà nhìn hắn, ở trong đầu nghĩ tới tình cảnh hai người ở trên giường mây mưa thấtthường.

Mặt trời dần lặn về phía tây, căn phòng cũng tối dần.

Đường Hoan nhìn nam nhân đang cúi đầu gấp giấy, nhón chân nhẹ nhàng đi tới,đứng ở phía sau Tống Mạch, dùng tay trái đấm lưng cho hắn.

Tống Mạch không kìm lòng nổi dựng thắng thắt lưng, lúc này mới phát hiện bả vai đau nhức vô cùng.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, thì ra một ngày nữa lại sắp kết thúc.

Tống Mạch tựa lưng vào ghế ngồi, vừa day trán cho bớt khó chịu, vừa nói: "Tiểu Ngũ, đấm bóp bả vai giúp sư phụ đi."

Đường Hoan ngoan ngoãn nghe lời, đấm nhẹ vào bả vai hắn.

Tống Mạch thoải mái thở ra, chờ tới khi đệ tử đấm xuống được khoảng vài chục cái, hắn đứng lên, xoay người cười nói: "Tiểu Ngũ đói bụng chưa? Đi,chúng ta đi ăn cơm thôi."

Đường Hoan khế gật đầu, ánh mắt dừng ở trên vạt áo của hắn, khóe miệng nhếch lên, giơ tay, gỡ xuống một mảnhgiấy đỏ từ trên vạt áo hắn.

Tống Mạch kinh ngạc, cúi đầu kiểm tra một lượt, xác định đã không còn gì nữa, hắn mim cười xoa đầu đệ tử: "Khiến cho Tiểu Ngũ chê cười rồi."

Đường Hoan vô cùng thành thật lắc đầu, chỉ chỉ đống vụn giấy lẻ tẻ trên bàn, lại nhìn về phía Tống Mạch, trong mắt đầy kính nể.

Từ nhỏ đến lớn Tống Mạch được người ta khen vô số lần, có khen hắn tài trí hơn người, có khen hắn tay nghề xảo đoạt thiên công, không giống như lần này, chỉ vì một ánh mắt của tiểu đệ tử mà có thể khiến cho hắn cócảm giác thành tựu khi cố gắng của hắn được thừa nhận. Ở trong mắt những người đó, hắn đã từng là trạng nguyên, hắn là người làm đèn được chínhmiệng Thánh thượng khen ngợi, bọn họ càng khen càng như là phụ họa lờikhen của Thánh thượng. Mà Tiểu Ngũ không giống vậy, cậu chỉ là đơn thuần sùng bái sư phụ của cậu.

"Chờ xem, sau khi sư phụ làm ra loại đèn mới, sẽ cho Tiểu Ngũ xem đầu tiên."

Tống Mạch nhìn chăm chú vào ánh mắt của đệ tử nói, là hứa hẹn, cũng là động viên cho mình, ở trong đó có một loại tự tin chắc chắn sẽ thành công.

Ánh mắt Đường Hoan lấp lánh nhìn hắn chăm chú, giống như trên đời này chỉ có sư phụ là lợi hại nhất.

Tống Mạch vỗ bả vai của cậu, thầy trò hai người cùng tới thiên thính dùng cơm.

Phó Ninh có một số việc phải làm, để tiểu nhị truyền lời nói hắn sẽ dùngcơm cùng mấy sư phụ ở bên đó, vì thế trong thiên thính chỉ còn hai người bọn họ.

Cháo gạo trắng ăn kèm với hai món mặn hai món chay.

Tay phải của Đường Hoan bị thương nên không thể dùng, tay trái cầm thìa ăncháo cố một chút thì cũng làm được, tốc độ chỉ chậm đi một ít mà thôi. Nhưng gắp thức ăn thì khẳng định là không được.

Dù sao trongphòng cũng không có người khác, đệ tử chăm sóc hắn nhiều như vậy, TốngMạch có đi có lại, gắp đồ ăn để vào trong bát cậu, tiện cho đệ tử dùngthìa xúc.

Đường Hoan cười với hắn.

Rõ ràng là không hề nói gì, nhưng dường như quan hệ của hai người thoáng cái đã gần gũi hơn rất nhiều.

Cơm nước xong xuôi, Đường Hoan tạm biệt Tống Mạch rồi trở về phòng.

Tống Mạch đứng ở cửa thiên thính, nhìn theo đệ tử vào phòng đóng cửa, tronglòng có chút thất vọng. Trên tay Tiểu Ngũ có vết thương, đêm nay nhấtđịnh sẽ không thể hầu hạ cho hắn tắm rửa, vậy chẳng phải là hắn sẽ lạitiếp tục mất ngủ sao?

Nhưng đây cũng là chuyện không thể khác được.

Hắn lắc đầu một cái, trở vào phòng làm đèn sửa sang lại đồ dùng, lại tốn thêm hai khắc nữa mới trở lên nhà trên.

Làm đèn rồng tiêu hao rất nhiều thể lực và tâm lực, Phó Ninh trở về, gọi sư đệ ra dặn dò hai câu quan tâm vết thương, rồi xoa vai trở về phòng ngủ. Đường Hoan nhìn bóng dáng của hắn, nghĩ rằng nếu như không có cực phẩmsư phụ là Tống Mạch này, vậy nàng cũng không ngại giúp Phó Ninh mát xamột chút.

Chờ sau khi tiểu nhị thay xong nước ra ngoài, ĐườngHoan nhân lúc Tống Mạch đi ra ngoài đóng cửa trước mà lặng lẽ lẻn vào. Vào cửa, đi thẳng đến cửa nội thất, đứng ở sau rèm cửa, gỗ gỗ váchtường.

Tống Mạch đang cởi quần áo, nghe thấy động tĩnh, quay đầuhỏi: "Tiểu Ngũ? Vào đi." Tiểu nhị sớm biết rõ quy củ của hắn, cho dù cóviệc cũng sẽ trực tiếp bẩm báo ở bên ngoài, gõ cửa, chỉ có thể là tiểuđệ tử miệng không thể nói thôi.

Đường Hoan đi vào, không hề quan sát trang trí bên trong, nàng nhìn thắng về phía Tống Mạch, mỉm cười.

Tống Mạch treo áo ngoài lên giá áo, cầm lấy trung y tắm rửa đi ra ngoài,Đường Hoan giơ tay ra định tiếp lấy trung y, Tống Mạch lắc đầu, tay đặtlên đầu vai Đường Hoan ý bảo nàng nên đi ra ngoài: "Trên tay Tiểu Ngũ có vết thương, hôm nay không cần tới giúp đỡ sư phụ nữa, chờ vết thươngkhỏi hắn rồi lại nói sau." Tiểu Ngũ đến đây hắn rất bất ngờ và vui mừng, nhưng sao hắn có thể để đệ tử thân mang vết thương hầu hạ mình chứ?

Đường Hoan lắc đầu, lắc lắc tay trái của mình, sau đó bắt lấy cánh tay nam nhân đang đặt trên trung y, thái độ kiên quyết.

Đôi mắt của đệ tử ngập nước, sóng mắt dập dềnh, trong lúc nhìn như phát ratia sáng đưa những ý nghĩ cậu muốn nói đều nhắn giùm ra bên ngoài. Tống Mạch bất đắc dĩ nhìn ánh mắt này, bên trong có quật cường, cũng có mộttia cầu xin, dường như nếu hắn không đồng ý để cậu "phụng dưỡng", kẻ làm sư phụ là hắn này chính là không thích Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ sẽ rất đáng thương.

Tống Mạch chỉ có thể đồng ý: "Được rồi, vậy lát nữa con phải cẩn thận một chút, đừng đụng tới tay phải."

Nói xong, hắn thấy Tiểu Ngũ mím môi cười, vui mừng lại chất chứa chút ngượng ngùng.

Tống Mạch chợt nhớ tới lần đấu đèn hội hoa đăng năm ngoái, hắn và Phó Ninhcùng nhau trở về, một bé gái năm sáu tuổi từ xa chạy tới, rụt rè nóimuốn cái đèn trong tay Phó Ninh. Phó Ninh hỏi hắn, hắn đồng ý, cái đènđoạt giải nhất hội hoa đăng kia liền đến tay bé gái đó. Khi bé gái đónhận được cái đèn, cũng mỉm cười nhìn hắn giống y như Tiểu Ngũ bây giờ,đôi mắt to trong suốt lấp lánh ánh đèn, dường như nhận được hoa đăng là chuyện vui vẻ nhất của cô bé.

Bây giờ xung quanh không có ánh đèn rạng rỡ, nhưng ánh mắt đệ tử còn độnglòng người hơn cả ánh đèn. Tống Mạch không mở mắt, vừa cởi quần áo, vừatưởng tượng cảnh Tiểu Ngũ đứng ở trên đường đèn đuốc sáng rực, phongthái trong mắt có thể càng chói mắt hơn hoa đăng hay không?

Nam nhân sinh ra quá đẹp, cũng không phải chuyện tốt gì.

Tống Mạch nghĩ đến ánh mắt những con em hậu duệ quý tộc ở kinh thành nhìn mình.

Trạng nguyên lang, ở trong mắt dân chúng là vinh quang rất lớn, ở trong mắtkẻ quyền quý, cái gì cũng không phải. Có người từng lén lút chặn hắnlại, hứa hẹn chỉ cần hắn bằng lòng làm tình nhân ... sẽ bảo đảm hắn mộtbước lên mây.

Hắn dựa vào thánh tâm mới có thể toàn thân rúi lui, nhưng Tiểu Ngũ...

Rốt cuộc cậu đã phải trải qua những gì, mới có thể vì một việc đơn giản vínhư người khác gắp thức ăn cho cậu mà cậu cũng cảm động phát khóc, mớicó thể bởi vì một chút ý tốt của hắn mà toàn tâm toàn ý báo đáp hắn?

Ngồi ở trong thùng tắm, Tống Mạch không nhịn được nhìn người bên cạnh. Trong phòng im lặng như vậy, chỉ có tiếng vẩy nước Tiểu Ngũ phát ra, cùng với tiếng hô hấp lúc nặng lúc nhẹ của cậu.

"Tiểu Ngũ, nhìn đến cánhtay bị thương của con, ta đột nhiên nhớ tới tình cảnh năm đó khi gặp sưhuynh con. Nó cũng giống con không còn người nhà, một mình lang thangbên ngoài, muốn học hỏi thêm kiến thức, không

ngờ mới vừa ra khỏi cửakhông lâu tiền bạc trên người đã bị người ta trộm hết, khi đuổi theo kẻtrộm đụng hỏng một sạp đèn lồng ven đường. Chủ sạp bắt nó bồi thường,trên người nó không có tiền, lại không muốn bị đưa lên quan phủ, đànhphải đồng ý làm học đồ cho đối phương một năm. Sau đó ta đi ngang quasạp hàng kia, thấy nó ở bên kia đường đan đèn lồng cũng ra hình ra dạng, liền chọn nó làm đồ đệ."

Đường Hoan không nghĩ tới Phó Ninh cũng có lúc quá mất mặt đến như vậy, nàng cười tươi viết chữ lên lưng TốngMạch, nói sư huynh cũng thật ngốc, sau đó nói sư phụ là người rất lươngthiện.

Mặt Tống Mạch hơi nóng lên, hắn nói đến cái này là muốndẫn dắt đệ tử nói chuyện, cũng không phải là vì thể hiện phẩm tính củamình, vội nói tiếp: "Khi đó sư huynh con còn lớn hơn con một tuổi, cóthể thấy được còn trẻ mà ra khỏi nhà một mình nhất định phải cẩn thậnphòng bị chuyện này. Tiểu Ngũ, Thương Châu cách nơi đây hơn ngàn dặm,con từ Thương Châu một đường xuôi nam, trên đường có gặp phải loạichuyện này hay không?" Hắn hi vọng có thể hiểu nhiều hơn về tiểu đệ tử.

Đường Hoan nhìn chẳm chẳm cái gáy của nam nhân này, khinh thường bĩu môi. Muốn dùng loại phương thức này để moi chuyện từ nàng, hắn thật sự chorằng nàng chỉ là đứa con nít thôi sao?

Nàng cố ý dừng một chút, sau đó viết hai chữ đơn giản: không có.

Tống Mạch còn muốn nói tiếp, Đường Hoan lại viết sẽ để cho hắn tự rửa phíadưới, nàng đi trải giường chiếu cho sư phụ trước, lát sau sẽ đi ra laukhô cho hắn, viết xong không đợi Tống Mạch trả lời liền xoay người đi.

Trong lòng Tống Mạch ảo não, càng thêm tò mò, Tiểu Ngũ kháng cự nhắc tớichuyện trước kia như thế, rốt cuộc trên người cậu đã từng xảy ra cái gì?

Bỏ đi, trước hết phải nhân lúc cậu rời đi thì mặc xong xiêm y đã, để choTiểu Ngũ lau khô người giúp, tuy Tiểu Ngũ đã quen rồi, nhưng hắn vẫn

cảm thấy xấu hổ.

Tống Mạch rửa qua loa vài cái, thả nhẹ động tác bước ra khỏi thùng tắm.

Đường Hoan chỉ chờ chiếm tiện nghi của hắn, nghe thấy tiếng động vội chạy trở lại, giành lấy cái khăn xuống trước, rồi đi đến trước người Tống Mạch.

Tống Mạch muốn từ chối, nhưng đối diện với đôi mắt to cầu xin của đệ tử, hắn lại đành chịu thua.

Vì thế hắn lại bị tay đệ tử chạm vào cho cứng rắn.

Hắn xấu hổ nhắm mắt lại, cố gắng nghĩ tới việc khác.

Đường Hoan quang minh chính đại ăn xong đậu hủ Tiểu Tống Mạch trắng nõn nà rồi đứng dậy.

Tống Mạch bước nhanh tới trước tấm bình phong mặc xiêm y, vừa mặc vừa nói: "Thời gian cũng không còn sớm nữa, Tiểu Ngũ trở về ngủ đi."

Đường Hoan không nhúc nhích, chờ hắn mặc xong, nàng dùng tay trái kéo lấy ống tay áo của Tống Mạch, kéo hắn đi về phía nội thất. Tống Mạch tò mò đitheo, cho đến khi đệ tử để hắn ngồi vào trên giường, sau đó khi đệ tửcũng muốn đi lên, sắc mặt hắn mới khẽ biến: "Tiểu Ngũ, con muốn làm gì?" Chẳng lẽ Tiểu Ngũ cũng đã nghe qua lời đồn đãi bên ngoài này, hơn nữacòn tin, còn muốn hiến thân cho kẻ làm sư phụ là hắn đây để báo đáp?

"Làm càn!"

Mắt thấy đệ tử cởi giày bò lên trên giường, Tống Mạch lập tức đứng lên, lạnh giọng dạy bảo cậu: "Ta là sư phụ của con, sao con có thể tin mấylời đồn nhảm ở bên ngoài? Trở về, về sau không cho phép lại có loại suynghĩ hoang đường này trong đầu!"

Đường Hoan hoảng sợ, ngồi chồmhỗm ở trên giường, vẻ mặt mê man không hiểu nhìn hắn, chỉ chỉ vào bả vai hắn, sau đó nắm tay, đấm đấm vào không khí.

Đấm lưng cho hắn?

Tống Mạch sửng sốt.

Đường Hoan nhân cơ hội kéo tay hắn tới, viết chữ trong lòng bàn tay hắn, nóisư phụ ngồi cả một ngày, bả vai chắc chắn đã mỏi nhừ rồi, Tiểu Ngũ muốngiúp sư phụ đấm bóp rồi mới đi ngủ.

Trong lòng bàn tay ngứa ngáy, cực kỳ thoải mái, hơn nữa nhìn vẻ mặt mịt mờ và lời giải thích hợp lýcủa đệ tử, Tống Mạch lập tức tin lời nói của cậu, âm thầm tự trách sự lỗ mãng vừa rồi của mình: "Tiểu Ngũ, là sư phụ hiểu lầm con rồi, nhưng sưphụ không mệt đâu, Tiểu Ngũ mau đi nghỉ ngơi thôi."

Đường Hoankinh ngạc nhìn hắn, bàn tay nhỏ bé buông lỏng, buông tay hắn ra, sau đócúi đầu xuống, đứng dậy mang giày, từ đầu đến cuối không dám ngắng đầu, dáng vẻ oan ức kia, giống như đứa trẻ bị cha mẹ nghiêm khắc quở mắng.

"Tiểu Ngũ..."

Tống Mạch muốn nói gì đó, ai ngờ vừa gọi tên cậu xong, chỉ thấy trên vạt áocủa đệ tử bị ướt hai chỗ. Hắn thầm giật mình, kịp thời đè lại người đang muốn xoay người. Sức của hắn lớn, thân mình Đường Hoan không nhúc nhích được, liền dùng sức xoay đầu sang một bên, không chịu đối mặt với hắn. Tống Mạch đau đầu, dùng sức đem người lại bên cạnh mình. Đường Hoan vộicúi đầu, Tống Mạch muốn nâng cắm nàng xem đệ tử có đúng là khóc haykhông, Đường Hoan dứt khoát nhào vào trong lòng hắn, không khóc khôngnháo, nước mắt lại nhanh chóng xuyên thấu qua trung y mỏng manh của hắn, một vệt nước ẩm ướt thấm vào trên người hắn.

Lại khóc rồi!

Tống Mạch dở khóc dở cười, tiểu đệ tử này, sao lại thích khóc như thế? Hắn đã nói xin lỗi rồi mà...

"Tiểu Ngũ, đừng khóc nữa, con cũng đã mười bốn rồi, còn khóc như vậy, bị sư huynh con biết được nhất định sẽ chê cười con đấy."

Đường Hoan không đáp lại, chỉ càng ôm chặt thắt lưng nhỏ gầy mà cứng rắn củahắn hơn, cơ thể cũng càng dán chặt vào hơn. Trời mới biết vừa rồi khinàng kề sát vào người hắn nàng nhịn có bao nhiều vất vả, dáng người cựcphẩm như vậy ở ngay trước mặt, lại còn không thể ôm đúng là muốn lấymạng của nàng mà. Nếu không phải tình huống không cho phép, nàng thật sự rất muốn đánh nam nhân này bất tỉnh, rồi mặc sức sở cho đã, gặm cho đã.

"Tiểu Ngũ!"

Tống Mạch dùng sức đẩy cậu ra, cúi đầu nhìn cậu: "Khóc cái gì chứ? Sư phụ đã xin lỗi con rồi, cảm thấy tủi thân đến vậy sao?" Nói về tuổi, nếu như hắn thành thân sớm một chút, con cái cũng gần bằng Tiểu Ngũ rồi. Cho nên mới nhẹ giọng mềm mỏng dỗ dành cậu, dỗ dành một đứa trẻ, Tống Mạch cũng không cảm thấy quá khó nói ra khỏi miệng cho lắm.

Đậu hũ còn chưa ăn đủ, Đường Hoan đương nhiên là thấy "tủi thân" rồi, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn hắn.

Tống Mạch không còn cách nào đành kéo người ngồi vào trên giường, xoay người đưa lưng về phía đệ tử đang giận dỗi hắn: "Được rồi, Tiểu Ngũ đấm lưngcho sư phụ đi, hôm nay sư phụ mệt muốn chết rồi." Về sau kiên quyếtkhông thu thêm đệ tử nữa, nếu không lại thêm một đứa như Tiểu Ngũ, hắncũng không dỗ nổi.

Chẳng qua, nói đến cùng vẫn là Tiểu Ngũ quá đáng thương, lòng hắn không thể tàn nhẫn tới nỗi cho cậu một cái mặt lạnh được.

Đường Hoan không nhúc nhích.

Tống Mạch cười khổ, "Tiểu Ngũ, là con muốn phụng dưỡng sư phụ mà."

Đường Hoan bò lên trên giường, ngồi xổm xuống, không tình nguyện đấm một cái.

Tống Mạch rất nể tình nói thoải mái.

Đường Hoan dừng một chút, vuốt lên quần áo trên lưng hắn, dùng bàn tay phải bọc lấy đầu ngón tay viết chữ:

"Sư phụ mắng con, sư phụ tức giận với Tiểu Ngũ, còn đuổi Tiểu Ngũ đi, cóphải ngại Tiểu Ngũ vụng về, không muốn để cho Tiểu Ngũ phụng dưỡng?"

Không cần quay đầu, Tống Mạch cũng có thể tưởng tượng ra trên mặt đệ tử có bao nhiêu tủi thân.

"Tiểu Ngũ đừng nghĩ nhiều, sư phụ không tức giận, chẳng qua là hiểu lầm conthôi. Con xem, hiện giờ sư phụ không phải vẫn để con giúp sao?"

Đường Hoan cố ý hỏi hắn hiểu lầm cái gì.

Tống Mạch sao có thể không biết xấu hổ nói với đệ tử, bên ngoài đều loan truyền hắn thích nam nhân?

"... Bên ngoài đều nói sư phụ đối xử hà khắc với mọi người, đem học đồ thành người sai vặt. Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ vừa rồi như vậy, sư phụ nghĩ rằng con tin những lời này, muốn đến trải giường chiếu cho sư phụ để lấy lòng sư phụ, bởi vậy mới tức giận..." Vừa nói được một chút thì không nói đượcnữa, lý do này cũng quá gượng ép rồi.

Chẳng qua cũng không sao, Đường Hoan là tiểu đệ tử đơn thuần nhất của hắn mà.

Nàng săn sóc mà không truy cứu đến cùng, chỉ vội giải thích, nói nàng khôngnghĩ đến lấy lòng sư phụ, chỉ là làm hết bổn phận của đệ tử thôi, muốnhiếu kính thật tốt cho sư phụ.

Lúc này Tống Mạch đã buông lỏnglại rồi, bắt đầu nói sang chuyện khác. So với đấm lưng, đệ tử viết chữ trên lưng khiến hắn càng thoải mái hơn.

Viết rồi lại viết, viết tới mức quên cả thời gian.

Nam nhân mệt mỏi cả một ngày càng ngày càng buồn ngủ, lúc cố gắng còn có thể duy trì tỉnh táo, khuyên đệ tử trở về nghỉ ngơi.

Đường Hoan nói muốn tán gẫu với sư phụ thêm một lát nữa, hỏi sư phụ có phảimệt mỏi quá hay không, nếu đúng thì cứ nằm xuống trước đã, còn nói cánhtay nàng cũng mỏi rồi, nằm viết chữ có thể bớt đi chút sức.

Tống Mạch đã quá buồn ngủ, hắn chỉ muốn đi ngủ, không hề nghĩ ngợi gì liền nằm xuống. Đường Hoan xoay người nằm ở bên trong hắn, tay trái di động trên lưng hắn, đã sớm không phải viết chữ rồi, mà là nữ nhân vuốt ve áimuội với nam nhân. Nhưng đối với nam nhân mệt mỏi mà nói, hiệu quả cũng giống nhau, Tống Mạch cuối cùng cũng khoan khoan khoái khoái tự nhiên đi vào giấc ngủ.

Đường Hoan không dám quấy rầy hắn, mặt dán lênlưng hắn, bàn tay mò vào trung y của hắn vòng qua eo nhỏ nàng nhớ thương đã lâu kia, sờ soạng hai cái rồi cũng ngủ thiếp đi.

Bóng đêm thâm trầm.

Tống Mạch trong giấc mộng trở mình, cảm giác có thân thể mềm mại dán tới, rất là thoải mái. Hắn vươn tay ôm lấy, chân cũng dán lên nàng.

Thời gian như nước, chậm rãi chảy xuôi, căn phòng tối đen dần dần sáng bừng lên.

Nam nhân quen dậy sớm tỉnh giấc đầu tiên.

Cảm giác, có chút là lạ.

Tống Mạch nhíu mày, mở to mắt, đập ngay vào mắt là một mái đầu đen, trên búi tóc còn buộc một cái khăn xanh. Tống Mạch thoáng sửng sốt, cúi đầu nhìn xuống, bỗng phát hiện trong lòng đang ôm chặt là đệ tử nhỏ gầy mỏngmanh của mình.

Tiểu Ngũ quay lưng về phía hắn, thắt lưng dính sát vào hắn, hai chân thì một cái duỗi ngang, một cái gấp về phía trước, sau đó một cái chân của hắn khoác lên giữa hai chân Tiểu Ngũ, tay lại vòng quanh vòng eo nhỏ nhắn kinh người của cậu. Mà Tiểu Ngũ gối lên trên cánh tay trái của hắn, đang ngủ say.

Tống Mạch cần thận từng litừng tí thu lại tay chân, lặng lẽ đứng dậy, cố gắng nghĩ xem tại sao đệtử có thể ngủ ở trên giường của hắn.

Đang suy nghĩ, đệ tử cũng ngồi dậy.

Đường Hoan dụi dụi mắt, kéo tay hắn qua giải thích, nói tối hôm qua nàng muốn nói chuyện tiếp với sư phụ, nhưng sư phụ ngủ thiếp đi, nàng không biếtthế nào cũng ngủ thiếp đi.

Tống Mạch không suy nghĩ nhiều, xoađầu cậu, đứng dậy mặc quần áo: "Không việc gì, đứng lên đi, ừm, sáng nay con rửa mặt chải đầu ở phòng sư phụ luôn, sau khi chỉnh trang xong rồihằng đi, nếu gặp phải sư huynh con, thì nói buổi sáng ta tìm con tớigiao chút việc." Trong lúc vô tình ngủ chung với đệ tử, Tống Mạch không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng bởi vì trên người dính cái loại đồn nhảmnày, hắn không thể không che giấu một chút. Lời

đồn đãi là thứ đáng sợnhất, hắn thì không sợ nhưng Tiểu Ngũ da mặt mỏng, xem chừng sẽ khôngchịu nổi.

Đường Hoan ngoan ngoãn đồng ý, nhìn bóng lưng ngược chiều sáng mông lung của Tống Mạch, nhất thời không mò ra rốt cuộc namnhân này nghĩ cái gì. Nếu hắn cảm thấy hai người cùng giường là không có gì, vì sao còn muốn che giấu?

Nếu là chột dạ, nhìn dáng vẻ vân đạm phong khinh của hắn, lại không giống như đã động cái loại tâm tư này.

Quân tử thẳng thắn vô tư mặc cho lay động.

Nàng lại muốn biến hắn thành tiểu nhân.

Buổi sáng, Đường Hoan ghé vào trên bàn, chán muốn chết nhìn chẳm chẳm Tống Mạch.

Tống Mạch bị dáng vẻ này của đệ tử chọc cười: "Nhìn ta làm việc chán lắm đúng không? Đi tìm sư huynh con đi, nếu không thì đi dạo bên ngoài mộtchút. Thị trấn của chúng ta tuy nhỏ, nhưng chỗ để đi vẫn có rất nhiều." Nói xong, cúi đầu kéo ngăn kéo ra, lấy ra một nén bạc và một xâu tiền đưa cho Đường Hoan: "Cầm lấy, cái này coi như sư phụ thưởng cho con, nhìn thấy cái gì ăn ngon chơi vui, cứ việc mua." Tiểu hài tử, đi nhiều một chút cũng tốt.

Đường Hoan không nhận, lấy giấy bút viết chữ cho hắn nhìn.

Sư phụ đưa Tiểu Ngũ đi.

Tống Mạch đọc chữ xong, ngầng đầu nhìn đệ tử. Trên mặt Đường Hoan ửng đỏ, lại ra vẻ lớn gan nhìn thắng vào hắn.

Tống Mạch không nói chuyện, thêm một câu ở bên cạnh, viết xong, đầu ngón tay để lên trên giấy, đẩy tờ giấy trở lại. Nắng sớm chiếu sáng lên cái bàngiữa hai người, giấy trắng như tuyết, tay đẹp như ngọc, dưới ánh sángóng ánh trơn bóng động lòng người.

Thế này mới gọi là cảnh đẹp ý vui.

Đường Hoan bỗng cảm thấy, nếu Tống Mạch từ chối, nàng sẽ rất thất vọng.

Nàng che lên chữ, nghi hoặc chớp mắt với hắn. Rõ ràng có thể nói, tại sao nhất định phải viết chữ cho nàng?

Tống Mạch mim cười, ý bảo nàng xem, cúi đầu tiếp tục làm việc.

Thấy vậy, lòng Đường Hoan cũng trầm xuống, nam nhân chán chết chán chết, lấy cở làm việc, rõ ràng là lười chơi cùng nàng thôi!

Nàng mất hứng quay tờ giấy lại, ánh mắt chuyển qua dòng chữ nhỏ thanh tú của hắn, lại chỉ nhìn thấy bốn chữ: muốn đi nơi nào.

Đường Hoan có chút không thể tin được.

Tống Mạch im hơi lặng tiếng ngầng đầu nhìn lên, chỉ thấy tiểu đệ tử của hắnvẻ mặt kinh ngạc, khóe môi đã tự động cong lên. Phát giác cậu lén nhìnsang, Tống Mạch nhanh chóng thu lại tầm mắt, trong lòng có chút đắc ý. Tiểu hài tử, không phải đều thích chơi như vậy sao?

Tâm tình Đường Hoan không tệ, trả lời hắn nói mình muốn ngồi thuyền.

Tống Mạch cầm tờ giấy suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng mở miệng: "Được, sư phụ dẫn con đi du hồ."

Đường Hoan tươi cười chạy tới, giúp hắn thu dọn đồ dạc.

Sau nửa canh giờ, hai thầy trò bao một chiếc thuyền mui đen. Nhà đò mặctrang phục bằng vải thô quen biết Tống Mạch, vừa chống thuyền rời bờ, vừa cười hàn huyên: "Tống sư phụ lại muốn dẫn đệ tử đi ngắm cảnh à?"

Tống Mạch và Đường Hoan ngồi ở trong mui thuyền, ở giữa bày một cái bàn dài, nghe câu hỏi của nhà đò, hắn đáp lại, ngoảnh đầu lại thấy đệ tử nghihoặc nhìn hắn, liền nhẹ giọng giải thích: "Lúc đầu xuân có tới đây mộtlần với sư huynh con."

Mắt Đường Hoan rất muốn trợn trắng, hai đại nam nhân du hồ là có ý gì chứ.

Ra cửa mang theo giấy bút, nàng hỏi hắn sao lại không hẹn cô nương xinh đẹp ra ngoài, lúc đưa qua, còn vui vẻ cười trộm.

Tống Mạch nhìn, lắc đầu bật cười, ngó ngó đuôi thuyền, nhẹ giọng trêu ghẹocậu: "Thấy con thích khóc nhè như vậy, nên vẫn coi con như đứa trẻ,không nghĩ tới cũng là người lớn rồi, biết được nhiều như vậy."

Mặt Đường Hoan đỏ lên, lớn mật trừng sư phụ một cái, chạy đến mũi thuyền.

Tống Mạch sợ cậu ham chơi gặp chuyện không may, cũng đi theo.

Thuyền càng đi càng xa, bên bờ người đi đường dần dần không thấy rõ lắm, bên cạnh yên tĩnh chỉ có tiếng mái chèo rẽ nước.

Trời cao mây thưa, hồ nước trong xanh, bên cạnh còn có mỹ nam làm bạn, Đường Hoan rất thỏa mãn, cảm thấy giấc mộng thứ tư này, có lẽ là lần hài lòng nhất.

Chẳng qua, trước mắt hình như Tống Mạch chỉ coi nàng là đồ đệ, nàng nên làm thế nào mới khiến hắn động tâm đây?

Ánh mắt đảo qua khuôn mặt tuấn tú của Tống Mạch, Đường Hoan chợt nhoài người về phía trước, nửa người trên thò ra thân thuyền.

"Tiểu Ngũ!" Tống Mạch hoảng sợ, vội đè đầu vai đệ tử lại.

Đường Hoan quay đầu về phía hắn cười, tay phải vụng về xắn ống tay áo bêntrái lên, đưa tay ra vẩy nghịch nước. Hồ nước mềm mại yên ả như tơ lụa, lại bị một cái chọc này phá hỏng, bởi vậy tay nàng để lại một vệt dấu vết trên mặt hồ.

Nhìn sườn mặt mim cười của đệ tử, tâm thần Tống Mạch có chút ngắn ngơ. Vừa rồi Tiểu Ngũ quay đầu nhìn lại, mắt ngọc mày ngài, hắn không biết vì sao, tim đập chệch một nhịp.

Loại cảm giác này, từ trước đến nay chưa từng có bao giờ.

Khi hoàn hồn, muốn trách cứ Tiểu Ngũ nên ngoan ngoãn ngồi yên, ánh mắt lạirơi trên cánh tay của cậu không thu về được. Trời xanh lam mặt hồ trongvắt con thuyền nan, nổi bật lên cánh tay thiếu niên tựa như bạch ngọc. Tổng Mạch không kìm nổi lòng nhìn lên phía trên, bởi vì sợ vẻ mê hoặc lòng người của đệ tử sẽ khiến lòng hắn nghĩ loạn, hắn nhìn đôi môi của cậu, vừa nhìn, lại càng không khỏi miệng đắng lưỡi khô.

Dáng vẻ của Tiểu Ngũ, có đôi chút vượt trội rồi.

Đường Hoan nhận thấy được ánh mắt nam nhân dừng trên người mình, đợi một lát, nàng vung cánh tay lên, vốc nước hắt về phía nam nhân.

Tống Mạch không đề phòng, trên mặt dính toàn là nước.

Đường Hoan cười nhảy thắng lên, chạy sang bên cạnh.

Đệ tử chạy quá nhanh, Tống Mạch không kịp giáo huấn cậu bướng bỉnh, đứngdậy đuổi theo, muốn kéo cậu ngồi cho vững. Mắt thấy sắp túm được,

lại thấy chân đệ tử trượt một cái, chợt ngã sang bên cạnh. Tống Mạch kinhhãi, vội tóm lấy cánh tay của cậu. Đường Hoan vận lực, người thì ngã vềphía boong thuyền, đồng thời cũng giữ chặt nam nhân khiến hắn cùng ngãxuống dưới.

Tiến lại gần nam nhân đang bối rối, Đường Hoan vùng vẫy cọ cọ xuống dưới, nhắm đúng cánh môi của hắn, nhắm mắt lại.

Môi của hắn đúng như nàng đoán rơi trên môi nàng, Đường Hoan bị đụng đaungẩng cổ, đôi môi đỏ mọng mở ra, mời hắn đi vào càng sâu, tay trái phíadưới đã sớm bảo vệ bộ ngực của mình, lúc này lật ngược áp vào trước ngực Tống Mạch.

Dưới lòng bàn tay, trái tim nam nhân đập như nổi trống.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 46: Hiền Sư

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Khi Tống Mạch còn bécũng đã từng ngã, có lúc là đập đầu ra đằng trước, có khi là ngửa đầungã sấp, nhưng ngoại lệ thì không có, tất cả đều là đau.

Vậy mà lần này, hắn một chút cũng không cảm thấy đau.

Tim đập nhanh tựa như ánh nến đang nhảy múa, cả người cứng đờ không thểnhúc nhích, cơ thể đã dùng gần ba mươi năm nay, dường như không phải của hắn nữa rồi.

Nhưng hắn lại cảm nhận rõ ràng được.

Hắnbiết mình nên lập tức đứng lên nhưng cơ thể lại không nghe lời. Hắnbiết dáng người Tiểu Ngũ thấp bé, lại không biết khi Tiểu Ngũ nằm ở dưới thân hắn, lại nhỏ bé tựa như đứa bé, hoàn toàn bị cơ thể của hắn baotrùm. Hắn cũng biết đôi môi của Tiểu Ngũ hồng nhuận căng mọng, bởi vìhắn nhìn chằm chằm vào nơi đó rất nhiều lần, nhìn cái miệng thanh tú nhỏ nhắn của cậu ăn cơm, nhìn cánh môi của cậu mở ra đóng vào không chúttiếng động nói chuyện với hắn, gọi hắn là sư phụ, nhưng không biết thìra là đôi môi của Tiểu Ngũ lại có thể mềm mại tới như vậy.

Saukhi những suy nghĩ hỗn độn này lướt qua đầu trong chớp mắt, Tống Mạchcuối cùng cũng miễn cưỡng hoàn hồn, vội vàng tách khỏi. Thiều niên dướithân lại chợt ngẩng đầu lên, giật mình hé miệng, hắn không tự chủ đượcđi vào bên trong một chút, đang muốn thối lui, chợt có cái lưỡi trơntrượt bối rối dò vào trong miệng hắn, Tống Mạch theo bản năng ngậm miệng ngẩng đầu, vì vậy môi của hắn bao lấy đầu lưỡi của thiếu niên hút mộtngụm.

Đáy lòng phát run.

Hắn nghe thấy Tiểu Ngũ phát ratiếng giọng mũi khe khẽ, không biết là do thanh âm không cách nào hìnhdung được này, hay là tại những xúc cảm trên môi khiến cho xương sốnglưng của hắn mềm nhũn.

Cứ như vậy hai cánh tay hắn chống hai bênngười Tiểu Ngũ, sững sờ nhìn cậu, giọt nước còn sót lại từ lọn tóc trêntrán chảy xuống theo khuôn mặt, nhỏ giọt lên hai má Tiểu Ngũ. Hắn thấyTiểu Ngũ mê man chớp chớp mắt, trong đôi mắt trong suốt là hình bóng của hắn, ngay sau đó cậu nhắm lại, đầu nghiêng sang một bên, mi mắt tinhmịn khẽ run rẩy, hai má dần nhuộm hồng.

Kiều diễm tựa như hoa.

Tống Mạch trong chốc lát chợt quên mất phải làm gì.

"Tống sư phụ, các vị không sao chứ? Hình như lão nghe thấy tiếng vật gì đổxuống!" Nhà đò ở phía trước hô, ngừng chèo thuyền, đi hai bước về phíabên này.

Tống Mạch lấy ra tốc độ kinh người ngoài dự liệu của hắn nhảy dựng lên, vừa cố gắng hết sức bình tĩnh nói cho nhà đò không cóchuyện gì, vừa kéo đệ tử lên. Chờ đệ tử đứng vững, hắn nhanh chóng buông tay ra, nghiêng người nhìn về phía mặt hồ. Mặt hồ vẫn tĩnh lặng như trước nhưng trong lòng hắn lại nổi lên sóng to gió lớn, không thể bìnhổn.

Tuy là ngoài ý muốn, nhưng hắn đã hôn Tiểu Ngũ mất rồi.

Hắn là một người nam nhân, hôn Tiểu Ngũ cũng là nam nhân!

Đáng xấu hổ hơn chính là, lúc ấy vậy mà hắn có tâm tư cảm thụ đôi môi của Tiểu Ngũ, lại cảm thấy dáng vẻ Tiểu Ngũ nằm ở phía dưới thật xinh đẹp, lại có thể có phản ứng! Hắn là sư phụ của cậu, Tiểu Ngũ ngã xuống

dưới, điều hắn nên làm đầu tiên chính là xem xem Tiểu Ngũ có bị thương haykhông chứ!

Tống Mạch lặng lẽ liếc về phía đệ tử.

Tiểu Ngũ cúi đầu đứng ở phía sau hắn, ánh mắt nhìn chăm chú vào mũi chân, tay trái nắm cổ tay phải.

Va phải tay sao?

Tống Mạch ho khan, xoay người, cố gắng gạt đi lo lắng trong lòng, nhỏ giọng hỏi cậu: "Tay bị đau sao?"

Đường Hoan gật gật đầu.

"Cho ta xem một chút." Tống Mạch kéo cậu tới chỗ mui thuyền có chỗ che, đểcho đệ tử ngồi cùng hắn trên tấm ván, hắn nửa ngồi xổm xuống, muốn xemtrên tay đệ tử có chảy máu hay không. Không nghĩ đến vừa mới cúi đầu,thiếu niên trước mặt đột nhiên giơ tay trái lên, nắm chặt ống tay áo đặt lên một bên mặt của hắn, lau cho hắn.

Trái tim của Tống Mạch lại rối loạn thêm một lần, không kìm được giương mắt, chống lại con ngươinghiêm túc vừa xấu hổ vừa đau lòng của Tiểu Ngũ.

Ánh mắt củaĐường Hoan cũng chuyển từ gương mặt nam nhân sang đôi mắt hắn, cùng hắnnhìn nhau, sau đó rũ mắt xuống, ngập ngừng nói sư phụ thật xin lỗi, nóinàng không nên hắt nước chơi. Nói xong, mím chặt môi dưới.

Tống Mạch nhìn là đã hiểu, cúi đầu xem vết thương của cậu, trên miệng lại bình tĩnh nói: "Lần này coi như xong, về sau còn ham chơi, phạt con một tháng không được ra khỏi cửa."

Đường Hoan vội vàng lắc đầu tỏ vẻ mình không bao giờ gây sự nữa.

Tống Mạch "ừm" một tiếng, thấy vết thương trên tay đệ tử không bị rách ra, cuối cùng cũng yên tâm.

Về việc ngoài ý muốn kia, nếu Tiểu Ngũ không nhắc tới, hắn cũng sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tống Mạch nghĩ xong, khi chuẩn bị đứng dậy, chợt phát hiện đệ tử đang lặnglẽ quan sát hắn, hắn nhìn sang, đệ tử bối rối rời tầm mắt, hai má hồnghồng.

Vì sao phải đỏ mặt?

Cho dù không có kinh nghiệm vềphương diện kia, Tống Mạch cũng biết đệ tử đây là đang thẹn thùng. Vừarồi trong một thoáng ngắn ngủi hai mắt va chạm nhau, hắn thấy ở trongmắt cậu có một loại... tình ý.

Trái tim hắn lại dồn dập, hắn sững sờ nhìn chằm chằm thiếu niên trước mắt.

Bị hắn là một người nam nhân hôn, Tiểu Ngũ không có tức giận xấu hổ mà làthẹn thùng đỏ mặt, đây không phải là đã nói rõ, Tiểu Ngũ không nhữngkhông ghét sự đụng chạm của hắn, ngược lại còn động tình? Làm sao có thể động tình? Chẳng lẽ Tiểu Ngũ nghe thấy lời đồn đãi hoang đường này, cho là sư phụ thích nam nhân, cho là sư phụ cố ý hôn cậu, bởi vậy mới độngtâm đỏ mặt?

Mắt thấy vẻ xấu hổ của thiếu niên càng ngày càngtăng, tâm loạn hết sức, Tống Mạch sợ đệ tử hiểu lầm, kiên trì giảithích: "Tiểu Ngũ, vừa rồi, là tay sư phụ vụng về không giữ chặt đượccon, mới... mới xảy ra loại chuyện này, con đừng nghĩ nhiều. Chúng ta đềulà nam nhân, bình thường ở chung khó tránh khỏi va chạm, tình huốngtrùng hợp thế này không tính là cái gì, biết không?" Tiểu Ngũ nhỏ như vậy, hắn không thể khiến cậu lạc lối.

Đường Hoan sửng sốt trongnháy mắt, tiếp theo ánh mắt ảm đạm xuống, gật gật đầu, cũng không nhìnhắn nữa, đứng dậy đi vào bên trong mui thuyền.

Tống Mạch vẫn không nhúc nhích, phản ứng này của đệ tử, càng thêm xác nhận suy đoán của hắn.

Hắn rất hoang mang. Hai buổi tối trước Tiểu Ngũ đụng tới nơi đó của hắncũng không đỏ mặt, có thể thấy được khi đó Tiểu Ngũ không có tâm tư gìvới hắn, sao giờ lại đột nhiên chỉ vì một lần ngoài ý muốn mà động tâm? Tống Mạch không nghĩ ra, nhưng giải thích của hắn không thể nghi ngờ đãlàm cho Tiểu Ngũ khổ sở. Ánh mắt nhìn về phía mặt hồ, Tống Mạch chợt cócảm giác mất mát khó hiểu, đáng tiếc nguyên nhân của mất mát đó, hắnkhông muốn cũng không dám đi sâu vào nghiên cứu.

Thuyền vòng một vòng quanh hồ, khi buổi trưa thì vững vàng cập bờ.

Tống Mạch lên bờ đầu tiên, vươn tay, như lúc đi vậy, muốn đỡ đệ tử.

Đường Hoan dừng lại, vui vẻ nhìn về phía hắn.

Tống Mạch lập tức ý thức được loại quan tâm này sẽ dễ khiến cho đệ tử hiểulầm, theo phản xạ thu tay lại, chỉ dặn cậu cẩn thận một chút.

Đường Hoan cúi đầu, tự mình sải bước trên tấm ván gỗ đặt ở mũi thuyền, yênlặng đi về phía trước, để lại cho nam nhân một bên mặt tủi thân đángthương.

Tống Mạch chợt cảm thấy tội lỗi, chẳng qua hắn luôn chorằng Tiểu Ngũ vẫn là một đứa trẻ, có động lòng thì cũng là vì chưa từngcó người gần gũi như vậy, qua hai ngày suy nghĩ cẩn thận rồi, sẽ khôiphục lại bình thường thôi.

"Tiểu Ngũ, sư phụ dẫn con tới tiệm ănnhé, đầu cá Phạm Ký ăn rất ngon." Tống Mạch đuổi theo đệ tử, giọng điệuthoải mái tự nhiên. Ban đầu vốn

cũng định dùng cơm trưa ở bên ngoài.

Đường Hoan lắc đầu.

Đệ tử không khoa chân múa tay cũng không nhìn hắn, Tống Mạch không biếtrốt cuộc cậu đang nghĩ cái gì, có lòng muốn hỏi nhưng bên ngoài nhiềungười, hắn lại không dễ hạ thấp mặt mũi, đành sóng vai cùng cậu trở về, một đường không nói chuyện.

Dùng cơm trưa ở trong cửa hàng xong, Đường Hoan chạy thắng vào trong sân, xem mấy người Phó Ninh làm đèn rồng.

Tống Mạch ngồi ở trước bàn gần cửa sổ, bên ngoài truyền tới tiếng cười sang sảng của đại đệ tử.

Làm đèn rồng có cái gì buồn cười? Trước kia sao lại không phát hiện ra nó thích cười như thế?

Tống Mạch đứng dậy đi đến trước cửa sổ, cố giấu thân mình đi, nhìn ra bênngoài, chỉ thấy Tiểu Ngũ ngồi sát bên cạnh chỗ ngồi của sư huynh cậu,ghé vào nơi đó nhìn Phó Ninh bện khung đèn, thỉnh thoảng nắm lấy tay Phó Ninh, viết chữ trong lòng bàn tay của nó. Sau đó, hắn thấy Phó Ninhnhìn chằm chằm gò má Tiểu Ngũ mà ngần người, thỉnh thoảng trên mặt cònhiện lên vệt đỏ khả nghi...

Sư huynh sư đệ, vì sao đang yên đang lành Phó Ninh lại đỏ mặt?

Chẳng lẽ nó có tâm tư khác với Tiểu Ngũ?

Sắc mặt của Tống Mạch nghiêm túc. Những người ở kinh thành đã chứng minhcho hắn, có một số nam nhân cũng sẽ thích nam nhân. Hắn lạnh lùng như vậy mà vẫn khiến người ta mơ ước, Tiểu Ngũ đơn thuần như vậy, chẳng phải là càng dễ khiến người ta động lòng? Tiểu Ngũ cái gì cũng không hiểu,không biết chính mình trưởng thành có bao nhiêu đẹp, càng không

biếttrên đời trừ nam nữ, còn có một loại khác bại hoại khiến người ta khinhthường.

Đang suy nghĩ, hắn thấy Tiểu Ngũ đứng lên, xoay người đứng sau Phó Ninh, đấm lưng cho nó.

Là cậu tự nguyện, hay là do Phó Ninh sai bảo?

Thấy cậu cười vui vẻ như vậy, cho dù là sư huynh sai bảo, cậu cũng bằng lòng chăng.

Trong lòng Tống Mạch có chút cảm giác không đúng. Thì ra Tiểu Ngũ đối xử vớiai cũng tốt, cậu cũng sẽ lôi kéo viết chữ trong lòng bàn tay Phó Ninh,cũng sẽ đấm lưng cho nó...

Hắn yên lặng rời khỏi cửa sổ, vùi đầu làm việc của mình.

Làm được một lúc, tay chợt ngừng lại.

Xảy ra loại chuyện này, Tiểu Ngũ da mặt mỏng, cố ý trốn tránh sư phụ làhắn, hắn có thể hiểu. Nhưng Tiểu Ngũ bỗng gần gũi sư huynh của cậu, làmuốn xác định rốt cuộc có phải cậu có sở thích thích nam nhân hay khôngsao? Điều đó không hề tốt, mà nếu đúng là như thế, Phó Ninh xuất sắc như vậy, Tiểu Ngũ thích nó thật thì làm sao bây giờ? Hắn làm sư phụ, sao có thể nhìn đệ tử nhảy vào hố lửa?

Buổi tối lại hỏi cậu kỹ càng vậy.

Nghĩ tới buổi tối nhất định đệ tử sẽ tới đây hầu hạ hắn, trong lòng Tống Mạch bình tĩnh lại một chút.

Nhưng là chờ đến giờ cơm chiều, hai đệ tử vậy mà đều không đến thiên thính. Mặt Tống Mạch không chút thay đổi ngồi đó, sai tiểu nhị ra phía

trướcxem xem, tiểu nhị nhanh chóng quay trở lại, nói sư huynh đệ Phó Ninh đều dùng cơm ở bên ngoài.

Một mình cô đơn...

Tống Mạch buông đôi đũa, quay vào phòng, để lại một bàn đồ ăn căn bản chưa từng động tới.

Màn đêm buông xuống.

Tiểu nhị thay nước xong rồi rời đi, Tống Mạch đứng ở đầu giường đợi một lát, bên ngoài không có lấy một tiếng động. Hắn cười khổ, loại thói quen này thật quá là kỳ quái, khi trước hắn tắm rửa một mình nhiều năm như vậy, Tiểu Ngũ mới hầu hạ hắn hai lần. Lần đầu tiên hắn còn cảm thấy không được tự nhiên, lần thứ hai cũng có chút xấu hổ, giờ Tiểu Ngũ không tới, vậy mà hắn lại cảm thấy không quen?

Tự mình tắm rửa sạch sẽ, lại là một đêm khó ngủ.

Nửa đêm khó khăn lắm mới ngủ nổi, trong mộng hiện lên vẫn là hình bóng củathiếu niên ấy, hai má ngượng ngùng, dáng vẻ mất mát, gần gũi với sưhuynh của cậu...

Buổi sáng tỉnh lại đầu đau như sắp vỡ.

Tống Mạch không phải là người thiếu quyết đoán, giờ hắn cần tập trung tinhthần làm đèn, không thể để tình cảm thầy trò làm ảnh hưởng tới mình.

Bởi vậy sau khi ăn điểm tâm xong, hắn chặn tiểu đệ tử lại mặc cho ánh mắtcậu trốn tránh không dám nhìn thắng, đưa cậu quyển bút ký làm đèn hắnviết khi rảnh rỗi, để cậu đến phòng làm đèn đọc. Đều là nam nhân, có gìkhông thông suốt cứ thoải mái nói ra, làm sao lại giống như nữ tử trốntrốn tránh tránh, khiến cả hai bên đều luống cuống khó xử?

Đường Hoan nhận sách, nhìn về phía Phó Ninh xin giúp đỡ, thấp thỏm lo lắng.

Phó Ninh cho sư đệ một ánh mắt: tự giải quyết cho tốt, rồi chuồn mất. Hắnkhông biết sư phụ và sư đệ đã xảy ra chuyện gì, nhưng hôm qua trước khihai người ra khỏi cửa vẫn còn rất vui vẻ, khi trở về sư đệ cười hì hìnhư không có việc gì, nhưng sắc mặt sư phụ càng ngày càng khó coi. PhóNinh đúng là rất thích quan tâm tới sư đệ, nhưng hắn khẳng định sẽ không vì sư đệ mà đắc tội với sư phụ, hơn nữa sư phụ là người trầm lặng chững chạc như vậy, tuyệt không thể vô duyên vô cớ tức giận, chắc chắn là sưđệ chọc tới người rồi.

Trong nháy mắt Phó Ninh bỏ chạy không cònbóng dáng, trong lòng Đường Hoan thầm mắng không có tiền đồ, đi theo sau Tống Mạch vào phòng làm đèn.

Tống Mạch ngồi ở trước bàn mình làm đèn, Đường Hoan không ngồi đối diện với hắn như trước đây, mà chọn cáibàn cách xa hắn nhất, ngồi nghiêng dựa vào vách tường, lật sách xem.

Hai ngày trước còn hận không thể ghé vào sát người hắn, giờ có thể trốn bao xa thì trốn bấy xa.

Tống Mạch làm như không phát hiện thái độ thay đổi của đệ tử, cúi đầu gấpgiấy, vì đèn mới mà cố gắng. Nhưng chính hắn cũng không phát hiện ra, cứ cách một lát, hắn sẽ ngước mắt nhìn về phía thiếu niên ở bên kia.

Đường Hoan ngửa đầu dựa vào vách tường, nhắm mắt lại, dùng sách che khuất nửa khuôn mặt, khóe môi vềnh lên cao cao.

Bỗng nàng cảm thấy rất tò mò với tính cách thực sự của Tống Mạch. Võ côngcao như vậy, chắc chắn là nhân vật nổi danh trên giang hồ, theo lýthuyết thì kiến thức phải rộng rãi, không tới mức dễ lừa như vậy chứ?

Nhưng nhớ lại ba giấc mộng trước, Tống Mạch đều rất dễ dàng thích nàng, cuối cùng là do nàng quá lợi hại, hay tại hắn quá ngốc?

Đường Hoan vẫn biết mình lợi hại, đồng thời nàng cũng tin tưởng, xét về chuyện nam nữ thì Tống Mạch rất "ngây thơ".

Sư phụ nói, cái gì cũng là trước lạ sau quen, không có nam nhân quá mức dễ lừa nhất, dễ mắc câu nhất. Nhưng bị lừa nhiều lần, hoặc tận mắt chứngkiến quá nhiều ví dụ, nam nhân cũng sẽ tu luyện thành tinh, dễ dàng khám phá ra những trò xiếc nhỏ của nữ nhân. Người trước dễ dàng rơi vào bẫyrập, người sau ăn được có thể khó khăn hơn, nhưng nếu thật sự ăn đượcthì sẽ cực kì ngon.

Trước kia Tống Mạch nhất định chưa từng có nữ nhân nào. Mặc dù trong mộng đã bị nàng lừa nhiều lần, những bởi vì mỗigiấc mộng đều là làm lại từ đầu, hắn không nhớ rõ, rồi lại biến thànhtrang giấy trắng, mặc nàng tô vẽ.

Đường Hoan muốn được ăn ngon, nhưng chín giấc mộng này liên quan đến chuyện sống chết của nàng, thời gian thì có hạn, nàng vẫn hy vọng có thể đối phó với một Tống Mạch ngây thơ, dù sao nam nhân này cũng là cực phẩm, ăn thế nào cũng vẫn ngon.

"Đọc mệt rồi?"

Giọng nói trầm thấp êm tai bỗng vang lên trên đỉnh đầu.

Đường Hoan mở to mắt, thấy Tống Mạch không biết từ khi nào đã đi tới đốidiện, nàng vội lấy sách ra, lắc đầu một cái, xoay người ngồi tử tế, đặtsách ở trên bàn, cúi đầu nghiêm túc đọc.

Tống Mạch cũng lấy một quyển sách ra, sau khi ngồi xuống, đọc một lát, ngầng đầu hỏi cậu: "Xem có hiểu không?"

Đường Hoan gật gật đầu, thuận tay lật một trang, không nhìn hắn.

Ánh mắt lia từ khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn như nghiêm túc của đệ tử chuyển lêntrên cuốn sách, Tống Mạch chợt đưa tay rút cuốn sách lại, "Vậy sư phụkiểm tra một chút, hỏi con một câu đơn giản, làm đèn lồng có thể chialàm mấy bước?"

Đường Hoan trợn tròn mắt, nàng căn bản chỉ là lật lung tung, nào có thực sự đọc đâu!

Cũng may nàng đã nhanh chóng có đối sách.

Sau đó nàng ngầng đầu, sợ hãi nhìn Tống Mạch một cái, cắn môi ngẫm nghĩ, đưa tay trái ra trước người khoa chân múa tay.

Giả ngu á? Nàng làm giỏi lắm.

Tống Mạch thực sự chuyên chú nhìn tay đệ tự vạch tới vạch lui, chờ cậu khoatay múa chân xong rồi, hắn rút ra một tờ giấy từ bên cạnh, thuận tiệnđưa cho đệ tử một cái bút: "Viết xuống đây đi, sư phụ nhìn không hiểu."

Tiểu Ngũ này, còn dám lừa gạt sư phụ! Cậu cũng không soi gương nhìn xem xem, bằng vào ánh mắt lo lắng lại chột dạ của cậu, kẻ ngu cũng có thể nhậnra được cậu không hiểu mà chỉ giả vờ khoa chân múa tay lung tung! Còndám lợi dụng miệng có tật mà lừa gạt cho qua cửa, lá gan thật sự là càng lúc càng lớn rồi!

Hắn cũng muốn nhìn xem đệ tử sẽ làm gì tiếp theo.

Đường Hoan chậm rì rì tiếp nhận giấy bút, khuôn mặt nhỏ nhắn cười khổ.

Nhìn biểu cảm sắp lòi ra "bộ mặt thật" của đệ tử, Tống Mạch chợt cảm thấy trêu đùa đệ tử rất thú vị, đang định mở miệng vạch trần đối phương,

lại thấy trong mắt đệ tử tốt của hắn hiện lên tia giảo hoạt, ngay sau đó, dùng ngón cái và ngón trỏ của tay phải cầm bút, rất nghiêm túc viết lên. Tống Mạch nghi ngờ nhìn vào thì thấy đệ tử theo thứ tự viết chọn trúc, chẻ trúc, tước nan, dừng một lát, buông bút, rất vô tội nhìn sang phíahắn, lắc lắc tay, cho thấy tay đau không viết nổi nữa...

Tống Mạch trầm mặc.

Hắn có nên khen đệ tử của mình thông minh không?

Nhưng làm sao đệ tử lại có thể quên, ngày hôm qua cậu còn viết chữ muốn sư phụ đi chơi với cậu!

Tống Mạch cười cười, nhìn thắng cậu, "Vậy con dùng miệng nói, nói chậm một chút, sư phụ nhìn khắc hiểu."

Đường Hoan đang chờ hắn nói ra những lời này đây!

Nàng cúi đầu không đáp lại, chờ tới khi Tống Mạch thúc giục lần thứ hai, mới nhắm mắt lại, liếm liếm môi, chậm rãi "nói" lên.

Thiếu niên ngồi trong nắng sớm, đôi mắt nhắm chặt, thấy chết không sờn khẽngửa đầu, cánh môi hồng nhuận bởi vì vừa mới được cái lưỡi kia liếm qua, ướt át sáng bóng, nhẹ nhàng mà khép lại rồi mở ra. Mới nói mấy chữ,không biết là khẩn trương hay còn vì nguyên nhân gì, thiếu niên lại liếm liếm môi, đầu lưỡi non mịn từ trên khóe môi trượt đến giữa môi, hạ thấp xuống, lướt qua môi dưới thật nhanh, nhấp một cái, tiếp tục nói.

Nhưng Tống Mạch đã không phân biệt nổi cậu đang nói cái gì rồi, trong đầuđọng lại tất cả đều là động tác liếm môi của thiếu niên. Cánh môi mềmmại, đầu lưỡi ẩm ướt linh động, ngày hôm qua, hắn đều đã nếm qua.

Đường Hoan mở mắt ra không hề báo trước, chống lại ánh mắt si ngốc của hắn.

Trước khi hắn kịp lảng tránh, nàng cúi đầu xuống, hai má đỏ bừng.

Tống Mạch đã quên mất cả ngôn ngữ.

Một con chim sẻ bay tới, đáp xuống bệ cửa sổ, nhảy nhót vài vòng, lại vỗ cánh phành phạch bay đi.

Tống Mạch lấy lại tinh thần, muốn nói một cái gì đó.

Đường Hoan chợt đứng dậy, tay trái cầm lấy tay áo phải, nắm bút viết chữ, đẩy tờ giấy qua.

Sư phụ, thích một người sẽ có cảm giác gì?

Một hàng chữ nhỏ xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng Tống Mạch thấy vậy lại kinh hãi run rẩy ruột gan.

Hắn bình tĩnh đáp lại cậu: không biết.

Đường Hoan nhìn hắn, nghiêm túc suy nghĩ một chút, tiếp tục viết.

Sư phụ, Tiểu Ngũ hình như... thích người rồi, ngày hôm qua khi bị người hônphải, tim đập cực kỳ nhanh. Người bảo Tiểu Ngũ không cần suy nghĩ nhiều, Tiểu Ngũ biết nhất định là sư phụ không thích con, cũng không dám chơiđùa bên cạnh sư phụ nữa. Giờ sư phụ lại muốn ở cùng một chỗ với con, Tiểu Ngũ nên làm sao bây giờ?

Chữ quá nhiều, nàng viết rất lâu. Tống Mạch muốn nhìn lại không dám nhìn, chờ khi đệ tử đẩy giấy tới, lòng bàn tay của hắn cũng đổ mồ hôi rồi.

Xem xong hết, hắn kinh ngạc nhìn về phía thiếu niên đối diện, không ngờ tới cậu cứ như vậy mà nói ra.

Tống Mạch khiếp sợ quên mất nói chuyện, Đường Hoan đi vòng qua trước ngườihắn, kéo tay hắn lại, ở phía trên viết: sư phụ không thích Tiểu Ngũ

cũng không sao nhưng người đừng đuổi Tiểu Ngũ đi được không?

Vừa viết, nước mắt vừa rơi xuống, rơi xuống trên áo của Tống Mạch.

Sao lại có người vừa lớn gan vừa ngốc nghếch lại có thể làm người khác đaulòng tới như vậy? Nếu sợ bị đuổi đi, vậy sao phải nói ra? Cậu cứ như vậy mà tín nhiệm người sư phụ này sao?

Tống Mạch vỗ vai đệ tử, lờinói sâu xa: "Tiểu Ngũ, con đừng sợ, con là đứa trẻ ngoan, cho dù như thế nào sư phụ cũng không đuổi con đi. Chẳng qua, con vẫn còn nhỏ, khônghiểu được rốt cuộc như thế nào mới gọi là thích. Giống như ngày hôm quavậy, con té ngã trên đất, tim đập nhanh hơn hẳn là do sợ hãi, không liên quan gì tới sư phụ cả. Có lẽ cũng có chút liên quan, dù sao... Hôn môi là chuyện rất riêng tư, chúng ta đột nhiên gặp phải, đương nhiên con sẽcảm thấy không được tự nhiên, không thấy phản cảm hẳn là vì kính trọngsư phụ, đổi thành người ngoài, con nhất định sẽ tức giận, có phảikhông?"

Đường Hoan chớp chớp mắt, còn nghiêm túc suy nghĩ một lát, ngập ngừng khế gật đầu.

Tống Mạch cũng không cho rằng chỉ nói một chút mà có thể xóa bỏ được hoangmang của đệ tử, không để ý tới vẻ chần chờ của cậu, nói tiếp: "Từ xưatới nay phượng cầu hoàng, cầm sắt cùng minh, nam nhân nên thành gia lậpnghiệp cưới vợ sinh con, làm sao có thể thích nam nhân khác? Sư phụ sợ Tiểu Ngũ bởi vì nhất thời hiểu lầm mà lầm đường lạc lối mới bảo conkhông cần nghĩ nhiều, cũng không phải không thích con. Tiểu Ngũ, con là tử tốt của sư phụ, lại còn nhỏ như vậy, sư phụ rất coi trọng con quan tâm con, hy vọng con cho dù làm đèn hay là làm người đều đường đường chính chính, hiểu không?"

Đường Hoan rất muốn nói nàng khônghiểu, nhưng Tống Mạch diễn vai thầy hiền nhập vai như vậy, nàng đànhphải ngoạn ngoãn phối hợp, gật đầu.

Tống Mạch cũng buông lỏng, tựa hồ đã thông suốt, việc này cũng không coi là cái gì.

Đường Hoan cười với hắn, nói sư phụ thật tốt.

Tống Mạch cũng cười, cười đến rất hàm súc, "Vậy về sau Tiểu Ngũ còn trốn tránh sư phụ nữa không?"

Đường Hoan liên tục lắc đầu.

"Ùm, vậy là tốt rồi, Tiểu Ngũ đã trưởng thành, tương lai lại có cái gì không hiểu, nhất định phải tới hỏi sư phụ, để sư phụ giải quyết giúp con,đừng giận dỗi với sư phụ nữa nhé, được không?" Ánh mắt Tống Mạch dịudàng nhìn đệ tử.

Đường Hoan ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Tống Mạch đứng lên, vui vẻ xoa đầu cậu: "Tốt lắm, Tiểu Ngũ tiếp tục đọc sách đi, sư phụ bận lắm." Vừa muốn đi, tay áo đã bị người kéo lấy, Tống Mạch tò mò cúi đầu xuống, Đường Hoan cũng không ngẩng đầu lên, đỏ mặt viếthai chữ trong lòng bàn tay hắn.

Tống Mạch cao giọng bật cười, "Được, buổi tối sư phụ dẫn con và sư huynh con cùng đi ăn đầu cá." Thìra ngày hôm qua không phải không muốn ăn, là cố ý giở trò giận dỗi với hắn đây.

Đường Hoan ngượng ngùng chạy đi, cầm lên gáy sách nhìn hắn.

Tống Mạch cười khẽ, tự mình qua bên kia.

Phòng làm đèn trống trải vẫn yên lặng như lúc đầu, nhưng không khí lại thayđổi rõ rệt, tựa như bầu trời tạnh sau cơn mưa, trời quang vạn dặm.

Chạng vạng hôm đó thầy trò ba người vui vui vẻ vẻ ăn một bữa, sau khi ăn xong còn đi dạo bên hồ. Tống Mạch bình thường không thích nói chuyện,

giờthấy Phó Ninh đi theo bên cạnh Tiểu Ngũ nói chuyện không ngừng, Tiểu Ngũ nghe được mùi ngon, mắt to chăm chú nhìn Phó Ninh, hắn không biết saocũng có hứng thú nói chuyện, thỉnh thoảng chen vào vài câu. Hắn là trạng nguyên lang, kỳ văn dị sự truyền miệng chọn ra, khi nói ra đương nhiênthú vị hơn Phó Ninh, Đường Hoan liền biết điều chuyển tới bên cạnh sưphụ, trong lòng cười trộm.

Trở lại cửa hàng, bọn tiểu nhị đều ngủ rồi.

Đường Hoan và Phó Ninh đều tự trở về phòng, Tống Mạch đứng ở cửa nhìn mộtlát, đẩy cửa vào, một lát sau, đến phòng bếp xách nước, trước khi đi hắn đã dặn phòng bếp chuẩn bị nước ấm.

Không ngờ tới khi trở về, từ xa xa đã thấy tiểu đệ tử đứng ở cửa, đang nhìn ngó xung quanh.

Tống Mạch bỗng rất khẩn trương.

"Tiểu Ngũ, đã trễ thế này, sao con còn chưa ngủ?"

Đường Hoan chỉ vào thùng nước rồi mim cười nhìn hắn.

Nụ cười của thiếu niên hồn nhiên ngây thơ, ánh mắt trong suốt như cũ, Tống Mạch nghĩ, nếu hắn từ chối, một phen giải thích lúc ban ngày hẳn sẽkhông có cách nào khiến đệ tử tin phục?

Hắn đành dẫn đệ tử vào nhà.

Khi cởi quần áo, hắn nhìn về phía đệ tử. Hai má Tiểu Ngũ trắng nõn, cũngkhông có gì khác thường. Nhưng chính hắn lại bởi vì đệ tử đang ở bêncạnh nhìn, phía dưới đã ngầng đầu lên, càng muốn thúc giục vật kia yêntĩnh, nơi đó càng ngầng cao.

Thì ra hắn lừa được đứa nhỏ, lại không lừa được chính mình.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 47: Kinh Diễm

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Xiêm áo của Tống Mạch, rốt cuộc vẫn không cởi xong.

Phía dưới không chịu khống chế như vậy, hắn không muốn để cho Tiểu Ngũ thấy, không muốn để cho Tiểu Ngũ biết sư phụ cậu vậy mà...

Khi khuyên đệ tử thì nói nghe hay như vậy, giờ đệ tử không suy nghĩ lungtung nữa, hắn lại sinh ra tâm tư cầm thú với tiểu đệ tử mới mười bốntuổi.

Một lần nữa cài lại nút áo mới cởi được một nửa, Tống Mạchnghiêng người, mệt mỏi nói: "Tiểu Ngũ, sư phụ bỗng cảm thấy đau đầu, đêm nay sẽ không tắm rửa nữa, con quay về đi, sư phụ muốn ngủ rồi." Thuậnthế lấy quần áo tắm rửa khoác lên trên cánh tay xuống, vạt áo rủ xuống vừa vặn che giấu vẻ khác thường ở nơi nào đó.

Ánh mắt Đường Hoanlo lắng nhìn theo Tống Mạch, kéo hắn đi vào buồng trong, ép hắn nằmxuống. Có kinh nghiệm lần trước đấm lưng trên giường, hơn nữa nhìn vẻmặt lo lắng của đệ tử, Tống Mạch không suy nghĩ nhiều, ngoạn ngoãn nằmxuống, vừa vươn ra kéo chăn lên che đi phần từ eo trở xuống, vừa nghihoặc chờ đệ tử giải thích.

Đường Hoan vờ như không để ý tới độngtác của hắn, cởi giày, ngồi xổm ở bên trong Tống Mạch, cúi người cởi bỏkhăn cột tóc màu xanh của hắn, lấy tay chải ngược tóc hắn lên, sau khitrải xong nàng ấn ngón tay lên giữa đỉnh đầu của hắn, hai ngón tay cáithì tì vào trán hắn, nhẹ nhàng ấn day.

Thật thoải mái.

Tống Mạch nhắm hai mắt lại.

Hắn không dám nhìn Tiểu Ngũ nữa, Tiểu Ngũ cách gần như vậy, nhìn chăm chúvào ánh mắt chuyên chú của cậu, hắn sợ mình càng lún càng sâu.

Ngày mai, tìm một cái cớ rồi từ chối cậu thôi.

Lửa nóng trên người từ từ bình phục, Tống Mạch kéo tay của đệ tử ra, ngồidậy chuẩn bị xuống giường: "Được rồi, sư phụ không đau nữa, đi thôi, sưphụ tiễn con về."

Đường Hoan không có đi xuống, nàng thoáng xấu hổ nằm xuống, chỉ chỉ lên trán, mong đợi nhìn hắn.

"Tiểu Ngũ cũng khó chịu?" Tống Mạch kinh ngạc hỏi.

Đường Hoan gật gật đầu.

Đệ tử đã xoa bóp giúp hắn, hắn sao có thể chỉ biết hưởng thụ mà không báo đáp được?

Tống Mạch đành phải trở lại giường, học theo đệ tử, đưa tay tháo tóc chocậu. Tóc xõa xuống, Đường Hoan nằm quay mặt về bên trong, tiện cho hắnchải tóc cho nàng.

Tóc đệ tử dài đến eo, mềm mại trơn mượt, sờlên mát như ngọc, dường như có hương thơm khẽ thoảng qua. Tống Mạch nhẹnhàng chải từng cái từng cái một, tim đập càng lúc càng nhanh. Hắn biết, hai nam nhân như vậy, rất không bình thường, đặc biệt còn xảy ra chuyện trước đó. Nhưng cho dù là đệ tử chủ động nhờ hắn giúp, hay là xin hắngiúp cậu, Tống Mạch cũng không thể nhẫn tâm từ chối.

Thật giốngnhư đã động lòng, bình thường vẫn luôn nhớ kỹ trong lòng những lễ phápnguyên tắc, giờ tất cả đều không dùng được, dù có nhớ tới,

cũng sẽ lậptức tìm được cớ cho mình tiếp tục trầm luân.

"Tiểu Ngũ..."

Tống Mạch ngừng tay. Không được, hắn không thể tiếp tục như vậy, Tiểu Ngũquá nhỏ cái gì cũng đều không hiểu, hắn là sư phụ của cậu, phải ngăn cản loại thân mật này. Nhẫn tâm một lần, về sau thầy trò chỉ gặp mặt vàoban ngày thì có thể bảo vệ cho trái tim rồi. Buổi tối, quá im lặng quámịt mờ, trái tim cũng tối như như bên ngoài, không có ánh sáng tróibuộc, không chút kiêng ky.

Đường Hoan không trả lời.

Chẳng lẽ đệ tử đã hiểu?

Tống Mạch do dự một lát, đưa tay đẩy bả vai mỏng manh yếu ớt của đệ tử.

Đường Hoan không chịu khống chế xoay người lại, đang ngủ rất ngon. Gương mặttrắng mịn hơi ửng hồng, gối lên trên một đầu tóc đen, quyến rũ biếngnhác.

Thân thể Tống Mạch cứng đờ. Tóc Tiểu Ngũ buông xuống, càng nhìn càng giống nữ tử.

Trong đầu Tống Mạch lướt qua một tia nghi ngờ, rồi lại lập tức lắc đầu, damặt Tiểu Ngũ mỏng như vậy, nếu cậu thật sự là nữ tử, nhìn thấy sư phụ cả người trần truồng, làm sao có thể bình tĩnh dửng dưng như vậy? Hơn nữa Tiểu Ngũ không cần thiết phải giấu diếm thân phận.

Có phải bởi vì thích cho nên mới âm thầm kỳ vọng Tiểu Ngũ là cô nương? Như vậy, là hắn có thể tùy theo lòng mình, có thể quang minh chính đại... thích cậu.

Yên lặng bước xuống giường, Tống Mạch ôm lấy đệ tử đang ngủ yên, đưa cậuquay trở lại sương phòng. Nếu đã quyết định rồi, thì không thể do dựnữa.

Đường Hoan ngoan ngoãn cuộn trong lòng hắn giả bộ ngủ, chờsau khi Tống Mạch đắp chăn lên cho nàng rồi lặng yên rời đi, nàng mới mở mắt ra.

Có nên để Tống Mạch sớm phát hiện mình là nữ nhân haykhông đây? Hắn đã động tâm, nghĩ đến nàng là nam tử mới không muốn tiếnthêm một bước, nếu biết nàng là nữ nhân, vậy chẳng phải sẽ không còn vấn đề gì nữa sao?

Không được. Tống Mạch vừa mới thích nàng thôi, bây giờ mà bại lộ, chuyện trước đó nàng nữ giả nam trang còn ân cần hầuhạ hắn tắm rửa liền không thể tìm nổi cớ nào, chỉ sợ cho dù mọi lí do lí trấu nàng đã nghĩ hết đều sẽ bởi vì thời gian quá ngắn, lực thuyết phục sẽ không đủ, rất có khả năng khiến cho Tống Mạch nghi ngờ. Nàng phải đợi Tống Mạch hoàn toàn trầm luân, phải đợi một thời cơ tốt nhất rồi nói cho hắn, khiến cho hắn thương tiếc nàng thương đến mức có thể hoàn toàn tin tưởng.

 \sim

Ngày hôm sau dùng xong điểm tâm, Tống Mạchbình tĩnh như thường dặn hai đệ tử: "Mười lăm là lễ hội hoa đăng, mùng10 chúng ta xuất phát tới phủ thành trước, mấy ngày tiếp theo ta muốntập trung làm đèn, tranh thủ sớm ngày làm ra loại đèn mới. Phó Ninh,chuyện trong cửa hàng mấy ngày này đều giao cho con, có việc gì khó làmthì thương lượng với mấy vị lão sư phụ, cố gắng đừng tới tìm ta. TiểuNgũ, trên tay con có vết thương, không cần phải gấp gáp học tập, có thểđọc sách ở trong phòng, cũng có thể quan sát sư huynh con làm đèn, chờlễ hội hoa đăng kết thúc, sư phụ lại tự mình chỉ dạy cho con."

Phó Ninh đáp "Dạ" lại quan tâm nói: "Sư phụ cũng phải chú ý nghỉ ngơi, không nên quá mức mệt nhọc."

Tống Mạch "Ùm" một tiếng, dừng một chút, nhìn về phía Đường Hoan: "Tiểu Ngũ có vấn đề gì không?"

Đường Hoan nhìn hắn, hỏi lễ hội hoa đăng có thể dẫn theo nàng đi cùng hay không.

Tiểu hài tử đều thích náo nhiệt, vẻ mặt Tống Mạch thoáng dịu đi, mim cười gật đầu.

Đường Hoan liền vui vẻ cúi đầu ăn cơm.

Tống Mạch nói là làm đèn, Đường Hoan thật sự cũng không nghĩ gì nhiều, cảmthấy trừ đuổi nàng ra khỏi phòng làm đèn, những cái khác hắn vẫn giốngnhư trước kia, thầy trò ba người cùng nhau ăn cơm, sau đó buổi tối nànglen lén lẻn tới tìm hắn, bồi dưỡng cảm tình.

Nhưng Tống Mạch lại dùng hành động nói cho nàng biết, nam nhân này có bao nhiều trầm mê làm đèn.

Từ sau lần dùng xong điểm tâm đó, Tống Mạch trừ đi nhà vệ sinh thì sẽkhông bước ra khỏi cửa phòng, một ngày ba bữa đều là tiểu nhị đưa vàocho hắn, buổi tối cũng không trở về phòng nghỉ ngơi. Đường Hoan quan sát hai tối liên tục, phát hiện ban đêm phòng làm đèn vẫn sáng, nàng tớigần nghe lén, bên trong rất im lặng. Ngay khi nàng nghĩ Tống Mạch đi ngủ quên tắt đèn, bên trong bỗng truyền đến tiếng chân rất nhỏ, vòng quanhvài vòng, một lần nữa đi lầm vào trong yên lặng.

Đường Hoan nghethấy tiếng cái ghế bị kéo ra, Tống Mạch chắc chắn là đang ngồi xuống, chẳng qua là không biết hắn đang gấp giấy, hay là vẽ cái gì.

Cái này có phải giống như người luyện võ bế quan hay không?

Đường Hoan cảm thấy rất khó hiểu.

Phó Ninh từng dẫn nàng đi ra sau gian phòng thờ cúng bài vị tổ tiến Tốnggia xem, bên cạnh chính là một phòng trưng bày đèn, bên trong treo những đèn lồng Tống gia đã từng đoạt giải nhất lễ hội hoa đăng. Khi vừa mớitiến vào, Đường Hoan đúng là bị rung động tới ngây người, chưatừng nghĩ tới đèn lồng có thể làm đẹp mắt đến như vậy. Loại cảm giácnày, rất giống như ở trên đường thoáng thấy một mỹ nhân bất chợt giậtnảy mình, lúc ấy hận không thể bắt mỹ nhân về nhà, coi như bảo bối giấukín cả đời.

Phó Ninh giới thiệu cho nàng ba chiếc đèn Tống Mạchlàm. Tống tổ phụ qua đời nhiều năm, mặc dù Tống Mạch học làm đèn ba nămđã làm ra đèn trạng nguyên, nhưng hắn lại cách ba năm mới chính thứctham gia lễ hội hoa đăng đấu đèn, một lần tham gia, chính là liên tụcđoạt giải nhất.

Nếu đã làm được tốt như vậy, vậy cứ chiếu theocái đèn lần trước đoạt giải nhất sửa một chút là được, cần gì không ănkhông ngủ vùi đầu khổ sở làm?

Nghĩ đến đây, trong lòng Đường Hoan lộp bộp một chút.

Người một khi trầm mê cái gì đó, có đôi khi sẽ điên dại. Sư phụ đã từng nói với nàng, nói giang hồ có một Đao Thần, bảo đao của hắn được hắn yêu quý tới mức nào ư? Nghe nói khi Đao Thần còn trẻ cùng người luận võ bịthương, suýt nữa đã chết, may mà được một cô nương xinh đẹp thiện lươngcứu hắn. Đại khái là cô nương kia rất đẹp, Đao Thần lập tức yêu nàng, một chút cũng không ghét bỏ thân phận thôn cô của cô nương. Nhưng có một ngày Đao Thần tỉnh dậy, phát hiện bảo đao bên người không thấy đầu, hắn vụt đứng dậy, bước ra cửa, phát hiện cô nương yêu mến đang dùng bảo đao yêu dấu của hắn giết cá, còn cười giải thích với hắn, nói xương đầu cánày rất cứng, làm gãy cả dao phay, vẫn là bảo đao của hắn dùng tốt... Chưa nói xong, liền bị Đao Thần phẫn nộ giật lấy một đao cắt cổ.

Cắt cổ...

Đường Hoan sờ sờ cổ mình. Nam nhân có đôi khi thật sự là khó có thể hiểu nổi, mỹ nhân nũng nịu như vậy, sao có thể nhẫn tâm tới mức đó?

Nói như vậy, Tống Mạch tuổi gần ba mươi còn chưa cưới vợ, sẽ không phải giống như Đao Thần, thích đèn còn hơn nữ nhân chứ?

Đường Hoan cảm thấy rất nguy hiểm. Tống Mạch vốn đã muốn trốn tránh nàng rồi, nếu hắn thật sự chỉ yêu đám đèn bảo bối của mình vậy nàng ở trong lònghắn sẽ càng không có chỗ đứng rồi.

Lại kiên nhẫn đợi thêm haingày, thấy Tống Mạch còn chưa có ý đi ra, Đường Hoan mò tới phòng bếphầm một nồi chè hạt sen. Nàng muốn dìm chết hắn trong biển dịu dàng,cướp trái tim hắn về. Nếu quả thật bị cái đèn cướp mất nam nhân, sư phụ ở dưới đất mà biết, chỉ sợ sẽ cười mà sống lại!

Mang theo hộp đồ ăn đi tới cửa phòng làm đèn, đang muốn gõ cửa, cửa bỗng nhiên mở ra từ bên trong.

Đường Hoan kinh ngạc ngầng đầu, đối diện với nam nhân cũng kinh ngạc y như vậy. Bốn mắt nhìn nhau, ai cũng quên mất nói chuyện.

Chỉ trong bốn ngày ngắn ngủi, Đường Hoan thoáng chút suýt không nhận ra, Tống Mạch gầy rạc hẳn đi, trên cằm mọc dày đặc những sợi râu li ti, ánhmắt...

Ánh mắt lại sáng như sao trên trời.

Đèn làm xong rồi?

Trong mắt Đường Hoan hiện lên nét vui mừng, dùng ánh mắt hỏi hắn.

Tống Mạch cũng từ trong bất ngờ tỉnh táo lại, khẽ gật đầu, giữ kín cửa, nhìn về phía hộp thức ăn trong tay đệ tử, thấp giọng hỏi: "Đây là Tiểu

Ngũlàm cho sư phụ?" Vừa dứt lời bụng đã kêu mấy tiếng "ùng ục". Tống Mạchxấu hổ cười, một khi thả lỏng, cảm giác của cơ thể liền khôi phục lại.

Đường Hoan mim cười đưa hộp thức ăn cho hắn.

Tống Mạch vừa muốn nhận thì phát hiện ánh mắt đệ tử quét qua cằm của hắnrồi lại chuyền về phía nơi khác, không tự chủ được vươn tay sờ, chợt nhớ tới mình đã bốn năm ngày chưa chỉnh trang... Tiểu Ngũ như vậy, là ghétbỏ hắn sao?

Tống Mạch rút tay về, không được tự nhiên nghiêngngười, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Tiểu Ngũ vào bên trong chờ sư phụ nhé,sư phụ trở về phòng chỉnh trang lại một chút."

Đường Hoan khôngngăn cản hắn. Nàng thích nam nhân sạch sẽ gọn gàng, cái dáng vẻ này của Tống Mạch quá tang thương rồi, nàng không quen.

Không biết là vìđói bụng đến khó chịu, hay tại do duyên cớ nào khác mà động tác của Tống Mạch rất nhanh, múc nước tắm rửa thay quần áo, không dùng tới một khắcđã chạy tới phòng làm đèn.

Thấy đệ tử đứng ở trước bàn tò mò nhìn chằm chẳm cái đèn lồng trụi lủi, hắn đi tới, nâng đèn lên giải thích: "Đây chỉ là một cái mô hình, sư phụ gần đây đau đầu chính là làm sao màkhông cần nan trúc, dây thép vẫn có thể làm ra được đèn lồng. Bây giờ đã nghĩ ra được biện pháp, kế tiếp mới bắt đầu chân chính làm đèn lồng dựthi..." Chưa dứt lời, thoáng trông thấy sắc mặt đệ tử trong nháy mắt trởnên lo lắng, trong lòng hắn dường như cảm nhận được, bật thốt ra lờigiải thích: "Tiểu Ngũ yên tâm, phần khó nhất đã giải quyết được rồi, đèn lồng sẽ nhanh chóng hoàn thành, không phải ở phòng làm đèn cả đêm như làn."

Đường Hoan ngần người, ngay sau đó ngước đầu lên, nhìn hắn cười.

Hắn bảo nàng yên tâm, yên tâm cái gì? Là nói đệ tử không cần lại lo lắngcho thân thể của sư phụ, hay là nói, hai người có thể tiếp tục gặp mặtmỗi ngày mỗi đêm, nàng sẽ không phải tiếp tục nhớ hắn nữa?

Hắn làm sao mà biết nàng sẽ nhớ hắn?

Có phải mấy ngày nay hắn nhớ nàng rất nhiều hay không nên mới suy bụng ta ra bụng người?

Đường Hoan săn sóc không có hỏi tới, nhưng ánh mắt tránh né của nam nhân, màu đỏ khả nghi trên khuôn mặt trắng nõn, đã chứng thực đáp án cho nàng. Đường Hoan thở phào nhẹ nhõm, may quá may quá, Tống Mạch thích đèn nhưng vẫn chưa mê tới mức hành động điên rồ.

Nàng kéo hắn ngồi xuống, lấy một cái bát sứ trắng ra, múc cháo cho hắn húp. Kéo dài một lát như vậy, cháo hơi nguội một chút, nhưng vẫn ấm, húp lên là vừa vặn.

Tống Mạch dưới ánh mắt nhìn chăm chú không chớp mắt của đệ tử uống một ngụm, kinh ngạc nhìn về phía Đường Hoan, "Đây là Tiểu Ngũ tự làm?"

Đường Hoan gật đầu, hỏi hắn ăn ngon không.

Nàng theo sát hắn ngồi xuống, một tay chống má, mặc dù là đang hỏi hắn, trên mặt cũng là ung dung tự tin, mắt cười trong suốt, có cảm giác dịu dàngkhông nói nên lời.

"Tài nấu nướng của Tiểu Ngũ không tệ." timTống Mạch đập loạn, nhẹ giọng khen một câu rồi lại cúi đầu húp cháo. Giờ này khắc này, hưng phấn vì giải quyết xong vấn đề khó khăn làm đèn đãlặng lại, vui sướng vì ra cửa gặp được người mong nhớ mấy ngày nay cũnglặng lại, lý trí ùa về, hắn chợt nhớ tới giờ là đêm khuya, Tiểu Ngũ cố ý nấu cháo cho hắn ăn, chỉ đơn thuần là thương sư phụ, hay còn là vì mộtcái gì khác?

Hắn lén liếc mắt sang, ánh mắt Tiểu Ngũ dịu dàng nhìn hắn. Tống Mạch bị cái nhìn này thiêu đốt nên phải thu hồi tầm mắt, đáy lòng trào lên niềm vui sướng, khi trào lên được nửa chừng chợt khựng lại, bởi vì hắn cảm thấy nghi ngờ. Có lẽ Tiểu Ngũ chỉ là vì hiếu kính được với sư phụ mà cảm thấy hài lòng, cũng không phải như hắn nghĩ...

Tiểu Ngũ, có còn thích hắn không?

Thích, không thích, cái nào cũng không khiến hắn hài lòng.

Tống Mạch chìm trong tâm trạng phức tạp mà ăn hai bát cháo, đứng dậy thu dọn hộp đựng thức ăn rồi nói với đệ tử: "Quay trở về ngủ đi, cái này đểsáng mai tiểu nhị dọn dẹp."

Đường Hoan kéo tay áo hắn, ý bảo hắn cũng đi ra ngoài.

Tống Mạch chỉ cho là đệ tử lo lắng hắn còn tiếp tục vất vả ở phòng làm đèn, liền đi ra ngoài cùng cậu, "Yên tâm, sư phụ cũng đi ngủ luôn."

Nhưng Đường Hoan vẫn kéo hắn đi tới thượng phòng, Tống Mạch định từ chối,Đường Hoan lại viết chữ trong lòng bàn tay hắn, nói nhất định sư phụ rất mệt mỏi, Tiểu Ngũ đấm bóp bả vai cho sư phụ rồi sẽ đi ngủ.

Đôimắt chờ mong như vậy, đánh thắng vào đáy lòng hắn, cho dù là xuất pháttừ hiếu tâm hay là cái gì, Tống Mạch đều không nỡ từ chối.

Dù sao qua mấy ngày mệt mỏi, Tống Mạch đã rất buồn ngủ, hắn ngủ quên trong sựhầu hạ dịu dàng của đệ tử, căn bản không biết sau khi hắn ngủ, đệ tử vừa nghe lời lại ngượng ngùng của hắn ôm hắn sở soạng rồi sờ soạng, cuốicùng thì ngủ trong lòng hắn.

Tống Mạch ngủ một mạch tới khi trờisáng, tỉnh lại bên cạnh đã không có người, hắn day day trán, đối vớinhững chuyện sau đó xảy ra vào tối hôm qua một chút ấn tượng cũng khôngcó.

Buổi sáng thầy trò ba người ngồi nói chuyện phiếm, Phó Ninhtò mò hỏi Tống Mạch: "Sư phụ, năm nay trên đèn vẽ cái gì?" Những ngườilàm đèn chân chính, viết chữ, vẽ, cắt giấy, trạm trổ ... đều có hiểu biết, mà mỗi người đều giỏi về một ngành khác nhau, nhưng vị sư phụ làm đènnày của hắn, kỹ thuật làm đèn hàng đầu thì khỏi nói, tranh chữ lại càngkhiến văn nhân nhã sĩ cảm thấy thua kém.

Tống Mạch muốn vẽ bức tranhNguyệt cung. Lễ hội hoa đăng Trung thu không bằng lễ hội hoa đăng Nguyên tiêu có thể tùy ý chọn lựa, lúc nào chủ đề cũng phải có liên quan đếnngắm trăng.

Phó Ninh đối với khả năng vẽ của sư phụ mình vô cùngtin tưởng, nhưng mà khi nghĩ tới những bức tranh Tống Mạch từng vẽ trước kia, hắn ngập ngừng đề xuất: "Sư phụ, hình như người vẫn chưa bao giờvẽ tranh mỹ nhân phải không? Bây giờ nếu muốn vẽ Nguyệt cung, cũng không thể thiếu Hằng Nga được, người tự vẽ được không? Người có muốn đệ tửmời cô nương hoa lâu tới để cho sư phụ tham chiếu hay không?" Vừa hay có thể hóa giải những lời đồn đại hoang đường bên ngoài.

Tống Mạch liếc hắn một cái, vẻ mặt lạnh nhạt.

Phó Ninh cười hắc hắc: "Sư phụ đừng coi thường, chờ người vẽ xong rồi, vừalúc có thể cho đệ tử chiêm ngưỡng xem mỹ nhân trong tưởng tượng của sưphụ có dáng vẻ như thế nào... A, đúng rồi, sư phụ, con cảm thấy dáng vẻ Tiểu Ngũ nhìn rất đẹp, khuôn mặt còn đẹp hơn nhiều mấy danh môn quý nữkia, hay là để cho Tiểu Ngũ giả dạng thành nữ nhân cho sư phụ vẽ, đượckhông? Như vậy sư phụ vừa dễ vẽ, vừa đỡ phải mời cô nương hoa lâu làmhỏng danh tiếng. Về phần Tiểu Ngũ, dù sao chỉ có chúng ta biết, Tiểu Ngũ sẽ không tức giận, có phải hay không?"

Đường Hoan ngần người, sau đó ngượng ngùng cúi đầu.

Tống Mạch vốn đang thất thần vì chủ ý của đại đệ tử, phát hiện hành động của tiểu đệ tử, lập tức buông ly trà trong tay xuống, lạnh mặt trách mắng: "Hồ ngôn loạn ngữ! Ra đằng trước phụ giúp làm đèn đi!"

Phó Ninh nháy mắt với sư đệ một cái rồi hốt hoảng bỏ chạy.

Đường Hoan đứng dậy muốn đuổi theo.

Tống Mạch khụ khụ, ngăn cậu lại: "Tiểu Ngũ, sư huynh con thích nhất là nói đùa, mấy lời kia con cũng đừng tưởng thật."

Đường Hoan lắc đầu, lại khoa tay múa chân một lúc, đỏ mặt tỏ vẻ nàng sẵn lòng mặc nữ trang.

Tống Mạch một mực từ chối, động viên đệ tử hai câu, rồi vào phòng làm đèn.

Đường Hoan nghĩ đến cái nháy mắt của Phó Ninh liền đi ra đẳng trước tìm hắn.

Phó Ninh túm sư đệ qua một bên nói nhỏ: "Tiểu Ngũ đừng nóng giận, lời kiacủa sư huynh thật sự không có ý khác, chỉ là muốn cho sư phụ dễ làm đènhơn chút xíu. Đệ cũng thấy mấy ngày vừa rồi sư phụ bận rộn thế nào, Tiểu Ngũ không đau lòng sao? Tiểu Ngũ, đệ chưa tới lễ hội hoa đăng, khôngbiết nơi đó có bao nhiêu người tham gia thi đấu đâu, mặc dù sư phụ chúng ta liên tục đoạt giải nhất, nhưng mỗi lần thắng được cũng đều không dễdàng. Từ hồi tháng 5, Trương gia ở huyện Lâm đã bắn tiếng rồi, tuyên bốnăm nay sẽ đoạt giải nhất, tuy có thể nói là bọn họ phóng đại nhưngchúng ta cũng không thể không đề phòng. Tiểu Ngũ, đệ trông rất đẹp, nếusư phụ dựa theo dáng vẻ của đệ vẽ mỹ nhân, vậy hiệu quả nhất định sẽ rất tốt, có phải không?"

Đường Hoan cúi đầu, không nói gì.

Phó Ninh thở dài, vỗ vỗ vai sư đệ: "Tiểu Ngũ đừng như vậy, sư huynh chẳngqua là đề suất thế thôi, đệ không muốn coi như xong, dù sao một nam nhitử tế mặc nữ trang, thật là uất ức cho đệ rồi. Sư huynh gọi đệ tới đây,cũng không phải muốn ép buộc đệ làm gì, chỉ là muốn nói cho đệ lời kiacủa sư huynh không có ác ý, để cho Tiểu Ngũ ngàn vạn lần đừng hiểu lầmsư huynh."

Đường Hoan lắc đầu, mim cười với hắn.

Phó Ninh cũng cười, "Vậy là tốt rồi, đi thôi, chúng ta tiếp tục làm việc đi." Xoay người chuẩn bị rời đi.

Đường Hoan giơ tay giữ chặt lấy hắn, dưới cái nhìn chằm chằm nghi hoặc củaPhó Ninh ,nàng viết chữ trong lòng bàn tay hắn, bảo hắn buổi chiều lénđi mua đồ, quần áo son bột nước...

Phó Ninh vỗ nàng một cái thật mạnh, "Được, ta cũng biết Tiểu Ngũ không đành lòng thấy sư phụ khó xử!"

Đường Hoan giả bộ xấu hổ chạy đi.

Động tác Phó Ninh rất nhanh, dựa theo Đường Hoan viết thắt lưng nhỏ cácloại, hoàng hôn đã mang đồ đến, chạy tới trong phòng Đường Hoan, khẳngkhẳng đòi xem nàng hóa trang cho mình thế nào. Đường Hoan kiên quyết lắc đầu, đuổi người ra khỏi phòng.

Đối với Phó Ninh, suy đi nghĩ lại, Đường Hoan không muốn trêu chọc, cũng không muốn khiến Phó Ninhsinh ra tâm tư gì khác với nàng. Giờ nàng đã xác định tâm ý của Tống Mạch, không cần tiếp tục lấy Phó Ninh ra kích thích hắn nữa, càng không thể mập mờ với Phó Ninh khiến hắn sinh lòng nghi ngờ, cũng có thể khiến Phó Ninh làm ra cái gì phá hỏng kế hoạch của nàng. Vả lại có Tống Mạchnhư châu như ngọc ở bên, mỗi ngày lắc lư trước mắt nàng, nàng rất khóchia lực chú ý sang trên người Phó Ninh.

Vì ăn được cá lớn, đành phải buông tha cho cá nhỏ.

Dùng xong cơm chiều, Đường Hoan trốn trong phòng hóa trang.

Phó Ninh đinh ninh là ngày mai nàng mới mặc nữ trang ra ngoài, nên về thẳng phòng ngủ.

Tống Mạch không biết hoạt động của hai đệ tử, nhưng hắn biết buổi tối TiểuNgũ sẽ lén tới hầu hạ hắn, sau khi vào nhà liền khép hờ cửa giống nhưbình thường. Bởi vì không dám cởi quần áo ngay trước mặt đệ tử, hắnquyết định không tắm rửa mỗi đêm nữa, một lát nữaTiểu Ngũ tới, hắn nóivới cậu chút chuyện về đèn lồng, rồi bảo cậu trở về. Đầu không đau bảvai không mỏi lại không cần tắm rửa, sư phụ tất nhiên không cần đệ tửhầu hạ, như vậy Tiểu Ngũ khẳng định sẽ không suy nghĩ nhiều.

Ngồi bên bàn, Tống Mạch cầm sách, nghĩ tới sau này sẽ không thể nhận lấy sựchăm sóc của đệ tử nữa, khiến hắn đọc cái gì cũng không vào.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng đẩy cửa.

Tống Mạch buông sách, nhìn về phía cửa nội thất, chờ đệ tử tiến vào.

Hắn nghe thấy Tiểu Ngũ đóng cửa, đi hai bước về phía bên này, bỗng dừng lại, lại quay trở ra, khép cửa lại.

Tiểu Ngũ đã đi về rồi sao?

Tống Mạch đứng lên, nghi hoặc bước ra ngoài.

Đẩy rèm cửa ra, hắn cúi đầu bước ra, không ngờ vừa giương mắt, động tác liền khựng lại.

Đường Hoan một thân váy dài thuần trắng, đứng nghiêng so với hắn. Lông mày vẽ dài mảnh, mi mắt rủ xuống, môi son khẽ mím, phảng phất như

Hằng Ngatiên tử hạ phàm, khát khao gặp lại người trong lòng, lại không biết vìsao sinh lòng e sợ, chần chừ không tiến.

Ánh mắt Tống Mạch khôngtự chủ được đi dọc theo cái cổ trần của người nọ nhìn xuống phía dưới, áo ngực bên trong sa mỏng bao lấy hai luồng đẩy đà, như ẩn như hiện, xuống tới nữa là vòng eo tinh tế có thể nắm chặt không thừa chút gì.

Trái tim của hắn đập dồn dập, tầm mắt trong chốc lát chuyển lên mặt ngườinọ, trong chốc lát lại chuyển qua bộ ngực vốn không nên nhìn kia, rấtlâu sau mới khó khăn mở miệng: "Tiểu Ngũ?"

Đường Hoan mím môi, khế gật đầu, vẫn không dám ngầng đầu nhìn hắn như trước.

Tống Mạch kinh ngạc quên cả ngôn ngữ, rất lâu sau, xác định đây không phảihắn đang nằm mơ, lúc này mới buông ra rèm cửa nắm chặt hồi lâu, đi vềphía đệ tử hai bước, trong đầu một mảnh hỗn độn, "Tiểu Ngũ, con, con làcô nương?"

Đường Hoan kinh ngạc ngầng đầu, hai má đỏ rực, nhưng vẫn kiên định lắc đầu.

Tống Mạch sững sờ đứng tại chỗ, ánh mắt dừng ở trước ngực nàng, không phải cô nương, vậy...

Đường Hoan bừng tỉnh hiểu ra, đóng kín cửa, quay lại đối diện hắn, ngắng đầukéo cổ áo xuống, lộ ra đầu vai mỏng manh. Tống Mạch vội vàng nhìn sangchỗ khác, Đường Hoan cười trộm, từ bên trong tấm vải thưa quấn ngực lấyra một cái bánh bao hơi bị đè ép, đưa cho hắn xem.

Trong cuộc đời Tống Mạch lần đầu tiên khiếp sợ đến há mồm, nhìn bánh bao một chút, lại nhìn bên ngực cao cao kia của đệ tử một chút, không phản bác được.

Đường Hoan xoay người nhét bánh bao trở lại, lại quay lại, kéo tay hắn viết chữ.

Sư phụ, Tiểu Ngũ nhìn đẹp như vậy sao? Giống nữ tử sao?

Trong lòng bàn tay của Tống Mạch đổ đầy mồ hôi, sợ bị đệ tử phát hiện, chờcậu viết chữ xong liền nhanh chóng thu tay lại, căn bản không nhìn cậu, sải bước đi vào trong, "Càn quấy!" Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa hắn đã nghĩ rằng Tiểu Ngũ là một cô nương rồi! Tiểu Ngũ, cậu không biết vừarồi hắn có bao nhiêu khẩn trương đâu!

Tống Mạch tức giận thật rồi, sau khi vào nhà sau cho dù xin lỗi như thế nào, hắn cũng không để ý đến cậu.

Đường Hoan đành phải lấy ra đòn sát thủ, từ phía sau Tống Mạch ôm lấy hắn, viết chữ trên lưng hắn.

Sư phụ, sư huynh nói con có thể giúp người vẽ mỹ nhân, bởi vậy Tiểu Ngũmới trang điểm thành thế này. Sư phụ đừng nóng giận, nếu người cảm thấyTiểu Ngũ xinh đẹp như vậy, bây giờ cứ vẽ đi, nếu không ban ngày bị sưhuynh nhìn thấy, huynh ấy khẳng định sẽ chê cười con.

Tống Mạchcố gắng xem nhẹ xúc cảm hai cái bánh bao đang chèn ép trên lưng kia, lạnh giọng khuyên bảo cậu: "Không cần, tự sư phụ cũng có thể vẽ tốt, con mau trở về đi thôi, về sau không cho phép lại càn quấy giả thành nữ tửnữa." Vui mừng quá đỗi rồi lại thất vọng, lòng hắn rất khó chịu.

Đường Hoan chậm rãi chuyển sang chỗ khác, ôm thắt lung hắn, ngửa đầu nhìn hắn, trong mắt ánh lệ lấp lánh.

Nàng vẽ lông mày, càng thêm dài nhỏ tựa như lá liễu, thoa chút son, môi hồng nhuận mê người, bên dưới quai hàm đang ngước lên là mảng lớn da thịttrắng nõn... Tống Mạch không dám nhìn nữa, lại không đành lòng nhìn

cậukhóc mà mặc kệ, đành phải đẩy cậu ra, bất đắc dĩ nói: "Chỉ một lần này, lần sau không được viện cớ này nữa."

Đường Hoan liên tục gật đầu, hỏi hắn muốn vẽ ở đâu.

Tống Mạch nghiêng người bình tĩnh một lát, để cho đệ tử ngồi ở phía trước cửa sổ, hắn đi chuẩn bị đồ.

Một khắc sau, ngay khi Tống Mạch rất vất vả mới thu hồi hết những xúc cảmlên lên xuống xuống vừa rồi, khi có thể chuyên chú vẽ tranh, lại thấy đệ tử ở bên kia đang nâng tay lên... vuốt ngực.

"Con làm cái gì!"

Hô hấp lập tức rối loạn, Tống Mạch hồn hển quẳng bút xuống, gần như nghiến răng nghiến lợi.

Đường Hoan rất vô tội, vội chạy tới viết chữ lên một tờ giấy giải thích.

Sư phụ, vừa rồi một bên bánh bao bị lệch.

Tống Mạch: ...

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 48: Cô Nương

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch để Đường Hoan làm mẫu vẽ, chẳng qua là khi một lần nữa tiếp tụcnhấc bút, mặt hắn lạnh lùng bảo nàng ném hai cái bánh bao kia sang mộtbên.

Đường Hoan mò hai cái bánh bao ra ngay trước mặt hắn, vôcùng khó hiểu nhìn hắn, lại chỉ chỉ ngực mình, tỏ vẻ như vậy sẽ khônggiống nữ nhân bình thường.

Tống Mạch nhìn nàng chẳm chẳm không nói lời nào.

Đường Hoan ngoan ngoãn cúi đầu, để bánh bao vào bàn bên cạnh, sửa sang lạivạt áo, rồi Tống Mạch bảo nàng ngồi như thế nào, thì nàng ngồi như thếđó.

Tống Mạch nguôi giận rồi, bắt đầu tập trung tinh thần vẽ tranh.

Ngồi một lát, Đường Hoan cảm thấy có chút là lạ, dường như dưới mông có thêm cái gì vậy, không động một tý, chỗ đó liền ngứa. Nhưng mỗi lần nàng vừa định động, ánh mắt ngăn cản của Tống Mạch liền đúng lúc bay tới, nàngđành phải tiếp tục chịu đựng, không chớp mắt quan sát nam nhân đối diện, ý đồ làm hắn phân tâm.

Vậy mà dù thế nào hắn vẫn rất nghiêm túc, căn bản không hề bị ảnh hưởng bởi nàng. Hắn đúng là đang nhìn nàng,nhưng ánh mắt nhìn dường như lại khác với trước kia, bình tĩnh lạnhnhạt, không trộn lẫn bất cứ tình cảm nào. Đường Hoan âm thầm đoán, ởtrong mắt Tống Mạch, nàng bây giờ, chính là một chiếc đèn lồng phảikhông?

Hắn sẽ vẽ nàng thành cái dạng gì đây?

Nghĩ đến những chiếc đèn lồng hoa lệ treo trên phòng triển lãm đèn phía sau, Đường Hoan chợt cảm thấy mong đợi.

Nàng thích chưng diện, chẳng những thích trang điểm cho mình thật xinh đẹp,mà còn thích nhưng phụ kiện xinh đẹp nữa. Tựa những mỹ nhân được thêutrên quạt tròn, Đường Hoan cũng hy vọng có người vẽ nàng lên vật nào đó. Nếu có thể có được một chiếc đèn lồng trân phẩm vẽ chân dung nàng, lạiquý nữa, nàng sẽ không tiếc móc bạc ra mua.

Mời người giúp mình vẽ tranh, Đường Hoan đúng là chưa từng tiếp xúc với chuyện văn nhã như vậy.

Từ nhỏ đi theo bên người sư phụ lớn lên, nàng chưa từng xuống núi mộtmình, trừ vài lần kia theo sư phụ xuống núi quan sát nam nhân tăng thêmkiến thức, hiểu biết của nàng về bên ngoài, tất cả đều đến từ sư phụ. Sư phụ nói, văn nhân học sĩ đều là cây non ốm yếu tay trói gà không chặt, chỉ biết đọc mấy câu thơ não lòng, trên giường căn bản không kiên trìđược bao lâu, hái được cũng không có ý nghĩa.

Đường Hoan chưatừng hái văn nhân, Tống Mạch trước mắt xem như nửa văn nhân, nàng cònchưa kịp nếm thử đâu. Nhưng nếu tương lai tỉnh mộng, văn nhân nào có thể vẽ cho nàng mấy bức tranh khiến nàng vừa lòng, Đường Hoan không ngại hái đối phương một lần, dĩ nhiên, dung mạo của người nọ cũng phải khakhá một chút mới được ...

"Đang nghĩ gì vậy?"

Tống Mạch vẽxong, trải giấy vẽ trên bàn hong khô, khóe mắt liếc thấy đệ tử vẫn cònngồi yên không nhúc nhích mới kỳ quái hỏi. Mới vừa rồi không phải vẫnthích cử động sao?

Đường Hoan hoàn hồn, dùng ánh mắt hỏi hắn vẽ xong rồi?

Tống Mạch gật đầu một cái.

Đường Hoan lập tức chạy tới, muốn xem bức tranh vẽ mình.

Tống Mạch nhanh chóng đứng dậy che trước bàn, khi đệ tử chạy tới thì đè bảvai của cậu lại, không cho, từ chối đẩy cậu ra ngoài: "Đêm đã khuya rồi, Tiểu Ngũ trở về ngủ đi. Chờ sư phụ làm xong đèn rồi, lại cho con xem."

Đường Hoan mặc kệ, rõ ràng nhìn một cái là được, vì sao nhất định phải chờ lâu như vậy?

Nàng định ăn vạ làm nũng, nhưng Tống Mạch rõ ràng đã hạ quyết tâm, hai tayấn thật chặt, không cho nàng cơ hội xoay người, đẩy thắng nàng ra bênngoài. Thừa dịp trước khi nàng xoay người, hắn đóng cửa, tiếng từ trongcửa truyền tới bên tai nàng: "Tiểu Ngũ, sáng mai gặp."

Đường Hoan giận dỗi đẩy cửa một chút.

Cách một cánh cửa, Tống Mạch dựa lưng vào cánh cửa, nhắm mắt lại mim cười.

Trước đó bị đệ tử làm bậy tức giận một trận, bây giờ cũng trêu chọc lại cậu, cho cậu một bài học thật lớn.

Mấy ngày tiếp theo, cho dù Đường Hoan sáp lại gần Tống Mạch giả vờ ngoanngoãn như thế nào, Tống Mạch cũng không chịu cho nàng xem bức tranh này.

Đường Hoan ban ngày không thể được như ý, liền nghĩ buổi tối mò tới cho namnhân kia nếm thử chút lợi hại, nhưng Tống Mạch đã đề phòng nàng rồi, gần tối đã đóng cửa, liên tục mấy buổi tối đều cho nàng ăn canh "bế môn".

Thấm thoắt đã tới mùng mười tháng tám.

Tống Mạch và Phó Ninh tự mình đem hai cái hòm dài và một cái hòm nhỏ lên xengựa, Đường Hoan nhìn thế nào cũng không thấy ba cái hòm kia có thể chứa được cả cái đèn lồng lớn, bèn kéo tay áo Phó Ninh hỏi hắn. Nếu Tống Mạch không để ý tới nàng, nàng cũng không thèm nói chuyện với hắn, xemai sốt ruột trước.

Phó Ninh cười giải thích cho nàng: "Chúng taphải đi đường hai ngày hai đêm, xe ngựa xóc nảy, dễ làm hỏng đèn lồng.Bây giờ chuẩn bị sẵn giấy cắt và mấy đồ lặt vặt khác, chờ sau khi đếnphủ thành mới làm thành đèn lồng."

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Tống Mạch nhấc chân dài nhảy lên xe ngựa, dẫn đầu vào trước.

Phó Ninh phụ trách đánh xe, vỗ vỗ bả vai Đường Hoan bảo nàng vào bên trong ngồi, còn săn sóc mà vén màn xe lên.

Đường Hoan lắc đầu, vòng qua xe ngựa đi tới bên kia, ngồi vị trí sát cạnh Phó Ninh, cười chỉ về phía xa xa, tỏ ý mình thích ngồi bên ngoài ngắm phong cảnh.

"Vậy được, Tiểu Ngũ cứ ngồi bên ngoài với sư huynh đi." Có thể có người ngồi cùng, Phó Ninh cũng là rất vui vẻ, quay đầu mời sưphụ ngồi xong buông màn xe, nhảy lên, giục ngựa đi về phía trước.

Màn xe đung đưa, xuyên qua khe hở hai bên là có thể nhìn thấy bóng dáng của hai đệ tử.

Tống Mạch nhìn chằm chằm tiểu đệ tử ở bên kia, biết Tiểu Ngũ là vì chuyệnbức họa bị hắn đùa giỡn mà giận dỗi đây, suy nghĩ một chút, hắn lêntiếng gọi cậu: "Tiểu Ngũ vào đi, sư phụ dạy con làm đèn." Hòm nhỏ chínhlà chuẩn bị riêng để dạy cậu làm đèn.

Sư phụ cho gọi, đệ tử không thể không đi vào.

Đường Hoan rầu rĩ ngồi bên cạnh Tống Mạch.

Tống Mạch đặt cái hòm ra trước mặt hai người rồi mở ra nói: "Tiểu Ngũ khôngphải vẫn muốn học làm đèn lồng sao, bây giờ vết thương trên tay con cũng đã khỏi rồi, chú ý học tập, tranh thủ trên đường học được cách làmchiếc đèn lồng đơn giản nhất."

Đối với đệ tử một lòng hiếu học mà nói, cái này có thể coi như một quả táo ngọt cực lớn rồi. Đường Hoanmặc dù trong lòng khinh thường, nhưng ngoài mặt vẫn phải ra vẻ vui mừng, tha thứ cho sư phụ.

Lên đường thuận buồm xuôi gió.

Ba ngày sau, thầy trò ba người tới phủ thành.

Phó Ninh chạy thắng xe ngựa tới trước cửa nhà trọ lớn nhất phủ thành. Bởi vì lễ hội hoa đăng ở phủ thành hấp dẫn một lượng lớn du khách tới đâyxem, nên mấy ngày trước trung thu hầu hết các nhà trọ đều chật ních, Tống gia luôn đặt trước phòng từ mùng mười tới mười sáu tháng tám hàngnăm. Tống Mạch là người làm đèn nổi danh, chưởng quầy nhà trọ cũng vuivẻ tạo điều kiện cho hắn.

Chẳng qua là, khi chưởng quầy phát hiện bên ngoài xe có thêm hai người đi xuống thì lộ vẻ kinh ngạc, Tống Mạchbỗng ý thức được một vấn đề hắn đã bỏ sót. Trước kia chỉ có hai ngườihắn và Phó Ninh, bởi vậy chỉ đặt hai căn phòng, lần này còn dẫn thêm một đệ tử nữa.

"Còn phòng trống không?" Hắn hỏi.

"Cái này, Tống sư phụ, ngài biết đấy, lúc này đừng nói là nơi này của chúng ta, kể cả những tiểu điểm bên cạnh bình thường chẳng có ma nào hỏi thăm giờcũng đều kín khách hết rồi!" Chưởng quầy trung niên e ngại đáp, quan sát Đường Hoan, thử đề nghị: "Hay là hai vị tiểu huynh đệ chịu khó ở chung một phòng trước đã?" Lời này ông ta hỏi xong cũng hết sức sợ hãi,

đềuđồn Tống sư phụ thích nam nhân, hai đệ tử trước mắt đều có tướng mạo rất tốt, có lẽ Tống sư phụ người ta muốn ngủ chung phòng với một đệ tử nàođó đây, nhưng loại lời này, hắn có chết cũng không hỏi.

Tống Mạch nhíu mày.

Phó Ninh tỏ vẻ đề nghị này không tệ, "Được ạ, dù sao giường của khách sạncũng khá lớn, con với sư đệ cũng không ngại chen chúc đâu." Hắn cũngkhông nghĩ nhiều như vậy, lắc lư trên xe lâu quá rồi, Phó Ninh thầm muốn lập tức sắp xếp cho xong chuyện phòng ngủ, hắn đi ngủ một giấc thậtngon, buổi tối lại dẫn sư đệ đi dạo chợ đêm. Mấy ngày trung thu này, phủ thành không cấm đi lại vào ban đêm, buổi tối cũng cực kỳ náo nhiệt.

Tống Mạch nhìn về phía tiểu đệ tử.

Đường Hoan mím môi, nhìn về phía hắn xin giúp đỡ, tâm tư cũng quá rõ ràng.

Đáy lòng chợt sinh ra cảm giác vui mừng, hóa thành một nỗi xúc động mãnhliệt không cách nào kìm nén, Tống Mạch nói thắng với chưởng quầy: "Không cần làm phiền ngài, buổi tối ta làm đèn, vừa hay cần một đệ tử làm trợthủ." Nói xong, dẫn đầu đi lên lầu.

Không phải không biết nhữnglời đồn kia, không phải không biết nói ra những lời này sẽ có hậu quảgì, nhưng Tiểu Ngũ không muốn chung giường với sư huynh, Tiểu Ngũ xinhắn giúp đỡ, hắn thì không thể mặc kệ cậu.

Sau khi sư phụ đi, Phó Ninh có chút kinh ngạc, gọi sư đệ cùng đi theo.

Chưởng quầy nhìn bóng dáng thầy trò ba người, nở nụ cười ý vị sâu xa, xoay người vội tiếp đón những vị khách khác.

Trên lầu, Tống Mạch dặn Phó Ninh: "Buổi chiều nghỉ ngơi thật tốt, buổi tốira ngoài đi dạo thì có thể, nhưng trước canh hai phải trở về, không được

gây chuyện.

Tiểu Ngũ làm trợ thủ giúp ta, con cũng không cần gọi nó." Bộ dạng của Tiểu Ngũ rất đẹp, lại không thể nói chuyện, hắn lo khi cậu ra khỏi cửa vào buổi tối. Phủ thành loại người nào cũng có, trungthu mấy ngày nay càng là nguy hiểm nhất, hàng năm đều có trẻ con bị bắtcóc.

Phó Ninh đáp "dạ", cảm thông vỗ vỗ vai sư đệ.

Đường Hoan lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không muốn đi chơi chút nào, sau đó liền theo sau Tống Mạch vào phòng của hắn.

Trong phòng, không khí có chút xấu hổ.

Có vài thứ có thể ngầm hiểu, một khi nói ra khỏi miệng, thì không thể không đối mặt.

Tống Mạch không hỏi đệ tử vì sao không muốn ngủ cùng sư huynh. Cất kỹ haicái hòm, hắn đi tới trước cửa sổ, nhìn dòng người tất bật trên đường.

Đường Hoan nhìn ngắm dáng người cao lớn của hắn một lát rồi đi tới hỏi hắn giờ nên làm cái gì.

Tống Mạch đứng trước cửa sổ, chặn lại ánh sáng rực rỡ bên ngoài, nghiêng đầu nhìn cậu: "Tiểu Ngũ ngủ một lát trước đi, cơm chiều sư phụ gọi con."

Đường Hoan chỉ chỉ hắn.

Tống Mạch mim cười, "Sư phụ còn có một số việc phải làm, con đi ngủ đi."

Người này không phải định buổi tối sẽ nằm ra đất ngủ đấy chứ?

Sau khi Đường Hoan lên giường nằm xuống, nàng núp ở trong chăn nhìn lénTống Mạch, trong lòng âm thầm nói thầm. Chỉ có điều, cho dù hắn có

muốnnằm ra đất ngủ, nàng cũng sẽ không đồng ý.

Ngủ một giấc thỏa thuê, nàng bị đánh thức khi sắc trời đã tối.

Đường Hoan mở to mắt, phát hiện tóc Tống Mạch còn có chút ẩm ướt. Hắn tắm rửa rồi sao? Sao nàng không nghe thấy một chút động tĩnh nào?

Tống Mạch không biết đệ tử đang suy nghĩ gì, chỉ thúc giục cậu nhanh lên một chút: "Sư huynh con ra ngoài dạo rồi, ta thấy con đang ngủ ngon nên đã bảo tiểu nhị đưa cơm chiều lên phòng. Mau đứng lên đi, bây giờ ăn là vừa vặn, một lát nữa sẽ nguội mất."

Đường Hoan đúng là đang rất đói bụng nên cũng nhanh chóng đứng dậy.

Sau khi ăn xong, Tống Mạch trở lại bên cạnh bàn ngồi xuống, Đường Hoan theo sau, phát hiện hắn đang vẽ cảnh trăng. Nàng không nghĩ nhiều lắm, chỉcho là nam nhân này đang kiếm cớ để buổi tối không chung giường mà thôi, liền viết chữ cho hắn xem, nói nàng muốn tắm rửa.

Đầu bút lông của Tống Mạch ngừng lại. Đã quá muộn rồi, bởi vì không dừng đúng lúc,nét bút kéo ra phía trước, hỏng mất một bức họa. Nhưng giờ này khắc này, hắn nào có tâm tư tiếc hận cái đó, trong đầu nghĩ tất cả đều là Tiểu Ngũ muốn ở cởi quần áo trước mặt hắn...

Đường Hoan gõ gõ cái bàn, dùng ánh mắt hỏi hắn có thể được hay không.

Tống Mạch khó khăn gật đầu một cái, đứng dậy nói: "Được, con đợi một lát, sư phụ đi xuống căn dặn tiểu nhị." Một đường bôn ba, có tắm rửa cũng làbình thường, hắn nào có lý do gì không cho Tiểu Ngũ tắm rửa? Cùng lắmthì, lát nữa nằm xuống trước, giả bộ ngủ không nhìn cậu là được. Phòngcủa nhà trọ không lớn lắm, những chỗ khác cho dù là đưa lưng về phía cậu đứng hay là cúi đầu đọc sách, Tống Mạch đều sợ mình sẽ không nhịn đượcmà nhìn sang.

Sau khi trở về, Tống Mạch đi về phía cái bàn, chuẩn bị ngồi xuống rồi lập tức giả vờ buồn ngủ nằm xuống. Ai ngờ hắn vừangồi xuống, đệ tử của hắn đã cúi đầu đi tới, mặt mũi nhăn nhó đưa chohắn một tờ giấy, bên trên viết: Sư phụ, lúc Tiểu Ngũ tắm rửa, sư phụđừng nhìn Tiểu Ngũ, có được không?

Tống Mạch qua một hồi lâu cũng không thể đáp lại lời nào.

Tiểu Ngũ cho hắn là loại người nào vậy?

Cơn giận chợt ùa đến, Tống Mạch ngước mắt, vốn định lạnh giọng giải thíchmình không phải là loại người như vậy, lại trở nên khiếp sợ khi pháthiện mặt đệ tử hắn tái nhợt, đang yên lặng rơi nước mắt.

Cho dù là thẹn thùng hay là lo lắng, cũng không nên khóc chứ?

Tống Mạch luống cuống, thấp giọng hỏi cậu: "Tiểu Ngũ làm sao vậy?"

Đường Hoan vẫn cúi đầu như trước, liền giật tờ giấy về, chỉ vào bốn chữ "đừng nhìn Tiểu Ngũ", hai tay run rẩy.

Tống Mạch nhíu mi, hắn biết đệ tử cho dù không thích hắn, cũng không có khảnăng sợ hắn tới mức cho là hắn sẽ làm ra hành vi cầm thú, nếu không cậusẽ không gần gũi với hắn, lựa chọn ở chung một phòng với hắn. Nhưng Tiểu Ngũ rõ ràng là sợ hãi như vậy ... Không cho hắn nhìn, hay là, trên người đệ tử có ấn ký gì vạch ra quá khứ của cậu, bởi vậy không muốn bị sư phụlà hắn nhìn thấy?

Tống Mạch nhịn không được muốn hỏi, lại nhìnnước mắt trên mặt đệ tử, hắn than nhẹ một tiếng, đứng dậy nói: "TiểuNgũ, lát nữa tiểu nhị đi lên con đi mở cửa nhé, sư phụ mệt mỏi, đi ngủtrước đây." Nếu Tiểu Ngũ còn chưa đủ tin tưởng hắn, còn không muốn nóicho hắn, hắn hỏi, cũng chỉ có thể khiến cậu càng thêm khó chịu thôi.

Đường Hoan dụi mắt khế gật đầu, tránh sang một bên, nhìn chằm chằm mặt đấtngẩn người, dáng vẻ kia khỏi phải nói có bao nhiều đáng thương.

Tống Mạch đau lòng lại bất đắc dĩ nằm lên trên giường.

Mình sẽ không nhìn là một chuyện, bị đệ tử yêu cầu không được nhìn lén lạilà chuyện khác. Đặc biệt là ở phía sau đệ tử còn có ẩn tình khiến hắncàng ngày càng hiếu kỳ, trong lòng Tống Mạch phiền chán, lật người xoayvào bên trong, triệt để cho đệ tử yên tâm.

Hai khắc sau, tiểu nhị mang thùng tắm tới, rồi thay nước, sau đó rời đi.

Đường Hoan đóng kỹ cửa lại, ngắm nghía nam nhân đang nằm nghiêng trên giườngmột chút, sau đó tắt đèn đi trước, rồi trốn sau thùng tắm, chầm chậm cởi xiêm y ra, bước vào trong nước.

Tiếng nước gợn bắt đầu vang lên, tiếng vẩy nước cùng với tiếng hắt nước, như là từng vòng rung động,tách đi những thứ phiền não khỏi lòng nam nhân. Đệ tử phát ra âm thanhrõ ràng như vậy, hắn giống như tận mắt thấy cậu ở trong nước giơ taynhấc chân, ngượng ngùng lau. Cơ thể Tống Mạch dần dần nóng lên, tim đậpnhư trống đánh thùng thùng, đầu óc không chịu khống chế tưởng tượng tình cảnh trong thùng tắm. Hắn đã từng bị Tiểu Ngũ nhìn rất nhiều lần, nhưng Tiểu Ngũ chưa từng cởi xiêm y trước mặt hắn. Một lần duy nhất, là đêmđó Tiểu Ngũ mặc nữ trang tới, nhưng hắn không có cách nào bình tĩnh được như Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ chỉ lộ hai bên bả vai ra, hắn cũng không dámnhìn.

"Ào..."

Tiếng nước vang lên, Tống Mạch nhắm mắt thật chặt, hắn biết, Tiểu Ngũ đã tắm xong.

Đường Hoan cũng gội luôn đầu, sau khi thay trung y sạch sẽ, nàng lại châm đèn lên, đi đến trước giường ngồi xuống, mặt quay ra ngoài, cúi đầu lautóc.

"Tiểu Ngũ tắm xong rồi sao? Vậy con thổi đèn đi, hơi chóimắt." Tống Mạch cố gắng làm cho tiếng của mình nghe qua bình tĩnh như thường. Mặt hắn nóng vô cùng, nhất định là đỏ rồi, hắn không muốn để cho đệ tử phát hiện.

Đường Hoan nghe lời, sau khi trở về, viết chữ trên lưng hắn: sư phụ đã ngủ chưa? Có thể giúp Tiểu Ngũ lau khô tóc không.

Thật ra nàng nói chuyện như vậy với Tống Mạch rất tiện, bởi vì Tống Mạchthông minh, trên cơ bản mỗi chữ nàng chỉ cần viết vài nét, hắn đã có thể đoán được chuẩn xác, nàng viết xuống một yêu cầu, so với nàng viết trên giấy xong rồi đưa cho hắn xem còn nhanh hơn.

"Được."

Thấy đệ tử cũng không vì chuyện vừa rồi mà xa lạ với hắn, Tống Mạch thoángthả lỏng, ngồi dậy, lặng lẽ liếc nhìn cậu một cái. Đèn tắt, tất cả cửasổ trong phòng cũng đã đóng hết, nhưng bên ngoài có ánh trăng có đènđuốc, ánh sáng xuyên qua cửa sổ phủ lên khắp nơi, ở bên trong mờ mờ ảoảo, nằm gần nhau, vẫn có thể thấy rõ mặt nhau.

Tống Mạch thấy đệ tử vui vẻ cười với hắn, sau đó chủ động nằm sấp lên trên giường, để cho hắn giúp đỡ.

Bị nụ cười của cậu cuốn hút, khóe môi Tống Mạch cũng hơi giương lên, vénmái tóc dài ướt át của đệ tử lên, dùng khăn tắm bao lấy, chỉ chuyên tâmgiúp cậu, không nghĩ tới những chuyện phiền lòng kia nữa. Hắn tin tưởng, chỉ cần hắn đối xử tốt với Tiểu Ngũ, một ngày nào đó, Tiểu Ngũ sẽ chủđộng nói cho hắn. Nếu cuối cùng Tiểu Ngũ vẫn lựa chọn im lặng, Tống Mạch cũng sẽ vẫn không thèm để ý như trước, cho dù trước kia có xảy rachuyện gì, chỉ cần về sau đệ tử tốt đẹp, hắn cũng không có gì phải lolắng. Hắn sẽ chăm sóc cho cậu thật tốt.

Ai cũng không nói lời nào, trong phòng im lặng chỉ có thể nghe thấy động tác của hắn, cùng hô hấp mỏng manh của hai người.

Đợi tóc Đường Hoan khô, Tống Mạch đứng dậy định đi xuống.

Đường Hoan quay đầu túm lấy tay hắn, để cho hắn bên nàng, nói muốn nói chuyện với hắn.

Tống Mạch không đành lòng từ chối, xuống giường vắt khăn tắm lên thùng tắm, sau khi trở về lại nằm xuống một lần nữa, để lại phía sau lưng cho đệtử.

Đường Hoan nâng tay, viết chữ trên lưng hắn, chẳng qua là viết xong hai chữ "sư phụ", liền không viết nổi nữa.

Tống Mạch nghe thấy cậu khóc.

Hắn đứng vụt dậy, kéo người nằm bên cạnh lên. Đường Hoan cúi đầu không muốn để cho hắn nhìn, Tống Mạch đỡ lấy cằm đệ tử, buộc cậu đối mặt với mình, hô hấp bởi vì đau lòng bởi vì rốt cuộc không thể đè nén được tò mònhững chuyện đã xảy ra cũng bởi vì bất lực không biết chân tướng mà trởnên dồn dập, "Tiểu Ngũ, rốt cuộc con khóc cái gì? Có chuyện gì cứ nóicho sư phụ, sư phụ giúp con."

Đường Hoan mở to mắt, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Tống Mạch không kìm lòng được lau nước mắt giúp nàng, ánh mắt trấn tĩnh màdịu dàng: "Tiểu Ngũ, nói cho sư phụ đi, cho dù trên người con từng xảyra cái gì, con cũng là đệ tử của sư phụ, sư phụ sẽ không bỏ mặc conđâu."

Đường Hoan hít hít mũi, nước mắt từ từ ngừng lại, đẩy hắn xoay lại, viết chữ trên lưng hắn.

Sư phụ, Tiểu Ngũ không dám cho người xem, là vì, Tiểu Ngũ, phía dưới bị người cắt mất rồi.

Tống Mạch bàng hoàng cả người. Phản ứng đầu tiên là không tin, nhưng chớpmắt, hắn nghĩ tới đệ tử yếu ớt, khuôn mặt đệ tử vô cùng mềm mại đángyêu, còn có, hắn ở trong cung từng gặp thái giám cũng như thế này. TiểuNgũ ... thẳng bé, làm sao có thể...

Tay phải đột nhiên bị người kéora sau. Tống Mạch mờ mịt không biết làm sao, loáng thoáng biết đệ tử định làm cái gì, muốn rút tay về, lại muốn chân chính tìm hiểu cậu,khiến chính bản thân mình tin tưởng sự thật làm cho hắn khiếp sợ đaulòng đến không muốn tin này.

Đệ tử chẳng biết lúc nào đã cởi quần ra, hắn chạm tới một bên đùi của cậu trước, không có tâm tư cảm thụ nơi đó mịn màng hay không bóng loáng hay không, trái tim của hắn vẫn như luôn treo lên, cho đến khi đệ tử hạ quyết tâm, nắm chặt tay hắn kéo đi tiếp.

Bằng phẳng, không có hai viên mềm kia, cũng không có cái kia...

Hình như nơi đó có gì đó không đúng ...

Tống Mạch nhớ mang máng, thái giám trong cung chỉ cắt mất một bộ phận, nơi đó vẫn được giữ lại.

Còn đang nghi hoặc, ngón tay di chuyển tiếp theo tay của đệ tử, đầu ngón tay chạm tới một đường khe hở nhỏ, hai bên...

Trong đầu uỳnh một tiếng, Tống Mạch vội rụt tay lại, nhanh chóng chuyển đếncuối giường, xoay người, không thể tin nhìn về phía người còn đang ngồixổm sững sở ở chỗ kia: "Tiểu Ngũ, con, con thật sự là nữ nhân?" Khác với ngày đó mừng thầm và chờ mong, vừa rồi hắn còn đau lòng khó chịu không biết an ủi nàng như thế nào, bỗng chốc bị nàng kéo xuống như thế, Tống Mạch thật sự cảm thấy đầu mình không đủ dùng.

Trong mắt ĐườngHoan còn ngấn lệ, nghe nói như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang đau lòng muốn chết chợt nổi lên hoang mang, chớp chớp mắt, liên tục lắc đầu, tỏ vẻ mình đúng là nam nhân.

Nam nhân cái gì chứ! Nhờ ánh sáng mờ nhạt, Tống Mạch đã thấy được hình dáng bên dưới của nàng.

"Con kéo quần lên trước đã." Tống Mạch đứng dậy, chuẩn bị đi xuống giườngchâm đèn. Vẻ mặt của đệ tử không giống như giả vờ, nhưng nàng xác thựcđúng là một cô nương, thực sự có người có thể ngốc tới nỗi ngay cả mìnhlà nam hay là nữ cũng không phân biệt được sao? Không được, hắn muốn nói chuyện rõ ràng với nàng.

Đường Hoan mới sẽ không cho hắn xuốnggiường, chợt bổ nhào vào trong lòng hắn, đè hắn nằm ngửa ra, mở miệnggiải thích với hắn: sư phụ đừng đi, đừng bỏ mặc Tiểu Ngũ. Nói xong cũngkhông quan tâm Tống Mạch có thấy rõ hay không, hai ba cái đã lột xongtrung y, chỉ vào hai cái tiểu bánh bao của mình cho hắn xem.

Bởivì nàng ngồi xổm ở trên thắt lưng Tống Mạch, nửa người trên chúi về phía trước, hai cái bánh bao nhỏ trước ngực thoạt nhìn vậy mà hơi lớn.

Tống Mạch bối rối nhắm mắt lại, "Tiểu Ngũ, mặc xiêm y!"

Đường Hoan viết chữ ở ngực hắn: sư phụ, người xem phía dưới của con bị người cắt mất, ngực lép như vậy, sao không phải là nam nhân?

"Ai nói cho con con là nam nhân!"

Chịu không nổi ngứa ngáy do ngón tay nàng mang đến, Tống Mạch hổn hển quát. Giờ này khắc này, hắn xem như tin đệ tử này đúng là ngây thơ đến mứcngay cả nam nữ cũng không nhận rõ. Nhà bình thường sao có thể dạy dỗđược kẻ ngốc như vậy? Nghĩ đến khi nàng hậu hạ người nhất cử nhất động đều thuần thục như vậy, Tống Mạch mơ hồ có suy đoán. Hắn nắm lấy

chăn, vừa giãy dụa đứng dậy vừa bao lấy nàng, ôm chặt nàng không cho nàng lộn xộn, sau khi đã yên tĩnh lại một lát mới xoay người nói: "Tiểu Ngũ, sưphụ không đi, nhưng con phải nói cho ta nghe, là ai nói cho con lànam nhân."

Đường Hoan cúi đầu xuống, vừa thút tha thút thít, vừa viết câu chuyện đã sớm nghĩ kỹ trên lưng hắn.

Sư phụ, con lừa người, con không phải tên là Dư Ngũ, con cũng không biếttên mình là gì. Từ khi trí nhớ bắt đầu, con đã bị nhốt ở trong một cănphòng nhỏ, xung quanh đều những đứa trẻ lớn tầm tuổi con. Giam giữ chúng con là một lão nam nhân, cũng là chủ nhân của chúng con. Ông ta bảochúng con là nam đồng đã bị cắt gốc rễ, bất nam bất nữ, bởi vậy phíadưới không có cái gì, phía trên có lồi ra một chút, nhưng không được lớn như nữ nhân. Chủ nhân đối xử với chúng con rất tệ, mỗi ngày chỉ cho ănmột chút cơm, dạy chúng con đọc sách viết chữ...

"Sách gì?" Tống Mạch cố nén tức giận, hỏi chen vào.

Đường Hoan tiếp tục viết.

Đều là sách nam nhân thích nam nhân. Vừa mới bắt đầu con cái gì cũng khônghiểu, cũng chưa từng gặp người ngoài, nghĩ chuyện như vậy là bìnhthường. Sau đó có một ngày, chủ nhân dẫn theo một người nam nhân tới, để cho nam nhân làm mẫu sinh hoạt vợ chồng như thế nào, còn muốn chọntrong chúng con một người phối hợp với hắn. Sư phụ, người đừng nóng, nam nhân kia không chọn con đâu, hắn chê con nhỏ, chọn một đồng bạn dángngười cao lớn, sau đó chỉ thấy đồng bạn kia kêu la thảm chết, phía dướitoàn là máu.

Sư phụ, khi đó con rất sợ, liều mạng muốn chạy trốnkhỏi nơi đó, nhưng con không dám nói cho người khác. Cho đến một lần chủ nhân đưa con đến một căn phòng xa lạ, có một nam nhân trông rất đẹp tới tìm con, con quỳ xuống

với hắn, cầu xin hắn buông tha con. Nam nhân kia có vẻ rất dễ nói chuyện, đại khái là thấy con đáng thương, hắn khôngthả con, nhưng đã dẫn con rời khỏi nơi đó. Nam nhân kia không làm gì với con, nói là muốn cho con béo thêm chút nữa sẽ để con tới hầu hạ, connghe không hiểu, mơ hồ đi theo hắn. Khi xuôi nam hắn đột nhiên ngã bệnh, con... con liền thừa dịp đi mua thuốc mang theo bạc của hắn chạy trốn...

Sư phụ, trên đường con nghe nói người muốn nhận đệ tử, nghĩ mình vẫn phảicó một nghề gì làm mới tốt, liền tìm tới người nương tựa. Bởi vì sợ bịngười ghét bỏ, con không nói cho người lai lịch của con, sư phụ, ngườiđừng giận Tiểu Ngũ được không? Tiểu Ngũ lớn như vậy, chỉ có sư phụ từnggắp đồ ăn cho con, chỉ có sư phụ đối xử với con tốt nhất, ngày đó ngườitới an ủi con, Tiểu Ngũ đã hạ quyết tâm, nhất định phải hiếu kính sư phụ thật tốt.

Nàng dán trên lưng nam nhân, không tiếng động khóc lên.

Sao Tống Mạch có thể giận nàng đây?

Hắn đau lòng còn không kịp!

Hắn ôm chặt nàng, dùng thanh âm dịu dàng nhất trấn an tiểu cô nương vừangốc vừa đáng thương này: "Tiểu Ngũ đừng khóc, sư phụ không tức giận, sư phụ chỉ là khó chịu thay con, chỉ hận không thể gặp được con sớm hơnmột chút, cứu con thoát khỏi loại địa phương kia. Ngoan nào, đừng khócnữa, sau này sư phụ sẽ chăm sóc cho con thật tốt, con không bao giờ phải sợ hãi nữa, biết không?"

Đường Hoan ngầng đầu lên, dùng môi ngữ hỏi hắn: sư phụ, con đúng là nữ nhân sao?

Tống Mạch lau nước mắt còn vương trên mặt nàng, "Phải, Tiểu Ngũ là cô nương."

Đường Hoan chớp chớp mắt, kéo tay hắn đặt vào ngực mình: vì sao chỗ này của con nhỏ như vậy?

Tống Mạch vừa chạm vào liền rụt lại, không dám mở mắt, đỏ mặt giải thích cho nàng nghe: "Con, đó là bởi vì trước kia Tiểu Ngũ chưa từng ăn no, hiệngiờ con phải ăn thật nhiều cơm, sư phụ lại mời lang trung tới điềudưỡng giúp con, sẽ... sẽ sớm khôi phục thôi."

Đường Hoan khế gậtđầu, thấy nam nhân không nhìn mình, nàng cúi đầu viết vào ngực hắn: sưphụ, vậy phải làm sao bây giờ ạ, trước kia con nghĩ mình là nam, bởi vậy hầu hạ bên người sư phụ tắm rửa, nhưng bây giờ...

Nàng ngượngngùng là giả vờ, trên mặt Tống Mạch cũng là thật sự bắt lửa, vừa nghĩ đến Tiểu Ngũ từng tự tay sở phía dưới của hắn, hắn...

Tiểu Tống Mạch vềnh lên.

Đường Hoan tò mò đưa tay xuống dưới, cầm nơi đó.

"Tiểu Ngũ..." Tống Mạch giờ mới phát giác chẳng biết từ khi nào hắn đã ôm người lên trên đùi rồi, muốn tránh cũng không được, đành phải cầm tay nàng, "Tiểu Ngũ, con đã là cô nương, chúng ta không thể được như vậy nữa. Haingày này sư phụ sẽ ngủ dưới đất..."

Đường Hoan che miệng hắn, thẳng người dậy, tay vòng quanh cổ hắn để cho hắn nhìn nàng, môi đỏ mọng khẽmở: sư phụ, người nói nam nhân không thể thích nam nhân, bởi vậy trước đó Tiểu Ngũ không dám tiếp tục thích người. Bây giờ Tiểu Ngũ là cô nương rồi, có thể một lần nữa thích sư phụ không?

Có thể không?

Nhìn khuôn mặt kiều my gần ngay trước mắt, trái tim của Tống Mạch đập càng lúc càng nhanh, nhanh đến không cách nào nói được.

Đường Hoan chớp chớp mắt, nhắm lại, ngẩng đầu hôn tới.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 49: Chiếm Hữu

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Ngay lúc Đường Hoansắp hôn tới Tống Mạch, Tống Mạch còn đương khẩn trương không biết nênchờ đợi hay là tránh đi, bên ngoài cửa bỗng vang lên tiếng nói chuyện.

"Trương thiếu gia, Trương tiểu thư, sư phụ ta đã đi nghỉ rồi, hai vị vẫn nên trở về thôi."

Phó Ninh chắn trước cửa phòng Tống Mạch, cười nói với hai người kia, nhìn như ôn hòa, thật ra là vui sướng khi người gặp họa.

Mới vừa rồi hắn còn đang vui vẻ dạo chơi trên đường, thình lình bị huynhmuội Trương gia ngăn lại, quấn quít lấy hắn nói muốn tới bái phỏng sưphụ. Trương gia và Tống gia vẫn luôn là đối thủ không đội trời chung, vậy mà vị Trương tiểu thư này lại một lòng coi trọng sư phụ, không để ýsư phụ mặt lạnh nhìn nàng, năm nào cũng phải tới đây dây dưa. Phó Ninhvốn không muốn để ý tới hai người, lại nghĩ tới những người cùng tới đấu đèn đến trước căn bản đều biết chỗ thầy trò họ ngủ lại, thay vì để chohai người này tự tiện xông vào, không bằng hắn dẫn đường. Giờ thì tốtrồi, sư phụ đã ngủ từ lâu, để cho hai người này đi một chuyến tay không!

Trương thiếu gia nhìn về phía muội muội, hắn hoàn toàn là theo muội muội đi dạo phố thôi.

Trương tiểu thư không cam lòng rời đi như vậy, cố ý cao giọng: "Phó Ninh, không phải ngươi nói Tống công tử đang làm đèn sao?"

Vẻ mặt Phó Ninh bất đắc dĩ nhìn nàng: "Khi ta ra khỏi cửa đúng là sư phụđang làm đèn, bây giờ nhất định là mệt mỏi nên nghỉ ngơi rồi.

Trươngtiểu thư, nếu tiểu thư thật sự gấp gáp muốn thấy phong thái của sư phụta, vậy mong ngày mai tới sớm, hôm nay sắc trời đã tối rồi, hai vị vẫnnên rời thôi." Hắn cũng muốn xem xem da mặt nữ nhân nàycó dày đến mức đã nghe thấy những lời này còn muốn tiếp tục dây dưa hay không.

Aiai ở phủ thành đều biết Trương tiểu thư thích Tống Mạch, nhưng còn chưacó ai nhắc tới chuyện này trước mặt nàng. Vậy mà Phó Ninh há miệng nóito như vậy, không bận tâm một chút nào về cô nương nhà người ta da mặtmỏng, khuôn mặt đang cười của Trương tiểu thư thoáng cái đỏ lên. Đangđịnh phát tác, lại bị huynh trưởng nàng vỗ một cái, ý bảo nàng nên đi.Nhìn huynh trưởng xoay người rời đi, Trương tiểu thư không thể không nén giận, oán hận trừng Phó Ninh rồi xấu hổ và giận dữ đuổi theo.

Phó Ninh đưa mắt nhìn hai người đi xa, quay đầu lại nhìn cửa phòng đangđóng chặt, trong mắt thoáng hiện lên nét hoang mang, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, tự đi nghỉ ngơi.

Trong phòng.

Mập mờ bịcắt đứt, Tống Mạch nhanh chóng tỉnh táo lại, kịp thời ngăn cản đệ tử còn đang muốn hôn tới. Thấy chăn trên vai nàng trượt xuống rất nhiều, lộ ra bả vai trơn bóng, Tống Mạch vội dùng chăn quấn người kia thật chặt mộtlần nữa, đồng thời thở dài ở bên tai nàng một tiếng, tránh cho người bên ngoài nghe thấy được tiếng động.

Đường Hoan ngoan ngoãn dựa vàongực hắn, từ trong miệng Phó Ninh biết được một số chuyện, suy nghĩ mộtlát liền viết chữ ở trên ngực nam nhân: Tống công tử.

Tống Mạchcười khổ, nhẹ giọng giải thích cho nàng: "Đừng suy nghĩ nhiều, sư phụ và nàng ấy không hề có chút liên quan nào, chỉ từng gặp nhau vài lần lúcđi thi đấu đèn. Nàng ấy có kỹ thuật làm đèn tốt nhất trong cùng lứa củaTrương gia, Trương gia trông cậy vào nàng đoạt giải nhất, cũng không

so đo của thân phận nữ nhi của nàng." Liên tiếp ba lần thi đấu đèn đều làhắn đứng thứ nhất Trương gia đứng thứ hai, đứng ở trên cùng một cái đài, Tống Mạch muốn không để ý tới Trương tiểu thư cũng khó, nhưng cũng chỉ là lúc ban đầu tò mò nhìn qua một cái thôi, phần sau đều là Phó Ninh hỏi thăm rồi tới nói cho hắn.

Đường Hoan cúi đầu bẻ ngón tay nghịch.

Tống Mạch không ngốc, cho dù chưa từng ở chung với nữ tử, thường xuyên đọc sách cũng có thể thấy một ít truyện tài tử giai nhân. Đệ tử vừa rồi cònmong đợi hỏi có thể được thích hắn hay không, sau khi nghe chuyện Trương tiểu thì không nói gì, trong lòng khẳng định là lo hắn và đối phương có dây dưa gì không?

Tống Mạch vừa cảm thấy đệ tử ngốc, trong lòng lại không khỏi vui mừng, cúi đầu hỏi nàng: "Tiểu Ngũ không tin sư phụ?"

Đường Hoan đẩy hắn ra, bọc chăn nằm xuống, để lại cho hắn một bóng lưng.

Nhìn nàng gầy gò nhỏ nhắn nằm ở đó, Tống Mạch đuổi theo, kéo người lại, đỡbả vai nàng nói: "Không phải Tiểu Ngũ thích sư phụ sao, sao bây giờ lạikhông để ý tới sư phụ rồi?"

Hắn thích Tiểu Ngũ, hắn không muốnlại gạt nàng. Lúc trước ngại thân phận nam nhân của đệ tử, hắn không dám mở miệng, bây giờ biết Tiểu Ngũ là một cô nương, biết nàng từng đángthương như vậy, hắn càng thương tiếc nàng hơn, không đành lòng lại khiến bản thân nàng lo nghĩ vẩn vơ. Tống Mạch không biết nam nữ khác ở chung ra sao, nhưng đối xử với tiểu cô nương ngốc nghếch này, đối với TiểuNgũ của hắn, hắn chỉ muốn cho nàng sự chăm sóc tốt nhất, cho nàng biếtTống Mạch hắn từ đầu tới cuối chỉ thích một mình nàng.

Vì sao lại là nàng?

Chính Tống Mạch cũng không biết.

Khi còn trẻ huynh trưởng khuyên hắn thành thân, Tống Mạch không biết rõ vìsao mình không có tâm tư đón dâu, tổ phụ liền ra mặt khuyên huynh trưởng giúp hắn, nói loại chuyện này phải xem hai người có hợp ý hay không.Khi đó Tống Mạch không tin duyên phận, nhưng qua nhiều năm như vậy,những cô nương có ý đồ tới gần hắn có dáng vẻ có nhan sắc, loại gì cũngđều có, hắn đều có thể bình tĩnh đối đãi, chỉ có tiểu đệ tử đột nhiênxuất hiện này, khi vẫn là "nam tử", đã làm cho hắn động tâm rồi.

Nếu đây là duyên phận trong miệng tổ phụ, Tống Mạch tin.

"Tiểu Ngũ đừng suy nghĩ nhiều, sư phụ, chỉ thích con." Hắn nằm nghiêng xuống, ấn đầu của nàng vào trong ngực, hôn lên mái tóc dài mát dịu của nàng.

Đường Hoan kinh hỉ ngầng đầu, nhìn hắn không dám nháy mắt.

Tống Mạch vỗ vai nàng, "Tin rồi sao?"

Đường Hoan hôn chụt một cái lên mặt nam nhân. Trong quá khứ đều là nàng nhọclòng làm cho Tống Mạch yêu mình, nhưng dù cho đã động lòng, nam nhân này cũng chưa bao giờ chủ động nói thích nàng, không nghĩ tới đêm nay TốngMạch lại chủ động nói ra ...

Vậy rèn sắt khi còn nóng đi!

Đường Hoan kéo chăn, tung mình muốn tới trên người Tống Mạch.

Tống Mạch nhanh chóng đứng dậy, cầm trung y của nàng tới, quay đầu nói: "Tiểu Ngũ, mặc xiêm y vào trước đã!" Cô nương ngốc này, nàng nằm bêncạnh hắn đã đủ cho hắn tâm viên ý mãn rồi, còn dám trần truồng quấy rốinhư vậy, hắn... hắn là nam nhân bình thường, tự chủ không được tốt như thế đâu.

Đường Hoan không nhận quần áo, trèo lên trên người hắn, giữ lấy khuôn mặt hắn nói nguyện ý cho hắn.

Tống Mạch vừa cao hứng lại vừa bất đắc dĩ, chờ nàng nói xong liền nhắm mắtlại, vừa cưỡng chế phủ thêm trung y cho nàng, vừa nói giọng khàn khàn: "Tiểu Ngũ, con mới mười bốn tuổi, chờ qua hai năm nữa, hoặc là sang năm con cập kê, sư phụ lại thú con." Hai năm, quá dài, hắn sợ là chờ khôngkịp. Vậy sang năm đi, chờ nàng lại lớn lên một chút.

Sang năm?

Đừng nói tới sang năm, đến cuối tháng nếu không hái được hắn, nàng cũng phải xuống dưới đất tìm sư phụ rồi!

Đường Hoan kéo tay nam nhân đặt trên ngực của mình, có nhỏ đi nữa thì cũng là hai cái bánh bao, một đại nam nhân như Tống Mạch hắn là chịu không nổichứ?

Tống Mạch không hề nghĩ rằng tiểu đệ tử ngây thơ của hắnđang quyến rũ hắn, hắn lý giải thành một ý khác, sau khi nhanh chóng rụt tay về, thoáng không được tự nhiên nói: "Ùm, chờ sau khi con khôi phục, sư phụ lại..." muốn con. Bây giờ nàng như một đứa nhỏ, hắn thật sự không xuống tay được. Hắn lớn hơn nàng nhiều như vậy, nếu không đợi được nàng nở mà muốn nàng luôn, Tống Mạch sợ Tiểu Ngũ không chịu nổi.

Hắn lại không biết ngữ điệu săn sóc của hắn giống như một tia sét, đánh thẳng vào Đường Hoan khiến nàng tê dại cả người.

Bánh bao quá nhỏ, bị ghét bỏ ...

Đối với một hái hoa tặc mà nói, không có cái gì có thể so với loại vũ nhục này hơn, đả kích người hơn!

Mất hết tâm tư quyến rũ hắn, Đường Hoan nhanh chóng mặc xiêm y vào, trèo vào trong giường giả bộ ngủ, hận nghiến răng nghiến lợi. Nếu không phải hắn khiến nàng thành một tiểu khất cái bữa no bữa đói, bộ ngực của nàng có thể lép như vậy sao? Vây mà bây giờ lại còn không biết xấu hổ ghét bỏ nàng! Chờ xem, khi kết thúc hết 9 giấc mộng này nàng sẽ dùng hai cái bánh bao lớn bịt chết hắn!

Tống Mạch chỉ cho là nàng thẹn thùng, suy nghĩ một chút, nghiêng mặt ra bên ngoài nằm xuống.

Trên giường chỉ có một cái chăn, cũng may tháng tám ở Giang Nam còn chưa tới mức quá lạnh, mặc trung y ngủ một đêm hắn sẽ không sao. Hơn nữa, TiểuNgũ là nữ, hắn thật sự mừng rỡ. Tống Mạch mở to mắt, nhìn ra ngoài cửasổ, khóe miệng vẫn mang theo nụ cười.

Đang mim cười, phía sautruyền đến động tĩnh, nàng lăn tới, đắp chăn lên người hắn, sau đó,người cũng dán vào, viết chữ trên lưng hắn.

Sư phụ, ôm Tiểu Ngũ ngủ.

Nàng vừa dừng lại, Tống Mạch liền xoay lại, kéo người vào trong lòng, dịudàng nói bên tai nàng: "Tiểu Ngũ ngủ đi, đợi tới khi chúng ta trở về, sư phụ sẽ sắp xếp cho con khôi phục thân phận nữ nhi." Có lẽ trong lòngquá mức ngọt ngào, ôm nàng như bây giờ, trong lòng Tống Mạch một chútsắc dục cũng không có, chỉ cảm thấy hài lòng thỏa mãn.

Đường Hoan cũng không dám liên tiếp quyễn rũ hắn, dù sao, nàng ở trước mặt hắn vẫn luôn giả vờ ngây thơ, không thể đột nhiên trở nên phóng đãng được.

Sau này tìm một cơ hội nữa là được.

Làm ổ ở trong ngực nam nhân quen thuộc, Đường Hoan nhanh chóng ngủ say.

Một đêm ngủ ngon đến hừng đông.

Đường Hoan tự cho là rất hiểu biết Tống Mạch này, không nghĩ tới vừa xác định quan hệ, Tống Mạch đã bày cho nàng một bộ mặt mới.

Tống Mạch muốn ở trong phòng làm đèn, Đường Hoan nhàn rỗi không có việc gì, muốn ra ngoài xem náo nhiệt với Phó Ninh. Tống Mạch vẫn luôn đối xử với nàng dịu dàng như vậy, săn sóc như vậy, bởi vậy nàng căn bản không ngờ được, một đề nghị tưởng như đương nhiên lại có thể bị hắn từ chối ngaylập tức.

Lúc ấy ba người đang ở dưới lầu dùng điểm tâm.

Đối với lời từ chối ngoài ý muốn, Đường Hoan kinh ngạc mở to mắt, nhìn chằm Tống Mạch, muốn biết lý do.

Phó Ninh xem xét sắc mặt sư phụ, thoạt nhìn không giống như là tức giận, bèn khuyên nhủ: "Sư phụ, Tiểu Ngũ lần đầu tiên tới phủ thành, người chođệ ấy đi ra ngoài thăm thú đi. Sư phụ yên tâm, con nhất định sẽ để ýTiểu Ngũ, không để người ta bắt nạt đệ ấy."

Tống Mạch chậm rãi ăn thìa cháo, buông thìa, mặt không chút thay đổi nói: "Không được, ta cần một người trong số hai đứa trợ thủ giúp ta. Phó Ninh, con học nhiều hơn Tiểu Ngũ hai năm, ta vốn định cho con hỗ trợ, nhưng để một mình TiểuNgũ như vậy sẽ khiến nó buồn bực. Bây giờ để nó giúp ta, con đi dạo bênngoài, thuận tiện hỏi thăm một chút tin tức, một công đôi việc."

"Hỏi thăm tin tức? Sư phụ nói là thăm dò xem những người khác chuẩn bị loạiđèn gì sao?" Phó Ninh nghi hoặc hỏi, năm trước sư phụ không cần hắn trợthủ, cũng không từng để ý đến mấy đối thủ, làm sao năm nay lại đột nhiên mất hết tự tin rồi? Là vì thái độ kiêu ngạo của Trương gia khi tuyên bố đoạt giải nhất kia sao?

Tống Mạch không đáp lời, coi như cam chịu.

Phó Ninh lập tức nghiêm mặt nói: "Sư phụ yên tâm làm đèn đi, việc này đệ tử nhất định lo liệu ổn thỏa." Cách trận đấu đèn tối mai còn có hai ngàymột đêm, nếu Trương gia quả thật có đại chiêu, bây giờ sư phụ chuẩn bịlại lần nữa vẫn còn kịp.

Tống Mạch vui mừng nhìn về phía hắn, lại nhìn tiểu đệ tử bên kia dường như đang cực kỳ tủi thân không hài lòng, lấy ra một túi tiền đưa cho Phó Ninh, "Nếu thấy thứ tốt gì, khi trở vềnhớ mang về một ít cho sư đệ con."

Phó Ninh vui vẻ nhận lấy, nháy mắt với Đường Hoan: "Tiểu Ngũ, đệ xem sư phụ đối xử với đệ thật tốt,nhiều tiền như vậy, đệ muốn cái gì cứ việc nói cho sư huynh, sư huynhnhất định sẽ mua về cho đệ."

Ta muốn mua hai cái bánh bao lớn, ngươi có thể mua không?

Đường Hoan cố nén mới không có trừng gã ngốc Phó Ninh này, buông đũa xuống, đứng dậy đi lên lầu. Tống Mạch cố ý, hắn chính là không muốn để cho nàng ra khỏi cửa!

Nhìn bóng dáng vội vã của sư đệ, Phó Ninh khó hiểu hỏi Tống Mạch: "Sư phụ, sao con cảm thấy hinh như Tiểu Ngũ đang tức giận?"

Trên mặt Tống Mạch rốt cuộc cũng lộ ra một tia bất đắc dĩ, "Tiểu hài tử thích đi chơi, ta gò bó nó như vậy, nó đương nhiên là không vui rồi. Được rồi, ta cũng đi lên đây, con ở bên ngoài nhớ cẩn thận."

"Dạ, đệ tử biết."

Tống Mạch vuốt cằm, xoay người lên lầu.

Cửa đang bị đóng.

"Tiểu Ngũ, mở cửa cho sư phụ." Tống Mạch nhìn hai bên một chút, khẽ gõ cửa.

Bên trong không có động tĩnh.

Tống Mạch buồn cười, biết nàng tức giận, nhưng hắn tin là đệ tử không dámthật sự nhốt hắn ở bên ngoài, nên cứ nhàn nhã chờ nàng mở cửa ra. Xa xacó người đẩy cửa đi ra ngoài, khi đi ngang qua nhìn hắn bằng vẻ mặt tìmtòi nghiên cứu. Tống Mạch bình tĩnh nhìn cánh cửa chằm chằm, dường nhưhoàn toàn không thấy. Đợi bên trong truyền đến tiếng bước chân chầmchậm, hắn mim cười.

Đường Hoan thật sự không muốn mở cửa!

Nếu là theo bản tính của nàng, Tống Mạch đối xử với nàng như vậy, nàng đãsớm nhảy cửa sổ chạy đi, làm sao có thể để cho một người nam nhân quảnmình như vậy? Nhưng ai bảo nàng ngay từ đầu đã chọn sắm vai tiểu đệ tửngoạn ngoãn đây?

Bỏ mặc Tống Mạch bên ngoài một lát, nàng bất đắc dĩ đi ra mở cửa cho hắn, mở cửa xong thì xoay người rời đi luôn.

Tống Mạch dùng tốc độ cực nhanh bước vào, gác tay đóng kín cửa, ngay sau đóvươn tay kéo tiểu đệ tử đang cúi đầu hờn dỗi ở phía trước lại. ĐườngHoan vùng vẫy hai cái, một chút cũng không có tác dụng, bị nam nhân ômchặt, nàng đành phải ngửa đầu, chu miệng lên, vẻ mặt lên án nhìn chằmchằm hắn. Làm nũng giận dỗi, là quyền lợi của nữ nhân và tiểu hài tử, nàng bây giờ là nữ nhân, cũng là tiểu hài tử, ít nhất cũng là như vậytrong mắt nam nhân ở đây.

"Tiểu Ngũ, sư phụ không cho con đi rangoài, là sợ con gặp chuyện không may, chỉ có tận mắt trông thấy con, sư phụ mới yên tâm." Tống Mạch vuốt đầu nàng giống như vuốt đầu hài tửnói. Hắn là thật sự lo lắng, nếu nàng đi

ra ngoài cùng Phó Ninh, hắnnhất định sẽ nhớ nàng, không thể yên tâm làm đèn.

Đúng là tên nam nhân bá đạo!

Đường Hoan chôn ở trong lòng hắn, âm thầm cắn môi.

Sư phụ quả nhiên không nói sai, nam nhân bá đạo là đáng ghét nhất, muốnđoạt lấy ngươi sau đó liền khống chế ngươi ở bên cạnh, ngoan ngoãn nghelời bọn hắn. Chỉ có điều sư phụ cũng có nói, bản lĩnh trên giường củanam nhân bá đạo về cơ bản đều không tệ, hơn nữa sau khi chạy trốn, quayđầu lại nhìn dáng vẻ nổi giận lôi đình của bọn họ, sẽ thấy cực kì sảngkhoái.

Nghĩ đến nam nhân bá đạo này cuối cùng cũng không tróibuộc được nàng, trong lòng Đường Hoan thoáng thư thái hơn, tủi thân chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ.

Tống Mạch kéo người đi tới bên cạnh bàn,cười cam kết: "Tiểu Ngũ yên tâm, đêm mai sau khi kết thúc đấu đèn, sưphụ tới đón con, sư phụ tự mình dẫn con đi dạo bên ngoài." Ánh trăngtreo cành liễu, hẹn người sau hoàng hôn. Làm đèn lồng nhiều năm như vậy, hôm nay, rốt cuộc hắn cũng tìm được nữ tử có thể cùng nhau ngắm đènrồi.

Ánh mắt hắn cực kỳ dịu dàng, nhưng Đường Hoan không hề bịlừa đâu nhé, nàng chỉ có thể sững sờ nhìn hắn. Đấu đèn xong mới tới đónnàng, chẳng lẽ hắn không định dẫn nàng đi xem đấu đèn?

Tống Mạchkhụ khụ, chột dạ không dám mở mắt: "Con đừng nóng giận, sư phụ vốn muốndẫn con đi. Nhưng con bây giờ là một cô nương, trên đài hầu hết đều lànam nhân, phía dưới cũng có mọi người vây xem, cô nương gia, xuất đầu lộ diện là không tốt." Nàng là của hắn, tốt như vậy đẹp như vậy, cho dù là mặc nam trang, hắn cũng không muốn để cho nam nhân khác nhìn chằm chằm vào nàng đánh giá.

Nhìn khuôn mặt nam nhân đối diện khẽ ửng hồng, Đường Hoan đã không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể khôngngừng tự nói với mình, Tống Mạch để ý tới nàng như thế, nàng có ăn hếthắn thì cũng quá dễ dàng.

Chờ nam nhân nhìn sang hỏi thăm, Đường Hoan ngượng ngùng gật đầu, trong đầu lại hạ quyết định, đêm mai TốngMạch vừa đi, nàng liền len lén đi ra ngoài. Giấc mộng chân thật như vậy, bên ngoài náo nhiệt như vậy, nếu nàng không đi ra ngoài chơi cho vui vẻ thì quá là lãng phí cơ hội.

Tống Mạch thấy nàng ngoan ngoãn nghe lời, buông lỏng tâm tình, lấy đồ ra bắt đầu làm đèn.

Trong lòng Đường Hoan vừa động, tìm bức tranh vẽ nàng trên bàn.

Tống Mạch cũng không ngắng đầu lên, "Không cần tìm lại, tối hôm đó sau khicon đi, sư phụ không cẩn thận làm đổ nghiên mực, làm hỏng mấy bức tranhkia rồi, bởi vậy phải vẽ lại bức khác một lần nữa."

Hắn lại cóthể nói một cách bình tĩnh như vậy, Đường Hoan nghe mà sắp tức đến nổphổi rồi! Một câu cũng không muốn nhiều lời với hắn, chạy lên trêngiường ngủ.

Bên kia, động tác trên tay Tống Mạch không ngừng, nụ cười trên môi lại càng lúc càng lớn.

Hoàng hôn ngày hôm sau, Tống Mạch giao đèn lồng đặc biệt che lại cho PhóNinh, để cho hắn đi xuống trước. Chờ Phó Ninh đi rồi, hắn xoay người,ánh mắt dịu dàng nhìn chăm chú vào tiểu đệ tử ở bên trong cửa: "Tiểu Ngũ đừng nóng vội, sư phụ đấu đèn xong sẽ trở về đón con."

Đường Hoan ngoan ngoãn gật đầu, nàng một chút cũng không vội.

Tống Mạch có chút không nỡ, nhưng lại không thể giùng giằng thêm, xoa xoađầu nàng, "Được rồi, Tiểu Ngũ đóng cửa lại đi, sư phụ đi đây."

Đường Hoan lưu luyến liếc hắn một cái rồi chậm rãi đóng cửa lại.

Tống Mạch tiếp tục đứng ở cửa một lát, lúc này mới thu lại tâm tình, sảibước đi. Đi ra khỏi nhà trọ, hắn không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn, vừa đúng lúc thấy Tiểu Ngũ của hắn đẩy cửa sổ ra, nhìn về phía bên này. Bốn mắt nhìn nhau, trong lòng Tống Mạch dâng lên cảm giác vui sướng ấm ápkhông thể nào nói rõ, nếu không phải sợ bị Phó Ninh nhìn ra, hắn thật sự muốn nhìn Tiểu Ngũ thêm vài lần.

Thật ra Đường Hoan chỉ muốn xác định xem Tống Mạch đã thật sự rời đi chưa hay không thôi.

Tận mắt nhìn hai thầy trò kia đi xa, Đường Hoan lập tức đóng cửa sổ lại,thay bộ váy trắng nàng lén mang tới. Vẽ lông mày trang điểm một hồi, sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối sầm, từ cửa sổ nhìn xuống, cả con phốđèn đuốc sáng trưng. Đường Hoan cười vui vẻ lấy một con dao nhỏ sắc béngiấu trong tay áo, phòng ngừa bất trắc, sau đó vui vẻ bước xuống lầu.

Tống Mạch, đêm nay ngươi đừng hòng thoát được!

~

Trên đường cái ngập đầy tiếng nói chuyện cười đùa vui vẻ của mọi người, bởivì hôm nay là ngày vui hiếm có, các cô nương ngày thường đều bị giữ ởnhà cũng được cho phép ra khỏi cửa. Cô nương nhà nghèo không có gì đángchú ý, phần lớn đều dắt theo đệ đệ muội muội đi dạo, thỉnh thoảng cũngcó gặp gỡ cùng nam tử hợp ý. Tiểu thư phú quý nhà người ta thì phải chú ý một chút, trên đầu đội mũ sa, sợ bị người ngoài nhìn thấy dung mạo.

Nếu còn có võ công trong người, Đường Hoan mới không ngại bị người bênngoài nhìn, nhưng bây giờ lẻ loi một mình, võ công thì mất hết, nàng sợchọc phải phiền toái, sau khi ra khỏi cửa liền mua một cái mũ sa trắngđội đầu ở một quán nhỏ gần nhà trò, đội ở trên đầu. Khỏi nói, mặc dùnhìn mọi thứ có chút mơ hồ, nhưng lại có một loại tư vị rất khác.

Cứ như vậy, Đường Hoan vừa đi dạo vừa chơi đùa, chậm rãi đi bộ về phía thưởng đăng lâu.

Nàng từng nghe Tống Mạch nói, đấu đèn không nhanh như tưởng tượng, đầu tiênlà một nhóm lão sư phụ làm đèn từ đầy sân đèn lồng chọn ra mười lăm cáiđèn lồng, sau đó chủ nhân đèn lồng tự mình xách đèn đi đến thưởng đănglâu. Bởi vì vùng này từ trước đến giờ coi trọng ngắm đèn, cho dù là quan viên hay dân chúng, đều có chút kiến giải với đèn lồng, bởi vậy bìnhphán đèn lồng đều là quan dân cùng vui.

Thưởng đăng lâu chiathành ba lầu, trần giữ lầu một là một lão thọ tinh ở trong vọng tộc vùng này, từ 15 cái chọn ra mười cái đưa lên. Lầu hai là cử nhân tài tử, bọn họ lại chọn ra năm cái. Lầu ba do Tri phủ đại nhân trấn giữ, cùng vàivị quan viên chọn chung ra ba giải đầu, trao tặng phần thưởng.

Khi Đường Hoan rẽ đến con phố có thưởng đăng lâu nằm ở đó, xa xa đã trôngthấy rất nhiều người vây dưới lầu, ba vòng trong ba vòng ngoài, chật như nêm cối.

Nàng không chen vào mà đứng ở bên ngoài đám người xem náo nhiệt.

Hai lầu dưới, chỉ có đèn lồng bị đào thải mới có thể được treo lên cho dânchúng vây xem bình phán, tất nhiên là không có Tống Mạch rồi.

Có lẽ là bị lây nhiễm bởi cảm xúc của mọi người xung quanh, Đường Hoan không khỏi cũng có chút mong đợi.

Đèn của Tống Mạch, nàng thật đúng là chưa có xem qua. Bởi vì hắn làm bứctranh của nàng bị hỏng, Đường Hoan tức giận với hắn, hắn càng dụ dỗ nàng xem, nàng càng không xem, chơi xấu ở trên giường không để ý tới hắn. Chờ buổi tối lúc đi ngủ được hắn dỗ hết giận, nàng muốn nhìn rồi, thìhắn đã bọc đèn lồng lại, không cho nàng mở ra.

Đúng là tên nam nhân keo kiệt!

Nàng tới không tính là sớm, chưa được bao lâu, lầu ba đột nhiên náo nhiệt hắn lên.

Đường Hoan không tự chủ được ngầng đầu lên.

Mơ mơ hồ hồ không thấy rõ lắm, nàng vén sa mỏng trước mặt lên, thấy TốngMạch. Hắn xách theo đèn lồng, đứng cùng bốn người khác, chờ Tri phủ đạinhân từ từ thưởng thức.

Nhưng Đường Hoan không nhìn cái đèn trong tay hắn, ánh mắt nàng quăng về phía cô nương váy trắng bên cạnh TốngMạch, đó chính là Trương tiểu thư sao? Có lẽ là cuộc thi lần này Trươnggia đứng thứ hai, bởi vậy nàng ta đứng ở bên cạnh Tống Mạch?

Nam vân đạm phong khinh ôn nhuận như ngọc, nữ mặt mày như họa thanh lệ như lan.

Song song đứng chung một chỗ như vậy, nhìn thật đúng là... chướng mắt mà.

Nghe mọi người vây quanh phía dưới khen hai người trai tài gái sắc, ĐườngHoan khẽ cười, lấy mũ sa xuống quẳng sang một bên rồi cứ vậy ngửa đầu,cách một đám dân chúng ồn ào, cách bóng đêm được đèn đuốc chiếu rọi màtrở nên mông lung mềm mại, từ xa xa ngóng nhìn nam nhân kia.

Tống Mạch, ngươi có nhìn thấy ta không?

Trên lầu, Tri phủ đại nhân đã dẫn đầu đi tới, đang bình luận thưởng thức đèn lồng của Trương gia.

Là một sư phụ làm đèn, Tống Mạch đối với tay nghề của mình có lòng tin,nhưng cũng sẽ không cuồng vọng đến mức coi rẻ tất cả. Đèn của người bêncạnh, hắn cũng sẽ xem cũng sẽ suy nghĩ, bởi vậy mặc kệ người bên

cạnh là nam hay là nữ, khi Tri phủ đại nhân bắt đầu bình luận một chút, hắn đều không tự chủ được nghiêng tai lắng nghe.

Đang nghe được một chút, hắn dường như cảm nhận được, nhìn về phía dưới lầu.

Mới liếc thấy một vạt áo màu trắng, tay xách đèn bất chợt trở nên căngthẳng. Tống Mạch khiếp sợ nhìn Tiểu Ngũ của hắn, sao nàng lại ở đây, lại còn là dáng vẻ trong trang phục nữ nhi này?

Đường Hoan thấy nam nhân đã chú ý tới mình thì nở một nụ cười rạng rỡ với hắn rồi xoay người rời đi.

Đã trễ thế này, nàng là một cô nương miệng không thể nói, còn muốn đi đâu?

Nàng không sợ gặp phải nguy hiểm sao?

"Đại nhân, Tống mỗ có việc đi trước một bước, xin lỗi không tiếp được." Tống Mạch bồi tội với Tri phủ đại nhân, xoay người giao đèn lồng cho PhóNinh chờ ở bên trong, vội vàng xuống lầu, để lại mọi người trên lầu haimặt nhìn nhau.

Nhưng bọn họ nghĩ cái gì, Tống Mạch không cầnbiết! Bây giờ hắn chỉ muốn tìm được Tiểu Ngũ của hắn, hung hăng mắngnàng một hồi, xem nàng còn dám lại lén chạy ra ngoài không!

Namnhân mặt lạnh bước nhanh xuyên qua đám người, ánh mắt theo sát bóng dáng áo trắng trong tầm nhìn, cuối cùng, dừng lại dưới gốc cây liễu venđường.

Hắn thấy Tiểu Ngũ của hắn dựa vào thân cây, cúi đầu, trong tay quấn một cành liễu xoay trái xoay phải. Thấy không rõ vẻ mặt củanàng, hắn bước nhanh tới, nắm lấy tay nàng, hô hấp bởi vì đi quá nhanhmà có chút không

ổn định: "Không phải bảo con ở khách điểm chờ ta sao?" Chạy đến như vậy, nàng có biết hắn lo lắng biết bao nhiều không!

Đường Hoan ngửa đầu nhìn hắn, dùng môi ngữ hỏi hắn: sư phụ, là Tiểu Ngũ xinh đẹp, hay Trương tiểu thư kia xinh đẹp?

Đôi mắt thấp thỏm, dáng vẻ đáng thương, Tống Mạch đầy bụng lửa giận thoáng cái biến mất.

Sao nàng lại ngốc như vậy chứ?

Hắn không kìm lòng được ôm lấy eo nàng, cúi đầu hôn lên đôi mắt nàng, thanh âm khàn khàn dịu dàng nói: "Đừng nói Trương tiểu thư Lý tiểu thư gì đó, dù có là tiên nga trên mặt trăng hạ phàm, ở trong mắt sư phụ, cũngkhông bằng nửa phần Tiểu Ngũ."

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 50: Pháo Hoa

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Vốn Đường Hoan đã định đêm nay sẽ hái Tống Mạch.

Nhưng đến lúc hai người trở lại khách sạn, khi nàng chui vào trong chăn cởi sạch quần áo chỉ chờ Tống Mạch tiến vào liền bò lên trên người hắn, namnhân này vậy mà lại phát hiện nàng không cẩn thận lộ trung y ra ngoài, sau đó rất bất đắc dĩ mà ôm cả nàng lẫn chăn, nói nàng không cần như vậy, nói cái gì mà cho dù thành thân hay không, trong lòng hắn cũng chỉ có nàng.

Hóa ra Tống Mạch nghĩ là nàng muốn dùng thân thể trói buộc hắn sao?

Nàng giãy dụa ở trong lòng hắn.

Tống Mạch thở dài. Vừa rồi ở bên ngoài Tiểu Ngũ vẫn quấn lấy hắn, nhiều lầnđều làm hại hắn nổi lên phản ứng, may mà giờ buổi tối, không sợ bị ainhìn thấy. Bây giờ đã trở về rồi, nàng lại như vậy, vội vàng muốn traothân cho hắn như vậy, nhất định là bởi vì nhìn thấy hắn và nữ nhân khácđứng chung một chỗ, không yên lòng đây?

Sao nàng cứ ngốc như vậy chứ, nếu hắn có loại tâm tư này, làm sao lại chờ tới bây giờ mới bị nàng... mê hoặc?

Hắn ôm chặt lấy nàng, suy nghĩ một lát, quyết định dùng một sự kiện khácdời đi suy nghĩ nàng, "Tiểu Ngũ, con không phải vẫn muốn xem đèn lồng sư phụ dùng bức tranh vẽ con làm thành sao? Thật ra mấy bức vẽ đó không bị hỏng, đèn lồng cũng làm xong rồi, để lại ở nhà, trở về sư phụ liền tặng cho con, như thế nào?"

Đêm đó khi đặt bút vẽ tranh, bởi vì không kìm lòng được, hắn bỏ cả tâm tư của mình vào trong tranh, bởi vậy không dám cho nàng xem, lén lút làm đèn giữ lại cho mình thưởng thức. Bây giờ biết nàng là cô nương, hai người cũng tỏ tình rồi, tất nhiên có thể đưa cái đèn lồng để lộ tình ý của hắn này cho nàng.

Đèn lồng?

Đường Hoan không nhúc nhích. Nói thật, nàng thật sự rất muốn nhìn xem xem nàng ở trong tranh sẽ là dáng vẻ gì.

Tống Mạch cười khẽ, "Giờ Tiểu Ngũ đã vui vẻ chưa?" Nói nhiều lời âu yếm như vậy, cũng không có tác dụng bằng một cái đèn lồng, thật là...

Đường Hoan gật gật đầu. Bỏ đi, cũng chỉ chậm mất vài ba ngày, trở về xem đèn lồng xong thì xử hắn luôn thể..

"Nhưng mà sư phụ tặng đèn lồng cho Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ cũng phải tặng lại sưphụ một cái, đến lúc đó chúng ta cùng trao đổi, thế nào?" Tống Mạch thảngười nằm xuống, vô cùng nghiêm túc nhìn nàng.

Đèn trong phòng vẫn sáng, Đường Hoan dùng môi ngữ nói mình làm đèn sẽ rất xấu.

Tống Mạch tỏ vẻ không ngại, "Chỉ cần là Tiểu Ngũ làm, sư phụ đều thích."

Đường Hoan đành phải đáp ứng, xoay người, nghĩ thầm Tống Mạch này không hổ đã từng đọc sách, có thể nói ra những lời ngọt ngào như mật, may mà chínhnàng cũng đã nói quen mấy lời này. Lời tâm tình thôi, thứ đó tác dụngchính là để lừa người, nàng nói lời tâm tình là để lừa được đám namnhân, bởi vậy tuyệt đối sẽ không bị lời tâm tình của nam nhân lừa mấttrái tim, cho dù lời của đối phương đúng là lời nói thật đi chăngnữa. Mà nói thật thì thế nào? Nàng tin, nhưng nàng không thèm để ý.

Thi đấu đèn kết thúc, mặc dù Tống Mạch nửa đường rời nơi thi đấu, nhưng bởi vì hắn làm đèn lồng không khung không dùng những vật liệu làm đèn như trước đây như nan trúc, dây sắt..., cách nghĩ và cách làm đều rất độc đáo, cho nên vẫn giành được giải nhất như cũ. Một đám người cùng nghề đều đưa thiệp mời mời hắn tới dự tiệc ăn mừng, Tống Mạch một mực không đáp ứng, sau khi tự mình tới chỗ Tri phủ đại nhân nhận lỗi tỏ lời cảm ơn, liền dẫn hai đệ tử lên đường trở về.

Trở lại cửa hàng, Đường Hoan lập tức chọn một đống nan trúc, giấy tuyên thành trở về phòng làm đèn. Nàng đã học xong cách làm đèn lồng đơn giản nhất, đêm nay nói thế nàocũng phải làm xong, mau sớm thấy đèn của Tống Mạch thì mới mau ngủ được với hắn.

Tống Mạch thấy đệ tử vội làm đèn cho hắn như vậy, tronglòng không khỏi vui mừng, hắn nào có tâm tư làm gì khác, chỉ một mựcngồi yên trong phòng chờ nàng.

Chờ loáng một cái đã chờ đến khi tiếng trống canh hai vang lên. (21h – 23h)

Hắn không nhịn được đi ra cửa nhìn xung quanh, vừa đúng lúc nhìn thấy đệ tử chỉ mặc trung y lặng lẽ đi về phía bên này.

Tống Mạch khẩn trương tránh sang bên cạnh, vội trở về phòng, không muốn để cho đệ tử biết hắn đã chờ tới sốt ruột rồi.

Đường Hoan đẩy cửa phòng, rồi nhìn về phía Tống Mạch chỉ chỉ chiếc đèn lồngnhỏ bị mình dùng miếng vải đen che phủ, ý bảo hắn cho nàng xem trước.

Tống Mạch bất đắc dĩ xoa đầu nàng, xoay người tắt đèn trong phòng, lúc nàymới nhấc cái đèn lồng được mình giấu kỹ lên bàn, nắm tay Đường Hoan đitới. Cái bàn đặt ở gần cửa sổ, nhưng cửa sổ bị Tống Mạch đóng lại,

ánhtrăng không chiếu vào tới, vì vậy trong phòng u ám, không thấy rõ trênđèn lồng vẽ cái gì.

"Nhắm mắt lại, sư phụ bảo con mở thì con mới được mở." Tống Mạch nói với nàng như dỗ dành hài tử.

Đường Hoan nghe lời nhắm lại, mong đợi trong lòng càng ngày càng tăng. Nàngtin tưởng vào tay nghề của Tống Mạch, cũng tin tưởng khả năng vẽ củahắn, chỉ cần nhắm mắt lại, chỉ cần đợi thêm một lát nữa thôi là nàng cóthể thấy rõ cái đèn lồng vẽ nàng chỉ thuộc về nàng rồi. Nam nhân đối xửvới nàng rất tốt nàng cũng không cần, tặng quà ở trong mắt nàng cũng chỉ là một trong những thủ đoạn **, nhưng phần lễ vật này lại khác, trên đó có nàng, vậy nó sẽ có ý nghĩa khác hắn. Nàng có thể không yêu nam nhân, nhưng làm sao nàng có thể không yêu chính mình?

Bên cạnh có tiếng động rất nhỏ, mặc dù nhắm mắt lại nhưng vẫn có thể phát hiện bên ngoài chợt sáng lên.

Đường Hoan muốn mở mắt ra nhưng nam nhân dường như đoán được suy nghĩ của nàng, lại bảo nàng đợi thêm một lát nữa.

Nàng đành phải tiếp tục mong đợi chờ thêm một lát.

"Xong rồi." Tống Mạch cất hộp quẹt, đặt sang một bên rồi đưa cả cái đèn lồng hiện ra trước mặt nữ nhân của hắn.

Đường Hoan từ từ mở to mắt.

Trước mắt là ngọn đèn rực rỡ.

Đó là một chiếc đèn lồng hình lầu các cao đến hai thước, ở giữa là phầnchính, trên dưới hơi hẹp lại, một mặt nối liền với cái đế, một mặt đỡlấy phía trên đỉnh lầu các, mái nhà cong chạm trổ tinh xảo, tựa như vậtthật.

Mỗi cạnh góc lầu lại treo bốn cái đèn lồng nhỏ, bên trong ánh nếnsáng ngời, chiếu lên giấy đỏ tua vàng, cực kì xa hoa.

Kinh diễm qua đi, Đường Hoan lập tức đưa tầm mắt lên trên phần chính của đèn lồng.

Đèn lồng từ bốn bức vẽ hợp thành một vòng.

Bức thứ nhất, nàng che một chiếc ô xanh đang chuẩn bị đi lên cầu, đi được một nửa, dường như có người gọi nàng, nàng liền quay đầu nhìn. Trongtranh nàng rất dịu dàng, hình như còn cực kỳ vui mừng khi nhìn thấy người gọi nàng.

Bức thứ hai, nàng mặc váy trắng đứng ở mũithuyền. Thuyền đã cập bến, nàng khẽ cúi đầu, đưa tay duỗi ra ngoài,khoác lên trên một cánh tay trắng nõn thon dài. Nam nhân cũng không hềlộ diện, nhưng chỉ nhìn dáng vẻ nàng cúi đầu ngượng ngùng, nam nhân đókhông thể nghi ngờ chính là người trong lòng nàng.

Bức tranh thứba, nàng ngồi dưới cửa sổ, trên bàn trước người bày chiếc quạt tròn uyên ương sắp thêu xong, nàng lại bỏ mặc, chỉ nhìn chằm xem tờ giấytrong lòng bàn tay, mặt mày ẩn tình, vẻ xấu hổ hiển thị rõ.

Bứcthứ tư, mặt trăng treo trên ngọn cây, nàng đứng dưới tán cây liễu, mắtcười trong suốt nhìn về phía trước, dường như người khiến nàng kiếngchân mong ngóng cuối cùng đã xuất hiện, khóe mắt đuôi mày đều là vẻ vui mừng ngọt ngào.

Người trên đèn lồng rất nhỏ, thoạt nhìn chỉ caochừng như lòng bàn tay, nhưng quần áo vật trang sức của người trong bứchọa, vẻ mặt động tác, trông lại rất sống động.

Đường Hoan xem đến nhập thần.

"Thích không?"

Tống Mạch ôm lấy thắt lưng nàng từ đằng sau, ghé vào bên tai nàng hỏi. Nàngngắm đèn ngắm đến ngây dại, hắn ngắm khuôn mặt vui vẻ chăm chú dưới ánhđèn của nàng cũng ngắm đến ngây dại.

Thích, làm sao có thể không thích chứ?

Thích đến thậm chí tiếc nuối đây chỉ là một giấc mộng, ** xong, chiếc đèn này cuối cùng cũng chỉ trở thành một hình ảnh trong hồi ức của nàng. Chờtới khi nàng tỉnh mộng, trên đời này đã không còn có một người làm đèntên là Tống Mạch, có thể làm một chiếc đèn lồng giống như đúc cho nàng.

Chiếc đèn lồng này, những bức tranh này, là độc nhất vô nhị.

Nhưng đèn lồng có đẹp, cũng là giả.

Tựa như nam nhân đang dịu dàng khẽ khàng nói bên tai nàng, cũng là giả.

Cần gì vì một chiếc đèn trong một giấc mộng xuân, sinh ra lưu luyến?

Đường Hoan không có ngốc như vậy.

Nàng nhắm mắt lại, dán vào khuôn mặt tuấn tú của nam nhân, vành tai tóc maichạm vào nhau, dùng hành động nói cho hắn biết nàng rất thích. Hô hấpcủa nam nhân dần dần sâu hơn, Đường Hoan xoay người, kéo hắn đi đếntrước giường. Nàng để cho hắn nằm trong ổ chăn, dưới ánh mắt nghi hoặccủa nam nhân ôm chiếc đèn nhỏ của mình qua bên kia thắp sáng. Sáng rồi, nàng lại một lần nữa che đèn lại rồi bước vào giường, dùng chăn che kínhai người, ý bảo tự hắn xốc lên xem.

Ánh đèn dìu dịu từ từ lộ ra sau miếng vải đen, trên đèn lồng có chữ viết như ẩn như hiện.

Tống Mạch nhìn đệ tử ngồi xổm trên giường một chút, cực lực che giấu khẩn trương trong lòng, chậm rãi vén miếng vải đen lên.

Quả nhiên là loại đèn lồng hình tròn đơn giản nhất hắn dạy nàng làm, trừchữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo bên trên, thì không có gì lạ.

Tống Mạch lại coi như trân bảo mà chạm vào nó, nhẹ nhàng xoay tròn.

Đèn lồng chuyển động, chữ nhỏ cũng chuyển động theo.

Sư phụ, muốn Tiểu Ngũ đi.

Muốn nàng...

Tống Mạch quên mất cả động tác.

Đường Hoan thổi tắt đèn lồng, kéo chăn thả đèn lồng xuống dưới giường, sauđó, từ từ cởi bỏ xiêm y, đi đến bên cạnh nam nhân vẫn còn đang trong cơn khiếp sợ, hôn lỗ tai của hắn.

Tống Mạch, muốn ta đi, ta muốn ngươi đã lâu lắm rồi, giấc mộng này kéo dài lâu như vậy, đêm nay cũng nên kết thúc thôi.

Mềm mềm, tê tê, ngứa ngáy, theo đụng chạm của nàng, từng chút từ nơi lỗ tai lan tràn về phía cổ.

"Tiểu Ngũ..." Nam nhân nghiêng đầu tránh sang một bên, giọng nói khàn khàn mờ ám.

Đường Hoan đuổi tới, Tống Mạch tiếp tục trốn, trước người chợt mất đi chốngđỡ, Đường Hoan không chịu khống chế nhào đầu về phía trước người hắn. Tống Mạch vội đưa tay ôm lấy nàng, lúc này mới phát hiện áo phía trêncủa đệ tử đã không còn, ánh đèn xa xa xuyên qua bức màn mà vào, nhuộm một vầng ánh sáng nhẹ nhàng lên trên người nàng. Tống Mạch bối rối nhắm mắt lại, nhìn không thấy, nhưng xúc cảm trơn mượt dưới tay lại

càng rõràng hơn. Hắn khó khăn đặt ngang nàng lên trên giường, "Tiểu Ngũ, chờmột chút…" Hắn muốn chờ nàng lớn lên.

Đường Hoan kéo tay hắn đặtlên ngực mình, một tay kia dò vào vạt áo trước người hắn, viết chữ trênngực hắn: sư phụ ghét bỏ nơi này của Tiểu Ngũ quá nhỏ sao?

"Không phải, Tiểu Ngũ, không phải, là người con còn quá nhỏ, sư phụ, sợ làm đau con."

Tống Mạch thở hồn hền giải thích, muốn thu tay lại. Đường Hoan nắm chặt hắn không tha, nói với hắn nàng không sợ đau.

"Tiểu Ngũ, đừng không hiểu chuyện, nghe lời sư phụ." Tống Mạch đau khổ giãy dụa trong dục vọng mãnh liệt.

Thấy hắn như vậy, Đường Hoan không hề cố gắng dùng ngôn ngữ thuyết phục hắnnữa. Nàng xoay người ngồi dậy, bắt lấy tay phải nam nhân đưa tới trước mặt mình, hé miệng ngậm một ngón tay, nhẹ nhàng mút lấy, đồng thời lặng lẽ cởi quần của mình ra. Chỉ cần nhìn nam nhân này, chỉ cần nghĩ đến việc cùng hắn mây mưa thất thường, cơ thể nàng đã nóng lên, bắt đầu ẩmướt.

"Tiểu Ngũ..." Giọng nói của Tống Mạch cũng run lên, trong đầukhông ngừng tự nói với mình nên phải rút khỏi, nhưng cánh môi căng mọngẩm ướt của nàng. Cái lưỡi trơn trượt, còn có cái mút chơi đùa kia khiếncho hắn khó chịu càng khiến cho hắn đòi hỏi nhiều hơn, đều khiến chongười hắn đứng im, không thể hoạt động, chỉ có thể gắng gượng xin nàngbuông ra trước, "Tiểu Ngũ, đừng như vậy, sư phụ sắp... nhịn không đượcrồi."

Đường Hoan không cầnhắn nhịn. Sau đó nàng lùi về sau tựa vào ván giường, hai chân gập lênrồi mở ra, nắm lấy ngón tay thon dài của hắn, không hề báo trước mà đưavào. Hắn khiếp sợ muốn rụt về, nàng nắm chặt hắn, kẹp chặt hắn, từ từ hút hắn vào bên trong. Nàng không thể nói chuyện

nhưng nàng còn có thểphát ra giọng mũi, quyến rũ, mê người, cầu khẩn, theo ngón tay hắn lênlên xuống xuống ở chỗ nông mà phụ họa.

Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đã buông tay ra nhưng ngón tay hắn vẫn còn đang di chuyển.

Tống Mạch mở to mắt, thấy đôi mắt ngập nước của Tiểu Ngũ nhìn hắn, đôi môi đỏ mọng khẽ mở ra, tựa như đang nói cái gì.

Hắn không nhịn được rung động, lại nhìn chằm chằm vào đôi môi nàng đang hé mở, cuối cùng thì hắn cũng hiểu.

Sư phụ, con rất thoải mái, người lại đi vào thêm một chút đi.

Tất cả lý trí tất cả băn khoăn đều sụp đổ trong nháy mắt, Tống Mạch tiến về phía trước gần sát nàng, tay trái chống vào bên dưới mông nàng nângngười lên trên nàng, cả người gần như che phủ cơ thể trần trụi của nàng, cúi đầu nhìn nàng, "Là như thế này phải không?" Ngón tay không chỉ ravào bằng một đầu ngón tay nữa, hắn như nàng mong muốn đưa vào bên trong, đụng tới một tầng cách trở không cách nào miêu tả. Tống Mạch dừng lại,nhìn vào mắt nàng hỏi nàng, Đường Hoan không trốn tránh mà nhìn lại hắn, gật đầu, bởi vậy nam nhân không hề do dự nữa, đưa toàn bộ ngón tay đivào.

Có chút đau, nhưng so với cơn đau khi bị hắn bất chấp tất cả mà đâm vào thì nào có là gì.

Đường Hoan dần dần thả lỏng, nắm lấy tay nam nhân ý bảo hắn tiếp tục, nàngthì vừa hưởng thụ vui sướng càng ngày càng rõ ràng, vừa cởi quần áo chonam nhân. Cởi xong cái áo lót, trên người nàng và hắn ra đầy mồ hôi, hôhấp đã sớm dây dưa không rõ, chia không rõ ai sâu hơn ai gấp hơn. Tayhắn không nỡ rời đi, Đường Hoan đành phải giắt cái ao lên cánh tay phảicủa hắn, chuyển sang cởi đai lưng cho hắn.

Tống Mạch vẫn nhìnnàng, nhìn hai gò má Tiểu Ngũ của hắn ửng đỏ, đôi mắt mơ màng, hừ hừ hổn hển không ngừng, vậy mà vẫn kiên trì cởi áo cho hắn. Đai lưng bị nàngrút ra, hắn cúi đầu, chỉ thấy đôi tay nhỏ bé trắng mịn kia kéo quần củahắn xuống, lộ ra nơi đó của hắn đang kích động vì nàng. Tay nàng khôngchút do dự sờ lên, cũng giống như trước kia nàng tắm rửa cho hắn vậy,chỉ có điều khi đó nàng là "nam nhân", sau khi nàng lau chùi cho hắn thì lập tức thả ra luôn, nhưng bây giờ nàng lại nắm lấy hắn thật chặt, dùng bàn tay nhỏ bé của nàng nắm lấy hắn làm động tác lên xuống.

Hắnthấy vậy lửa nóng đầy người, không cam lòng bị nàng nắm trong tay, hắnnhìn về phía tay mình, động tác ra vào càng ngày càng nhanh, nghe nàngkêu hừ hừ. Tiểu Ngũ rất ít khi phát ra âm thanh, đến hôm nay hắn mớibiết được của giọng mũi của nàng cũng êm tai say lòng người như vậy, nếu nàng có thể nói, bây giờ nhất định sẽ mở miệng cầu xin sư phụ tha chonàng?

"Tiểu Ngũ, thích sư phụ như vậy phải không?"

Tống Mạch ngước mắt lên, có chút lo lắng nhìn sang, nếu nàng khó chịu, xin hắn dừng lại, hắn dù không bỏ được cũng sẽ đồng ý với nàng. Nếunàng thích, hắn còn có thể nhanh hơn, còn có thể càng sâu, cho nàng càng nhiều thoải mái hơn.

Đường Hoan vừa đúng lúc đến giây phút quantrọng, làm sao có tâm tư để ý tới hắn. Nàng nắm Tiểu Tống Mạch càng động càng nhanh, tưởng tượng bây giờ ra vào trong cơ thể nàng không phải làngón tay mà là vật tốt nàng khao khát bấy lâu, mông eo không khỏi cốgắng di động đón ý hùa theo nam nhân, cuối cùng nam nhân trong lần corút nhanh chóng mãnh liệt ngửa đầu run run, không tiếng động cho lần đầu tiên của hắn.

Tuyết mùa đông tan ra, nước mùa xuân đón đầu rơi xuống.

Nước tuôn trào từ khe suối mang đến từng trận rung động, phát tiết một lầnvới đôi tay nhỏ bé đang nắm chặt bên ngoài. Sau đó, Tống Mạch chặn đôimôi đỏ mọng đang há miệng thở dốc của nữ nhân lại, phun lên tay nàng.

Sống nhiều năm như vậy, hắn chưa từng có lúc nào sung sướng hơn thế này.

Nhưng Tống Mạch còn muốn sung sướng hơn nữa.

Hắn dùng tiết khố lau tay cho nàng, sau đó đặt tiểu cô nương nào đó đangxụi lơ nằm xuống giường, vén mấy sợi tóc lộn xộn trên trán ướt đẫm mồhôi của nàng sang hai bên, nhẹ nhàng hôn nàng: "Tiểu Ngũ, sư phụ nhịnkhông được nữa rồi, sư phụ muốn con, có thể chứ?"

Đường Hoan cầu còn không được.

Nàng ôm lấy sống lưng bóng loáng như ngọc của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve lên đó. Bả vai này nhìn như gầy yếu nhưng thật ra lại nở nang có lực, đi xuốngtừ từ hẹp lại, trên lưng gầy không có lấy một chút mỡ thừa, tất cả đều là nàng mong nhớ từ lâu, tất cả đều là nàng thích. Nàng không thích namnhân này, nhưng nàng thích thân thể hoàn mỹ của nam nhân này, lần đầutiên nhìn thấy, đã thích rồi, muốn rồi, đến khi chết rồi sống lại đi vào trong giấc mộng, nàng vẫn muốn hái hắn như cũ, muốn hắn cam tâm tìnhnguyện vào trong nàng, cùng nàng hưởng thụ chuyện giường chiếu tốt đẹpnhất trên cõi đời này.

Tống Mạch Tống Mạch, nếu như ngươi biết suy nghĩ bây giờ của ta, ngươi còn có thể thích ta như vậy sao?

May mà ngươi không biết, ngươi vẫn thích ta như vậy, thích đến mức ngay cả bánh bao nhỏ cũng thích cắn.

Nàng khó nhịn ngầng đầu lên, hai tay luồn vào trong mái tóc của hắn, khôngsuy nghĩ nhiều, hoàn toàn đắm chìm ở trong gặm cắn của nam nhân.

Tống Mạch nhận được đáp lại cổ vũ, càng thêm động tình.

Đây là Tiểu Ngũ của hắn, mềm mại nhỏ nhắn, giống như trái cây đầu hạ, ngâyngô lại động lòng người. Hai khối nho nhỏ, khẽ nảy lên, nhưng phía trêncó một bộ phận đã đỏ trước rồi, vừa bị hắn đụng phải liền dựng lên, mờihắn nhấm nháp. Hắn ngậm lấy, nàng ưỡn ngực đưa lên trước, phần eo nhỏnhắn trước đó vẫn dính trên giường được nâng lên cao, rời khỏi đệmgiường, dính sát vào thắt lưng của hắn, gắn bó không thể tách rời.

Nàng vuốt ve lưng hắn, hai tay của hắn cũng chống lên giữa đệm giường vànàng, bắt đầu từ bả vai gầy yếu của nàng, chậm rãi dời xuống, chuyển tới vòng eo nhỏ mảnh khảnh của nàng, chuyển đến khe mông đang ngạo nghễ ưỡn lên của nàng. Môi từ cánh tay di chuyển xuống dưới, cuối cùng đi tớichỗ cả tâm thần hắn đều hướng về. Hắn dùng đầu gối tách chân nàng ra,hai tay nâng nàng lên, cúi đầu tới gần.

Tiểu Ngũ, để cho sư phụ nếm thử con một chút nhé. Con nhỏ như vậy, sư phụ sẽ cần thận, cố gắng không làm con đau.

Khi làn môi nóng bỏng dán lên nàng, Đường Hoan cuối cùng cũng hoàn hồn từ trong mê loạn.

Nàng khiếp sợ chống nửa người trên dậy, cúi đầu nhìn xuống.

Nam nhân từng lãnh ngạo không ai bì nổi kia, vậy mà có thể chủ động làm loại chuyện này cho nàng!

Nhận thấy được của cái nhìn chăm chú của nàng, Tống Mạch vừa hoạt động, vừagiương mắt nhìn về phía nàng. Thấy Tiểu Ngũ của hắn đơ ngốc nhìn hắn, Tống Mạch cuối cùng hút một ngụm, thừa dịp nàng kịch liệt run lên mà đứng dậy đè lên trên người nàng, tay trái chống cơ thể tránh ép nặng lên nàng, tay phải xoa khuôn mặt đỏ rực lửa của nàng, con người đen dịudàng: "Tiểu Ngũ, thích không?"

Đường Hoan gật đầu. Không cần giả vờ, nàng thật sự thích, thích hoan hảo như vậy, người tình ta nguyện.

Tống Mạch còn chưa vừa lòng, ngón tay di chuyển tới khóe môi của nàng, "Nói, nói con thích sư phụ." Cho dù là không nghe thấy, hắn cũng phải nhìnnàng nói.

Tống Mạch lúc này rất lắng lơ, nhưng Đường Hoan cũng thích chơi như vậy!

Nàng lắc đầu, giơ tay lên sở bờ môi của hắn, để cho hắn nói trước.

"Sư phụ thích Tiểu Ngũ, thích con." Tống Mạch tách chân nàng ra, đỡ lấymình nhắm ngay vào nàng, sau khi đưa mình đi vào một chút, dừng lại,nhìn nàng: "Sư phụ đã nói, nên đến Tiểu Ngũ rồi."

Kẻ địch mạnhxông qua cửa, Đường Hoan nhíu mi, hai tay chế trụ đầu vai của hắn, đôimôi đỏ mọng run rẩy: sư phụ, Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ thích người, chậm mộtchút, nhẹ chút...

Phía dưới nàng đã run rẩy đến như vậy, chỉ cóđiều là càng run rẩy lợi hại hơn, cầu xin càng đáng thương hơn, không tiếng động nói không cần.

Nhưng Tống Mạch đã không thể khống chế được nữa rồi.

Hắn ôm chặt lấy nàng, yêu thương hôn lên đôi mắt đang nhắm chặt của nàng, hôn lên lông mày đang chau lại của nàng, cứ như vậy vừa chậm rãi tiến vào nàng, vừa chăm chú nhìn nàng từ một tiểu cô nương biến thành nữ nhân của hắn. Nàng hắn là rất đau, nước mắt cũng chảy ra, nhưng nàng ngoanngoãn cắn môi không nói lời nào, cực kì đáng thương. Hắn muốn nói một chút gì đó trấn an nàng, nhưng dưới thân sảng khoái mãnh liệt. Rung động, ngực tràn đầy thỏa mãn, đều khiến cho hắn đánh mất cả tiếng nói. Nói không ra tại sao, nhìn dáng vẻ nhẫn nại nhu thuận của nàng, hắn vậy mà có loại cảm giác trần ai lạc định, dường như nàng nói nhiều như

vậy,cũng không bằng bây giờ, khiến cho hắn tin tưởng nàng là thật sự thíchngười sư phụ là hắn này, nàng là thật sự thuộc về hắn .

Nhưng sau khi bình tĩnh lại, đáy lòng lập tức sinh ra một cảm giác bất an khó thể nào hiểu được.

Cảm giác tựa như đây chính là một giấc mộng, sau khi tỉnh mộng, Tiểu Ngũ của hắn sẽ biến mất không thấy nữa.

Tống Mạch bỗng có chút sợ hãi, hắn dừng lại, hôn lên đôi mắt của nàng: "Tiểu Ngũ, con mở to mắt ra, nhìn ta, đây là chân thật, con là nữ nhân của sư phụ, có phải hay không?"

Đau đớn đã giảm bớt, Đường Hoan nghelời mở to mắt, thoáng sững sờ chống lại đôi mắt chứa đầy vẻ bối rối bấtan của hắn. Nàng cười với hắn, dùng môi ngữ nói: đương nhiên là thậtrồi, Tiểu Ngũ đã là nữ nhân của sư phụ.

Thấy con ngươi linh độngquen thuộc, dường như Tống Mạch từ thế giới hư ảo trong mộng quay trởlại với thế giới chân thật. Nghĩ đến mình vừa rồi hỏi một vấn đề ngốcnghếch, trên mặt hắn nóng lên, vì để cho nàng cũng quên mất, hai tay hắn chống dậy, bắt đầu ra sức đâm vào nàng.

"U'm..."

Đường Hoanbật ra tiếng rên, cũng may trước đó hưởng thụ liên tục đã khiến cho bêntrong thích ứng được với kiêu ngạo của hắn. Dưới thân va chạm càng ngày càng mạnh thêm, nàng không kiểm soát nổi đung đưa lên xuống, gương mặttuấn tú ửng hồng của nam nhân trên người cũng không nhìn rõ, dường như chỉ có nơi tương liên chặt chẽ kia là chân thật. Đường Hoan không phải thật sự thích loại cảm giác này, nàng muốn cùng nam nhân hợp lại một chỗ, làm tới mức kịch liệt nhất.

Nàng chủ động nhấc chân vòngquanh eo hắn, đại khái là mở ra quá lớn, sau một thoáng sững sờ hắn nảysinh ác độc đâm mạnh vào, mở mắt nhìn nàng. Đường Hoan nhìn hắn cười,hai chân tiếp tục di chuyển lên phía trên, chậm rãi khoác lên đầu vaihắn. Tư thế này quá khó khăn, hơn nữa hắn liên tục va chạm, hai chân lắc lư sắp rơi xuống. Nàng muốn tự đỡ lấy chân, nam nhân lại chủ động giúpnàng, chẳng qua là hắn không có đỡ lấy, mà là đè ép bắp đùi nàng lênphía trước. Mông eo theo chân nâng lên rời khỏi đệm giường, Đường Hoankhiếp sợ, trong mắt Tống Mạch cuối cùng cũng trào lên ý cười: "Như vậy, Tiểu Ngũ còn chịu được sao?" Sao hắn có thể thua bởi nàng? Nếu nàngthích chơi thì hắn sẽ theo nàng.

Đường Hoan đương nhiên chịu được, hắn càng lợi hại càng đa dạng, nàng lại càng vừa lòng.

Tống Mạch chỉ cho là nàng cậy mạnh, không thèm nhắc lại, hung hăng đụng vào.

Ván giường theo động tác hung mãnh của nam nhân mà nhẹ nhàng lắc lư, phát ra tiếng động ái muội.

Đường Hoan nhắm mắt lại nghe, tùy ý nam nhân biến hóa các loại tư thế đa dạng muốn nàng, cho dù là loại nào, nàng đều cố gắng phối hợp với hắn.

Sư phụ nói không sai, nam nhân bá đạo, hái được quả nhiên là tuyệt diệu.

"Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ..."

Bên tai là từng tiếng từng tiếng gầm nhẹ của nam nhân, nghe qua dường như sắp đến.

Đường Hoan cũng muốn đến.

Nàng mở to mắt, nhìn cũng không nhìn nam nhân quỳ gối trước giường, chỉ nắm chặt đệm giường, quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

Tống Mạch, ngươi đã mộng ta thành một người câm, giấc mộng này ta chơi đùacũng rất tận hứng, ta đây sẽ để cho ngươi từ đầu tới cuối kết thúctrong vui vẻ, dù sao, ngươi là giả, tựa như chiếc đèn lồng kia, dù đẹpthế nào, cũng là giả.

Tầm mắt dần mơ hồ, Đường Hoan vẫn nhìn chiếc đèn lồng kia như cũ.

Ngọn đèn rực rỡ, tựa như pháo hoa đột nhiên nở rộ trên bầu trời đêm, rực rỡ như thế, cuối cùng hóa thành tro bụi rơi xuống.

May mà, bởi vì là giấc mộng nên nó vĩnh viễn cũng không có một ngày sẽ tắt đi.

Ánh đèn càng ngày càng ảm đạm, Đường Hoan nhắm mắt lại.

Tống Mạch, ngươi biết không, ta thật sự rất muốn mang nó đi...

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 51: Xuất Giá

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

"Lục lục lục!"

"Mở đại mở đại... mợ nó, lão tử lại thua rồi!"

Trong sòng bạc không khí ngột ngạt, người thắng cười ha ha, người thua chửi cả ngày.

Tống Lăng ngồi ngay ngắn trước một chiếu bạc, hai mắt chăm chú nhìn vào bátxúc xắc trong tay nhà cái, nhìn thí có vẻ bình thản, thật ra chỉ có gãmới biết, trên lưng gã đã toát ra một lớp mô hôi mỏng, hai tay giấutrong ổng tay áo lại càng thêm run. Gã vừa mới đặt cửa số bạc cuối cùng, nếu còn thua, tháng này trên người sẽ không còn đồng nào rồi.

"Mở!"

"Một hai năm, tiểu!"

Ba viên xúc xắc cỡ đầu ngón tay cái bỗng lộ ra trước mắt, không hề nhúcnhích, tựa như đang cười nhạo trống ngực đập dồn dập của gã.

Gã thua, thua hết tiền tiêu vặt hàng tháng mà hôm qua đại ca vừa cho gã.

Tống Lăng chẳng còn hơi sức ngả lưng vào ghế ngồi, trơ mắt nhìn người bên cạnh lấy đi bạc của gã.

Gã không cam lòng, gã...

"Tống Lăng đi mau, đại ca ngươi đến kìa!" Trong sòng bạc chợt yên tĩnh, không đợi Tống Lăng phát hiện ra, bên cạnh có một người nhanh tay nhanh

mắt, chợt đẩy bả vai gã nhắc nhở.

Thói quen nhiều năm, Tống Lăng đãhình thành bản năng nghe thấy tên đại ca là bỏ chạy, cũng không thèmquay đầu nhìn, đứng dậy trốn ngay vào bên trong sòng bạc, chuẩn bị lảnvào chỗ nhiều người, sau đó lén quay trở lại chạy đi. Đáng tiếc đốiphương đã nắm chắc tuyến đường của gã, Tống Lăng vừa mới đứng dậy, cổtay đã bị một bàn tay to nắm lấy rồi, không cho giải thích, dắt thắng gã ra ngoài.

"Đại ca đại ca, huynh đừng hiểu lầm, đệ vừa mới đếnmột lúc, còn chưa kịp chơi đâu!" Chạy không thoát, Tống Lăng đành phảinói dối.

Tống Mạch một thân áo xám, sắc mặt xanh mét, căn bản không nghe gã giải thích.

Nhìn hai bóng dáng một xanh một xám kia đi xa, mọi người xem náo nhiệt trong sòng bạc không khỏi bắt đầu xầm xì.

"Nhìn xem, hai huynh đệ này sinh ra giống nhau như đúc, sao Tống lão đại trầm ổn có năng lực, xử lý việc làm ăn của bố trang trong nhà năm sau tốthơn năm này mà Tống lão nhị lại chỉ biết ăn uống, chơi gái, đánh bạc?"

"Ngươi hỏi ta ta biết hỏi ai chứ, chậc chậc, nhưng mà đúng là Tống lão nhị được hưởng sái ánh hào quang của đại ca gã, được cho ăn ngon, ngay cả nữnhân cũng..."

"Cũng gì?"

"Ngươi không biết? Nhớ năm đó Tống Lăng..."

Hai người khe khẽ thì thầm nhanh chóng chìm ngập trong tiếng ồn ào gào thét xung quanh.

Trấn Nam Dương và trấn Vân Bình chỗ Tống gia ở cách nhau hơn hai mươi dặm, sau khi xe la chạy đến trấn Nam Dương, hai bên đường đất là thôn xóm và hoa màu. Tống Mạch ngồi trong xe, vẫn nhìn ra ngoài cửa số, đợi đến khi xe la đi ngang qua rừng cây nhỏ, hắn bảo gã sai vặt đánh xe dừng lại, nhảy xuống trước, cầm lấy cái roi trong tay gã sai vặt, sau đó lạnh giọng nói với Tống Lăng: "Đi theo ta."

Khuôn mặt Tống Lăng khi thấy đại ca cầm roi thì khiếp sợ tới mức trắng bệch, gã không muốn đi nhưng gã ... không dám.

Vào trong rừng, Tống Lăng đang len lén đánh giá xem cái cây nào thích hợpcho gã trốn, gió nổi lên ngay bên tai, ngay sau đó trên vai truyền đếnmột cơn đau nhức nóng rát. Gã thét to một tiếng nhảy lên chạy về phíatrước, Tống Mạch theo sát mà đánh, lại ra sức quất một roi lên lưng gã: "Ta đã nói bao nhiều lần không cho ngươi đánh bạc! Vậy mà còn dám chạy đến chỗ xa như vậy để chơi, ta thấy ngươi chưa thấy quan tài chưa đổlê!"

"Đại ca, đệ không chơi, đệ thực sự không chơi mà!" Tống Lăng chạy trối chết, chuồn không được, quay đầu bố nhào xuống quỳ gối trước mặt Tống Mạch, ôm đùi hắn cầu xin tha thứ: "Đại ca, đại ca đừng đánh nữa, đệ thề đây là lần cuối cùng, về sau quyết không chơi nữa! Đại ca!"

Tống Mạch oán hận quất tiếp hai roi, khi dừng lại, roi cầm trên tay vẫn còn kêu rin rít.

Đây là nhị đệ cùng một bào thai của hắn, cha mẹ mất sớm, hai người sốngnương tựa lẫn nhau. Khi còn bé nhị đệ vẫn luôn nghe lời có hiểu biết,nhưng kể từ khi hắn tiếp quản việc làm ăn của cửa hàng bận rộn đi sớm về trễ, nhị đệ đã bị một đám hồ bằng cấu hữu lôi kéo sa đọa, dạo kỹ viện vào sòng bạc, thậm chí còn làm ra đủ chuyện bê bối. Hắn đánh nó mắng nó, phạt nó quỳ từ đường, tiền tiêu hàng tháng cho nó cũng hạn chế số lượng nhất định, hơn một phân cũng không cho, nhưng nhị đệ vẫn không

nghelời, vẫn nghĩ hết mọi cách chuồn ra ngoài lộn xộn. Hắn có thể làm saobây giờ? Đánh chết nó ư?

Hắn chỉ hận năm đó sơ sót để cho nhị đệ bị đám khốn nạn kia lừa mất!

"Đứng lên, Tống Lăng ngươi nhớ kỹ, để ta phát hiện một lần nữa, ta liền đánhgãy chân ngươi, ngươi xem ta có làm được hay không!" Một cước đávăng nam nhân không có tiền đồ đang cầu xin tha thứ kia ra, Tống Mạchgiận dữ rời đi.

Giống như vừa thoát khỏi miệng hùm, cả người Tống Lăng như nhũn ra, quỳ gối tại chỗ thả lỏng một lát, cười hì hì, đứngdậy chạy về phía xe la. Đại ca vẫn luôn mềm lòng, mỗi lần gã chỉ cần giả vờ đáng thương cầu xin tha thứ, đại ca sẽ không đánh nổi nữa. Hai người là song sinh, cả ngày bị đại ca quản giáo giống như dạy dỗ đứa nhỏ đúng là uất ức mà, chỉ có điều đại ca rất giỏi, giờ bạc ở nhà đều do đại cakiếm được, gã tiêu là tiền của đại ca, nên cũng không oán trách gì.

Trở vào xe la, Tống Lăng mặt dày nói mấy lời hay dỗ người, Tống Mạch biếtrõ gã nói căn bản không thể tin, nhưng rốt cuộc vẫn là huynh đệ ruộtthịt, cơn giận của hắn không kiên trì được bao lâu, dùng sức nện cho gãmột đấm cho gã câm miệng, không cho quấy rầy hắn suy nghĩ.

TốngLăng thấy chuyển biến tốt thì dừng lại, vén một bên rèm cửa sổ lên nhìnra bên ngoài, đông xem xét một chút tây ngó nhìn một chút.

Vừalúc xe la chạy qua đầu một thôn nhỏ, cũng không biết cổng nhà ai trồnghai gốc cây Hải Đường, từng đóa từng đóa Hải Đường hồng trắng nở rộ, như mây như gấm. Dưới tàng cây hoa, ba nam đồng có chiều cao không giốngnhau đang đứng quanh nơi đó, không biết đang chơi trò gì, mà thời điểm Tống Lăng nhìn sang, đúng lúc này một cô nương áo vải đi ra. Váy màu lục đã phai màu, bên trên là eo nhỏ hai bàn tay có thể nắm vừa, áo ngắn đãcó chút ố vàng thì phủ lên khuôn ngực đang rung rinh vì bước chân.

Ngực bự. Tống Lăng ngần ra, không tự chủ được nhìn về phía khuôn mặt của cônương kia, đập vào mắt là khuôn mặt phù dung còn vạn phần kiều diễm hơncả Hải Đường đầy cành.

"Dừng xe!"

Mắt thấy xe la sẽ chạyqua trước cửa nhà cô nương, Tống Lăng vội vàng hô to, kéo lấy nam nhânbên cạnh đang đọc sách, "Đại ca, huynh xem, huynh xem!"

Tống Mạch nhíu mày ngắng đầu, nhìn theo ngón tay nhị đệ chỉ ra bên ngoài, lúc vừa thấy, cũng ngây ngắn cả người.

Một chiếc xe la vô cùng khí phái bỗng dừng lại trước cửa, còn có giọng nóinam nhân trong trẻo, cô nương kia nghi hoặc ngẩng đầu lên, thấy trongcửa sổ một nam tử vô cùng tuấn mỹ si ngốc nhìn chằm chằm vào mình, bốnmắt nhìn nhau, nam tử nhoẻn miệng cười. Hai gò má của cô nương lập tứcsưng huyết đỏ bừng, không kịp gọi đệ đệ về nhà, vội xoay người chạy vàotrong.

Mỹ nhân chạy, Tống Lăng không kìm lòng được muốn xuống xe đi tìm người.

Khuôn mặt Tống Mạch đã sớm lạnh xuống, vừa phân phó gã sai vặt tiếp tục lênđường, vừa chăm chú nhìn vào Tống Lăng, dường như muốn nhìn xuyên thấusuy nghĩ của gã: "Nhị đệ, ta cảnh cáo đệ, đệ vụng trộm đi kỹ viện ta cóthể mở một mắt nhắm một mắt, nhưng nếu đệ lại làm ra hành động cầm thúkhi nhục con gái nhà lành, ta tuyệt đối không nương tay!"

TốngLăng còn đắm chìm trong dung mạo xinh đẹp của cô nương kia không thể tựkiềm chế, chợt nghe đại ca nghiêm khắc răn dạy, lập tức hoàn hồn, quansát đại ca một chút rồi lại quay đầu nhìn sang, hạ quyết tâm ngay tạichỗ, ánh mắt kiên định nhìn Tống Mạch nói: "Đại ca, đệ muốn thú cô nương kia, chỉ cần đại ca giúp đệ thú được nàng, sau này đệ không chơi

gáikhông đánh bạc, chỉ ở bên một mình nàng sống tử tế, đại ca bảo đệ làmcái gì thì đệ làm cái đó!" Nữ nhân chẳng khác nào thiên tiên như vậy,những dong chi chi tục phấn bị bao người cưỡi qua trong kỹ viện kia cănbản không thể nào so sánh được, có nàng ở nhà hàng đêm chờ gã, gã làmsao bỏ được đi tìm nữ nhân khác?

Tống Mạch hết sức kinh ngạc.

Khi còn trẻ hắn bận rộn lo liệu làm ăn, hỏi nhị đệ có muốn đón dâu haykhông, nhị đệ ngại nữ nhân quản lý nó, nói cái gì cũng không cần. Saulại xảy ra việc kia, đừng nói nhị đệ, đến ngay cả bà mối đến cửa cầu hôn hắn cũng không trông thấy, hai huynh đệ từ giai tế trong mắt người khác trở thành hán tử kém cỏi không người nào hỏi thăm. Tống Mạch biết tínhcủa nhị đệ, vì tránh cho bi kịch lại xảy ra với cô nương nhà nào, chínhhắn cũng không có ý nghĩ cưới vợ trong đầu, chỉ muốn tìm một mối hôn sựtốt cho nhị đệ...

Không ngờ rằng nhị đệ vẫn không chịu cưới vậy mà lại chủ động mở miệng xin hắn làm chủ!

Cô nương vừa rồi, đúng là người xinh đẹp nhất hắn từng gặp.

Nhị đệ phong lưu mê sắc đẹp, có lẽ, có được kiều thê như vậy, sau này thật sự có thể lãng tử hồi đầu một lần nữa làm người?

Im lặng một lát, hắn rũ mắt nói: "Đệ muốn kết hôn, người ta chưa chắc đã để ý đến đệ. Nói sau đi, nếu như ngày sau đệ tiếp tục đánh bạc chơi gái. Ta làm chủ cho đệ, chẳng phải là hại cả đời cô nương nhà người ta?"

"Đại ca!" Tống Lăng quỳ xuống, chỉ lên trời thề: "Đại ca, nhị đệ lần này lànghiêm túc, chỉ cần đại ca giúp đệ tác hợp mối hôn sự này, đệ nhất địnhsẽ cải tà quy chính, nếu có nửa câu nói dối, thì cứ phạt đệ bị sétđánh..."

"Câm miệng!" Tống Mạch đá một cước, "Vì một nữ nhân, đáng giá sao?"

"Đại ca, nhị đệ cầu xin huynh, xin huynh hãy giúp đệ lần này đi!" Tống Lăng sớm bị đánh quen, bò lên cầu xin một lần nữa.

Nhìn gương mặt giống mình như đúc kia, nghe nó từng tiếng từng tiếng "đạica" gọi mình, Tống Mạch im lặng cân nhắc một lúc lâu, gật đầu.

Trở lại trấn trên, Tống Mạch sai người đi hỏi thăm gốc gác nhà cô nương kia.

Rất nhanh đã có tin tức.

Cô nương kia họ Trình, khuê danh Hải Đường, mẹ đẻ mất sớm, cha ruột cướikế thất, từ đó có thêm ba đệ đệ, Hải Đường thì trở thành nữ tử đángthương cha không đau mẹ kế không thương. Chỉ có điều tính tình của HảiĐường dịu dàng, danh tiếng ở trong thôn vô cùng tốt, kế mẫu cũng khôngdám ức hiếp nàng quá đáng, chỉ một lòng nghĩ tới việc đưa nàng vào nhàgiàu làm thiếp, kiếm phần lễ hỏi tốt. Nay Hải Đường mười sáu tuổi, bởivì có kế mẫu cố ý truyền bá, mỹ danh lan xa, chỉ vì Hải Đường liều chếtkhông thuận theo, kiên trì không làm thiếp cho người, mới tránh khỏiloại vận mệnh này. Nhưng gia cảnh nàng bần hàn, nhà giàu người ta chướng mắt nàng, người nhà bình thường muốn cưới nàng làm chính thất, cha mẹghét bỏ lễ hỏi không đủ, nên vẫn cứ kéo dài, chờ có người ra giá sính lễ cao thú.

Tống Mạch rất vừa lòng với cô nương này, chỉ có điềunói đến cùng thì vẫn là nhị đệ đón dâu, hắn vẫn phải hỏi xem nó có ghétbỏ xuất thân của cô nương kia hay không.

"Đệ thú chính là nàng,không cần biết cha mẹ nàng là loại đức hạnh gì. Đại ca, bọn họ muốn baonhiêu thì huynh cho bấy nhiêu, dù sao nhà chúng ta cũng có tiền, lễ hỏitám trăm tám mươi lượng cũng không tính là gì! Đại ca, huynh trăm ngànlần cũng đừng luyến tiếc bạc này nhé!" Tống Lăng dựa trên ghế nằm dướitàng cây, vừa lắc lư vừa lo lắng ngửa đầu nhìn hắn.

Tống Mạch trừng gã một cái rồi đi ra ngoài thu xếp.

Ngày hôm sau, bà mối bước vào cửa lớn Trình gia.

Từ trước tới nay bàmối luôn phải dựa vào mồm miệng khéo léo để kiếm tiền nuôi thân, cho dùlà mắt mù, chân què, mặt xấu, mặt rỗ, qua miệng của bà mối cũng có thể biến thành đóa hoa.

Cha mẹ Hải Đường vừa nghe là lão gia có tiềntrên trấn gần đó muốn cưới Hải Đường làm chính thất, vui mừng cười toetoét, không để bà mối kịp khen nhà trai đã lôi kéo bà mối hỏi thămtrước, hận không thể hỏi thăm rõ ràng mười tám đời tổ tông Tống gia. Tống Mạch cho bà mối tiền thưởng hậu hĩnh, đương nhiên bà mối sẽ chỉ lấy cái dễ nghe ra nói. Hai bên trò chuyện với nhau thật vui, cuối cùngthỏa thuận Tống gia lấy một trăm lượng làm lễ hỏi, Trình gia liền gả nữnhi.

Bà mối tới cửa, một cô nương như Hải Đường dĩ nhiên phảitránh đi, chờ bà mối đi rồi, Trình Lão cha vô cùng vui mừng đi nóichuyện cho nữ nhi.

"Cha, nếu là người nhà có tiền ở trấn trên, làm sao mà biết nhà chúng ta?" Hải Đường cúi đầu, trong lòng có vui mừng cũng có lo lắng không yên.

Sinh ra khuê nữ này thật tốt, hôm nay lại mang tới cho lão một khoản phú quý như vậy, thái độ cha Trình rấthiền lành, nữ nhi hỏi lão liền trả lời theo như lời bà mối: "Con và Tống nhị gia có duyên chứ sao. Mấy ngày hôm trước xe la nhà ngài ấy chạy qua cửa nhà chúng ta, Tống nhị gia nhìn thấy con, lập tức thích con luôn, tuyên bố không phải con không cưới. Hình dáng ra sao, Hải Đường con cóấn tượng không? Ta nghe bà mối khen Tống nhị gia như thần tiên, cũngkhông biết thật hay giả."

Thì ra là người nọ...

Nghĩ đến khuôn mặt tuấn mỹ của người nọ, Hải Đường lập tức đỏ mặt, cúi đầu không nói lời nào.

Cha Trình vui vẻ trong lòng, "Xem ra bà mối không nói sai, Hải Đường, lúc này con có thể vừa lòng rồi chứ?"

Hải Đường ngượng ngùng chạy về căn phòng nhỏ của mình, nửa câu cũng không dám hỏi thăm.

Cha Trình gặp được chuyện tốt tinh thần thoải mái, nói chuyện xong với nữnhi liền đi ra ngoài la cà, gặp ai cũng nhắc tới mối hôn sự tốt của khuê nữ nhà mình. Đi suốt dọc đường, gặp được một người cùng thôn có thânthích ở trấn Vân Bình, người nọ vừa nghe, liền chê cười lão bị người talừa, người khác đều tránh mối hôn sự này, lão ta còn tưởng là cái bánhthơm ngọn.

Cha Trình nghe thấy thì không vui, bắt người kia nhất định phải nói cho rõ ràng.

Người cùng thôn kia cực kỳ chán ghét cha Trình. Nhà người bình thường gả nữnhi, nếu có người đến cầu hôn, có lý nào mà cha mẹ chỉ nghe lời bà mốiđã há mồm đồng ý, có ai là không bí mật thăm hỏi dò la tin tức nhà trai, tận mắt coi mặt, nào có như Trình gia này? Vốn không muốn nói, lạithương cho một cô nương tốt như Hải Đường, đành phải nói rõ từng chitiết, hy vọng cha Trình từ chối mối hôn sự này.

"Ông không biếtsao, lão đại và lão nhị Tống gia là sinh đôi, dáng vẻ giống nhau như dúc, chỉ sợ ngay cả cha mẹ cũng không nhận ra được. Tống lão đại trầm ổn có năng lực, trấn trên không người nào không khen, nhưng Tống lão nhịthì lại là một kẻ lười biếng hết ăn lại nằm, chỉ biết lấy tiền lão đại kiếm được đi ra ngoài lêu lổng, ăn uống, chơi gái, đánh bạc không cáinào không làm. Nhưng chỉ như vậy thì cũng không có gì, có lão gia nhàgiàu nào mà không phong lưu? Nhưng có một chuyện xảy ra đã khiến haihuynh đệ kia mất hết mặt mũi."

"Ông có nghe nói đến Trương đậu hũ trấn trên không? Hắn có một nữ nhi tên là Như Ngọc, mặc dù không xinhđẹp như Hải Đường, nhưng cũng là một đóa hoa kiều diễm, bao nhiêu ngườimuốn thú đấy. Nhưng éo le là Như Ngọc lại coi trọng Tống lão đại, mộtlòng muốn gả cho hắn. Aiz, Tống lão đại người nọ cũng không biết là tầmmắt cao hay đúng là bận rộn làm ăn, mà từ chối lời tỏ tình của Như Ngọc, Như Ngọc chưa từ bỏ ý định vẫn nhớ tới Tống lão đại. Sau này, aiz, saunày lại bị Tống lão nhị chui vào chỗ trống, giả mạo Tống lão đại lừa cônương kia ra ngoài, dụ dỗ muốn thân thể người ta. Sau đó Như Ngọc vuimừng đi tìm Tống lão đại, kết quả Tống lão đại vẫn lạnh nhạt với nàngnhư trước, Như Ngọc cũng không phải đồ ngốc, nghĩ một chút không phải là đã hiểu rõ ràng sao? Về nhà liền treo cổ tự sát."

"Trương đậu hũ chết mất nữ nhi, mang theo dao phay đi tìm Tống lão nhị tính sổ, cuốicùng ầm ĩ lên tận công đường. Tống lão nhị khăng khăng là Như Ngọc tựmình di tình biệt luyến, thấy đại ca gã không thích nàng, liền chủ độngđến thông đồng với gã. Aiz, loại chuyện này, cho dù trong lòng mọi người hiểu rõ, nhưng không có bằng chứng, huyện lão gia cũng không có cáchnào phán Tống lão nhị có tội, dù sao ngày đó Như Ngọc ** không chết, còn vui mừng vô cùng, đủ để chứng minh Tống lão nhị không có ép buộc nàng,án tử không thể phán được. Tống lão đại biết tính của đệ đệ mình, saukhi trở về đánh Tống lão nhị một trận rất to, nghe nói ước chừng mộttháng cũng chưa thể xuống giường, sau đó lại tự mình đến Trương gia bồitội, bị Trương đậu hủ dội cả thùng máu gà."

Cha Trình nghe xong trợn mắt há mồm.

Người cùng thôn tiếp tục khuyên lão: "Lão trình à, từ sau khi việc này xảyra, tiếng thối của Tống lão nhị đã vang dội, hãm hại khuê nữ nhà ngườita cũng hãm hại đại ca của mình, không có người nào còn dám gả nữ nhicho Tống lão đại, sợ bị Tống lão nhị mạo danh chà đạp. Ông nghĩ xem, cho dù Tống lão nhị thực sự thay đổi tốt rồi, không nhúng chàm tẩu

tử,nhưng người bên ngoài sẽ tin sao? Cho nên chẳng có cha mẹ nhà ai gả nữnhi cho Tống lão đại cả, danh dự nữ nhi bị tổn hại, mặt mũi cha mẹ cũngkhó coi, đằng này lại là trực tiếp gả nữ nhi cho loại súc sinh Tống lãonhị kia, vậy càng bị người ta chỉ vào cột sống mà mắng! Tự ông suy nghĩkỹ càng lại đi, đừng vì một chút tiền này mà phá hủy danh tiếng, phá hủy Hải Đường!"

Người cùng thôn nói xong rồi bước đi, chỉ còn cha Trình đờ đẫn một chỗ.

Buổi tối, cha Trình mặt ủ mày ê thương lượng với vợ: "Bỏ đi, Tống gia như vậy, chúng ta vẫn nên đổi một hộ khác đi, sính lễ thiếu một ít cũng không sao, chúng ta không thể gánh tiếng nhơ bán nữ cầu vinh!"

"Đổi một hộ khác? Còn nhà ai có thể đưa sính lễ một trăm lượng bạc, ông tìmđược hộ nào tôi xem xem?" Vợ lão gào to, véo cánh tay của lão mắng: "Bây giờ mới sợ bị người ta nói bán nữ nhi, lúc trước khi ép Hải Đường làmtiểu thiếp sao ông không sợ? Không phải là Tống nhị gia đã làm chuyệnsai sao, nhưng nói không chừng người ta đã thay đổi tốt lắm rồi, lại nói Hải Đường gả chính là Tống nhị gia, Tống đại gia cũng sẽ không ức hiếpnó, nó lo lắng danh dự cái gì? Có cái gì thiệt thời?"

Cha Trình rầu rĩ đáp: "Tôi biết Tống đại gia đúng là tốt, nhưng Tống nhị gia..."

"Tống nhị gia thì thế nào? Nam nhân nào có tiền mà không phong lưu?"

"Nhưng..."

"Nhưng cái gì mà nhưng?" Vợ lão thấy lão do dự, bổ nhào vào lòng lão khóc lên, "Lão già chết bầm, ông đừng chỉ nghĩ cho khuê nữ của ông, trong nhà vẫn còn ba nhi tử chờ ông cưới vợ cho đấy! Bây giờ không có mười lượng haimươi lượng, nhà ai chịu gả khuê nữ tới đây? Ba nhi tử chính là sáu mươilượng, tương lai còn phải xây phòng cho chúng nó, ông bảo tôi tìm ở đâura nhiều tiền như vậy chứ ... Nếu không phải vì cốt nhục của

Trình gia các người, tôi cần gì phải coi trọng sính lễ của Hải Đường? Nó là tỷ tỷ, vì ba đệ đệ, chịu chút tủi thân còn không được sao... Hu hu, cũng là đángđời tôi mà, làm gì mà sinh lắm nhi tử thế, sớm biết không có tiền nuôisống, còn không bằng lúc vừa sinh ra liền đập chết..."

"Được rồiđược rồi, đừng than trời trách đất nữa, tôi gả Hải Đường đi là được chứgì!" Cha Trình bị bà ta khóc tới phiền lòng, chợt đẩy người ra, trừngmắt nói.

Vợ lão muốn cười lại không dám cười, nâng tay áo lên làm bộ lau nước mắt, "Ông đã đồng ý rồi, vậy chúng ta cứ tiến hành chuyệnnày sớm đi, coi như không biết chuyện đó, tương lai cũng có thể nói là Tổng gia lừa hôn, bởi vì nhận lễ rồi, Trình gia chúng ta muốn thoái hôn, Tổng gia không chấp nhận, như vậy danh tiếng của chúng ta cũng dễ nghehơn một chút. Đúng rồi, việc này trăm ngàn lần đừng để Hải Đường biết, tránh nó lại khăng khăng cự tuyệt, để nó đợi ở trong phòng chuẩn bị giá y đi, đừng cho ra khỏi nhà."

Cha Trình ngẫm lại cảm thấy lời vợlão rất có lý, ngày hôm sau liền bắt Hải Đường ở trong phòng, tự mình đi thương lượng với bà mối, hy vọng Tống gia sớm đưa sính lễ tới.

Tống Mạch bên kia có Tống Lăng thúc giục, liền định hôn kỳ vào tháng năm, sau Đoan Ngọ.

Cha Trình giấu diếm nữ nhi vô cùn gắt gao, ngoại trừ nói cho Hải Đường conrể tên là Tống Lăng, bên trên còn có một đại ca ra, thì những cái kháccũng không nhắc tới một lời, ngay cả hai huynh đệ Tống gia là song sinhcũng không nhắc đến. Hải Đường tuy có lòng muốn hỏi thăm những cái khác, nhưng ngại mặt mũi nữ nhi gia nên không tiện mở miệng, cũng không dámhỏi.

Đảo mắt đã đến một ngày trước khi Hải Đường xuất giá.

Tam đệ của Hải Đường luyến tiếc tỷ tỷ lập gia đình, chạy tới nói chuyện với tỷ tỷ, vừa nói một chút không cẩn thận nói lỡ miệng, nói ra một chútchuyện tào lao cậu bé nghe được ở bên ngoài.

Thực ra cậu bé chỉ là một tiểu hài tử, làm sao đã phân biệt rõ ràng được chuyện gì xảy ra, chỉ nhớ kỹ tỷ phu ăn hiếp một cô nương, còn bức tử người ta.

Mộttấm lòng xuân của Hải Đường rơi nát bét, chất vấn cha Trình rốt cuộc Tổng Lăng là loại người nào, cha Trình ấp úng không muốn nói, Hải Đường nhất thời xúc động, chạy tới đập đầu vào tường.

Cách cửa sổ cườimột cái, tuấn mỹ vô song, vốn tưởng rằng đó là phu quân duyên trời định, không ngờ rằng đó lại là ác bá phong lưu, tất cả ước mơ tốt đẹp đềutiêu tan, cha ruột đến bây giờ còn gạt nàng, nàng sống còn có ý nghĩagì.

Vì thế Đường Hoan tỉnh lại thay Hải Đường.

Lúc đó đêm khuya vắng người, chỉ có cha Trình canh giữ bên cạnh nàng.

Cha Trình thấy nữ nhi tỉnh, vội dựa theo biện pháp của vợ dùng những lờingon ngọt khuyên nàng: "Hải Đường à, con đừng nghe tam đệ con nói bậy,nó còn nhỏ, chính mình không nghe rõ lại mù mờ truyền lời cho con. Dungmạo của con rể con cũng đã thấy, người giống như thần tiên như vậy, nếunhư hắn thật sự thích ai, còn phải bắt buộc sao? Thật ra là cô nương kia coi trọng con rể, muốn gả cho con rể, sau khi bị con rể từ chối thì lấy cái chết bức bách. Con rể đâu chịu được nàng ta uy hiếp, bảo nàng ta đi tìm chết cũng tốt, không nghĩ tới cô nương kia thẹn quá hóa giận thậtsự tìm tới cái chết, làm hại mọi người đều chỉ trích con rể, đặc biệt là người nhà cô nương kia, nói hươu nói vượn với xung quanh phá hỏng danhtiếng Tống gia... Bây giờ cha đều nói cho con biết rồi, con cũng đừng nghĩ nhiều nữa, biết không?"

"Vâng, con biết rồi, cha yên tâm đi, con sẽ không làm chuyện điên rồ nữa." Đường Hoan nhỏ giọng nói.

Cha Trình thoáng sững sở không ngờ nữ nhi lại dễ nói chuyện như vậy, nhìnkỹ một chút, thấy nữ nhi đúng như là nghĩ thông rồi, liền sở sở cái trán nàng: "Nha đầu ngoan, may là con chỉ bị đụng nhẹ, chỗ này chỉ bị thâm,để tóc mái che vào sẽ không thấy rõ, nếu không ngày mai lập gia đình sẽkhông được tốt. Được rồi, sáng mai con còn phải dậy thật sớm trang điểm, cha không cản trở con nghỉ ngơi nữa."

Chờ lão nhân đi rồi, lúc này Đường Hoan mới có thời gian sắp xếp tỉ mỉ lại trí nhớ của Hải Đường.

Trình gia không có gì đáng cho nàng suy nghĩ nhiều, nàng chỉ quan tâm tới một sự thật, ngày mai nàng phải lập gia đình rồi.

Hải Đường từng gặp vị hôn phu một lần, đúng vậy, người trên xe đúng thật là Tống Mạch. Đường Hoan có thể nhận lầm người khác, nhưng khuôn mặt kiacủa Tống Mạch, có hóa thành tro nàng cũng nhận ra.

Nhưng lần này sao Tống Mạch lại đổi tên? Còn chủ động thú nàng?

Không phải sư phụ nói trong mộng Tống Mạch tâm tính kiên định không dễ tới gần sao?

Đúng rồi, hắn cũng bức tử một cô nương rồi, đúng là vẫn cái bản tính kia.

Vậy hắn cười với nàng, chủ động thú nàng, hay là hắn... cuối cùng cùng phát hiện ra nàng là đại mỹ nhân?

Đường Hoan giơ tay bóp bóp ngực, cười đắc ý, không tệ, lần này dường như còn lớn hơn người thật của nàng một chút...

Lần trước nàng nói muốn dùng bánh bao lớn bịt chết hắn, quả nhiên mong muốn đã đạt được?

~

Ngày hôm sau, trong tiếng sáo và tiếng trống náo nhiệt, Đường Hoan được đệđệ lớn cõng lên kiệu hoa. Khi ra khỏi cửa, nàng lén xốc khăn voan lênnhìn thoáng qua, nam nhân cưỡi con ngựa cao lớn trên mặt đầy ý cười phía trước, đúng là Tống Mạch.

Mặc dù cũng khá bất ngờ vì lần này cóthể tiếp cận Tống Mạch thuận lợi như thế, nhưng trong lòng Đường Hoan, vui mừng vẫn chiếm phần nhiều hơn. Đêm động phòng hoa chúc, một đêm làmxong, rất nhanh là có thể đi vào giấc mộng tiếp theo.

Chỉ có điều, khi nàng bái đường xong được chú rể dắt ra ngoài, nàng nghe thấy xung quanh có người gọi tên Tống Mạch.

Bước chân của Đường Hoan khựng lại.

Cố nén xúc động kéo khăn voan quay đầu nhìn lại, nàng tiếp tục đi về phíatrước, chỉ khi xoay người, giả vờ lẫn lộn một chút, thừa dịp nhìn loạnvề phía bên trong.

Nơi đó, còn một Tống Mạch đang đứng.

Mặc dù mặc trang phục mừng hỷ, nhưng trên mặt lại không có lấy một nét tươi cười, chỉ liếc mắt một cái, Đường Hoan dám chắc, đó mới là Tống Mạchthực sự.

Sư phụ, đồ đệ muốn liều mạng với người!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 52: Hoang Đường

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trước kia Tống giacũng có nha hoàn, nhưng bởi vì tướng mạo của hai nam chủ nhân quá mứcxuất chúng, đám nha hoàn không ai là không hao phí hết tâm tư trèo lêngiường. Về mặt này Tống Mạch mặt lạnh lòng dạ cứng rắn, bọn nha hoànkhông dám trêu chọc hắn, liền nhao nhao lao về phía Tống Lăng. Tống Lăng á? Thường xuyên bị đại ca nhốt ở nhà không cho ra khỏi cửa, vì thế chỉcần dung mạo không có vấn đề, hắn đều vơ vào hết, ham muốn cái mới mẻ mà thôi, dần dà Tống gia trở thành nơi chướng khí mù mịt. Tống Mạch khôngchấp nhận được, trong cơn tức giận bán hết đám nha hoàn, chỉ chừa lạimấy thô sử bà tử, nữ đầu bếp lớn tuổi và tú nương.

Giờ Tống Lăngthành thân, Tống Mạch không muốn hà khắc với đệ muội nên mua thêm bốnnha hoàn dung mạo thường thường vào, hai đứa làm việc nặng, hai đứa hầuhạ Nhị nãi nãi ở hậu viện. Mặc dù như thế, hắn vẫn phải dặn dò trước với Tống Lăng, nếu như Tống Lăng dám nhúng chàm mấy đứa nha hoàn này, vậyhắn tuyệt đối không nương tay. Tống Lăng một lòng hướng về thiếu nữ xinh đẹp sắp vào cửa, tất nhiên không thèm để mấy nha hoàn kia vào mắt.

Sau khi Tống Lăng vén khăn voan hành lễ xong thì phải đi ra ngoài tiếp rượu với khách.

Trong phòng hỉ chỉ có hai nha hoàn hầu hạ Đường Hoan tháo trang sức rửa mặt chải đầu.

Sửa soạn xong hết rồi, Đường Hoan mệt mỏi nằm chết dí trên kháng, nhíu mày nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc trước bởi vì Hải Đường từng gặp Tống Lăng, lại không biết huynh đệ Tống Lăng là song sinh, làm hại nàng bởi vì quá vui mừng do có thể thuận lợi gả cho Tống Mạch mà quên suy nghĩ kỹ, cho rằng Tống Lăng là Tống Mạch,mơ mơ hồ hồ gả vào đây.

Vì sao cha Trình phải gạt nữ nhi chuyện này?

Vậy nhất định là huynh đệ Tống gia có vấn đề.

Ván đã đóng thuyền, truy cứu sai lầm của người Trình gia đã không còn ýnghĩa, điều quan trọng nhất bây giờ, vẫn là mau chóng thăm dò tình trạng thật sự của Tống gia.

Nàng nhìn về phía hai nha hoàn đứng bên cạnh.

Tướng mạo thường thường, dáng người thường thường. Mặt mày miễn cưỡng được cho thanh tú tên là Lập Xuân, khuôn mặt trắng nõn tên là Lập Hạ. Đây làtên hai người báo lên lúc vừa rồi quỳ lạy nàng, cũng không biết là aiđặt cho, Đường Hoan lười phí công suy nghĩ, nên chẳng thèm thay tên mới. Hai người nhìn lướt qua đều rất thành thật, chẳng qua là khi uống rượugiao bôi với Tống Lăng, đôi mắt sắc bén của Đường Hoan phát hiện Lập Xuân nhìn chằm chằm vào Tống Lăng, khi Tống Lăng rời đi, ánh mắt của nàng ta cũng đi ra theo cùng hắn.

Người có dã tâm, bình thường sẽ có vẻ thông minh, ít nhất thì chính các nàng cũng cho là như vậy.

Đường Hoan để Lập Hạ đi ra ngoài canh chừng, có người đến đây thì kêu mộttiếng, sau đó gọi Lập Xuân vào, để ả ngồi lên ghế đầu trước kháng rồidịu dàng nói với ả: "Lập Xuân muội muội, ta thân nhỏ xương mềm, mộtđường xóc nảy này thật sự mệt muốn chết rồi, không thể không nằm ở trong này nghỉ một lát, em trăm ngàn đừng chê cười ta nhé."

Thiếu nãi nãi nhà ai mà lại gọi nha hoàn thiếp thân là muội muội?

Quả nhiên là đồ nhà quê từ nông thôn ra!

Trong lòng Lập Xuân không vừa mắt Đường Hoan, ở ngoài mặt lại vội đứng dậychối từ nói: "Nhị nãi nãi nói đùa, ngài là chủ tử của nô tỳ, nô tỳ không dám xưng hô tỷ muội với ngài. Nhị nãi nãi thân thể quý giá, hôm nay lại bận rộn từ sáng sớm cho đến bây giờ, vẫn nên nghỉ ngơi một chút, mới vừa rồi khi Nhị gia đi vẫn còn lo lắng cho ngài đó, còn dặn dò chúng nôtỳ hầu hạ ngài thật tốt."

Đường Hoan ngượng ngùng cúi đầu, được một lát lại bảo ả cứ ngồi xuống, nhỏ giọng hỏi: "Lúc ta ở nhà mẹ đẻ vẫn bận rộn thêu đồ cưới, đối với chuyện trong quý phủ chúng ta cũng không rõ ràng lắm, có thể làm phiền em nói cho ta một chút không? Chẳng hạn như nói chuyện quý phủ chúng ta có những ai, tính nết của Đại gia Nhịgia thế nào…"

Lập Xuân không nghĩ tới ngay cả những cái này mà nàng cũng không biết, tâm tư chuyển vòng vo.

Tính tình nhị nãi nãi mềm yếu, bây giờ giữ một mình ả ở lại nói chuyện, chẳng lẽ là tỏ ý tín trọng (= tin tưởng + coi trọng) ả? Ả nhân cơ hộinày thành tâm phúc của Nhị nãi nãi, rồi từ từ nắm nàng ta trong tay, tương lai khiến cho nàng ta đề bạt ả hầu hạ Nhị gia, chẳng phải là mộtbước lên trời sao? Có mỹ nhân như Nhị nãi nãi ở bên cạnh, Nhị gia tấtnhiên chướng mắt ả, nhưng Nhị nãi nãi vẫn có thời điểm không tiện hầuhạ, trong phủ tổng cộng chỉ có mấy nha hoàn, ả lại là nha hoàn xuấtchúng nhất trong đó, Nhị gia không chọn ả thì chọn ai? Cho dù Nhị giakhông có ý muốn kia, ả khuyến khích Nhị nãi nãi chủ động sắp xếp mộtchút không phải là xong sao? Khi vào phủ, Đại gia đã gõ mấy người ả, bảo các ả đừng có tâm tư khác, nhưng nếu là Nhị nãi nãi chủ động an bài,Đại gia cũng không trách được lên người ả.

Tức thì một năm một mười những gì ả biết đều kể ra hết.

Đường Hoan yên lặng nghe, chờ Lập Xuân nói xong, hỏi dò: "Ta loáng thoángnghe nói Nhị gia...từng hại chết một cô nương, có thật vậy không?" Lập Xuân nói đều là tình huống bên ngoài của Tống gia, bây giờ Đường Hoancần hiểu biết Tống Lăng nhiều hơn. Gã Tống Mạch này, mặc dù thân phậnkhác nhau tính tình cũng có chút khác biệt, nhưng tính hắn thế nào cũng vẫn xấp xỉ như cũ, ngược lại không cần hỏi nhiều.

Vợ chồng tân hôn, chung sống ngọt ngào, lại càng không có cơ hội cho nha hoàn leo lên trên.

Lập Xuân nhanh chóng nghiêng người sang, tiến đến bên tai Đường Hoan, nóira chuyện Nhị gia ăn uống, chơi gái, đánh bạc lại giả mạo Đại gia chiếmđoạt thân thể cô nương nhà người ta... Nhị nãi nãi này trông cũng có vẻtrung thực, biết Nhị gia như vậy, chắc hắn không sợ hãi thì cũng là cămhận Nhị gia? Nhị nãi nãi lạnh nhạt trước, Nhị gia mới mẻ qua đi, sớmmuôn gì cũng sẽ lạnh nhạt theo.

"Chàng...sao chàng lại có thể..." Đường Hoan chợt ngồi dậy, sắc mặt tái nhợt, lã chã chực khóc.

Lập Xuân thấy nàng như vậy, trong lòng mừng rỡ, miệng lại giả vờ khuyêngiải: "Nhị nãi nãi, ngài đừng có vội, sau khi Nhị gia bị Đại gia đánh đã thu liễm đi rất nhiều ... Nhị nãi nãi, việc này Nhị gia đã dặn dò chúngnô tỳ không thể nói cho ngài, nô tỳ là không đành lòng thấy Nhị nãi nãibị giấu giếm chẳng hay biết gì nên mới nói, ngài trăm ngàn lần đừng đinói ra ngoài nhé, nếu không nô tỳ nhất định sẽ bị bán đi, cầu xin người..."

"Em yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không liên lụy đến em." ĐườngHoan vỗ vỗ tay ả, cúi đầu gạt lệ: "Được rồi, em đi ra ngoài với Lập Hạđi, ta muốn yên tĩnh một mình một lát."

"Được, chúng nô tỳ sẽcanh giữ ở bên ngoài, Nhị nãi nãi có gì sai bảo cứ truyền một tiếng. Nôtỳ đi trước." Lập Xuân liếc nhìn nữ nhân ghé lên

kháng bụm mặt khócròng, trong mắt hiện lên một tia đắc ý, xoay người đi ra ngoài.

Đường Hoan nằm xuống một lần nữa, nhìn nóc nhà mà ngẩn người, cũng không biết nên trách sư phụ hay là mắng Tống Mạch. Theo lý thuyết chín giác mộng xuân này đều là Tống Mạch làm, nhân vật bối cảnh bên trong cũng đều là Tống Mạch mộng ra, nhưng Đường Hoan lại cảm thấy, một nam nhân giang hồlạnh lùng như vậy, làm sao có thể mộng mình thành thân phận đồ tể, nông phu thậm chí là sư phụ làm đèn như vậy? Nghĩ như thế nào, cũng đều như là sư phụ đang cố ý trêu cợt nàng.

hay là kết quả của Tống Mạch và sư phụ liên thủ?

Thế thì cũng hành người ta quá rồi!

Tống Lăng...

Trước khi hành lễ cùng Tống Lăng, nàng đã phát hiện ánh mắt Tống Lăng mê đắmnhìn nàng, không ngờ bên trong gã lại xấu xa bại hoại tới thế. ChínhĐường Hoan cũng là một kẻ ác, nàng không cảm thấy Tống Lăng giả mạo đạica ức hiếp nữ tử đàng hoàng có bao nhiều không thể chấp nhận, nàng chỉnghĩ tới tình cảnh hiện tại của mình. Bây giờ nàng là nương tử cưới hỏiđàng hoàng của Tống Lăng, Tống Lăng thì trời sinh phong lưu háo sắc, một lát nữa tới đây nhất định sẽ cầu hoan, nàng nên từ chối hắn như thế nào cho hợp tình hợp lý đây?

Ám sát một người đúng là phương pháp xử lý đơn giản nhất hơn nữa còn là một lần vất vả cả đời nhàn nhã, nhưng Tống Mạch là đại ca của Tống Lăng, không có lý do thích hợp, đừng nói là ám sát, chỉ sợ kể cả khi quan hệ của nàng với Tống Lăng trở nên căng thẳng, chắc hẳn Tống Mạch cũng sẽ cho là nàng có vấn đề, đến lúc đó thì càng khó tiếp cận hơn.

Thời gian chỉ có một tháng, vừa muốn tránh cho trượng phu đến quấy rầy, vừa muốn lúc trượng phu ở nhà quyến rũ đại bá...

Đường Hoan rất muốn chết!

Nhưng dù có đau đầu tới mức nào, nàng cũng phải nghĩ cách giải quyết.

Sắc trời ngày càng tối, thấm thoát đã hoàn toàn đen lại.

Tống Lăng được hai gã sai vặt đỡ đến cửa tân phòng, gã sai vặt không tiện đi vào trong, dặn dò hai nha hoàn tới đỡ Nhị gia rồi lui xuống.

"Nương tử, nương tử..."

Tống Lăng xiêu xiêu vẹo vẹo ngả vào trên người Lập Hạ, tay trái lộn xộn bịLập Xuân nắm, hắn cố hé mắt nhìn sang, dưới ánh đèn mông lung chỉ nhìnthấy một khuôn mặt ửng hồng, đã nhiều ngày không chạm vào nữ nhân, hắncười hì hì giơ tay lên sờ ả, trong miệng gọi lung tung.

Đã say đến mức không nhận rõ người.

Nhưng vẫn dễ nhìn như vậy...

Lập Xuân nắm tay Tống Lăng, vốn định cùng Lập Hạ dìu người đi vào, bây giờnhìn nam nhân tuấn mỹ như vậy, nằm cạnh gần như vậy, ả lại luyến tiếc. Tay của Tống Lăng sở lên mặt của ả, ả cũng không trốn, ngượng ngùng cúi đầu, trống ngực đập thình thịch, cảm thấy xung quanh dường như chỉ còn lại nam nhân này, chỉ có thể cảm nhận được bàn tay làm cho cả người ảnhư nhũn ra kia thôi.

ở bên kia Lập Hạ một mình khiêng một đạinam nhân như Tống Lăng, đầu bị bả vai Tống Lăng che lại, vẫn chưa nhìnthấy tình hình bên cạnh, khẽ nhỏ giọng nói với Lập Xuân: "Người đang làm gì vậy, mau đỡ với ta chứ, chúng ta mau mau dìu Nhị gia vào, đừng đểNhị nãi nãi sốt ruột chờ."

Lập Xuân lúc này mới lấy lại tinh thần, né tránh bàn tay của Tống Lăng, cùng Lập Hạ dìu người đi vào.

Đường Hoan từ lúc nghe được tiếng động bên ngoài đã đi xuống kháng rồi. Khiba người vào cửa, nàng không có tiến lên, mà là nắm chặt khăn trốn thậtxa, bỏ mặc, để hai người dìu Tống Lăng lên trên kháng.

Bởi vìcuộc nói chuyện trước đó, Lập Xuân biết hắn Nhị nãi nãi ghét bỏ Nhị giasợ hãi Nhị gia thật rồi, Lập Hạ lại không biết, sau khi thu xếp xong cho Tống Lăng xoay người nhìn về phía Đường Hoan: "Nhị nãi nãi, hay là nôtỳ đến phòng bếp bưng một bát canh giải rượu tới?"

Đường Hoan hoang mang lo sợ khế gật đầu, để cho nàng đi.

Chờ Lập Hạ đi rồi, Đường Hoan khế liếc nam nhân trên kháng, dường như hắnđã ngủ say rồi, nàng vẫy tay gọi Lập Xuân tới gần, nắm tay ả xin giúpđỡ: "Lập Xuân muội muội, thực không dám giấu diếm, ta thật sự khôngthích Nhị gia, nếu không phải cha nương ta cố ý gạt ta, ta chắc chắnkhông gả tới đây. Bây giờ... bây giờ ta nên làm thế nào bây giờ, ta khôngmuốn động phòng với Nhị gia, Lập Xuân em có cách nào không, mau giúp tavới!"

Lại còn căm hận Nhị gia đến mức không muốn chung phòng!

Lập Xuân thật sự phục đồ nhà quê đến từ nông thôn này rồi, ngay cả bậc nhân vật như Nhị gia cũng ghét bỏ, cũng không nhìn xem mình là cái thân phận gì, trừ một khuôn mặt xinh đẹp ra, nàng ta có chỗ nào xứng với Nhị gia? Đến ngay cả những thiên kim tiểu thư bên ngoài kia, đều là cha mẹ quảnngại cho danh tiếng mới không dám gả tới, nếu như có thể tự mình làmchủ, thật ra có rất nhiều người trong lòng cũng muốn gả cho huynh đệTống gia đấy!

"Nhị nãi nãi, cái này sao được chứ, nếu ngài đã gả tới đây, vậy nên vui vẻ sống cùng Nhị gia, sao có thể..."

"Không, ta thà chết cũng không muốn chung phòng với hắn! Lập Xuân, ta van xinem, đêm nay em thay ta hầu hạ hắn đi, hắn cũng say đến như vậy

rồi, nhất định sẽ không nhận ra được ai với ai, được không? Em yên tâm, ta sẽkhông để em oan ức, chỉ cần em giúp ta lần này, sáng mai ta liền nói với Nhị gia để em làm di nương!" Đường Hoan nắm chặt tay ả, vội vàng cầuxin. Nếu nha hoàn này tâm cao, nàng sẽ thanh toàn cho ả một lần!

Lập Xuân nghe xong, trái tim "thình thịch" đập dồn dập; tựa như đương cơnđói bụng: người đói lả nằm mơ được ăn một bữa cơm no, bỗng một cái bánhlớn có nhân rơi vào trong ngực ả. Phản ứng đầu tiên của ả đương nhiên là đồng ý, bởi vì chỉ cần là được Nhị nãi nãi phân phó, chỉ cần thànhngười của Nhị gia, thân phận của ả ở Tống gia sẽ có bảo đảm, không giống cái loại nha đầu bò lên giường nếu bị phát hiện phải chịu trừng phạt!

Nhưng sáng mai Nhị gia tỉnh thì làm sao bây giờ? Việc này bị Đại gia biết thì làm sao bây giờ?

"Nhị nãi nãi, không được, bị Đại gia Nhị gia biết, nô tỳ sẽ không toàn mạng!" Lập Xuân liên tục lắc đầu, vờ như sắp quỳ xuống.

Đường Hoan vội kéo ả lại, ánh mắt bối rối đảo quanh trong phòng, chợt hai mắt sáng lên, hưng phấn nói: "Không sợ, Lập Xuân, em giúp ta lần này, sauđó ta với em cùng nằm bên cạnh Nhị gia, rồi nói Nhị gia hứng thú quámức, chê một mình ta hầu hạ không tận hứng, cũng thu nốt em. Như vậy làgiấu diếm được Nhị gia rồi, sau đó ta sẽ thương lượng với Nhị gia, quađợt này mới thông báo chuyện đã thu dùng em, khi đó dựa vào chuyện nàyđề em lên làm di nương, Đại gia cũng sẽ không suy nghĩ nhiều, thế nào?"

Lập Xuân vừa hưng phấn vừa khẩn trương, "Nhị nãi nãi nói như vậy, quả thựckhông sơ hở tý nào... Nhưng Nhị nãi nãi, cho dù đêm nay nô tỳ giúp ngài, về sau Nhị gia muốn ngài, ngài cũng tránh không thoát mà?"

ĐườngHoan cô đơn cúi đầu, "Cái này...cái này chờ buổi tối ta suy nghĩ lại cầnthận, dù sao, bây giờ... bây giờ ta không chịu được hắn. Nếu... nếu

sáng mai hắn chịu nghe ta tạm thời không nói chuyện thu dùng em cho Đại gia, chứng tỏ trong lòng hắn vẫn coi trọng ta, khi đó, ta... ta liền nhận vậy. May mắn, ta gặp được muội muội tốt là em, cùng lắm thì về sau em thay ta phần lớn hơn một chút, để cho cuộc sống của ta dễ dàng hơn. Muội muội tốt, có được không?"

"Nhị nãi nãi yên tâm, nô tỳ nhất định khôngphụ tấm lòng của ngài đối với nô tỳ!" Nếu không đồng ý, Lập Xuân cũngcảm thấy mình đúng là một đứa ngu, vậy mà lại buông tha cơ hội một bướclên trời này.

Đường Hoan vỗ vỗ tay ả, "Được, vậy em chờ ở đây, ta đi trước ứng phó với Nhị gia, một lát nữa tắt đèn sẽ đổi với em. Đếnlúc đó em đừng lên tiếng, biết không?"

Lập Xuân liên tục gật đầu.

Đường Hoan do dự một lát, đi về phía mép kháng.

Tống Lăng ngửa mặtnằm trên kháng, sắc mặt ửng hồng. Đường Hoan cởi giày, ngồi xổm bên cạnh gã, khế liếc nhìn Lập Xuân, sau khi nhận được ánh mắt khích lệ của đốiphương, nàng cắn cắn môi, giơ tay lau mồ hôi cho Tống Lăng, "Nhị gia, chàng uống nhiều rồi, Hải Đường lau mồ hôi giúp chàng nhé."

Giọng nói của nàng mềm mại, Tống Lăng nghe xong vô cùng thoải mái, mơ mơ màng màng hé mắt, bóng người trước mắt từ từ rõ ràng, đúng là thiếu nữ xinhđẹp dịu dàng hắn chỉ nhìn thoáng qua đã nhớ mãi không quên. Hắn nắm lấytay nàng rồi theo đó nhào tới, đặt người ở dưới thân, cúi đầu hôn lênmặt Đường Hoan, "Nương tử, nương tử gấp muốn chết ta rồi!"

Nhìnkhuôn mặt giống Tống Mạch như đúc này, trong lòng Đường Hoan cũng sắp rỉ máu rồi, nếu Tống Mạch cũng có thể nhiệt tình như vậy thì tốt biết bao!

Nói cho cùng thì vẫn là uống rượu say, sức lực của gã cũng không lớn, Đường Hoan dùng sức nhỏ bé giãy hai cái đã đẩy được người ra, miệng thì dịudàng giải thích: "Nhị gia chàng đừng vội, thiếp hầu hạ chàng rửa mặttrước, một lát nữa chúng ta sẽ nghỉ ngơi, nếu không chàng uống nhiềurượu như vậy, buổi tối sẽ ngủ không ngon."

Tống Lăng nhắm mắtlại, nắm một bàn tay của nàng thì thào: "Ngủ không được... Rất tốt, tướng công thương nàng cả đêm, bảo đảm nàng dục tiên dục tử..."

Đường Hoan không để ý đến gã, giơ tay cởi hỉ bào bên ngoài cho gã.

Tống Lăng từ từ ngủ mất.

Đường Hoan không nhịn được quan sát gương mặt gã.

Thật là kỳ lạ, khuôn mặt này rõ ràng giống Tống Mạch như đúc, nhưng vì sao nàng lại không có cảm giác động lòng vậy?

Chắc có lẽ thứ không chiếm được mới luôn là tốt nhất đây.

Tống Mạch lạnh lùng, Tống Mạch càng không muốn cho nàng, nàng lại càng muốnhắn. Tống Lăng cũng tuấn mỹ như thế, nhưng vì gã chủ động đưa lên nênnàng cũng chẳng có tâm tư gì với gã.

Đương nhiên, nếu là ở ngoàimộng, có một đôi huynh đệ song sinh cực phẩm như vậy, nàng nhất định sẽ hái cả hai luôn, tốt nhất là ba người cùng nhau điên loan đảo phượng.

Nhưng đây là ở trong mộng, nàng chỉ có thời gian một tháng, không có hơi đâumà lãng phí tinh lực trên người "chỉ có thể nhìn mà không thể động vào" được.

Ở giấc mộng đồ tể, nàng dây dưa với Lâm Phái Chi, thứ nhấtlà vì khiêu khích Tống Mạch, thứ hai là vì Lâm Phái Chi là người phonglưu chứ không hạ lưu, chỉ cần không cho hắn, cho dù trêu chọc hắn đếnmức nào, Lâm Phái Chi cũng sẽ không ép buộc nữ nhân. Nhưng Tống Lăng này thì khác hắn, gã chính là sắc quỷ từ đầu đến đuôi, chỉ nghĩ tới mình,không cần biết cảm thụ của nữ nhân. Nàng không dây dưa với hắn, TốngLăng vẫn có thể ép buộc nàng, nếu nàng còn chủ động lả lơi quyến rũ gãcuối cùng lại không cho gã, Tống Lăng vô cùng có khả năng thẹn quá hóagiận càng thêm điên cuồng.

Nàng là tới để thu phục Tống Mạch, không phải đến để điên cuồng với Tống Lăng.

Nàng tuy háo sắc, nhưng cũng biết phân biệt phái trái nặng nhẹ. Đứngtrước sinh tử, ở trong giấc mộng này người nàng muốn chỉ có thể là Tống Mạch.

Cho nên, mặc dù dáng dấp Tống Lăng và Tống Mạch giống nhau như đúc, ở trong mắt Đường Hoan, gã cũng chỉ là một phiền toái gây trởngại nàng và Tống Mạch nên việc, khi cần thiết, giết cũng không quáđáng.

Lột Tống Lăng đến khi chỉ còn lại trung y, Đường Hoan runlẩy bẩy đi xuống dưới, trốn đến bên cạnh Lập Xuân tìm kiếm an ủi. Mộtlát sau, Lập Hạ bưng canh giải rượu tới, Đường Hoan để cho nàng vềtrước, chỉ chừa lại một mình Lập Xuân ở trong này hầu hạ. Hai nha hoàn vốn cũng là thay phiên nhau trực đêm, Lập Hạ không nghi ngờ gì, đi thẳng về phòng hạ nhân.

Đường Hoan hắt canh giải rượu vào trong chậuhoa, tắt đèn trong nội thất, lòng mang cảm kích để Lập Xuân ở trongphòng, khiến ả "ủy khuất" một đêm.

Lập Xuân lấy thái độ thay tỷmuội đỡ một đao tiếp nhận, chờ Đường Hoan đi rồi, ả kích động cởi xiêmy, bò vào ổ chăn của Tống Lăng.

Rất nhanh, trong bóng tối liền truyền đến tiếng động.

Đường Hoan nằm một đầu cách xa nội thất kia, yên lặng nghe một lát liền giữ nguyên áo đi ngủ.

 \sim

Tối hôm qua Tống Mạch ngủ rất ngon. Nhị đệ cuối cùng cũng lập gia đình, đệmuội lại là nữ tử tốt dịu dàng hiền lành, hắn dường như có loại cảmgiác, sau khi nhị đệ cầu được ước thấy, hắn là sẽ dần dần trở nên hiểuchuyện, vui vẻ theo hắn học xử lý chuyện làm ăn.

Tân nương buổi sáng phải kính trà, hắn thay cha mẹ giao đồ gia truyền truyền cho con dâu của Tống gia cho nàng.

Thay một bộ áo dài xanh lá trúc, Tống Mạch thần thanh khí sảng đi ra phòng khách, chờ nhị đệ, đệ muội tới đây kính trà.

Ngồi được một lát mới phát hiện mình tới quá sớm rồi, Tống Mạch lắc đầu bậtcười, đứng dậy, khoanh tay đứng trước một bộ tranh chữ của danh giathưởng thức, phân tích.

Không lâu sau, ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng vang sàn sạt, tựa như tiếng làn váy lướt trên nền đất.

Tống Mạch nghi ngờ quay đầu nhìn lại.

Lại nhìn thấy mỹ nhân xinh đẹp đứng dưới gốc cây Hải Đường ngày xưa, đệmuội mới của hắn, một thân hỉ phục đỏ thẫm đi đến. Tóc mai tán loạn haimá trắng bệch, ánh mắt trống rỗng nhìn hắn.

Một dự cảm không tốt bất chợt hiện ra.

Tống Mạch cố gắng trấn định lại, cố gắng không để mình nhíu mày dọa đến đốiphương, "Đệ muội, muội..sao muội vẫn mặc bộ trang phục này? Nhị đệ

đâu, sao không đến cùng muội?" Ánh mắt rơi trên mặt đất nằm giữa hai người.

Đường Hoan vừa sải bước vào cửa, nghe hắn hỏi như vậy, nàng "bụp" một tiếngquỳ xuống, ngửa đầu nhìn Tống Mạch, không nói lời nào, nước mắt lại lãchã rơi xuống.

Sắc mặt Tống Mạch xanh mét, không cần hỏi, cũng biết nhị đệ lại gây họa rồi!

"Đệ muội, muội..."

Hắn muốn bảo nàng yên tâm, bây giờ hắn sẽ lập tức đi qua dạy dỗ nhị đệ,nhưng Đường Hoan đúng lúc ngắt lời hắn, vén tóc mái tộn xộn trên trán lộ ra vết máu bầm lên, vừa khóc vừa uất ức lên án: "Đại ca, huynh nhìnthấy chưa? Đây là hôm kia khi ta biết phu quân thực sự là người như thếnào, thà chết cũng không lấy người phu quân đã lăng nhăng đủ kiểu bênngoài, nhưng mà ta không chết được. Nửa đêm tỉnh lại, bởi vì thấy cha ta quỳ gối van xin ta gả tới đây, van xin ta cho bọn họ một con đườngsống, ta cũng không hạ nổi quyết tâm chết lần thứ hai, nên mới gả. Khiđó ta tự nói với mình, phu quân bởi vì gặp mặt một lần đã thú ta, có lẽchàng là thật lòng với ta, sẽ vì ta mà bỏ đi thói quen trước đây. Nhưngmà, nhưng mà ta tuyệt đối không nghĩ tới chàng vậy mà..."

Nàng khóc không thành tiếng, khẽ cúi đầu, cũng không lấy khăn che đi, chỉ cắn môi không cho tiếng mình khóc quá lớn.

Tống Mạch từng thấy nữ nhân khóc, trước kia khi bán nha hoàn, cũng có mấynha hoàn quỳ xuống van xin hắn, van xin nhị đệ, nhưng mấy nha hoàn đó là loại người nào? Bây giờ người ở trước mặt hắn khóc đến đau lòng muốnchết lại là loại người nào? Nàng là Nhị nãi nãi Tống gia cưới hỏi đànghoàng, là nữ nhân tốt hắn tự mình xem tướng cho nhị đệ!

Nàng làghét bỏ danh tiếng của nhị đệ nên mới chạy tới tìm hắn khóc lóc kể lể,hay là nhị đệ lại làm cái chuyện người người oán trách gì?

Tống Mạch trợn mắt lên, chịu đựng lửa giận bốc lên từ lồng ngực, chờ nàng nói hết lời: "Đệ muội, trước kia nhị đệ phạm sai lầm, lúc ấy ta đã phạt nórồi, bây giờ không có cách nào nói cái gì nữa. Nhưng khi nó quyết địnhthú muội, đã thề với ta sẽ hối cải để làm người mới, cho nên ta mới mặtdày tới nhà muội cầu thân. Đệ muội, ta làm đại ca, thật tình hy vọng hai người các ngươi sống tốt, nó nếu là phạm sai lầm nhỏ, đại ca khẩn cầumuội bao dung cho nó nhiều hơn, kiên nhẫn khuyên nó, cho nó thời gian từ từ sửa đổi. Nhưng, nếu như nhị đệ nó làm ra chuyện vô liêm sỉ gì, đệmuội cứ việc nói cho ta biết, ta thay muội làm chủ!"

Đường Hoanlắc đầu, "Đại ca, ta không có oán giận nguyện vọng của huynh, từ mộtkhắc ta quyết định gả tới, ta đã muốn hầu hạ phu quân thật tốt, chàngphạm sai lầm thì ta khuyên chàng, cố gắng cho cuộc sống trôi qua thậttốt. Chỉ là, đại ca, huynh, huynh biết không, phu quân tối hôm qua... vậymà thừa dịp ta đi sang phòng bên cạnh, làm việc vệ sinh, thu dùng Lập Xuân... Đêm động phòng hoa chúc, hắn vậy mà, ngủ cùng Lập Xuân cả đêm..."

Nói xong lời cuối cùng, nàng rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, hai tay che mặt hu hu khóc rống.

Tống Mạch khiếp sợ không nói nên lời, ngay sau đó, như cơn gió xông ra ngoài.

Phòng chính hậu viện, Lập Xuân ở trong ngực nam nhân từ từ tỉnh lại. Trước mặt là khuôn mặt tuấn mỹ của Nhị gia, nghĩ đến tối hôm qua nam nhân nàyliên tiếp muốn ả ba lượt, bây giờ nhấc chân nơi đó đều phát đau, trên mặt ả liền nóng gay gắt.

Thật khó mà tưởng tượng, nhân vật tựa như thần tiên vậy, bây giờ cũng là của ả rồi.

Đúng rồi, Nhị nãi nãi đâu?

Trong lòng chợt hoảng sợ, Lập Xuân lặng lẽ bò ra khỏi chăn, bắt lấy cái yếmbị nam nhân ném sang một bên mặc lên người. Ai ngờ vừa mặc xong quần áolót, bỗng ngoài cửa truyền đến tiếng Lập Hạ kinh hô, cùng với tiếng bước chân dồn dập. Ngay sau đó, rèm cửa bị hất ra, một nam nhân lệ khí đầyngười xông vào.

"Đại, Đại gia..."

Lập Xuân sợ tới mức quên cả hành động.

Mắt thấy mới là thật, Tống Mạch tức giận đến hai mắt đỏ ngầu, hắn hiểu nhị đệ nhà mình, dù vô liêm sỉ cũng không ngốc đến mức kiều thê không chạmmà lại chạm vào một nha đầu bình thường, nhất định là nha đầu này thừadịp nhị đệ say rượu quyến rũ nó!

"Tiện. Nhân!"

Nam nhân tức giận cất mấy bước đã đến trước kháng, kéo cánh tay Lập Xuân một cái ném người ra xa cả trượng.

Tiếng đầu đập xuống đất, tiếng nữ nhân kêu gào thảm thiết, cuối cùng cũng đánh thức Tống Lăng trong giấc ngủ say.

Gã vươn tay muốn dụi mắt, cổ tay lại bị người nắm lấy, ngay sau đó cũngném xuống đất. Tổng Lăng còn chưa kịp phản ứng đây là chuyện gì đã xảyra, trên lưng đã bị người mạnh mẽ đập mấy quyền, giọng nói đại ca truyền vào trong tai: "Ngươi, đồ vô liêm sỉ, là ngươi nói muốn cải tà quychính nên ta mới cưới người ta là một cô nương tốt đẹp về cho ngươi, ngươi xem xem, hiện tại ngươi đối xử với nàng như vậy, ngươi bảo

ta đira ngoài gặp người thế nào? Thể diện Tống gia chúng ta đều bị người làmmất hết rồi!"

"Đại ca, đại ca đừng đánh, rốt cuộc là đệ làm cáigì chứ!" Sau khi Tống Lăng bị đánh mấy cái xem như đã tỉnh hẳn, lăn lộnmấy vòng trên mặt đất, vất vả lắm mới né được đòn của Tống Mạch, vội lủi tới cửa, lớn tiếng kêu gào. Gã cũng tức giận, nếu gã làm chuyện gì sai, đại ca đánh gã gã cũng không tức giận, nhưng bây giờ là ngày đầu tiêntân hôn, đại ca lại phát điên cái gì?

Tống Mạch chỉ vào một nhahoàn đã hôn mê trên mặt đất, đang chuẩn bị mắng, thoáng thấy làn váy đỏxuất hiện ngoài cửa, không khỏi tắt tiếng.

Tống Lăng theo ánh mắt của hắn nhìn sang, vừa thấy nương tử xinh đẹp của mình, trong lòng đắc ý khôn tả, "Hải Đường, vừa sáng sớm nàng đã đi đâu ... sao nàng lại khóc, nàng..."

Đường Hoan thầm cười thẳng ngu, trên mặt lại lộ vẻ đaulòng: "Phu quân, nếu như chàng không hài lòng về ta, có thể hưu ta, thật sự không cần vũ nhục ta như vậy đâu."

Tống Lăng há to miệng,nhìn hỉ phục trên người nàng, lại nhìn Lập Xuân bên kia chỉ mặc áo lóttrên người xanh tím lẫn lộn, cuối cùng cũng hiểu được, tiến lên hunghăng đá một cước về phía ngực Lập Xuân: "Dám hãm hại ta, ta thấy ngươichán sống rồi!"

Lập Xuân có chán sống hay không, chỉ có mình ảbiết, nhưng một cước này của Tống Lăng, ả bị đá cho đến khi miệng phunra máu tươi, ngã trên mặt đất co quắp hai cái, đến tiếng giải thích cũng không kịp phát ra, đã đi đời nhà ma thật rồi.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 53: Dưới Bàn

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Lập Xuân chết ngoài ý muốn, những lời giải thích Đường Hoan chuẩn bị cũng không dùng được. Đối mặt với thi thể Lập Xuân, nàng nắm chặt vạt áo trước ngực khiếp sợmở to mắt, làm ra dáng vẻ "sợ hãi quá mức" hôn mê bất tỉnh. Lúc ấy Tống Mạch đứng trước mép kháng, Tống Lăng đứng bên cạnh Lập Xuân, Lập Hạ sợ hãi trốn ở bên ngoài, không có ai đỡ nàng, Đường Hoan ngã thẳng xuống đất.

"Hải Đường!"

Tống Lăng quá sợ hãi, vội chạy tới ôm lấy người lắc lắc, ý đồ đánh thức nàng.

Ngay khi Đường Hoan sắp bị gã lắc tới mức không nhịn được phải tỉnh lại, Tống Mạch chợt lên tiếng: "Nhị đệ, có lẽ đệ muội bị dọa rồi, đệ ôm muội ấy lên kháng nghỉ ngơi đi, để Lập Hạ vào hầu hạ. Đi, đệ đi theo ta rangoài."

Đi ra ngoài? Đi ra ngoài để tiếp tục bị đánh à?

Tống Lăng nắm tay Đường Hoan không động đậy, vô cùng lo lắng nói: "Đại ca,Hải Đường như vậy, đệ không yên lòng để nàng một mình, chờ nàng tỉnh đệsẽ đi tìm huynh. Chuyện nha hoàn kia đại ca xem mà giải quyết đi, dù sao cũng là ký văn tự bán đứt rồi."

"Bớt nói nhảm, đi theo ta."

Tống Mạch làm sao có thể để cho gã lừa gạt đơn giản như vậy, lạnh lùng bỏlại một câu, mang theo thi thể Lập Xuân đi ra ngoài. Trước kia cũng

cónha hoàn vì Tống Lăng mà tranh giành rồi mất mạng, bởi vì đều được muatừ vùng khác, không có người nhà đến kêu oan, Tống gia tìm cái cớ lungtung đến quan phủ báo một tiếng là được.

Nhưng chuyện khiến hắnđau đầu chính là lần này, cho dù nhị đệ là say rượu bị nha hoàn thừa cơchui lên, nhưng đêm tân hôn gây ra loại chuyện này, đệ muội sao có thể dễ dàng tha thứ gã?

Đồ vô liêm sỉ, khi nào thì mới có thể để cho hắn yên tâm!

Tống Mạch đi rồi, Tống Lăng ở trong phòng lề mề thêm một lát, ngắm nương tử xinh đẹp gã còn chưa kịp ôm đang nằm trên kháng, khẽ cắn môi, đành rờiđi. Để cho đại ca đánh một trận cũng được, càng có thêm vẻ đáng thương để quay đầu lại bồi tội với Hải Đường , không chừng Hải Đường mềm lòng liền tha thứ cho gã, đến lúc đó gã mới bù cho nàng một đêm * trướng ấm tuyệt vời.

Chủ ý của Tống Lăng tuy không tệ, nhưng Đường Hoan đâu thể nào dễ dàng bỏ qua cho gã.

Nàng đang nằm lập tức ngồi dậy, thay bộ hỉ phục ra, mặc bộ váy bằng vải mỏng mang tới từ nhà mẹ đẻ, sau khi hỏi Lập Hạ rõ xem hai huynh đệ Tống Lăng đi đâu, liền đi thắng đến tiền viện.

Trong thính đường, Tống Mạch đã đánh người xong, đang dùng lời chân thành khuyên Nhị đệ sống tử tế.

Tống Lăng cúi đầu, thành thành thật thật nghe, cho đến khi bất chợt một bóng người bước vào cửa. Gã khiếp sợ bật người lên, tiến lên đỡ lấy bả vaingười tới: "Hải Đường nàng tỉnh rồi? Sao lại chạy tới đây?"

Đường Hoan né tránh gã, ánh mắt làm bộ lướt qua y phục hai người, xác địnhmình không có nhận lầm người, liền quỳ xuống trước mặt Tống Mạch, cúiđầu nói: "Đại ca, Hải Đường xuất thân thấp hèn, vốn không xứng làm

condâu Tống gia, bây giờ Nhị gia đối xử với ta như vậy, ta càng không cóthể diện ở lại, xin đại ca làm chủ, để Nhị gia viết một phong hưu thư thả ta đi." Nói xong, nâng tay lau nước mắt.

"Hải Đường nàng làmcái gì vậy? Tối hôm qua là ta không đúng, làm như thế với nàng là do say rượu, thật sự không phải cố ý ức hiếp nàng đâu!"
Tống Lăng khẩn trương, chạy tới muốn dìu nàng đứng lên. Mong đợi lâu như vậy mới cưới đượcngười đẹp về, gã còn chưa kịp yêu thương nàng đâu, sao có thể nói hưu là hưu?

"Ngươi đừng chạm vào ta!"

Đường Hoan đứng vụt dậy,trốn ra phía sau Tống Mạch, khóc nhìn gã: "Đừng nói say rượu gì đó, ngày vui, có phu quân nhà ai là không uống rượu? Sao cho tới bây giờ khôngthấy nghe nói người khác xảy ra chuyện như vậy? Tống Lăng, nếu khôngphải người thường ngày ăn chơi đàng điểm hành vi không đoan chính, LậpXuân lấy đâu ra lá gan lớn như vậy lừa người ức hiếp ta? Buổi tối tânhôn đầu tiên làm ra loại chuyện này, sau này còn định thế nào nữa, tachịu không nổi, ta thà rằng về nhà làm ni cô già cả đời, cũng không cầnchịu mối oan ức này! Đại ca... Tống đại ca, cầu huynh nhìn lấy phần đángthương này của ta, lại làm chủ cho Hải Đường một lần đi, nếu huynh không đồng ý, Hải Đường thà rằng đập đầu một lần nữa!"

"Đệ muội..."

"Hải Đường ngươi đừng quá phận, không phải là chỉ lên giường với một nhahoàn thôi sao, ta cũng không phải cố ý, cũng giải thích rõ ràng vớingươi rồi, sao ngươi vẫn còn làm loạn!"

Trước mặt đại ca bị thêtử mới cưới ghét bỏ, Tống Lăng chỉ cảm thấy thể diện mất sạch, ngắt lờicủa Tống Mạch, tiến lên kéo tay Đường Hoan: "Đi, có cái gì không hàilòng chúng ta về phòng nói, đừng để mất thể diện trước mặt đại ca!" Đúng là đã nuông chiều nàng quá rồi, còn dám ghét bỏ gã, trở

về gã liềnquăng nàng lên giường, xem nàng sau khi thành người của gã rồi có cònmuốn đi hay không!

Bằng vào ánh mắt tàn nhẫn thô bỉ của gã, cứ để gã đưa người đi như vậy thật, lúc trở về chắc chắn cũng không có lòng tốt dỗ người. Đệ muội thì ngoài mềm trong cứng, trước đã lấy cái chếtuy hiếp phụ mẫu quyết không làm thiếp, sau còn cực lực không chịu gả,nếu một lát nữa nhị đệ cứng rắn ép buộc nàng, sợ là nàng sẽ lại tìm cách tự tử thêm lần nữa. Nghĩ tới đây, Tống Mạch vững vàng che trước người Đường Hoan, thân hình như tùng, miệng quát to: "Dừng tay! Động tay động chân như vậy còn ra thể thống gì nữa?"

Tống Lăng hoảng sợ, nhưngngay sau đó lại ngầng cổ lên,mặt mũi đỏ bừng: "Đại ca, huynh tránh ra,đây là chuyện nhà ta, tự ta có thể giải quyết, không cần huynh quantâm!" Ra vẻ muốn tiến lên bắt người.

"Đại ca..." Đường Hoan sợ hãi nắm lấy xiêm y sau lưng Tống Mạch.

Phía trước bị nhị đệ kéo tay áo, phía sau bị đệ muội nắm xiêm y, Tống Mạchnổi gân xanh đầy trán, chợt nắm lấy cổ tay Tống Lăng, phía sau tránh một cái liền thoát khỏi Đường Hoan, sau đó kéo Tống Lăng đến cái ghế đốidiện ấn người xuống: "Ngồi xuống đàng hoàng cho ta!"

"Đại ca!"Tống Lăng tức giận đến mức hai mắt bốc lửa, nhưng chống lại ánh mắt nguy hiểm của nam nhân trên đỉnh đầu, chỉ đành giận dữ đá cái bàn bên canhđến nhut chí.

Bình yền rồi, Tống Mạch thở phào nhẹ nhõm, xoayngười, đóng cửa trước lại, quay đầu lại thấy Đường Hoan đứng yên mộtchỗ cúi đầu rơi nước mắt, hắn phiền chán day day trán, thấp giọng bảonàng ngồi ở chỗ đối diện với Tống Lăng, còn hắn ngồi ghế chủ vị, trầm tư một lát, nói với Đường Hoan: "Đệ muội, việc hôm nay đúng là Nhị đệkhiến muội thiệt thời rồi, muội tức giận muốn đi, ta cũng có thể hiểu.Chỉ là, ngày đầu tiên tân hôn đã cùng

cách, truyền ra ngoài hai nhàchúng ta rất khó coi, muội về nhà phỏng chừng cũng không có ngày lành."

Đường Hoan ngồi bên cạnh hắn, gạt nước mắt không nói lời nào.

Tống Mạch tiếp tục khuyên: "Đệ muội, Nhị đệ nó là loại người nào, ta làm đại ca cũng không che giấu lương tâm mà nói tốt cho nó, nhưng việc thú muội này, thật sự là do nó quỳ xuống van xin ta. Ta cảm thấy, hai nhà chúngta cách nhau hơn mười dặm, nhị đệ có thể vừa gặp được muội sau đó độngtâm thú muội, đây là duyên phận của hai người. Muội xem thử, có thể chonó thêm một cơ hội không? Nếu như nó không hối cải, không cần muội cầu xin, ta chủ động để nó viết cùng cách thư cho muội, với bên ngoài cũngsẽ nói là Tống gia ta có lỗi với muội." Dứt lời, lại liếc Tống Lăng mộtcái.

Tống Lăng cũng không ngốc, trước đó tức giận thì tức giận,nhưng ngồi một lát như vậy, nhìn mỹ nhân nũng nịu gạt nước mắt, gãkhông khỏi thương hương tiếc ngọc, nhớ đến tối hôm qua mình thật là quáhoang đường rồi, đại cô nương nào có thể chịu được phần uất ức này? Giờnhận được ánh mắt của đại ca, gã ngầm hiểu, nhanh chóng đứng dậy chạytới trước mặt Đường Hoan, quỳ xuống, "Hải Đường, tối hôm qua là ta cólỗi với nàng, nàng đánh ta mắng ta cũng được, chúng ta không nói đến hưu thư cùng cách được không? Ta thật sự thích nàng thật sự muốn sống thậttốt với nàng, nàng tha thứ cho ta lần này được không?"

Đường Hoan rút tay về, quay đầu về phía Tống Mạch, cắn môi không nói lời nào.

Tống Lăng quỳ gối đuổi tới, Đường Hoan lại xoay sang phía khác.

Tống Lăng bất đắc dĩ nhìn về phía Tống Mạch.

Tống Mạch không muốn nhìn cái đức hạnh của huynh đệ mình quỳ gối trước mặtnữ nhân, nhịn một lát, thấy Đường Hoan mặc dù không đồng

ý,nhưng thái độ dường như cũng mềm đi một tý, tức thì mở miệng nói: "Đệ muội, tronglòng muội rốt cuộc nghĩ thế nào? Có thể nể mặt mũi của đại ca mà tha thứ cho nhị đệ một lần không?"

Đường Hoan đứng lên, né tránh TốngLăng, khom người nói: "Đại ca, huynh đã nói như vậy, ta cũng không làmkhó huynh, chẳng qua, Hải Đường ta mặc dù xuất thân thấp hèn, cũng không tùy tiện để mình bị sỉ nhục. Nhị gia như bây giờ, ta thật sự không thểchịu đựng được. Ta nghĩ, ta muốn chia phòng với Nhị gia một năm. Nếutrong một năm này Nhị gia không ép buộc ta, cũng không chạm vào nha đầutrong nhà hoặc đi ra ngoài tầm hoa vấn liễu, một lòng học việc buôn bánvới Đại gia, ta sẽ tin hắn là thật lòng hối cải, vậy sẽ viên phòng cùnghắn làm vợ chồng thật sự."

"Không được, ta không đồng ý!" Nàngvừa nói xong, Tống Lăng vụt đứng lên, trợn mắt nói. Nếu để gã một nămkhông chạm vào nữ nhân bên ngoài, có kiều thê ở nhà, hắn cố gắng là cóthể làm được, nhưng ngay cả thê tử cưới hỏi đàng hoàng trong nhà cũngkhông thể đụng vào, gã dứt khoát xuất gia làm hòa thượng cho nhanh!

"Một khi đã vậy, bây giờ Nhị gia viết hưu thư đi! Cùng cách cũng được, hưuthư cũng được, Hải Đường ta không cần!" Đường Hoan bỗng xoay người lại,ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm Tống Lăng nói, trên mặt cũng không cónước mắt.

Tống Lăng sửng sốt, không nghĩ tới cô nương ngày đó thoạt nhìn xấu hổ ngương ngùng lai có tính tình bướng bỉnh thế này!

"Đại ca, huynh coi nàng..." Tống Lăng không có cách nào, đành xin Tống Mạch giúp đỡ.

Đầu Tống Mạch cũng sắp to ra rồi. Đương lúc cảm thấy yêu cầu của đệ muộiquá phận, lại nghĩ đến Hải Đường không phải là những tiểu thư thế giavọng tộc có tri thức hiểu lễ nghĩa kia, hơn nữa tính tình lại quậtcường,

trong lòng nàng chướng mắt nhị đệ, tất nhiên sẽ không uất ứcchính mình, đưa ra loại yêu cầu này đúng là phù hợp với tính nết củanàng, nói đến cùng, ai bảo nhị đệ của hắn không chịu nhường trước? Vềmặt khác, hắn lại cảm thấy lời nói của đệ muội cũng có chút đạo lý, nếunhị đệ thật sự có thể vì đệ muội mà nhịn một chút, nói không chừng cóthể mượn cơ hội này sửa đổi được cái tính tình rách nát kia?

"Nhị đệ, ta thấy đệ muội nói đúng, nếu đệ đã luôn miệng nói muốn cùng đệmuội sống thật tốt, vậy tạm thời cùng đệ muội tách ra một năm, dùng hành động một năm chứng minh đệ với đệ muội đi."

"Đại ca!" Tống Lăng gấp đến độ muốn giơ chân lên.

Tống Mạch mắt lạnh nhìn gã: "Chẳng lẽ đệ cảm thấy mình làm không được?"

Tống Lăng nhìn hắn,rồi lại nhìn Đường Hoan, biết bây giờ làm chủ thực sự là vợ rồi, liền đi tới trước mặt Đường Hoan, nắm lấy tay nàng, cúi đầunhìn nàng, bày ra dáng vẻ dịu dàng nhất của mình: "Hải Đường, tâm tư của nàng ta hiểu được, ta cũng sẵn lòng đồng ý, nhưng một năm thật sự quádài, ta, ta thích nàng như vậy, thật sự không thể chịu đựng được việc tách ra với nàng một năm. Hải Đường tốt, nửa... Không, chúng ta ước định một tháng được không, nàng yên tâm, bây giờ ta đã rất hối hận chuyện tối hôm qua rồi, nàng xem một tháng này ta biểu hiện thật tốt, sau này haing vời chúng ta an tâm sống được không? Hải Đường, đừng giận ta nữa, nàng xem ta cũng lớn như vậy rồi, mọi chuyện đều phải để đại ca làm chủ, tương lai chúng ta tốt rồi, sẽ thấy chuyện bây giờ đúng là một việc hàih ước, có phải hay không? Một tháng, cứ định một tháng, được không?"

"Buông!" Mặt Đường Hoan ửng hồng, dùng sức muốn giãy khỏi tay gã.

"Không buông, nàng không đồng ý ta sẽ không buông!" Tống Lăng là tay trăng gió lão luyện, thấy cái dáng vẻ ngượng ngùng này của nương tử, nếu

khôngphải ngại đại ca còn bên cạnh, đã sớm leo lên cột, thành công nắm càngchặt đôi tay nhỏ bé mềm mại không xương này rồi.

Đường Hoan tránh không thoát, đỏ mặt tủi thân nhìn về phía Tống Mạch xin giúp đỡ: "Đại ca, huynh quản Nhị gia một chút đi!"

Tống Mạch chưa bao giờ gặp cảnh thế này?

Nhìn Nhị đệ giống mình như đúc ở trước mặt đùa giỡn đệ muội, không rõ vìsao, hắn luôn có loại cảm giác kỳ quái khó có thể hình dung. Lúc này đệmuội hai mắt đầy nước dịu dàng nhìn lại, thanh âm mềm mại, dường như hắn chính là chỗ dựa của nàng, cái loại cảm giác kỳ quái này càng sâu, làmhại ánh mắt của hắn chạm phải nàng thì vội tránh đi, khụ khụ, khiểntrách: "Nhị đệ buông tay, có chuyện gì nói tử tế!"

Lại không biết lúc này Tống Lăng cũng nếm được một loại tư vị đặc biệt *.

Ngồi bên kia là đại ca song sinh của gã, lúc này nương tử ngượng ngùng ở trong tay gã, lại cầu cứu đại ca, hai gương mặt giống nhau như đúc, nương tử sẽ không sợ đại ca cũng như tính tình này của gã sao?

Không biết vì sao, Tống Lăng bất chợt nghĩ tới song long hí châu. Ở trong kỹviện, gã cũng từng cùng nam nhân khác cùng chơi đùa, nhưng nếu là đại ca cùng với gã, thật là bực nào *? Đại ca lạnh như băng vậy, ở trên ngườinữ nhân có thể trở nên phóng đãng như gã hay không?

Chỉ là nghĩmột chút, phía dưới Tống Lăng đã cứng rắn lên rất nhiều, giọng nói cũngthay đổi hương vị: "Hải Đường, Hải Đường tốt, đồng ý với tướng công đi,chúng ta cứ tách ra một tháng, được không?"

Đừng nói Đường Hoan,đến ngay cả Tống Mạch cũng nghe ra được giọng điệu của gã biến đổi. Mắtthấy đệ muội xấu hổ và giận dữ muốn chết, Tống Mạch cũng không nhìn nổinữa, tiến lên ngăn Tống Lăng, "Một tháng thì

một tháng, nếu đệ còn tiếptục phạm sai lầm, xem ta có đánh chết đệ hay không!"

Thấy đại calàm chủ cho mình, Tống Lăng vô cùng đắc ý, cũng không vội vã dây dưa với Đường Hoan, xoay người nhìn tranh chữ treo trên tường, lỗ tai lạichuyên tâm nghe hai người phía sau nói chuyện.

"Đại ca..." Đường Hoan hai mắt đẫm lệ mơ hồ ngửa đầu ngóng nhìn Tống Mạch, trên mặt cònmang theo màu đỏ vì bị đùa giỡn. Bởi vì Tống Mạch thay thế vị trí của Tống Lăng, ngược lại giống như vừa mới đùa giỡn nàng, là Tống Mạch.

Tống Mạch không dám nhìn nàng, hắn nhìn ra cửa nói: "Đệ muội, một năm đúnglà quá dài, truyền ra ngoài cũng không dễ nghe, hay cứ đổi thành mộttháng đi? Nhưng muội cứ yên tâm, trong một tháng này ta chắc chắn nghiêm khắc quản giáo nhị đệ thay muội, tuyệt đối không để nó bắt nạt muội, muội... muội thấy được không?"

Đường Hoan cúi đầu rơi nước mắt: "Thôi, một thôn phụ như ta, có thể gả cho Nhị gia đã là có phúc rồi, nào dám yêu cầu cái gì. Chỉ là, những lời của đại ca có thể tính sao? Nếunhư Nhị gia không tuân thủ ước định, đại ca thực sự sẽ làm chủ cho tasao? Có thể giống như bây giờ hay không, thiên vị Nhị..."

"Muội yên tâm, ta nói được thì làm được, trong vòng một tháng nếu nhị đệ làm bậy, muội cứ việc tới tìm ta." Tống Mạch chém đinh chặt sắt cam kết.

"Được, ta đây sẽ tin đại ca một lần. Chỉ là..." Đường Hoan mím môi, "Chỉ là, đại ca sắp xếp cho ta một chỗ ở khác đi, nơi đó, nơi đó có người chết, takhông dám ngủ một mình."

Lời này có lý, Tống Mạch vuốt cằm, suynghĩ nói: "Vậy đệ muội tạm thời ở sương phòng hậu viện đi, để Lập Hạcùng muội. Nhị đệ ngủ chung phòng

với ta." Hắn tự nhìn chằm chằm nhị đệ, xem gã còn dám quấy rối hay không.

"Vậy được rồi, đại ca và nhịgia nói chuyện đi, ta qua hậu viện thu dọn." Nên nói thì đã nói rồi,cuối cùng Đường Hoan lại cho Tống Mạch một cái liếc mắt, bước nhanh rờiđi.

Trong phòng lâm vào yên lặng, bên ngoài tiếng bước chân dần dần biến mất.

Tống Lăng tiến đến trước mặt Tống Mạch, cười hì hì nói: "Đại ca, huynh không phải thật sự muốn để đệ ngủ cùng huynh chứ? Aiz, huynh không hiểu, nữnhân ngoài miệng một kiểu trong lòng lại một kiểu khác. Huynh xem, vừarồi nàng cũng bị đệ làm cho đỏ mặt rồi, đêm nay chỉ cần đệ đi qua dỗdành nàng thật tốt, chờ nàng thành người của đệ, nàng nhất định sẽ thathứ cho đệ. Cái gì mà ước định với không ước định, nàng là vợ đệ thú về, ngủ cùng đệ là chuyện thiên kinh địa nghĩa!"

Tống Mạch liếc xéogã: "Những câu vừa rồi của ta là thật, tháng này ban ngày đệ theo ta đến cửa hàng, buổi tối ăn cơm cùng ta, dám có gan ép buộc nàng, đệ xem taxử lí đệ thế nào."

Tống Lăng sửng sốt một lát, lập tức giận dữ: "Đại ca, huynh là đại ca của ta, vì sao phải nghe lời một người ngoài!"

"Nàng là người ngoài sao? Nàng là thê tử của đệ, là đệ muội của ta, là nương của cháu trai cháu gái tương lai của ta! Tống Lăng, ta nói một lần cuối, muốn viên phòng cùng nàng, đệ hãy tử tế theo ta đợi một tháng này, nếukhông đừng nói một tháng, một năm, thậm chí thả nàng đi, ta đều làm được!"

Tống Mạch rống xong, đẩy cửa rời đi, để lại Tống Lăng ở trong phòng đá mạnh một hồi.

Cũng may Tống Lăng còn có vài phần khôn vặt. Cơm trưa Đường Hoan một mìnhdùng ở phía sau, chạng vạng chờ cơm đưa lên, Tống Lăng thương lượng với Tống Mạch: "Đại ca, như vậy tiếp cũng không được, cả ngày đệ cùng một chỗ với huynh, gặp cũng không gặp được nàng, hai người khẳng định càng ngày càng xa lạ, nếu không sau này ăn cơm đệ ra phía sau ăn cơm với nàng được không? Thừa dịp lúc ăn cơm trò chuyện, để cho nàng hiểu đệ hơn một chút, cứ từ từ từ không phải sẽ dần tốt sao?"

Tống Mạch liếcgã một cái, gọi một gã sai vặt đến, để hắn ra phía sau hỏi Nhị nãi nãixem, có đồng ý dùng cơm cùng Nhị gia không.

Tống Lăng trợn tròn mắt, quả nhiên, gã sai vặt rất nhanh đã trở lại, truyền lại nguyên văn lời Nhị nãi nãi: Không cần!

Tống Mạch nhìn về phía Tống Lăng hừ lạnh một tiếng. Cứ làm như ngườikhác không nhìn ra một chút tâm tư của gã ấy? Không phải là muốn thừadịp ăn cơm động chân động tay sao?

Tống Lăng không cam lòng, mặt ủ mày ê theo sát bên Tống Mạch cầu xin: "Đại ca, như vậy mặt cũng khôngthấy, có gì khác không cưới nàng về chứ? Đại ca, nếu không bảo nàng đếnphía trước dùng cơm cùng chúng ta, có huynh ở đây, nàng cũng không cầnlo lắng đệ ức hiếp nàng nữa?"

"Bậy nào, nào có đạo lý đại bá dùng cơm cùng đệ muội?" Tống Mạch còn thiếu chút thì "thưởng" cho gã một cước.

"Đều là người một nhà, cần gì nhiều quy củ như vậy, nhà chúng ta cũng đâu có làm quan! Đại ca, huynh giúp nhị đệ một lần đi, nhị đệ không gặp được nàng, ăn cơm cũng không ngon. Hơn nữa, lát nàng đến đây, huynh nhớ kể với nàng hôm nay đệ đã làm những việc gì, để cho nàng biết đệ không cólàm bậy, nếu không nàng một mình buồn bực ở hậu viện, nghe không được nhìn không thấy, không chừng lại nghĩ xấu cho đệ thì biết làm sao." Tống Lăng không chịu khuất phục, thấy trên mặt Tống Mạch xuất hiện do

dự,xoay người sai gã sai vặt đi thêm một chuyến, nói là Đại gia mời Nhị nãi nãi đến phía trước dùng cơm.

Trong nhà Nhị gia nói chuyện như tắm thối, trên cơ bản không có ai nghe gã, gã sai vặt nhìn về phía Tống Mạch, chờ Đại gia lên tiếng. Tống Mạch muốn ngăn, Tống Lăng ôm cánh tayhắn cầu xin: "Đại ca, huynh cho hắn đi đi, tới hay không, tùy Hải Đường làm chủ, được không?"

Tống Mạch suy nghĩ một lát, cũng là sợ Tống Lăng quấn người như vậy, liền gật gật đầu với gã sai vặt.

Trong sương phòng hậu viện, Đường Hoan nghe Lập Hạ truyền lời xong, tâm tư vòng vo chuyển, mơ hồ đoán được chuyện gì xảy ra nên thay một thân xiêm y thường ngày, đi ra đẳng trước. Có thể ở chung cùng Tống Mạch, nàngcầu còn không được.

Trong phòng chính, cơm chiều đã dọn xong rồi, trừ hai huynh đệ Tống gia, không có nha hoàn gã sai vặt hầu hạ. ĐườngHoan để Lập Hạ chờ nàng ở ngoài cửa, tâm tình thoáng trào dâng, ngoanngoãn đi vào.

Trong phòng thoáng chốc chìm trong im lặng chỉ có tiếng bước chân của nàng.

Tống Mạch khẽ lướt qua rồi thu lại ánh mắt, nhìn chằm chằm bát đũa trước mặt. Tống Lăng thì cười đứng dậy, kéo cái ghế bên cạnh ra nói: "Hải Đường, tới đây ngồi này."

Đó là bàn vuông, Tống Mạch ngồi ở phíaĐông, Tống Lăng ngồi phía Bắc, dưới quan sát của Tống Lăng, nương tử nếu không cho gã mặt mũi, cũng phải đụng tới chỗ hắn ngồi.

NhưngĐường Hoan thực sự không cho gã mặt mũi, trực tiếp đứng bên cạnh TốngMạch, thấp giọng hỏi: "Đại ca, không biết gọi đệ muội tới đây có chuyệngì?"

Chẳng lẽ gã sai vặt không nói rõ ràng là mời nàng đến dùng cơm sao?

Trong lòng Tống Mạch có nghi ngờ, nhưng lập tức giải thích một cách tự nhiên: "Đệ muội ngồi đi. Tháng này nhị đệ không thể cùng muội, để muội mộtmình dùng cơm ở phía sau thì quá uất ức cho muội, dù sao Tống gia chúngta bây giờ tổng cộng chỉ có ba nhân khẩu, cũng không có những quy củ như nhà giàu khác, về sau vẫn là cùng nhau dùng cơm đi, cũng náo nhiệt hơn."

Đường Hoan ngước mắt nhìn hắn, sau khi chạm vào ánh mắt của hắn thì lập tứcné đi, mặt ửng đỏ: "Đa tạ đại ca quan tâm." Do dự trong chốc lát, ngồi xuống bên cạnh Tống Mạch, đối diện mới là Tống Lăng.

Tống Mạch không hé răng. Đệ muội không chào đón nhị đệ, nói không chừng ở lại dùng cơm, cũng là e ngại mặt mũi của hắn.

Tống Lăng vốn có chút tức giận, nhưng gã lại phát hiện nương tử ngồi đốidiện cũng không tệ, ngước mắt là có thể thấy, bèn mặt dày nói chuyện với nàng: "Cả buổi chiều Hải Đường làm cái gì? Ta vẫn ở trong cửa hàng bậnrộn buôn bán với đại ca, thật sự là mệt muốn chết rồi."

"Đang thêu khăn." Đường Hoan cũng không ngẩng đầu lên trả lại một câu.

Tống Lăng còn muốn nói tiếp, Tống Mạch nhìn ra đệ muội không muốn nóichuyện, nghĩ đây là lần đầu tiên dùng cơm cùng nhau, không thể để nàngkhông được tự nhiên, bèn nói với Tống Lăng: "Mệt mỏi thì mau ăn cơm đi, ăn xong đi nghỉ sớm một chút." Đúng là trợn mắt nói nói dối, rõ ràng là ở trong phòng sau cửa hàng ngủ cả buổi chiều.

Tống Lăng cười hì hì, nâng tay gắp thức ăn cho Đường Hoan.

Đường Hoan bưng bát tránh ra, "Nhị gia tự mình ăn đi, ta không quen ăn đồ người khác gắp."

Sắc mặt Tống Lăng lạnh lẽo.

Tống Mạch cảnh cáo trừng gã một cái.

Tống Lăng mới dịu lại, một lát sau, gã lặng lẽ cởi giày phải, nhấc chân tới cọ bắp chân người đối diện.

Váy bị người đẩy ra, Đường Hoan hơi kinh hãi, ngay sau đó chân người nọliền vươn tới mắt cá chân nàng, nhẹ nhàng cọ cọ. Trong lòng Đường Hoanhiểu rõ, mặt từ từ đỏ lên, cuối cùng cũng giương mắt nhìn lại, đối diệnlà ánh mắt trêu tức của Tống Lăng, phong lưu phóng khoáng. Thực sự làquá giống Tống Mạch, Tống Mạch lại chưa bao giờ lộ ra thần thái hấp dẫnngười như vậy, Đường Hoan không khỏi nhìn nhiều thêm một lát.

Tống Lăng đối với dung mạo của mình rất có lòng tin, thấy mỹ nhân nhìn gã đến ngây người, thầm nghĩ có hi vọng, chân bèn chậm rãi đi lên quyến rũ.

Đường Hoan cúi đầu, chiếc đũa đưa đến gắp thức ăn trước mặt Tống Mạch, sau đó chờ khi Tống Lăng đụng tới đùi nàng, nàng ngâm khẽ một tiếng, chiếc đũa run lên.

Một tiếng kêu quyến rũ hàm chứa kinh ngạc ngượng ngùng sung sướng, làm hai nam nhân đều nhảy dựng trong lòng.

Tống Mạch không chịu khống chế ngước mắt, chỉ thấykhuôn mặt đệ muội bêncạnh đỏ bừng, mặc dù cúi đầu, ánh mắt lại len lén liếc hắn, ngoài ýmuốn khiếp sợ vừa thẹn vừa tức, quyến rũ động lòng người nói không nênlời. Nhịp tim của hắn bỗng không chịu khống chế, đang muốn thu hồi tầmmắt, bỗng đệ muội buông bát đũa, xoay người bỏ chạy, trước khi đi, còndẫm hắn một cái.

Tống Mạch kinh ngạc, vì sao nàng ... Chợt cảm thấy không đúng, cúi đầu liếc nhìn xuống, chỉ thấy nhị đệ nhà mình đang bối rối đeo giày.

Hắn ngầng đầu nhìn lên, mặt lanh như băng.

Đồ vô liêm sỉ này, vừa rồi nhất định lại làm cái chuyện gì đùa giỡn người ta, còn làm cho đệ muội tưởng lầm là hắn làm!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 54: Rửa Nhục

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Khi Đường Hoan kêu ra tiếng, Tống Lăng sợ hết hồn, liếc thấy đại ca ngầng đầu, gã sợ chuyệnmình cởi giày bị phát hiện, vội cúi đầu đi giày, cho nên không nhìn thấy Đường Hoan và Tống Mạch mắt qua mày lại. Cho đến khi Đường Hoan xấu hổbỏ chạy, tới khi Tống Mạch giận dữ răn dạy gã, Tống Lăng cũng chỉ cho là Đường Hoan vì gã mà chạy, đại ca là vì gã ngay giữa ban ngày ban mặt vô lễ với nương tử mà tức giận.

"Đại ca huynh đừng nóng giận, saunày đệ cũng không dám nữa! Đệ đây đi theo Hải Đường bồi tội còn không được sao!" Trên đùi bị Tống Mạch hung hăng đá một cước, Tống Lăng lảo đảo bước đi, thuuận tiện chạy ra phía cửa, định mượn cơ hội này đi theo nương tử thân thiết tử tế một phen. Hắn nhìn vừa rồi, nương tử dường như không phải tức giận đâu, đương nhiên, cũng có thể là sợ bị đại ca pháthiện mà mất mặt, kìm nén không nổi giận thôi.

"Đệ đứng lại đó cho ta!"

Tống Mạch hét lớn một tiếng, quát người dừng lại, "Trở về, cơm nước xong trở về phòng ngủ đi. Tống Lăng ta cảnh cáo đệ, nếu mà đệ không biết kiểmđiểm, ta sẽ khóa cửa nhốt đệ ở trong phòng một tháng!"

"Biết rồibiết rồi, thật là, chạm cũng không cho chạm, ta thú nàng về để làm cảnhà... Được rồi được rồi, đại ca huynh cũng ngồi xuống ăn cơm đi, đừng bởivì nhị đệ mà chọc tức thân mình, nhà chúng ta còn trông cậy vào huynhkiếm tiền đó, nào, cho huynh ăn miếng thịt gà tẩm bổ cho khỏe nào." Mắtthấy Tống Mạch lại trừng mắt rồi, Tống Lăng ngoan ngoãn đầu hàng, dùng ngôn hay ngữ tốt dỗ dành.

Tống Mạch cũng không có cách nào với cái dáng vẻ vô liêm sỉ của gã, đành phải ngồi xuống một lần nữa, tronglòng vẫn phiền não không biết nên giải thích rõ cho đệ muội thế nào.

Cũng không biết nhị đệ rốt cuộc là làm cái khỉ gì!

Còn có đệ muội, vì sao nàng phải dẫm hắn một cước? Nếu nàng lầm tưởng mìnhphi lễ nàng, hắn là phải tức giận chứ, dẫm một cước như vậy, ngược lạicàng giống như trẻ con trên đường giận dỗi nhau.

"Vừa rồi đệ làm gì đệ muội?" Tống Mạch nghĩ đến đau đầu, nhịn không được hỏi ra.

Tống Lăng bị hắn hỏi mà lòng run rẩy, biết qua loa là không được, đành dùngphương thức nói giám nỏi tránh: "Không làm gì mà, lòng bàn chân của đệbị ngứa, muốn vươn ra cọ cọ bàn chân, không cẩn thận đụng tới nàng, nàng liền hiểu lầm đệ cố ý. Đại ca, tốt xấu gì đệ cũng là huynh đệ ruột thịt của huynh, huynh đừng quá thiên vị nàng, không biết còn tưởng là... Khụkhụ, đệ ăn cơm, huynh đừng nói chuyện với đệ." Bưng bát lên nuốt cảxuống.

Tống Mạch biết gã không nói thật, nhưng hắn cũng không hỏi nhiều nữa, nói cho cùng, đó cũng là việc riêng của người ta.

Ån cơm xong, Tống Mạch theo thường lệ muốn ra vườn hoa bên hồ dạo một vòng, hỏi Tống Lăng muốn đi cùng hắn hay không.

Tâm tư Tống Lăng xoay chuyển, ngáp một cái nói: "Không đi, đệ về phòng ngủ, tối hôm qua mệt mỏi một đêm vô ích, buổi chiều cũng không ngủ ngon, hôm nay đi ngủ sớm một chút. Đại ca huynh trở về nhớ nhẹ chân nhẹ tay, đừng đánh thức đệ đấy."

Tống Mạch hừ một tiếng, nhìn theo Tống Lăng trở về phòng mới đi về phía vườn hoa.

Tống Lăng trốn sau cửa nhìn hắn, xác định đại ca đi xa rồi, gã len lén chuồn ra khỏi cửa, nhón chân chạy đến hậu viện. Nữ nhân này à, nói chuyệncùng nàng không có tác dụng, trước hết cứ ôm người vào trong ngực, làmrối loạn lòng của nàng trước, sau đó vuốt ve một chút là có thể làm việc trong sự nửa chối nửa theo của đối phương rồi.

Gã biết kiều thê ở tại sương phòng nào trong nhà, chạy thắng tới cửa, không ngờ cửa lạikhóa từ bên trong. Tổng Lăng ảo não đá cửa một cái, thấp giọng gọi LậpHạ ra mở cửa.

Lập Hạ đã sớm được Đường Hoan căn dặn, cách cánhcửa nói: "Nhị gia, Nhị nãi nãi đã ngủ rồi, ngài có chuyện gì ngày maihãy nói." Có ví dụ Lập Xuân ở phía trước, Lập Hạ đối với vị Nhị gia nàyđã không có hy vọng gì xa vời, thầm nghĩ hầu hạ Nhị nãi nãi thật tốt, dù sao trong nhà lời nói của Đại gia mới là nhất. Xem tình hình ngày hômnay, Đại gia rất coi trọng Nhị nãi nãi, nàng hầu hạ hai vị này tốt rồi, cũng không sợ Nhị gia tức giận phạt nàng.

Tống Lăng không tin, dùng sức đẩy cửa: "Bớt nói linh tinh đi, không lúc này thì lúc nào, mở cửa nhanh lên!"

Cánh cửa đung đưa kịch liệt, phát ra tiếng "rầm rầm rầm". Lập Hạ có chút sợtrận thế này, lui xa một chút, ấp a ấp úng khuyên nhủ: "Nhị gia ngài vẫn nên trở về đi, nếu không tiếng động ầm ĩ lớn, đại gia nghe thấy chỉ cóngài chịu khổ thôi."

Dám lấy đại ca ép gã!

Tống Lăng tứcgiận đến miệng cũng sắp méo xệch. Từ nhỏ có đại ca đè nặng gã, thú mộtngười vợ thì ghét bỏ gã, bây giờ ngay cả một con nha hoàn thối cũngkhông để gã vào mắt!

Gã nhảy ra trước cửa sổ, thấp giọng gọi HảiĐường, gọi nửa ngày, người bên trong đến tiếng cũng không kêu lấy một. Tống Lăng hoàn toàn hết hy

vọng, thở phì phò rời đi. Chờ xem, sớm muộngì cũng có một ngày gã đặt người dưới thân dạy dỗ tử tế một phen, để cho nàng biết ai mới là nam nhân của nàng!

Tống Lăng cho dù như thếnào cũng không đoán ra được, nương tử của gã căn bản không ở trongphòng, thì làm sao có thể đáp lại gã?

Ngày hôm qua Đường Hoan hỏi thăm được từ chỗ Lập Hạ, trước điểm tâm và sau cơm chiều Tống Mạch đềusẽ đi dạo bên hồ, bởi vậy sau khi vừa chạy ra, nàng cẩn thận dặn dò LậpHạ ở trong phòng canh chừng, trừ nàng ra ai tới cũng không mở cửa cho, sau đó liền lặng lẽ chạy ra vườn hoa. Chỗ ở của Tống gia cũng không lớn lắm, được cái tinh xảo, cây hoa sum xuê dễ dàng cho che giấu thân hình, lại vì trong nhà chỉ có hai nam chủ nhân trẻ tuổi khỏe mạnh, hạ nhân cũng không nhiều, lúc này phần lớn đều đã nghỉ ngơi, chỉ cần Đường Hoan cẩn thận một chút, cũng không lo lắng bị người nhìn thấy.

Nàng ra sớm, lúc đến bên hồ Tống Mạch còn đang dùng cơm cùng Tống Lăng.

Quan sát hồ nước gợn sóng lăn tăn trước mặt, Đường Hoan đi đến trước một gốc liễu rủ thân cây thô nhám, dựa vào thân cây suy ngẫm.

Không tệ, giữa hè mùa, hồ nước bị mặt trời chói chang phơi nắng cả một ngày, bây giờ hắn là vẫn còn ấm lắm?

Gió đêm thoang thoảng, thổi qua trước mặt, Đường Hoan dựa vào thân cây, chỉ cảm thấy cả người khoan khoái. Hai ngày trước vì gả lầm vì thủ thân màphiền lòng đau đầu, hôm nay lại mang theo lòng sợ hãi đi nhầm một bước chọc Tống Mạch nghi ngờ phiền chán. Giờ Tống Lăng trên cơ bản xem nhưgiải quyết xong, kế tiếp chỉ cần thông đồng một chỗ với Tống Mạch.

Tống Mạch...

Nghĩ đến nam nhân mỗi lần đều nhìn nàng như người xa lạ kia, trong lòng Đường Hoan có chút phức tạp.

Lúc ban đầu nàng thấy may mắn vì Tống Mạch không thể nhớ được những chuyệntrước khi mộng cũng không thể nhớ những giấc mộng trước, cho nên chơi hắn chơi đến không kiêng nể gì. Nhưng là bây giờ, nàng lại thoáng hyvọng hắn nhớ rõ giấc mộng trước. Sư phụ làm đèn thích Tiểu Ngũ như vậy, nếu Tống Mạch nhớ rõ, cho dù chỉ là một chút, bằng vào dung mạo giống nhau, nàng chắc chắn có thể dễ dàng bắt lấy trái tim hắn làm tù binh?

Nhưng trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy. Nếu Tống Mạch có thể nhớ lại một giấc mộng trước đó, thì nhất định cũng có thể nhớ lại mấy giấc mộng trước nữa, nghĩ đến những câu nói độc ác của nàng khi kết thúc haigiấc mộng đó, Đường Hoan lắc đầu. Thôi, vất vả thì vất vả vậy, Tống Mạch không nhớ rõ là tốt nhất, nếu không bị hắn ghi hận, nàng chỉ có nước chờ ngày chết.

Nàng sợ cái gì?

Mới bắt đầu đúng là vất vả, nhưng nàng có lòng tin không phải sao? Đã không có võ công cao siêu một chiêu lấy mạng, mọi người đều là người bình thường, mặc kệ trong mộngnàng và hắn là quan hệ gì, nàng cũng ăn được hắn. Nàng đã có thể ăn hắnba lần bốn lần, thì cũng có thể tiếp tục ăn hắn tám lần chín lần!

Đang suy nghĩ, xa xa có tiếng bước chân truyền đến.

Là Tống Mạch.

Đường Hoan thở ra một hơi, đẩy ra cành liễu rậm rạp, bước chầm chậm đến bên hồ, ngần người nhìn về phía hồ nước.

Thân hình Tống Mạch khựng lại, kinh ngạc nhìn về phía bóng người đột nhiên xuất hiện bên kia. Nàng, sao nàng lại ở chỗ này?

Tống Mạch xoay người muốn lảng tránh, ánh mắt lại xẹt qua mặt hồ, trong lòng bỗng nảy sinh cảm giác bất an, bước chân liền dừng lại, suy nghĩ mộtlát, nấp vào khóm trúc bên cạnh, im hơi lặng tiếng nhìn chằm chằm bênkia. Nếu, nếu nàng chỉ đi ra ngoài giải sầu, hắn chờ nàng đi rồi sau lại rời đi là được, nếu nàng luẩn quẩn trong lòng muốn làm chuyện điên rồ, hắn cũng có thể kịp thời ra tay cứu giúp.

Trời chiều ngả về tây,gió đêm thoang thoảng, váy dài màu xanh nhạt của nàng phất phơ theo gió, gần như muốn dung hợp cùng một chỗ với hàng liễu rủ bên bờ hồ. Vì gióthổi từ mặt hồ vào bờ, quần áo đẳng trước nàng dính sát vào trên người,đường cong lộ ra. Tống Mạch không dám nhìn nhiều, ánh mắt chuyển quatrên mặt nàng, nhìn một chút, cái loại cảm giác kỳ quái ấy lại xuấthiện.

Ngày ấy ở trong xe la, nhị đệ bảo hắn nhìn ra bên ngoài, hắn nhìn sang, chỉ thấy nàng đứng ở trước cửa một căn nhà, đang tò mònhìn về phía xe la.

Ánh mắt của nàng đại khái là dừng ở trên mặtnhị đệ, Tống Mạch lại nhìn rất rõ ràng hình dáng của nàng. Lúc ấy hắncũng ngây ngần cả người, không phải là vì nàng sinh ra có bao nhiêu xinh đẹp, mà là nàng cho hắn một cảm giác rất quen thuộc, dường như, trướckia hắn đã từng gặp nàng rồi.

Sau khi về nhà, Tống Mạch vừa suy nghĩ vừa nhớ lại, cuối cùng chắc chắn rằng mình chưa từng gặp nàng.

Hắn quy kết cảm giác quen thuộc này cho duyên phận giữa người với người. Có vài người là như vậy, mới gặp đã cảm thấy thuận mắt, mà có một sốngười, qua lại cả đời, ở ngoài mặt thì khách khí lại lá mặt lá trái,trong lòng vẫn là chán ghét.

Bởi vì nguyên nhân vừa mắt, tin tức hỏi thăm được cũng không tệ, cho nên nhị đệ muốn thú nàng, hắn thoải mái đồng ý.

Bây giờ ngẫm lại, tác hợp mối hôn sự này, hắn đã làm hết trách nhiệm củamột vị huynh trưởng, đối với nhị đệ không thẹn với lương tâm. Đối vớinàng, có lẽ vẫn còn chút mắc nợ, dù sao việc làm của nhị đệ rất hoangđường, trừ gia thế ra, cái gì cũng không xứng với nàng. Lúc trước hắnchỉ hy vọng nàng giúp nhị đệ cải tà quy chính, lại xem nhẹ thương tổnnhị đệ có thể gây ra cho nàng.

Trong lúc miên man suy nghĩ, hắn thấy nàng đi về phía trước một bước, bước vào trong nước.

Tống Mạch kinh ngạc nhìn, cho đến khi đầu gối hai chân của nữ nhân cũng ngập trong hồ nước, hắn mới chợt kịp phản ứng lại, sải bước xông ra ngoài: "Đệ muội!"

Đường Hoan nghe được tiếng động, nghiêng đầu nhìn vềphía hắn, buồn bã cười, dưới chân lại không hề chùn bước bước về chỗsâu, trong nháy mắt đã ngập trong nước.

Không có giãy dụa, chìm thẳng xuống đáy hồ.

Đây là một lòng muốn chết thật rồi!

Trong lòng Tống Mạch khiếp sợ, bỏ luôn áo dài vướng bận trên người, nhảy "ùm" vào trong nước.

Đường Hoan am hiểu bơi lội, sau khi chìm vào trong nước thì lặng lẽ bơi vềchỗ sâu đáy hồ. Trong nước nhìn mơ hồ không rõ lắm, Tống Mạch chỉ thấybóng dáng kia càng ngày càng xa, không khỏi đẩy nhanh tốc độ. Đợi đếnkhi hắn đuổi kịp, Đường Hoan hé miệng nuốt hai ngụm nước làm ra vẻ bịsặc. Tống Mạch không nghi ngờ gì, ôm lấy thắt lưng nàng muốn mang nàngđi lên, Đường Hoan liều mạng giãy dụa không phối hợp. Rốt cuộc là ở dưới nước, không chỗ mượn lực, Tống Mạch dù có sức lực lớn cũng không làm gì được nữ nhân một lòng muốn chết này. Đang giãy giụa, vạt áo nàng tuộtra, hắn túm váy nàng, nàng lại chạy, tiếp tục chìm xuống dưới.

Tống Mạch đã sắp không nhịn thở được nữa rồi, trong lòng có khiếp sợ, khiếp sợ quyết tâm muốn chết của nữ nhân này, cũng có tức giận, giận nàngkhông tiếc tính mạng. Hắn đuổi theo, dùng sức kéo lấy cánh tay của nàng, cả người nàng liền nhào vào trong lòng hắn. Thấy dáng vẻ nhắm mắt lạisắp chết ngất của nàng, Tống Mạch vội muốn đi lên, chợt nàng mở mắt ra,cuốn lấy thắt lưng chân của hắn không cho hắn hành động. Tống Mạch vừagiận vừa gấp, đã thấy bên môi nữ nhân này nhéch lên nụ cười khổ, há mồmnhư muốn nói với hắn cái gì đó. Nàng có thể nói cái gì? Nước trong hồphía sau tiếp phía trước chui vào trong miệng nàng, thấy bộ dáng thốngkhổ kia của nàng, Tống Mạch nhất thời xúc động, chặn lấy miệng nàng như trừng phạt, độ khí cho nàng.

Sinh tử trước mắt, hắn chỉ biếtkhông thể để cho nàng chết, những cái khác thì tính sau. Hắn không cótâm tư suy nghĩ thân phận của hai người thích hợp hay không thích hợp,không có tâm tư cố kỵ hậu quả.

Nhưng... vì sao đột nhiên nàng lại ôm hắn chặt như vậy? Là vì có thể thở rồi, là vì không muốn chết nữa sao?

Nhưng ... vì sao trong chớp mắt bốn cánh môi dán vào nhau, cái cảm giác quenthuộc này lại trào dâng sự quen thuộc càng mãnh liệt hơn trước đây? Dường như, nữ nhân này trời sinh chính là của hắn, hắn nên ôm nàng hônnàng như vậy?

Hôn?

Đúng vậy, vào lúc hắn chưa kịp phát hiện, cái độ khí này đã biến tướng.

Không rõ là ai chủ động trước, khi Tống Mạch hoàn hồn, hắn đang ôm đầu nàngmạnh mẽ xâm nhập, ngậm cái lưỡi của nàng cùng dây dưa. Hắn khiếp sợ muốn lui, nàng lại đuổi theo, khẩn trương bức thiết, hắn là cho rằng môilưỡi của hắn là không khí, dây dưa không ngớt. Lui không được, Tống Mạch sững sở mở to mắt nhìn nàng. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng gần

ngay trước mắt, tóc dài như mây trôi lững lờ trong nước, khuôn mặt tinh xảo màtĩnh lặng, dường như dây dưa cùng hắn là bản năng sinh mệnh, thật ra thì nàng đã thiếp đi rồi.

Nàng cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn lại rồi...

Tống Mạch không dám kéo dài thêm nữa, tách chân nàng đang cuốn lấy mình ra, cố gắng bơi lên bờ.

Ngoi lên từ mặt nước, Tống Mạch kinh ngạc phát hiện hai người không biết từkhi nào đã lăn đến giữa hồ rồi, cũng may sắc trời đã tối, cho dù trên bờ có người cũng không dễ phát hiện ra bọn họ. Liếc mắt nhìn nữ nhân ngoan ngoãn khoác lên vai hắn đang sặc nước, Tống Mạch khua cánh tay bởi vềphía bờ có cỏ dại xanh tốt, nơi đó bờ dốc tương đối cao, ẩn ở trong bụicỏ khó có thể thấy.

Nhưng khi bơi được một nửa, nữ nhân đột nhiên lại giãy dụa, Tống Mạch muốn khuyên nàng nghe lời, đầu lại bị nàng lung tung ấn vào trong nước. Hắn kịp thời ngậm miệng, một tay ôm thắt lưngnàng sợ nàng lại chạy, bên kia đè lại bả vai nàng muốn tránh nước dínhvào mặt. Không biết là tại nàng hốt hoảng hay là tại thế nào, vậy mànàng ôm lấy đầu hắn, sau đó trước khi hắn kịp phản ứng lại, bộ ngực củanàng đã tiến tới. Quần áo của nàng ngay từ lúc giãy dụa dưới đáy hồ đãbị tung ra, trên cơ thể đẩy đà trắng mịn chỉ còn lại một cái tiết khố và một cái yếm, cái yếm ướt đẫm, dính sát trên hai bên ngực, mặt hắn cũngdán theo vào. Rơi vào giữa hai đỉnh kinh người kia, cho dù ngay tại lúcnày, hắn cũng có thể cảm nhận được cái cảm giác co dãn mềm mại thần kỳnày.

Tay nàng đặt tại đầu vai hắn, hai chân không ngừng quấy đạp, hắn đang coi hắn thành bè gỗ cứu mạng đây?

Tống Mạch chột dạ nhưng lại không thể làm gì, hai tay bắt chéo hai tay nàngra sau lưng, kẹp người ở dưới nách nhanh chóng lên bờ.

Lên đếnbờ, Tống Mạch vội vàng thả người xuống, Đường Hoan càng không ngừng sặcnước, lại vẫn giãy dụa đứng dậy muốn nhảy xuống hồ. Tống Mạch bất đắc dĩ đành phải đè nàng lại, nhắm mắt lại thấp giọng quát: "Đệ muội, nếu muội muốn rời khỏi Tống gia, ta có thể thay nhị đệ làm chủ thả muội đi, cầngì nhất định muốn tìm cái chết?"

Đường Hoan mở mắt, không biết là sắc trời ảm đạm, hay là vì bọt nước lăn xuống từ trán làm mờ tầm mắt,nàng chỉ nhìn thấy đường nét trên mặt Tống Mạch. Vất vả lắm mới phun rađược hết nước, nàng vừa giơ tay lên đẩy cánh tay hắn vừa khóc nói: "Thảta đi? Không cần ngươi giả vờ giả vịt nói dễ nghe như vậy, ta tin lầmngươi một lần, sẽ không tin ngươi lần thứ hai nữa. Tống Mạch, ngươi vớiđệ đệ ngươi giống nhau, đều là tiểu nhân ra vẻ đạo mạo! Ngươi buông tay, ta thà rằng chết cũng không cần để huynh đệ các ngươi vũ nhục!"

Đầu vai nàng rất trơn, Tống Mạch vốn không giữ chắc, bây giờ nàng giãy dụađẩy hắn như vậy, tư thế ngồi của Tống Mạch không vững, không tự chủ được nghiêng sang một bên. Đường Hoan nhân cơ hội đứng dậy chạy vào trongnước, Tống Mạch sao có thể để nàng tự tử lần thứ hai, dưới tình thế cấpbách chợt nhào tới từ phía sau. Hắn muốn kéo cổ tay nàng, lại không cẩnthận nắm phải dây lưng của nàng, khi ý thức được sai lầm muốn thu taylại đã kịp nữa rồi, chỉ có thể trơ mắt nhìn cái quần ướt đẫm bị hắn kéoxuống, lộ ra cái mông mượt mà vềnh lên ngạo nghễ cùng với đôi chân thondài của nữ nhân...

Phía dưới đột nhiên lạnh lẽo, Đường Hoan khôngthể tin xoay người nhìn hắn, vừa lúc hai chân vấp phải cái quần vừa bịtụt ra, nàng không chịu khống chế ngửa mặt ngã về phía sau. Bên bờ bùnlầy trơn trượt, Tống Mạch vốn sắp ngã, bị nàng kéo một cái như vậy, ngãtheo về phía trước, hơn nữa Đường Hoan tùy cơ ứng biến cố ý nghênh đónhắn, Tống Mạch vừa vặn nhào vào trên người Đường Hoan, mặc dù hai tayđúng lúc chống lên mặt

đất, cũng chỉ tránh khỏi đầu chạm vào nhau, haicơ thể vẫn là dán lên nhau khít khao.

Trong nháy mắt xung quanh chợt yên tĩnh lại, chỉ có tiếng gió lay động trên mặt nước nhẹ vang.

Trái tim của Tống Mạch cũng sắp nhảy ra ngoài, hô hấp lại càng thêm dồndập trước này chưa từng có, cũng không biết là bởi vì trước đó bởi lộicứu người, hay là vì cơ thể nữ nhân đặt dưới thân hắn bây giờ. Hắn cúiđầu, mái tóc đen của nàng bung xõa, ngâm dưới nước làm cho khuôn mặt của nàng càng lộ vẻ tái nhợt hơn chọc người thương tiếc, cặp mắt đen ngậpnước kia mở to nhìn hắn, đôi môi đỏ mọng mở ra, càng không ngừng thở hồn hển, giống như hắn, đều bởi vì ngoài ý muốn bất thình lình mà quên cảphản ứng.

Sau quãng khiếp sợ ngắn ngủi, Tống Mạch vội giải thích: "Đệ muội, ta..."

Hắn muốn nói không phải hắn cố ý, hắn muốn lập tức đứng dậy rời đi, nànglại bất chợt ngầng đầu, hôn lên khuôn mặt hắn rồi hôn tới môi hắn, haitay ôm chặt lấy hắn. Tống Mạch quá sợ hãi, tránh ra sau. Đường Hoan ômhắn không buông tay, nhắm mắt quay đầu nói: "Tống Mạch, một nữ tử yếuđuối như ta rơi vào trong tay huynh đệ các ngươi, trốn thế nào cũngkhông được. Ngươi đã muốn ta, vậy bây giờ ngươi cứ lấy đi là được, tachỉ cầu ngươi muốn ta xong để cho ta chết đi thôi, một người hầu hạ haingười huynh đệ các ngươi, ta thật sự không làm được." Nước mắt chảyxuống lã chã, xen lẫn cùng với nước hồ đang rơi xuống, không thể phânrõ.

Tống Mạch biết nàng hiểu lầm rồi.

Hắn tránh tay nàngra, yên lặng đứng dậy, cởi cái áo đơn còn sót lại trên người phủ lênngười nàng, đưa lưng về phía nàng nói: "Đệ muội, muội đừng nói những lời như thế, nghe ta giải thích trước được không? Lúc bữa chiều

là nhị đệkhông hiểu quy củ trêu chọc muội, cũng không phải ta. Đệ muội, Tống Mạch ta đi thắng ngồi ngay, cũng không phải là loại tiểu nhân như muộinghĩ."

Đường Hoan không nói chuyện, tiếng khóc ngừng lại, sau một lúc lâu mới hỏi: "Thât, thât sao?"

"Thiên chân vạn xác, nếu như có nửa câu nói dối, Tống Mạch ta cam nguyện bịthiên lôi đánh xuống." Tống Mạch nhìn bóng cây lúc nha lúc nhúc ở phíaxa, chém đinh chặt sắt.

Đường Hoan mím môi một cái, nói xin lỗivới hắn: "Tống... Đại ca, là ta không đúng, chuyện cũng chưa hỏi rõ ràngđã hiểu lầm huynh, còn... còn làm ra loại việc ngu ngốc này, nhưng... nhưnghôm nay, ta là thật sự không còn mặt mũi gặp người rồi. Đại ca, huynh đi đi, đừng động vào ta." Rồi lại khế khóc lên.

Nghĩ đến những thân mật không nên có vừa rồi, Tống Mạch thở dài, "Đệ muội, việc đêm nay đều là hiểu lầm, chúng ta coi như chưa từng có gì xảy ra. Nếu muội vẫn cònnguyện ý ở lại Tống gia, ta vẫn đối xử với muội như đệ muội như cũ, nếunhư muội một lòng muốn đi, sáng mai ta sẽ đưa cùng cách thư cho muội, đưa muội trở về, muội, muội nghĩ thế nào?"

Gió đêm thổi tới,Đường Hoan lạnh run, quấn chặc áo đơn của Tống Mạch cuộn tròn thành mộtkhối, run rẩy đáp: "Đại ca, huynh, có thể làm phiền huynh tìm xiêm y vềcho ta trước được không? Ta, ta suy nghĩ thật kỹ, một lát nữa huynh đilên, ta sẽ cho huynh câu trả lời thuyết phục. Cho dù như thế nào, ta, ta cũng không thể cứ cái bộ dạng này mà trở về ..."

"Được."

Tống Mạch đứng dậy, mặc dù sắc trời đã tối tới mức sắp không thấy rõ mọithứ, nhưng nàng nói không sai, xiêm y phải tìm về. Chỉ là, trước khi sắp xuống nước, Tống Mạch đột nhiên nghĩ đến một chuyện, lại nói: "Đệ muội,

có cái gì khó khăn chúng ta đều có thể thương lượng kỹ càng, muội đồng ý với ta đừng có sau khi ta xuống nước lại tiếp tục làm chuyện điên rồ, có thể chứ?"

"Đại ca yên tâm, nếu có thể sống, ta cũng không muốn chết, ta đã suýt chết hai lần, cảm giác đó, quá khó chịu." Đường Hoannức nở nói.

Tống Mạch im lặng, bước vào trong nước.

Chờ đến khi hắn mang theo váy của nàng lên bờ, trời đã tối hoàn toàn.

Hắn nhìn về phía bên bờ trước tiên, nơi đó chỉ có một mảng cỏ dại, không có bóng dáng nàng.

Tống Mạch căng thẳng, lấy tốc độ nhanh nhất bơi lên bờ, vừa muốn gọi người, trong bụi cỏ bên cạnh vang lên giọng nói sợ hãi: "Đại ca, xiêm y củahuynh ta đặt ở bên ngoài rồi, huynh đưa của ta tới đi." Một cánh taymảnh khảnh vươn ra, quơ quơ về phía hắn.

Trái tim treo lên rốtcuộc cũng rơi xuống, trong đầu bất chợt thoáng hiện lên một màn nhìnthấy trước khi ngã sấp, mặt Tống Mạch nóng lên, quay đầu đưa tới cái váy ướt tí tách. Trên tay chợt nhẹ, nàng nhận lấy xiêm y, trong bụi cỏtruyền đến tiếng động loạt xà loạt xoạt.

Tống Mạch đi đến gần đómặc xiêm y của mình, do dự một lát, thấp giọng nói: "Đệ muội, mặc y phục ẩm ướt rất dễ cảm lạnh, bây giờ muội lập tức trở về đi, thấy Lập Hạ thì nói muội định làm chuyện điên rồ nhưng lâm trận lùi bước, những thứkhác, ngày mai chúng ta bàn lại." Nói xong, nhấc chân chuẩn bị rời đi.

"Đại ca huynh đừng đi!" Đường Hoan vội vàng nhảy ra, chờ Tống Mạch dừng lại, nàng ôm ngực nói: "Đại ca, ta đã quyết định rồi, ta không đi. Đại ca, huynh không biết, cha nương ta chỉ xem ta là vật đổi ra tiền, bây giờ ta trở về, bọn họ có thể sẽ lại bán ta lấy tiền, sớm muộn gì ta cũng chỉcòn

đường chết. Ở lại Tống gia, cho dù Nhị gia không thay đổi, ít nhất, ít nhất còn có đại ca là thật lòng đối xử tốt với ta, có đại ca che chởta ở trước mặt Nhị gia, ta.... Rất an tâm. Đại ca, huynh... huynh đừng đuổita đi, được không? Cho ta thêm một chút thời gian, ta sẽ cố gắng tiếpnhận Nhị gia, hầu hạ Nhị gia thật tốt, van huynh ..."

Nàng khóc rất đáng thương, Tống Mạch không khỏi đau lòng, lại cho nàng hứa hẹn, "Muội yên tâm, chỉ cần muội sẵn lòng ở lại, ta nhất định sẽ khuyên nhị đệ đối xử thật tốt với muội."

"Đại ca, cảm ơn huynh, Hải Đường lớn như vậy, ngay cả thân sinh phụ thân cũng không đối xử tốt với ta được như huynh." Đường Hoan cảm kích nói.

Lời này nghe rất bình thường,nhưng Tống Mạch lại cảm thấy có chút không ổn, vừa đi trước vừa nhẹgiọng khuyên nàng: "Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, đệ muội mautrở về đi thôi."

Đường Hoan không trả lời, ôm vai đi theo sau hắn.

Ngay từ đầu hai người đều đi về phía trước, Tống Mạch chỉ cho là cùng đường, nhưng khi hắn đến chỗ ban đầu rơi xuống nước nhặt áo khoác ngoài, nàngvẫn còn đi theo hắn. Tống Mạch không thể không xoay người, liếc nàng một cái rồi lại lập tức dời tầm mắt, nghi hoặc hỏi: "Vì sao muội đi theota?"

Đường Hoan cúi đầu: "Trời rất tối, ta, ta sợ."

Tống Mạch hiểu rõ, muốn nói nơi này không có gì đáng sợ, giây lát sau nghĩ đến nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, đành bất đắc dĩ nói: "Thôi, muội đi phía trước, ta theo đẳng sau, đưa muội trở về." May mắn lúc này, đám hạ nhân hầu hết đều đã ngủ.

Đường Hoan ngượng ngùng nói cái gì đó, nhăn nhó một lát, xoay người bước đi.

Tống Mạch lúc này mới dám nhìn nàng.

Trong bóng đêm, quần áo nàng ướt đẫm, thoạt nhìn càng gầy, hai tay ôm bả vai, đáng thương nói không nên lời.

Hắn liếc nhìn cái áo trong tay, rốt cuộc vẫn không đành lòng, đuổi theo đưa áocho nàng, ánh mắt nhìn nơi khác, nói: "Muội khoác vào trước đi, một látnữa đến trước sân, ném xuống đất là được, ta sẽ nhặt lên."

"Đại ca..." Đường Hoan ngửa đầu nhìn về phía nam nhân bên cạnh, giọng nói run rẩy.

Tống Mạch biết nàng đang nhìn hắn, hắn không chịu nổi không khí như vậy,thoáng bối rối choàng chiếc áo lên trên vai nàng, vội lui ra sau.

Tiếng bước chân ngừng lại, Đường Hoan thu hồi tầm mắt, cúi đầu, hít một hơi thật sâu mùi hương trên chiếc áo.

Mùi hương này rất quen thuộc, Đường Hoan tham lam ngửi thêm một lát, quấn thật chặt chiếc áo đi về phía trước.

Phía sau rất nhanh đã vang lên tiếng bước chân nam nhân cố ý thả nhẹ.

Đường Hoan trộm cười trong bóng tối.

Tống Mạch, người biết không, lần này, người lại thua rồi.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 55: Ép Buộc

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trong thư phòng cómột gian riêng, bên trong cũng để dự phòng hai bộ xiêm y, Tống Mạch quabên kia thay xong rồi mới về phòng chính.

Tống Lăng đã nằm xuống, còn chưa ngủ, nằm sấp trong chăn đọc sách. Thấy Tống Mạch đi vào, gãnhanh chóng giấu sách vào trong chăn, nằm nghiêng lại, buồn bực hỏi: "Sao hôm nay đại ca đi ra ngoài lâu vậy?"

"Trời nóng, bơi mộtvòng quanh hồ." Tống Mạch ngồi ở một đầu khác của kháng, cúi đầu lau tóc ướt sũng, soàn soạt, nghiêng đầu nhìn Tống Lăng: "Vừa mới đi vào hìnhnhư thấy đệ đang xem sách? Lại là cái đồ linh tinh gì đó phải không?"

Tống Lăng cười hắc hắc, toàn thân co rúc trong ổ chăn, chỉ lộ ra một cáiđầu hướng về phía hắn: "Đại ca huynh không hiểu, nam nhân mà, có mấyngười không thích xem cái này, cũng chỉ có huynh. Đúng rồi, đại ca,nhiều năm như vậy huynh ngay cả nha đầu thông phòng cũng không có, thậtsự không nghĩ tới?" Hai người đều hơn hai mươi tuổi, lúc gã mười ba tuổi đã thử qua cùng nha đầu hầu hạ trong phòng rồi, đại ca lại thủy chungmột mình.

Cả ngày cũng không nói được một câu đứng đắn, Tống Mạch hừ một tiếng, không để ý đến gã.

Khi còn nhỏ đi theo bên cạnh phụ thân học xử lý chuyện làm ăn, sau này phụthân đặt cả trọng trách trong nhà lên người hắn, người ngoài thấy hắncòn trẻ, không ngừng tìm phiền toái cho Tống gia, muốn chèn ép suy sụpcửa hàng nhà hắn. Hắn bận rộn đối phó với những người đó, nào có tâm tưlàm việc khác? Sau thì khó khăn lắm mới rảnh rỗi, lại bởi vì chuyện

nữnhi Trương đậu hủ mà phá hỏng danh tiếng của hai huynh đệ, không cóngười sẵn lòng gả, hắn cũng hoàn toàn không có ý nghĩ thành thân trongđầu.

*,tất nhiên từng có, nhưng hắn không muốn đụng vào những nữnhân này. Tống Mạch cảm thấy, hoặc là không làm, nếu làm cũng sẽ chỉ làm với một mình thê tử. Nếu có thể gặp được một nữ nhân làm cho hắn độngtâm quyết bất chấp thú về làm thê tử, vậy là phúc khí của hắn, không gặp được, hắn cũng sẽ không tùy tiện tìm nữ nhân tạm bợ cho qua. Cùng mộtnữ nhân không có tình cảm làm chuyện thân mật nhất, ngẫm lại đã cảm thấy phản cảm.

Phản cảm...

Động tác của Tống Mạch chợt khựng lại, trong đầu hiện lên một màn dưới nước kia.

Cánh môi đầy đặn đỏ tươi của nữ nhân, thân thể mềm mịn đẫy đà, kề nhau thậtchặt, nàng cuốn lấy hắn hắn ôm nàng, tựa như nàng vốn là một bộ phậntrong cơ thể hắn, không thể dứt bỏ.

Sao lại có thể có loại cảm giác này?

Nàng rõ ràng là đệ muội của hắn.

Tống Mạch lắc đầu, liếc mắt một cái về phía đệ đệ đang quay lưng tiếp tục xem sách, phiền chán cào tóc.

Lúc nằm xuống, Tống Mạch còn đang suy nghĩ, ngày mai gặp mặt nên làm thế nào bây giờ?

Sau đó sáng sớm ngày hôm sau, Lập Hạ vô cùng lo lắng chạy tới, nói Nhị nãi nãi bị bệnh, cả người rét run.

Tống Mạch lập tức phái người đi mời lang trung, Tống Lăng thì quang minhchính đại tới hậu viện. Tống Mạch có chút lo lắng, nhưng lấy thân phậncủa hắn, như thế nào cũng không tiện đi cùng, cũng không có lý do gìngăn cản đệ đệ.

Trong sương phòng hậu viện, Đường Hoan nằm trênkháng, quấn lấy mình thật chặt. Nàng đương nhiên không bệnh, chỉ là muốn giả bộ hai ngày, vừa vì kích thích lòng ham muốn của Tống Mạch mộtchút, cũng vì tránh né ba ngày lại mặt ngày mai. Nhà mẹ đẻ gì đó, nàngmới lười lãng phí tinh lực, hơn nữa về nhà mẹ đẻ có nghĩa là phải mộtmình chung đụng một đường cùng Tống Lăng, cứ thế mãi, đánh chết nàngnàng cũng không tin Tống Lăng có thể quy quy củ củ.

Rèm cửa chợt vang lên tiếng động, có người đi đến, Đường Hoan miễn cưỡng liếc nhìnra, chỉ thấy một nam nhân mặc dù đã cố giả bộ lo lắng nhưng ánh mắt vẫnkhông giấu được cảm giác may mắn, liền đoán ngay ra người nọ là TốngLăng. Không còn cách nào, qua lại trong mộng với Tống Mạch nhiều như vậy, nếu nói người quen thuộc nhất với một người chính là kẻ thù củahắn, vậy nàng đối với Tống Mạch cũng chính là loại cảm giác này, trừ phi Tống Lăng có thể giả bộ, nếu không phân biệt hai huynh đệ nhà này đối với nàng mà nói chỉ đáng một bữa ăn sáng.

"Hải Đường, chỗ nàokhông thoải mái?" Tống Lăng không chút khách khí cởi giày lên kháng, nằm nghiêng bên cạnh Đường Hoan, vươn tay sở vào trong chăn.

"Nhịgia nếu quan tâm ta thật, cũng đừng thừa dịp này đến quấy rầy ta." Đường Hoan dùng thân mình đè góc chăn không cho gã tiến vào, quay đầu về phía vách tường nói.

Nàng chỉ mặc trung y bên trong, vừa nghiêng đầu như vậy, cái cổ thon dài bị lộ ra. Tóc dài tựa như gấm, da thịtsánh với tuyết, Tống Lăng thấy vậy tâm thần nhộn nhạo, thơm trộm một cái thật nhanh. Đường Hoan chợt tránh

sang bên cạnh, trợn mắt nhìn gã. Tống Lăng biết không thể một lần dồn ép người quá mức, cũng không tiếp tục bắt nạt mỹ nhân nữa, chỉ vươn tay đè bả vai nàng lại, dịu dàng nhìn nàng chăm chú: "Đừng sợ, ta chẳng qua là rất nhớ nàng, nhất thời không nhịn được, nàng đã bị bệnh, ta nào có tâm tư làm chuyện khác?"

Đường Hoan liếc gã một cái, không đáp lời.

Tống Lăng dém góc chăn cho nàng xong, nâng cằm thân thiết hỏi nàng: "Đangyên đang lành sao lại bị bệnh? Có phải ban đêm ngủ không ngoan lại đáchăn không ?"

Thái độ của gã mềm đi, Đường Hoan lạnh nhạt với gãcũng không hay, nghĩ một chút, thở dài, có chút cầu xin nhìn gã nói: "Nhị gia đừng náo loạn, ta là thật sự không thoải mái, nói chuyện cũngkhông có sức. Nhị gia nếu là quan tâm ta, thì ở bên cạnh thăm nom, đừnglên tiếng được không?"

"Được, được, ta đều nghe lời nàng hết,nàng mau nghỉ ngơi đi, ta ở ngay đây trông giữ nàng." Cuối cùng cũngnghe được một câu nói mềm từ trong miệng nương tử, trong lòng Tống Lăngthật sự sung sướng, chỉ trông đợi lần này biểu hiện tốt, sớm ngày giànhđược sự tin cậy của mỹ nhân, sớm ngày viên phòng.

Lang trung tới đây rất nhanh, sau khi xem mạch, cảm thấy không có vấn đề gì, nhưngtrong miệng bệnh nhân cứ nói khó chịu mãi, lang trung liên tưởng tới bản tính của Nhị gia Tống gia, đoán vị Nhị nãi nãi này đại khái là đang giận dỗi với Nhị gia, bèn kê đơn đơn thuốc điều dưỡng bìnhthường.

Kê xong rồi, Đường Hoan thúc giục Tống Lăng đưa langtrung đi, sau đó thấp giọng phân phó Lập Hạ gửi lời cho Tống Mạch,để buổi tối Tống Mạch nhớ gọi Tống Lăng qua.

Tống Mạch nghe Lập Hạ nói xong, không cần nghĩ cũng có thể đoán được nguyên nhân trong này, gật đầu đáp ứng.

Buổi trưa Tống Lăng mặt dày mày dạn muốn chăm sóc Đường Hoan dùng cơm trưa, buổi chiều cũng lại ở trong phòng không chịu đi, mặc dù biểu hiện rấtthành thật, nhưng Đường Hoan là loại người nào? Chỉ có nàng lừa namnhân, chứ làm gì có chuyện nam nhân ở nàng trước mặt còn có thể giấunhững tiểu tâm tư kia. Nhìn dáng vẻ hưng phấn của Tống Lăng, Đường Hoancười trộm trong lòng, chẳng qua cũng có mấy phần thấp thỏm, nếu như Tống Mạch ê ngại tình cảm huynh đệ...

Sẽ không, hắn chính là người nói được thì làm được.

Quả nhiên, giờ cơm lúc gần tối, Tống Mạch phái người gọi Tống Lăng ra phía trước dùng cơm.

Tống Lăng đứng ở cửa, không kiên nhẫn xua tay với gã sai vặt: "Đi đi đi, bảo với Đại gia, buổi tối ta ở bên cạnh chăm sóc Nhị nãi nãi, bảo huynh ấy ăn một mình đi, ăn xong rồi ngủ, không cần chờ ta đâu."

Gã sai vặt cúi đầu: "Nhị gia, Đại gia nói, nếu ngài không chịu đi, lát nữa ngài ấy sẽ tự mình tới mời ngài."

Tống Lăng có chút không thể tin được lỗ tai mình, muốn trút giận lên gã saivặt, lại cảm thấy vẫn không đủ hả giận, liếc mắtnhìn vào trong phòng, nổi giận đùng đùng chạy ra đẳng trước. Rẽ đến cửa phòng, chỉ thấy đại ca gã đang ngồi ở trên ghế chủ tọa uống trà, nghe thấy tiếng động cũng chỉ hơi giương mắt một chút, cái dáng vẻ khí định thần nhàn kia, Tống Lăngnhìn thấy lửa giận trong lòng càng lúc càng vượng, đi ra đóng cửa, trừng mắt chất vấn: "Đại ca, huynh đây là ý gì? Hải Đường sinh bệnh ta ở lạibên cạnh chăm sóc nàng không đúng sao? Hải Đường còn chưa phản đối, huynh gấp cái gì?"

Tống Mạch buông ly trà, ngắng đầu nhìn gã: "Nàng thật sự không phản đối?" Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như có thể nhìn thấu tất cả tâm tư của đối phương.

Tống Lăng ủrũ, ủ rũ ngồi bên dưới Tống Mạch, một lát sau, năn nỉ nói: "Đại ca, nữnhân dỗ hai ngày là được, không thể nuông chiều mãi. Huynh yên tâm, chỉcần đêm nay huynh để đệ ở lại bên kia, ngày mai đệ sẽ trả lại huynh mộtđệ muội tốt ngoạn ngoãn nghe lời."

"Không được, trước đó ta đãđồng ý với muội ấy coi chừng đệ một tháng, trừ phi muội ấy chủ động nóivới ta chấp nhận đệ, đệ nhất định phải đợi một tháng sau mới có thểchung phòng với muội ấy. Nhị đệ, đệ đừng vội, một tháng trong nháy mắtsẽ trôi qua, đệ an phận một tháng, đến lúc đó muội ấy thấy đệ thuận mắt, hai người cùng hoà hoà thuận thuận thật tốt."

"Đại ca..."

Tống Mạch không có hành động gì khác, thấy trên mặt đệ đệ lộ vẻ không camlòng, hắn nhanh chóng chuyển hướng đề tài: "Ngày mai là ngày lại mặt.Xem một chút đi, nếu sức khoẻ đệ muội khá hơn, các đệ cùng nhau trở về,nếu đệ muội còn bệnh, thì tự đệ đi một chuyến, giải thích nguyên do choTrình gia, tránh cho bọn họ lo lắng. Còn nữa, đệ ở bên kia dùng cơm trưa là có thể, nhưng chậm nhất đầu giờ Thân phải trở về, về chậm một khắc, thời hạn một tháng sẽ nhiều hơn một ngày."

Tống Lăng đang nghĩtới thừa cơ ra cửa lại đi đánh bạc một lần, nghe đến đó nhịn không được vỗ bàn: "Đại ca, ta không phải là tiểu hài tử, không cần huynh phải quản nghiệm như vậy!"

Vừa dứt lời, Tống Mạch cũng đứng lên, lạnh mặtdạy dỗ gã: "Không phải tiểu hài tử? Vậy ngươi cũng làm cho ta mấy việcchứng minh ngươi không phải là tiểu hài tử đi! Trừ ăn uống chơi gái đánh bạc, ngươi còn có thể làm cái gì? Giúp ngươi thú nữ tử tốt cũng bịngươi làm loạn thành như bây giờ, cút, về phòng mà nghĩ cho kỹ lại!"

"Huynh, huynh chờ xem!" Tống Lăng không thể phản bác, ngạnh cổ rống lên một câu, phất tay áo bỏ đi.

Tống Mạch trong lòng tức giận, cơm chiều chỉ dùng một bát. Sau khi ăn xongmuốn đi dạo bên hồ một lát, lại nhớ tới đủ loại hôm qua, bèn quay vềphòng. Sau khi vào phòng, thấy Tống Lăng nằm nghiêng ở trong chăn, trước gối để lộ một tập tranh đang mở. Hắn tò mò nhìn sang, lại là một quyểnđông cung, bên trên là một đôi nam nữ núp ở trong góc vườn hoa đang làmchuyện tằng tịu, nữ tử vịn vào núi đá, nam nhân đỡ thắt lưng của nàngđứng ở phía sau, cả bức họa rõ ràng nhất chính là bộ mông trắng nhưtuyết đầy đặn của nữ tử, còn có vật to thẫm màu khoa trương rõ ràng củanam tử kia...

Đập vào mắt quá rõ ràng , Tống Mạch lập tức giật lấytập tranh vứt xuống đất, đang định mắng chửi người, Tống Lăng chợt nhắm mắt lại, trong miệng vội kêu hai tiếng Hải Đường, ngay sau đó thở dàimột hơi, khuôn mặt ửng hồng chỗ nào đó ngầng lên, ồ ồ thở dốc.

Nếu thế này vẫn chưa đủ, trong không khí đột nhiên tràn ngập mùi vị namnhân nhàn nhạt cũng đủ để cho Tống Mạch hiểu được, đệ đệ tốt của hắn vừa mới làm cái gì.

Hắn tức giận đến mức cũng không biết nên mắng cái gì cho tốt.

Nam nhân vẫn không nhúc nhích đứng ở trước mép kháng, Tống Lăng thở gấp đủrồi, chậm rãi mở mắt ra, nhìn đại ca nhà mình mệt mỏi cười một cái: "Sao vậy, đại ca không cho ta chạm vào nữ nhân ta cưới hỏi đàng hoàng, không phải ngay cả ta tự mình thống khoái một chút cũng muốn quản chứ?"

Tống Mạch không còn lời nào để nói với gã, tắt đèn, yên lặng nằm xuống.

Tống Lăng ném khăn lau xuống đất, chủ động nói với hắn: "Đại ca, ta biếttrong lòng huynh oán ta, nhưng huynh chưa từng chạm vào nữ nhân, huynhkhông hiểu. Ngày nào đó chính huynh hưởng qua rồi, có thể thông

cảm cảmgiác bây giờ của ta. Hải Đường là nữ nhân cực phẩm như vậy, đổi là ai kẻ đó cũng nhớ thương trong lòng, hận không thể sớm một chút..."

"Câm miệng, nàng là thê tử của người, không phải những nữ nhân linh tinh bên ngoài, người phải tôn trọng nàng."

"Ta là tôn trọng nàng mà, đây không phải chỉ nói với một mình đại ca thôisao. Đại ca, hai chúng ta là song sinh, chẳng khác gì cùng một người, ta không có gì không thể nói với huynh. Đúng rồi, đại ca huynh vừa rồicũng thấy tập tranh kia chứ, theo ta thấy à, Hải Đường cởi xiêm y ra,khẳng định so với nữ nhân kia còn..."

"Ngươi nói thêm câu nữa thử xem?" Tống Mạch chợt ngồi dậy, thanh âm cực lạnh.

"Quên đi quên đi, nói chuyện cùng loại người đứng đắn này như huynh thậtkhông chung chí hướng!" Tống Lăng rất là ghét bỏ nói, xoay người ngủ.

Tống Mạch lại ngủ không được.

Ban đầu là bị Tống Lăng chọc giận, càng về sau vất vả lắm mới bình ổn, hắnnhắm mắt lại, trong đầu cũng không chịu khống chế vẽ ra một màn kia, sau đó, hình ảnh vừa chuyển, bỗng trở về chạng vạng ngày hôm qua.

Bên hồ mờ tối, trên người nữ nhân chỉ mặc một cái yếm, eo nhỏ mông trònchân dài... Nàng khiếp sợ quay lại, một đôi no đủ trước ngực lắc lư theođộng tác của nàng, sau đó, hắn liền nhào tới trên người nàng, dính vàonhau chặt chẽ... Hắn không biết nàng có phát hiện ra không, tự hắn lạibiết, khi đó, nơi đó của hắn cứng lên. Có lẽ, ngay từ lúc ngoài ý muốntụt quần nàng nhìn thấy tuyết trắng dưới người nàng, thân thể đã xảy rabiến hóa.

Không thể lại muốn ...

Tống Mạch hung hăng bấm đùi một cái, bắt buộc mình đi vào giấc ngủ nhanh lên một chút.

~

Sáng sớm ngày hôm sau, Tống Lăng lên đường dưới sự dặn dò không ngừng của Tống Mạch.

Nhìn xe ngựa đi xa, Tống Mạch suy nghĩ, trên người Nhị đệ không có bạc, hẳn là sẽ không chạy đi gây chuyện đâu?

Hắn xoay người trở về, chuẩn bị thu thập một chút rồi ra cửa hàng.

Ai ngờ vừa mới quay đầu lại, đã thấy nàng mặc một thân trang phục màu đỏtừ phía sau vòng ra đây, một thân một mình. Váy đỏ thẫm thêu cành hải đường quấn lấy nhau, nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào cũng tươi đẹp tựa như hoa của nàng. Ánh mắt chạm vào nhau, nàng giật mình tại chỗ đó, khẽ nghiêng đầu quan sát hắn, trong mắt hiện lên nghi hoặc, dường như đang phán đoán cái gì, hai má càng ngày càng đỏ.

Nghi hoặcnhư vậy Tống Mạch cực kỳ quen thuộc, khụ khụ, hắn đi về phía nàng, cuốicùng ở chỗ cách chừng hai mươi bước thì dừng lại, nhìn bên cạnh nàngnói: "Đệ muội, là ta, muội, thân thể tốt rồi sao?"

"A, thì ra là đại ca..."

Đường Hoan đỏ mặt lui về phía sau vài bước, đứng quay lưng về phía hắn cúiđầu, tay khẩn trương nắm chặt khăn vò vò, thanh âm xấu hổ lẫn e sợ: "Đa tạ đại ca quan tâm, ta, ta đã tốt hơn nhiều. Đại ca, Nhị gia đâu? Tanghĩ lại, để hắn một mình trở về cũng không tốt, khụ khụ, ta nên đi theo thôi, tránh cho ở nhà suy nghĩ nhiều, khụ khụ…" Lời còn chưa dứt, đãnhỏ bước chạy đến dưới một gốc cây quế phía trước, chống vào cây hokhông ngừng.

Rõ ràng còn chưa khoẻ!

Ánh mắt quét một vòng, xác định xung quanh không có người, Tống Mạch bất đắc dĩ theo tới, vẫnnhư cũ tới chỗ xa xa thì dừng lại, thấp giọng khuyên nàng: "Đệ muội, Nhị đệ đã xuất phát rồi, muội xem muội, mau trở về nghỉ ngơi đi, chờ muộihoàn toàn khoẻ rồi, ta lại để Nhị đệ cùng muội về nhà một chuyến."

"Aiz, Nhị gia cũng đi rồi, cũng chỉ đành như vậy." Đường Hoan dùng khăn laukhóe miệng, liếc mắt nhìn về phía Tống Mạch, ánh mắt chạm vào nhau,trước khi Tống Mạch tránh đi, nàng nhanh chóng thu lại ánh mắt, trên mặt đỏ bừng một mảng, dừng một chút, nói: "Vậy đại ca đi làm việc đi, ta đi ra phía sau, khụ khụ, lúc trước cho là đi cùng Nhị gia, bèn để lại LậpHạ ở trong phòng trông nom."

Trách không được một mình tới tiền viện.

Tống Mạch qua loa gật đầu một cái, đang muốn rời đi, trong dư quang thoángthấy thân hình nàng lung lay, một tay nâng trán, mắt thấy sắp ngã xuống. Hắn giật mình, người đã tự chủ trương chạy qua, đúng lúc đỡ nàng trướckhi nàng ngã sấp xuống, "Đệ muội, muội không sao chứ?"

Cả người Đường Hoan đều dựa vào trên người hắn, một tay yếu ớt nắm vạt áo hắn, một tay kia không có sức rũ xuống, ngay cả khăn cũng cầm không nổi rơi xuống, "Đại ca, ta, đầu ta thật choáng váng..." Nói xong nhắm hai mắt lại.

Tống Mạch vừa khẩn trương vừa lo lắng, vừa sợ thân thể của nàng không tốt, lại sợ đột nhiên có người xông đến thấy được một màn này. Hắn thử đỡnàng đứng lên, nàng lại mềm nhũn căn bản đứng không nổi. Gọi Lập Hạ, cách xa như vậy, khẳng định sẽ kinh động đến người khác. Không có cáchnào, Tống Mạch đành phải ôm ngang người lên, sải bước đi về phía hậu viện: "Đệ muội, tình thế bất đắc dĩ, đường đột rồi."

Đường Hoan ngoan ngoãn dán vào bộ ngực phập phồng của hắn, nhắm mắt không nói.

Đến hậu viện, Lập Hạ đang phơi xiêm y, nhìn thấy hai người tiến vào như vậy, nàng ngần người, hẳn là không dám xác định nam nhân ôm Nhị nãi nãi rốt cuộc là ai.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Nhanh ra đằng trước, tìm người mời lang trung đi!" Tống Mạch không kịp giải thích, rống lớnvới Lập Hạ, rồi nhanh chóng ôm người đi vào phòng. Hắn đặt nàng lên trên kháng, chuẩn bị đi ra ngoài, Đường Hoan vô lực kéo ống tay áo của hắnkhông thả, đôi mắt nhắm chặt, thanh âm suy yếu: "Đại ca, huynh, huynhđừng đi, ta sợ, có phải ta sắp chết hay không..."

Bằng vào chút sức lực này của nàng, hắn giãy một cái là thoát, nhưng thấy dáng vẻ đángthương kia của nàng, nghe nàng nói lời như thế, Tống Mạch không đànhlòng, kéo chăn lên đắp cho nàng, nhẹ giọng trấn an nói: "Đệ muội muộiyên tâm, lang trung sẽ đến ngay, muội chỉ là tại đêm đó rơi xuống nướcbị lạnh, không có việc gì đâu."

"Vâng, ta tin đại ca." Đường Hoan mở to mắt, yếu ớt cười một tiếng với nam nhân, sau khi chống lại ánhmắt thân thiết của nam nhân, nàng không chớp mắt cùng hắn nhìn một lát, chợt ý thức được không đúng, rụt tay lại như bị bỏng, quay đầu nói: "Đại ca, khiến huynh chê cười, huynh, huynh nhanh ra phía trước đi, lát nữađể cho Lập Hạ chăm sóc ta là được rồi."

Tống Mạch còn đang đắmchìm trong cảm giác khác thường khi vừa rồi đối diện với đôi mắt thuthuỷ đầy ẩn tình của nàng, nghe nói như thế, bất chợt hoàn hồn, "Phải,nên vậy, vậy, vậy đệ muội nghỉ cho khỏe đi, ta đi đây." Nói xong rời đinhư chạy trốn.

Đường Hoan kéo chăn che kín mặt, nghĩ đến cái dạng ngốc nghếch vừa rồi của Tống Mạch, nhịn không được cười.

Sau khi lang trung xem xong, vẫn là phương thuốc kia, Tống Mạch lo lắng,đi tới cửa hàng ngồi một lát, lại quay về nhà, sợ trong nhà không có chủ nhân, bệnh tình của nàng đột nhiên nặng thêm bọn nha hoàn sẽ hoang mang lo sợ.

Khi Tống Lăng trở về, phát hiện đại ca vậy mà lại ở nhà,ánh mắt loé lên. Đại ca từ trước đến giờ đi sớm về trễ, gã vốn định trởvề sớm thừa dịp lúc đại ca không có ở nhà *** mỹ nhân, lại không nghĩ rằng...

Đại ca là đoán được tính toán của gã cho nên về nhà trước trông gã đến đây, hay là thừa dịp gã không ở nhà có tâm tư khác?

Đến lúc nghe thấy Tống Mạch nói buổi sáng Hải Đường té xỉu, Tống Lăng nhẹnhàng thở ra, lại có chút thất vọng không hiểu tại sao, lắc đầu, đi vềphía hâu viên thăm người.

Đường Hoan không định giả bộ quá lâu, chạng vạng dùng cơm xong, đã lập tức để cho Lập Hạ đỡ nàng đi dạo một lát trong vườn hoa. Nàng ăn ít, lại ăn nhanh, ra khỏi cửa trong khihuynh đệ Tống Mạch còn đang dùng cơm. Tống Lăng nghe được bên kia cóđộng tĩnh, sai gã sai vặt đi nhìn một cái, nghe nói Nhị nãi nãi đi dạo trong vườn hoa, trong lòng gã chợt động, lúc này cũng buông bát đũa, đứng dậy nói: "Đại ca, Hải Đường có một mình đệ không yên tâm, để đệ đi cùng nàng." Nói xong cũng không chờ Tống Mạch đáp lời, chạy ra ngoàinhanh như gió.

Tổng Mạch không ngăn cản, thực ra hắn cũng thoángmuốn cản, nhưng không có lý do thích đáng, chỉ là đi dạo, hắn dựa vàocái gì không cho?

Nhưng rốt cuộc hắn vẫn không quá yên tâm, ởtrong sân vòng vo hai vòng, chợt thấy một mình Lập Hạ trở lại, bất annơi đáy lòng càng tăng lên, gọi người hỏi: "Nhị gia Nhị nãi nãi đâu?"

Sắc mặt hắn quá khó coi, Lập Hạ mặc dù có chuẩn bị vẫn bị hoảng sợ, "Hồi,hồi Đại gia, Nhị gia, Nhị gia ngứa mắt nô tỳ tay chân vụng về, bảo nô

tỳ trở về trước, nói lát nữa ngài ấy tự mình đưa Nhị nãi nãi trở về."

"Lúc ngươi đi, bọn họ ở đâu?" Tống Mạch âm thầm nắm chặt nắm tay, cố gắng làm bộ như tùy ý hỏi.

"Ở bên cạnh núi giả, Nhị nãi nãi đi mệt, ngồi ở đó nghỉ ngơi, sau đó Nhị gia cũng tới." Lập Hạ thành thành thật thật đáp.

Tống Mạch hừ, bào nàng ta đi, tự mình đi thong thả tại chỗ hai bước, khôngbiết vì sao đột nhiên nghĩ đến tranh đông cung tối hôm qua Nhị đệ xem,lập tức khẩn trương. Vạn nhất, vạn nhất đồ vô liêm sỉ kia lại làm rachuyện gì ép buộc nàng thì làm sao bây giờ? Tính tình nàng như vậy, sợlà thà chết cũng không chịu nhục đi?

Không dám do dự nữa, Tống Mạch vội vàng chạy về phía núi giả trong vườn hoa.

Bên cạnh núi giả, Tống Lăng đang săn sóc đấm chân cho nương tử, Đường Hoantrong bộ dáng hưởng thụ vừa xấu hổ và giận dữ muốn chết, lỗ tai lại âmthầm lưu ý tiếng động đến trên đường.

Lập Hạ đi lên, Đường Hoancho nàng ấy ánh mắt, để nàng ấy cố ý đi vòng qua tiền viện, sau đóĐường Hoan định thời gian cho mình. Nàng ứng phó với Tống Lăng trước, nếu trong nửa canh giờ Tống Mạch không xuất hiện, Lập Hạ không gặp được người cũng tốt, Tống Mạch do dự không muốn đến cũng được, nàng cũng vẫn lừa Tống Lăng về phòng cùng nàng, đến lúc đó lại nghĩ biện pháp khiến cho Tống Mạch ra tay.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút, tay của Tống Lăng dần dần từ đấm chân đã biến thành vuốt ve, hơn nữa càngngày càng đi lên đến phía bên trong, vô cùng mập mờ.

Hai ngườisóng vai ngồi ở trên ghế đá, hai tay Đường Hoan bị một tay gã giữ ở phía sau, biết còn tiếp tục như vậy, nam nhân sẽ không dễ khống chế,

đangchuẩn bị mở miệng lừa gã, đúng vào lúc này, bên kia cuối cùng cũngtruyền đến tiếng bước chân dồn dập, tiếp theo không biết vì sao dừng lại im bặt. Đoán được Tống Mạch nhất định là trốn ở bên kia chuẩn bị quansát trước một chút, Đường Hoan lập tức sửa lại câu từ, khóc cầu xin: "Nhị gia, ngươi, ngài nói chuyện không giữ lời gì hết, vừa rồi ngài nóichỉ theo ta nói chuyện, sau đó là đấm chân cho ta, bây giờ lại, ngài, nếu ngài không dừng tay, ta..." Lắc lắc thân mình dùng sức giãy dụa đứng lên.

Càng giãy dụa, nam nhân càng phát hoả.

"Nàng sẽ thế nào?"

Bàn tay to của Tống Lăng bỗng chốc đụng đến giữa hai chân nàng, cách váynhấn vào chỗ kia xoa nhẹ. Đường Hoan hét lên một tiếng, Tống Lăng lậptức che miệng nàng lại, trên tay dùng một chút lực, bèn nhấc người như xách một con gà tới phía trước núi đá. Gã từ sau lưng ép xuống thật chặt nữ nhân giãy dụa không thôi, cởi bỏ đai lưng trói hai tay nàng lại, miệng hôn loạn ở lỗ tai và cổ nàng, "Hải Đường ngoan, đừng trốn tránh ta nữa, việc này rất thoải mái, để cho ta thương nàng tử tế một hồi, nàng biết tư vị rồi, sẽ yêu ta, ngoan nha..." Phía dưới cột chắc rồi, gã khẩn cấp xé đi tiểu sam của nữ nhân.

"Không cần, buông!" Đường Hoan quay đầu trốn tránh, miệng nức nở lên tiếng: "Nhị gia, ngài đáp ứng với đại gia rồi, một tháng..."

"Một tháng gì chứ? Ta mặc kệ, Hải Đường, nàng là nữ nhân của ta, ta muốnnàng, việc này đại ca của ta cũng không có cách nào nhúng tay vào! Hừ,đừng nói huynh ấy không ở đây, bây giờ huynh ấy có đang đứng trước mặtta, ta cũng phải muốn nàng!" Roẹt một tiếng, xé toang tiểu sam của Đường Hoan ra, lộ ra một mảng lưng trắng như tuyết.

"Không cần! Nhị...Đại ca, mau tới cứu cứu ta!" Đường Hoan lớn tiếng kêu khóc. Chết tiệt, Tống Mạch rõ ràng đã ở bên kia nhìn, sao đến tình trạng này

rồi mà cònkhông ra, ép nàng giết người sao!

Tống Lăng thở hồn hền như trâu, cúi đầu dùng sức cắn một cái ở vai nàng, bàn tay to thì dọc theo eo nhỏ kia sờ xuống, muốn cởi quần của nàng, "Đừng kêu nữa Hải Đường, vô dụngthôi. Nàng nghĩ xem, cho dù đại ca nghe thấy chạy lại đây, thấy haichúng ta như vậy, thấy nàng quần áo không chỉnh tề, huynh ấy sẽ ra ngoài sao? Huynh ấy sẽ không biết xấu hổ đi ra sao? Huynh ấy là người đứngđắn như vậy, sẽ không nhìn đệ muội thừa một cái. Lại nói, chính huynh ấy cũng biết, ta muốn nàng là thiên kinh địa nghĩa!"

Bước chân Tống Mạch khựng lại.

Đúng vậy, nàng là đệ muội, nó là nhị đệ, nó muốn nàng là thiên kinh địa nghĩa...

Nhưng trong lòng lại tồn tại một loại tức giận không có cách nào đè nén được là chuyện gì xảy ra?

Đầu Tống Mạch đau như muốn nứt, nhắm mắt lại, trong bóng tối có những tiasáng không ngừng lóe lên, không có ánh mặt trời chói chang loá mắt,không giống ánh trăng thanh lương mông lung, ánh sáng kia mang theo màusắc, tươi đẹp rực rỡ, dường như là, là...

"Tống Mạch!"

Xa xa một tiếng kêu gào thê lương, Tống Mạch bỗng nhiên mở mắt, liền chống lại ánh mắt vừa thất vọng vừa tức giận của nàng.

Ngực bỗng chốc co rụt lại, song ngay sau đó, lại bị hành động kia của Nhị đệ hắn kích động mất đi lý trí.

Mấy bước dài xông tới, Tống Mạch kéo cánh tay Tống Lăng ra, dùng sức némngười ngã ra đất, "Súc sinh, ta nói bao nhiều lần rồi, trong tháng

nàykhông cho ngươi chạm vào nàng!"

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 56: Bị Oan

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Bả vai ma sát với mặt đất, lúc ngừng lại, đau như thiêu như đốt.

Tống Lăng chống đỡ ngồi dậy, không thể tin nhìn về phía đối diện.

Nơi đó, đại ca tốt của gã vẻ mặt xanh mét trừng gã, dùng cơ thể của mìnhche chắn nữ nhân ở phía sau, mà nữ nhân suýt nữa bị gã lột sạch kia corúm lại quỳ gối dưới núi giả, trên người bao phủ áo ngoài mà đại ca gãđã phủ lên chẳng biết từ lúc nào.

Nàng rốt cuộc là nữ nhân của ai? Người của hắn hay là của đại ca?

Tống Lăng "phi" một tiếng, chậm rãi đứng lên, lần đầu tiên không sợ hãi mànhìn lại Tống Mạch, từng bước từng bước đi về phía đại ca gã: "Đại ca,huynh có ý gì? Nàng là huynh làm chủ thú về cho ta, sao nào, bây giờhuynh hối hận rồi, không nỡ đem nàng cho ta rồi?" Ba lần bốn lượt ngăncản gã, bây giờ cũng không kiêng dè nàng quần áo không chỉnh tề, trừ phi chính hắn cũng muốn nàng, nếu không Tống Lăng cũng không thể nghĩ rađược lý do nào khác.

Tống Mạch nhíu mày quát gã: "Nói bậy bạ gì đó! Ta chỉ là không quen nhìn ngươi đối với thể tử của mình như vậy!"

"Không quen nhìn?" Tống Lăng cười lạnh, chỉ vào Đường Hoan nấp ở phía sau Tống Mạch: "Vậy đại ca huynh dạy ta một chút, ta nên đối xử với nữ nhân củata như thế nào? Đối xử như thế nào với đệ muội tốt của huynh? Động phòng hoa chúc người tình ta nguyện? Đại ca huynh từng thành thân chưa? Huynh từng tận mắt thấy người khác động phòng hoa chúc như thế nào chưa? Huynh không có! Ta nói cho huynh, cho dù chậm một tháng, ta

vẫn muốn đối với nàng như vậy, chẳng qua nơi làm đổi thành trong phòng, đổi thành tự nàng cởi quần áo ra để cho ta muốn! Đại ca, một tháng sau, huynh cóphải còn muốn dạy ta nên muốn nàng như thế nào hay không? Vậy nhân lúcbây giờ chúng ta đều ở đây, huynh làm mẫu cho ta một cái..."

"Vô liêm sỉ!" Nghe gã càng nói càng xa, Tống Mạch rốt cuộc không nhịn được, giơ tay vung cho gã một cái tát.

Lại đổ máu rồi.

Nhưng Tống Lăng đã thành thói quen rồi, sau khi cha mẹ mất, gã cũng không nhớ rõ mình bị đại ca đánh bao nhiêu lần rồi, vỗ cái tát vẫn còn là nhẹ. Gã dùng mu bàn tay lau máu ở khóe miệng, quay đầu nhìn chằm chằm vào mắt Tống Mạch: "Vô liêm sỉ? Rốt cuộc là ai vô liêm sỉ? Đại ca huynh đi rangoài hỏi thăm xem, có huynh trưởng nhà ai nhúng tay quản chuyện trongphòng đệ đệ? Huynh trưởng nhà ai biết rõ đệ muội quần áo không chỉnh tềcòn chạy đến, đừng nói cho ta huynh cái gì cũng không thấy!"

"Ta..."

"Huynh cái gì?" Tống Lăng tới gần một bước, nhìn Đường Hoan, chợt không đànghoàng cười rộ lên: "Bỏ đi đại ca, không phải là nữ nhân thôi sao, huynhđệ chúng ta không đáng phải trở mặt vì nàng. Đại ca, ta không có hẹphòi gì đâu, nếu huynh thật sự thích nàng, ta có thể tặng nàng cho huynhmột nửa, lần đầu tiên cho huynh cũng không sao, đến lúc đó huynh đệchúng ta cùng nhau..."

Mắt thấy nam nhân lại vung nắm đấm tới, Tống Lăng kịp thời trốn sang một bên, ánh mắt đảo một vòng quanh hai người, nghiêng về một phía lui dần ra đường, vừa cười ha ha: "Đại ca, vậy cứ định như thế nhé, hôm nay huynh trước, ta không vội, chờ huynh hưởng thụ xong, ta lại muốn nàng!"

Chỉ cần nữ nhân đủ xinh đẹp, Tống Lăngcũng không quá để ý đến lần đầu tiên, hơn nữa nếu đại ca thật có thể vìnữ nhân này mà động tình động dục,

tương lai huynh đệ hai người cùngnhau hưởng thụ, Tống Lăng cam nguyện dâng thê tử trên danh nghĩa củamình ra ngoài! Nữ nhi Trương đậu hủ kia thích đại ca, còn không phải bịgã chơi đùa sao, đến nay Tống Lăng vẫn nhớ rõ cảm giác thích thú khi vừa nghe nữ nhân nũng nịu gọi tên đại ca gã sau đó vừa hưởng tư vị * củanàng! Bây giờ là thê tử của gã. Thê tử hình như cũng thích đại ca, cơ mà nàng lại là nữ nhân của gã, nàng muốn qua cùng đại ca, gã thành toàn,nhưng nàng cũng phải hầu hạ gã!

Cuối cùng liếc mắt nhìn hai người kia một cái, Tống Lăng cười ý vị thâm trường, xách theo quần lót nghênh ngang rời đi.

Đó thật sự là nhị đệ của hắn sao?

Tống Mạch mờ mịt nhìn bóng lưng dần dần xa của Tống Lăng, đứng lặng tại chỗ, cho đến khi bên tai truyền đến tiếng khóc yếu ớt.

Hắn quay đầu nhìn lại, nàng quỳ gối dựa vào núi đá, đầu nghiêng vào trong,tóc đen che mặt. Mái tóc dài của nàng xoã ra, từ đầu vai trút xuốngxuống dưới. Trên người nàng khoác áo của hắn, nhưng trước đó Tống Mạchnhìn thấy, cái áo của nàng bị xé hỏng rồi, rách nát tơi tả vắt lên trêncánh tay bị trói phía sau, trừ cái đó ra, toàn thân chỉ còn cái quầnrơi ở dưới chân.

Cái yếm đỏ nhạt, rơi ở cách đó không xa.

Hắn nhớ lại một màn vừa rồi kia. Nhị đệ đột nhiên dùng răng tháo dây thắtyếm của nàng, bàn tay cũng muốn kéo dây lưng của nàng, nàng vừa giãydụa vừa quay đầu nhìn hắn, ánh mắt buồn bã tuyệt vọng. Hắn bất chợtkhông thể chịu đựng được, lao tới hất nhị đệ ra, nhưng cái yếm và quầncủa nàng đã tụt xuống, hắn không chút do dự cởi áo ra khoác cho nàng. Một khắc kia, hắn sợ không phải mình thấy, mà là không muốn để cho nhịđệ nhìn thấy.

Vì sao lại có cái loại suy nghĩ không nên có này trong đầu?

Sao sự việc lại đi đến bước này?

Còn có ánh sáng rực rỡ trong đầu khi đó, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa hắn đã nhớ ra.

Đầu đau như muốn vỡ ra, thân hình Tống Mạch chao đảo, ngã đổ vào núi đá,nhắm mắt lại. Hắn khó chịu, rất khó chịu, hắn cái gì cũng không muốn suy nghĩ.

Xuyên qua khe hở, Đường Hoan len lén quan sát nam nhân cách nàng chỉ xa có mấy bước.

Hình như hắn có chuyện gì đó phiền lòng?

Nghĩ đến mới rồi nghe thấy tiếng nam nhân cãi vã, Đường Hoan thật sự là,rất bất ngờ. Rất bất ngờ vì gã Tống Lăng vậy mà lại có ý nghĩ xấu xacùng huynh trưởng chia sẻ một nữ nhân trong đầu, cũng rất bất ngờ Tống Mạch lại có thể quan tâm nàng tới vậy, vì một nữ nhân quen biết chưa đến vài ngày mà sinh ra rạn nứt với đệ đệ song sinh. Đương nhiên, Tống Mạch đối với nàng như vậy, Đường Hoan rất vừa lòng, nàng chỉ là có chút buồn bực, trong giấc mộng này, tốc độ Tống Mạch thích nàng nhanhquá mức khiến cho nàng ngạc nhiên.

Chẳng lẽ đúng là vì công lao của hai cái bánh bao cỡ to trước ngực?

Chắc hắn là vậy rồi, Đường Hoan không thể nghĩ ra được lý do gì khác, chỉ tiếc, đại bá và đệ muội, khó nhất không phải là khiến cho hắn thíchnàng, mà là đánh vỡ rào cản thế tục trong lòng hắn. Bởi vì trở ngại từ thân phận, chỉ sợ Tống Mạch thích nàng rồi, hắn cũng sẽ không thừa nhận, không có lý do thích hợp cùng với thiên thời địa lợi, nam nhân cổ hủnày nhất định sẽ không xuống tay với nàng.

Có lẽ, nàng nên tìm cơ hội từ chỗ Tống Lăng, mượn Tống Lăng xoá bỏ băn khoăn trong lòng hắn?

Rõ là hai huynh đệ phiền toái, Đường Hoan suy nghĩ đến đau cả đầu, thôi đành không nghĩ nữa, ngoan ngoãn chờ nam nhân mở miệng.

Nhưng nàng đợi đến trời xẩm tối, hai chân quỳ cũng tê dại rồi, nam nhân vẫn như cũ không hề có động tĩnh.

Đường Hoan suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói: "Đại ca, ta, đều do ta khôngtốt, làm cho huynh và Nhị gia tức giận. Huynh yên tâm, ta đã suy nghĩ kỹ rồi, đã gả cho Nhị gia, nếu không dám chết, ta nên vui vẻ sống cùng Nhị gia, cái gì một tháng hay không một tháng, đúng là uất ức cho Nhị giarồi. Đại ca, huynh đừng vì chuyện này mà phải nghĩ nhiều, Nhị gia vừarồi nói những lời kia đều là nói nhảm, không coi là gì hết ... Đại ca, ta ở đây chờ, huynh giúp ta mời Nhị gia trở lại đi, ta tự mình khuyên hắn, tạ lỗi với hắn. Qua đêm nay, các huynh vẫn là huynh đệ tốt như trước, ta an phận hầu hạ Nhị gia, một nhà ba người chúng ta sống hòa hòa thuậnthuận."

Tống Mạch kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Quả thực, tất cả nguyên nhân đều nằm ở việc nàng không muốn chung phòng với Nhị đệ, hắn mềm lòng mới đồng ý với nàng, mới gặp phải nhiều chuyện như vậy. Nếu nàng chịu phối hợp với nhị đệ...

Cho dù thân thể phối hợp rồi, trong lòng vẫn là không muốn.

Tống Mạch không muốn nàng uất ức, nhưng nói không rõ lý do tại sao.

Hắn mở mắt, hỏi ra một vấn đề hắn đã muốn biết đáp án, "Đệ muội, muội là vì tình cảm của huynh đệ chúng ta, mới quyết định nhận nhị đệ sao?" Nữnhân đáng thương lại quá lương thiện này, nhị đệ, đúng là không xứng với nàng.

Đường Hoan lắc đầu: "Cũng không phải tất cả. Giờ ta, ta đã bị Nhị gia xem qua sở qua, ta đã là người của ngài ấy, còn nói chuyệngì đến nhận hay không nhận? Cho dù cùng cách, mang theo một tấm thânkhông sạch sẽ như

vậy, ta còn có thể lòng không khúc mắc mà tái giá sao? Đại ca, huynh đừng quan tâm, cầu huynh tìm Nhị gia trở lại đi, thờigian quá lâu, ta sợ, sợ hắn hiểu lầm huynh và ta thật sự..."

Tống Mạch vẫn không nhúc nhích, lồng ngực bị đè nén, bế tắc nói không nên lời.

Cái gì gọi là người của nhị đệ? Là bởi vì bị nhị đệ chạm qua sao? Vậy đêmđó hắn đụng chạm cùng nàng ở trong nước ở bên bờ thì tính là cái gì? Còn có, sạch sẽ hay không sạch sẽ, nghe nàng nói chính mình như vậy, ngựchắn khó chịu tựa như bị búa tạ nện phải. Nếu hắn không có do dự, nếu hắn ngăn cản Nhị đệ lúc gã nhắc tới nàng, nàng cũng sẽ không phải chịu ứchiếp như thế đúng không?

Tống Mạch không muốn để cho nhị đệ chạm vào nàng, ít nhất, hắn không muốn thấy, thấy rồi, hắn sẽ không khống chế được mình.

Rõ ràng không có ý nghĩ gì với nàng, mà sau khi tiếp xúc thân mật, thânthể mất đi kiểm soát. Thân thể của nàng là độc, không thể chạm vào không thể nhìn.

Trước mắt chuyện hắn có thể làm, chỉ là tránh né nàng.

"Đệ muội, muội yên tâm, ta nói lời giữ lời, trước đã đồng ý với muội thờihạn một tháng, thì nhất định sẽ làm được. Đêm nay nhị đệ đúng là xungđộng, không lựa lời mà nói, muội đừng để trong lòng, khi về ta sẽ khuyên nó, bảo nó nhận lỗi với muội. Chỉ có điều, một tháng sau, còn xin muộinhìn phần mặt mũi của ta, thông cảm cho nó nhiều hơn, vui vẻ sống cùngnó." Chỉ cần không nhìn thấy, hắn chắc sẽ quản được mình.

"Đại ca, thật sự không cần..."

"Đệ muội, cứ định như vậy, sau này muội và Lập Hạ cố đợi ở trong phòng, tránh lại bị nhị đệ làm phiền."

"Vâng, được ạ." Đường Hoan cúi đầu, qua một lúc, thanh âm nhẹ hơn: "Đại ca, sắc trời không còn sớm, huynh, huynh giúp ta cởi đai lưng buộc trên tayđi, ta... tự ta không làm được."

Mặt Tống Mạch nóng lên, muốn từ chối, lại không tìm được lý do từ chối, dù sao việc này cũng không tiện để cho hạ nhân biết. Xem xét vị trí hai người, Tống Mạch nhắm mắt lại: "Được. Đệ muội yên tâm, giơ cổ tay phía sau lên một chút là được, tanhắm mắt tới giúp muội." Chỉ cần vén lên một góc áo, sẽ không chạmphải người nàng.

Đường Hoan bằng lòng đáp vâng một tiếng, xoaylưng, nửa người trên cong về phía trước tránh cho áo của Tống Mạch rơixuống, hai tay còn phải cố gắng giơ về phía sau, dễ dàng cho Tống Mạchtìm kiếm.

Tống Mạch đi tới, chân trước đụng phải nàng, hơi lui ra phía sau một chút, nửa ngồi xổm xuống, sờ soạng tay nàng. Đụng tới, hắn với tới bên trong, không nghĩ bên trong còn có cái áo kia tự nàng cụpxuống, đành phải đẩy áo ra mò vào bên trong.

Động tác của hắn đãrất nhẹ nhàng rất cẩn thận rồi, đáng tiếc đầu vai của Đường Hoan quátrơn, nàng lại cố ý làm chuyện xấu, áo ngoài của Tống Mạch liền chảyxuống, một nửa rơi trên mặt đất, một nửa rơi ở trên tay Tống Mạch.

"A, rơi!"

Đường Hoan cứu vãn chuyển ra phía sau, thử nhún vai ngăn cản xiêm y rơixuống, nhưng nàng quỳ hồi lâu, đầu gối sớm đã tê rần, sau khi đụng vàođầu Tống Mạch, hai chân đã không chịu khống chế duỗi ra phía trước, nửangười trên thì dựa vào ngực Tống Mạch đổ nghiêng sang một bên.

"Cẩn thận!" Tống Mạch theo bản năng đỡ nàng, tay lại ngoài ý muốn đụng tới da thịt trắng mịn, giật mình rút tay về.

Đường Hoan khế kêu một tiếng, ngay sau đó liền ngã xuống đất, hai tay còn bị trói ở sau người.

"Đại ca!" Nàng có chút tủi thân oán giận nói.

Tống Mạch gấp đến độ mở to mắt, chống lại ngọc thể nằm ngang của nàng lại lập tức nhắm lại, "Ta, ta không phải cố ý!" Dưới tình thế cấp bách, bất chấp những thứ khác, tìm kiếm tay nàng mở trói cho nàng thật nhanh, ngay sau đó lấy tốc độ nhanh nhất nhảy dựng lên, ném áo mình bỏ chạy.

Đường Hoan quay đầu, trơ mắt nhìn hắn chạy đi.

Nam nhân này, nếu là có một thành dâm đãng của đệ đệ hắn, vừa rồi cũng đã có thể nhào lên rồi.

Gặp được hắn, thật sự là khổ tám đời!

Đường Hoan xoa bóp đầu gối, túm xiêm y lên mặc vào.

Sờ soạng chạy về, lại nghe thấy phía sau có tiếng bước chân nhỏ khó có thể nghe thấy.

Đường Hoan kinh ngạc trong lòng, người này, đã lúc này rồi, vậy mà còn nhớ rõ chuyện nàng nói mình sợ tối?

Đường Hoan vội ôm lấy cánh tay giả vờ đáng thương.

Có lẽ, đổi lại thành nữ nhân khác gặp được Tống Mạch, được Tống Mạch đối đãi như vậy, chắc sẽ rất thỏa mãn?

Nhưng Đường Hoan rất hoài nghi, đổi lại nữ nhân khác, không có da mặt dàycùng quyết tâm hái hắn như của nàng, người nọ chỉ sợ tới đến gần TốngMạch cũng không dám?

Cho nên à, chỗ thịt béo này nàng nhất định gặm, cho dù chân hắn dài như thế nào, nàng cũng sẽ bắt được hắn, ăn chán, ném đi.

Đường Hoan trở về hậu viện.

Tống Mạch tâm tình phức tạp trở về phòng.

"Thế nào, cảm giác muốn nàng không tệ chứ?" Tống Lăng nghiêng người tựa vàođầu giường đặt gần lò sưởi, Tống Mạch vừa tiến đến, gã đã châm chọc hỏi. Bình thường ra vẻ nghiêm trang, còn không phải làm lâu như vậy, trờitối mới trở về?

Trong phòng không thắp đèn, Tống Mạch cũng khôngmuốn thắp. Cả người kiệt sức, hắn không muốn lại tiếp tục tranh chấp với nhị đệ, đứng trước mép kháng, nói lời sâu xa: "Nhị đệ, ta biết lời đệlà lời nói trong lúc tức giận, bởi vì đại ca vẫn ngăn cản đệ suốt, trong lòng đệ không thoải mái. Được rồi, chuyện lúc trước chúng ta không nhắc tới nữa, vừa nãy chính miệng nàng nói với ta bằng lòng tiếp nhận đệ,thời hạn một tháng cũng không cần đệ giữ, chỉ vì để hai huynh đệ chúngta không giận nhau nữa. Nhị đệ, nữ nhân tốt như vậy, thú được nàng làphúc khí của đệ, đại ca đối tốt với nàng, cũng hoàn toàn là nghĩ đến đệ, cho nên đệ mau mau bỏ những thói hư tật xấu kia đi, đối xử với nàng thật tốt vào."

Tống Lăng quá là bất ngờ, "Huynh thật sự không chạm vào nàng?" Đã cởi đến thế rồi ...

Tống Mạch thở dài, "Không có, nhị đệ, đệ đừng suy nghĩ lung tung nữa, nếu ta thực sự có cái loại tâm tư xấu xa này, lúc trước cần gì cho đệ thúnàng?"

Lời này cũng là thật.

Tống Lăng rất hiểu đại camình, hắn nói không chạm vào, vậy chắc chắn là không chạm vào. Aiz, quáđáng tiếc, gã còn mong đợi được chơi cùng đại

ca nữa đây.

Quên đi, có thể thoát khỏi cái ước định chó má kia cũng không tệ.

"Được rồi, vừa rồi là đệ hiểu lầm đại ca, đại ca huynh đừng tức giận, huynhyên tâm, chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe đệ, đệ sẽ đối tốt với nàng." Tống Lăng rất chân thành nói, gã đối với mỹ nhân từ trước đến giờ đều thương hương tiếc ngọc, tối nay chẳng qua là bị Hải Đường chọc giận.

Tống Mạch yên tâm, thấy Tống Lăng chuẩn bị xuống đất, hắn ngăn gã lại, cóchút lo lắng không thể giải thích nói: "Nhị đệ, mặc dù nàng bằng lòng,nhưng ta nghĩ, bây giờ khẳng định trong lòng nàng còn không vừa lòng với đệ, vậy vẫn hứa hẹn thời hạn một tháng với nàng như cũ đi. Chỉ có điềunhị đệ yên tâm, chỉ cần đệ đồng ý với ta một tháng này lấy lễ đối đãi với nàng, ta không ràng buộc đệ nữa, đệ có thể đi ra đẳng sau tìm nàng nói chuyện với nàng."

Thì ra vẫn là để ý...

Trong bóng tối, Tống Lăng bật cười, gã biết chắc đại ca tốt của gã thực sự là không có cách nào rồi.

"Đại ca, ta có thể nghe lời huynh, chỉ có điều, huynh phải chứng minh với ta trước, trong lòng huynh thật sự không có nàng." Tống Lăng một lần nữatựa vào trên vách tường, khiêu khích nói.

Tống Mạch nhìn gã, chậm rãi hỏi: "Chứng minh như thế nào?" Nàng là nút thắt giữa hai huynh đệ hắn, hắn phải cởi ra.

Tống Lăng chậm rãi bật cười, "Đừng nóng vội, hai ngày nữa huynh sẽ biết."

Tống Mạch nhìn không thấy vẻ mặt của gã, mặc dù thấy, hắn cũng không đoán ra được đệ đệ ruột rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

"Đệ đừng làm bậy."

Đây là câu duy nhất hắn có thể nói.

Hai ngày tiếp theo, Tống Lăng cũng không hề đặt chân tới hậu viện, mà làngoan ngoãn đi theo bên cạnh Tống Mạch giúp hắn làm việc, chạng vạngngày thứ ba mới tới hậu viện tìm Đường Hoan, nhưng là báo cho Tống Mạchbiết trước tiên đã, nói gã chỉ là đi sang nói chuyện một lát, rất nhanhsẽ trở về.

Thái độ của đệ đệ thành khẩn, Tống Mạch tất nhiênkhông có lý do gì ngăn cản, hơn nữa biểu hiện hai ngày này của TốngLăng, nhiều ít cũng làm cho hắn buông lỏng.

Hậu viện, Tống Lăng vừa vào nhà bèn đuổi Lập Hạ đi.

Đường Hoan ngồi ở trên kháng, quan sát Tống Lăng, để Lập Hạ đang do dự bốirối đi ra ngoài. Không có nội lực, nhưng dù gì nàng vẫn còn nhớ nhữngchiêu thức trước kia, nếu Tống Mạch vô tình, để nhị đệ hắn tới đây đùagiỡn nàng, cũng đừng trách nàng lòng dạ độc ác. Tống Lăng nếu dám cứngrắn, nàng đánh chết hắn.

Tống Lăng bị dáng vẻ phòng bị của nàngchọc cho bật cười, ngồi nghiêng ở đầu giường đặt gần lò sưởi, dịu dàngnói: "Yên tâm đi, ta chỉ tới đây nói chuyện với nàng một chút, khôngcó suy nghĩ xấu khác."

Đường Hoan không tin lắm, bỏ khăn thêu "làm ra vẻ" trên tay xuống, cúi đầu hỏi: "Nhị gia muốn nói gì?"

"Hải Đường, nàng không muốn để cho ta chạm vào, là vì nàng thích đại ca của ta, đúng hay không?"

Đường Hoan khiếp sợ ngầng đầu, trên mặt ửng đỏ: "Không có! Ta và đại ca là trong sạch, người đừng nói xấu ta!"

"Vậy nàng mặt đỏ cái gì?" Tống Lăng nhìn chằm chằm khuôn mặt của của nàng, trong lòng cười lạnh, "Hải Đường, nếu ta chứng minh đại ca không thíchnàng, có phải nàng sẽ chịu tiếp nhận ta hay không?" Đại ca là vì nàngkhông muốn mới ngăn cản gã, nếu Hải Đường đồng ý rồi, đại ca cũng khôngcó cở tiếp tục nhúng tay. Gã vốn định cùng đại ca muốn nàng, nhưng đạica sĩ diện đến chết không đồng ý, vậy gã đành phải tự mình nghĩ cáchnhanh chóng ăn được người, dù sao gã cũng sẽ không ngoạn ngoãn nghe đạica sắp đặt tuân theo ước hẹn.

Gã muốn chơi cái gì?

Đường Hoan tới đây thì hứng thú, cúi đầu nói: "Ta không thích đại ca, không cần ngài chứng minh."

Tống Lăng hừ một tiếng, đứng dậy, vừa ra đến trước cửa mới liếc xéo nàng một cái: "Một khi đã như vậy, chạng vạng ngày mai, ta sai người gọi nàng đến cạnh núi giả trong vườn hoa, đến lúc đó mặc kệ nhìn thấy cái gì, nàng cũng đừng đau lòng nhé, nếu không ta sẽ hiểu lầm nàng thật sự thích đại ca của ta."

Nam nhân lạnh mặt đi rồi, Đường Hoan ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi ngần người.

Nhìn thấy cái gì, nàng sẽ bị thương tâm đây?

Từ góc độ của Tống Lăng suy nghĩ, hay là gã muốn cho nàng xem Tống Mạch thân thiết cùng nữ nhân khác?

Không có khả năng, Tống Mạch với cái loại tính tình này, sẽ không bảo giờchịu để đệ điều khiển, cho dù hắn muốn phối hợp với nhị đệ hắn, nhiều nhất cũng chỉ là giả vờ trò chuyện cùng nữ nhân khác, như vậy nàng cóthể giả bộ thương tâm, trong lòng cũng không quan tâm. Điều duy nhấtnàng sợ là Tống Mạch bị người khác nhanh chân đến trước, nhưng Tống Lăng có bản lĩnh khiến cho Tống Mạch * sao?

Kê đơn? Vậy Tống Lăngchắc chắn phải thất vọng rồi, xuân dược không có tác dụng đối với Tống Mạch trong mộng. Khiến cho Tống Mạch cam tâm tình nguyện *** một nữ nhân nào đó chỉ vì lừa gạt nàng? Chính Tống Mạch đã không đồng ý, thì Tống Lăng cũng không cần trông cậy vào việc tìm nữ nhân tới quyến rũ hắn. Tống Mạch đến ngay cả nàng dùng đủ kiểu thân thể dụ dỗ hắn mà có thể từchối, nữ nhân khác... Đường Hoan vừa nghĩ tới đã buồn cười.

Nhưng mà, nhìn dáng vẻ chắc chắn như vậy của Tống Lăng, hay là Tống Mạch thực sự đồng ý cùng nữ nhân nào nói chuyện * lừa nàng?

Đường Hoan bất chợt cảm thấy rất mong đợi, Tống Mạch sẽ nói lời ngon tiếng ngọt sao?

Sau bữa cơm chiều ngày hôm sau không lâu, quả nhiên có người đến báo cho nàng.

Đường Hoan cài một cây trâm lên đầu, tách Lập Hạ ra, tự mình bước ra cửa.

Vườn hoa cảnh sắc không tệ, nàng không nhanh không chậm đi tới, nói không rõ vì sao, nàng chính là tin tưởng Tống Mạch sẽ không chạm vào nữ nhânkhác.

Bên cạnh núi giả, Tống Mạch đứng ở khúc quanh, toàn thân cứng ngắc.

Cách đó không xa, là tiếng nhị đệ thở dốc dồn dập, là tiếng nữ nhân như khóc như thút thít cầu xin tha thứ, còn có tiếng thân thể chạm vào nhau "bành bạch".

Hắn không dám nghe, không dám nhận âm thanh kia rốt cuộc có phải của nàng hay không.

Nhị đệ bảo hắn chứng minh mình không thích nàng, chính là muốn cho hắn tận mắt thấy nó muốn nàng sao?

Nhưng vạn nhất là...

"Đại ca, huynh đã đến rồi nhỉ? Đến đây thì xuất hiện đi." Tống Lăng bấm eonha hoàn trước người, vừa làm việc, vừa nhìn Tống Mạch bên kia thấpgiọng gọi. Gã muốn một nữ nhân, thật sự quá mức dễ dàng, đại ca nghĩ rằng huynh ấy đã cảnh cáo, đám nha hoàn này sẽ không thể động tâm với gã sao? Hừ, vì ép đại ca buông tha cho, vì sớm ngày có được Hải Đường, gãliền thỏa mãn một nha hoàn đi. Nghĩ đến đại ca đã ở bên kia nghe, Tống Lăng ra vào càng ngày càng mạnh mẽ.

"A, Nhị gia, buông ra..." Nhahoàn bị Tống Lăng dụ dỗ giờ cảm thấy sợ hãi, Đại gia là loại người nào,bị Đại gia nhìn thấy mặt ả, ả cũng không sống nổi. Không biết thế nào ảcàng trốn, nam nhân đang làm lại càng tận hứng.

Nhưng giọng nói của ả không thể nghi ngờ làm cho Tống Mạch từ trong hít thở không thông sống lại.

"Nhị đệ, ngươi rốt cuộc đang làm loạn cái gì?" Hắn muốn đến đá gã thật mạnh!

"Đại ca huynh đừng tới đây, Hải Đường lập tức tới ngay, chúng ta đánh nhau, nàng khẳng định biết ta làm chuyện có lỗi với nàng, sẽ càng hận ta." Tổng Lăng thở gấp nói, "Đại ca, huynh không phải nói huynh không thíchnàng sao? Không phải muốn cho nàng vui vẻ sống cùng ta sao? Vậy hôm nayhuynh công cái oan ức này thay ta là được rồi, chỉ cần huynh công thay ta lần này, sau này ta không bao giờ chạm vào nữ nhân khác nữa!"

[&]quot;Ngươi..."

[&]quot;Nhị gia? Là ngài sao?"

Ngay tại lúc Tống Mạch chuẩn bị đi qua đánh người, phía sau truyền đến câuhỏi nghi vấn của nữ nhân. Tống Mạch khiếp sợ quay đầu, đã thấy bước chân mềm mại lộn xộn của nàng đi về phía bên này. Hắn muốn ngăn cản nàng,động tác của Tống Lăng còn nhanh hơn hắn, nắm chặt thắt lưng nha hoànđẩy lên mặt đất, gã nằm sấp xuống theo, vừa vặn lộ ra nửa thân trên trần trụi của hai người. Hắn quay đầu, sắc mặt lạnh như băng giận giữ mắngmỏ Tống Mạch: "Nhị đệ, sao người mang đệ muội đến bên này ... Ưm, rời đingay!" Vừa nói, động tác trên thân cũng không ngừng, bàn tay tocầm ngực nha hoàn vuốt ve, đầu đung đưa theo động tác lên xuống.

Tống Mạch như gặp phải sét đánh, "Ngươi..."

"Nhị đệ, đừng quên lời ngươi đã nói!" Tống Lăng nhìn chằm chằm theo dõi hắn.

Tống Mạch căng thẳng trong lòng, vội nhìn về phía Đường Hoan.

Đường Hoan nhanh chóng từ trong bội phục Tống Lăng hoàn hồn. Nàng nhìn haingười quấn lấy nhau ở bên kia, nước mắt từ từ chảy xuống hai má, đaulòng muốn chết: "Đại ca, Tống Mạch, không nghĩ tới người lại là hạngngười như thế!" Nói xong, chợt nhào vào trên người nam nhân đang ngâyngười ở phía trước, nắm chặt cánh tay hắn khóc lớn: "Nhị gia, ngài dẫnta đi thôi, ta không muốn ở lại chỗ này!"

"Ta..."

"Nhị đệ, ngươi còn không mau mau dẫn đệ muội đi!" Tống Lăng nhìn thê tử của mình cùng đại ca ôm nhau, chẳng những không cảm thấy tức giận, ngược lại càng hưng phấn, che miệng nha hoàn nhưng ra sức ép buộc, tiếng động "bành bạch" cùng với tiếng nữ nhân khống chế không được kêu rên, càng ngày càng vang.

Đường Hoan chôn ở trong lòng nam nhân, ôm lỗ tai lắc đầu: "Nhị gia, cầu ngài, mau dẫn ta đi đi!"

"... được."

Trong đầu Tống Mạch một mảnh hỗn loạn, đã nói không rõ rốt cuộc nên suy nghĩcái gì rồi, động tác cứng ngắc ôm lấy nàng, chậm chạp rời đi.

Vạch trần chân tướng, chính là ở trước mặt nhị đệ thừa nhận mình thích nàng, nàng cũng sẽ càng hận nhị đệ, cái nhà này, sẽ không giữ được nữa rồi.

Không nói thật, ở trong mắt nàng, cái kẻ đè trên nha hoàn làm loạn kia, không phải sẽ thành hắn sao?

Cho nên nàng khóc đau lòng như vậy, là thật sự thích hắn ư?

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 57: Tương Kế

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Hoàng hôn như sương mù phủ xuống, những nơi ban ngày khiến cho người dừng chân dần hóa thành lớp lớp bóng đen.

Tống Mạch ôm chặt nữ nhân đang ngả vào hắn, không biết nên đi đâu về đâu, mấy lần muốn thả nàng xuống dưới, lại bị nàng khóc nói xin đừng.

Loại cảm giác này thật sự phức tạp. Ôm nàng, tự đáy lòng hắn vui mừng, ôm đệ muội, lại cảm thấy tội ác mười phần. Còn nàng? Ỷ lại vào thân thể hắn,hay là thân phận bây giờ của hắn? Nếu là vế sau, nàng vốn không đợi gặpnhị đệ, chỉ bởi vì thấy "hắn" muốn nữ nhân khác, nàng buồn đến mức ngaycả nhị đệ cũng có thể dựa vào sao?

Nàng càng không ngừng khóc, khóc một tiếng, trái tim hắn cũng đau theo một chút, đau đến không thể bận tâm tới những thứ khác.

Mờ mịt đi trong đêm tối, không dám dừng lại, giống như dỗ đứa nhỏ, chỉ mong nàng đừng khóc nữa.

Hô hấp trên đỉnh đầu càng ngày càng nặng, Đường Hoan cảm giác được cánhtay của nam nhân đang run rẩy. Lại không nói lời nào, hắn mệt mỏi ômkhông chút cử động, nàng cũng không có lý do gì đi xuống.

Cọ cọvào ngực hắn, Đường Hoan ngẩng đầu nhìn xung quanh. Chung quanh rất tối, chỉ có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách, có lẽ là từ trong hồ rẽnhánh chảy vào dòng suối nhỏ kia, uốn lượn cho đến dưới tường phía đông Tống gia. Bên bờ là bãi cỏ, trên bãi cỏ rải rác vài gốc cây già cao vút. Đường Hoan chỉ vào một gốc cây, nhỏ giọng khóc nức nở nói: "Nhị

gia, chúng ta qua bên kia ngồi một lát đi, ta, ta muốn cùng ngài nói chuyện nghiêm túc."

Tống Mạch dừng bước chân, đi về phía bên kia.

Hắn không dám nói lời nào. Giọng nói của hắn và nhị đệ đều giống nhau, cũng không cần lo lắng bị nàng nghe ra được, hắn chỉ là không muốn mở miệng, mở miệng rồi, là thừa nhận thân phận mình là nhị đệ. Mặc dù bây giờ hắn đã là đang lừa gạt nàng, nhưng hắn không muốn tiếp tục lừa. Như vậy,hắn không phát ra âm thanh, có phải nàng sẽ chầm chậm mới phát giác raphải không?

Sau đó thì sao, khiến cho nàng càng hận nhị đệ sao?

Thôi, tùy cơ ứng biến đi, nghĩ lại đau đầu.

Hắn dừng dưới tàng cây, định thả nàng xuống.

"Không, Nhị gia ôm ta." Đường Hoan vội ôm chặt thắt lưng hắn, chôn ở trước ngực hắn, làm nũng nói.

Tống Mạch cứng ngắc ngồi xếp bằng xuống. Nàng vậy mà lại làm nũng với nhịđệ, hắn nên làm cái gì bây giờ? Giải thích rõ ràng? Không được, nguỵtrang trước đó sẽ trở nên vô nghĩa. Hắn chỉ có thể tiếp tục giả trang.

Ngồi xuống rồi, Đường Hoan ngọ nguậy ở trên đùi hắn, tìm vị trí thoải máinhất, sau đó một tay vòng quanh thắt lưng hắn, một tay dán ở ngực hắn, đầu tựa vào vai hắn, cúi đầu nói: "Nhị gia, nương ta trước khi chết, nói với ta quạ trong thiên hạ đều đen như nhau, nam nhân cũng là như thếđó, đều là kẻ bạc tình bạc nghĩa, gặp người nào yêu người nấy. Ta chưatừng thích ai, cho nên không hiểu. Ngày đó gặp ngài trước cửa nhà, ngàituấn tú như thế, trong lòng ta liền có ngài, cho đến lúc trước xuất giámới biết cách làm người của ngài. Lúc ấy ta cực kỳ khổ sở, khổ sở đếnkhông muốn sống, là bị cha ta cầu mới gả đị, ai ngờ ngài lại..."

Tống Mạch nghe nàng nói đến việc này, không tiếp lời, chỉ yên lặng nghe nàng nói tiếp.

"Ta đã hoàn toàn chết tâm với ngài, nhưng ta vẫn không tin câu nói kia củanương ta, bởi vì đại ca, đại ca rất tốt với ta, không ép buộc ta cùngmột chỗ với ngài, bằng lòng giúp ta khuyên ngài cải tà quy chính, vàolúc ngài ép buộc ta còn che chở ta. Nam nhân tốt như vậy, nữ tử nàokhông thương? Nhị gia, vừa rồi, chắc rằng ngài cũng đã nhận ra, ta, tathích đại ca, không biết từ khi nào thì bắt đầu thích, chỉ cảm thấychàng là hy vọng sống sót duy nhất của ta, ta biết làm như vậy thực cólỗi với ngài, nhưng ta thật sự không khống chế được..."

Trên mặt Tống Mạch nóng lên từng đợt.

Nàng vậy mà, chính miệng thừa nhận thích hắn!

Hắn nên làm gì bây giờ, lấy thân phận nhị đệ trách cứ nàng sao?

Bàn tay nhỏ bé của Đường Hoan đặt lên vị trí bên trái lồng ngực của namnhân, vừa cảm nhận nhịp đập mạnh mẽ dưới lòng bàn tay, vừa ai oán nói: "Nhưng mà đêm nay, chàng, chàng vậy mà làm cái chuyện này cùng nha hoàntrong viện của ta, còn sau khi hai người chúng ta phát hiện vẫn như cũ... Bây giờ ta tin, trên đời này quả nhiên không có một nam nhân tốt. Nếukhông có nam nhân tốt, ta còn chờ mong cái gì? Gả cho ai mà không giốngnhau? Nhị gia, nói như vậy có thể ngài không muốn nghe, nhưng Hải Đườngchính là muốn nói với ngài lời trong lòng. Nhị gia, nếu ngài còn thíchta, chịu tha thứ cho ta, từ giờ trở đi, ta sẽ an phận hầu hạ ngài, làmthê tử của ngài. Nếu, nếu ngài không chịu tha thứ cho ta, vậy ngài hãyhưu ta đi, Hải Đường không có nửa câu oán hận." Tay leo đến đầu vai namnhân, đối diện lồng ngực hắn khóc òa.

Niềm vui mừng của Tống Mạch trong nháy mắt chìm xuống.

Nàng tin người nọ là hắn, nàng đau lòng khóc, nàng tuyệt vọng với hắn...

Nhị đệ, một chiêu này quả nhiên đủ độc ác.

Có nên nói cho nàng chân tướng không?

Là nên để cho nàng tiếp tục thích hắn, thích hắn – kẻ không nên thích này, hay là để cho nàng hết hy vọng, cam tâm sống cùng nhị đệ, một nhà hòathuận?

Hắn căn bản không có lựa chọn.

"Nhị gia, sao ngàikhông nói lời nào? Rốt cuộc ngài nghĩ thế nào, nói cho ta biết đượckhông?" Đường Hoan ngầng đầu lên, khóc hỏi hắn.

Tống Mạch nhìn nàng, cho dù như thế nào cũng không nói nên lời.

Đường Hoan cầm tay hắn, đặt lên trên mặt mình, "Nhị gia, ngay cả ngài cũng không cần ta sao?"

Dưới tay một mảng ẩm ướt, Tống Mạch lòng đau như cắt, chợt ôm lấy người thật chặt, "Cần, cần nàng!" Làm sao buông bỏ được, không cần được đây?

Đường Hoan mừng rỡ quay lại ôm hắn: "Nhị gia, chàng đối với Hải Đường thậttốt." Ôm một lát, nàng đẩy hắn ra, ngượng ngùng cúi đầu, lại đổi thànhhai chân giang rộng ra ngồi đối diện với hắn, sau đó nhào vào trong lòng hắn, "Nhị gia, ta cảm thấy đêm nay chàng dường như đổi thành ngườikhác. Hai ngày trước, chàng nhìn ta lúc nào cũng mê đắm, muốn động tayđộng chân, nhưng đêm nay, suốt dọc đường chàng bế ta, vẫn luôn rất thành thật. Nhị gia, ta thích chàng thành thật như vậy, về sau, về sau chàng cũng đối với ta dịu dàng như vậy nhé, đừng tìm những nữ nhân không đứng đấn kia nữa, có thể không?"

"Được." Tống Mạch nhắm mắt lại, vô lực nói ra lời hứa hẹn thay nhị đệ, hai tay từ trên người nàng buông xuống.

"Nhị gia, sao chàng lại không ôm ta nữa?" Đường Hoan nghi hoặc hỏi, không đợi nam nhân trả lời, lập tức lại cười trộm, đầu ngón tay khẽ vuốt trêncổ hắn, "Nhị gia, ta là thích chàng thành thật, nhưng chàng cũng không cần thành thật đến mức ngay cả ôm ta cũng không dám, bây giờ chàng rất tốt với ta, ta, ta sẵn lòng cho chàng chạm vào rồi." Nàng ngượng ngùnguốn éo, ưỡn ngực cọ sát lung tung vào hắn, cái mông lại càng như vô tình đốt lửa trên đùi hắn.

Cho dù tâm tình nặng nề, Tống Mạch vẫn không chịu khống chế cứng rắn lên.

"... Hải Đường, không còn sớm nữa, ta đưa nàng trở về nhé." Hắn xấu hổ nói.

"Không cần." Đường Hoan không chịu lắc đầu, bộ ngực lắc lư còn lợi hại hơn, "Ta thích như bây giờ, cảm giác đặc biệt tốt, giống như đang nằm mơ. Nhị gia, chàng cùng ta thêm một lát đi, trễ thêm chút nữa chúng ta mới trởvề, có được không?"

Tống Mạch cố gắng duy trì hô hấp, "Bên này không khí quá ẩm ướt, vẫn nên trở về thôi, hôm khác ta lai ra đây cùng nàng."

"Ta không sợ!" Đường Hoan một tay dán lên gò má hắn, "Được Nhị gia ôm như vậy, ta còn có chút nóng đây." Âm cuối mềm nhẹ khiêu khích, vừa kiều vừa my.

Tống Mạch tựa như bị đặt trong hai tầng băng hoả, trái timbởi vì nàng đối với "nhị đệ" tốt mà dày vò, thân thể lại vì trêu chọc của nàng mà dần dần bùng lên. Hắn chịu không nổi, nắm lấy tay nàng không cho nàng lộn xộn, nàng lại giãy dụa trong lòng bàn tay to lớn đầy mồhôi ẩm ướt của hắn, đầu ngón tay đụng tới chỗ nào chỗ đó liền châm lênmột đốm lửa nhỏ, dần dần xuất hiện xu thế lửa cháy lan ra đồng cỏ. Tống Mạch chưa từng nghĩ tới hai tay nắm nhau đơn giản cũng có thể mang tới khoái cảm khó tả như thế, hắn

nắm càng chặt, nàng tránh càng lắng lơ, môi đỏ mọng đang thở khẽ ngay tại bờ vai hắn, có khí nóng dâng lên ở trên mặt hắn, sắp đốt thân thể hắn.

"Nhị gia, cảm giác kỳ lạ quá, ta, chàng mau buông ra ta..." Đường Hoan dán vào gò má hắn, nhẹ giọng xin tha.

Tống Mạch giật mình hoàn hồn, nhanh chóng buông ra như bị kim châm.

Ban đêm yên tĩnh, là tiếng thở dốc nặng nhọc quấn quanh của nam nữ.

"Hải Đường, chúng ta, trở về đi." Tống Mạch lại cầu xin tha cho, nơi đó càng ngày càng cứng rắn, nàng ngồi như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện.

"Nhị gia không muốn bên ta sao?" Đường Hoan ngầng đầu, ôm lấy cổ hắn nói, hỏi có chút tủi thân.

"Không phải..."

Tống Mạch muốn giải thích, chỉ có điều hắn mới vừa nói hai chữ, môi đã bị nữ nhân ngăn lại. Hắn cứng đờ, nàng lại đặc biệt nhiệt tình ngậm lấy môihắn, cánh môi đầy đặn lướt dọc theo môi hắn, rời đi lại hạ xuống, mở rangậm lại, phát ra tiếng động mập mờ. Hắn có thể cảm giác nàng hơinghiêng đầu, giống như lữ nhân nắng hạn lâu ngày gặp được mưa to, gặp được quả dại, trước tiên mút sạch nước bên ngoài, rồi chui vào bêntrong, tham lam muốn hút sạch hắn.

Cái lưỡi trơn trượt của nàngxông vào, chuẩn xác đụng tới đầu lưỡi của hắn, mềm~. Cơn ngứa như lửađột nhiên bùng lên, lại tựa như sao băng nhanh chóng truyền khắp toànthân. Trong đầu trống rỗng, hắn khó nhịn đè lại gáy nàng, nghe theo bảnnăng nghênh đón, đoạt lại phần của mình, lại đuổi tới trong miệng nàng,đoạt lấy ngọt ngào thuộc về nàng.

Đường Hoan yêu chết cái tư vịnày, vừa cùng hắn dây dưa, vừa cởi áo hắn. Hắn đắm chìm trong cái hônngươi tình ta nguyện này, không hề nhận ra, nàng khẩn cấp sờ vào, sờlồng ngực rắn chắc của hắn, lại chuyển qua thắt lưng gầy của hắn, xuốngchút nữa với vào trong quần, muốn cầm vật hùng tráng tốt đẹp kia.

Nhưng khi đầu ngón tay nàng vừa mới tiến vào, nam nhân đột ngột đẩy nàng ra,dùng đôi bàn tay to kia vững vàng kiềm chế bả vai nàng, không cho nàngtới gần.

Chết tiệt, đây đâu còn là nam nhân bình thường nữa!

Biết đêm nay chắc cũng chỉ đến đây thôi, Đường Hoan nhanh chóng đổ sai lầmlên trên người hắn, quay đầu, xấu hổ mắng hắn: "Nhị gia, chàng, mới nóichàng thành thật, chàng đã lại đối với ta như vậy ..."

Tống Mạchthở gấp giống như vừa cùng người vật lộn xong, căn bản không nhớ rõ vừarồi là bắt đầu như thế nào, "Là ta không tốt, là ta không tốt, HảiĐường, ta, ta đưa nàng về!" Hắn cũng không dám đợi tiếp nữa.

"Vâng." Đường Hoan nhu thuận gật đầu, thử đứng dậy, vừa lảo đảo đứng lên mộtnửa, bất chợt ngã nhào về phía nam nhân, được hắn ôm trong lòng. Nàngngượng ngùng chôn trong lòng hắn, "Nhị gia, ta, bị chàng làm cho khôngcó sức lực rồi, chàng ôm ta trở về, được không?"

Tống Mạch do dự, ôm nàng, gặp phải nhị đệ thì làm sao bây giờ?

"Nhị gia..." Đường Hoan nắm vạt áo hắn nhỏ giọng làm nũng.

"Được, được rồi." Tống Mạch vất vả đồng ý, chỉ một lần này, chỉ cần đưa nàngtrở về, ngày mai, hắn cũng không cần giả bộ thành nhị đệ nữa.

Coi như là, lần thân mật cuối cùng.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 58: Điên Cuồng

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tục ngữ nói, sợ cái gì cái đó sẽ đến.

Khi Tống Mạch ôm Đường Hoan rẽ tới chỗ ngoặt, Tống Lăng từ phía đối diện đi tới.

Đường Hoan phát hiện cơ thể Tống Mạch lập tức cứng lại, nàng cười trộm, làmbộ như không nhìn thấy Tống Lăng cọ cọ trong lòng hắn, thanh âm cao thấp vừa phải: "Nhị gia sao lại không đi ?" Nàng cũng muốn xem xem, haihuynh đệ này có thể tiếp tục diễn tiếp hay không.

Tống Mạch vội muốn thả nàng xuống.

Đường Hoan ôm cổ hắn không buông tay: "Nhị gia đưa ta về phòng đi!"
"Ta..."

"Nhị đệ, còn đứng ở đó lằng nhằng cái gì? Tối nay đệ muội bị sợ hãi, đệ đưanàng đi qua tiện thể ngủ lại ở bên kia luôn đi, không cần về tiền việnnữa." Tống Lăng đứng ở cách đó không xa, thanh âm lành lạnh bình tĩnh,khuôn mặt ẩn trong bóng đêm nhìn không rõ lắm.

"Đại, đại ca?"Đường Hoan khiếp sợ nhìn lại phía bên kia, đầu vừa xoay được một nửa vội quay nhanh trở lại, sốt ruột thúc giục nam nhân ôm nàng: "Nhị gia,chúng ta đi nhanh đi!" Vụng trộm véo Tống Mạch một cái, chủ yếu là tỏ ý thẹn quá hóa giận.

Tống Mạch nhịn đau, ánh mắt lại thuỷ chung nhìn chằm chằm Tống Lăng bên kia, "Tống..."

Tống Lăng dường như có thể đoán được hắn muốn nói cái gì, vừa đi về phíatrước vừa lạnh giọng khiển trách: "Nhị đệ, tình huống hôm nay đặc thù, về sau đệ nên chú ý một chút, đừng ở bên ngoài động chân động tay với đệ muội, truyền ra ngoài danh tiếng Tống gia chúng ta cũng không dễ nghe, da mặt của đệ muội cũng chịu không nổi. Được rồi, ta về phòng, đệ và đệmuội cũng đi ngủ sớm một chút đi."

Mắt thấy gã sắp đi, Tống Mạchlại không có cách nào nhẫn nại việc làm bậy này của đệ đệ, không choĐường Hoan phản đối liền thả người xuống đất, sải bước chạy về phía Tống Lăng, nắm cổ tay gã kéo ra chỗ xa xa. Xác định Đường Hoan không ngheđược, hắn mới đẩy mạnh người lên vách tường, thấp giọng quát: "Nhị đệ,ngươi đừng quá phận! Chuyện trước đó ta cũng không muốn xen vào nữa, bây giờ nàng bằng lòng sống với người, người lập tức đi qua tìm nàng, vềsau đối xử tốt với nàng!"

So với cơn tức giận của hắn, Tống Lăngquả thực giống như người không có việc gì, sửa sang lại áo xống, cũng có chút bất ngờ hỏi hắn: "Hải Đường bằng lòng rồi? Bởi vì nhìn thấy đạica lêu lổng cùng nha hoàn, nàng đầu tiên là hết hy vọng với đại ca, sauđó lại thích "ta" mà đại ca giả trang, cho nên bằng lòng? Đại ca, vậyhuynh nên dạy ta trước là huynh dỗ nàng thế nào, tránh cho lát nữa ta lộ ra sơ hở, nàng lại muốn tìm cái chết."

Trong lời nói tràn đầy vẻ châm chọc.

Tống Mạch làm sao không hiểu, hắn nhìn về phía bên cạnh, giọng buồn bực nói: "Nhị đệ, đệ bảo ta chứng minh ta không có tình cảm với đệ muội, tối nay ta đều làm được rồi, cho dù đệ muội động tâm với ta, bây giờ cũng đãchết tâm ..."

"Đại ca, huynh không cần phải nói, ta chỉ bảo huynhlàm tiếp một chuyện." Tống Lăng cười cắt ngang lời hắn, "Đại ca, ta tinrằng Hải Đường hết hy vọng với huynh, nhưng ta không tin huynh hết hyvọng với nàng. Đêm nay huynh giả dạng thành ta ở chung một phòng vớinàng, nếu huynh có thể làm

được không chạm vào nàng, ta sẽ hoàn toàn tin tưởng huynh, sau này ở nhà đối tốt với Hải Đường, bên ngoài ngoan ngoãn nghe huynh nói, thế nào?"

"Nàng là thê tử của người, người như vậy có còn là người không?" Tống Mạch nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lại đánh gã một bạt tai. Gã coi nàng trở thành cái gì?

Tống Lăng cười cười, vỗ vỗ bả vai hắn nói: "Đại ca đừng nóng giận, huynh lạidung túng ta một lần đi, chủ yếu là trên cổ ta bị nha hoàn kia cào mấy cái, ta sợ bị Hải Đường nhìn ra được. Không thể đi cùng nàng, nàng cũng ỷ lại vào "Ta" như vậy, ta sợ nàng nghĩ nhiều, vạn nhất dựa vào dấu vết để lại nhận ra hai chúng ta liên thủ lừa nàng, nàng còn không một lòng muốn chết? Đại ca tốt, chỉ đêm nay, chỉ cần huynh không chủ động, Hải Đường khẳng định sẽ không làm cái gì với huynh. Huynh an an ổn ổn ngủmột giấc, vừa chứng minh huynh thật sự sẽ không bị Hải Đường hấp dẫn làm ra chuyện có lỗi với ta, vừa thay ta thể hiện tốt ở trước mặt Hải Đường, đây không phải là một công đôi việc sao? Đại ca yên tâm, sáng mai ta chắc chắn sẽ đổi lại với huynh."

"Đệ..."

"Đại ca, hay là huynh không dám? Sợ mình không nhịn được? Nếu là như thế, ta cũng không miễn cưỡng huynh, bây giờ ta liền đi qua, không nói hai lời muốn nàngtrước, sau đó cho dù nàng nhận ra được ta không phải là Nhị gia vừa anủi nàng kia, nàng hoặc là chết, hoặc là hết hy vọng hầu hạ ta, dù saocũng là người của ta rồi." Tống Lăng đắc ý nói, nhấc chân muốn đi trởvề.

Tống Mạch túm lấy gã, giọng nói lạnh như băng: "Tống Lăng,như lời ngươi nói, ta ở cùng nàng một đêm. Nhưng sau này nếu ngươi dámép buộc nàng phụ bạc nàng, cho dù ngươi là đệ đệ ruột của ta, ta cũngquyết không tha cho ngươi."

Tống Lăng cười ha hả, "Đại ca, cuối cùng huynh cũng thừa nhận huynh thích nàng rồi, nếu không cần gì quan tâm..."

"Ta dù thích nàng, nhưng ta sẽ không chạm vào thê tử của đệ đệ ta, TốngLăng, thu lại suy nghĩ đáng khinh này của ngươi đi." Tống Mạch hất taygã ra, bước chân nặng nề rời khỏi.

Tống Lăng nhìn hắn rời đi, một lần nữa dựa vào trên vách tường, giơ tay sờ cằm.

Thực ra, gã càng mong đợi đêm nay đại ca cầm thú một lần muốn nàng. Như vậy, thứ nhất gã có thể cùng đại ca hưởng dụng nàng, thứ hai, đại ca cónhược điểm rơi vào trong tay gã, đến lúc đó gã lại ra ngoài lêu lổng,đại ca cũng không có sức đâu mà quản gã.

Đại ca giữ quy củ cũngkhông sợ, gã sẽ nghĩ cách thúc đẩy việc tốt của hai người. Cơ hội "mộtcông đôi việc" như vậy, làm gì có chuyện hắn bỏ qua.

Bên kia, Tống Mạch vừa trở lại cửa viện, chỉ thấy nàng ngồi xổm một chỗ, thấy không rõ bộ dáng, nhưng lại nghe rõ tiếng nức nở nén nghẹn truyền đến.

"... Hải Đường, nàng làm sao vậy?" Hắn vội chạy tới, suy nghĩ một chút, vẫn là chủ động đưa tay ra nâng nàng lên.

Đường Hoan ngầng đầu, đánh giá hắn một lát, có chút không rõ ràng hỏi: "Nhị gia?"

Tống Mạch gật đầu, vừa muốn nói chuyện, nữ nhân đã bổ nhào vào trong lònghắn, "Nhị gia, chàng ôm ta về phòng đi, không muốn lại dây dưa cùng đạica, ta, ta không muốn gặp người ấy nữa. Sau này trừ khi vạn bất đắc dĩ,ta đều ở lại hậu viện, Nhị gia chàng yên tâm, từ nay về sau, trong lòngta chỉ có một mình chàng."

Hận hắn tới thế sao?

Tống Mạchcười khổ, cúi người ôm lấy người, đi thắng về phía hậu viện. Không gặpcũng tốt, một đêm, một đêm hắn liền giải thoát rồi, chờ nàng thực sự vui vẻ sống cùng nhị đệ, hắn dạy nhị đệ xong, sau đó đi ra ngoài làm ăn.Nhìn không thấy, thì sẽ không đau, sẽ có thể quên rồi.

Đến cửa, Tống Mạch buông Đường Hoan, Đường Hoan ngượng ngùng liếc hắn một cái, gọi Lập Hạ. Lập Hạ vẫn chờ ở trong phòng, gần như nghe được thanh âm thì lập tức mở cửa, nhìn thấy bên ngoài có hai người đang đứng, nàng hoảng sợ, sững sờ quên mất nhường đường. Đường Hoan khẽ thấp đầu, có chút bốirối bước nhanh đi vào, trong miệng dịu dàng căn dặn nàng ta: "Đừng ngạc nhiên, sau này Nhị gia đều đến hậu viện nghỉ ngơi. Đi thôi, múc cho Nhịgia một chậu nước."

Lập Hạ không dám nhìn nam nhân nhiều, lên tiếng trả lời.

Tống Mạch đứng ở cửa do dự, Đường Hoan quay đầu, dắt hắn đi vào trong phòng, vừa đi vừa trêu ghẹo hắn: "Nhị gia, lần trước chàng đi vào, ta để cho Lập Hạ nhìn chằm chằm chàng như đề phòng cướp, lúc ấy chàng nhất địnhrất tức giận phải không?"

Tống Mạch phụ họa kéo cong khóe miệng.

Đường Hoan nghiêng đầu nhìn hắn, chân mày khẽ nhíu lại, "Nhị gia, hôm naychàng rất kỳ lạ, lúc trước là chàng dùng khuôn mặt tươi cười lấy lòngta, sao bây giờ lại trở nên nghiêm túc vậy? A, có phải vừa rồi đại calại khiển trách chàng hay không? Hừ, trước kia ta còn cảm thấy hắn khiển trách chàng, lỗi nhất định là ở chàng, bây giờ, chính hắn cũng là cáiloại người này, ai biết có phải cố ý tìm chàng bới móc hay không? Quênđi, Nhị gia đừng nghĩ nữa, mỉm cười đi, vợ chồng chúng ta khó khăn lắmmới cởi bỏ được khúc mắc, đừng nghiêm mặt nữa."

Nàng bổ nhào vàotrên người hắn, ngón tay ngọc xanh xao nâng khoé môi hắn lên một chút, dưới ngọn đèn cười tươi như hoa, "Đến, nhanh lên một chút cười cho taxem."

Gả đến Tống gia nhiều ngày như vậy, đây là lần đầu tiênnàng cười, còn cười thoải mái nghịch ngợm như thế. Nhìn nàng như vậy, Tống Mạch không khỏi có chút hoảng hốt, ban đêm, ở chung một phòng, dưới ánh đèn làm nũng... Loại cảm giác quen thuộc kia lại tới nữa.

Không dám nghĩ nhiều, nhớ lại khuôn mặt "tươi cười" của Nhị đệ, Tống Mạch cầm tay nàng, bắt buộc chính mình phải cười, "Hải Đường, đừng làm loạn, mệt mỏi một ngày, đi ngủ sớm một chút thôi." Đi ngủ sớm một chút, nằm ở trên kháng một đêm, cái gì cũng không cần nghĩ, một đêm mau chóng sẽ trôi qua.

Đường Hoan cố ý lý giải thành một nghĩa khác, xấu hổ đấm hắn một cái, "Chàng vội vã đi ngủ vậy sao? Mệt ta còn khen chàng thành thật, quả nhiên vẫn là... Không để ý tới chàng nữa!" Cúi đầu chạy vào, trước khi vào cửa còn quay lại trừng hắn một cái mới buông rèm xuống.

Tống Mạch mờ mịt nhìn rèm cửa chằm chằm, sao hắn lại thành không thành thật rồi? Nhớ lại từng lời nói vừa rồi, suy nghĩ hai lầnrốt cuộc cũng lĩnh hội ra chút ý vị, trên mặt lập tức giống như bị lửathiêu. Hắn, hắn thật sự không phải là ý kia!

Nhưng lời như thếkhẳng định càng giải thích càng mập mờ, Tống Mạch phiền chán nắm tay,chưa bước vào cứ quanh quẩn bên ngoài phòng, hận không thể chỉ muốn chờnàng ngủ rồi hắn mới dám lặng lẽ mò mẫm đi vào.

"Tiệc tân hôn", Đường Hoan làm sao có thể để cho mình trông phòng một mình?

Chờ Lập Hạ múc nước đi vào, nàng bảo Lập Hạ về phòng mình, đóng cửa lại, mời Tống Mạch vào nội thất, tự mình nhúng ướt khăn đã vắt khô, đỏ

mặthỏi Tống Mạch: "Nhị gia, thành hôn nhiều ngày như vậy, ta còn chưa hầuhạ chàng một lần, bây giờ chúng ta hòa hảo rồi, ta lau mặt cho chàngnhé?"

"Không cần, để ta tự làm đi." Tống Mạch đưa lưng về phía nàng đứng, làm bộ như đang nhìn hoa mẫu đơn trên bình phong.

Đường Hoan cười trộm, bước nhỏ đi tới, cầm một cánh tay của hắn xoay ngườilại, đôi mắt trong veo thấp thỏm nhìn hắn: "Nhị gia có phải nghĩ đến mấy ngày hôm trước chịu tủi thân ở chỗ này của ta hay không, giận Hải Đường rồi, cho nên mới không chịu để cho ta hầu hạ chàng?"

"Khôngphải, ta, ta... bỏ đi, vậy làm phiền nàng rồi." Tống Mạch giải thích không rõ ràng lắm, lại thật sự chịu không nổi nàng tới gần nhìn như thế, đành nhắm mắt lại, tuỳ nàng thôi.

"Nhị gia không tức giận là tốt rồi, vậy chàng hơi cúi đầu xuống một chút, cao quá ta với không tới." ĐườngHoan thở phào nhẹ nhõm, chờ Tống Mạch nghe lời cúi người xuống, tiện cho động tác mềm nhẹ lau mặt cho hắn.

Lông mày thon dài, khuôn mặttuấn tú trắng nõn, còn có đôi môi "ăn" vô cùng ngon kia, Đường Hoan chăm chú nhìn không chớp mắt nam nhân trước mặt, thật sâu cảm thán đúng làbản thân đã gặp được hàng tốt. Mặc dù hái được quá tốn công, nhưng vàomấy loại thời điểm gần gũi như bây giờ, cái cảm giác thỏa mãn này đủ đểbù lại những vất vả khi trước.

"Nhị gia, chàng, chàng thật làtuấn tú." Lau xong cái cuối cùng, Đường Hoan ngượng ngùng khen hắn mộtcâu, lập tức tránh ra, đưa lưng về phía hắn sửa sang lại mình.

Tống Mạch vẫn nhắm mắt lại như trước, có chút hối hận đã đáp ứng thỉnh cầuhoang đường của nhị đệ. Chẳng qua, nếu hắn không đến, nhận được đối đãinhư vây của nàng, hẳn là nhi đê? Quả nhiên, hắn không nên tới gần

nàng, không tới gần, thì hắn sẽ không biết nàng có bao nhiều tốt, sẽ khôngthể hâm mộ ghen tị nhị đệ, sẽ không sinh ra suy nghĩ độc chiếm lòngnàng.

Trong cơ thể có hai Tống Mạch đang đánh nhau, một kẻ nóicho hắn nữ nhân này vốn là của hắn, hắn có thể quang minh chính đại cóđược nàng. Một kẻ khác lại lúc nào cũng nhắc nhở thân phận ba người, nàng là đệ muội của hắn, sao hắn có thể có suy nghĩ độc chiếm đệ muội trong đầu?

Đường Hoan vắt khăn lên kệ khắc hoa, thấy tâm trí namnhân còn bay bổng ở nơi nào, nàng cúi đầu, chậm rãi đi đến trước đèn, mở chụp đèn ra, thổi một cái.

Đèn tắt, trong phòng thoáng cái rơi vào một mảnh tối đen.

Không biết là trái tim ai, tăng tốc đập "thình thịch thình thịch".

Đường Hoan đi tới trước người Tống Mạch, kéo tay hắn vòng qua bình phong, ở trước mépkháng thì dừng lại, bàn tay trắng nõn giơ lên chạm vào đai lưng hắn, nhỏ giọng nói: "Nhị gia, ta thay quần áo cho chàng nhé."

Tống Mạchvội giữ tay nàng, lui về phía sau một bước nói: "Ta, ta tự làm, nàng nằm xuống trước đi." Nói xong, xoay lưng ra chỗ khác, run rẩy cởi đai lưng.

Đường Hoan không nói chuyện, một tiểu nữ nhân thẹn thùng, lúc này không nênmở miệng. Nàng cởi giày thêu, bò lên kháng, trải đệm chăn xong, sau đóđứng quay lưng về phía nam nhân bên kia đang cởi xiêm y. Trời tối khôngnhìn thấy, hắn cũng sẽ không nhìn lén, cho nên nàng cởi hết đống xiêm yvô dụng, trên người chỉ còn một cái áo ngực miễm cưỡng che tới bụng, còn có tiết khố thắt lụa đỏ bên hông, là loại có dây lưng ở bên canh vừakéo một cái là tuột ra.

Ánh mắt quen với bóng tối, dần dần có thể nhìn thấy hình bóng mơ hồ, Đường Hoan đặt xiêm y vừa cởi ra sang mộtbên, dùng áo ngoài che kín trung y mỏng manh, lúc này mới chui vào trong chăn. Nam nhân ngốc này, chỉ sợ hắn cũng không nghĩ tới trên kháng chỉcó một đệm một chăn đâu? Có lẽ, đêm nay thêm chút sức, có thể tới đượctay?

Đường Hoan nghĩ nghĩ, lại lắc đầu, Tống Lăng nhất định làdùng cái gì ép Tống Mạch thay gã tới, nếu Tống Lăng biết, Tống Mạch engại đệ đệ, khẳng định sẽ không chạm vào thê tử đệ đệ. Nhưng cũng khôngsao, có thể trêu chọc hắn, có thể ăn chút đậu hủ của hắn, có thể nghetiếng thở dốc bị đè ép của hắn, Đường Hoan cũng rất hưng phấn. Đươngnhiên, tốt nhất chính là Tống Mạch chịu không nổi hóa thân thành cầm thú nhào vào nàng... Cơ mà theo kinh nghiệm của Đường Hoan, cầm thú Tống Mạch chỉ là một loại ảo tưởng.

Nàng kiên nhẫn chờ.

Tống Mạchcởi áo ngoài bằng tốc độ chậm nhất, vất vả lắm mới thuyết phục được mình lên kháng, bỗng nhiên phát hiện đầu giường đặt gần lò sưởi chỉ có mộtchăn mền. Hắn ôm một tia hy vọng xa vời nhìn về phía một đầu khác, không có, cả mặt kháng sạch sẽ gọn gàng, chỉ có một cái này.

Ngẫm lại cũng phải, lúc trước nàng không chào đón nhị đệ, làm sao có thể chuẩn bị cho hai người?

Ôm nàng ngủ chung một chăn?

Tống Mạch nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nàng im lặng như vậy, có phải lúc hắn cởi quần áo, nàng buồn ngủ ngủ trước rồi hay không?

Tống Mạch mong mỏi như thế, cẩn thận từng li từng tí lên kháng, chậm chạpnằm xuống một bên, quay lưng về phía Đường Hoan, ở giữa cách một

khoảngbằng cánh tay. Hắn nhắm mắt lại, lỗ tai lại cảnh giác cao độ động tĩnhphía sau, lòng tràn đầy hy vọng không có động tĩnh gì, như vậy nói lênnàng thật sự đang ngủ.

Ngủ mới là lạ!

Đường Hoan gạt chănlộ ra đầu, vô cùng tủi thân gọi hắn: "Nhị gia, chàng có phải ghét bỏ tađộng tâm với đại ca hay không, cho nên không chịu ngủ cùng ta?"

Thanh âm vừa yếu vừa nhỏ, rơi vào trong tai Tống Mạch, không thể nghi ngờ đều là sấm sét.

"Không có, ta, ta chỉ là quen ngủ một mình, nàng, nàng đừng nghĩ nhiều." Toàn thân Tống Mạch căng thắng, cứng ngắc giải thích.

"Vậy ư? Nhị gia nói như vậy, chính chàng tin nổi không? Nếu quen ngủ mộtmình, chàng cưới vợ làm gì? Nếu quen ngủ một mình, vì sao hai ngày trước muốn chuyển tới tìm ta? Nhị gia, đừng tìm cớ nữa, không trách được đêmnay chàng ít nói nghiêm túc hơn hắn, thật ra vẫn là để ý ta từng thíchđại ca phải không? Nếu như thế, chàng không cần miễn cưỡng chính mìnhứng phó với ta, Hải Đường ta cũng không phải người khác không thích tata còn dây dưa không ngớt dán vào. Nhị gia, bây giờ chàng đi đi, sángmai đưa hưu thư cho ta, từ nay về sau chúng ta cắt đứt quan hệ!" Che kín đầu khóc rưng rức.

Tống Mạch đầu to như cái đấu.

Dường như có đối phó với đối thủ khó chơi nhất, cũng không tra tấn thể xác lẫn tinh thần bằng ở cùng nàng.

Nhưng lại không thể đi.

Hắn ngồi dậy, nhìn cái chăn đang phồng lên bên cạnh, thở dài: "Nàng, đừng khóc nữa."

"Không cần chàng quan tâm! Dù sao chàng ghét bỏ ta rồi, còn quan tâm ta làmcái gì? Còn muốn gạt ta giống như trước sao? Ta không hiếm lạ!" Đường Hoan thở hồn hền nói, còn lật mình trong chăn.

Cứ để mặc cho nàng nghĩ nhị đệ như vậy, cố gắng đêm nay không phải uổng phí hết rồi sao?

Tống Mạch khẽ cắn môi, dịch đến bên cạnh nàng, tay đụng tới chăn, lại rụtvề, "Hải Đường, ta không ghét bỏ nàng, chỉ là, chỉ là sợ nàng còn khôngmuốn nên nằm ở bên ngoài. Đừng khóc, ta, ta bây giờ tiến vào đây."

Đường Hoan đột nhiên cảm thấy nóng mặt, nam nhân này nói chuyện có cần mộtcâu hai nghĩa như vậy không, cái gì mà hắn sắp tiến vào, hắn muốn tiếnvào chỗ nào chứ?

Chẳng qua lời từ trong miệng một nam nhân nghiêm túc như thế phát ra căn bản không được coi là lời nói thô tục gì, cảmgiác thật đúng là không giống nhau đâu.

Trong lòng không khỏi ngứa ngáy, Đường Hoan xê dịch sang bên cạnh, không nói chuyện, nhưng chừa ra chỗ cho hắn.

Tống Mạch do dự sau một lúc lâu, lấy tâm thái liều chết xốc chăn lên, đưalưng về phía nàng nằm xuống, thân thể căng thắng sợ chạm tới nàng.

Ai cũng không nói gì.

Tống Mạch lại thấy nàng từ từ xoay lại, sau đó, dán lên hắn. Cảm giác cóchút kỳ quái, lại không thể nói rõ được kỳ quái ở chỗ nào, hoang mangkhi cánh tay nàng đặt vào ngang hông hắn, ôm hắn. Nàng, nàng sao lại togan như vậy? Thích nhị đệ đến thế sao? Đang suy nghĩ, đầu nàng cọ

cọ vào lưng hắn, "Nhị gia, chàng thật sự oán ta như vậy sao, ngay cả ôm ta một chút cũng không chịu? Vừa rồi rốt cuộc đại ca đã nói với chàng cái gì, khi ở bên bờ hồ, chàng, chàng còn, hôn ta ..."

Tống Mạch cười khổ, nàng không thích hắn nữa, "Nhị đệ" có cái gì khác lạ, nàng đều có thể đổ hết lên người hắn.

Thôi, nếu nàng để ý thái độ của nhị đệ như thế, hắn, hắn liền ôm nàng một cái đi, dù sao cũng chỉ là ôm một cái.

Hắn cứng ngắc xoay người về phía nàng, "Hải Đường, đừng nghĩ nhiều, ta chỉ là mệt mỏi một chút, không có ghét bỏ nàng..." Xoay được một nửa liền tắt tiếng.

Cánh tay trái chạm vào nàng trước, hắn cẩn thận từng litừng tí sợ chạm phải ngực nàng, nàng lại nâng đầu lên ý bảo hắn đưa cánh tay tới dưới cổ nàng, hắn đưa, nàng lại nằm xuống, cánh tay phải củahắn vừa vặn rơi vào trên lưng nàng, tay không cẩn thận chạm vào nàng, nhẵn mịn ấm áp trơn láng.

Nàng không có mặc xiêm y sao?

Tống Mạch vội lui về sau.

Đường Hoan ôm chặt hắn, bắt lấy tay hắn dán vào sau lưng mình không tha, chôn ở trước ngực hắn, xấu hổ đến không thể xấu hổ hơn: "Nhị gia, lúc trước là ta lạnh nhạt với chàng, bây giờ, bây giờ là bồi tội, Hải Đường, Hải Đường tùy chàng xử trí."

Xử trí cái gì?

Tống Mạch một chút cũng không muốn xử trí!

Hắn cố gắng không đi cảm thụ da thịt trắng mịn dưới tay, nhắm mắt lại, miễn cưỡng bình tĩnh lại dịu dàng van xin nàng: "Hải Đường, tâm ý của nàngta đã hiểu, chẳng qua là đêm nay ta thật sự mệt mỏi, ngày mai, ngày maicó được không?"

Nói đến ngày mai, trong ngực bất chợt dâng lênmột cơn đau đớn mãnh liệt, ngày mai, nàng như vậy, nhị đệ chắc chắn sẽmừng rỡ như điên?

"Lấy cớ..." Đường Hoan cắn ngực hắn, nước mắtchậm rãi tuôn ra, ướt nhẹp trung y của hắn, "Nhị gia, có phải chàng từng gặp nhiều nữ nhân lắm rồi, Hải Đường, Hải Đường như vậy, không thểkhiến chàng vừa lòng, cho nên, chàng mới không cần ta, ngay cả, sở sờcũng không chịu?"

"Không phải..."

"Vậy chàng sở ta đi, tốt xấu gì cũng để cho ta biết là chàng thích ta!" Đường Hoan oán hận cắnhắn. Thật sự hận, nàng tự nhận dung mạo dáng người đều là cực phẩm, nếuquyến rũ người khác, căn bản không cần quyến rũ, một ánh mắt này củanàng nam nhân chỉ sợ cũng là chen lấn đưa lên, làm sao ở trước mặt hắn, nàng thật giống như biến thành một lão thái thái khô quắt, bị hắn ghétbỏ như thế?

Nàng giận dỗi bắt lấy tay hắn đặt lên bộ ngực mình,khóc cực kỳ tủi thân: "Chàng sở một cái, ta chỗ nào không bằng những nữnhân kia? Nghe nói chàng muốn nữ nhân muốn đến mức giả mạo đại ca đi ănhiếp người ta, sao nào, ta kém nàng ta sao? Lại khiến cho một nam nhânphong lưu tránh như rắn rết? Chàng nói đi, ta là lớn lên không xinh đẹpbằng những nữ nhân kia, hay là nơi này của ta không đủ, không đủ lớn?"

Tống Mạch sắp bị nàng bức điện rồi, "Không phải, không phải..."

Đường Hoan khóc lóc om sòm: "Vậy chàng sờ đi hôn đi, ta không cần chàng muốnta, chỉ cần chàng sờ khắp ta hôn khắp ta, chứng minh chàng

không chê talà được! Hu hu, chàng chính là quá nhiều nữ nhân, ghét bỏ ta không tốtbằng các nàng..."

Nàng làm sao có thể không bằng những nữ nhân kia? Nàng làm sao có thể so sánh nàng cùng với những nữ nhân kia?

"Ta hôn, ta hôn!"

Không biết là xúc cảm dưới tay, hay là nghe không được nàng khinh thường mình như thế, Tống Mạch điện rồi, hắn thật sự điện rồi, không chút nào báotrước xoay người đặt ở trên người nàng, từ trán nàng bắt đầu hôn lên,một chút cũng không dịu dàng, vội vàng như mưa rền gió dữ, thô lỗ muốnthổi quét nàng, thoáng cái đã hôn khắp cả mặt nàng, lại chuyển qua tiếptục tàn sát bừa bãi trên cổ nàng. Hắn vội hắn nhanh, nhưng không hề đểlại dấu vết ở trên người nàng, khi hắn hôn đến bộ ngực nàng, Đường Hoanphát hiện hắn có một chút do dự. Nàng không cho phép hắn bỏ dở nửachừng, đè lại đầu hắn đưa vào, hắn ngậm lấy, lập tức điên cuồng mút vào. Đường Hoan đè nén không được kêu nhỏ ra tiếng,thân thể thoải mái, trong lòng thỏa mãn, khiến cho nàng nở rộ xinh đẹp ở dưới thân hắn.

Thừa dịp hắn mất đi lý trí, nhờ màn "tủi thân" vừa rồi, nàng thật sự khiếncho hắn hôn toàn thân nàng, từ bộ ngực cho đến ngón chân, nhắm mắt cảmthụ nhiệt tình chưa từng có của nam nhân. Cuối cùng nàng cũng không nhớrõ là nàng chỉ dẫn, hay là do bản năng trời sinh của nam nhân, hắn chợtnâng hai chân nàng lên, đầu lại tới gần tận tình hôn nàng liếm nàng hútnàng móc nàng nhấm nháp nàng, hung mãnh cuồng ngược như vừa rồi. Đường Hoan quên đi tất cả, kẹp lấy đầu hắn càng không ngừng kêu, cuối cùng khi hắn khẽ hút một ngụm lớn nàng trút ra tất cả.

Hắn còn đang tham lam hút, Đường Hoan lại chịu không nổi kích thích liên tục như vậy, lắc lắc thân mình cầu xin hắn dừng lại.

"Đủ không? Như vậy có thể chứng minh ta thích nàng, có thể chứng minh nànghơn những nữ nhân kia không?" Tống Mạch ồ ồ thở gấp buông nàng ra, chất vấn dường như phát tiết.

Ngữ khí của hắn cứng rắn bá đạo trướcnay chưa từng có, dường như nàng dám nói không đủ, hắn sẽ xé nàng. Đường Hoan vốn định phủ nhận kích thích hắn tiến thêm một bước, lúc nghe thấy được giọng điệu của hắn thì thoáng co rúm lại, không có can đảm. Namnhân này lúc thành thật có thể đùa chết hắn, đột nhiên hung dữ lên, rấtdọa người.

"Đủ..." Nàng ngượng ngùng kéo chăn lên che kín mình, nghĩ thầm Tống Mạch sẽ không thật sự điên rồi chứ?

Tống Mạch không điên, nghe nàng rốt cuộc cũng xác nhận vừa lòng, hắn nhanhchóng đứng dậy nhảy xuống kháng, đi ra gian ngoài phát tiết chính mình.

Hắn nhịn được... không có lỗi với nhị đệ hắn.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 59: Tựu Kế

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đêm nay, Đường Hoan ngủ cực kỳ ngon.

Cái cảm giác thoải mái sau khi hưởng thụ sung sướng này, lại còn do mộtngười nam nhân như vậy mang đến, không tự mình trải qua, tuyệt đối sẽkhông hiểu được cảm giác ấy.

Khi tia nắng ban mai chiếu tới, nàng xốc chăn lên, nâng cánh tay lên trước.

Nhìn cánh tay trắng mịn của mình, đầu ngón tay trái ấn lên cánh tay phải, bắt đầu từ dưới nách, từng chút từng chút di chuyển lên trên.

Ngứa, cũng không giống như loại ngứa hắn tạo ra.

Nhắm mắt lại, trong đầu tự hiện lên cảnh tượng tối hôm qua.

Hắn quỳ xuống nằm sấp trên người nàng, đầu nghiêng về phía bên phải, nâng cánh tay của nàng, nhiệt tình như lửa, liếm lên trên, lần lượt ngậm đầung ón tay nàng mút. Hôn xong bên phải rồi đến bên trái, sau đó từ cánhtay trái đi đến giữa, hơi thở sục sôi như hơi lửa phun lên trên da thịt mẫn cảm của nàng... Tay nàng đi theo đặt vào ngực, cầm nơi đó, giống như tối hôm qua nâng lên hắn ăn như vậy... Hắn vừa mút vừa bao lấy, còn ngại tay nàng cản trở, tự mình vuốt ve nhét vào trong miệng hắn, như là muốn một ngụm nuốt trọn nàng.

Nàng sở eo bụng của mình, tối hôm qua thiếu chút nữa bị hắn bóp đứt.

Nàng nâng chân lên, thon dài cân xứng, hắn dường như lại quỳ giữa hai chânnàng, ôm một cái hôn đi hôn lại. Nàng giật giật ngón chân mượt mà,

ánhmắt có chút mê ly. Hắn rốt cuộc thích nàng đến mức nào, mà ngay cả chânngón tay cũng đối đãi như trân như bảo?

Cuối cùng, nàng cong chân lên, ngửa cổ ra sau, nhiệt tình như vậy điên cuồng như vậy càn rỡ như vậy...

Lại ẩm ướt rồi.

Giống như con mèo, nữ nhân lười biếng xoay người nằm nghiêng, để lộ đường cong xinh đẹp của mình trong nắng sớm.

Sư phụ nói, nữ nhân sinh ra đẹp như vậy, vì sao chỉ cho một người nam nhân xem? Nàng thì thích nhìn nam nhân vì thân thể của nàng mà mê muội, sauđó dùng thân thể của bọn họ, hầu hạ nàng, dâng cho nàng hưởng thụ.

Đúng vậy, hưởng thụ, Đường Hoan rất thích loại hưởng thụ này.

Mấy giấc mộng trước đó, nàng đều là ở vào thời điểm sung sướng nhất tiến vào giấc mộng tiếp sau, căn bản không có thời gian tìm hiểu kỹ loại tư i này. Lâm Phái Chi từng hầu hạ nàng một lần, nhưng hắn chỉ hôn ngực nàng, làm sao so được với Tống Mạch điên cuồng tối qua? Lại nói, mặc dù trên thân thể thoải mái như nhau, trong lòng cảm giác lại không giống. Lần này Tống Mạch mặc dù là bị nàng kích thích, nhưng mà đó là hắn chư động đè lên, để cho một nam nhân từng giết nàng hầu hạ toàn thân nànghèn mọn như thế, tư vị đó, thật sự là thoải mái muốn chết.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng động rất nhỏ, có người đứng ở cửa nội thất.

Hắn còn dám đi vào?

Đường Hoan nghi hoặc, ánh mắt rơi xuống cái áo ngay sát bên của hắn. Nànghiểu rõ mim cười, kéo chăn che đến ngực, vai lộ một nửa, giả vờ ngủ. Tống Mạch đứng trước cửa một lát, xác định bên trong không có tiếng động gìmới nhẹ nhàng vén rèm cửa lên, cực kỳ chậm chạp bước vào. Tối hôm qualúc rời đi trong đầu là một mảnh hỗn loạn, quên mất mang xiêm y rangoài.

Không kìm được lòng nhìn về phía đầu giường đặt gần lò sưởi.

Liếc mắt một cái đã thấy ngay cánh tay trắng như tuyết của nàng.

Tống Mạch vội vàng thu hồi tầm mắt, bước chân càng nhẹ, khi hắn thấp thỏm đi tới trước giá sách, trên lưng đã chảy ra một lớp mồ hôi.

"Nhị gia, chàng tỉnh rồi." Đường Hoan kéo chăn lên, chỉ lộ ra đôi mắt ngượng ngùng nhìn hắn.

"Ùm, nàng nằm thêm một lát đi, ta đi ra ngoài trước." Tống Mạch dùng độngtác vô cùng cứng ngắc mặc quần áo, cũng không quay đầu lại nói.

Đường Hoan không nói nữa, vụng trộm không chớp mắt nhìn nam nhân chạy thẳngtới cửa, cho đến khi hắn vén rèm lên muốn đi ra ngoài, nàng mới khe khếgọi hắn: "Nhị gia!"

Tống Mạch cứng đờ, hơi nghiêng đầu, "Làm sao vậy?"

Với dáng vẻ lạnh như băng này của hắn, vậy mà thực sự cho rằng người khác không nhận ra sao?

Đường Hoan ở trong lòng oán thầm, sau đó khi hắn quay đầu lại nhìn thì bốirối rụt vào trong chăn, chỉ có giọng nói rầu rĩ truyền ra ngoài: "Nhịgia, tối hôm qua, ta, ta rất vui..."

Khuôn mặt tuấn tú của TốngMạch trong phút chốc đỏ ửng lên, giật giật khoé miệng nhưng không biếtnên nói gì, chỉ biết vội vàng rời đi.

Phòng chính ở đẳng trước, Tống Lăng còn chưa có tỉnh ngủ, ngay cả hắn vào phòng cũng không biết.

Nhìn đệ đệ đang ngủ say, Tống Mạch do dự có nên nói ra chuyện tối hôm qua hay không.

Không nói, trong lòng hắn khó chịu, hơn nữa sau khi nhị đệ gặp mặt nàng, tinrằng ít nhiều cũng có thể đoán ra. Nói, nhị đệ chắc chắn sẽ tức giận?Nhị đệ giận hắn thì không có vấn đề gì, nhưng mắng nàng thì làm sao bâygiờ? Nàng không có sai, là hắn rất ngốc, không nghĩ ra cách không chạmvào nàng mà vẫn thuận lợi che giấu được.

Bị người nhìn chẳm chẳm lâu như vậy, chỉ cần không phải người quá ngu ngốc, vẫn có thể cảm giác được. Tống Lăng mở mắt, chỉ thấy đại ca nhà mình mặt ủ mày chau do dự đứng ở đằng kia, vẻ mặt áy náy. Trong lòng gã vui vẻ, đứng dậy nói: "Đại ca, huynh muốn nàng rồi?" "Muốn" là tốt nhất, không cần gã tốn công.

"Không có, nàng vẫn hoàn bích, chỉ là, nàng, nàng hiểu lầm ta là đệ, ta, ta..." Tống Mạch lập tức phủ nhận nhưng lời nói tiếp theo dù như thế nào cũngkhông nói được rõ ràng, càng không dám nhìn thắng vào mắt Tống Lăng.

Nghe thấy hai người không có làm gì, trên mặt Tống Lăng lộ vẻ thất vọng, thấy Tống Mạch ấp úng, tâm tư gã vừa chuyển bèn suy đoán nói: "Đại cakhông muốn nàng, nhưng đã chạm vào nàng rồi chứ? Ta đoán nhé, đại ca ômnàng rồi? Hay là hôn nàng rồi?"

"Nhị đệ, ta thực sự không phải cố ý đâu, đệ nghe ta giải thích, ta..." Tống Mạch không muốn tiếp tục phạmthêm một sai lầm nữa, kiên quyết, quyết định ăn ngay nói thật. Nói chocùng, là nhị đệ buộc hắn đi tới, hắn trong tình thế bất đắc dĩ đã chạmvào nàng, hắn ôm tất cả sai lầm lên người mình, chỉ

cần nhị đệ đừngtrách nàng, nhị đệ đánh hắn oán hắn như thế nào hắn cũng bằng lòng chấpnhận.

Tống Lăng làm sao có thể trách hắn đây?

Gã mim cườiấn người ngồi xuống trên đầu giường đặt gần lò sưởi, nhích tới gần bêncạnh Tống Mạch một chút, thấp giọng nói: "Đại ca huynh đừng có gấp, tamột chút cũng không tức giận, huynh cho rằng ta thật là vì để huynh hếthy vọng, vì khảo nghiệm tự chủ của huynh mới để huynh giả trang thành ta sao? Đương nhiên không phải, huynh là đại ca của ta, ta sao có thểkhông tin huynh? Đại ca, thật ra thì lời nói ngày đó ta nói bên cạnh núi giả đều là thật sự, huynh cũng thích nàng, vậy không cần đè nén mình,nhị đệ sẵn lòng chia sẻ nàng cùng huynh. Nàng không phân biệt rõ chúngta, buổi tối chúng ta thay phiên qua đêm cùng nàng, chờ qua một thờigian dài sẽ nói cho nàng, nàng quen rồi, cũng sẽ chấp nhận. Đại ca,huynh cảm thấy chủ ý này thế nào?"

Tống Mạch không thể tin nhữnggì mình nghe thấy, mỗi một câu nói của Tống Lăng, áy náy trong lòng hành hạ hắn một đêm kia cũng nhạt đi một phần, cuối cùng hoàn toàn biếnthành tức giận ngập trời. Thì ra là nhị đệ trăm phương nghìn kế khiếncho hắn tới gần nàng, chỉ là vì buộc hắn thừa nhận hắn thích đệ muội, buộc hắn muốn nàng, sau đó lại theo gã làm bậy?

Vậy dày vò tối hôm qua của hắn coi là cái gì? Nhị đệ đùa giỡn hắn sao?

"Tống Lăng, ngươi là hạ quyết tâm không chịu đối xử một lòng với nàng sao? Cho dù ta và ngươi diễn trò khiến cho nàng chấp nhận ngươi rồi, ngươi cũng không chịu, có phải hay không?" Hắn đột nhiên nhảy xuống đất, ánhmắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn thắng vào đệ đệ "tốt" của hắn.

Đại ca tức giận...

Tống Lăng lùi ra sau một chút, cũng hỏi hắn: "Đại ca, vậy huynh thực sự bỏđược buông được nàng sao, cho dù thế nào cũng không chịu theo ta

cùngđoạt lấy nàng?"

"Phải!"

Tống Mạch giận dữ rống lên, "TốngLăng, nếu tính ngươi chết cũng không thay đổi, bây giờ ta sẽ thay ngươi viết cùng cách thư, nàng là nữ nhân tốt, ta không thể hại nàng bị ngươi chà đạp!" Hắn giằng co lâu như vậy, còn không phải là vì khiến cho nàngthích nhị đệ, khiến cho nhị đệ đối xử tốt với nàng, vợ chồng hai người hòa thuận? Hắn hy vọng nhị đệ tốt, hy vọng nàng tốt, bây giờ nhị đệ chìm đắm hết thuốc chữa, làm sao hắn có thể tiếp tục nhìn nàng nhảy vào hốlửa? Hay là bị tự tay hắn đẩy tiếp?

Nam nhân nhìn chằm chằm Tống Lăng, tức giận đến cổ cũng đỏ lên.

Tống Lăng biết đại ca thực sự bị chọc tức rồi, gã không muốn bị đánh mộtcách vô ích, vội sửa lời: "Được được được, đại ca huynh đừng tức giận,huynh đã không chịu, vậy ta đối xử tốt với nàng là được, dù sao nàng đãbằng lòng sống cùng ta. Đại ca yên tâm, lần này ta nói chuyện giữ lời!"

Lời hay chữ tốt thương lượng cũng vô dụng, gã đành phải sử dụng thủ đoạnkhác, gã cũng không tin đại ca sau khi muốn nàng, còn có thể đúng lý hợp tình như vậy. Hừ, lần này gã chẳng những muốn cho đại ca muốn nàng, còn muốn đích thân vạch trần hai người để cho Hải Đường biết chân tướng!Nàng hoặc là không chịu nổi bị nhục mà chết, hoặc là thỏa hiệp hầu hạhai huynh đệ bọn họ!

Nghĩ đến đây, Tống Lăng làm ra bộ dạng đứngđắn nhất thành khẩn nhất nhận lỗi với Tống Mạch, liên tục cam đoan vềsau cải tà quy chính làm người tử tế.

Tống Mạch không tin gã.

Tống Lăng không có cách, chỉ lên trời thề: "Ta Tống Lăng thề với đại ca, vềsau đối xử tốt với thê tử Trình Hải Đường, nếu có nửa phần khiến đại

cacủa ta không hài lòng, sẽ phạt ta bị thiên lôi đánh xuống không chết tử tế được!"

Tống Mạch lần này không có ngăn cản gã, lạnh lùng theodõi ánh mắt gã: "Một lần cuối cùng, Tống Lăng, ta lại tin ngươi một lầncuối cùng. Nếu như ngươi không học tốt, ta chẳng những sẽ thả nàng rờiđi, sau này nửa phân tiền cũng không cho ngươi, ngươi chờ tự sinh tự diệt đi!" Phất tay rời đi.

Tống Lăng "xuy" một tiếng, không biết ai để cho ai chờ đâu, đêm nay, qua một đem nay, xem đại ca còn dám to mồm hay không!

Lại nằm thêm một lát, Tống Lăng đứng dậy mặc quần áo, chuẩn bị về phía hậu viện bồi thê tử dùng điểm tâm, gã vẫn thật muốn biết tối hôm qua đại cađã làm gì với nàng. Chẳng qua là, đi được một nửa, Tống Lăng lại quaytrở về. Không được, gã không rõ đại ca ở chung với nàng như thế nào, vạn nhất bị nàng nhìn ra, kế hoạch buổi tối sẽ dễ dàng xảy ra biến cố, hay là sau khi chuyện thành lại làm nàng đi.

"Đại ca, ban ngày gặpnàng, ta có chút chột dạ, hay là buổi tối mới qua nhé." Tống Lăng sảibước vào thiên thính, chào hỏi Tống Mạch.

Tống Mạch "ừm" mộttiếng, cũng không ngầng đầu lên: "Vậy ngươi bảo người ta đi qua nói chođệ muội một tiếng, miễn cho nàng nghĩ nhiều."

Tống Lăng sở sở cái mũi, nhìn hắn cười, nở nụ cười nửa ngày không được đáp lại, bèn đi ra ngoài sai người.

Sau khi ăn xong, huynh đệ hai người cùng đi ra cửa hàng, chạng vạng mới trở về.

Bởi vì lấy được sự đồng ý từ chỗ Tống Mạch, lần này Tống Lăng đi thắng đếnhậu viện. Nhìn bóng dáng gã biến mất ở ngã rẽ, trong lòng Tống Mạchgiống như bị cát chặn lại giống như bị kim đâm, đủ thứ cảm giác phức tạp khó tả sắp ép điên hắn rồi. Hắn sải bước vào nội thất, lôi một

quyển tạp ký bình thường thích đọc nhất ra xem, nhưng xem nửa ngày, càng xem tâm càng phiền, "Bộp", buông sách ra, đi đến bên hồ, cơm chiều cũng không định dùng.

Hậu viện, dùng xong cơm chiều, Tống Lăng nắm tay Đường Hoan, dịu dàng hỏi nàng: "Hôm nay ở nhà làm những gì, có nhớ ta không?"

Đường Hoan ngượng ngùng vuốt ve lông trên móng vuốt của gã, cúi đầu mắng gã: "Ngày hôm qua còn như hũ nút, một ngày không thấy, giờ đã lại dịu dàngrồi."

Tống Lăng bị dáng vẻ này của nàng chọc cho trái tim ngứangáy, nhưng vì đại kế, đành phải tạm thời nhịn xuống, nới lỏng cổ áonói: "Bảo Lập Hạ ra phía trước lấy chút đồ, sao đi lâu như vậy? HảiĐường, nàng đi ra ngoài nhìn một cái, xem nàng ta có phải trốn ở chỗ nào lười biếng hay không. Những nha hoàn này, nàng phải thắt chặt một chút, không thể nuông chiều các nàng một thân tật xấu."

"Vâng, vậy chàng chờ, ta đi thúc giục một chút." Đường Hoan mềm mại phối hợp với gã, vén rèm lên đi ra ngoài.

Tống Lăng nhanh chóng từ trong tay áo lấy ra một bao thuốc bột đổ vào trongấm trà, lắc lắc, cười đắc ý, kiên nhẫn chờ mỹ nhân trở về. Đường Hoanrất nhanh đã trở lại, Tống Lăng đứng dậy đón nàng, nắm tay nàng ngồi ởcạnh bàn, tự tay châm trà cho nàng: "Hải Đường vất vả rồi, uống ly trànhuân cổ hong đi."

"Nhị gia đối với ta thật tốt."

ĐườngHoan đỏ mặt nhận trà, vừa muốn uống, thấy nam nhân nhìn chằm chằm vàomình, nàng xấu hổ xoay lưng: "Nhị gia đừng nhìn ta, chàng như vậy, tacũng không tiện uống."

"Được được, ta nhìn bên kia là được rồi chứ?" Tống Lăng biết nữ nhân xấu hổ, ngoan ngoãn quay đầu nhìn về phía khác.

Đường Hoan vẫn quay lưng về phía gã, một tay bưng trà một tay dùng ống tay áo che mình, lặng lẽ đổ nước trà vào trong áo. Chén trà nhỏ, nước trà cũng chỉ làm ướt được nửa ống tay áo, bởi vì cách xa Tống Lăng, đoán gã cũng không nhìn thấy. Hừ, dám bỏ thuốc ở ngay trước mặt nàng, gã có biếtcái gì gọi là múa rìu trước cửa Lỗ Ban không? Lát nữa nếu như Tống Lăngmuốn cưỡng ép nàng, Đường Hoan không ngại đánh gã ngất xỉu, rồi đi tìmvị Nhị gia giả kia "giải độc".

"Õ, sao mùi vị nước trà này có chút là lạ nhỉ?" Đường Hoan buông ly trà, nghi hoặc hỏi.

"Đương nhiên có chút là lạ, đây là ta rót cho nàng, uống vào có phải ngọt hơntrước hay không?" Tống Lăng cười nhìn nàng, thấy nữ nhân liếc gã một cái liền cúi đầu, gã nắm bả vai nàng, dịu dàng nói: "Hải Đường, ở trongphòng mãi cũng buồn, đi, thừa dịp trời còn chưa tối, chúng ta đi dạotrong vườn hoa một lát, hóng mát một chút."

Rốt cuộc gã muốn làm cái gì?

Đường Hoan rất tò mò, lấy cớ thay bối tử*, theo Tống Lăng đi ra ngoài, âmthầm tính toán xem khi nào mới để cho dược lực phát tác. Theo chút mùi vừa rồi ngửi thấy, hắn là loại qua chừng hai khắc đồng hồ mới phát tác.

Tống Lăng lại đưa nàng tới bên núi giả. Hai người ngồi xuống mặt ghế đá, nói chuyện với nàng một lát, Tống Lăng chợt vỗ đùi một cái: "A, suýt chútnữa quên mất, ta mua được mấy thứ tốt cho nàng, vừa rồi vội đi gặp nàngnên để quên ở nhà trước rồi, bây giờ ta trở về lấy. Hải Đường, nàng ởchỗ này chờ cũng không có ý nghĩa, không bằng đi dạo bên hồ một chút đi, quay lại ta tới chỗ đó tìm nàng!" Vừa rồi gã quan sát thấy đại ca ngồi ở bên hồ, không sai, bớt cho gã phải tìm cớ lừa người đến đây. Hiện tạiđể

nàng đi qua trước, chờ hai người lăn lộn cùng nhau gã lại xuất hiện,đến lúc đó bắt kẻ thông dâm thành đôi, xem đại ca còn lùi bước thế nào.

Đường Hoan cũng nhìn thấy Tống Mạch, cho nên hiện tại Tống Lăng vừa nói như vậy, nàng liền hiểu được ý đồ của gã.

Nàng dịu dàng nhìn Tống Lăng, trong lòng có chút tiếc nuối, người có ý tứnhư vậy, đáng tiếc chỉ là giả tượng trong mộng. Nếu là trong hiện thựccũng có một đôi huynh đệ song sinh như vậy thì thật tốt, nàng khẳng định có thể dụ dỗ bọn họ cùng nhau chơi đùa một hồi, hai Tống Mạch vây ở bên cạnh hầu hạ nàng, ngẫm lại đã thấy nhiệt huyết sôi trào.

Aiz, đáng tiếc...

Tống Lăng hỗ trợ như thế, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đêm nay nàng cóthể hái được Tống Mạch rồi. Về phần tính toán nhỏ nhặt của Tống Lăng...Nàng cũng không hơi đâu mà để ý.

Nhìn theo Tống Lăng đi xa, Đường Hoan bẻ một cành liễu, lả lướt đi đến bên hồ.

Tống Mạch đang tựa lưng vào cây liễu, ngẩn người nhìn mặt hồ.

Hắn thích nàng từ bao giờ? Hình như cũng bởi vì lần thân mật trong nước đêm đó, trong lòng hắn mới có ma.

Nhìn nàng, hắn cảm thấy nàng quen thuộc, ôm nàng,trong đầu hắn sẽ có ý niệm hoang đường nàng thuộc về mình. Đây rốt cuộc là vì hắn lấy cớ cho mìnhthích đệ muội, hay là trong xa xôi hắn đã thật sự cùng dây dưa với nàng?

Thôi, có thì thế nào? Nàng là đệ muội của hắn, cho dù nàng và nhị đệ cùng cách, lấy thân phận đại bá trước của hắn, hắn cũng không có cách nào

thú nàng. Hơn nữa, trời cũng tối rồi, tính nhị đệ vội vã như vậy, chỉ sợ đã cùng nàng...

Tống Mạch thống khổ ngửa đầu, cái gáy dùng sức đập vào thân cây thô ráp phía sau, muốn dùng đau đớn trên thân thể để xoáb t thống khổ trong lòng.

Hắn đem nàng cho một người nam nhân khác, nàng không bao giờ có thể là của hắn nữa!

Nàng...

"Bộp", cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng vang trầm đục.

Tống Mạch mờ mịt nhìn qua, trong bụi cỏ xanh biếc, có người ngã ở đó, nhìn quần áo, hình như là nữ nhân.

Tống Mạch nhíu mày, là nha hoàn nào ngất xỉu?

Đợi sau khi hắn tới gần thấy rõ khuôn mặt nữ tử, Tống Mạch khiếp sợ khựng bước chân, nàng, tại sao lại ở chỗ này?

Vừa mừng vừa lo, mừng là vì nàng vẫn chưa ở chung với nhị đệ, lo là thân thể của nàng!

"Hải... Đệ muội, muội không sao chứ?" Hắn không dám tới gần, cách vài bước gọi nàng.

"Nhị gia?" Đường Hoan nhẹ nhàng cọ xát mặt cỏ, vừa cởi xiêm y của mình, vừaquay đầu nhìn hắn, ánh mắt mê ly thở gấp hồn hền: "Nhị gia, chàng nhanhnhư vậy đã trở lại.., ừm, Nhị gia, ta nóng quá, thật là khó chịu.., cảngười chẳng còn sức lực... Nóng quá..." Nói xong, mở rộng áo, lộ ra áo ngựchồng nhạt bên trong.

Mắt thấy nàng còn muốn cởi tiếp, Tống Mạchcũng không còn cách nào đứng xem nữa, chạy tới ngồi xổm xuống, trướcgiúp nàng bọc thật chặt

xiêm y, bàn tay to đặt lên trán nàng: "Đau đầusao? Có phải bị bệnh hay không?"

"Ùm..." Đường Hoan nắm lấy tay hắn đặt về phía ngực mình, nhắm mắt lại cầu hắn: "Nhị gia, tay chàng mátquá, sờ ta, ừm, sờ ta giống như tối hôm qua vậy, ừm... Đừng trốn, Nhị giatốt, ta khó chịu muốn chết..." Dựa sát vào cánh tay của hắn, nàng ngãtrong lòng hắn, hai tay ôm lấy thắt lưng hắn sờ loạn, hai luồng đẫy đàtrước ngực tì lên cọ cọ vào hắn, môi không ngừng cố gắng hôn lên cổ hắn.

"Hải Đường, đừng như vậy, muội, muội có phải ăn phải thứ gì hay không?" Tống Mạch đẩy nữ nhân rõ ràng đang không bình thường này ra, một tay nhanhnhẹn ngăn cản hai tay của nàng tiếp tục cởi quần áo, một tay ấn bả vainàng không cho nàng tới gần mình.

Đường Hoan khó nhịn giãy dụa, cánh tay không động đậy được, nàng vô lại ngã trên mặt đất, chen chân vào khoá chặt nam nhân, kẹp hắn cọ sát đi cọ sát lại, trong miệng trảlời mơ hồ không rõ: "Ăn cái gì? Không có..., ta chỉ uống trà chàng rót...A, Nhị gia, chàng mau ôm ta một cái, như vậy thật là khó chịu... Nhị gia, ta muốn chàng, còn muốn chàng hôn phía dưới ta, ngứa quá, chàng mau hôn nhẹ giúp ta... Nhị gia tốt, cho ta..."

Nghe nữ nhân yêu mến nói trắng ra, chân nàng lại còn không ngừng ngoắc lấy hắn, thân thể Tống Mạch lập tức nổi lên phản ứng, dục. hỏa đốt người. Càng tăng lên có thể sánhbằng dục. hỏa, là lửa giận!

Nhị đệ vậy mà bỏ thuốc nàng!

Nàng cũng đã bằng lòng chấp nhận gã, tại sao nhị đệ còn có thể làm ra loại chuyện này!

Đây là đối xử tốt với nàng trong miệng nhị đệ, đây là hứa hẹn của gã sao?

Tống Mạch chợt ôm lấy người, ánh mắt lạnh như băng đảo qua đường đi, đi vềphía ngược lại. Không thể trở về, theo như lời vừa rồi của nàng, nhị đệhẳn là rất nhanh sẽ trở lại, trên đường hai người vô cùng có khả năng đụng phải. Chuyện cho tới bây giờ, hắn không có khả năng sẽ giao ngườicho nhị đệ, nhị đệ khẳng định không thuận theo, ầm ỹ lên khiến cho hạnhân chê cười. Hắn mang nàng tránh một lát trước, chờ sức lực của nàngtrở lại, ngày mai sẽ đưa nàng trở về Trình gia.

Hắn nghĩ thì đẹp đấy, nhưng nữ nhân trong ngực không phối hợp.

Bởi vì hai tay hắn đều bận rộn nên không có cách trói buộc được nàng, bàntay nhỏ bé của Đường Hoan dễ dàng thò vào trong lòng hắn, sờ cổ hắn xoalồng ngực hắn sờ lưng eo của hắn, sờ soạng khiến nam nhân nhiều lầnthiếu chút nữa mất lực ngã xuống. Tống Mạch đầu đầy mồ hôi, thấp giọngcầu nàng đừng lộn xộn. Đường Hoan làm sao nghe lọt, không những khôngdừng tay, còn hất tung cái áo của hắn, môi cũng hôn lên.

"Nhịgia, muốn ta, thật là khó chịu." Nàng dùng sức mút lồng ngực rắn chắc của hắn, mút không ra, chỉ để lại vết đỏ khắp nơi. Tay trái thì sờ từ mặt đi xuống thắt lưng hắn.

Tống Mạch không có cách nào ngăn cảnnàng lại không thể thật sự để cho nàng nắm được, nhìn bốn phía xungquanh, chạy thật nhanh về phía một bụi hoa cao hơn nửa người, sau đóngồi xếp bằng ôm thật chặt người vào trong ngực, nắm tay nàng an ủinàng: "Hải Đường nhịn một chút, nhịn một lát là được..., nghe lời..."

"Nhị gia, Nhị gia, nơi này cứng quá thoải mái quá..." Đường Hoan nhắm mắt lại, tay bị nắm lấy rồi, nàng dùng ngực cọ hắn, cái mông bên dưới cọ qua cọlại vào cái vật tốt đang chống lên nàng kia, rõ ràng cảm nhận được hắncàng lúc càng lớn, "Nhị gia, chàng mau cho ta, ta muốn chết, khó chịuchết mất..."

"Hải Đường!"

Tống Mạch không thể chịu được nàng cầu xin như vậy, dày vò hồi lâu, rốt cục vẫn là cúi đầu che kín môinàng, một tay ấn thật chặt người vào trong ngực, một tay nâng mông nàngkhông cho nàng tiếp tục cọ hắn, ý đồ dùng biện pháp này giúp nàng nhịnxuống. Nhưng cứ như vậy, hắn cũng càng thêm cảm nhận được rõ ràng bộngực vừa lớn vừa mềm của nàng, còn có bộ mông tròn trên tay hắn kia càng ngày càng hấp dẫn hắn véo một cái. Từng màn tối hôm qua hắn cố ý quênlãng một lần nữa nổi lên trong lòng...

Ngón tay đột nhiên chạm phải một tia lạnh, Tống Mạch kinh hãi, chính là nữ nhân trong lòng lui vềphía sau, đưa nơi đó đến trong tay hắn.

"Nhị gia, tiến vào, cắmnơi đó của chàng vào. Tiến vào, ta muốn, thật là khó chịu..., chết mất..."Thừa dịp hắn thất thần, Đường Hoan né tránh miệng hắn, ghé vào lỗ taihắn cầu xin gần như khóc.

"Hải Đường..." Tống Mạch trán nổi gân xanh, hắn là thật sự chịu không nổi nàng như vậy.

"Nhị gia, tiến vào, cầu chàng ..." Đường Hoan biết hắn đã sắp sụp đổ rồi, bènngậm vành tai hắn mút đi mút lại. Mới mút được hai cái, nam nhân độtnhiên cởi quần nàng xuống, môi lưỡi cũng một lần nữa phủ đi lên. Đường Hoan mừng rỡ, giãy dụa muốn ngồi vào trên đùi hắn, dù sao nằm nghiêng như vậy không dễ làm chuyện. Nhưng lồng ngực nam nhân đè ép nàng thật chặt không cho nàng đứng lên, Đường Hoan đang nghi hoặc tư thế này hắn có thể đi vào tới đâu, bàn tay to của Tống Mạch không hề báo trước úp vào nơi đó của nàng, sau đó, một ngón tay thử thăm dò đâm vào.

"Um..." Đường Hoan không tự chủ được ngửa đầu.

Tống Mạch sợ nàng đau, dừng một lát mới từ từ rút ra. Cắm vào, chỉ ở chỗnông cũng không đi sâu vào, sau khi đi ra cũng không vội mà đi vào, màlà dọc theo cái khe kia lên xuống vỗ về chơi đùa, giống như tối hôm

quadùng lưỡi hôn nàng như vậy. Nàng khó chịu, nàng muốn để hắn đi vào,nhưng sao hắn có thể? Không nói tới tới thân phận, làm sao hắn có thểthừa dịp nàng mất đi lý trí mà muốn nàng? Tống Mạch cố nén, chỉ cần làmcho nàng trút ra, dược tính chắc hắn sẽ giải được?

Đường Hoanmuốn kháng nghị, nhưng thiên phú của nam nhân này cũng không tệ, làm vài cái đã nắm giữ kỹ xảo, hiện tại nàng căn bản không cần giả vờ, khó kìmlòng nổi vặn vẹo run rẩy ở trong lòng hắn . Hơn nữa, cho dù nàng muốnbảo hắn đổi thành thứ đó tiến vào, nàng cũng không có cách nào mở miệng. Tống Mạch dường như sợ nàng nói chuyện, ngậm lưỡi nàng không ngừng dâydưa, Đường Hoan bị hắn kích thích cả hai đầu trên dưới khiến nàng mịt mờ như đi trong rừng rậm, cũng sắp không phân rõ phương hướng rồi.

Nửa người trên bị hắn giam cầm, chỉ có chân vẫn còn tự do, cong lên lạiduỗi ngang, duỗi ngang lại cong lên... Một đôi giày thêu gấm đỏ khó nhịncọ sát cỏ xanh dưới chân, đạp lún một mảng... Động tác của nam nhân cànglúc càng nhanh, cặp chân nhỏ kia đạp cũng càng ngày càng nhanh, phát ratiếng vang ma sát không cách nào hình dung, cùng xen lẫn trong tiếngnước đảo ngày càng rõ ràng.

Cho đến một lúc, có tiếng bước chân vội vàng chợt chen vào, tiếng nước im bặt lại.

Tống Mạch cứng đờ, nhị đệ đến!

Hắn vội vã muốn mặc quần áo cho nàng.

Đường Hoan mới không cần!

Mắt thấy sắp đến giây phút quan trọng rồi, làm sao hắn có thể dừng lại đúng lúc này chứ? Nếu muốn chơi, dứt khoát chơi lớn một chút mới được, dùsao khẳng định bây giờ Tống Mạch muốn ôm nàng trốn đi, vậy, vậy vừa trốn vừa muốn đi!

Quần, giầy ngay từ lúc giãy dụa vừa rồi đã rơixuống, Đường Hoan cũng lười quản, trực tiếp giang chân ngồi ở trên đùinam nhân, ôm cổ hắn tiếp tục cọ: "Nhị gia, Nhị gia đừng ngừng, ta cònmuốn, cho ta mau lên!"

Tiếng bước chân ngày càng gần, Tống Mạchcăn bản không có thời gian khuyên nàng, hơn nữa thần chí của nàng khôngrõ, nhất định cũng sẽ không nghe hắn. Ánh mắt nhìn quét một vòng, TốngMạch dùng quần của nàng bao qua loa đôi giày thêu nhét vào giữa nàng vàhắn, hai tay nâng bộ mông dính đầy ẩm ướt của nàng, đột ngột đứng dậy,khom lưng chạy về phía trước. Sắc trời tối sầm, phía trước có cây cốiche lấp, chỉ cần hắn vòng đến núi giả bên kia, thì có thể né tránh nhịđệ đi về sân trước, đến lúc đó trốn vào thư phòng giả bộ ngủ là được.

"Nhị gia, nhanh chút tiến vào..." Chờ sau khi hắn nâng người lên, Đường Hoan vừa kẹp chặt hai chân lấy thắt lưng hắn, vừa vặn vẹo.

"Đừng lên tiếng!" Bộ ngực của Tống Mạch phập phồng kịch liệt, như bây giờ, hắn không có cách nào chặn miệng nàng rồi.

"Vậy chàng tiến vào, ta sẽ không lên tiếng." Đường Hoan nói đứt quãng, phíadưới để lên chuyển động vòng quanh cái vật vẫn còn chống lên của hắnkia.

"... Cho nàng!" Tống Mạch vừa muốn tránh né người đuổi theophía sau, vừa muốn nhìn chằm chằm con đường phía trước tránh cho bị vấp, căn bản không có tinh lực đối phó nàng, nghe nàng không ngừng cầu xin,hắn vừa sốt ruột vừa giận dỗi chuyển một bàn tay đến giữa hai chân nàng, vươn một ngón tay đưa vào. Bởi vì hai người đều đang xóc nảy, một cái đưa vào này đưa không có nắm giữ tốt độ mạnh yếu, sâu.

Có chút đau, nhưng là quá kích thích!

Không để ý nam nhân ngu ngơ trong chốc lát, Đường Hoan cắn hắn hơi mở rộng vạt áo, ôm cổ hắn tự mình chuyển động lên xuống. Loại động tác này

rấtcần thể lực, nhưng khó có khi gặp được nam nhân cường tráng như vậy, khó có khi gặp được loại kích thích vụng trộm bị người đuổi theo như thếnày, làm sao Đường Hoan có thể mất hứng ở trên người mình? Chân đã mỏinhừ, nàng vẫn kẹp lấy thắt lưng hắn kẹp lấy tay hắn thật chặt, không đểcho mình ngã xuống.

Tống Mạch sức lực đúng là lớn, nhưng ôm mộtngười như vậy, khẳng định chạy không bằng Tống Lăng. Khi chạy đến gầnnúi giả, hai bên đã rất gần rồi, hoàn toàn là nhờ bóng đêm mới có thểche giấu khuôn mặt.

Nhìn bóng dáng chật vật mơ nhạt phía trước, Tống Lăng biết rõ còn cố hỏi: "Đằng trước, mau dừng lại cho ta, có gan ở bên ngoài làm loại trò này, sao không có can đảm lộ diện!"

"Nhịgia, mau trốn đi, đừng để cho đại ca thấy chúng ta!" Đường Hoan sắpkhông được, nhưng vẫn không quên tiếp tục diễn trò, thở gấp thúc giục Tống Mạch. Nàng cần hắn thả nàng xuống, cần hắn dùng lực làm nàng, vềphần bị Tống Lăng bắt được thì làm sao bây giờ, bây giờ nàng không cótâm tư nghĩ tới, dù sao nàng đã bắt được trái tim Tống Mạch, không sợhắn chạy trốn.

Tống Mạch cũng không duy trì được nữa rồi, vội vàng chạy vào núi giả, ở trong núi đá hình thù kỳ quái tìm kiếm chỗ ẩn thân.

Thật vất vả tìm được rồi, hắn ôm nàng nhảy qua. Biết nàng sắp đến rồi, đồngthời cũng sợ nàng lại phát ra âm thanh, Tống Mạch hơi đặt ở trên ngườinàng hung hăng ngăn chặn miệng nàng, ngón tay liên tiếp rút ra làm vàilần thật sâu, mong đợi giải dược tính của nàng sớm một chút. Nàng anphận rồi, hắn lập tức đi ra ngoài ngăn lại Tống Lăng, chỉ cần không bịTống Lăng nhìn thấy hai người như vậy, việc này có thể toàn vẹn trôiqua.

"Ha ha, lúc này còn không quên làm chuyện đó, lá gan thật sự là không nhỏ nhỉ, đi ra, Nhị gia tâm tình tốt, có lẽ sẽ tha cho cácngươi một lần."

Giọng nói Tống Lăng đột nhiên truyền đến, ĐườngHoan căng thắng trong lòng, vừa vặn bị hắn đặt trong chỗ tuyệt diệu, nức nở một tiếng, run rẩy trút ra.

Tống Mạch cứng ngắc cả người, cuối cùng, vẫn là tránh không thoát sao?

Chợt, trong bóng tối lần lượt truyền đến tiếng nam nhân kinh hô cùng tiếng"bụp" trầm đục, ngay sau đó không có tiếng động gì nữa, thay vào đó làkhoảng im lặng khá dài không nên có.

Trong lòng trào lên bất an khó hiểu, Tống Mạch bỏ nữ nhân không ngừng thở dốc trong lòng xuống, chạy về phía bên kia.

Hắn thấy một người nằm úp sấp trên mặt đất, không hề nhúc nhích.

"Nhị đệ!"

Tống Mạch nóng lòng tới đỡ gã, bàn tay chạm đến đầu Tống Lăng, thì chạm phải một mảng ấm nóng.

Hết sức khiếp sợ hoảng hốt, hắn nghe thấy giọng nói suy yếu của nàng: "Ngươi gọi gã là nhị đệ, ngươi, ngươi là, đại ca?"

9 GIÁC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 60: Sợ Đái Ra Quần

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Nhị gia khi đi đường ban đêm vô ý ngã sấp xuống, trán đập vào đá nhọn, mất mạng ngay tại chỗ.

Dựng linh đường, làm pháp sự, sau bảy ngày đặt quan tài thì hạ táng.

Đến đây, Tống gia đã ồn ào nhiều ngày nay, rốt cuộc cũng trở về với vẻ vắng lạnh.

Có lẽ, nên miêu tả bằng từ "tĩnh mịch" thì đúng hơn. Trước kia, trong phủtốt xấu gì vẫn còn có bọn nha hoàn bởi vì Nhị gia mà gà bay chó sủa, cóĐại gia khiển trách Nhị gia gây chuyện thị phi, nay, đầu sỏ gây hoạ đirồi, Đại gia đi sớm về trễ làm buôn bán, sau khi về nhà trực tiếp trốnvào thư phòng, tân quả phụ Nhị nãi nãi thì cửa lớn không ra cửa nhỏkhông bước, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt.

Đương nhiên, trừ LậpHạ, vẫn chưa có ai gặp Nhị nãi nãi, nhưng đám gã sai vặt bà tử cứ thếcho rằng Nhị nãi nãi nhất định đang rất khổ sở. Tính đến giờ mới vừathành thân được nửa tháng có lẻ, trượng phu đột ngột mất đi, xảy ra ở trên người bất kỳ ai cũng không chịu nổi.

Đúng là Đường Hoan rất "Khổ sở", bởi vì Tống Mạch không hề gặp nàng nữa. Nàng phải giả vờ đànghoàng không thể chủ động đi tìm hắn, Tống Mạch thì bởi vì gián tiếp hại chết Tống Lăng nên thống khổ áy náy, ngay cả trong lúc túc trực bên linh cữu phải chạm mặt, hắn cũng không liếc nhìn nàng lấy một cái.

Giờ nên làm sao đây?

Đường Hoan đứng dựa cửa, nhìn trời cao ngần người.

ảnh hưởng của thân phận Đại bá đệ muội đối với Tống Mạch là quá lớn, khiếncho hắn dù cho thế nào cũng không chịu làm đến bước cuối cùng. Thân thể quyến rũ không được, có bỏ thuốc cũng chẳng xong, trói hắn vào rồi cứm ạnh mẽ ép hắn thì lại không phải là cam tâm tình nguyện, chẳng lẽ nàng sẽ phải thua ở giấc mộng này sao?

Đường Hoan không cam lòng.

Nhưng thật sự thì nàng không nghĩ ra được cách nào.

"Nhị nãi nãi, ngài đã đứng ở chỗ này cả buổi rồi, về phòng nghỉ một látthôi, sắp dùng cơm ngay rồi." Mặt trời đỏ lặn về phía Tây, hắt lên trênkhuôn mặt mỹ lệ của Nhị nãi nãi, càng thêm kiều diễm, nghĩ đến thân phận bây giờ của nàng là quả phụ, càng làm cho người ta sinh lòng thươngtiếc. Lập Hạ không đành lòng nhìn Nhị nãi nãi mặt ủ mày chau như vậy, đi tới nhỏ giọng khuyên nhủ.

Đường Hoan gật gật đầu, vừa mới xoay người, chợt nghe xa xa có tiếng phụ nhân lớn giọng gọi con về nhà ăn cơm.

Con ...

Đường Hoan cúi đầu, sở sở bụng, khóc môi tràn ra nụ cười tự tin.

Buổi tối, Tống Mạch vẫn như cũ là ở trong cửa hàng dùng xong cơm chiều rồimới trở về. Nếu là trước đây, hắn nhất định sẽ về thẳng phòng ngủ, nhưng hôm nay vào cửa, vừa đúng lúc nhìn thấy một bóng hình quen thuộc đi vềphía linh đường. Chỉ có một mình nàng, trong tay xách theo đèn lồng,gương mặt xinh đẹp vương sầu bi. Dường như nhận thấy được cái nhìn chămchú của hắn, bước chân nàng chậm lại, nhìn về phía bên này. Tống Mạchtheo bản năng lắc mình nấp sau gốc cây, không muốn để cho nàng nhìnthấy.

Hắn không biết nên đối mặt với nàng như thế nào.

Chờ nàng vào linh đường rồi đóng cửa lại, Tống Mạch thả nhẹ bước chân trở về phòng mình.

Nhưng mà làm gì cũng không vào.

Nhị đệ qua đời, gương mặt nàng vẫn không chút thay đổi, không có mảy mayđau lòng. Tống Mạch biết, nàng nhất định đã đoán ra đêm đó người ngủcùng nàng cũng là hắn, cho nên nàng đối với nhị đệ thậm chí cả hắn đềuchỉ có hận, làm sao có thể vì nhị đệ chết đi mà đau lòng? Là bọn hắn lừa nàng trước, Tống Mạch không có lý do gì trách nàng không khóc, hắn chỉtự trách mình không thể dạy đỗ đệ đệ cho tốt, nếu hắn dạy đệ đệ thànhmột người có hiểu biết, nhị đệ cũng sẽ không ...

Có hối hận cũng vô ích, Tống Mạch ngắng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng đến linh đường làm gì? Đã trễ thế này, đi về thế nào?

Đi sang xem một chút thôi, nếu nàng không ở đó, hắn tới trò chuyện cùngnhị đệ. Nhị đệ còn sống, hắn chỉ nhớ được gã hư hỏng, chỉ tiếc rèn sắtkhông thành thép đánh gã mắng gã. Bây giờ nhị đệ đi rồi, những sai lầmgã phạm phải kia cũng đi theo, để lại cho hắn người đại ca này, chỉ cónhiều năm sống nương tựa lẫn nhau, chỉ có những cái tốt của gã.

Trong linh đường còn sáng đèn.

Nàng ở bên trong.

Tống Mạch đứng ở trước cửa, do dự có nên đi vào hay không, cho đến khi bên trong vang lên tiếng khóc cố kìm nén của nàng.

Tống Mạch sít chặt lồng ngực, khi hoàn hồn, tay đã đẩy cửa ra.

Đường Hoan quay đầu, ánh mắt hai người chạm vào nhau, nàng không trốn, chỉ si ngốc nhìn hắn.

Tống Mạch dời tầm mắt như trốn tránh, đứng ở cửa thấp giọng khuyên nàng: "Đêm đã khuya rồi, trở về đi."

Đường Hoan chua sót cười một tiếng, quay trở lại, vẫn quỳ như trước, ngần người nhìn bài vị phía trước.

Tống Mạch đành phải đi vào, suy nghĩ một chút, đóng cửa lại. Lúc này hắn làkhông có hạ nhân đi ra ngoài, nhưng nhỡ đâu vạn nhất? Đêm hôm khuyakhoắt cô nam quả nữ, rất dễ khiến người ta suy nghĩ xa xôi.

Hắn đứng ở phía sau nàng, bởi vì không biết nên nói gì, bèn cũng cùng nàng nhìn chăm chú vào bài vị của nhị đệ.

Thời gian im lặng trôi đi trong chốc lát, Đường Hoan cúi đầu, "Đại ca, người đêm đó, cũng là huynh, có phải hay không?"

Tống Mạch cam chịu.

Đường Hoan cũng không đợi hắn trả lời, tiếp tục tự nói một mình: "Ở trước hòn giả sơn làm bậy cùng nha hoàn là Nhị gia, Nhị gia sợ ta tức giận, liềngiả trang thành huynh. Đại ca sợ ta đau lòng sợ ta lại bất hòa với Nhịgia, bất đắc dĩ giả mạo Nhị gia chăm sóc ta, có phải không?"

Tống Mạch thống khổ nắm tay, "Phải, đệ muội, là chúng ta có lỗi với muội.Nhị đệ đã đi rồi, muội có oán giận gì, tất cả cứ đổ hết lên đầu ta đi.Cho dù muội bảo ta làm cái gì, cho dù chết, ta cũng sẵn lòng."

Đường Hoan xoa mắt, lắc đầu nói: "Đại ca huynh đừng lo lắng, ta một chút cũng không oán trách huynh, ta cũng không oán trách Nhị gia. Nếu không phảigã làm bậy, đại ca sẽ không đối xử với ta ấm áp như vậy, ta cũng khôngcó cơ hội thổ lộ tâm ý của mình cho huynh. Đại ca, huynh có thể

khôngtin, hai buổi tối huynh giả mạo Nhị gia ở bên ta kia, là khoảng thờigian vui vẻ nhất trong đời này của ta. Cho nên, cho dù biết rõ huynh làgạt ta, ta cũng cam tâm tình nguyện, đã làm nữ nhân của huynh, đời nàycủa ta sống không uổng phí."

Đời này, đời này, nàng mới bao nhiều tuổi, làm sao lại biết sau này không có lúc nào vui vẻ hơn, hay là...

Tống Mạch không đành lòng, "... Hải Đường, muội đừng như vậy, muội như vậy tacàng khó chịu. Nhị đệ có lỗi với muội, ta cũng thực có lỗi với muội, muội muốn mắng cứ mắng đi." Chạm vào nàng muốn nàng là sự thật, lúc nàylại gọi nàng là đệ muội, sợ sẽ làm nàng tổn thương càng sâu.

"Làm sao ta nỡ mắng huynh?"

Đường Hoan rưng rưng xoay người, quỳ gối dịch đến trước mặt hắn, ôm chân hắnkhóc, "Đại ca, ta thật sự không trách huynh, ta chỉ trách mình mệnh khổ, trách ông trời vì sao ngày đó không cho người ta gặp là huynh, vì saothú ta không phải huynh! Đại ca, bây giờ Nhị gia đã chết, huynh nói tanên làm cái gì bây giờ? Lòng của ta người của ta đều là của huynh, rời Tống gia, ta chính là cái xác không hồn, không rời Tống gia, ta không sợ thủ tiết, nhưng để cho ta trông coi bài vị của Nhị gia lấy thân phận đệ muội ở chung với huynh, tương lai trơ mắt nhìn huynh cưới vợ sinh con,ta sẽ khó chịu chết mất. Đại ca, huynh dạy ta đi, ta nên làm cái gì bâygiờ, có phải chết rồi mới có thể giải thoát hay không..."

Nàng khóc đau lòng muốn chết, trái tim Tống Mạch cũng rỉ máu theo. Nàng nào biếtđâu rằng, ngày đó hắn cũng ngồi ở trên xe la, lại trơ mắt cưới nàng chonhị đệ.

Tống Mạch chậm rãi quỳ xuống, nàng bổ nhào vào trong lòng hắn khóc, hắn không đành lòng cự tuyệt cũng không muốn cự tuyệt, chậmrãi ôm lấy nàng, "Hải Đường, nàng, nàng còn muốn đi không? Nếu nàng cònmuốn đi,

ta thả nàng đi, còn có thể nghĩ hết biện pháp che chở nàng chutoàn, tìm nam tử tốt cho nàng, nàng có thể phú quý cả đời." Hắn không nỡ để nàng đi, nhưng hắn không thể cho nàng cái gì, so với việc để chonàng như đóa hoa kiều diễm từ từ khô héo ở Tống gia, hắn thà rằng đểnàng đi, chỉ cần nửa đời sau của nàng trôi qua vui vẻ.

"Tống Mạch, người thật tàn nhẫn, người nói đây là tiếng người sao!"

Đường Hoan oán hận cắn đầu vai hắn, cắn đến trong miệng tràn ngập mùi máu. Hắn chịu đựng không rên một tiếng, ôm nàng càng chặt, muốn giải thíchcho nàng nghe, nàng đã từ từ buông hắn ra, nức nở: "Đại ca, ta gả tớiđây, huynh rất tốt với ta, từng chút từng chút một trộm mất trái tim ta, sau đó huynh lại sờ khắp hôn khắp thân thể ta, còn, còn phá thân ta. Bây giờ trong ngoài của ta đều là của huynh, làm sao huynh có thể nhẫntâm gả ta cho người khác? Cái gì mà một đời phú quý, ta không hiếm lạ, nếu huynh cảm thấy ta sống khiến lương tâm của huynh không yên, ta lậptức chết luôn, không bao giờ làm chướng mắt huynh nữa!"

"Đừng nói bậy!"

Tống Mạch che miệng nàng lại, thấy nàng dùng cặp mắt rưng rưng vừa ai oánvừa tủi thân nhìn hắn, nhìn nước mắt trong suốt không ngừng lăn xuống. Hắn đau lòng, không kìm được lòng lau nước mắt cho nàng, "Là ta sai rồi, không nên nói như vậy. Hải Đường, muội yên tâm, muội đã không muốn đi, ta đây cam đoan với muội, Tống Mạch ta không có có phúc thú muội, cũngsẽ không thú người khác, tất cả những lo lắng của muội là không cầnthiết."

Đường Hoan khó có thể tin nhìn hắn, trong mắt có kinh hỉcũng có sầu lo: "Huynh không lập gia đình, hương khói của Tống gia phảilàm sao bây giờ?"

Tống Mạch cười khổ: "Ngay cả chính mình ta cũng chăm sóc không tốt, còn nói đến chuyện hương khói gì, tương lai gặpđược cô nhi hợp ý, nhận nuôi một đứa đi."

"Vậy, Vậy còn chúng ta? Đại ca, sau này chúng ta, thật sự chỉ là đại bá và đệ muội thôi?"Đường Hoan dán vào ngực hắn, giọng nói mềm mại nhuốm nỗi buồn.

Cơ thể Tống Mạch cứng đờ, hắn hiểu ý nàng, nhưng hắn thật sự làm không được, "Hải Đường, ta thích muội đã phạm phải sai lầm lớn, sau này, tavẫn thích muội như trước, nhưng ta thật sự không thể hứa hẹn với muội cái khác. Như vậy, thật sự có lỗi với nhị đệ, Hải Đường, muội hiểukhông?"

"Ta hiểu."

Đường Hoan từ từ rời khỏi vòng ôm củahắn, ngẩng đầu đối mặt với hắn, sắc mặt có chút khó xử, rất nhanh đãkiên định lại, vừa rơi lệ vừa cầu xin nói: "Đại ca, ta biết, ta sẽ thủtiết cho Nhị gia thật tốt, không khiến huynh phải khó xử. Nhưng mà, đạica, cuộc sống một mình rất tịch mịch, đại ca, ta, ta cầu huynh, cầuhuynh cho ta một đứa con, được không?"

Đứa con?

Sắc mặt Tống Mạch trắng bệch, khiếp sợ nhìn nàng.

Đường Hoan cầm tay hắn, thần sắc thê lương: "Đại ca, huynh đừng tức giận,huynh nghe ta giải thích trước đã, ta không phải vì nam nữ chi hoan mớicầu huynh. Huynh nhẫn tâm để Tống gia vô hậu, ta lại không đành lòng. Ta, ta chỉ cầu đại ca đêm nay muốn ta một lần, nếu trời cao thương xótta để cho ta một lần được con, đứa con hãy nói là của Nhị gia, như vậyNhị gia có hậu Tống gia có hậu, nửa đời sau của ta cũng có người bầubạn, không phải tuổi già cô đơn. Nếu không thể thụ thai, chứng minh takhông có cái mệnh kia, ta sẽ không dây dưa cùng đại ca nữa, sẽ không lại

lấy loại chuyện này làm khó dễ huynh nữa. Đại ca, Hải Đường cầu huynh, chỉ một lần đêm nay, cho ta một niệm tưởng, có được không?"

Tống Mạch rút tay về, thống khổ mở mắt: "Không được, Hải Đường, ta không làm được, ta không thể..."

Đường Hoan che miệng khóc, "Coi như là vì Tống gia, vì ta, huynh cũng không chịu sao?"

Tống Mạch nhắm mắt lại, vừa định nói chuyện, đột nhiên thấy nàng đứng lên, xoay người chạy về phía vách tường. Tống Mạch kinh hãi, không chút nghĩngợi liền nhào ra, chật vật ôm lấy chân nàng, hai người cùng nhau ngãtrên mặt đất.

"Hải Đường, muội làm cái gì vậy, muội muốn khiến ta hối hận đến chết sao!" Hắn đứng dậy, muốn đỡ nàng đứng lên.

Đường Hoan khóc đá hắn: "Ngươi đi đi, ngươi còn quan tâm tới ta làm gì! Ngươi không chịu cho ta một đứa côn, thay vì cả đời chỉ có thể xa xa nhìnngươi cả đời cô đơn đến già, ta thà rằng bây giờ chết đi! Ngươi buông!"

"Hải Đường!"

Tống Mạch hung hăng ôm lấy nàng, chôn ở trong mái tóc xoã tung của nàng khàn giọng cầu xin: "Hải Đường, đổi cái khác, trừ cái này, cái gì ta cũngđáp ứng muội!" Nhị đệ vì bọn họ mà chết, làm sao hắn có thể lại muốnnàng!

Đường Hoan ngoan ngoãn mặc hắn ôm, giọng khô khốc: "Ta muốn nhất là kết làm vợ chồng hạnh phúc với huynh, nhưng ta biết như vậykhiến huynh rất khó xử. Ta còn muốn vì huynh vì Tống gia vì chính mìnhsinh một đứa con, nhưng huynh không cho ta. Đại ca, buông, để ta đi đi,còn sống như vậy, khổ lắm."

"Hải Đường..." Dường nhau sợ nàng thậtsự biến mất, Tống Mạch ôm nàng càng chặt, "Hải Đường, đừng nói đến chết, đừng nói đến chết nữa được không?" Hắn đã không còn người thân duynhất, không thể lại mất đi nàng. Nàng chết rồi, hắn sẽ không còn gìvướng bận mà sống trên đời nữa, nàng muốn để cho hắn cũng chết theo nàng sao? Hắn không sợ chết, nhưng không nỡ để nàng chết.

"Đại cađừng sợ," Đường Hoan giống như dỗ đứa trẻ dịu dàng vỗ bả vai hắn, giọng điệu thoải mái thậm chí còn mang theo ý cười: "Ta đi rồi, đại ca đừngđau lòng, chăm sóc mình cho tốt, chờ huynh quên ta rồi, sẽ lại thú mộtngười thôi. Thú cô nương tốt, đến lúc đó danh chính ngôn thuận cùng nàng sinh con, loại thân phận này của ta, không xứng sinh cho huynh."

"Đừng nói nữa!" Nam nhân cũng không có cách nào chịu đựng được nàng dùngnhững lời như dao gặm này đâm vào ngực hắn như thế nữa, hét lớn.

Đường Hoan xoay lưng, thật sự không nói nữa.

Tống Mạch kinh ngạc nhìn bóng lưng gầy yếu của nàng, sau một hồi lâu, đứng dậy, tắt chiếc đèn lồng nàng mang đến kia đi.

Linh đường phiêu tán đầy mùi nhang đèn, trong nháy mắt tối sầm.

"Hải Đường, đừng khóc nữa, ta cho muội."

Tống Mạch đi về phíabóng người ngồi xổm ở chỗ đó, nói một câu nói rồi im lặng, cởi áo xuốngtrải trên mặt đất. Nàng ngơ ngác ngồi dưới đất, hắn đè bả vai nàng lạiđặt nàng nằm trên đó, không có cởi áo nàng, chỉ cởi quần nàng. ĐườngHoan lắng lặng chờ, nghe tiếng hắn đứng dậy cởi bỏ đai lưng, nghe tiếngquần hắn rơi xuống đất, nghe tiếng hắn nhấc chân bước đến, quỳ ở trướcngười nàng, phủ lên.

Không có động tác dư thừa, hắn chống đỡ phía trên nàng, trong bóng đêm vang lên tiếng hắn động, sau đó, hắn đỡ chính mình để vào nàng.

Nơi đó của nàng khô cằn, làm sao có thể đi vào được?

Chờ hắn thử vài lần, Đường Hoan vẫn không nhúc nhích nhỏ giọng cầu xin: "Đau, như vậy đau quá..."

Động tác của Tống Mạch ngừng một lát, không nói gì, không hề phí công nữa, mà là không mang theo tình cảm gì vươn tay đặt ở nơi đó, vỗ về chơi đùaqua lại.

"Ưm..." Đường Hoan kìm lòng không đậu kẹp chặt tay hắn, vừa lên tiếng, cảm thấy hắn chậm một nhịp, vội quay đầu cắn môi, không để cho mình kêu ra, chỉ kêu rên ra tiếng khi hắn chạm phải nơi mảnh mainhất, thân thể run rấy theo.

Dưới tay dần dần ướt át, Tống Mạchcúi đầu hỏi nàng: "Có thể không?" Mặc dù bắt buộc chính mình không nênsử dụng tình cảm không cần thiết, nhưng chính tai nghe được trong bóngtối nàng hừ nhẹ thở gấp, tự tay cảm thụ được nàng co rút lại nghênh đóntừ chối trốn tránh, hô hấp của hắn vẫn không thể khống chế mà trở nênnặng hơn.

"Có, có thể ..." Đường Hoan run rẩy nói, nghĩ thầm lát nữa tiến vào, nếu hắn còn có thể trấn định tiếp, vậy nàng thật sự phục hắn.

Nhận được lời khẳng định, Tống Mạch ngược lại thoáng do dự, sau đó mới một lần nữa chống lên trên người nàng, từ từ đẩy vào.

Đường Hoan há miệng không phát ra thanh âm nào, chỉ có thể liên tục hít vào,hơi thở lướt nhẹ qua gò má đang xoay nghiêng của hắn, tiếng thở dốc bayvào trong tai hắn, dần dần làm rối loạn lòng hắn. Chờ toàn bộ hắn đềutiến vào trong hết, Đường Hoan rốt cuộc không nhịn được ôm lấy hắn, khóc cầu hắn: "Đợi lát nữa, để ta từ từ thích ứng, đau quá." Thật ra trước đó đã chuẩn bị rất đầy đủ, lúc nói chuyện cũng không phải quá đau, nàng chính là muốn giày vò hắn. Hắn ở bên ngoài, nàng không có biện pháp làm khó hắn, bây giờ ư, nên do nàng làm chủ rồi.

Tống Mạch thươngnàng, kiên nhẫn chờ, qua một lát, ý của nàng vẫn là không cho phép hắntiếp tục, Tống Mạch lại bắt đầu không chịu nổi, chặt như vậy, nóng như vậy, chặt chẽ không thể chia lìa như vậy, nàng tựa như ánh sáng một đầusơn động khác, hấp dẫn hắn đi vào trong đi vào trong, không ngừng đi sâu vào.

Hắn muốn hỏi, hỏi không ra miệng, mồ hôi chảy xuống, đọng ở trên cổ nàng.

"Đại ca, rất khó chịu sao?" Đường Hoan vuốt ve khuôn mặt hắn, dịu dàng hỏi.

"Muội, còn đau không?" Tống Mạch khó khăn mở miệng.

"Đau, nhưng ta nguyện ý đau. Đại ca, như bây giờ, ta có phải là có thể mangthai đứa nhỏ của huynh rồi hay không?" Đường Hoan cố ý giả ngốc hỏi.

Tống Mạch bị lời nói ngốc nghếch của nàng làm cho mềm lòng hơn, cố trấn tĩnh nói cho nàng: "Còn phải đợi một chút."

"Á, còn phải chờ cái gì? Trước khi xuất giá, kế mẫu ta nói cho ta, chỉ cầnnam nhân cắm vào nơi đó, cắm.vào, là có thể mang thai . Đại ca, ta, tahết đau rồi, huynh chờ một chút, cố gắng ở bên trong lâu một lát, thì càng dễ mang thai... A, đại ca, huynh, huynh làm cái gì vậy?" Nam nhân đột nhiên chuyển động, Đường Hoan nhịn cười, ôm lấy hắn vừa lắc lư theođộng tác của hắn vừa kinh ngạc nói.

"Hải Đường, đừng, đừng nói chuyện nữa, giao cho ta, ta sẽ cho muội sinh."

Nàng càng nói, hắn lại càng khát vọng, nhưng Tống Mạch không muốn thuận theo ham muốn của mình. Hi vọng bị lẫn vào. Hắn chỉ muốn cho nàng một đứacon, nếu cứ thả lỏng mà hưởng thụ loại hoan hảo này, trong lòng hắn cóthẹn.

"Ta, ta không nói, nhưng ta nóng quá, đại ca, ta cởi xiêm y ra được không? Huynh, ta biết huynh không muốn nhìn, a... Vậy huynh cáchxa ta một chút, cẩn thận chạm phải huynh ừm..." Đường Hoan miệng hỏi, tayđã bắt đầu cởi áo, nam nhân không đáp lại, chỉ tăng nhanh động tác. Đường Hoan biết trong lòng hắn rất thích, lúc cởi áo ngực còn cố ý nângthân thể lên, khiến cho bộ ngực đầy đặn của mình dán lên trên mặt hắn. Ngoài dự kiến của nàng, chỗ đỉnh cao nhất vừa vặn chạm vào môi hắn.

Nàng kinh hô một tiếng nằm xuống, động tác của hắn còn nhanh hơn nàng, vàotrước khi nàng định rời đi thì ngậm lấy nàng, làm hại nàng đành phảidùng hai tay chống đỡ, ưỡn ngực bón cho hắn.

Hắn đã bị dục.vọng bắt làm tù binh, Đường Hoan lại càng không khách khí, tận tình kêu lên.

Linh đường trống trải, tiếng kêu hồn hển của nàng cao thấp quanh quẩn, namnhân chợt nâng chân nàng quỳ thẳng lên, từng cái từng cái một đâm xuống càng sâu hơn.

Đường Hoan đắc ý cực kỳ, rốt cuộc nàng cũng khiến cho này nam nhân lại điên cuồng vì nàng.

Đây là linh đường của đệ đệ hắn đấy, áy náy sao, còn không phải vẫn tiến vào như thường? Sư phụ nói không sai, nam nhân một khi dính vào nữ nhân, chắc chắn sẽ biến thành cầm thú, không cần biết ban ngày có bao nhiều đứng đắn có bao nhiều uy nghiệm, ở trên người nữ nhân, tất cả nam nhân đều giống nhau, muốn chính là nơi đó của nữ nhân, muốn cho nữ nhân kẹphắn càng chặt càng thích.

"Đại ca, huynh quá, quá lớn, chậm mộtchút..." Nàng túm lấy áo hắn, cố ý nói lời nam nhân thích nghe nhất kíchthích hắn, đây là một loại khen ngợi, nam nhân nghe xong sẽ càng ra sức. Đương nhiên, Đường Hoan cũng muốn nghe hắn khen nàng, nghe hắn ở bêntai nàng nói nàng có bao nhiêu

lợi hại suýt thắt chết hắn, aizzz, tiếclà nam nhân này nhất định sẽ không bao giờ nói ra mấy lời tán tỉnh nàyđâu.

Thôi, chỉ cần hắn làm cho thoải mái là được rồi.

Đường Hoan không suy nghĩ nhiều nữa, hừ hừ a a càng kêu càng vui sướng.

Đang kêu, đột nhiên nàng cảm thấy có cái gì không đúng rồi, nam nhân nàytrong dũng mãnh chợt mang theo sự tàn nhẫn, mỗi cái quả thực như muốnđâm.xuyên nàng. Đây không hề nói quá, hắn thật sự là quá sâu, lại làliên tục không ngừng đâm vào, Đường Hoan quá thoải mái, thoải mái đếnmức bắt đầu không thoải mái.

"Đại ca, đừng như vậy, nhẹ chút..."

Nói chuyện không dùng được, nàng không thể không giãy dụa, hai chân đangkẹp lấy đầu hắn đổi thành chống lên bả vai hắn, muốn đẩy hắn ra.

Nhưng mà nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, Tống Mạch không phải không nghe nàng nói không phải là không săn sóc nàng, mà là hắn thật sự không nghe thấy tiếng nói của nàng.

Không biết bắt đầu từ khi nào, trong đầu lại hiện lên ánh sáng vừa rực rỡ vừa êm dịu, Tống Mạch muốn thấy rõ nó, thấy rõ thứ mơ hồ bị che lấp trong ánh sáng màu, nhưng màhắn vừa cố gắng, đầu liền đau đến mức muốn vỡ ra. Hắn không muốn thăm dó nữa, lại không dừng được, cơn đau kia như là rót nước lạnh vào từ đỉnh đầu, càng không ngừng lan tràn xuống, gần như dập tắt lửa trong cơ thể. Song lửa. dục không đồng ý, nó thiêu đốt càng ngày càng mạnh, buộc hắn càng ra sức muốn nàng càng sâu.

Muốn muốn, ánh sáng màu tựa hồ rõ ràng hơn một chút, cơn đau đầu cũng hơi giảm bớt một chút, Tống Mạchmừng rỡ, nhưng lúc này không biết vì sao nàng đột nhiên giãy dụa. Làmsao hắn có thể để cho nàng đi? Nắm lấy

chân nàng lật người nàng lại, từ phía sau nàng thắng tiến vào một lần nữa. Nàng hình như khóc, vặn eo lắc mông muốn bò lên phía trước. Tống Mạch không chịu để cho nàng đi, gắt gao nắm lấy thắt lưng nàng dùng sức kéo ra phía sau, bức nàng ngoanngoãn đón nhận hắn, bức nàng mở ra càng sâu, bức nàng dùng sức nóng của nàng châm lửa trong cơ thể hắn.

"Đại ca, Tống Mạch, khốn, khốn khiếp..."

Nàng hình như đang gọi hắn, nhưng mà không đúng, sau ánh sáng màu cũng cógiọng nói đang gọi hắn, mang theo hấp dẫn càng mãnh liệt. Tống Mạch muốn nghe giọng nói kia, cho nên hắn tiến vào nàng ác hơn mạnh hơn, đụng vỡthanh âm của nàng, không cho nàng quấy rầy hắn cởi bỏ hoang mang tra tấn hắn bao lâu nay.

Lý trí đã biến mất từ lâu, nam nhân giống như hú hoang bị giam lâu ngày, nữ nhân này chính là con mồi từ trên trờigiáng xuống, hắn đè ép nàng, ở trong tiếng khóc cầu xin tha thứ của nàng càng trở nên dũng mãnh, thắt lưng gầy giống như cành cây bị cuồng phong quét qua, trước sau cấp tốc đung đưa sắp không thấy rõ bóng dáng, mà nữ nhân sắp bị hắn ép thành nước, tiếng nước càng ngày càng vang, phảngphất như sắp tràn ra ngoài.

Nam nhân không ngừng nghỉ chút nào,lửa nóng trong cơ thể càng ngày càng thiêu đốt chói mắt, rốt cục, khicái lạnh mang đến cơn đau đầu hoàn toàn bị lửa cắn nuốt, chùm ánh sángmàu kia tan biến, hiện ra một vài hình ảnh trông rất sống động, từng bức từng bức từng màn từng màn, là ai khi còn sống.

Hắn thấy một thiếu niên nhỏ gầy quỳ trước mặt hắn, dập đầu kính trà gọi sư phụ.

Hắn thấy thiếu niên nằm ở trên boong thuyền, hắn đặt ở trên người cậu, bốn cánh môi chạm vào nhau.

Hắn thấy thiếu niên mặc một thân nữ trang ngồi ở phía trước cửa sổ, hắn vẽ tranh cho nàng.

Hắn thấy thiếu nữ đứng ở trên đường dưới bầu trời đêm, hắn ở trên lầu các nhìn nàng.

Hắn thấy thiếu nữ núp ở dưới tàng cây liễu, tủi thân không tiếng động hỏi hắn ai xinh đẹp hơn.

Hắn thấy thiếu nữ si ngốc ngắm một chiếc đèn lồng ngũ sắc rực rỡ, hắn ở bên cạnh si ngốc ngắm nàng.

Hắn thấy, ánh đèn êm dịu hắt lên giường gấm, thiếu nữ ngửa đầu ôm hắn, hắn ở trong cơ thể nàng ở trên người nàng ở bên tai nàng gọi cái gì.

Hắn đang gọi tên của nàng sao?

Tên của nàng là gì?

Nghe không rõ, còn thiếu một chút nữa.

Tống Mạch nắm chặt vòng eo của nữ nhân trước người đã xụi lơ từ lâu, càng hung ác liên tục xâm nhập đụng mạnh.

Đường Hoan đã khóc không ra tiếng rồi, thì ra là quá mạnh mẽ sung sướng quádài, ngược lại cũng là một loại tra tấn. Nàng chỉ mong đợi nam nhân nàynhanh chấm dứt một chút, mau chấm dứt đi, nàng có chút không nhịn đượcrồi, mong quá...

Đột nhiên, cùng với một cái đâm thật sâu của nam nhân, nàng nghe thấy hắn gầm nhẹ gọi "Tiểu Ngũ"!

Ánh sáng trắng chợt đánh úp lại, Đường Hoan kinh hãi run lên, dưới thân có nước, ào ào chảy ra.

Tống Mạch, loại thời điểm này, không nên dọa người như vậy ...

~

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hoan Hoan: sư phụ... Đây là tình huống gì!

Sư phụ: nhanh như vậy đã nhớ ra rồi, tiểu tử này quá cường đại, vì sao không bị ta gặp được!

Tống Mạch: ...

Thực ra giấc mộng này tình cảm giữa hai người không có gì biến hóa, chủ yếulà quá độ trước sau bốn giấc mơ, nếu như không vừa ý mọi người, mọingười thông cảm hơn nhé, Giai Nhân đã thật sự cố gắng rồi.

Giấcmộng tiếp theo, câu chuyện của phúc hắc thiếu gia cùng thiếp thân nhahoàn, khụ khụ, rốt cuộc là nha hoàn quyến rũ thiếu gia, hay là thiếu gia quyến rũ nha hoàn, mọi người chậm rãi xem đi, ha ha, nhìn ra sẽ thực sung sướng ~

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 61: Ban Tên

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đại lão gia Tống gia làm quan ở Giang Nam, để thê tử ở lại phụng dưỡng mẹ già.

Hôm nay, Phương thị nhận được thư của trượng phu nói là có biểu thiếu gia, biểu tiểu thư muốn tới thăm ngoại tổ mẫu.

Đọc xong thư, hai mày Phương thị nhíu lại.

Vị biểu cô này năm đó do lão gia làm chủ gả tới Giang Nam, về sau sinhđược một nam một nữ. Biểu thiếu gia Đặng Huy năm nay 18, đã đính hônsang năm sẽ cưới. Biểu tiểu thư Đặng Uyển thì 16, vẫn chưa có mai mối,nhưng mà vị biểu cô này vẫn luôn có ý gả nữ nhi tới Tống gia, nếu khôngphải con trai bà kiên quyết cự tuyệt, sợ rằng Đặng Uyển đã sớm gả vào.

Phương thị với con trai cùng chung một lòng, không muốn để Đặng Uyển tới làmcon dâu mình, không phải vì hiềm khích giữa mẹ chồng nàng dâu mà là vìcô nương Đặng Uyển kia tâm cao khí ngạo, luôn khiến cho người ta khôngthích nổi. Nhưng lão thái thái lại rất vừa ý Đặng Uyển, hôm nay Đặng Uyển mượn cớ hiểu thảo tới đây, chỉ đơn giản là nhớ ngoại tổ mẫu cũng được, là do lão thái thái cố ý sắp xếp cũng được, mục đích không cần nói cũng biết, đều chỉ tập trung truy đuổi con trai bà mà thôi.

Tuytrong lòng không vui nhưng những việc nên chuẩn bị vẫn phải chuẩn bị, Phương thị đi sang thương lượng với lão thái thái, sau khi đã sắp xếp ổn thỏa mọi việc liền phân phó xuống, trong đó còn phải làm một việc, đólà

mua cho Đặng Uyển bốn nha hoàn, đãi ngộ chẳng khác nào với biểu cônăm xưa.

Buổi sáng hôm sau, mụ buôn người đưa mười tiểu cô nương tới, bé nhất 12 tuổi, lớn nhất mới có 14.

Phương thị ngồi trong sảnh lớn, mấy tiểu cô nương kia bước lên để bà quan sát rồi đặt câu hỏi.

Nhân lúc bà hỏi chuyện người khác, Đường Hoan âm thầm ngước mắt lên nhìn Phương thị.

Khuôn mặt này quả thực quá giống Tống Mạch, xinh đẹp lại không mất đi vẻ đoan trang, tuyệt đối là một phụ nhân đẹp.

Đang suy nghĩ thì đã đến phiên nàng.

Đường Hoan khép mi đi lên trước, âm thầm chờ đợi Phương thị chọn trúng nàng. Nàng không biết lần này Tống gia mua nha hoàn cho ai nhưng đây là cơ hội duy nhất đến gần Tống Mạch mà nàng có. Ngày hôm trước, khi nàng cònchưa tới, mụ buôn người chuẩn bị bán nguyên thân làm quan kỹ, nguyênthân dùng cái chết mới có thể kéo dài thời gian, sau đó thì nàng tới. Đường Hoan vốn tính nửa đêm chuồn đi, nhưng vô tình nghe nói Tống giamuốn mua người, lòng nàng nhộn nhạo, hỏi thăm kỹ càng, quả nhiên là nhà Tống Mạch, vì thế xuất ra tuyệt học lấy lòng mụ buôn người, rốt cuộc cũng khiến mụ buôn người đồng ý cho nàng đến thử xem.

Nhưng mụbuôn người nói với nàng, dung mạo nàng thế này, Tống gia là nhà đứng đắn sẽ không muốn đâu, giữ lại làm gì? Làm di nương cho lão gia, hay là làm thông phòng cho thiếu gia? Tống phu nhân người ta đâu có ngu mà bổ sung thêm "người" cho lão gia , lại càng không cho thể cho đại thiếu gia một thông phòng xinh đẹp yêu kiều trước khi hắn thành thân được, để lại nhỡ sau này thiếu phu nhân tương lai thấy ngột ngạt thì sao?

ĐườngHoan hiểu được đạo lý này cho nên cố gắng làm ra dáng vẻ thành thụcnhất, hy vọng không bởi vì bề ngoài mà làm hỏng chuyện.

Đáng tiếc, con mắt của Phương thị quá tinh, vừa nhìn nàng, còn chưa kịp nói tên đã trực tiếp xua tay cho nàng xuống.

Đặng Uyển cực kỳ tự cao, tuyệt không bao giờ dung thứ cho nha hoàn còn đẹphơn cả nàng ta, mà Đặng Huy lại là thứ hám hắc, để lại cô nương này, sợlà không có kết cục tốt.

Trong lòng Đường Hoan mắng Phương thị vô số lần, trên mặt vẫn tỏ vẻ không vui không buồn, trầm ổn lui về phíasau, đổi lấy cái thoáng nhìn kinh ngạc của Phương thị.

Nửa khắc sau, Đường Hoan lưu luyến đi theo mụ buôn người ra ngoài.

Nàng không nhịn được nhìn xung quanh, chờ mong có thể nhìn thấy Tống Mạch, tốt xấu gì cũng cho nàng nhìn thấy mặt hắn một chút chứ, xác định xemrốt cuộc hắn có nhớ nàng hay không. Trước khi giấc mộng kia chấm dứt hắn hét lên như vậy khiến hồn Đường Hoan tưởng chừng như sắp lìa khỏi xác, nàng không sợ Tống Mạch nhớ lại giấc mộng Tiểu Ngũ, nhưng sợ nếu có thể nhớ lại một cái, là có thể nhớ ra tất cả, hai giấc mộng đầu tiên nàng đã đắc tội chết với Tống Mạch rồi...

Chần chừ đi ra tới cửa mà vẫn chưa gặp được hắn.

Đường Hoan thất vọng cúi đầu, bắt đầu trù tính xem buổi tối nên trốn khỏi mụ buôn người thế nào.

Ngoài cửa, một chiếc xe ngựa từ từ dừng lại, Tống Mạch vén màn xe, nhảy xuống dưới. Tóc được buộc lên, ngọc quan trên đầu dưới ánh mặt trời tỏa raánh sáng lấp lánh, trường bào cổ tròn màu xanh sẫm trên người càng tônthêm dáng vẻ ngọc thụ lâm phong của hắn, nhìn thấy thế đến cả mụ buônngười tuổi tác đã xâm xấp rồi còn nhìn đến ngây dại, khựng bước

chânnhìn sang bên đó. Có mụ ấy đi đầu, nhóm tiểu cô nương phía sau nàng cũng mặt đỏ tim đập nhìn Tống Mạch chắm chắm.

Ngoại trừ Đường Hoan trong lòng vẫn còn đang vướng chuyện.

Vì thế, khi ánh mắt Tống Mạch vô ý liếc qua bên đó, người đầu tiên chú ý tới là nàng.

Nàng cúi đầu, hắn chỉ có thể nhìn thấy một bên má của nàng.

Hắn nhìn nàng, thân hình bất động, chỉ có gió nhẹ phe phẩy vạt áo.

Bị nam nhân như vậy nhìn, nhóm tiểu cô nương đứng cách đó không xa đều xấu hổ đỏ mặt, không hẹn mà cùng cúi đầu, sau đó lại âm thầm ngước mắt nhìn sang. Thấy hắn vẫn đứng ở chỗ cũ, mấy tiểu cô nương bắt đầu suy nghĩmiên man: Chàng đang nhìn mình sao? Chẳng lẽ chàng thích mình?

Xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, cuối cùng Đường Hoan cũng hoàn hồn, khóemắt phát hiện ra một chiếc xe ngựa đứng đó, nàng tò mò nhìn sang. Kếtquả xe ngựa còn chưa thấy rõ đã thấy ngay người nam nhân vừa quen thuộclại xa lạ kia.

Bởi vì hắn xuất hiện quá bất ngờ, cho dù trước đóĐường Hoan đã làm vô số công tác chuẩn bị tư tưởng vẫn không khỏi sửngsốt chớp mắt một cái. Sắc mặt hắn khẽ biến, trong lòng Đường Hoan lộpbộp, theo bản năng muốn rụt tầm mắt về, nhưng ngay khi nàng định cúi đầu xuống, nàng chợt ý thức được một vấn đề. Nếu nàng thật sự không biếthắn vậy thì lần đầu tiên nhìn thấy một nam nhân tuấn mĩ như vậy, nànghắn là nên không nhịn được mà ngắm hắn thêm một lát chứ.

Kinhngạc trong mắt nhanh chóng bị kinh diễm thay thế, mặt Đường Hoan dần dần ởng hồng, giống y hệt phản ứng của mấy tiểu cô nương phía sau. Làmxong, nàng lặng lẽ thở phào, tiếp sau lại bắt đầu lo lắng. Rốt cuộc Tống Mạch có còn nhớ hay không? Nếu còn nhớ, hắn nhớ lại được bao

nhiêu? Nếu không nhớ, với cái tính không ham nữ sắc của hắn, chỉ thoáng gặp qua,làm sao có thể để ý tới nàng đây?

Phiền quá đi mất!

"Này,sao các ngươi còn chưa đi?" Gã sai vặt trông cửa thấy mụ buôn người vàđoàn người của mình cứ đứng ì ở cửa nhìn chằm chằm thiếu gia, biết thiếu gia không thích bị người ngoài quá chú ý tới tướng mạo của mình nênchạy vội tới thúc giục mụ buôn người. Mụ buôn người giật mình tỉnh táo,không ngừng xin lỗi, thi lễ từ xa với Tống thiếu gia rồi quay đầu dặn dò mấy tiểu cô nương kia phải đi theo mụ.

"Đợi đã!"

Còn chưa đi xa được vài bước, đoàn người đã bị gọi lại. Tùy tùng bên người TốngMạch bước nhanh tới trước mặt mụ buôn người, vẻ mặt có hơi cổ quái bảo: "Thiếu gia chúng ta thiếu một nha hoàn chăm mèo, trong nhóm của mụ có ai có thể chăm mèo?"

Mụ buôn người mừng rỡ, quay lại hỏi mấy cônương của mình: "Có nghe thấy không, ai biết chăm mèo thì đứng ra, được Tổng thiếu gia chọn, là phúc khí mấy đời các người tu luyện được đấy!"

Các cô nương ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, rồi lại lén liếc nhìn vị thiếugia tuấn tú đứng bên kia, có hai người đỏ mặt đi ra, sau đó lại có thêmhai người nữa đi ra, trong đó bao gồm cả Đường Hoan. Chưa rõ thái độ của Tống Mạch, nàng không thể quá chủ động nhưng cũng không thể bỏ qua cơ hội quang minh chính đại tiếp cận hắn này. Mèo, nàng chưa bao giờ nuôinhưng chắc cũng chỉ hầu hạ một ngày ba bữa, một con mèo thôi mà, có yếuớt lắm thì cũng chẳng khó bằng hầu hạ người đâu? Huống hồ mèo sẽ không biết nói, cho dù nàng có lười biếng nó cũng không thể tố giác.

Gã tùy tùng quan sát bốn người rồi nói: "Đi, các người theo ta đi gặp thiếu gia."

Từ một khắc bốn người đi ra, Tống Mạch liền đi vào.

Gã tùy tùng dẫn người đi vào viện của Tống Mạch.

Tống mạch khoanh tay đứng trước một bộ tranh chữ, không hề nhìn bốn người, chỉ đơn giản căn dặn gã tùy tùng chuẩn bị giấy bút, để bốn người chia ra viết tên mình lên.

Đường Hoan nhấc bút lên rồi thấm mực, tháng ba mùa xuân, cũng chưa tới nỗi quá nóng nhưng lưng nàng đã phủ kín một lớp mồ hôi.

Tống Mạch chỉ đơn giản là muốn lựa chọn một nha hoàn biết viết hay là muốnqua bút tích phán đoán cái gì? Khi nàng là Hải Đường, không hề viết chữnào, nhưng khi là Tiểu Ngũ, ngày đêm bên hắn, số chữ đã viết có quánhiều!

Không có thời gian cân nhắc nữa, Đường Hoan cố tình viếtlên giấy hai chữ xiên xiên vẹo vẹo: "Nhị Lan", một cái tên tục đến không thể tục hơn. Viết xong, nàng đưa giấy bút cho gã tùy tùng, nhìn theobóng hắn đưa giấy vào trong tay nam nhân vẫn luôn đứng xoay lưng về phía mọi người. Chữ viết không giống nhau, lại không biết tên nào ứng vớingười nào, nếu Tống Mạch chọn nàng, chứng tỏ đây là ý trời chứ không phải hắn nhớ rõ Tiểu Ngũ.

Sư phụ sẽ không lừa nàng, Đường Hoantin tưởng sư phụ. Có lẽ lần trước Tống Mạch quả thực có nhớ ra nhưng mỗi một giấc mộng đều là một khởi đầu mới, giấc mộng mới bắt đầu, rất cókhả năng sẽ khiến những thứ hắn vừa gợi ra quên mất.

Tống Mạchtiếp lấy giấy, cứ đứng thẳng đấy lật xem luôn, ánh mắt dừng lại trêntừng cái tên một khoảng thời gian như nhau, nhưng chỉ có mình hắn biết,khi nhìn đến cái tên "Nhị Lan", trái tim đang treo lơ lửng của hắn rốtcuộc cũng hạ xuống.

Trên đời này có lẽ có những người có vẻ bềngoài giống nhau như đúc nhưng vì sao khi sáu cô nương nhìn hắn, chỉ cómình nàng trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc? Tuy rằng ngay sau đó nàng lại giống hệt với mấy cô nương này nhưng hắn vẫn nhớ rõ phản ứng khácthường lúc đầu kia của nàng, trong lòng càng thêm nghi hoặc. Nàng nhậnra hắn sao? Nếu phải vì sao lại không tỏ thái độ quen biết hắn? Cho dùlà sư phụ hay là đại ca, hắn đối với nàng đều là moi tim móc phổi, nàngkhông việc gì phải băn khoăn. Nếu không phải, vậy phải giải thích sựkhiếp sợ của nàng như thế nào đây?

Có lẽ, cũng giống như kiếptrước khi lần đầu tiên hắn nhìn thấy Hải Đường, nàng không nhớ rõ haikiếp kia, nhưng khi nhìn hắn lại thấy quen mắt?

Có quá nhiều nghi hoặc, hắn phải tiến thêm một bước xác nhận thân thận của nữ nhân này.Nếu không phải nàng, cho dù vẻ ngoài có giống nhau như đúc, hắn cũngkhông muốn.

Thật ra dùng cách viết chữ thử nàng cũng không chắc lắm, dù sao cũng là người đã đầu thai chuyển kiếp, hoàn cảnh sống khác nhau, tính cách cũng có chỗ khác nhau, chữ viết đương nhiên sẽ thay đổi. Nhưng Tống Mạch không có cách nào tiện hơn, nhỡ may chữ viết giống nhau, hắn có thể yên tâm giữ nàng bên cạnh. Dung mạo giống nhau thì cóthể là trùng hợp nhưng chữ viết vẫn giống nhau thì nào có nhiều trùng hợp như vậy?

Nhìn hai chữ trước mắt này, xiêu xiêu vẹo vẹo kháchắn chữ Tiểu Ngũ, nhưng thật ra hướng bút lại giống nhau, người bìnhthường sẽ không nhận ra nhưng không bao gồm hắn.

Tống Mạch chậm rãi xoay lại, ánh mắt đảo qua bốn người: "Ai là Nhị Lan?"

Trong lòng Đường Hoan vui vẻ, ra vẻ thoáng run rẩy bước ra ngoài, cúi đầu.

Tống Mạch nhìn về phía tùy tùng Lục An.

Lục An hiểu ý, dẫn ba cô nương còn lại ra ngoài, thuận tiện trả luôn tiềnđổi lấy khế ước bán mình của Nhị Lan. Có lẽ người khác sẽ thật sự chorằng thiếu gia muốn chọn một nha hoàn nuôi mèo nhưng Lục An biết, thiếugia không bao giờ cho ai chạm vào con mèo "Tiểu Ngũ" của mình, đều luôndo tự mình thiếu gia chăm sóc nó. Cho nên khi thiếu gia chọn lấy nhahoàn đẹp nhất kia, Lục An đoán chừng thiếu gia rốt cuộc đã thông suốt,rốt cuộc cũng đã muốn nữ nhân rồi.

Thì ra không phải là không thích nữ nhân mà là ánh mắt quá cao... Không hổ là thiếu gia mà.

Người không liên quan đi hết rồi, trong phòng chỉ còn lại cặp đôi tân chủ tớ.

Một tay Tống Mạch bưng ly trà, nhưng ánh mắt không hề rời khỏi cô gái trước mặt, vốn định tìm tòi trong mắt nàng xem có phát hiện gì không, nhưngnàng vẫn luôn cúi đầu, chỉ có hai má dần ửng đỏ cho biết nàng biết hắnđang nhìn?

Ánh mắt Tống Mạch dần trở nên thâm trầm.

Nếu là nàng, khi ở ngoài cửa trong mắt nàng có khiếp sợ là bởi vì nhận ra hắn, vậy vì sao nàng phải giả vờ không biết?

Sợ hắn đã quên nàng sao? Bởi vì thân phận của hai người hiện giờ quá khác biệt nên cố kỵ? Hay là có ẩn tình nào khác?

Tống Mạch buông ly trà, mở miệng hỏi nàng: "Bao tuổi?"

Rốt cuộc cũng nói chuyện!

Đường Hoan liếc nhanh hắn một cái, trong mắt đều là vẻ sợ hãi tò mò của nhahoàn đối với thiếu gia, sau đó khe khế đáp: "Hồi thiếu gia, nô tỳ nămnay 14 tuổi."

Cùng tuổi với Tiểu Ngũ.

Tống Mạch không nhịn được nhìn khuôn ngực nàng, sau đó tầm mắt lại nhanh chóngrời đi, tim gợn chút ngứa ngáy. Mặc dù cùng tuổi nhưng lần này lớn hơnso với Tiểu Ngũ...

"Khụ khụ, tên Nhị Lan này không hay lắm, ta sẽđặt lại cho ngươi một cái tên khác. Ngươi ngầng đầu lên ta xem xem." Tống Mạch bình tĩnh mở miệng.

Đường Hoan đành phải ngắng đầu lên, khi con mắt đối diện với con mắt hắn liền lập tức rời đi, hai má đỏbừng. Thật là, đặt tên thì cứ đặt đi, cần gì còn phải nhìn nàng nữa?Trước đó còn nhìn chòng chọc nàng lâu như vậy, nhìn chòng chọc tới mứclòng nàng cũng hốt hoảng, rốt cuộc người này muốn làm cái gì?

Tống Mạch nhìn thắng vào mắt nàng: "Tên của người là Nhị Lan, hắn là vì phụ mẫu đều là người yêu hoa, vậy ta đặt tên người thành "Hải Đường", thếnào?"

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 62: Hoài Niệm

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan có cảm giác bị sét đánh phải.

"Hải Đường..."

Hắn thế mà lại nhớ rõ!

Khi cái tên này được thốt lên từ trong miệng Tống Mạch, Đường Hoan đã biết, nàng sẽ không bao giờ có thể hy vọng vào may mắn nữa.

Thôi thì cũng may, cùng một dạng sai lầm, nàng sẽ không bao giờ để mình phạm phải lần thứ hai.

"Tạ thiếu gia ban tên, về sau nô tỳ...nô tỳ tên là Hải Đường." Trên mặt Đường Hoan tràn đầy vẻ vui mừng và cảm kích thi lễ với nam nhân. Cái tên HảiĐường này tốt xấu gì cũng hay hơn Nhị Lan, lại còn là do chủ tử ban cho, vậy nên nàng nhất định phải tỏ vẻ vui mừng. Về phần ý đồ dò xét của Tống Mạch, nàng cũng nhất định không được thừa nhận!

Bây giờ màthừa nhận, có lẽ sẽ có thể mau chóng cùng Tống Mạch đồng giường cộngchậm kết thúc giấc mộng này, dù sao "hai kiếp kia" Tống Mạch yêu nàngyêu đến đào tim khoét phổi, nhưng còn ba giấc mộng trước thì sao?

Vẫn là logic kia, Tống Mạch có thể nhớ lại một lần, nàng phải làm tốt chuẩn bị hắn có thể nhớ lại tất cả các giấc mộng. Bây giờ nàng mà thừa nhậnmình có nhớ, đợi đến khi Tống Mạch nhớ lại giấc mộng Cẩm Chi, có thể hắn sẽ hỏi nàng có còn nhớ hay không, nàng bảo nàng không nhớ rõ,

hắn làmsao mà tin được? Vì sao nàng chỉ nhớ rõ cái tốt, đến phiên mấy giấc mộng ức hiếp hắn thì lại quên sạch? Tống Mạch đâu có ngốc như vậy!

Nàng không thể thừa nhận, một lần cũng không được, chỉ có thể giả vờ như mỗi lần nàng đều mất đi ký ức "kiếp trước". Cứ như vậy, Tống Mạch sẽ không thể đem Cẩm Chi gian trá lừa gạt gán lên đầu nàng. Không chỉ như thế, mấy giấc mộng còn lại từ đầu tới cuối nàng đều phải thể hiện cho hắnthấy nàng toàn tâm toàn ý một mực với hắn, như vậy cho dù Tống Mạch hoài nghi, ban đầu có thể oán hận nàng cũng sẽ bởi vì tình cảm sau đó, vìnghĩ nàng không nhớ rõ mà không thể giận chó đánh mèo với nàng.

Nếu đến lúc đó Tống Mạch hỏi, vậy nàng sẽ trả lời: "Chàng bảo kiếp trước ta lừa chàng, chàng hỏi ta vì sao, nhưng ta chẳng nhớ chút nào, chàng bắtta làm sao nói nguyên nhân cho chàng được đây? Nếu đó là thật, nhưng tayêu chàng như vậy, làm sao có thể lừa chàng được?"

Rốt cuộc Tống Mạch có thể nhớ được bao nhiều, khi nào thì nhớ ra, Đường Hoan không thể nào biết trước, chuyện nàng có thể làm là chuẩn bị cho tình huống xấunhất, cố gắng trôi qua mỗi một giấc mộng thật hoàn hảo. Có lẽ sau nàykhi tỉnh mộng, Tống Mạch cũng sẽ nhớ lại cả ân oán trước khi hai ngườinhập mộng, sẽ lại giết nàng. Nhưng đó là khi nàng bó tay chịu trói, cuống cuồng không làm gì cả. Bây giờ nàng vẫn còn có thể tác động, trước khi Tống Mạch khôi phục trí nhớ ở trong mộng, nàng sẽ tiến theo đúng kế hoạch, không thể để mình chết ở trong mộng được.

Sống lâu một ngày thì cũng là một ngày, cho dù có là mộng.

Nàng thoáng đỏ mặt nhìn chằm chằm xuống dưới chân Tống Mạch, từ đầu đến cuối không hề tỏ vẻ gì là khiếp sợ kinh ngạc cả.

Lòng Tống Mạch trầm xuống.

Tại sao lại như vậy, chẳng lễ thật sự thì nàng không nhớ gì sao?

"Ta cũng không quá coi trọng quy củ như vậy, về sau ở trước mặt ta, người không cần tự xưng là nô tỳ. Mặt khác, ta nghĩ lại thấy tên Hải Đường này quá yếu ớt, vẫn nên đổi một cái tên khác đi, gọi người là Tiểu Ngũ, thế nào?" Tống Mạch vẫn nhìn nàng chẳm chẳm như cũ, từ tốn nói. Ngay từ đầu, hắn đã không tính gọi nàng là Hải Đường, ở kiếp đó tự tay hắn gảnàng cho người khác, hại hai người khốn khổ như vậy, Tống Mạch khôngmuốn như vậy nữa. Nàng là Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ của hắn, chỉ có thể làngười của hắn.

Đường Hoan kinh ngạc ngước mắt nhìn hắn, trên mặtvương nét khó xử, "Thiếu gia, Tiểu Ngũ nghe giống như tên nam tử... Tạ ơnthiếu gia ban tên." Nói được một nửa thì cúi đầu chấp nhận. Thật ra nàng còn muốn xem xem, hắn còn có thể đổi thành Thủy Tiên, Cẩm Chi, thậm chí *, nam nhân chết tiệt, rốt cuộc hắn nhớ lại được bao nhiêu!

Trong lòng Tống Mạch phức tạp.

Tiểu Ngũ của hắn ngây thơ đơn thuần, nếu thật sự nhớ rõ, sẽ không thể nàogiả vờ mà không để lại chút dấu vết gì như thế này, huống hồ hắn đã nóiđến thế rồi, nàng không cần phải giả vờ!

Cho nên nguyên nhân chỉ có một, nàng không nhớ, khi đó thấy hắn rồi khiếp sợ là có duyên cớ khác.

Bây giờ hắn nên làm cái gì đây?

Nàng có biết hắn muốn ôm nàng biết bao nhiêu không? Nàng có biết hắn kìm nén rất khổ cực không? Chỉ cần nàng nhớ hắn, hắn sẽ lập tức ôm nàng vàolòng, thương nàng yêu nàng lấy nàng. Đáng tiếc, nàng quên rồi, ở trongmắt nàng, hôm nay là lần đầu tiên hai người gặp mặt, hắn không thể nàođường đột đi ôm nàng, không thể nào để cho nàng hiểu lầm hắn là một gãthiếu gia hám sắc. Hắn chỉ có thể nhịn, chỉ có thể khiến nàng yêu hắnmột lần nữa.

Tống Mạch cười khổ, Tiểu Ngũ không nhớ rõ cũng không sao, chỉ cần là nàng, hắn đã mãn nguyện rồi. Nếu sau mỗi lần chuyển thế nàng đều có thể đến bên cạnh hắn, vậy đã chứng tỏ hắn với nàng nhấtđịnh sẽ được ở bên nhau.

Hắn đứng lên, đi vào trong nội thất: "Ngươi đi theo ta, về sau, con mèo này sẽ giao cho ngươi chăm sóc."

Đường Hoan thở phào nhẹ nhõm, ngoan ngoãn theo sau hắn. Nam nhân này thế mà lại nuôi mèo, đúng là đáng ngạc nhiên.

Bước vào phòng dành để tiếp khách, trong phòng có tháp có bàn đọc sách, lànơi để hắn đọc sách thư giãn, đi tiếp vào bên trong mới là nội thất hắn nghỉ ngơi, bài trí vẫn lịch sự tao nhã như trước, là tác phong đã quáquen thuộc của hắn. Chỉ có điều, bên cạnh giường của hắn còn có thêm một cái giường nhỏ hình tròn, bên trong đặt một cái đệm màu trắng mềm mại, trên cái đệm, có một con mèo đang nằm ngủ say. Lông mèo trắng như tuyết, chỉ có lỗ tai với cái đuôi là có màu xám tro.

Nghe thấy tiếngđộng, con mèo khẽ động lỗ tai, mở to mắt, mắt mèo xanh lam như nước biển. Nhìn thấy chủ nhân, nó lập tức ngẩng đầu lên, vui vẻ quay đầu về phía Tống Mạch kêu một tiếng.

Mèo này...đep quá!

Lòng ĐườngHoan mềm như nước. Nàng đã từng thấy nhiều con mèo hoang, về cơ bản đềulà vừa gầy lại bẩn, thật sự không thể nào lọt vào mắt được, nhưng contrước mắt này chỉ có thể dùng tới chữ "tuyệt sắc". Không biết Tống Mạchtìm được nó ở chỗ nào!

Nàng cũng muốn mang theo con mèo này đi lắm!

Tống Mạch nhìn vẻ mặt tràn đầy yêu thích của nàng, mỉm cười, vươn tay ra với mèo trắng, giọng nói dịu dàng không tả được: "Tiểu Ngũ, lại đây, ta

ômcái nào." Nếu là bình thường, hắn muốn ôm mèo, sẽ không bao giờ nói lờinày, nhưng giờ, lời hắn là muốn nói cho nàng nghe.

"Meo meo..."

Con mèo tên Tiểu Ngũ nhẹ nhàng nhào vào lòng Tống Mạch.

Tiểu Ngũ?

Nhất thời Đường Hoan không còn tâm tình nào mà yêu mèo nữa!

Hắn gọi một con mèo là Tiểu Ngũ cũng không sao, nhưng giờ hắn lại đặt tênnàng với tên con mèo giống nhau như đúc, còn thân thiết với con mèo đóngay trước mặt nàng, hắn không sợ nàng hiểu lầm sao? Tựa như vừa rồi, suýt chút nữa nàng đã nghĩ Tống Mạch muốn ôm nàng!

Nam nhân này chắc chắn là cố ý!

Thôi vậy, thoáng buồn bực ngắn ngủi qua đi, Đường Hoan lại thấy yên tâm. Tống Mạch còn có tâm trạng mà trêu nàng, có thể thấy được hắn không nhớra hai giấc mộng đầu. Đại ca thì không nói, chứ Tống sư phụ quá bá đạo, lấy tình cảm của hắn với Tiểu Ngũ, chắc chắn sẽ lại ăn nàng tiếp thôi. Như vậy nàng cũng không cần phí tâm tư đi quyến rũ hắn, chỉ cần từ từ bình tĩnh phối hợp với Tống Mạch, sau đó vào lúc thời cơ chín muồi dụhắn muốn nàng... Ủm, nói không chừng chưa cần nàng dụ, hắn đã chủ động tới trước rồi.

Khoan hãy nghĩ về sau này, giấc mộng này chỉ cần không bị hắn phát hiện là nàng có nhớ, tất cả sẽ đều nhẹ nhàng.

Thấy hắn quay sang nhìn nàng, Đường Hoan xấu hổ quay mặt đi, "Thiếu gia, như vậy không được đâu? Hay là người đổi lại cho ta một cái tên khác đi?"

Tống Mạch ôm mèo ngồi lên giường, vừa vuốt lông mèo vừa tỏ vẻ nghi hoặc hỏi nàng: "Có gì không ổn sao?"

Diễn giỏi lắm!

Đường Hoan cố nén xúc động muốn trừng hắn, cúi đầu nói: "Thiếu gia gọi mèo là Tiểu Ngũ, ta cũng tên là Tiểu Ngũ, như vậy lúc thiếu gia gọi mèo, ta sợ mình sẽ hiểu sai ý."

"À, thì ra là như vậy." Tống Mạch làm ra vẻ đã hiểu phụ họa theo, sau một lát hắn lại trấn an nàng: "Ngươi yên tâm, ta sẽ không để ngươi hiểu lầm đâu. Nói cách khác, khi ta gọi Tiểu Ngũrót cho ta ly trà, vậy nhất định là nói với ngươi, nếu ta bảo Tiểu Ngũlại đây cho ta ôm một cái, vậy nhất định là đang nói với mèo, chắc chắnngươi sẽ không hiểu lầm là ta muốn ôm ngươi, có phải không?"

Phải cái rắm ấy, sao giờ nàng mới phát hiện da mặt gã Tống Mạch này lại dày tới vậy!

Tim giống như bị ai bóp nghẹt, Đường Hoan vô cùng vô cùng không cam lòng. Từ trước tới nay đều là nàng đùa giỡn nam nhân, thế nhưng nay lại bị cái gã nam nhân vẫn luôn bị nàng đùa giỡn đùa giỡn lại nàng, ấy vậy mà nàng lại không thể đánh trả, cái cảm giác này, thật sự là nghẹn đến sắp nộithương rồi!

Nàng cúi đầu, che giấu tức giận và không cam lòng trong mắt: "Dạ, vậy, ta nghe lời thiếu gia."

Má nàng hồng hồng, Tống Mạch biết nhất định là nàng xấu hổ lắm rồi, hắnkhông muốn khiến nàng khó chịu nhưng hắn cũng không thể giả vờ thành một người xa lạ đối xử với nàng. Nếu nàng vẫn thích xấu hổ như vậy, vậy thì cứ xấu hổ đi, xấu hổ xấu hổ rồi dần dần biến thành yêu. Tống Mạch luôntự tin vào bản thân, có rất nhiều nữ tử thích hắn vì dung mạo hắn,

hắnchán ghét loại nữ nhân đó, nhưng nếu đổi thành Tiểu Ngũ, cho dù nàng làvì khuôn mặt hắn mới thích hắn, hắn cũng vui vẻ.

Thấy ánh mắtnàng chậm rãi rơi xuống trên người mèo trắng, Tống Mạch cười khẽ, đưacon mèo yêu nuôi dưỡng suốt hai năm qua cho nàng: "Cho ngươi ôm một cáinày."

Hắn vốn không thích chó mèo gì đó, nhưng lần đó ở trước cửa nhà trọ gặp được con mèo này, mắt mèo ngập nước vô cùng đáng thươngnhìn hắn, không biết làm sao lại khiến hắn nhớ tới dáng vẻ ỉ lại của Tiểu Ngũ với hắn nên ôm nó về. Từ đó về sau, mỗi lần nhớ nàng quá, ôm con mèo này, trong lòng sẽ thoải mái hơn một chút. Kiếp này, tuy rằng cũng có người thân nhưng hắn luôn cảm thấy cô độc, luôn cảm thấy như bên cạnh thiếu cái gì.

Mới vừa rồi nhìn thấy nàng ở ngoài cửa, chỉcần một bên mặt thôi, hắn đã có cảm giác mây tan thấy trăng sáng, dườngnhư nàng vừa đến, thể giới này mới thật sự sống lại.

Trong lúc miên man suy nghĩ, tuy nàng đã tiến tới, muốn đón lấy con mèo.

Hắn không nhịn được chạm vào đầu ngón tay nàng.

Đường Hoan bối rối rụt tay lại, đầu cúi gắm xuống.

Trong phòng rất im lặng, vẻ mặt nàng đỏ bừng quá mê người, Tống Mạch bắt đầucảm thấy miệng khô lưỡi khô. Sợ mình sẽ không thể kìm nén mà ôm nàng,cũng sợ sẽ dọa nàng, hắn thả mèo lên giường, đứng dậy đi ra ngoài: "Ngươi ở trong này chăm sóc cho nó, ta đi gặp phu nhân." Mẫu thân nhấtđịnh đã biết hắn tự ý mua nha hoàn, hắn cần tới nói một tiếng.

"Thiếu gia đi thong thả." Đường Hoan ngoan ngoãn tiễn hắn đến tận cửa, xácđịnh rõ hắn đã đi rồi, nàng lập tức xoay người chạy vào trong phòng, ngồi xổm bên cạnh giường vuốt ve con mèo trắng đang nằm đó. Mắt

mèo xanh biếc chóp mũi trắng mịn, còn cả hai cái tai khẽ rung rung, mèo đẹp như vậy vì sao chỉ xuất hiện ở trong mộng thôi chứ!

"Meo meo..." Mèo trắng nhìn nàng chăm chú một lát rồi mới quay đầu cọ cọ mu bàn tay nàng.

Mèo này còn không sợ người lạ nữa, Đường Hoan càng thích nó hơn, thấy dángvẻ thoải mái của nó nàng liền xoa xoa cái đầu tròn tròn của nó.

"Meo meo..."

Cặp mắt mèo trắng vẫn nhìn nàng chằm chẳm, chợt nó đổi động tác, thả ngườinhảy xuống đất, Đường Hoan giật mình, cúi đầu định bắt nó, mèo trắng lại chạy xuống dưới gầm giường. Đường Hoan cúi người úp sấp trên mặt đất,đang định khều nó ra, chợt nghe thấy tiếng ma sát, ngay sau đó, mèotrắng đẩy một cái hộp dài ra ngoài, rồi nó lượn ra sau cái hộp, móngtrước đặt lên trên mặt hộp, nghiêng đầu nhìn nàng, kêu meo meo.

Hộp cũng không có khóa lại.

Chẳng lẽ đây là bảo bối Tống Mạch giấu, mèo trắng thích nàng cho nên muốn chia sẻ bí mật của Tống Mạch với nàng?

Đường Hoan xoa đầu mèo khen thưởng nó, phủi bớt bụi bẩn trên lưng nó, quay đầu xem xét bên ngoài rồi lặng lẽ mở hộp ra.

Bên trong có năm cuộn tranh.

Đường Hoan không cử động, trong lòng có một phỏng đoán không thể nào kìm chế được cứ tìm cách xông ra, mặc dù đến ngay cả nàng cũng cảm thấy nó làkhông tưởng.

"Meo meo..." mèo trắng nâng móng vuốt lên gảy một cuộn tranh, nó nghiêng đầu nhìn nàng, giống như đang thúc giục nàng mau maumở tranh

ra xem.

Trong lòng Đường Hoan vẫn rất tò mò, dứt bỏ cảmgiác kỳ quái kia, nhấc một cuộn ra, vừa định mở ra chợt phát hiện trênđầu cuộn tranh có khắc một chữ nhỏ: "Cầu"

Nếu do Tống sư phụ vẽ, Đường Hoan có thể nhận ra được.

Nàng buông cuộn này ra, tiếp tục xem bốn cuộn còn lại.

Cầu, thuyền, cửa sổ, trăng, hoàn toàn đồng nhất với bốn bức họa trong trí nhớ.

Đường Hoan đều không mở ra.

Chỉ khi nhìn đến cuộn tranh mang chữ "đèn", rốt cuộc nàng cũng không nhịn được nữa, nhẹ nhàng trải cuộn tranh ra.

Nàng đã nghĩ cả đời này có lẽ sẽ không bao giờ được nhìn thấy chiếc đèn kianữa, bây giờ nó lại xuất hiện ngay trước mắt, xán lạn rực rỡ.

Trong cuộn tranh vẽ một chiếc đèn có hình một đôi nam nữ, hắn ôm nàng, gương mặt dịu dàng.

Ngón tay thon nhỏ mơn trớn ngọn đèn kia, đôi mắt ướt nước nổi lên tia hoài niệm.

"Meo meo..." Mèo trắng không biết đã chui vào trong lòng nàng từ bao giờ, đầunhoài ra phía trước, cùng nàng xem tranh, động tác cực kì thuần thục, giống như đã sớm thành thói quen.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 63: Lòng Tốt

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

"Tiếu Ngũ? Chẳng phải con mèo của con cũng tên là Tiểu Ngũ sao?"

Nghe nói con trai ban tên cho nha hoàn kia, Phương thị thoáng kinh ngạc hỏi. Lục An đưa bốn nha hoàn đó đi chọn lựa, đã sớm có người nói việc nàycho bà. Phương thị vừa mới gặp qua tiểu cô nương này, lúc nghe nói thiếu gia để lại người xinh đẹp nhất, trong đầu bà liền hiện lên khuôn mặttiểu cô nương đó, ánh mắt nhìn Tống Mạch trộn lẫn vẻ tìm tòi nghiên cứu.

Thiếu gia nhà người khác cứ 14, 15 tuổi đã sắp xếp nha hoàn thông phòng, bàđã từng đề cập việc này với con trai nhưng bị con lấy cớ muốn chuyên tâm đọc sách mà từ chối. Sau này con càng ngày càng lớn, không thiếu phunhân đến tỏ ý kết thân với bà và lão gia, kết quả con nhân lúc lão giavề nhà thì vô cùng bình tĩnh bày tỏ nó muốn tự tìm thê tử của mình,không nhọc nhị lão quan tâm, chọc lão gia tức giận muốn chết. Nhưng màđứa con này từ nhỏ đã rất có chủ kiến, bọn họ không thể nào khuyên nổinó, đành phải mặc kệ nó. Vừa vặn hồi đó lại đúng lúc biểu cô rời đi,lão thái thái cho rằng Tống Mạch chờ Đặng Uyển nên càng khuyên lơn bàkhông cần vội vàng an bài hôn sự cho nhi tử.

Nay con trai đột nhiên chọn một nha hoàn xinh đẹp, chẳng lẽ là do nha đầu kia đã sử dụng thủ đoạn gì?

"Nương, chuyện trong viện của con người không cần lo lắng, phần của Tiểu Ngũđều do con phụ trách, không cần tới phòng thu chi, cũng không cần đitheo các nha hoàn khác học quy củ." Trước tiên Tống Mạch nói rõ quyếtđịnh, sau thấy Phương thị tức giận liền chuyển đề tài: "Khi nào thì

biểu đệ với biểu muội tới?" Từ khi sinh ra đã mang theo trí nhớ hai kiếptrước, ngay từ đầu hắn đã rất khó chấp nhận những người thân mới, nhưngmà máu mủ tình thâm, Phương thị ngậm đắng nuốt cay nuôi hắn khôn lớn, Tống Mạch cũng dần dần hòa hợp với nhà này.

Đương nhiên, Phươngthị là người duy nhất hắn chịu thân thiết. Lão thái thái không ngừng gây phiền toái cho Phương thị, lão gia bỏ mặc thê tử nhiều năm, còn dẫntheo tiểu thiếp đến nơi đảm nhiệm chức vụ vui vẻ thoái mái. Tống Mạchchỉ duy trì tình thân mặt ngoài với họ. Về hai người bà con kia, Tống Mạch chưa từng để mắt tới.

Phương thị thở dài: "Sắp rồi, cũng chỉ hai ngày nữa, thư phụ thân con gửi đến ngày hôm sau bọn họ đã khởihành. Không nói tới chuyện này, con nói thật với nương, có phải con muốn thu nha hoàn kia làm thông phòng không?"

Tống Mạch cười khẽ, "Nương, người lo lắng nhiều rồi, con tuyệt không có ý này đâu." Hắn muốn lấy nàng làm thê, không phải là nha hoàn thông phòng gì cả.

Con trai chưa bao giờ nói dối bà, Phương thị gật đầu, để hắn rời đi.

Bước chân Tống Mạch nhẹ nhàng trở về viện của mình.

Khi vừa vào cửa, hắn lại cố tình thả nhẹ bước chân hơn, đặt xuống đất cũng không có tiếng động.

Hắn muốn xem xem nàng đang làm gì.

Đường Hoan đang nằm trên cái tháp ở ngay gian ngoài trêu đùa mèo, con mèo này vừa thông minh lại dính người, vuốt ve lông mèo vừa mềm mại lại thoảimái thật sự khiến nàng yêu thích không muốn buông tay.

"Meo meo..."

Mèo trắng chợt nhảy lên trên, chạy ra ngoài cửa.

Đường Hoan nghi hoặc ngồi dậy, đang định đi xuống, Tống Mạch đã ôm mèo vào.

"Thiếu gia!" Lười biếng bị túm được, Đường Hoan nhanh chóng đi hài vào, xấu hổ cúi đầu.

Tống Mạch nhìn nàng, đi đến cái bàn trước cửa sổ rồi ngồi xuống, cười nói: "Xem ra Tiểu Ngũ rất thích ngươi, người khác muốn ôm nó, nó cũng khôngcho ôm."

Đường Hoan đứng trước người hắn, nghe xong lời này chỉ cười khẽ.

Mèo trắng thân thiết với nàng, còn không phải là nhờ công của Tống Mạch?

Con mèo này quả thật rất thông minh nhưng cũng không thông minh đến độ chủnhân của nó thích ai nó cũng có thể lập tức thích người đó, nếu thật sựnhư vậy, con mèo này đã thành yêu quái rồi. Đường Hoan nghĩ nhất địnhngày thường Tống Mạch vẫn luôn vẽ nàng nên mèo này ở bên cạnh nhìn lâurồi, dần dần thành thói quen, nay đột nhiên nhìn thấy người thật, conmèo này cũng không thấy lạ. Còn cả cái hộp con mèo đẩy ra, chắc hắn bình thường Tống Mạch cũng hay mở ra xem, sau đó có thể con mèo cho rằng aicũng thích xem bảo bối của chủ nhân nên liền chia sẻ với nàng.

Thói quen ấy à. Không phải chỉ có 2,3 ngày là có thể luyện thành, rốt cuộc Tống Mạch phải vẽ biết bao nhiều bức, xem biết bao nhiều lần mới có thể dưỡng thành thói quen này cho mèo?"

Lòng Tống Mạch đối với Tiểu Ngũ, thật sự không đo nổi.

Đáng tiếc, Tiểu Ngũ là do nàng giả vờ mà tạo nên, nàng không phải Tiểu Ngũ. Tống Mạch yêu Tiểu Ngũ, không phải là nàng – Đường Hoan. Nếu giờ

Tống Mạch bất ngờ khôi phục trí nhớ ... Đường Hoan theo bản năng vươn tay lênsờ sở cổ, nàng nhất định sẽ chết nhanh hơn phải không? Một nam nhân kiêu ngạo như thế, sao có thể tha cho hái hoa tặc đã lừa hắn rất nhiều lần?

Nếu sớm biết rằng, võ công của Tống Mạch cao cường như vậy, lòng hắn lạinhẫn tâm như vậy, Đường Hoan nhất định sẽ không trêu chọc hắn, nhưng sựthật là nàng đã trêu chọc, nàng đã bị giết và đã chết, vì mạng sống,nàng chỉ có thể lừa hắn. Lừa hắn, nàng không có lấy một chút áy náy, cónhân thì ắt có quả, còn tốt hơn là sau khi tỉnh mộng, Tống Mạch lại muốn giết nàng, dù đúng là nàng xứng đáng bị thế, ai bảo nàng chọn lầmngười?

Nàng chỉ hận bản thân không nghe theo lời dạy của sư phụ, luyện công cho giỏi rồi mới xuống núi.

"Nghĩ gì vậy?" Ánh mắt Tống Mạch dừng ở trên tay nàng, nhìn vẻ mặt nàng hoảng hốt, tò mò hỏi.

Nghĩ cái gì? Nghĩ tới ai?

Đường Hoan liếc hắn một cái, cúi đầu đáp: "Thiếu gia, buổi tối ta, ta nghỉ ở đâu? Còn cả y phục, giờ ta chỉ có mỗi một bộ đang mặc trên người thôi." Đây là bộ xiêm y bằng vải thô mụ buôn người chuẩn bị cho bọn họ, mặc vào không hề dễ chịu, Đường Hoan đã sớm muốn thay ra.

Tống Mạch nhìn bộ xiêm y bằng vải thô trên người nàng, đưa nàng ra ngoài, đi tới mộtgian phòng ở phía trước, đẩy cửa đi vào: "Vừa rồi ta đã dặn người ta thu dọn gian phòng này, bình thường ngươi cứ rửa mặt thay xiêm y ở đây,buổi tối thì ngủ trên tháp là được, gác đêm cho ta."

Gác đêm?

Đường Hoan kinh ngạc nhìn hắn, không phải chỉ bảo nàng chăm mèo thôi sao?

Vẻ mặt Tống Mạch bình tĩnh như thường: "Quên chưa nói với ngươi, khi takhông có ở nhà, người chỉ cần chăm sóc Tiểu Ngũ, khi ta trở về, người liền trở thành nha hoàn bên người ta, hầu hạ sinh hoạt hàng ngày của ta. Mỗi tháng sẽ được cấp hai lượng bạc."

"Tạ thiếu gia!" Đường Hoan vui vẻ nói, có bạc hay không có bạc, chỉ cần có thể phục vụ bên cạnhhắn, là sẽ có nhiều cơ hội hoàn thành nhiệm vụ.

Thấy nàng vui vẻnhư vậy, Tống Mạch cũng cười, hắn còn đang sợ nàng sẽ không muốn, "Xiêm y của ngươi đều đặt ở trên giường, ngươi cứ dọn dẹp trước đi, muốn đi tắm rửa thì nói với phòng nước, bọn họ sẽ chuẩn bị cho ngươi. Thu dọn xong, lập tức đi lên phòng trên hầu hạ."

"Dạ, ta đã rõ." Đường Hoantiễn hắn ra tận cửa, trước khi hắn xoay người rời đi vẫn còn kịp khenmột câu: "Thiếu gia ngài thật tốt."

Khi Tống Mạch quay đầu lại, nàng đã bước vào trong.

Hắn lắc đầu cười khổ.

Ôm mèo trở lại phòng của mình, Tống Mạch vô thức vuốt ve lông mèo, tưởng tượng xem nàng đang làm gì, không hiểu sao cứ cảm thấy thời gian trôi quá chậm, vì sao nàng còn chưa quay lại? Mèo trắng không biết lòng chủnhân không yên, nó ngoạn ngoãn nằm trên đùi chủ nhân, hai mắt vì thoải mà híp thành một đường chỉ.

Sau nửa canh giờ, rốt cuộc Đường Hoan cũng tới.

Rõ ràng là nàng đã tắm rửa qua, hai má hồng hồng mềm mềm, trên người làváy màu xanh Tống gia chuẩn bị làm trang phục cho nha hoàn, nàng xinhxắn đi tới gần, xinh đẹp như ngọc, trông tựa như đóa sen hồng.

Tống Mạch ngắm đến ngây người.

Đường Hoan đứng đó cho hắn ngắm, một lát sau mới nhỏ giọng hỏi: "Thiếu gia, hiện giờ ta phải làm cái gì vậy?"

Tống Mạch hoàn hồn, mặt ửng đỏ, đưa mèo cho nàng: "Qua bên kia chơi với mèođi, Tiểu Ngũ thích nhất là được người nựng, cứ lấy cái bút lông cù létnó, tùy người."

Đường Hoan nhìn theo ánh mắt hắn. Nam nhân này đang tựa người vào trên tháp, chiếm một đầu tháp, nơi đến trong miệnghắn, chính là đầu bên kia.

Đây mới là ngày đầu tiên, đã muốn cùng "giường" với nàng rồi sao?

Trong lòng Đường Hoan thầm vui vẻ, ngoan ngoãn nghe lời đi tới đó nựng mèo.

Tống Mạch lấy một quyển sách ra, mắt lại trộm nhìn về phía bên kia.

"Meo meo..."

Đường Hoan nửa ngồi trên tháp đang dùng bút lông chọc mèo trắng, đầu tiên làquet qua mũi mèo trắng, mèo trắng liền nâng móng lên bắt lấy bút lông. Đường Hoan nâng tay lên không cho nó, mèo trắng liền đứng dậy vươn lên, chân sau đạp lên chân nàng, một chân trước dùng để giành lấy bút lông, còn một chân khác... đặt trên ngực nàng.

Nhưng nàng không hề phát hiện ra, chỉ khẽ cười với mèo.

Ánh mắt của hắn không thể khống chế dừng trên chân trước của con mèo. Cáichân mập mạp của mèo không hề ngừng lại hành động mà vẫn đặt yên tại một chỗ, ấn mạnh vào nơi mềm mại kia, cái chân khẽ dịch đi nơi khác, nơi vừa lõm xuống lập tức phồng lên, đổi thành nơi khác.

Tống Mạch khát.

Hắn nhớ lại lần hoan hảo kia cùng với Hải Đường.

Hắn cũng từng nắm lấy nơi đó của nàng vuốt ve xoa nắn, tay hắn còn lớn hơncái móng mèo, vậy mà cũng không thể nắm lấy hết...Lần này, không biết cóthể nắm lấy hết không?

Giờ khắc này, hắn vô cùng vô cùng hâm mộ mèo trắng, nhưng cũng may mắn vì đó chỉ là mèo cái.

"Meo meo!" Rốt cuộc mèo trắng cũng cướp được bút lông, lại quay về nằm trênđùi Đường Hoan chơi tiếp. Một tay Đường Hoan đỡ lấy thân mèo mềm mạikhông để nó lăn xuống, một tay thì không ngừng vuốt ve mèo.

Vì thế, ánh mắt nam nhân lại rơi xuống trên tay nàng.

Không được, nếu còn nhìn tiếp như thế, hắn sẽ cháy mất.

Tống Mạch thu hồi tầm mắt, mắt nhìn chằm chằm cuốn sách, nói với nàng: "Đãhai ngày rồi Tiểu Ngũ chưa tắm, ngươi đi lấy chậu nước đến, tắm cho nó." Dứt lời, lại nói thêm một câu, "Có biết tắm cho mèo không?"

"Thiếu gia yên tâm, ở nhà ta cũng từng nuôi mèo." Đường Hoan đặt mèo trắngxuống tháp, nhẹ nhàng đáp. Nàng chưa từng tắm cho mèo đâu, nhưng nàngphải nói dối chứ, vì nàng chính là nha hoàn chăm mèo mà.

Tống Mạch yên tâm, "Vậy là tốt rồi, bình thường Tiểu Ngũ rất ngoan, chỉ không thích mỗi tắm rửa."

Lời này nghe thế nào cứ thấy không được tự nhiên?

Đường Hoan trộm trừng hắn một cái, lười phải nghe hắn cứ Tiểu Ngũ Tiểu Ngũ gọi con mèo nên đi ra ngoài chuẩn bị nước ấm.

Tống Mạch nhìn theo nàng rời đi, lại nhìn về phía mèo trắng đang nằm ôm bút lông nghịch, khóe miệng cong lên.

Chỉ một lát sau Đường Hoan đã ôm một cái bồn gỗ to vào trong, đó là bồn tắm dành riêng cho mèo trắng, cho nên mèo trắng vừa nghe thấy tiếng độngphát ra từ chỗ nàng thì xoay ra nhìn, nó nhanh chóng bỏ lại bút lông,chạy đến phía sau Tống Mạch.

Tống Mạch không hề nhúc nhích, ánh mắt chỉ một mực dán vào sách.

Đường Hoan đi đến trước người hắn, thấy cặp chân dài của hắn gác dọc lên trên tháp, trong lòng chảy nước miếng, mặt mũi vẫn vô cùng nghiêm chỉnh nói: "Thiếu gia ngài đưa Tiểu Ngũ cho ta đi, nó núp đẳng sau ngài đấy."

"Tự mình tới ôm đi, ta không rảnh." Mi mắt Tóng Mạch cũng không thèm nâng lên chút nào.

Hắn chắn ở đó, nàng ôm thế nào đây!

Đường Hoan oán thầm, sau đó bừng tính, hắn đang đùa giỡn nàng đây mà!

Đường Hoan có cảm giác như thể kẻ sĩ ba ngày không gặp phải nhìn với cặp mắtkhác xưa, giống như ngày hôm qua Tống Mạch vẫn là anh canh rừng trungthực ngay cả nói chuyện với nàng cũng đỏ mặt được, chỉ sau khoảng thờigian khi nàng đi ra ngoài múc nước, hắn đã bị Tống Lăng nhập vào.

Nàng còn chưa cho hắn đùa giỡn đâu!

Không giống như Tống Mạch đoán nàng sẽ ngả trước người hắn bắt mèo, ĐườngHoan đứng đó vất vả suy nghĩ một lát, sau đó như nghĩ ra chủ ý rất haynào đó, vui vẻ vòng đến đầu bên kia, cởi giày đi lên, đi vào trong ômmèo.

Tống Mạch vờ như không nhìn thấy vẫn bất động như cũ. Mèotrắng chống cự kêu một tiếng, lùi vào bên trong tháp, cũng không biết là sợ chậu nước dưới đất hay là không muốn nhảy xuống. Lúc bắt đầu ĐườngHoan còn

muốn đấu với Tống Mạch nhưng dần dần nàng bị con mèo láu cá này ép cho nóng nảy!

Đúng là chủ nào nuôi mèo nấy, công phu đổi sắc mặt cũng giỏi lắm, rõ ràng trước đó còn ngoan ngoãn đáng yêu, sao giờ cứ như chuột trốn mèo mà trốn nàng?

Mắt thấy con mèo lại sắp chạy đến bên Tống Mạch, Đường Hoan tức giận gọi hắn: "Thiếu gia, ngài cũng giúp ta bắt một tay với!"

Tống Mạch bất đắc dĩ buông sách xuống, dùng ánh mắt "Ngươi thật là ngốc" liếc nàng một cái sau đó nhàn nhã xoay người lại, tay vươn ta bắt lấymèo trắng trốn ngay bên cạnh. Mèo trắng khẽ giãy dụa, Tống Mạch giương mắt lên nhìn nàng: "Còn không mau tới đây lấy, nếu còn để Tiểu Ngũ chạy trốn nữa thì tự ngươi bắt đi."

Cả trán Đường Hoan đều toát mồ hôi mỏng, biết rõ người nọ là cố ý giày vò nàn, lại ngại vì thân phận tuytrong lòng thực sự rất muốn đá cho hắn một cái nhưng vẫn phải nén giận, còn tỏ vẻ cảm động tới rơi nước mắt đón lấy con mèo.

Tống Mạch ngồi, nàng đứng, hắn lại không chịu nâng tay, Đường Hoan không thể không cúi người.

Tống Mạch thật sự muốn đưa mèo cho nàng, ai ngờ vừa mới ngắng đầu lên, chỉ thấy cổ áo nàng thống xuống, lộ ra hai bầu ngực tựa như ngọn núi nhỏ, và cái khe rãnh sâu đến kinh người.

Tay đột nhiên mất hết sức lực, mèo trắng kêu meo meo một tiếng, thấy trên tháp đã có người chặn rồi, bèn nhảy xuống dưới đất.

Đường Hoan thấy tình thế cấp bách không thể không bắt nó, còn chưa bắt được,đang định đứng dậy thì hắn dường như chỉ sợ nàng té ngã xuống, bất chợtôm lấy eo nàng, thoáng dùng sức đưa nàng vào bên trong tháp.

Đường Hoan còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ thấy hắn nửa đè nàng xuống, mắt sáng quắc, "Cẩn thận, đừng để ngã xuống dưới."

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 64: Trộm Hương

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan chưa từng bị người đùa giỡn qua như thế!

Bên ngoài giấc mộng không nói, Tống Mạch là người nam nhân đầu tiên nàng chân chính tiếp xúc, trong mộng, Kiều Lục, Lâm Phái Chi, Tống Lăng đều từng đùa giỡn nàng, nhưng đây đều là nàng vì thoát hiểm hoặc có mục đích khác nên cố ý để cho bọn họ đùa giỡn, nhìn như cho bọn họ chiếm tiệnnghi, thực ra chẳng qua là nàng đang đùa bỡn bọn họ mà thôi. Nhưng bâygiờ, nàng toàn tâm toàn ý bắt mèo, cho dù mèo nhảy xuống, nàng cũng chỉlà hơi với cánh tay ra phía trước một chút, thân thể đứng rất vững, Tống Mạch làm sao lại nhìn ra nàng muốn ngã xuống?

Hắn đây là đánh lén!

Bây giờ tay trái của hắn ôm bả vai của nàng, cơ thể cúi xuống bao phủ nàngtrong bóng hình của hắn, tay phải săn sóc đỡ thắt lưng nàng, mặc dùthành thành thật thật không có sở loạn, nhưng ánh mắt của hắn nhìn nàng, như thế nào giống như... Giống như chó hoang đói bụng vài ngày đột nhiênnhìn thấy bánh bao thịt? Vậy mà còn vô liêm sỉ khuyên nàng cẩn thận, đây là vừa đùa giỡn nàng vừa muốn làm cho nàng cảm kích hắn sao? Có cần dối trá như vậy không?

May mắn là nàng, biết hắn đây là đang mượnngụy trang cố ý chiếm tiện nghi của nàng, đổi thành cô nương khác khôngbiết chừng còn cảm ơn thiếu gia dịu dàng săn sóc đó!

Quên đi, nàng cũng lười vạch trần hắn, ai bảo nàng còn ước gì bị hắn chiếm tiện nghi...

Ở dưới cái nhìn chăm chú nóng như lửa của hắn, Đường Hoan ngượng ngùngnhắm mắt lại. Bánh bao thịt thì bánh bao thịt, nàng chỉ hy vọng con chóhoang này đột nhiên phát cuồng hung hăng ăn nàng, từ trong ra ngoài, ănnàng tới không còn lại một mẩu nhỏ!

Ôm nữ nhân yêu thương hai đời lại đợi lâu như vậy mới đến bên cạnh hắn, trái tim của Tống Mạch đập như nổi trống.

Không biết là mệt do vừa mới đuổi theo mèo, hay là thẹn thùng do bị hắn ômnhư vậy, gò má nàng ửng đỏ, mi mắt tinh mịn khẽ khàng run rẩy, hàm răngcắn cánh môi, tựa như khẩn trương tựa như sợ hãi cái gì, chọc ngườithương tiếc lại thúc giục người càn rỡ nói không nên lời. Cánh tay hắnđang đỡ eo nhỏ của nàng không khỏi siết chặt một chút, vì thế bộ ngựcđầy đặn mê người phía trên càng lộ vẻ dồn dập nhấp nhô.

Hắn singốc nhìn chằm chẳm chỗ đó, trái tim theo nhịp phập phồng của nàng mànhảy lên, trong đầu nghĩ tới cũng là phong cảnh mới vừa liếc thấy, xaođộng hết sức lại sinh ra một tia hoang mang. Nơi này của nữ tử là xảy ra chuyện gì, cùng tuổi, làm sao lúc trước Tiểu Ngũ... non nớt như vậy, bây giờ lại đẫy đà tới thế?

Thật sự rất muốn sờ một cái...

Cổ họng Tống Mạch chuyển động, tay phải khẽ buông lỏng, do dự có nên di chuyển lên hay không.

"Meo meo..."

Mèo trắng núp ở dưới bàn, thấy hai chủ nhân không đuổi theo như trong dự liệu, nó hoang mang kêu một tiếng.

Tống Mạch bừng tỉnh, nhanh chóng đỡ nàng dậy, "Thôi, để ta đi bắt chongươi." Nói xong chân dài nhấc lên liền đứng ở trên mặt đất, đi về phíamèo trắng, "Tiểu Ngũ nghe lời, tắm sạch mới được người thích."

Đường Hoan không thể tin nhìn chằm chằm bóng lưng hắn, hận không thể túmquyển sách kia lên nện về phía hắn! Đã có can đảm đùa giỡn nàng, sao lại không dám làm thật!

Hờn dỗi hồi lâu, lúc Tống Mạch ôm mèo lại đây, Đường Hoan lập tức lại đỏ mặt nghênh đón: "Làm phiền thiếu gia rồi."

Tống Mạch đã khôi phục bình tĩnh, giao mèo cho nàng, còn mình đứng ở ngoàinăm bước, "Ngươi tắm đi, ta ở chỗ này nhìn, nói không chừng Tiểu Ngũcũng có thể ngoan ngoãn hơn một chút."

Đường Hoan không để ý đếnhắn, xoa xoa đầu mèo trắng, thấy mèo trắng nhận mệnh không từ chối, thìthả nó vào chậu nước. Khi bốn cái chân rơi vào trong nước mèo trắng cònkhông có phản ứng gì, đợi đến lúc bụng cũng chạm phải nước rồi, nó chợtgiãy mạnh, cái đuôi vừa rơi xuống vung lên, bọt nước bắn tung tóe ra.

Đường Hoan sửng sốt, bọt nước từ đuôi lông mày trên mặt nhỏ xuống.

"Meo meo..." Dù sao cả người cũng ướt rồi, mèo trắng không kháng cự nữa, ngoan ngoãn đứng ở trong chậu nước, kêu lên với nàng, chờ nàng tắm rửa chomình.

Đường Hoan quay đầu nhìn Tống Mạch, hắn đứng vừa đúng chỗ tốt, bọt nước thiếu chút nữa đã bắn lên vạt áo hắn rồi.

"Thiếu gia, ngài cố ý." Nàng đứng lên, vô cùng tủi thân nhìn hắn.

Tống Mạch đúng là cố ý.

Hắn muốn làm cho nàng tức giận, làm cho nàng tức đến mức bất chấp thân phận chất vấn hắn, như vậy hắn mới có cơ hội dỗ dành nàng, để cho nàng biếthắn đối với nàng tốt, để cho nàng mau chóng trở nên lớn gan hơn, thoảimái sống chung với hắn. Tựa như Tiểu Ngũ, lúc bắt đầu ở trước mặt

hắnngoan ngoãn cẩn thận, tới khi quen rồi thì dám làm nũng giận dỗi vớihắn, hắn thích Tiểu Ngũ như vậy hơn, yếu ớt như chú mèo, ầm ĩ làm hắnvừa bực mình vừa buồn cười, lại không yêu không được, hận không thể ômnàng vào lòng dỗ dành cả đời.

Hắn đi tới, đưa cho nàng một cái khăn vuông, "Không phải, ta cho là ngươi từng nuôi mèo, biết tránh."

Đường Hoan nhận lấy khăn lau mặt, nhỏ giọng giải thích: "Nhà ta đúng là từng nuôi mèo, nhưng cũng không có mèo không ngoan như của thiếu gia, thiếu gia tự mình biết tránh được ra xa, làm sao lại không nhắc nhở ta một tiếng?"

Tống Mạch cười nhìn nàng, chờ nàng lau xong rồi, dịu dàng nói: "Được, là ta sai lầm rồi, Tiểu Ngũ đừng giận thiếu gia, đượckhông?" Ánh mắt dịu dàng như nước, sắp chìm đắm chết người.

Đây cũng không phải là thái độ nên có của một thiếu gia đối với nha hoàn!

Đường Hoan tránh né tầm mắt của hắn, đỏ mặt cúi đầu giả bộ thẹn thùng. Tống Mạch rốt cuộc muốn làm cái gì? Không thăm dò rõ ràng tâm tư của hắn, nàng khó có thể ứng đối, ngày đầu tiên đã động tình với thiếu gia, quánhanh sẽ có vẻ nàng tuỳ tiện, không cho chút phản ứng nào, hắn lại cấp bách như thế...

Một cánh tay bất chợt đưa tới trước mặt nàng.

Đường Hoan ngước mắt nhìn hắn, Tống Mạch khẽ nghiêng đầu nhìn mèo trong chậunước: "Giúp ta xắn tay áo lên, hôm nay ta dạy cho người tắm rửa cho Tiểu Ngũ như thế nào, coi như, bồi tôi đi."

"Thiếu gia ngài quá khách khí, cứ để tự ta làm đi, ta sẽ..."

"Giúp ta." Tống Mạch nhìn về phía nàng, nâng tay lên.

Đường Hoan cắn cắn môi, đành phải hầu hạ vị đại gia này, cuốn ống tay áo hắnlên, lộ ra cánh tay trắng nõn như ngọc bên trong, gầy mà có lực. Nàngcúi đầu, đầu ngón tay không tránh khỏi chạm vào hắn, man mát, mang chonàng cảm giác thoải mái khác thường. Ánh mắt Đường Hoan lóe lên, lặnglẽ đánh giá nam nhân đứng ở trước người, từ giày cho đến áo bào của hắnrồi thắt lưng của hắn, lại chuyển qua trên tay hắn, thèm ăn muốn chết.

Mắt thấy sắp sở được thân thể ở dưới áo bào, nàng rất muốn ngay bây giờ liền lột sạch hắn.

*** là một loại nghiện, đã hưởng qua rồi, sẽ không cai được.

Mà nam nhân này là cực phẩm, hắn cái gì cũng không cần làm, chỉ cần đứng ở nơi đó, có thể khiến cho nàng toàn thân như lửa nóng.

Chỉ tiếc, hắn không chịu ngoan ngoãn phối hợp.

Xắn xong một tay áo khác, Đường Hoan đi tới một phía khác của chậu nước ngồi xổm xuống, vẩy nước hắt lên người mèo trắng. Tư vị nhìn thấy màkhông ăn được, khó chịu nhất, sớm muộn gì nàng cũng vứt bỏ hắn.

Nàng chỉ vượt qua khoảng cách một cánh tay, Tống Mạch lại cảm thấy rất mấtmát. Hắn thích nàng kề bên gần một chút, gần đến mức vươn tay là có thểôm lấy.

"Meo meo..." Mèo trắng hướng về phía nam chủ nhân kêu, không quen nữ chủ nhân vuốt ve.

Tống Mạch thu lại loại cảm giác mất mát này, cười ngồi xổm xuống, vừa nóichuyện vừa dạy nàng, giải thích mèo trắng thích động tác và độ mạnh yếunào. Đường Hoan vẫn còn rất thích này con mèo trắng này, từ từ quên mấtloại cảm giác mập mờ lại cầu mà không thể cào người vừa rồi này, TốngMạch tắm bên trái, nàng bèn giúp mèo trắng tắm bên phải. Lúc vẩy nước, bàn tay to của nam nhân luôn là cố ý vô tình chạm vào nàng, Đường

Hoancho hắn chạm hai lần rồi không để cho chạm nữa. Hừ, muốn đùa giỡn nàng,hoặc là kịch liệt một chút, chơi nhỏ sở chút nàng không hầu hạ!

Tắm rửa xong cho mèo, Tống Mạch xách theo mèo, bảo nàng trải khăn lau lên trên giường.

Tống Mạch lau trong chốc lát, Đường Hoan chủ động đoạt lấy khăn lau, tự mình động thủ.

Tống Mạch ngồi nghiêng ở một bên, một tay chống giường, một tay sờ đầu mèotrắng, ánh mắt di động theo tay nàng, chợt không đầu không đuôi nói mộtcâu: "Tiểu Ngũ rất có linh tính, người nó thích đều không tệ, nếu như hế, sau này người ở trước mặt ta cũng không cần quá gò bó, ta sẽ đốiđãi với người như bằng hữu."

Đường Hoan dừng tay một chút, nghi hoặc nhìn hắn: "Thiếu gia là đang nói chuyện với ta sao?"

Tống Mạch đơn giản "ừm" một tiếng.

Đường Hoan theo dõi hắn, con mắt đảo vòng, có chút giảo hoạt nói: "Thiếu giathực sự coi ta là bằng hữu, có phải nói là, thiếu gia có thể sai bảo talàm việc, ta cũng có thể bảo thiếu gia giúp đỡ?"

Tống Mạch thíchnhất bộ dáng linh động như vậy của nàng, cười càng thêm dịu dàng: "Phải, sao nào, Tiểu Ngũ có việc muốn nhờ ta giúp ngươi?"

Đường Hoan gật gật đầu, thử dò xét chỉ chậu nước: "Ta thấy thiếu gia rảnh rỗi không có việc gì, vậy giúp ta đi đổ chậu nước đi?"

Vậy mà nói hắn rảnh rỗi không có việc gì?

Sắc mặt Tống Mạch khẽ biến, hắn, hắn rõ ràng là muốn ở lại cùng nàng nhiều hơn một chút, ở nàng trong mắt vậy mà trở thành ...

Nhưng chống lại ánh mắt tủi thân "quả nhiên đang gạt người" của nàng, Tống Mạch khụ khụ, "Được." Đứng dậy đi đổ nước.

Nam nhân đi rồi, Đường Hoan nhịn không được ôm mèo cười. Là nàng quá ngungốc, Tống Mạch nếu thích nàng, làm sao có thể để cho nàng coi hắn thành thiếu gia mà cung kính đối đãi như vậy? Một khi đã như vậy, hắn lại cho phép nàng làm bừa rồi, vậy nàng có thể an tâm làm nha hoàn lười rồi.

Tống Mạch đúng là nói được thì làm được, cũng không sai nàng làm việc gìnặng, ngay cả cơm trưa cơm chiều đều để cho nàng ăn cùng hắn. Lúc bữatrưa, Đường Hoan còn "khiêm tốn" chối từ rất nhiều lần, đợi đến lúc dùng cơm chiều, nàng đã rất thoái mái rồi.

Sau khi ăn xong, hai người ở trong sân chơi một lát cùng mèo trắng, sau đó liền muốn đi ngủ.

Đường Hoan ôm mèo trắng đi vào nội thất, ngoài miệng còn đang không cam lòngcầu hắn: "Thiếu gia, buổi tối để cho nó ngủ chung cùng ta đi?"

"Không được, ta quen ngủ cùng Tiểu Ngũ, không có nó bên cạnh, ta không ngủđược." Tống Mạch tiếp tục cự tuyệt, không cự tuyệt, làm sao có thể tiếncử nàng?

Đường Hoan bĩu môi, không để ý tới hắn đùa giỡn một câuhai nghĩa, lưu luyến thả mèo trắng tới trên giường nhỏ, xoay người muốnđi ra ngoài.

"Đợi chút." Tống Mạch gọi nàng lại, dang hai tay ra nói: "Thay quần áo cho ta."

Đường Hoan đứng bất động, "Thiếu gia không phải là coi ta là bằng hữu sao, vì sao còn sai ta làm loại việc này?"

Lá gan thật sự là nhanh chóng lớn lên trông thấy!

Tống Mạch khẽ cười: "Coi ngươi là bằng hữu, là để cho ngươi khi ở cùng takhông cần quá gò bó, nhưng chuyện ta sai ngươi, ngươi vẫn là phải làm,dù sao, bên cạnh ta cần phải có người hầu hạ."

"Vậy vẫn là coi ta là nha hoàn ..." Đường Hoan ngoan ngoãn đi về phía hắn, ngoài miệng lại nhỏ giọng lầm bẩm.

Tống Mạch cúi đầu nhìn nàng: "Thực sự coi ngươi là nha hoàn, ngươi còn dám nói chuyện cùng ta như vậy sao?"

Đường Hoan cắn môi, hai má từ từ ửng đỏ: "Thiếu gia nói phải, hầu hạ thiếugia bổn phận của ta, vừa rồi ta quá khinh cuồng, thiếu gia đừng nónggiận."

Giọng nói của nàng vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, rõ ràng làđang xin lỗi, nghe vào trong tai lại có loại hương vị làm nũng oán giận. Tống Mạch cố nén mới không ôm lấy nàng chặn lại cái miệng nhỏ nhắn kia, dời tầm mắt, lựa chọn cam chịu. Nàng không biết sao, không phải chỉ cónha hoàn mới có thể hầu hạ thiếu gia cởi áo tháo thắt lưng, thê tử, cũng có thể. Nếu nàng là thê tử của hắn, hắn không cần nàng hầu hạ như vậy,nhưng bây giờ nàng còn không phải, hắn đành phải dùng loại lý do nàyhưởng thụ ôn nhu của nàng, nhìn nàng thẹn thùng ở trước mặt hắn.

"Thiếu gia, như vậy đã xong chưa?" Đường Hoan cầm áo của hắn, không xác định hỏi.

Tống Mạch nghĩ đến kiếp trước Tiểu Ngũ lớn mật hầu hạ, không biết làm saoTiểu Ngũ chủ động thì được, chính hắn lại không thể đưa ra loại yêu cầunày, đành phải gật đầu, ý bảo nàng có thể đi ra ngoài.

Đã biết hắn không có lá gan kia mà!

Đường Hoan liếc qua vị trí tiểu Tống Mạch một cái, ảo não ra gian sau.

Rất nhanh, hai gian phòng đều tắt đèn.

Bóng đêm dần dần dày, mèo trắng ngủ say phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

Có người khẽ khàng rời giường, đi tới trước giường gian ngoài, đứng lặng một hồi lâu.

Ánh sao tràn vào, trên giường khuôn mặt thiếu nữ mơ hồ thấy không rõ lắm,nam nhân lại dường như có thể thấy rõ, si ngốc nhìn chăm chú.

Rất lâu sau đó, nam nhân cúi người, ở trên cánh môi đang khẽ nhếch của nàng đặt xuống một nụ hôn, như phẩm rượu, nếm qua rồi dừng lại, lại trắntrọc lưu luyến, không nỡ rời đi.

"Ùm..." Trong lúc ngủ mơ thiếu nữphát ra một tiếng rên rỉ mềm nhẹ. Thở dài, không biết mơ thấy cái gì, nàng đưa lưỡi liếm liếm, không đụng đến mình, nhưng đụng phải nam nhân.

Tống Mạch kinh hãi, chạy trốn như kẻ trộm.

Đường Hoan nắm chặt nệm giường, cố nén mới không cầm gối lên ném qua.

Nam nhân chết tiệt, còn dám treo ngược khẩu vị của người khác như vậy, mơ tưởng lại chiếm chút xíu tiện nghi của nàng!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 65: Tâm Ý

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Thân phận hiện tại của Tống Mạch là tú tài, trừ thỉnh thoảng ra khỏi nhà kết bạn, bình thường đọc sách ngay tại thư phòng.

Đương nhiên, hắn ở trong thư phòng rốt cuộc làm những cái gì, chỉ có hắn vàmèo biết. Lấy tài học Trạng Nguyên của hắn đời trước, thật sự muốn đitheo con đường làm quan, hiện tại không thể chỉ là một tú tài.

Hai ngày nay hắn vẫn chân không bước ra khỏi nhà, Phương thị lại ngồi không yên, có chút hoài nghi con trai có phải bị nha hoàn xinh đẹp mới câumất hồn hay không, bèn quan tâm con trai trên danh nghĩa sang đây nhìnhai lần. Tống Mạch dĩ nhiên đề phòng mẫu thân đột nhiên đến thăm, vẫnphái Lục An ở bên ngoài trông chừng, chờ sau khi Phương thị tới đây, hắn đều là một mình ở trong thư phòng đọc sách, Đường Hoan ở trong sân hoặc trong phòng chăm sóc mèo trắng. Phương thị là người từng trải, thấy nha hoàn kia khí sắc tốt lên rất nhiều, nhưng không giống như bị phá thân, mà mặt mày ổn trọng hào phóng, không giống như những di nương cử chỉ ngả ngớn lão gia mang theo, cuối cùng cũng buông lòng.

Phương thị đi rồi, Đường Hoan cố ý giả ngu hỏi Tống Mạch: "Vì sao phu nhân vừa tới đây, thiếu gia trốn ngay vào thư phòng vậy?"

Tống Mạch nhìn mèo trắng nằm ở trên đùi nàng, nghiêm trang nói: "Phu nhânkhông thích ta nuôi mèo, nếu ta ở chung một chỗ cùng Tiểu Ngũ, phu nhânsẽ hiểu lầm ta mê muội đánh mất ý chí." Trong lúc nàng còn chưa thíchhắn, trong lúc hắn chưa chuẩn bị cưới nàng xong, nàng vẫn là lấy thânphận nha hoàn ở lại bên cạnh hắn thôi, miễn cho người ngoài nói nhảm.

Hơn nữa, hắn thật sự không vội cưới nàng.

Cưới nàng, có nghĩa là động phòng. Đến lúc đó hắn không chạm vào nàng, nàngnhất định sẽ nghĩ hắn không thích nàng, chạm vào nàng...

Ánh mắt Tống Mạch nhìn nàng trở nên phức tạp.

Đầu thai chuyển thế, hắn đúng là nhớ rõ hai đời. Nhưng là, không biết làtrí nhớ xảy ra vấn đề, hay là có nguyên nhân gì khác, trí nhớ của hắnchỉ kéo dài đến lúc cùng nàng hoan hảo sau đó là kết thúc. Hắn rất cốgắng suy đi nghĩ lại, lại không nhớ nổi. Kiếp trước hắn và nàng giốngnhư con hát trên sân khấu, vào thời khắc nào đó đột nhiên biến mất không thấy, mà hắn bây giờ chính là người xem diễn, không biết bọn họ đi nơinào, cũng không có cách nào suy đoán sau đó trên người bọn họ đã xảy rachuyện gì.

Tống Mạch không dám muốn nàng.

Hắn mơ hồ cảmthấy, muốn nàng, nàng sẽ biến mất. Loại cảm giác này, khi ở cùng một chỗ với Tiểu Ngũ đã từng có, khi đó hắn hỏi nàng đây có phải là sự thật hay không, nàng nói phải, hắn tin, sau đó, không còn gì nữa.

Hắnmuốn biết nửa đời sau của hắn và nàng trôi qua như thế nào, có cãi nhaukhông, có yêu đối phương hơn không, sinh mấy đứa con, tên của con cái là gì, còn có, cùng nàng từ từ già đi là loại cảm giác gì. Nam nữ chi hoan tất nhiên là hắn hướng tới, nhưng hắn càng muốn sống chung cùng vớinàng.

Một đời này, hắn muốn cùng nàng đi đến hết đời, bù lại tiếc nuối trong trí nhớ. Có lẽ, có một ngày hắn sẽ không nhịn được chạm vàonàng, nhưng vậy nhất định là hắn tin tưởng tất cả sau đó đều là sự thật.

Thật ra loại cảm giác này rất vớ vẩn, nhưng nó đã cắm rễ ở trong lòng hắn, không bỏ được.

Buổi sáng ngày hôm sau, Tống Mạch đang cùng Đường Hoan trêu chọc mèo, Phương thị phái người tới đây, nói biểu thiếu gia biểu cô nương đến, bảo hắnđi qua nghênh đón hai người.

Tống Mạch đuổi người vừa tới đi, vẫn ngồi ở trên giường như cũ, hỏi nàng: "Ngươi muốn đi qua xem một chút không?"

"Không được, ta chưa từng học qua quy củ, đi sợ khiến thiếu gia mất mặt."Đường Hoan mới lười đi, đi, người bên ngoài cũng sẽ không như Tống Mạchdung túng nàng. Rảnh rỗi không có việc gì đi làm nha hoàn sai sử chongười ta? Nàng lại không thích chịu tội.

"Ta thấy ngươi chính là lười đi." Tống Mạch vừa đứng dậy vừa nói, trước khi đi nói cơm trưa không trở lại dùng, bảo tự nàng ăn.

Đường Hoan đưa hắn ra khỏi cửa, tựa vào cửa suy nghĩ một chút, ôm mèo đến phòng tắm nước nóng trong viện của Tống Mạch.

Hai ngày này Tống Mạch đối với nàng có thể nói là một tấc cũng không rời,Đường Hoan không có cơ hội hỏi thăm tin tức bên trong Tống gia, bây giờ vừa vặn đi hỏi một chút. Biểu thiếu gia không cần để ý, biểu cô nương nương kia bao nhiều tuổi? Biểu ca biểu muội cái gì, Tống Mạch lại là mặt hàng tốt như vậy, cũng không biết biểu muội kia có tâm tư gì khác haykhông. Tống Mạch đúng là không gần nữ sắc, nhưng biểu muội khác với nữnhân không có một chút xíu quan hệ bên ngoài, vạn nhất hắn thích chăm sóc biểu muội, chăm sóc liền chăm ra tình cảm đấy?

Tống Mạch cũng không biết tiểu nữ nhân của hắn suy nghĩ cái gì, cùng Phương thị lãothái thái đi tới cửa, Đặng Huy vừa lúc nhảy xuống từ trên xe ngựa, đằngsau đi theo Đặng Uyển. Trên mặt Tống Mạch mang theo nụ cười khách khí và xa cách, ánh mắt dừng một chút vào trên người mèo trắng trong lòng Đặng Uyển, lập tức lại dời đi.

Hàn huyên một hồi, mọi người vào trong phòng ngồi xuống.

"Thế nào mới một năm không gặp, A Uyển của chúng ta trổ mã xinh đẹp hơn rồi, còn xinh đẹp hơn mợ cháu hồi còn trẻ." Lão thái thái nắm tay Đặng Uyển, ánh mắt nhìn chằm chằm ngoại tôn nữ ruột, khen không dứt miệng.

Đặng Uyển ngượng ngùng cười, nói với Phương thị: "Ngoại tổ mẫu lại dùng lờidỗ cháu rồi. Đừng nói năm đó, cho dù là hiện cháu và mợ đi ra ngoài làmkhách, nếu như không giới thiệu, người bên ngoài nhất định cho là cháuvà mợ là tỷ muội, còn đều tiếc hận làm sao dung mạo của muội muội khôngbì kịp nửa phần của tỷ tỷ đó, aiz..."

"Nghe một chút, miệng A Uyển này thật sự là càng ngày càng ngọt !" Lão thái thái cười cong mắt.

Phương thị cũng cười, làm bộ tức giận khiển trách: "Nha đầu kia, ngay cả ta cũng dám đem ra nói giỡn!"

"Mợ, người ta ăn ngay nói thật thôi!"

Đặng Uyển làm nũng với Phương thị, ánh mắt như nước dạo qua một vòng trênngười nam nhân bên dưới Phương thị, thấy Tống Mạch mặc dù đang cười, ýcười lại vẫn giống như trước không chạm tới đáy mắt, nàng cắn cắn môi,đứng dậy, từ trong tay nha hoàn nhận lấy con mèo trắng mình trăm caynghìn đắng mới tìm được, đi đến trước người Phương thị: "Mợ, người xem,đây là năm ngoái cháu nhặt được trên đường đi về nhà, có giống Tiểu Ngũcủa biểu ca cháu không?"

Phương thị tò mò nhìn một lát, muốn sờlại không sờ: "Nhìn đúng là rất giống, hình như trên mắt nhiều hơn mộttúm lông xám? Aiz, cháu cũng biết, con mèo kia của biểu ca cháu rất biết nhận thức, trừ hắn ra, ai cũng không để cho ôm, lúc vừa tới ta còn bịcào một cái, bèn không thèm để ý nó nữa. Cháu ôm đến chỗ biểu ca cháubên kia hỏi một chút đi." Tuy nói không tán thành cọc hôn sự này, ởtrước mặt lão thái thái, bà cũng không thể làm mất

thể diện của ngoạisinh nữ, dù sao nhi tử từng nói không cưới nàng ta. Chẳng qua nói lại,làm sao con mèo kia lại chịu gần gũi cùng nha hoàn mới của nhi tử?

Đặng Uyển ôn nhu cười: "Con này của cháu gọi là Tuyết Đoàn, rất ngoan, nếumợ thích, lúc nào ôm cũng được." Nói xong, người đã đi tới trước người Tống Mạch, Đặng Uyển cười có chút ngượng ngùng, "Biểu ca, huynh xem đi?"

Tống Mạch nhìn thoáng qua, "Là giống. chẳng qua biểu muội tốt nhất trôngchừng con mèo này kỹ vào, đừng để cho nó chạy đến trong viện ta. Con mèo kia của ta không thích người ngoài, đối với mèo khác lại cực dữ."

Mặt cười của Đặng Uyển bỗng dưng tái đi. Vì sao nàng nuôi mèo, còn khôngphải nghĩ tới thường xuyên cùng biểu ca luyện mèo? Biểu ca thích TiểuNgũ như vậy, nếu Tiểu Ngũ thích chơi cùng Tuyết Đoàn, quan hệ hai ngườicũng sẽ thân thiết lên rất nhiều. Nhưng bây giờ, câu nói đầu tiên đầutiên của biểu ca đã phá hỏng, không cho nàng đi qua xuyến môn.

"Có lẽ Tiểu Ngũ thấy Tuyết Đoàn lớn lên giống nó, có thể chơi cùng nhau cũng không chừng." Nàng không cam lòng nhỏ giọng nói.

Tống Mạch mặt không chút thay đổi.

Lão thái thái vội hoà giải: "Đại Lang, một con mèo mà thôi, nào có thôngminh như vậy, lát nữa cháu dẫn biểu đệ biểu muội của cháu tới trong viện cháu nhìn xem, không chừng hai con mèo lại hợp nhau đấy. Đúng rồi, AUyển con này của cháu là mèo đực à? Con mèo này dáng vẻ xinh đẹp, vẫn là mèo cùng giống tương đối tốt, sinh ra nhất định là mèo tốt."

"Ngoại tổ mẫu, người nói cái gì vậy!"Sắc mặt của Đặng Uyển đã khôi phục bìnhthường, cười trở lại trên đôn thêu bên cạnh lão thái thái, "Tuyết Đoàntuy là đực, nhưng giữa mèo với mèo chỉ sợ cũng nói duyên phận đi, sao có thể chúng ta nói cái gì chúng liền theo cái đó."

Lão thái tháibĩu môi, chớp mắt thấy bộ dáng "ở đây chán đến chết" của ngoại tôn, bènnói: "Được rồi, cách cơm trưa còn có một khoảng thời gian, Đại Lang, cháu dẫn biểu đệ biểu muội cháu tới trong viện của cháu ngồi một lát, ta đi nghỉ ngơi một lát trước."

Đặng Huy là người thứ nhất đứnglên, gã phiền chán nhất là nói chuyện cùng trưởng bối, bây giờ tới chỗ Tống Mạch bên kia dạo một vòng, sau cơm trưa có thể ra ngoài đi dạo.

Đặng Uyển đứng dậy theo: "Vậy chúng cháu sẽ không quấy rầy ngoại tổ mẫu mợ nghỉ ngơi nữa."

Tống Mạch ngồi không nhúc nhích, Phương thị cười thúc giục hắn: "Đi thôi, ta và lão thái thái còn có việc muốn thương lượng, không cần đám tiểu bốicác con theo cùng."

Tống Mạch nhìn bà một chút, đành phải đứng dậy.

Rốt cuộc là quan hệ huyết thống.

Tổng Mạch trực tiếp dẫn người tới thư phòng của hắn, chủ động hỏi chuyện học hành của Đặng Huy, gạt Đặng Uyển sang một bên. Đặng Uyển muốn qua nhàgiữa ngồi một lát, nhưng mà chủ nhân không mời, nàng không tiện tự mìnhđi qua, muốn xen mồm vào, Tống Mạch hỏi đều là những thứ khó hiểu hiếmgặp trong Tứ Thư Ngũ Kinh, nàng căn bản chưa đọc qua.

Rất nhanh, Đặng Huy đã bị hỏi đến phiền lòng nóng nảy, lấy lý do đi xe ngựa mệt nhọc chuẩn bị rời đi.

Tống Mạch tự mình tiễn bọn họ.

Đặng Uyển không cam lòng, lúc sắp đi đến cửa viện, giả bộ không cẩn thận lỡtay, để cho mèo chạy đi. Con mèo này của nàng, cái gì cũng tốt, chỉ làcó cái tật xấu phiền lòng, thích đuổi theo mèo cái, nếu không phải vìtiếp cận

Tống Mạch, nàng tuyệt đối sẽ không nuôi loại mèo này. Giờ trong viện này có một con cái, tin tưởng nó sẽ đi tìm.

"Tuyết Đoàn, mau trở lại!" Nàng lo lắng đuổi theo mèo trắng, thân thể thướt tha, không giống như là đang đuổi theo mèo, giống như là đang bắt bướm.

Mèo trắng không nghe lời, chạy trốn tới trong bụi hoa.

Đặng Huy miễn cưỡng đứng ở một bên, nhìn muội muội nhà mình ở trước mặt người trong lòng bày ra các loại vẻ đẹp.

Tống Mạch lạnh mặt sai Lục An đi đuổi mèo.

Đuổi?

Lục An hiểu ý, tìm được một cây sào trúc chuẩn bị đuổi con mèo đực kia rakhỏi sân. Mèo của thiếu gia là tiểu tổ tông trong mắt tất cả hạ nhân, sao có thể bị mèo của biểu cô nương động đến? Lại nói, hiện tại trongviện lại thêm một vị tổ tông, rõ ràng là người trong phòng của thiếugia, thiếu gia chỉ dẫn biểu cô nương đến thư phòng, ý tứ còn không rõràng sao? Không hy vọng để cho vị trong phòng kia ăn dấm chứ sao.

Bởi vậy, Lục An xuống tay không lưu tình chút nào.

Đặng Uyển hoa dung thất sắc: "Biểu ca, sao huynh có thể để cho người ta đánh Tuyết Đoàn?"

Nơi này không có trưởng bối, Tống Mạch không cần cố ky người nào, nhìn conmèo kia cười lạnh: "Súc sinh không nghe lời, ta thấy người vẫn là đổicon khác thì hơn."

Súc sinh?

Đặng Uyển mặt trắng như tờgiấy, đánh chó còn phải ngó mặt chủ, hắn chẳng quản mèo của nàng gọi làsúc sinh, chỗ nào để ý mặt mũi của nàng?

Tại sao có thể như vậy, ngoạitổ mẫu không phải nói biểu ca kiên quyết không cưới chính là đang đợinàng sao? Vì sao...

Ánh mắt chợt dừng lại, dừng trên người nữ tử đột nhiên xuất hiện ở cửa nhà giữa.

Nàng không khỏi nắm chặt tay áo. Bên cạnh biểu ca, khi nào thì có nha hoàn xinh đẹp như vậy?

Đường Hoan là đuổi theo Tiểu Ngũ đi ra, đương nhiên, chính nàng cũng muốnkiến thức một chút cái gọi là phong thái tuyệt thế của biểu cô nương. Đám hạ nhân khen Đặng Uyển như thiên tiên, là một nữ nhân vụng về, Đường Hoan cũng muốn nhìn thiên tiên một chút, so sánh mình thua kém thiên tiên bao nhiêu.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau trong khôngtrung, Đặng Uyển đầu tiên là khiếp sợ rồi là ghen tị, ghen tị có ngườicó thể hầu hạ bên người nam nhân trong lòng nàng. Bên kia Đường Hoancũng kinh hãi rồi, nữ nhân này, vậy mà còn xinh đẹp hơn nàng?

Đường Hoan lần đầu tiên có cảm giác nguy cơ.

Nàng quyến rũ Tống Mạch dựa vào cái gì là lớn nhất, còn không phải là bềngoài xuất chúng của mình? Nếu nàng có thể quyến rũ thành công, biểu cônương này nếu thông minh một chút cũng sử dụng những thủ đoạn kia, TốngMạch có thể không bị nàng ta hấp dẫn sao?

Sư phụ nói, lòng nam nhân là không chịu nổi hấp dẫn nhất.

Đường Hoan không sợ Tống Mạch bị người lừa mất, nhưng trước khi nàng thànhcông, hắn chỉ có thể là của nàng. Nếu hắn thích người khác hơn mình,chứng minh nàng thực sự thất bại, lòng hiếu thắng của nàng không chophép mình thua bởi người khác. Khuôn mặt là trời sinh, thủ đoạn lại

làbản lĩnh thực sự. Nàng cũng muốn nhìn, thủ đoạn của biểu cô nương nàynhư thế nào!

Nàng nhìn về phía Tống Mạch.

Tống Mạch đang dùng cái vẻ mặt không vui nhìn nàng.

Hắn đang tức cái gì?

Lướt qua nữ nhân đang ngây người ở bên kia một cái, Đường Hoan cúi đầu chạy về phía hai con mèo.

Hai con mèo đánh nhau khó tách ra, Lục An đang phát sầu làm sao tách chúngnó ra, dùng gậy gộc, sợ bị thương đến của nhà mình, dùng tay, nhìn lôngmèo trắng muốt rơi xung quanh hai con mèo, Lục An thật đúng là sợ móngvuốt mèo. Trên mu bàn tay hắn cũng không có lông, bị cào một phát chínhlà vết máu đấy.

"Tiểu Ngũ cô nương? Ngươi mau tránh ra, ta tới là được." Mắt thấy nữ nhân thiếu gia lần đầu tiên động tâm sau bao nhiêunăm muốn ra tay, Lục An vội ngăn lại nói.

"Không có việc gì, đưacây gậy cho ta." Đường Hoan cướp lấy cây gậy trong tay hắn, thừa dịp sau khi mèo nhà mình đánh bay mèo đực, trực tiếp đâm xuống hai quả trứng lộ ra của mèo đực. Hừ, chủ nhân muốn cùng nàng đoạt nam nhân thì thôi,ngay cả con mèo cũng muốn bắt nạt Tiểu Ngũ của nàng, thực cho là nàngkhông tức giận sao!

"Meo meo!" Mèo đực phát ra một tiếng thê lương bi thảm.

Tiểu Ngũ từ lúc phát hiện động tác của nữ chủ nhân đã nhanh chóng tránh rarồi, tung người nhảy một phát đến trong lòng Tống Mạch, thấy mèo đực colại trên mặt đất kêu "méo ù", nó vui vẻ vẫy cái đuôi, cúi đầu liếm chỗbị cào trúng trên người mình.

Tống Mạch không thể tin nhìn nữ nhân vừa mới ném cây gậy đi, đây thật sự là Tiểu Ngũ của hắn sao?

"Thiếu gia, đều là ta không chăm sóc tốt cho Tiểu Ngũ, để cho nó bị thương, ngươi phạt ta đi." Đường Hoan đi đến trước người Tống Mạch, cúi đầu nhận sai.

Nàng cũng không hối hận hành động của mình. Nam nhân thực sự thích một người, đối phương vô luận làm cái gì ở trong mắt nam nhânđều là đặc biệt, tựa như người canh rừng có thể chấp nhận tiểu ni cô tâm ngoạn thủ lạt, đồ tể có thể thích quả phụ ương ngạnh lắng lơ. Bây giờ Tống Mạch nếu không thích nàng thô lỗ, chỉ nói rõ trong lòng hắn cóngười khác, bởi vì so sánh mới ghét bỏ nàng, vậy nàng nên thay đổi thủ đoạn rồi.

"Meo meo..." Mèo trắng ngầng đầu, tò mò kêu một tiếng.

Tống Mạch bất đắc dĩ, nàng nếu thực sự cảm thấy mình sai, vừa rồi sẽ khôngthể... đặc biệt hung dữ như vậy, giống như con mèo xù lông.

Hắnđưa mèo tới, thanh âm trầm thấp ôn nhu: "Đi vào trong phòng đi, lát nữata với ngươi cùng rửa sạch miệng vết thương cho Tiểu Ngũ."

"Thiếu gia không giận ta?" Đường Hoan nhận lấy mèo, con mắt loé sáng nhìn hắn.

Tống Mạch vì sao phải tức giận? Hắn thích cô nương này cũng không phải làngười ngoan ngoãn nghe lời yếu đuối dễ bắt nạt, vô luận là Tiểu Ngũ quật cường gan lớn hay là Hải Đường thà rằng chết cũng không chấp nhận chamẹ sắp đặt hôn sự tuỳ tiện, đều chứng minh nàng là ngoài mềm trong cứng.

Hắn cười với nàng, ánh mắt cưng chiều: "Đi đi."

Đường Hoan cũng vui vẻ nở nụ cười, đang muốn xoay người, chợt nghe từ phíasau Tống Mạch truyền đến một giọng nói nam nhân dễ nghe: "Tống Mạch, đây là nha hoàn trong phòng người? Tên là gì? Trước kia chưa từng thấy mà." Đặng Huy vòng qua, trong mắt chứa đầy kinh diễm đánh giá Đường Hoan. Gã và Tống Mạch cùng tuổi, chỉ nhỏ hơn hắn hai tháng, bởi vì cùng nhìnnhau không vừa mắt, lúc riêng tư hai người đều gọi thắng tên đối phương.

Đường Hoan lúc này mới phát hiện trong viện còn có một nam nhân.

Nàng kinh ngạc nhìn Đặng Huy, mắt cũng không chớp lấy một cái.

Trên đời này lại có nam tử còn dễ nhìn hơn mê người hơn Tống Mạch!

Nếu nói Tống Mạch là món ăn ngon bày ra trên bàn không nhúc nhích hấp dẫnnàng đến ăn, Đặng Huy chính là cực phẩm muốn chủ động đưa tới. Nhìn xemcặp mắt câu người kia, sức quyến rũ quả thực không cách nào ngăn cản!

Trời cao cũng quá hậu đãi huynh muội Đặng gia rồi! Nàng...

"Đi vào." Tống Mạch đột nhiên lạnh mặt chắn ở trước người nàng, giọng điệu không cho phép cự tuyệt.

Đường Hoan có chút không nỡ đi, nàng còn chưa có ngắm đủ mỹ nhân đâu, hơn nữa nàng muốn thăm dò thái độ của Tống Mạch đối với Đặng Uyển trước!

Tống Mạch nhìn ra do dự trong mắt nàng, vừa muốn lạnh giọng thúc giục mộtlần nữa, Đặng Uyển cười vòng qua, nói chuyện thay Đường Hoan: "Biểu ca,hôm nay là lỗi của ta, khiến cho Tiểu Ngũ bị bắt nạt, huynh yên tâm, lát nữa ta sẽ đưa con mèo kia ra ngoài, cam đoan sẽ không động đến Tiểu Ngũ nữa, biểu ca cũng đừng trách cứ nha đầu này nhé?"

Ở trong trínhớ của Đặng Uyển, nữ nhân ca ca muốn, gần như không người nào có thểchạy thoát. Bên cạnh Tống Mạch chưa bao giờ dùng nha hoàn hầu hạ, độtnhiên thêm một nha hoàn xinh đẹp trước mắt, trong đó nhất định là cómánh khoé. Nhưng thì như thế nào? Nha hoàn này đang ở trong phúc màkhông biết phúc, vậy mà coi trọng ca ca nàng, còn dám ở trước mặt TốngMạch nhìn chẳm chẳm ca ca không chớp mắt. Lỗ mãng như vậy, Tống Mạchthích nàng hơn nữa cũng vô dụng, thân là một người nam nhân, hắn khôngcó khả năng mắt thấy người bên cạnh cùng người khác câu tam đáp tứ còntiếp tục dung túng. Chỉ cần Tống Mạch chán ghét vứt bỏ nàng ta, ĐặngUyển có thể không để ý hai người dây dưa trước đó, cho dù là Tống Mạchđã muốn nha hoàn này rồi.

Có nam nhân nào không phong lưu? Tống Mạch cũng lớn như vậy rồi, khó tránh khỏi không chịu nổi hấp dẫn. Đặng Uyển chỉ cần gả cho Tống Mạch làm vợ là được, sau đó lại nhốt kỹ người ở bên cạnh mình. Cùng so với nha hoàn này, nàng có tài có mạo, càng cólòng tin cuối cùng giành được tất cả sủng ái của Tống Mạch.

"Đúng vậy đúng vậy, A Uyển nói không sai, Tống Mạch người cũng đừng tức giận nữa, dọa hỏng người ta cũng..."

"Ta quản người của ta, không cần người ngoài nhúng tay." Tống Mạch lạnhnhạt quở trách một tiếng, xoay người kéo Đường Hoan đi vào trong: "LụcAn, tiễn khách."

Đặng Uyển Đặng Huy lập tức biến sắc, ánh mắt cùng rơi vào bàn tay đang nắm chung của hai người.

Khuôn mặt của Lục An mang nụ cười đưa tay mời người: "Biểu thiếu gia, biểu cô nương, xin mời?"

Lúc Đường Hoan quay đầu nhìn, liền thấy nha đầu bên cạnh Đặng Uyển đang ôm mèo, Đặng Huy Đặng Uyển đều đang nhìn nàng.

Nàng áy náy cười với hai người.

Lúc trước không gặp mặt, nàng lo Tống Mạch có tình với Đặng Uyển, nhưng lời nói lạnh nhạt của Tống Mạch vừa rồi đủ để chứng minh nam nhân một lòngmột dạ với nàng. Cho nên, bây giờ Đường Hoan có thể không nhìn Đặng Uyển rồi, về phần Đặng Huy kia, không thể đụng vào, nhưng nhìn cho đỡ nghiện là được chứ? Ai biết sau này tỉnh mộng còn có thể gặp được cực phẩm câu người như vậy hay không?

Nhìn đến nhập thần, không lưu ý đã đếntrước cửa, dưới chân bị vấp ngưỡng cửa một cái, thiếu chút nữa thì ngãsấp xuống, mèo trắng thì giật mình nhảy xuống đất, tự mình vui vẻ chạyvào trong phòng.

"Thiếu gia, người đi nhanh như vậy làm cái gì?Cổ tay ta cũng bị người siết đau rồi." Đường Hoan xoa cánh tay, tủi thân oán giận với nam nhân.

Tống Mạch trở tay đóng cửa, châm chọc hỏi nàng: "Chê ta đi nhanh? Muốn bây giờ ta thả ngươi ra ngoài hay không,cho ngươi đuổi theo ngắm hắn?"

Trên mặt Đường Hoan đỏ bừng, cúiđầu mắng một câu: "Thiếu gia người nói bậy bạ gì đó!" Thẹn thùng chạytrốn vào gian phụ. Nam nhân này là cần kích thích, không trêu chọc hắn,hắn thì chỉ biết đêm hôm khuya khoắt lén la lén lút tới đây ăn đậu hủcủa nàng, vừa đến ban ngày lại giả bộ đứng đắn.

Tống Mạch tức giận đến muốn giết người.

Trước kia hắn và Đặng Huy cùng đi ra cửa, hắn biết Đặng Huy càng làm chongười chú ý hơn hơn, nhưng hắn không cần, chuyện trêu hoa ghẹo nguyệthắn khinh thường làm. Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới, Tiểu Ngũ củahắn vậy mà cũng thích thiếu gia phong lưu như Đặng Huy!

Đặng Huy làm sao hơn được hắn?

Nàng biết Đặng Huy từng hại bao nhiều nữ tử đàng hoàng rồi không?

Tống Mạch nổi giận đùng đùng đi vào, thấy nàng ngồi ở trước giường đang chải lông cho mèo, đưa lưng về phía hắn không thấy rõ thần sắc, hắn đi đếnphía sau nàng, suy nghĩ một chút, giải thích với nàng: "Hai người vừarồi chính là biểu thiếu gia biểu cô nương, biểu thiếu gia đã đính hônrồi, nhưng nhân phẩm không đứng đắn, sau này ngươi nếu như gặp gã, trốnxa một chút."

Đường Hoan dừng tay một chút, sau đó nhẹ giọng nói: "Thiếu gia yên tâm, ta biết thân phận của mình, không dám mong nhớ biểu thiếu gia."

Cái gì gọi là thân phận? Cái gì gọi là không dám mong nhớ?

Tống Mạch đi lên phía trước hai bước, nhìn chằm chằm gò má nàng: "Không dám? Nói như vậy, nếu người không phải là nha hoàn, người sẽ dám thích gã?"

Đường Hoan ôm đầu mèo nhẹ nhàng vuốt ve, thần sắc cô đơn: "Làm sao có thể? Biểu thiếu gia đã đính hôn rồi, ta không muốn gả cho người làm thiếp."

Trái tim Tống Mạch càng ngày càng rơi xuống: "Vậy nếu gã không đính hôn, người sẽ muốn gả cho gã?"

Đường Hoan ngượng ngùng gật gật đầu: "Biểu thiếu gia trông ưa nhìn như vậy,cô nương nào thấy, cũng sẽ thích gã đi?" Nói xong, nàng hình như cuốicùng ý thức được không đúng, chậm rãi đứng lên, nghi hoặc nhìn TốngMạch: "Thiếu gia, đang êm đẹp, sao người hỏi ta cái này? A, thiếu gia có phải tức giận hay không? Thiếu gia yên tâm, ta chỉ là tùy tiện nói mộtchút, ta là nha hoàn, biểu thiếu gia cũng đính hôn rồi, ta sẽ không trêu chọc gã."

"Chỉ bởi vì gã ưa nhìn, người liền thích gã?" Tống Mạch tới gần nàng, thân thể gần như dính sát vào nàng, hô hấp dồn dập.

Đường Hoan sợ hãi trốn ra phía sau, nhưng nam nhân từng bước từng bước đuổitheo nàng, cho đến khi ép nàng đứng dán vào tường. Đường Hoan không dámnhìn hắn, mặt càng ngày càng đỏ: "Thiếu gia, người...người làm sao vậy? Là người bảo ta không cần gò bó, làm sao ta mới nói cho người lời tronglòng, người trái lại tức giận?"

"Lời trong lòng ngươi? Chính làthích gã?" Tống Mạch bóp cằm nàng, ép nàng nhìn thắng vào hắn. Hắn đốitốt với nàng, hướng dẫn nàng từng bước, là không muốn quá mức vội vàngdọa đến nàng, cũng không phải là vì để cho nàng thích người khác!

"Thiếu gia thật sự để ý ta thích ai sao như vậy sao?" Đường Hoan chợt nở nụcười, đôi mắt sáng như nước linh động giảo hoạt, làm gì có tí nào ngượng ngùng lo lắng?

Tống Mạch sửng sốt, trong đầu chợt có suy nghĩ loé lên.

Đường Hoan lớn mật ôm lấy thắt lưng hắn: "Thiếu gia, sao người không nói? Làthẹn thùng sao? Vậy ta nói thay người xem sao, thiếu gia thích ta, chonên không chấp nhận được ta dán mắt vào biểu thiếu gia, cũng nghe khôngnổi ta nói thích biểu thiếu gia, có phải hay không?"

Thân thể Tống Mạch cứng ngắc: "Ngươi, làm sao ngươi biết?"

Đường Hoan nhìn hắn, chậm rãi rủ mi mắt xuống: "Ta, ta vốn cũng không thể tin được, nhưng thiếu gia đối với ta rất tốt, nuông chiều như coi ta là vợ, mặc ta dùng mánh lới lười biếng cáu kỉnh, buổi tối còn...còn chạy tới lén hôn ta, ta...ta liền biết. Thiếu gia, người đã thích ta, vì sao không nói ra? Hại ta còn phải mượn biểu thiếu gia xác nhận tâm ý của người."

Nàng thẹn thùng, Tống Mạch ngược lại từ từ tỉnh táo lại, lập tức tâm nóngnhư lửa, tay chậm rãi cầm tay nàng: "Ta sợ, sợ nàng không thích, hiểulầm ta lấy thân phận ép nàng..."

"Làm sao có thể không thích?"

Đường Hoan dán vào ngực hắn cọ cọ: "Người không biết, ngày đó lần đầu tiênnhìn thấy thiếu gia ở cổng, ta đã thích thiếu gia rồi, ta cũng không nói rõ vì sao lại thích, dường như...dường như thiếu gia vừa xuất hiện, đáylòng liền có thanh âm nói cho ta biết, nhất định phải gả cho hắn. Chẳngqua khi đó ta cũng chỉ có thể mong nhớ, không dám hy vọng xa vời, dù sao người là thiếu gia, ta... ta tính cái gì, cũng may mấy ngày nay người tốt với ta không thể nào tốt hơn, lá gan của ta cũng lớn lên."

Chả trách ngày đó trong mắt nàng có khiếp sợ, thì ra cho dù nàng quên mất hai đời kia, lại vẫn nhớ được cảm giác đối với hắn!

Tống Mạch mừng rỡ như điên, thấy nàng ỷ lại tựa vào trên người hắn, cổ họnghắn vừa động, một tay ôm thắt lưng nàng, một tay nâng cằm nàng lên, ravẻ nghiêm túc nói: "Tiểu Ngũ, nàng quả nhiên lớn mật, cũng dám gạt tarồi!"

Đường Hoan đắc ý cười: "Ta cũng cảm thấy lá gan ta lớn, không giống người, chỉ dám nửa đêm vụng trộm... ừm..."

Đôi môi đỏ mọng bị nam nhân thẹn quá hoá giận chặn lại, càng hôn càng sâu.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 66: Chương 66.1: Đồi Bại

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Lúc Tống Mạch bịngười gọi đi, Đường Hoan đã xụi lơ ở trên giường, quần áo xốc xếch, trên người thì một chút sức lực cũng không dùng được.

Đầu lười biếng nghiêng vào bên trong, nàng nhắm mắt lại, dồn dập thở hồn hển.

Nam nhân này, không hổ là mang theo trí nhớ lúc trước, ngay cả hôn ngườicũng thành thục như vậy. Nàng còn nhớ rõ lúc ban đầu, khi nàng hôn hắn,hắn hoặc là ngây ngốc không nhúc nhích, hoặc là thô lỗ vụng về cắn nàng, làm cho nàng bị đau.

Lần này...

Đường Hoan sở sở đôi môi, hình như sưng lên một chút, cũng là bị hắn liên tiếp mút.vào. Từ lúchai người ôm nhau, hắn chưa từng dừng lại, nàng sắp không thể hô hấp,hắn liền dời đi hôn lỗ tai cổ của nàng, chờ nàng có thể thở, hắn lạichặn lên nàng, thật giống như tám trăm năm chưa từng hôn người. Nàngbuồn bực đẩy hắn, lại không có sức lực lớn bằng hắn, bị hắn đẩy lên trên tường kéo vào trong lòng đè lên trên giường, thật sự là muốn chết.

Nhưng hắn đột nhiên bị người gọi đi rồi, nàng lại không nỡ.

Ở trong viện nho nhỏ này, trừ ở cùng hắn còn có chút ý nghĩa, nàng còn có thể làm cái gì?

Trước khi tỉnh mộng, nàng đều chỉ có thể đợi ở bên cạnh hắn, chỗ nào cũng không thể đi.

Những giấc mộng này chính là một loại hình thức khác của nhà giam, vây chặthai người ở cùng một chỗ, mà nàng càng thiệt thòi hơn hắn, hắn tốt xấugì có thể đi ra ngoài, nàng...

Đường Hoan phiền chán đập gối, suy nghĩ dần dần linh hoạt, hai người đến mức này, làm chuyện đó lúc nàochả được, nếu không nàng cầu khẩn hắn dẫn nàng đi ra ngoài một chúttrước đã? Bây giờ không đi, ai biết hết giấc mộng hắn sẽ nhớ được cáigì, có còn đối xử với nàng ôn nhu như thế nữa không? Ai biết sau khitinh mộng hắn sẽ giết nàng không?

Vì để ngừa vạn nhất, nàng quýtrọng thời gian trong mộng, cố gắng chơi đùa nhiều hơn, sau này khi chết cũng không coi là sống uổng phí một đời.

Cảnh xuân tươi đẹp, thích hợp đi ra ngoài đạp thanh nhất.

Lão thái thái bên kia, cũng đang bàn bạc chuyện du lịch.

"Đại Lang, ngày kia A Uyển muốn đi Tê Hà tự cầu phúc cho ta, cháu và A Huyđi cùng con bé, sau khi dâng hương đi dạo trong núi, phong cảnh ở Tê Hàtự cũng là rất không tệ. Aiz, ta là lớn tuổi rồi đi không nổi, nếu không thật muốn đi cùng các cháu tham gia náo nhiệt." Lão thái thái sờ sờ đầu ngoại tôn nữ, tiếc hận nói.

Đặng Uyển ngồi ở trước giường đang đấmchân cho lão nhân gia, nghe vậy cười nói: "Ngoại tổ mẫu cũng có thể đimà, để cho biểu ca sắp xếp cho ngài một cỗ kiệu..."

"Không cầnkhông cần, ta đi, các cháu cũng chơi không được tự nhiên." Lão thái thái hớn hở đánh gãy nàng, lại nhìn về phía Tống Mạch dò hỏi: "Đại Lang, sao cháu không nói lời nào? Biểu đệ biểu muội cháu khó được tới đây mộtchuyến, cháu cũng đừng có cả ngày ở lì trong thư phòng đọc sách, đi rangoài một ngày, không chậm trễ cái gì của cháu."

Phương thị nhíu mày, nhưng vẫn dùng ánh mắt thúc giục con trai trả lời.

Tống Mạch đang muốn nói chuyện, Đặng Huy cướp lời: "Ngoại tổ mẫu, lúc nàyngười cũng nói sai rồi, biểu ca cháu bây giờ nào có thời gian đọc sách, trong viện của huynh ấy thêm một nha hoàn xinh đẹp, sợ là dỗ nàng cũngkhông kịp." Trong những mỹ nhân gã từng gặp, xinh đẹp nhất là muội muội, tiếp theo đó là nha hoàn kia, đáng tiếc đã thành người trong phòng của Tống Mạch. Chẳng qua, nếu Tống Mạch không giữ được nàng, gã liền có cơ hội nếm thử. Đặng Huy cười thầm, nhìn muội muội một chút lại nhìn Tống Mạch một chút, thực sự châm ngòi lão thái thái thu thập nha hoàn kia, có tính là một mũi tên trúng hai con chim không? Vừa an lòng muội muội, gã cũng đạt được mong muốn.

Đặng Uyển cúi đầu, khóe môi khẽ nhếch.Không sai, chuyện này từ ca ca nói ra, Tống Mạch cũng sẽ không tráchnàng châm ngòi rắc rối rồi.

Lão thái thực giật mình, khôngvui chất vấn Phương thị: "Nha hoàn? Trong phòng Đại Lang từ khi nào cóthêm nha hoàn?" Bởi vì có lòng tác hợp tôn tử ngoại tôn nữ, bà vẫn không tặng người vào trong phòng Tống Mạch, chẳng lẽ con dâu thừa dịp năm nay bà nhiều bệnh không muốn quản việc gì, tự chủ trương rồi?

Phương thị khẽ cười: "Nương, ta..."

"Tổ mẫu, nha hoàn không phải nương cháu đưa, là ngày đó nương cháu tuyểnnha hoàn cho biểu muội, khi cháu trở về gặp được mụ buôn người dẫn người ra ngoài, vừa đúng lúc cháu thiếu nha hoàn nuôi mèo, bèn tuyển bốnngười, để cho các nàng thử ôm Tiểu Ngũ. Trong đó chỉ có một người khôngbị Tiểu Ngũ cào, cháu liền giữ lại nàng, cũng gọi là Tiểu Ngũ, chuyênmôn hầu hạ mèo."

Tống Mạch mở miệng giải vây cho Phương thị, tiếp theo giải thích nói: "Bởi vì nàng chỉ phụ trách nuôi mèo ở trong việncủa cháu, cháu không bớt được việc nên không để cho nàng đi theo học quy củ, sau đó sợ nàng vụng về mạo phạm tổ mẫu, liền không dẫn tới đây dậpđầu cho ngài. Đúng rồi, tổ

mẫu, ngày kia bà thật sự không đi? Cháu có thể sắp xếp tốt cho ngài, cam đoan không mệt đến ngài."

"Khôngcần không cần, hai huynh đệ các cháu thay ta chăm sóc tốt A Uyển là được rồi, bên ngoài nhiều người, cẩn thận bị chen lấn xô đẩy lạc nhau." Lãothái thái cười tủm tỉm nói, dường như đã quên mất chuyện nha hoàn. Bàcũng không phải đồ ngốc, nếu tôn tử có lòng bảo vệ nương nó, bà cũngkhông thể hạ thấp mặt mũi của nó. Chờ ngày kia bọn họ xuất phát, bà sẽđể cho người ta dẫn nàng ta tới đây, thậm chí ngoại tôn tử người soi mói như vậy khen là nha hoàn xinh đẹp, bà cũng muốn gặp cho biết một chút,nếu là đứa không nghe lời tâm khí cao, sớm đuổi đi, tránh cho lăn qualăn lại ra đứa nhỏ.

Tống Mạch đứng dậy: "Tổ mẫu yên tâm, cháunhất định sẽ chăm sóc tốt biểu muội. trong phòng Tôn nhi còn có mấyphong thư phải trả lời, phải đi về trước."

Lão thái thái gật đầu: "Đi đi, đúng rồi, đừng quên hồi âm cho cha cháu, nói cho hắn huynh muội AHuy đã đến bình an, bảo hắn đừng lo lắng. Còn có, Tết Đoan ngọ hắn không về được, cháu bảo hắn đưa đệ đệ cháu trở về, quanh năm suốt tháng cũngkhông trở lại mấy lần, thật khiến cho ta nhớ mong! Đồ con bất hiếu, mớilàm quan ngũ phẩm đã không để ta vào mắt rồi!"

"Ngoại tổ mẫu đừng nóng giận, lúc đó cậu vốn định để cho biểu đệ đi cùng, là Trương dinương đột nhiên sinh bệnh, biểu đệ lo lắng, ở lại bên kia phụng dưỡng..."

Khi Tống Mạch ra khỏi cửa, nghe Đặng Uyển nói như thế, đi xa rồi, còn có thể nghe thấy tiếng lão thái thái mắng Trương di nương.

Đặng Uyển như vậy, là nghĩ rằng Phương thị sẽ cảm kích nàng ta sao?

Nhưng nàng ta đã quên, Trương di nương chính là lão thái thái thưởng cho lãogia, bây giờ lão thái thái dù mắng như thế nào, cũng chỉ là đánh vào mặt mình mà thôi. Phương thị, sớm đã không quan tâm bên người lão gia cóngười nào rồi.

Trở lại viện của mình, Tống Mạch đến phòng chính thăm nàng trước.

Nhớ đến triền miên lúc tách ra, hắn dừng lại ở cửa, trên mặt có chút nónglên. Lúc ấy hắn rất cao hứng, căn bản không khống chế được ôm nàng hônnàng, bây giờ suy nghĩ lại, có thể lộ ra hắn quá háo sắc hay không? Hắnbiết hai người trước kia đã làm chuyện thân mật hơn, nàng không biết,hắn còn hứa hẹn gì cũng chưa cho nàng mà đã động tay động chân với nàng, nàng có thể cảm thấy ấm ức không?

Do dự một hồi lâu, Tống Mạch đột nhiên nhận ra, bên trong rất im lặng, im lặng giống như trước kia khi nàng chưa tới.

Hắn mang theo trái tim treo cao bước vào.

Trên giường, nàng đang ôm mèo trắng ngủ.

Sợ bóng sợ gió một hồi...

Tống Mạch đi tới, cúi người nhìn nàng chăm chú, thấy nàng ngủ rất ngon, hắnkhông nỡ đánh thức nàng, cầm quyển sách tựa vào một bên đọc.

Đường Hoan ngủ thẳng đến hoàng hôn mới bị mèo làm tỉnh.

"Meo meo..." Thấy nữ chủ nhân cuối cùng cũng mở mắt, mèo trắng từ ngực nàng lui tới trên bụng nàng, ngồi xổm ở đó nhìn nàng.

Đường Hoan bất đắc dĩ, thảo nào nàng đột nhiên cảm thấy nặng như vậy, hoá ralà con mèo này chạy đến trên người nàng đây. Nàng vươn tay ôm lấy mèo,xoay người chuẩn bị tiếp tục ngủ.

"Tiểu Ngũ, dậy đi, nên ăn cơmchiều rồi."Lúc trước Tống Mạch ngồi ngay ở trên đỉnh đầu nàng, lúc nàyhắn cúi người tới đây, nhẹ nhàng chùi chùi khoé miệng nàng: "Lớn như vậy rồi, ngủ còn chảy nước miếng."

"Làm sao có thể!" Đường Hoan chợt ngồi dậy, tự mình sờ sờ, một chút cũng không ướt, thế mới biết TốngMạch đang lừa nàng. Nàng trừng hắn một cái, cúi đầu xoa đầu mèo, tứcgiận hỏi: "Chàng không cần đi sao?"

Tống Mạch cười nhìn nàng: "Không đi, đêm nay dùng cơm cùng nàng."

Thật giống như người nào cần hắn theo cùng vậy!

Đường Hoan hừ một tiếng, đưa lưng về phía hắn nằm xuống một lần nữa: "Không muốn ăn, không có khẩu vị."

Tống Mạch sáp lại gần, cố nhịn, không nhịn được, ôm người vào trong lòng, tách ra khuôn mặt nhỏ nhắn không vui rõ ràng của nàng: "Có phải tronglòng có gì không thoải mái hay không?" Trước kia Tiểu Ngũ tức giận, hắncũng từng dỗ nàng như vậy, nay chuyện dỗ người hắn đã làm được thànhthạo, chỉ sợ nàng không quen. Chẳng qua, nàng còn thoải mái hơn hắnnghĩ, ỷ vào hắn thích nàng, cũng dám nóng giận làm nũng như vậy.

Hắn thích.

Đường Hoan nhìn hắn, bĩu môi, đầu nghiêng về bên trong hắn, tay nhỏ chọc mộtcái một cái vào lồng ngực hắn: "Thiếu gia, cái gì cũng có thể nói vớichàng sao? Chàng có thể giận ta hay không?"

Tống Mạch nắm lấy tay nàng, dịu dàng nói: "Nàng cũng biết ta thích nàng, làm sao còn sợ tatức giận? Tiểu Ngũ, sau này nàng gọi ta là thiếu gia ở trước mặt ngườingoài là được, lúc riêng tư, nàng gọi thắng tên của ta đi." Hắn khôngphải thiếu gia, nàng cũng không phải nha hoàn, nàng là người trong lònghắn.

Đường Hoan giương mắt nhìn hắn, trong mắt có vui mừng cũngcó mê hoặc: "Ta... ta chỉ biết là chàng họ Tống, còn không biết tên củachàng là gì đâu."

Tống Mạch cười nói nhỏ bên tai nàng.

Đường Hoan nhún vai rụt cổ, người cũng rụt vào trong lòng hắn: "Chàng đừng thổi khí vào lỗ tai ta, ngứa."

Con ngươi của Tống Mạch trầm xuống, hắn đâu chỉ là thổi khí, hắn còn muốn cắn vành tai trắng mịn của nàng.

"Meo meo..." Mèo trắng không chịu được các chủ nhân vắng vẻ, từ phía sau Đường Hoan vòng qua, kêu một tiếng với hai người.

Bị một đôi mắt mèo xanh lam còn vô cùng nghiêm túc nhìn như vậy, trên mặt Tống Mạch vậy mà có chút nóng lên, dường như kiểu một mặt mình khôngmuốn để cho người ta biết được bị người khác phát hiện ra. Hắn ngắngđầu, sở sở đầu mèo, bảo nó đi sang một bên chơi. Ai ngờ mèo trắng hưởngthụ cọ cọ vào tay hắn, tiếp theo chạy vào trong lòng Đường Hoan nằmxuống, ngửa đầu nhìn bọn họ chằm chằm.

Tống Mạch kinh ngạc nhìn nó.

Mèo trắng cũng không chớp mắt một cái chăm chú nhìn hắn.

Tống Mạch đành phải buông tha cho việc thân thiết cùng người trong lòng, tiếp tục nói chuyện đứng đắn: "Tiểu Ngũ, vừa rồi nàng muốn nói cái gì?"

Đường Hoan buồn cười sở sở đầu mèo, rầu rĩ nói: "Cả ngày đều chết dí ở trongviện, ta muốn đi ra ngoài một chút. Thiếu gia, ban ngày không thuậntiện, buổi tối chàng dẫn ta ra ngoài đi dạo đi, ta muốn ra ngoài ăntrong quán nhỏ. Trước khi vào phủ, nghe bọn họ nói trên đường có

rấtnhiều quán nhỏ, ta cũng sắp thèm ăn chết rồi." Nói xong, nằm ngửa ở trên cánh tay hắn, ngó ngó hắn, rất hiểu ý người nói: "Nếu thiếu gia khó xửthì thôi, dù sao ta cũng chỉ là đứa nha đầu, thiếu gia ở trong phòng dỗdành như thế nào cũng không có chuyện gì, mang ra ngoài, sẽ làm chothiếu gia mất mặt đi?" Một đôi mắt to tủi thân nhìn về phía cửa số đốidiện.

Tống Mạch gắt gao nhìn nàng chằm chằm: "Đây là nàng đang kích ta."

Trên mặt Đường Hoan ửng đỏ, làm như không cách nào thừa nhận hắn nhìn rõlòng người như thế, nhịn một lát, nàng chợt quay lại, giơ tay vòng quanh cổ hắn: "Ta chính là dùng lời nói kích chàng đấy, vậy Tống thiếu gia, chàng rốt cuộc muốn dẫn ta đi ra ngoài hay không?"

"Nàng gọi têncủa ta, ta liền dẫn nàng đi." Tống Mạch đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắnlàm chuyện xấu còn đầy vẻ có lý chẳng sợ của nàng nói. Loại cảm giác này cũng không xa lạ, năm đó mèo trắng ở trên giường hắn đại tiện, hắn nínthở thu dọn, mèo trắng lại nhàn nhã nằm ở trên giường nhỏ bên cạnh nhìnhắn, một chút xíu xấu hổ cũng không có. Bây giờ mèo trắng ngoạn rồi, nàng lại tới náo loạn hắn.

Đường Hoan không chịu: "Chàng dẫn ta đi trước, trở về ta gọi chàng."

Tống Mạch khẽ cười: "Bây giờ nàng gọi ta, ta lập tức dẫn nàng đi."

Đường Hoan mới không sợ hắn, làm bộ muốn đẩy hắn đứng lên: "Chàng không dẫnta đi, ta đây cũng không cho chàng ôm..." Lời còn chưa dứt, bị người ômchặt hung hăng hôn xuống.

"Meo meo!" Mèo trắng không thích bị hai chủ nhân đẩy vào giữa, khẽ kêu một tiếng, nhảy xuống đất tự đi chơi.

Hai khắc đồng hồ sau, Tống Mạch dẫn theo Đường Hoan đi ra cửa hông Tốnggia, ở bên ngoài đi dạo ước chừng đến giờ giới nghiêm ban đêm mới

trởvề.

Đường Hoan chơi thoả thích, quyết định buổi tối thưởng chohắn, lúc cởi áo cho hắn, mắt chứa xuân thuỷ, tình ý kéo dài, "Tống Mạch, chàng đối với ta thật tốt."

Tống Mạch bị nàng nhìn xương cốt như nhũn ra, rốt cuộc là buổi tối, dễ dàng rung động. Nhưng hắn không thể đụng vào nàng, đến lúc đó thực sự không khống chế được, vẫn là hắn khóchịu. Cho nên Tống Mạch chờ nàng cởi xong áo cho hắn, liền đưa người rangoài: "Nàng vui vẻ là tốt rồi, mau đi ngủ đi, đi dạo một mạch, nàngcũng mệt mỏi rồi."

Đường Hoan né tránh tay hắn, xoay người ngồi vào trên giường hắn.

Một nữ nhân chạy đến trên giường của nam nhân, ý nghĩa là gì?

Trái tim Tống Mạch thình thịch đập loạn, ra vẻ khó hiểu hỏi nàng: "Nàng làm cái gì vậy?"

Đường Hoan rất tủi thân nói: "Chàng đã luôn miệng nói thích ta, vậy nào cónam nhân để cho nữ nhân gác đêm cho hắn? Tống Mạch, sau này ta ngủ bêntrong, chàng ngủ bên ngoài." Ngón tay nhỏ nhắn chỉ ra cửa đuổi người, có thể nói là vênh mặt hất hàm sai khiến.

Tống Mạch thiếu chút nữaquên mất việc này, nghe vậy buồn cười, nhận lấy quần áo đi ra ngoài:"Được, từ hôm nay trở đi, ta gác đêm cho nàng."

Đường Hoan hướng phía phía bóng lưng hắn cười cười.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 67: Chương 66.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Buổi trưa nàng ngủmột chút, buổi tối rất tỉnh táo, sau khi tắt đèn không bao lâu, liền lấy ra giày thêu đế mềm, rón ra rón rén đi ra gian ngoài tìm hắn.

Trong phòng tối như mực chỉ có thể thấy rõ bóng dáng mờ mờ ảo ảo, Đường Hoanmò tới trước giường, cởi giày leo lên, hai tay chống ở hai bên bả vaicủa nam nhân, hôn xuống miệng hắn.

Mái tóc dài của nàng rũ xuống, đụng phải hắn trước đôi môi đỏ mọng của nàng, vừa ngứa vừa tê dại.

Trái tim Tống Mạch đập cực nhanh, kịp thời ngăn cản nàng, hô hấp không ổn định: "Tiểu Ngũ, đừng làm bậy."

Da mặt Đường Hoan rất dày: "Ta làm bậy thế nào? Ta chỉ là học chàng thôi, buổi tối mấy ngày hôm trước, chàng không phải đều là lén hôn ta như thếsao? Đêm nay chàng chưa đi vào tìm ta, ta có chút không quen, dứt khoátra đây tìm chàng. Tống Mạch, chàng là người xấu, lúc chàng hôn ta, bởivì thích chàng, ta đều giả bộ ngủ cho chàng hôn, đến lượt ta, chàng lạikhông chịu cho ta."

Nghe nàng lại nhắc tới mấy đêm thâu hươngthiết ngọc kia, trên mặt Tống Mạch nóng bừng, tìm bừa một cái cớ: "Không phải, Tiểu Ngũ, như vậy không tốt..."

Lúc trước bởi vì khôngbiết tâm ý của nàng, lại muốn nàng muốn đến khó có thể đi vào giấc ngủ, hắn nhịn không được lén hôn nàng để giải tương tư, hôn được lập tức đingay, sợ bị nàng phát hiện. Giờ đã biết, càng biết nàng sẽ không từ chối hắn, Tống Mạch vẫn sợ như trước, sợ mình không nhịn

được làm chuyệnkhác. Dù sao, dù sao ban ngày thường có thể thân thiết cùng nàng, buổitối coi như xong đi, đêm dài người cô đơn, dễ dàng phóng túng.

"Sao không tốt?" Bả vai bị hắn đẩy, không hôn được người, Đường Hoan dứtkhoát nửa ghé vào trên người hắn, đầu thuận thế gối lên hõm vai hắn, "Ban ngày chàng còn không phải... làm cho người ta một chút sức lực cũng không có." Nhẹ nhàng đấm hắn một đấm.

Tống Mạch rốt cuộc khôngthể cãi lại, đành phải hỏi lại nàng: "Tiểu Ngũ, một cô nương gia nhưnàng, làm sao, to gan như thế? Nàng không sợ ta..."

Đường Hoan đỡ cằm lên nhìn hắn: "Vì sao phải sợ? Ta thích chàng, thích được chànghôn, chàng không đến hôn ta, ta sẽ không quen, vô cùng nhớ tới chàng. Hơn nữa ta biết chàng rất tốt với ta, cho dù chàng...chàng thật sự làm cái gì, trong lòng ta cũng chỉ có vui mừng."

Thật sự là cô nương ngốc.

Tống Mạch ôm chặt lấy nàng, nhất thời không biết nên nói cái gì. Tiểu Ngũ của hắn, vẫn là ngốc như vậy.

Đường Hoan ngoan ngoãn nằm ở trong lòng hắn, có chút không yên hỏi: "TốngMạch, hay là... chàng....chàng không thích ta không biết cảm thấy then như vây..."

"Không phải." Tống Mạch lập tức cắt ngang suy nghĩ lungtung của nàng, đỡ nàng ngồi dậy. Hai người mặt đối mặt, hắn ở trong bóng tối nghiêm túc giải thích cho nàng: "Tiểu Ngũ, ta thích nàng, nàng như hế nào ta đều thích. Chẳng qua là, bây giờ ta còn chưa chuẩn bị tốt đểc ưới nàng, lúc ban ngày kìm lòng không đậu thân thiết cùng nàng đã là có lỗi với nàng rồi, nhưng tốt xấu gì ta còn có thể khống chế được mình. Buổi tối... buổi tối ta sợ mình không khống chế được... Cho nên, buổi tốichúng ta tốt nhất không nên ở cùng một chỗ, biết không?"

Đường Hoan cúi đầu, không muốn xa rời cầm tay hắn: "Ta biết ý của chàng, nhưng là, ta không nhịn được, mặc kệ ban ngày hay là buổi tối, ta đều muốn ởcùng một chỗ với chàng, cho dù là cái gì cũng không làm, chỉ cần tròchuyện trước khi ngủ, có thể được chàng ôm, buổi sáng mở mắt có thể nhìn thấy chàng, ta đã thỏa mãn ... Tống Mạch, chàng nói bằng lòng cưới ta,ta rất vui mừng, nhưng, cho dù chàng không cưới ta, ta cũng sẵn lòngkhông danh không phận đi theo chàng. Sau cùng chàng cưới ta rồi, ta vuivé, chàng cưới người khác, ta sẽ đi chết, ít nhất ta sống cùng chàng lâu như vậy, chết cũng đáng ... Tống Mạch, thực ra ta và chàng đều biết,thân phận của ta quá thấp, cho dù chàng muốn cưới ta, cha mẹ chàng cũngsẽ không đồng ý, sớm muôn gì chàng cũng cưới người khác, cho dù chàngkhông thích đối phương. Một khi đã như vậy, ta muốn thừa dip hiện tạitrong lòng chàng chỉ có một mình ta, thời thời khắc khắc chiếm giữchàng, làm nũng với chàng, nổi giận với chàng, thân mật với chàng, không kiếng nể gì. Chàng xem, chàng quả nhiên tất cả đều mặc ta, ta rất thông minh, có phải không?"

Tống Mạch đau lòng ôm lấy nàng: "Ngốc, tanói cưới nàng thì sẽ cưới nàng, nếu nàng không tin, ngày mai ta đi nóingay với phu nhân..."

Đường Hoan che miệng hắn: "Không cần, thật sự không cần, ta tin chàng, ta chờ chàng chuẩn bị tốt. Thực ra ở bêncạnh chàng làm nha hoàn rất tốt, thành thân, phải có dáng vẻ của thiếu nãi, vừa phải hầu hạ cha mẹ chồng, vừa phải làm việc ổn trọng, giống như bây giờ, ta chỉ phải coi chừng chàng là được. Ở trong viện của chàng, ai cũng không được phép quản ta, ngay cả chàng... cũng phải nghelời của ta."

"Thật sự tin ta?" Tống Mạch có chút lo lắng, sợ nàng còn có cái loại ý nghĩ tuyệt vọng kia trong đầu.

"Tin, chẳng qua là có một việc còn không rõ." Đường Hoan ngắm nghía bàn tayto của hắn, "Chúng ta mới biết nhau được vài ngày, làm sao chàng đãthích ta như vậy rồi?"

Tống Mạch dịu dàng hôn lên trán nàng, "Giống như nàng, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã thích nàng rồi, thềphải cưới được nàng vào tay."

Đường Hoan càng nghi hoặc, đè lạitay hắn không động: "Vậy vì sao chàng không trực tiếp giữ ta lại? Lỡnhư... lỡ như không có chọn trúng ta thì làm sao bây giờ? Chàng không nhìn chúng ta viết chữ, làm sao xác định Nhị Lan chính là ta? Hừ, chàngkhông phải là đang lừa ta chứ?"

Tống Mạch ngớ ra, rất nhanh tìmđược cái cớ, cười nói: "Thật khờ, ngày đó bốn người các nàng đứng thànhmột hàng, trước khi các nàng vào cửa ta đã xác định vị trí của các nàng, sau đó Lục An thu giấy là từ trái đến phải, nàng đứng ở thứ hai bênphải, vậy tờ thứ ba khẳng định là chữ của nàng. Nếu không ta trực tiếpgiữ nàng lại, không phải có vẻ ta... rất háo sắc sao?"

Thì ra là như vậy, nàng đã nói mà, nàng làm chữ viết khó coi như vậy, làm sao hắn còn nhận ra được.

Đang muốn khen hắn thông minh, chợt phát hiện ánh mắt hắn dường như nónglên, vừa nghĩ lại, rõ ràng, vừa rồi hắn xem như uyển chuyển khen nàngxinh đẹp.

Nàng ngượng ngùng rúc vào trong lòng hắn, nắm tay hắnđưa lên khoé miệng hôn một cái, "Vậy, nếu dáng vẻ ta khó coi, chàng còncó thể thích ta sao?"

Có thể sao?

Tống Mạch không biết. Bởi vì dung mạo của nàng, hắn mới nhận ra nàng là Tiểu Ngũ đã tới, nếulà đổi lại gương mặt, hắn có thể nhận ra nàng không?

Nhưng là, lúctrước hắn thích Tiểu Ngũ, cùng dung mạo của nàng cũng không có liên quan quá lớn, nàng là người câm, hắn cũng có thể thích nàng...

"Có thể, chỉ cần là nàng, ta đều thích." Hắn tự đáy lòng nói.

Đây xem như lời ngon tiếng ngọt chăng?

Đường Hoan ngầng đầu lên, ôm cổ hắn muốn hôn hắn.

Nàng không thuận theo không quấy nhiễu, Tống Mạch đành phải nhẹ nhàng hônnàng một cái, sau đó nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, ngàykia ta phải cùng bọn họ đi Tê Hà tự bái phật du sơn."

"Cùng biểu cô nương?" Đường Hoan mất hứng hỏi, giọng điệu lạnh lùng, oán hận nhéo ngực hắn.

Tống Mạch không ngờ được nàng phản ứng lớn như vậy, đau đến hít vào, nhưngtrong lòng không ngờ lại ngọt, Tiểu Ngũ của hắn, vẫn là thích ăn dấm như vậy. Cơ mà ngọt thì ngọt, nàng xuống tay vẫn là quá độc ác. Tống Mạchbất đắc dĩ cầm tay nàng, "Lão thái thái bảo, ta sợ phu nhân khó xử,không thể không đi, hơn nữa cũng không phải đi cùng một mình nàng ta,biểu thiếu gia cũng đi, nàng đừng đoán mò."

"Ta cũng phải đi!"Đường Hoan thốt ra. Để lại nàng ở cái tiểu viện khép kín này chờ hắn trở lại, hắn lại cùng tuyệt sắc mỹ nhân mơ ước hắn đi ra ngoài du ngoạn,nằm mơ! Nếu hắn muốn theo mỹ nhân, nàng liền thay hắn đi cùng mỹ nam,nghĩ đến khuôn mặt kia của Đặng Huy, Đường Hoan lại kiên định quyết tâmmuốn đi.

"Nàng muốn đi?"

Tống Mạch không bằng lòng lắm. Mặc dù buổi sáng nàng là cố ý lấy Đặng Huy chọc giận hắn, nhưng hắn cònnhớ rõ ánh mắt nàng nhìn Đặng Huy, ít nhất, cũng có vài phần thật lòngthưởng thức. Hắn không trách nàng, nếu không biết con người của Đặng Huy, rất ít người không bị tướng mạo của gã lừa, nhưng hắn không muốn cho nàng cơ hội tiếp xúc với Đặng Huy một lần nữa, Đặng Huy người nọ rõràng không có ý tốt với nàng.

Đường Hoan lấy lòng ôm lấy hắn: "Ta muốn đi. Biểu cô nương rất xinh đẹp, ta sợ chàng bị nàng ta mê hoặc. Tống Mạch, chàng nếu không muốn ta suy đoán lung tung, thì mang ta điđi, không tận mắt ngó chừng chàng, ta không yên lòng."

Nàng nũng nịu êm ái, quá dày vò người, Tống Mạch bất đắc dĩ, nắm tay nàng dán vào ngực hắn: "Nàng vẫn là không tin ta."

Đường Hoan hừ một tiếng, quay đầu nói: "Vậy để cho biểu thiếu gia cùng ta đingắm hoa, chàng yên tâm không?" Nàng tin hắn, nhưng nàng muốn ra khỏinhà, nàng muốn đi ngắm mỹ nam.

Tống Mạch do dự một lát, tronglòng vừa động, quay đầu nàng lại, giọng điệu sủng nịch lại mang theo một chút hư hỏng: "Được, ta dẫn nàng đi, chẳng qua, nàng phải mặc namtrang." Ban đầu lúc hắn động tâm với Tiểu Ngũ, nàng mặc chính là namtrang. Hắn hoài niệm dáng vẻ của Tiểu Ngũ mặc nam trang, còn muốn, nghenàng gọi hắn một tiếng sư phụ.

Đường Hoan choáng váng, không thể tin nhìn hắn.

Trong phòng quá tối, nhưng đôi mắt của hắn sáng như ánh sao, lấp lánh động lòng người

Nàng làm sao có thể không nghe ra chút tâm tư nhỏ này của hắn?

Đường Hoan đột nhiên nghĩ đến một câu nói của sư phụ: đôi khi nam nhân thànhthật, đối với nữ nhân của mình, đặc biệt khi ở trên giường, đều có thiên phú đồi bại.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nếu nói giấc mộng sư phụ kia là lãng mạn nhất, giấc này chính là ân ái or ngọt ngào nhất~

Có cô nương cảm thấy Tống Mạch giống như thay đổi thành người khác. Này,nếu dựa theo sư phụ đặt ra, Tống Mạch không có trí nhớ, như vậy lúc bắtđầu mỗi giấc mộng hắn đều là có vẻ lãnh tình, không hiểu tình yêu. Nhưng bây giờ, nam chủ cường đại của chúng ta thoát khỏi ma chú của sư phụ, hắn có trí nhớ, đặc biệt là giấc mơ này, quả thực chính là tiếp theo của giấc mộng sư phụ, đương nhiên lập tức chính là tình yêu cuồng nhiệt, mà không phải yêu đương một lần nữa, mà nam nhân trong tình yêu cuồngnhiệt, đôi khi rối loạn, có Hoan Hoan dung túng, hắn cũng không rối loạn đi nơi nào đâu, hắc hắc ~

Không biết giải thích này có được không?

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 68: Chương 67.1: Bên Trong Xe

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Ngày du sơn đó, TốngMạch dậy thật sớm thu xếp ổn thoả, bưng nước trong đi vào, đánh thứcĐường Hoan rửa mặt chải đầu, sau đó ngồi ở gian phụ chờ nàng thay xiêmy.

Hắn chuẩn bị cho nàng là áo bào cổ tròn vải mịn màu xanh trúc, suy cho cùng là thân phận chủ tớ, không tiện để cho nàng quá mức rêurao.

Bên trong truyền đến tiếng nàng rửa mặt, Tống Mạch đứng dậy, ánh mắt chờ mong quăng về phía nội thất.

Tiếng nước dừng lại, ước chừng sau nửa khắc đồng hồ, nàng cuối cùng cũng đi ra ngoài.

"Thế nào, ta dễ nhìn..."

Đường Hoan đẩy rèm ra, đang muốn khoe Tống Mạch, nhưng mà khi thấy rõ nam nhân đang đứng bên kia, kinh ngạc đến tắt tiếng.

Nhiều giấc mộng như vậy, không nhắc tới thân phận thôn dân, đồ tể.. kia, chodù là Trạng Nguyên, người buôn bán sau này, Tống Mạch đều chưa từng mặcmàu sắc quá tươi sáng, đều là những màu xanh đen, đen, xám.., kết hợpvới khuôn mặt nghiêm túc của hắn, cho người ta cảm giác đó là trầm ổntrong trẻo lạnh lùng. Nhưng là hôm nay, hắn lại chọn một thân áo bào lụa Hàng màu xanh lơ, búi tóc trên đầu dùng một cây trâm bạch ngọc cố địnhlại, ngọc thụ lâm phong đứng ở nơi đó, thay đổi trong trẻo lạnh lùngtrước kia, đúng là phong lưu phóng khoáng, tao nhã không nói nên lời.

Sau kinh diễm ngắn ngủi, Đường Hoan ghen tị.

Hắn mặc là tơ lụa, của nàng là vải mịn. Hắn cài là trâm ngọc, nàng buộc làkhăn xanh. Hắn là thiếu gia, nàng là gã sai vặt hầu hạ người!

Tống Mạch cũng rất vừa lòng nàng ăn mặc như vậy, thanh tân linh động, trừ...

Hắn khụ khụ, nhìn ngoài cửa sổ nói: "Nàng, ta chuẩn bị cho nàng băng lụa trắng, nàng không thấy sao?"

"Thấy, cái đó dùng để làm gì?" Đường Hoan đi đến trước người hắn, ôm lấy thắtlưng hắn tựa vào trong lòng hắn, ngửa đầu nhìn hắn: "Thiếu gia, ta như vậy ưa nhìn không?"

Tống Mạch hơi lắp bắp: "Ưa...ưa nhìn, chỉlà..." Vì sao nàng không bó ngực? Trước ngực phình như vậy, người khácliếc mắt một cái là nhìn ra nàng là thân nữ nhi rồi, dù sao nam nhân cóthể lớn lên xinh đẹp như nữ nhân, nhưng ngực khẳng định không có phìnhnhư vậy.

Đường Hoan cố ý không thấy nghi hoặc của hắn, cười trêughẹo hắn: "Ta mặc thành như vậy thiếu gia còn khen ta ưa nhìn, thiếu gia sẽ không phải cũng thích nam nhân chứ?"

"Bậy bạ!" Tống Mạch lạnh mặt, mượn cỗ khí thế này, nghiêm trang nói: "Lụa trắng kia là dùng đểbó ngực, nàng vào trong quấn lên, tránh cho bị người nhận ra."

"A, có thể nhận ra sao?" Đường Hoan cúi đầu đánh giá chỗ đó, còn tự sờ sờ, so sánh cùng lồng ngực của Tống Mạch một chút, mờ mịt hoang mang: "Cũngđược mà, chỉ phình hơn của chàng một chút thôi. Hơn nữa, người khác ainhư thiếu gia, vừa đi lên đã nhìn chắm chắm vào nơi này của người ta." Xấu hổ liếc hắn một cái.

Nàng bảo cái đó là chỉ phình một chút xíu?

Người khác nếu thực sự tưởng nàng là nam, vậy cũng là coi nàng thành nam nhân có bộ ngực như hai cái...bánh bao!

Tống Mạch rất muốn tức giận, nhưng lại không nhịn được cười. Năm đó Tiểu Ngũ vì giả trang thành nữ nhân mà buộc bánh bao, nay lại muốn giả trang nam nhân mà đè ép "bánh bao".

Hắn đỡ bả vai nàng đẩy người vào trong phòng: "Đi thôi, thời gian không còn sớm nữa, thu thập xong sớm mộtchút, tránh cho những người đó chờ lâu nói nhảm."

Đường Hoan bất đắc dĩ, đành phải quấn kiêu ngạo của mình lại.

Dùng xong điểm tâm, Tống Mạch để cho Đường Hoan ra trước cửa xe ngựa chờhắn, hắn đến trong phòng lão thái thái tập trung cùng huynh muội Đặnggia. Mọi người hàn huyên một lát, lão thái thái tự mình đi ra tiễn bọnhọ, đi tới cửa, trước tiên nhìn thấy một gã sai vặt cao gầy đứng trướcchiếc xe ngựa đầu tiên, càng nhìn càng tuấn tú.

Lão thái thái chưa từng thấy Đường Hoan, Đặng Uyển đã sớm nhận ra rồi, nhìn về phía Đặng Huy, hất hất cằm về phía lão thái thái.

Đặng Huy hiểu ý, kinh ngạc hỏi Tống Mạch, "Biểu ca, huynh dẫn theo nha hoànra cửa cũng không có gì, làm sao lại để cho nàng ăn mặc thành như vậy?Chẳng ra thể thống gì cả."

Tống Mạch mim cười, không đợi lão thái thái hỏi, vẫy tay với Đường Hoan, bình tĩnh giới thiệu nói: "Tổ mẫu,đây là nha hoàn trong phòng cháu Tiểu Ngũ, hôm nay Lục An thân thể không thoải mái, bên người tôn nhi trước mắt chỉ có Tiểu Ngũ hầu hạ chu đáonhất, lần này để cho nàng đi theo. Tổ mẫu yên tâm, Tiểu Ngũ làm việctrầm ổn gan dạ, bên ngoài chẳng những có thể đảm đương nam tử, nếu biểumuội có chỗ nào không tiện, Tiểu Ngũ cũng có thể giúp đỡ, đáng tin cậyhơn những nha hoàn kia nhiều."

Đường Hoan quy củ hành lễ với lãothái thái: "Tiểu Ngũ ra mắt lão thái thái, lão thái thái yên tâm, TiểuNgũ nhất định sẽ chăm sóc thật tốt biểu cô nương."

Lão thái thái bị cách ăn mặc này của nàng chấn động ngây người.

Tống Mạch nhân cơ hội vẫy tay ý bảo Đường Hoan lui đến trước xe, tiếp theobước xuống bậc thang, cười chào từ biệt với lão thái thái: "Vậy tổ mẫu ở nhà nghỉ ngơi, chúng cháu lên đường đây." Nói xong, không cho lão tháithái cơ hội dây dưa, đi trước lên xe ngựa, thuận tiện cũng gọi Đường Hoan đi vào.

Chuyện cho tới bây giờ, lão thái thái cũng không cách nào nói cái gì nữa, hung hăng liếc mắt trừng Phương thị một cái, quay đầu dặn dò Đặng Uyển dọc đường cần thận.

Đặng Uyển mang theo nụ cười khéo léo lên xe, buông xuống màn xe, mới oán hận nắm chặt khăntay. Nàng tự nhận xinh đẹp hơn nha hoàn kia, tại sao Tống Mạch lại cứcoi trọng nàng ta?

Ngoài xe Đặng Huy cưỡi ngựa, một thân cẩm bàođỏ thẫm đi theo bên cạnh xe ngựa Đặng Uyển, từ xa nhìn lại vừa giống tân khoa trạng nguyên dạo phố, lại giống như chú rể nhà ai đón dâu, mộtđường hấp dẫn vô số ánh mắt.

Hai chiếc xe ngựa rất nhanh đã chạy ra khỏi cổng thành, một đường chạy về phía tây đi Tê Hà tự.

Quan đạo dù có bằng phẳng hơn nữa, xe ngựa dù ổn định hơn nữa, cũng sẽ cóchút xóc nảy. Đường Hoan vốn ghé vào bên cửa sổ ngắm phong cảnh bênngoài, vừa lắc lư lắc lư liền thành thành thật thật ngồi nghiêm chỉnh,thần sắc khác thường, giống như đang chịu đựng cái gì.

Tống Mạch lo lắng hỏi nàng: "Làm sao vậy?"

Đường Hoan liếc hắn một cái, mặt chậm rãi đỏ, mấp máy môi nhưng không lên tiếng.

Tống Mạch nhiều lần ngồi xe ngựa, có kinh nghiệm, rất nhanh đã nghĩ đến mộtloại khả năng. Hắn đẩy rèm cửa sổ ra nhìn nhìn bên ngoài, thấp giọngtrấn an nói: "Đi thêm ba khắc nữa là có thể đi ngang qua một quán trà, nàng nhịn một chút, đến lúc đó chúng ta dừng lại ở bên đó." Trên mặtcũng có chút đỏ.

Biết hắn hiểu lầm, Đường Hoan nhỏ giọng than thở: "Ta không muốn đi vệ sinh, ta.. ta..."

Đã đoán sai?

Tống Mạch kinh ngạc nhìn nàng: "Vậy là thế nào?"

Đường Hoan cúi đầu, chỉ chỉ ngực mình: "Nơi này khó chịu, bị cọ khó chịu."

Sửng sốt một hồi lâu, Tống Mạch mới phản ứng lại, mặt càng đỏ hơn. Nhưng lần này hắn chưa từng có kinh nghiệm tương tự, không thể giúp nàng, sau một lúc lâu mới khàn giọng hỏi: "Làm sao có thể bị cọ? Chất vải ta chọn làloại mềm nhất mịn nhất, nàng... cuốn quá chặt?"

"Ùm, không cuốnchặt sẽ rơi xuống, như bây giờ, đứng im thì được, vừa đi đường hoặc làxóc nảy, hai chỗ.. hai chỗ kia liền bị cọ khó chịu, không thoải mái."Đường Hoan vẫn cúi đầu như trước, ngón tay vân vê hoa văn lá lan trênvạt áo, khóe miệng mang theo nụ cười nam nhân khó có thể phát hiện. Khóđược lớn lên tốt như vậy, cuốn lên không phải rất đáng tiếc sao? Hơn nữa như vậy đúng là không thoải mái, trách không được sư phụ nói nữ nhândáng người càng tốt, nữ giả nam trang lại càng không dễ dàng.

Rèm cửa sổ đã buông xuống, Tống Mạch lại vẫn duy trì tư thế quay đầu nhìncửa sổ như trước. Cũng không biết hắn nhìn thấy cái gì ở trên rèm

nhỏmàu sắc bình thường này, khuôn mặt tuấn tú càng ngày càng đỏ, giọng nóicũng có chút run rẩy rồi: "Vậy, vậy nên làm cái gì bây giờ?"

Đường Hoan nói chuyện thanh âm yếu ớt như muỗi: "Ta . . . ta muốn tháo nó xuống."

Tháo xuống? Vậy thì phải cởi áo, ở trong xe, ở bên cạnh hắn cởi áo...

Tống Mạch tim đập như nổi trống. Tuy nói đời trước đã nhìn đã hôn đã sờ, đời này nhưng còn chưa chạm qua, nàng kề bên gần như vậy, hắn sợ mình không nhịn được. Nhưng nàng khó chịu, hắn cũng không thể bởi vì không muốn để cho người khác chú ý tới bộ ngực của nàng mà để cho nàng khó chịu nhỉ?

"Ta xoay sang chỗ khác." Hắn khàn khàn nói.

Đường Hoan vội kéo tay hắn, đầu gục xuống đất càng thấp, thanh âm càng nhỏ, nói một lần Tống Mạch cũng không nghe được rõ ràng, đến gần nàng mộtchút, mới nghe rõ: "Ta... ta không có mang theo cái yếm ra ngoài."

Trong đầu Tống Mạch ầm ầm một mảng, hắn nghe được thanh âm đần độn của mình: "Vậy . . . vậy làm sao bây giờ?"

Đường Hoan nắm tay hắn, ở trên mu bàn tay hắn vẽ lung tung lên, ngượng ngùnglại xấu hổ: "Ta... ta vẫn muốn cởi xuống, nơi đó, nơi đó quá... quá mềm, bịcọ có chút đau. Cũng may... may ở bên trong còn có áo lót, cho dù khôngmặc yếm, bên ngoài...bên ngoài hắn là không nhìn ra."

Quá mềm...

Tống Mạch bắt lửa toàn thân. Hắn biết nàng nói là sự thật, bởi vì hắn từngngậm nơi đó ở trong miệng, cắn sâu hút sâu, nàng đều sẽ cầu hắn maubuông ra, hoặc là không tiếng động che lại nơi đó không cho hắn ăn.

Nhưng làm sao hắn có thể yên tâm nàng không mặc yếm đi lại bên ngoài?

Tống Mạch muốn tìm một biện pháp một công đôi việc, tìm không thấy.

Không tháo xuống, nàng đau, tháo xuống...

Thôi, vẫn là thân thể quan trọng hơn. Tống Mạch rời khỏi giường thấp, đếnngồi xổm trước người nàng, ánh mắt nhìn chằm chằm màn xe khẽ đung đưaphía trước, thanh âm khàn khàn: "Nàng . . . nàng làm đi, ta trông chonàng rồi, yên tâm."

"Ùm."

Đường Hoan cũng rời đi ngồi ởgiường thấp, quỳ gối sau tấm lưng rộng rãi của nam nhân, mặt hướng phảicởi áo tháo thắt lưng. Quan đạo uốn lượn ở giữa gò núi, xe ngựa chạy bên phải, bên phải tuyệt đối sẽ không có người đi qua. Đường Hoan đươngnhiên không quan tâm có bị người vô ý liếc thấy mình hay không, nhưngmột nữ nhân bình thường, đều sẽ lựa chọn tư thế này nhỉ?

Tháo dây lưng trước, lại nâng tay cởi nút buộc dưới vai phải, cởi ra, trường bào từ đầu vai trượt xuống, rơi ở trên xe ngựa, phát ra tiếng vang nhè nhẹ. Kế tiếp là áo lót lụa mịn mỏng manh, nam nhân này ở bên ngoài bất đắc dĩ ấm ức nàng, ở bên trong vẫn là rất thương nàng, chuẩn bị quần áo lót cho nàng đều là chất liệu tốt. Đường Hoan nhẹ nhàng cởi áo lót ra, lộ ra nửa người trên như mỹ ngọc của mình.

Ba ngàn sợi tóc đen búi lên đỉnh đầu, phía dưới có chút tóc lộn xộn không thể búi lên, xoã tung thả xuống cái gáy trắng ngần thon dài, càng nổi bật lên da thịt trắng nõntrơn bóng kia. Hai cánh tay trắng như tuyết mảnh mai cân xứng, eo nhỏuyển chuyển có thể nắm bằng một bàn tay, chỉ có đôi vú ngạo nghễ ưỡn lên kia, đáng thương cực kỳ bị tầng tầng lụa trắng che lấp.

Sư phụ nói, trân bảo là dùng để ngắm, món ngon là dùng để đến ăn, người đẹp... là dùng để làm cho nam nhân hung hăng yêu thương.

Nàng quay đầu nhìn nam nhân, ánh mắt dừng ở vệt đỏ hiện ra trên mang taihắn, nhìn lại tốt đẹp của mình một chút, chỉ cảm thấy không cho hắn nhìn một chút, quả thực là phí của trời.

Rút ra lụa trắng cài ở một bên, một vòng một vòng gạt ra, cuối cùng cũng được thả lỏng, Đường Hoan thoải mái mà thở dài.

Kế tiếp, nên không cẩn thận ngã sấp xuống không? Nhưng xe ngựa không có xóc nảy, lấy cớ này có chút gượng ép rồi.

Đang nghĩ tới, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa lộc cộc, so sánh với bước chân thớt ngựa kéo xe, nhẹ nhàng vô cùng.

"Mau mặc quần áo lên." Tống Mạch thấp giọng thúc giục nàng.

"A? Đã xảy ra chuyện sao?"

Đường Hoan ra vẻ khó hiểu, lời còn chưa dứt, trên người đột nhiên bị ngườidùng áo choàng qua loa quấn lấy, ngay sau đó đã bị nam nhân che thật kỹ vào trong lòng của hắn, ngay cả đầu đều chôn ở dưới áo bào của hắn. Đường Hoan ưm ưm giãy dụa, vừa muốn hỏi, tiếng Đặng Huy cố ý đè thấp truyền vào, "Chậc chậc, Tống Mạch ngươi cũng thật biết hưởng thụ, ở nhàkhông muốn đủ, còn muốn ở trên xe bắt nạt mỹ nhân sao?"

Gã dùngquạt giấy khều rèm cửa sổ, khuôn mặt tuấn tú rêu rao bu lại, ánh mắtnhìn chằm chằm nữ nhân bị Tống Mạch ôm trong ngực. Bởi vì Tống Mạch ngồi xổm quay lưng về phía gã, nửa người trên của nữ nhân kia đều bị thânhình hắn che, chỉ có một đôi chân dài duỗi ra ngoài, dưới vạt áo bào màu xanh trúc lộ ra một đoạn quần lót màu trắng, xuống phía dưới là đôichân nhỏ đeo giày kia.

Đặng Huy kéo căng cổ họng. Làm sao từ trước đến giờ gã không biết, để cho nữ nhân mặc nam trang vào, khi làm chuyện đó, chỉ là nhìn thôi đã có một phen tư vị khác?

Thật sự là hâm mộ chết Tống Mạch rồi!

Tống Mạch lại hận không thể giết gã!

"Nếu biết ta bận rộn, sao ngươi còn không đi?" Hắn nghiêng đầu nhìn gã, giọng điệu lạnh như băng.

"Được được, ta đi, ta đi, chẳng qua ta khuyên ngươi kiềm chế một chút, đừngkhiến cho tiểu cô nương đi đường không nổi, truyền ra ngoài..."

"Cút!"

Cùng với tiếng rống giận không chút lưu tình của nam nhân, Đặng Huy lưuluyến thu lại quạt giấy, hạ rèm cửa số xuống, che đậy cảnh xuân bêntrong.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 69: Chương 67.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Thiếu gia không kêudừng xe, xa phu cũng chỉ đành giả câm vờ điếc tiếp tục vững vàng đi vềphía trước. Đặng Huy giục ngựa vụng trộm đi theo một lát, hồi lâu khôngnghe thấy bên trong truyền ra động tĩnh, biết Tống Mạch phát hiện rồi, buông tiếng thở dài tiếc hận, phẫn nộ quay lại bên cạnh xe ngựa của muội muội.

"Ca ca, huynh đi làm cái gì vậy?" Đặng Uyển vén lên một góc rèm cửa sổ, nghi hoặc hỏi.

"Không làm cái gì, muội ngồi yên đấy đi." Đặng Huy cố ý tụt lại phía sau mộtchút, tránh đi tầm mắt của Đặng Uyển, sau đó không kiêng nể gì nhìn chằm chiếc xe ngựa phía trước, ở trong đầu tưởng tượng cảnh tượng nóngbỏng bên trong. Không được, đêm nay hắn phải tìm ngay một nha đầu thửxem.

Bên trong xe.

Nam nhân tức giận vẫn là rất dọa người, Đường Hoan ngoan ngoãn nằm trong lòng Tống Mạch, xung quanh tất cả đềulà hương vị chỉ có duy nhất trên người hắn, quen thuộc lại dễ ngửi.

"Tống Mạch, ta... bị gã nhìn thấy không?"

"Không có."

"Vậy sao chàng còn tức giận? Doạ ta rồi." Đường Hoan đẩy đẩy, từ trong xiêm y của hắn chui ra, mắt to có chút sợ sệt nhìn hắn.

Tầm mắt của Tống Mạch xẹt qua cổ vai nàng vô ý lộ ra, dừng một chút, ôn nhu nói: "Được, ta không giận, ta đỡ nàng đứng lên, mau mặc vào đi."

Đường Hoan ôm hắn không động, con ngươi đảo vòng, nhỏ giọng nhận sai: "Đều là ta không tốt, nhất định đòi ra ngoài cùng chàng. Nếu ta ngoan ngoãn đợi ở nhà, sẽ không xảy ra chuyện như vậy làm cho chàng mất hứng."

Thật biết giả vờ ngoan!

Tống Mạch nở nụ cười, hôn nhẹ cái trán nàng, cố ý trêu chọc nàng: "Đúng vậy, nếu Tiểu Ngũ luôn hiểu chuyện giống như vậy giờ thì thật là tốt. Như vậy đi, một lát nữa đến chân núi, ta bảo xa phu đưa nàng trở về trước? Vừa vặn nàng, bên trong không tiện."

"Ta không quay về!" Đường Hoan lập tức trừng hắn, giãy ra một cánh tay muốn véo hắn.

Tống Mạch vội nắm lấy tay nàng, quay đầu dỗ nàng: "Đừng quấy rối, mặc xiêm y trước đã!"

"Vậy chàng buông ra? Chàng ôm chặt như vậy, ta mặc như thế nào chứ?" Đường Hoan ở trên đùi hắn xoay đến xoay đi.

Tống Mạch lập tức buông nàng ra, đưa lưng về phía nàng mà ngồi.

Đường Hoan hừ một tiếng, bắt đầu mặc quần áo lên người, sau một lúc loạt xàloạt xoạt, rầu rĩ nói: "Mặc rồi, chàng quay lại đây đi."

Tống Mạch nhẹ nhàng thở ra, xoay người nhìn nàng, "Lần sau thật sự không dámlại mang nàng..." Lời còn chưa dứt, nàng đột nhiên nhào tới, hắn theobản năng đỡ được nàng, hai người cùng nhau ngã ra phía sau. Bởi vì không gian bên trong xe không lớn, lúc ngã nhào hắn gập chân lên một cách tựnhiên, chờ hắn lấy lại tinh thần, nữ nhân đã dạng chân ngồi ở ngang

hông hắn, hai tay đè xuống bả vai hắn, trên mặt đỏ rực một mảnh lại vẫn lớnmật nhìn chăm chú vào hắn như trước, "Tống Mạch, ta . . . xinh đẹpkhông?"

Trước mắt có đẩy đà mập mờ đung đưa, Tống Mạch vội vàngnhắm mắt lại, "Đừng quấy rối!" Hai tay dễ dàng giãy khỏi nàng, đỡ lấy bả vai nàng muốn đẩy nàng đứng lên.

Đường Hoan mới không để cho hắn thực hiện được, dán chặt vào trên người hắn ôm cổ hắn không chịu đi,"Là chàng nói ta quấy rối, ta . . . ta liền quấy rối chàng!"

Tống Mạch căng cứng cơ thể: "Đừng như vậy, bị người nhìn thấy không tốt." Ởnhà làm loạn như thế nào cũng không nên chuyện, nhưng đây là ở trên xe,Đặng Huy bất cứ lúc nào cũng có thể tới nữa, nàng làm sao có thể quần áo không chỉnh tề?

"Sẽ không nhìn thấy, như vậy, ai cũng không nhìn thấy chúng ta." Đường Hoan di chuyển lên phía trước, để cho bộ ngực của mình hướng về phía mặt hắn, ngay sau đó phủ vạt sau áo bào lên phíatrước, trên đầu hai người lập tức tối lại.

Trong mờ tối, trong xóc nảy rất nhỏ xe ngựa mang đến, ngực của nàng tự động đung đưa, đụng tới mặt hắn.

Nghe tiếng nuốt xuống của nam nhân, Đường Hoan vừa dùng khuỷu tay chốngmình, vừa buông áo bào ra sở khóe môi hắn, "Thiếu gia, ngực Tiểu Ngũ bịthương, chàng hôn nhẹ nó giúp ta. Tiểu Ngũ từng nghe lang trung nói, nước miếng có thể... ừm..."

Cũng là nam nhân chợt nắm eo nàng, vội vàng nuốt vào một viên.

Ba hồn của Đường Hoan đã đánh mất một nửa rồi, trên đỉnh đầu hắn thở khẽ: "Thiếu gia, chàng thật lợi hại, Tiểu Ngũ, không đau nữa."

Tống Mạch căn bản không có tâm tư trả lời nàng. Trong miệng là quả hồng vừaxa lạ vừa quen thuộc, dưới tay là sống lưng trắng mịn như mỡ của nàng, từ bả vai đang chống lên đến eo nhỏ đang đè hắn thật chặt, độ cong lõm xuống kinh người kia làm cho hắn yêu thích không buông tay lưu luyến quên lối về, không thể tự kềm chế một lần lại một lần vuốt ve, ở thắt lưng nàng chần chừ. Hắn biết, nếu như tiếp tục sờ xuống, còn có thể đụng tới đường cong nhấp nhô mê người hơn, còn có thể gặp được khe núi vạch ra suối nước, nhưng hắn không dám, như bây giờ, hắn cũng sắp không chịu nổi rồi.

Thân mình nàng xụi lơ xuống, không còn có sức lực làmloạn, Tống Mạch liền nằm ngửa như vậy mặc quần áo cho nàng. Đường Hoankhông thuận theo, sử dụng sức lực không dậy dán vào hắn lộn xộn. Dù saoquần áo cũng phủ lên rồi, Tống Mạch dứt khoát xoay người đặt ở trênngười nàng, nghiêm mặt thắt lại nút áo và đai lưng cho nàng, sau đó ômlấy người ngồi trở lại trên giường thấp.

Vốn muốn khiển tráchnàng hai câu, nàng giảo hoạt rụt vào trong lòng hắn, chỉ lấy gò má đỏrực hướng về phía hắn, tươi đẹp như đào mận, trong nháy mắt tiêu tan hết lửa giận tràn đầy của hắn.

Nhưng tóm lại phải phạt nàng.

Tống Mạch tức giận niết mông nhỏ của nàng, ngón cái ngón trỏ véo thịt khôngbuông ra, ở bên tai nàng thấp giọng uy hiếp: "Về sau có còn dám không?"

Đường Hoan cười hì hì, thừa dịp hắn không chú ý, nhanh chóng ngầng đầu hônmột cái lên mặt hắn, lại chôn vào cổ hắn, nhắm mắt nói: "Vốn không dám, nhưng chàng làm cho ta thoải mái như vậy, ta rất thích, nếu thích, có lẽ sẽ có thể không nhịn được quấy rối chàng. Chàng... chàng véo tathích lắm, chẳng qua nhẹ một chút, có chút đau."

"Nàng..." Hắn đã phạt nàng rồi, nàng còn vô lại như vậy, Tống Mạch hoàn toàn không còntức giận. Hắn nghĩ đến Tiểu Ngũ đã đủ to gan trắng trợn lắm rồi, khôngnghĩ tới bây giờ nàng càng tăng thêm một bậc, khi làm chuyện xấu khiếncho dục.hỏa của hắn cháy bừng bừng, đàng hoàng rồi cũng làm cho hắnkhông thể làm gì.

Đường Hoan lặng lẽ nhìn hắn, chống lại đôi mắtbất đắc dĩ lại cưng chiều của hắn, nàng đắc ý cười, sóng mắt lưu chuyển, "Thiếu gia tốt, đừng giả vờ đứng đắn, ta . . . ta biết chàng thích như vậy, vừa rồi. . . vừa rồi linh hồn nhỏ bé của ta cũng sắp bị chàng hútra ngoài rồi."

Tống Mạch không thể tin nhìn nàng.

Rõ ràng xấu hổ đến mức sắc mặt như nhuộm ráng mây, con người như nước lại nhìn hắn chằm chằm, quyến rũ xinh đẹp.

Tống Mạch mềm lòng rối tinh rối mù, dán sát vào nàng, hôn đôi mắt quyến rũcủa nàng: "Làm sao nàng to gan như vậy? Lời như thế cũng có thể nói rakhỏi miệng?"

Tay nhỏ của Đường Hoan chống ở trên ngực hắn, muốnmò vào trong, bị hắn nắm lấy. Nàng giãy hai cái, không giãy được, bènrất chân thành đùa giỡn nói: "Bởi vì thiếu gia lớn lên quá đẹp, Tiểu Ngũ mỗi ngày hầu hạ bên người ngài, quá thèm ăn. Tiểu Ngũ đã nghĩ, nếu cóthể hôn được thiếu gia như thiên tiên kia, bảo ta xuống mười tám tầng..."

Môi bị người ngăn chặn, hôn nàng đến sắp thở không ra hơi rồi, Tống Mạch mới buông nàng ra: "Không được nói bậy."

Đường Hoan ngầng đầu, đụng dụng vào môi hắn, ánh mắt mê ly nhìn hắn: "Tống Mạch, chàng thích ta như vậy không?"

Tống Mạch không nói chuyện.

Đường Hoan nằm lại trên cánh tay hắn, nhìn thắng vào hắn một lát, chậm rãi rủ mi mắt xuống, "Ta, ta hiểu rồi, chàng..."

Tống Mạch nâng cằm nàng lên, thanh âm khàn khàn: "Ta thích, nhưng về sau chỉ có thể như vậy ở trong phòng, còn dám ở bên ngoài làm bậy, ta ... phạtnàng." Nói xong, đã thấy nàng quả nhiên khôi phục tinh thần như trong dự liệu của hắn, còn khiêu khích hỏi hắn: "Chàng phạt ta như thế nào?"

Trong đầu là hình ảnh nàng khóc cầu xin tha thứ, Tống Mạch ý vị thâm trường cười: "Nàng muốn thử một chút?"

Đường Hoan ngó ngó hắn, mở to mắt: "Không muốn." Mới là lạ, lát nữa đến trênnúi, có cơ hội nàng liền quấy rối hắn, xem hắn có thể lấy ra thủ đoạngì.

Tống Mạch không biết suy nghĩ trong lòng của nàng, thấy nàngcuối cùng lại lộ ra dáng vẻ ngượng ngùng của tiểu nữ nhân, cuối cùngcũng buông lỏng. Hắn không thể ngăn cản trêu chọc của nàng, nếu tiếp tục dung túng nàng, khiến cho nàng càng ngày càng không có cố kỵ, về sauhắn còn không bị nàng dắt đi? Dù sao cũng phải để cho nàng sợ hắn.

Thấm thoát, xe ngựa đã dừng ở chân núi Tê Hà.

Trước khi sắp xuống xe, mặc dù trong lòng khó xử, Tống Mạch vẫn là giúp đỡĐường Hoan nhìn trái nhìn phải, xác định áo bào rộng rãi, thật sự khôngnhìn ra nàng không có mặc áo yếm bao ngực, sắc mặt mới dễ nhìn một chút.

Đường Hoan nhắm mắt giả vờ xấu hổ: "Thiếu gia, ở trong xe chàng nhìn Tiểu Ngũ thế nào cũng không sao, ra bên ngoài, trăm ngàn lần đừng nhìn chằm vào bộ ngực của người ta đấy." Trả về câu nói của hắn.

Tống Mạch dường như nghe không hiểu, cuối cùng liếc nàng đánh giá một cái, "Saukhi xuống xe theo sát ở bên trái ta." Hắn che chở nàng, tránh cho

bịnhiều người đụng vào.

Đường Hoan cười hôn một cái trên mặt hắn.

Bên ngoài.

Đặng Huy nhảy xuống ngựa, đứng ở trước xe chuẩn bị đỡ Đặng Uyển xuống, ánhmắt lại nhìn chằm chằm xe ngựa phía trước, trong mắt chứa đầy trêu chọc. Tống Mạch bình thường nghiêm túc đứng đắn, không nghĩ tới đúng là caothủ trong sắc, nam trang xe ngựa, đa dạng như vậy, chỉ là không biết bản lĩnh của hắn như thế nào.

"Ca ca, huynh nhìn đi đâu ..."

Đặng Uyển đi ra, xuyên qua mũ sa, thấy Đặng Huy mặc dù giơ tay, cánh tay lại cách nàng khá xa, nàng căn bản không với tới, không khỏi nhỏ giọngtrách mắng, chẳng qua là còn chưa nói xong, chợt một trận gió nổi lên,thổi bung ra sa mỏng, trước mắt lập tức rõ ràng. Nàng vội vã túm lấy,giương mắt, đột nhiên phát hiện đối diện có người đang nhìn chằm chằmvào nàng.

Là một nam tử cao gầy mặc áo gấm hoa, không bằng hai ca ca của mình, nhưng cũng là tướng mạo tốt.

Trên mặt Đặng Uyển nóng lên, vừa vặn Đặng Huy đưa tay tới đây, nàng nhanhchóng cúi đầu, giẫm băng ghế xuống xe, né ở trước người Đặng Huy.

Tê Hà tự được xem như chùa chiền khá nổi danh ở ngoại ô Kinh thành, chânnúi có người mở riêng một khoảng sân rộng rãi, cho quan lại quyền quýnhà giàu dùng để đỗ xe ngựa. Xe ngựa của Tống gia dừng ở trước cửa viện, chờ các chủ nhân xuống xe, xa phu lại đánh xe đi vào. Như thế, lúc đira ngoài, rất dễ dàng chạm mặt người xuống xe phía sau.

Bởi vìcảm giác người nọ còn đang nhìn mình, Đặng Uyển cũng không có tâm tưnghe Đặng Huy và Tống Mạch nói cái gì, khẩn trương núp ở bên người gã,cùng nhau đi ra ngoài.

Người nọ vẫn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Giữa Đặng Uyển và hắn chỉ cách Đặng Huy, lúc đi qua đối phương, nàng nghethấy có người gọi hắn ta là thế tử. Nam nhân đáp lại, ngay sau đó đitheo phía sau bọn họ, như bóng với hình, như gai nhọn ở lưng.

Đặng Uyển rủ mắt, ánh mắt rơi vào trên bối tử điểm hoa lê trắng, váy dài màu tím nhạt vì Tống Mạch mà cố ý chuẩn bị.

Thế tử, vô luận là thế tử Hầu phủ, hay là thế tử Vương phủ, đều hơn Tống Mạch con của một quan viên ngũ phẩm nhỉ? Tướng mạo của mình cũng là hạng nhất, khổ nỗi thân phận thấp kém không có duyên được gặp quý nhân, bình thường thân thế tốt nhất có thể nghĩ tới chính là biểu ca Tống Mạchnày, mà Tống Mạch lớn lên tuấn mỹ, nàng tất nhiên rất vừa ý. Nhưng là, nếu . . . nếu có tốt hơn, cho dù dung mạo của đối phương không bằng Tống Mạch, nàng cũng bằng lòng.

Tống Mạch có mắt không tròng, tự có người có thể phát hiện ra cái tốt của nàng.

Có lẽ, hôm nay chính là của cơ hội của nàng.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 70: Chương 68: Hầu Hạ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trước Tê Hà tự, có một trăm lẻ tám bậc đá xanh.

Phàm là người đến cầu thần bái phật, hoặc là từng bước từng bước lần lượtbước lên từng bậc để biểu đạt lòng thành, hoặc là đi lên theo một conđường núi khác, tùy bạn được người ôm hoặc khiêng đưa lên.

Bốn người Đường Hoan tất nhiên muốn đi bậc đá rồi.

Bậc đá miễn cưỡng có thể chứa được ba người đi song song. Khi đi vòng quarừng cây, Tống Mạch liếc ra sau một cái, dẫn Đường Hoan bước lên trước. Huynh muội Đặng Huy đành phải sóng vai theo sau, phía sau lại chính lànam nhân được gọi là thế tử kia.

Tống Mạch nhìn như đang nhàn nhã ngắm cảnh, thực ra tốc độ dưới chân rất nhanh. Chân Đường Hoan mặc dùkhông lớn, cũng là một đôi chân không bó, trước đây lại là nha hoàn sốkhổ, đuổi kịp hắn trong một khoảng thời gian ngắn là không có vấn đề.Đặng Uyển lại không được, nàng đã bó chân rồi, đi chưa được mấy bước đãbắt đầu thở hồn hền, dừng bước lại, vịn cổ tay Đặng Huy nói: "Ca ca,muội không theo kịp, huynh đi lên trước nói một tiếng với biểu ca, hãynói lát nữa chúng ta tập trung trước cửa chùa, sau đó lại xuống đây cùng muội." Thuận thế né sang một bên, nhường đường cho người phía sau.

Đặng Huy vẫn là rất thương muội muội, không vội đuổi theo, nhìn dưới chânnúi một lát nói: "Nếu không chúng ta đi theo một con đường khác nhé, tathuê người khiêng nhuyễn kiệu cho muội."

Đặng Uyển lắc đầu, thấynam nhân phía sau cũng không có vội vã đi lên trước, cũng né sang mộtbên, dáng vẻ làm như không muốn lách qua bên cạnh huynh muội bọn họ, nàng lại săn sóc lui ra sau một chút, nhỏ giọng thúc giục Đặng Huy:"Không cần, muội đi xong bậc đá này, Phật tổ mới có thể cảm động và nhớđược lòng thành của muội, phù hộ ngoại tổ mẫu thân thể khoẻ mạnh. Ca cahuynh mau đi đi, muội ở chỗ này chờ huynh."

Hai người lớn lên ở Giang Nam, số lần đến kinh thành có thể đếm được trên đầu ngón tay, muội muội đối với ngoại tổ mẫu có mấy phần hiếu tâm, Đặng Huy đương nhiênbiết. Lúc này nghe Đặng Uyển nói như vậy, gã lập tức liền ý thức được trong đó có huyền cơ khác, ánh mắt vô tình đảo qua nam nhân áo hoa cách mấy bước phía sau, là hiểu rõ ngay, vì thế dặn Đặng Uyển chỗ nào cũng không được đi, sải bước đuổi theo Tống Mạch.

Gã đối với dung mạo và tâm cơ của muội muội mình đều có tin tưởng, nam tử áo hoa kia nhất định đáng giá tranh thủ hơn Tống Mạch.

Đặng Huy đi rồi, Đặng Uyển nhìn bóng lưng gã một lát, ngay sau đó kiểu nhưphát hiện bên cạnh có người muốn đi qua, nàng áy náy gật gật đầu với nam nhân, nghiêng người lui ra sau. Không nghĩ tới một chân dẫm ở chỗ kếthợp giữa bậc đá và đường núi, không có dẫm ổn định, sợ hãi kêu một tiếng nghiêng người sang một bên ngã xuống.

"Cô nương cẩn thận!" Namnhân bước một bước nhanh lên phía trước, nhanh chóng đỡ được nàng, cánhtay rắn chắc vòng qua eo nhỏ thon kia.

Bởi vì đầu đập vàongực hắn, mũ sa rơi xuống, khuôn mặt Đặng Uyển liền lộ ra toàn bộ, lúcđầu là kinh sợ sau đó tái nhợt, từ từ đến đỏ...

Bậc đá bên trên.

Đặng Huy bước nhanh chạy đến bên cạnh Đường Hoan, vừa muốn nói chuyện, Tống Mạch một tay kéo Đường Hoan ra sau mình, mặt lạnh hỏi gã:

"Sao ngươi lại một mình lên đây?"

Đặng Huy cười liếc mắt nhìn Đường Hoan mộtcái, hơi thở gấp nói: "Ngươi đi quá nhanh, A Uyển không theo kịp, bènnói chúng ta không làm chậm trễ các ngươi, cuối cùng sẽ hợp lại ở trước cửa chùa. Tống Mạch, ngươi cũng thật là, một đại nam nhân, sao lại không biết thương hương tiếc ngọc? Vừa mới ở trong xe ngựa ép buộc xong, tiểu cô nương người ta còn chưa thở lại bình thường đâu? Tiểu Ngũ, có phảihay không?"

"Thiếu gia..."

Đường Hoan xấu hỗ túm cánh tay Tống Mạch, vì núp ở phía sau hắn, ánh mắt lại liếc trộm Đặng Huy vàicái, nhìn một chút, nhưng lại cũng không cảm thấy có cái gì. Đặng Huy đúng là ưa nhìn hơn Tống Mạch, nhưng hai người không chênh nhau nhiều, nếu như gã đứng cùng một chỗ với người bình thường, Đường Hoan khẳng định hận không thể con mắt mọc trên người gã, nhưng bây giờ người đứng bên cạnh gã là Tống Mạch, phong thái của Đặng Huy cũng không còn xuất chúng như vậy, càng đừng nói trước mắt Đường Hoan chỉ có thể hái một mình Tống Mạch. Cùng với nhìn một nam nhân cho dù như thế nào cũng không thể chạm vào còn có thể dẫn đến phiền toái, không bằng quấn chặt Tống Mạch, giờ Tống Mạch mặc nàng đùa giỡn, lúc tình nùng cũng sẽ có lời ngon tiếng ngọt động tay động chân, so với mấy giấc mộng trước chơi vui hơnbao nhiều.

Tống Mạch rất cao hứng, hôm nay Tiểu Ngũ của hắn không có bị dung mạo của Đặng Huy mê hoặc.

Về phần Đặng Huy chòng ghẹo, hắn như không nghe thấy, chỉ đáp câu trước: "Biết rồi, chẳng qua các người đi nhanh một chút, tránh cho nhiều ngườikhông tìm thấy nhau. Đúng rồi, để ngừa vạn nhất, nếu thật sự không tìmthấy, buổi chiều tập trung ngay tại bên cạnh xe ngựa đi." Hắn căn bản là không có ý định đi dạo cùng huynh muội Đặng gia.

Đặng Huy đươngnhiên nghe ra ý ở ngoài lời của hắn, ngửa đầu uy hiếp: "Tống Mạch, ngươi không sợ sau khi trở về ta nói cho ngoại tổ mẫu sao?"

Đường Hoan nghe xong, thiếu chút nữa bật cười, nam nhân này coi mình là tiểu hàitử sao? Biểu ca không chơi cùng gã, gã liền đi cáo trạng?

Tống Mạch đã dắt Đường Hoan đi lên trên được hai bước rồi, nghe vậy mim cười, ánh mắt quăng về phía chân núi: "Biểu muội và thế tử Bình Dương hầu tựa hồ rất hợp duyên, tổ mẫu biết việc này, sợ là sẽ cao hứng đến mức quênta bỏ mặc các người ấy chứ? Đặng Huy, ta khuyên người đặt tất cả tinhlực lên người thế tử Bình Dương hầu, hắn chưa thành thân, lại rất được Hầu phu nhân cưng chiều, biểu muội mặc dù thân phận thấp, chỉ cần cóđược trái tim thế tử, vẫn có cơ hội."

"Bình Dương hầu?" Đặng Huythì thào tự nói, híp mắt trầm tư, cố gắng hồi tưởng trước kia mình cótừng nghe thấy nhân vật như thế hay không.

"Chúng ta đi." Tống Mạch không kéo dài nữa, nắm tay Đường Hoan nói. Huynh muội Đặng gia đềulà người thông minh, có triển vọng tốt hơn, bọn họ sẽ không quấn hắnkhông tha nữa. Đặng Huy có lẽ đối với Tiểu Ngũ còn có chút tâm tư, nhưng hắn sẽ không cho Đặng Huy cơ hội. Hiện tại hắn cảnh cáo gã rồi, Đặng Huy nếu không biết cất nhắc còn chọc hắn, hắn sẽ khiến cho hai người xám xịt trở về Giang Nam.

Đường Hoan quay đầu, muốn nhìn một chút Đặng Huy đã đi xuống chưa, tay lại đột nhiên bị người nắm chặt, vừa nhấc mắt, liền chống lại ánh mắt không vui của Tống Mạch. Nàng nhoẻn miệng cười với hắn, lắc lắc hai tay đang nắm của hai người: "Thế này, chàng không sợ bị người khác nhìn thấy?" Thế đạo này, nam nữ đi chơi cũng không có tay trong tay, trừ phi da mặt cực kỳ dày, hai nam nhân dắttay... Nàng là chẳng quan tâm, chẳng lẽ da mặt Tống Mạch cũng dày như nàng?

Tống Mạch trả lời rất đương nhiên: "Nàng không phải khôngđi nổi sao?" Lại nói, hành vi cử chỉ của nàng ở bên ngoài một chút cũngkhông có cố ý thu liễm, mắt cười trong suốt lời nói nũng nịu nhỏ nhẹ,cho dù người mù không nhìn ra bộ ngực quái lạ của nàng, cũng có thể nghe ra nàng là nữ tử.

Đường Hoan cúi đầu, hướng về phía tay haingười nói: "Đúng là đi không nổi, may mà có thể được chàng dắt đi như vậy, dù mệt ta cũng muốn đi lên."

Tống Mạch tim đập thình thịch.

Lời âu yếm chọc người như thế nào, cũng đều không bằng một câu tỏ tình đơn giản như vậy, làm cho hắn an tâm.

Hắn không nói gì, chỉ nắm chặt tay nàng.

Hắn chẳng những muốn dắt nàng đi hết bậc đá này, còn muốn dắt nàng đi hết một đời này.

Đến phía trên, Tống Mạch trực tiếp dẫn Đường Hoan đến đại điện dâng hương.

Trước tượng Phật bày hai cái bồ đoàn, hắn và nàng cùng nhau quỳ lên.

Từ đại điện đi ra, Tống Mạch quen cửa quen nẻo dẫn nàng ra hậu sơn, đi tới chỗ yên tĩnh không người, hắn nhịn không được thấp giọng hỏi nàng: "Vừa rồi hứa nguyện cái gì?"

"Chàng nói cho ta biết trước." ĐườngHoan lôi như ý kết bằng dây lụa bên hông hắn thưởng thức, mi mắt buôngxuống, môi đỏ mọng lại nhếch lên độ cong giảo hoạt.

Tống Mạchthích thần thái nữ nhi như vậy của nàng, ngó trước nhìn sau, ghé vào bên tai nàng nói nhỏ: "Nắm tay nhau dài lâu, con cháu đầy sảnh đường."

Động tác của Đường Hoan ngừng một chút, nam nhân theo sát lại thúc giục nàng nói, hơi thở ấm áp lướt nhẹ trên lỗ tai, hại nàng nhũn cả người.

Nàng hứa cái gì?

Đường Hoan cái gì cũng không hứa, ngay cả cầu xin Phật tổ nguyện vọng để cho Tống Mạch không cần nhớ lại nhiều hơn hoặc sau khi tỉnh lại phù hộ Tống Mạch không cần giết nàng cũng đều không hứa, bởi vì nàng biết, cái gọi là Phật tổ này căn bản không nghe thấy. Nàng đi dâng hương, chẳng qua là bị Tống Mạch ép mà thôi.

Nàng ngượng ngùng đấm hắn một đấm: "Cả ngày chỉ nghĩ chuyện không đứng đắn, ai muốn cùng chàng con cháu đầy sảnh đường?"

Xoay người muốn chạy, lại bị nam nhân tay mắt lanh lẹ ép buộc kéo vào tronglòng. Nàng kinh ngạc ngắng đầu, hắn nâng cằm nàng lên, ánh mắt dịu dànglại toát ra kiên định bá đạo hiếm thấy trong giấc mộng này: "Nàng, tamuốn nàng cùng ta con cháu đầy sảnh đường."

Thật sự là nam nhân lòng tham không đáy.

Đường Hoan đỏ mặt nhắm mắt lại: "Được." Nàng am hiểu nhất, đơn giản là * gạtngười. Nếu hắn thích, nàng theo hắn, ai bảo nàng muốn cầu cạnh hắn?

Trong lòng Tống Mạch tràn đầy nhu tình, ở trên mắt nàng nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn: "Đi thôi, ngắm hoa hạnh."

Đường Hoan đưa tay cho hắn: "Vậy chàng còn chưa dắt ta."

"Tiểu Ngũ, ở đây có nhiều người." Tống Mạch xấu hổ khụ khụ, không cần leo núi, hắn căn bản không có lý do dắt nàng.

"Ta mặc kệ, chàng không nghe ta, ta sẽ không sinh con cho chàng." Đường Hoan khiêu khích nhìn hắn.

Tống Mạch ngơ ngần, hắn là thực sự không có biện pháp với nàng.

Vì con, Tống Mạch dắt Đường Hoan đi dạo xung quanh một ngày, Đường Hoanchỉ chỗ nào hắn liền đi chỗ đó, đường núi thỉnh thoảng gập ghềnh, hắn sẽ cõng nàng đi, đến chỗ du khách rất thưa thớt, lại bị nàng ôm lấy làmkhông biết bao nhiều chuyện trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ. Không có người thấy, trong lòng vẫn có chút xấu hổ, nhưng nhìn nàng chơi tậnhứng như vậy, nhìn nàng không kiêng nể gì ở trước mặt hắn bày ra sự thẹn thùng và tốt đẹp của nữ tử, hắn lại cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Cái giá của phóng túng là mỏi mệt.

Lúc xuống núi, hai người đều mệt đến kiệt sức.

Huynh muội Đặng Huy đã chờ rất lâu.

Đường Hoan phát hiện Đặng Uyển rõ ràng không còn địch ý với nàng, đối vớiTống Mạch cũng lạnh nhạt rất nhiều, gặp mặt lên tiếng chào hỏi rồi lênxe ngựa trước.

Đối với điều này, Đường Hoan không có cảm giác đặc biệt gì. Lúc ban đầu nàng còn có chút lo lắng Tống Mạch sẽ coi trọngdung mạo của Đặng Uyển, nhưng nam nhân này đã chứng minh với nàng, bấtkể bên cạnh có bao nhiêu nữ nhân xinh đẹp yêu thích hắn, trong mắt hắnchỉ có nàng, ít nhất trong thời gian ngắn là như vậy. Như vậy, Đường Hoan căn bản không cần để Đặng Uyển vào mắt. Đặng Uyển cùng nàng tranh, Tống Mạch là của nàng, Đặng Uyển không cùng nàng tranh, Tống Mạch vẫn là của nàng, Đặng Uyển cướp được nam nhân "tốt" khác, đó là bản lĩnh củanàng ta, đối với nàng không đau không ngứa.

Đặng Uyển không thành công cũng không có thiên lý, nam nhân đều thích mỹ nhân... Mỹ nhân có tâm kế, lại càng độc.

Tống Mạch là trúng độc của nàng quá sâu, Đặng Uyển là không thể nào rồi.

Trong một nháy mắt được Tống Mạch đỡ lên xe ngựa kia, Đường Hoan có chút hiểu được, nhìn lướt qua Đặng Huy.

Nàng hình như có chút hiểu rõ cảm thụ của Tống Mạch, bởi vì khi nàng nhìntới Đặng Huy, mặc dù kinh diễm, nhưng không có sinh ra *.

Đươngnhiên, đó là nàng biết sinh * cũng không dùng được. Nếu ở ngoài mộng gặp được cực phẩm như Đặng Huy, nàng tuyệt đối sẽ không chút do dự nhàolên.

Tống Mạch là thích nàng, tình hữu độc chung[1], tự động không nhìn tới người khác.

Nàng chỉ có thể muốn Tống Mạch, tình thế bất đắc dĩ, tạm thời không còn hy vọng với người khác.

Rốt cuộc là ai chịu thiệt?

Nàng hạ độc Tống Mạch, Tống Mạch khoá nàng lại.

Tống Mạch cho nàng trái tim, lại giam cầm thân thể của nàng, khiến cho nàng phải làm bộ như thật lòng với hắn.

Ít nhất giờ khắc này, Tống Mạch là hạnh phúc. Còn nàng, nàng còn không có cách nào biết trước sống chết của mình.

Nam nhân chết tiệt này, gặp hắn, là tám đời nàng ngã hỏng!

Nàng cần trái tim của hắn có ích lợi gì?

Nàng chỉ muốn tự tại thoải mái.

 \sim

[1]: Tình hữu độc chung: là chỉ có tình cảm với người hoặc sự vật nào đó,đặt tất cả tâm tư và tình cảm của mình vào người hoặc vật đó.

Khi đi thoải mái khivề mỏi mệt, lên xe ngựa, Đường Hoan không có tinh lực trêu chọc TốngMạch nữa, ngoan ngoãn cuộn tròn ở trong lòng hắn ngủ. Lúc mở mắt, ngườinằm trên giường ở gian phụ, bên cạnh Tống Mạch đang lau lông cho mèotrắng, mèo trắng lắc đầu không ngừng, bọt nước đều vẫy đến trên mặtnàng.

Bên ngoài trời đã tối rồi.

Bụng kêu "rột rột", Đường Hoan chậm rãi ngồi dậy.

Tống Mạch không ngừng động tác trên tay, nghiêng mắt nhìn nàng: "Tỉnh rồi?Vừa đúng lúc cũng muốn gọi nàng, bên trong có nước ấm, nàng đi tắm rửatrước đi, tắm xong thì ăn cơm."

"Chàng đã tắm xong rồi?" ĐườngHoan dụi dụi mắt, nhìn mái tóc dài xoã ra phía sau hắn, dùng một cái dây vải xanh buộc lại hờ hững, thoạt nhìn thực sự có loại phong thái củacao thủ tuyệt thế.

Chẳng qua, cao thủ tuyệt thế đại khái sẽ không nuôi mèo đâu nhỉ?

Đường Hoan cười trộm, chạy vào bên trong tắm rửa, đi dạo một ngày, trên người đều là mồ hôi.

Tắm xong rồi, Tống Mạch tự mình xách nước đi ra ngoài, lại lau khô tóc chonàng, chải đầu suôn mượt. Đều sửa sang xong rồi, Lục An bưng cơm chiềutiến vào, hai người ngồi khoanh chân ở trên sạp, mèo trắng cuộn tròn bên cạnh Đường Hoan.

Đường Hoan có chút nghi hoặc: "Phu nhân và lão thái thái không nói chàng sao?" Nhất định là hắn ôm nàng đi vào.

Tống Mạch hiểu được lo lắng của nàng, giải thích nói: "Yên tâm, ta để cho xe ngựa chạy thẳng đến trong sân của chúng ta, các nàng cũng không biết. Đúng rồi, Bình Dương Hầu phủ đưa bái thiếp đến đây, muốn mời chúng tađến Hầu phủ làm khách."

Đường Hoan buông thìa, "Chàng đi không?" Hầu phủ à, nàng cũng muốn đi tham gia náo nhiệt.

Tống Mạch lắc đầu, vừa gắp thức ăn cho nàng vừa nói: "Ta từ chối, tự huynhmuội Đặng gia đi." Nói xong, thấy vẻ thất vọng hiện lên trên khuôn mặtcủa Đường Hoan, không khỏi hỏi: "Nàng muốn đi?" Khó được thoát khỏiphiền toái Đặng Uyển kia, nếu như không phải cần thiết, hắn không baogiờ muốn giao tiếp cùng bọn họ nữa.

"Cũng không phải muốn đến Hầu phủ, chỉ là không muốn nằm chết dí ở nhà." Đường Hoan ăn ngay nói thật.

Tống Mạch hiểu rõ, nghĩ đến dáng vẻ vui vẻ của nàng ở bên ngoài, trong đầu nhanh chóng hiện lên một chủ ý, bị hắn dấu xuống.

Sau khi ăn xong hai người theo thường lệ đi hai vòng ở trong sân, sau đó là đi ngủ.

Đường Hoan kéo Tống Mạch vào buồng trong, bảo hắn hầu hạ nàng: "Trên người mỏi nhừ, nhất là bàn chân, đùi, chàng xoa bóp giúp ta."

Ngã vàotrong tay hắn là sự thật nàng không cách nào kháng cự, thay vì oán hắnhận hắn, không bằng thừa dịp hắn đối tốt với nàng mà ra sức sai bảo hắn, tương lai Tống Mạch thật sự muốn giết nàng, nàng cũng kiếm đủ vốn rồi. Cho dù nàng chết, hắn cũng không thể quên từng có một nữ nhân lừa hắnxoay vòng, đối với một cao thủ đỉnh cấp mà nói, loại khó chịu này, đoánchừng không khác nhiều lắm với một hái hoa tặc không thể bừa bãi háihoa. Hừ, nàng sẽ khiến cho hắn khó chịu cả đời!

Tống Mạch nàobiết nữ nhân đang lôi kéo tay hắn làm nũng thực ra thì đang nguyền rủahắn trong lòng, hắn thuận theo nàng ngồi ở trên giường, bất đắc dĩkhuyên nàng: "Đừng làm loạn, ngủ một giấc tử tế, ngày mai sẽ khôi phụcnhư cũ thôi."

Đường Hoan nhào vào trong lòng hắn, giạng chân ngồi ở trên đùi hắn cọ: "Chàng không giúp ta, ta sẽ quấy rối chàng cả đêm."

Hai người đều chỉ mặc trung y, Tống Mạch vội đẩy người tới trên giường,"Được, ta xoa bóp cho nàng, nàng thành thành thật thật nằm yên, khôngđược lộn xộn." Tư vị khua lên lại không có cách nào phát tiết như vậy,hắn thật sự không muốn lại nếm thử một lần, khó chịu.

Đường Hoan chớp chớp mắt, trở mình bò dậy, tháo đai lưng nói với hắn: "Lai đây, ta bit mắt chàng, tránh cho chàng nhìn lén."

Tống Mạch không có từ chối, tuy nói hắn cho rằng nàng mặc trung y, hắn đơnthuần giúp nàng xoa bóp vai, chả nhìn trộm được cái gì.

ĐườngHoan quỳ gối phía sau hắn, vừa cuốn đai lưng lên mắt hắn vừa nhẹ giọngnói: "Lát nữa ta nằm sấp xuống, chàng giúp ta xoa bóp bả vai, xoa bópthắt lưng lưng, xoa bóp chân, còn có bàn chân, chỗ nào trên người cũngkhông thể thiếu, nhưng chỗ không nên sở không thể sở loạn, biết không?Sờ loạn rồi, sau này ta sẽ không sinh con cho chàng."

Tống Mạch không phản bác được.

"Nói chuyện đi..." Chuẩn bị xong rồi, Đường Hoan chống bả vai hắn, từ phía sau cắn lỗ tai hắn.

Tống Mạch ngăn cản cái miệng nhỏ nhắn của nàng đốt lửa: "Rõ, sẽ không sởloạn." Nữ nhân này chính là cố ý trêu chọc hắn đó, thực sự sợ hắn sờ, còn dám đêm hôm khuya khoắt để cho hắn giúp nàng làm chuyện thân mật như

vậy? Nếu không phải thấy nàng đúng là mệt mỏi, hắn mới không dung túngnàng.

"Vậy chàng nói được thì làm được."

"Ù."

Đường Hoan suy nghĩ một chút, lại nói: "Đúng rồi, từ giờ trở đi, ta là thiếugia, chàng là người hầu thiếp thân của ta, ừm, vậy gọi là Tiểu Ngũ đi."

Tống Mạch nhíu mày, vừa muốn nói chuyện, bên cạnh truyền đến một tiếng mèokêu, mèo trắng nhảy lên giường, đầu dán vào chân hắn cọ cọ.

Đường Hoan cười sở đầu mèo trắng: "Tiểu Ngũ ngoan, thiếu gia ta đang nóichuyện cùng nha hoàn Tiểu Ngũ, không gọi mi, đi đi, trở về trên giườngcủa mi ngủ đi."

"Meo meo..." Mèo trắng không đi, vẫy vấy cái đuôi cuộn tròn ở cạnh gối đầu của Đường Hoan, tò mò nhìn hai chủ nhân.

"Bỏ đi, mèo Tiểu Ngũ không nghe lời, người Tiểu Ngũ này cần phải ngoan mộtchút, nếu không gia bán người vào kỹ viện... A, người dám dĩ hạ phạmthượng?" Đường Hoan bị nam nhân áp lên trên giường, không cam lòng bị ép buộc nói.

Tống Mạch ấn bả vai nàng dùng sức bóp, "Muốn để cho ta giúp nàng thì thành thật thật một chút, lại nói xằng nói bậy tađánh nàng." Nói xong lại tiếp tục xoa bóp.

"Đợi chút, ta ra bênngoài đi vệ sinh một cái, chàng chờ ta một lát." Đường Hoan dùng cả taychân bò xuống giường, cực kỳ ngượng ngùng nói.

Tống Mạch thở dài, bằng thanh âm nói với nàng: "Đi nhanh một chút, lát nữa nên ngủ rồi."

Đường Hoan đeo xong giày thêu đi, rất nhanh đã trở lại, ngoan ngoãn nằm sấpxong, quay đầu nhìn hắn: "Đến đây đi, nhớ kỹ, không được sờ loạn."

Tống Mạch không tiếp lời, ngồi xổm ở một bên của nàng, giơ tay mò về phía bả vai nàng.

Chạm phải một mảng trắng mịn mát rượi.

Hắn rút tay về như bị bỏng nước sôi: "Nàng, nàng..."

Đường Hoan túm tay hắn một lần nữa đặt vào đầu vai nàng: "Đừng ngạc nhiên, ấn lên trực tiếp như vậy mới thoải mái. Nha đầu tốt, gia lại không quấyrối ngươi, ngươi sợ cái gì? Yên tâm, gia hôm nay mệt mỏi cả ngày, muốntrừng trị ngươi cũng không có sức, không tin ngươi sờ sờ, nơi đó cũngkhông cứng rắn..."

"Bốp!"

Nàng lôi kéo tay hắn đưa xuốngbên dưới, bàn tay to của Tống Mạch lại nhấn một cái, xanh mặt vỗ một cái lên mông nàng, vừa giận vừa thương.

"Càng ngày càng làm bừa." Hắn nghiêm mặt dạy dỗ nàng.

Đường Hoan không cam lòng, ngồi dậy cãi lại hắn: "Ở trong xe ngựa, chàng nói ta có thể làm bừa ở nhà!"

Tống Mạch quay đầu nhìn ra phía ngoài: "Vậy cũng không nói để cho nàng làmbừa như vậy." Miệng đầy lời nói bậy, thật không hiểu nàng học được từ đâu.

Đường Hoan bĩu môi, chợt dán lên người hắn, giọng nói mềmmại trước nay chưa từng có: "Thì ra thiếu gia không thích làm bừa như vậy, như bây giờ như thế nào? Thiếu gia tốt, chàng nằm sấp xuống, TiểuNgũ đến hầu hạ chàng." Tay nhỏ bé trước khi nam nhân kịp phản ứng dòxuống, nắm một

cái, "Quả nhiên vẫn là thiếu gia lợi hại, mệt mỏi mộtngày còn uy phong như vậy."

"Tiểu Ngũ!" Mặt Tống Mạch sung huyết đỏ bừng.

Đường Hoan thấy vậy bèn thu lại, một lần nữa nằm xuống, ỉu xìu nói: "Được rồi được rồi, chàng mau giúp ta xoa bóp đi, trên người ta thật sự mỏi."

"Vậy nàng mặc quần áo vào." Nàng bỗng nhiên thu tay lại, Tống Mạch cảm thấy có chút mất mát không hiểu.

"Không mặc, ta thích chàng chạm vào ta, dù sao chàng cũng là chính nhân quântử, sẽ không làm cái gì với ta." Đường Hoan rầu rĩ nói, giơ tay sờ sờmèo trắng bên cạnh: "Thiếu gia nhà chúng ta là người đứng đắn, đúngkhông?"

"Meo meo..." Mèo trắng dựng tai, mở mắt ra rồi híp lại thành một đường.

Giờ này khắc này, nàng vậy mà còn có lòng dạ nói chuyện cùng mèo?

Tống Mạch hoàn toàn đầu hàng, không hề đối nghịch nàng nữa, đè lại bả vai nàng niết lên.

"Ùm... A, nhẹ chút nhẹ chút, có chút đau ... Đúng, như vậy là được rồi... Ha ha, đừng chạm vào cổ ta, nơi này ngứa!"

Đường Hoan sợ ngứa, lúc bị hắn vô tình chạm vào cổ, không nhịn được cả ngườirun lên, cả người trốn vào bên trong. Tống Mạch chịu đựng người bồn chồn như bó đuốc khô, "Biết rồi, không chạm vào nơi đó." Hai bàn tay to chỉxoa bóp trên bả vai nàng.

"Được rồi, bả vai đủ thoải mái rồi, chàng di chuyển xuống đi." Đường Hoan vừa thoải mái mà hừ hừ, vừa sai bảo nói.

Vì thế tay Tống Mạch ấn dọc theo lưng nàng về phía eo. Bịt mắt, hắn cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể nghe thấy tiếng than nhẹ cực kỳ mêngười của nàng, làm cả người hắn bốc lửa, cũng không biết nàng là khôngphải cố ý. Bấm đến eo nàng, không khống chế tốt sức lực, nàng khẽ kêu"a" một tiếng, thiếu chút nữa làm chạy mất lý trí của hắn.

"Được rồi được rồi, chàng ngồi vào cuối giường đi, giúp ta xoa chân." Đường Hoan lật vào bên trong, thở hồn hền nói.

Tống Mạch miệng khô lưỡi khô, theo lời dịch qua.

Đường Hoan kéo gối đầu xuống bên dưới, gập chân nằm xuống, nhưng ngay sau đónâng chân phải lên khoác lên đầu vai hắn, "Được rồi, như vậy xoa bóptiện hơn."

Thanh âm người nằm sấp nói chuyện và ngầng lên nóichuyện tuyệt đối khác nhau, hơn nữa nàng nhấc chân như vậy, Tống Mạchlập tức có thể phán đoán ra tư thế của nàng.

Nhưng hắn đã không còn nghị lực cự tuyệt rồi, hắn thậm chí cũng không dám nói lời nào, sợbị nàng nghe ra được khát vọng của hắn.

Nâng tay lên, bắt đầu từ mắt cá chân của nàng, một vòng một vòng xoa bóp đi xuống, sau khi bàntay vừa đến đầu gối của nàng, định bụng lui về.

Tay nhỏ bé củaĐường Hoan đặt lên bàn tay to của hắn: "Thiếu gia, lại lên bên trên mộtchút đi." Xác định hắn không đi mới buông ra.

Tống Mạch do dự từ từ xoa lên.

"Thiếu gia chớ đi, lại lên trên một chút, nơi đó, có chút ngứa."

Tống Mạch đờ đẫn nghe nàng chỉ huy, hắn cảm thấy động tác của mình rất chậm, nhưng dường như thoáng cái đã đi đến vị trí thần bí nhất kia. Tay

tráicủa hắn nâng cánh mông khẽ nhếch lên của nàng, ngón tay phải đặt tạigiáp ranh nơi thần bí trù trừ không tiến, không dám vượt biên, lại cứkhông bỏ được.

Đường Hoan cũng không thúc giục hắn, chỉ nâng mộtchân khác lên, chân nhỏ linh hoạt thò vào áo ngủ rộng thùng thình củahắn, dán vào trong ngực hắn chậm rãi đi xuống. Bởi vì hai tay của hắnđều đang giơ lên, nàng không thể cởi quần áo hắn ra, đành phải vươnchân, nhẹ nhàng để ở trên vật cứng kia, chậm rãi vuốt nhè nhẹ: "Thiếugia, nơi này là cái gì?"

Tống Mạch hô hấp dồn dập: "Tiểu Ngũ, nàng có biết mình đang làm cái gì không?"

Đường Hoan cười quyến rũ: "Biết mà, ta đang quấy rối thiếu gia, xem thiếu gia có thể nhịn đến mức nào."

"Như vậy, nàng vừa lòng chưa?"

Tay phải của Tống Mạch không có chút nào dự báo trước đặt lên chỗ đã cóchút ướt át của nàng, sau khi thăm dò một cái, tách ra một ngón tay đẩyvào: "Tiểu Ngũ, ta nói rồi, nếu không thành thật, ta sẽ phạt nàng."

Hắn là không muốn nàng, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới... không chạm vào nàng.

9 GIÁC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 71: Chương 69.1, Trấn Áp

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Hắn tiến vào bất ngờ, Đường Hoan kìm lòng không đậu khép hai chân lại, nơi đó lại càng tự động co rút lại, kháng cự hắn.

Đại khái là nhận thấy được nàng khó chịu, nam nhân dừng xâm nhập.

"Sợ sao?" Đây dù sao cũng là lần đầu tiên trong kiếp này của nàng, nếu nàng tiếp tục ngoan ngoãn, Tống Mạch còn có thể khống chế chính mình thu tay lại.

Đường Hoan nghiêng đầu, mắt cười nhìn hắn.

Nam nhânbị bịt mắt, một cái dây đen mang đến cho khuôn mặt tuấn mỹ của hắn thêmmột loại cảm giác thần bí. Chân mày hắn dãn ra khuôn mặt bình tĩnh, nhìn như nắm trong tay tất cả, nhưng bàn tay to của hắn nắm chặt cánh môngnàng, ngón tay dừng ở trong cơ thể nàng, đều thuyết minh rằng hắn có bao nhiêu muốn nữ nhân của hắn.

"Sợ cái gì? Thiếu gia, Tiểu Ngũthích chàng sờ ta, nơi nào cũng thích được thiếu gia sờ." Nàng nhấc chân vòng lấy thắt lưng hắn, hai chân mắc vào lưng hắn kéo mình về phía hắn, "Ùm, thiếu gia, hình như lại sâu một chút rồi."

Ban ngày ở trênnúi, nàng đã buông thả chính mình. Một mặt hình hài phóng túng tất cảđều bày ra ở trước mặt hắn, Tống Mạch tất cả đều chiều nàng nghe theonàng đùa giỡn, cũng không chút mảy may nghi ngờ hoặc phản cảm. Có lẽ,tựa như sư phụ đã nói, ở trên giường, nam nhân càng thích nữ nhân trànđầy nhiệt tình một chút đi? Đúng vậy, thân thể bị dục.vọng khống chế,dục.vọng bị nữ nhân điều khiển, lại là nữ nhân mình thích, khi

tìnhnùng, nam nhân chỉ muốn thoả thuê phóng túng, nào còn có lòng dạ suynghĩ cái khác?

Thích nàng, cái dạng gì của nàng cũng đều là tốt. Không thích, cho dù cẩn thận cũng nhìn không vừa mắt.

"Thiếu gia, cảm thấy, thật kỳ quái..." Dứt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn nàytrong đầu, Đường Hoan toàn tâm quyến rũ nam nhân trước mắt.

"Chỗ nào kỳ quái?"

Tống Mạch từ ngồi xổm chuyển thành ngồi khoanh chân, để cho chân nàng kẹpphía dưới hắn tránh cho ảnh hưởng đến động tác trên tay, sau đó vừa hỏi vừa thuần thục động. Lúc trước Tiểu Ngũ chính là quyến rũ hắn như thếnày, lần đó nàng còn to gan hơn, trực tiếp kéo tay hắn đưa vào, hoàntoàn không giống với tiểu thư khuê các hắn biết trong sách vở. Nhưng hắn cũng không cảm thấy là nàng như vậy không tốt, bởi vì là nàng, bởi vìnàng chỉ làm vậy với hắn, hắn thích.

"Tiểu Ngũ, như vậy, thoải mái không?"

Tuy rằng cách một đời hai đời, nhưng mỗi một chớp mắt ở cùng nàng cũng bịhắn nhớ đi nhớ lại suốt mười tám năm, cho nên hắn quen thuộc thân thểcủa nàng, sâu sâu nông nông, rất nhanh đã móc ra suối nước róc rách. Nàng cũng từ ngôn ngữ khiêu khích lúc ban đầu biến thành hừ hứ hít hít, chợt cao chợt thấp. Tống Mạch không nhìn thấy nàng vặn vẹo, lại nghethấy tiếng nàng cào nệm giường phát ra tiếng vang trêu người, tưởng tượng thấy, nhưng so với tận mắt nhìn thấy lại càng chọc ra lửa hơn.

Nhiệt tình lại quật cường, dù là không chịu nổi cũng không chịu cầu hắn dừnglại, chỉ nâng thắt lưng lắc mông muốn tránh né ngón tay hắn. Tống Mạchkhông để cho nàng thực hiện được, chậm rãi lại thay đổi tư thế, nửa quỳ ở giữa hai chân nàng, gập đùi phải lên ngăn cản nàng khép hai chân lại,tay trái đè ép lên một cái khác, tay phải thì không ngừng vào sâu ranông,

một ngón tay trở thành hai ngón tay, nghe trong miệng nàng hoặc thở gấp gáp hoặc kêu rên, phía dưới thì là tiếng vang tí tách theo quyluật.

"Tiểu Ngũ, còn chịu được không?"

"Meo meo..."

Nàng không nói chuyện, không biết là giận đến mức không muốn để ý đến hắn,hay là tự lo không xong, đầu giường lại truyền đến một tiếng mèo kêu.

Trong lòng Tống Mạch vừa động: "Tiểu Ngũ, lại đây."

Nghe thấy chủ nhân gọi đến, mèo trắng dựng tai, nhanh chóng đứng dậy, nệnbước chân nhẹ nhàng đi tới, cơ thể lông lá mượt mà chui qua từ dưới chân đang gập lên của nữ chủ nhân, cái loại lông mèo mềm mại đụng chạm này,khiến cho toàn thân Đường Hoan run lên. Ngón tay nam nhân không ngừng,nhưng hắn gọi mèo tới đây làm gì? Đường Hoan gắng gượng chống nửa ngườitrên lên, đã thấy Tống Mạch đang dùng cái tay rảnh rỗi kia sờ đầu mèotrắng, mèo trắng ngoạn ngoãn nằm xuống, nằm ở giữa hắn và nàng... Cáiđuôi xù chầm chậm kia bị nam nhân nắm lấy, nam nhân nắm lấy nó đưa vềphía bên trên chỗ ngón tay hắn đạng ra vào kia.

Ngứa không cách nào hình dung... lông mèo mềm mại xù lên, như là trực tiếp lướt qua chóp tim nàng.

Một cái, toàn thân nàng phát run.

Hai cái, nàng rốt cuộc không chống đỡ nổi mình, ngã trở lại trên nệm giường.

Ba cái, nàng nắm chặt nệm giường cắn môi không cho mình kêu ra.

Tống Mạch không cần nàng kêu, bởi vì nàng đột nhiên xuất hiện thủy triềucùng liên tiếp đạt tới. Co rút kẹp chặt dịu dàng của hắn, đều rõ

ràngtruyền ra ẩn nhẫn của nàng.

"Tiểu Ngũ, như vậy, thoải mái không?" Ngón tay hắn không động, cầm đuôi mèo nhẹ nhàng quấn quanh ngón tay nửa vòng, lại từ dưới mà lên trêu chọc trở lại. Bởi vì dính nước, cái chótđuôi ướt cả rồi, chẳng qua, hiệu quả tựa hồ rất tốt, làm cho nàng runrẩy càng lợi hại hơn.

Đường Hoan chịu không nổi rồi.

Vốnlà cái chót đuôi rời rạc phảng phất như ngưng tụ lại thành một sợi, rơi ở trên người càng nặng càng ngứa, mà nam nhân kia cũng không biết làkhống chế như thế nào, thế nhưng có thể một tay cuốn vòng vòng một taybiến đổi đa dạng làm nàng, hai bên không chậm trễ.

Hắn là từ đâu học được những thủ đoạn này, sao lại đột nhiên biết chơi như vậy?

Nàng chưa từng dạy hắn!

Vô số suy nghĩ nhanh chóng xẹt qua đầu, khi cái chót đuôi kia lại lướt qua non.mềm đang bị ngón tay hắn tách ra, Đường Hoan rốt cục cũng khôngkhống chế được nữa, thân thể trốn ra sau, trong miệng khó nhịn cầu hắn:"Tống Mạch, đừng dùng cái kia..." Còn chưa nói xong, còn chưa kịp nétránh, bụng ngón tay hắn còn đặt tại nơi nào đó nhẹ nhàng xoa.nắn, nàngđột nhiên mất hết sức lực, chỉ có thể nắm chặt nệm giường run rẩy: "Đừng động, đừng mà..."

Thừa dịp nàng nghỉ ngơi, Tống Mạch thả mèo trắng xuống đất, không nhanh không chậm kéo đai lưng bịt mắt ra.

Nàng trống trơn nằm ở bên cạnh, đôi mắt đẹp nhắm chặt đôi môi đỏ mọng khẽ mở, eo nhỏ chân dài ngực.nở.

Tống Mạch liên tục nuốt xuống mấy tiếng, tay phủ lên thắt lưng nàng nằmnghiêng xuống, miệng trực tiếp ngậm một quả hút. cắn, ngón tay lại tiếptục ra vào.

"Đừng mà..."

Vừa mới phát tiết qua một lần,nơi đó quá mức mẫn. cảm, căn bản không thể liên tục tiếp nhận kích thích như vậy. Đường Hoan ôm đầu nam nhân đẩy ra xa, đồng thời giơ chân đáhắn, cơ mà chân bị chân dài của hắn dễ dàng kẹp lại không thể nhúcnhích. Cũng may hai ngón tay của hắn cũng không có lỗ mãng ra vào, tiếnvào lập tức trở thành vuốt ve, chỗ không lớn bằng bàn tay hắn, bị hắn từ trên xuống dưới sờ soạng bao lần, yêu thích không buông tay, thậm chíngay cả chỗ xấu hổ nào đó cũng không có bỏ qua, mập mờ đảo quanh mentheo bên ngoài. Ngay tại lúc Đường Hoan lo lắng hắn sẽ đưa vào, hắn độtnhiên lại đâm.vào bên trên, chơi đùa tựa như động đất, tựa như bão tápsau yên ả, nháy mắt thổi bay cả thể xác và tinh thần của nàng.

Nàng làm sao chịu được chơi đùa như vậy?

"Đừng mà, thiếu gia tốt, Tống.... Tống Mạch tốt... A, đừng..."

Đường Hoan thật sự không chịu nổi rồi, biết rõ giãy không thoát còn khôngngừng cố gắng trốn ra từ giữa hai chân hắn, hy vọng nhiều ít chậm lạiđược thế công của nam nhân. Đáng tiếc sự khác biệt của nam nhân nữ nhânlập tức đã hiện ra, nàng dù cố gắng đá chân như thế nào cũng không thểrung chuyển hắn, hắn hơi dùng sức đặt ở giữa bộ ngực của nàng, trái mộtngụm phải một ngụm, hoặc hút hoặc cắn, dịu dàng lại mãnh liệt, phối hợpvới điên cuồng phía dưới, sắp làm hỏng nàng rồi.

Nói lời van xinkhông có tác dụng, Đường Hoan bắt đầu mắng chửi người: "Khốn khiếp,buông, khốn khiếp, Tống Mạch người đại... A, đau, đừng cắn... ừm..."

Cái gì gọi là dục tiên.dục tử cái gì gọi là vùng vẫy giãy chết, nam nhânnày cuối cùng cũng làm cho nàng hiểu được rồi. Nhưng Đường Hoan cũngkhông phải kẻ ngoan ngoãn mặc cho người bắt nạt, nếu Tống Mạch muốn dùng loại thủ đoạn này trấn áp nàng, Đường Hoan cũng không thể để cho hắnnhư ý. Cầu xin tha thứ mắng chửi người không được, nàng cào lưng hắn kéo tóc hắn: "Mau thả ta ra..." Nàng cũng không tin hắn không đau!

Một chiêu này đúng là dùng được, Tống Mạch thở hồng hộc buông nàng ra,nghiêm mặt quỳ dậy, một đôi con ngươi đen như nhiễm mực gắt gao nhìnchằm chằm tay nàng, tâm tư khó phân biệt.

Đường Hoan không khỏicó chút sợ, nàng không muốn chọc giận hắn lại làm ra chuyện khác, bènxoay người nằm sấp lên trên đùi hắn, ôm thắt lưng hắn lấy lòng làm nũng: "Tống Mạch, không muốn, như vậy thật sự không chịu nổi..."

Ánhmắt rơi vào trên hai quả.ngực bị đè ép của nàng, giọng nói của Tống Mạch khàn khàn: "Sao lại không chịu nổi? Không thoải mái?" Nàng rõ ràng chảy nhiều nước như vậy. Đưa tay qua, ướt sũng một mảng, trơn.nhầy vô cùng.

Đường Hoan không có né, chỉ kẹp.chặt hai chân không cho ngón tay hắn tiến vào nữa: "Đúng là thoải mái, nhưng, quá thoải mái thì không chịu nổi rồi, Tống Mạch, đừng dùng ngón tay, đổi lại, đổi lại nơi này đi?" Nàng cáchquần hôn chỗ đã ướt át của hắn, "Ta muốn chàng muốn ta, dùng nơi này, chàng ép buộc ta như thế nào đều tùy chàng..."

"Phải không?"

Tống Mạch sở cánh tay ra đầy mồ hôi của nàng, chậm rãi nắm lấy cổ tay nàng,"Còn dám nói loại lời này, xem ra thật ra thì nàng vẫn là rất thoải máinhỉ?" Nói xong, đột nhiên ấn người nằm úp xuống, nhấc chân giạng ra

ngồi ở ngang hông nàng, túm lấy đai lưng bên cạnh nhanh chóng trói hai tayĐường Hoan lại.

Đường Hoan choáng váng, lúc phản ứng lại người đã bị Tống Mạch ôm đến đầu giường, mặt hướng ván giường. Bởi vì bên cạnhkhông trải dài ra được, nàng không thể không gấp hai chân lên, vừa mớinâng lên, hắn lại ôm nàng chuyển vào bên trong. Đường Hoan hiểu được Tống Mạch muốn làm cái gì, lại không thể không phối hợp. Mắt thấy hai chân càng mở càng lớn cuối cùng sắp dán vào trên ván giường, Đường Hoanrốt cuộc không chống đỡ được, vội vàng kêu ngừng: "Đừng dịch, dịch nữa chân ta cũng sắp gãy rồi!"

Tống Mạch cũng không vội làm nàng, bởi vì hai tay nàng bị trói, lại bị hắn ôm thật chặt, người thành thậtdường như đổi thành người khác.

Hắn cúi đầu hôn nàng, mắt, mũi, cánh môi...

Đường Hoan nằm ngửa trên khuỷu tay hắn, thân thể bị hắn dùng phương thức nàygiam cầm, phía trước là ván giường, phía sau là cánh tay hắn không chịurút về phía sau, nàng căn bản không thể nhúc nhích, nam nhân hôn xuốngdưới, nàng chỉ có thể bị động thừa nhận. Hắn hôn đến dịu dàng thuần thục triền.miên, nàng kìm lòng không đậu bắt đầu đi theo tiết tấu của hắn. Cảm thấy có chút kỳ lạ, đây là lần đầu tiên, khi hắn không dùng đến nơiđó đã chinh phục được nàng trước, nàng bị hắn khống chế. Nhưng loại thời điểm này, cái loại cảm giác bị một người nam nhân hoàn toàn chi phốinày, làm cho đáy lòng nàng lại nổi lên một loại thoả mãn không cách nàonói rõ, giống như, cuối cùng cũng có một nam nhân, có thể khiến cho nàng thần phục.

Sư phụ nói, hoan hảo cùng nam nhân như vậy, mới có thể toàn tâm toàn ý.

Sư phụ nói, bà luôn muốn gặp được một nam nhân cực phẩm như vậy, cho bàmột lần hưởng thụ sảng khoái tràn trề. Nhưng bà chưa từng gặp được,

namnhân thân thể dù dũng mãnh kỹ thuật cao tới đâu, đều chỉ có thể cho thân thể của bà sung sướng. Lòng của bà là lý trí, chỉ cần bà muốn, lúc nàocũng có thể đẩy nam nhân ra tiêu sái rời đi.

Sư phụ nói, cao thủchân chính đều là tịch mịch. Kiếm khách đạt đến trình độ cao nhất cầnđối thủ cường đại chứng minh hắn càng cường đại hơn, hái hoa tặc như bà, cũng muốn gặp được một đối thủ chân chính, để cho bà - người chưa từngthất bại nếm thử tư vị bị nam nhân bắt làm tù binh.

Nhưng sư phụcòn nói, nam nhân có thể chinh phục bà căn bản là không tồn tại. Bởi vìcho dù nam nhân có thể bắt bà làm tù binh, cũng chỉ là tạm thời một đêm, cuối cùng bà đều có thể chạy trốn, như vậy việc bắt làm tù binh lúctrước cũng không có ý nghĩa, người thắng vẫn là bà.

Đường Hoan ở trong nụ hôn của nam nhân dần dần bị mất phương hướng, Tống Mạch bâygiờ, chính là nam nhân tạm thời bắt nàng làm tù binh kia sao?

Nàng là hái hoa tặc, người khác nếu muốn khiến cho nàng tâm phục khẩu phục, chỉ có thể là ở trên giường thu phục nàng.

Tống Mạch...

Nàng muốn phản công, muốn bắt lấy đầu lưỡi hắn hút.mút, lại bị hắn bắt lại, mặc sức nhấm nháp. Cơn sóng ngứa tầng tầng lớp lớp phóng mạnh về phíathân thể nàng phóng mạnh về phía trong lòng nàng đầu óc nàng, Đường Hoan nhắm mắt lại, tạm thời giao hoàn toàn mình cho hắn.

Nếu hắn lợi hại như vậy, để cho hắn đến đây đi.

Tống Mạch lần đầu tiên cảm nhận được sự dịu ngoan của nữ nhân.

Không phải ngôn ngữ, không phải động tác, mà là thân thể.

Trước kia hai người thân thiết, nàng lớn mật nhiệt tình, thay vì nói đangchăm sóc, không bằng nói là đang thảo phạt. Hắn hôn nàng một cái, nàngsẽ hôn trở lại hai cái, không chịu chịu thua, chỉ có cuối cùng khi hắndựa vào ưu thế thể lực trời sinh của nam nhân muốn nàng đến khóc khôngra tiếng, nàng mới hoàn toàn ngoan ngoãn, nhưng cái loại ngoan ngoãnnày, là thuần phục trên thân thể, lòng của nàng, vẫn đều là không phục.Nàng giống như là nữ hoàng cao cao tại thượng, tất cả của hắn đều ởtrong khống chế của nàng, nàng muốn hắn, hắn sẽ như nàng mong muốn chonàng, cho dù là đến cuối cùng, đôi mắt quyến rũ của nàng nhìn hắn, trong mắt lưu động cũng chỉ là vừa lòng, vừa lòng hắn hầu hạ, mà không phảitình ý kéo dài của nữ nhân đối với nam nhân.

Loại ý nghĩ này rất hoang đường, hắn biết nàng thích hắn, làm sao có thể chỉ có vừa lòng?

Nhất định là Tiểu Ngũ của hắn quá to gan, thích biểu đạt trắng ra yêu thích của nàng, bởi vậy thiếu đi sự ngượng ngùng của nữ nhân.

Tiểu Ngũ của hắn không giống với nữ nhân khác, hắn không thể dùng những kiểu biểu hiện của nữ tử thế tục để cư xử với nàng.

"Tiểu Ngũ..."

Hắn buông môi nàng ra, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng đang thở dốc trênkhuỷu tay hắn, giống như đoá hoa lặng lẽ nở rộ vào ban đêm, làm chongười thương yêu.

Nàng biết hắn muốn ăn nàng biết bao nhiều không?

9 GIÁC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 72: Chương 69.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch hôn cánhmôi hơi sưng của nàng, hôn cằm của nàng, nàng say sưa ngửa đầu ra sau,hắn liền xuôi theo cái cổ thon dài của nàng một tấc một tấc xuống dưới,một vòng một vòng leo lên, leo đến đỉnh núi, nơi đó có chỗ non mềm chờhắn. Chóp mũi khẽ ngửi, đầu lưỡi nếm tỉ mỉ, lại không thôi, cuối cùngvẫn là không nhịn được một ngụm nuốt vào.

Ngón tay chuyển đến trên một đoá hoa khác của nàng đang nở rộ vì hắn, khẽ vuốt.

Nàng như bị mưa gió thổi qua nhẹ nhàng run rẩy, mềm mại khóc, mềm mại cầuxin, mềm mại ngậm ngón tay hắn, giống như hắn ăn nàng vậy, ăn hắn mộtcái so với một cái càng chặt hơn. Nhưng nàng tham hơn hắn, chảy ra nhiều nước như vậy rồi, hắn thật sự ăn ngon như vậy sao?

Nếu nàng thích, hắn sẽ bón cho nàng ăn đủ.

Tống Mạch lại quên mất, đồ dù có ngon, ăn nhiều cũng sẽ trướng bụng khó chịu.

Đường Hoan lúc này đã cảm thấy rất trướng.

Nàng không biết mình ở trong tay hắn giao ra bao nhiêu lần. Mỗi lần TốngMạch đều cho nàng thời gian nghỉ ngơi, chôn ở bên trong một mực khôngnhúc nhích, chuyển thành dịu dàng hôn nàng, hôn đủ rồi, lại tiếp tục. Nàng bị hắn hôn khiến cho đầu óc mông lung, nàng khó có thể thừa nhận, nàng khóc van xin hắn: "Tống Mạch... đừng mà, đừng động... Đi ra..." Cái loại cảm giác này lại tới nữa, nàng sắp không chịu được rồi.

Tống Mạch từ ngực nàng ngắng đầu lên, nàng nhắm mắt lại, trên gương mặt đềulà nước mắt, mưa rơi đoá hoa mềm mại không chịu nổi bị thương.

Hắn dịu dàng ăn nước mắt của nàng: "Tiểu Ngũ đừng khóc, mau, cho ta thêmmột lần nữa, sẽ tha cho nàng." Hắn thích nàng run rẩy ở trong lòng hắn,thích nghe nàng nũng nịu ghé vào lỗ tai hắn van xin hắn.

ĐườngHoan khóc lắc đầu: "Không muốn, ngay bây giờ... ngừng..." Nàng đã ởtrước mặt hắn mất mặt một lần rồi, lần trước lập tức vào giấc mộng mới, chuyện xảy ra quá nhanh, nàng có thể vờ như chưa từng xảy ra. Nhưng bâygiờ, nàng ở trong lòng hắn, hắn ôm nàng làm nàng, hắn còn thanh tỉnh như vậy, hắn nhất định sẽ chú ý tới.

Cũng mặc kệ nàng van xin như hế nào, Tống Mạch đều không đáp ứng. Nghe nàng kêu càng ngày càng gấp, ngực Tống Mạch bắt lửa, càng lúc càng nhanh, trong miệng ngậm nàng hút vào trong một ngụm lớn.

Trên dưới hai đầu cùng bị người điềukhiển, Đường Hoan thật sự không chịu được nữa: "Tống Mạch, chậm mộtchút... đừng mà, đừng mà..."

Thân thể co rút, hắn rốt cục thu tay lại, lại nhanh chóng tách hai chân nàng đến bên thắt lưng hắn, hắn ômnàng, để cho nàng giạng chân ngồi ở trên đùi hắn, để cho nước trong cơthể nàng không ngừng trào ra dội ướt hắn một mảng. Đường Hoan cắn môi, quay đầu lui vào trong hõm vai hắn, không chịu cho hắn nhìn, không chohắn nhìn bộ dáng mất mặt của nàng. Trên mặt Tống Mạch chỉ có dịu dàng, một tay đỡ lưng nàng, một tay cởi dây lưng đang trói cho nàng, cởi xongrồi, hắn nắm lấy mặt nàng một lần lại một lần hôn môi: "Tiểu Ngũ đừng khóc, nàng như vậy rất đẹp, cực kỳ xinh đẹp, ta thích nhìn."

Đường Hoan không để ý tới hắn, vẫn nhắm mắt lại.

Tống Mạch không có cách nào, cởi sạch quần của mình, nắm tay nàng phủ lên, vội vàng hôn lỗ tai nàng: "Tiểu Ngũ, sờ một chút, nó là vì nàng mới

như vậy. Ta thích nàng, không sợ để cho nàng biết, cho nên nàng ở trước mặtta cũng không cần xấu hổ thẹn thùng, biết không?"

Xí!

Đó có thể giống nhau sao?

Nàng cũng không sợ để cho hắn sờ phía dưới của mình, bây giờ hắn nghĩ đến cho nàng sờ sờ cái thứ này, nàng có thể nguôi giận?

Trong lòng có hận, Đường Hoan đột nhiên dùng tới sức lực, lột qua loa quần áo của nam nhân, hung hăng cắn xuống đầu vai hắn, mông thì nâng lên caocao, vịn hắn muốn ngồi xuống. Tống Mạch cũng bị nàng cắn đến phát điên,chợt ấn người nằm sấp trên giường, hai chân kẹp lấy ép nàng khép lại hai chân, nhấc eo mông nàng lên thật cao hung hăng đẩy lên một cái, ở giữakhe hở.hai chân đang khép chặt của nàng đụng sâu lên xuống.

"Tống Mạch chàng khốn khiếp!"

Hắn điên như vậy, Đường Hoan còn mừng thầm hắn rốt cục muốn vào rồi, không nghĩ tới dĩ nhiên là chơi như vậy!

"Không được mắng chửi người!"

Tống Mạch dán ở trên lưng nàng, một tay chống giường, một tay nắm mềm.mại của nàng bởi vì tư thế như vậy càng lộ rõ đầy đặn, nàng bị hắn đụng phải rung chuyển dịch lên phía trước, hắn bèn nắm nơi đó kéo người ra phíasau. Đường Hoan gắng gượng chống cánh tay lên, không muốn để cho Tống Mạch đắc ý, nhưng bị người nặng nề mà đè ép, nàng trốn không thoát. Bêntai là tiếng thở dốc thô.trầm của nam nhân, nàng cúi đầu nhìn ra phíasau, chỉ thấy cái vật hùng vĩ sẫm màu kia của hắn đang ở giữa hai chân trắng hồng của mình cọ.sát, tiến lên phía trước lại lùi về phía sau. Bởi vì nơi đó của nàng được làm ướt từ lâu, hắn động cũng là có thứ tự.

Nàng nhìn đến cao hứng, "Tống Mạch, như vậy cũng thoải mái sao?"

"Nàng nói đi?" Tống Mạch kêu rên đáp, đột nhiên nhận thấy được không đúng, dừng hôn nàng từ phía sau lưng lại, nghiêng đầu nhìn lại, vừa vặn chống lại ánh mắt sáng quắc hưng trí bừng bừng của nàng.

"Nàng đangnhìn cái gì?" Hắn tinh lực cuồn cuộn, nhịn không được quỳ thẳng lên, bóp thắt lưng nàng nảy sinh ác độc đâm vào nàng, eo bụng vỗ vào cánh môngđang nhếch lên cao của nàng, đụng đến nàng đỏ bừng một mảng, đụng ratiếng "bành bạch" giòn vang.

Hắn chưa tiến vào, Đường Hoan cũngkhông có cảm giác gì đặc biệt, một lòng quan sát động tác của hắn: "Nhìn chàng này, Tống Mạch, vì sao phía trên kia lại có một cái lỗ nhỏ, chẳng lẽ là chàng..."

Lời còn chưa dứt, nam nhân bắn ra, suýt nữa bắn lên mặt nàng.

Trong lúc nhất thời, hai người ai cũng không có phản ứng, trong phòng vừa rồi còn tràn đầy các loại thanh âm mập mờ, thoáng cái đã yên tĩnh lại, ngay cả tiếng hít thở cũng bị chủ nhân cố ý đè thấp.

Tống Mạch hoàn hồn trước tiên.

Có chút xấu hổ, lại không cảm thấy mình có bao nhiêu mất mặt, hai đờitrước, mỗi một lần đều chứng minh hắn ở trên việc này có bao nhiêu lợihại. Lần này ngắn như vậy, chẳng qua là bị nàng nói kích thôi. Hắn ômngười đến một góc còn không có bị hai người làm loạn, tự mình lấy quầnáo lau, lau xong phía dưới, bắt đầu thu dọn nệm giường.

ĐườngHoan nhìn chẳm chẳm khuôn mặt nhìn như bình tĩnh của nam nhân, nhẹ nhàng cười vang: "Vừa rồi hình như, ngay cả một khắc đồng hồ cũng không đếnnhỉ?" Hắn hại nàng mất mặt, nay nàng có thể trả thù lại. Thông thườngnam nhân đều không chịu nổi nghe được loại lời như thế từ trong miệng nữ nhân, Tống Mạch đã bị đả kích tuyệt đối còn sâu hơn nàng.

Tống Mạch không để ý đến nàng. Nữ nhân của mình có bao nhiều nhỏ mọn, từ khinàng đến cả thấy hắn đứng chung một chỗ cùng nữ nhân không liên quancũng ăn giấm, là hắn biết rồi.

Thu dọn xong, Tống Mạch đeo giày xuống đất, phủ thêm áo ngoài, cuốn quần áo của hai người lên rồi đi ra ngoài.

Đường Hoan lười nhác nằm lại trên giường, tự mình lén vui vẻ.

Rất nhanh, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nặng nề, một lát sau, Tống Mạch đi vào, không nói không rằng ôm lấy nàng đi ra ngoài.

"Đi chỗ nào? Còn muốn đấu lại một lần?" Đường Hoan ý vị thâm trường cười.

Tống Mạch cúi đầu liếc nhìn nàng một cái, đặt nàng nằm ở trên giường gianphụ, trước tiên búi mái tóc dài lên cho nàng, sau đó ôm nàng cùng nhaunhảy vào thùng tắm.

Hắn ôm nàng, đích thân xoa bóp cho nàng, vật căng cứng phía dưới kia lại chống lên nàng.

Đường Hoan không thành thật cọ cọ, nghiêng đầu hỏi hắn: "Không khó chịu sao?"

Sắc mặt Tống Mạch cuối cùng cũng thay đổi, ném khăn lau, ngón tay đưa đếnnơi đó của nàng, còn chưa tiến vào, nàng đã khẩn trương run lên. Tống Mạch mềm lòng, xoay người quay lại, cái trán chống lên cái trán của nàng, dịu dàng hỏi nàng: "Lúc này nguôi giận chưa?"

Đường Hoan bĩu môi, đầu xoay sang một bên: "Chưa nguôi."

Tống Mạch nắm mặt nàng bằng hai tay, nhẹ nhàng hôn nàng một cái: "Làm saomới bằng lòng nguôi giận?" Suy nghĩ một chút, tiến đến bên tai nàng

nói: "Nếu không, ta cũng cho nàng nhìn ta... một lần như thế?"

"Aimuốn nhìn cái kia của chàng?" Đường Hoan đẩy ra hắn một cái, ngay sau đó lại sáp lại gần, hai tay kéo hai bên mặt hắn: "Tống Mạch làm sao da mặt chàng càng ngày càng dày vậy, trước kia chàng..."

"Ta như thế nào?" Tống Mạch nắm thắt lưng nàng, nắm tay nàng hỏi, ánh mắt chứa đầy trêu tức.

Đường Hoan hừ một tiếng, tựa vào trên lồng ngực hắn, tay nhỏ bé nắm Tiểu Tống Mạch nghịch xoay quanh: "Ban ngày ở trong xe ngựa, ta cho chàng hôn, chàng còn ngượng ngùng đó, bây giờ sao lại thoáng cái đã không biết xấuhổ như vậy rồi?"

Tống Mạch bắt lấy tay nàng, bất đắc dĩ hôn nhẹnàng: "Nàng như vậy, ta nếu còn quy quy củ củ, sớm muộn gì cũng bị nànglàm cho tức chết. Được rồi, ta đã ở trước mặt nàng mất mặt rồi, nàngcũng đừng giận nữa, mau mau tắm xong rồi ngủ sớm đi, hai ngày nữa, tatặng cho nàng một phần lễ vật."

"Lễ vật gì?" Đường Hoan tỉnh táo tinh thần.

Tống Mạch cười nhìn nàng: "Hết giận rồi?"

Đường Hoan trừng hắn một cái: "Sau này không được đối với ta như vậy nữa." Mặc dù rất thoải mái, nhưng cũng quá mất mặt.

"Được." Tống Mạch hôn nhẹ lên trán nàng, đồng ý rất sảng khoái. Về phần cáikia, khi tình đến nùng, ai cũng không khống chế được mình. Nàng còn từng đáp ứng hắn không quấy rối, kết quả vừa rồi thiếu chút nữa hại hắnkhông nhịn được muốn nàng.

Hết giận rồi, Đường Hoan ôm lấy cổ hắn, hai mắt sáng lên: "Rốt cuộc là lễ vật gì vây?"

Tống Mạch thích nàng như vậy, hôn nhẹ lên mắt nàng: "Đợi chút đi, chuẩn bị xong ta sẽ nói cho nàng biết."

"Chàng..."

Đường Hoan muốn mắng người, lại bị nam nhân nhìn thấu tâm tư của nàng chặn miệng chuẩn xác không sai lầm.

Nước đã nguội dần, lại từ từ nóng lên.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 73: Chương 70.1: Kết Tóc

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan một mực suy nghĩ Tống Mạch sẽ tặng cho nàng lễ vật gì.

Nàng nghĩ đến đầu tiên là đèn lồng, bởi vì đèn lồng đó rất đẹp, bởi vì dưới giường hắn cất giấu bức hoạ trong giấc mộng kia.

Nhưng Đường Hoan rất nhanh đã phủ định suy đoán này.

Đồ đệ Tiểu Ngũ thích đèn lồng, kiếp này không nhất định, Tống Mạch hắn làcó thể nghĩ đến điều này. Hắn là người thông minh như vậy, nếu muốn tặng lễ vật, nhất định là đã tìm ra sở thích của nàng, bảo đảm hợp với tâm ý của nàng nhất.

Không phải đèn lồng, còn có thể là cái gì?

Nàng cần thận nghĩ lại những ngày ở chung cùng Tống Mạch gần đây, duy nhấtlàm cho nàng biểu hiện ra đặc biệt nhiệt tình, chính là hắn.

Hay là Tống Mạch muốn tặng chính mình cho nàng?

Đường Hoan tự giễu cười, tay vô thức ở trên người mèo trắng vuốt ve, vuốtvuốt đụng tới đuôi mèo... Hai tối này Tống Mạch cứ thích ép buộc nàng, Đường Hoan buồn bực bỏ đuôi mèo ra, dịch vào bên trong giường.

Hôm nay, hắn nên nói cho nàng biết nhỉ?

Nếu không phải là muốn đợi lễ vật của hắn, nàng đã xuống tay rồi.

Ngủ trưa một giấc, tỉnh lại trời đã tối rồi, rửa mặt, có nha hoàn bưng cơm chiều tiến vào, nói là thiếu gia căn dặn.

Đường Hoan ngồi xếp bằng ở trên sạp, chính mình ăn một miếng, bón cho mèo ănmột miếng. Tống Mạch không cùng nàng ăn cơm, còn có mèo cùng nàng.

"Meo meo..." Mèo trắng đột nhiên hướng ra cửa kêu một tiếng.

Đường Hoan bĩu môi, không thèm quay đầu nhìn.

Vẫn là nha hoàn đưa cơm vừa nãy ở bên ngoài thưa: "Tiểu Ngũ cô nương, Lụcquản sự bảo nô tỳ truyền lời cho ngài, nói thiếu gia đang trò chuyệncùng phu nhân và lão thái thái, phải muộn một chút mới về."

"Biết rồi, ngươi vào thu dọn đi, ta ăn xong rồi." Đường Hoan buông đũa, ômlấy mèo trắng ngồi vào phía trước cửa sổ, từng chút từng chút vuốt xuôilông cho nó. Phía sau nha hoàn ra ra vào vào, chờ không còn có ngườiquấy rầy nàng, Đường Hoan quay đầu nhìn thoáng qua.

Đây là phòng của Tống gia thiếu gia, theo lý thuyết không nhỏ, nhưng mỗi ngày chết dí ở trong này, Đường Hoan hận không thể đốt nó một trận.

Mấy giấc mộng trước, cũng không có giấc nào nghẹn khuất như giấc này, bởi vì thân phận của nàng là nha hoàn, Tống Mạch đối với nàng tốt hơn nữa, nàng cũng không dễ rời khỏi sân này.

Có gì khác bị vây ở trong lồng?

Trong lòng tức giận, lúc Tống Mạch trở về, nàng nằm ở trên sạp giả vờ ngủ.

Tống Mạch cũng không vạch trần nàng, ôm người đến trên giường buồng trong, tiếp theo từ trong tủ lấy ra mấy bộ quần áo. Đều là nam trang, có lớn có nhỏ. Nhìn nhìn nữ nhân bởi vì nằm nghiêng mà lộ ra dáng người yểu điệu, Tống Mạch cười trộm, gấp quần áo của nàng bỏ vào trong bọc quần áotrước, lại gấp của hắn.

Hắn ở bên cạnh lạch cà lạch cạch, ĐườngHoan nhịn không được lật người, làm bộ như vừa mới tỉnh ngủ dụi dụi mắt. Đợi thấy rõ hắn đang làm cái gì, nàng mất hứng hỏi hắn: "Chàng muốn rời nhà?"

Tống Mạch buộc lại bao quần áo để vào trên bàn, trở về ômlấy nàng hôn miệng: "Không phải ta, là chúng ta. Ta đã nói xong với phunhân rồi, ngày mai bắt đầu đi ra ngoài du học. Tiểu Ngũ, qua mấy tháng,chỉ có nàng đi theo bên cạnh ta hầu hạ, sao nào, nàng có muốn theo takhông?"

Đường Hoan không thể tin ngửa đầu nhìn hắn: "Đây, đây chính là lễ vật chàng muốn tặng cho ta?"

"Phải, thích không?" Tống Mạch nắm tay nàng, hai mắt mỉm cười nhìn nàng.

"Sao chàng lại biết ta không thích ở lại Tống gia?" Đường Hoan dịu ngoan tựa vào trên người hắn, tò mò hỏi.

Tống Mạch khế cười, nhìn mèo trắng đang ngủ say trên giường nhỏ bên cạnh,hôn lỗ tai nàng: "Mèo thích ngủ là thiên tính, nàng cả ngày nằm lì ởtrong phòng ngủ, nhất định là nhàm chán . Còn có, ngày đó dẫn nàng đinúi Tê Hà, nàng gần như cả một ngày đều là tươi cười, trở về nụ cười lập tức ít đi. Tiểu Ngũ, ta ở mấy thị trấn ngoại ô Kinh thành đều có cửahàng, chờ sau khi chúng ta từ Giang Nam trở về, ta thu xếp cho nàng ởbên kia, muốn làm cái gì đều do chính nàng làm chủ. Sau thu ta sẽ bởi vì thi Hương bị trượt mà một lòng theo thương, đi qua tìm nàng, chúng talại đi xung quanh du sơn ngoạn thủy. Yên tâm, lão thái thái không sốngđược mấy năm đâu, chờ bà đi, sau khi ta ra hiếu lập tức cưới nàng vàocửa. Phu nhân từ trước đến giờ đều nghe ta, sẽ không khắt khe với nàngđâu."

Hai đời trước, mỗi lần hai người ở chung đều không có vượtquá một tháng, lần này, nếu qua vài năm mà nàng vẫn ở bên cạnh hắn như trước, hắn có thể

tương đối an tâm rồi. Chỉ cần nàng ở bên cạnh hắn, nàng muốn cái gì, muốn sống như thế nào, hắn đều cố gắng hết sức nhưmong muốn của nàng.

"Tống Mạch, chàng đối với ta thật tốt."

Đường Hoan ôm lấy cổ nam nhân ngốc này, chủ động hôn môi hắn: "Lễ vật này, ta rất thích."

Nàng mặc dù không cần Tống Mạch thật lòng, nhưng có người đối xử với nàngnhư thế, nàng vui vẻ lại thỏa mãn. Hắn đối với nàng càng tốt, chứng minh nàng làm càng thành công.

Tống Mạch đè nàng lên trên giường, hôn nàng từ cổ áo vào bên trong: "Nếu thích, vậy nàng muốn cảm ơn ta như thế nào?"

"Tặng ta cho chàng, thế nào?" Đường Hoan ưỡn ngực ngửa đầu, chống bả vai hắn nói.

"Bây giờ còn không phải lúc, về phần tạ lễ, đêm nay nàng ngoan ngoãn nghelời ta nhé?" Tống Mạch đẩy quần áo nàng ra, cách cái yếm cắn lên...

~

Nửa tháng sau, hai người đặt chân ở một khách sạn trong một thị trấn nhỏ.

"Tống Mạch, ta nghe chưởng quầy nói ở ngoại ô phía tây có vườn hoa Mẫu Đơn, chúng ta đi qua xem đi?"

Đường Hoan ôm mèo trắng, chờ Tống Mạch sắp xếp ổ cho nó xong, nàng vừa đặtmèo vào vừa hưng phấn mà nói. Vùng này tựa hồ lưu hành một thời trồngmẫu đơn, trong đất hoang trên đường đều có hoa mẫu đơn nở rộ, nếu làthành một vùng hoa mẫu đơn, không biết sẽ có bao nhiêu xinh đẹp.

Tống Mạch không tiếp nói, sờ sờ mèo trắng: "May mà Tiểu Ngũ nghe lời, bìnhthường chỉ ở trong phòng ngủ, nếu không chúng ta không có ở đây, nó

đilén ra ngoài chơi bị người ôm đi, xem nàng khóc như thế nào." Lúc rờikhỏi Tống gia, hắn nói để lại mèo trắng ở nhà, Lục An sẽ chăm sóc tốtcho nó. Nàng lại nói cái gì cũng không chịu đáp ứng, nhất định đòi ômmèo đi cùng.

Đường Hoan đương nhiên muốn dẫn theo mèo trắng. Nếunhư không có gì bất ngờ, bọn họ sẽ không bao giờ trở về Tống gia nữa, nàng luyến tiếc con mèo này, muốn ở chung thêm một đoạn thời gian cùngnó. Chuyển hướng đề tài, nàng kéo tay nam nhân đi ra ngoài: "Đi thôi đithôi, đi ngắm hoa." Khó được nam nhân này dẫn nàng đi ra ngoài, nàng đương nhiên muốn chơi cho thoả thích.

Tống Mạch cười nhìn nàng, tùy ý nàng dắt, lúc ra khỏi cửa mới giãy ra, hai người sóng vai đi xuống lầu.

Hoa mẫu đơn quá đẹp, Đường Hoan không có ngắm đủ, ngày hôm sau lại lôi kéo Tống Mạch đi ngắm hoa.

Đáng tiếc thời tiết không đẹp, từ ngoại ô phía tây trở về, trời bỗng nhiên sầm xuống, trên đầu mây đen giăng đầy.

Bởi vì đoạn đường ngắn, hai người đi bộ tới đó, bốn phía trước mắt trốngtrải, nếu là chạy, khoảng cách đến cổng thành phía trước ước chừng lộtrình khoảng hai khắc đồng hồ. Tiếng sấm ù ù, Tống Mạch không sợ bị dính nước, lại sợ thân thể mảnh mai của Đường Hoan chịu khổ, bèn kéo ngườichay thật nhanh về phía cổng thành.

Chạy chạy, hạt mưa to như hạt đậu nện xuống, mới đầu thưa thớt, chợt dày đặc ngay, dệt thành một mảng mưa bụi trắng xoá.

Cửa thành ngay ở trước mắt, rất nhiều người cũng liều mạng chạy băng băng về nơi đó, Tống Mạch cũng không có từ bỏ.

Thể lực của Đường Hoan rốt cuộc không bằng hắn, gấp gáp chạy một trận này,thở gấp gần như không thể hô hấp. Nàng không muốn chịu loại khổ này, dùsao cả người cũng ướt đẫm, bị ướt thêm một lát với bị ướt bớt đi một lát có cái gì khác nhau? Cơ mà Tống Mạch không đồng ý, cứng rắn lôi kéonàng chạy, còn thiếu chút nữa khiêng người lên trên vai.

Mưa từ trán chảy xuống, sắp thấy không rõ con đường phía trước, Đường Hoan dùng sức giãy khỏi Tống Mạch, đứng ở trong mưa, xoay người bắt đầu cười hahả.

Không đề cập tới võ công của Tống Mạch, chính là bản thânnàng, khinh công cũng là hạng nhất, nếu còn có công lực, sớm đã nhẹnhàng lướt qua rồi, làm gì chật vật giống như bây giờ? Hắn và nàng bâygiờ, làm sao còn chút xíu dáng vẻ người giang hồ?

Nàng thì còntốt, biết những cái này là mộng, biết nàng vẫn là nàng. Còn Tống Mạch,Đường Hoan không biết Tống Mạch thực sự, nhưng nhất định không ngốc nhưtrong mộng, dễ lừa như vậy, dễ dàng yêu thương nàng lại đối với nàngkhăng khăng một mực toàn tâm toàn ý như vậy. Sau khi tỉnh mộng, nếu Tống Mạch có thể nhớ rõ, tuyệt đối sẽ không thừa nhận nam nhân trong mộng là hắn ý chứ?

Nghĩ đến nam nhân có thể sẽ có sắc mặt khó coi, Đường Hoan liền không ngừng cười được. Cho dù nàng biết, nếu Tống Mạch nhớrõ, nàng nhất định không còn mang mà cười hắn.

Tống Mạch kinh ngạc đứng ở bên cạnh nàng, không biết vì sao nàng lại cười.

"Tống Mạch, không phải là bị dính nước mưa thôi sao? Ta là một nữ nhân cònkhông sợ, chàng sợ cái gì? Vì tránh mưa mà chạy đến thở không ra hơi, ta khinh thường chàng!" Đường Hoan đứng thắng thắt lưng, ngửa đầu nhìnhắn.

"Tiểu Ngũ, đừng làm loạn, như vậy sẽ ngã bệnh!" Tống Mạch vươn tay ra kéo nàng, muốn tiếp tục chạy về phía trước.

"Ta không sợ ngã bệnh!"

Tiếng mưa rơi quá lớn, Đường Hoan lớn tiếng hướng về phía hắn la to: "TốngMạch, ta không sợ ngã bệnh, bởi vì cho dù bị bệnh, cũng có chàng ở bêncạnh chăm sóc ta! Có phải không?"

Trái tim Tống Mạch đập không chịu khống chế: "Tiểu Ngũ, nàng..."

Đường Hoan xoay người trước mặt lại, vịn đầu vai hắn nhảy lên, hai chân kẹpchặt vào thắt lưng hắn, ôm lấy cổ hắn thúc giục hắn: "Đi, Tống Mạchchàng cõng ta trở về." Chuyện sau này ai cũng không thể đoán trước, vậynhân lúc bây giờ hắn đối tốt với nàng, vui vẻ hưởng thụ một hồi, cho dùnhư thế nào cũng không thể để mình chịu thiệt.

"Tiểu Ngũ, cổngthành bên kia đều là người, như vậy không tốt." Tống Mạch đỡ chân nàng, nhìn sang cổng thành bên kia, bối rối khuyên nàng.

"Ta mặc kệ, ta thích như thế nào thì như thế đó, quan tâm bọn họ làm cái gì?" ĐườngHoan chơi xấu ở trên người hắn không chịu xuống.

Mưa càng lúc càng lớn, Tống Mạch không có cách nào, đành phải cõng nàng đi về phía trước.

Lúc tới gần cổng thành, hắn có thể cảm giác được, tất cả mọi người ở nơi đó tránh mưa đều đang nhìn bọn họ.

Bước chân của Tống Mạch không chịu khống chế mà chậm lại.

"Thấy không rõ đường không? Ta che mưa cho chàng." Đường Hoan nhìn nhìn đámdân chúng bình thường kia, hôn một cái lên mặt Tống Mạch, sau

đó nângtay phải lên che ở trên đỉnh lông mày hắn, không cho nước mưa chảy xuống làm không rõ tầm mắt hắn.

Cả người nàng đều dán vào hắn, nghiêng đầu ngả lên đầu vai hắn, che mưa cho hắn, còn mình lại ngốc nga ngốcnghếch ngửa đầu nhìn hắn cười, gương mặt trắng nõn đôi mắt sáng trongsuốt. Trong lòng Tống Mạch mềm nhũn, nàng cũng dám trước mặt nhiều người như vậy hôn hắn, hắn còn băn khoăn cái gì?

Hắn chính là đối tốt với nàng, người khác có thể làm gì hắn?

Cõng người tiến lên, Tống Mạch mắt nhìn thắng đi về phía trước, mặc dù ở trong mưa, bước chân lại trầm ổn có lực.

Vào cửa thành, trên đầu không còn mưa rồi.

Đường Hoan thu tay lại, không coi ai ra gì nói với hắn: "Tống Mạch, đừng có dừng ở đây, cõng ta trở về khách sạn."

"Được." Tổng Mạch hoàn toàn đáp ứng.

Đường Hoan quay đầu, chống lại ánh mắt khiếp sợ hoặc hèn mọn hoặc hâm mộ củamọi người ở một bên. Nàng yên lặng nhìn lại bọn họ, cuối cùng tầm mắtdừng ở trên người một cô bé khoảng bảy tám tuổi. Nàng nhịn không được nở nụ cười: "Tiểu cô nương, thấy chưa? Về sau ngươi cũng phải tìm mộtngười nam nhân như vậy, nếu hắn đối tốt với ngươi đến mức dung túng tấtcả của ngươi, ngươi gả cho hắn đi!"

Tiểu cô nương mờ mịt mà nhìn nàng.

Hạt mưa lại nện xuống, Đường Hoan ghé vào trên vai Tống Mạch, nhắm mắt lại cười.

Nàng biết, tiểu cô nương kia không gặp được, bởi vì dạng nam nhân này, chỉ có thể xuất hiện ở trong mộng.

Tỉnh mộng, tất cả sẽ đều thay đổi.

Ở trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người trong khách sạn, Tống Mạch cõng Đường Hoan lên lầu, mở cửa vào phòng.

Tống Mạch để nàng xuống, Đường Hoan đi đến trước tủ muốn cởi quần áo đã ướtsũng, nam nhân chợt từ phía sau lưng đẩy nàng lên cửa tủ, đôi môi nóngnhư lửa từ cổ nàng ấn đi xuống. Đường Hoan phát ra một tiếng rên rỉ.ngâm sung sướng, quay đầu sang một bên để cho hắn dễ dàng hôn, trở ta ôm lấy hắn. Tống Mạch thuận thế nâng cánh tay lên đưa đến phía trước nàng, linh hoạt cởi áo cho nàng. Áo ngoài rơi xuống, tiếp theo là áo lót, cuối cùng là quần. Hai tay hắn thò vào yếm, nắm ngực nàng vuốt ve, đôi môitừ đầu vai nàng chuyển qua dây yếm, cắn lên đó.

Cái yếm rơi rồi,nàng trơn bóng đứng ở giữa hắn và cánh tủ, hắn một ngụm một ngụm từ đầuvai nàng hôn đến giữa hai chân, quỳ gối ở dưới nàng, đỡ thắt lưng nàngđể cho nàng quay mặt về phía trước. Đường Hoan sớm đã không còn sức lực, lúc trước là đứng sấp ở trên cửa tủ, bây giờ trở thành dựa vào bêntrên. Nam nhân nắm mông nàng từng cái từng cái liên tục ăn nàng, khôngbiết là nước mưa trên người, hay là cái gì, bị hắn ăn càng phát ra tiếng vang. Đường Hoan ấn đầu hắn, chỉ có cầu xin phần của hắn.

"Tống Mạch..."

Nàng nghe được tiếng nuốt xuống của hắn, lưỡi liếm qua từng tấc ở nơi đó,tham lam không để lại một giọt, sau đó hắn chậm rãi hôn đi lên, ở ngực nàng lưu luyến thêm một lát, rốt cục đi vào bên tai nàng. Hắn nắm mặt nàng hôn lên, mỗi một chỗ, cuối cùng dùng một nụ hôn sâu chấm dứt. Đường Hoan trợn mắt nhìn hắn, Tống Mạch ôm nàng, ánh mắt ôn nhu nhiệt tình:"Tiểu Ngũ, ta lau khô cho nàng rồi."

Hắn không có to gan như nàng, dám nói dám làm, nhưng trong cơ thể hắn cũng có nhiệt tình giống như vậy, hắn muốn cho nàng biết.

"Ùm, hiện tại đến lượt ta giúp chàng." Đường Hoan kéo lấy đai lưng hắn. Nàng mê luyến thân thể hắn, cũng muốn thương yêu hắn một lần như vậy.

"Không cần, trên người ta bẩn." Tống Mạch nắm lấy tay nàng.

Đường Hoan lắc đầu, trên tay tăng thêm sức, "Chàng cũng không chê ta, ta cũng không chê chàng."

Tống Mạch không chịu buông tay, ôm nàng rời khỏi cửa tủ, lục ra một cái áochoàng của mình, bọc lấy nàng, ôm người đến trên giường, ý vị thâmtrường ở nàng bên tai nói: "Chờ, bây giờ ta xuống dưới gọi nước, tắmxong rồi, nàng có thể lau khô cho ta."

Đường Hoan thích * như vậy.

Tầm mắt từ khuôn mặt hắn chuyển qua dưới thân, cười nói: "Được, ta chờ chàng."

Tống Mạch miệng đắng lưỡi khô mà đi ra ngoài.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 74: Chương 70.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Rất nhanh, tiểu nhị đã đưa thùng tắm nước ấm đi vào, còn có hai bát nước gừng đường.

Tống Mạch ngửa đầu uống một bát, bưng một bát khác đưa đến trước giường. Đường Hoan không cần uống, bị hắn một ngụm lại một ngụm ép uống xuống, bón đến một ngụm cuối cùng, hắn còn không chịu đi. Hai người hôn đến khó tách rời, Tống Mạch dứt khoát ôm lấy người, cùng nhau nhảy vào thùngtắm ngâm nước ấm.

Sau khi đi ra, Tống Mạch lại lau khô cho nàng một lần, sau đó đứng yên, chờ nàng giúp hắn.

Đường Hoan giảo hoạt cười, cố ý từ trên giá lấy ra khăn lau sạch sẽ, làm bộ muốn lau cho hắn.

Tống Mạch không thay đổi sắc mặt, nắm lấy tay nàng, ánh mắt có chút nguy hiểm: "Tiểu Ngũ, nàng hiểu ý của ta mà."

Đường Hoan cúi đầu, chôn ở ngực hắn: "Thiếu gia, chàng bắt nạt người."

"Cái này gọi là bắt nạt à?"

Nữ nhân của mình lại tới trêu chọc hắn, Tống Mạch quyết định dạy dỗ nàngmột chút, chợt ôm lấy người trở lại trên giường, ngón tay thuần thục đưa vào, căn bản không cho nàng cơ hội cầu xin tha thứ, ngăn chặn miệngnàng dùng sức rút ra.chơi đùa. Đường Hoan vừa rồi đã trút ra một lần, làm sao còn chịu được, đẩy hắn không ra bèn cào sau lưng hắn. Tống Mạchđau buông nàng ra, Đường Hoan còn chưa kịp cười, đã thấy hắn đứng

dậymuốn đi lấy đai lưng, nàng vội nhào qua ôm lấy hắn: "Thiếu gia tốt thiếu gia tốt, đừng nóng giận, bây giờ Tiểu Ngũ hầu hạ ngài."

Nàng nói như vậy, mặt Tống Mạch không khỏi lại có chút nóng lên. Nàng sẽ không phải không thích như vậy, cho nên không muốn chứ?

Mặc dù trong lòng chờ đợi, nhưng Tống Mạch không muốn miễn cưỡng nàng, bình tĩnh một lát, ôm người nói: "Tiểu Ngũ, nàng không muốn thì thôi, takhông nhất định phải."

Thật khở!

Đường Hoan hôn nhẹ lênngực hắn: "Không có, ta bằng lòng, chẳng qua là, chàng, ta muốn bịt kínmắt chàng, không cho chàng nhìn ta như vậy." Bàn tay nhỏ bé cầm vật giơlên cao cao kia của hắn, thanh âm vừa nhỏ vừa nhẹ: "Nơi này của chànglớn như vậy, bộ dáng lúc ăn nhất định rất khó coi, ta không muốn chochàng nhìn."

Tay nàng nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, hô hấp của Tống Mạch hoàn toàn rối loạn: "Tiểu Ngũ..."

Đường Hoan đi lên liếm cổ họng của hắn, đuổi theo nó khẽ cắn: "Thiếu gia, muốn bịt mắt không?"

Muốn hay không?

Tống Mạch không nói chuyện, nghiêng mắt nắm lấy đai lưng, tự mình buộc lên.

Cửa sổ nửa mở, nhưng trời mưa lớn như vậy, bọn họ lại là ở lầu hai, không cần lo lắng bị người nhìn thấy.

Đường Hoan đẩy người nằm ở trên giường, nàng nằm sấp lên theo, dùng mềm mại của mình dán lên lồng ngực dồn dập phập phồng của hắn. Nàng

hôn mũi hắnhôn khuôn mặt hắn, một tay hắn đặt ở trên lưng nàng sờ soạng khôngngừng, một tay từ cạnh thắt lưng nắm mềm.mại kia. Đường Hoan không chịu, ở trên người hắn cọ lên xuống, giống như con cá trạch trơn trượt, trêuchọc nam nhân nhiều lần đều muốn xoay người áp nàng xuống phía dưới, xem nàng còn có thể trốn đi nơi nào.

"Thiếu gia, chàng thích ta lau bên trên trước, hay là bên dưới?" Đường Hoan thổi khí vào trong lỗ tai hắn.

"Tùy nàng." Tống Mạch gắng gượng giả bộ trấn định.

Đường Hoan cười khẽ: "Ta biết chàng muốn để cho ta lau chỗ nào nhất, thiếu gia yên tâm, ta đây sẽ giúp chàng."

Tống Mạch nghe xong, buông tay ra, tiện cho nàng đi xuống. Nhưng Đường Hoancố ý chậm rì rì cọ xuống dưới, ôm cổ hắn bả vai hắn gặm không ngừng, sau đó học theo như hắn hôn "tiểu đậu đậu" của hắn: "Thiếu gia, vì sao nơinày của chàng nhỏ như vậy? Ăn vào cũng chẳng chơi vui." Nặng nề mà hútmột ngụm.

Tống Mạch chấn động toàn thân, cố nén mới không có đẩynàng xuống. Phát hiện nàng dường như còn muốn hôn bên kia, Tống Mạch bất đắc dĩ, đành phải nói lời nói thật cho nàng: "Tiểu Ngũ, đừng hôn, nơinày không có cảm giác, hơn nữa, rất ngứa."

Đường Hoan không quátin: "Làm sao có thể? Chàng hôn ta ta cũng rất thoải mái mà? À, ta biếtrồi, chàng muốn bảo ta chạm vào nơi đó nhanh hơn, phải không?" Nàng mớikhông mắc mưu, nhắm ngay một viên "tiểu đậu đậu" khác hôn xuống.

"Tiểu Ngũ!"

Tống Mạch không chịu nổi, kẹp lấy chân nàng đè người xuống, ấn lấy hai tay nàng: "Rất ngứa, không lừa nàng."

Đường Hoan chớp chớp mắt, cuối cùng cũng tin tưởng hắn không có nói láo, bởivì Tiểu Tống Mạch không còn kiêu ngạo như vậy nữa rồi.

"Được, tabiết rồi, không hôn nơi đó nữa." Đường Hoan lại nằm sấp lên trên ngườimột lần nữa, không hề trêu chọc hắn nữa, hôn dọc theo cái bụng đang căng chặt của hắn xuống dưới. Hô hấp của nam nhân một cái trầm hơn một cái, Tiểu Tống Mạch "uy vũ sinh uy". Đường Hoan cầm nó, vừa muốn thưởng thức, trong lòng chợt động, tò mò hỏi: "Thiếu gia, vì sao nơi này của chànglại xiêu vẹo hướng lên trên, ta còn muốn giúp đỡ nó xuống."

Hôhấp của nàng phun ở chỗ kia, dường như xuống thêm một chút nữa là có thể gặp được nó rồi. Tưởng tượng thấy môi đỏ mọng của nàng lập tức sẽ vìhắn mà làm loại chuyện này, Tống Mạch hưng phấn lại khẩn trương, nàng càng nói, hắn càng không nhịn được muốn đẩy.thắt lưng đưa vào, làm saocòn có tâm tư trả lời vấn đề ngốc nghếch của nàng?

Trên mặt namnhân nhiễm đầy sắc đỏ, đôi môi khẽ mở ra thở dốc kia cũng càng lộ vẻ mêngười, trong lòng Đường Hoan ngứa ngứa, cúi đầu, lần đầu tiên, ngậm vàonơi đó của nam nhân. Thân thể Tống Mạch run rẩy, vật kia mơ hồ lại lớnhơn một chút, căng đầy trong miệng nàng. Đỉnh đầu truyền đến tiếng rênhắn không đè nén nổi, dường như là âm thanh dễ nghe nhất trên đời, Đường Hoan nghe xong rất thích, nuốt hắn đến cùng, lại từ từ phun ra, đầulưỡi chạm phải nước hắn ứa ra, hương vị có chút lạ. Đường Hoan khôngmuốn ăn nữa, chỉ từ bên dưới hôn vòng quanh lên trên, mấy lần như thế, làm ướt tất cả của hắn, nàng lặng lẽ sờ sờ dưới thân của mình.

Tầm tầm rồi.

"Miệng có chút mỏi, thiếu gia, thoải mái không?" Nàng chậm rãi ngồi dậy, bàn tay nhỏ bé nắm hắn tiếp tục động tác.

Trên mặt Tống Mạch nóng cực kỳ, "bịt tay trộm chuông" nghiêng sang một bên, "ừm".

"Vậy như thế này thoải mái không?" Đường Hoan đỡ nơi đó nhắm ngay vào mình, kiên quyết, ngồi xuống đến cùng.

Đi đường nhiều ngày như vậy, nam nhân này dung túng nàng đùa giỡn cũngngược lại đùa giỡn nàng, chỉ là không chịu làm một bước cuối cùng này,có lần hai người thậm chí vì vậy mà ầm ĩ một trận khó chịu. Hỏi hắn, hắn chết sống không nói, Đường Hoan không có thời gian chờ hắn, vì chơi,nàng đã xa xỉ lãng phí nhiều ngày như vậy rồi. Hiện tại không khí vừavặn, nàng không cho phép hắn trốn nữa.

"Tiểu Ngũ!"

Tống Mạch kéo đai lưng rất nhanh, không thể tin nữ nhân ngồi ở ngang hônghắn. Nơi đó lúc đụng tới nàng, hắn liền ý thức được không đúng, lạikhông nghĩ rằng nàng đối với bản thân ác như vậy, ngay cả thời gian phản ứng cũng không cho hắn. Có chút tức giận, có chút muốn trách cứ nàng, lại thấy nàng đau thành như vậy còn quật cường cười với hắn, tất cả lửagiận khẩn trương đều biến thành đau lòng. Tống Mạch không dám động, dỗnàng tựa như dỗ trẻ con: "Đau à? Còn không mau đi xuống?" Gắng sức không cảm thụ tư vị được nàng bao quanh thật chặt.

"Đau, nhưng ta sẵn lòng, Tống Mạch, ta muốn làm nữ nhân của chàng."

Rốt cục hô hấp trở lại bình thường, Đường Hoan chậm rãi chống lên mạn eohắn, thân mình thả thấp xuống, thay đổi tư thế tương đối thoải mái.Ngẩng đầu, thấy vẻ mặt không tán thành của nam nhân nhìn chằm chằm vàonàng, Đường Hoan cười khổ, ý bảo hắn ngồi xuống. Tống Mạch không nỡ từchối, đỡ thắt lưng nàng cẩn thận từng li từng tí ngồi dậy, nơi đó khôngchịu khống chế đưa càng sâu vào trong cơ thể nàng. Đường Hoan liên tụchít vào, lại dù cho như thế nào cũng không chịu buông hắn ra, đợi nàngrốt cục ngồi ở trên đùi hắn, nàng cầm bộ ngực của mình đưa vào trongmiệng hắn, khóc cầu hắn: "Mau ăn ăn, phía dưới đau quá."

Nàng cầu đến đáng thương như vậy, Tống Mạch đành phải dỗ nàng trước, ngậm vàonơi đó, hết sức dịu dàng, bàn tay to đã ở trên lưng mẫn.cảm của nàngvuốt ve qua lại. Nghĩ thầm chờ nàng hết đau, hắn sẽ đi ra ngoài.

Kỹ xảo của nam nhân đã thành thạo từ lâu, Đường Hoan bị hắn ăn rất nhanhđã chỉ còn lại trướng căng đầy. Nàng thắng eo, vú từ trong miệng hắntrốn thoát. Tống Mạch bất đắc dĩ cũng ngồi thẳng, Đường Hoan nhân cơ hội vịn bả vai hắn làm động tác đứng lên, lại vào trước khi hắn mở miệngtủi thân hỏi hắn: "Như vậy không thoải mái sao? Vì sao chàng vẫn khôngchịu muốn ta? Chàng không muốn ta, ta sẽ không thể an tâm, giống nhưchàng lúc nào cũng có thể rời khỏi ta. Tống Mạch, cho ta, chàng khôngphải bảo ta sinh con cho chàng sao? Bây giờ chúng ta liền sinh đi."

Phía dưới là sung. sướng cực hạn, trong lòng lại là nỗi khổ nàng vĩnh viễnkhông biết. Tống Mạch ôm lấy thắt lưng nàng không cho nàng động, ôm sátngười giải thích cho nàng: "Không phải là không muốn nàng, là ... là sợhãi, sợ nàng biến mất." Sợ nàng biến mất, sợ còn phải mang theo những ký ức này chờ nàng mười tám năm, sợ cho dù ta chờ rồi, nàng cũng sẽ khôngxuất hiện lần nữa.

"Nói lời ngốc nghếch gì vậy, ta làm sao có thể biến mất chứ?" Đường Hoan ở trong ngực hắn nhíu mày, nhẹ giọng sắng giọng.

"Tiểu Ngũ, nàng không biết, ta... mấy ngày nay ta thường nằm mơ, mơ thấy saukhi ta muốn nàng, nàng đã biến mất không thấy tăm hơi. Một lần hai lầncó thể không phải là thật, nhưng mỗi đêm đều mơ giống nhau, ta không dám thử." Tống Mạch nâng cắm nàng lên, hôn nàng: "Tiểu Ngũ, ta nói rồi, tamuốn "cùng nắm tay dài lâu" với nàng, chờ ta xác định nàng sẽ không đirồi, ta lại muốn nàng, cho nàng, được không?"

Đường Hoan cườihắn: "Chàng thật khờ, giấc mơ làm sao có thể tưởng thật? Chàng xem, chàng nằm mơ đều cùng ta làm việc này, nhất định là vô cùng mong nhớ."

Tống Mạch khẽ giật mình, lập tức trên mặt bốc lửa. Hắn muốn biểu đạt khôngphải là ý tứ này, nhưng ở trong mắt nàng, chính là hắn ngày ngày nằm mơđều muốn nàng đi?

"Tiểu Ngũ, nàng nghe ta giải thích, ta..."

"Ta không nghe, ta chỉ biết là ta là thật, chàng là thật, hiện tại chàngđang ở bên trong ta đó, ta rất thỏa mãn. Tống Mạch, ta muốn làm nữ nhâncủa chàng, sinh con dưỡng cái cho chàng."

Đường Hoan ngăn chặnmiệng hắn, sau vướng mắc ngắn ngủi, thấy nam nhân vẫn do dự như trước, nàng ôn nhu hôn mắt hắn, sau đó tách ra một luồng từ trong mái tóc dàicủa mình, lại từ trong mái tóc của hắn tách ra một luồng, ở trước mặthắn thắt lại, ánh mắt sáng quắc nhìn hắn: "Kết tóc thành phu thê, đôi ta ân ái không nghi ngờ. Tống Mạch, chàng đã quyết định sống cùng ta cảđời, cũng đừng có hoài nghi, chẳng lẽ giấc mơ kia, còn quan trọng hơn ta "sống sờ sờ" đây sao? Chàng xem, bây giờ ta buộc hai ta vào cùng mộtchỗ, cho dù ta thật sự biến mất, chàng cũng sẽ biến mất cùng ta, có phải hay không?"

Trong lòng bàn tay trắng nõn, nâng tóc đen quấn vào cùng nhau.

Tống Mạch rung mạnh trong lòng, giương mắt nhìn nàng: "Tiểu Ngũ, nàng nói đều là thật?"

Đường Hoan giảo hoạt cười: "Câu nào?"

Tống Mạch ôm chặt lấy nàng: "Kết tóc thành phu thê, nàng thật sự là nghĩ như vậy? Thật muốn sống cùng ta cả đời?"

"Phải, ta chẳng những là nghĩ như vậy, còn phải làm như vậy." Đường Hoan ôm cổ hắn ngửa ra sau, Tống Mạch kìm lòng không đậu theo nàng cúi ngườixuống. Hai chân Đường Hoan quấn ở bên hông hắn không để cho hai ngườichia lìa, nằm xong rồi, nàng má đỏ hây hây cười nhìn hắn: "Tống

Mạch, ta thích chàng, chàng ... chàng muốn ta nhanh lên, nếu không cho ta, đời này chàng cũng đừng nghĩ gặp ta, sinh con cùng với nữ nhân ở trong mộng của chàng đi đi!"

"Nói bậy bạ gì đó." Tống Mạch cúi đầu muốn hôn nàng.

Đường Hoan quay đầu nghiêng sang một bên: "Ta ... ta lại không muốn làm vớichàng. Tống Mạch, chàng ... chàng người này quá xấu, thế nhưng ở trongmộng làm loại chuyện này cùng nữ nhân khác, chàng ... chàng buông..."

Nàng chủ động, Tống Mạch muốn lùi bước, nay nàng muốn trốn, Tống Mạch ngược lại không chịu, đuổi theo hôn đôi môi đỏ mọng của nàng: "Đừng có đoán mò, nữ nhân trong mộng cũng là nàng, sao nàng ngay cả dấm chua của mình cũng ăn?"

Đường Hoan che mặt hắn không cho hắn đến gần, nhỏ giọng hừ hừ: "Chàng nói là ta, ta lại không nhìn thấy trong mộng chàng làmnhững cái gì, chàng... A, chàng làm cái gì vậy?" Hắn đột nhiên phát lực, thiếu chút nữa đụng nàng lên ván giường.

Tống Mạch cắn lỗ tainàng, phía dưới hung ác đâm.vào rất sâu: "Nàng không nhìn thấy, cũngkhông sao, ta ... bây giờ ta sẽ làm cho nàng xem, cho nàng nhìn xem, trong mộng ta là ... muốn nàng như thế nào... Ùm, Tiểu Ngũ, nàng và trong mộngcũng mềm như vậy, chặt như vậy, cắn ta không tha như vây."

"Không cho chàng nói... A!"

Đường Hoan giơ tay lên che miệng hắn, nam nhân lại đưa hai tay nàng lên đỉnhđầu, tay kia thì càn rỡ. xoa ngực nàng, phía dưới chinh phạt khôngngừng, ngoài miệng thì loại lời nào cũng nói ra. Đường Hoan phối hợp với hắn giả vờ xấu hổ, thực ra trong lòng thoải mái muốn chết, lời nói thôtục từ trong miệng hắn nói ra, quả thực so với nửa đêm trộm.tình

cònkích thích hơn. Nàng như vậy, hưng phấn của Tống Mạch cũng càng ngày càng cao, vài lần cũng quên mất chỗ tóc dài buộc cùng một chỗ của haingười, muốn ôm nàng dậy thay đổi tư thế, bị kéo đau mới dừng lại. Đường Hoan cười hắn, Tống Mạch mặc nàng cười, phía dưới dùng sức ngăn chặn một cái miệng đang há khác của nàng, chặn chặn làm cho phía trên của nàngkhông thể lên tiếng.

Bên ngoài hạt mưa "lộp bộp" rơi trên mặtđất, trên giường nam nhân thay đổi đa dạng chui vào bên trong của nàng,không biết mỏi mệt.

Từ từ, tiếng mưa rơi nhỏ dần, động tác của nam nhân cũng chậm lại.

Đường Hoan sắp bị hắn ép buộc muốn chết, nàng đã cho hắn không biết bao nhiều lần, hắn lại thủy chung không cho nàng, hắn không cho nàng, thì giấc mộng này không thể chấm dứt.

"Tống Mạch, cho ta, ta, ta không còn sức ..." Hai cánh tay mềm nhũn khoát lên bên cạnh, muốn nắm nệm giườnglại không nắm được, Đường Hoan vừa không tự chủ được nhẹ nhàng lắc lư, vừa khàn giọng van xin hắn. Đôi chân bị hắn đặt ở hai bên, cúi mắt là có thể thấy hắn ở trong cơ thể nàng chậm chạp vào chậm chạp ra, mang theotiếng nước chảy mập mờ.

Thực ra Tống Mạch một mực chịu đựng, trong lòng vẫn là có chút sợ hãi.

Nam nhân không nghe khuyên bảo, Đường Hoan đến suy nghĩ muốn giết hắn cũngcó rồi, trong vô tri vô thức không lựa lời nói: "Tống Mạch chàng có phải không bắn được hay không vậy?"

Sắc mặt Tống Mạch nhất thời rấtkhó coi, không nói được một lời, phía dưới gây ra động tĩnh so với bấtkỳ câu trả lời nào đều có tác dụng hơn.

Đường Hoan "a a" khóc van xin, nhưng lần này nam nhân cũng không còn cách nào dịu dàng nữa, éphai chân nàng mở ra càng lớn hơn nữa, dán vào nàng đẩy. đẩy đẩy về phíatrước như giã gạo, trong đầu chợt đau nhói, Tống

Mạch muốn dừng lại suynghĩ cho rõ, nhưng thân thể không bị hắn khống chế, tự phát cố gắng động tưởng như sắp leo đến đỉnh núi.

Tống Mạch không biết nên tiếptục làm hay là tiếp tục suy nghĩ, khoái.cảm lại đúng hẹn tới phun ra.một ít, trong đầu từng bức họa đột nhiên xuất hiện, hắn bỗng dưng mở to mắt cúi đầu nhìn nàng: "Thủy Tiên?"

Đường Hoan nhắm mắt lại, làn ánh sáng trắng thổi quét nàng đi.

Thủy Tiên thì Thủy Tiên đi, Tống Mạch, ta chỉ cầu người dừng lại ở chính chỗ ấy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: kế tiếp là giấc mộng thứ ba đếm ngược,kính xin chờ mong câu chuyện thiên kim tiểu thư và tặc hộ viện!

Chữ "Tặc" này, Giai Nhân cảm thấy rất sinh động, mọi người bổ xung cho biểu hiện của Tống hộ viện trước đi, $O(\cap_{-}\cap)O^{\sim}$

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 75: Chương 71: Hộ Viện

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Cố gia là một đại hộ ở thành Bình Dương, thư hương thế gia, tổ tiên từng có nhiều người vào triều làm quan.

Đáng tiếc một đời không bằng một đời.

Nay chỉ có Đại lão gia làm quan ở biên cương, vẫn chỉ là tòng ngũ phẩm. Nhị lão gia tự xưng là "văn thải phong lưu" đáng tiếc có tài nhưng khônggặp thời, sau khi liên tục ba lần thi trượt kỳ thi mùa xuân liền buôngtha cho một đường khoa cử, ở nhà tu thân dưỡng tính, hoặc là hẹn mấyngười bạn tốt đi ra bên ngoài du sơn ngoạn thủy, hoặc là cùng tiểu thiếp nũng nịu tìm hoan mua vui, cũng không hỏi đến việc làm ăn trong nhà,cũng là tiêu tiền như nước, toàn dựa vào Nhị phu nhân cực cực khổ khổ lo liệu mới miễn cưỡng chống đỡ được bề ngoài rạng rỡ.

Có tiền đồ nhất ngược lại là cô nãi nãi Cố thị gả đến cùng thành.

Lúc trước Cố thị không chê vị hôn phu đính hôn từ nhỏ Giang Ngọc Thụ giacảnh xuống dốc, không nghe toan tính của huynh tẩu hối hôn tái giá, kiên trì gả đi. Sau đó phu thê ân ái, Cố thị đối với bên ngoài bày mưu tínhkế cho trượng phu, ở bên trong giúp chồng dạy con, rất nhanh đã giúp Giang gia đông sơn tái khởi, vợ chồng son trôi qua xuôi chèo mát mái. Duy nhất không trọn vẹn là thành thân nhiều năm chỉ có một cô nương, cũng may Giang Ngọc Thụ vẫn không bởi vậy mà bất mãn, đối xử với nữ nhinhư hòn ngọc quý trên tay, tự tay đích thân nuôi dạy.

Lúc tròn tuổi đặt tên, Giang Ngọc Thụ biết thê tử thích ngắm trăng, bèn lấy tên cho nữ nhi là Lâm Nguyệt, Giang Lâm Nguyệt.

Năm ấy nữ nhi mười bốn tuổi, Cố thị lại chẩn ra mang thai, Giang Ngọc Thụmừng rỡ, tự mình đi chùa tạ lễ, không ngờ khi trở về mưa lớn bất ngờ, triền núi sụp xuống, Giang Ngọc Thụ không thể tránh được một kiếp.

Trượng phu đi rồi, Cố thị đau lòng muốn chết, toàn dựa vào đứa nhỏ trong bụngchống đỡ một hơi, năm sau khó khăn lắm mới sinh được một đứa con trai, thân thể lại vô cùng hao tổn, triền miên trên giường bệnh mấy tháng, theo đó buông tay nhân gian, không cam lòng không muốn lại không thể làm gì để lại nữ nhi đang tuổi lập gia đình và tiểu nhi gào khóc đòi ăn.

Còn có gia sản làm người ta mơ ước.

Đại lão gia làm quan thanh liêm, nhân phẩm đoan chính. Nghe nói muội muộimất, chỉ gửi thư dặn Nhị đệ chiếu cố tốt cho hai tỷ đệ Giang gia.

Nhị lão gia chỉ lo bản thân mình tiêu dao, thường thường vừa ra khỏi cửachính là mấy ngày, trong nhà tất cả công việc lớn nhỏ đều giao cho Nhịphu nhân lo liệu, khi về nhà thê tử không đề cập tới, lão cũng hiếm khihỏi đến, chỉ đòi bạc với thê tử.

Nhị phu nhân đã giật gấu vá vai, bèn gỗ bàn tính tới sản nghiệp của Giang gia. Nàng nghĩ, cháu ngoại gái thân là nữ tử xuất môn không tiện, cháu ngoại trai còn chưa học đixong, bà trưởng bối này hoàn toàn có trách nhiệm chăm lo cho bọn họ. Chờ sau khi Cố thị hạ táng, bà nắm tay Giang Lâm Nguyệt, ôn nhu từ ái nóiđể cho hai tỷ đệ chuyển đến Cố phủ, bảo bọn họ chỉ cần an an tâm tâm màsống, mọi việc nội viện đều giao cho người mợ là bà này, việc làm ăn bên ngoài giao cho biểu ca Cố Nghi là được.

Giang Lâm Nguyệt rút tay về, uyển chuyển cự tuyệt, nói phụ thân đã dạy nàng việc làm ăn, mẫuthân từ lâu đã phó thác công việc trong nhà cho nàng, nàng hoàn toàn cóthể nuôi nấng đệ đệ trưởng thành.

Nhị phu nhân bị cản trở không thể nói gì nữa, trong lòng lại không cho là đúng, cảm thấy cháu ngoại gái đang cậy mạnh, hạ quyết tâm chờ lúc nàng

gặp phải phiền toái sứt đầu mẻ trán thì lại đến "hỗ trợ".

Nhưng Giang Lâm Nguyệt chưa cho bà cơ hội "hỗ trợ".

Ở trong nhà, Giang Lâm Nguyệt mời hai bà vú chăm sóc ấu đệ, bên ngoài, Giang Lâm Nguyệt thường xuyên đến cửa hàng Giang gia tra xét, sau khiphát hiện một đại chưởng quỹ lừa gạt nàng còn nhỏ làm giả số sách, ngaylập tức thay đổi người, từ đó không còn có người coi nàng là thiếu nữ vô tri mà đối đãi. Một năm sau trọng hiếu trôi qua, Giang Lâm Nguyệt lại ở khu vực phồn hoa nhất của thành Bình Dương đặt mua một cửa hàng, sửathành trà lâu, giao cho đại chưởng quỹ mời từ Giang Nam đi theo xử lý. Chưởng quỹ kia tinh thông trà đạo, Giang gia ở phương Nam lại có bạnhàng thân thiết, rất nhanh đã xử lý trà lâu buôn bán phát triển khôngngừng.

Con mắt tham lam của Nhị phu nhân cũng đỏ rồi.

Không có cách nào lấy danh nghĩa trưởng bối vơ của, bà bèn đánh chủ ý lên đồcưới của cháu ngoại gái. Chỉ cần để cho cháu ngoại gái gả cho con traibà, những thứ đó thành đồ cưới, không phải là của bà rồi? Cho dù bàkhông được hưởng, chờ cháu ngoại gái chết rồi, đồ cưới cũng sẽ để lạicho cháu trai cháu gái của bà, tóm lại nước phù sa không thể chảy tớinhà khác.

Bà có hai con trai. Con thứ quá nhỏ không cần suy tính, con trưởng Cố Nghi lớn hơn Giang Lâm Nguyệt năm tuổi. Chờ khi Giang Lâm Nguyệt ra hiếu, Cố Nghi hai mươi ba, tuổi cũng hơi lớn, nhưng bây giờbà truyền lời ra ngoài, nói trưởng bối hai nhà đã thương lượng hôn sựrồi, chỉ chờ hiếu kỳ của Giang Lâm Nguyệt qua đi sẽ thành thân. Kể từđó, người khác sẽ không đánh chủ ý lên Giang Lâm Nguyệt nữa. Về phầncháu ngoại gái là nghĩ như thế nào ... Hừ, việc làm ăn bà không quản được, hôn sự, bà là mợ, nên làm chủ cho cháu ngoại gái.

Đối với lờiđồn này, Giang Lâm Nguyệt không có làm sáng tỏ, nhưng cũng không cónhiều biểu hiện thân cận cùng Cố gia, chỉ duy trì lễ nghi thân thích qua lại bình thường.

Nhị phu nhân nghĩ đến cháu ngoại gái là camchịu rồi, dù sao Cố Nghi "nhân phẩm xuất chúng", rất dễ dàng được cônương yêu thích. Nhưng bà vạn vạn lần không nghĩ tới, khi hai đứa nhỏcuối cùng cũng ra hiếu, khi bà nhắc tới cửa hôn sự này, Giang Lâm Nguyệt một đứa con gái lỡ thì mười tám tuổi vậy mà không đồng ý!

Bàkhuyên thế nào đi nữa, thái độ của Giang Lâm Nguyệt rất kiên quyết, tỏrõ mình không lấy chồng, chỉ muốn chăm sóc ấu đệ trưởng thành.

Vậy đừng trách bà lòng dạ độc ác.

Bữa tiệc gia đình tết Đoan ngọ, sau khi kết thúc bữa tiệc Nhị phu nhân gọi Giang Lâm Nguyệt tới nội thất nói chuyện. Giang Lâm Nguyệt biết bà muốnnói chuyện gì, mặc dù trong lòng không kiên nhẫn, vẫn là để cho hai nhahoàn ở lại bên ngoài, tự nàng đi theo vào, định bụng nói rõ ràng mộtlần. Bởi vì là phòng của Nhị phu nhân, nàng không có đề phòng nhiều.

Nhị phu nhân bỏ thuốc vào trong ly trà, cơ mà Giang Lâm Nguyệt không cólòng dạ nào uống, lúc Nhị phu nhân đang do dự có cần tìm cái gì đánh cho cháu ngoại gái bất tỉnh hay không, con trưởng Cố Nghi say khướt đi vào. Giang Lâm Nguyệt đứng dậy muốn đi, Nhị phu nhân thu được ánh mắt củacon trai, trong lòng biết rõ ràng, giả vờ dặn cháu ngoại gái giúp đỡchăm sóc biểu ca một chút, bà đi ra ngoài gọi người. Lúc ra khỏi cửa,thấy hai nha hoàn của cháu ngoại gái bị người của con trai trói lại, Nhị phu nhân bất chấp, trở tay cầm then cửa, quát lui người ra, tự mìnhcanh giữ ở bên ngoài.

Giang Lâm Nguyệt có tài có sắc, không cầnmẫu thân tác hợp, chính Cố Nghi vẫn luôn nhớ thương rồi, trước kia không xuống tay, là cảm thấy biểu muội sau khi ra hiếu nhất định sẽ nghe theo mong muốn của trưởng bối gả cho gã, gã ở trước mặt nàng giữ vững phongthái quân tử, tương lai sau khi kết hôn hai người cũng có thể trôi quatốt đẹp. Hiện tại Giang Lâm Nguyệt lấy lý do không có ý định lập giađình để cự tuyệt gã, gã cần gì phải đối xử dịu dàng với nàng?

Vậy thì mượn say rượu cưỡng bức nàng đi, xem nàng sau khi thành người của gã, có còn dám không lấy chồng không!

Mắt thấy trong sạch khó giữ được, Giang Lâm Nguyệt nhổ trâm ngọc trên đầu xuống, lấy cái chết uy hiếp.

Cố Nghi cho dù làm như thế nào cũng không bắt được người, lại không muốngây ra tai nạn chết người khiến cho Giang Lâm Nguyệt chết thảm ở Cố gia, đành phải giả vờ bất tỉnh, mượn cơ hội xuống đài.

Sau khi GiangLâm Nguyệt về nhà, đối với việc này lựa chọn im lặng, bởi vì truyền rangoài đối với nàng tổn hại càng lớn hơn Cố gia, từ đó cùng Cố gia khôngqua lại với nhau nữa.

Nhị phu nhân cũng không chịu bỏ qua như vậy.

Bà và Cố Nghi hợp mưu, lén mua chuộc mấy tên khất cái nửa đêm đến Giangtrạch gây chuyện, vào ban ngày lại sắm vai người tốt khuyên cháu ngoạigái mau gả đến Cố gia, ẩn chứa uy hiếp. Giang Lâm Nguyệt ngầm hiểu rõ,nàng đoán được mấy tên khất cái kia nhất định là bị người khác xuikhiến, bèn quyết định tuyển mấy hán tử cường tráng làm hộ viện giữ nhà. Hộ viện còn chưa tuyển được, những tên khất cái kia thấy tướng mạo củanàng xinh đẹp sinh lòng ác ý, hoàn toàn không để ý tới dặn dò của CốNghi, muốn xuống tay với Giang Lâm Nguyệt. Chuyện xảy ra đột ngột, Giang Lâm Nguyệt không chịu được nhục, nhảy xuống hồ tự vẫn.

Thấy gâyra tai nạn chết người, đám khất cái suốt đêm mà chạy. Trong đó một têngan lớn chạy trước lấy việc này đi uy hiếp Cố Nghi, muốn lừa gạt mộtkhoản bạc, bị Cố Nghi phái người bắt được đưa đến quan phủ, nói kẻ

nàyham muốn tài sản sát hại mạng người. Tên khất cái dĩ nhiên muốn cắnngược lại gã một ngụm, đáng tiếc không có bằng chứng, bị Tri huyện nhậnđịnh là những lời nói xấu, sau khi dùng hình định tội hạ ngục.

Bên kia hạ nhân Giang gia vớt Giang Lâm Nguyệt lên, còn chưa có chết, nhưng hôn mê bất tỉnh, lang trung kết luận sống không quá ba ngày.

Sự việc chuyển biến thành như vậy, Cố Nghi mừng đến mở cờ trong bụng. Chỉcần Giang Lâm Nguyệt vừa chết, Cố gia tất nhiên trông nom Giang LâmPhong vừa mới ba tuổi, đứa nhỏ lớn như vậy biết cái gì, còn không phảiCố gia dạy như thế nào, nó sẽ trở thành cái dạng đó? Mặc dù bên ngoài sẽ có lời đồn Cố gia ham muốn tài sản của Giang gia mưu hại cháu ngoạigái, nhưng bạc tới tay mới là lợi ích thiết thực nhất, bị người ta nóihai câu thì như thế nào.

Nhưng mộng đẹp của gã vẫn là thất bại, bởi vì biểu muội tốt của gã không nỡ tắt thở, sống lại.

Cố Nghi không tin, tự mình đến Giang trạch thăm, bị Đường Hoan sai hạ nhân "chiêu đãi" gậy gộc, không bao giờ cho phép ngưởi Cố gia tới cửa nữa.

Cố Nghi chật vật mà đi, Đường Hoan chính thức tiếp quản Giang gia.

Giang gia nhân khẩu đơn giản, hạ nhân đều đối với nguyên thân tâm phục khẩuphục, Đường Hoan quản giáo xuôi chèo mát mái, duy nhất khiến cho nàngđau đầu chỉ có hai việc.

Thứ nhất, đệ đệ hời của nàng rất dínhngười, ban ngày muốn cùng nàng cùng vào cùng ra, buổi tối muốn cùng nàng ngủ chung một phòng. Đường Hoan đối với tiểu hài tử cũng không có nhiều kiên nhẫn lắm, nhưng dáng dấp của đệ đệ này lại cùng nàng có bảy phầntương tự. Mỗi lần nhìn Giang Lâm Phong chớp chớp đôi mắt to về phía nàng rơi nước mắt, Đường Hoan

tựa như thấy được mình ở trước mặt sư phụ giảvờ đáng thương năm đó, rốt cuộc không hạ quyết tâm được.

Không hạ quyết tâm được, nàng đành phải cảm thụ một phen tư vị làm tỷ tỷ lại làm nương.

Chuyện thứ hai, tất nhiên là thẳng cha Tống Mạch kia, nàng dỗ đứa nhỏ nửangày, lại ngay cả bóng dáng của Tống Mạch cũng không thấy.

Vất vả lắm mới đỗ được đệ đệ ngủ, Đường Hoan dẫn theo nha hoàn đi dạo phố. Trong trí nhớ không có Tống Mạch, Tống Mạch cũng sẽ không chủ động đưalên, nàng đành phải cố gắng hết sức ra cửa nhiều hơn, thử thời vận.

Nàng muốn đến trà lâu trước nhà mình nhìn xem.

Trên đường nhận được đánh giá khác thường của người khác.

Khất cái là một chuyện, mặc dù nguyên thân là người bị hại, nhưng cái thếđạo này chính là như vậy, khuê dự của nữ tử có một chút xíu bị hao tổncũng sẽ đưa tới lời ra lời vào, càng đừng nói nguyên thân phô trương làm việc, sớm đã có lời nàng không tuân thủ nữ tắc rồi.

Chẳng qua bọn họ nói cũng nói vô ích, nguyên thân cũng không thèm để ý, Đường Hoan lại càng sẽ không để ý.

 \sim

Trong góc lầu một trà lâu, hai hán tử quần áo thô đang nói chuyện, trong đómặt mũi thật thà chất phác lải nhải, một người khác ngồi ngay ngắn, ánhmắt thủy chung dừng ở cửa.

Trương Võ nói nửa ngày, thấy người trẻ hơn vẫn ngần ngơ nhìn ra cửa, nhịn không được chọc hắn một cái: "TốngMạch, rốt cuộc người có nghe ta

nói hay không?"

"Không có, ngươi vừa rồi nói cái gì vậy?" Tống Mạch rốt cục nhìn hắn ta một cái.

Trương Võ tức giận đến mặt đỏ bừng bừng, mắt thấy Tống Mạch lại muốn nhìn chằm chằm ra cửa, vội nói lại lần nữa: "Ta nói chúng ta thành thành thật thật ở khách sạn chờ ngày mai đến Giang gia tuyển hộ viện là được rồi, vì sao ngươi nhất định tới nơi này uống trà vậy? Cho dù Giang tiểu thư đến đây, chẳng lẽ ngươi còn muốn tới gần? Ta đã nói với ngươi, tiểu thư gia đình nhà giàu đều coi trọng quy củ, ngươi lỗ lỗ mãng mãng như vậycũng không được."

Một bình nước trà tốn nửa tháng tiền công ngàythường hắn ta làm thuê cho người ta, mặc dù là Tống Mạch trả, Trương Võvẫn là đau lòng. Như vậy không được, bọn họ còn chưa có lên làm hộ việnđâu, đã tốn trước một khoản tiền rồi! Tống Mạch phá sản, thực ngại tiềnnhiều, cho hắn ta cũng tốt hơn uống ly trà, không mùi không vị, lãngphí!

Tống Mạch không nói chuyện.

Đây là lần đầu tiên hắn đến thành Bình Dương.

Đời này, hắn là con trai của một thợ rèn trong thôn, đối với mấy đời trước từng làm Trạng Nguyên từng hưởng thụ cẩm y ngọc thực mà nói, thân phận thấp đi không ít. Lúc ban đầu hắn cũng nghĩ tới dựa vào kinh nghiệm đọc sách trước kia thi Trạng Nguyên hoặc làm buôn bán kiếm tiền, đề cao địavị, nhưng hắn không dám, không dám tự tiện thay đổi vận mệnh đời này. Sửa lại, hắn sợ mình không gặp được nàng. Có lẽ, hắn thành thật làm một thợ rèn, nàng sẽ giống như mấy đời trước, vào thời điểm nên xuất hiện, đi tới trước mặt hắn.

Hắn là đồ tể, sống một mình, Thủy Tiên gả cho hàng xóm của hắn, hai người quen biết.

Hắn là Trạng Nguyên, hắn về nhà làm đèn lồng, Tiểu Ngũ đến bái sư học nghệ, hai người quen biết.

Hắn là thương nhân, hắn đi dạy dỗ đệ đệ, Hải Đường bị đệ đệ coi trọng, hai người quen biết.

Ba đời trước cái gì hắn cũng không nhớ rõ, tuần tự mà sống, nàng đều xuấthiện ở bên người hắn. Kiếp trước hắn là thiếu gia, hắn nhớ rõ, cũng từng có giãy dụa, nhưng vẫn là lựa chọn kiên nhẫn chờ nàng, cuối cùng nàngquả nhiên xuất hiện.

Nàng nhất định là người của hắn.

Cho nên đời này, chỉ cần hắn có kiên nhẫn, nàng vẫn sẽ xuất hiện như trước.

Dù là đợi hai mươi lăm xuân thu.

Hắn nói cho mình không cần lo lắng, lúc lần đầu tiên hắn gặp Tiểu Ngũ, còn chậm hơn bây giờ vài năm.

Nhưng hắn rất nhớ nàng, nhớ đến sắp tuyệt vọng.

Nhưng vào lúc này, Trương Võ nhà bên ở trong thành làm công đột nhiên trở vềnói cho hắn, nói tiểu thư Giang gia muốn tuyển hộ viện, hỏi hắn muốn đithử xem một chút hay không. Mặc dù là làm hạ nhân, nhưng là so với đậpsắt thoải mái hơn nhiều, tiền công cũng cao.

Tiểu thư Giang gia?

Trong lòng Tống Mạch dấy lên hy vọng, hỏi hắn ta tiểu thư Giang gia là người như thế nào.

Bé gái mồ côi, giống Thủy Tiên. Không để ý đến ánh mắt người đời làm buôn bán, giống Thuỷ Tiên.

Rốt cuộc có phải nàng hay không?

Tống Mạch quyết định vào thành nhìn xem. Đúng là nàng thì tốt nhất, khôngphải, ở trong thôn tuân thủ nhiều năm như vậy, hắn cũng không tin hắnchỉ vào thành hai ngày, sẽ bỏ lỡ được gặp nàng.

Cửa đột nhiên truyền đến tiếng nói chuyện.

"Tiểu thư, chúng ta vào thẳng nhã gian sao?"

"Không cần, ở bên dưới tìm một cái bàn ngồi một chút đi, bên dưới náo nhiệt."

Là của giọng nói của nàng!

Tống Mạch nắm chặt ly trà, bắt buộc mình không nên xúc động, chỉ chăm chú nhìn phía trước.

Đường Hoan vào cửa, theo thói quen liếc nhìn một vòng trước.

Ánh mắt cùng Tống Mạch chạm vào nhau, nàng có chút kinh ngạc, nhìn chòngchọc vào hắn một lát, trong mắt nổi lên một tia mờ mịt. Đợi phát hiệnthời gian hai người nhìn nhau quá dài rồi, khuôn mặt cười của Đường Hoan từ từ chuyển sang màu đỏ, quay đầu lại bảo nha hoàn một tiếng, thay đổi quyết định lúc trước, đi về phía nhã gian trên lầu.

Kẻ vô lạinày, nơi nào có nhìn chằm chằm vào cô nương như vậy? Nữ nhân dù to ganhơn nữa, bị hắn nhìn chằm chằm như ác lang, dưới tình huống bình thườngđều sẽ lảng tránh.

Không tránh, chỉ thuyết minh có ý tứ với hắn.

Nhưng bây giờ nàng còn không biết hắn đâu, lấy đâu ra ý tứ? Cho hắn cái mặtđỏ, cũng là vì che lấp sơ hở lộ ra lúc nha hoàn lần đầu tiên gặp thiếugia lần trước.

Tống Mạch, nhìn ánh mắt của ngươi, hắn là chỉ nhớlại Thủy Tiên. Vậy bây giờ chính là ngươi thích ta, không biết ngươi sẽ, làm như thế nào?

Đứng ở lầu hai, Đường Hoan quay đầu, cuối cùng nghi hoặc liếc hắn một cái, đi thắng về phía nhã gian.

Ánh mắt Tống Mạch vẫn đuổi theo nàng, cho đến khi không nhìn thấy nữa, hắn mới chua sót cười một tiếng.

Nàng quả nhiên không nhớ rõ.

Nhưng giống như đời trước, nàng đối với hắn nhất định có chút cảm giác.

Không sao, nếu tìm được người, hắn sẽ còn có thể khiến cho nàng yêu hắn.

Không từ thủ đoạn.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 76: Chương 72: Ấm Ức

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Giang Lâm Phong batuổi, bình thường rất ít dùng đại danh, Giang Lâm Nguyệt đều là gọi nhũdanh của thắng bé là A Thọ, hạ nhân trong phủ thì gọi thẳng bé là tiểuthiếu gia.

Khi Đường Hoan tỉnh lại người nhìn thấy đầu tiên chính là A Thọ. Lúc ấy tiểu tử đó nằm ở bên cạnh nàng, nàng vừa động động cánh tay, A Thọ liền ngồi dậy, một đôi mắt sũng nước sưng húp khẩntrương nhìn nàng chằm chằm. Thấy tỷ tỷ sống nương tựa lẫn nhau thật sựtỉnh lại, A Thọ oa một tiếng nhào vào trên người Đường Hoan, ôm nàngthật chặt không buông, cầu tỷ tỷ đừng chết, không cần bỏ lại nó.

Lúc ấy Đường Hoan còn chưa kịp sắp xếp lại trí nhớ của nguyên thân, nhìn thấy A Thọ, sợ tới mức cho là con trai của mình sinh.

Nàng thế nhưng cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới sẽ sinh con dưỡng cái cho người nào, cho dù trong mộng cũng khó mà tiếp nhận.

May mà chỉ là đệ đệ.

Hôm nay tỉnh lại lần nữa, nhìn bé trai mặc cái yếm cá chép ngửa mặt ngủ, trong lòng Đường Hoan lại sinh ra yêu thích, chống cằm nằm nghiêng, nhẹnhàng chọc cánh tay nhỏ như củ sen của A Thọ. A Thọ sinh ra đã trắngnõn, mi mắt vừa dài vừa cong, cái miệng nhỏ nhắn thì đỏ đỏ mềm mềm, hôn ở trên mặt làm cho người ta mềm đến tận trong lòng. Nếu bàn về tuổi, nguyên thân lớn hơn A Thọ mười lăm tuổi, ra khỏi nhà nói A Thọ là connàng tin tưởng cũng không có người nghi ngờ. Hơn nữa Đường Hoan

cảmthấy, trừ không có cho bú sữa, nguyên thân thật sự coi đệ đệ này như con trai mà nuôi dạy.

Máu mủ tình thâm, A Thọ nhỏ như vậy, con và đệ đệ thì có cái gì khác nhau, dù sao cũng đã yêu thương đến tận xương tuỷ rồi.

Nếu dáng dấp của A Thọ không giống nàng, Đường Hoan có lẽ không có cảm giác gì, nhưng thẳng bé giống như vậy, lại làm cho người yêu thích như vậy, Đường Hoan đối với thẳng bé cũng là thật lòng thân thiết. Ngẫm lại cũngphải, ai có thể nhẫn tâm với mình? Nàng đối với A Thọ, chính là yêu aiyêu cả đường đi.

Nàng cúi đầu, ở trên khuôn mặt trắng mềm của A Thọ hôn một cái.

Mi mắt của A Thọ giật giật, từ từ mở ra, mắt to đen lúng liếng như là quảnho vừa mới rửa. Còn chưa tỉnh ngủ, thẳng bé mơ mơ màng màng ủn vàotrong lòng Đường Hoan, cánh tay nhỏ khoác lên ngang hông Đường Hoan: "Tỷ tỷ, ôm..."

Bên ngoài truyền đến thanh âm đám nha hoàn bưng nước, Đường Hoan ngồi dậy, ôm A Thọ dỗ bé: "A Thọ, trời đã sáng phải dậy rồi, hôm nay nhà chúng ta phải chọn hộ viện, đệ không phải nói muốn chọncùng tỷ tỷ sao?" Ngày hôm qua nhìn trang phục của Tống Mạch, gia cảnhhẳn là không tốt, hắn lại mò tới trà lâu, có lẽ là xác định thân phậncủa Giang tiểu thư đi. Hiện tại hắn biết Giang tiểu thư chính là nàng,nhất định sẽ đến tuyển chọn hộ viện, tựa như nàng lúc trước cố gắng làmnha hoàn của Tống gia, đây cũng là cách tốt nhất để Tống Mạch tiếp cậnnàng.

"Đệ cũng đi!" A Thọ hoàn toàn tỉnh ngủ, ra vẻ muốn đi xuống dưới giường ngay: "Đệ muốn chọn người có thể đánh tốt nhất, đánh người xấu chạy hết, không để cho bọn họ bắt nạt tỷ tỷ nữa!"

Đường Hoancười ôm lấy người, vừa mặc quần áo cho thẳng bé vừa dịu dàng nói: "Được, hôm nay chúng ta sẽ chọn người có thể đánh tốt nhất!"

Chân thân của tên kia có công phu rất tốt, không biết trong mộng công phu đánh nhau vớingười như thế nào.

Sau khi dùng xong điểm tâm, Đường Hoan cùng AThọ đi dạo ở hoa viên một lát, ngắm hoa một chút xem cá một chút, sau đó quản gia tới đây, nói phía trước tới bốn năm mươi nam đinh trẻ khoẻ,đều muốn làm hộ viện của Giang gia.

Đường Hoan lần này cần tuyển mười người, một đầu mục hộ viện dẫn bốn người, hai đội ngày đêm túc trực.

Khi nguyên thân quyết định tuyển hộ viện, ngay ở Giang trạch chọn một mảnh đất trống làm sân thao luyện. Đường Hoan để cho quản gia dẫn người tới đó trước, nàng dắt A Thọ chậm rãi từ từ đi về bên kia. Đến gần rồi, chỉ thấy hơn năm mươi người đã xếp hàng, thấy nàng tới đây, đều quay đầunhìn quanh, sau khi bị quản gia răn dạy lại không hẹn mà cùng quay trở lại.

Đường Hoan liếc mắt một cái đã thấy Tống Mạch. Không phải nàng cố tình tìm kiếm, thật sự là hắn quá mức xuất chúng.

Đường Hoan dẫn A Thọ ngồi vào trên ghế bày dưới tàng cây liễu, cất giọng hỏiquản gia: "Vương thúc, những người này đã hỏi qua lai lịch chưa? Chúngta muốn mời là hộ viện giữ nhà, nhưng trăm ngàn lần đừng chọn sai người, tương lai ức hiếp nhược tỷ ấu đệ chúng ta, tham ô trộm cắp." Nàng ngồingay ngắn ở ghế chủ tọa, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua mọi người, không giận mà uy.

"Đại tiểu thư yên tâm, ta tự mình xem xét, những ngườinày đều là xuất thân nghiêm chỉnh, thân phận không rõ lời nói né tránhđã cho đi rồi."

"Vậy là tốt rồi."

Đường Hoan dặn A Thọngoan ngoãn ngồi xong, tự mình đi đến bên cạnh quản gia, nhìn thắng vào đám nam nhân trước mặt: "Lần này Giang gia muốn chọn mười tên hộ viện, trong đó hai người đầu lĩnh, mỗi người tiền tiêu hàng tháng là năm lượng, còn lại tám người nghe theo đầu lĩnh quản giáo, mỗi người tiền tiêu hàng tháng là hai lượng. Nếu không có người đến đây gây chuyện, tiền tiêu vặt hàng tháng này các ngươi cầm sẽ cực kỳ nhẹ nhàng. Nếu cóngười đến xâm phạm, ta hy vọng các ngươi làm việc tận lực, bắt được kẻ tặc có trọng thưởng khác, kẻ không có năng lực lập tức xách bao quần áorời đi, Giang gia không nuôi phế vật."

Nói xong lời cuối cùng,thanh âm đột nhiên nghiêm khắc, giọng nữ rõ ràng rất nhẹ nhàng, nhữngnam nhân kia lại nghe đến trong lòng chấn động, vốn là bởi vì dung mạoxinh đẹp của Đại tiểu thư mà nảy lên một ít tâm tư lừa hoa đều tiêu tan. Đại tiểu thư như vậy, cũng không phải dễ lừa gạt.

Ánh mắt của Tống Mạch thâm trầm nhìn nữ nhân cách hắn chỉ có mười bước, lần đầutiên, hắn phát hiện đời này nàng có thể không dễ dàng thu phục được như trong suy nghĩ. Cũng phải, kiếp trước nàng là nha hoàn, hắn đối với nàng có ưu thế tự nhiên của thân phận. Lần này, nàng là tiểu thư hắn là hạnhân, nếu hắn không có biểu hiện bất ngờ, nàng cơ bản sẽ không thèm nhìn hắn. Giống như hôm qua nàng nhìn thấy hắn còn kinh ngạc một chút, hiện tại đã đối xử với hắn và người khác không có gì khác biệt.

"Đại tiểu thư, xin hỏi người muốn tuyển người như thế nào?" Hắn lạnh giọng mở miệng.

Đường Hoan không có lập tức để ý đến hắn, ánh mắt dạo một vòng trên người đám người mới rơi xuống trên người hắn: "Rất đơn giản, các ngươi đồng loạtđánh nhau, mười người cuối cùng còn có thể đứng đó là người ta muốntuyển, chờ bọn họ đi rồi, mười người các ngươi nghỉ ngơi một lát rồi lại tỷ thí, hai người thắng lợi cuối cùng đó là đầu lĩnh. Trong lúc đó các người một người một ngựa cũng được, cùng người liên thủ cũng được,

tacũng không quản, dù sao, ta muốn tuyển là hộ viện có đầu óc, không phảimãng phu chỉ biết sử dụng sức mạnh."

Nói xong, nàng xoay người trở lại bên cạnh A Thọ. Quản gia thu được ánh mắt của nàng, ý bảo mọi người đấu võ.

Sau im lặng ngắn ngủi, trong sân đột nhiên bùng nổ.

Đường Hoan đối với loại đánh nhau ngu ngốc này không có hứng thú, gọi A Thọđến bên cạnh mình, bóc hạt dưa cho thẳng bé ăn. A Thọ là bé trai, đừngnhìn văn văn tĩnh tĩnh giống bé gái, lá gan cũng lớn, mắt to không nháymắt nhìn chẳm chẳm đám người, khẩn trương đến mức quên cả ăn hạt dưa. Đường Hoan bất đắc dĩ, đưa nhân hạt dưa ngũ vị vào miệng mình, khi lạibốc hạt dưa, ghé mắt nhìn thoáng qua.

Thấy Tống Mạch nhấc chân đá bay một người, động tác đơn giản lưu loát.

Đường Hoan khen ngợi một tiếng trong lòng, đang muốn thu hồi tầm mắt, Tống Mạch dường như nhận thấy nhìn sang.

Đường Hoan nhanh chóng cúi mắt, tán thưởng biến thành buồn bực, nam nhân nàykhông khỏi cũng quá lợi hại đi, lúc này còn có lòng dạ để ý nàng?

Trong sân bụi đất nổi lên, Đường Hoan dẫn A Thọ đến phòng bên cạnh tránh némột lát, bảo quản gia lúc nào kết thúc lại đi gọi nàng.

Khi quảngia đến mời người, lặng lẽ ở bên tai nàng nói: "Đại tiểu thư, có mộtngười rất là lợi hại, hơn năm mươi người, chỉ có hắn không có bịthương."

Đường Hoan gật gật đầu, bên cạnh A Thọ nghe được lờinói, hưng phấn mà ngửa đầu hỏi quản gia: "Hắn tên là gì? Hắn có phảingười có thể đánh nhất không?"

Quản gia cười trả lời: "Thưa tiểu thiếu gia, người nọ họ Tống tên Mạch, theo ta thấy, đúng là người này có thể đánh nhất."

A Thọ lập tức lắc cánh tay Đường Hoan: "Tỷ tỷ, chúng ta mời hắn làm hộ viện nhé?"

Đường Hoan sở sở đầu thẳng bé, nhưng cười không nói. Khó được Tống Mạch thích nàng, khó được hắn chủ động tiếp cận nàng nàng lại có cơ hội trêu chọchắn, lần này, nàng nhất định phải trêu chọc nam nhân này thật đã, vừavặn cũng chứng minh với hắn "mỗi một đời" nàng đều là một người mới, hắn không thể đổ lỗi lầm trước kia ở trên đầu nàng bây giờ.

Kế tiếpmười người tỷ thí, Tống Mạch vẫn thắng lợi dễ dàng như trước, hơn nữacòn rất cợt nhả đánh ngã một người dẫn đầu khác, đầy sân trừ người Giang gia, chỉ có hắn vẻ mặt trầm ổn đứng ở nơi đó, yên lặng nhìn nàng.

Đường Hoan không có cảm giác gì, A Thọ quả thực muốn coi hắn thành thần tiênkính nể rồi, không để ý đến Đường Hoan ngăn cản chạy đến trước người Tống Mạch, ánh mắt loé sáng nhìn hắn: "Ngươi tên là Tống Mạch đúngkhông? Ta muốn người làm hộ viện cho nhà chúng ta!"

Tống Mạch lúc này mới chú ý tới đứa nhỏ này. Khi thấy rõ bộ dáng của A Thọ, ngực hắnbỗng dưng co rụt lại. Nếu, nếu nàng có thể sinh một đứa nhỏ cho hắn, hắn là không kém bé trai này bao nhiều nhỉ?

Hắn ngẩng đầu, ánh mắtnóng rực quăng về phía nữ nhân đang ngồi uống trà ở bên kia. Một đờinày, vô luận như thế nào hắn cũng phải chịu đựng, không đợi đến hai banăm kiên quyết không muốn nàng!

"Chín người các ngươi đi xuốngtrước đi, sáng sớm ngày mai tới đây báo cáo, chính thức đảm nhiệm hộviện của Giang gia." Đường Hoan phất phất tay, để cho quản gia dẫn bọnhọ đi xuống.

Quản gia vuốt cằm, nghi hoặc nhìn thoáng qua Tống Mạch một cái, sau đó dẫn chín người đang hết sức phấn khởi rời đi, trong đó cũng không có người cùng thôn với Tống Mạch kia. Hắn ta rất thành thật, ngay từ đầu muốn cùng Tống Mạch liên thủ, Tống Mạch ngại hắn tavướng bận, một mình vui vẻ đánh. Trương Võ đành phải tìm một người khác, mới đầu hợp tác tốt lắm, lúc sắp chấm dứt bị đối phương dùng ám chiêu, ngã xuống đất không dậy nổi...

Người đi rồi, xung quanh lập tức an tĩnh lại.

Đám nha hoàn đứng xa xa, Đường Hoan đi qua kéo A Thọ đến bên cạnh mình, tòmò hỏi Tống Mạch: "Trước ngày hôm qua, người từng gặp ta ở đâu sao?"

Hai người cách nhau rất gần, gần đến mức Tống Mạch duỗi tay ra là có thể ôm lấy nàng vào trong lòng.

Hắn nhìn nàng, trong đôi mắt quen thuộc kia không có một chút tình ý.

Tống Mạch cười khổ ở trong lòng. Hắn đâu chỉ từng gặp nàng? Khi chia xa lầntrước, hắn còn đang đặt nàng ở dưới thân, một lần một lần muốn nàng,muốn nữ nhân của hắn.

Nhưng giờ này khắc này, hắn chỉ có thể nói không có.

Đường Hoan gật gật đầu, tiếc hận buông tiếng thở dài: "Đáng tiếc. Chẳng quathân thủ của người tốt, thiếu Giang gia, nhất định còn có thể tìm được việc làm tốt."

Thần sắc của Tống Mạch khẽ biến, nhíu mày nhìn nàng: "Vì sao không cần ta?"

Đường Hoan trấn an sờ sờ đầu A Thọ, lui ra phía sau mấy bước, vẻ mặt xa cáchtrả lời: "Bởi vì ánh mắt người nhìn ta quá xâm lược, ta muốn tìm hộ

viện phải kính ta sợ ta, lấy ta làm chủ nhân, mà không phải lấy ta làm conmồi. Ngươi tốt lắm, nhưng là quá nguy hiểm, một nữ tử yếu đuối như ta,không dám dùng ngươi. Được rồi, ngươi đi đi, hôm nay coi như là hạingươi một chuyến tay không, ngươi đến chỗ quản gia lĩnh mười lượng bạc,xem như phí vất vả."

Hô hấp của Tống Mạch trầm xuống, một đôi thiết quyền(*) nắm chặt.

(*)Thiết quyền: quả đấm thép, có thể hiểu là nắm đấm chắc như sắt

Đường Hoan dường như cũng không nhận ra, cười nói với A Thọ: "Đi, chúng ta tiếp tục xem cá đi."

"Tỷ tỷ, đệ muốn..." A Thọ lưu luyến nhìn Tống Mạch, "Tỷ tỷ, tỷ đừng đuổi hắn..."

"A Thọ nghe lời." Đường Hoan xoay người ôm lấy thắng bé, ở trên mặt bétrai hôn một cái: "Ngoan, tỷ tỷ phải chăm sóc cho đệ thật tốt, nhất định phải bảo đảm chính mình tuyệt đối không sơ hở tý nào."

A Thọ giật mình, cái hiểu cái không nhìn nàng, chậm rãi gật đầu, nhưng trong đôi mắt to chứa đầy ấm ức.

Đường Hoan thấy, nhịn không được quay đầu nhìn Tống Mạch.

Nam nhân cũng đang nhìn nàng, trong mắt trừ lửa giận sắp không thể đè nén được, thế nhưng cũng có một phần... ấm ức.

Cùng A Thọ, rất giống.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 77: Chương 73. Muốn Ta

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Editor: Trạch Mỗ

Khi Tống Mạch đi ra khỏi cửa lớn Giang gia, Trương Võ còn ở bên ngoài chờ hắn.

"Ta nghe nói sau đó ngươi đánh ngã cả chín người kia, sao rồi, vừa rồi Đại tiểu thư có phải thưởng riêng cho ngươi không?" Trương Võ hưng phấn mà chạy tới, vỗ vỗ bả vai chàng trai trẻ nói. Hắn ta có bản tính thắng thắn rộng rãi, đến Giang gia tuyển chọn hộ viện vốn chỉ là tìm vận may, thất bại, cũng không trách Tống Mạch không giúp hắn ta, lại càng sẽ không châm chọc khiêu khích Tống Mạch. Hai người là láng giềng từ nhỏ, Tống Mạch có chuyện tốt, Trương Võ thật lòng vui mừng cho hắn.

Mặt Tống Mạch âm trầm như trời sắp mưa: "Không có, Giang gia không có nhận ta." Đây là Trương Võ, đổi thành người khác hắn cũng không muốn nói chuyện.

"Làm sao có thể? Ngươi rõ ràng..."

Trương Võ khiếp sợ đến mức không thể tin được, nhưng sắc mặt Tống Mạch lạnh như băng không giống vẻ nói đùa, hắn cũng không phải người biết nói đùa, Trương Võ nhất thời tức giận đến mức mắng to lên: "Phi, ta còn tưởng rằng tiểu thư Giang gia kia có bao nhiều tốt chứ, không nghĩ tới nàng ta cũng giống những kẻ có tiền khác, chỉ biết lấy người ra làm trò cười, nếu không cần người, vì sao..."

Tống Mach mắt lanh nhìn hắn ta.

Trương Võ ngượng ngùng ngậm miệng, cùng đi theo một đoạn đường, hỏi hắn: "Vậy bây giờ ngươi định làm như thế nào? Nếu không đến chỗ ta làm việc bây giờ tìm một công việc đi, tốt xấu gì cũng kiếm được nhiều hơn ngươi rèn sắt."

Tống Mạch dậm chân, nói với hắn ta: "Ta tự có tính toán, ngươi trở về đi, không cần phải để ý đến ta." Nói xong sải bước rời đi.

Trở lại khách sạn, Tống Mạch giữ nguyên quần áo nằm ở trên giường, nhìn nóc giường ngần người.

Đánh nhiều trận như vậy, cơ thể của hắn mệt chết đi được.

Nhưng cơ thể dù mệt, so với sự vô tình của nàng càng làm cho hắn đau khổ hơn.

Đau khổ, không phải là giận.

Vừa rồi lúc ban đầu hắn đúng là tức giận, hắn đợi nàng lâu như vậy, hắn cực cực khổ khổ tìm được nàng cố gắng ở trước mặt nàng thể hiện bản thân, lại đổi lấy chỉ một câu đơn giản "không cần hắn" của nàng. Nhưng trên đường trở về, hắn cẩn thận nghĩ lại lời của nàng, đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ đến tình cảnh của nàng, mới phát hiện nàng đúng là không dám mời hắn. Cái gì nàng cũng không nhớ rõ, bây giờ hắn ở trong mắt nàng chính là một nam nhân mang trong lòng bất chính với nàng, nàng đương nhiên phải làm việc cẩn thận.

Hắn nên làm cái gì bây giờ?

Tiếp tục chờ cơ hội sao?

Hắn không làm được. Biết nàng đang ở Giang gia, hắn không thể tiếp tục chờ đợi, nàng bằng lòng cũng được nàng không bằng lòng cũng được, hắn chỉ muốn tới gần nàng, biết mỗi một khắc nàng đang làm những cái gì.

Nàng nói đúng, nàng là con mồi của hắn, mà hắn vì con mồi này đã đói bụng hai mươi lăm năm, nếu không bắt được nàng, hắn sẽ điên mất.

Có quyết định, Tống Mạch nhắm mắt lại.

Hắn phải nghỉ ngơi thật tốt, nghỉ ngơi dưỡng sức cho buổi tối.

Lúc Tống Mạch đang ngủ say, Đường Hoan vừa ăn cơm trưa xong, muốn dỗ A Thọ ngủ.

A Thọ còn đang tủi thân: "Tỷ tỷ vì sao không cần hắn ạ, hắn có thể đánh nhất mà!"

Đường Hoan bày gối đầu xong, ấn thẳng bé xuống, nàng cũng nằm xuống theo, cười giải thích nói: "Hắn là có thể đánh, nhưng hắn muốn bắt nạt tỷ tỷ, A Thọ muốn nhìn tỷ tỷ bị người bắt nạt sao?"

"Không muốn!" A Thọ lập tức lớn tiếng trả lời, cánh tay nhỏ ôm chặt lấy cổ Đường Hoan, qua một lát lại hỏi: "Tỷ tỷ làm sao mà biết hắn sẽ bắt nạt tỷ chứ? Hắn không phải là hạ nhân nhà chúng ta sao, hạ nhân đều nghe lời tỷ tỷ."

Đường Hoan hết cách rồi.

Từ khi Tống Mạch rời đi, đứa nhỏ này liền một mực quấn quít lấy nàng hỏi, dường như nàng không cho thẳng bé một đáp án làm cho nó vừa lòng, nó sẽ không chịu hết hy vọng.

Nàng sở sở đầu A Thọ, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, nếu hắn lại đến, tỷ tỷ để cho hắn làm hộ viện, cái này được rồi chứ?"

A Thọ cao hứng gật đầu: "Vậy khi nào thì hắn lại đến?"

"Tỷ cũng không biết mà, A Thọ ngoan, mau ngủ đi, có lẽ sau khi đệ tỉnh dậy hắn đã tới rồi." Đường Hoan hôn nhẹ cái trán của bé, sợ nó hỏi tiếp, vội

nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

A Thọ đúng là muốn nói nữa, thấy tỷ tỷ muốn ngủ, nó ngoan ngoãn im lặng, chỉ nhìn chằm chằm tỷ tỷ không rời mắt. Một lát sau, nó vừa muốn ngủ, lại thấy tỷ tỷ lặng lẽ mở ra một khoé mắt, nhìn thấy nó, lập tức lại nhắm chặt. A Thọ không ngốc, cười hớ hớ ôm lấy đầu Đường Hoan: "Tỷ tỷ tỷ không ngủ, tỷ lừa đệ à!" Thanh âm thanh thuý nghe qua cực kỳ cao hứng, dường như là bởi vì phát hiện một chuyện bí mật, cảm thấy mình vô cùng thông minh.

Đường Hoan rất muốn khóc, bây giờ nàng ngay cả đứa nhóc cũng không lừa được rồi sao!

Không nói lại nó, Đường Hoan vô lại cù A Thọ.

A Thọ giống như cơm nắm ở trên giường lăn qua lăn lại, cười đến mặt đỏ rần, Đường Hoan sợ thẳng bé không chịu nổi, lập tức thu tay, vừa lau mồ hôi cho nó vừa nói: "A Thọ ngoan, tỷ tỷ cam đoan với đệ hắn còn đến nữa, chờ hắn đến đây, đệ thích hắn thì đến tìm hắn chơi, thế nào?" Đứa nhỏ giày vò người như vậy, nếu thẳng bé thích Tống Mạch như thế, vậy thì đi giày vò Tống Mạch đi.

"Thật sự?" A Thọ còn có chút thở gấp, mắt to mong đợi nhìn nàng.

"Thật sự, tỷ tỷ lúc nào thì đã lừa gạt A Thọ?" Đường Hoan nói rất chắc chắn.

A Thọ rốt cục vừa lòng, rất nhanh đã ngủ.

Đường Hoan đắp cái chăn mỏng lên cho thẳng bé, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh nó.

Nếu Tống Mạch không nhớ rõ không thích nàng, hoặc nhớ đến là hai giấc mộng đầu, Đường Hoan tuyệt đối không dám trêu cợt hắn như thế, ngược

lại còn phải mặt dày mày dạn hao hết tâm tư tiếp cận hắn. Nhưng hiện tại Tống Mạch thích nàng, hơn ai hết nàng rõ ràng hơn Tống Mạch đối với nữ nhân của mình có bao nhiều bá đạo, hắn không có khả năng bởi vì thân phận hay không thân phận gì đó ngoan ngoãn rời khỏi, hắn nhất định còn có thể trở lại.

Điều duy nhất nàng không xác định, là nam nhân này có thể chịu bao lâu, lại sẽ dùng thủ đoạn gì.

 \sim

Thời gian giữa hè, vào ban ngày mặt đất giống như lửa thiêu, vất vả lắm mới chịu đựng đến hoàng hôn khi mặt trời lặn xuống, trong không khí cuối cùng mới có thêm một gợn gió.

Tống Mạch ngủ dậy một cái, tắm rửa rửa mặt, thay một thân quần áo sạch sẽ xuống lầu.

Hắn tìm một cái bàn ở một góc sáng sủa, vừa ăn cơm, vừa nghe dân chúng xung quanh nói chuyện phiếm. Chuyện về tiểu thư Giang gia, tối hôm qua hắn cũng đã hỏi thăm. Nghe nói nàng và Cố Nghi có hôn ước, nghe nói nàng bị khất cái vũ nhục mà khất cái này vô cùng có khả năng là Cố gia vì mưu tài mà sắp đặt, hắn thật sự muốn giết nam nhân chưa từng gặp mặt kia.

Đêm nay hắn sẽ nói cho nàng, sau này hắn sẽ bảo vệ nàng.

Thời gian ước chừng sau một nén nhang, Tống Mạch đi tới dưới tường phía Tây Giang trạch, thừa dịp xung quanh không có người động tác linh hoạt mà trèo vào. Hắn là muốn bảo vệ nàng, điều kiện tiên quyết là làm cho nàng cần hắn trước. Hắn cố gắng biểu hiện nàng không cần, những thủ đoạn khác hắn lại không đợi được, đành phải làm tiểu nhân một lần, nhưng rất nhanh nàng sẽ biết, hắn không có ác ý với nàng.

Tà dương lặn về phía tây, gió đêm thổi chầm chậm, đúng là thời gian đi dạo thích hợp nhất trong ngày hè.

Đám nha hoàn khuyên Đường Hoan không nên đến vườn hoa, chờ ngày mai hộ viện đến nơi lại đi dạo, bởi vì lần trước Giang Lâm Nguyệt chính là lúc đi dạo sau bữa cơm chiều bị tặc nhân nấp ở trong vườn hoa ngăn chặn. Nếu không phải vừa đúng lúc đi được đến bên hồ, nàng ngay cả cơ hội tự tử cũng không có.

Đường Hoan không sợ, nào có nhiều khất cái gây sự như vậy? Nàng cũng không thể bởi vì một lần ngoài ý muốn mà tránh ở trong phòng rầu rĩ không ra cửa được? Hơn nữa trên người nàng đã giấu chủy thủ rồi, tặc nhân thật sự tới cửa, nàng thiến đối phương trước!

Đám nha hoàn vẫn còn có chút sợ, đều đi theo thật sát phía sau tỷ đệ Đường Hoan.

Cũng may đám nha hoàn đều rất yên lặng, Đường Hoan cũng sẽ không đuổi các nàng, bên cạnh không có người mà chơi đùa cùng A Thọ.

Tống Mạch nấp ở một nơi bí mật gần đó, cao hứng vì nàng thật sự đi ra, lại nóng lòng vì bên cạnh nàng đều là người, hắn căn bản không thể tới gần. Đến khuê phòng của nàng, hắn mới đến, Giang gia lại không nhỏ, hắn căn bản không biết nàng ở tại viện nào.

Khi đang âm thầm lo lắng, hắn thấy mấy nha hoàn kia cùng A Thọ rời khỏi, nàng cười đi đến gần một chiếc ghế dưới tàng cây đinh hương, ngồi xuống.

cây đinh hương images

Nữ nhân này, làm sao nàng không nhớ lâu, lại vẫn dám một mình ở lại bên ngoài?

Trong lòng Tống Mạch phức tạp, lặng lẽ tới gần.

Đường Hoan nhắm mắt dưỡng thần, khó được có thể thừa dịp lúc A Thọ đi tiểu nghỉ ngơi một chút. Trẻ con đáng yêu thì đáng yêu, nhưng trông lâu quá, cả người mỏi mệt.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, Đường Hoan đứng vụt dậy, nhưng là đã chậm. Thân thể bị người kéo mạnh vào trong lòng, nàng nâng tay muốn cầm chủy thủ, hai tay lại bị người bằng một tay nắm lấy trói quặt, sau đó trong miệng bị người nhét vào một cái khăn vo tròn. Nàng muốn nhấc chân phản công, cơ thể chợt bị người ôm lên vội vàng chạy về phía trong bụi hoa xa xa. Chuyện xảy ra quá nhanh, dường như chỉ trong nháy mắt, Đường Hoan không thể tin nhìn về phía Tống Mạch, Tống Mạch vừa lúc cúi đầu nhìn nàng: "Không cần sợ, ta sẽ không làm hại nàng."

Đường Hoan theo dõi hắn. Nàng nghĩ tới rất nhiều biện pháp Tống Mạch có thể sử dụng, chẳng hạn như anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng chỉ có không nghĩ tới hắn sẽ làm tặc!

Tống Mạch thành thật kia chạy đi đâu rồi?

Có lẽ, đây mới là bản tính của hắn?

Được người thả xuống, chờ Tống Mạch lấy khăn từ trong miệng nàng ra, Đường Hoan ra vẻ bình tĩnh mở miệng: "Tống Mạch, chỉ cần người thả ta, người muốn bao nhiều bạc, ta đều có thể cho người, việc này cũng sẽ không truy cứu nữa."

Tống Mạch không nói chuyện, chỉ nhìn nàng thật sâu.

Ánh nắng chiều bị cành lá cây rậm rạp che chắn, xung quanh lại là bụi hoa cao hơn nửa người, trong bóng tối, khuôn mặt bình tĩnh của nàng lại xa lạ như vậy.

Hắn không muốn nhìn bộ dáng này của nàng.

Hắn liều lĩnh đẩy ngã nàng, đè xuống.

Nam nhân như lửa nóng, trong nháy mắt thổi bay nàng.

Môi bị ngăn chặn, Đường Hoan dùng sức đẩy hắn. Tống Mạch dễ dàng vây khốn tay nàng, vừa điên cuồng mà hôn nàng vừa kéo đai lưng ra trói hai tay nàng lên đỉnh đầu. Đường Hoan giơ chân đá hắn, bị hắn dùng chân dài kẹp chặt, cũng không có cách nào nhúc nhích mảy may nữa. Nàng làm ra nguyên bộ nữ tử đàng hoàng bị đùa giỡn, muốn cắn hắn. Hắn nhanh chóng bóp cắm nàng, ép nàng há miệng ra, đầu lưỡi xông tới, ăn nàng ăn càng nhiệt tình, tay phải thì thuần thục cởi bỏ áo của nàng, từ dưới cái yếm sờ soạng đi vào, rất có kỹ xảo vỗ về chơi đùa.

Đừng nói nàng chỉ là giả vờ phản kháng, cho dù là thật sự phản kháng, thân thể cũng bởi vì sung sướng không thể kháng cự được, mềm nhũn.

Đường Hoan biết, chỉ cần kỹ xảo của nam nhân đủ tốt, dù trinh tiết liệt nữ thân thể cũng sẽ thần phục. Nhưng nàng không biết, trong khi thân thể liệt nữ thần phục, có thể sẽ không chủ động đáp lại đối phương.

Nhưng nàng không nhịn được rồi.

Nàng và nam nhân này từng có vô số lần ôn tồn, thân thể đã quen thuộc lẫn nhau từ lâu. Nên có thể giả vờ nàng đều giả vờ rồi, hiện tại nàng không nhịn được rồi, khi đầu lưỡi của hắn lại đụng tới của nàng, Đường Hoan chủ động cùng hắn dây dưa. Thân thể hắn chấn động, nới lỏng cánh tay bóp cằm nàng, cánh môi của Đường Hoan nhận được tự do, kìm lòng không đậu ngậm lưỡi hắn mút lên.

Trái tim Tống Mạch đập như nổi trống, thử thăm dò trở lại.

Nàng đuổi theo giống như hắn quen thuộc, giống như hồ ly tham ăn.

Tống Mạch thu lại cánh tay đang phát tiết tàn sát bừa bãi trên bộ ngực của nàng, giữ mặt nàng dịu dàng hôn lên. Hắn để cho nàng hô hấp, hắn hôn mắt của nàng. Nàng dịu ngoan nhắm lại, là tiểu nữ nhân nghe lời của hắn. Hắn mềm lòng, yêu vô cùng, hôn chóp mũi, môi, cắm của nàng, một đường xuống phía dưới.

Khi hắn định cởi cái yếm của nàng, Đường Hoan rốt cục khôi phục được một tia lý trí, nhớ lại thân phận bây giờ của mình, lạnh giọng trách mắng: "Tống Mạch, ta không nghĩ tới người là người như vậy, người rốt cuộc muốn làm cái gì? Nếu người muốn làm vấy bẩn ta, ta lập tức cắn lưỡi tự sát."

Tống Mạch ngầng đầu nhìn nàng.

Đường Hoan xấu hổ và giận dữ nhìn lại hắn.

Tống Mạch vo khăn tay bịt miệng nàng một lần nữa: "Đừng nói chuyện, nàng cũng thích như vậy, không phải sao?" Nói xong, tự thân cởi bỏ cái yếm của nàng, há miệng ngậm vào một quả. Cô nương mười tám tuổi, giống như quả đào chín, đầy ắp hương thơm. Trong mấy đời trước, chỉ có Thủy Tiên và Hải Đường mới có thể so được với nàng bây giờ. Đáng tiếc thời gian hắn cùng Thuỷ Tiên hoan hảo quá ngắn, khi ở cùng một chỗ với Hải Đường, lại bởi vì thân phận không thể thoả sức hưởng thụ, hiện tại, hắn rốt cục có thể nhấm nháp thật đã rồi.

Nếm thử nữ nhân của hắn.

Hắn biết hiện tại trong lòng nàng không muốn, nhưng đáp lại của nàng vừa rồi nói cho hắn, ít nhất thân thể của nàng, nhớ rõ hắn, nàng sẽ đáp lại hắn.

Chỉ một ngụm, nàng đã mềm nhũn không ra hình gì rồi.

Tống Mạch nghe thấy thanh âm ưm ưm của nàng, hắn không nhìn tới nàng, hai tay xọc vào dưới lưng nàng nàng lên thật cao. Hai quả mật đào

trắng như tuyết nhẹ nhàng nảy ra, hắn chôn vào giữa, cảm giác ấm áp nhẵn mịn rốt cục cũng hóa giải tương tư nhiều năm như vậy, đổi thành thoả mãn ôm nàng trong ngực. Hắn quý trọng lại tham lam hôn từ dưới lên trên, nhẹ nhàng mà cắn, không dám vội vàng, sợ ăn quá nhanh ăn sạch nàng mất. So sánh với hương vị của nàng, hắn càng thích loại cảm giác ôm nàng này, chân thật. Hắn ăn nàng, nàng ở dưới thân hắn ở trên tay hắn ngượng ngùng khó nhịn mà trốn tránh, dần dần liền thành ra ưỡn lên. Bởi vì hắn buông lỏng nàng ra, mà nàng còn chưa có cho ăn đủ, còn muốn để cho hắn ăn.

Hắn cũng luyến tiếc, đáng tiếc đêm nay thời gian không nhiều lắm, A Thọ chỉ là đi tiểu thôi, rất nhanh sẽ trở về rồi.

Tống Mạch lưu luyến hút một ngụm cuối cùng, thân thể di chuyển lên phía trước, phủ ở trên người nàng, mặt đối mặt.

Hắn dùng miệng ngậm khăn trong miệng nàng ra, nàng nhắm mắt quay đầu, hai má hồng hồng, không biết là tức giận hay là xấu hổ, rơi vào trong mắt hắn đều là hấp dẫn. Tống Mạch hôn nàng, nàng tránh sang bên cạnh, nhưng cả cơ thể đều bị hắn giam cầm rồi, nàng có thể trốn tới chỗ nào?

Hắn từ cổ nàng không tránh được hôn dần lên trên, nàng hừ nhẹ ra tiếng lại dùng hàm răng cắn cánh môi. Tống Mạch hôn lỗ tai của nàng, khẽ cắn vành tai nàng, nàng lại hừ một tiếng, hắn biết rõ còn cố hỏi: "Đại tiểu thư, thoải mái không?"

"Ngươi khốn khiếp!" Đường Hoan trợn mắt mắng hắn.

Tống Mạch dừng lại một chút, nhìn đôi mắt đen láy của nàng nói: "Mặc kệ nàng tin hay không, ta chỉ muốn nói cho nàng, Tống Mạch ta chưa từng chạm vào nữ nhân khác, cho dù ta là khốn khiếp, cũng chỉ khốn khiếp với một mình nàng. Trước kia là vậy, bây giờ là vậy, tương lai vẫn là vậy." Kiếp trước, kiếp này, kiếp sau, chỉ cần có thể tới gần nàng có được nàng, hắn sẵn lòng làm thẳng khốn.

Trong mắt Đường Hoan hiện lên một tia mờ mịt, ngay sau đó mở mắt: "Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì? Muốn người, ta xin ngươi làm nhanh lên, đệ đệ của ta sắp trở lại rồi. Muốn tiền, ngươi cho một con số, chỉ cần người đáp ứng về sau không bao giờ đến dây dưa nữa, người nói bao nhiêu, chỉ cần ta cấp nổi, ta đều cho người."

Tống Mạch có chút kinh ngạc: "Nàng bằng lòng giao thân thể cho ta?" Chẳng lẽ nàng chịu tiếp nhận hắn rồi?

Đường Hoan cắn môi, lạnh giọng giải thích nói: "Như bây giờ, ta có thể ngăn cản người sao? Vừa rồi ta đã suy nghĩ cẩn thận, nếu ta chết, A Thọ nhất định bị người bắt nạt, ta chết không nhắm mắt. Dù sao đời này ta cũng không định lập gia đình, người muốn thì muốn đi, ta chỉ xin người phát tiết một lần rồi buông tha cho ta."

Thật sự là nữ nhân làm cho người ta đau lòng.

Tống Mạch thả mềm thanh âm: "Yên tâm, ta sẽ không chạm vào nàng."

Đường Hoan cuối cùng cũng nhìn hắn, tràn đầy trong mắt đều là châm chọc: "Vậy vừa rồi ngươi làm cái gì? Bây giờ lại đang làm cái gì?" Áo nàng mở rộng, một đại nam nhân như hắn đặt ở trên người nàng, như thế mà còn không gọi là chạm vào sao? Làm sao da mặt nam nhân này càng ngày càng dầy vậy?

Tống Mạch bị nàng nhìn đến chột dạ, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, rất nhanh đã trấn định xuống: "Ta nói chạm vào, là ... là chỉ đi vào bên trong nàng." Trước kia hắn thành thành thật thật quy quy củ củ, lại cứ bị nàng trêu chọc mãi, nữ nhân này, ngay cả chuyện trói hắn rồi cưỡng bức cũng có thể làm ra, nay nàng đứng đắn rồi, vì sao hắn không thể hư hỏng một chút? Không xấu, hắn cũng chỉ có thể đứng xa xa nhìn nàng.

Nàng muốn trách, tự nàng ngoan là được rồi, hắn là học từ nàng.

Ánh mắt hắn sáng quắc, dường như như thế là chuyện rất hiển nhiên.

Đường Hoan thầm kinh ngạc, ngoài miệng mắng hắn: "Ngươi không biết xấu hổ!"

Tống Mạch nhìn nàng cười: "Ta nói rồi, ta chỉ không biết xấu hổ với nàng."

Đường Hoan nghe xong, đột nhiên rất muốn khóc. Nàng rất thích Tống Mạch lưu manh như vậy, nhưng mà nàng còn phải giả vờ là không thích! Ai bảo nàng là Đại tiểu thư nhà đứng đắn chứ!

Chẳng qua chơi như vậy cũng rất thú vị, nếu như nàng đứng đắn, cũng sẽ không thể làm cho hắn không đứng đắn rồi.

Đầu đất này, có lẽ còn đang đắc chí vì có thể bắt nạt nàng ấy chứ?

So sánh trêu đùa người với nàng, hắn còn kém xa đó!

Đối mặt vô lại như thế, Đường Hoan hận nghiến răng nghiến lợi: "Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì? Trêu đùa người sao?"

Tống Mạch thu lại nụ cười, vô cùng trịnh trọng mà nhìn nàng: "Không phải trêu đùa, ta chỉ muốn nàng mời ta, nhận ta làm hộ viện của Giang gia, còn muốn, trái tim của nàng."

"Ngươi đối với ta như vậy, còn muốn bảo ta mời ngươi làm hộ viện? Tống Mạch, ngươi đã từng đọc sách chưa, biết cái gì gọi là dẫn sói vào nhà không? Ở trong mắt ta, ngươi bây giờ chính là một con sói khoác da người, ta là ngu ngốc mới có thể chứa chấp ngươi! Còn có, ngươi cũng không nhìn xem chính mình là thân phận gì, một cái người thô kệch, một kẻ hạ lưu vô sỉ khốn khiếp, ngươi có chỗ nào đáng được ta thích?"

"Chỗ khiến cho nàng thích?"

Tống Mạch cũng không tức giận, còn rất là nghiêm túc suy nghĩ, dùng hai tay cầm mặt nàng để cho nàng nhìn thắng vào mình, nhẹ giọng nói: "Ta là người thô kệch, ta ở trước mặt nàng cũng là đồ khốn, chẳng qua, bọn họ đều nói túi da này của ta trông không tồi, như thế nào, nàng nhìn không vừa mắt sao?"

Đường Hoan nhắm mắt lại: "Chướng mắt! Đừng tưởng rằng bộ dáng "dạng chó hình người" của mình, người khác sẽ thích người!"

"Không thích sao?" Tống Mạch phủ lên một quả, bụng ngón cái ngón trỏ kẹp lấy quả hồng xinh xắn kia nhẹ nhàng vân vê, mắt thấy nàng không khống chế được ngửa đầu, môi đỏ mọng mở ra lại cắn chặt, hắn vừa lòng cười, "Thoải mái không? Ta biết nàng rất thoải mái. Nàng xem, thân thể của nàng đã thích ta rồi, chỉ cần ta đối tốt với nàng, một ngày nào đó của trái tim của nàng cũng sẽ thích ta."

"Buông tay!"

"Nàng đáp ứng mời ta, ta sẽ thu tay."

Đường Hoan hừ một tiếng: "Nếu như ta không đáp ứng?"

Tống Mạch vừa muốn nói chuyện, xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu la đầy lo lắng của A Thọ. Hắn nhìn về phía Đường Hoan, Đường Hoan khẩn trương muốn xoay người đứng lên, Tống Mạch đè lại bả vai nàng, một lần nữa vùi đầu ở ngực nàng. Đường Hoan yêu chết kích thích như vậy, cắn răng không cho mình kêu ra, nhìn ở trong mắt Tống Mạch chính là từ chối không đáp ứng rồi. Hắn nâng tay bóp cằm nàng, tiếp theo ở ngực nàng hút một cái thật mạnh, Đường Hoan không khống chế được khẽ kêu ra tiếng, bên kia A Thọ nghe được tiếng động, dẫn nha hoàn chạy về phía bên này.

Tống Mạch là cố ý, hắn còn chưa có hôn đủ, hắn cũng muốn ép nàng đáp ứng.

Nhờ có cây cối che chắn, hắn ôm nàng trốn sau cây: "Lừa bọn họ đi trước, chúng ta thương lượng tiếp." Nói xong, để cho nàng ngồi dựa lưng vào cây, sau đó kéo áo của nàng trở lại trên vai, hắn ngồi xổm đối diện nàng, cúi người chôn ở bộ ngực của nàng tiếp tục làm chuyện mình thích.

Nhìn cái đầu đen trước người, Đường Hoan cố nén khoái.cảm hành hạ người kia, cố gắng bình tĩnh quát lên: "A Thọ, đừng tới đây, bụng của tỷ tỷ không thoải mái, đệ để các nàng dẫn đệ đến bên hồ ngắm cá trước, tỷ tỷ lập tức đi tìm đệ." Lại sai đám nha hoàn dẫn tiểu thiếu gia đi.

A Thọ không nhìn thấy người, không quá yên tâm: "Tỷ tỷ bụng tỷ đau, đệ giúp tỷ xoa xoa."

"Không cần, tỷ tỷ ở chỗ này chờ một lát là được rồi, đệ tới đây tỷ tỷ sẽ xấu hổ, A Thọ nghe lời, tỷ tỷ rất nhanh sẽ đi ra ngoài, đệ đến bên hồ xem chỗ nào nhiều cá trước, đến lúc đó chỉ cho tỷ tỷ xem." Lúc nói chuyện nam nhân còn gặm không ngừng, Đường Hoan thiếu chút nữa không nhịn không được kêu ra, hổn hà hổn hển toàn bộ bằng bản năng làm việc, chợt ưỡn ngực về phía trước đụng người hất ra.

Tống Mạch sửng sốt một hồi lâu, vì cỗ lực mạnh mẽ này của nàng. Nào có nữ nhân trong lúc này lấy bộ ngực đụng người?

Nhưng hắn rất nhanh đã hưng phấn trở lại.

Trước kia hắn còn từng nghĩ vì sao Tiểu Ngũ to gan như vậy, cho đến khi nhớ lại Thủy Tiên mới giải thích thông suốt. Nữ nhân điêu ngoa mạnh mẽ lại to gan lớn mật như vậy, bất kể chuyển thế mấy đời, bản tính của nàng cũng sẽ không thay đổi.

Hắn xoa xoa đôi môi không cẩn thận bị đụng đau, còn muốn ăn nữa.

"Đủ rồi! Ta đáp ứng ngươi là được rồi chứ, ngươi mau buông ra!" A Thọ vẫn chờ ở bên kia, thẳng bé còn nhớ rõ chuyện tỷ tỷ bị hại, Đường Hoan

không muốn để cho tiểu hài tử lo lắng sợ hãi, dù sao chờ sau khi Tống Mạch đến Giang gia, còn lo hai người không có cơ hội thân mật?

"Đáp ứng ta cái gì?" Tống Mạch ngầng đầu nhìn nàng.

"Nhận ngươi làm hộ viện." Đường Hoan vẻ mặt không cam lòng nói, sau đó lại bổ sung một câu: "Chẳng qua Tống Mạch ngươi nhớ kỹ, ngươi đã làm hộ viện của Giang gia, ngươi chính là hạ nhân của Giang gia, phải coi ta làm chủ nhân mà kính trọng. Ngươi làm được, chúng ta không nhắc tới chuyện cũ, nếu như ngươi còn dám mạo phạm ta như vậy, đừng trách ta..."

"Ta có thể coi nàng làm chủ nhân."

Tống Mạch ngắt lời nàng, sau đó ở trong ánh mắt khiếp sợ của nữ nhân, vừa giấu cái yếm của nàng vào trong người mình, vừa nhìn chăm chú vào nàng: "Đại tiểu thư, ta có thể coi nàng làm chủ nhân mà đối đãi, nhưng điều kiện tiên quyết là ta muốn nàng làm nữ nhân của ta. Nàng yên tâm, ta không tham sắc của nàng cũng không tham tiền của nàng. Ta sẽ cố gắng làm tốt làm cho nàng thích ta, chỉ cần nàng thích ta, chỉ cần nàng không động tâm với người khác, ta có thể cả đời cũng không muốn nàng, thậm chí ngay cả danh phận cũng không cần, cam tâm tình nguyện chỉ làm hộ viện của nàng, che chở tỷ đệ nàng."

Trong mắt nam nhân chứa đầy thâm tình, Đường Hoan thờ ơ: "Ngươi đừng được một tấc lại muốn tiến một thước! Giang gia không thiếu một hộ viện như ngươi, ta cũng không cần ngươi che chở!"

Tống Mạch căn bản không trông cậy vào việc nói hai ba câu đã khiến cho nàng động tâm với mình, cho nên gặp phải cự tuyệt hắn cũng không tức giận: "Không sao, chuyện nàng yêu thích ta có thể đến từ từ, ta làm hộ viện của nàng trước đã." Hắn mặc quần áo cho nàng, cởi bỏ đai lưng đang trói nàng cuốn lại vào bên hông, ngồi vào bên cạnh, cười nhìn nàng: "Nàng đi đi, ta nghỉ một lát rồi mới đi."

"Trả, trả lại cái kia cho ta!" Đường Hoan nhìn chằm chằm vào ngực hắn nói.

"Khó mà làm được, bây giờ trả lại nàng, ta sẽ không còn thủ đoạn uy hiếp nàng, ngày mai làm sao dám đến Giang gia?" Ánh mắt Tống Mạch dừng ở trước ngực nàng, "Đại tiểu thư, cái này ta sẽ mang theo bên người, một khi trong lòng nàng còn có ý đồ gây rối với ta, ta sẽ lấy đồ ra, để cho người ta biết quan hệ của ta và nàng."

"Ngươi vô lại!" Đường Hoan bổ nhào vào trên người hắn muốn cướp lại cái yếm.

Tống Mạch ôm nàng vào lòng, thuận thế đè lên mặt đất, chóp mũi đối diện với chóp mũi của nàng, mắt đối diện với mắt của nàng, thanh âm mập mờ dịu dàng: "Đại tiểu thư không bỏ được à, là còn muốn lại tới một lần sao?"

Nàng là muốn tới mà!

Đường Hoan đang ri máu trong lòng.

Nhưng mà việc gì có được tất phải có mất, nàng dùng đứng đắn giả đổi lấy Tống Mạch ham muốn như vậy, trong khoảng thời gian ngắn nhất định phải còn phải đứng đắn từ chối hắn.

"Vô lại!" Nàng oán hận đẩy hắn ra, sửa sang lại quần áo một chút, tháo chạy như bỏ trốn.

Tống Mạch nhìn theo nàng rời đi, thích ý nằm ở trong bụi cỏ, nghe thanh âm nàng dỗ A Thọ phía xa xa.

Dần dần, lại nghĩ đến ôn tồn vừa rồi.

Hắn mò cái yếm của nàng ra ngoài, màu trắng lê, bên trên thêu sen hồng lá xanh.

Hắn nhắm mắt lại, đậy cái yếm ở trên mặt.
Quả nhiên
Rất thơm.
Mỗ: để theo đuổi đc vợ thì đứng đắn đàng hoàng chỉ là mây bay

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 78: Chương 74.1: Càn Rỡ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Màn đêm buông xuống.

Trên giường, A Thọ ngoan ngoãn cuộn tròn ở trong lòng Đường Hoan nghe nàng kể chuyện xưa, mắt to chuyển động nhanh như chớp, một lát thì nhìn chẳm chẳm mặt Đường Hoan, một lát thì nhìn tỷ tỷ khoa tay múa chân tả yêu quái đánh nhau. Nhìn một lát, đột nhiên thẳng bé phát hiện bên dưới cổ của tỷ tỷ nhà mình chỗ suýt bị áo ngủ che lấp có một vết đỏ tròn, giống như cái nốt bị muỗi cắn, nhưng lại một chút cũng không lồi lên, hơn nữa cũng không phải tròn lồi.

Nó vươn bàn tay nhỏ bé mập mạp của mình ra, sờ sờ chỗ đó: "Tỷ tỷ, nơi này của tỷ làm sao vậy?"

Đường Hoan cúi đầu nhìn lại, nhìn thấy, thuận miệng nói bừa: "Khi tỷ tỷ tắm dùng sức cọ hơi lớn... Này, đệ có nghiêm túc nghe tỷ kể hay không?" Buông tập tranh trong tay, xoay người, nhìn chằm chằm thắng bé xét hỏi.

"Đệ nghe đây!" A Thọ ngoan ngoãn đáp.

"Vậy sao đệ biết chỗ này của tỷ bị đỏ?" Đường Hoan ngáp một cái, chơi xấu nói: "Được rồi, dù sao đệ cũng không có nghiêm túc nghe, ta không kể nữa, ngủ đi." Làm bộ muốn đi xuống thổi đèn. Khi nàng còn bé cũng chưa từng được nghe chuyện xưa, trẻ con nhà có tiền đúng là hưởng thụ.

A Thọ nhào vào trên người nàng, Đường Hoan cho là nó còn muốn nghe, vừa muốn dỗ nó, A Thọ tựa đầu vào trên vai nàng, làm nũng nói: "Tỷ tỷ ôm đệ đi thổi đèn."

Đường Hoan bị thanh âm ngọt ngào này nói đến trái tim sắp tan chảy ra rồi, vỗ vỗ cái mông nhỏ của nó, thật sự ôm thẳng bé đi thổi đèn, trở về lại nói chuyện với nó một lát, mới ôm thẳng bé đi vào giấc ngủ. Ngủ một tẹo, A Thọ đột nhiên nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tỷ tỷ, đệ muốn ngồi thuyền..."

"Hả?" Đường Hoan không có nghe rõ, nhẹ giọng hỏi lại.

A Thọ đã ngủ rồi.

Đường Hoan tự mình suy nghĩ một lát, mãi sau đó mới nhận ra chữ "thuyền". Chuyện xưa kể vừa rồi chính là xảy ra ở trên thuyền, hòa thượng cùng cá chép tinh trong hồ cá đánh nhau.

Thật sự là một đứa trẻ.

Buổi sáng ngày hôm sau, quản gia dẫn mười hộ viện đến bái kiến tiểu thư thiếu gia. Ngày hôm qua chỉ là tuyển người, bởi vì khi kết thúc tỷ thí mấy người bụi đất đầy người cực vì chật vật, bèn sửa bái kiến chính thức vào hôm nay.

Đường Hoan cũng không có nói cho A Thọ chuyện Tống Mạch, cho nên, khi A Thọ phát hiện một người đầu lĩnh đang đi vào đó là nam nhân lợi hại nhất kia, thẳng bé hưng phấn cực kỳ, một phát từ ghế trên nhảy xuống, bàn chân ngắn nhỏ nện bước chạy đến trước người Tống Mạch, ngửa đầu nhìn hắn: "Người lại tới làm hộ viện cho chúng ta rồi?"

Tống Mạch gật đầu, nhìn về phía Đường Hoan.

Đường Hoan không để ý đến hắn.

Quản gia ở bên cạnh sắp xếp mấy người trước sau tự báo họ tên.

Đã nhận biết hết rồi, Đường Hoan để cho hạ nhân dẫn tám hộ viện đến gian phòng đã được thu xếp ổn thoả, nói với Tống Mạch và một đầu lĩnh khác

họ Tôn: "Ngày hôm đó ta thấy hai người các ngươi hình như đều có chút công phu. Như vậy, buổi sáng mỗi ngày các ngươi chia ra mang theo người đội mình luyện tập ở sân luyện võ nửa canh giờ, sau đó lại trực hoặc trở về nghỉ ngơi. Cuối tháng sắp xếp người hai đội các ngươi tỷ thí, đội nào thắng lợi đều có thưởng." Nếu muốn giả thành đương gia tiểu thư, phương diện nào cũng phải giả cho giống.

Tôn đầu lĩnh đúng là học qua mấy chiêu công phu Đoản đả[1], thống khoái đáp ứng.

[1] Đòn quyền thuật đánh trong khoảng cách ngắn.

Tống Mạch rất bình tĩnh từ chối: "Ta không biết công phu, không có cách nào dạy bọn họ."

Không nói tới Tôn đầu lĩnh bị hắn đánh ngã, không nói tới Đường Hoan và quản gia tận mắt thấy hắn đánh người, đến ngay cả A Thọ nhỏ tuổi nhất cũng không tin hắn: "Ngươi nói dối, ngươi có thể đánh nhất, ngày hôm qua ta cùng tỷ tỷ đều thấy rồi! Tỷ tỷ, có phải hay không?" A Thọ chạy về bên cạnh Đường Hoan, chu miệng nhìn Tống Mạch, nó còn muốn theo hắn học đánh nhau đó!

Đường Hoan nhíu mày nhìn Tống Mạch một cái, sau khi ánh mắt chạm vào nhau nhanh chóng rơi xuống trên đùi hắn: "Tống Mạch, nếu ngươi không muốn làm đầu lĩnh, hoặc là không muốn ở Giang gia làm hộ viện, không cần tìm loại cớ này, Giang gia chúng ta không bắt buộc."

"Đại tiểu thư, ta không phải là từ chối, mà là thật sự không biết." Tống Mạch còn nghiêm túc nhìn nàng: "Ta cũng không biết nguyên nhân gì, người khác đánh nhau với ta, ta có thể ra tay ngăn cản, nhưng nếu là bảo ta chủ động đi đánh người khác, ta sẽ không xuất ra được những chiêu thức kia. Đại tiểu thư không tin, ta cũng không còn lời nào để nói, ngài có thể thay đổi nếu thấy ta làm đầu lĩnh không đạt tiêu chuẩn, về phần hộ viện của

Giang gia, còn xin Đại tiểu thư hãy nhìn vào phần "vất vả" của ta hôm qua mà thu nhận ta."

Ban đầu hắn đúng là chỉ biết bị động ra tay, sau lại dần dần lần mò ra một ít chiêu thức. Việc này rất ly kỳ, hắn không nghĩ ra mình vì sao lại biết những cái này, chẳng qua giống như chuyện mang theo trí nhớ chuyển thế, không nghĩ ra, hắn cũng sẽ không nghĩ nữa, biết công phu vẫn hơn không biết. Nhưng hắn đến Giang gia là vì tiếp cận nàng, không có lòng dạ nào dạy những người đó.

Hắn rõ ràng đang dùng lời nói uy hiếp nàng, Đường Hoan nghe hiểu, oán hận trừng hắn.

Trong mắt Tống Mạch lộ ra ý cười, tay như vô ý lay trên ngực một vòng.

Đường Hoan xấu hổ cúi đầu.

A Thọ thấy tỷ tỷ không nói, thẳng bé lại chạy đến bên cạnh Tống Mạch: "Vậy ngươi dạy ta công phu không để cho người khác đánh ta, được không?"

Tống Mạch cười đáp: "Được, chỉ là tiểu thiếu gia bây giờ còn nhỏ, chờ sau khi cậu lớn lên ta sẽ dạy cho cậu."

A Thọ gật gật đầu, nhìn chẳm chẳm Tống Mạch một lát, nói: "Hôm nay tỷ tỷ muốn mang ta đi ngồi thuyền, người đi cùng chúng ta nhé, bảo vệ chúng ta." Người này nhìn đẹp trai, người lại lợi hại, A Thọ rất thích hắn.

Hai mắt Tống Mạch sáng lên, đang muốn đáp ứng, bên kia Đường Hoan cướp lời: "A Thọ nghe lời, hắn phải trông nhà cho chúng ta, tỷ tỷ dẫn đệ đi ra ngoài là được. Đệ đừng sợ, người xấu đều là kẻ nhát gan, ban ngày không dám làm chuyện xấu, chỉ có buổi tối mới lén lút đi ra bắt nạt người tốt."

A Thọ chớp chớp mắt, có chút nghi ngờ nhìn tỷ tỷ.

Tống Mạch trả lời: "Lời này của Đại tiểu thư là sai lầm rồi, rất nhiều kẻ trộm đều là ban ngày đi ra..."

"Láo xược! Ta đang cùng tiểu thiếu gia nói chuyện, ai cho ngươi mở miệng?" Đường Hoan quát một tiếng đánh gãy hắn, sau đó nói với quản gia: "Vương thúc, hôm nay ngươi dạy dỗ bọn họ quy củ trước, nếu có chút không nghe theo dạy dỗ, lập tức sa thải."

"Dạ, Đại tiểu thư." Quản gia vuốt cằm, mặt nghiêm túc bảo hai người Tống Mạch theo lão đi ra ngoài.

Tống Mạch rất thành thật đi theo, vừa ra đến trước cửa quay đầu lại, ý vị thâm trường liếc nhìn nàng một cái.

Đường Hoan đang dỗ dành A Thọ bị nàng doạ đến, nhận thấy được cái nhìn của nam nhân, nàng giương mắt, châm chọc cười một tiếng với hắn.

Rất nhanh, quản gia tới đây nói xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi.

Đường Hoan dắt A Thọ, đi theo theo phía sau hai nha hoàn hai gã sai vặt cùng nhau đi ra ngoài.

Vòng qua ảnh bích[2], lại thấy một người dáng người cao ngất đứng ở bên cửa, không phải Tống Mạch thì là ai?

[2] Tường xây làm bình phong ở cổng images

Quản gia đau cả đầu, hộ viện này là xảy ra chuyện gì, vừa rồi lão đã khiển trách nặng hắn rồi, trước mắt Đại tiểu thư rõ ràng không thích hắn, sao hắn lại tới cho chướng mắt rồi? Thật lòng mà nói, hắn bản lĩnh tốt, quản gia muốn thu nhận người này, nhưng nếu hắn không theo khuôn khổ, cũng đành "tạm biệt" người thôi.

Không đợi Đường Hoan sai bảo, quản gia vội đi vài bước qua dạy dỗ người.

Tống Mạch mặt không đổi sắc, không nhanh không chậm vòng qua quản gia đi đến trước mặt Đường Hoan, cúi đầu nhìn nàng: "Đại tiểu thư, vừa rồi Tống mỗ nhặt được một vật ở trong sân, không biết là có phải của Đại tiểu thư hay không? Còn mời Đại tiểu thư xem qua." Nói xong giơ tay lên, muốn lấy đồ ra.

"Không thấy ta và tiểu thiếu gia muốn ra cửa sao?"

Đường Hoan không vui trách mắng, ý bảo nha hoàn mở ô đuổi theo, đi được hai bước, ngừng lại, cũng không quay đầu lại nói: "Thôi, Cảnh Viên có du khách đông như mắc cửi lắm thầy nhiều ma, Tống hộ viện, hôm nay ngươi cùng đi theo chúng ta đi, trên đường ta lại hỏi ngươi."

"Đại tiểu thư yên tâm, Tống mỗ nhất định bảo vệ ngài và tiểu thiếu gia chu toàn." Tống Mạch sải bước đuổi theo, ở trong cái nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của nha hoàn rất tự nhiên nhận lấy cái ô trong tay nàng ta, theo sát bên người Đường Hoan. Đường Hoan ngẩng đầu trừng hắn, Tống Mạch săn sóc cười: "Đại tiểu thư mời dời bước." Ánh mắt từ cái cắm khéo léo của nàng di chuyển xuống.

Triều đại dân phong cởi mở, trói buộc với nữ tử không nghiêm khắc như tiền triều, tiểu thư gia đình lớn cũng có thể thường xuyên ra khỏi nhà du ngoạn, quần áo cũng tương đối bạo.lộ một chút. Đường Hoan hôm nay mặc chính là váy ngắn thân đối ngực ngang màu xanh nước biển, vì bộ ngực của nàng đầy đặn, nam nhân đứng ở đối diện có thể thưởng thức được không biết bao nhiều là cảnh xuân, tựa như Tống Mạch thân cao như vậy đứng ở trước mặt, tuyệt đối có thể dòm trộm khe đồi.

images

Cái ô của hắn lại cố ý hạ thấp, trừ Đường Hoan, không ai chú ý tới hắn đang nhìn chỗ nào.

Trên mặt Đường Hoan ửng hồng, không tiếng động mắng câu "vô lại", tư thái tao nhã gập chân ngồi xổm xuống, ôm lấy A Thọ sải bước về phía xe ngựa.

Tống Mạch một tấc cũng không rời, chờ Đường Hoan đặt A Thọ lên xe ngựa, hắn một tay mở ô, một tay chủ động cầm tay nàng đỡ lên, đỡ nàng đi lên rồi. Đường Hoan không có quay đầu, nhưng mà lúc đang thu tay lại trở tay cấu hắn, Tống Mạch kinh ngạc, ngay sau đó trên mu bàn tay truyền đến đau đớn. Hắn cúi đầu nhìn thấy, bên trên thêm một vệt máu, mà hung thủ đã đi vào, chỉ có màn xe sa mỏng nhẹ nhàng đung đưa, bóng người bên trong mở hồ không rõ.

"Đi thôi."

Bên trong xe truyền đến phân phó của Đại tiểu thư, xa phu "vâng" một tiếng, đuổi ngựa chạy chầm chậm.

Tống Mạch thu ô lại dựng lên trước xe, sau đó giống như bốn hạ nhân kia, đi bộ theo mạn xe. Sáng sớm mùa hè, ánh nắng đã chói chang, mới vừa đi qua một con phố trên lưng đã toát ra một tầng mồ hôi nóng. Nhưng chút vất vả này cũng không tính là cái gì, biết nàng ở bên trong, nghe nàng ở bên trong cùng A Tho nói đùa, trong lòng hắn chính là ngọt.

Cảnh Viên có phong cảnh tú lệ chiếm diện tích tương đối rộng, nổi tiếng nhất đó là một khoảnh[3] sương khói mênh mông bao phủ trên làn nước kia trong viên, là nơi nghỉ hè tốt nhất cho ngày hè. Ngoài viên đã sớm có hai đội xe ngựa đỗ lại, đều là đưa con em nhà giàu đến ngắm cảnh sớm. Đường Hoan ra khỏi nhà muộn, chỗ dừng xe cách cổng chừng một dặm.

[3]rộng 100 mẫu Trung Quốc, chừng 6,6667 hec-ta

Nàng đương nhiên có thể đi được, A Thọ lại lười đi, đứa trẻ ba tuổi ôm đùi tỷ tỷ làm nũng: "Tỷ tỷ bế đệ đi!"

"A Thọ ngoan, tỷ tỷ không còn sức, để đại nha hoàn của đệ bế đệ nhé." Đường Hoan sờ sờ đầu thẳng bé, quay về phía nha hoàn kia nháy mắt. Cổng đến bên hồ Cảnh Viên còn có một khoảng cách khá xa, dẫn theo đám nha hoàn tới chính là để cho các nàng hỗ trợ chăm sóc A Thọ.

A Thọ vẫn là rất ngoan, gật gật đầu, mở ra hai cánh tay về phía nha hoàn của mình.

Nha hoàn vừa muốn ngồi xổm xuống, một đôi tay rắn chắc đột nhiên duỗi nghiêng tới đây, dễ dàng nhấc A Thọ lên, nâng thẳng bé lên nói: "Tiểu thiếu gia, sức lực của đám nha hoàn cũng nhỏ, không bằng để cho ta tới ôm cậu nhé?"

A Thọ cúi đầu, sững sờ nhìn Tống Mạch, nhưng rất nhanh thẳng bé đã hưng phần lên: "Được được, cho người ôm ta!"

Cho tới bây giờ thẳng bé cũng chưa từng được người nâng lên cao như vậy, ít nhất là trong trí nhớ ngắn ngủi của nó.

Sinh ra đã không còn cha mẹ, người duy nhất có thể gần gũi nó chỉ có tỷ tỷ, đám hạ nhân này là không dám đối với nó như vậy. Nhưng là một bé trai, A Thọ vẫn là muốn chơi cùng con trai hơn, hiện tại rốt cục có đại nam nhân không sợ tỷ tỷ dám bế nó, lại là nam nhân nó bội phục nhất, A Thọ rất cao hứng.

Đến trong lòng Tống Mạch, thẳng bé cười ở trên mặt hắn hôn một cái, để biểu đạt sự yêu thích của nó. Chẳng qua là hôn xong rồi, nó liếm liếm môi, ghét bỏ nhíu mày: "Mặn quá đi!"

Tống Mạch cười vang, nhìn thẳng bé nói: "Mạo phạm tiểu thiếu gia rồi, chẳng qua nam nhân đều hay ra mồ hôi, tiểu thiếu gia sau khi lớn lên sẽ

biết." Vừa mới đi một đường, không ra mồ hôi mới là lạ.

A Thọ chớp chớp mắt, sở sở mặt mình, cũng cười: "Ta vừa rồi cũng ra mồ hôi, tỷ tỷ lau cho ta. Ngươi hôn ta một cái, xem có mặn hay không."

Đám hạ nhân đều cúi đầu, đối với hộ viện to gan lớn mật này không biết nên kính hay nên cười.

Đường Hoan ghét bỏ quét mắt qua Tống Mạch một cái, không có bảo hắn để A Thọ xuống đất, chỉ phân phó xuất phát.

Tống Mạch cùng nàng sóng vai mà đi, trên đường lặng lẽ hôn A Thọ một cái, sau đó lại nhỏ giọng nói cho thẳng bé: "Một chút cũng không mặn."

A Thọ theo bản năng nhếch miệng cười, dần dần lại mất hứng: "Ta cũng là nam nhân, vì sao không mặn chứ?"

Thanh âm của thẳng bé không thấp, Đường Hoan nhíu mày nhìn qua, Tống Mạch đón ánh mắt của nàng, thanh âm trầm thấp khàn khàn: "Bởi vì khăn tay của Đại tiểu thư rất thơm."

A Thọ cũng không có chú ý tới ánh mắt qua lại của hai người, lệch qua trên vai Tống Mạch rất kiêu ngạo mà nói hùa theo: "Ù, khăn tay của tỷ tỷ ta đúng là thơm, tóc cũng thơm, trên người cũng cực kỳ thơm."

"A Thọ!" Đường Hoan đỏ mặt sẵng giọng.

A Thọ không nghe thấy, Tống Mạch bắt chước nàng mắng hắn vô lại làm khẩu hình với nàng: "Ta biết."

Ngửi thơm, ăn vào trong miệng càng thơm.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 79: Chương 74.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trong hồ rải rác từng con thuyền nhỏ lay động, bên bờ còn có càng nhiều hơn là du khách chờ thuê.

Có không có mui, có một mui, cũng có hai mui. Có vô cùng đơn giản, cũng có trang trí hoa mỹ.

Đường Hoan có tiền, trực tiếp chạy về phía những chiếc thuyền lớn rõ ràng là cho nhà giàu dùng.

Nàng chọn một cái thuyền hai mui, hai cái mui thuyền thoạt nhìn tựa như lầucác, cửa sổ gỗ khắc hoa lịch sự tao nhã, màn treo thuyền thêu khéo léotinh mỹ, bên trong giường, bàn, ghế, trà cụ đầy đủ mọi thứ.

Chọnxong rồi, nàng dặn một hộ viện bốn hạ nhân đi theo bên cạnh: "Trênthuyền nhiều người chật chội, ta cùng tiểu thiếu gia lên thuyền là được rồi, các người ở lại bên bờ chờ, nóng thì đến dưới bóng cây ngồi một lát, chỉ cần trở về đừng để cho ta không tìm thấy người..."

"Biểu muội!"

Nói được một nửa, bị một giọng nam đầy ngạc nhiên và bất ngờ đánh gãy.

Đường Hoan nhíu mày nhìn lại.

Cố Nghi phe phẩy quạt giấy chậm rãi đi tới, cười đứng ở trước người ĐườngHoan: "Nhiều ngày không gặp, khí sắc của biểu muội không tệ, như vậy tayên tâm rồi. Muội đây là dẫn A Thọ đi ra ngoài chơi à? Vừa vặn, bên kiata đã chọn xong một chiếc thuyền rồi, chúng ta cùng nhau du hồ nhé?

Lầntrước biểu muội gặp nạn, sợ là có chút hiểu lầm với ta, ta muốn giảithích với muội cặn kẽ một chút." Nói xong, xoay người lại sở đầu A Thọ: "A Thọ, có nhớ biểu ca không vậy?"

A Thọ sợ hãi nhìn gã, trốn ra sau Đường Hoan.

Cố Nghi bất đắc dĩ ưỡn thắng thắt lưng, như rất quen mà trách cứ ĐườngHoan: "Muội xem, đều là muội tin vào lời đồn không cho ta tới cửa, A Thọ gặp ta cũng lạ mặt rồi."

Đường Hoan liếc mắt một cái đánh giá gã rồi thu hồi lại tầm mắt, dắt A Thọ muốn đi lên ván thuyền.

Dáng dấp không được tốt lắm, còn vọng tưởng tham tiền của nữ nhân, nam nhân như vậy nàng khinh thường.

"Biểu muội..." Cố Nghi tiến lên một bước, muốn túm lấy tay nàng.

Không chạm vào được mỹ nhân, tay mình lại bị bắt, ngay sau đó truyền đến mộtluồng lực rất lớn gần như sắp bóp nát gã. Cố Nghi cắn răng cố chống mớikhông có luống cuống, quay đầu nhìn lại, phát hiện là một hạ nhân áo thô dung mạo xuất chúng, lập tức lạnh giọng trách mắng: "Thẳng khốn, ai cho mày lá gan chạm vào ông, còn không buông ra!"

Đường Hoan nghe thấy động tĩnh, dừng chân xoay người.

Tống Mạch không có nhìn nàng, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm namnhân trước mặt, bóp đến khi đối phương nhịn không được gọi gã sai vặttới đây hỗ trợ, hắn mới chợt vung tay, trực tiếp quăng người xuống đất,từ trên cao nhìn xuống cảnh cáo gã: "Còn dám trêu chọc tiểu thư nhà tao, tự gánh lấy hậu quả." Nhìn Cố Nghi một thân áo lam đứng ở bên cạnhnàng, không khỏi xứng đôi với váy ngắn màu xanh nước trên người nàng,trong lòng hắn liền bốc lên lửa giận.

"Các ngươi mắt mù cả sao?Còn không đánh hắn cho ta!" Cố Nghi chật vật đứng dậy, trợn mắt quét vềphía hai gã đi theo phẫn nộ quát.

Hai gã kia cũng là "người cao ngựa lớn", nghe vậy lập tức xắn tay áo lên, làm bộ muốn đánh người.

"Dừng tay!"

Đường Hoan lạnh mặt đi tới, khinh thường nhìn về phía Cố Nghi: "Cố Nghi, hắnlà hộ viện ta mới mời đến, ngươi có ý đồ gây rối với ta, hắn ra tay dạydỗ ngươi là đương nhiên. Hiện tại ngươi không đánh lại hắn, lại muốn lấy nhiều nạt ít sao? Bàn về người, đừng nói hắn một người có thể chống đỡmười kẻ như ngươi, bên kia ta còn có hai gã sai vặt đấy, chẳng qua làlười cùng ngươi mất mặt mà thôi. Ta khuyên ngươi lập tức rời đi, hơn nữa về sau cũng đừng đến gây chuyện với ta nữa, nếu không lần sau sẽ không hải là té ngã đơn giản như vậy đâu."

Hộ viện?

Cố Nghinhìn quét một vòng, thấy đúng là có rất nhiều người đều đang nhìn vềphía bên này, gã tốt xấu gì cũng là thiếu gia nhà giàu, không mất mặtnổi cùng loại người như thế, bèn phất tay ý bảo hai gã sai vặt lui ra,vỗ vỗ bụi đất trên người, đi về phía Đường Hoan. Tống Mạch nhấc chânchắn ở trước người Đường Hoan, mắt lạnh nhìn gã, ánh mắt nguy hiểm.

Nghĩ đến đau đớn vừa rồi, khí thế của Cố Nghi lập tức yếu đi, trên dưới đánh giá Tống Mạch một lượt, cười nhẹ nói: "Biểu muội, ánh mắt của muộikhông tệ, chẳng qua là nếu là hộ viện, vì sao dẫn ra bên ngoài vậy?"

Tự mình đùa giỡn người trong lòng là một chuyện, nghe người khác bôi nhọdanh dự của nàng lại là một chuyện, Tống Mạch vừa muốn động thủ, ĐườngHoan đúng lúc đè lại cánh tay của hắn, vừa chạm vào lập tức rút khỏi, sau đó xoay người nói: "Tống Mạch, đừng ở chỗ này mất mặt xấu hồ

theogã, ôm tiểu thiếu gia lên thuyền." Nàng là đi ra ngoài chơi, cũng khôngphải là đứng ở bên hồ phơi nắng.

Nàng đồng ý cho hắn lên thuyền?

Tống Mạch mừng rỡ, không còn có tâm tư để ý một nam nhân nàng chán ghét rõ ràng, ôm lấy A Thọ vững vàng đi lên theo.

Khách hàng không có chạy mất, nhà đò vẫn nơm nớp lo sợ giữ ở bên cạnh cườisái quai hàm, cởi bỏ dây thừng thu tấm ván gỗ lên thuyền, chống thuyềnrời bờ.

Nhìn thuyền mui đen chậm rãi rời đi, trên mặt Cố Nghihiện ra ngoan lệ, cứ duy trì tư thế nghiêng đầu nhìn chòng chọc conthuyền như vậy chạy tới trước thuyền của gã, đuổi đi hai ca cơ mời tới, quát tháo ra lệnh nhà đò đuổi theo con thuyền kia sít sao. Cái gì mà lấy một địch mười, gã mới không tin! Hiện tại chỗ gã thêm cả gã sai vặt cóba nam nhân, lát nữa khi hai con thuyền tới gần, để cho gã sai vặt đốiphó hộ viện kia, gã nhân lúc loạn đẩy nàng xuống nước rồi lại ôm lênthuyền của mình.

Hôm nay gã liền muốn nàng!

Trên thuyềnbên kia, Đường Hoan ôm A Thọ ngồi ở bên trong ngắm phong cảnh. Tống Mạch đứng ở đầu thuyền một lát, phát hiện Cố Nghi lên thuyền, sau đó conthuyền kia chạy thẳng tới bên này mà đến, hắn châm chọc cười, đi tới nhỏ giọng dặn dò thuyền phu đi đến giữa hồ chỗ ít thuyền, lúc này mới khomngười vào mui thuyền.

Nụ cười của Đường Hoan dừng lại, giương mắt nhìn hắn: "Ai cho ngươi vào trong này?"

Tống Mạch quan sát một cái mui thuyền khác, vẻ mặt đứng đắn giải thích nói:"Ta sợ đại tiểu thư và tiểu thiếu gia gặp chuyện không may, vẫn là ở

bên cạnh trông chừng. Đại tiểu thư cứ việc tiếp tiểu thiếu gia, coi như takhông tồn tại là được."

Đường Hoan hừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa số: "Tống Mạch, ta là người thưởng phạt phân minh, vừarồi ngươi dạy dỗ kẻ xấu cho ta, cho nên ta thưởng ngươi thể diện chongươi lên thuyền, nhưng đây cũng không có nghĩa là ngươi có thể tự chủtrương. Ngươi là một hạ nhân là phải nghe lời chủ nhân, lập tức đi rangoài!"

Tống Mạch nhìn chẳm chẳm cái cổ trắng nõn duyên dáng củanàng, khóc miệng chậm rãi nhếch lên, thấy A Thọ sợ hãi tựa vào trênngười nàng, hắn cười càng dịu dàng: "Tiểu thiếu gia đừng sợ, Đại tiểuthư là đang giận ta đấy."

A Thọ chu miệng lên: "Vì sao ngươi làm cho tỷ tỷ của ta tức giận vậy?"

Tống Mạch rất tủi thân: "Ta không làm cho nàng tức giận mà, vừa rồi cậu cũng thấy đấy, ta đánh người xấu chạy rồi, bây giờ ta ngồi ở chỗ này bảo vệcác người, Đại tiểu thư nhìn ta không vừa mắt, cho nên tức giận. Tiểuthiếu gia, cậu giúp ta hỏi Đại tiểu thư một chút, nàng rốt cuộc thấykhông vừa mắt chỗ nào, sau đó cậu nói cho ta biết, ta sẽ bỏ."

Đường Hoan nghiến răng nghiến lợi: "Ngươi..."

A Thọ nghi hoặc hỏi Tống Mạch: "Cái gì gọi là không vừa mắt?"

Tống Mạch dường như không nghe thấy tiếng của Đường Hoan, còn nghiêm túc trả lời: "Không vừa mắt có nghĩa chính là không thích, ta thích tiểu thiếu gia thiếu gia thích ta không?"

"Thích, ngươi có thể đánhngười xấu." A Thọ ngọt ngào nói, sau đó quay đầu nhìn Đường Hoan: "Tỷtỷ, vì sao tỷ không thích hắn vậy?"

Tống Mạch cũng nhìn chẳm chẳm vào nàng, muốn biết nữ nhân này trả lời như thế nào.

Đường Hoan tức giận nhìn lại hắn, chợt cười, ôm A Thọ ôm lên trên đùi, hônmột cái lên trán của thẳng bé nói: "Bởi vì nếu ta thích hắn, hắn sẽ cướp ta đi mất. A Thọ, đệ muốn để cho hắn cướp tỷ tỷ đi sao? Như vậy sau này tỷ tỷ sẽ không thể ôm đệ ngủ, cũng không thể kể chuyện xưa cho đệ."

"Không cho hắn cướp!" A Thọ khẩn trương ôm lấy nàng, cái đầu nhỏ chôn ở tronglòng nàng, một lúc lâu mới quay lại trừng Tống Mạch: "Không cho ngươi cướp tỷ tỷ của ta, ngươi ... ngươi đi ra ngoài!"

Tống Mạch sửng sốt.

Thấy hắn lộ ra bộ dạng ngu ngốc kia, Đường Hoan nín cười xoay người, chỉ có bả vai nhẹ nhàng run run.

Bị một đứa nhóc đuổi, Tống Mạch vốn rất xấu hổ rồi, nhưng nhìn thấy nàngnở nụ cười, cho dù là nụ cười "cười trên nỗi đau của người khác", tronglòng hắn cũng sướng.

Trong lòng vừa sướng, lá gan của nam nhânliền to lên, không những không đi, ngược lại đứng dậy ngồi vào bên cạnhnàng, trước khi Đường Hoan tức giận một tay từ sau lưng nàng vòng quavòng quanh thắt lưng nàng, bàn tay to giấu ở dưới tay áo nàng, sau đócúi người nói chuyện cùng A Thọ đang ngồi ở trong lòng nàng: "Tiểu thiếu gia yên tâm, ta sẽ không cướp Đại tiểu thư với cậu. Cậu xem, ta giốngnhư là người xấu sao?" Phát hiện nữ nhân muốn động, hắn lặng lẽ gãi gãithịt mềm ở mạn eo nàng, nàng lập tức đàng hoàng lại ngay.

Hắncách quá gần, A Thọ nghiêng nghiêng sang bên cạnh, đầu tựa vào trên cánh tay trái của tỷ tỷ, nghiêng đầu đánh giá nam nhân dễ nhìn trước mặt, mi mắt dài dài khẽ chớp chớp, chậm rãi lắc đầu: "Không giống."

Cănbản không biết người này đối với tỷ tỷ tốt của nó đang làm một chuyện xấu nhất mà nam nhân có thể làm với nữ nhân — khinh bạc.

Cũng may tỷ tỷ của thẳng bé cũng không phải ngoan ngoãn chịu thiệt nhận khó khăn.

Hai tay ôm A Thọ, bên phải lại bị lưng eo rộng lớn rắn chắc của nam nhânchặn lại, Đường Hoan không tiện giơ tay lên. Oán hận trừng ánh mắt đầytrêu tức của nam nhân một cái, nàng cười với hắn, sau đó một chân dẫm ở trên chân hắn, ra sức mà nghiền.

Tống Mạch đau, nhưng cũng khôngphải đến mức khó có thể chịu được, chỉ là nhìn nàng đắc ý báo thù, hắncàng muốn trêu chọc nàng, dứt khoát nới lỏng eo nàng, quỳ một gối xuống ở trước mặt nàng, cười cùng A Thọ nói chuyện: "Tiểu thiếu gia, vậy chờcậu trưởng thành, ta dạy cho cậu công phu, hai người chúng ta cùng nhaubảo vệ tỷ tỷ cậu, được không?" Tay trái dán vào đùi giáp mông nàng nhẹnhàng vuốt ve, tay phải lại lớn mật từ dưới làn váy của nàng chui vào,nắm bắp chân nàng. Trên quần lụa trắng thượng hạng, chất vải bóng loángmềm mại mà khinh bạc, kẹp ở giữa tay hắn và chân nàng, dường như khôngcó gì.

Đường Hoan muốn giơ chân đá hắn.

Tay kia của Tống Mạch tay kia thì chạm đến dưới mông nàng.

Nàng lập tức "không dám" hành động.

A Thọ đối với hai người âm thầm đấu đá hoàn toàn không biết gì cả, vui vẻ mà gật đầu: "Được, ta muốn có thể đánh giống người, đánh người xấu đềuđánh đi."

Tống Mạch cười khen thẳng bé: "Tiểu thiếu gia thật lợihại." Tay trái không dám có động tác lớn, sợ bị A Thọ phát hiện, tayphải lại dọc theo trên dưới

bắp chân của nàng vuốt ve. Hắn biết, trênngười nàng không có chỗ nào không mẫn cảm.

Cơ thể của Đường Hoanđều bị hắn sờ đến mềm nhũn, mặc dù còn muốn hung ác trừng hắn, trong đôi mắt kia lại như chứa đầy nước xuân, nhộn nhạo câu người.

"Tống Mạch, ngươi kề quá gần rồi, lui ra." Nàng hưởng thụ trộm.tình kích thích như vậy, lại không thể không trách cứ hắn.

"Bẩm Đại tiểu thư, ta đang nói chuyện cùng tiểu thiếu gia." Tống Mạch ngẩngđầu nhìn nàng, thấy hai má nàng đỏ bừng xinh đẹp tựa như hoa đào, càngkhông nỡ rời đi, cố ý tìm chuyện nói cùng A Thọ, cái tay bên dưới kiabiến đổi đa dạng trêu chọc nàng. Nàng không có cách nào trốn trốn khôngthoát, đành phải ngoạn ngoãn cho hắn, hắn làm cho thân thể của nàng quen thuộc hắn trước, để cho nàng nếm thử tư vị hoạn hảo trước kia nàngthích nhất, nàng nhất định sẽ dần dần thích hắn.

Đường Hoan cắn môi nhẫn nại: "Ngươi đừng quá phận."

Bàn tay to của Tống Mạch tiến vào trong ống quần nàng, bụng ngón tay dọctheo da thịt mịn màng kia nhẹ nhàng vuốt ve: "Đại tiểu thư, nàng đangnói cái gì? Ta nghe không hiểu. Tiểu thiếu gia, cậu hiểu không?"

A Thọ lắc đầu.

Hắn đẩy lên, Đường Hoan cuối cùng cũng không nhịn được nữa, kêu ra tiếng,lập tức chịu thua, tủi thân lại đáng thương nhìn về phía Tống Mạch.

Cổ họng của Tống Mạch chuyển động, hỏi nàng: "Đại tiểu thư chịu thích ta sao?"

Đường Hoan quay đầu: "Ngươi..."

Tay trái của Tống Mạch vòng đến phía dưới đùi nàng, đầu ngón tay ở bên trong cọ cọ.

Những cái này đều là học từ nàng, nay nàng quên rồi, hắn lại dùng ngược lại ở trên người nàng, để cho nàng nếm thử tư vị hắn bị nàng tra tấn trêuchọc trước đây.

"Dừng tay, ta, ta thích..."

Lời còn chưadứt, thuyền đột nhiên lắc lư dữ dội một cái, hại hai tỷ đệ bổ nhào thẳng tắp về phía trước. Nếu không phải Tống Mạch đang quỳ gối trước ngườihai người, ngay sau khi ngã sấp xuống vươn tay kéo cả hai người vàotrong lòng, Đường Hoan có thể không sao, A Thọ nhất định sẽ bị thươngrồi.

Thuyền rất nhanh đã yên ổn trở lại, bên ngoài truyền đến tiếng kêu hoảng sợ của nhà đò.

Là ai phá hỏng chuyện tốt của nàng!

Đường Hoan lạnh mặt từ trên người Tống Mạch đứng lên, thấy A Thọ quay đầunhìn nàng, dáng vẻ mặc dù kinh hoảng nhưng không giống như bị thương, vừa xoay người muốn đi ra ngoài.

Tay bị người kéo lại.

Tống Mạch nhét A Thọ vào trong lòng nàng, khom người hôn lên trán thẳng bémột cái: "Đừng sợ, ta đi đánh người xấu, đánh chạy tất cả bọn họ."

"Ù!" A Thọ dùng sức gật đầu. Trong đôi mắt đen lúng liếng tràn ngập tin cậy.

Tống Mạch dịu dàng cười, chợt nắm lấy khuôn mặt Đường Hoan cũng hôn một cái ở trên trán nàng, đưa mắt nhìn ánh mắt của nàng: "Ngoan, lát nữa ta

lạinghe nàng nói."

Đường Hoan chuyển tầm mắt, đỏ mặt mắng tiếng "vô lại".

Dáng vẻ ngượng ngùng "muốn nghênh còn cự" kia, nam nhân nhìn thấy thiếu chút nữa không nhịn được lại hôn một cái.

Đáng tiếc bên ngoài có người không muốn để cho hắn như nguyện.

Tống Mạch mặt âm trầm đi ra ngoài.

A Thọ tò mò nhìn bóng lưng của hắn, ngầng đầu hỏi Đường Hoan: "Tỷ tỷ, hắn vừa mới hôn tỷ rồi." Thẳng bé lần đầu tiên thấy tỷ tỷ để cho ngườingoài hôn.

Đường Hoan ôm thẳng bé vào trong lòng, nhỏ giọng giải thích: "Bởi vì tỷ tỷ cũng sợ hãi mà..."

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 80: Chương 75.1: Hương Khuê

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Ngoài thuyền.

Cố Nghi cùng hai gã sai vặt trước sau nhảy lên trên thuyền của Giang gia, nhà đò kia của gã thu bạc, dựa theo phân phó chống thuyền xa ra ngoàitrượng chờ, tranh thủ nhàn rỗi ngồi xổm ở đầu thuyền xem náo nhiệt.

Đồng nghiệp của hắn ta cũng không có thoải mái thích ý như vậy.

Nhà đò tuổi đã gần năm mươi tuổi gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, chắp tay vềphía Cố Nghi cầu xin tha thứ, còn thiếu chút quỳ xuống rồi: "Cố thiếugia, ngài làm cái gì vậy chứ! Tiểu nhân làm ăn không dễ dàng, cầu ngàigiơ cao đánh khẽ mau đi trở về đi!" Lão không muốn ngăn cản, cũng khôngngăn cản được, khách nhân ngồi trên thuyền của lão, xảy ra chuyện lãocũng phải phụ trách, lại càng khỏi cần nói vị bên trong kia tuy là nữkhách, thủ đoạn cũng không kém nam nhân.

Ánh mắt của Cố Nghi nhìn chằm chằm mui thuyền bên kia, rèm là buông rồi, không thể thấy tìnhhình bên trong. Gã nháy mắt với mấy tên đi theo, ý bảo bọn họ khom lưngtrốn ở mui thuyền bên này trước, chỉ chờ hộ viện kia vòng qua đây liềnthừa dịp bất ngờ bắt lấy hắn. Thấy thủ hạ đã chuẩn bị xong, gã cười giải thích với nhà đò: "Lão trượng sao lại nói như vậy, vừa rồi biểu muội ta đứng ở đuôi thuyền, xa xa trông thấy ta, cố ý mời ta tới đây cùng nhaudu hồ." Nói xong, quăng cho lão ta một thỏi bạc, mắt chứa đầy uy hiếp.

Nhà đò nhìn thỏi bạc rơi ở bên cạnh chân một chút, đang do dự có định nhặt hay không, đằng sau truyền đến tiếng bước chân.

Nhìn thấy Tống Mạch, Cố Nghi không tiếng động di chuyển sang một bên cách Tống Mạch khá xa.

Lát nữa gã sai vặt cùng hộ viện này đánh nhau, gã lập tức chạy tới đẩy biểu muội xuống nước, lại ôm nàng bơi tới trên thuyền bên kia lệnh nhà đòbơi xa một chút. Muốn một nữ nhân cần bao nhiêu thời gian? Đến lúc đócho dù hộ viện của nàng có thể đuổi kịp, gã cũng làm xong việc rồi. Cóhai nhà đò truyền chuyện này ra, biểu muội hoặc là gả cho gã, hoặc làphải tuẫn tiết[1], vô luận như thế nào sản nghiệp của Giang gia đều sẽ rơi xuống trong tay gã.

[1] Tuẫn tiết, có 3 loại: Thứ nhất, vì thất bại trong chiến tranh hoặc quốc giabị diệt vong, không đầu hàng mà tự tử. Thứ hai, phụ nữ chết để giữ trọntrinh tiết. Thứ ba, thời xưa, trong xã hội phong kiến, khi chồng chếtngười phụ nữ phải chết theo.

Cố Nghi tự nhận bàn tính gõ được rất tốt.

Nhưng gã quên mất có câu gọi là "người tính không bằng trời tính".

Ngay khi gã đứng lại tại chỗ chỉ chờ Tống Mạch bị ngăn cản thì chạy tới, Tống Mạch chợt làm ra động tác ngoài dự đoán của mọi người.

Thậtra Cố Nghi cũng không thấy rõ Tống Mạch là làm sao làm được, gã chỉ nhìn thấy hắn giơ tay, dưới chân hình như động, sau đó cây sào dài bị nhà đò ném ở trên mép thuyền đã rơi xuống trong tay hắn... Sau đó nữa, bóng vàng chợt lóe, ngực tê rần, gã không chịu khống chế ngã ra phía sau, "ùm" rơi xuống nước.

Sự việc xảy ra quá nhanh, hai gã sai vặt đều ngây ngẩn cả người, cho đến khi bên cạnh đột nhiên chợt hiện một ngườimới phản ứng lại. Đáng tiếc đã chậm rồi, người nọ chia ra vặn chặt mộtcánh tay của bọn họ, trước khi bọn họ đánh trả đẩy bọn họ xuống nốt. Trong nháy mắt ngã xuống nước kia, hai người nghe được trước sau sítsoát hai tiếng "két cạch"... cánh tay bị gãy.

Hai người đau đến kêu to ra tiếng, tiếp theo là tiếng đạp nước ở trong nước.

Bên kia Cố Nghi cái khó ló cái khôn, sau khi rơi xuống nước nhanh chóngtrốn về phía sau, nghe thấy hạ nhân kêu lên, gã chỉ là dừng lại động tác một chút, cũng chưa từng từ trong nước nhô ra.

Gã ở trong nước bởi rất nhanh, ánh mắt Tống Mạch như chim cắt gắt gao nhìn chằm chằmbóng dáng của gã, dọc theo đường nhỏ một bên mui thuyền đi được nhanhhơn, vừa đi vừa quăng áo ngoài ra ngoài. Mắt thấy Cố Nghi sắp phải nhôlên, Tống Mạch tung người nhảy, trực tiếp đè lại đầu Cố Nghi xuống, ở trong một hồi tiếng đạp nước phế cánh tay trái của gã, lúc này mới đángười văng ra khỏi mặt nước.

Đang muốn lên thuyền, thấy nàng ôm A Thọ dán vào cửa sổ nhìn về phía bên này, ánh mắt chạm vào nhau, nàngnhanh chóng xoay đầu ra, chỉ có A Thọ còn hưng phấn mà nhìn hắn. Tống Mạch hướng về phía thẳng bé cười cười, nhọc nhằn vô cùng mà bò lênthuyền, sau đó cũng không thèm nhìn tới ba người trong nước kia, phânphó nhà đò tiến về đảo nhỏ giữa hồ phía trước.

Đó là một chỗ ngắm cảnh đẹp ở Cảnh Viên, cũng là chỗ bọn họ định dùng cơm trưa.

Thuyền không có tổn hại, khách nhân không có bị thương, nhà đò thở phào mộthơi, lại thấy đồng nghiệp nhàn rỗi lúc trước vội vàng chèo thuyền chạyvề phía ba người rơi xuống nước, biết Cố gia thiếu gia không có nguyhiểm tính mạng, lão yên tâm mà chống thuyền rời đi.

Tống Mạch ướt "tách tách" đứng ở đuôi thuyền một lát mới đi vào, vẻ mặt thống khổ.

A Thọ từ lúc thấy hắn lên thuyền đã phát hiện không đúng, nếu không phảibị Đường Hoan ôm, thẳng bé đã chạy ra ngoài từ lâu. Lúc này thấy TốngMạch khó chịu thành như vậy, nó gấp đến độ sắp khóc rồi: "Ngươi làm saovậy chứ, bị người xấu đánh sao? Có đau hay không?"

Tống Mạch lắcđầu, ngồi ở đối diện hai tỷ đệ, dựa vào mui thuyền đẳng sau nói: "Tiểuthiếu gia đừng sốt ruột, ta không bị thương, chỉ là cánh tay không nânglên nổi."

Đường Hoan thật muốn cầm ly trà lên ném qua!

Không trách được rõ ràng có thể giải quyết chuyện ở trên thuyền, hắn nhấtđịnh nhảy xuống hồ giày vò một trận, thì ra ở chỗ này chờ nàng đây!

Loại này sức mạnh vô lại này, cũng sắp vượt nàng rồi!

Người này thật sự là Tống Mạch?

Sẽ không phải bị ác quỷ phong lưu nào đó đầu thai chứ?

Nàng nghiến răng nghiến lợi trừng hắn, đương nhiên, đây chỉ là biểu hiện nên có của nguyên thân, trong lòng nàng thật ra hưng phấn cực kỳ!

Bởi vì trên người nam nhân chỉ có một cái quần ướt tí tách, bên trên lồngngực rộng lớn rắn chắc, cơ ngực cơ bụng cũng đẹp hơn so với mấy giấc mộng trước, hơn nữa là vừa đúng độ, vừa có hương vị nam nhân nồng đậm cũng sẽ không ảnh hưởng đến mỹ cảm. Mặc dù không phải là dáng người trắng nõn cân xứng mà nàng thích nhất kia, nhưng đối mặt với Tống Mạchnhư vậy, nàng căn bản cũng không cần giả vờ đã "mặt đỏ tim đập" rồi.

Nhanh làm mấy chuyện xấu đi, nàng phải kiểm tra!

Trẻ nhỏ ngây thơ không hiểu chuyện, lại có rất ít người lừa nó, cho nên AThọ cũng không biết Tống Mạch đang giả vờ. Thằng bé chăm chú nhìn cánhtay của Tống Mạch, chớp chớp mắt nước mắt liền lăn xuống: "Tỷ tỷ, cánhtay của hắn không nâng lên được rồi!" Nam nhân này là hộ viện nhà nó, là người tốt giúp nó đánh người xấu, A Thọ cũng thích cảm giác được hắn ôm và nói chuyện cùng hắn, bây giờ hắn bị thương nặng như vậy, A Thọ quáđau lòng rồi.

Tống Mạch vội tới dỗ thẳng bé: "Đừng khóc đừng khóc, ta thật sự không đau, chỉ là không có cách nào lau nước trên người rồi."

A Thọ chùi chùi nước mắt: "Vậy bây giờ phải làm sao đây?" Tắm rửa xong phải lau nước trên người, điều này nó biết.

Tống Mạch khó xử nhìn về phía Đường Hoan: "Đành phải phiền Đại tiểu thư giúp ta rồi, không biết Đại tiểu thư có bằng lòng hay không?"

Đường Hoan hừ lạnh một tiếng, đỏ mặt xoay đầu ra: "Láo xược, ngươi là thân phận gì? Tống Mạch, niệm tình vừa rồi ngươi ra tay giúp đỡ, ta coi như hông có nghe được lời nói mạo phạm của ngươi, lập tức sang mui thuyền bên kia tự mình giải quyết, nếu không đừng trách ta ... ta... khấu trừ tiền công của ngươi!" Trong tay hắn còn cầm cái yếm của nàng, nàng đương nhiên không có cách nào lừa mình dối người, dùng cớ đuổi hắn đi uy hiếp hắn.

Tống Mạch nghe xong thiếu chút nữa cười phá ra, nhịn mộtchút, không để ý đến Đại tiểu thư kiêu ngạo, chỉ tố tủi thân với đệ đệnàng: "Tiểu thiếu gia, cậu giúp ta khuyên nhủ Đại tiểu thư đi, bảo nànggiúp ta một lần, ta như bây giờ cả người đầy nước, thật sự cực kỳ khóchịu. Đại tiểu thư mềm lòng thiện lương, nhất định sẽ giúp ta, tiểuthiếu gia mau van cầu nàng cho ta đi."

A Thọ còn không hiểu namnữ có khác biệt, thẳng bé ngửa đầu hỏi Đường Hoan: "Tỷ tỷ vì sao tỷkhông giúp hắn vậy? Hắn đã giúp chúng ta đánh

người xấu."

Đường Hoan trừng Tống Mạch một cái, sờ sờ đầu A Thọ: "A Thọ ngoan, hắn là nam, tỷ tỷ là nữ, nữ không thể chạm vào nam."

A Thọ thực sự không hiểu: "Đệ đây cũng là nam, sao tỷ tỷ có thể tắm rửa lau khô giúp đệ?"

Tống Mạch cười trộm.

Đường Hoan thật muốn gõ đứa nhỏ này một cái thật mạnh: "Bởi vì hắn là đại nam nhân, tỷ tỷ nếu giúp hắn, người khác sau khi biết sẽ nói xấu tỷ tỷ."

"Không ai có thể biết." Tống Mạch lập tức cam đoan nói: "Trong thuyền chỉ cóba người chúng ta, Đại tiểu thư không nói, Tiểu thiếu gia không nói, tacũng sẽ không nói ra ngoài. Đại tiểu thư cứ việc yên tâm." Về phầnthuyền phu, hắn đã cảnh cáo lão rồi, hôm nay việc hắn cùng với nàng ởchung một khoang thuyền nhà đò dám truyền ra ngoài nửa chữ, ba người CốNghi là kết cục của lão.

A Thọ lập tức gật đầu: "Tỷ tỷ, chúng ta ai cũng không nói, tỷ không cần sợ người khác biết được, mau đi giúp hắn đi!"

"Ta..."

Tống Mạch khụ khụ, uy hiếp nhìn nàng chẳm chẳm: "Đại tiểu thư lúc này giúpta, chứng minh nàng mềm lòng thiện lương thương cảm hạ nhân, nếu là tadùng lý do khác bắt nàng giúp ta, Đại tiểu thư cũng có chút đáng thươngrồi." Hắn rất may mắn là A Thọ chỉ có ba tuổi, nói chuyện thâm ảo làthẳng bé nghe không hiểu.

"Ngươi đừng quá vô sỉ!" Trên mặt Đường Hoan xấu hổ và tức giận đan xen.

Tống Mạch nhìn nàng cười, yên lặng đứng dậy đứng ở chỗ mắc áo trong góc, nơi đó có khăn lau sạch sẽ. Đứng xong rồi, ánh mắt hắn sáng quắc chờ nàng.

Đường Hoan ngồi im.

"Tỷ tỷ, tỷ không vui sao?" A Thọ tò mò qua lại đánh giá hai người, nghi hoặc hỏi.

Giả bộ tầm tầm rồi, Đường Hoan cắn cắn môi, ôm A Thọ đến trên giường bênkia có bố trí tấm chắn thân, dỗ thẳng bé ngủ: "A Thọ ngoan, tỷ tỷ lúcnày đi giúp hắn, đệ ngoan ngoãn ngủ đi, lát nữa đến nơi tỷ tỷ sẽ đánhthức đệ."

"Nhưng bây giờ đệ còn chưa buồn ngủ đâu." A Thọ ngửa mặt nằm, mắt to sáng ngời hữu thần.

Đường Hoan lấy khăn lụa của mình ra quấn lỏng loẹt ở trên mắt cho thẳng bé,thanh âm dịu dàng cực kỳ: "Như vậy A Thọ sẽ dễ ngủ hơn, ngủ đi, buổichiều chúng ta còn muốn lên đảo chơi đấy, đệ phải dưỡng tinh thần tốtmới được, đúng không?"

A Thọ gật gật đầu, nằm nghiêng về phíanàng, tay nhỏ bé cầm lấy bàn tay to của nàng: "Vậy tỷ tỷ vỗ vỗ đệ, chờ đệ ngủ rồi hãy đi."

Đường Hoan cắn môi nhìn về phía Tống Mạch.

Tống Mạch gật đầu với nàng. Hắn là muốn cùng nàng thân thiết, nhưng nhìnnàng dỗ đứa nhỏ dịu dàng như vậy, trái tim hắn cũng mềm nhũn, hận mìnhkhông thể cũng biến thành đứa nhỏ, để cho nàng dỗ dành dịu dàng như vậy.

Hồ dập dờn bồng bềnh xao động, thuyền mui đen nhẹ nhàng đong đưa, dưới vỗvề dịu dàng quen thuộc, A Thọ tâm tư đơn giản rất nhanh đã ngủ

rồi.

Đường Hoan chậm rãi đứng lên, lại cúi đầu không chịu rời đi.

Tống Mạch buông màn trúc hai bên, đi tới, cầm tay nàng. Đường Hoan giãy dụa, hắn dùng sức, dắt nàng đi vào trong góc.

"Trên người ngươi đã khô rồi." Đường Hoan cúi đầu, trước mặt chính là lồng ngực tinh tráng của hắn.

Tống Mạch đưa khăn lau cho nàng, chỉ vào một chuỗi giọt nước đang chậm rãi chảy xuống trên lồng ngực: "Nơi này còn chưa khô."

Đó là nước từ trên tóc hắn chảy xuống.

Đường Hoan đỏ mặt ngửa đầu liếc hắn một cái, lập tức lại cúi thấp xuống: "Vậy, lau khô tóc là được rồi."

Giọng nói của Tống Mạch hơi khàn: "Không cần, chỉ lau trên người."

Vậy chẳng phải là tóc không khô, nàng sẽ phải liên tục lau?

Đường Hoan then quá hoá giận, xoay người muốn đi.

Tống Mạch tiện tay nắm lấy dây băng váy ngắn của nàng, Đường Hoan kinh hãi, Tống Mạch đẩy người tựa vào trên ván cửa. Bởi vì trên người hắn đangướt, sợ làm nhăn quần áo nàng không thể gặp người, hắn không có dán lên, chỉ nhìn nàng thấp giọng nói: "Nàng là muốn giúp ta lau, hay là muốnlại đến một lần?" Ánh mắt dừng ở trước ngực phập phồng kịch liệt củanàng.

"Tống Mạch, ta van ngươi buông tha ta, đừng như vậy..." Đường Hoan nhắm mắt lại, bất lực cầu xin nói.

"Yên tâm, ta chỉ là để nàng lau khô cho ta thôi, sẽ không làm cái khác với nàng." Tống Mạch cúi người, hôn mắt của nàng.

Đường Hoan giật mình né tránh, môi hắn rơi xuống khóe mắt của nàng. Tống Mạch tiếp tục hướng xuống, Đường Hoan cố nhịn, cuối cùng cũng đưa tay ra đẩy hắn, tay chạm tới cơ bắp rắn chắc của hắn, vừa vội vàng hạ xuống, xấuhổ đến sắp khóc: "Ngươi, ngươi dừng tay, ta giúp ngươi là được!"

"Thật ngoan." Tống Mạch cuối cùng hôn nàng một cái, đứng thẳng.

Đường Hoan nhắm mắt lại, nâng tay đi lau cho hắn.

Tống Mạch bắt lấy một cái tay khác của nàng khoác lên trên lưng mình, khẽcười nói: "Đại tiểu thư quả nhiên chưa từng hầu hạ người, nàng nhắm haimắt lại như vậy, có thể nhìn thấy trên người ta chỗ nào có nước? Mở ra,nhìn ta." Suy cho cùng từng làm sư phụ của nàng thiếu gia của nàng,giọng điệu sai bảo ra lệnh tự nhiên vô cùng, dường như hắn mới là chủnhân, nàng mới là hạ nhân.

Nam nhân bá đạo...

Nhưng Đường Hoan thích nam nhân ở trên chuyện.tình bá đạo như vậy, có cảm giác đặc biệt.

Nàng đỏ mặt không chịu mở mắt, chợt có bàn tay to dừng ở trên da thịt trầntrụi trước ngực nàng, nàng gấp đến độ lui về phía sau, đụng vào cánhcửa. Mắt thấy cái tay kia muốn đi xuống chui vào bên trong, Đường Hoanvội mở mắt, trong mắt có ánh nước lưu động: "Ta nhìn ta nhìn, xin ngườiđừng như vậy..."

Tống Mạch lưu luyến thu tay lại.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 81: Chương 75.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan rủ mắtkhông nhìn hắn, tay trái yếu ớt chống lên cái eo nhỏ săn chắc của hắn,tay phải ở trên lồng ngực của hắn lau chùi. Bọt nước lăn xuống, nàng lau đi, lại rơi xuống, nàng lại lau, lặp lại không biết bao nhiêu lần. Vẻmặt nàng ngẩn ngơ mà lau chùi, trong lòng ngứa ngáy đến cực kỳ, hậnkhông thể nhào lên cắn một miếng, lại hận hai tay không thể đặt lên thoả thích mà sờ. Nhưng nàng chỉ có thể chịu đựng, cố ý bỏ mặc một chuỗi bọt nước chảy tới dưới thắt lưng hắn, nàng "ngây thơ vô số tội" làm trònbổn phận đi lau, cổ tay xẹt sát qua quần lót của hắn.

"A..."

Dường như mới phát hiện phía dưới có cái lều chống lên cao cao, nàng khẽ kêumột tiếng nhanh chóng xoay đầu ra, khăn từ trong tay rơi xuống đất, bịnam nhân khom người cầm lấy.

Tống Mạch miệng đắng lưỡi khô, hắnkhoác khăn lau lên đầu vai, hai tay nắm cánh tay nhỏ bé đang giãy dụamuốn chạy trốn của nàng, bắt nàng cởi bỏ đai lưng cho mình. Đường Hoanhưng phấn mà hai má hồng hồng, ở trong mắt nam nhân chính là thẹn thùng.

"Đại tiểu thư đừng sợ, ta sẽ không chạm vào nàng, chỉ là phía dưới của tacũng ướt rồi, cần nàng giúp ta lau." Quần rơi xuống, bị Tống Mạch mộtcước đá đến chỗ thông gió bên cạnh thổi khô, sau đó hắn nắm một bàn taycủa nàng, nhét khăn lau vào trong tay kia, dùng thanh âm khàn khàn trầmthấp dụ dỗ nàng: "Ngoan, giúp ta giống như vừa rồi, nhìn ta giống như vừa rồi." Giống như nàng khi là Tiểu Ngũ, sở khắp toàn thân ta.

"Đừng mà, Tống Mạch, ngươi đừng quá bắt nạt người..." Đường Hoan tựa vào trên ván cửa, tay nhỏ bé dùng sức đẩy hắn, quay đầu nghiêng sang một bên. Dáng vẻ mảnh mai đáng thương, chỉ biết càng kích thích nam nhân, càngkhông cần phải nói là nam nhân đã từng hưởng qua tư vị này vì nàng mà ăn chay hai mươi lăm năm.

Tống Mạch nhìn chẳm chẳm khuôn mặt đỏbừng của nàng, nhìn chẳm chẳm bộ ngực cao cao phập phồng của nàng, rốtcuộc không đè nén được dục.hỏa, bàn tay to chợt từ nơi mở ra ở vạt áonàng mà thò vào. Nàng hoảng sợ hô một tiếng, hắn đã chặn đôi môi củanàng lại, vừa điên cuồng mà hôn nàng vừa cầm vật hình tròn mềm kinhngười kia mà vuốt ve. Đường Hoan ưm ưm giãy dụa, nhưng mà bả vai bị hắnấn chặt rồi, mặc dù cơ thể hắn không dán lên, nàng dù muốn tránh cũngkhông tránh được.

Vất vả lắm hắn mới ăn đủ môi nàng, Đường Hoanthở hồn hền cầu xin hắn: "Đừng như vậy, ta giúp người, ta giúp người, người mau buông ta ra..."

Tống Mạch ngậm vành tai nàng khẽ cắn, thanh âm mơ hồ không rõ: "Ta buông nàng ra rồi."

Đường Hoan dán vào gò má hắn trốn xuống, "Không phải, ta là nói, tay, tay buông chỗ đó ra..."

Lỗ tai nàng né tránh, Tống Mạch làm bộ như muốn cắn áo trên vai nàng xuống lấy làm uy hiếp: "Buông chỗ nào ra? Nói cho ta biết."

"Ngươi vô lại!" Đường Hoan cắn răng không nói.

Tống Mạch nhìn nàng, khuôn mặt xinh đẹp nhuộm đầy sắc đỏ, phần môi tràn ratiếng nói mềm mại. Trong lòng hắn mềm nhũn, tay rút ra ngoài, sửa sanglại quần áo tử tế cho nàng, hôn nhẹ chóp mũi nàng: "Không ép nàng nữa."

Đường Hoan run rẩy mở mắt ra, mong chờ nhìn vào mắt hắn: "Thật sự?"

Tống Mạch gật đầu: "Thật sự, nàng chỉ cần lau phía dưới giúp ta là được rồi." Cái khác, buổi tối lại tiếp tục. Chung quy lại là ban ngày banmặt, da mặt nàng quá mỏng rồi.

"Ngươi..."

"Đại tiểu thư,cho nàng hai lựa chọn, hoặc là bây giờ nàng nhìn ta giúp ta, hoặc là đổi thành như ta làm vậy với nàng, nàng muốn thế nào?" Hắn nâng cằm nànglên, bình tĩnh thương lượng.

"Tống Mạch, người khinh người quá đáng!" Đường Hoan oán hận trừng hắn.

"Đại tiểu thư yên tâm, ta nói rồi, ta chỉ bắt bạt một mình nàng, nữ nhânkhác, ta nhìn cũng không thèm." Tống Mạch hôn đôi môi nàng một cái.

"Xí, nói như người là đương kim Hoàng thượng \acute{y} , nữ nhân trong thiên hạ đều cầu được người nhìn!"

"Các nàng cầu ta ta cũng không nhìn, ta chỉ nhìn nàng." Tống Mạch không mảymay tức giận, thấy nàng kiên cường cãi lại, hắn cười cười: "Đại tiểu thư chậm chạp không làm, còn dùng lời nói kích ta, chẳng lẽ là muốn cho tanhìn nàng? Một khi đã như vậy, Tống mỗ cung kính không bằng tuân lệnhrồi." Nói xong, muốn cởi vạt áo của nàng.

"Đừng! Ta ... ta giúp ngươi..."

Đường Hoan nắm lấy tay hắn, nhận mệnh đoạt lấy khăn lau, cúi người lau chân cho hắn.

"Mở mắt ra." Tống Mạch đứng thẳng, cúi đầu nhìn nàng.

Đường Hoan cắn môi, thấy chết không sờn nghe hắn bảo, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất giúp hắn lau khô hai cái chân dài, đứng dậy ném khăn lau vào trênngười hắn: "Như vậy được rồi chứ? Lập tức cút ngay!"

Tống Mạch nhìn nàng cười: "Đại tiểu thư lười biếng rồi, còn có một chỗ."

"Ngươi..."

"Quên đi, Đại tiểu thư chưa từng làm loại việc này, ta đến giúp nàng đây."Trên người cơ bản đã khô, Tống Mạch không tiếp tục kiêng dè dán vào trên người nàng, nắm tay nàng lại để cho nàng cầm của mình, nhanh chóng động, nếu không động, hắn sợ mình nổ tung mất. Đường Hoan khiếp sợ mở to mắt, tiếp theo trên mặt rực hồng, Tống Mạch thấy, ghé vào bên tai nàng nói nhỏ: "Đại tiểu thư, nàng đã sở khắp toàn thân ta rồi, ta đã là người của nàng rồi, nàng cũng không đá ta ra được nữa."

"Ngươi hạ lưu!" Đường Hoan rút tay về.

"Ta chỉ hạ lưu với nàng." Tống Mạch thẳng lưng lên phía trước, phía trướcđẩy vào khăn lau hắn đã sớm lót ở bên hông nàng, mặc dù không có trựctiếp chạm vào nàng, nhưng động như vậy, cũng là một cái một cái đẩy ở trên người nàng. Nghe thấy nàng theo động tác của hắn phát ra tiếng kêurên đứt quãng, trong lòng Tống Mạch thỏa mãn lạ thường, cố ý càng dùng sức mà đâm nàng. Trên người Đường Hoan như nhũn ra, thật sự là vật trong lòng bàn tay kia làm cho nàng rất vừa lòng, cho dù không có tiến vào, nàng cũng có chút lâng lâng rồi, vì thế làm bộ như không muốn để ý đếnhắn, nhắm mắt cảm thụ vô lại cuồng dã của nam nhân.

Nước vỗ vào thân thuyền, phát ra tiếng vang có quy luật, che lấp tiếng va chạm rất nhỏ bên trong.

Phía trước sắp đến đảo nhỏ, nhà đò đi tới hỏi: "Giang tiểu thư, chúng ta lập tức đến rồi."

"Không vội lên bờ, vòng quanh đảo một vòng trước, tiểu thư nhà ta nói, muốn ở trên thuyền ngắm phong cảnh trên đảo một chút."

Thanh âm truyền đến, nhà đò bị doạ giật mình, bởi vì lão đứng ở trước cửa, mà nam nhân dường như chỉ đứng ở đối diện lão, chỉ cách có một cánh cửa.

Chẳng qua lão rất nhanh đã lắc đầu, đáp ứng rồi đi.

Bên trong cửa, Tống Mạch buông đôi môi của Đường Hoan ra, ở trong tiếng thở dốc càng ngày càng gấp gáp của nàng phun ra ngoài. Hắn dùng khăn laubọc của mình lại, tiếp tục chống lên nàng động hai cái, cho đến khi hoàn toàn chấm dứt, hắn mới đặt ở trên người nàng, thỏa mãn hôn cổ nàng:"Đại tiểu thư, đời này ta sống nhiều năm như vậy, chưa từng có một khắc nào sung sướng giống như lúc này, sung sướng muốn chết."

"Vậy ngươi đi tìm chết là được rồi." Đường Hoan căm hận nói, ngón tay lặng lẽ xoè ra, mỏi quá.

Tống Mạch trừng phạt cắn nàng một cái, thối lui trước khi nàng xù lông, thân thể trần trụi nghênh ngang không biết liêm si đi đến trước chậu nước, quăng khăn lau vào. Bên cạnh có thùng nước, hắn múc nước vào, đang muốnbắt đầu tắm, chợt quay đầu nhìn nàng: "Nếu không Đại tiểu thư giúp người giúp cho chót?"

"Vô si!"

Đường Hoan thấp giọng mắng hắn, sau đó một tay che mắt, vừa đi đến bên giường. Đi được một nửa, liếc thấy áo ngoài hắn ném lên ghế lúc trước, trong lòng nàng vừa động, chạynhanh mấy bước cầm áo khoác lên, mò vào cổ tay áo và bên trong trong túi tiền. Nhìn nam nhân này giả vờ giả vịt, chẳng lẽ thực sự giấu cái yếmkia ở trên người?

Tống Mạch nhìn thấy động tác của nàng, cũngkhông gấp gáp. Tắm xong treo khăn lên, lại nhặt quần lên treo ở một bênhướng mặt trời, kéo rèm cửa

sổ ra một chút phơi nắng, lúc này mới đi vềphía Đường Hoan, giơ tay đòi xiêm y: "Đưa cho ta."

Nam nhân này có da mặt dày đến cực hạn.

Ánh mắt từ trên "cờ him bự" dưới eo hắn xẹt qua, Đường Hoan xoay người sang bên, cả giận: "Ngươi gạt ta, ngươi căn bản không có mang trên người."

"Thì tính sao?" Tống Mạch đoạt lấy áo khoác, vừa mặc lên người vừa cười hỏinàng: "Chẳng lẽ Đại tiểu thư định sau khi trở về lập tức phái người tớibắt ta? Ta đây xin khuyên đại tiểu thư đừng hành động thiếu suy nghĩ, theo như lời nàng, mười người cũng chưa chắc đánh thắng được ta, đến lúc đó quan hệ của chúng ta cũng không giấu giếm được rồi."

"Xí, ta với ngươi quan hệ gì cũng đều không có!" Đường Hoan dịch sang bên cạnh hai bước.

Tống Mạch bước nhanh lên phía trước ôm lấy nàng, cúi đầu muốn hôn: "Đại tiểu thư thật độc ác, vừa rồi ăn xong lau sạch ta, bây giờ đã không thừanhận rồi?" Hắn nắm tay nàng lên đưa đến chóp mũi nàng, xấu xa cười: "Đại tiểu thư ngửi đi, nơi này còn có mùi vị của ta."

"Ngươi..."

"Tỷ tỷ..." A Thọ đột nhiên ngồi dậy, giơ tay muốn kéo khăn đang cuốn trên mắt xuống.

Tống Mạch lập tức buông Đường Hoan ra, lắc mình tránh sang ghế dựa bên kia ngồi xuống, nhắm mắt giả bộ ngủ.

Đường Hoan không kịp lại làm bậy cùng hắn nữa, ôm lấy A Thọ dỗ dành.

A Thọ rất nhanh đã tỉnh táo, muốn xuống đất chơi. Đường Hoan không yênlòng để thẳng bé tự đi trên thuyền, dắt nó đi. A Thọ đến thẳng trướcngười Tống Mạch, ngửa đầu nhỏ giọng hỏi Đường Hoan: "Tỷ tỷ, cánh tay của hắn có thể nâng lên chưa?"

"Có thể rồi, đệ mới vừa ngủ thì hắn đã tốt rồi. Đi, tỷ tỷ ôm đệ ra bên ngoài xem đảo đi." Đường Hoan ôm người lên.

A Thọ quay đầu nhìn Tống Mạch: "Tỷ tỷ, sao bên dưới của hắn không mặc quần vậy?"

Đường Hoan chỉ chỉ cái quần đang hong khô bên kia của Tống Mạch: "Bởi vì bịnước ngâm ướt đấy, A Thọ đừng nói ra ngoài nhé, người bên ngoài sẽ chêcười hắn."

A Thọ cười he he: "Đệ biết, người khác sẽ cho là hắn tè ra quần, có phải hay không?"

Đường Hoan buồn cười, quay đầu nhìn Tống Mạch, phát hiện nam nhân này không biết mở mắt từ lúc nào, đang dịu dàng nhìn nàng.

Nàng trừng hắn một cái, đi ra ngoài.

Ngày mùa hè mặt trời chói chang, quần Tống Mạch rất nhanh đã khô. Sau khithuyền cập bờ, hắn một tay ôm A Thọ, một tay mở ô cho nàng, ba người tìm tiệm cơm ăn cơm trước, nghỉ ngơi đủ lại đi ngắm cảnh. Tuy rằng Đường Hoan vẫn là lạnh mặt với hắn, không chịu nổi bây giờ nàng không đá hắnra được, da mặt Tống Mạch lại đủ dày chủ động trêu chọc nàng, nhiều lầnchọc cười nàng, Đường Hoan thuận thế dịu sắc mặt xuống.

Khi trở lại Giang phủ, đã là màn đêm buông xuống.

A Thọ mệt mỏi một ngày, đã sớm ngủ trong lòng Đường Hoan.

Tống Mạch đẩy màn xe ra, thấy vậy, vươn tay nhận lấy A Thọ: "Đại tiểu thư, ta giúp ngài ôm tiểu thiếu gia nhé."

Đường Hoan "ừ" một tiếng, để hắn vịn xuống xe ngựa.

Tống Mạch vẫn đi theo phía sau Đường Hoan, cho đến cửa tiểu viện của nàng.

"Đưa cho ta đi." Đường Hoan vươn tay về phía hắn.

Tống Mạch ôm A Thọ tránh qua: "Đại tiểu thư, tiểu thiếu gia không chịu buông ta ra, như vậy đi, trước hết ta ôm cậu ấy đi qua bên kia một chút, látnữa lại đưa tới đây." Nói xong, đi thắng.

Đường Hoan liếc mắt một cái là nhìn thấu tâm tư của hắn, nàng ra vẻ tức giận lại không thể làmgì, xoay người phân phó mấy nha hoàn: "Thôi, đêm đã khuya, các người lui xuống trước đi, tự ta ở đây chờ tiểu thiếu gia, vừa vặn một mình yêntĩnh một chút."

Bọn nha hoàn quen nghe theo tiểu thư phân phó, mặc dù cảm thấy có chút không ổn, vẫn là ngoan ngoãn trở về phòng.

Tống Mạch rất nhanh đã trở lại, đi thẳng đến phòng chính.

Đường Hoan ở trước cửa buồng trong ngăn cản hắn: "Được rồi, giao A Thọ cho ta, ngươi lập tức trở về!"

"Nàng cảm thấy nàng có thể ngăn cản ta?" Tống Mạch cười nhẹ, dễ dàng đẩy taynàng ra, lắc mình bước vào. Đường Hoan nhìn theo bóng lưng hắn cười, đuổi theo sít sao, làm bộ muốn cùng hắn cướp A Thọ.

Tống Mạch"người cao ngựa lớn" làm sao để cho nàng cướp đi, đến bên giường, thấybên trong bày hai cái gối đầu một lớn một nhỏ, hoàn toàn có thể tưởng tựnh cảnh bình thường hai tỷ đệ ở trên giường chơi đùa.

Trái timcủa hắn mềm mại như nước, cẩn thận từng li từng tí đặt A Thọ xuống, cởiquần áo cho thẳng bé. Đường Hoan muốn nhúng tay, bị hắn trừng một cái, nàng sợ đánh thức A Thọ, đành phải thành thành thật thật đứng ở một bênnhìn.

Thật vất vả chờ Tống Mạch đắp xong cái chăn mỏng cho A Thọ, Đường Hoan lui về phía sau một bước đuổi hắn rời đi, Tống Mạch gật gậtđầu, lại đột vươn tay kéo người vào trong lòng, ôm ngang người đi ragian phụ. Đường Hoan đá chân kháng nghị, Tống Mạch không thay đổi chútnào, một tay ấn người vào trên giường, hắn đè thắng xuống, hai ba cái đã lột người sạch sẽ, ngọc.hành[3] tựa như đoá sen hồng nở ra dưới thân.

[3] Ngọc hành: thuật ngữ Trung y, tức dương vật

"Tống Mạch, ngươi khốn..."

Còn chưa có mắng xong, miệng đã bị chặn lại.

Thân thể này không có một chỗ nào hắn không quen thuộc, một đôi bàn tay tochạy qua lại trên dưới, mấy nơi mềm mại mặc sức vỗ về chơi đùa, khôngmất quá nhiều thời gian đã làm cho nữ nhân xụi lơ như nước. Tống Mạchbuông đôi môi nàng ra, ở ngực nàng cắn cắn, Đường Hoan chống lên bả vaihắn vô lực cầu xin: "Buông, đừng như vậy..."

Tống Mạch thuận theo nữ nhân của hắn, từ trên người nàng xuống dưới, một tay đưa đến dưới cổ nàng đem người ôm vào trong lòng, một tay ở trên đoá hoa mềm mại kiatrêu chọc đi trêu chọc lại, dính sương hoa vội tới cho nàng xem: "Đạitiểu thư, thấy không? Đây là nàng vì ta mà chảy ra."

Đường Hoan xấu hổ và giận dữ mà che mắt: "Đều tại ngươi, ta không muốn, vì sao lại như vậy..."

Tống Mạch đẩy tay nàng ra, nửa đặt ở trước ngực nàng, nhìn thắng vào mắt của nàng: "Bởi vì nàng thích ta, cho nên sẽ vì ta mà động tình."

Ánh mắt Đường Hoan đong đưa dồn dập, tựa như khóc lại tựa như xấu hổ: "Không thể nào, làm sao ta có thể thích một kẻ khốn khiếp vô lại?"

Tống Mạch dịu dàng hôn mắt nàng: "Vậy phải hỏi trái tim của nàng." Bàn tayto đặt lên ngực trái của nàng, nhéo nhéo: "Đáng tiếc nơi này của nàngthịt quá nhiều, trái tim cũng khó có thể đến gần."

"Vô lại... ừm..."

Tống Mạch nhéo quả hồng kia trêu chọc nàng, "Nói nàng thích ta."

Đường Hoan liên tục lắc đầu, lại không chịu nổi sự trêu chọc của hắn từng tiếng từng tiếng kêu lên.

Nàng không nói, Tống Mạch cũng không gấp gáp, một lần nữa phủ lên.

Vì sao phải gấp?

Đêm còn dài như vậy...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Khụ khụ, 6-9 giấc mộng là quá trình Tống Mạch khôi phục, tính cách của hắncơ bản có thể dùng xuân hạ thu đông để hình dung, hiện tại là hạ, sựtrắng trợn này cũng là phù dung sớm nở tối tàn, mọi người quý trọng nha!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 82: Chương 76.1. Chiến Tranh Lạnh

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đêm hè, ngoài cửa số ếch kêu liên miên hô ứng lẫn nhau, trong cửa số nữ nhân thở gấp liên tục khóc không ngừng.

Khi Tống Mạch cuối cùng cũng phóng thích lần cuối cùng ở giữa hai chânnàng, Đường Hoan cũng không chống đỡ được nữa, tê liệt ngã xuống ở trêngiường, khẽ động cũng không muốn.

Nàng không biết bây giờ là giờnào, nàng không biết nàng ở trên tay hắn đã trút ra bao nhiều lần, nàngchỉ biết là nàng mệt quá trên người mỏi quá nàng muốn đi ngủ quá!

Nam nhân này rốt cuộc là nghĩ như thế nào vậy, cho dù hắn theo như lời hắntừ khi Tống Mạch còn nhỏ đến sau khi trưởng thành mà bắt đầu nín, nínchừng mười năm, vậy hắn tiến vào muốn nàng đi! Chỉ cần hắn có bản lĩnh,muốn bao nhiêu lần nàng đều theo hắn! Nhưng Tống Mạch không tiến vàocũng không để cho nàng hỗ trợ hầu hạ tiểu Tống Mạch, hắn hành hạ nàngkhông dứt làm cái gì? Một lần hai lần là hưởng thụ, nhiều lần hơn, nàngthật là thanh âm sắp khóc khàn rồi nước trong cơ thể cũng sắp chảy khôrồi.

Được rồi, hắn như nguyện rồi, ở dưới dâm uy như vậy, hắn bảo nàng nói cái gì nàng cũng đều ngoạn ngoãn nói theo. Lúc ấy đừng nóithích hắn gọi hắn là tướng công gì đó, hắn cho dù là bảo nàng gọi hắn là cha, nàng cũng bằng lòng gọi!

Mệt hắn có thể nhịn, cuối cùng mới kẹp chân nàng tới một lần.

Mơ mơ màng màng sắp ngủ rồi, Đường Hoan đột nhiên giật mình một cái.

Nàng nhớ lại giấc mộng trước rồi.

Ban đầu Tống Mạch không muốn nàng, nàng cho là hắn có tính toán gì đó, saulại nghe chính mồm hắn nói, nàng mới biết được hắn là nhớ lại quá nhiềugiấc mộng, không dám muốn nàng, sợ muốn nàng xong sẽ biến mất khôngthấy. Lần trước, nàng dùng kết tóc làm phu thê lừa hắn một lần, lần này, sợ rằng Tống Mạch cũng sẽ không tin nữa? Hắn thích nàng của hiện tạinhư vậy, nhất định muốn cùng nàng đầu bạc đến già, như trong hứa nguyệnkia của hắn.

Nắm tay nhau dài lâu, con cháu đầy sảnh đường.

Nàng nên làm cái gì bây giờ?

Loại chuyện này, Tống Mạch không phối hợp, nàng căn bản không có cách nào tóm hắn!

Đường Hoan oán hận nắm đệm giường. Nàng rốt cuộc là may mắn hay là xui xẻo,gặp phải một nam nhân sức ăn quá mức như vậy mà nàng còn phải trămphương nghìn kế lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ liên tục cộng với lừa gạt mớicó thể ăn được! Hễ đổi thành nam nhân khác, bằng vào dung mạo thủ đoạncủa nàng, cũng không cần giày vò như thế!

Đang ngẫm nghĩ, bên hông đột nhiên thừa ra một cánh tay như sắt, lật nàng dịch qua.

Đường Hoan nhắm mắt giả chết.

Nữ nhân vào ban ngày còn vênh mặt hất hàm sai khiến với hắn, bây giờ lạitrần truồng nằm ở trong lòng hắn, nhu thuận như con mèo làm nũng khi vừa được hắn trêu đùa xong.

Tống Mạch áy náy hôn mái tóc dài của nàng.

Hắn không phải cố ý bắt nạt một cô nương tốt như nàng, chỉ là nàng không biết, hắn nhớ nàng biết bao nhiêu. Nàng không biết, mỗi lần nhìn thấynàng, trong đầu trong lòng hắn đều hiện lên từng màn ở chung mấy đờikia. Nàng từng nhiệt tình chủ động ôm hắn hôn hắn nói thích hắn, từng có loại hồi ức nhiệt tình như vậy, làm sao hắn có thể tỉnh táo dùng lý trí với nàng, nhìn nàng điềm nhiên đối xử với hắn như với một người xa lạ?

Mất mà được lại là mừng rỡ, được mà lại mất, là nỗi đau ray rứt.

Cũng giống như trăng sáng trên bầu trời, từng ở trong tay hắn, sau đó nó đột nhiên lại trở lại bầu trời, để cho hắn trông thấy lại cách hắn xa như vậy.

Hắn sẽ nghĩ hết biện pháp cướp lại nó.

Một đời này, nàng gọi là Giang Lâm Nguyệt.

"Ánh Trăng..." Hắn dùng chóp mũi đẩy tóc dài đang bao phủ lỗ tai nàng ra, môi dừng ở trên tai nàng nỉ non: "Ánh Trăng, Lâm Nguyệt, nàng chính là "ánh trăng" của ta." Thanh âm trầm thấp trong trẻo tựa như dòng suốitrong "róc rách" trong núi sâu, từng tiếng từng tiếng truyền vào tronglòng nàng.

Trên người Đường Hoan không chịu khống chế nổi lên dày đặc gai ốc li ti. Ánh Trăng, mệt hắn nghĩ ra được.

Bàn tay của Tống Mạch đang vuốt ve sống lưng bóng loáng của nàng trong nháy mắt cũng nhận ra loại biến hóa này.

Thì ra là nàng đang giả bộ ngủ...

Tống Mạch khẽ cười, để cho nàng nằm thắng, hắn chống ở hai bên nàng, dọctheo cổ nàng hôn xuống. Nàng trần truồng, hắn cũng trần truồng, vì thếtheo nụ hôn của hắn, Tiểu Tống Mạch cũng trần truồng giống như nam

nhân, không thành thật để ở địa phương nó quen thuộc mà lại xa lạ kia, khátvọng bắt nạt nàng một chút.

Đường Hoan sợ hắn rồi. Nếu Tống Mạch động thật, nàng cầu còn không được, nhưng nàng biết, hắn sẽ không cho nàng.

Vào lúc đôi môi của nam nhân rời khỏi xương quai xanh của nàng định tiếptục đi xuống, mi mắt của Đường Hoan run run, cắn cắn môi, ngượng ngùnggiơ tay che mình, quay đầu nũng nịu cầu xin: "Đừng mà..."

Cho dùlà đại tiểu thư thật sự, bị một người nam nhân sở khắp người hôn khắpngười, còn ở dưới tay hắn lộ ra một mặt xấu hổ nhất của mình, ngạo khícủa của nàng cũng nên mất rồi, vả lại đối phương là nam nhân xuất sắcnhư thế này.

Sư phụ nói, nữ nhân nếu như là kẻ dại dột, nam nhânmuốn gạt nữ nhân quá dễ dàng rồi. Tướng mạo xuất sắc, lời âu yếm dịudàng, kỹ xảo cao siêu, còn có, hứa hẹn nhìn như chân thành nhưng thực ra hư vô mờ mịt. Thật ra thì rất nhiều nam hái hoa tặc có dáng dấp cũngkhông tệ, hơn nữa có kỹ xảo, có nhiều tiểu thư nhà giàu cho là biết được thân phận của đối phương, cũng mong đợi hắn xuất hiện lần nữa, cùngchung mộng đẹp, chỉ vì hưởng thụ giây phút ôn tồn kia.

Trước mắt, Tống Mạch chính là đóng vai hái hoa tặc hộ viện.

Nàng Giang gia tiểu thư này cũng là lúc chịu thua hắn.

Nàng mảnh mai co lại ở dưới thân hắn, tựa như đóa hoa bị mưa tàn phá.

Tống Mạch vốn chỉ là trêu nàng, lúc này càng mềm lòng, thuận theo nằmnghiêng ở bên cạnh nàng, ôm người nhận lỗi: "Lâm Nguyệt, vừa rồi ta quálỗ mãng, nàng chớ tức giận, sau này, ta sẽ thu liễm." Những loại lờikhông chạm vào nàng kia, hắn không làm được, sẽ không hứa hẹn.

"Nếu ngươi sợ ta tức giận, vừa rồi cần gì..." Đường Hoan chợt nhào vào trênngười hắn, oán hận cắn đầu vai hắn: "Ngươi bắt nạt người, ngươi chính là bắt nạt ta không cha không mẹ, bắt nạt ta bên cạnh không có trưởng bốilàm chủ cho ta, bắt nạt ta lo lắng cho đệ đệ chỉ có thể nhẫn nhục sốngtạm bợ! Tống Mạch, ngươi khốn khiếp!" Nàng định nặn ra mấy giọt nước trong cơ thể đều bị hắn ăn sạch rồi.

Tống Mạch ôm nàng, mặc nàng cắn, thành thành thật thật nhận sai: "Phải, ta là thẳngkhốn, nàng cắn đi, cắn đến khi nàng hết giận mới thôi. Nhưng nàng yêntâm, ta là thật sự thích nàng, trừ không nhịn được bắt nạt nàng như vậy, trừ muốn nhận được trái tim của nàng, cái khác ta đều nghe lời nàng, tuyệt không hai lòng. Lâm Nguyệt, nàng tin ta một lần, ta sẽ che trở tốt cho nàng và A Thọ."

"Người bảo ta tin ngươi như thế nào?" ĐườngHoan buông miệng ra, gục vào đầu vai hắn nhỏ giọng thút tha thút thít: "Ngươi luôn miệng nói thích ta, nhưng trước khi ngươi tới làm hộ việnchỉ từng gặp ta một lần, gặp mặt một lần, ngươi đã thích ta rồi? Thíchta cái gì, còn không phải thích nhan sắc và thân thể của ta? Bây giờngươi thích ta, chờ ngươi chán ngấy rồi, sẽ lại đi ăn hiếp tiểu thư nhàkhác."

"Sẽ không!"

Tống Mạch xoay người đè lên nàng, nhìnthắng vào mắt của nàng: "Sẽ không, Tống Mạch ta đời đời kiếp kiếp chỉ có một nữ nhân là nàng."

Đường Hoan si ngốc nhìn hắn, hai má từ từ ửng hồng, nhắm hai mắt lại.

Trái tim Tống Mạch đập nhanh hơn, mong đợi lại thấp thỏm nhìn chăm chú vàonàng: "Lâm Nguyệt, nàng ... nàng bằng lòng thích ta rồi? Bằng lòng đónnhận ta rồi?"

Đường Hoan cắn môi không nói lời nào, sắc tựa hoa đào, kiều diễm động lòng người.

Tống Mạch tiến đến bên tai nàng: "Ánh Trăng, nàng không nói lời nào, vậy ta coi như nàng chấp nhận rồi."

"Không cho ngươi gọi ta như vậy..." Đường Hoan trốn sang một bên, giơ tay đẩy hắn: "Đi xuống, ngươi ... ngươi quá nặng rồi."

"Nàng nói lại thích ta một lần nữa, ta sẽ đi xuống." Tống Mạch chống người ở trên đỉnh đầu nàng nói.

Đường Hoan quay đầu: "Vừa rồi không phải đã nói rồi sao?"

Tống Mạch cười khẽ: "Mấy lần đó không tính, đó là nàng quá muốn, ta khôngcho nàng, nàng vì để cho ta cho nàng mới nói lời hay dụ dỗ ta."

Đường Hoan đấm ngực hắn: "Ngươi ...ngươi hạ lưu vô si!"

Tống Mạch cầm tay nàng, địa phương nào đó đẩy nàng một cái: "Nếu nàng không nói, ta còn có thể hạ lưu hơn."

"Đừng mà! Ta nói, ta nói, ta ... ta thích chàng..."

"Ta là ai?"

"... Tống Mạch."

"Tiếp tục nói."

"Không... A, ta ... ta thích chàng, ta thích Tống Mạch..." Ngực bị hắn bóp một cái, lúc này Đường Hoan thật sự không chịu nổi bất kỳ khiêu khích nào nữa, đành phải ngoan ngoãn nói cho hắn nghe, nói xong dùng sức lui xuống, lui đến dưới lồng ngực hắn xác định hắn không nhìn thấy mặt của nàng nữa, mới ôm lấy thắt lưng hắn rầu rĩ nói: "Tống Mạch, ta ... ta đã là người của chàng rồi, chàng phải nói được thì làm được, không được phụ ta."

Tống Mạch đuổi theo, bưng mặt nàng khẽ hôn: "Yên tâm, nàng nhìn xem là được, xem ta có thể phụ nàng hay không."

Đường Hoan chớp chớp mắt, đỏ mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ: "Chàng, túi da này của chàng đúng là không tệ."

Tống Mạch ngẩn người, tiếp theo bật cười, nắm tay nàng khoác lên trên lưngmình: "Thích không? Muốn kiểm tra không?" Hắn biết, dù thay đổi như thếnào, trong xương nàng đều là một người, một khi nàng thừa nhận thích hắn rồi, nàng nhất định sẽ dần dần to gan nhiệt tình lên.

Đường Hoan không nhúc nhích, qua một lát mới ở trên lưng hắn qua lại sờ soạng hai cái: "Cứng quá đi..."

Cổ họng Tống Mạch chuyển động lên xuống: "Còn cứng rắn hơn chỗ ban ngày nàng sở sao?"

Đường Hoan lập tức rút tay về, bị hắn đè lại thật chặt, Đường Hoan xấu hổ mà cào hắn: "Vô lại!"

"Nàng thích ta vô lại với nàng, không phải sao?" Tống Mạch nằm nghiêng ở bêncạnh nàng, ôm sát nàng, sau đó kéo bàn tay nhỏ bé của nàng cầm của mình, thấp giọng cầu xin: "Lâm Nguyệt, nó là bị nàng chọc dậy, nàng phát chút thiện tâm, lại giúp ta một lần."

Đường Hoan không động cũng không lên tiếng.

"Ánh Trăng, Ánh Trăng tốt... ừm, lại dùng chút lực..."

Trong bóng đêm, các loại tiếng vang mập mờ, của nam nhân, của nữ nhân, lại đan vào nhau.

 \sim

Ngày hôm sau trong đám hạ nhân của Giang gia lưu truyền ra một tin tức, Tống hộ viện bởi vì có công cứu chủ, được đại tiểu thư cất nhắc lên làm cậnvệ của tiểu thiếu gia, đi theo không rời bảo vệ tiểu thiếu gia an toàn. Nhưng bọn họ nhất định không thể nghĩ tới, đây là Tống hộ viện dùng thân thể đổi lấy, hơn nữa hắn muốn làm là cận vệ của đại tiểu thư, nhưng màđại tiểu thư lại chướng mắt hắn, chỉ cho đệ đệ.

Dưới dàn nhotrong hậu viện, Đường Hoan tựa vào trên ghế dựa hai người xem sổ sách,bên cạnh A Thọ đang ngủ say, lại bên cạnh, Tống Mạch nửa quỳ phe phẩycây quạt cho hai người.

Hạ nhân xung quanh sớm bị Đường Hoan đuổi đi rồi.

Phe phẩy phe phẩy, thấy nữ nhân lâu như vậy cũng không có nhìn mình mộtcái, trong lòng Tống Mạch rất không phải tư vị gì, đổi thành tay tráiphẩy quạt, tay phải lặng lẽ mò đến vuốt ve trên đùi nữ nhân.

Đường Hoan nhìn thấy, gập hai chân tránh hắn, khẽ đỏ mặt, thanh âm lại cực kỳ nghiêm túc: "Tống Mạch, đây là ban ngày."

Tống Mạch giam chặt một cái chân nhỏ của nàng: "Tối hôm qua nàng đồng ý đểcho ta làm hộ vệ của nàng, sao buổi sáng lại thay đổi rồi?"

Đường Hoan dùng sổ sách che khuất mặt không cho hắn nhìn: "Cái này khônggiống sao? Ta và A Thọ gần như như hình với bóng, chàng che chở thẳng bé không phải là che chở ta sao? Truyền ra ngoài cũng dễ nghe hơn. Nếukhông chàng trưởng thành như vậy, người ngoài thấy ta nhiều hộ viện như vậy không chọn lại chọn chàng, sẽ nói ta như thế nào đây?"

"Nàngcòn sợ bị người ngoài nói? Nàng cũng không biết bên ngoài là truyền vềnàng như thế nào." Tống Mạch buông cây quạt, nắm chặt mắt cá chân nàngcởi một chiếc giày thêu đế mềm của nàng, rồi rút tất bằng lụa trắng ra,lộ ra bàn chân bó trắng nõn mềm mại kia. Trắng hồng trơn bóng nhẵn mịn,đáng yêu cực kỳ, hại hắn không nhịn được cúi đầu hôn một cái.

Đường Hoan giãy hai cái không giãy ra được, vội vã nói: "Tống Mạch, buông, chàng đừng cả ngày chỉ nghĩ đến bắt nạt người!"

Tống Mạch gãi lòng bàn chân của nàng: "Là nàng bắt nạt ta trước." Buổi tốinói lời hay dụ dỗ hắn tha cho nàng, ban ngày lại trở mặt.

ĐườngHoan ngứa đến lợi hại, vội dùng lời hay tiếng đẹp giải thích với hắn:"Người ngoài nói ta bị kẻ ăn mày chà đạp, ta không quan tâm, bởi vì tabiết mình là trong sạch. Nhưng là chàng, ta với chàng, trong lòng ta cóthẹn. Tống Mạch, mau thả ta ra!"

Tống Mạch cũng biết như bây giờlà hợp lý nhất, nhưng hắn mất hứng chính là nàng tự chủ trương, cũngkhông thương lượng trước với hắn một chút.

Hắn tiếp tục gãi, rủ mắt xuống.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 83: Chương 76.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan không chịu nổi, chợt để sách xuống, ngồi thắng nhìn hắn: "Tống Mạch, nếu không chúng ta thành thân đi, ngày mai là được, như vậy chúng ta cũng không sợ người ngoài nói nhảm, quang minh chính đại ở cùng một chỗ." Thành thân, xem động phòng hoa chúc hắn có chạm vào nàng hay không.

Tống Mạch hoảng sợ buông lỏng tay ra.

Bây giờ hắn chỉ muốn làm hộ vệ của nàng, thời khắc đi theo bên cạnh nàng, không định làm trượng phu của nàng, không định động phòng cùng nàng.

Hắn kinh ngạc không nói lời nào, Đường Hoan nhẹ nhàng đá ngực hắn một cái, quay đầu e thẹn nói: "Sao vậy, vui mừng đến choáng váng?"

Nhìnkhuôn mặt đỏ bừng của nàng, Tống Mạch không biết nên mở miệng như thếnào, cho đến khi nàng hoài nghi nhìn sang, hắn mới do dự hỏi: "Ngày mai, có phải quá nhanh hay không?"

Đường Hoan cúi đầu, ngón tay cuốn vạt áo chơi: "Là hơi nhanh, căn bản không đủ để chuẩn bị, vậy.... vậy cuối tháng đi. Chàng, chàng người này thích bắt nạt người, sớm ngày thànhthân, ta cũng sớm ngày... đường đường chính chính mà... cho chàng, chàng bớt phải lén la lén lút, dẫn đến sự cố gì. Trước hôn nhân mất trinh cóthai, vẫn là không tốt, sinh sau cưới, quang minh chính đại."

"Nàng, nàng muốn sinh con cho ta?" Tống Mạch khiếp sợ quên cả hôn sư.

"Chàng đã đối với ta như vậy rồi, không sinh cho chàng thì sinh cho ai?" Đường Hoan liếc hắn một cái, cúi đầu sờ sờ tay nhỏ bé của A Thọ, ánh mắt dịudàng: "A Thọ vẫn nói không có trẻ con làm bạn cùng nó. Bây giờ chúng tathành thân, sang năm mà nói, chắc hắn có thể thêm một cháu ngoại trainhỏ cho thẳng bé, hoặc cháu ngoại gái nhỏ." Thanh âm càng ngày càngthấp, tất cả đều là thẹn thùng của nữ nhân.

Nàng muốn sinh con trai sinh con gái cho hắn.

Trong lòng Tống Mạch ngũ vị tạp trần. Hắn cao hứng, yêu nàng mấy đời, đây làlần đầu tiên nàng chủ động đề cập tới tương lai của hai người. Nhưng hắn lại sợ hãi, sợ bọn họ không đi đến được ngày đó. Một lần hai lần làtrùng hợp, trí nhớ lại có ba đoạn đứt rời, còn đều là đoạn cho đến saukhi hoan hảo lần đầu tiên, Tống Mạch gần như có thể khẳng định, nếu hắnmuốn nàng, hắn lập tức sẽ bắt đầu một vòng chờ đợi khác.

Hắn không dám muốn, cũng không thể muốn.

Nhưng hắn nên giải thích với nàng như thế nào?

"Chàng đang lo lắng cái gì?" Đường Hoan giương mắt nhìn hắn, nhìn nhau mộtlát, nàng dịu dàng thương lượng với hắn: "Tống Mạch, ta biết chàng suynghĩ cái gì, chàng yên tâm, ta không chê chàng nghèo, lại càng sẽ không để chàng ở rể. Chẳng qua là, chàng cũng thấy đấy, Bây giờ A Thọ còn nhỏ, ta thật sự không bỏ xuống được thẳng bé. Như vậy đi, sau khi chàng vàta thành thân ở tại Giang gia trước, chờ A Thọ trưởng thành, chúng ta đến nhà chàng cũng được, ở trong thành mua một chỗ ở khác cũng được, ta đều vui vẻ theo chàng, được không? Mấy năm này, ấm ức chàng trước một chút... Tống Mạch, chàng bằng lòng không?"

Tống Mạch không dám nhìn nàng.

Nàng càng nói, hắn lại càng áy náy.

"Lâm Nguyệt, ta, ta không vội, ta có thể chờ nàng, chờ A Thọ trưởng thành, ta lại cưới nàng." A Thọ lớn lên còn có mười mấy năm, đủ cho hắn xácđịnh rồi.

Đường Hoan xì một tiếng bật cười, ra vẻ tức giận đáhắn: "Chàng nói lời ngốc nghếch gì vậy? Bây giờ ta mười tám tuổi đã làgái lỡ thì rồi, thực sự chờ mười mấy năm sau mới thành thân, ta ... ta sợmình sẽ không sinh được con. Tống Mạch, nếu chàng thích ta, sẵn lòng che chở ta, vậy việc này hãy nghe theo ta làm chủ, ta đi xem ngày, trongtháng này nếu là có ngày tốt, chúng ta lập tức thành thân."

Tống Mạch biết, hắn không thể tiếp tục cam chịu nữa, nếu không đêm động phòng không chạm vào nàng, nàng sẽ càng hận hắn.

Hắn cầm tay nàng, có chút cầu xin nhìn nàng: "Lâm Nguyệt, ta, nàng cho tathêm vài năm, chờ ta chứng minh mình có bản lĩnh, cũng đủ để xứng vớinàng, ta lại cưới nàng, được không? Nàng yên tâm, ta biết làm buôn bán, ta cũng có thể đọc sách làm quan, nàng chỉ bất cứ cái gì cũng được, chờta trở nên nổi bật rồi, ta nhất định cưới nàng." Trừ điều này, hắn cũngkhông nghĩ ra được lý do kéo dài khác nữa.

Ánh mắt Đường Hoankinh ngạc, dần dần lạnh xuống: "Xứng đôi với ta? Chẳng lẽ chàng cảm thấy bây giờ chàng không xứng với ta? Một khi đã như vậy, vì sao chàng còndám can đảm làm loại chuyện đó với ta? Khi đó, sao chàng không nghĩ tới chàng không xứng với ta?"

Tống Mạch kiên trì giải thích: "Không phải, ta là lo người ngoài nói như vậy..."

Đường Hoan kéo kéo khóe miệng: "Chàng cũng biết, ta không quan tâm người khác nói gì."

Tống Mạch rủ mắt, nhẫn tâm nói dối: "Ta ... ta để ý, ta không muốn để cho người khác nói ta là "ăn cơm mềm"."

Lần này, không ai trả lời hắn. Tống Mạch giương mắt nhìn lại, phát hiệnnàng đang nhìn trời xa đến ngẩn người, trong mắt không có hoài nghikhông có thương tâm không có chất vấn, chỉ có bình tĩnh lạ thường, bìnhtĩnh, không có mảy may một chút tình cảm.

Hắn nắm chặt tay nàng: "Nàng đừng như vậy, nàng cũng biết ta đối với nàng là thật lòng."

Đường Hoan cười cười, gật gật đầu, nhìn về phía hắn: "Phải, ta biết, TốngMạch, chàng đối với ta tốt lắm. Một khi đã như vậy, chàng đi đi, rờikhỏi Giang gia, dựa vào bản thân chàng, đọc sách cũng được buôn bán cũng được, chàng đi chứng minh bản thân chàng đi, chờ đến khi chàng công thành danh toại thì lại đến cưới ta."

Tống Mạch không thể tin nhìn chằm chằm vào nàng, thanh âm khẽ run: "Nàng, nàng đuổi ta đi?" Hắn vất vả lắm mới tìm được nàng!

Đường Hoan một lần nữa dựa vào trên ghế dựa, tùy ý lật một tờ sổ sách: "Talàm sao nỡ đuổi chàng đi? Là chính chàng nói. Chàng không đi, ở lại Giang gia chứng minh bản thân như thế nào? Dùng tiền của ta làm buôn bán sao? Hay là để cho ta cung cấp cho chàng thi khoa cử? Hay là để cho takhông danh không phận cho chàng bắt nạt cho chàng vui đùa? Đương nhiên, chàng không cưới ta lại không muốn đi cũng được, ai bảo ta không đánh lại chàng ai bảo ta đã bị chàng chiếm hết tiện nghi? Là tự ta không cógan chết, đáng đời bị người coi thường, ngay cả vội vàng lập gia đình người ta cũng không muốn cưới."

"Nàng thấy ta chính là như vậy? Ở trong mắt nàng Tống Mạch ta chính là người như vậy?" Tống Mạch chậm rãi đứng lên, ánh mắt nặng nề nhìn chằm vào nàng.

"Bằng khôngthì thế nào?" Đường Hoan không chút nào sợ sệt nhìn lại hắn: "Tống Mạch, nếu chàng chỉ muốn làm hộ viện cả đời, vậy xin chàng hãy

tôn trọng ta,đừng chạm vào ta nữa. Nếu chàng muốn ta làm nữ nhân của chàng, chàng lập tức cưới ta, muốn quang minh chính đại. Nếu chàng sợ lời ra tiếng vàongười khác, vậy chàng hãy đi chứng minh bản thân chàng. Ta nói như vậy,có lỗi sao? Ta là nữ nhân, nam nhân ta muốn gả phải đội trời đạp đất, mà không phải một hộ viện hèn nhát ngoài miệng nói yêu ta lại chỉ biết lén lút lút cùng ta lêu lổng! Tống Mạch, nếu chàng chỉ muốn chiếm ta mà không cho ta danh phận gì, ta không thể làm gì, nhưng xin chàng khôngcần nói những lời yêu thích ta gì đó nữa, ta sẽ buồn nôn!"

"Giang Lâm Nguyệt!"

Trên trán Tống Mạch nổi đầy gân xanh, ngực phập phồng kịch liệt, đáy mắt đènén lửa giận hừng hực: "Được, ta đi, nàng chờ, ba năm, ba năm sau tanhất định đến cưới nàng!" Hắn đợi một đời, đợi hai đời, đợi nhiều nămnhư vậy, còn sợ đợi thêm ba năm nữa sao! Ba năm sau hắn cưới nàng, chodù không chạm vào nàng, cũng không cần bị nàng châm chọc khiêu khích như vậy, nếu không hiện tại sửa miệng cưới nàng, hắn cũng không biết nàngsẽ nhìn hắn như thế nào nữa!

Hắn rống giận ra tiếng, A Thọ chớpmắt bừng tỉnh, chẳng qua là bị nam nhân đang nổi giận dọa đến, vẫn không nhúc nhích, mờ mịt nhìn Tống Mạch. Mà lúc này Tống Mạch nào còn tâm tưchú ý tới thẳng bé?

Đường Hoan cũng không phát hiện A Thọ đãtỉnh, nàng khẽ cười một tiếng, vào lúc nam nhân xoay người muốn đi thìthản nhiên mở miệng: "Ngươi đi đi, ta chúc ngươi thành công. Chỉ là, tacũng sẽ không chờ ngươi, hễ là gặp được nam nhân khiến cho ta thuận mắtlại đồng ý cưới ta, ta cũng sẽ không chút do dự gả cho hắn ta. TốngMạch, ta là động chút tình với ngươi, nhưng đó là là bị ngươi ép bị lờiâu yếm của ngươi lừa gạt, hiện tại ngươi làm cho ta biết những lời âuyếm này đều là lừa gạt người, ngươi dựa vào cái gì để cho ta khẳng khẳng một mực với ngươi?"

"Nàng lặp lại lần nữa." Tống Mạch lạnh mặt đi về phía nàng, ánh mắt lạnh như băng.

"Ta nói ta sẽ không chờ ngươi, sẽ không chờ kẻ dối trá hạ lưu vô lại nhưngươi!" Đường Hoan lạnh lùng nhìn nam nhân đang từng bước từng bước tớigần, không những không trốn, ngược lại ngắng đầu ưỡn ngực.

"Vô lại?" Tống Mạch giơ tay lên, "Nàng đã thủy chung nhìn ta như vậy, ta đây..."

"Không cho ngươi đánh tỷ tỷ của ta!" Ngay tại lúc tay hắn sắp bắt được bả vaicủa Đường Hoan, A Thọ đột nhiên lồm cồm bò dậy, đại khái là quá gấp gáp, không có ngồi vững, xiêu vẹo nhào thắng xuống dưới đất.

"A Tho!"

Đường Hoan Tống Mạch đồng thời ra tay, Đường Hoan bởi vì gần ngay bên cạnhnên đỡ được cánh tay của A Thọ trước, tay của Tống Mạch chậm một bướcđặt lên nàng, nhẵn mịn hơi lạnh. Hắn sửng sốt, nhìn nàng, bốn mắt nhìnnhau. Đường Hoan tránh ra trong nháy mắt, trên tay Tống Mạch không khỏidùng sức, vừa muốn nói chuyện, A Thọ một cước đá vào ngực hắn, tiếp theo liên tục đá lên: "Không cho ngươi hung dữ với tỷ tỷ của ta!"

"Ta..."

"A Thọ!" Đường Hoan vội ôm thật chặt A Thọ vào trong lòng che chở, quayđầu nói: "Ngươi muốn trừng phạt ta, tùy ngươi nói một chỗ, ta qua tìmngươi, xin ngươi đừng đánh ở trước mặt A Thọ, đừng dọa đến nó."

"Tỷ tỷ!" A Thọ ôm nàng oa oa khóc lớn, "Đệ không cho hắn đánh tỷ, không cho hắn đánh tỷ!"

Đường Hoan ôm người đi vòng qua, đưa lưng về nhau nam nhân dịu dàng dỗ dành.

Nhìn bóng lưng tựa như yếu ớt nhưng thực ra lại lạnh lùng từ chối người củanàng, Tống Mạch tự giễu cười: "Thì ra, ở trong mắt nàng, ta chính làngười như thế."

Đường Hoan không có tiếp lời.

Nếu không thể ép hắn muốn nàng, nàng giữ hắn ở bên cạnh có ích lợi gì, cùng nhau chờ chết sao?

Binh dùng chiêu hiểm. Nếu Tống Mạch luyến tiếc nàng quyết định cưới nàng,nàng lại làm tiểu nữ nhân dịu dàng nhiệt tình của hắn, ở trong sungsướng cực hạn của hoan hảo mà kết thúc giấc mộng này. Nếu hắn trong cơngiận dữ rời đi, nàng sẽ vui vui vẻ vẻ sống những ngày còn lại, ăn ngonchơi vui, sau đó đi tìm sư phụ làm quỷ phong lưu, thuận tiện nhìn xemDiêm La vương sư phụ mới tìm được trông như thế nào, chẳng qua cũngkhông biết Âm phủ đã qua bao lâu rồi, có lẽ sư phụ chơi chán đối phươngđã đổi chỗ rồi.

Suy nghĩ miên man, nàng cũng cười.

Nàng ác với Tống Mạch, đối với mình còn ác hơn.

Từ lúc hắn nhớ lại từng giấc từng giấc mộng, nàng đã làm xong chuẩn bị chết rồi.

Không có người muốn chết, bao gồm cả nàng. Nàng sẽ nghĩ hết mọi biện pháp cốgắng sống, nhưng nàng đã không sợ chết rồi. Bởi vì sợ cũng vô dụng, nênđến vẫn sẽ đến.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Đường Hoanquay đầu nhìn lại, rơi vào trong mắt, là bóng dáng cao lớn lạnh lùng của nam nhân.

Đường Hoan do dự có cần phải nhắc nhở Tống Mạch mộtcâu hay không, nhắc nhở hắn thật sự quyết định rời đi, còn có thể đếnphòng thu chi lĩnh hai ngày tiền công.

Nhưng trong lúc nàng do dự, nam nhân đã hoàn toàn đi xa rồi, bóng dáng biến mất không thấy gì nữa.

Đường Hoan tiếc nuối cười, đeo giầy vào, ôm A Thọ vừa mới ngừng khóc đi vàonhà. Chờ xem, rốt cuộc Tống Mạch lựa chọn như thế nào, quản gia rấtnhanh sẽ báo cho nàng.

Sau bữa cơm trưa là bữa cơm chiều, mộtngày sắp trôi qua, Tống Mạch bên kia vẫn không có động tĩnh. Đường Hoanbảo quản gia đi xem một lần, trở về nói Tống Mạch nhốt mình ở trongphòng, ai tới gọi hắn cũng không thưa, cũng không có đi ra ăn cơm.

Bỏ đói hai bữa sao? Nghĩ đến cơ thể rắn chắc kia của Tống Mạch, Đường Hoan một chút cũng không lo lắng hắn đói bụng gặp chuyện không may.

Chỉ là ở trên giường lăn qua lộn lại ép buộc đến nửa đêm, nàng cũng khôngcó chút buồn ngủ nào. Nhìn xem A Thọ đang ngủ say bên cạnh, Đường Hoansợ ầm ỹ đến thẳng bé, xách giày lặng lẽ ra gian phụ, tiếp tục lăn qualộn lại, trong lòng lôi Tống Mạch ra mắng trăm ngàn lần. Nam nhân chếttiệt này, rốt cuộc là đi hay ở lại, không thể cho câu thống khoái sao?

Lúc mơ mở màng màng ngủ mất, cũng không biết là lúc nào.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ tỉnh tỉnh, nên rời giường rồi."

Dường như chỉ vừa mới ngủ, A Thọ đã ở bên cạnh gọi nàng rồi.

Đường Hoan dụi dụi mắt, quay đầu nhìn lại, quả nhiên sắc trời đã sáng choangrồi, A Thọ đã mặc quần áo lên người rồi. Nàng ngáp một cái, xoa xoa đầuthẳng bé: "A Thọ ngoan lắm, hôm nay tự mình mặc quần áo, không có chờ tỷ tỷ giúp đỡ."

A Thọ lắc đầu, cúi đầu chơi thứ gì đó ở trong tay: "Không phải đệ mặc, là Tống đại ca giúp đệ mặc." Nói xong, hình như nghĩ đến cái gì, ngắng đầu, có chút thấp thỏm nhìn nàng: "Tỷ tỷ, huynh ấynói với đệ, ngày hôm qua hai người là đang chơi trò chơi cãi nhau, không phải thực sự cãi nhau, là thật vậy chăng?"

Đường Hoan há to miệng. Tống Mạch đã tới rồi? Sao nàng không nghe thấy?

Mãi sau đó, cuối cùng nàng mới phát hiện mình nằm ở gian trong rồi.

A Thọ thấy nàng không nói lời nào, đưa món đồ chơi mới trong tay chonàng: "Tỷ tỷ tỷ xem, hắn nói hắn thua, đây là lễ vật đền bù, bởi vì dọađến đệ, bèn đem lễ vật này đến cho đệ."

Đường Hoan cúi đầu.

Trong lòng bàn tay trắng mềm của A Thọ, nâng một cái đèn lồng bằng trúc tinh xảo khéo léo, lớn hơn quả hạch đào[1], nhỏ hơn quả đào.

Không có tô màu không có tranh chữ, đơn giản không thể đơn giản hơn, lại làmcho nàng nhìn đến nhập thần. Dường như, đây là một lần tay nghề kém nhất của hắn?

Cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng động.

Đường Hoan ngầng đầu.

Tống Mạch lạnh lùng đứng ở cửa, không có nhìn nàng, ánh mắt trực tiếp dừng ở trên người A Thọ: "Tiểu thiếu gia, đi, ta mang cậu đi chơi."

"Ùm!" A Thọ cất món đồ chơi của mình xong, vui vẻ chạy qua.

"Đợi chút!" Mắt thấy Tống Mạch sắp đi, Đường Hoan tò mò gọi hắn lại: "Tống Mạch, chàng, chàng quyết định cưới ... cưới ta rồi?"

Tống Mạch cũng không quay đầu lại: "Không cưới, từ giờ trở đi, ta chỉ là cận vệ của tiểu thiếu gia. Đại tiểu thư yên tâm, ta sẽ không chạm vào nàngnữa." Nói xong ôm A Thọ rời đi.

Trên giường, Đường Hoan thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu sẫm!

Thực không chạm vào nàng, tối hôm qua vì sao còn ôm nàng đi vào? Thực chỉ là hộ vệ, ai cho hắn lá gan đi vào khuê phòng của nàng?

Da mặt thật sự là càng ngày càng dầy rồi!

[1] Hay còn gọi là quả óc chó

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 84: Chương 77.1: Cường Địch

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch ở dưới bóng cây trong hậu viện buộc một cái bàn đu dây, Đường Hoan ở trên ghế dựa bên cạnh đọc sách, hắn đang ở bên kia đẩy dây đu cho AThọ, một tay lắc lắc dây thừng, một tay đỡ bả vai A Thọ. Bởi vì A Thọcòn nhỏ, hắn lắc rất chậm rất chậm, sợ A Thọ rơi xuống.

Đường Hoan để sách xuống, lười nhác nhìn bọn họ.

Hai ngày nay, trừ phi nàng hỏi, Tống Mạch không có chủ động nói với nàngquá một câu, cũng không có nhìn thêm nàng một cái, đặt toàn bộ tâm tư ở trên việc dỗ dành A Thọ, các loại thủ đoạn ùn ùn, dỗ được A Thọ bây giờ đối với hắn cũng sắp tốt hơn tỷ tỷ ruột rồi. Đương nhiên, Tống Mạch có thừa dịp lúc nàng xoay người mà nhìn lén nàng hay không, Đường Hoan cũng không biết.

Hắn vẫn da mặt dày ra vào sân của nàng, nhưng không có nửa đêm vụng trộm tìm nàng ôm nàng, mệt nàng còn hiếu kỳ đợi hắn một đêm.

Đường Hoan nhìn dáng vẻ đúng lý hợp tình của hắn như vậy rất không vừa mắt.Ngươi đã muốn làm hạ nhân muốn phân rõ giới hạn, sao không ngoan ngoãnnghe lời?

Nàng lấy lời này hỏi hắn, Tống Mạch trả lại nàng một ánh mắt lạnh lùng "ta cứ tới đấy, nàng làm gì được ta", vô sỉ đến cực điểm.

Uy hiếp hắn rời đi là không dùng được, muốn châm chọc hắn hai câu, ĐườngHoan lại sợ thật sự chọc hắn nóng nảy, dù sao mấy giấc mộng này nàng đều phải giả bộ thành khăng khăng một mực với hắn, như bây giờ cũng chỉ làcãi nhau giận dỗi giữa tình nhân, thì theo hắn đi, không có thực sự nóira khỏi miệng.

Nhiều lời tất nói hớ, mặc dù còn chưa có nếm trảinhững đau khổ đã định trước sẽ đến kia, Đường Hoan đã nhớ kỹ bài họckinh nghiệm rồi.

Mọi việc khó tránh khỏi đều có ngoài ý muốn, nàng tin tưởng sư phụ cũng không đoán trước được Tống Mạch có thể nhớ lại được.

Nàng hết sức ngông cuồng. Đương nhiên, nếu không phải nếm trải bài học kinh nghiệm này, nàng cũng không ý thức được điều này.

"Đại tiểu thư." Nha hoàn bưng tới quả hạnh mới rửa xong, đặt ở trên chiếc kỷ trà[1] bên cạnh, bên cạnh để khăn lông ướt dùng để lau tay.

[1] Loại bàn thấp, dùng để để ấm chén

Đường Hoan bảo các nàng lui xuống, cười gọi A Thọ tới đây ăn quả hạnh.

Tống Mạch dừng bàn đu dây lại, A Thọ hưng phấn mà nhảy xuống, nện bước chânngắn chạy về phía Đường Hoan. Chạy đến giữa, không có nghe thấy tiếngbước chân của Tống Mạch, thắng bé lại dừng lại gọi hắn: "Tống đại ca,huynh cũng tới đây ăn quả hạnh đi!"

"Cậu đi đi, ta không thích ăn." Tống Mạch vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, mặt mim cười, chờ A Thọ xoay người, hắn liền đổi thành đứng nghiêngngười, khóe môi mím chặt. Nàng chỉ gọi A Thọ, hắn cần gì đi qua tự làmcho mất mặt?

Nam nhân không muốn tới đây, Đường Hoan cũng khônggọi hắn, cẩn thận lau tay cho A Thọ, lại chọn một quả lớn nhất. Quả hạnh màu vàng hơi ngả màu cam, chín, rất dễ dàng tách thành hai nửa, nàng ăn một nửa, một nửa khác đưa cho A Thọ. Suy cho cùng A Thọ vẫn là đứa nhỏ, năm nay là lần đầu tiên ăn quả hạnh, cái miệng nhỏ nhắn động động, ăncòn nhanh hơn cả

nàng. Thấy thẳng bé còn muốn ăn quả thứ hai, Đường Hoan ngó ngó nam nhân còn đứng ngây người ở bên kia, chỉ vào hạt quả hạnhtrên chiếc kỷ trà nhỏ giọng nói: "A Thọ, ở đây có hạt hạnh, ăn được, đệgọi Tống đại ca tới, bảo hắn đập giúp đệ."

A Thọ lập tức lớn tiếng gọi Tống Mạch.

Tống Mạch nhìn sang bên này, do dự một lát rồi đi tới, gập chân nửa ngồi nhìn thẳng bé: "Tiểu thiếu gia gọi ta có chuyện gì?"

A Thọ đưa hạt quả hạnh trong tay cho hắn: "Tống đại ca, tỷ tỷ nói bên trong có hạnh nhân ăn ngon, huynh giúp ta đập đi?"

Tống Mạch nhịn không được nhìn về phía nàng. Là nàng bảo A Thọ gọi hắn sao?

Đường Hoan một tay cầm quả hạnh, vừa cúi đầu đọc sách.

Ngực phát buồn bực, Tống Mạch nhận lấy hạt hạnh, đến cạnh tường tìm đá đập.

Đập đứt quãng năm sáu cái, chờ hắn lại chạy về, Đường Hoan để cho A Thọngồi đối mặt với mình, nàng lau miệng cho thẳng bé, sau đó ở trên khuônmặt nhỏ nhắn non nớt của thẳng bé hôn một cái: "A Thọ thật đáng yêu, tỷthích A Thọ nhất!"

Hai tỷ đệ thường thân thiết như vậy, A Thọ chờ tỷ tỷ hôn xong rồi, cũng muốn hôn lại. Bởi vì dáng người của Đường Hoan cao, A Thọ đứng lên, ôm đầu Đường Hoan muốn hôn nàng, Đường Hoan mimcười cho thẳng bé hôn. Hôn xong rồi, nàng lại ôm A Thọ vào trong lòng,một cái một cái hôn mắt chóp mũi khuôn mặt của thẳng bé, A Thọ vui vẻcười không ngừng, trong âm thanh trẻ con trong trẻo là hạnh phúc thoảmãn đơn giản của đứa trẻ.

Tống Mạch khẽ dừng bước chân.

Vừa mới ăn xong quả ngọt, đôi môi của nàng so với ngày thường càng đỏ hồngđầy đặn hơn, không chút nào keo kiệt mà dửng ở trên mặt đệ đệ của nàng.

Nàng cũng từng vô số lần chơi xấu đòi hôn hắn, lúc ban đầu hắn không buôngthả, luôn trốn tránh nàng, sau đó nàng nghĩ hết các loại biện pháp đánhlén, làm hại hắn "mặt nóng tim đập". Sau đó hắn buông thả rồi, tình cảmcủa hai người càng nồng, thường đang nói chuyện, chợt ngầm hiểu một ánhmắt, ngay sau đó thì hôn. Trên ghế trong vườn hoa, đứng ngồi... Bất kỳmột chỗ quen thuộc nào, cũng có thể gợi lại hồi ức cùng với nàng.

Hiện tại, nàng cũng không chịu hôn hắn, không chịu nói với hắn một câu dịudàng, chỉ biết dùng lời nói lạnh lùng cay nghiệt như vậy tổn thương hắn.

Hắn thừa nhận, là hắn bắt nạt nàng trước, hắn không chịu cưới nàng nàng tức giận cũng bình thường, nhưng nàng cần gì nói hắn như thế? Nếu hắn thậtsự chỉ muốn sàm sỡ nàng, vì sao không muốn nàng một lần? Nếu hắn ngay cả loại chuyện trước mặt A Thọ đánh nàng cũng làm được, sao hắn lại có thể đối với A Thọ tốt như vậy?

Sao nàng không nghĩ tới là hắn có nỗi khổ tâm?

Hắn là không có khả năng rời khỏi nàng.

Hắn cũng sẽ không chạm vào nàng, vậy quy quy củ củ canh giữ ở bên ngườinàng đi, tránh cho nàng luôn miệng nói hắn hạ lưu vô sỉ nói hắn khôngcho nàng danh phận là loại hèn nhát. Nhưng hắn muốn trông coi nàng,không cho nàng tìm nam nhân khác. Nàng là của hắn, hắn chờ ngày nào đónàng nhận rõ trái tim của hắn chờ nàng giống như trước chủ động chạy tới hôn hắn như vậy!

Đặt hạt hạnh nhân ở trên bàn, Tống Mạch xoay người muốn đi.

"Tống Mạch, "Đường Hoan gọi hắn lại, "Còn có mấy quả hạnh, ngươi ăn đi, ngươi chăm sóc A Thọ tốt lắm, đây là ngươi nên được."

"Tạ đại tiểu thư thưởng, chẳng qua là Tống mỗ thật sự không thích ăn." Tống Mạch lạnh lùng trả lời. Hắn không thích nàng dùng loại giọng điệu đốivới hạ nhân này nói chuyện với hắn.

Nhìn theo bóng lưng của hắn, Đường Hoan không nhịn được cười trộm.

Nam nhân không được tự nhiên này, hắn biết ánh mắt vừa rồi của hắn có baonhiêu đáng thương bao nhiêu ấm ức không? Rõ ràng rất hâm mộ A Thọ, nhấtđịnh muốn bưng cái mặt ta đây. Không nói chuyện cùng nàng, là mong đợinàng chủ động chịu thua hắn sao?

Vậy hắn chờ đi, xem ai chịu đựng được hơn.

Làm thế nào mới có thể kích thích nam nhân này điên cuồng nhất, Đường Hoan đã chơi đến quen tay rồi.

Buổi sáng ngày hôm sau, Đường Hoan dịu dàng thương lượng cùng A Thọ: "Hômnay tỷ tỷ muốn đến trà lâu xem một chút, A Thọ ở nhà chơi với Tống đạica của đệ, được không?" Nàng cần một nam nhân phối hợp với nàng diễn trò kích thích Tống Mạch. Loại mặt hàng như Cố Nghi nàng chướng mắt, hơnnữa Giang Lâm Nguyệt có cừu oán với gã, nàng không có khả năng tìm gã, chỉ đành phải lại đi tìm kiếm một nam nhân tốt.

Trước đây nàngmuốn ra khỏi nhà, A Thọ đều muốn đi theo, cho dù không đi thì Giang LâmNguyệt cũng phải dùng lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng dỗ dành hồi lâu. Nhưngbây giờ A Thọ đã có bạn chơi thật vui, thẳng bé chỉ là mong đợi hỏi mộtcâu có thể dẫn nó đi cùng hay không, Đường Hoan nói nàng có việc muốn xử lý không có cách nào trông nom nó, A Thọ bèn ngoan ngoãn mà gật đầu.

Lúc ăn cơm, Tống Mạch đứng ở một bên.

Đường Hoan cùng A Thọ ăn xong, nói với hắn: "Ôm tiểu thiếu gia đến hậu viện chơi đi, hầu hạ cần thận."

Tống Mạch nghe ra ý của nàng, mắt lạnh nhìn nàng: "Đại tiểu thư không chơi cùng tiểu thiếu gia?"

Đường Hoan còn chưa nói chuyện, A Thọ chủ động dắt hắn đi ra ngoài, Tống Mạch không nhúc nhích, A Thọ lại giòn giã khuyên nhủ hắn: "Tống đại ca, hômnay tỷ tỷ muốn đi trà lâu bàn chuyện làm ăn, đi thôi, huynh dẫn ta điđẩy bàn đu dây."

Tống Mạch liếc nhìn nàng một cái, xoay người bế A Thọ lên, cười nói: "Tiểu thiếu gia, đại tiểu thư một mình ra khỏi nhàkhông an toàn, chúng ta cùng đi trà lâu với nàng nhé? Tránh cho có người xấu bắt nạt nàng."

"Nhưng tỷ tỷ nói nàng bận rộn, không có thời gian trông nom ta." A Thọ nghi hoặc nhìn về phía Đường Hoan.

"Không có việc gì, đại tiểu thư tự đi việc của nàng, chúng ta đưa nàng qua, lúc nàng bận rộn ta chơi cùng tiểu thiếu gia, nàng xong việc rồi, chúngta lại bảo vệ nàng về nhà." Tống Mạch tựa như không phát hiện ánh mắtnhư ăn thịt người của Đường Hoan, tự mình nói chuyện dụ dỗ A Thọ.

A Thọ nhìn Đường Hoan: "Tỷ tỷ, có thể chứ?"

Đường Hoan vươn tay về phía thẳng bé, A Thọ lập tức với tay về phía nàng đểcho nàng bế, Tống Mạch đành phải thả người. Đường Hoan bế A Thọ đi tớicửa, giao thẳng bé cho nha hoàn đang chờ đợi ở bên ngoài, "A Thọ ngoan,đệ vào trong phòng chờ trước, tỷ tỷ có lời muốn thương lượng cùng Tốngđại ca của đệ, thương lượng xong rồi lại đi tìm đệ, được không?"

"Được. Vậy hai người phải nhanh tới tìm đệ đấy." A Thọ rất ngoan.

Đường Hoan sờ sờ đầu thẳng bé, ý bảo nha hoàn đi.

Tống Mạch với vẻ mặt lạnh lùng đứng ở đằng kia: "Đại tiểu thư muốn thương lượng với ta chuyện gì?"

Đường Hoan đóng cửa lại, xoay người nhìn hắn: "Tống Mạch, chúng ta nói cho rõ ràng, ta cho người ba con đường, người không cưới ta cũng không rờikhỏi, mà là lựa chọn ở Giang gia làm hạ nhân, có phải hay không?"

"Phải, nàng không thích ta chạm vào nàng, ta cũng không có chạm vào." Tống Mạch nói mặt không chút thay đổi.

Đường Hoan chậm rãi đi về phía hắn: "Ta cảm kích ngươi không có bắt buộc ta. Chẳng qua, ngươi đã muốn làm hạ nhân, có thể làm tử tế hay không? Ngươidựa vào cái gì quyết định mình có thể theo ta ra khỏi nhà? Ngươi..."

Tống Mạch nhìn nàng: "Dựa vào nàng là nữ nhân của ta. Nàng đã bị ta sờ sạchnhìn sạch, cho dù bây giờ ta không chạm vào nàng không cưới nàng, nàngcũng là nữ nhân của ta. Giang Lâm Nguyệt, ta nói cho nàng biết, kiếp này kiếp sau, nàng cũng mơ tưởng có thể tìm nam nhân khác, chỉ cần ta tìmđược nàng, ta sẽ trông coi nàng."

"Ngươi..."

"Đại tiểu thư nếu như không có chuyện khác, ta đi tìm tiểu thiếu gia đây." Tống Mạchkhông muốn lại nghe nàng nói những lời cảm kích hắn không có bắt buộcnàng gì đó.

"Tống Mạch!"

Hắn xoay người muốn đi, ĐườngHoan chợt nhào vào trên người hắn, ôm chặt thắt lưng hắn: "Tống Mạch,sao chàng có thể đối xử với ta như vậy? Chàng muốn thân thể của ta, tacho chàng rồi, chàng muốn trái tim của ta, ta cũng cho chàng rồi. Nếuchàng thật sự chỉ muốn đùa bỡn ta, ta không còn lời nào để nói, nhưngchàng như vậy, rõ ràng là chàng thích ta, vì sao không

chịu cưới ta?Chàng không muốn quang minh chính đại ở cùng một chỗ với ta sao? Rốtcuộc là vì sao vậy?" Nước mắt từ khóe mắt lăn xuống, dần dần bị phần áodán vào gò má nàng hút đi.

Ẩm ướt truyền đến trên người, Tống Mạch chấn động trong lòng.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 85: Chương 77.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Nàng nói, nàng giao trái tim của nàng cho hắn rồi, nàng, nàng bị hắn làm cho khóc rồi.

Tự nàng nói ra những lời này, sau những lời mặn lời nhạt trong hai ngàynay, hắn vốn tưởng rằng nàng căn bản không thích hắn, thời gian ngắnngủi đối tốt với hắn kia cũng là bởi vì bị hắn ép buộc. Nhưng bây giờ, nàng cuối cùng cũng cho hắn biết, nàng là thật sự thích hắn.

Vậy vì sao nàng phải nói loại lời nói kia?

Đúng rồi, hắn không chịu cưới nàng, nàng đau lòng.

"Lâm Nguyệt..." Hắn cầm tay nàng, xoay người ôm chặt nàng, trời mới biết hắn bao lần muốn ôm nàng như vậy."Lâm Nguyệt, nàng đừng khóc..."

Đường Hoan lại khóc, đầu chôn ở trong ngực hắn không chịu dậy, nắm đấm nhỏ bé một cái một cái đánh hắn: "Rốt cuộc là vì sao chàng không chịu cưới ta? Không cưới ta vì sao còn muốn đến trêu chọc ta? Tống Mạch, chàng chínhlà kẻ khốn khiếp, chàng khốn khiếp!"

Tống Mạch mặc nàng đánh, cúi đầu dán vào mái tóc mềm mại của nàng: "Phải, ta là đồ khốn, nàng đánhđi, chẳng qua là ta thật sự có nỗi khổ tâm. Lâm Nguyệt, thật ra, ta ... ta cũng có thể cưới nàng, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn, ta không thể muốn nàng..."

Đường Hoan cố ý giả bộ hồ đồ: "Cái gì mà không thể muốn ta? Chúng ta cũng như vậy rồi, còn không gọi là muốn ta sao? Lấy cớ!"

"Không phải, ta nói là, ta không thể phá thân của nàng. Lâm Nguyệt, như vậy,nàng, nàng vẫn còn muốn cho ta cưới nàng sao? Nếu nàng bằng lòng, ta lập tức cưới nàng!" Đột nhiên Tống Mạch sinh ra một phần hy vọng, nâng cằmnàng lên, ánh mắt như lửa nóng. Nếu nàng bằng lòng, hai người sẽ không cần tiếp tục giằng co nữa, hắn cũng không cần đè nén bản thân không chạm vào nàng.

Nghĩ thật là đẹp, nàng chỉ trông cậy vào đêm động phòng này dồn ép hắn không còn lý do nào để từ chối nữa đây!

Đường Hoan nước mắt lưng tròng lại không thể tin nhìn nam nhân trước mắt: "Vì sao không ... không muốn ta? Chàng không muốn ta sinh con cho chàng sao?À, ta hiểu rồi, chàng vẫn là không muốn sống cùng ta cả đời, không muốnta sinh con trở thành gánh nặng của chàng, chàng không làm đến một bướccuối cùng, tương lai khi rời khỏi Giang gia, là có thể không thẹn vớilương tâm nói chàng không có muốn ta không có phụ lòng ta, là có thể phất tay áo tiêu sái chia tay, có phải hay không?"

"Lâm Nguyệt!"

Tống Mạch thật không có cách nào nắm bắt được nàng rồi, rốt cuộc trong đầunàng đang suy nghĩ cái gì, ngay cả loại lý do hoang đường này cũng cóthể nghĩ ra được?

Muốn tức giận, lửa giận vừa nổi lên, chớp mắtlại ý thức được nàng là rất đau lòng rất để ý hắn mới suy nghĩ linh tinh như vậy. Tống Mạch vừa đau lòng vừa áy náy, "Lâm Nguyệt, không phải như nàng nghĩ, ta, ta có nỗi khổ tâm, nỗi khổ tâm nói không lên lời. Nhưngnàng phải tin rằng, cho dù cả đời cũng không thể muốn nàng, ta cũng sẽcanh giữ ở bên cạnh nàng."

Chuyện của mấy đời trước, hắn không mở miệng được, sợ nàng nghe xong sợ hãi, người bình thường ai có thể nhớrõ chuyện trước kia? Dùng mộng lừa gạt nàng? Nàng sẽ không tin, lầntrước nàng đã không tin còn chê cười

hắn ngốc. Lần này ầm ĩ thành như vậy, nếu như nàng không lại không tin, còn có thể cảm thấy hắn rắp tâm giấu diễm bịa đặt lừa gạt nàng.

"Nỗi khổ tâm nói không nên lời?"Đường Hoan đẩy hắn ra, chậm rãi lui về phía sau: "Được, chàng đã khôngthể mở miệng, ta đây hỏi lại chàng một lần cuối cùng, chàng thật sựquyết định không muốn ta, không cùng ta sinh đứa nhỏ, có phải haykhông?"

"Không phải, ta cũng muốn nàng, chỉ là bây giờ ta cònkhông thể xác định... rốt cuộc thì khi nào mới có thể muốn nàng. LâmNguyệt, nàng cho ta thêm thời gian vài năm, được không?" Tống Mạch tiếnlên một bước, muốn ôm người vào trong lòng một lần nữa.

Đường Hoan né tránh hắn, cười lạnh nói: "Rốt cuộc là mấy năm, một năm, hai năm?"

Tống Mạch rủ mắt: "Ta . . .ta thật sự không nói được."

"Vậy ngươi nghĩ rằng ta có thể ngốc đến mức vì một hứa hẹn không có kỳ hạnchờ ngươi sao? Tống Mạch, ngươi không cần nói nữa, ta đều hiểu được! Được, ngươi cứ tiếp tục làm hộ vệ của A Thọ đi, ngươi cũng có thể coi ta là nữ nhân của ngươi, nhưng ngươi xem, ngươi xem ta có thể ngoạn ngoãn chờ ngươi hay không!"

"Lâm Nguyệt, nàng đừng như vậy, ta..."

"Buông!"

Đường Hoan hung hăng hất tay nam nhân ra, mắt lạnh nhìn hắn: "Tống Mạch, nếungươi vẫn là nam nhân, hãy nhớ kỹ lời ngươi, trước khi ngươi quyết địnhmuốn ta, cũng đừng chạm vào ta. Nếu ta ở trước khi ngươi hồi tâm chuyển ý coi trọng nam nhân khác, ngươi lại càng không được chạm vào ta! Khôngcần ngươi trừng ta, ta liên tục cho ngươi cơ hội, là chính ngươi khôngquý trọng, hôm nay là một lần cuối cùng, về sau Giang Lâm

Nguyệt ta vìngươi mà rơi một giọt nước mắt, ta cũng khinh thường mình!" Nói xong,tông cửa xông ra.

Tống Mạch đuổi theo bóng lưng của nàng.

Nàng xoay người đi rồi, cửa trống rỗng, chỉ có phong cảnh bên ngoài sân.

Ánh mắt hắn đi qua hoa và cây cảnh, đi qua tường viện, dừng ở bầu trời xanh lam xa xa không còn gì có thể che lấp.

Hắn nhìn bầu trời, đáy mắt hiện lên lửa giận hừng hực, hận không thể đốttrời kia, để cho hắn thấy kẻ ngoài bầu trời thao túng vận mệnh của hắnkia.

Hắn muốn giết đối phương!

Hắn vốn không tin số mệnh,nhưng người khác thành thân xong đều có thể trôi qua bình thường, vẫnhạnh phúc mỹ mãn đến già cũng được, vợ chồng cãi vã trở mặt thành thùcũng được, ít nhất cuộc đời của bọn họ là đầy đủ, vì sao hắn lại không được? Vì sao hắn và nàng lại không thể vui vẻ trôi qua cả đời?

Là ai đang nắm trong tay vận mệnh của hắn?

Hắn không cam lòng!

Lại không thể làm gì.

Người nọ nấp ở chỗ hắn không nhìn thấy không gặp được, hắn chỉ có thể dùngmột loại hình thức phản kháng khác, cho dù là sẽ làm bị tổn thương tráitim của nàng.

 \sim

Liên tục ba ngày, Đường Hoan đều ra khỏinhà đi lang thang, muốn tìm một nam nhân thích hợp, nhưng Tống Mạch lạnh mặt đi theo bên cạnh nàng, đừng nói nàng không thấy được người thuậnmắt, cho dù là thấy được, có pho tượng cả người phát ra sát khí này đitheo, đoán chừng đối phương cũng bị dọa chạy.

Nàng đành phảichiếm một nhã gian trong trà lâu, tuyên bố mình muốn làm việc, bảo Tống Mạch dẫn A Thọ đi nhã gian khác chơi. Tống Mạch không muốn đi, Đường Hoan nghĩ cách ở trên người A Thọ, A Thọ dù thích Tống Mạch, trong lòng vẫn là thân nhất với tỷ tỷ này là nàng, ngoan ngoãn kéo Tống Mạch đi rangoài. Tống Mạch đóng vai mặt lạnh với nàng, ở trước mặt A Thọ cười đếndịu dàng, tất nhiên không thể cương quyết từ chối A Thọ.

Nhưng Tống Mạch cũng không ngốc, hắn chỉ dẫn A Thọ chơi ở bên ngoài, không cho nàng cơ hội gặp nam nhân khác một mình.

Đường Hoan chống cằm ghé vào trước cửa sổ, nhàm chán nhìn người qua đường qua lại bên dưới, hy vọng ông trời mau mau đưa cho nàng một nam nhân. Thờihạn một tháng, chỉ còn hai mươi ngày, trông như dài, nhưng nam nhân cũng không phải bắt đầu đã ngoạn ngoãn phối hợp với nàng, nàng còn phảikhông để lại dấu vết giống như vô tình mà điều chuyển. Dạy dỗ đốiphương, vừa làm cho đối phương dựa theo bước chân của nàng, lại không thể làm cho Tống Mạch cảm thấy nàng thật sự thay lòng đổi dạ.

Hôm nay nếu vẫn không gặp được nam nhân thích hợp, nàng đành phải dùng tạm Cố Nghi rồi.

Đang suy nghĩ, xa xa đột nhiên truyền đến một trận huyên náo, Đường Hoan thò đầu ra ngoài, quá xa không thấy rõ chỗ bên kia đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy trên đường người đi đường rối rít tránh về phía hai bên, các quánnhỏ cũng nôn nóng khẩn cấp mà đẩy sạp hàng vào bên trong, thu dọn xongxuôi rồi giống như người qua đường, hưng phấn nhìn quanh về phía xa xa.

Nhân vật lớn nào đó đến đây sao?

Đường Hoan tò mò cực kỳ, cổ vươn ra thật là dài.

Rất nhanh, xa xa truyền đến tiếng bước chân nặng nề chỉnh tề, ngay sau đócó một hàng dài tướng sĩ khí thế dâng trào đi tới đây. Cách khá xa,Đường Hoan chỉ có thể nhìn thấy có mấy người ở đội ngũ phía trước cưỡicon ngựa cao to, dáng người đoan chính như hạc trong bầy gà, không thấyrõ bộ dáng. Dần dần tới gần, thấy rõ rồi, lồng ngực Đường Hoan đột nhiên nhảy một cái.

Chỉ vì người dẫn đầu kia, quá, quá có khí thế rồi!

Nam nhân cũng không còn trẻ, trông khoảng ba mươi tuổi, một thân áo giápquân trang, khuôn mặt lạnh lùng, hai mắt thâm thuý nhìn thắng phíatrước, dường như ồn ào náo động xung quanh đều không liên quan tới hắnta. Sự lạnh lẽo của hắn ta cùng với Tống Mạch, không, cùng với Tống Mạch của hiện tại không giống, đó hắn là lạnh lẽo từ đao kiếm giao tranhtrong chiến trường lắng đọng xuống, coi mạng người như cỏ rác.

Thật ra Tống Mạch chân chính còn lạnh lẽo hơn hắn ta, hơn nữa là lạnh lẽo giấu ở đáy mắt, cô đọng thu vào bên trong, không giống người này khí thế phóng ra ngoài, nếu không lúc trước Tống Mạch hơi chút lộ ra một chútxíu, nàng cũng sẽ không chỉ coi hắn là thư sinh mặt lạnh, sau đó trướckhi chết mới nhận thấy được sát ý lạnh như băng dưới đáy mắt hắn.

Đây là sự khác biệt giữa cao thủ giang hồ và tướng quân võ biền chăng?

Chẳng qua ở trong mắt nàng, hai loại người này đều là cực phẩm, mỗi loại đều có hương vị riêng.

Đường Hoan hưng trí dạt dào nhìn chằm chằm đánh giá nam nhân. Đương nhiên, nàng chỉ là đơn thuần thưởng thức, cũng không có đánh chủ ý lên trênngười đối phương. Nam nhân như vậy không dễ khống chế, không

những không lợi dụng được đối phương, không cẩn thận ngược lại kéo mình vào. Hơnnữa, người ta thấy thế nào cũng là nhân vật lớn, không phải thân phậnbây giờ của nàng có thể dễ dàng tới gần.

Đại khái hàng năm ở trên chiến trường liều mạng chém giết nên cảm giác rất nhạy bén, nam nhânchợt ngắng đầu, nhìn lại về phía nàng bên này.

Hắn ta ngồi ở trên ngựa, nàng cúi người ghé vào trước cửa sổ, một tay chống má, dáng vẻ lười biếng.

Nếu Đường Hoan nhìn xung quanh một chút, sẽ phát hiện có rất nhiều ngườicũng chen chúc ở trước cửa sổ xem đội nhân mã này. Không nhắc tới tháiđộ của những nam nhân kia như thế nào, chỉ nói nữ nhân, hoặc là khẩntrương núp ở sau rèm, hoặc là dùng khăn tay cây quạt cổ tay áo che nửakhuôn mặt, không kiêng nể gì như nàng, không còn có người thứ hai, nhưng nàng lại không giống kiểu trêu hoa ghẹo nguyệt của những cô nương hoalâu kia.

Nói nàng quy củ, nàng một chút xíu cũng không biết xấuhổ, nói nàng không quy củ, nàng cũng không có liếc mắt đưa tình loạn xạvới người ta.

Nam nhân khẽ hí mắt, cuối cùng hắn ta cùng tìm được hình dung thích hợp nhất rồi, ánh mắt nữ nhân kia nhìn hắn ta, giốngnhư hắn ta là một đóa hoa, nàng cảm thấy đẹp, thì nhìn. Không có ý chiếm lấy, không có ý cám dỗ, thưởng thức đơn thuần.

Đây là nữ nhân đầu tiên dám nhìn thắng vào hắn ta như thế.

Ngựa chậm rãi đi về phía trước, đi qua trà lâu, từ từ tiến lên trước.

Nam nhân cũng không ngại bị người phát hiện ánh mắt của hắn ta, hắn ta quay đầu, tiếp tục đối mắt cùng nàng.

Đường Hoan phát hiện sự khiêu khích trong mắt nam nhân, sau khi khế kinhngạc, nàng không chút nào lùi bước đón lấy ánh mắt của hắn ta. Nhìn thìnhìn, nàng còn sợ bị một nam nhân nhìn? Nàng cũng không tin hắn ta cóthể xoay cổ mãi được.

Nam nhân không có xoay cổ nữa, bởi vì hắnta biết tiếp tục như vậy mình nhất định không chống đỡ được trước, hắnta quay trở lại, nhưng lập tức quay đầu lại nhìn thoáng qua, quả nhiênphát hiện nữ nhân kia đang cười, là cái loại nụ cười chiến thắng đối thủ này. Nam nhân cũng cười, giơ tay lên.

Tướng sĩ bên phải y giụcngựa về phía trước, cách sau hắn ta một cái đầu ngựa, âm thanh cung kính hỏi: "Tướng quân có gì phân phó?"

Thanh âm của Lý Dụ trầm thấp:"Nữ nhân ở trà lâu kia, người phái người đi thăm dò, khi trở về phủ tamuốn nghe được tất cả tin tức về nàng."

 \sim

Đường Hoan cũngkhông biết chuyện bên kia, nàng cũng không thể tiếp tục xem náo nhiệt,bởi vì đột nhiên có người dùng sức gõ cửa.

"Ai?" Nàng quay đầu, không hờn giận hỏi.

"Ta, mở cửa." Thanh âm của Tống Mạch trong trẻo nhưng lạnh lùng dị thường.

Đường Hoan xoay người, buồn bực đi mở cửa: "Ngươi không phải chơi ở bên ngoài cùng A Thọ ..."

Vừa mở cửa, nam nhân đã xông vào như cơn gió, đụng phải làm đau cánh taynàng, sau đó một câu không cũng nói xoay người đóng cửa. Đường Hoan ýthức được không đúng, vừa lui ra sau vừa hỏi hắn: "Ngươi làm cái gì vậy? A Thọ đâu?"

"Hắn đang học gảy bàn tính cùng chưởng quỹ, yên tâm rồi?" Tống Mạch đóng kín cửa, bước từng bước về phía nàng, sắc mặt cực lạnh.

Đường Hoan nhíu mày, lúc này Tống Mạch rất không bình thường, nàng không khỏi cảm thấy bất an, muốn tránh, nam nhân đột nhiên tiến lên đẩy nàng tới trên tường, cơ thể rắn chắc đè chặt lên, một tay ôm chặt thắt lưng của nàng, một tay bóp cằm nàng: "Bây giờ đến lượt ta hỏi nàng rồi, ai chonàng nhìn hắn ta?"

"Ta nhìn ai?" Đường Hoan không giải thíchđược, nói xong, mới kịp phản ứng, cười nói: "Bọn họ rêu rao ở trênđường, nhiều người cũng nhìn như vậy, ta nhìn thêm hai mắt thì có làmsao?"

"Vậy vì sao hắn ta chỉ nhìn một mình nàng? Giang LâmNguyệt, nàng có phải thật sự muốn tìm một nam nhân khác hay không?" Tống Mạch cúi đầu nhìn nàng, con ngươi đen bình tĩnh như mặt nước, nhưngdưới đáy nước rốt cuộc cất dấu cái gì, chỉ có chính hắn biết. Chỉ cóchính hắn biết, vừa rồi khi dắt A Thọ ở cửa xem náo nhiệt, tướng quândẫn đầu kia đột nhiên ngắng đầu, trong lòng hắn máy động, nhìn theo ánhmắt của nam nhân, quả nhiên thấy nàng tựa vào phía trước cửa sổ, khóemôi mim cười cùng nam nhân ngóng nhìn.

Một khắc kia, Tống Mạch cảm thấy mình sắp điên rồi.

"Giang Lâm Nguyệt, nhất định muốn ta móc trái tim ra cho nàng xem, nàng mới tin tưởng ta thật lòng với nàng sao?"

Hắn nhìn vào mắt của nàng, hỏi nàng, lại vào lúc nàng chuẩn bị mở miệng, chặn miệng của nàng lại.

Hắn không muốn nghe nàng nói.

Bởi vì ánh mắt của nàng đã nói cho hắn, lời của nàng, không phải điều hắn muốn nghe.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 86: Chương 78.1 Nạp Thiếp

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Ghen tị, phẫn nộ, hóa thành lửa, ở trong cơ thể tàn sát bừa bãi ầm ĩ, tìm một cái miệng để phát tiết.

Tống Mạch chặn miệng nữ nhân lại, giống như con sói đói bụng mấy ngày, hôn đến hung ác tham lam.

Đường Hoan bị hắn làm đau rồi.

Nàng quay đầu trốn tránh, bị hắn dùng hai tay giữ lấy đầu chống vào tườngkhông thể động. Nàng định cắn hắn, bị hắn đoạt trước một bước bóp cắm. Nàng còn muốn đẩy hắn, vừa nâng tay lên chống ở lồng ngực hắn, chợt nhớlại trước kia chiêu này thử bao nhiêu lần cũng không dùng được, sức lực của nam nhân quá lớn, hoàn toàn có thể bớt ra một bàn tay để giam cầmhai tay nàng, đến lúc đó, nàng chẳng những môi đau cắm đau, ngay cả cổtay cũng có thể bị hắn bóp nát.

Cần gì chứ?

Hắn muốn hôn, nàng cho hắn hôn là được rồi, nàng cũng không phải không thích loại chuyện này?

Hai tay đang chống trên lồng ngực hắn trượt đến sau lưng hắn, Đường Hoan ôm lấy thắt lưng gầy gò của nam nhân, dán chặt chẽ lên hắn, trấn an namnhân đang bị ghen tị thiêu đốt lý trí này.

Nàng là hái hoa tặc,nàng là nữ nhân xấu xa, nhưng nàng cũng không phải không biết tốt xấugặp nam nhân là bắt nạt, vì sao phải bắt nạt? Nàng và bọn họ lại khôngcó thù. Lúc hái hoa, thái độ nàng đối với nam nhân hoàn toàn

quyết địnhbởi nam nhân đối với nàng như thế nào, nam nhân chịu ngoan ngoãn phốihợp, nàng sẽ rất dịu dàng, mọi người cùng nhau hưởng thụ chuyện vui vẻnhất trên đời. Nam nhân ngoan cố không chịu phối hợp, vậy đừng tráchnàng ra tay độc ác.

Mấy giấc mông này Tống Mạch đối tốt với nàngnhư vậy, làm cho nàng nhẹ nhàng vui vẻ hưởng thụ như vậy, trước khi hắnchưa nhớ lại thù oán trước đây không có thay đổi thái độ, nàng cũng muốn yêu thương hắn. Không liên quan đến thích, chỉ vì khi hoan hảo càngthoải mái, người tình ta nguyện.

Nàng cho hắn tình nhân âu yếm.

Tống Mạch muốn trừng phạt hành hạ nữ nhân của hắn.

Nhưng khi nàng lệ thuộc ôm lấy hắn, trái tim hắn lập tức lại mềm nhũn, cơn tức này lại biến mất không còn dấu vết.

"Lâm Nguyệt?" Hắn buông môi nàng ra, không thể tin nhìn nàng, nhìn thấy đôi môi đỏ mọng bị hắn làm thành hơi sưng kia, trong mắt hiện lên áy náy.

Đường Hoan không nói gì, nàng quấn quanh cổ hắn, nhắm mắt lại, ngửa đầu đưa đôi môi của mình lên.

"Lâm Nguyệt..." Tống Mạch ngây ngốc quên cả động tác, một khắc trước rõ ràng đang tức giận, sao nàng đột nhiên... Không phải là không nhảy nhót, chỉ là có loại cảm giác không chân thực như nằm mơ, dường như nữ nhân dịungoan này là giả, là lừa hắn. Hiện tại đối tốt với hắn, rất nhanh lạimuốn hành hạ hắn, làm cho hắn lên lên xuống xuống theo tâm tình củanàng.

"Lâm..." Vừa định hỏi, nàng đột nhiên kéo đầu hắn xuống thấp chủ động hôn lên.

Tống Mạch kìm lòng không đậu nắm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng.

Bốn cánh môi dán vào nhau, hắn nghe được cổ họng nàng bởi vì cánh tay hắn nắm chặt mà phát ra một tiếng "ưm" khe khẽ.

Trái tim mềm như nước.

Hắn nhắm mắt lại, ngậm lấy cánh môi đầy đặn cám dỗ hắn bao ngày, nhẹ nhàng, dịu dàng, từng tấc từng tấc mút qua, bù lại thô lỗ lúc trước. Hắn không đoán ra vì sao nàng không từ chối, hắn cũng không biết nàng đang suynghĩ cái gì, hắn chỉ cảm nhận được lúc này nàng dịu ngoạn nhu thuận khócó được.

Nàng chịu để cho hắn hôn, nàng chịu hôn hắn, hắn đã thỏa mãn lắm rồi.

Tống Mạch thò lưỡi đi vào, chạm vào đầu lưỡi của nàng, nàng có chút do dựtránh hắn, dần dần cuối cùng chịu tới đây. Hắn chợt ôm chặt thắt lưngcủa nàng, bắt được lưỡi nàng hút, cho đến khi nàng sắp không thể hô hấpcho đến khi nàng cầu xin tha thứ nhẹ nhàng đấm lồng ngực hắn như trướcđây, hắn mới lưu luyến mà kết thúc nụ hôn dịu dàng triền miên này.

Nàng ở trong lòng hắn mặt đỏ thở dốc, sóng mắt mê ly.

Tống Mạch muốn nói một cái gì đó, lại sợ tranh cãi lần nữa. Gần đây haingười hoặc là không nói lời nào, vừa nói nhất định chính là tranh cãi.

Hắn không nỡ phá hỏng ấm áp hiện tại, cứ như vậy nhìn nàng không chớp mắt, nhìn nàng dần dần bình tĩnh trở lại, nhìn trong mắt nàng khôi phục lại lại lành lùng xa cách. Trái tim hắn cũng chậm chậm trầm xuống, muốn lại một lần ngậm cánh môi kia ngăn cản nàng nói chuyện, nàng đã xoay đầu ra: "Tống Mạch, người làm đau ta rồi, ta không muốn đau, cho nên cho người hôn. Bây giờ người hôn đủ chưa? Hôn đủ rồi, ta đi tìm A Thọ đây."

Nàng đúng là tức giận rồi.

Hắn biết mà, thuận theo vừa rồi của nàng đều là giả dối.

Tống Mạch cười chua sót.

Nếu nói khi tiến vào hắn có tràn đầy lửa giận cảm thấy nàng có lỗi với hắn, hiện tại hắn không còn tức giận lúc trước. Tống Mạch lui ra phía sauvài bước, không hề ép nàng ở trong góc nữa, thanh âm áy náy: "LâmNguyệt, xin lỗi, ta không nhịn được, chạm vào nàng. Nàng yên tâm, về sau ta sẽ cố gắng hết sức khắc chế bản thân. Chỉ là Lâm Nguyệt, nàng giậnta như thế nào cũng được, đừng tìm nam nhân khác..." Nàng không nóichuyện với hắn, nàng châm chọc khiêu khích, hắn đều có thể nhịn, nhưngmắt qua mày lại cùng người khác như vậy, hắn muốn giết người!

"Không được, một ngày ngươi không cưới ta, ta sẽ có thể động tâm với ngườikhác. Nhưng Tống Mạch ngươi không nên đánh giá thấp ta, ta sẽ không rađám đông ngoài đường cái để quyễn rũ người khác, vừa rồi ta chỉ là xuấtphát từ tò mò mới nhìn người nọ vài lần, về phần vì sao người nọ chỉnhìn ta, nói vậy với lý do ngươi tới tìm ta giống nhau đi? Sinh ra khuôn mặt này, không phải ta có thể quyết định."

Đường Hoan vòng quahắn đi ra ngoài, khi gần tới cửa, xoay người nhìn hắn: "Tống Mạch, nếuta thật sự là người "thuỷ tính dương hoa", trước khi gặp được người, tađã lấy chồng từ lâu rồi. Hiện tại cũng là bởi vì người không cần ta, tamới muốn tìm nam nhân thoát khỏi người, nhưng ta tuyệt đối sẽ không tùytùy tiện tìm tạm một nam nhân, lại càng sẽ không thấy đối phương cóquyền thế là chủ động sà vào. Nói lại lần nữa, người đừng đánh giá thấpta."

"Lâm Nguyệt, nàng hiểu lầm rồi, ta..."

Tống Mạch đuổi theo, muốn nói lời xin lỗi, nhưng Đường Hoan ôm lấy A Thọ lên thẳng xe ngựa, không cho hắn cơ hội mở miệng.

Lại là một đêm cô đơn khó ngủ.

Màn đêm buông xuống.

Phủ tham tướng.

"Tướng quân, a, tướng quân tha... A, nô tỳ không chịu nổi rồi ..."

Hơi nước lượn lờ bên trên hồ tắm, Lý Dụ quỳ đứng ở phía sau tỳ nữ, bóp eonhỏ của đối phương càng không ngừng tiến vào, vật cứng dưới thân tựa như gậy gộc cứ vào cứ ra không biết mệt mỏi. Mặc kệ tỳ nữ cầu xin như thếnào, tốc độ của hắn ta đều duy trì nhanh nhất, nhưng trên mặt lại khôngcó một chút xíu biểu cảm, một đôi mắt đen thâm thuý nhìn chằm chằm nữnhân dưới thân, lại tựa như nhìn xuyên qua nữ nhân nhìn vào sa trường.

Hàng năm đóng bên ngoài, hắn ta rất ít trở về phủ tham tướng, khi trở về nghỉ ngơi hồi phục, ham muốn lớn nhất chính là nữ nhân.

Nhìn nữ nhân dưới người khóc cầu xin tha, cái loại khoái cảm này không thua việc chém đầu kẻ địch chút nào.

Một lúc lâu sau, Lý Dụ tắm rửa xong, khoác thêm một bộ thường phục đi rangoài. Hắn ta rời đi không lâu, hai bà tử khoẻ mạnh đi vào, nhấc hai tỳnữ đang hôn mê trên mặt đất lên đến phòng hạ nhân. Tướng quân mất vợnhiều năm không có tái giá, ngay cả thiếp thất cũng không có, chỉ có tỳnữ của quý phủ thay đổi một đám lại một đám, mỗi tỳ nữ sau khi hầu hạđều phải bị uống chén thuốc, sau khi tướng quân rời phủ bán tất cả rangoài, lại thay người mới chờ đợi lần sau tướng quân về phủ. Đến bây giờ mới thôi, không có một nữ nhân nào có thể làm cho tướng quân mở ra lệriêng.

Người hầu cận đợi ở thư phòng từ lâu, nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc ở bên ngoài, gã vội chạy ra ngoài đón.

"Sao rồi, hỏi thăm rõ ràng cả rồi chứ?" Sau khi Lý Dụ ngồi xuống, nhàn nhạt hỏi.

Người hầu cận vội lời ít mà ý nhiều, nói lại chuyện của Giang gia một lần.

"Thì ra là một nữ thương hộ thanh danh không tốt lắm, không trách được togan như vậy." Lý Dụ có chút thất vọng, chẳng qua nghĩ đến gương mặt tựaphù dung trước cửa sổ kia, đôi con ngươi linh động không biết sợ kia, còn có nụ cười đắc ý trên khoé miệng của nữ nhân, hắn ta vẫn là quyếtđịnh: "Ngày mai, ngươi thu xếp bà mối đến Giang phủ cầu hôn, cứ nói tamuốn nạp nàng làm thiếp."

"Tướng quân, nhìn vào tin tức ta hỏi thăm được, Giang cô nương sợ là sẽ không đồng ý đâu?" Người hầu cận thấp thỏm nhắc nhở.

"Nàng chỉ là một nữ thương hộ, sao có thể..." Lý Dụ vừa muốn phản bác, trước mắt lại hiện ra đôi mắt đẹp đầy khiêu khích của nữ nhân, lúc này cũng có chút không xác định, lỡ như nàng thực sự từ chối, mặt mũi hắn cũng khócoi. Ngón trỏ vô ý thức gỗ bàn, trầm tư một lát, Lý Dụ đổi chủ ý: "Như vậy, người để cho bà mối đến Cố gia, để cho nữ quyến của Cố gia ra mặt đi đánh tiếng gió, cũng nói cho Cố gia, chỉ cần bọn họ có thể trong vòng ba ngày thúc đẩy việc này, ta sẽ cho Cố... cho thiếu gia gì đó của Cốgia kia một chức quan." Lần này hắn ta chỉ ở thành Bình Dương nghỉ ngơi nửa tuần, rất nhanh lại phải lên đường, không có thời gian lãng phí trên người một nữ nhân.

Người hầu cận muốn hỏi nếu Giang cô nương dùthế nào đi nữa cũng không đồng ý thì nên làm cái gì bây giờ, cũng khôngchờ gã mở miệng, Lý Dụ đã đứng dậy rời đi, trở về phòng nghỉ ngơi.

Người hầu cận đứng ở bên ngoài một lát, chợt vỗ vỗ đầu, cảm thấy chính mình phạm vào ngu ngốc rồi.

Tướng quân là đại quan tam phẩm tay nắm thực quyền, nữ nhân muốn tìm tướng quân nương tựa đếm không hết, tướng quân đều chẳng thèm để ý tới. Nhiềunăm như vậy, tướng quân khó được coi trọng một nữ nhân còn ban cho nàng thân phận, tiểu thư Giang gia làm sao có thể không muốn? Chỉ cần nữ quyến Cố gia đi nói cho nàng một chút đạo lý, tin chắc nàng sẽ đồng ý, để cho gã thuận thuận lợi lợi làm thoả đáng việc được giao.

Bà mối rất nhanh đã đến cửa lớn Cố gia.

Nhị lão gia lại ra khỏi nhà kết bạn rồi, trong nhà chỉ còn mẹ con Nhị phu nhân.

Tiễn bước bà mối, mẹ con hai người ở phòng trong nói chuyện.

Cánh tay của Cố Nghi còn đang treo, có chút lo lắng: "Mẫu thân, người trựctiếp nhận lời như vậy, biểu muội không đồng ý thì làm sao bây giờ?"

Nhị phu nhân cười nhìn gã: "Sao con ngu như vậy? Lý tướng quân là thân phận gì, nó có thể không đồng ý? Bà mối cũng đã nói, hôm qua nó ở trước mặtnhiều người như vậy quyến rũ Lý tướng quân, nếu không phải như thế, Lýtướng quân nào biết được nó là ai? Bây giờ biết được Lý tướng quân muốnnạp nó vào cửa, không biết nó cao hứng bao nhiêu đâu." Một đứa con gáilỡ thì còn có thể leo lên cành cây cao, không biết dùng thủ đoạn bì ổigì.

Cố Nghi có chút ghen tỵ, chuyển tầm mắt nói: "Biểu muội từ trước đến giờ tâm khí cao, chưa chắc muốn làm thiếp cho người ta." Không nói tới gia sản, biểu muội quốc sắc thiên hương, gã vẫn luôn mơ tưởng tới nàng. Bình thường không cảm thấy gì, bây giờ nàng sắp bị người khác cướp đi rồi, gã càng nghĩ càng buồn bực.

Nhị phu nhân nhìn ra tâm tử nhỏ của con trai, lời nói thấm thía khuyên gã: "Đứa nhỏ ngốc, nữnhân xinh đẹp có cả đống, cơ hội làm thân cùng phủ tham tướng cũng không nhiều, lần này chỉ cần chúng ta giúp việc, Lý tướng quân nhất định sẽcất nhắc con. Con đọc sách không được, lăn lộn trong

trong quân vớt được nhất quan bán chức[1] coinhư là có tiền đồ rồi. Mau thu lại chút tâm tư này đi, vạn vạn lần không thể lộ ra trước mặt người khác, đặc biệt tương lai thấy Lý tướng quân,chuyện của nàng con thừa ra một câu cũng không được hỏi thăm."

[1] Nhất quan bán chức: chức vị quan hàm nhất định, nói về chức quan, mang hàmnghĩa xấu, ý chỉ chức to chức nhỏ tóm lại là có chức quan; gần nghĩa với câu đại quan tiểu lại, có chức có quyền.

Cố Nghi hừ mộttiếng: "Mẫu thân nghĩ đến thật hay, hắn ta chỉ là nạp biểu muội làmthiếp, hai nhà cũng không coi là quan hệ thông gia thực sự, Sao Lý tướng quân chịu thật lòng cất nhắc con? Nhiều nhất cho con một chức quanrách nát nào đó tống cổ con đi." Khi đó biểu muội đã thành người của hắn ta rồi, Lý Dụ cho dù không cho gã chức vụ gì, Cố gia có thể làm gì?

"Cái này con cũng không biết, biểu muội con lại là thiếp đầu tiên Lý tướngquân nạp, nghe là thân phận thấp, nhưng Lý gia không có nữ nhân khác, nàng vào phủ có thể đương gia ngay, điều này còn không thể thuyết minhLý tướng quân có bao nhiều coi trọng nàng sao? Hừ, biểu muội con coi như là có bản lĩnh rồi." Nhị phu nhân châm chọc giễu cợt một tiếng, suynghĩ một lát, đứng dậy nói: "Thôi, ta đi qua bên kia một chuyến, con thì an phận ở nhà dưỡng thương đi."

Cố Nghi mấp máy môi, nhìn nhìn cánh tay của mình, không ngăn cản nữa.

Nếu quả thực đúng như mẫu thân đoán, đổi biểu muội lấy tiền đồ, cũng không tính là chịu thiệt.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 87: Chương 79.1 Đổ Máu

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

A Thọ ngủ một giấc thật ngon, khi tỉnh lại, phát hiện tỷ tỷ bình thường vẫn dỗ nó ngủ lại không ở bên cạnh, gian phụ hình như có người đang khóc.

Là tiếng của tỷ tỷ!

A Thọ lập tức lăn lông lốc bò xuống giường, chân trần chạy ra bên ngoài,lúc vòng qua cái bàn vào gian phụ, chỉ thấy tỷ tỷ ngồi ở trên đùi Tốngđại ca, đang chôn ở trong lòng hắn khóc.

"Tỷ tỷ, sao tỷ khóc?" AThọ bước nhanh chạy đến trước giường, lúc nói chuyện, nước mắt cũng hoen bờ mi. Thẳng bé không rõ vì sao mình muốn khóc, dù sao thấy tỷ tỷ khóc, nó liền không nhịn được cũng muốn khóc.

Đường Hoan dừng động tác lại, vội lau mắt rời khỏi Tống Mạch, giơ tay nhấc A Thọ lên trêngiường, cúi đầu vỗ bàn chân nhỏ trắng nõn mềm mại của thẳng bé: "Saokhông đeo giày đã đi ra rồi? Cẩn thận cảm lạnh."

"Tỷ tỷ tỷ khóccái gì vậy, đau bụng sao?" A Thọ ngoan ngoãn ngồi để cho Đường Hoan chăm sóc, lau lau mắt, vén tóc lộn xộn đang rũ xuống dưới bên tai Đường Hoan lên nhìn nàng.

Đường Hoan cười hôn một cái lên trán thẳng bé:"Không có, là Tống đại ca của đệ vừa mới kể truyện, tỷ tỷ nghe xong đaulòng, cho nên mới khóc, A Thọ không được chê cười tỷ tỷ, biết không?"

A Thọ chớp chớp mắt, có chút hoài nghi nhìn về phía Tống Mạch: "Truyện gì vậy, đệ cũng muốn nghe."

Tống Mạch tưởng tượng nàng cười dỗ dành A Thọ như vậy, nhưng hắn một chút cũng không cười nổi.

Đường Hoan nhẹ nhàng đẩy hắn một cái, bảo hắn ngồi sang bên cạnh, nàng bế AThọ lên trên đùi dỗ dành: "A Thọ muốn nghe truyện, chờ buổi tối trướckhi ngủ tỷ tỷ kể truyện mới cho đệ, truyện Tống đại ca kể chờ đệ trưởng thành mới có thể nghe. Đúng rồi, muốn đi "xuy xuy" không?"

A Thọ suy nghĩ một chút, gật đầu.

Đường Hoan khẽ cười, làm bộ muốn bế thẳng bé đi.

"Ta bế A Thọ đi đi." Tống Mạch đè bả vai nàng lại, trấn an mà liếc nhìn nàng một cái, ôm lấy A Thọ đi ra ngoài.

Một lát sau, chỉ có một mình hắn đi vào, vừa đi về phía nàng vừa giảithích: "Ta để cho nha hoàn dẫn A Thọ đi chơi bàn đu dây rồi, chúng talại trò chuyện tử tế. Lâm Nguyệt, nàng đừng lo lắng, ta sẽ không để chokẻ kia ức hiếp nàng." Hắn không có quyền vị không có binh mã, nhưng nếuLý Dụ thật sự muốn ép buộc nàng làm thiếp, hắn có nắm chắc giết Lý Dụ.Lý Dụ chết rồi, nàng bình an ngay. Về phần hắn, nếu có thể trốn sau nàytrở lại tìm nàng, không trốn thoát, một mồi lửa đốt sạch, người phủ tham tướng không tra ra được thân phận của hắn, cũng sẽ không nghi ngờ đếntrên người một nữ tử yếu đuối như nàng.

Hắn giang hai tay cánhtay, Đường Hoan thuận theo dựa vào trong lòng hắn, miễn cưỡng vui cười: "Chàng suy nghĩ quá nhiều rồi, ta không phải là vì sợ hãi Lý tướng quânép buộc ta mới khóc, ta chỉ là con gái nhà thương nhân, hắn ta là tướng quân cao cao tại thượng, muốn loại nữ nhân nào mà không có? Nếu ta từchối, hắn ta nhất định sẽ không lại tiếp tục tới tìm ta gây phiền toái. Ta khóc, là vì ta cảm thấy tủi thân, người ngoài bắt nạt ta thì cũngđành, Cố gia là thân thích duy nhất của ta và A Thọ, bây giờ lại bởi vìkhông

chiếm được sản nghiệp của Giang gia liền nhẫn tâm bán cháu ngoạigái cầu vinh, thật sự là một chút mảy may tình cảm cũng không giữ lại!"

Tống Mạch nhẹ nhàng vỗ bả vai nàng: "Cái loại tiểu nhân này, không đáng tức giận vì bọn chúng."

Thanh âm của hắn khác với ngày thường, trầm trầm, mang theo một tia lệ khí.

Đường Hoan ngầng đầu nhìn hắn. Sau khi Nhị phu nhân đi, nàng giả vờ khóc, Tống Mạch một mực dịu dàng dỗ dành nàng, nhưng nàng biết, người thực sựtức giận là hắn.

"Tống Mạch, chàng cũng đừng nóng giận, chờ sónggió chuyện này qua đi, chúng ta liền thành thân, được không?" Nàng ômthắt lưng hắn, ngửa đầu hỏi.

"Được, nàng chọn ngày, ta đều nghe lời nàng." Tống Mạch ôm chặt lấy nàng.

Rõ ràng hòa hảo rồi, lại bởi vì chuyện Lý Dụ cầu hôn, không vui vẻ nổi.

 \sim

Chỉ bằng một lần đối mặt, Đường Hoan không thể nói nàng hiểu biết Lý Dụ bao nhiêu, chỉ biết đối phương là người bá đạo. Nếu đối phương vì nàng màphá lệ nạp thiếp, trong lòng khẳng định vẫn là coi trọng nữ nhân là nàng này, như vậy, một tướng quân bá đạo, làm sao có thể cho phép nữ nhânquét đi mặt mũi của hắn ta?

Nàng nghĩ, Lý Dụ nhất định còn có thể tới trêu chọc nàng.

Lại không nghĩ rằng hắn ta đến nhanh như vậy.

Còn chưa tới giờ cơm chiều, nha hoàn đột nhiên vội vã báo lại, nói là Lýtướng quân dẫn hơn hai mươi quan binh tới đây, tự xưng nhận được báithiếp của đại tiểu thư đến dự tiệc. Người gác cổng sợ tới mức hai chânrun rẩy, căn bản không có lá gan ngăn cản, cũng may quan binh này cũngkhông có xông vào, chỉnh chỉnh tề tề canh giữ ở ngoài cửa Giang phủ, chỉ có một mình Lý tướng quân đứng ở trước cửa, chờ đại tiểu thư đi rangoài đón khách.

"Ta biết rồi, ngươi bảo quản gia dẫn người ra phía trước chờ trước, ta đổi lại bộ quần áo rồi lập tức đi qua."

Đường Hoan phân phó nha hoàn, sau đó thấy Tống Mạch dùng một loại ánh mắtphức tạp nhìn nàng không thôi, nàng vừa muốn mở miệng, Tống Mạch chợt ôm chặt lấy nàng, ở bên tai nàng nói: "Thủy Tiên, đừng sợ, hắn ta đến dựtiệc, nàng dùng cơm cùng hắn ta cho có lệ trước. Sau khi ăn xong hắn tarời đi là tốt nhất, nếu như hắn ta có ý đồ khác, ta sẽ giả trang thànhthích khách ám sát hắn ta, dẫn hắn ta ra bên ngoài rồi lấy mạng hắn ta, sau đó ta chạy trốn, tuyệt đối không liên lụy đến nàng..."

"Chàng nói bậy bạ gì đó!" Đường Hoan thấp giọng đánh gãy lời hắn, trong mắtrưng rưng: "Làm sao có thể không liên lụy? Không đề cập tới chàng cóđánh thắng Lý Dụ hay không, bên ngoài kia nhiều người canh giữ, chàng có nắm chắc chắc chắn có thể chạy trốn không? Bị người bắt được, trên dưới Giang phủ đều phải chết cùng chàng! Tống Mạch, ta không sợ chết cùng chàng, nhưng A Thọ thì làm sao bây giờ? Cho dù chàng thành công trốnthoát, thành công giết Lý Dụ, thích khách xuất hiện ở Giang gia, chàng cho là những người đó sẽ bỏ qua cho ta? Còn có chàng, nếu như chàng gặpchuyện không may, ta sống còn có ý nghĩa gì nữa?"

"Ta..."

Đường Hoan giơ tay lên che miệng hắn, ánh mắt kiên định: "Tống Mạch, ta biếtlòng của chàng, biết chàng lo lắng cho ta, nhưng vẫn là câu nói

kia,không nên đánh giá thấp ta. Một mình ta chống đỡ Giang gia nhiều sảnnghiệp như vậy, cũng không phải dễ dàng bị người bắt nạt. Thời giankhông còn nhiều lắm, ta không có thời gian tranh cãi cùng chàng, Tống Mạch, chàng nấp ở chỗ này chờ ta, ta sẽ cố gắng hết sức dỗ hắn ta rờiđi, lỡ như hắn ta không chịu đi, nhất định cũng sẽ đến nơi này. Cho đến lúc đó, nếu như ta không chống đỡ nổi có nguy hiểm *, ta sẽ nhắc chàng, chàng lặng lẽ đi ra đánh ngất hắn ta. Nhưng nếu ta không có gọi chàng, bất luận xảy ra chuyện gì, chàng cũng không được tự chủ trương, biếtkhông? Tống Mạch, vì A Thọ, chàng đồng ý với ta, tất cả đều phải ngheta, được không?"

Tống Mạch nhìn nàng chẳm chẳm, khóe môi mím thật chặt.

Đường Hoan nắm chặt cánh tay hắn: "Ta không sợ điên cùng chàng, ta cũng không sợ chết, nhưng nếu như vì sự manh động của chàng mà hại A Thọ nửa phầnkhông may, Tống Mạch, ta sẽ hận chết chàng!"

Tống Mạch chợt xoay người: "Được, ta nghe lời nàng, ta tin nàng, ta chờ nàng trở về!"

"Yên tâm, trong trong ngoài ngoài của ta đều là của chàng, trừ chàng ra, aicũng đừng nghĩ chiếm được ta." Đường Hoan dùng sức ôm hắn một cái, lướtnhanh đi thay quần áo.

Tống Mạch nghiêng người, nhìn nàng khôngrời mắt, nhìn nàng trang điểm ăn mặc, trong đầu là một mảng hỗn loạn,cuối cùng khi nàng sắp bước ra cửa đuổi theo, dặn dò nàng một lần cuốicùng: "Lâm Nguyệt, ta tin nàng, nhưng nếu là nàng ở phía trước gặp phảinguy hiểm, nhất định phải gọi ta!"

"Chỉ cần chàng nấp ở chỗ này,không bị người của hắn ta phát hiện, ta sẽ không còn lo lắng gì, cái gìcũng không sợ." Đường Hoan khẽ cười, kiễng mũi chân hôn hắn một cái,không nhanh không chậm rời đi.

Nhìn nữ nhân của mình đi ứng phósài lang, hắn lại không có bất kỳ sách lược vẹn toàn nào, Tống Mạch cũng không còn cách nào đè nén được lửa giận nữa, vung quyền đập vào váchtường.

 \sim

Ngoài cửa Giang phủ, Lý Dụ một thân áo xám đónnắng chiều mà đứng. Ánh sáng màu vàng kim nhẹ nhàng bao phủ toàn bộ cơthể hắn ta, cuối cùng cũng dịu đi khí thế lạnh lùng kia.

Hắn ta ung dung chờ đợi.

Nếu như nàng có can đảm nói ra loại lời này mà nói, hắn ta cũng muốn xemhôm nay nàng sẽ ứng đối với hắn như thế nào. Khóc cầu xin tha thứ? Bấtchấp tìm chết?

Một con đường phía trước, hắn ta sẽ làm cho nàngkhóc đến vô cùng thảm thương, một con đường phía sau, hắn ta sẽ cho nàng thống khoái.

Ngày gần đây thành Bình Dương đạo tặc thường xuyênqua lại, một nữ lưu yếu đuối không cha không mẹ như nàng, rất dễ dàng bị người theo dõi. Chờ nàng chết rồi, hắn ta sẽ vì hồng nhan mà nổi giậnđùng đùng, tự mình truy bắt hung thủ, báo thù cho nàng.

Bên trong cuối cùng cũng truyền đến tiếng bước chân, Lý Dụ nhếch khoé miệng lên,chậm rãi đi vòng qua, ánh mắt dừng ở trên người nữ tử dẫn đầu ở giữa,con mắt dài híp lại.

Áo đuôi ngắn màu trắng lê váy ngắn màu đỏ thẫm, trong trẻo nhưng lạnh lùng như hàn mai, kiều diễm hơn hắn mẫu đơn.

Không có hoảng hốt lo sợ không có "chó vẫy đuôi mừng chủ", khóe môi nàng mang ý cười, trong mắt chứa khiêu khích nhìn hắn ta. Bốn mắt chạm vào nhau, nàng nhẹ nhàng liếc qua thị vệ hắn ta mang tới một cái, nhìn lại

về phía hắn ta, trong mắt lại thêm một phần trào phúng, dường như đang cườinhạo hắn ta dẫn theo nhiều người tới đây như vậy.

Lý Dụ còn muốntìm tòi nghiên cứu, Đường Hoan cười phúc lễ[1] với hắn ta: "Tham tướng đại nhân đích thân tới hàn xá, dân nữ không có tiếp đón từ xa, mong rằng đại nhân chớ trách tội."

[1] Phúc lễ: phục nữ thời xưa cúi đầu vái chào hai tay nắm lại để trước ngực

Bên cạnh A Thọ trên đường đã được tỷ tỷ dặn dò, nghe tỷ tỷ nói đó là mộtnam nhân còn lợi hại hơn cả Tống đại ca, lại là khách nhân của Gianggia, thẳng bé một chút cũng không sợ hãi, ngược lại vô cùng kính nềngười này, lúc này cũng có khuông có dạng mà hành lễ: "Tham...

Tướngquân đại nhân, ngươi, tỷ tỷ nói ngươi đánh giặc vô cùng lợi hại, có thật không?"

"A Thọ!" Đường Hoan dở khóc dở cười, rõ ràng dạy thắngbé nói chuyện rồi, không nghĩ thấy người, tự nó sửa lại từ. Nàng lo lắng nhìn về phía Lý Dụ, sau đó rất tự nhiên kéo A Thọ đến bên người, vừamời người vào bên trong vừa nhận lỗi: "Gia đệ tuổi nhỏ không hiểuchuyện, tướng quân không cần để ý đến thắng bé."

Lần đầu tiên Lý Dụ gặp được hai tỷ đệ như vậy, tỷ tỷ to gan, đệ đệ cũng là người gan lớn.

Nhưng mà lại đều vào mắt hắn ta!

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của hai người hầu cận phía sau, Lý Dụ xoayngười, nhấc hai tay bế A Thọ lên. Nhìn Đường Hoan một chút, nhìn lại bétrai có dáng vẻ rất giống với nàng này, lệ khí trong lòng không tự giác tán đi rất nhiều. Không thể không nói, người đẹp, trời sinh chính là một loại ưu thế, nhìn cảnh đẹp ý vui, tâm tình tốt lên, là có thể hơi baodung một ít khuyết điểm của đối phương.

Hắn ta dùng bàn tay tođầy vết chai siết chặt cánh tay nhỏ mập của A Thọ, trầm giọng hỏi: "Tỷtỷ ngươi nói ta đánh giặc vô cùng lợi hại? Nàng nói như thế nào?" Nàngkhông muốn làm nữ nhân của hắn ta, sao lại khen hắn ta? Sẽ không phảibiết hắn ta đến đây, sợ, cố ý dạy trẻ con nói chuyện lấy lòng hắn tachứ?

Lý Dụ cười lạnh ở trong lòng, ai cũng đừng nghĩ ở trước mặt hắn ta đùa giỡn tâm cơ.

Đường Hoan cũng tò mò nhìn A Thọ, nàng chỉ nói Lý Dụ là đại tướng quân, chưa nói hắn ta có thể đánh giặc mà.

Lực chú ý của A Thọ đều đặt ở trên tay Lý Dụ, bởi vì cúi đầu nhìn, cáimiệng nhỏ nhắn của thẳng bé liền có vẻ trề ra, rất đương nhiên nói: "Tỷtỷ từng kể cho ta truyện tướng quân, nói tướng quân cưỡi ngựa chạy đếnbên trong rất nhiều người, chặt đầu kẻ xấu nhất xuống, sau đó liền đánhthắng trận rồi. Ngươi là tướng quân, đương nhiên rất lợi hại rồi!"

Lý Dụ kinh ngạc, tiếp theo cao giọng cười ha hả: "Phải, ta chính là tướng quân lợi hại kia, A Thọ, ngươi gọi là A Thọ đúng không, có muốn đi theota đánh giặc không?"

A Thọ vui mừng nhìn hắn ta, gật gật đầu, lập tức lại lắc đầu: "Không đi, ta đi đánh giặc sẽ không nhìn thấy tỷ tỷ của ta rồi."

"Ngươi đúng là rất thích tỷ tỷ ngươi." Lý Dụ ghé mắt nhìn nữ nhân bên cạnh.

Đường Hoan hừ một tiếng, vươn tay nhận lấy A Thọ vào trong lòng mình: "Ngườibên ngoài khinh thường ta, nếu là đệ đệ ruột cũng không coi trọng ta, ta cũng khỏi cần sống nữa."

Lời này cũng có thâm ý khác, Lý Dụ không tiếp.

Đường Hoan mời hắn ta vào phòng dùng trà: "Đại nhân, cơm chiều còn lại phảichờ một chút, chẳng qua là ngài đến đột nhiên, quý phủ nhất thời khôngcó chuẩn bị, sợ là phải ấm ức ngài một lần rồi."

"Không sao, khihành quân bên ngoài, có đôi khi ngay cả rau dại cũng ăn, nàng chuẩn bịtương đương với rau dại là được rồi?" Lý Dụ buông ly trà nhỏ xuống, khóđược mở câu vui đùa.

Đường Hoan cười liếc hắn ta: "Đại nhân nếulà nói cho ta biết sớm hơn một chút, ta sẽ thực sự chuẩn bị vài mâm raudại cho ngài, dù sao ngài ăn vào được."

Thấy nàng tươi cười từ đầu đến cuối không giống như giả bộ, ánh mắt Lý Dụ khẽ thay đổi: "Nàng cũng thật là to gan."

"Nếu không đây?" Đường Hoan quay đầu nhìn hắn ta: "Ta nếu như không to gan, nhìn thấy đại nhân anh dũng phi phàm như vậy, sợ là đã sớm xụi lơ nằm ởdưới đất rồi?"

Tầm mắt của Lý Dụ chuyển qua bộ ngực của nàng: "Có đôi khi, ta càng thích nữ nhân nằm ở trước mặt ta hơn."

Đường Hoan giương mắt nhìn về phía ngoài cửa, quạt tròn trong tay che khuấtbộ ngực: "Đáng tiếc, ta thích nam nhân đứng ở trước mặt."

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 88: Chương 79.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Lý Dụ từ chối cho ýkiến, gọi A Thọ đang ngồi ngoan ngoãn bên cạnh đến trước mặt, ôm đếntrên đùi nói chuyện cùng thẳng bé. A Thọ nhớ kỹ lời của tỷ tỷ nói cái gì mà không thể nhắc tới Tống đại ca, cũng may Lý Dụ cũng không biết TốngMạch này, chỉ hỏi A Thọ chuyện tỷ đệ.

Cơm chiều rất nhanh đãchuẩn bị xong, Lý Dụ chậm rãi dùng, chờ A Thọ ăn no rồi, hắn ta để chonha hoàn bế A Thọ đến gian bên cạnh. Hắn ta đã nghe A Thọ nói, buổi tốithẳng bé đều là ngủ cùng tỷ tỷ, đáng tiếc đêm nay tỷ tỷ thẳng bé phải ởcùng hắn ta, trẻ con tùy tiện ngủ một đêm ở phía trước đi.

Nhahoàn run rẩy nhìn Đường Hoan, Đường Hoan gật gật đầu, cũng không ngăncản. Nàng còn lo lắng Lý Dụ để cho người ta đưa A Thọ ra phía sau, TốngMạch thấy không nhịn được chạy đến phá hỏng chuyện tốt của nàng đấy.

Lý Dụ buông đũa, sau khi súc miệng, nói với Đường Hoan: "Xem ra nàng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi."

Đường Hoan không hiểu nhìn lại hắn ta: "Chuẩn bị cái gì?"

"Đêm nay làm nữ nhân của ta." Lý Dụ đứng dậy, từng bước từng bước đi về phía nàng. Nếu không phải biểu hiện của nàng làm cho hắn ta rất vừa lòng,hắn ta mới không có kiên nhẫn dây dưa cùng nàng lâu như vậy. Bây giờ được rồi, hắn ta càng ngày càng thích nữ nhân này, chỉ cần buổi tối nàng hầu hạ tốt, hắn ta còn có thể cho nàng thêm một lần cơ hội, nạp nàng vào phủ.

Đường Hoan đứng lên trước khi hắn ta tới gần, ở trongánh mắt nóng như lửa nhìn chằm chằm của nam nhân lui ra phía sau vàibước, bước chân nhẹ nhàng dạo qua một vòng, mắt cười hỏi hắn ta: "Đạinhân, ngươi xem ta mặc bộ quần áo này đẹp không?"

Lý Dụ dừng lại, ăn ngay nói thật: "Nàng rất đẹp." Là nữ nhân đẹp nhất hắn ta từng gặp.

"Phải không?" Đường Hoan cười khổ, nhìn hắn ta, nước mắt từ từ rơi xuống: "Nếu đại nhân cũng cảm thấy ta mặc màu đỏ thẫm đẹp, vì sao phải nạp talàm thiếp? Hay là ở trong mắt đại nhân, ta chỉ xứng mặc màu phấn hồng? Hay là đại nhân nông cạn như những quan gia lão gia kia, lấy dòng dõinhìn người, cảm thấy một con gái nhà thương nhân như ta chỉ xứng làm thiếp cho người?"

Lý Dụ từng thấy rất nhiều nữ nhân khóc, nhưnglà vừa cười vừa khóc còn không phải bởi vì sợ hãi mà khóc, chỉ có mộtngười trước mắt này.

Không biết vì sao, tim đập chậm một nhịp.

Hắn ta tiến lên vài bước, cúi đầu nhìn nàng, trong mắt có tìm tòi nghiêncứu: "Thì ra nàng không phải là không muốn làm nữ nhân của ta, chỉ làkhông muốn làm thiếp cho ta?"

"Vì sao ta phải làm thiếp cho ngươi? Ta có chỗ nào không xứng với ngươi sao?"

Đường Hoan dừng nước mắt lại, hất cắm lên, kiêu ngạo mà nhìn thắng vào hắnta: "Bàn về tướng mạo, ngươi không tệ, ta tự nhận tướng mạo đẹp. Bàn vềbản lĩnh, chức Tham tướng của ngươi là ngươi lần lượt chém giết đi ra, sản nghiệp của ta cũng là ta dựa vào chính mình bảo vệ kiếm về. Điều duy nhất ta không bằng ngươi là xuất thân, nhưng nếu như ngươi giống nhưngười đời coi trọng dòng dõi, ta đây cũng thật sự chướng mắt ngươi. Lại nói, cho dù xuất thân của ta không bằng ngươi, ta nhỏ hơn ngươi

trònmười bảy tuổi, ngươi là một nam nhân già có thể lấy ta đã là chiếm được lợi rất lớn rồi! Hừ, còn muốn nạp ta làm thiếp? Làm kế thất cho ngươi ta cũng đã là chịu thiệt rồi!"

Lý Dụ nghe xong, rất muốn cười.

Đây đều là ngụy biện gì đó?

Nhìn nàng, mới cao đến đầu vai hắn ta, lại là tiểu nữ nhân tay trói gà không chặt, cũng dám trắng trợn ghét bỏ hắn ta là nam nhân già? Cái loại cảmgiác này, thật giống như một con mèo xù lông đứng ở trước mặt con hổ, tìm các loại lý do nói con hổ không thể ăn nàng, nhưng nàng quên mất, con hổ hoàn toàn có thể một ngụm nuốt trọn nàng.

Ở trước mặt cường quyền, đạo lý gì cũng không dùng được.

Càng không cần phải nói những lời nguy biện kia của nàng.

Đột nhiên hắn ta kéo người vào trong lòng, nắm chặt thắt lưng của nàng:"Cho dù ở trong mắt nàng ta không xứng với nàng, nhưng chỉ cần ta quyếtđịnh muốn nàng, nàng sẽ không chạy thoát." Cúi đầu hôn bờ môi hồng mềmmại hắn ta đã muốn ăn từ lâu.

Đường Hoan không trốn, cũng không lựa ý hùa theo hắn ta, không nhúc nhích trơ ra như khúc gỗ.

Ngoài dự liệu của nàng, nam nhân hôn rất ngốc, ban đầu khi chạm vào nàng thậm chí dừng lại trong một nháy mắt, sau đó mới vụng về mà gặm lên, trúctrắc vô cùng.

Lý Dụ gặm hai cái, phát giác nữ nhân không có phảnứng, hắn ta thở phì phò buông nàng ra: "Vì sao không tránh?" Đây là lầnđầu tiên hắn ta hôn nữ nhân, lúc trước nghe lời cha mẹ cưới thê tử, hắnta cũng chưa từng hôn, sau này những tỳ nữ kia ở trong mắt hắn ta càngchỉ là đồ chơi, hắn ta đều là

gọn gàng dứt khoát làm việc. Nhưng mặc dùchưa từng hôn người, hắn ta cũng biết nàng không nên là loại phản ứngnày, nàng kiêu ngạo như vậy, hắn là sẽ trốn mới đúng.

"Trốn cái gì? Ngươi đã nói rồi, ngươi muốn ta, ta cũng không trốn được, cần gì phải phí công?" Đường Hoan châm chọc nói.

"Vậy nếu nàng cam tâm tình nguyện, nàng sẽ đáp lại ta như thế nào?" Từngmuốn quá nhiều nữ nhân rồi, hiếm có gặp được một người đặc biệt, hắn takhông muốn lại "nuốt chửng cả vỏ" nữa.

"Ngươi thật sự muốn biết?" Đường Hoan nhíu mày nhìn hắn ta.

Lý Dụ vuốt cằm, vừa muốn nói chuyện, nữ nhân đột nhiên nhào vào trong lòng hắn ta, sau đó, nắm "sinh mạng" chưa bao giờ bị người khác chạm qua của hắn. Lý Dụ không thể tin cúi đầu, chống lại ánh mắt "mị nhãn như tơ" của nữ nhân: "Đại nhân, như vậy người hài lòng không?"

Cho dù là nữ tử thanh lâu, cũng không dám đối với hắn ta như vậy.

Lý Dụ hít vào một hơi, một lần nữa ôm sát thắt lưng của nàng: "Ở trong mắt ta, thê thiếp không khác nhau, ta chịu nạp nàng làm thiếp, nàng nênbiết tâm ý của ta đối với nàng. Sở dĩ là nạp thiếp, có nguyên nhân làthân phận của nàng, càng chủ yếu vẫn là ta ngại mở tiệc cưới chiêu đãiquá rườm rà. Chẳng qua, nàng đã coi trọng thân phận thê tử như vậy, tasẽ phá lệ cưới nàng làm vợ, chẳng qua là lần này ta ở thành Bình Dươngchỉ có thể ở lại nửa tuần, không có cách nào làm lớn, như vậy, nàng cóbằng lòng gả cho ta không?"

"Ngươi thật sự chịu cưới ta?" Đường Hoan đắc \circ trong lòng, trong mắt cũng là vui mừng lẫn ngạc nhiên đan xen.

Lý Dụ nắm cái tay phía dưới kia của nàng, thanh âm khàn khàn: "Chỉ bằng cánh tay này của nàng, ta cũng muốn cưới nàng."

Hai má Đường Hoan cuối cùng cũng đỏ hồng, từ trong lòng hắn ta giãy ra, cúi đầu đưa ra một yêu cầu cuối cùng: "Ta, ta đồng ý gả cho ngươi, từ lúcnhìn thấy ngươi lần đầu tiên đã bằng lòng rồi. Chỉ là, ta hy vọng đêmđộng phòng sẽ giao mình cho ngươi, cái này, ngươi có thể chờ không? Hoặc là nói, ngươi bằng lòng chờ không?"

"Sao lúc này lại giống nữ nhân rồi?" Lý Dụ không vui nhíu mày. Phía dưới đã chống lên, bây giờ hắn ta đã muốn ngay rồi.

Đường Hoan giương mắt trừng hắn ta: "Ai biết lời này của ngươi có đáng tinhay không? Lỡ như đêm nay ta cho ngươi, quay đầu ngươi lại muốn nạp talàm thiếp thì làm sao bây giờ? Lý Dụ, ngươi muốn ta cam tâm tình nguyệnhầu hạ ngươi, thì dùng kiệu hoa tới đón ta đi! Sắc trời đã tối, đại nhân đi thong thả không tiễn!"

Lý Dụ tới gần nàng, ánh mắt bá đạo mà nguy hiểm: "Ta không đi, nàng sẽ làm thế nào?"

Đường Hoan không sợ chút nào, chỉ thở dài: "Ta không có cách nào, đại nhân muốn thì muốn đi."

Lý Dụ nhìn nàng, chợt nở nụ cười, bàn tay to mơn trớn khuôn mặt mềm mại của nàng: "Ba ngày, ta cho nàng thời gian ba ngày chuẩn bị giá y, bangày sau ta tự mình tới đón nàng, hy vọng nàng đừng làm cho ta thất vọng." Nói xong, nghênh ngang rời đi.

Đường Hoan nhìn theo hắnta, cho đến khi Lý Dụ cùng với hai người hầu cận vừa mới canh giữ ở cửađi xa rồi, nàng mới thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Nam nhân này coinhư không tệ, đáng tiếc, cũng là giả, ở trước khi nàng hái được Tống Mạch không thể đụng vào, hái được Tống Mạch hắn ta cũng phải biến mấtrồi.

Tống Mạch à...

Trái tim Đường Hoan vừa buông lỏng lại nhảy lên, tên kia sau khi biết, sẽ không thật sự đi giết người chứ?

Còn phải phí một phen võ mồm.

Lắc đầu, Đường Hoan đi vào bế A Thọ đã ngủ vào trong lòng, đi về phía hậu viện.

 \sim

Cái gì gọi là sống một ngày bằng một năm?

Tống Mạch vốn cho là những năm chờ đợi nàng xuất hiện đã nếm thử qua, hômnay mới biết được, so sánh với dày vò bây giờ, những ngày đó cũng khôngtính là cái gì.

Hắn muốn đi giết Lý Dụ, xem hắn ta có còn dám mơ ước nữ nhân của hắn hay không.

Nhưng là nàng nói rất đúng, hắn không thể đi ra ngoài, Lý Dụ có quyền thế, sự manh động của hắn, sẽ chỉ hại nàng và A Thọ.

Không đến lúc bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể lựa chọn tin tưởng nàng...

Tống Mạch hận mình vô dụng.

Sớm biết hôm nay, hắn nhất định sẽ không cam lòng làm thợ rèn, theo văn theo võ, hắn cũng có tự tin vượt xa Lý Dụ.

Song, hắn thật sự đi ra ngoài mưu cầu tiền đồ rồi, lại không thể nào gặp được nàng.

Vận mệnh trêu người sao? Hắn vừa nghĩ đến biện pháp có thể ở cùng nàng thật dài thật lâu, kẻ nắm giữ vận mệnh của hắn kia lại phái tướng quân đếnphá hủy?

Hắn không nhận mệnh!

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Chỉ có một mình nàng.

Tống Mạch từ trong bóng tối vọt ra, xác định thật sự chỉ có một mình nàng, đi ra ngoài đón nàng.

Trước hành lang treo hai chiếc đèn lồng đỏ lớn, nàng bế A Thọ ở trong bóngđêm đi tới, nàng ngắng đầu nhìn hắn, không cười, dời mắt, từ bên cạnhhắn đi qua, đi vào. Quần áo trên người nàng đầy đủ, không có dấu vết bịngười chạm qua, nhưng trái tim hắn lại nhấc lên, thấp thỏm không yên đitheo sau nàng, nhìn nàng đặt A Thọ ở trên giường, nhìn nàng cúi ngườihôn khuôn mặt nhỏ nhắn của A Thọ, nhìn nước mắt nàng trượt xuống dưới, nhìn nàng gục vào bên giường, chỉ cho hắn thấy bả vai run run của nàng.

Tống Mạch yên lặng nhìn nàng, một hồi lâu sau, ôm lấy nàng ra bên ngoài.

"Lâm Nguyệt, đừng khóc, rốt cuộc làm sao vậy? Nàng nói cho ta biết, nếu hắnta ức hiếp nàng, ta sẽ đi giết hắn ta ngay bây giờ." Hắn dịu dàng hônlên trán của nàng, thanh âm bình tĩnh không một gợn sóng.

Đường Hoan ở trong lòng hắn lắc đầu: "Không có, hắn ta không ức hiếp ta, chỉ hỏi ta vì sao không chịu đồng ý. Hắn ta là tướng quân, ta không tiện từ chối quá cứng rắn, bèn nói ta không muốn làm thiếp cho người ta, sau đó, hắn ta ... hắn ta nói có thể lấy ta làm vợ. Ta còn muốn từ chối, hắn talấy A Thọ ra uy hiếp ta, nói nếu ta tiếp tục không biết suy nghĩ, hắn ta sẽ giết A Thọ. Tổng Mạch, ta không cha không mẹ, chỉ có một đệ đệ là AThọ sống nương tựa lẫn nhau, ta ... ta xin lỗi chàng, ta ... ta đồng ý với hắn ta rồi, ba ngày sau, hắn ta cưới ta vào cửa..."

Ba ngày à, thật nhanh.

Tống Mạch nâng cằm nàng lên, nhìn ánh mắt đang rưng rưng của nàng thật sâu:"Lâm Nguyệt, nói cho ta biết, nàng muốn gả cho hắn ta sao?"

Nước mắt Đường Hoan chảy ra càng dữ dội hơn: "Không muốn, ta chỉ muốn gả cho chàng... Tổng Mạch, đều tại chàng, ngày đó nếu chàng sớm đồng ý cưới ta, ta sẽ không giận dỗi ra khỏi nhà, sẽ không gặp phải hắn ta..."

"Phải, là trách ta, nhưng nàng yên tâm, nàng không cần gả cho hắn ta."
Tống Mạch nắm tay nàng đặt ở bên môi khẽ hôn, thấy nàng vừa rơi lệ vừa lăng lăng nhìn hắn, hắn lại tới hôn mắt của nàng: "Lâm Nguyệt, nàng chăm sóc A Thọ thật tốt, ngày mai bất kể nghe được cái gì, đều phải làm bộ nhưkhông biết, nhớ chưa?"

"Chàng muốn làm gì? Chàng muốn đi giết hắn ta?" Đường Hoan nắm lấy tay hắn, sau khi kinh hãi, ôm chặt lấy hắn:"Tống Mạch, ta không cho phép chàng đi làm chuyện điên rồ, thủ hạ củahắn ta đều là mãnh tướng trải qua chiến trường, chàng mà đi, sẽ khôngtoàn mạng! Ta không cho phép chàng đi!"

Tống Mạch bình tĩnh launước mắt cho nàng: "Yên tâm, ta sẽ không gặp chuyện không may đâu, nàngchờ, sau khi ta đắc thủ sẽ rời đi một khoảng thời gian, sau khi sóng gió trôi qua lại tới tìm nàng." Hắn nhất định sẽ trở về tìm nàng, hắn nhấtđịnh phải sống cùng nàng toàn vẹn cả đời, ai cũng không có cách nào ngăn cản!

"Không được, ta không cho chàng đi!"

Đường Hoan ômngười không buông tay, khóc bù lu bù loa: "Tống Mạch, ta là vì A Thọ mới gả cho hắn ta, gả cho hắn ta, ta có quyền tự mình chết, nhưng ta còntrông cậy vào chàng giúp ta chăm sóc A Thọ trưởng thành, sao chàng cóthể đưa thân vào nguy hiểm? Nếu như chàng bởi vậy mà chết, ta sẽ hậnchết mình! Tống Mạch, chàng và A Thọ đều là mạng của ta, các

người aigặp chuyện không may, ta cũng không sống nổi! Chàng đừng đi, ta van xinchàng đó!"

Tống Mạch kéo tay nàng ra, nàng không chịu, một lầnnữa ôm lấy hắn. Tống Mạch bất đắc dĩ, cúi đầu hôn nàng, hôn nàng đếnkhông còn sức lực mềm nhũn ở trong lòng hắn, sau cùng hắn ôm nàng hứahẹn nói: "Lâm Nguyệt, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ trở về, chưa cưới được nàng, ta không nỡ chết. Nàng yên tâm chờ, chờ ta trở lại!" Chợt buông tay ra sải bước đi ra ngoài.

"Tống Mạch!"

Đường Hoan nhìn hắn rời đi, chỉ vào lúc hắn sắp bước ra khỏi cửa, thê lương gọihắn: "Tống Mạch, chàng đi tiếp một bước này thử xem, ba ngày này, chàngdám bước ra khỏi Giang phủ nửa bước, ta lập tức chết ở trước mặt chàng!"

Tống Mạch khiếp sợ quay đầu, chỉ thấy trong tay nàng nắm chặt cây trâm, đuôi trâm sắc bén đâm vào da cổ nhẵn mịn của nàng, có tia máu chậm rãi chảyxuống.

Đâm vào mắt hắn, cũng đâm vào trái tim hắn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đến đến đến, ai đến bình luận cho một màncuối cùng kia của Hoan Hoan? Ha ha, cô nương khổ ép liều mạng vì ăn thịt đó!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 89: Chương 80.1 Ước Định

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tựa như tảng đá khổng lồ rơi vào hồ nước, sau khi tin tức Lý tướng quân muốn cưới Đại tiểuthư Giang gia lan truyền ra, thành Bình Dương lập tức sôi trào.

Lý Dụ là ai, tuổi còn trẻ đã thành Tham tướng, giữ binh trấn thủ một phương.

Mà Đại tiểu thư Giang gia, một nữ thương hộ, trừ tướng mạo đẹp, chỗ nào nàng xứng đôi với tướng quân đại nhân?

Vô số thiếu nữ đợi gả tan nát trái tim, vừa ao ước vừa ghen tỵ.

Trái tim kia của Đường Hoan cũng tan nát đầy đất, thực không biết mùi vị gì.

Nàng cho là, Tống Mạch yêu nàng như vậy, bây giờ nàng phải gả cho ngườikhác, hắn nhất định không chịu nổi loại đả kích này, nhất định sẽ muốnnàng trước một bước.

Nhưng Tống Mạch không có.

Hắn đối với nàng một tấc cũng không rời. Ban ngày cùng nàng chơi cùng A Thọ, buổitối, hắn một lần lại một lần hôn nàng sở nàng ép buộc nàng, vô luận nàng cầu xin như thế nào, hắn cũng không dừng tay, mà khi nàng đưa ra suynghĩ cho hắn lần đầu tiên của nàng, hắn chỉ là chặn miệng của nàng lại, bắt đầu một vòng chinh phạt mới.

Ba ngày đảo mắt đã trôi qua, ngày mai nàng sẽ xuất giá rồi.

Lý Dụ phái người đưa tới giá y hắn ta đặt làm ở tiệm thêu hạng nhất trong thành Bình Dương, mũ phượng khăn quàng vai tinh mỹ vô song. Đường Hoanchuẩn bị buổi tối mặc bộ này vào cho Tống Mạch xem, kích thích hắn mộtlần cuối cùng, không nghĩ tới chỉ trong chớp mắt, Tống Mạch đã không thấy đâu rồi!

Đường Hoan không dám làm ầm lên. Lỡ như Tống Mạchđi ám sát Lý Dụ, nàng làm lộ ra ngoài, ngày mai sau khi chuyện xảy ra, Tống Mạch ắt gặp hoài nghi, hắn bị hoài nghi, Giang gia cũng đừng tưởng tốt. Nhưng là, cho dù Tống Mạch chạy trốn thành công, phủ Tham tướng không ai nghi ngờ lên nàng, nàng cũng không tốt được.

Đường Hoan ngã ngồi ở trên giường, thất hồn lạc phách.

Nàng sắp chết rồi.

Thật là buồn cười, lúc trước vậy mà nàng cho là mình nhìn thấu sinh tử. Naythật sự sắp chết, nàng mới phát hiện, đây chẳng qua là lừa mình dốingười. Bởi vì còn chưa có đi đến đường cùng, bởi vì tạm thời gặp phải vấn đề khó khăn, nàng an ủi mình nói chết cũng không coi là cái gì, nhưng ở sâu trong nội tâm, nàng nhất định là mong đợi có cơ hội xoaychuyển mong đợi có thể sống.

Hiện tại, Tống Mạch đi rồi. Lý Dụkhiêu chiến tự tôn nam nhân của hắn, muốn kết hôn cùng người hắn muốn đi cùng cả đời, hắn đi giết hắn ta. Giết Lý Dụ xong, không trốn thoát, hắn thì chết thanh thản rồi, dù sao nữ nhân của hắn không có bị người khácchiếm, hắn hài lòng mà hết. Chạy thoát, hắn nghĩ sau này trở về tìmnàng, nhưng không biết, vượt quá một tháng, nàng cùng hắn đều phải biếnmất trong giấc mộng này, cùng đến hoàng tuyền.

Nàng nên trách ai?

Trách Tống Mạch không làm việc dựa theo kế hoạch của nàng?

Hắn là một người sống sờ sờ, một nam nhân bá đạo, làm sao có thể ngoan ngoãn nghe lời!

Trách nàng thật không nghĩ tới điều này không có cố gắng?

Nàng cố gắng rồi, thật sự cố gắng, nàng đến ngay cả loại chiêu số bất nhậplưu lấy mạng uy hiếp hắn này cũng lấy ra sử dụng rồi, nàng còn có thểnhư thế nào! Sắc dụ Tống Mạch hắn không cần, cường bạo không tính, kêđơn cho hắn không có tác dụng, kê đơn cho mình hắn sẽ lấy tay giúp nàng, bây giờ ngay cả chết cũng không dùng được, ai tới dạy nàng một chút, nàng còn có thể làm sao bây giờ!

Sư phụ, đồ đệ thật sự hối hậnrồi, hối hận chưa có học tốt công phu đã lại xuống núi, nếu không dù làxuống núi chậm một ngày, cũng sẽ không gặp phải hắn!

Đúng là Thiên sát khắc tinh [1]!

[1]Thiên sát: Một loại tướng tinh trong lý số, Thiên Sát ở mệnh hay vận hạn khóđược thượng ty nâng đỡ hoặc bị người thân ghét bỏ. Khắc tinh: nhữngngười mê tín tin theo thuyết ngũ hành tương sinh tương khắc cho rằng cómột số người có vận mệnh xung khắc, không mang lại may mắn cho ngườikhác.

Đường Hoan nhào vào trên chăn. Nàng muốn khóc, nước mắtbình thường thu phát tự nhiên cũng không chịu đi ra, phát ra là mộttiếng cười buồn, cười đến bụng cũng đau rồi.

Trên đời này vậy màcó người như Tống Mạch, mà thật vừa đúng lúc bị nàng gặp được. Tống Mạch muốn giết Lý Dụ, xét đến cùng vẫn là quá để ý nàng, làm cho một người từng giết nàng bởi vì nàng mà làm được đến nước này, nàng có phải cũng coi như báo thù được hay không?

Cười cười, cuối cùng thiêm thiếp ngủ mất.

Ngày thứ hai là bị hỉ bà đánh thức.

Đường Hoan có loại cảm giác đang nằm mơ, mờ mịt nhìn đối phương.

"Đại tiểu thư, nên trang điểm rồi, lát nữa Lý tướng quân sẽ đến đón ngàirồi." Hỉ bà cười đến nếp nhăn trên mặt cũng xếp chồng lại với nhau rồi.

Lý tướng quân, hắn ta còn chưa chết sao?

Đường Hoan hoảng hốt một lát, lý trí chậm rãi trở về.

Lý Dụ chắc chắn không chết, nếu không bên này sớm nhận được tin tức rồi. Như vậy, là Tống Mạch không tìm được cơ hội động thủ, hay là thất bạirồi, bị đối phương bắt được?

Xác định duy nhất của nàng là, Tống Mạch không chết, hắn mà chết, mộng cũng sẽ kết thúc.

Nếu Lý Dụ không chết, Tống Mạch không chết, sự việc sẽ còn có cơ hội xoay chuyển.

Đường Hoan phấn chấn lên một lần nữa, không để ý hỉ bà ngăn cản, cầm bánh ngọt trong phòng nhét vào trong miệng.

Nàng muốn tích luỹ đầy đủ sức lực, không đến một khắc cuối cùng, nàng kiên quyết không nhận mệnh!

 \sim

A Thọ có quản gia trung thành hỗ trợ trông nom. Trước khi đi, Đường Hoanôm thẳng bé, nói cho nó ngày mai tỷ tỷ sẽ đón nó vào trong phủ Thamtướng ở, chờ A Thọ cuối cùng cũng ngừng khóc, Đường Hoan hôn thẳng bémột cái cuối cùng, không dám nhìn nhiều, tâm tình phức tạp lên kiêu hoa.

Một đường diễn tấu sáo và trống đến phủ Tham tướng.

Lý Dụ là người làm việc không quá coi trọng quy củ, theo lý thuyết hắn taphải vén khăn trùm đầu của nàng trước, hai người còn phải làm chút lễtiết hắn ta mới có thể ra phía trước đãi khách, nhưng hắn ta kiên trìphải đợi sau khi tiễn khách nhân đi về mới vén khăn trùm đầu, những thứ lễ tiết chó má kia lại càng không cần nói. Hắn ta mặt lạnh lời nhạt, hỉ bà không dám nhiều lời, dặn dò Đường Hoan vài câu rồi lui xuống.

Trong phòng còn có hai nha hoàn hầu hạ, Đường Hoan không muốn ngồi yên, bèn đuổi các nàng đi ra ngoài.

Gỡ khăn trùm đầu xuống, quét nhìn hỉ phòng một vòng, ánh mắt dừng ở trên cây nến ở trên bàn đối diện.

Đường Hoan có chút ngần người.

Lại nói tiếp, đây không phải lần đầu tiên nàng ở trong mộng làm tân nương, Thủy Tiên Hải Đường đều đã bái thiên địa, nhưng không có một lần nào làcùng với Tống Mạch.

Cái tên kia, rốt cuộc đi đâu vậy?

Hắnđột nhiên không ở bên cạnh mất liên lạc, Đường Hoan không quá quen. Từ sau khi đi vào giấc mộng, trên cơ bản có thể nói là nàng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Tống Mạch, mấy giấc mộng sau lại càng thời thời khắc khắc dính cùng một chỗ, giống như bây giờ một ngày một đêm không có gặp qua, nàng cứ cảm thấy trong lòng có chút trống rỗng. Đi vào giấc mộng vì hái hắn, hắn là ý nghĩa để nàng sống trong những giấc mộng này, trừ hắn, tất cả xung quanh đều là giả.

Bị Lý Dụ bắt lại rồi, bị đánhkhông? Hắn là người kiêu ngạo như vậy, bị tình địch bắt được, chắc chắnlà sống không bằng chết đi?

Nàng phải nghĩ biện pháp cứu hắn ra ngoài, nhưng trước đó, đêm nay nàng nên giữ được trong sạch như thế nào?

Thật sự không được...

Ngón tay xẹt qua chuỷ thủ giấu ở trong tay áo, Đường Hoan cười khổ, đã lâukhông giết người. Lý Dụ, nàng không thể giết chết hắn ta, chết rồi độngtĩnh quá lớn, tốt nhất đánh đến hắn ta hôn mê bất tỉnh, sau đó vu vạtrên đầu thích khách, nàng nhờ danh tiếng tướng quân phu nhân nắm phủ Tham tướng trong tay. Chẳng qua, việc này không dễ dàng đâu.

Nằm ở trên giường, nhìn sắc trời bên ngoài càng ngày càng tối, nghe tiếng bọn nha hoàn bắt đầu đốt đèn lồng. Xem chừng Lý Dụ cũng sắp trở lại, ĐườngHoan ngồi thẳng, phủ khăn trùm đầu lên một lần nữa, ngoan ngoãn chờ namnhân kia đến vén.

Lý Dụ uống đến bảy phần say.

Mặc dùkhông muốn làm lớn, thân phận của hắn ta rành rành ra đấy, khách nhânđến cũng là không ít, một bàn mời tiếp một bàn, nếu hắn ta không có tửulượng tốt, sớm đã đi đường không nổi rồi. Vẫy tay phân phó hai người hầu cận theo kịp, một mình Lý Dụ sải bước vào cửa viện, nhìn thấy tân phòng sáng ngời ánh nến phía trước, nghĩ đến nữ nhân kiều diễm to gan kia ởbên trong, vẻ mặt của hắn ta không khỏi dịu dàng một chút, bước nhanhtới.

"Tướng quân." Hai nha hoàn canh giữ ở cửa cúi đầu hành lễ với hắn ta.

"Các ngươi ở bên ngoài chờ đợi, trong phòng không cần các ngươi hầu hạ." LýDụ mặt lạnh dặn dò, sải bước đi vào, xoay người đóng cửa.

Trongphòng im ắng, giống như bình thường, chẳng qua là thêm mùi thơm nhànnhạt, hẳn là nguyên nhân trong phòng có thêm đồ đạc của nàng. Lý Dụ độtnhiên cảm thấy có chút nóng, khẩn cấp vội vàng vào nội thất. Gian

giữangăn cách gian sau, lúc hắn ta vén rèm cửa trực tiếp nhìn về phía cánhcửa phía trước kia rồi đi qua, không nghĩ tới bên cạnh có bóng ngườichợt lóe.

Có thích khách!

Bằng vào kinh nghiệm chém giếtnhiều năm trên chiến trường rèn luyện ra, Lý Dụ theo bản năng ngửa đầura sau tránh né chủy thủ kia, cánh tay phải nâng cao chặn đối phương,không nghĩ tới lại bị đối phương chế trụ gắt gao, trong lúc kinh hãi hắn ta đã bị người đẩy vào trên tường. Trên cổ truyền đến một cơn đau đớnbén nhọn, là nam nhân nhắc nhở hắn ta không cần hành động thiếu suynghĩ.

"Ngươi là ai phái tới?" Lý Dụ nhanh chóng tỉnh táo lại, chăm chú nhìn nam nhân đối diện. Bằng vào thân thủ của đối phương, vừarồi hoàn toàn có cơ hội trực tiếp giết hắn ta, nếu không có động thủ, chứng minh hắn ta còn có một đường sinh cơ. Sống sót mới là quan trọng nhất, bất kể đối phương đòi điều kiện gì, hắn ta đều có thể đáp ứng.

Tống Mạch mặt không chút thay đổi, ánh mắt như đao dừng ở trên mặt Lý Dụ,gắn từng tiếng: "Ta là, nam nhân của nàng." Lời còn chưa dứt, người đãlui về phía sau.

Lý Dụ mở to mắt, không thể tin, lại chết khôngnhắm mắt. Cơ thể cao lớn rắn chắc kia dán vào tường, chậm rãi đổ xuống,cuối cùng ngã ngồi ở trên mặt đất, chợt nhìn tựa như uống rượu ngủ quên, nếu trên cổ hắn ta không có vết thương không ngừng tràn máu ra ngoài mà nói.

Tống Mạch cúi đầu nhìn chủy thủ trong tay. Rất kỳ quái, đây là lần đầu tiên hắn giết người, lại có loại cảm giác quen thuộc, nhưnghắn có loại tiếc nuối mơ hồ, thanh chủy thủ này vẫn là không đủ sắc bén. Nếu sắc bén, chỉ cần tốc độ của hắn đủ nhanh, trên cổ đối phương sẽkhông chảy nhiều máu như vậy.

Thôi, hắn ta đã chết, là đủ rồi.

Tống Mạch nhìn về phía bên ngoài, xác định cửa phòng đóng kỹ rồi, thu chủy thủ lại, dừng một chút, đi về phía nội thất.

Hắn tới đây trước nàng, chỉ là vẫn nấp ở một nơi bí mật gần đó, không có đi ra ngoài gặp nàng. Trước khi chuyện thành, hắn không muốn nàng lo lắng.

 \sim

Trong phòng rất yên tĩnh, Đường Hoan nghe được tiếng Lý Dụ sai người mở cửa,cũng nghe được hắn ta đi về phía bên này, đến gian giữa hắn ta dường như dừng lại một lát không biết làm cái gì, sau đó tiếng bước chân kia lạivang lên.

Tim đập đột nhiên nhanh hơn.

Tiếng bước chân này quá mức quen thuộc, là ... là Tống Mạch.

Hai nam nhân, chỉ có một người còn mới có thể đi lại...

Quả nhiên hắn giết Lý Dụ.

Đúng vậy, ngày đó nàng sớm đã nhìn ra, Tống Mạch nhớ lại chính là một ítchiêu thức võ công, nhưng chỉ bằng những chiêu thức kia, đã có thể đánhbại cái gọi là "người luyện võ" trong người bình thường rồi, đối phó một mình Lý Dụ đương nhiên dễ dàng. Còn nàng, nàng hoàn toàn nhớ rõ võ công mình đã học, đáng tiếc trừ khinh công, chiêu thức tấn công của nànghoàn toàn kém võ công thần kỳ của Tống Mạch, bây giờ nàng lại là một nữnhân yếu ớt chưa từng huấn luyện, sử dụng những chiêu thức này cũng chỉlà khoa chân múa tay, chỉ có thể thắng vì đánh bất ngờ, không thể chínhdiện đối địch.

"Trong mộng con và hắn đều là người bình thường, đều không có võ công..."

Từ sau khi Tống Mạch nhớ lại, bảo đảm sư phụ cho nàng trước khi đi vàogiấc mộng càng ngày càng không đáng tin cậy rồi. Sư phụ nói hắn sẽ không nhớ được, hắn nhớ ra rồi. Sư phụ nói hắn là người thường, hắn dần dầnnhớ lại võ công. Sư phụ còn nói sau khi tỉnh mộng hắn sẽ mê man mộtngày... Ởn lạnh thấu xương bốc lên từ tận đáy lòng. Sư phụ ơi sư phụ,ngài ở trên trời có linh, cái khác không cần phải xen vào, nhất địnhphải bảo đảm hắn ngủ mê man nhé, nếu không cho dù nàng vắt hết óc liềumạng xông qua ba giấc mộng cuối cùng này, tỉnh lại chống lại Tống Mạchtỉnh táo, vẫn phải chết không thể nghi ngờ!

Trong lúc miên mansuy nghĩ, hắn đi tới trước mặt, trái tim thấp thỏm của Đường Hoan từ từyên tĩnh trở lại. Lo xa sau này lại buồn phiền, việc cấp bách là giảiquyết lo gần.

Tống Mạch cúi đầu nhìn nữ nhân của hắn.

Nàng vẫn không nhúc nhích ngồi ở trên giường, hỉ phục đỏ thẫm rũ xuống mặtđất, che lấp đôi chân nhỏ kia. Tay nhỏ bé của nàng cũng giấu ở trong tay áo, có chút run rẩy, là đang sợ hãi sao? Hắn muốn nhìn mặt của nàng,lại bị một tấm khăn trùm đầu ngăn cản. Hắn muốn xốc khăn trùm đầu kialên, lại có chút không dám nhìn nàng.

Hắn không có nghe lời của nàng, nàng có thể tức giận hay không?

Tức giận thì tức giận đi, hắn cũng không thể nhìn nàng cùng người khác động phòng.

Nàng nói muốn cho hắn lần đầu tiên. Cho hắn, về sau thì sao? Không ai lạiđột nhiên biến mất, Tống Mạch tin tưởng, mấy đời kia hắn và nàng là đầubạc đến già, chỉ là trí nhớ của hắn bị cắt đứt, chỉ nhớ rõ chuyện trướckhi hoan hảo lần đầu tiên. Hắn cũng biết, theo như lời nàng muốn nàng, hắn sẽ

bị mê man giống như trước, khi tỉnh lại lần nữa đã là bắt đầumới, chuyện sau đêm nay, cái gì hắn cũng sẽ không nhớ rõ, không nhớ rõ, cũng không cần nếm thử nỗi tuyệt vọng căm phần khi mất đi nàng.

Nhưng hắn không nhớ rõ, không có nghĩa là chuyện chưa từng xảy ra.

Hắn không thể dùng cách này trốn tránh sự thật nàng gả cho người khác.

Hắn không thể dễ dàng tha thứ hắn từng tận mắt nhìn nàng gả cho người khác, mà hắn như người nhu nhược nghe theo sắp xếp của nàng, thay nàng chămsóc A Thọ lớn lên. Ban đêm hắn cô đơn khó ngủ, mà nàng ở dưới thân người khác bị ép buộc hầu hạ.

Hắn không thể dễ dàng tha thứ, cho dù hắn không nhớ rõ.

Hắn phải giết Lý Dụ.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 90: Chương 80.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trước thành thânkhông thể giết. Giang phủ có hộ viện lợi hại mới tới, hộ viện cùng đạitiểu thư có chút thân cận, những thứ này đều dễ dàng truyền ra ngoài,người phủ Tham tướng phủ sau khi nghe được, chắc chắn hoài nghi hắn vànàng có tư tình, bởi vậy mưu sát Lý Dụ. Hắn chờ tới bây giờ mới độngthủ, là vì hắn đã hỏi thăm được kẻ thù lớn nhất của Lý Dụ, hắn sẽ giaocho nàng những đặc trưng cơ thể của đối phương, nàng có thể một mình đảm đương một phía nhiều năm như vậy, thì nhất định có thể diễn tốt tuồngvui này, làm cho mũi nhọn của thủ hạ Lý Dụ chĩa về phía kẻ thù kia. Màhắn sẽ lặng lẽ lẻn về Giang gia, vặn trật chân, không cho ngưởi nghi ngờ đến trên đầu hắn. Chờ sóng gió qua đi, cho dù nàng là tướng quân phunhân, hắn cũng có thể lấy cách làm quản gia hộ viện gì đó trở lại bêncạnh nàng, canh giữ nàng cả đời.

Như vậy, nàng và A Thọ cũng không xảy ra chuyện gì, hắn cũng có thể thoát khỏi kẻ nắm vận mệnh của hắn trong tay kia.

Tống Mạch nâng tay, vén khăn trùm đầu kia lên.

Nàng nhắm mắt lại, mi dài run rẩy.

Trái tim của Tống Mạch, không chịu khống chế nhảy lên nhanh hơn.

Tất cả mái tóc dài của nàng đều búi lên, đầu đội mũ phượng châu ngọc, ánh sáng rực rỡ lấp lánh. Nàng kẻ lông mày, lông mày dài nhỏ như lá trúc, thanh lệ. Nàng chấm môi, môi hồng nhuận giống như anh đào, mê người. Trên mặt nàng không bôi son phấn, bởi vì da thịt của nàng vốn là trắng noãn mịn màng, trơn bóng như ngọc.

Đêm nay nàng, là nữ nhân đẹp nhất trên đời.

Bởi vì nàng là tân nương.

Hắn lại không phải là tân lang.

Dưới đáy lòng Tống Mạch đột nhiên sinh ra một loại cảm giác không cam lòng.

Để cho cả đời nàng mang theo danh tiếng tướng quân phu nhân, mà hắn chỉ có thể canh giữ ở bên cạnh nàng, cho dù mỗi đêm ôm nàng ngủ, cũng khôngthể để cho nàng sinh con dưỡng cái cho hắn, đây là điều hắn muốn sao? Cho dù sống cả đời, đây là điều hắn thực sự muốn sao?

Không phải.

Hắn muốn là quang minh chính đại cưới nàng, lấy danh nghĩa tướng công muốnnàng, đường đường chính chính nắm tay nhau dài lâu, con cháu cả sảnhđường.

Hắn không cần uất uất ức ức mà sống cùng nàng cả đời.

Đời này, là hắn không có chuẩn bị tốt, mất tiên cơ, vậy thì, tới đây thôi.

Hắn đã trải đường sẵn cho tương lai rồi, cho dù hắn không nhớ rõ, hắn nhấtđịnh cũng sẽ che chở nàng bình an trôi qua toàn vẹn cả đời, mang theotiếc nuối.

Mà hắn không muốn lãng phí thời gian đi thể nghiệmtiếc nuối kia, hắn muốn bắt đầu một lần nữa, hắn tình nguyện đợi nàngthêm hơn mười năm nữa, cũng muốn quang minh chính đại cưới nàng.

Kiếp sau, hắn sẽ không để cho người ta bắt nạt nàng nữa, hắn muốn đứng ở chỗ cao.

Ngồi xuống ở bên cạnh nàng, Tống Mạch nắm lấy tay nàng.

Cơ thể nàng cứng đờ, muốn lui trở về, Tống Mạch mim cười, xoay cơ thể của nàng qua, nhìn nàng nói: "Đừng sợ, là ta."

Đường Hoan đương nhiên biết là hắn!

Thì ra hắn còn biết nói, đứng ngây người như vậy nửa ngày, làm cho nàng lolắng đề phòng suy đoán các loại cả nửa ngày, nàng còn tưởng rằng hắn bịcâm rồi chứ!

Đè nén tức giận muốn mắng người trong lòng xuống,Đường Hoan mở to mắt, bốn mắt nhìn nhau, nàng kinh ngạc vui mừng chemiệng lại, rất lâu không thể nói chuyện, nước mắt lại tuôn ra, nhào vàotrong lòng hắn: "Tống Mạch, ta cho là đời này sẽ không còn được gặp lạichàng nữa!"

Tống Mạch hít vào một hơi, cằm bị mũ phượng trên đầu nàng quẹt trúng.

Không kịp ôm nàng an ủi nàng, hắn nâng tay chạm vào mũ phượng kia: "Đội cái này rất nặng nhỉ, ta giúp nàng lấy xuống."

"Đợi chút, chàng ... chàng đã đến rồi, người khác đâu?" Đường Hoan có chútkinh ngạc về thái độ của nam nhân, dựa theo ý kiến lúc trước của hắn, bây giờ hắn phải là chuẩn bị chạy trối chết rồi, làm sao còn có lòng dạđể ý đồ trang sức trên đầu nàng? Không phải nên nắm chặt thời gian kể lễ nỗi buồn ly biệt sao?

Tống Mạch dùng giọng nói nhẹ nhàng: "Hắnta đã chết, yên tâm, hết thảy đều có ta." Lý Dụ bị chết trong im lặng,lúc nào hắn cũng có thể lặng yên rời đi, cũng có đủ thời gian nóichuyện, động phòng cùng nàng. Sau khi động phòng, mặc dù hắn sẽ khôngnhớ rõ, nhưng hắn biết hắn sẽ tốt đẹp

cùng nàng, tiến hành dựa theo kếhoạch. Cho nên, bây giờ hắn không cần lo lắng đến tương lai, hắn chỉ cần vui vẻ ... muốn nàng.

Đường Hoan nào đâu biết suy nghĩ của hắn, nàng sợ hãi nắm lấy tay hắn: "Chàng giết hắn ta, vậy, vậy chúng ta nênlàm cái gì bây giờ..."

Tống Mạch đặt ngón trỏ lên đôi môi nàng, sau khi thanh âm của nàng dừng lại, đổi thành ngả ngớn vuốt ve khuôn mặt của nàng, giọng nói khàn khàn say lòng người: "Tân lang chết rồi, tânnương yếu điệu vẫn còn, nàng nói, ta kẻ tặc này có cần giả làm tân lang, cùng nàng viên phòng hay không?"

"..."

Đường Hoan trợn tròn mắt. Nàng không có nghe nhầm chứ? Lúc này, Tống Mạch vẫn còn có lòng dạ đùa giỡn nàng?

Nhưng khoé miệng của nam nhân chứa ý cười, thừa dịp nàng ngơ ngẩn, dáng vẻhắn thoải mái mà gỡ xuống từng thứ từng thứ trên đầu cho nàng. Đường Hoan ngây ngốc mà nhìn Tống Mạch, trên đầu càng ngày càng nhẹ, nàng cũng càng ngày càng mê mang. Đây, đây không phải là nàng đang nằm mơ chứ?

Khi nam nhân đặt nàng nằm ở trên giường, rút đi vạt áo của nàng, khi chuẩnbị kéo bộ hỉ phục rộng thùng thình trên người nàng ra, Đường Hoan cuốicùng cũng xác định Tống Mạch là nghiêm túc rồi. Nàng vui sướng, vuisướng không cách nào hình dung được, loại vui mừng quá đỗi tưởng chừngtựa như người mắc bệnh nan y đột nhiên nhận được một viên tiên đan, vuimừng quá đỗi đến mức không thể tin được đây là sự thật.

Khi hắnnâng bả vai nàng lên cởi áo nàng, Đường Hoan gắng gượng khôi phục nănglực nói chuyện, rưng rưng nhìn hắn: "Tống Mạch, đây là sự thật?"

Tống Mạch dừng lại một chút, bàn tay to tạm thời buông áo nàng ra, nắm một quả vê vê: "Nàng nói là thật hay không?"

Đường Hoan khế kêu một tiếng, ở trong ánh mắt trêu tức của hắn nhắm mắt lại:"Được, Cho dù tương lai như thế nào, bây giờ có thể làm nữ nhân củachàng một lần, ta dù chết..."

"Ngốc," Tống Mạch ném hỉ bào xuống đất, để người xuống, nhẹ nhàng hôn mắt của nàng: "Lâm Nguyệt, ta đãnói, tất cả đều giao cho ta, sẽ không xảy ra chuyện gì. Nàng cũng khôngcần bi tráng như vậy, vui vẻ một chút. Đúng rồi, nàng không phải vẫn đều muốn để cho ta muốn nàng sao? Bây giờ ta muốn rồi, nàng đáng thương tội nghiệp như vậy, ta sẽ cho rằng nàng không muốn cho ta."

Nếu có thể, ai muốn ý giả vờ đáng thương chứ?

Đường Hoan mở to mắt, mờ mịt nhìn hắn: "Thật sự, không cần lo lắng?"

"Không cần, bởi vì nàng có ta." Tống Mạch dịu dàng hôn nàng.

"Tống Mạch, chàng, chàng là nam nhân lợi hại nhất trên đời này!" Đường Hoanhưng phấn mà ôm lấy cổ hắn, trong mắt tất cả đều là tin cậy.

Tống Mạch nghe xong rất hưởng thụ, hôn từ cổ nàng đi xuống: "Những lời nàyta thích nghe, chẳng qua vẫn là qua tối nay rồi nói sau, chờ sau khinàng thật sự biết sự lợi hại của ta đã."

"Chàng, chàng hạ lưu!" Đường Hoan che miệng hắn, quay đầu sắng giọng.

"Nàng đã gặp hái hoa tặc nào không hạ lưu?" Tống Mạch thấp giọng nói, cởi cái yếm của nàng, thấy nàng "mặt đỏ như gấc" nhìn hắn, vừa yêu kiều vừangốc, hắn nở nụ cười: "Chỉ chưa từng thấy tân nương tử nào phối hợp nhưnàng." Cúi đầu ngậm nơi đó dùng sức hít một hơi, "Không hổ là... nữ nhân mà tướng quân đại nhân kiên trì muốn kết hôn, quả nhiên đủ thơm."

Đáng tiếc tướng quân không còn mạng hưởng thụ.

Rốt cuộc vẫn là không cam lòng, Tống Mạch nổi cơn điên, hai ba cái kéo ravẻn vẹn cái yếm quần lót của nàng, chôn ở giữa hai chân nàng thô lỗ bắtđầu ăn. Vội vàng nhiệt tình táo bạo, không còn có dịu dàng kiên nhẫn lúc trước, lại mang đến cho người vui vẻ như nước thuỷ triều không thể ngăn cản.

Đường Hoan không nhịn được kêu lên, vừa kêu đã cuống quít che miệng lại, sợ bị người nghe thấy.

Tống Mạch đứng thắng dậy, vừa cởi quần áo vừa nóng bỏng nhìn chẳm chẳm vàonàng: "Kêu đi, nào có động phòng không kêu, kêu càng lớn tiếng càng tốt, để cho đám nha hoàn bên ngoài kia nghe một chút, nghe xem tướng quâncủa bọn họ có bao nhiêu lợi hại!" Chợt bắt nạt hôn đến giữa hai chânnàng, đẩy chân nàng ra nhắm ngay nơi đó, vào trước khi Đường Hoan mởmiệng ngăn cản hung hăng thắng lưng một cái, đưa toàn bộ đi vào.

"A!"

Đường Hoan đau muốn chết... nhưng trong lòng nàng sung sướng muốn chết! Mấtbao sức lực như vậy, cuối cùng nam nhân này cũng chịu tiến vào!

Khi Tống Mạch nghe được tiếng kêu đau của nàng thì từ trong căm hận với LýDụ tỉnh táo lại, nhìn nàng đau đến trên mặt trắng bệch, hắn áy náy cựckỳ, đau lòng muốn lui ra ngoài. Hắn muốn lui, Đường Hoan không muốn, ýbảo Tống Mạch ôm nàng, tiếp theo mượn lực của hắn ngồi dậy, ngồi ở trênđùi hắn. Tư thế này vào được càng sâu đẩy nàng càng đau, nhưng tronglòng nàng sung sướng, cái đồ kia của nam nhân chính là tiên đan cứu mạng của nàng, ăn được cho dù cực khổ, nàng cũng sung sướng nàng cũng muốnăn!

Nàng chống bả vai hắn, tự động nâng thắt lưng lên xuống nuốthắn vào bên trong phun hắn ra bên ngoài, như phát tiết vừa vội vừanhanh, "Tống Mạch,

có thể làm nữ nhân của chàng, cho dù đau chết, tacũng bằng lòng!"

"Lâm Nguyệt, đừng như vậy, nàng ... nàng gấp cáigì?" Tống Mạch căng cứng toàn thân, tay đặt ở mạn eo nàng, muốn ngăn cản nàng lại luyến tiếc sảng khoái liên tiếp kia, muốn thắng lưng hung hăng muốn nàng lại không nỡ làm đau nàng, "Lâm Nguyệt, từ từ, chờ nàng không đau ... ừm..." Nhưng mà nữ nhân chợt đẩy hắn ngã về phía sau, hai taynàng chống ở trên người hắn, nhắm mắt lại tiếp tục động.

Mái tócdài của nàng sớm đã xoã tung ra, theo động tác của nàng từng lọn từnglọn rũ xuống, dần dần che kín khuôn mặt đỏ rực của nàng, lại không ngănđược sóng lớn cuộn trào mãnh liệt trước ngực nàng, không ngăn được eonhỏ chậm rãi lắc lư của nàng. Tống Mạch ngẩng đầu, từ đường eo kinhngười kia nhìn xuống, thấy nàng dạng chân ngồi ở trên người hắn. Nơi đólên lên xuống xuống, tựa như thủy triều. Thủy triều dâng lên, bao phủ đá ngầm cứng rắn của hắn, thủy triều rút đi, đá ngầm lại hiện ra, bên trên ướt sũng một mảng, là nước của nàng ở lại trên người hắn. Triều dângtriều rút, phát ra tiếng va chạm rõ ràng.

Nữ nhân này, hắn sắp điên rồi!

Khi nàng lại đứng dậy một lần nữa, Tống Mạch đỡ lấy thắt lưng nàng nhấc sang bên cạnh, ngay sau đó xoay người đè lên.

Hắn không muốn làm đá ngầm chỉ có thể tại chỗ chờ đợi bị cắn nuốt, hắn phải làm mái chèo rời sông lấp bể!

 \sim

Sau khi bị nam nhân nảy sinh ác độc va chạm liên tục làm trút ra hai lần, luồng uất khí ở trong lòng kia Đường Hoan cuối cùng cũng tan đi hết, không còn có tinh lực phản kháng, chỉ có thể chìm nổi theo động của namnhân.

Nàng nằm ở trên giường, cả người mềm nhũn, nam nhân đè ép chân nàng cúi người muốn nàng, nhanh mạnh giống như lúc ban đầu.

"Tống Mạch, Tống Mạch, ta ta sắp bị chàng giết chết ..." Nàng không chịukhống chế đung đưa lên xuống, nói chuyện đứt quãng với hắn, trông cậyvào hắn chủ động cho nàng là không được rồi, vẫn là dùng lời nói kíchthích hắn một chút thôi.

"Tống Mạch, chậm một chút, chàng ... chàng quá lớn, ta sắp bị chàng đẩy hỏng rồi..."

Tống Mạch trầm trầm rên rỉ một tiếng, vội chôn ở trong cơ thể nàng không dám nhúc nhích, cúi đầu dán lên trán nàng thở dốc: "Không cho ... không chonàng nói như vậy, thiếu chút nữa đã cho nàng rồi." Cho nàng, hắn sẽ phải đợi thêm mười năm hai mươi năm thậm chí rất lâu mới có thể nhìn thấynàng, mặc dù là hắn chủ động lựa chọn con đường này, nhưng hắn luyếntiếc. Luyến tiếc tư vị cùng nàng kết nối chặt chẽ như vậy, luyến tiếc bộ dáng thuận theo của nàng, luyến tiếc giọng nói mềm mại của nàng.

"Nhưng ta thật sự không chịu nổi rồi, Tống Mạch, Tống Mạch tốt, mau cho tađi." Đường Hoan gắng gượng nâng tay lên, nắm lấy khuôn mặt đang nóng lên của hắn, nũng nịu cầu xin.

"Thật sự không chịu nổi rồi?" Tống Mạch hôn đôi môi đỏ mọng gần trước mắt một cái, dịu dàng lại không thôi mà ngưng mắt nhìn nàng, phía dưới chậm rãi động.

Đường Hoan rênri hai tiếng, thoải mái mà không muốn nói chuyện nữa, chỉ dùng một đôicon người ngập nước nhìn hắn, mảnh mai đáng thương, làm cho người tathương yêu đến tận đáy lòng. Trái tim Tống Mạch mềm như nước, lưu luyếnhôn ánh mắt nàng. Nàng nhắm lại, thuận theo không tưởng nổi, thấy vậytrong lòng hắn chua loét. Sợ luống cuống ở trước mặt nàng,

không dámtiếp tục suy nghĩ tiếp, chỉ một lần một lần mà xâm nhập vào nàng, hậnkhông thể nuốt nàng vào trong bụng.

"Lâm Nguyệt, kiếp sau ta cònmuốn cùng nàng ở chung một chỗ, nàng yên tâm, khi đó ta sẽ cưới nàng, ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt, cũng không ai có thể khiến cho chúng ta xacách nữa. Lâm Nguyệt, nàng đồng ý với ta, sớm đi tìm ta một chút, đượckhông? Lâm Nguyệt..." Ta không sợ chờ nàng, ta chỉ mong nàng sớm đi tớitìm ta, để cho ta chờ bớt đi vài năm, để cho ta yêu nàng thêm vài năm.

Mồ hôi của hắn nhỏ giọt lên mặt nàng, Đường Hoan chậm rãi mở to mắt, dùngánh mắt miêu tả khuôn mặt thâm tình tuấn mỹ của nam nhân: "Được, vậy, Tống Mạch, cho dù kiếp sau xảy ra chuyện gì, chàng cũng sẽ giống như bây giờ, đối tốt với ta, phải không?"

Trong đầu có bóng sáng rụcrịch, Tống Mạch hơi đau đầu, nhưng vẫn kiên định trả lời: "Phải, nàng là Ánh Trăng của ta, sao ta nỡ đối xử không tốt với nàng?" Ta hái nàng vào lòng còn không kịp, sẽ chỉ đối với nàng càng tốt hơn.

Đường Hoan nở nụ cười: "Được, ta tin chàng." Nhắm mắt hưởng thụ sung sướng trong lần chạy nước rút cuối cùng của nam nhân.

Khi ánh sáng trắng đánh tới, khi nam nhân hô lên cái tên "Cẩm Chi", ĐườngHoan sớm có đoán trước giữ lấy mặt hắn hôn lên thật sâu, không cho hắncơ hội nhiều lời, cho đến, ý thức ngủ say.

Tống Mạch, ta lại lừa ngươi rồi, thật ra ta không tin, ta không tin ngươi còn có thể đối tốt với ta.

Sư phụ đã từng nói, lời hứa hẹn của nam nhân đều là chó má, đặc biệt lời hứa hẹn ở trên giường, ai tin người đó là đồ ngốc.

Cho nên, ta chỉ là tùy tiện hỏi một chút, ngươi đừng coi là thật, cho dùngươi không làm được, ta cũng sẽ không trách ngươi không giữ lời hứa.

Bởi vì ta chưa từng để ý.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: khụ khụ, giấc mộng này kết thúc nha, ngày mai bắt đầu câu chuyện Đại tướng quân cùng Tiểu mẹ kế, hi vọng mọingười thích ~

Đoán chừng Tống Mạch ra sân sẽ làm mọi người kinh sợ một trận nho nhỏ đấy, $O(\cap_{-}\cap)O$ ha ha \sim

Trạch Mỗ: đấy, lần XXOO này khác gì đôi nam nữ dắt tay nhau tự sát chứ @_@

Khụ giấc mộng sau Tống âm trầm và Đường ma nữ sẽ lên sàn ^-^

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 91: Chương 81.1: Thật Hung Dữ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Duyên Bình ở kinh thành tạo thành hai lần oanh động.

Một lần là ông ta thiếu niên phong hầu, đường làm quan rộng mở vó ngựa mạnh mẽ. Một lần là ông ta trung niên cưới tiếp, uyên ương chết thảm ôm hậnchết.

Hơn hai mươi năm trước, Tống Duyên Bình còn trẻ anh dũng,hai mươi tuổi đã thụ phong Trấn Bắc tướng quân, dẫn binh xuất chiến Hung Nô, thu phục Thanh thành cứ điểm quan trọng của Bắc tuyến. Quân địchliên tiếp bại lui, Tống Duyên Bình dẫn binh truy kích ngàn dặm, tổngcộng chém chín vạn tám ngàn quân địch, khiến cho Hung Nô lui tới MạcBắc, nhuệ khí đại giảm, Bắc cảnh cũng trong mấy chục năm không lo.

Tin chiến thắng truyền tới Kinh thành, long nhan cực kỳ vui mừng, phong Tống Duyên Bình làm Định Bắc hầu, thế tập võng thế[1].

[1] thế tập võng thế: cha truyền con nối không thay thế

Tống Duyên Bình chiến thắng trở về, đi cùng còn có một vị nữ tử khuynhthành, tên là Mục Doanh, chính là con gái của nguyên tướng thủ Thanhthành, trốn khỏi thành gặp nạn, được Tống Duyên Bình cứu. Tướng quân tư thế oai hùng bừng bừng, mỹ nhân mảnh mai đáng thương, hai người vừa gặpđã thương, sau khi về Kinh Tống Duyên Bình long trọng cưới Mục Doanh làm vợ.

Vợ chồng mới cưới tất nhiên là nùng tình mật ý, như keo như sơn.

Đáng tiếc Mục Doanh chậm chạp không thể mang thai. Mong mỏi một năm ba nămnăm năm, Tống Duyên Bình từ ban đầu dịu dàng an ủi dần dần biến thànhmặt ủ mày chau.

Trượng phu không có ý nạp thiếp, Mục Doanh lại càng ngày càng bất an. Bà ta tin tưởng tấm lòng của trượng phu đối với mình, nhưng cũng biết ông rất coi trọng con nối dõi.

Có lần MụcDoanh đi chùa dâng hương cầu tử, trên đường trở về gặp được một đôi chavà con gái chạy nạn, lão hán mắt thấy sẽ phải tắt thở rồi, nông nữ khócthê thảm bất lực. Nhìn bọn họ, Mục Doanh nghĩ tới phụ thân chết trận của bà ta, nhất thời mềm lòng, phân phó hạ nhân mang hai cha con về Hầu phủ bố trí ổn thoả, tìm thầy hỏi thuốc. Lão hán phúc mỏng, không đợi langtrung vào cửa đã đi rồi, Mục Doanh tỏ ý bảo hạ nhân an táng bình thường.

Nông nữ nhìn tận mắt phụ thân nhập thổ vi an, khóc lớn một hồi, sau đó chỉnh trang chỉnh tề dập đầu tạ ơn Mục Doanh. Mục Doanh lúc này mới phát hiện nông nữ vậy mà có chút tư sắc. Kém bà ta khi còn trẻ, cũng không bằngbà ta bây giờ, nhưng nông nữ có tuổi trẻ mà bà ta cũng không nhặt lạiđược nữa. Nắm chặt khăn tay, Mục Doanh cắn răng đặt quyết tâm.

Bà chậm chạp không mang thai, vì hương khói của Tống gia, trượng phu sớmmuộn gì cũng sẽ thu người. Như vậy, so với tự ông ta tìm, không bằng bàđưa cho ông ta một người, vừa có thể lấy lòng ông ta, còn có thể khiếncho ông ta sinh lòng áy náy.

Cho nên, chờ sau khi Tống Duyên Bình đánh giặc trở về, Mục Doanh chủ động đề nghị bảo Tống Duyên Bình nạp nông nữ làm thiếp.

Tống Duyên Bình thương yêu ái thê liên tục từ chối, sau thấy thê tử kiêntrì, bèn thu dùng nông nữ, chỉ là không có cho nàng ấy thân phận thiếpthất, chỉ làm thông phòng sai bảo. Hơn nữa Tống Duyên Bình thu người làvì con nối

dõi, bình thường số lần đến trong phòng của nông nữ cũngkhông nhiều, đa phần thời gian vẫn là ở cùng Mục Doanh.

Nhưng Mục Doanh vẫn là ngày càng gầy yếu, sau khi biết được nông nữ mang thai, lại cơm nước không màng, mày rủ sầu bi ta thấy tiếc thương.

Tống Duyên Bình tìm mọi cách an ủi đều vô dụng, dắn lòng, an ủi thê tử, nóinếu nông nữ sinh là con trai, ông ta sẽ bỏ mẹ giữ con, đứa nhỏ giao chobà ta nuôi nấng. Tống gia có hậu rồi, về sau ông ta không bao giờ nạpthiếp thất nữa, toàn tâm toàn ý đối với bà.

Mục Doanh rưng rưngkhuyên ông ta không cần như vậy, khuyên vài lần thấy Tống Duyên Bìnhkhông nghe, bèn tuỳ ông ta đi. Mười tháng sau, Tống Duyên Bình đưa mộtnam anh trắng trẻo mập mạp đến trước mặt bà, nói về sau đây chính là con trai ruột của bà. Mục Doanh cuối cùng cũng dần dần khôi phục lại, không hỏi nông nữ đi chỗ nào, cũng không có hỏi trượng phu vì sao đột nhiênxử trí một đám hạ nhân.

Nam anh có khuôn mặt giống cha, Tống Duyên Bình đặt tên cho nó là Tống Mạch.

Mới đầu Mục Doanh cũng muốn nuôi đứa nhỏ như con ruột, nhưng ánh mắt đứanhỏ này giống nông nữ kia như đúc, mỗi khi nhìn thấy, bà cũng sẽ nhớ lại sự thật trượng phu thề non hẹn biển đã từng triền miên ôn tồn cùng nông nữ, hơn nữa đứa nhỏ đối với bà lạnh lùng thờ ơ, luôn dùng một loại ánhmắt âm u nhìn bà, lòng của bà ta liền ớn lạnh.

Tống Duyên Bìnhđối với đứa con của nông nữ này không có tình cảm gì, thấy thê tử rõràng không thích Tống Mạch, thì cũng rất ít quản giáo. Sau khi ông taphát hiện trong mắt con trai có lệ khí rõ ràng không hợp với số tuổi của nó, lại càng không vui, đưa Tống Mạch năm ấy năm tuổi đến thôn trangsống một mình, bên cạnh chỉ có hạ nhân hầu hạ.

Đưa Tống Mạch đi không lâu, Mục Doanh mang thai, năm sau sinh hạ một đứa con trai.

Tống Duyên Bình vui mừng quá đỗi, lúc này đã muốn báo lên trên xin phong ấutử làm thế tử, sau đó mới bỗng dưng nhớ tới, Tống Mạch là ghi dưới tênthê tử, ở trong mắt người ngoài, Tống Mạch chính là trưởng tử của Tốnggia. Triều đại trọng đích trọng trưởng, không có lý do thích hợp, cho dù Tống Mạch tầm thường bất tài, vị trí thế tử cũng là của hắn.

Nhưng ấu tử mới là đứa nhỏ ông ta cùng ái thê mong mỏi nhiều năm, làm sao ông ta có thể đưa tước vị mình kiếm được cho con trai của một nông nữ titiện?

Tống Duyên Bình căm tức trong lòng.

Mục Doanh "lương thiện hiểu ý người" an ủi ông ta, nói hai đứa nhỏ là huynh đệ ruột, ailàm thế tử cũng được, chỉ cần tương lai Tống Mạch chịu quan tâm đệ đệmột hai là được, lại khuyên trượng phu đón Tống Mạch trở về, để cho haiđứa nhỏ ở chung nhiều hơn, bồi dưỡng tình cảm huynh đệ. Tống Duyên Bìnhsợ nhất là thê tử luẩn quẩn trong lòng, bây giờ thê tử không cần vị tríthế tử, ông ta thở phào nhẹ nhõm, phái người dẫn Tống Mạch trở lại.

Tống Mạch về phủ không lâu, trong đám hạ nhân dần dần có lời đồn về thế tử, nói hầu gia chậm chạp không xin phong thế tử, chính là đang đợi nhịthiếu gia lớn lên.

Mục Doanh bên ngoài trách cứ những hạ nhânnày, trong bụng cũng là ủng hộ, đồng thời khi lời đồn càng phát triểncàng mạnh mẽ, sắp xếp ra một trò hay.

Bà ta để cho Tống Mạch mười tuổi dẫn đệ đệ ba tuổi đến bên hồ chơi, Tống Mạch mặt không chút thayđổi đồng ý, dẫn đệ đệ đi về phía hồ, phía sau là đám nha hoàn bà tử MụcDoanh sắp xếp. Đi đến bên hồ, nhị thiếu gia muốn

xem cá, Tống Mạch đểcho nha hoàn dẫn đệ đệ xem, hắn ở bên hồ thờ ơ lạnh nhạt. Nhìn nhìn, đột nhiên có người dùng sức đẩy hắn về phía chỗ nhị thiếu gia, không đợi Tống Mạch đụng vào, nha hoàn ôm nhị thiếu gia "rơi" vào trong hồ trước, giơ nhị thiếu gia ướt đẫm cả người đang oa oa khóc lớn la to đại thiếu gia đẩy người. Tống Mạch cười lạnh, thật sự nhào tới, ba người cùng nhau chìm vào trong nước.

Ngắn ngủn trong một tháng, phủ Định Bắc Hầu gà bay chó sủa.

Nhị thiếu gia đuối nước mà chết, Hầu phu nhân hộc máu bỏ mình, hầu gia giận tím mặt, đại thiếu gia rời nhà trốn đi tung tích không rõ.

MàTống Duyên Bình nhìn thấy trưởng tử lần nữa, là vào lúc Thánh thượngphong thưởng khi bình định tướng sĩ Tây Nam làm phản, năm ấy Tống Mạchmười tám tuổi bởi vì công lao đứng đầu thụ phong nhất đẳng thị vệ. TốngDuyên Bình khiếp sợ cực kỳ, ngay tại chỗ nhận mặt, Tống Mạch cũng khôngphủ nhận, chỉ thanh minh cho mình lúc Tống Duyên Bình hắt nước bẩn lênngười hắn. Thánh thượng đích thân khuyên giải, Tống Mạch quay về Hầuphủ, chỉ là quan hệ phụ tử vẫn lạnh cứng như trước.

Người ngoàithì khen hổ phụ không sinh khuyển tử, Tống Duyên Bình lại hận không thếtự tay giết nghiệt súc hại chết thê nhi của ông ta này!

Ông tacũng thật sự động thủ rồi, nhưng mà chính Tống Mạch có võ công tốt, bênngười lại có hộ vệ trung thành tài giỏi, thủ hạ ông ta phái đi ám sátđều lấy thảm bại mà kết thúc.

Không cam lòng giao Hầu phủ vào tay Tống Mạch, Tống Duyên Bình quyết định sinh con trai một lần nữa, dù sao bây giờ danh tiếng bất hiếu của Tống Mạch đã truyền ra ngoài, ngay cảbản thân Tống Mạch cũng không phản bác, thánh thượng cho dù thiên vịhắn, cũng không thể gạt bỏ sổ con ông ta xin thế tử khác.

Tống Mạch cũng không thèm để ý vị trí thế tử, vào lúc Tống Duyên Bình chọnngười tìm kiếm kế thất thích hợp, hắn tiếp nhận ấn Trấn Bắc tướng quânđi trấn thủ Thanh thành.

Hai năm sau, hắn về kinh lĩnh thưởng, vừa vặn gặp phải Tống Duyên Bình cưới tiếp.

^

Có chút mặt ngoài sống vẫn phải làm, nếu gặp phải, Tống Mạch quyết định uống xong rượu mừng rồi mới đi.

Trở lại trong viện của mình nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai luyện công buổi sáng kết thúc, Tống Mạch cuối cùng cũng có lòng dạ hỏi thăm chuyện của Hầu phu nhân mới đảm nhiệm: "Là nhà ai?" Tống Duyên Bình đường đường là Định Bắc hầu gia, tuổi đã hơn bốn mươi cũng không coi là già, có lẽ córất nhiều người mong muốn tới kết thân.

"Bẩm tướng quân, là Thất cô nương của Vĩnh Xương bá phủ." Chu Dật là người hầu cận đắc lực của hắn, hôm qua sau khi về phủ đã hỏi thăm sự việc rõ ràng rồi.

"Thất cô nương?" Tống Mạch suy nghĩ một lát, nhớ lại một lần tình huống củatất cả những khuê tú những năm này sưu tập ở Kinh thành, "Ta nhớ rõ Lụcgia chỉ có hai cô nương con vợ cả, đều đã gả ra ngoài, còn lại bốn người đều là thứ xuất, làm sao lại thêm một Thất cô nương?"

Trong lòng Chu Dật kính nể trí nhớ siêu quần của tướng quân, bức hoạ của các cônương Lục gia vẫn là hai năm trước trình lên cho tướng quân xem qua, vốn tưởng rằng tướng quân chỉ là tùy ý nhìn mặt, không nghĩ tới thời giantrôi qua dài như vậy, tướng quân "trăm công nghìn việc" vậy mà còn nhớrõ việc vặt bậc này. Lúc này nghe tướng quân hỏi, lập tức giải thíchngắn gọn: "Năm đó khi Vĩnh Xương bá du lịch bên ngoài nuôi một ngoại thất khó sinh sinh Thất cô nương, bởi vì bát tự là mệnh

khắc phụ khắc mẫu, vẫn không có đón về. Tháng trước lão phu nhân của Bá phủbiết được việc này, phái người đón Thất cô nương về phủ, lúc sắp vàokinh ngựa bị giật mình, vừa vặn được hầu gia gặp phải, trở về không lâuthì định thân."

Trên mặt Tống Mạch hiện lên châm chọc: "Ông ta cũng là làm quen chuyện "anh hùng cứu mỹ nhân"."

Chu Dật suy nghĩ một chút, từ trong tay áo lấy ra một bức họa: "Tướng quân, ngài từng nói để cho bọn họ lưu ý khuê tú mới xuất hiện ở kinh thành,đây là bức hoạ vị Thất cô nương kia, còn chưa kịp đưa tới Thanh thành,chúng ta đã trở lại rồi."

Tống Mạch nhận lấy, ánh mắt lại quăng về phía xa xa.

Trên đời có nhiều nữ nhân như vậy, phân tán ở những địa phương khác nhau, hắn không biết sẽ gặp "nàng" ở nơi nào, chỉ có thể lưu ý động tĩnh xungquanh trước.

Trước hết tìm được nàng, chuyện khác, sau khi gặp được người lại hỏi.

Thu hồi tầm mắt, không chút để ý ở bức họa ra.

Nam nhân khẽ híp mắt, sau khi nhìn chằm chằm người trên bức hoạ một hồilâu, trầm giọng dặn dò Chu Dật: "Phái người đến bãi tha ma, chiếu theodáng người màu da của Thất cô nương này, tìm một xác nữ mới chết mangvề." Lại thấp giọng dặn dò một hồi.

Chu Dật kinh ngạc, thấy Tống Mạch mặc dù nói những lời đại nghịch bất đạo, trên mặt vẫn là lạnh lùnghờ hững, y cũng trấn định xuống rất nhanh: "Tướng quân yên tâm."

Đợi Chu Dật rời đi, ánh mắt Tống Mạch lại rơi xuống bức hoạ trong tay, haimắt trong trẻo nhưng lạnh lùng tựa như muốn xuyên qua bức tranh

giấymỏng manh kia.

 \sim

Cưới vợ lần nữa, Tống Duyên Bình sớmkhông còn kích động ngây ngô của năm đó nữa, đời này ông ta thật lòngyêu duy nhất chỉ có Mục Doanh, nếu không phải không cam lòng giao Hầuphủ cho Tống Mạch, ông ta sẽ không cưới nữa.

Đón dâu bái thiên địa, tiễn bước một đám tân khách, ông ta hơi say mà trở về tân phòng.

Vào cửa, đã thấy Thất cô nương của Vĩnh Xương bá phủ, Lục Thư Ninh, mộttiểu cô nương vừa mới cập kê, nhút nhát dẫn nha hoàn tới đây đón, cănbản không dám ngầng đầu nhìn ông ta, chỉ lộ ra gò má đỏ rực cùng mộtđoạn cổ thon dài trắng nõn, xinh đẹp động lòng người.

Cổ họng Tống Duyên Bình khẽ kéo căng.

Sau khi Mục Doanh chết, ông ta không phải chưa từng chạm vào nữ nhân, nhưng ở mặt dung mạo có thể vượt qua Mục Doanh, chỉ có một người trước mắtnày.

"Các ngươi đi xuống đi." Tống Duyên Bình nắm tay tiểu thê tử, nói với hai nha hoàn phía sau nàng.

Đám nha hoàn đi rồi, Thư Ninh nghe được tiếng tim đập "thình thịch" củamình, đầu cúi xuống đất càng thấp. Tính cả hôm nay, nàng đã gặp hầu giahai lần rồi, lần đầu tiên là ông ta đỡ nàng từ trên xe ngựa xuống dưới, lần thứ hai là hôm nay ông ta hất khăn trùm đầu ra. Người ngoài đều nóihầu gia đã qua bốn mươi tuổi, nàng lại cảm thấy hầu gia không có già như vậy, thoạt nhìn nhiều nhất chỉ hơn ba mươi, anh tuấn khôi ngô, ở trongmắt của nàng, mỗi lần nhớ tới đều khiến cho nàng "mặt đỏ tim đập".

Gả cho hầu gia làm kế thất, trong lòng nàng ngọt ngào lại hạnh phúc.

Nàng muốn chăm sóc ông sinh hoạt hàng ngày, muốn sinh đứa nhỏ cho ông, muốn cùng ông đến già.

Nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới, ước mơ tốt đẹp của nàng vào đêm động phòng đã hủy diệt rồi.

Khi nam nhân hung thần ác sát kia rút kiếm đi vào, khi một kiếm của hắn đâm vào ngực hầu gia, Thư Ninh hét lên một tiếng ngã ngồi dưới đất.

Tống Mạch giết Tống Duyên Bình.

Bắt đầu một khắc sống lại lần nữa kia, là hắn biết cả đời này hắn chỉ muốntìm được nữ nhân kia hỏi cho rõ ràng, hỏi rõ rốt cuộc nàng là loại người nào, hỏi rõ rốt cuộc cùng hắn dây dưa mấy đời, hỏi rõ vì sao nàng muốndây dưa với hắn, hỏi rõ mấy đời kia nàng có từng thật lòng với hắn haykhông. Trừ nàng ra, trên đời này không còn người nào là hắn quan tâm.

Cha mẹ cho hắn thân thể, hắn có thể cho bọn họ tôn kính bề ngoài. Chẳng qua là, tận mắt thấy Tống Duyên Bình giết mẫu thân của kiếp này, Tống Mạchkhông có hận, hắn chỉ cảm thấy thoải mái. Không có mẫu thân cũng làkhông có phụ thân, hắn không cần trái với tâm ý đi lấy lệ người nào nữa. Mà khi Tống Duyên Bình quyết định cưới nàng làm vợ, thì ông ta nhấtđịnh chỉ còn đường chết.

Nữ nhân này, cho dù những thứ tốt đẹp kia của nàng là giả, cho dù hắn không hề yêu nàng nữa, nàng cũng chỉ có thể là của hắn.

Nếu nàng vẫn đều đang lừa hắn, nàng đáng chết. Nếu nàng...

Rút kiếm ra, Tống Mạch chậm rãi đi về phía nữ nhân ngồi dưới đất đang hét "A A" chói tai kia.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 92: Chương 81.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

"Câm miệng." Kiếm của hắn chạm vào cái cổ nhỏ yếu của nàng, thành công ngăn cản tiếng kêu sợhãi của nàng. Cả người nàng run rẩy, sắc mặt trắng bệch nhìn hắn, đôimôi run run không ngừng, nước mắt tựa như hạt châu bị đứt dây, tuôn rơilăn xuống.

Tống Mạch nhìn chằm chằm nữ nhân đáng thương này.

Dung mạo giống nhau, đáng tiếc không phải là nàng.

Bởi vì hắn quá quen thuộc nàng rồi. Nàng cũng sẽ khóc, nhưng nàng chưa baogiờ sẽ để mình khóc đến xấu xí như vậy, trong trí nhớ, mỗi thời mỗi khắc nàng đều là xinh đẹp. Nàng cũng sẽ sợ hãi, nhưng trong mắt nàng chưatừng có xuất hiện qua sợ hãi làm cho người ta coi thường như vậy. Nàngrất to gan, lúc thẹn thùng là to gan, lúc làm nũng là to gan, lúc khóccũng vậy.

Thư Ninh không biết nam nhân trước mắt đang suy nghĩcái gì, nàng chưa từng có gặp qua hắn, chỉ từ trong lời trách cứ vừa rồi của hầu gia trước khi chết mới biết được người này là Trấn Bắc tướngquân Tống Mạch, là con trai trên danh nghĩa của nàng. Nhưng bây giờ, nàng chỉ cảm thấy hắn là ác quỷ từ trong địa ngục trốn ra.

Namnhân chậm chạp không động thủ, trong lòng Thư Ninh thêm một phần cơ hộisống, run run mở miệng: "Tống ... Tống tướng quân, van xin ngươi đừng cógiết ta, ngươi bảo ta làm cái gì cũng được, van xin ngươi đừng có giếtta..." Nàng mới mười lăm tuổi, nàng không muốn chết!

"Yên tâm,chỉ cần ngươi nghe lời, ta sẽ không giết ngươi." Tống Mạch thu kiếm lại, lạnh lùng nói, cho Chu Dật đang canh giữ ở cửa một ánh mắt. Chu Dật gật đầu, vung tay lên, một người áo đen sải bước nhanh đi vào, trên vaikhiêng một cuốn chiếu.

"Mở ra cho nàng xem." Tống Mạch đứng ở bên cạnh Thư Ninh, giọng nói lạnh như băng.

Người áo đen không nói thêm nửa câu, lưu loát buông chiếu, lưu loát mở ra, lộ ra bên trong một cái xác nữ có khuôn mặt máu thịt lẫn lộn.

Chỉ liếc mắt một cái, Thư Ninh đã ôm ngực phun ra.

Sắc mặt Tống Mạch bình tĩnh, ánh mắt đảo qua xác nữ lại dừng ở trên người Thư Ninh: "Hôm nay Định Bắc hầu đại hôn, có thích khách giả mạo tânkhách lần vào Hầu phủ, nửa đêm xuống tay với Định Bắc hầu, Hầu phu nhânkhông thể may mắn thoát khỏi tai hoạ. Từ nay về sau, trên đời không còncó Thất cô nương Lục Thư Ninh của Vĩnh Xương bá phủ, ngươi, cứ gọi là Thư Ninh đi, nghe nói là cái tên mẫu thân ngươi đặt cho ngươi, giữ lại coi như cái niệm tưởng."

Thư Ninh nôn khan không ngừng, làm sao nghe thấy những gì hắn nói?

Trong mờ mờ mịt mịt, nàng bị người áo đen che miệng lại mang xuống, nhốt ở một căn phòng xa lạ.

 \sim

Định Bắc hầu ngày đại hôn bị giết hại, cả thành ồ lên.

Thánh thượng giận dữ, Tống Mạch toàn quyền phụ trách truy bắt hung phạm. Batháng sau, Tống Mạch tra ra hung thủ chính là một tên thủ lĩnh trong đám phiến loạn chạy trốn Tống Duyên Bình tiêu diệt năm đó. Thủ lĩnh vì báothù ẩn núp hơn mười năm, cuối cùng nhân cơ hội ngày đại hôn

của TốngDuyên Bình mà ra tay. Tống Mạch dẫn binh truy kích và tiêu diệt, thủ lĩnh cùng đường mạt lộ không chỗ có thể trốn, tự vẫn mà chết.

Mặc kệ những thế gia ở Kinh thành kia suy đoán như thế nào, án này về mặt bên ngoài chính thức chấm dứt rồi.

Tống Mạch nộp lên ấn tướng quân, ở nhà giữ đạo hiếu cho Tống Duyên Bình.

Mới giữ được một năm, Thánh thượng nói gần đây Bắc tuyến có dị động, lệnhcho Tống Mạch bỏ lại tình cảm bắt đầu trở lại, ba ngày sau đi đến Thanhthành trấn thủ.

Tống Mạch nhận lệnh.

Sau khi về phủ, nhahoàn phụ trách chiếu cố sinh hoạt thường ngày của Thư Ninh báo lại, nóilà Thư cô nương sắp không qua được rồi.

Tống Mạch dừng bước chân lại một chút, đi thắng đến thư phòng.

Sau bữa cơm chiều, hắn đi nhìn nữ nhân kia.

Thư Ninh nằm ở trên giường, nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, sắc mặt càng trắng bệch.

Sau khi xảy ra biến cố, nàng đã ngã bệnh, nam nhân này mời lang trung tốtnhất cho nàng, nhưng không biết rằng, bệnh của nàng, là bị hắn dọa màra.

Nàng không rõ vì sao Tống Mạch phải đối với nàng như vậy. Hắn không đánh nàng không mắng nàng, cũng không có lại lấy xác chết hù dọanàng, càng chưa từng chạm qua nàng. Chỉ cần hắn ở Hầu phủ, chạng vạngmỗi ngày, hắn cũng sẽ tới đây. Hắn không nói chuyện cùng nàng, chỉ ngồi ở bên giường nhìn nàng, nhìn nàng, nhưng dường như đang nhìn người khác.Có

đôi khi, Tống Mạch liếc nhìn nàng một cái rồi đi, có đôi khi, hắn sẽnhìn trên nửa canh giờ rồi mới rời đi.

Nàng vẫn sợ hắn, thời gian dài, nhưng cũng dám nhìn hắn rồi.

Đó là một nam nhân tuấn mỹ, trẻ tuổi hơn hầu gia, còn đẹp hơn hầu gia, nếu hắn chịu cười một cái, đại khái không ai có thể không bị hắn hấp dẫn ýchứ? Nhưng hắn chưa bao giờ cười, ít nhất ở đây đã được hơn một năm, Thư Ninh chưa từng thấy hắn cười. Có mấy lần, vào lúc hắn xoay người rời đi nàng bắt được thất vọng cùng đau xót ở trong mắt hắn, Thư Ninh nghĩ, hắn là nàng nhìn lầm rồi thì phải?

Hôm nay hắn lại tới nữa, vào lúc nàng sắp chết.

Thư Ninh nhìn nam nhân yên lặng ngồi xuống ở bên giường. Bởi vì sắp chết,nàng không hề sợ hắn, vào lúc hắn nhìn sang, nhìn thắng hắn: "Tướngquân, có thể nói cho ta biết, vì sao ngươi đối với ta như vậy không?"

Tống Mạch không nói gì.

Nói, nữ nhân này cũng không cách nào hiểu được.

Hắn đang đánh cuộc.

Khi hắn chính là nhị thúc của Cẩm Chi, đại ca chết rồi, tính tình của CẩmChi có biến hóa rõ ràng, cái khác không nhắc tới, nàng đối với nhị thúclà hắn này cực kỳ to gan thẳng thắn, ngủ cùng hắn, sở hắn chạm vào hắn.Khi đó, hắn quy hết về cháu gái mất cha bị đả kích quá lớn, cho nên mớiđặc biệt ỷ lại vào hắn. Khi đó, hắn tin lời của nàng, cảm thấy nàng làthật lòng thích hắn, cho nên cuối cùng nàng tới trêu chọc hắn, hắn không nhịn nữa, muốn nàng.

Nhưng là, trong lúc hắn cùng nàng thủynhũ.giao hòa, trong lúc hắn sung sướng muốn chết, nàng đột nhiên thayđổi thành người khác.

Nàng châm chọc hắn mặt người dạ thú chạmvào cháu gái của mình, nàng đắc ý nói, cho dù hắn là cha của Cẩm Chi, nàng cũng có thể câu hắn lên giường.

Câu lên giường...

Thì ra tất cả những gì nàng làm trước đó, nguỵ trang không một kẽ hở như vậy, đều là vì câu hắn lên giường.

Bốn chữ đơn giản, lại như thể hồ quán đỉnh[2], làm cho hắn nghĩ thông suốt.

[2] Thể hồ: dầu ngưng tụ từ váng sữa đặc. Dùng bơ tinh khiết tưới lên trênđầu. Phật giáo chỉ truyền bá trí tuệ, khiến người hoàn toàn giác ngộ. Chẳng hạn như nghe ý kiến của cao minh khiến người được dẫn dắt rất lớn. Cũng hình dung mát mẻ thoải mái.

Cẩm Chi từng hôn mê, tỉnh lạithay đổi một người khác, làm cho hắn yêu. Thủy Tiên bị thương ở trán, sau đó cũng thay đổi một người khác, cũng làm cho hắn yêu. Mấy đời tiếptheo, hắn không thể xác định "các nàng" là ngay từ đầu đã như vậy, haylà nửa đường thay đổi tính tình. Xác định duy nhất của hắn là, tình yêucuối cùng hắn gặp được, đều là người lúc ban đầu bám vào trên người CẩmChi kia. Nàng có thể giả bộ hoàn mỹ trăm ngàn loại tính cách, nhưngkhông cách nào ngụy trang đôi mắt linh động kia.

Trách không được nàng luôn nhiệt tình to gan như vậy, bởi vì nàng muốn quyến rũ hắn, muốn hoan hảo cùng hắn.

Bây giờ hắn không biết, là rốt cuộc nàng là ai, vì sao phải hoan hảo cùnghắn, lại vì sao mỗi đời đều bám vào trên thân thể có dung mạo

giốngnhau. Còn có, trí nhớ của hắn bị cắt đứt, có phải có liên quan tới nànghay không?

Những điều đó, chỉ có nàng có thể nói cho hắn.

Nay, hắn tìm được thân thể của nàng rồi, chỉ cần chờ nàng tới đây là được.

Hắn đang dùng tính mạng của Lục Thư Ninh để đánh cược.

Nếu "nàng" thật sự đến đây, những nghi ngờ suy đoán của hắn lúc trước đều trở thành sự thật, nàng tới, hắn sẽ hỏi rõ ràng.

Nếu "nàng" chưa tới...

Hắn cũng không mất đi cái gì, Lục Thư Ninh không phải người hắn quan tâmkia. Lục Thư Ninh khoẻ mạnh, hắn cho ăn cho uống, nàng bị bệnh, hắn tìmthầy hỏi thuốc, nàng chết rồi, hắn an táng cho nàng, sau đó tiếp tục tìm kiếm một người giống như đúc khác, tiếp tục phán đoán có phải là nànghay không, tiếp tục chờ. Hắn tin tưởng, một ngày nào đó, nàng sẽ xuấthiện.

Về phần tâm tình của Lục Thư Ninh...

Ai tới thông cảm nỗi khổ và nỗi hận của hắn? Ai tới thông cảm hắn nhiều năm chờ đợidài đằng đẵng như vậy tự cho là thâm tình thực ra chỉ là một hồi chêcười?

Nếu không có sức phản kháng không thể phản kháng không muốn phản kháng, vậy nhận mệnh đi. Tống Mạch hắn không nhận mệnh, không aicó thể một lần lại một lần trêu đùa hắn!

Hắn nhìn về phía nữ nhân trên giường, con ngươi như giếng cổ, nước sâu không một gợn sóng.

Thư Ninh cười chua sót, nhắm mắt lai.

Đêm tối bao phủ hoàn toàn, Tống Mạch đốt đèn, canh giữ ở bên cạnh nữ nhân, nhìn nàng dần dần dừng hô hấp.

Một khắc kia, hắn không cách nào hình dung tâm tình của mình.

Biết rõ người này không phải "nàng", nhìn nàng chết rồi, nhìn chân mày nànggiãn ra tựa như giải thoát, thuận theo mà giống như dáng ngủ của "nàng", nơi nào đó trên ngực, vẫn đau như bị dao cắt.

Hắn ngồi yên lặng, trong đầu trống rỗng.

Cho đến khi, người trên giường đột nhiên nhăn mày một cái.

Một cái chớp mắt kia, có liệt hỏa hàn băng đồng thời thổi quét qua hắn.

Liệt hỏa vì nàng mà đốt, hàn băng vì nàng mà đông lại, cuối cùng đi đến bình tĩnh.

Như là một món trang trí trên giường, hắn lắng lặng nhìn chăm chú vào nàng, vẫn không nhúc nhích, chờ nàng tỉnh lại.

Đường Hoan có tri giác.

Nàng tưởng giống như trước mở mắt ra nhìn tình huống xung quanh, nhưng nàngcảm giác được một thứ chỉ nghe sư phụ từng miêu tả nhưng chưa từng thựcsự cảm nhận... sát khí.

Nàng tiếp tục giả chết, nhanh chóng sửa sang lại trí nhớ của nguyên thân, càng nghĩ... càng lạnh.

Thì ra Lục Thư Ninh là bị Tống Mạch doạ chết!

Không tính chân thân, Tống Mạch này, tuyệt đối là người hung ác nhất nàng gặp được cho đến nay, hơn nữa, trước khi Lục Thư Ninh chết hắn còn canh giữ ở bên cạnh nàng, hay là hắn hoài nghi cái gì?

"Đừng giả vờ, tabiết ngươi tỉnh rồi." Thấy nữ nhân chậm chạp không chịu mở mắt, kiênnhẫn của Tống Mạch hao hết, lạnh giọng nhắc nhở.

Đường Hoan kêu rên ở trong lòng!

Quên đi, nàng bất cứ giá nào rồi!

Nàng giương mắt nhìn về phía hắn, chớp chớp mắt, nhẹ giọng hỏi: "Tướng quân, sao ngươi còn ở đây? Ta ngủ bao lâu rồi?"

Quả nhiên là nàng, một ánh mắt, hắn đã nhận ra được.

Đời này Tống Mạch lần đầu tiên nở nụ cười, đứng dậy ngồi vào trên giường, vươn tay sở khuôn mặt của nàng, như tình nhân âu yếm: "Cẩm Chi, Thủy Tiên, Tiểu Ngũ, Hải Đường, Lâm Nguyệt, ngươi nói, rốt cuộc ta nên gọing ươi là gì?"

Trên người Đường Hoan nổi lên một tầng da gà, "hahả" cười khan hai tiếng: "Tướng quân, ngươi đang nói cái gì vậy, ta nghe không hiểu."

"Phải không?" Tay Tống Mạch chậm rãi chuyển quatrên cổ nàng, nhẫn mịn yếu ớt như vậy, dường như vừa bóp một cái, là cóthể đứt rồi. Hắn thử vòng quanh cổ nàng, khẽ dùng chút lực: "Như vậy, nghe hiểu chưa?"

Đường Hoan gật gật đầu, đáng thương cực kỳ nhìnhắn: "Nghe hiểu rồi, tướng quân, ta tên là Lục Thư Ninh, nhưng mà nươngta vẫn gọi ta là Thư Ninh, ngươi thích gọi như thế nào thì gọi như thếđó đi."

Tống Mạch không nói chuyện, tăng thêm lực.

"Đau! Ngươi buông ra!" Đường Hoan giãy dụa đi cạy tay hắn.

Ánh mắt Tống Mạch lạnh như băng: "Lặp lại lần nữa, rốt cuộc ta nên gọi người là gì?"

"Vậy ngươi buông ra trước... Ta sắp chết... Khụ khụ..." Nam nhân chợt thutay lại, Đường Hoan lăn lông lốc bò dậy, lui đến trong góc giường, nước mắt lưng tròng nhìn Tống Mạch, tủi thân cực kỳ.

Tống Mạch không làm gì, chỉ nhìn nàng chằm chằm.

Đường Hoan một tay xoa cổ, vừa cắn môi ngẫm nghĩ, cuối cùng ở trong ánh mắtkhông kiên nhẫn của nam nhân, thử nói: "Ta ... ta là kế thất của hầu gia, vậy ngươi ... ngươi nên gọi ta... mẫu thân?"

Trên trán Tống Mạch nổi đầy gân xanh, bỗng chốc nhào về phía nàng.

Đường Hoan thét chói tai chạy xuống giường, cánh tay lại bị hắn túm được, sau đó ngửa mặt ngã sấp xuống giường. Mắt thấy nam nhân lại muốn tới bópnàng, Đường Hoan chợt ôm lấy bàn tay to của hắn: "Đừng bóp đừng bóp, tanói, cái gì ta cũng nói!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ha ha ha, mọi người đoán xem Hoan Hoan của chúng ta là khai báo như thế nào?

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 93: Chương 82, Thẩm Vấn

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Bên trong màn trướngtrắng thuần, nữ tử đang mặc áo trong bằng lụa trắng ngã ở trên giường, tóc đen tán loạn, hai má ửng hồng, hai tay nhỏ bé dường như dùng hết tất cả sức lực cầm bàn tay to trắng nõn lại có lực của nam nhân, trong mắtđầy cầu xin. Mà nam nhân giạng chân ngồi ở trên lưng nàng, một tay ấnđầu vai nữ nhân, một tay giằng co cùng nữ tử, tròng mắt đen trong trẻolạnh lùng như đêm đông như sao lạnh đối diện với nàng, đáy mắt cuồn cuộn tình cảm mà người bên khác khó có thể hiểu.

Tống Mạch biết, đó là lửa giận.

Đến tình trạng này, vậy mà nàng còn dám trêu đùa hắn!

"Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng nữa, nếu ngươi không sợ chết, cứ việcthử xem xem." Hắn buông tay nàng ra, một lần nữa đứng thẳng ở trướcgi rờng, âm u nhìn chẳm chẳm vào nàng.

Đường Hoan giật mình một cái, bò dậy thật nhanh dựa lưng vào ván giường ngồi xếp bằng, kéo chănqua che ở trên người mình, chỉ lộ ra cái đầu muôn phần ấm ức nhìn vềphía Tống Mạch: "Rốt cuộc ngươi muốn hỏi ta cái gì chứ? Ngươi cũng hỏi xong rồi, dù sao cũng bị ngươi nhìn ra rồi, ta cũng không có gì hay đểmà giấu diếm. Chẳng qua chúng ta nói chuyện tử tế trước đã, ta thành thật thật trả lời ngươi, không cho ngươi động thủ lần nữa đấy, cổta bây giờ vẫn còn đau đây nè."

Như là đứa nhỏ cùng người cò kè mặc cả.

Tống Mạch nhíu mày.

Nàng nhìn vào mắt hắn, không giống như là nhìn người xa lạ, nhưng là tuyệtđối không phải là nhìn người quen. Không có sợ hãi thật sâu, không cómảy may áy náy, càng không có tình ý nam nữ gì, thật giống như, nàngcũng không nhớ rõ dây dưa của hai người ở mấy đời trước.

Làm sao có thể không nhớ rõ?

Cẩm Chi sau là Thủy Tiên, Thủy Tiên sau khi bị thương thái độ đối với hắncó biến hóa rõ ràng, còn có chữ viết của nha hoàn Tiểu Ngũ, trong khoảng thời gian ngắn nàng đã nhiệt tình đáp lại, đều đủ để chứng minh nàngnhớ rõ. Nếu không, nếu không phải ngay từ đầu đã nhằm vào hắn, vì saolần nào nàng đến cũng đều quyến rũ hắn trêu chọc hắn? Buồn cười lúc ấyhắn không biết, còn đưa những thứ này trở thành duyên phận trời định của hai người.

Lại đang giả vờ sao?

Tống Mạch cười lạnh, hơnai hết hắn biết rõ ràng nàng am hiểu ngụy trang cỡ nào, trước kia là hắn không có phòng bị, hiện tại, hắn cũng muốn xem nàng còn có thể chơinhững trò gian trá gì.

"Ngươi là ai, tên gọi là gì, làm sao làmđược mỗi lần đều bám vào trên thân thể có khuôn mặt giống Cẩm Chi, lạivì sao phải gạt ta cùng ta... hoan hảo? Còn có, có phải ngươi động chânđộng tay với trí nhớ của ta hay không?" Hắn chậm rãi, từng chữ rõ rànghỏi.

Vừa bắt đầu Đường Hoan còn lắng nghe, dần dần lại há to miệng, ngơ ngác nhìn hắn.

"Nói." Tống Mạch tiến lên một bước, trong mắt chứa đầy uy hiếp.

"A, ngươi đừng động thủ, ta nói ta nói!" Đường Hoan quấn chặt chăn co rúmlại, động động miệng, rất là khó xử nói: "Cái này, rất nhiều câu hỏi của ngươi ta đều nghe không hiểu... Trước hết đừng nóng giận! Ta nói

chongươi nghe lai lịch của ta trước đã, ngươi nghe xong lại hỏi câu khácđược không?"

"Nói!" Tống Mạch thu tay lại, nhưng cái trán nổi đầy gân xanh nói cho Đường Hoan, nếu như lời giải thích của nàng không thể khiến cho nam nhân vừa lòng, chờ đợi nàng cũng không phải cái kết cục tốt gì.

Đường Hoan cuộn tròn càng nhỏ, hai tay nắm lấy chăn chuẩn bị che lên đầu bất cứ khi nào, "Chuyện này nói đến có chút không thể tưởng tượng nổi, trước hết người không phải sợ, ta sẽ không hại người, người hung dữ như vậy, ta muốn hại người cũng không đánh lại người mà, người..."

"Hãy bớt nói nhảm đi, rốt cuộc ngươi là ai?" Tống Mạch không vui cắt đứt lời nàng.

Đường Hoan tủi thân chớp chớp mắt, thấy vẻ mặt của nam nhân không có nửa điểm dịu đi ngược lại càng ngày càng khó coi, vội vàng giải thích: "Ngươi ...ngươi cũng nhìn thấy, Lục Thư Ninh đã chết, ta thay nàng ấy sống lại,cho nên ... cho nên ta là quỷ hồn... Ngươi thật sự không cần sợ hãi, ta là quỷ tốt, sẽ không hại người! Về phần ta là ai tên gọi là gì, ta cũngkhông biết, ta chỉ nhớ rõ, ta xin Quỷ sai đáp ứng ta một việc, ban đầuQuỷ sai không đồng ý, ta bèn liên tục quấy rầy hắn ta, sau đó Quỷ saithấy ta đáng thương, cho phép ta hoàn dương một tháng, nói nếu ta có thể tìm được một nam nhân thật lòng yêu ta ta cũng thật lòng yêu hắn, cùnghắn làm chuyện vợ chồng nhận được nguyên dương của hắn, hắn ta có thể thỏa mãn thỉnh cầu của ta."

Quỷ hồn? Sao nàng không nói mình là Hồ yêu?

Quỷ sai? Hắn cũng là chuyển thế đầu thai, làm sao không nhớ rõ mình đã từng gặp Quỷ sai nào?

Tống Mạch nở nụ cười, nâng lên một chân quỳ gối trên giường, trước khi Đường Hoan chuẩn bị chạy trốn đè nàng lại, một tay bóp cổ nàng: "Ngươi nghĩrằng ta sẽ tin chuyện ma quỷ của ngươi?" Coi hắn là con nít ba tuổi sao!

Sức lực dùng trên tay hắn cũng không lớn, hơi có chút khó chịu. Đường Hoankhông có cầu xin tha thứ, chỉ khó hiểu lại tủi thân nhìn vào mắt củahắn: "Ta ăn ngay nói thật, vì sao ngươi không tin chứ? Ta cũng đã bịngươi vạch trần rồi, tiếp tục lừa ngươi có ích lợi gì? Ngươi người nàychẳng những hung dữ, còn nói không giữ lời gì hết, rõ ràng đồng ý khôngđánh ta rồi!"

Mắt dài của Tống Mạch híp lại, không để ý đến lờinói nhảm của nàng, "Được, cho dù ngươi nói là sự thật, vậy ngươi cầu xin Quỷ sai cái gì?"

"Vốn ta nói chính là... A, người đừng dùng sức, thật là khó chịu!" Đường Hoan nghẹn đỏ mặt, quơ quơ tay đẩy hắn. Chờsau khi nam nhân buông tay, nàng thống khổ mà ho dữ dội một trận, vừathút tha thút thít vừa bĩu môi đáp: "Ta ... ta cũng muốn biết mình cầu xin cái gì, nhưng Quỷ sai nói không thể để ta nhớ được chuyện trước kia,như vậy ta chỉ biết nam nhân muốn tìm là ai, hắn ta nói không thể để tadễ dàng như vậy, trước khi ta hoàn dương liền xoá đi trí nhớ trước kiacủa ta."

Trong lòng Tống Mạch giật mình một cái.

Nếu nàngđang nói dối, hắn không cần để ý tới những lời nói dối hết lần này đếnlần khác này, nhưng nếu như nàng nói đều là sự thật, có phải chứng minh, trên đời này thực sự có một nam nhân lưỡng tình tương duyệt cùng nànghay không? Nam nhân kia là ai, người nàng yêu là ai?

Có thể là...

Tống Mạch rủ mắt, không cho mình tiếp tục suy nghĩ nữa, trước khi không thểxác định nàng nói thật, hắn không thể tin tưởng bất kỳ điều gì nàng nói.

"Ngươi nói quỷ sai xoá đi trí nhớ của ngươi, vậy làm sao ngươi nhận ra ta, làm sao mà biết ta là tướng quân?"

"Bởi vì khi ta vừa mới sống lại, kế thừa trí nhớ của Lục Thư Ninh mà, ngươidoạ chết nàng ấy, ta đương nhiên nhận ra ngươi rồi. Chẳng qua nói trởlại, tướng quân, ngươi là một đại nam nhân, vì sao muốn bắt nạt một nữtử yếu đuối như nàng ấy vậy? Trước khi Lục Thư Ninh chết vô cùng muốnbiết, ta cũng tò mò đấy. Bây giờ ngươi nói cho ta biết, quay lại Âm phủgặp được nàng ấy, ta truyền lời cho ngươi, tránh cho nàng ấy làm quýchết oan. Tướng quân ngươi không biết, quý chết oan chuyển thế đầu thaicũng không tốt, phải làm nha hoàn thiếp thất gì đó cho người. Lục Thư Ninh người ta đời này bị ngươi giết tướng công lại bị ngươi doạ chết, đã đủ đáng thương rồi, ngươi nhẫn tâm hại nàng ấy kiếp sau cũng mệnh khổsao?" Đường Hoan oán trách nói, dường như quên mất tay nam nhân còn đặtsẵn ở cổ nàng.

Tống Mạch tự động xem nhẹ những lời vô nghĩa củanàng, buông cổ nàng ra, chuyển thành nhấc cằm nàng lên: "Nhiều người chết như vậy, vì sao người lại hoàn dương ở trên người Lục Thư Ninh, còn có, vừa rồi khi tỉnh lại, vì sao người phải giả thành nàng ta nóichuyện với ta?"

"Cái này á, trước đó ta cũng không biết quỷ saisẽ để ta bám lên thân người nào, sau khi nhìn thấy trí nhớ của Lục ThưNinh, phát hiện vậy mà nàng ta và ta trông giống nhau như đúc, đây đạikhái là nguyên nhân ta hoàn dương ở trên người nàng ấy? Aiz, Quỷ sai kia cũng thật là, cái gì cũng không chịu nói cho ta biết. Về phần vì saophải giả thành Lục Thư Ninh..." Đường Hoan dừng một chút, dùng một loạiánh mắt "ngươi thật ngốc" nhìn Tống Mạch: "Ta đương nhiên muốn giả thành nàng ấy, không giả trang, bị ngươi phát hiện ta là quỷ, còn không mờiđạo sĩ thu ta à? Đáng tiếc ta giả trang không thành, thoáng cái đã bịngươi vạch trần rồi."

Sắc mặt của Tống Mạch khẽ biến: "Ngươi nói, bộ dạng của ngươi và Lục Thư Ninh giống nhau như đúc?"

Đường Hoan gật gật đầu: "Đúng vậy, đại khái hoàn dương cũng không phải tùytiện tìm một người là có thể hoàn chăng, chẳng qua ta béo hơn nàng ấymột chút." Nói xong, quay đầu tránh khỏi tay của Tống Mạch, một tay vénchăn một tay kéo cổ áo trong ra, cúi đầu nhìn mình, cười "hì hì" nói: "Bộ ngực của ta cũng đầy đặn hơn nàng ấy rất nhiều." Ngầng đầu, trongánh mắt đen láy là tràn đầy đắc ý, cũng không vì nói loại lời này ởtrước mặt một người nam nhân mà xấu hổ.

Nụ cười này rất quenthuộc, Tống Mạch dời tầm mắt, trầm mặc một lát, tiếp tục hỏi nàng:"Ngươi ... ngươi chỉ có thể hoàn dương một tháng?"

Đường Hoan lậptức hết đắc ý, nghiêm mặt nói: "Ùm, quỷ sai nói hắn ta chỉ có thể cho ta một canh giờ, một canh giờ ở Âm phủ, nhân gian chính là một tháng."

Tống Mạch nhìn nàng thật sâu, nếu nàng đang nói dối, hắn thật lòng bội phụchành động của nàng, "Nếu trong một tháng ngươi không có tìm được namnhân kia, thì làm sao bây giờ?"

"Vậy công toi một hồi, quỷ saikhông đáp ứng thỉnh cầu của ta rồi. Cũng may bây giờ ta không thể nhớrốt cuộc mình cầu xin cái gì, cho dù không có tìm được nam nhân kia, hẳn là cũng sẽ không quá thất vọng đâu." Đường Hoan nói rất rộng rãi, cúiđầu nghịch ngón tay, ngón tay tinh tế trắng nõn, rất là xinh đẹp.

Tống Mạch kìm lòng không đậu nhìn chằm chằm tay nàng một lát, lấy lại tinhthần, thối lui đến trước giường, "Ngươi nếu đã quên nam nhân kia là ai,ngươi tìm hắn như thế nào? Trên đời nhiều nam nhân như vậy, làm saongươi biết ai thật lòng thích ngươi?"

Đường Hoan cô đơn lắc đầu, nhỏ giọng than thở nói: "Ta cũng không biết đầu, trước hết cứ tìm thử xem sao, có thể gặp được, trong lòng sẽ có chút cảm giác kỳ quái? Tựanhư Lục Thư Ninh thích hầu gia, lần đầu tiên khi

nàng ấy nhìn thấy hầugia tim đập cực kỳ nhanh, mặt cũng cực kỳ đỏ, chờ khi ta gặp được namnhân kia, đại khái cũng sẽ có loại cảm giác này, sau đó ta sẽ biết mìnhthích là người nào, lại nghĩ cách làm cho người đó cũng yêu ta."

Nữ nhân thích một người nam nhân, khi mới gặp sẽ mặt đỏ tim đập sao?

Vậy bây giờ nàng nhìn thấy hắn rồi, nhưng không có...

Tống Mạch mím môi."Còn sau khi nhận được nguyên dương của hắn, ngươi trở lại Âm phủ, hắn phải làm sao bây giờ?"

Đường Hoan có chút há mồm, "Ta còn thực sự chưa từng nghĩ tới điều này...Đúng vậy, hắn thích ta như vậy, ta đi rồi hắn sẽ đau lòng, ta cũng nhấtđịnh luyến tiếc hắn..."

"Ngươi thật sự không nhớ ta? Không nhớ rõ chuyện mấy đời trước?" Không tìm ra sơ hở trong lời nói của nàng, không nhận ra nàng nói thật hay là giả, Tống Mạch quyết định sau này lại quan sát nàng nữa, hỏi một vấn đề cuối cùng của đêm nay.

"Ta cần phải nhớ được ngươi à?" Trên mặt Đường Hoan hiện lên nghi hoặc, nhíu mày nhìn hắn, "Mấy đời trước? Có ý gì?"

"Không có việc gì, ngươi ngủ đi, chuyện sau này ngày mai nói sau." Tống Mạchthu tầm mắt về, xoay người chuẩn bị rời đi. Hắn cần một mình yên lặngmột chút, tỉ mỉ nhớ lại mỗi một câu nàng nói vừa rồi, nếu là giả, tómlại sẽ có dấu vết để lai.

"Tướng quân!"

Đường Hoan thoắt cái nhảy xuống giường, trước khi Tống Mạch bước ra khỏi cửa nội thất đuổi theo, kéo lấy tay áo hắn.

"Buông tay." Tống Mạch nhíu mày nhìn nàng.

Đường Hoan ngoan ngoãn buông tay, nhăn nhó nói: "Tướng quân, cái đó, hôm nayLục Thư Ninh cũng không có dùng cơm, nàng ấy bị bệnh ăn không vào, nhưng là ta, ta đói quá, ngươi có thể sai người chuẩn bị chút đồ ăn cho tahay không? Tốt nhất chuẩn bị nhiều món, mặc dù ta đã quên hương vị đồăn của nhân gian, nhưng mà nhất định ăn ngon lắm đó." Nuốt nuốt nướcmiếng, liếm liếm môi.

"Chờ đó." Tống Mạch bỏ lại hai chữ, đi ra ngoài.

"À, còn có một việc!" Đường Hoan lại đuổi tới cửa phòng ngoài, "Tướng quân, cái đó, ân oán giữa ngươi và Lục Thư Ninh ta không quan tâm, nhưng bâygiờ ngươi đã biết rồi, ta không phải Lục Thư Ninh, vậy ngươi có thểkhông cần nhốt ta nữa hay không? Ta muốn rời khỏi nơi này đi tìm namnhân kia, ngươi có thể thả ta đi không? Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽkhông nói ra ngoài chuyện ngươi giết cha giam mẹ."

Tống Mạch quay đầu lại, trong bóng đêm ánh mắt tựa như đao, dường như nàng nói thêm câu nữa, hắn sẽ giết nàng ngay.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 94: Chứng Từ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch cũng không quay đầu lại mà thẳng bước đi.

Nhìn bóng lưng của hắn mờ dần ở trong màn đêm, Đường Hoan chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra.

Một chân là đói, một chân là bị doạ sợ.

Lần này tỉnh lại Tống Mạch cho nàng thời gian chuẩn bị quá ngắn. Nàng cònchưa mở mắt, đã nghe thấy thanh âm lạnh lùng lại đè nén lửa giận củahắn, chờ nàng mở mắt ra, chống lại ánh mắt xa lạ lạnh như băng của hắn, nàng cũng biết, đêm nay nếu nói sai một câu, cái mạng nhỏ của nàng đoánchừng sẽ chơi xong rồi. Lục Thư Ninh đã dùng những gì nàng ấy trải quanói cho nàng biết, Tống tướng quân có bao nhiều độc ác.

Ôm bụngtrở lại bên cạnh bàn, Đường Hoan không còn sức mà gục ở trên mặt bàn,chờ hạ nhân đưa cơm chiều của nàng tới đây. Bây giờ nàng đói đến vángđầu hoa mắt, thật sự cái gì cũng không suy nghĩ được rồi.

Ước chừng sau một nén nhang, nha hoàn vẫn hầu hạ Lục Thư Ninh kia đã trở lại. Nha hoàn này, bao gồm tất cả hạ nhân mới thay của Hầu phủ sau khihầu gia chết, đều không biết thân phận của Lục Thư Ninh, chỉ biết nànghọ Thư tên Ninh, trong lúc lén lút thì thầm nhắc tới đều gọi là Thư cônương, là nữ nhân thần bí được tân nhậm Định Bắc hầu kiêm Trấn Bắc tướng quân Tống Mạch nuôi ở hậu trạch.

Trong tay nha hoàn bưng bàn ăn, bên trên bày một bát mì chay lớn nóng hôi hổi, còn có hai cái bánh baomới làm nóng rõ ràng là còn thừa lai.

Đường Hoan ghé vào trênbàn, không còn sức nhìn nha hoàn để đồ xuống, khi đứng dậy, phát hiệnnha hoàn dùng một loại ánh mắt kỳ quái khó hiểu lặng lẽ đánh giá nàng.

Đường Hoan biết tâm tư của nha hoàn, nàng ta nhất định đang khó hiểu sao đãingộ cơm canh của Thư cô nương đột nhiên trở nên kém như vậy, trước kiatướng quân mặc dù đối với cô nương lạnh lùng thờ ơ, đồ ăn đều là tốt, vì sao hôm nay chỉ bảo chuẩn bị mì chay cùng bánh bao thừa?

Đường Hoan kêu rên ở trong lòng, Tống Mạch này thật sự là một chút tình cũ cũng không nhớ mà!

Đuổi nha hoàn đi, Đường Hoan bưng bát mì ăn như hổ đói. Không sợ, chỉ cần có thể lấp đầy bụng, đồ ăn kém hơn thế này nàng cũng có thể nuốt xuống!

Một lát sau, nha hoàn đi vào thu dọn đồ, phát hiện trong bát mì ngay cả một cọng hành thái cũng không còn.

Nàng ta mở to hai mắt mà nhìn, lần đầu tiên phát hiện lượng cơm ăn của Thưcô nương nhiều như thế, có lòng muốn hỏi một chút cô nương có cần nàngchuẩn bị trà tiêu thực hay không, nghĩ lại nhớ đến tướng quân còn đangchờ kiểm tra hộp đựng thức ăn, vội vàng xách đồ rời đi.

Trong phòng chỉ còn một mình, Đường Hoan ôm bụng trở lại trên giường, lần này là căng cứng đến khó chịu.

Đợi cho không còn đầy bụng đến khó chịu nữa, tâm tư nhỏ lại bắt đầu xoay vòng.

Nếu không có thẩm vấn tiếp xúc tối nay, nàng sẽ đoán thái độ của Tống Mạch đối với nàng có hai loại khả năng.

Loại thứ nhất, hận nàng thấu xương.

Hắn phủ nhận tất cả tình cảm đã có lúc trước, đối với nàng không có nửađiểm không dứt. Cứ như vậy, hắn phải là trực tiếp giết Lục Thư Ninh, giết chết tất cả nữ nhân có khuôn mặt giống nàng, cho dù ở trong đó chỉcó một người thật sự là nàng. Bằng vào độ tàn nhẫn Tống Mạch biểu hiệnra ngoài, chỉ cần hắn thật sự hận, hắn tuyệt đối sẽ làm như vậy.

Đáng tiếc, sự thật chứng minh, Tống Mạch không có làm như vậy. Hắn bắt lấyLục Thư Ninh, hắn đang đợi nàng, chờ lời giải thích của nàng.

Như vậy, Tống Mạch đối với nàng chính là loại thái độ thứ hai, hắn đối với nàng, vẫn có điều mong đợi.

Hắn không xuống tay tàn nhẫn được, hắn không nỡ thật sự bóp chết nàng.

Nhưng là phần không nỡ này, là ở điều kiện tiên quyết Tống Mạch còn không cóbiết được chân tướng còn không thể xác định nàng đối với hắn phải chăngmột chút thật lòng cũng không có. Nếu nàng ăn ngay nói thật, nói cho Tống Mạch biết thân phận của mình, nói cho Tống Mạch biết nàng vui vẻdùng các loại thủ đoạn lừa hắn một lần lại một lần, thử hỏi một nam nhân khi còn bé tương kế tựu kế thông qua hại chết đệ đệ để dạy dỗ mẹ cảmang trong lòng bất chính, sau khi lớn lên lại giết cha đẻ, một nam nhân lần đầu gặp mặt đã bóp cổ nàng, hắn sẽ bỏ qua cho nàng? Nếu hắn biết từ đầu tới cuối nàng đều đang lừa gạt hắn, hắn sẽ bỏ qua cho nàng?

Có tình cảm hèn mọn như vậy sao?

Không có.

Nàng nói, Tống Mạch đang không buông lập tức sẽ biến thành hận, so với mộtloại trước càng hận hơn, bởi vì nàng khiến cho hắn ngu ngốc chờ nhiềunăm như vậy, chờ được kết quả như vậy.

Đường Hoan không ngốc,đánh chết nàng nàng cũng sẽ không nói ra tình hình thực tế, ít nhất hiện tại không thể. Có lẽ một giấc mộng cuối cùng hắn

có thể nhớ lại được thân phận thật sự của nàng, nhưng dầu gì nàng cũng chống đỡ được đến một giấc cuối cùng, dù sao vẫn dễ chịu hơn phải chết bây giờ phải không? Tạm thời giữ được tính mạng, giành được thời gian của giấc mộng này trước đã, có lẽ sau này còn có cơ hội xoay chuyển.

Dĩ nhiên,Đường Hoan cũng không ngây thơ, ngây thơ nghĩ rằng Tống Mạch sẽ hoàntoàn tin tưởng lời nói dối "Quỷ Hồn mất trí nhớ, hoàn dương tìm người"của nàng.

May mắn là, cho dù Tống Mạch không tin, hắn không có chứng cớ chứng minh nàng đang nói dối.

Không có chứng cớ, phần mong đợi mơ hồ kia của hắn sẽ chỉ càng ngày càng có lợi với nàng.

Nếu một người mà trong lòng vẫn ôm mong đợi nào đó, khi có lời giải thíchlàm cho hắn cảm thấy phần mong đợi này là có thể thực hiện, lý trí củahắn sẽ theo bản năng nghiêng về phía tin tưởng lời giải thích này. Bởi vì, mỗi người đều khát khao một mặt tốt đẹp, đều hy vọng bỏ ra thật lòng cũng nhận được thật lòng.

Nàng thích hắn, nàng không thích hắn, Tống Mạch hy vọng loại kết quả nào đây?

Đường Hoan muốn lợi dụng sự mong đợi của hắn.

Tống Mạch tận mắt chứng kiến Lục Thư Ninh chết đi rồi nàng sống lại, chuyệnnàng có thể bám vào trên thân người là không giấu giếm nổi nữa. Nếu như rong mỗi giấc mộng trước nguyên thân của nàng đều là Tống Mạch quenthuộc từ nhỏ, đều từng để cho hắn phát hiện một số thay đổi của nguyên thân bởi vì nàng mà nên, những lời nói dối này của Đường Hoan rất khó đả động đến hắn. Đáng tiếc, những giấc mộng kia không phải như thế. Trừ Cẩm Chi và Thủy Tiên ra, bắt đầu từ đồ đệ Tiểu Ngũ, Tống Mạch biết chính là nàng thực sự, là bộ dáng nàng muốn cho hắn biết.

Cho nên, đối với lời giải thích của nàng cho hắn, bây giờ Tống Mạch hắn là có hai loại ý nghĩ.

Hoặc là, hắn không tin, cho rằng đây là một lời nói dối khác của nàng, hắngiữ lại mạng của nàng, bởi vì hắn muốn vạch trần nàng, ép nàng nói rachân tướng.

Hoặc là, Tống Mạch tin.

Tống Mạch tin, tự hắn sẽ tìm lý do cho nàng.

Hắn sẽ nghĩ, có lẽ ban đầu nữ nhân này đúng là lừa dối hắn trêu đùa hắn,nhưng sau này nàng lại có thể thật sự thích hắn thì sao? Hắn đối tốt với nàng như vậy, nàng cũng vẫn nhiệt tình đợi hắn, giống đồ đệ Tiểu Ngũnha hoàn Tiểu Ngũ, thậm chí Thủy Tiên cuối cùng chịu vì hắn mà chết, nếu không yêu, làm sao nàng có thể nhảy xuống chứ? Chỉ là dần dần nàng lạikhông nhớ rõ, giống như Hải Đường gả lầm, giống như Lâm Nguyệt từ khôngmuốn đến muốn ... Lâm Nguyệt chết rồi, gặp được quỷ sai, nàng có phảicòn nhớ ước định đêm đó của hai người hay không, cầu xin quỷ sai đưanàng đến bên cạnh hắn sớm hơn một chút? Sau đó quỷ sai làm khó dễ nàng, xoá đi trí nhớ của nàng bảo nàng đi tìm nam nhân yêu nàng nàng cũng yêuhắn, cũng chính là... hắn?

Nhiều giấc mộng như vậy, Tống Mạch cólẽ còn có thể có đủ loại ý nghĩ trong đầu, đó đều là chuyện của hắn. Chuyện tiếp theo Đường Hoan phải làm, chính là làm cho Tống Mạch tintưởng cái loại có lợi nhất với nàng này.

Nàng sẽ khiến cho hắn tin tưởng, trăm phương nghìn kế!

~

Tiền viện, Tống Mạch nhìn lướt qua bát mì sạch sẽ trên bàn ăn, bảo nha hoàn lui xuống.

Hắn ngồi yên lặng một lát, đứng dậy đi đến trước cửa sổ.

Không có ánh trăng, bên ngoài là một mảng tối đen, chỉ có ánh sao lốm đốm đầy trời.

Hắn từng nghĩ rằng nàng là ánh trăng, trong lúc hắn nhớ rõ hoặc không nhớrõ, hắn lần lượt hái nàng vào trong lòng cẩn thận từng li từng tí mànâng niu, cuối cùng lại đều không thể bảo vệ được. Hắn không tin sốmệnh, liên tục thử nghiệm, cho đến đời này, mới phát hiện nàng chính làánh trăng trong nước, hư ảo mờ mịt, không chân thật.

Hiện tại,trước mặt hắn có một hồ nước lặng, nàng lại xuất hiện. Nhưng bởi vì nước là tĩnh lặng, hắn không thể phán đoán được thật giả của nàng.

Đêm nay, từng ánh mắt từng nụ cười của nàng, mỗi câu mỗi hành động của nàng, hắn suy đi nghĩ lại, không tìm ra sơ hở.

Giống như là mấy đời trước, hắn không thể phán đoán được rốt cuộc là nàng một mực giả vờ, hay là dần đồng chân tình.

Nếu như về sau này nàng là động tình thật sự, ban đầu nàng giả mạo Cẩm Chi "câu" hắn là có chuyện gì?

Nếu nàng vẫn đều đang lá mặt lá trái, mục đích của nàng là cái gì, chỉ vìhoan hảo cùng hắn? Trên đời nhiều nam nhân như vậy, hắn không tin không có người xuất sắc hơn hắn, dù sao trừ bề ngoài ra, hắn từng là nông phunghèo rớt mồng tơi, là đồ tể tay đầy nhơ bẩn... Nàng cũng chưa từng đểý.

Trên đời làm sao có thể có nữ nhân như vậy?

Hắn thậm chí không dám nghi ngờ nàng.

Không dám.

Nghi ngờ rồi, hắn có thể giam nàng giống như nhốt Lục Thư Ninh, quan sátnàng, chỉ cần thời hạn một tháng đến, có thể biết thật giả.

Hắn sợ chính là thời điểm kia.

Thời điểm kia, hắn nên mong đợi nàng nói là thật hay là giả?

Giả, nàng lại đang lừa hắn, hắn có thể vô cùng đơn giản giết nàng, hoặc là, dùng thủ đoạn khác trả thù nàng.

Thật, nàng không có lừa hắn, nhưng thời hạn một tháng đã hết, hồn của nàng sẽ rời đi, hắn ngay cả cơ hội nói xin lỗi cũng không có...

Hắn đứng ở trước cửa số, nhìn bên ngoài tối đen như mực đậm dần trở nên mờảo, nhìn trời xa xa dần dần trở thành màu xám trắng, chỉ có một ngôi sao còn treo ở nơi đó, để cho hắn nhìn.

Hắn đi thẳng đến sân luyện võ.

Sau khi trở về tắm rửa thay quần áo, lúc chuẩn bị dùng điểm tâm, phân phó Chu Dật: "Đi xem nàng đã dậy chưa."

Chu Dật kinh ngạc nhìn hắn, đây là sau khi xảy ra sự kiện kia, lần đầu tiên tướng quân chủ động hỏi chuyện của phu... Thư cô nương. Chẳng qua hắnta cũng chỉ là nhìn thoáng qua, lập tức xoay người đi ra ngoài, rấtnhanh đã quay trở lại, "Tướng quân, nha hoàn nói Thư cô nương vẫn cònđang ngủ."

"Ùm, đi truyền lời, nói khi nàng dây, lập tức nói cho ta biết."

"Vâng."

Sau khi ăn xong, Tống Mạch ngồi ở thư phòng xử lý công việc, sau ngày hômnay sẽ phải lên đường đi đến Thanh thành, hai ngày này còn nhiều việc.

Bận bận rộn rộn, hắn chợt ngắng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này đã đến giờ nào rồi, sao nàng còn chưa thức dậy?

Thời gian đầu hạ, bên ngoài ánh nắng sáng rõ đến chói mắt, hay là nàng... Nàng là Quỷ Hồn, ban ngày không dám ra đây?

Tống Mạch có chút không yên lòng, lại bắt buộc mình tĩnh tâm yên lòng lạikhông cần suy nghĩ đến nàng, sau đó kiên nhẫn chờ đợi hạ nhân thông báo.

Một mực đợi đến trước bữa trưa, Chu Dật mới vừa tiến vào truyền lời, thanh âm của nàng cũng từ xa xa bay tới.

Tống Mạch buông đồ trong tay xuống, bước ra ngoài.

Lúc này Đường Hoan ngủ được một giấc vô cùng đầy đủ, sau khi tỉnh lại sắc mặt hồng hào thần thái sáng láng, so sánh với Lục Thư Ninh cả ngày nhíu mày sầu bi lúc trước quả thực tưởng như hai người, nha hoàn thiếu chút nữa thì không nhận ra nàng. Đường Hoan cũng cảm thấy tay chân của mình không còn mềm nhũn như vậy nữa, lấy ra một chiếc váy thêu hải đường kiều diễm duy nhất trong đống đồ trắng của nguyên thân, hơi trang điểm một chút, đẩy nha hoàn ra tới tìm Tống Mạch. Đang lúc dây dưa, nhìn thấy bóng dáng Tống Mạch xuất hiện ở cửa thư phòng.

"Tướng quân!" Nàng hưng phấn mà gọi hắn, cười tươi như hoa.

Nha hoàn đã khiếp sợ qua rồi, Chu Dật lại nhìn ngây ngẩn, hắn ta chứng kiến toàn bộ quá trình Lục Thư Ninh từ một cô gái mới gả trở thành tù phạm,nếu nói tướng quân trời sinh không biết cười, Lục Thư Ninh này chính làbị hành hạ mà sinh ra không biết cười, làm sao hôm nay vậy mà...

Hắn ta nhìn chằm chằm nữ nhân đứng đối diện, căn bản không cách nào che dấu kinh diễm trong mắt.

"Lui xuống đi, nơi này tạm thời không cần ngươi hầu hạ." Tống Mạch thu hồitầm mắt, giọng nói giống như trước kia không nghe ra mừng giận.

Trong lòng Chu Dật lại không khỏi rùng mình, cung kính rời đi, trước khi đicho nha hoàn kia một ánh mắt. Nha hoàn lập tức cúi đầu đi hậu viện.

"Ai cho ngươi đến phía trước?" Tống Mạch nhìn cũng không nhìn nữ nhân chạy đến trước mặt, không vui hỏi. Hắn không có giam Lục Thư Ninh ở trong phòng không thấy mặt trời, bình thường là cho phép nàng ta đi lại ở hậu viện, chỉ là không có dặn dò của hắn, không cho phép Lục Thư Ninh bước vào tiền viện nửa bước. Lục Thư Ninh vẫn quy quy củ củ, ngay cả nhắc cũng không nhắc tới, nàng thì ngược lại...

"Vì sao ta không thể tới đây chứ?" Đường Hoan ngửa đầu nhìn hắn, thấy Tống Mạch nhíu mày, nàng dường như sợ hãi lui ra phía sau một bước, ánh mắt cũng chuyển quabộ ngực của Tống Mạch, lấy lòng thương lượng cùng hắn: "Tướng quân, việc này, ta ... ta muốn ra khỏi cửa, nhưng trên người ta không có bạc, ngươicó thể cho ta vay một chút hay không? Chờ ta tìm được người trong lòng, sẽ bảo chàng trả lại người giúp ta. Nếu như người sợ ta quyt nợ, có thể viết chứng từ!"

Ánh mắt Tống Mạch loé lên, cúi đầu nhìn nàng: "Chứng từ? Được, vậy ngươi nói cho ta biết tên của ngươi là gì trước."

Đường Hoan há to miệng: "Ta ... tối hôm qua không phải ta đã nói cho người rồi sao, ta không nhớ rõ mình là ai mà."

Tống Mạch nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng: "Không biết tên của ngươi, taviết giấy chứng từ như thế nào? Không tên không họ, ngươi cuỗm theo bạcchạy, ta tìm ai đòi đây?"

"Không cần ngươi tìm đâu, ta có tiền sẽ trở về trả cho ngươi! Yên tâm đi!" Đường Hoan nở nụ cười, ngây thơ hồn nhiên.

"Ta không	tin ngươi."	Tống Mạcl	n từ bên	cạnh r	nàng '	vòng	qua,	đi về	phía
thiên thính.	•								

Lập tức phải dùng cơm rồi.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 95: Chương 84, Nhảy Tường

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan đuổi theo Tống Mạch vào thiên thính.

"Được rồi được rồi, ta không vay bạc ngươi nữa, vậy ngươi để cho ta ra khỏi phủ là được chứ?"

Bàn gỗ lê vàng hình vuông, Tống Mạch ngồi ở phía bắc, Đường Hoan rất quen thuộc tự mình tới ngồi xuống dưới tay hắn, hai tay ngoan ngoãn đặt lên trên đùi, quay đầu nhìn hắn: "Tướng quân đại nhân, oan có đầu nợ có chủ, ngươi có cừu oán với Lục Thư Ninh, nay nàng ấy cũng chết rồi, ngươi cũng nên buông xuống, vậy thì lại càng không nên lấy ta ra để trút cơn giận. Tướng quân, ngươi mau nói một tiếng với những hạ nhân này, để cho bọn họ không cần ngăn cản ta. Ngươi cũng biết, ta chỉ có thời gian một tháng, phải nhanh đi ra ngoài tìm chàng thôi."

Giọng nói mềm mại, một chút cũng không sợ hắn.

Từ trước đến nay nàng cũng chưa từng sợ hắn. Hắn thỉnh thoảng nói nặng lời, nàng hoặc là đùa giỡn cáu kỉnh với hắn hoặc là giả vờ đáng thương với hắn. Hắn cái gì cũng nhường nàng tuỳ ý nàng, nàng thì lại càng không sợ, không kiêng nể gì cả.

"Ta cho ngươi ngồi xuống à?" Tống Mạch nhìn ngoài cửa, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đường Hoan sửng sốt một chút, tiếp theo nhỏ giọng oán giận: "Ngươi người này làm sao..."

Lời vừa ra khỏi miệng Tống Mạch đã mắt lạnh nhìn qua đây. Lúc này nàng tắt tiếng, rời ghế như giận dỗi, đứng ở bên cạnh Tống Mạch. Hắn không nói lời nào, nhất thời nàng cũng không dám lắm miệng, sợ người này đuổi thẳng nàng đi ra ngoài. Chẳng qua đợi được một lát, thấy Tống Mạch thắt lưng thẳng tắp nhìn cửa đến xuất thần, dường như có tâm sự, Đường Hoan lặng lẽ dịch đến sau cái ghế của hắn, thở phào, nâng tay ấn lên bả vai hắn: "Tướng quân, ta xoa bóp vai cho ngài, xoa bóp xong ngươi để cho ta đi được không?" Thanh âm tự nhiên nối liền, phảng phất như cũng không có nhận thấy được cơ thể của nam nhân khẽ cứng lại, cũng không có liếc thấy nam nhân suýt nữa đứng dậy bắt tay nàng.

Sức lực trên tay nàng cũng không lớn, Tống Mạch lại ngoài ý muốn cảm thấy rất thoải mái.

Tối hôm qua trắng đêm không ngủ, buổi sáng lại ngồi ở thư phòng một lúc lâu, đầu vai đang cứng ngắc.

Cho nên hắn không có đẩy nàng ra. Nếu nàng muốn lấy lòng hắn, vậy thì tùy nàng đi thôi, dù sao hắn không có chịu thiệt, cũng không có vạch trần lớp vỏ của nàng. Nếu nàng có điều cầu xin, sớm muộn gì sẽ lộ ra dấu vết. Nếu nàng thật sự muốn rời đi, vậy xem nàng có bản lĩnh đó hay không.

Tống Mạch yên lặng hưởng thụ sự hầu hạ của nữ nhân.

Đường Hoan xoa xoa cánh tay đã mỏi nhừ rồi, lặng lẽ nghiêng đầu đánh giá nam nhân, chỉ thấy mặt hắn không chút thay đổi đang nhắm mắt dưỡng thần!

Đường Hoan muốn khóc quá!

Đây là mệnh của nàng mà, rõ ràng thoát khỏi nam nhân này còn không kịp, hết lần này tới lần khác còn phải tìm cách ở lại bên cạnh hắn. Trước kia hắn ngốc hắn đối tốt với nàng, quá trình này còn chơi rất vui, hiện tại, hắn

chính là một con sói, mà nàng là con thỏ xui xẻo phải khiến cho con sói thích nàng nếu không sẽ chết đó!

Nàng còn phải lấy lòng hắn!

Trên tay không tự chủ tăng thêm sức lực.

Tống Mạch chợt mở mắt, nghiêng đầu nhìn nàng: "Ngươi đang nhìn cái gì?"

Bốn mắt nhìn nhau, Đường Hoan chớp chớp mắt, có chút ngượng ngùng cười cười, đứng thẳng lại nói: "Nhìn ngươi đó, thật ra tướng quân ngươi còn rất ưa nhìn, chẳng qua là bộ mặt luôn nghiêm túc quá dọa người rồi. Đúng rồi, ta ấn như vậy tướng quân có thoải mái không vậy?"

Tống Mạch không tiếng động cười lạnh: "Sức lực quá nhỏ, không có cảm giác gì."

Đường Hoan ảo não kêu một tiếng "à", trên tay tăng thêm sức lực, thanh âm có chút thở hồn hền: "Còn như vậy?"

"... Còn được." Tống Mạch nhắm mắt lại một lần nữa.

"Hì hì, ta hầu hạ tướng quân thoải mái rồi, khi nào thì tướng quân thả ta đi vậy?" Đường Hoan quay đầu, lấy lòng nói, bởi vì đứng quá gần, hô hấp lướt nhẹ qua bên tai, gò má hắn.

Lại là sự thân mật hết sức quen thuộc.

Giọng nói của Tống Mạch lạnh hơn: "Ta chưa hề từng nói muốn thả ngươi ra khỏi phủ."

Đường Hoan dừng động tác một chút, ngay sau đó hung hăng đẩy hắn một cái, nổi giận đùng đùng chuyển tới bên cạnh hắn: "Ngươi người này sao không nói đạo lý như vậy? Đã nói ta không phải nàng ấy rồi! Còn nữa,

ngươi đã không muốn cho ta đi, vì sao không nói sớm, ngươi nói sớm, ta sẽ không lãng phí công sức hầu hạ ngươi rồi!"

Tống Mạch vừa định trả lời nàng, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, bèn nhếch môi.

Đám hạ nhân bưng đồ ăn xuất hiện ở trước cửa, dùng ánh mắt hỏi hắn. Tống Mạch gật gật đầu, chờ sau khi đám hạ nhân dọn đồ ăn xong rời đi, hắn lườm nàng: "Ngươi còn không đi? Là muốn hầu hạ ta dùng cơm sao?"

Đường Hoan nhìn chẳm chẳm thịt kho tàu, tương cá, thịt lừa trên bàn nuốt nước miếng, thay đổi dáng vẻ tức giận lúc trước, tự nhiên xắn tay áo lên một đoạn, chuẩn bị đi lấy đũa: "Được, ta gắp thức ăn cho tướng quân, tướng quân muốn ăn cái gì?"

tương cá images

Ánh mắt đảo qua cổ tay trắng mịn của nàng, Tống Mạch giơ tay lên ngăn cản nàng: "Không cần, lúc ta dùng cơm không quen người khác hầu hạ, lui xuống đi, không được ta gọi đến, không được lại đi đến phía trước. Còn dám xông loạn..." Tầm mắt dừng ở trên cổ nàng.

Đường Hoan vốn là nghiêng về phía hắn, thấy hắn uy hiếp như vậy, trên mặt nàng tái đi, chậm rãi ngồi thắng, cúi đầu nhìn bàn thêu trên áo, nhỏ giọng than thở nói: "Ta nghe lời ngươi, vậy ngươi cũng chuẩn bị thức ăn như vậy cho ta, được không?" Đầu cũng không dám ngắng lên, tủi thân cực kỳ.

Tống Mạch không lên tiếng trả lời.

Nước mắt Đường Hoan rơi xuống: "Nàng ấy có thù oán với ngươi, ngươi cũng cho ăn ngon uống ngon. Ta vừa mới quen biết ngươi, ngươi chỉ cho ta ăn bánh bao thừa. Tướng quân, ngươi có phải không thích ta không? Ta

biết, ta là quỷ, không được con người chào đó, nhưng ta chưa từng làm chuyện xấu mà..."

Tống Mạch nhìn nàng, nhìn nước mắt của nàng "lộp bộp" rơi xuống.

Hắn bóp nàng nàng cũng không khóc, bây giờ chỉ vì ham muốn ăn uống mà khóc thành như vậy?

"Trở về đi, ta sẽ dặn dò xuống bên dưới, bắt đầu từ tối nay, trước kia một ngày ba bữa nàng ta ăn cái gì, thì ngươi ăn cái đó." Tối hôm qua là quá tức giận, không muốn để cho nàng sống dễ chịu, bây giờ... Cho dù như thế nào, không cần thiết tính toán với nàng loại chuyện này.

Đường Hoan mừng rỡ, ngầng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn hắn: "Thật sư?"

Tống Mạch rủ mắt, chẳng ừ hử gì cả.

Đường Hoan coi như hắn thừa nhận, lau lau mắt đứng dậy muốn đi, trước khi xoay người lại dừng lại, do dự một hồi lâu, chỉ miếng thịt lừa trên bàn hỏi: "Cái này, có thể cho ta ăn một chút trước không? Thoạt nhìn thơm quá."

Tống Mạch nhíu mày.

Không đợi hắn mở miệng, Đường Hoan gió chiều nào theo chiều ấy, cầm cái đĩa trên bàn lên che vào trong ngực, chạy nhanh như chớp, miệng còn la hét "Tạ tướng quân thưởng đồ ăn".

Chẳng lẽ nàng cho rằng nàng không nói ra câu này, hắn đường đường nam nhi bảy thước sẽ vì một đĩa thức ăn mà đuổi theo ra ngoài?

Nhìn cửa trống không, Tống Mạch chỉ cảm thấy buồn cười, chỉ là khóe môi chưa kịp nhếch lên, không biết nghĩ đến cái gì, lập tức lại mím chặt.

Đường Hoan cũng mặc kệ hắn nghĩ như thế nào, trở lại trong phòng sung sướng ăn một bữa, bên cạnh là cơm trưa lúc trước Tống Mạch sai người chuẩn bị cho nàng... Bánh bao với dưa muối. Hừ, may mắn nàng có tính toán trước.

Ăn uống no đủ, Đường Hoan để cho nha hoàn dẫn đường, đi dạo một vòng tất cả những chỗ ở Hầu phủ nàng có thể đi. Đi một chút dừng một chút mất một canh giờ, trở về phòng nhào lên giường ngủ say sưa, khi tỉnh lại, sắc trời đã tối.

Hỏi thăm nha hoàn chuyện của Tống Mạch, nha hoàn lắc đầu nói không biết.

Đường Hoan không hỏi nhiều nữa, ăn xong cơm chiều tiếp tục ngủ.

Ngủ thắng đến nửa đêm, nàng lặng lẽ thức dậy, rón ra rón rén vòng qua nha hoàn ngủ trên giường ở bên ngoài, đi tới phòng khách, im hơi lặng tiếng mở cửa ra, lại nhấc một cái ghế lên nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Nếu chỉ có một tháng "hoàn dương", nàng nên làm ra bộ dáng nóng lòng rời khỏi phủ, làm sao có thể Tống Mạch nói không cho, nàng sẽ ngoan ngoãn đợi ở hậu viện?

Không biết là Tống Mạch to gan, hay là uy danh bên ngoài của Trấn Bắc tướng quân không người dám mạo phạm, thị vệ của Định Bắc Hầu phủ cũng không nghiêm ngặt. Chẳng qua Đường Hoan tin tưởng, phàm là trong ngoài Hầu phủ có tí xíu dị động, Tống Mạch nhất định là người đầu tiên biết được.

Nàng một chút cũng không lo lắng hắn sẽ thật sự để cho nàng chạy trốn.

Cho nên nàng tùy tiện chọn một phương hướng, men theo bờ tường viện phía Tây. Đến dưới chân tường, phía sau vẫn không hề có động tĩnh, Đường Hoan do dự một lát, kê ghế xong, xách váy nhảy lên ghế, giơ cánh

tay lên thử xem, còn có chút khoảng cách với đầu tường. Vì thế nàng lại bước xuống, tìm được tảng đá coi như vuông vắn ở chỗ đó, lần này thử lại, tay cuối cùng cũng có thể bấu được đến đầu tường.

Vén váy lên giắt ở bên hông, Đường Hoan xoa xoa tay, dùng sức nhảy lên trên.

Đầu miễn cưỡng thò ra đầu tường rồi, đôi chân còn treo ở bên dưới, Đường Hoan ra vẻ ngốc mà đá tường lung tung làm đi làm lại, ép buộc nửa ngày còn không thấy có người đến, nàng định bò lên đầu tường, chuẩn bị lên phía trên nghỉ một lát mới quyết định. Tống Mạch, chẳng lẽ thật sự không có mảy may phòng bị?

Không nghĩ tới vừa đi lên, bỗng nhiên phát hiện có một bóng người đứng ở bên ngoài tường, núp ở trong bóng tối, nếu không phải ánh mắt nàng tốt, chỉ sợ còn không phát hiện được.

Là Tống Mạch.

Đường Hoan làm bộ không phát hiện.

Nàng giạng chân ngồi ở đầu tường, quay đầu nhìn về phía Hầu phủ, từng ngụm từng ngụm thở: "Hừ, không cho ta đi, ta càng muốn đi, chưa từng thấy người không nói đạo lý như vậy, mệt hắn vẫn là tướng quân đấy! Chỉ biết bắt nạt nữ tử yếu đuối, tính là nam nhân cái quái gì!"

Tống Mạch cũng không có nhìn đầu tường, nhưng không có gì trở ngại hắn nghe thấy được thanh âm của nàng.

Nghe thấy được, hắn có phút chốc dao động.

Có lẽ, nàng thật sự cái gì cũng không nhớ rõ?

Nhưng dao động cũng chỉ là chốc lát. Nàng rất biết giả bộ, lúc này đây, hắn sẽ không dễ dàng nhận định. Sở dĩ không cho nàng đi, không cần dùng loại phương thức này thử dò xét xem nàng muốn rời khỏi thật không, là vì hắn lập tức sẽ phải rời khỏi Kinh thành rồi, nếu nàng là cố ý lừa hắn, chờ một khắc hắn bắt nàng trở lại kia, nàng sẽ biết hắn đang phái người ngó chừng nàng biết hắn còn để ý nàng, vậy nàng, nhất định sẽ đắc ý dào dạt ý chứ?

Hắn sẽ không dễ dàng để cho nàng nhìn thấu trái tim của hắn nữa.

Hắn vẫn không nhúc nhích, chờ nàng phát hiện ra hắn, hoặc, chờ nàng nhảy xuống.

Đường Hoan nghỉ ngơi một lát thấy Tống Mạch không có phản ứng, không mò ra rốt cuộc hắn suy nghĩ cái gì, nàng cười "khà khà" hai tiếng, nhấc cặp giò thò ra ngoài tường, hít một hơi thật sâu, nhắm mắt nhảy xuống.

Tường rất cao, nàng cho là Tống Mạch sẽ đỡ được nàng, nhưng là hắn không có.

Đường Hoan không phải nữ tử bình thường, còn không đến mức nhảy tường xong sẽ sái chân, nhưng Tống Mạch không có ra tay, trong lòng nàng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác nói không rõ nên lời. Có chút tức giận đi? Người kia, hắn rõ ràng đối với nàng còn có không dứt, làm sao đột nhiên lại nhẫn tâm như thế? Hắn biết hắn nhẫn tâm như v ậy, nàng có bao nhiêu nhức đầu không?

Nàng cũng muốn xem hắn có thể nhẫn tâm đến mức nào!

Lúc đứng dậy, Đường Hoan cố ý trật chân, người còn chưa kịp đứng vững đã ngã nhào xuống phía trước.

Nàng không có kêu, chỉ đau đớn hít vào, chậm rãi đứng lên, dựa vào vách tường mà ngồi, cúi đầu xoa chân.

Tiếng bước chân nhấc lên, có người ngồi xổm trước mặt nàng, thanh âm lạnh nhạt nghe không ra cảm xúc: "Ngã đau rồi? Còn chạy trốn được không?" Bàn tay to không hề báo trước nắm mắt cá chân nàng.

"Đau... Đừng chạm vào!" Đường Hoan đau kêu ra tiếng, giơ tay lên đẩy hắn: "Buông, đều tại ngươi, nếu ngươi để cho ta đi, ta sẽ không thể ngã bị thương rồi!"

Tống Mạch không để ý đến nàng, tiếp tục bóp hai cái, xác định không có vấn đề lớn mới thu tay lại, vừa muốn châm chọc nàng, nàng lại đàng hoàng lại, thút tha thút thít hỏi hắn: "Tướng quân, rốt cuộc ta chọc người tức giận chỗ nào, vì sao người phải đối với ta như vậy?"

Nàng ngồi ở đối diện hắn, trong bóng tối không thấy rõ khuôn mặt, chỉ có tiếng khóc tủi thân.

Tống Mạch kinh ngạc nhìn bóng dáng mơ hồ của nàng.

Nàng hỏi hắn vì sao...

Hắn cũng muốn hỏi nàng vì sao.

Cho dù là Cẩm Chi ban đầu, hắn toàn tâm toàn ý móc tim móc phổi với nàng như vậy, vì sao đến cuối cùng, nàng còn muốn nói những lời đó, còn muốn cho hắn biết, những yêu thích những dịu dàng kia của nàng, tất cả đều là giả?

Cho dù ngay từ đầu nàng có mục đích riêng, chẳng lẽ hắn đối tốt với nàng, một chút nàng cũng không thèm để ý sao?

Bây giờ hắn chỉ là không đỡ được nàng, nàng đã khóc rồi, vậy nàng có nhớ được, trước kia, một chút xíu ấm ức hắn cũng không nỡ để nàng chịu..

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 96: Ánh Mặt Trời

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Ban đêm tối đen, là trầm mặc dài đẳng đẳng.

Tống Mạch vẫn không để ý tới nàng, vẫn không nhúc nhích ngồi xổm trước mặtnàng, Đường Hoan dần dần cũng đừng khóc, cúi đầu giả bộ tủi thân.

Qua hồi lâu, Tống Mạch mở miệng: "Trở về đi, niệm ở người là vi phạm lầnđầu, lần này ta không truy cứu, nếu có lần sau, cũng không phải sái chân đơn giản như vậy đâu."

Đường Hoan không hé răng.

Thanh âm của Tống Mạch trở nên lạnh: "Ta bảo người đứng lên."

Đường Hoan quay đầu sang một bên: "Chân đau, không đi được."

Tống Mạch trực tiếp nhấc nàng lên: "Không cần giả bộ, chân của người căn bản không có đáng ngại, đi mấy bước này không tính là cái gì."

"Ngươi nói đương nhiên là dễ dàng, tất nhiên không phải là ngươi đau!" ĐườngHoan lắc lắc thân mình muốn thoát khỏi bàn tay hắn đang nắm lấy bả vainàng, vùng không ra, nàng dùng sức đẩy hắn: "Không cần ngươi quản ta, ta muốn đợi ở chỗ nào thì đợi ở chỗ đó, ngươi dựa vào cái gì mà quản tachứ!"

Tống Mạch đứng vững vàng ổn định, đợi một lát, thấy nàng vẫn không chịu nghe nói, bèn bắt lấy cánh tay nàng cưỡng ép đi trở về.

"Đau..."

Đường Hoan lảo đảo đi theo hắn mấy bước, vừa đi vừa cố gắng dùng một cái taykhác cạy bàn tay to của Tống Mạch ra, nhưng làm sao Tống Mạch cũng không chịu buông ra. Đường Hoan chơi xấu, làm bộ muốn nằm xuống mặt đất, cũng không đợi nàng ngã xuống, Tống Mạch nhận thấy được ý đồ của nàng, cánhtay dùng sức một cái kéo nàng vào trong lòng, tiếp theo bế nàng lên.

"Ngươi..."

"Câm miệng, từ nơi này đến cửa viện của ngươi, ngươi dám nói thêm một chữ, ta lập tức giết ngươi, tiễn ngươi về Âm phủ." Tống Mạch chặn lời nàngtrước khi nàng tranh cãi ầm ĩ. Không muốn nghe nàng mắng hắn bảo hắn thả nàng xuống, cũng không muốn nghe nàng hỏi vì sao muốn bế nàng. Đêm dàingười yên, hắn không muốn cùng nàng ầm ĩ gà bay chó sủa.

Làm như sợ hắn, nàng lập tức đàng hoàng lại.

Trái tim của Tống Mạch đột nhiên đập không yên lúc ôm lấy nàng cũng bình tĩnh trở lại sau đó, sải bước đi về phía trước.

Hầu phủ rất lớn, từ bờ tường đi đến cửa chính cũng có một khoảng cách rất xa.

Đường Hoan cuộn tròn ở trong ngực Tống Mạch, vì tỏ vẻ kháng cự, ngay từ đầuđã cố gắng tránh ra bên ngoài không chạm vào hắn, nhưng loại tư thế này, phía sau đầu không có gì chống đỡ quá mệt mỏi, vì thế nàng tựa vào trên cánh tay của nam nhân. Nghỉ ngơi một lát, thấy Tống Mạch không có phảnđối, nàng lại co vào bên trong, nghiêng người chôn ở trước ngực hắn, nhỏ giọng khen hắn: "Tướng quân, ta cảm thấy, thật ra ngươi đối với ta cũng không xấu. Ngươi xem, mặc dù ngươi không cho ta rời đi, nhưng ngươicũng không có đánh ta mắng ta, ta muốn ăn đồ ăn ngon của ngươi, ngươicũng cho ta, bây giờ ta bị thương, ngươi còn chịu bế ta như vậy, thật sự coi ta là kẻ thù, làm sao có thể đối với ta như vậy chứ."

Tống Mạch trầm mặc không nói.

Dường như đã quên uy hiếp lạnh như băng vừa rồi.

Đường Hoan vốn cũng không coi mấy lời độc ác của hắn thành chuyện, thực sự ác như vậy, hắn sớm giết nàng rồi. Nhận được ngầm đồng ý, nàng tiếp tục tự mình nói chuyện với mình: "Aiz, nếu không phải vì thỉnh cầu ta đã quênmất kia, vì trong vòng một tháng tìm được người trong lòng, ta cũng muốn ngoan ngoãn ở lại Hầu phủ, ăn ngon uống ngon một tháng, dù sao ta đãchết rồi, quỷ sai cho ta hoàn dương một lần, ta cũng nên thấy quá đủrồi... Tướng quân, thật ra ta là người không hay tức giận, người đừngcoi mấy lời ta mắng người là thật, đó chỉ là nhất thời căm tức, chúng ta không thù không oán, người chịu cho ta ăn ở, ta đã rất biết ơn ngườirồi."

Tống Mạch tiếp tục trầm mặc, nhấc chân sải bước vào cửachính, chờ hắn vòng quá ảnh bích, có bóng người từ trong bóng tối chợthiện ra, lặng yên không một tiếng động đóng cửa lại.

Đường Hoan cực kỳ thất bại. Hắn không đáp lại nửa lời, tự nàng nói chuyện cũng không có ý nghĩa.

Không nói, cảm giác được hắn ôm đột nhiên rõ ràng lên.

Ngữ khí xa lạ đối xử xa lạ, nhưng vòng ôm của thân thể này, đều là thứ nàng quen thuộc hơn cả.

Nàng chuyển đầu qua ngực trái hắn, lỗ tai dán lên, cách quần áo là lồng ngực phập phồng của hắn, là tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn.

Đường Hoan không nhịn được cọ cọ.

"Chạm vào nữa ta ném ngươi xuống." Bước chân của Tống Mạch khẽ ngừng, thanh âm trầm thấp.

Việc này Đường Hoan tin tưởng hắn có thể làm ra, vội bỏ đi tâm tư trêu chọchắn, đầu gối lên trên cánh tay hắn, ngửa đầu hỏi hắn: "Tướng quân ngươikhông hổ là mười tám tuổi đã lập chiến công hiển hách, bế ta đi quãngđường dài như vậy, hình như một chút cũng không mệt."

"Phải không? Vừa rồi ở trên đầu tường, ngươi hình như không phải nói như vậy." Tống Mạch châm chọc nói.

Đường Hoan ngượng ngùng trốn vào trong lòng hắn: "Ta, khi đó không phải ta đang giận ngươi đấy sao..."

Tống Mạch cố gắng bỏ qua sự vô cùng thân thiết của nàng, cũng khống chế bảnnăng muốn ôm nàng thật chặt, "Bây giờ không tức giận rồi?"

Đường Hoan lắc đầu: "Không tức giận, tức giận cũng vô ích, ta không đánh lạingươi cũng không trốn thoát. Nếu không như vậy đi, tướng quân, ta ngoanngoãn ở lại Hầu phủ, người giúp ta tìm người, thế nào?" Nàng đột nhiênhưng phấn lên, ở trong lòng hắn lật người, một tay nắm lấy cánh tay hắn: "Tướng quân, quyền thế của người lớn như vậy, người giúp ta tìm ngườiđi? Người dẫn tất cả những nam nhân kia tới Hầu phủ, ta tiếp xúc vớitừng người từng người bọn họ, có lẽ sẽ gặp được người có thể khiến chota mặt đỏ tim đập kia, sau đó người lại ra lệnh cho chàng thích ta,chàng thích ta rồi, chúng ta cùng nhau ngủ một giấc, như vậy không phảiđơn giản rồi?"

Tống Mạch cười lạnh: "Ta là tướng quân, không phải Nguyệt Lão, không có thời gian giúp người kéo cầu bắc tơ." Lại nói, nàng cho rằng thích một người có thể đơn giản như vậy sao? Hắn bảo thích người đó sẽ thích nàng? Có lẽ để cho một nam nhân thích nàng rất dễdàng, còn nàng, nàng xác định mặt nàng đỏ tim nàng đập chính là thích? Hắn không biết bao nhiều lần thấy nàng đỏ mặt rồi.

"Ngươi làtướng quân, ngươi rất lợi hại, nhưng ngươi người này thật là nhỏ mọn!"Đường Hoan bất mãn nhéo cánh tay hắn một cái, nằm trở lại vào trong lòng hắn một lần nữa, quay đầu ra ngoài, chỉ là không bao lâu lại xoay trởlại, vùi đầu làm nũng: "Tướng quân, tướng quân tốt, ngươi giúp ta mộtlần đi? Cũng không cần ngươi ra tay, ngươi phân phó xuống dưới sẽ cóngười làm thay ngươi."

"Bớt nói nhảm, ta sẽ không giúp ngươi." Tống Mạch không chút do dự sải bước vào cửa viện của nàng.

Đường Hoan phát hiện ra, nghi ngờ nói: "Tướng quân không phải nói đưa ta đến cửa viện rồi để ta xuống sao?"

"Ta có việc muốn nói cho người, đến trong phòng nói." Thanh âm của Tống Mạch không có mảy may gợn sóng.

Đường Hoan "A" một tiếng, nửa người trên cuống quít lui ra sau một chút, ômngực nói: "Tướng quân, cái này, người sẽ không muốn ta..."

"Yên tâm, ta sẽ không chạm vào ngươi."

Không để ý đến nha hoàn bị thức giấc, Tống Mạch trực tiếp ôm nàng vào phòng, thả người xuống, hắn đứng ở trước giường nói: "Ngươi, tạm thời gọi ngươi là Thư Ninh đi. Ngày mai ta bề bộn nhiều việc, không có thời gian để ýtới ngươi, sau đó ngày kia ta phải lên đường đi đến Thanh thành, ngươicùng đi với ta. Theo như lời ngươi, ta với ngươi không có thù oán, không cần thiết giam giữ ngươi, cho nên ngươi muốn tìm nam nhân, thì tự mìnhđi tìm đi, toàn bộ quận Thanh thành có ba vạn kỵ binh mười vạn binh sĩđóng quân, đủ cho ngươi tìm rồi."

"Ngươi, nói là sự thật?" ĐườngHoan kích động ngồi dậy, hướng về phía hắn nói. Lập tức có thể thấy mười ba vạn nam nhân đó, cho dù không thể làm gì, điều này cũng tuyệt đối đủ chấn động rồi, khó trách sư phụ từng ở trong quân doanh lăn lộn hơn nửa năm!

Trong phòng không có thắp đèn, nhưng Tống Mạch hoàn toàn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ bây giờ của nàng. Hắn "ừ" một tiếng, vào lúc nàng khen hắn là người tốt đánh gãy nàng: "Ngươi không cần cao hứng quá sớm, ta không phải người lương thiện, sẽ không vô duyên vô cớ giúpngươi. Một tháng tiếp theo, làm trao đổi việc ta giúp ngươi, ngươi phảinữ giả nam trang làm gã sai vặt cho ta, vào lúc ta cần ngươi hầu hạ,ngươi phải nghe ta sắp xếp, chỉ có khi ta không cần ngươi làm việc,ngươi rảnh rỗi rồi, mới có thể đi tìm nam nhân của ngươi. Điều này,ngươi có thể làm được không?" Hắn không thể để nàng ở lại Kinh thành, mà mang nàng đi Thanh thành, thì cần một lý do thích hợp.

"Việcnày..." Đường Hoan suy nghĩ một chút, mong đợi hỏi: "Tướng quân, vậy,thời gian ngươi cần ta hầu hạ không nhiều lắm đâu nhỉ?"

"Nhìn tình huống mà quyết định, tạm thời không cách nào bảo đảm."

"Được rồi, đến lúc đó ta cố gắng làm xong chuyện tướng quân dặn sớm một chút, là có thể thêm một chút thời gian đi ra ngoài tìm người rồi." Đường Hoan tự an ủi.

Tống Mạch không có phủ nhận, trước khi đi hỏinàng: "Đúng rồi, ngày kia chúng ta cưỡi ngựa chạy tới Thanh thành, ngươi biết không?"

"A, ta ta cũng không biết mình có biết hay không!" Đường Hoan vừa mới nằm xuống, nghe vậy lại nhỏm dậy.

Tống Mạch sớm nghĩ tới điều này, "Được rồi, ngày mai ta sẽ phái người dẫnngươi đi sân cưỡi ngựa, người biết là tốt nhất, nếu không mà nói, trongmột ngày phải học xong."

Đường Hoan mày ủ mặt ê: "Ngồi xe ngựa không được sao? Cưỡi ngựa mệt lắm đó, bên ngoài nóng như vậy, sẽ rám đen người mất."

"Rám đen càng tốt, dù sao cũng có thể khiến cho người nhìn càng giống gã sai vặt." Tổng Mạch cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi. Ngồi xe ngựa, nàng tưởng đi du sơn ngoạn thủy sao?

~

Ngày thứ hai, Tống Mạch thu xếp thỏa đáng, tiến cung thật sớm.

Nha hoàn nhìn xem canh giờ, đi vào đánh thức Đường Hoan còn đang ngủ nướng, nói Tiết hộ vệ đã ở bên ngoài chờ nàng rồi.

Đường Hoan dụi dụi mắt, "Tiết hộ vệ là ai?"

Ánh mắt nha hoàn lập tức trở nên sùng bái, hai mắt sáng lên: "Thư cô nươngngười không biết, bên người tướng quân của chúng ta có mười sáu hộ vệ, công phu đều là tướng quân tự mình chỉ điểm, tùy tiện người nào đi rangoài đều là hộ vệ được gia đình quyền quý tranh đoạt. Chẳng qua bọn họtrung thành và tận tâm với tướng quân, cho dù tướng quân thả người, bọnhọ cũng sẽ không tìm đến làm môn hạ của người khác. À, Tiết hộ vệ tên là Tiết Trạm, là người hiền lành nhất trong mười sáu người, rất hay cười. Thư cô nương có hắn chiếu cố, không cần khẩn trương."

Đường Hoanrất muốn hỏi một chút Tiết Trạm này có đẹp trai hay không, chẳng qua sợdọa đến nha hoàn, nàng không hỏi nhiều, đứng dậy rửa mặt chải đầu, thaynam trang Tống Mạch chuẩn bị cho nàng. Áo bào tro cổ tròn quần trắnggiày đen, rất không bắt mắt.

Dùng xong điểm tâm, Đường Hoan donha hoàn dẫn đến tiền viện, vòng qua hành lang, chỉ thấy trong viện dưới tàng cây quế kia có hai nam nhân đang đứng. Trong đó một người là ChuDật, hắn ta đứng ở trong nắng sớm sáng lạn, nghiêng về phía nàng đangnói cái gì. Nam tử đối diện với hắn ta đứng ở trong bóng cây, đối diệnvới Đường Hoan bên này. Ánh mắt của Đường Hoan vừa rơi vào trên ngườihắn, người nọ đã giương mắt nhìn lại đây, sau

khi hơi kinh ngạc, nhếchmiệng cười, lúm đồng tiền hơi nông ở cạnh khoé miệng bên phải lập tứctrở nên rõ ràng.

Nam tử vốn thoạt nhìn rất chững chạc, cười như vậy, lập tức hoạt bát lên rất nhiều.

Đường Hoan nhìn đến sững sờ.

Một cái chớp mắt kia, nàng đột nhiên phát hiện, Tiết Trạm mặc dù đứng ở trong bóng râm, nụ cười của hắn còn sáng lạn hơn cả nắng sớm, cho dù ainhìn, tâm tình cũng sẽ không tự giác sáng sủa lên.

Tướng quân lạnh như băng đá như Tống Mạch, vậy mà dạy dỗ được một hộ vệ như vậy?

Đường Hoan tò mò trong lòng, thoải mái đi tới, nhìn hắn, hỏi Chu Dật: "Chu hộ vệ, hắn chính là Tiết hộ vệ sao?"

Tiết Trạm chỉ cười không nói, Chu Dật không dám nhìn nàng, lui ra phía saumột bước giới thiệu nói: "Đúng vậy, Thư cô nương, trước khi tướng quânđi sắp xếp cho Tiết Trạm dạy cô cưỡi ngựa."

"Vì sao không phảingươi? Thuật cưỡi ngựa của ngươi không bằng hắn sao?" Đường Hoan kinhngạc với phản ứng của Chu Dật, làm sao dường như đột nhiên sợ nàng rồi?

Chu Dật không nghĩ tới nàng sẽ hỏi như vậy, hơi lắp bắp: "Việc này..."

Tiết Trạm cười giải vây cho hắn ta: "Thư cô nương, Chu Dật có chuyện quantrọng khác phải phụ trách, trước mắt trong đám hộ vệ của tướng quân tarảnh rỗi nhất, cho nên tướng quân phái ta chiếu cố cô. Cô nương chuẩn bị xong chưa? Nếu xong rồi, bây giờ ta sẽ dẫn cô đi chọn ngựa."

"Được, vậy chúng ta mau đi đi, chuồng ngựa ở đâu?"

"Bên này..."

Hai người càng đi càng xa, Chu Dật cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nữ nhân Tướng quân coi trọng, hắn ta không dám nhìn thêm nửa cái, về phần Tiết Trạm tên kia, hắn tự cầu nhiều phúc đi...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Giai Nhân đặt ra từng câu truyện đều làtầm 5-6 vạn chữ. Trước kia viết xong mỗi giấc mộng 10 chương, cơ bản đều là chương dài, bây giờ số chương nhiều hơn, song chương chưa chắc ngắnhơn, tiếp tục cưỡng cầu mỗi cuốn 10 chương sẽ ảnh hưởng tới nội dung đãbố trí, vì nhỏ mất lớn. Cho nên, hai giấc mộng cuối cùng, Giai Nhânchuyên tâm viết nội dung vở kịch, số chữ chương dài chương ngắn nhìntình trạng mà định ra, không lại giới hạn 10 chương nữa.

Mọingười yên tâm, cho dù đoạn chương nhiều hơn, bởi vì gấp đôi, thời gianchờ đợi một giấc mộng giống như trước kia, dài nhất là 4 tháng 10 ngàynhất định có thể viết xong cảnh trong mơ. Về phần sau khi tỉnh mộng,mọi người là hy vọng nhiều viết thêm một chút hay là nhanh hơn một chútđể cho bọn họ ở cùng một chỗ? Dù sao sau khi tỉnh mộng cơ bản đều làsung sướng, bao gồm cái gọi là trắc trở, ha ha ~

- s. 1: Mặc dù Gia Nhân rất thương Mạch Mạch, nhưng rõ ràng thiên vị nữ chủ hơn, cho nêntoàn văn Hoan Hoan không có ngược!!! Chỗ tự nàng thầm oán đau đầu laolực không tính. Đương nhiên, nếu cuối cùng Hoan Hoan muốn bay một mình, vậy nhất định là "ngược" nàng ...
- s. 2: vô luận canh lẻ canhchẵn, Giai Nhân đều đã thông báo thời gian trước ở văn án, bởi vì làhiện con số, xuất hiện khác biệt thì xin mọi người hãy bao dung!

Theo đuổi văn cực khổ, yêu mọi người!

Đưa lên một tiểu kịch trường ngoài mộng:

Một ngày nào đó, Đường Hoan đột nhiên phát hiện khinh công của mình tốt hơn Tống Mạch, lúc đó mở cờ trong bụng, chạy đến trước người Tống Mạch hôto: "Tống Mạch người giả bộ lãnh diễm cái gì chứ, nhớ năm đó người bịlão nương lừa xoay quanh, lão nương đặt người ở dưới thân... ba la bala..." Mắng xong thấy đi về phía Tống Mạch, Đường Hoan quay đầu chuồnmất, nghĩ rằng lần này rốt cục có thể hoàn toàn chạy ra trong lòng bàntay của nam nhân, không ngờ không ra khỏi cửa nhà đã bị Tống Mạch bắtđược .

Đường Hoan vô cùng căm phẫn: "Làm sao có thể? Lần trước tỷ thí rõ ràng ta thắng người!"

Tống Mạch cười lạnh: "Không cho nàng thắng một lần, ta làm sao mà biết nàng nghẹn lời trong lòng nhiều năm như vậy?"

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 97: Chương 86, Không Tiếp

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Edit+beta: Trạch Mỗ

Phủ Định Bắc Hầu ở ngoại ô Kinh thành có ngự tứ thôn trang, chiếm diện tích rất rộng lớn, trong đó một mảnh sân bãi lớn đều đổi thành trường đuangựa.

Thật ra Hầu phủ cũng có trường đua ngựa, chẳng qua là chỗ quá nhỏ, hoàn toàn không có cách nào so sánh với thôn trang.

Tống Mạch để cho Tiết Trạm dẫn người tới thôn trang, trước lúc sắp chia tay dặn hắn ta ba việc.

Một là dạy Thư cô nương biết cưỡi ngựa, hai là bảo đảm Thư cô nương chutoàn không cho nàng bị thương, ba là... coi chừng nàng không cho nàngbiến mất.

Ba điều này Tiết Trạm đều có thể bảo đảm, hắn chỉ là nghi hoặc vì sao tướng quân lo lắng Thư cô nương sẽ chạy trốn.

Hắn như lơ đãng ghé mắt nhìn lại.

Hôm nay Thư cô nương mặc một thân nam trang, tóc dài dùng trâm ngọc cố định lên, trừ cái đó ra lại không có chút xíu đồ trang sức, nàng lại cao gầy hơn so với nữ tử bình thường, nếu như từ phía sau nhìn lại, chỉ sợ thực sự sẽ cho rằng nàng là nam tử. Chẳng qua chỉ cần chuyển tới phía trước, không đề cập tới trước ngực nàng rõ ràng khác hẳn với nam tử, chỉ làkhuôn mặt kia, cũng sẽ không có người nhận lầm.

Tiết Trạm chưatừng thấy dáng vẻ trước kia của Thư cô nương, nhưng hắn biết lai lịch của nàng. Huyết án của Hầu phủ năm đó, hầu gia do tướng quân tự mình ratay, hộ vệ khác thì do mười sáu người bọn họ giải quyết toàn bộ, mà "Hầu phu nhân" thay thế Thư cô nương chôn cất ở trong phần mộ tổ tiên của Tống gia kia, lại hắn tự mình tìm về.

Hôm nay là lần đầu tiên hắn nhìn thấy người thật.

Trông thấy rồi, cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao tướng quân từ trước đến giờkhông gần nữ. sắc có thể đột nhiên vì một nữ nhân làm ra loại chuyệnnày.

Một năm trôi qua, tướng quân cuối cùng cũng chịu để cho Thư cô nương xuất hiện ở trước mặt người rồi.

Có lẽ, tướng quân cũng chưa từng có suy nghĩ muốn hoàn toàn che giấu tai mắt người đi?

Thu hồi tầm mắt, Tiết Trạm nở nụ cười.

Chu Dật tên kia, giao việc này cho hắn, dường như chỉ mình hắn ta là thôngminh. Hắn cũng biết Thư cô nương là nữ nhân của tướng quân, nhưng tướng quân cũng để cho bọn họ dạy nàng cưỡi ngựa rồi, chỉ cần bọn họ quy quycủ củ, có cái gì phải sợ? Chẳng lẽ tướng quân còn có thể bởi vì bọn họtới gần Thư cô nương mà tức giận?

Tiết Trạm cũng không cho rằngtướng quân anh minh thần võ nhà mình nhỏ mọn như vậy, thật sự nhỏ mọn,hắn sẽ tự mình dạy Thư cô nương rồi.

Vào sân cưỡi ngựa, Tiết Trạm đưa cương ngựa cho Đường Hoan: "Thư cô nương, chuyến đi này của chúngta ít nhất phải đi sáu bảy ngày, lần đầu tiên cô cưỡi ngựa, không cầnphải học vội vàng, trước quen thuộc với nó một chút đi, đi vòng quanhsân cưỡi ngựa một vòng, coi như là hoạt động dãn gân dãn cốt."

Đường Hoan đón lấy cương ngựa, đại hắc mã quay đầu nhìn qua, mắt đen ngậpnước động lòng người cực kỳ. Đường Hoan cười sở sở nó, quay đầu hỏi Tiết Trạm: "Ngươi đi cùng ta sao?"

"Đương nhiên." Tiết Trạm cười nói, thủy chung giữ vững khoảng cách ba bước với nàng: "Tướng quân căn dặnchúng ta phải chiếu cố tốt cho cô nương, Tiết mỗ cũng không dám tự ý rời khỏi cương vị công tác."

Đường Hoan thích nhìn hắn cười, vừa đi về trước vừa nói với hắn: "Ngươi đi theo bên cạnh tướng quân đã bao nhiêu năm rồi?"

"Bảy năm, " Trong mắt Tiết Trạm hiện lên một tia hoài niệm." Khi bình định Tây Nam làm phản, ta bị rơi vào trong đầm lầy thiếu chút nữa chết, làtướng quân cứu ta ra. Khi đó tướng quân vừa mười lăm tuổi, tòng quân nửa năm đã thành thiên hộ, sau đó liên tục xông đến vị trí bây giờ."

Đường Hoan đối với chiến tích của Tống Mạch cũng không có hứng thú, nàng sớmbiết đó là một nam nhân lợi hại, nàng tò mò hơn là Tống Mạch ở chungcùng với những hộ vệ này như thế nào."Tướng quân thật lợi hại, đúng rồi, tướng quân nghiêm túc như vậy, cả ngày lạnh như băng, người ở trước mặt hắn cũng dám cười như vậy sao?"

"Việc này..." Tiết Trạm khụ khụ, xấu hổ sờ sờ mũi, "Nói đến không sợ cô nương chê cười, tướng quân cómười sáu người hầu cận, ta là chịu tướng quân răn dạy nhiều lần nhất. Bởi vì, con người của ta có chút, cười trên nỗi đau của người khác đi, thật ra cũng không coi là cười trên nỗi đau của người khác mà! Ví như có lần chúng ta đi ra ngoài, Chu Dật đang nói chuyện cùng ta, không cẩn thận ngựa của hắn đột nhiên bị gãy chân, hại hắn ngã xuống. Lúc hắn vừangã xuống ta cũng hoảng sợ, nhưng hắn lập tức đứng lên ngay, chuyện gìcũng không có, ta đây nghĩ đến dáng vẻ hắn chật vật quỳ trên mặt đất liền nở nụ cười, sau đó tướng quân liền trừng ta một cái."

"Chỉ người cười, mấy người bọn họ cũng không cười?" Đường Hoan cười hỏi.

Tiết Trạm nhăn mặt: "Không có, sau đó ta lén lút hỏi bọn họ, bọn họ đều nói không gì buồn cười."

Đường Hoan lại bị vẻ mặt như vậy của hắn chọc cười, khi vừa gặp mặt còn chorằng hắn rất ổn trọng đó, không nghĩ tới mừng giận dễ lộ ra như thế, hoàn toàn không hợp với thân phận hộ vệ của Tống Mạch.

Thấy nàngcười không ngừng, Tiết Trạm giải thích cho mình: "Bây giờ ta đã sửa lạirất nhiều, ít nhất ở trước mặt tướng quân có thể quản được mình."

Đường Hoan hừ một tiếng, "Vì sao phải quản mình chứ? Là ta ta cũng cười, những hộ vệ kia và tướng quân đều quá cứng nhắc rồi."

Tiết Trạm rùng mình một cái, biết rõ canh giờ này tướng quân còn ở trongcung, vẫn là nhịn không được quay đầu đảo quanh một vòng, sợ bị tướngquân nghe được lời này. Thư cô nương có chỗ dựa nói xấu sau lưng tướngquân, hắn cũng không dám, vội rẽ đề tài đến chỗ khác.

Hai người nói chuyện hợp ý, trò chuyện trò chuyện, thấm thoát đã vòng được non nửa vòng.

Đường Hoan có chút ngứa ngáy rồi, dừng bước, vịn yên ngựa nói: "Tiết Trạm, ta muốn thử cưỡi ngựa xem, ta cứ cảm thấy dường như ta biết cưỡi."

Tiết Trạm là người tương đối hiền hoà, lúc mười sáu hộ vệ mới quen, hắn làthân quen với mọi người đầu tiên. Bây giờ hai người hàn huyên lâu như vậy, hắn phát hiện Thư cô nương một chút kênh kiệu cũng không có, cũng không giống như những nữ nhân khác nói chuyện một câu cùng nam nhân đã đỏ mặt cúi đầu, thì cũng không cảm thấy gọi thẳng tên họ như vậy có gì không ổn. Đi lên trước, cầm cương ngựa, cần thận dạy nàng lên ngựa như thế nào.

Đường Hoan nhìn như lắng nghe, dưới chỉ thị của Tiết Trạm xoay người lên ngựa.

Tiết Trạm theo thói quen mà chuẩn bị uốn nắn tư thế ngồi của nàng, lại pháthiện cho dù tư thế ngồi hay là bước giẫm của nàng đều không có vấn đề, thật lòng khen ngợi: "Thư cô nương, đây là lần đầu tiên ta gặp được người lần đầu tiên cưỡi ngựa đã làm tốt như vậy rồi. Cô đã ngồi vững rồi, ta dắt cô đi một đoạn đường trước."

Đường Hoan "trên caonhìn xuống" mà nhìn hắn, vặn vẹo uốn éo sang hai bên, chợt túm lấy dâycương, giảo hoạt cười với Tiết Trạm: "Không cần, ta nhớ lại loại cảmgiác này rồi, ta biết cưỡi ngựa, không tin ngươi nhìn xem!" Nói xong,hai chân thúc vào bụng ngựa, tuấn mã nhận được chỉ thị, lập tức chạy rangoài.

"Thư cô nương!"

Tiết Trạm sợ tới mức lá gan như sắp vỡ, nhanh chân đuổi theo ra ngoài muốn ngăn cản ngựa, nhưng công phucủa hắn khá hơn nữa, cũng chỉ là công phu ngoại gia, lại ít hơn hai cáichân, đương nhiên không chạy nhanh bằng ngựa. Mắt thấy cô nương kia vung roi ngựa chạy trốn hết sức thành thạo, mặc dù hắn khiếp sợ, vẫn là vộigọi người dắt ngựa của hắn tới, xoay người lên ngựa đuổi theo người.

Đường Hoan đương nhiên biết cưỡi ngựa, rời nhà ra bên ngoài, khinh công khá hơn nữa cũng không thể đi đâu cũng dựa vào bay.

Nàng không có làm cho Tiết Trạm lo lắng lâu lắm, chạy một vòng rồi ngừnglại, quay đầu cười nhìn nam nhân thúc ngựa đuổi theo, "Tiết Trạm, bâygiờ ngươi cũng thấy được, ta cưỡi ngựa hoàn toàn không có vấn đề, thếnào, có dám so với ta một trận hay không?"

Trên người nàng có mồhôi, đó là vui sướng, mồ hôi trên trán Tiết Trạm lại là sốt ruột mà ra,còn thiếu chút nữa gọi Đường Hoan là "bà cô" rồi, "Thư

cô nương, cô,ngươi thiếu chút nữa làm ta sợ muốn chết, hôm nay nếu cô gặp chuyệnkhông may, tướng quân không lột ta một lớp da là không được! Cô, côtrước kia đã học cưỡi ngựa?" Kinh sợ thì kinh sợ, hắn cũng không thểkhông bội phục nữ nhân này, nhìn mềm mại yểu điệu, phóng ngựa thật sựnhanh như tên bắn, tư thế oai hùng bừng bừng hoàn toàn không thua namnhi.

Đường Hoan liếc hắn một cái, "Ngươi quản nhiều như vậy làm cái gì, rốt cuộc muốn thi đấu hay không?"

"Không được, Thư cô nương, tướng quân biết sẽ tức giận, cô mau xuống dưới đi." Tiết Trạm nhấc chân muốn xuống ngựa. Thật muốn thi đấu, nàng chờ tướng quân trở về thi đấu với tướng quân đi, xảy ra chuyện cũng là tướng quânphụ trách, không liên quan đến hắn.

Đường Hoan thấy, phóng ngựa đi về phía trước, nhẹ nhàng nói: "Được, ngươi không đấu ta đây tự chạy đi vậy."

"Thư cô nương!" Tiết Trạm nhất thời không cách nào xuống ngựa, vội vàng đuổi theo nàng.

Cứ như vậy, không thể đấu cũng thành thi đấu.

Khi Tống Mạch với một thân y phục hàng ngày đi tới, chỉ thấy trong bãi cóhai con tuấn mã một trước một sau bay như tên bắn, người dẫn đầu kia vậy mà là nàng!

Phản ứng đầu tiên của hắn là kinh hoảng, sợ nàng ngã xuống, nhưng rất nhanh hắn đã tỉnh táo lại, ánh mắt đuổi theo bóng dáng của nàng, khó nén phức tạp.

Cho tới bây giờ hắn cũng không biết nàng biết cưỡi ngựa, càng chưa từng thấy dáng vẻ tiêu sái này của nàng.

Mỗi một đời, nàng cũng sẽ bày ra một mặt khác nhau cho hắn.

Nàng thực sự rốt cuộc là kiểu gì?

"Đi, dắt ngựa của ta đến." Thấy hai người kia cũng không có chú ý tới mình, Tống Mạch phân phó Chu Dật. Nghe Tiết Trạm cầu nàng dừng lại, nàng lạicao giọng khiêu khích Tiết Trạm bảo hắn ta có bản lĩnh tự mình đuổi theo nàng, trong lòng Tống Mạch sinh ra một loại xúc động. Nếu nàng lợi hạinhư vậy, hắn sẽ theo cùng nàng một lần!

Chu Dật nhận lệnh, lấy tốc độ nhanh nhất dắt ngựa đến đây.

Tống Mạch vừa muốn đi lên, bên kia Đường Hoan đột nhiên lớn tiếng gọi "Tướng quân", lại phóng ngựa chạy tới bên này.

Tống Mạch đành phải đứng chờ nàng.

"Tướng quân, ngươi việc xong rồi à!" Đường Hoan ghìm chặt dây cương, nhấc chân xuống ngựa, động tác đơn giản lưu loát.

Tống Mạch nhìn ở trong mắt, "Ngươi học được đến là nhanh, xem ra Tiết Trạm dạy tốt lắm."

Đường Hoan buông cương ngựa ra, hưng phấn mà chạy đến trước người hắn, "Không phải, ta căn bản không cần Tiết Trạm dạy, lúc ngồi lên, ta lại cảm thấy mình biết cưỡi, sau đó thử một lần, quả thế. Tướng quân, mới vừa rồingươi cũng thấy được, ta cưỡi thế nào? Ha ha, Tiết Trạm cũng không sánhbằng ta."

Tiết Trạm?

Tầm mắt của Tống Mạch lướt qua nàng, trực tiếp rơi xuống trên người Tiết Trạm vừa chạy tới.

Chu Dật im hơi lặng tiếng lui về phía sau hai bước.

Tiết Trạm thì quỳ một gối, cúi đầu thỉnh tội: "Tướng quân, Tiết Trạm thấttrách, không thể khuyên can Thư cô nương, xin tướng quân trách phạt."

"Tiết Trạm ngươi làm cái gì vậy? Ta biết cưỡi ngựa, đương nhiên sẽ không rơixuống ngã bị thương rồi, ngươi xem bây giờ ta cũng rất tốt, ngươi đâu có thất trách chứ? Mau đứng lên." Đường Hoan chạy đến bên người hắn, làmbộ muốn nâng hắn dậy.

Tiết Trạm là người có tính cách cởi mởthẳng thắn, là loại tính tình ngu ngốc nữ nhân liếc mắt đưa tình với hắn hắn sẽ lý giải thành đối phương đang trợn mắt kia, cho nên, mặc dù hắntrông không tệ, Đường Hoan lại không có hứng thú phương diện kia, nhưngđiều này cũng không ảnh hưởng tới việc mượn Tiết Trạm chọc tức TốngMạch. Tống Mạch không phải người hồ đồ, chỉ cần nàng không quá giới hạn, Tống Mạch sẽ không thật sự trách phạt Tiết Trạm, hắn sẽ chỉ tự mìnhsinh hờn dỗi.

Nữ nhân dựa qua đây, Tiết Trạm tránh như rắn rết,không quản tướng quân có bảo hắn đứng lên hay không, hắn đổi chỗ nhưchạy trốn, chuẩn bị lại quỳ xuống thỉnh tội.

"Hai người các ngươi lui ra đi."

Tống Mạch mặt không chút thay đổi mở miệng, rồi cầm cổ tay Đường Hoan, kéo nàng đi sang một bên.

"Ngươi muốn mang ta đi chỗ nào vậy?" Đường Hoan không có phản kháng, chỉ quayđầu nhìn về phía Tiết Trạm, trong mắt có chút không dứt.

Tiết Trạm cũng không dám nhìn nàng, cùng Chu Dật nhanh chóng rời đi.

"Vì sao liên tục nhìn hắn ta? Hắn ta là nam nhân người muốn tìm sao?" Tống Mạch buông tay ra, tùy \acute{y} hỏi.

Đường Hoan lắc đầu, giận dữ nói: "Không phải, mặc dù Tiết Trạm rất tốt, nhưng lúc ta cùng hắn ta ở chung một chỗ không khẩn trương một chút nào,không có cái loại cảm giác mặt đỏ tim đập này."

Tống Mạch không tiếp lời, qua một lát, khen nàng: "Xem ra trước khi chết người biết cưỡi ngựa, thuật cưỡi ngựa cũng không tệ lắm."

"Ù, ta cũng nghĩ như vậy, hơn nữa ta thích cưỡi ngựa, cảm giác ngược gió mà đi như vậy, đặc biệt thoải mái!" Đường Hoan hưng phấn mà nhìn hắn, ánh mắt phát sáng.

Tống Mạch dời tầm mắt, dừng một chút, nói: "Vừa rồi nghe ngươi nói muốn đuangựa cùng Tiết Trạm, là cảm thấy không có người lợi hại hơn ngươi sao?Có dám so với ta một trận hay không?"

Đường Hoan kinh ngạc "A"một tiếng, trong lòng lại cười nở hoa. Nam nhân lầm lì này, nghẹn lâunhư vậy, cuối cùng cũng muốn chơi cùng nàng sao?

Nàng không thèm tiếp!

Nàng ảo não xoay người lại bóp đùi: "Ta cũng muốn so với ngươi, đáng tiếcthân thể này quá yếu ớt, bắp đùi ta bây giờ có phần cọ sát đến khó chịurồi. Tướng quân à, chúng ta trở về đi, ta muốn trở về nằm một lát, nghỉngơi tốt ngày mai còn lên đường."

Tống Mạch nhìn chằm chằm búi tóc sau gáy của nàng, khẽ nhếch môi.

Muốn nghỉ ngơi? Nàng cho rằng nàng là đại tiểu thư nhà ai sao?

"Cũng được, bây giờ về phủ, vừa vặn ta có việc muốn sai ngươi."

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 98: Chương 87: Được Tấc

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch ngồi xe ngựa Hầu phủ đến thôn trang, cho nên lúc trở về, Đường Hoan cuối cùng cũng có thể hưởng thụ một hồi rồi.

Thực ra lý do từ chối đua ngựa cùng Tống Mạch, Đường Hoan cũng không có nóidối hoàn toàn, thân thể này là yếu ớt nhất trong mấy giấc mộng, từ nhỏchân không bước ra khỏi nhà, một năm này bị Tống Mạch bắt được lại ngaycả trong viện cũng rất ít đi lại, cả ngày ở trong phòng thương xuân thubuồn, hại nàng phóng ngựa cũng không cách nào thoả thích, bay giờ đingủ, cả người ê ẩm, đặc biệt là bên trong hai đùi.

Lúc lên xengựa, nàng bảo Tống Mạch kéo nàng một cái, Tống Mạch không quan tâm. Nàng nhìn về phía xa phu xin giúp đỡ, ánh mắt xa phu nhìn chằm chằm phía trước giống như nơi đó có mỹ nhân còn đẹp hơn cả nàng. Không có ngườigiúp đỡ, Đường Hoan đành phải trèo lên, chẳng qua là cánh tay vịn lên xe trước, lại vụng về mà nhấc chân lên quơ lên, tựa như tiểu oa nhi trèocao lại giống như lão thái thái lên kháng, mất mặt cực kỳ.

Tống Mạch yên lặng nhìn nàng, nhìn nàng nhe răng nhếch miệng, tâm tình của hắn không khỏi tốt lên, cơn giận vừa rồi bị nàng từ chối đều tan đi không ít.

Tâm tình tốt, hắn cũng hào phóng, vào lúc nàng tới đâychuẩn bị ngồi ở bên cạnh hắn, chỉ vào ghế đẩu nhỏ bên cạnh nói: "Nhìnngươi mệt thành như vậy, hôm nay cũng không cần ngồi quỳ nữa, ngồi ở trên ghế đi."

Đường Hoan nghe được cằm thiếu chút nữa ngã xuống!

Ai muốn quỳ chứ? Nàng rõ ràng muốn ngồi ở trên chiếc giường thấp rộng rãidưới mông hắn kia! Xe ngựa Hầu phủ so với xe ngựa hắn dùng lúc là thiếugia khí phái hơn nhiều, Tống Mạch nếu là lại dịch sang bên cạnh, nàng co chân cũng có thể nằm ngủ được một giấc, thôn trang cách Hầu phủ khoảngchừng hơn nửa canh giờ đi đường đó.

"Tướng quân, chân ta mỏi quá, ngươi để cho ta nằm một lát được không? Ngươi yên tâm, ta tuyệt đốikhông tranh chỗ với ngươi, cũng tuyệt sẽ không chạm phải ngươi!" ĐườngHoan khom người, lấy lòng cầu hắn.

Hai tay nàng chống đầu gối, nửa người trên hoàn toàn cúi về phía hắn, mặc lại là áo choàng cổ tròn rộng thùng thình, nơi nào đó liền nửa che nửa đậy.

Tống Mạch quét mắt một vòng rồi dời đi tầm mắt ngay.

Trong lòng lại không cách nào bình tĩnh giống như biểu hiện bên ngoài của hắn.

Rất kỳ quái, nàng cũng được, Lục Thư Ninh cũng được, rõ ràng là thân thể giống nhau, vì sao hắn đối với Lục Thư Ninh chưa từng có suy nghĩ khác, làm sao nàng tới, chỉ cần một động tác, hắn liền...

"Hoặc là quỳhoặc là ngồi ghế, tự ngươi chọn." Tống Mạch cởi giày, sau lưng kê gốidựa lên, lại mang chân dài lên trên giường thấp duỗi ngang, lập tứcchiếm tất cả chỗ, ngay cả khe hở để ngồi cũng không cho nàng. Đường Hoan đáng thương cực kỳ nhìn hắn, hắn nhìn như không thấy, từ trên bàn nhỏbên cạnh tùy ý lấy ra một quyển sách, rất nghiêm túc mà xem.

Đường Hoan thật sự muốn ngồi vào trên đùi hắn!

Đáng tiếc bây giờ nàng cũng chỉ có thể suy nghĩ một chút, sau đó nhận mệnhmà đặt ghế đầu tới trước giường, ngồi xuống, dựa lưng vào giường, "cặpgiò" vươn ra phía trước, ngửa đầu nhắm mắt thở ra một hơi thật dài, "Mệt mỏi quá à, hôm nay mới chạy vài vòng đã mệt thành như vậy, nghe

TiếtTrạm nói dọc đường phải đi sáu bảy ngày, đợi đến Thanh thành, chân củata có thể tàn phế rồi hay không!"

Tống Mạch đến mí mắt cũng chưanâng: "Không cần lo lắng, ta sẽ chuẩn bị thuốc cao cho ngươi, mỗi đêmkhi nghỉ ngơi bôi ở trên đùi, trừ ứ đỡ mệt."

Đường Hoan cảm kích nhìn hắn: "Tướng quân đối với ta thật tốt!"

Tống Mạch lật một trang, khóc môi hơi nhếch lên, "Ngươi suy nghĩ nhiều, tachỉ là không muốn bởi vì ngươi mà chậm trễ hành trình."

ĐườngHoan sửng sốt, tiếp theo tủi thân trừng hắn một cái, cúi đầu, vừa bópchân cho mình an ủi mình: "Không có việc gì, bất kể tướng quân bởi vìsao mà giúp ta, dù sao ta cũng không cần lo lắng khó chịu trên đường đi. Bằng không tướng quân hoàn toàn không quan tâm ta, ta không phải là vẫn phải chịu như thường? Ùm, đi nhanh một chút cũng tốt, ta có thế thấymười ba vạn tướng sĩ kia thật sớm."

Nàng quay đầu nhìn hắn, trong mắt lóe ra hưng phấn: "Mười ba vạn đó, cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua nhiều người như vậy!"

Ý cười trên mặt Tống Mạch biến mất.

Đây không phải là phản ứng mà hắn mong đợi. Hắn muốn nghe nàng oán giận, nghe nàng mềm lời mềm giọng cầu xin hắn, nhìn nàng làm nũng với hắn...

Bất kể nàng thật lòng cũng được giả vờ cũng được, chỉ cần hắn không mắclừa, nhìn nàng ở bên cạnh bị đủ loại hành hạ, vẫn là rất hưởng thụ.

Tống Mạch không phải là người lừa mình dối người, hắn biết hắn còn để ýnàng, ít nhất trước khi xác định nàng là giả vờ mất trí nhớ, hắn khôngthể hoàn toàn nhẫn tâm với nàng. Như vậy, vì sao hắn phải để mình chịuấm ức?

Chỉ cần không cho nàng nhìn ra tâm tư của hắn, hắn hoàn toàn cóthể hưởng thụ một mặt làm hắn thoải mái của nàng.

Ánh mắt dừng ở trên tay nàng, Tống Mạch nhẹ giọng hỏi nàng: "Bóp chân như vậy có tác dụng sao?"

Đường Hoan gật gật đầu, "Nhiều ít có chút tác dụng đi."

Tống Mạch đọc sách một chút, bình tĩnh phân phó nàng: "Ùm, vậy ngươi cũngxoa bóp giúp ta, đứng ở trong cung một ngày, trên người ta cũng ê ẩm."

Đường Hoan không ưa cái dáng vẻ đại.gia này của hắn, bèn giả bộ không nghethấy hắn nói chuyện, che miệng ngáp một cái, xoay người đẩy chân hắn vào bên trong, nửa cánh tay đậy lên mắt ngủ, trong miệng ậm ừ không rõ:"Buồn ngủ quá à, tướng quân người xem của người, ta nhắm mắt một chúttrước, đến Hầu phủ người lại đánh thức ta."

Tống Mạch không tiếng động cười, cũng không vạch trần mánh lới nhỏ của nàng, chỉ nói như độc thoại: "Không muốn tìm nam nhân?"

Đường Hoan chợt ngồi thắng dậy, chu miệng nhìn hắn: "Tướng quân ngươi đây làuy hiếp! Ta đã mệt mỏi một ngày rồi, ngươi không thể để cho ta nghỉ ngơi một chút sao? Lát nữa đến quý phủ, nhiều hạ nhân tỳ nữ như vậy, ngươi tùy tiện gọi vài người sẽ có người giúp ngươi ngay thôi, vì sao cứ nhấtđịnh đòi ta giúp ngươi chứ!"

"Bởi vì ta không nuôi người rảnhrỗi, đám hạ nhân có việc cần làm của các nàng, chỉ có người nhàn rỗi. Bắt đầu làm đi, hai cái đùi đều bóp một lần, có thể làm cho ta vừa lòngmà nói, có thưởng." Tống Mạch rất hào phóng.

"Thưởng cái gì vậy?" Đường Hoan nghi ngờ nhìn hắn.

Sắc mặt Tống Mạch hơi lạnh, "Trước làm theo ta lời ta bảo, nếu ngươi khôngthể làm cho ta vừa lòng, không những không có thưởng, trên đường ngay cả cao trừ ứ cũng không cho ngươi dùng."

"Được được được, ta giúpngươi bóp!" Đường Hoan vội đầu hàng, nhỏ giọng nói thầm một câu, xoaymặt về phía hắn, tay đặt lên đầu gối hắn, nhìn nhìn phía trên lại nhìnnhìn phía dưới, "Tướng quân, bóp cắng chân trước hay là đùi?"

Tống Mạch nhìn chằm chằm mặt nàng, "Tùy ngươi."

Đường Hoan liền bắt đầu từ mắt cá chân hắn, ánh mắt quét một vòng ở trên tấtlụa trắng của hắn, có chút kỳ quái: "Tướng quân, ngươi không phải ở trong cung làm việc sao? Làm sao trên chân cũng không ra mồ hôi? Mộtchút cũng không hôi vậy." Nam nhân này, trừ lúc làm việc, bất kể thân phận gì đều thích sạch sẽ, điểm ấy Đường Hoan rất vừa lòng, nếu hắn hôi hám, quá mất hứng rồi.

Sau khi Tống Mạch từ trong cung đi ra, cố ý về phủ thay đổi một thân "trang phục" rồi mới qua.

Đương nhiên, hắn sẽ không giải thích cho nàng.

"Sao nào, ngươi muốn biết hôi thối? Yên tâm, sau này có cơ hội." Trên đườngnhiều ngày như vậy, mỗi ngày phóng ngựa bôn ba, không thể nào chú ý như ở trong phủ, đến lúc đó, bên cạnh hắn chỉ có một mình nàng hầu hạ...

Đường Hoan cũng nghĩ tới, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức suy sụp xuống.

Tống Mạch thấy, tâm tình rất không tệ, chẳng qua là chờ tay nàng bóp đến đầu gối, do dự một lát, sửa lời: "Thôi, chỉ xoa bóp bắp chân là được."

Đường Hoan cao hứng cực kỳ, như là giảm bớt được loại gánh nặng rất nặng, "Tạ tướng quân hạ thủ lưu tình!" Trong lòng lại lôi Tống Mạch ra mắng trămngàn lần, nàng còn muốn nhìn hắn xấu mặt đấy! Quả nhiên người trở nênthông minh sẽ chơi không vui rồi!

Xoa bóp một lúc, lúc xe ngựa đi qua cửa thành, Đường Hoan thật sự không còn hơi sức rồi, gục vào trênbắp chân hắn cầu xin: "Tướng quân đại nhân, ngươi vừa lòng chưa? Cánhtay của ta mỏi quá!"

Lông mày thanh lệ nhíu lại, đôi môi đỏ hồng chu lên, như là đứa nhỏ ăn quịt cha mẹ.

Tống Mạch thích nhìn nàng như vậy, cho dù hắn không nhận ra loại ngây thơ hồn nhiên này có phải nàng giả vở hay không.

"Giúp ta đeo giày." Hắn đứng dậy ngồi thẳng, phân phó nói.

Đường Hoan ngoan ngoãn nghe lời, chỉ muốn mau chóng thỏa mãn tất cả yêu cầu của hắn, sau đó nàng ngủ một giấc thật ngon.

Đeo xong, nàng cũng không quản hắn cho phép hay không, tự ý ngả vào trên giường nhắm mắt ngủ.

Tống Mạch nhìn nàng, đợi một lát, nâng chân nàng lên vắt lên trên đầu gối mình, một tay đỡ lấy, một tay cởi giày cho nàng.

Cơn buồn ngủ của Đường Hoan biến mất, đỏ mặt không cho hắn cởi, "Tướngquân, người làm cái gì vậy, ta ... ta cưỡi ngựa nửa ngày, trên người đềulà mồ hôi, tất... tất nhất định cũng có chút mùi... Người người maudừng tay!" Lúc này nàng thật sự ngượng ngùng rồi, để cho hắn ngửi thấymùi tất thối của nàng, ngẫm lại là thấy mất mặt!

"Không ngại, thối hơn nữa ta cũng từng ngửi rồi."

Tống Mạch đặt giày của nàng sang một bên, xoay về phía nàng, bàn tay tokhông hề báo trước dừng ở trên đùi nàng, một vòng một vòng bóp xuống,"Ta không phải nói muốn thưởng cho ngươi sao? Vậy có qua có lại cũnggiúp ngươi xoa bóp đi. Hôm nay dù sao cũng là lần đầu tiên ngươi đi rangoài hoạt động, nhìn ngươi như vậy, nếu không đối đãi cẩn thận, chỉ sợsáng mai thật sự không thể cưỡi ngựa nữa."

Trong xe cũng không có mùi gì, Đường Hoan thở phào nhẹ nhõm, kéo gối qua kê ở dưới đầu, yêntâm thoải mái hưởng thụ sự săn sóc của Tống tướng quân, được một tấc lại muốn tiến một thước: "Nếu không tướng quân dứt khoát chuẩn bị một chiếc xe ngựa cho ta là được rồi, xe ngựa hắn là không chậm hơn cưỡi ngựa bao nhiều đâu nhỉ?"

"Không tiện." Tống Mạch phủ quyết hoàn toàn: "Chúng ta cũng không phải chỉ đi quan đạo, có khi phải đi qua sơn đạo chật hẹp, xe ngựa bất tiện không dễ đi. Hơn nữa, ngươi từng thấy tướng quân cưỡi ngựa gã sai vặt ngồi xe chưa?"

"Chưa từng thấy." ĐườngHoan cười hì hì, giật giật chân nói: "Nhưng ta đã thấy tướng quân đạinhân xoa bóp chân cho gã sai vặt rồi!"

Tống Mạch khẽ sững sờ, ánh mắt đang nhìn nàng chằm chằm đột nhiên thâm trầm, "Ngươi đường đường là nữ nhân, làm sao ta giúp ngươi như vậy, ngươi có vẻ một chút cũng không ngại, một chút cũng không sợ ta có ý đồ khác?" Tay dừng ở trên đùinàng, vòng quanh bất động, dường như vận sức chờ phát động.

"A?"Đường Hoan mờ mịt khó hiểu nhìn hắn, qua một lát, bừng tỉnh đại ngộ, vừa cười vừa nói: "Làm sao có thể chứ? Tướng quân đã giam Lục Thư Ninh hơnmột năm cũng không có chạm vào nàng ấy, đủ thấy tướng quân không thíchnàng ấy, hiện tại ta sống lại thay nàng, tướng quân biết ta là quỷ,không sợ ta đã rất to gan rồi, lại làm sao có thể xuống tay với một

conquỷ có thân thể không vừa ý? Dù sao ta cũng vô cùng yên tâm với tướng quân."

Tống Mạch im lặng không nói, xem ra nàng vừa rồi đỏ mặt, thật sự chỉ là xấu hổ vì sợ tất thối thôi.

Ngực có chút khó chịu.

Mấy đời này, hắn chỉ có một mình nàng, nhưng đây cũng không có nghĩa là hắn chưa từng gặp những nữ nhân khác. Tiểu gia bích ngọc[1] trấn trên cũng được, đại gia khuê tú danh môn cũng được, trên yến hội thỉnh thoảng gặpphải, các nàng nhìn thấy hắn, cũng sẽ biểu lộ thái độ ngượng ngùng khẩntrương. Hắn không biết tim các nàng có đập nhanh hơn không, nhưng tùy ýnhìn thoáng qua, lại biết các nàng đỏ mặt.

[1]Tiểu gia bích ngọc: con gái một, con gái cưng..

Đến ngay cả hắn, lúc từng ở chung với nàng, trên mặt cũng không phải thường nóng lên sao?

Có lẽ, trước kia nàng mặt đỏ tim đập là giả vờ, nhưng nàng có thể giả bộđỏ mặt, cũng không thể bắt buộc mình không đỏ mặt đâu nhỉ?

Chonên, bây giờ nàng thoải mái ở chung cùng hắn, không có một chút mảy maykhẩn trương khi đối mặt với nam tử ngưỡng mộ trong lòng. Rốt cuộc là vìnàng chưa từng động tâm hay lại muốn giả bộ mất trí nhớ cho nên khônggiả bộ đỏ mặt, hay là sau khi mất trí nhớ, thật sự vô tâm với hắn?

Nữ nhân này, hắn đã hoàn toàn không cách nào nhìn thấu rồi.

"Tướng quân, ngươi đang suy nghĩ cái gì vậy? Tiếp tục bóp cho ta đi, vừa rồinhư vậy rất thoải mái." Đường Hoan ngửa mặt nằm, thấy nam nhân rủ mắt xuất thần, nhẹ giọng thúc giục, ánh mắt gần nheo lại rồi.

Tống Mạch hoàn hồn, trên tay lại động, nhìn nàng nói: "Ta đang suy nghĩ, người có đôi khi rất ngốc, thật ra cũng là người thông minh, còn biết phân tích thái độ của ta đối với người."

Hắn giữ độ mạnh yếu rấttốt, Đường Hoan thoải mái mà "ừm" một tiếng, đầu nghiêng sang một bên,nhắm mắt lại tựa như ngủ mà không phải ngủ phụ họa hắn: "Đương nhiênphải thông minh chứ, lần này ta hoàn dương vì tìm "chàng", chuyện kháccó thể mặc kệ, nhưng nam nhân là phải cẩn thận quan sát. Tướng quân,tướng quân rất dữ, vừa nhìn đã biết người không thích ta, ta rất yêntâm..."

Thanh âm càng ngày càng nhẹ, cho đến không còn thanh âm nữa.

Nàng ngủ rồi, Tống Mạch cuối cùng cũng có thể không kiêng nể gì đánh giánàng, ánh mắt một đường xuống phía dưới, dần dần rơi xuống trên taymình.

Bây giờ nàng là người sai vặt của hắn, hắn là đường đường đại tướng quân, nhưng hắn để cho nàng nằm ở bên cạnh hắn, chẳng phânbiệt được tôn ti. Chân nàng mỏi, hắn một vòng một vòng mà xoa bóp chonàng, sợ nàng đau, hắn cẩn thận giữ chừng. Như vậy, xem như là hung dữ với nàng?

Nàng có còn một chút lương tâm hay không?

Buồn cười là, hắn chính là không nhịn được.

Xe ngựa từ từ dừng lại.

Đường Hoan thật sự ngủ say, trong mơ mơ màng màng cảm thấy được người nhấclên, cánh tay quen thuộc lồng ngực quen thuộc, nàng xoay người ôm lấyhắn, chôn ở trước ngực hắn tiếp tục ngủ. Tống Mạch cúi đầu nhìn nàng,khoé miệng nàng còn có chút ẩm ướt, đó là nước miếng chảy ra trong lúcnàng ngủ mơ, nhưng hắn một chút cũng không ghét bỏ. Ít nhất giờ

khắcnày, hắn tin tưởng nàng là thật sự ngủ say, thật sự thuận theo, thật sựlệ thuộc vào hắn.

Ở trong ánh mắt đầy kinh ngạc của đám hạ nhân trong phủ, hắn bế nàng đi đến phòng của mình.

Không biết qua bao lâu, Đường Hoan tỉnh lại ở trong mùi cơm chín ngào ngạt.

Mở mắt ra, ngoài cửa sổ đã tối đen một vùng, trong phòng đốt đèn... Khôngphải căn phòng kia của nàng. Đường Hoan quay đầu, phát hiện mình nằm ở trên một chiếc giường, bên cạnh đã dọn xong bàn vuông, bên trên bày mấy cái đĩa, bởi vì nằm, nàng không thấy rõ là món ăn gì, chẳng qua ngửi thấy thơm quá.

Cơn thèm ăn của Đường Hoan rung động mạnh, chống cánh tay ngồi dậy, lúc này mới phát hiện quần áo trên người đều thay đổi, áo lót bằng lụa mịn, cả người nhẹ nhàng khoan khoái, ngay cả hai chân đau nhức lúc trước cũng tốt lên rất nhiều. Trong không khí thoang thoảng mùi thơm ngát nhàn nhạt, Đường Hoan cúi đầu ngửi ngửi, là từ trên đùi truyền đến.

Có người vào lúc nàng ngủ tắm rửa cho nàng, còn bôi thuốc lên cho nàng.

Tống Mạch tự mình làm, hay là hắn bảo nha hoàn hỗ trợ?

Kỳ quái, theo lý thuyết, dù mệt, nàng cũng không thể ngủ như chết như vậy, ngay cả có người chạm vào nàng cũng không có phát hiện, hay là, TốngMạch cho nàng ăn cái gì?

Mặc kệ nó, dù sao trước mắt hắn sẽ không hại nàng.

Đường Hoan lười nhác duỗi lưng, không nghĩ nhiều nữa.

Tiến đến trước cái bàn, vừa muốn đi lấy đũa, trong phòng yên tĩnh đột nhiêntruyền đến tiếng nước phá ra, như là có người từ trong thùng tắm đi ra.

Trong lòng Đường Hoan nóng lên, Tống Mạch đang tắm rửa ở trong phòng phía tây đó!

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu nàng chính là đi rình xem hắn, dù sao tronggiấc mộng này nàng còn chưa từng thấy qua bộ dáng bên trong của hắn, mang binh đánh giặc nhiều năm như vậy, trên người hắn có vết sẹo haykhông, nếu có, vết sẹo lại rơi vào chỗ nào? Còn có, Tiểu Tống Mạch củanàng hắn là không có vấn đề chứ?

Đường Hoan cũng không biết vì sao trong đầu đột nhiên toát ra loại suy nghĩ này, ngã vào trên giường nén tiếng cười trộm.

Đồ ăn có lẽ vừa bưng lên không lâu, Đường Hoan gắp một miếng thịt sợi, còn có chút nóng. Trên bàn có rượu, còn có một ly rượu, Đường Hoan hừ mộttiếng, bát đũa chuẩn bị cho hai người, vì sao lại không chuẩn bị chéncho nàng?

Nàng tự tay rót cho mình một chén đầy, bưng lên vừamuốn uống, cửa truyền đến một tiếng trách mắng lạnh lẽo: "Để xuống, aicho ngươi uống rượu?"

Đường Hoan nhăn mặt, có cần đến đúng lúc như vậy hay không?

Ngoan ngoãn để cái chén xuống, quay đầu nhìn lại, đợi thấy rõ khuôn mặt tuấntú ửng đỏ dáng vẻ dụ.người của Tống Mạch sau khi tắm, chút bất mãn nàycủa Đường Hoan lập tức tiêu tan, cười gọi hắn: "Tướng quân đến đây, vừavặn, ta vừa rót cho ngươi một ly rượu, mau tới đây uống đi!"

Da mặt thật dày!

Tống Mạch liếc nàng một cái, đi tới, ngồi xuống đối diện nàng, đang muốn nói chuyện, nghĩ đến chuyện làm lúc tắm rửa vừa rồi, chợt thấy cổ họng cóchút khó chịu, tức thì cầm lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch, lúc nàymới nhìn nàng hỏi: "Thế nào? Ta để cho nha hoàn bôi thuốc cho người rồi, bây giờ còn mỏi không?"

Đường Hoan lắc đầu, "Hết mỏi rồi, thuốcmỡ tướng quân chuẩn bị rất hữu hiệu. Đúng rồi, tướng quân, đây là phòngcủa ngươi hả? Sao ta lại ở chỗ này?"

Vẻ mặt Tống Mạch tự nhiêngiải thích: "Ngươi là sai vặt bên người của ta, đương nhiên phải ở cùng một chỗ với ta, buổi tối gác đêm cho ta. Được rồi, dùng cơm trước đi, ăn xong rồi thu dọn đồ đạc cho ta."

"À, thì ra tướng quân nói sai ta làm việc, chính là làm việc này?" Đường Hoan vui mừng nói, dường như nhặt được món lợi rất lớn.

Tống Mạch nhìn nhìn nàng, không nói chuyện, gắp thức ăn ăn cơm.

Hắn cũng muốn để cho nàng làm việc khác, nhưng nàng ngủ như chết vậy, ngaycả một đại nam nhân cởi áo lau chùi cho nàng nàng cũng không có pháthiện...

Trên đường lại sai bảo nàng vậy.

 \sim

Sáng sớm ngày hôm sau, Tống Mạch dậy thật sớm gọi Đường Hoan, bảo nàng hầu hạ hắn mặc quần áo.

Trời còn chưa sáng, Đường Hoan lại nằm lì trong chăn không chịu thức dậy, Tống Mạch túm nàng nàng lại nhào vào trong lòng hắn tiếp tục ngủ, Tống Mạch nhéo nàng nàng lại nhắm mắt chu miệng kêu đau, cố ý thi gan cùng hắn, xem là nàng không chịu nổi đau trước hay là hắn không đành

lòngbuông tay trước. Chờ sau khi Tống Mạch buông ra, Đường Hoan kéo chăncười trộm lăn vào bên trong, không nghĩ tới chỗ nhiều thịt nhất đẳng sau bị người hung hăng vỗ một cái...

Nàng chợt xốc chăn lên, "Ngươi..."

"Thay quần áo cho ta!" Tống Mạch đứng ở trước giường, chau mày. Thật sự làkhông nên đối tốt với nàng một chút, tốt rồi, nàng sẽ càng ngày càngkhông kiêng nể gì.

"Tự ngươi cũng không phải không biết mặc, đãlà đại tướng quân rồi, làm sao còn như đứa nhỏ để cho người khác giúpngươi?" Đường Hoan ôm chăn ngồi xa một chút, thở phì phò mà nói.

"Ngươi..."

"Ngươi đi ra ngoài!" Đường Hoan chợt lớn tiếng đánh gãy hắn, "Tướng quân, mặcdù bây giờ ta là người sai vặt của ngươi, ta cũng biết ngươi sẽ khôngchạm vào ta, nhưng ta suy cho cùng là cô nương gia, làm sao ngươi lại có thể chạy đến trong phòng ta còn vén chăn ta lên? Đi, ngươi vào bêntrong chờ trước, ta thu dọn xong sẽ lập tức đi vào giúp ngươi."

Tống Mạch lập tức không nói chuyện nữa, thân phận của hắn bây giờ, có thể làm bất cứ chuyện gì với nàng, chỉ là không thể quang minh chính đạinhìn nàng rời giường. Nàng không phản đối còn được, nàng vừa nói ra, hắn nếu là không đi, nàng có thể đoán hắn có dụng ý khác hay không?

"Được, ta cho ngươi thời gian một khắc đồng hồ, đừng để cho ta biết ngươi lạitiếp tục ngủ." Lạnh lùng bỏ lại một câu uy hiếp, hắn xoay người vào gian trong.

Đường Hoan lập tức chui vào trong chăn một lần nữa, ngủ mê man.

Ngoài cửa Hầu phủ, mười sáu người Chu Dật, Tiết Trạm ... đứng song song, trên mặt mỗi người đều hiện vẻ đầy khó hiểu.

Tướng quân là đúng giờ nhất, nhưng là hôm nay, hắn đã muộn hơn thời gian tập hợp hẹn sẵn gần hai khắc đồng hồ.

Tiết Trạm cười vỗ vỗ bả vai Chu Dật: "Chu Dật, bên cạnh tướng quân vẫn luônlà ngươi hầu hạ sinh hoạt thường ngày, ngươi mau đi xem xem tướng quâncó phải là đã xảy ra chuyện gì hay không."

Chu Dật đẩy tay hắn ta ra, cười lạnh: "Tò mò? Tò mò thì tự ngươi đi xem! Sinh hoạt thường ngày của tướng quân từ trước đến giờ không mượn tay người khác, ta chỉ làchờ đợi ở ngoài cửa nghe hắn sai bảo. Tối hôm qua tướng quân giao cho ta ở chỗ này chờ hắn, ta đây liền nghe lệnh làm việc, sao nào, ngươi chờ đến sốt ruột rồi?"

"Ta chỉ nói một câu, cơn giận của ngươi lớn như vậy làm cái gì?"

Tiết Trạm cãi cọ với Chu Dật quen rồi, không để bụng, xoay người vỗ ngựa yêu của mình: "Chẳng qua bây giờ tướng quân muốn dẫn Thư cô nương ra khỏinhà, về sau đại khái cũng không cần người hầu hạ trước người rồi, ha ha, đến lúc đó người..."

Nói đến một nửa, nhận được ánh mắt đồng bạn truyền tới, sau lưng Tiết Trạm lập tức toát ra một tầng mồ hôi lạnh, quay đầu, quả nhiên thấy tướng quân mặt không chút thay đổi đi ra, đitheo phía sau là Thư cô nương thấp hơn hắn cả cái đầu, một thân áo xám, ăn mặc giống như mười sáu hộ vệ bọn họ, trừ trâm ngọc búi tóc trên đầu.

Thấy ánh mắt của Thư cô nương quét đến, Tiết Trạm lặng lẽ dịch nửa bước rasau Chu Dật, định mượn bờ vai của hắn ta che đậy chính mình.

"Tiết Tram!"

Đường Hoan sớm thấy hắn rồi, đi tới cửa đã lớn tiếng chào hỏi cùng hắn.

Tiết Trạm cười khổ, không dám lên tiếng trả lời, càng không dám nhìn tướng quân.

Đường Hoan cũng không muốn ở chỗ này làm cho hắn khó sống, nàng ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh Tống Mạch, hưng phấn mà nhìn về phía mười bốn hộ vệkhác.

Tống Mạch vẫn lưu ý đến nàng, lúc này thấy nàng quả nhiêndán mắt vào hộ vệ của hắn, hắn cũng không có cắt ngang, chờ nàng thu hồi tầm mắt mới thấp giọng hỏi nàng: "Sao rồi, có người ngươi muốn tìmkhông?"

Đường Hoan thất vọng lắc đầu. Trong những hộ vệ này, bànvề tướng mạo, Tiết Trạm là xuất sắc nhất, người khác, lớn tuổi thoạtnhìn đã có ba mươi tuổi rồi, dáng vẻ cũng đều đoan chính, đáng tiếc kémmong đợi của nàng rất nhiều, nàng vốn tưởng rằng có thể cùng mười sáu mỹ nam đồng hành, đến lúc đó cho dù Tống Mạch lạnh như băng, nàng cũng cóthể tùy ý chọn một người trêu chọc.

Quả nhiên mặt hàng tốt là có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Đường Hoan ngửa đầu, nhỏ giọng khen Tống Mạch: "Tướng quân, ta phát hiệntrong nhiều người như vậy, ngươi là ưa nhìn nhất đó!" Nàng cố ý đè thấpthanh âm, lại còn bảo đảm những hộ vệ này cũng có thể nghe được.

Nàng còn chưa dứt lời, mười sáu người kia lập tức không hẹn mà cùng cúi đầu, quả nhiên huấn luyện nghiêm chỉnh.

Bên tai Tống Mạch nóng lên, đây không phải là lần đầu tiên nàng khen hắn ưa nhìn, cũng là lần đầu tiên làm trò ngay trước mặt nhiều người như vậy,còn để cho đối phương nghe được.

Hắn uy hiếp mà trừng nàng một cái, bước đi đến trước con tuấn mã đứng đầu tiên kia, xoay người lên ngựa.

Như là nhận được chỉ thị, mười sáu hộ vệ lập tức hoàn hồn từ trong lúngtúng lúc trước bắt gặp tướng quân bị tướng quân phu nhân tương lai nóilời trêu chọc, động tác chỉnh tề lên ngựa.

Rốt cuộc là từng vàosinh ra tử ở trên chiến trường, vừa lên ngựa, trên người bỗng nhiên thêm một loại uy nghiêm xơ xác tiêu điều, người khác thấy có lẽ sẽ sợ hãi,rơi vào trong mắt Đường Hoan đó là một khối điểm tâm ngon miệng, nếu làbuổi tối, cảnh tối lửa tắt đèn, tùy tiện người nào cũng là...

"Ngươi còn đứng đó nhìn cái gì? Lên ngựa!" Tống Mạch quay đầu, thấy nàng hướng về phía đám hộ vệ phía sau ngần người, nhíu mày quát.

"A, đếnngay, đến ngay!" Đường Hoan không hề sợ hắn lạnh giọng trách cứ chútnào, nhanh chóng chạy đến trước ngựa của mình, nhảy lên.

Tống Mạch mặt hướng về phía trước, chờ nàng rong ngựa tới đây.

Ai ngờ Đường Hoan không có đi tìm hắn, mà là đứng ở bên cạnh Tiết Trạm, mắt cười hỏi hắn ta: "Tiết Trạm, ngày hôm qua chúng ta đua ngựa ngườithua, thế nào, hôm nay ngay trước mặt mọi người, người có dám đấu với ta một trận nữa hay không?"

Ta không dám!

Tiết Trạm rất muốn cứ lớn tiếng thét ra như vậy! Rốt cuộc hắn đã biết vì sao Chu Dật ngaytừ đầu đã trốn tránh vị Thư cô nương này rồi, nói chuyện cùng nàng nhiều hơn một câu nữa, hắn đã cảm thấy mình sắp giảm thọ một năm rồi!

"Thuật cưỡi ngựa của Thư cô nương siêu quần, Tiết Trạm cam bái hạ phong." Sau khi hoảng sợ, Tiết Trạm nghiệm nghị đáp. "Thật mất hứng!" Đường Hoan nhỏ giọng mắng hắn ta một câu, chợt cao giọngcười ha hả, không đợi Tống Mạch mở miệng đã phóng ngựa chạy ra ngoài, quay đầu tuyên chiến với Tống Mạch: "Tướng quân, hộ vệ của người đều làngười nhát gan, sợ thua bởi nữ nhân, còn người, người so cùng ta không?"

Tống Mạch ngồi thẳng bất động, "Ta cho ngươi một con phố!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tống tướng quân khẩu khí không nhỏ nha, cần thận thua thật mất mặt!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 99: Chương 88.1: Tiến Độ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Mặt trời đỏ kéo vềphía tây, ánh nắng chiều rực rỡ ánh hồng nửa bầu trời, trên trấn nhỏ dần dần bốc lên khói bếp lượn lờ, theo gió đi về hướng đông, càng cao càngnhạt.

Trên đường nhỏ vào trấn, chợt có tiếng vó ngựa dồn dập từxa đến gần, người đi trên đường giật mình đều rối rít quay đầu lại xemthế nào.

Tiếng vó ngựa dừng lại, Tống Mạch dẫn đầu dừng lại, phân phó Chu Dật: "Đi, chọn một cái sân rộng thuê xuống."

Chu Dật nhận lệnh rồi đi.

Tống Mạch nhìn về phía nữ nhân bên cạnh, thấy nàng ngắng đầu ưỡn ngực ngồi ở trên ngựa, thân thể lại cứng ngắc không nhúc nhích, ánh mắt tha thiếtđuổi theo bóng dáng của Chu Dật, cũng biết nàng thật ra không chịu nổirồi. Đoạn đường này đi gấp, vừa mới bắt đầu nàng còn có lòng dạ liên tục khiêu khích hắn đua ngựa với nàng, chờ buổi trưa nghỉ ngơi xong lại lên đường một lần nữa, nàng lại như thay đổi thành người khác, mệt mỏikhông đùa giỡn nữa, chỉ không nói được một lời giục ngựa đuổi theo mọingười.

Nàng chịu đựng như vậy, càng làm cho hắn thấy khó chịu hơn so với việc làm nũng kêu khổ với hắn.

Nếu không phải là Hoàng mệnh trong người, hành trình khẩn cấp, hắn chắc chắn sẽ thu xếp xe ngựa cho nàng.

Phía sau đám hộ vệ dừng ở ngoài năm mươi bước, Tống Mạch tới gần nàng mộtchút, thấp giọng trấn an nói: "Sắp rồi, chờ Chu Dật tìm sân xong là cóthể nghỉ ngơi."

"Ùm." Đường Hoan gượng cười với hắn, ngay sau đó quay đầu nhìn về phía ruộng nương bên đường.

Tống Mạch không đoán ra suy nghĩ nàng, lại là ở bên ngoài không tiện hỏi nhiều, cũng không nói gì nữa.

Chu Dật rất nhanh đã quay trở lại, dẫn mọi người dừng ở cửa một toà tứ hợp viện.

Tống Mạch xoay người xuống ngựa, đi thắng đến trước người Đường Hoan, dắtcương ngựa, ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt lần đầu tiên để lộ ra lolắng, "Sao rồi, có thể tự xuống không?" Buổi trưa khi nàng xuống ngựacòn thiếu chút thì ngã xuống.

Đường Hoan cười gật gật đầu, chântrái dẫm bàn đạp, nâng đùi phải lên muốn xuống dưới, chẳng qua là đùiphải vừa lướt qua lưng ngựa, nàng khế kêu một tiếng rồi ngã xuống. TốngMạch còn đang nhìn chẳm chẳm vào nàng, đương nhiên sẽ không để cho nàngngã xuống, hai tay duỗi ra rồi ôm người vào trong lòng, đang muốn đểnàng xuống dưới, nàng chợt nắm chặt cánh tay hắn chôn ở trong lòng hắn,bả vai run run, khóc không tiếng động.

Tống Mạch không khỏi ôm chặt lấy nàng, xoay người sải bước vào cửa chính, trên miệng phân phó Chu Dật chuẩn bị nước ấm.

Chu Dật vội vàng đi phân phó những nha hoàn bà tử thô sử vốn có trong toànhà này, đám người Tiết Trạm đối với bộ dáng tướng quân nhìn như lạnhlùng thật ra cẩn thận chăm sóc Thư cô nương trên đường đi sớm đã nhắmmắt làm ngơ rồi, đều tự dẫn ngựa đi chuồng ngựa, thuận tiện tuần trakiểm soát xem trong sân có ẩn náu tặc nhân không nên có hay không.

Số lần tướng quân gặp phải ám sát, hai tay cũng không đếm hết.

Dân chúng phương Bắc người ta đều dùng giường lò, Tống Mạch vào phòng giữa, cẩn thận từng li từng tí muốn đặt nữ nhân trong lòng tới trên giưởnglò, hắn phải đi chuẩn bị đồ, tắm rửa bôi thuốc cho nàng. Nhưng ĐườngHoan không cho hắn đi, ôm cánh tay hắn không buông, Tống Mạch hỏi nànglàm sao vậy, nàng chỉ lắc đầu không nói lời nào, chẳng qua là vẫn nhỏgiọng khóc, đáng thương lại ấm ức, khóc đến Tống Mạch sớm quên mất những nghi ngờ băn khoăn kia, cởi giày lên giường lò, ôm nàng dỗ dành như đứa nhỏ: "Có phải khó chịu nên khóc hay không?"

Đường Hoan gật gật đầu, nước mắt đều bôi ở trên người hắn.

Tống Mạch dở khóc dở cười: "Áo choàng của ta... Lần này ra khỏi nhà tổng cộng chỉ mang theo ba bộ, bộ này định mặc hai ngày, mấy ngày tiếp theonếu người vẫn lau nước mắt lên người ta như vậy, ta cũng không dám vào cửa thành Thanh thành đâu, sợ bị người chê cười."

"Ngươi là đạitướng quân, ai dám chê cười ngươi chứ?" Đường Hoan khóc một lát, túm áochoàng của hắn lau mặt, cuối cùng cũng đừng khóc, chỉ là vẫn chôn ở trong lòng hắn: "Hơn nữa, ngươi có tiền như vậy, bộ này bẩn thì vứt đi, lại mua bộ mới không được sao? Keo kiệt với người khác, chẳng lẽ còn keo kiệt với mình?"

"Có tiền cũng không phải dùng như vậy, ngươikhông biết tiết kiệm như vậy, tương lai làm sao..." Tống Mạch bất đắc dĩ nói nàng, nói được một chút đã không còn thanh âm, dùng hai tay quayđầu nàng qua, để cho nàng đối diện với mình, màu sắc con ngươi thâmtrầm: "Ngươi nói ta keo kiệt với người khác, có bằng chứng gì?"

Đường Hoan nhìn hắn, bĩu môi nói: "Ngươi đua ngựa cùng ta còn sử dụng toàn lực, như vậy còn không coi là keo kiệt sao?"

Đôi mắt phiếm hồng, con người trong suốt trong trẻo như nước, rơi xuống yêu kiều đến mức không ai có thể ngăn cản.

Tống Mạch tỉnh bơ khẽ ôm chặt lấy nàng, cười nhìn nàng: "Ai nói ta toàn lực ứng phó?"

Đường Hoan há mồm, không thể tin nhìn thắng hắn, qua một lát hừ một tiếng, quay đầu nói: "Đắc ý cái gì chứ? Đó là ngựa của ngươi tốt hơn của ta, không tin ngày mai hai chúng ta đổi ngựa cưỡi, ta nhất định có thể thắng ngươi!"

Tống Mạch không có tiếp tục tranh cãi cùng nàng, thử thăm dò ấn ấn chân nàng: "Có phải rất đau hay không?"

Đường Hoan hít vào một hơi, liếc hắn một cái, rũ mi mắt xuống, nước mắt lạilăn xuống. Không nói một lời, yên lặng khóc, làm cho người ta đau lòngnhất.

Tống Mạch kìm lòng không đậu bưng lấy mặt nàng, dùng ngóncái lau đi nước mắt kia, làm cho thanh âm mềm lại: "Nếu khó chịu như vậy, sao trên đường không nói cho ta biết? Nếu ngươi nói, ta... thấy ngươi đáng thương, có lẽ sẽ để tốc độ chậm lại."

Đường Hoan lắcđầu, muốn kéo áo choàng trước ngực hắn lau nước mắt, thấy tay áo rộngthùng thình của hắn ngay ở trước mắt, bèn lấy đề tài gần đây, vừa lauvừa tủi thân ấm ách giải thích: "Ta, ta đua ngựa với ngươi trước mặt bọn họ, vốn tưởng rằng có thể thắng, bèn nói lớn, không nghĩ tới lại thua. Bọn họ mặc dù không cười, nhưng trong lòng định đều đang cười nhạo takhông biết lượng sức. Nếu, nếu ta lại bởi vì xóc nảy trên ngựa mà khóc, bọn họ nhất định càng xem thường ta. Ta không muốn để cho người ta xemthường."

Sĩ diện thật lớn!

Tống Mạch vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn ấm áp của nàng, cúi đầu nhìn nàng, "Vậy ngươi, sao lại chịu khóc trước mặt ta?"

"Hả?" Đường Hoan kinh ngạc giương mắt, chống lại ánh mắt dịu dàng và chấpnhất của nam nhân, "Ngươi sợ bọn họ chê cười, sẽ không sợ ta cười ngươisao?"

Hắn kề gần như vậy, cố lắm chỉ cách có một bàn tay, dường như dường như lúc nào cũng có thể hôn xuống.

Cuối cùng, không nhịn được sao?

Đường Hoan như có chút không quen xê dịch sang bên cạnh, sau đó mới thảnnhiên nhìn lại hắn: "Không sợ, tướng quân biết tất cả của ta, ta ở trước mặt người không có gì để giấu diếm, hơn nữa ta cũng không nói được tạisao, mặc dù tướng quân hay trừng ta mắng ta, ta bị doạ giật mình, chỉ là không sợ hãi, cứ cảm thấy tướng quân sẽ không thực sự đánh ta, hìhì..."

Tống Mạch trầm mặc.

Hắn đối tốt với nàng đã gần như thành một loại bản năng, nàng có phải cũng giống như thế hay không, bản năng không sợ hắn?

Thấy trong mắt nam nhân hiện lên vẻ phức tạp, Đường Hoan kịp thời mở miệng:"Tướng quân, ngươi ... ngươi kề gần ta như vậy làm cái gì? Ùm, ôm như vậykhông thoải mái, ngươi để ta xuống đi, ta muốn nằm ở trên giường lò đợi, ngồi một ngày trên lưng ngựa, mệt mỏi quá à."

Tống Mạch có chútluyến tiếc cơ hội ôm nàng quang minh chính đại như vậy, không vui nhìnnàng: "Bây giờ chê không thoải mái rồi? Mới vừa rồi là ai ôm ta khôngchịu buông tay?"

Đường Hoan đỏ mặt, quay đầu nhìn bài biện trongphòng: "Ta không nhớ lắm, lúc ấy ta chỉ biết khó chịu, cái gì cũng không nghĩ, cũng đâu có biết là

ngươi ôm ta!"

Trái tim Tống Mạch đập nhanh hơn, đưa tay chọt chọt vào mặt nàng: "Sao mặt người đỏ rồi?"

"Có sao?" Đường Hoan tự mình sờ sờ, gấp đến độ muốn ngồi xuống: "Hình nhưlà có chút nóng, tướng quân, ta ... ta không phải sắp ngã bệnh chứ? Ngươimau thả ta xuống, sau đó mời lang trung xem cho ta, ta cũng không muốnngã bệnh, nếu không bị đám hộ vệ của ngươi biết, lại sẽ nói ta mảnh mairồi!"

Sắc mặt Tống Mạch rất khó nhìn.

Nếu lời nàng là nóidối, vậy đời này của nàng hắn là còn muốn "câu" hắn, bây giờ không phải là cơ hội tốt để nàng biểu lộ cõi lòng sao? Nếu lời nàng là nói thật, nàng không phải là muốn tìm nam nhân có thể khiến cho nàng mặt đỏ timđập sao? Bây giờ mặt đỏ rõ ràng, vì sao nàng không chịu thừa nhận?

Nàng cứ chắc chắc hắn không phải người nàng muốn tìm kia như vậy?

Ánh mắt dừng ở trước ngực nàng, Tống Mạch chợt sinh ra một loại xúc động,đặt lên đi, sờ sờ xem rốt cuộc tim nàng có đập nhanh hơn không!

Chỉ là, một khi hắn chạm vào nàng...

Thiên nhân đang giao chiến, tiếng Chu Dật xuyên qua rèm cửa truyền vào:"Tướng quân, nước ấm đã chuẩn bị xong rồi, bây giờ bưng tới đây sao?"

Tống Mạch bình phục rung động trong lòng xuống, thanh âm vững vàng bình tĩnh: "Ùm, đưa đến phòng tây đi."

Bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân Chu Dật rời đi.

Tống Mạch đặt vào trên giường, đứng dậy chuẩn bị đi xuống.

Đường Hoan đúng là mệt chết đi, nằm thắng cắng không nhúc nhích, chỉ xoay đầu nhìn hắn: "Tướng quân phải đi tắm rồi, ta làm sao bây giờ? Trên ngườita cũng đều là mồ hôi, dấp dính không thoải mái."

Tống Mạch quay về phía nàng nói: "Ngươi ngủ trước đi, lát nữa ta tìm người lau chùi người cho ngươi."

Đường Hoan vừa lòng nhắm mắt lại, nhỏ giọng than thở: "Nếu mang đến nha hoàn vẫn chăm sóc ta ở trong phủ kia thì tốt rồi, nàng ta làm việc nhẹ nhàng, lúc giúp ta ta cũng không cảm giác được... A, buồn ngủ quá, không nóin vã, đợi lát nữa ta nếu là ngủ như chết, tướng quân cũng không cần gọi ta đâu, buổi sáng ngày mai trước khi xuất phát ta lại tắm rửa."

Lười như trước kia.

Tống Mạch lườm nàng, thấy dáng vẻ ngủ lười biếng của nàng, tự mình đi tắm trước.

Chỉnh lý xong xuôi, Tống Mạch dạo qua một vòng trong sân. Lúc này sắc trời đã tối, gió đêm mát mẻ, là thời điểm hóng mát tốt nhất trong ngày mùa hè.

Nếu nàng không ngủ, hai người ở trong sân dùng cơm cũng không tệ.

Bảo mấy người Chu Dật ăn trước, đặt cơm của hắn và nàng ở trong nồi giữ ấm, Tống Mạch xoay người quay trở về. Ngủ lâu như vậy, hắn là ngủ sâu nhỉ?Lần trước chỉ có chút mệt nàng cũng ngủ bất tỉnh nhân.sự, hôm nay mộtđường liên tục, chỉ sợ cho dù cháy nhà nàng cũng không chú ý đến ý chứ?

Mang theo hai thùng nước ấm bước vào cửa phòng, Tống Mạch nhẹ tay nhẹ chân đóng cửa phòng.

Nàng nằm nghiêng vào bên trong, bởi vì mệt mỏi, có tiếng ngáy rất nhỏ.

Tống Mạch cần thận từng li từng tí ôm người đến mép giường lò, nhẹ nhàng cởi áo cho nàng, hắn chỉ là muốn giúp nàng, không có ý khác.

Cho dù có ý khác, hắn cũng có tư cách này.

Quen tay hay việc, hắn sớm nắm giữ tất cả kỹ xảo cởi áo cho nàng, một cái một cái cởi ra, nàng ngay cả cái nhăn mặt cũng không có, ngủ say sưa.

Trong phòng mờ tối, giống như đêm đó, Tống Mạch không có đốt đèn, cảnh mơ hồnhư vậy đã sắp làm cho hắn khó có thể tự động kiềm chế rồi, nếu là nhìncàng thêm rõ ràng hơn, hắn sợ mình sẽ không đè nén nổi.

Làm ướt khăn lau, vắt khô, lau mặt cho nàng trước.

Nàng phát ra một tiếng giọng mũi nhẹ nhàng, giống như trước đây, hẳn là thoải mái rồi.

Lau xong mặt, là cổ, là ngực...

Trên trán Tống Mạch lại toát ra một tầng mồ hôi,

Hắn cũng khinh thường bản thân. Rõ ràng đã từng nhìn vô số lần rồi, quenthuộc không thể quen thuộc hơn, làm sao vừa nhìn là đã...

Tầm mắt gian nan rời khỏi nơi đó, nhưng là rất nhanh lại đến một chỗ làm cho cả thể xác và tinh thần hắn dày vò.

Lần này hắn rút ra bài học, lật người nàng trước, lau xong lưng, bên trênmặc áo lót vào, sau đó lại tiếp tục lau bên dưới. Kể từ đó, tầm mắt rờiđi cũng không thấy cảnh khác.

Vào lúc hắn lau đến đùi Đường Hoan từ từ tỉnh lại

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 100: Chương 88.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Bởi vì có chuẩn bị tâm lý, không muốn như lần trước hoàn toàn không biết gì cả, nàng cảnh giác theo bản năng, cho nên lúc Tống Mạch cởi quần lótcho nàng, nàng tỉnh ngay, vẫn giả bộ ngủ mà thôi.

Thừa dịp lúcnam nhân xoay người xuống giường lò giặt khăn lau, Đường Hoan xoaynghiêng người, trong thanh âm còn mang theo giọng mũi vừa mới tỉnh ngủ,mềm mại dịu dàng, "Tướng quân, là người sao?"

Tống Mạch như bị sét đánh.

Cũng may da mặt đã sớm luyện ra rồi, hắn thản nhiên đứng lên nhìn nàng giảithích: "Là ta, ta để Chu Dật ra ngoài tìm nha hoàn, nhưng là sắc trờiquá tối, xung quanh người ta đều ngủ rồi. Ta vốn định chờ tự người tỉnh, nhưng trên người người có mùi mồ hôi, hun đến ta ngay cả cơm cũng ănkhông vào, đành phải tự mình làm giúp người. Người yên tâm, ta đã nhìnquen xác chết trên sa trường, vừa rồi người lại ngủ như người chết,người ở trong mắt ta thì cũng là xác chết, ta không có chút xíu ý nghĩđen tối nào, người cũng không cần cảm thấy ấm ức, ta không có làm cáikhác..."

Đường Hoan dụi dụi mắt, lười nhác ngáp một cái, sau đókhó hiểu nhìn hắn: "Tướng quân ngươi nói cái gì vậy chứ? Ngươi giúp tanhư vậy, ta rất thoải mái, vì sao phải cảm thấy ấm ức?"

Tống Mạch sửng sốt, trong khoảng thời gian ngắn ngủi sau khi nàng tỉnh lại, hắnđã suy nghĩ trăm ngàn loại phản ứng nàng có thể sẽ có, mắng hắn bắt nạtngười, cười nhạo hắn không nhịn được, nhưng chỉ có đoán rằng nàng sẽ lànhư thế này, giọng nói bình thường lơ là như vậy. Nàng là nữ nhân,

mặckệ trước kia can đảm bao nhiêu, tình hình hiện tại là hai người vừa mớiquen biết không lâu, nàng cho dù là giả bộ, cũng phải giả bộ tức giậnchứ?

"Ngươi, ngươi không trách ta?"

"Trách ngươi cái gì chứ?" Đường Hoan hoang mang chớp chớp mắt.

Tống Mạch không chịu khống chế nhìn về hai chân thon dài của nàng lộ ra ở trước mặt hắn.

Đường Hoan từ ánh mắt của hắn nhìn lại, bừng tỉnh đại ngộ: "Ta hiểu rồi,tướng quân là cảm thấy ta là nữ nhân, ngươi đối với ta như vậy, ta nênxấu hổ phải không?" Thấy Tống Mạch lại nhìn qua, nàng tuỳ ý cười nói:"Làm sao có thể chứ? Mặc dù thân thể này của Lục Thư Ninh giống ta như túc, nhưng suy cho cùng nàng ấy không phải là ta, đúng như lời tướng quân, thân thể này chính là cái xác chết, ta chỉ là mượn một tháng màthôi, tướng quân nhìn vào chạm vào là Lục Thư Ninh, cũng không phải ta,ta để ý cái gì? Ta chỉ là tiếc nuối thân thể này quá yếu ớt, sử dụng không thuận tay lắm, aiz, nếu quỷ sai cho ta hoàn dương vào trên người một nữ nhân khoẻ mạnh một chút thì tốt rồi, xấu một chút cũng không sao."

Tống Mạch hoàn toàn tắt tiếng, nhìn nàng chẳm chẳm nửa ngày cũng không nhúc nhích.

Theo như lời nàng nói, hắn ôm, chạm vào, cẩn thận chăm sóc đều là thân thểcủa Lục Thư Ninh? Khiến cho hắn khó tự kiềm chế cũng là thân thể của Lục Thư Ninh?

Hắn không đồng ý!

Cái gì gọi là nàng chiếm cơthể của Lục Thư Ninh? Rõ ràng là Lục Thư Ninh - hồn phách đáng thươngkia chiếm của nàng, bao gồm những người đó mấy đời trước, đều là ngườikhác chiếm thân thể của nàng, thay nàng

sống nhiều năm như vậy, cho nêntrong mệnh của những người đó nhất định gặp chuyện không may, nhất địnhvật về nguyên chủ, trả lại thân thể cho nàng, để cho hồn phách của nàngtrở về vị trí cũ.

Vì sao?

Bởi vì hắn nhìn Lục Thư Ninh hơn một năm cũng chưa từng động tình, nàng tỉnh lại, vào một khắc nàng mởmắt ra kia, hắn liền tràn ngập khát vọng với thân thể này, cho dù hắnnghi ngờ hắn phẫn nộ, khát vọng kia cũng chưa từng đứt đoạn.

Tống Mạch nhanh chóng bình tĩnh trở lại, cũng không thèm nhìn tới nàng, trực tiếp nhấc một chân lên, dùng sức lau lên.

Nàng nghĩ như thế nào cũng chả liên quan, chỉ cần hắn nhận định thân thể này là của nàng là được rồi.

"Đau!"

Hắn không chút nào thương.hương tiếc ngọc, Đường Hoan lớn tiếng kêu lên,dùng một chân khác đá hắn: "Ngươi không biết nhẹ chút à? Không thấy được nơi đó cọ đến đỏ rồi sao?" Tên chết tiệt, hắn tuyệt đối là cố ý!

Tống Mạch cũng không ngắng đầu lên, ánh mắt chuyên chú giống như hạ nhân Hầu phủ đối đãi với những thứ đồ sứ trân quý kia, lời nói ra cũng là mộtchút mảy may tình cảm cũng không có: "Ngươi biết đau? Ta cho là ngươichỉ là chiếm thân thể của nàng ta, bây giờ bị thương cũng là nàng ta,ngươi là một quỷ hồn không cảm giác được đau."

"Căn bản là khônggiống!" Đường Hoan ngửa đầu giảng đạo lý với hắn: "Ta đã vào rồi, cảmgiác trên thân thể nàng ấy sẽ truyền cho ta, đây là ta không thể khốngchế. Nhưng ngươi nhìn nàng ấy, ta không đau không ngứa, dù sao khôngphải nhìn thân thể thực sự của ta, ta xấu hổ cái gì?"

Tống Mạchdừng tay lại, quay đầu nhìn nàng: "Theo như lời ngươi nói, chỉ cần ngươi không đau, người khác làm cái gì với thân thể này ngươi cũng không saocả?"

Đường Hoan nghiêng đầu suy nghĩ một chút, gật đầu nói:"Không khác lắm, đừng nhốt ta làm trở ngại ta đi tìm nam nhân, đừng đểcho ta đói bụng đừng khiến ta khó chịu, những thứ khác ta đều không đểý!"

"Phải không?" Ánh mắt của Tống Mạch khẽ biến, "Sao ta lại nhớ được, ngày ấy ngươi nhảy tường muốn chạy trốn, khi ta bế ngươi về, ngươi có vẻ còn lo lắng ta chạm vào ngươi?"

Trí nhớ có cần tốt như vậy hay không!

Đường Hoan oán thầm trong lòng, trên mặt lại là vẻ đơn thuần mù mờ: "Có sao?À, ta nhớ ra rồi, đó không phải là lo lắng, ta chỉ là có chút giật mình, không hiểu vì sao người đột nhiên lại nghĩ như vậy..."

"Ta nghĩ thứ gì?" Tống Mạch không nhìn nàng nữa, lau xong một chân, đổi thành một chân khác.

"Ngươi nghĩ tới chuyện cùng thân thể này làm vợ chồng mới có thể làm đó đó!"Đường Hoan không hề kiêng nể trả lời, "Chẳng qua lúc ấy đúng là ta nghĩnhiều rồi, người lạnh như băng như ngươi, bình thường cũng chỉ là nhìn Lục Thư Ninh một chút, đủ thấy đối với mỹ nhân không có hứng thú. Tựanhư ngươi bây giờ, đại khái ở trong mắt ngươi, thân thể nữ nhân và xácchết không khác gì nhau đâu nhỉ, chậc chậc, hi vọng nam nhân ta muốn tìm trăm ngàn lần đừng như ngươi, ta còn chờ... A, không đúng, đến lúc đó "chàng" cho dù thích ta, muốn cũng là cơ thể của Lục Thư Ninh...

Thôi, mặc kệ, dù sao ngủ một đêm ta đã có thể trở về rồi, để cho quỷ sai đápứng thỉnh cầu của ta, chuyển thế đầu thai mới là là quan trọng nhất."

Tống Mạch không nói được lời nào, chỉ coi như nàng đang nói nhảm.

Lau xong bôi thuốc, Tống Mạch để tự nàng mặc quần áo, hắn mang theo đồ đira ngoài, khi trở về bưng một cái hộp đựng thức ăn, bên trong là hai bát mỳ trứng gà thịt băm, vừa rồi Chu Dật phân phó bà tử phòng bếp làm mới, còn có một đĩa bánh bao, một đĩa tương thịt bò, cộng thêm một bầu rượu.

Đường Hoan không biết có phải mình suy nghĩ nhiều hay không, hay là quá mongđợi đến hoa mắt rồi, ánh mắt Tống Mạch lúc uống rượu nhìn nàng, dườngnhư thêm một chút cái loại ý tứ nàng rất muốn nhưng hắn hắn là sẽ khôngcho nàng.

Hắn cho, nàng cầu còn không được, hắn không cho, nàngcũng sớm có chuẩn bị sẽ không thất vọng, nhưng bây giờ, loại cảm giáckhông biết này, giống như lông chim phe phẩy trong lòng, khiến cho nàngkhẩn cấp muốn biết đáp án.

Nàng vờ như không có phát hiện gì cả, thấp thỏm khẩn trương chờ đợi.

Sau khi ăn xong, Tống Mạch bưng đồ đi ra ngoài.

Đường Hoan nhìn quét gian phòng một vòng. Nghe Tống Mạch nói, đó là sân mới của một nhà có tiền, vốn định cuối tháng chuyển vào, bị Chu Dật không biết dùng biện pháp gì thuê lại, còn sau đó, phòng chính cũng chia giantrong gian phụ. Đêm nay, Tống Mạch có thể ôm nàng ra ngoài ngủ haykhông?

Nếu như không...

Nhìn cái chăn trải trên đầu giường đặt gần lò sưởi một chút, Đường Hoan chuẩn bị đeo giày xuống giường lò.

Vừa muốn xách giày, Tống Mạch tiến vào, thấy nàng ngồi ở mép giường lò, hắn vừa trở tay đóng cửa vừa nhìn chằm chằm vào nàng hỏi: "Ngươi muốn làmgì?"

Tim của Đường Hoan lập tức đập nhanh hơn. Không phải chứ, sợ bị hắn nghi ngờ, nàng vẫn cẩn thận lại cẩn thận không dám trêu chọchắn, sau đó chính hắn chờ không kiên nhẫn rồi, chuẩn bị xuống tay vớinàng?

"Tướng quân ngươi đóng cửa làm cái gì? Ta muốn ra ngoài gác đêm thay ngươi!"

"Không cần, bên này không có đốt giường lò, ngươi làm ấm chăn cho ta." Tống Mạch đi qua thổi đèn, trong phòng nháy mắt tối đen một mảng, chỉ cótiếng bước chân của hắn đi về phía nàng.

Loại tình huống này,Đường Hoan không thể giả ngu rồi, "Tướng quân, ta ... ta chỉ là sai vặtcủa người, làm ấm chăn cho người, sợ là sợ là không quá thích hợpđâu?"

Hai mắt quen dần với bóng tối, đại khái có thể thấy rõ bóng người mơ hồ, nàng nhìn thấy hắn vứt trung y đến trên giường lò bêncạnh, lộ ra lồng ngực mơ mơ hồ hồ, nhưng dù là mơ hồ, thân thể cao lớncủa hắn rành rành nơi đó, cùng với hắn càng đi càng gần, Đường Hoan chỉ cảm thấy mình càng ngày càng nhỏ, cái loại cảm giác áp bách không tênnày, làm cho nàng không tự chủ được trốn vào bên trong giường lò, "Tướng quân, người ... người rốt cuộc là làm sao vậy? Vì sao, vì sao..."

"Vì sao cái gì?"

Tống Mạch nhấc chân lên giường lò, túm lấy cái chân còn chưa kịp thu vào của nàng qua, một tay kéo người đến trước người, thừa dịp thân thể nàngxiêu vẹo không yên dùng sức đè lên, đè lại hai tay nàng.

Mùi rượu đối diện ập tới, không khó ngửi, ngược lại say lòng người. Trong bóngtối, trên mặt Đường Hoan nóng lên, thân mình giãy dụa không ra, chỉ cóthể quay đầu trốn hắn: "Tướng quân, người ... người đừng làm ta sợ..."

"Dọa ngươi cái gì?" Tống Mạch tự ý làm chuyện mình thích làm, thanh âm khànkhàn lại bình tĩnh lạ thường, ít nhất nghe vào trong tai Đường Hoan lànhư vậy, "Ngươi đang sợ ta sao? Nhưng ngươi không cần sợ, cho dù ta làmcái gì, cũng là đối với thân thể của Lục Thư Ninh, chả liên quan gì tớingươi. Ngươi nữ quỷ không biết từ đâu tới này, bây giờ lập tức câmmiệng, không được làm hỏng hứng thú của bản tướng quân."

Đường Hoan không nghĩ tới Tống Mạch vậy mà dùng loại lý do này chạm vào nàng!

Muốn chết, vì sao máu toàn thân đều đang sục sôi mà kêu gào. À hú! Nam nhânnày, nếu nói trước kia chỉ có thân thể là cực phẩm, hiện tại chiêu sốhắn dụ người, cũng sắp làm cho nàng cam bái hạ phong rồi!

"Tướngquân, dừng lại, dừng lại, ngươi không phải, không phải có thù oán vớiLục Thư Ninh sao? Vì sao đột nhiên muốn như vậy với thân thể của nàngta?"

Tống Mạch không có lập tức trả lời nàng, bởi vì hắn đang vội vàng đối phó với "mỹ thực" làm cho hắn nhung nhớ nhiều năm như vậy, cho đến khi hắn tạm thời giải toả cơn thèm ăn, mới tốt bụng trả lời nữ nhân đầu óc đã mơ màng rồi: "Ta đúng là có thù oán với nàng ta, chẳng quanàng ta chết rồi, ta đột nhiên phát hiện, ta hình như thích nàng. Nữquỷ, ta nên cảm ơn ngươi, là ngươi khiến cho thân thể của nàng ta cònsống, là ngươi để cho ta biết ngươi chỉ là chiếm thân thể của nàng, cácngươi là tách biệt. Ta đây chạm vào nữ nhân ta thích, có vấn đề sao?"

Đường Hoan giống như vừa đua ngựa xong một trận, há mồm thở từng hơi từnghơi: "Không, không thành vấn đề, nhưng ...nhưng ngươi như vậy, ta ... tacũng khó chịu ..."

"Làm đau ngươi rồi?"

"Không có..."

"Vậy thì câm miệng, về sau ta thân mật cùng nữ nhân của ta, không cho ngươinói chuyện, ngươi vừa nói chuyện, chính là nhắc nhở ta "nàng" đã chết."

"Ta..."

Nhưng là đôi môi đỏ mọng bị ngăn chặn, rốt cuộc cũng nói không ra nửa câu nữa.

 \sim

Sáng sớm ngày hôm sau, đám người Chu Dật Tiết Trạm phát hiện, tướng quân đại nhân của bọn họ lại đến muộn, hơn nữa còn chậm trễ hơn cả ngày xuấtphát đó. Cũng may mười sáu người đều biết rõ trong lòng, đặc biệt là bốn người phụ trách gác trước nửa đêm, tối hôm qua đều nghe được tiếng động truyền tới từ phòng chính, liên tục kéo dài khoảng hai canh giờ...

Tướng quân chính là tướng quân, vào ban ngày bôn ba một ngày, buổi tối còn có sinh lực như vậy!

Phòng chính.

Tống Mạch đúng là thức dậy muộn hơn hai khắc đồng hồ so với ngày thường, nghĩ đến còn phải lên đường, hắn cũng không kịp thưởng thức tư vị hoang đường tối hôm qua, không kịp nhìn nữ nhân đang ngủ say bên cạnh một cái, nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo. Biết nàng mệt hết sức, hắn chờ saukhi thu dọn thỏa đáng mới bế nàng từ trong chăn ra ngoài, vừa ánh mắt sâu thắm mặc quần áo cho nàng, vừa gọi nàng: "Dậy dậy, phải lên đường." Trong mắt là dịu dàng nồng đậm, là tình ý toả thành sương mù, dù nắng sớm rực rỡ cũng không xoá tan đi được.

Hắn thật sự muốn cảm ơn nàng, để cho hắn có lý do đối tốt với nàng.

Như thế, một tháng tiếp theo, hắn có thể lấy cớ đối xử tử tế với thân thểcủa Lục Thư Ninh để đối xử thật tốt với nàng, cho dù nàng không biết tấm lòng của hắn, cũng có thể cảm nhận được cái tốt của hắn. Hắn sẽ khôngmuốn nàng, hết kỳ hạn, nàng thật sự đi rồi, chứng minh nàng không có lừa hắn, vậy hắn không cần bởi vì luôn lạnh nhạt với nàng mà tiếc nuối ảonão, hắn sẽ theo cùng nàng đi hoàng tuyền. Quỷ sai không đáp ứng thỉnhcầu của nàng cũng không sao, bởi vì bọn họ nhất định đời đời kiếp kiếpsẽ ở cùng một chỗ, kiếp sau, hắn sẽ cố gắng tìm thấy nàng.

Nếu nàng không đi... Hắn tự có cách đối phó với nữ nhân nói dối hết lần này đến lần khác này.

Đường Hoan vừa mới tỉnh lại, đối diện lại là cái nhìn chăm chú thật sâu dịu dàng lại phức tạp khó phân của nam nhân.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tôi cố gắng hết sức rồi, các bạn có thể nhìn ra sự cẩn thận từng li từng tí của tôi không?

Ngày mai thần trợ công ra sân, cạc cạc cạc ~

Chương này viết thật sự sung sướng, đưa lên vở kịch nhỏ, nhân vật ra sân: Giai Nhân + Tống Mạch, Hoan Hoan ở đâu? Không cần nàng ta, ha ha!

Nghe nói loại bệnh trung khuyển này một khi dưỡng thành, là không chữa được, lời đồn này là thật hay không đây? Tiếp theo, phóng viên giang hồ GiaiNhân tới cửa phỏng vấn người mắc bệnh nặng Tống Mạch Tống Đại Hà.

Giai Nhân: Tống Đại Hà, người từng nghe nói bệnh trung khuyển chưa?

Tống Mạch: ...

Giai Nhân: Tống Đại Hà, ta hỏi ngươi nói đó!

Tống Mạch: ... Không có, chỉ biết bệnh chó dại.

Giai Nhân: như vậy à, vậy ngươi có biết ngươi bị bệnh trung khuyển không?

Tống Mạch: ta không có bệnh, ngươi có thể đi rồi.

Phóng viên Giai Nhân lấy kỹ năng nghề nghiệp xuất sắc mắc ở cửa, vừa đấutranh với cửa lớn vừa tiếp tục phỏng vấn: Tống Đại Hà, bệnh trung khuyển chính là nam nhân vô điều kiện đối tốt với nữ nhân của mình, cho dù bịngược trăm ngàn lần vẫn yêu nàng như trân như bảo, theo Tống phu nhânkhoe khoang ở trên giang hồ, người chính là đối với nàng như thế, chẳnglẽ Tống phu nhân đang bịa đặt? Quả thực như thế, toàn soạn cử ngườitrong phái truy bắt nàng!

Tống Mạch: ... toà soạn? Ai tới kẻ đó chết.

Giai Nhân: Wow, ngươi đây là thừa nhận mình có bị bệnh trung khuyển?

Tống Mạch: ... Thừa nhận thì như thế nào?

Giai Nhân: ta đây sẽ viết bài tin tức cho ngươi và Tống phu nhân, cho tìnhyêu của các ngươi lưu truyền bách thế, mọi người đều biết.

Tống Mạch: ... Ta không muốn bị người biết.

Giai Nhân: Cái đó không phải do ngươi rồi, ha ha, cáo từ!

Tống Mạch nhìn theo phóng viên đang đắc ý dào dạt bước ra khỏi cửa, tay giật giật mấy hạt gạo to bởi vì vo gạo mà vẫn dính ở sau lưng.

Những việc đã trải qua này, trừ nàng ra, ai biết kẻ đó chết.

Vì thế, phóng viên Giai Nhân bị ba hạt gạo to xuyên thủng yết hầu.

Vì thế, hồn phách của phóng viên Giai Nhân trọng sinh, ở trăm ngàn năm sau viết cuốn sách với tên là 《 hoan hỉ trái 》, giải thích chân thật chuyện Tống Đại Hà phát bệnh, kể lại quá trình phát bệnh, làm đời sau ca bệnhtrung khuyển tăng thêm một khoản trầm trọng.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 101: Đống Lửa

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Vốn đã dậy muộn, bênngoài lại có nhiều hộ vệ chờ như vậy, da mặt của Tống Mạch dù dày hơnnữa, cũng không tiện theo tâm ý tiếp tục đùa giỡn tiểu nữ nhân tối hômqua còn khóc lóc cầu xin đủ loại với hắn, tự mình bưng nước rửa mặt giúp nàng, lời ngon tiếng ngọt trấn an hai câu, rồi dẫn người vội vàng đi ra ngoài.

Lúc bước ra cửa lớn, hắn dùng dư quang đánh giá nàng. Dùngốc dù to gan hơn nữa, suy cho cùng là cô nương gia, lúc trước ngay cácưỡi ngựa cũng sợ bị bọn họ chê cười, bây giờ có thể càng mất mặt mặthay không? Sớm biết thế, tối hôm qua nên cuốn lấy miệng nàng, nhưng lànhư vậy, sẽ không nghe được thanh âm mềm mại đáng thương của nàng ...

Trên người lại bắt đầu kéo căng, Tống Mạch vội vàng dừng những suy nghĩ.đáng khinh này lại. Dù sao đã có cớ tiền lệ, sau này có cả đống cơ hội.

Đường Hoan biết Tống Mạch đang nhìn nàng, cũng biết lo lắng của hắn. Thật ranàng không xấu hổ chút nào, chẳng qua nếu lần này giả bộ có chút ngốc, vậy làm mình làm mẩy với hắn một chút đi, ai bảo hắn tối hôm qua bắt nạt người như vậy? Lăn qua lộn lại mà gặm, coi nàng là cục xương thịt sao?

Nàng bước nhanh đuổi tới trước ngựa của Tống Mạch, nhảy lên, quay đầu trừng Tống Mạch: "Hôm nay chúng ta đổi ngựa cưỡi, ngươi dám đấu lại một trậnkhông?"

May mà con ngựa này có linh tính, biết nữ nhân cưỡi trênlưng nó bây giờ có quan hệ với chủ nhân không phải là ít, cho nên nó chỉ là bất an nâng

nâng chân, không có hất người xuống. Tống Mạch dắt cương ngựa vỗ vỗ ngựa yêu để trấn an, ngửa đầu nhìn nàng: "Thật sự muốn đấu?Lần này thua sẽ làm thế nào?"

Cách đó không xa mười sáu hộ vệ đều nhìn về phía khác, không dám nhìn tướng quân cùng tướng quân phu nhântương lai đùa. yêu thêm gia vị.

"Chờ ngươi thắng ta rồi nói sau!" Đường Hoan cướp lấy cương ngựa, nghênh ngang rời đi.

Tống Mạch cười cười, nhảy lên con ngựa kia của nàng, đi chậm rì rì một látrồi mới đuổi theo. Đám hộ vệ đi theo xa xa phía sau, không dám quấynhiễu "nhã hứng" của tướng quân.

Vừa bắt đầu xung quanh đều làthôn trấn, Tống Mạch cố ý nhường nàng, đợi đến trên sơn đạo hẻo lánh,hắn lập tức đẩy tốc độ nhanh hơn.

Đường Hoan nghe thấy tiếngđộng, thấy hắn vẫn là chút xíu cũng không nhường người ta, tức giận đếnmắng hắn: "Tướng quân người có cần bụng da hẹp hòi như vây hay không,người..."

Tống Mạch ở trong tiếng mắng của nàng vượt qua nàng,kéo lấy dây cương xoay người ngăn cản ở phía trước, quay đầu nhìn nàng:"Cái này chả liên quan gì đến độ lượng, là người muốn so, ta nếu qua loa với người, người chẳng phải là càng tức giận hơn?"

Hai bên lànúi đen cây xanh biếc, đỉnh đầu là trời cao xanh thắm, nam nhân ngồithẳng trên lưng ngựa, mặt mày thanh tú, nếu không phải là nụ cười yếu ớt trên khóe môi khiến cho trên người hắn có khói lửa nhân gian, chỉ nhìnmột cách đơn thuần phong thái khuôn mặt kia, nói thành trích tiên mộtchút cũng không quá đáng.

Đáng tiếc một bộ túi da tốt như vậy, lại mọc ở trên người hắn!

Đường Hoan hừ một tiếng, quay đầu ngắm cảnh núi non, trong lúc vô tình lộ ramột chút ửng đỏ dưới gáy, ở dưới áo xám cổ trắng bao quanh làm nền vôcùng dễ thấy, đẹp tựa chu sa.

Tống Mạch mắt sắc, liếc mắt một cái là nhận ra đó là cái gì, không khỏi thúc ngựa quay lại đi tới bên cạnhnàng, ánh mắt nhìn đám hộ vệ chậm rãi đuổi theo phía sau, trong miệnglại thấp giọng nói: "Ngươi thua, cho nên đêm nay phải ngoan ngoãn nghelời ta, không được lại nói xằng nói bậy làm hỏng hứng thú của ta. Banngày ngươi có thể điều.khiển thân thể của nàng, buổi tối, ngươi tốt nhất thành thành thật thật đi ngủ, làm bộ như cái gì cũng không biết."

Đường Hoan căm tức nhìn hắn: "Ta cũng muốn làm bộ như không biết, nhưng người..."

"Đi thôi, ở chỗ này nói cái này không thích hợp." Tống Mạch không đợi nàng nói xong đã giục ngựa đi trước.

Đường Hoan chỉ đành phải rầu rĩ theo sau.

~

Ngày gần xế chiều, trước không thôn sau không điếm, đoàn người ở trong núi rừng nghỉ chân.

Tống Mạch định ôm nàng xuống dưới giống như hôm qua.

Đường Hoan từ chối, tự mình xoay người xuống ngựa. Chạy hai ngày này rồi, thân thể này ít nhiều đã thành thói quen, hơn nữa thuốc mỡ Tống Mạchchuẩn bị cho nàng rất có tác dụng, trước khi ngủ bôi lên một lần, nghỉngơi cả đêm, ngày thứ hai cảm giác đau nhức kia giảm đi có thể xem nhẹrồi.

"Đêm nay chúng ta ăn cái gì?" Nàng có vẻ quan tâm vấn đề cơm chiều.

Trên người bọn họ có lương khô rồi, chẳng qua trong núi rừng nhiều đồ ăn dân dã...

Tống Mạch gọi Chu Dật đến, bảo hắn ta dẫn bảy người đi săn bắn, còn lại ở gần đây nhặt củi chuẩn bị nhóm lửa.

Đường Hoan nhìn thấy Tiết Trạm muốn đi săn bắn, mặc kệ Tống Mạch ngăn cản, bước nhanh chạy đến bên cạnh hắn ta, "Tiết Trạm, ta với ngươi cùng điđi? Để ta xem xem trình độ bắn tên của ngươi như thế nào."

TiếtTrạm ngay từ lúc nàng chạy tới hai chân đã như nhũn ra rồi. Thấy mấyđồng bạn vốn đang đi bên cạnh trong nháy mắt trốn ra thật xa, lúc nàyhắn mà trốn càng lộ vẻ trong lòng có quỷ, bèn kiên trì nhỏ giọng cầuxin: "Thư cô nương, ta van cầu cô, mau trở lại bên cạnh tướng quân điđi, cô còn như vậy, ta..."

"Ngươi làm sao?" Đường Hoan vỗ vỗ bảvai hắn ta, tiếng cười cởi mở: "Yên tâm đi, tướng quân không để ý chuyện vặt vãnh, sẽ không để ý đến những chuyện này." Nói xong quay đầu, thoải mái hỏi nam nhân mặt không chút thay đổi đứng ở dưới tàng cây bên kia:"Tướng quân, ta và Tiết Trạm cùng đi săn bắn, có thể chứ?"

Một cái chớp mắt kia, Tiết Trạm chỉ cảm thấy chim sẻ trên cây dường như đềungừng kêu, bên tai vọng lại tất cả đều là thanh âm trong trẻo to gan của Thư cô nương.

Dễ nghe thì dễ nghe, nhưng là đòi mạng người đó!

"Thư cô nương..."

Tống Mạch đã đi tới phía bên này: "Ngươi đã muốn đi thì đi đi, ta đây cũng đi tham gia náo nhiệt."

Đường Hoan vừa muốn phản đối, Tiết Trạm vội bắt lấy cơ hội cung kính lêntiếng cáo lui: "Tướng quân nhã hứng, chẳng qua là Tiết Trạm cùng với mấy người bọn họ thi đấu xem ai săn nhiều hơn, kính xin tướng quân châmchước một lần, để Tiết Trạm đi đấu thoải mái."

"Chuẩn."

Tống Mạch bình tĩnh nói, khi nhìn về phía Đường Hoan mắt lại chứa đầy trêutức. Nàng muốn mượn người khác né tránh hắn, vậy cũng phải nhìn xemnhững thủ hạ này có dám phối hợp với nàng hay không.

Nhìn bóngdáng Tiết Trạm chạy trối chết, lại chống lại ánh mắt khiêu khích của Tổng Mạch, Đường Hoan hận nghiến răng nghiến lợi, xoay người đi trở về: "Thôi, ta đột nhiên cảm thấy hơi mệt, tự tướng quân đi săn thú đi."

Nam nhân này thật sự là hết thuốc chữa, nàng quấn quít hắn không tha, hắnkhông cảm kích, nàng cố ý lạnh nhạt với hắn, hắn ngược lại đuổi theokhông thôi, đáng giận nhất là hắn quá có thể nhịn, làm cho nàng muốnchết hắn cũng chỉ chịu lấy tay giải quyết, phụ lòng mong đợi chứa chancủa nàng. Hiện tại nàng muốn tìm nam nhân kích thích hắn, những hộ vệnày lại đều là người của hắn!

Tống Mạch nắm lấy cổ tay nàng khinàng đi qua bên người, kéo nàng đi vào trong rừng: "Bản tướng quân cònchưa có nghỉ ngơi, ngươi là sai vặt làm sao có thể lười biếng? Đi, látnữa ta bắn được vật, ngươi đi nhặt về."

Đường Hoan không lay chuyển được hắn, nhỏ giọng cãi lại hắn: "Lỡ như người không bắn được một con nào thì sao?"

Tầm mắt của Tống Mạch đảo nhanh ở trong bụi canh xung quanh, thờ ơ trả lờinàng: "Vậy chúng ta đành phải đói một bữa rồi, tự ta không bắn được thứgì, cũng ngại ngửa tay xin cơm ăn."

Đường Hoan ngoan ngoãn đi về phía trước cùng hắn, vẫn dùng lời chọc tức hắn: "Muốn đói tự ngươi đói, ta đi ăn cùng Tiết Trạm!"

Tống Mạch cúi đầu, nhìn bàn tay đang giao nhau của hai người, thanh âm trầmthấp: "Ngươi nếu không sợ hắn ta ngẹn, cứ việc đi đi."

Đường Hoan không phản đối.

Sau nửa canh giờ, sắc trời đã tối, Chu Dật đưa hai con gà rừng Tống Mạchbắn được tới, đã nhổ lông làm lòng rồi, trực tiếp gác trên lửa nướng làđược rồi. Hắn ta muốn giúp việc, Tống Mạch nhận lấy đồ, "Đi đi, nơi nàykhông cần ngươi hầu hạ."

"Dạ, tướng quân." Chu Dật "mắt nhìn thắng" mà rời đi.

Đường Hoan đưa mắt nhìn hắn ta rời đi, nhìn sang đống lửa trong bóng tối xung quanh, cách bên này tất cả đều có trên dưới một trăm bước, vì cây cốiche chỉ có thể nhìn thấy ánh lửa nhảy múa, không thấy rõ bóng người, bèn nghi hoặc hỏi: "Vì sao bọn họ không ăn cùng chúng ta? Tập trung lửa vào một chỗ, như vậy không phải ấm áp hơn một chút sao?" Ban đêm đầu hạ,đặc biệt ở trên núi, vẫn hơi lạnh.

Ánh lửa chiếu rọi, vẻ mặt Tống Mạch chuyên chú xiên vào hai con gà rừng, vừa gác lên cái giá vừa giảithích: "Bọn họ phải thay phiên nhau gác đêm, dĩ nhiên, nguyên nhân chủyếu hơn là ta với ngươi ở cùng một chỗ, bọn họ không tiện tới quá gần." Mắc xong rồi, hắn quay đầu nhìn nàng, bên trong con ngươi đen có ánh lửa di động.

Đường Hoan cúi đầu, một chút một chút lặng lẽ dịch sang bên cạnh, "Cái đó, chính là bởi vì ta với ngươi ở cùng một chỗ, mới càng phải để cho bọn họ ở lại bên cạnh chứ, bây giờ ngươi đuổi bọn họ ra xa, không phải là giấu đầu lòi đuôi sao? Bọn họ, bọn họ có thể hiểu lầm ngươi muốn làm gì đó hay không?"

Thân hình Tống Mạch bất động,chỉ nhìn chẳm chẳm khuôn mặt ửng đỏ của nàng: "Bọn họ sẽ không hiểu lầm, bởi vì ta vốn muốn làm gì đó với người. Nhưng thật ra người người sợ cái gì? Ta chạm vào cũng không phải người."

Đường Hoan đỡ trán lên đầu gối, lấy tay che mặt, "Ta không sợ, chẳng qua là, ngươi như vậy, ta ... ta cũng khó chịu mà..."

Tống Mạch cười khẽ, lật hai con gà một cái, "Phải không? Sao ta nhớ được, tối hôm qua ta muốn lấy ra, có người cầu ta chớ đi. Nữ quỷ, ngươi đừngcó cái dạng thiệt thòi đó đi, ta chạm vào là "nàng", ngươi là hưởng ké"nàng" mới được hưởng thụ loại tư vị này."

Đường Hoan nhỏ giọng giải thích: "Ta còn không muốn hưởng ké như vậy đâu!"

"Vậy ngươi cứ ngoan ngoãn ngủ, vờ như cái gì cũng không biết là được rồi."

"Vờ thì vờ, vậy lúc ngươi chạm vào "nàng" cũng đừng nói chuyện với ta!"Đường Hoan nhặt một cù đá nhỏ lên ném về phía hắn, ngả vào trên lá câyngủ.

Tống Mạch không trốn, cù đá cũng không nện vào hắn, liếc mắt nhìn bóng dáng nhỏ xinh cuộn tròn bên kia, hắn chỉ cảm thấy vô cùng thỏa mãn, chờ gà rừng nướng xong rồi, đi qua gọi nàng dậy, hai người cùng nhau ăn.

Đường Hoan từ lúc ngửi được mùi thơm bụng đã kêurồi, lúc này dường như cũng quên mất trận cãi vã này ngồi ở bên cạnhhắn. Bắt đầu hai người mỗi người cầm một con, dần dần nàng ngại trên tay dính mỡ, bèn dùng lời ngon tiếng ngọt cầu tướng quân bón cho nàng. Tống Mạch cũng không tính toán với nàng vào lúc này, tự mình ăn một miếng, bón cho nàng một miếng, chẳng mấy chốc đã ăn hết cả hai con mồi.

Trong ống trúc có nước, hai người giúp nhau rửa tay, Đường Hoan muốn đi xungquanh tiêu thực một chút, bị Tống Mạch kéo xuống, thoáng cái đã bị hắnấn ngã vào trên lá cây thật dày.

Bên cạnh ngọn lửa rực rỡ, trong mắt hắn cũng đốt hai đám lửa.

Đường Hoan đỏ mặt nhắm mắt lại: "Được, ta ta ngủ, ngươi chạm vào "nàng" nhẹ một chút, đừng đánh thức ta."

Cũng không biết nàng có bao nhiều ngu ngốc càng khiến người thương yêu như vậy.

Tống Mạch mềm lòng mà rối tinh rối mù, theo như lời nàng nói, nhẹ nhàng chạm vào môi nàng, nhấm nháp một chút một chút, từ nông vào sâu, nghe tiếnghô hấp của nàng càng ngày càng nặng, nghe tiếng thân thể của nàng vặnvẹo cọ.sát lá cây, nghe tiếng hai tay nàng bóp nát lá cây khô héo. Đạikhái là lá cây không chịu được bóp vụn, tay nàng chậm rãi di chuyển đếntrên người hắn, mò vào bên trong áo bào, cào lưng hắn.

Khi hắn rời đi, nàng nhắm mắt lại, thở gấp gần chết.

Tống Mạch cởi áo bào ra, lấy ra bình sứ đặt vào trong tay nàng, sau đó mộtlần nữa nằm ở bên người nàng, bàn tay to mò vào tầng áo cuối cùng, thuần thục lột quần xuống. Nàng kìm lòng không đậu khép hai chân lại, hắnkhông nhịn được sờ sờ trước, lúc này mới đưa tay đến trước mặt nàng:"Ngả vào trên tay ta, ta bôi thuốc cho người."

Đường Hoan không nói lời nào, mi mắt run run run.

Tống Mạch hôn nàng một cái, "Nhanh lên một chút, bôi thuốc xong mới tiện làm chuyện khác."

Đường Hoan quay đầu tránh sang bên cạnh: "Ngươi không phải bảo ta, ngủ sao? Ta ... ta đã ngủ rồi."

Thanh âm vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, mang theo một chút thở gấp, mềm mại ngây thơ làm cho hắn yêu cực kỳ. Tống Mạch không nhịn được, tự mình bôithuốc, bàn tay to đặt lên trên đùi nhẵn mịn của nàng vuốt ve lên xuống,bên trên thì lại chặn miệng của nàng một lần nữa, nuốt vào tất cả tiếngcầu xin mềm mại.thở gấp của nàng.

Củi gỗ lằng lặng cháy, thỉnh thoảng phát ra tiếng vang "lốp bốp".

Trong bóng tối nơi ánh lửa không chiếu tới, hơn mười bóng người lặng yênkhông một tiếng động từ trên cây xuống đến mặt đất, tụ tập xung quanhmột người.

Người nọ một thân áo đen, trên mặt cũng che khăn đen,chỉ có một đôi con người đen thâm thuý sáng ngời như sao, sát ý bứcngười, "Động thủ!"

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 102: Cuồng Vọng

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đêm dài, người không yên.

Tống Mạch một tay kê ở dưới cổ nữ nhân cho nàng làm gối đầu, một cái chândài đặt ở trên đùi nàng không cho nàng nhúc nhích, sau đó thân thể rắnchắc nửa đặt ở trên người nàng, tay kia thì ở nơi nào đó gảy mân mê,khiến cho nàng ở trong lòng hắn nhích tới nhích lui, tay nhỏ bé lúc thìcào lưng eo hắn lúc thì kéo áo bào của hắn, tiếng "hừ hừ" mềm nhũn cầutướng quân "đừng mà". Hắn đuổi theo cắn lỗ tai của nàng, thanh âm khànkhàn: "Nữ quỷ, sao người còn chưa ngủ?"

"Ta, ngươi như vậy, talàm sao ngủ được..." Đường Hoan trả lời đứt quãng, cả người run lên.Nàng đêm nay mới phát hiện, thì ra hắn chỉ làm bên ngoài, vậy mà so vớiđưa vào trong còn tra tấn người hơn.

"Nếu không ngủ được, vậy trò chuyện cùng ta đi." Tống Mạch đè lại cái gáy của nàng đặt ở ngực, không để cho nàng trốn nữa, thổi khí vào lỗ tai nàng: "Ngươi nói, ngón tay ta rửa sạch chưa? Vừa dính thuốc, ta vốn định đi rửa, sau lại nghĩ đến nơi đó của ngươi... nàng cũng sẽ chảy ra nước, dứt khoát bớt việc rửa ở đây cho xong."

"Rửa rửa sạch rồi, mau lấy ra đi!" Tối hôm quaĐường Hoan đã "lĩnh giáo" nam nhân hư hỏng này, lúc ấy nàng cho rằng hắn là vì uống rượu mới khác thường, không nghĩ tới bây giờ tỉnh táo, lạicũng không giữ mồm như vậy, thật sự là làm cho nàng... thèm ăn vào tậntrong lòng, hận không thể dỡ xuống tất cả ngụy trang, thoả thuê lựa ýhùa theo hắn, nhìn xem ai hư hỏng hơn!

Tống Mạch ngừng tay, còn thật sự hỏi nàng: "Rửa sạch thật rồi?"

Đường Hoan liên tục gật đầu, một lần lại một lần tự nói với mình không thể động, không thể đi nghênh đón hắn.

"Vậy tặng cho người nếm thử!" Tống Mạch không có chút nào báo trước mà thử tiến vào, phát hiện thân thể nàng căng thắng một chút, hắn trì hoãn một chút, chờ nàng thích ứng mới từ từ động, hôn lỗ tai nàng: "Nữ quỷ, ngóntay của ta, ăn ngon không?"

Đường Hoan lắc đầu: "Ta không biết, ngươi đừng hỏi, đừng hỏi ta..."

Tống Mạch không thuận theo: "Ta cũng không muốn hỏi ngươi, nhưng ai bảongươi ở trong thân thể của "nàng"? Ta muốn biết tiến vào như vậy "nàng"có thể thoải mái hay không, ngươi đã còn tỉnh, vậy ngươi nói cho ta biết đi. Ngươi nói, là như thế này thoải mái, hay là như thế này?"

Đường Hoan nói không ra lời, cắn áo bào trước ngực hắn không cho mình kêu ra tiếng.

Tống Mạch không ngừng tay, từ cổ nàng cọ vào trong cổ áo nàng, đi tìm hai luồng tươi đẹp.ngọt ngào kia.

Đang lúc Đường Hoan sắp ở dưới trêu chọc dài đằng đẵng ra vào thuẩn thục của nam nhân nghênh đón lần đầu tiên của tối hôm nay, đang lúc Tống Mạchcuối cùng cũng cọ mở cổ áo nàng ra sắp đặt lên một quả bị áo ngựcbao.bọc, xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng Chu Dật hét lớn.

"Có thích khách!"

Cả người Đường Hoan run lên, hai tay nắm chặt vạt áo Tống Mạch, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Thích khách từ đâu đến, sớm không đến muộn không đến, vì sao nhất định phảichờ nàng còn kém một đợt kích thích cuối cùng kia mới đến!

So sánh với sự phẫn nộ của nàng, vẻ mặt của Tống Mạch lại dửng dưng.

Thích khách? Hắn không biết từng gặp phải bao nhiều lần, căn bản không đặt ở trong lòng.

Lúc nàng sợ hãi, Tống Mạch vừa động, vừa ở bên tai nàng nói: "Đừng sợ,ngoan ngoãn hưởng thụ đi, tất cả đã có ta." Nói xong, ngầng đầu nhìnphía xa xa, ánh mắt sâu kín giống như kẻ săn bắn trong đêm tối, ngón tay lại ra vào càng nhanh chóng hơn.

Đường Hoan hưng phấn mà đầu ócmơ màng, "Tướng quân, thích khách, ngươi nhanh đi ..." Âm cuối cuối cùng đột nhiên bị kéo dài, nàng ôm chặt lấy thắt lưng hắn, kẹp lấy tay hắnkhông cho hắn nhúc nhích nữa, thể xác và tinh thần sung sướng vô cùng. Dường như bất kể tới bao nhiêu thích khách nam nhân cuồng vọng này cũngkhông sợ, cùng nhau làm như vậy, chính là sướng!

Tiếng đánh nhauliên tục lọt vào tai, Tống Mạch không nhanh không chậm mặc quần xongbuộc lại đai lưng cho nàng, ôm eo nàng đứng lên.

"Tướng quân, bọn họ là tới giết ngươi thì phải? Ngươi không sợ sao?" Đường Hoan rụt vào trong lòng hắn, khẩn trương hỏi.

"Yên tâm, chỉ cần người tới không quá một trăm, mười sáu người bọn họ là đủrồi." Tống Mạch nhàn nhã thản nhiên, căn bản không có đi lấy trường kiếm để ở dưới tàng cây.

Đường Hoan thở phào nhẹ nhõm, thò đầu từ trong lòng hắn ra, nhìn quanh về phía chỗ có tiếng đánh nhau, "Lỡ như, lỡ như bọn họ cũng rất lợi hại thì làm sao bây giờ?"

"Ngươi sợhãi?" Tống Mạch bất đắc dĩ hôn nhẹ lên trán nàng, dắt nàng đi đến dướitàng cây, rút trường kiếm ra, "Như vậy sẽ không sợ chứ?"

Lửa cònchưa có tắt, nam nhân một tay cầm kiếm, vừa cúi đầu nhìn nàng, trong mắt là bình tĩnh tự tin. Đường Hoan bỗng nhiên hưng phấn lên: "Tướng quân,ngươi đi giúp bọn họ đi, ta ở chỗ này chờ ngươi!" Tốt nhất nhảy ra mộtthích khách lợi hại đánh lén hắn, nàng "liều chết" cứu hắn một mạng,đánh tan hoàn toàn lòng nghi ngờ của nam nhân này.

Sao Tống Mạch có thể để một mình nàng ở lại chỗ này?

Hắn nắm chặt tay nàng, dáng người vững như tùng: "Nếu bọn họ ngay cả mấythích khách này cũng không đối phó được, vậy cũng không cần ở lại bêncạnh ta."

Đường Hoan vừa muốn nói chuyện, bên tai bỗng nhiêntruyền đến tiếng xé gió bén nhọn, con mắt dài của Tống Mạch híp lại, vung kiếm đỡ ba mũi tên nhọn, ôm nàng nhanh chóng chuyển ra sau cây, khi xoay người trường kiếm hất cát, đống lửa theo đó mà tắt ngúm.

Trái tim Đường Hoan đập "thình thịch" không ngừng.

Bất kể là trong mộng hay ngoài mộng, đây đều là lần đầu tiên nàng gặp được đánh nhau thực sự. Bởi vì mục tiêu phần lớn đều là người bình thường, giao thiệp với nhân sĩ giang hồ cũng không nhiều, trừ khinh công ra, bản thân hái.hoa tặc cũng không coi trọng võ công, sư phụ như vậy đã là kỳ tài võ học rồi. Mà nàng thường ngày khá lười...

"Nghe đồn Tốngtướng quân không gần nữ sắc, không nghĩ tới hôm nay lần đầu tiên gặp gỡđã bắt gặp tướng quân mang theo mỹ nữ đi cùng, tại hạ thật sự là may mắn ba đời." Xa xa còn có đống lửa đang cháy, trong một mảng bóng cây u ám, thanh âm nam nhân xa lạ đột nhiên truyền đến, hắn là đã đột phá vòngphòng thủ của mười sáu hộ vệ, gần ngay trước mắt.

"Đáng tiếc mạng người không lâu như vậy." Tống Mạch vẫn ôm lấy eo nhỏ của Đường Hoan, xoay người đối mặt với người vừa tới.

Người áo đen quét nhìn hai người trước mặt một vòng, cười lạnh một tiếng, "Ai chết ai sống còn khó mà nói, Tống Mạch, buông nữ nhân của người ra,đánh với ta một trận, để cho ta lĩnh giáo bản lĩnh của Trấn Bắc tướng quân một chút!"

Tống Mạch mặt không chút thay đổi: "Không cần, ngươi cứ việc động thủ."

"Cuồng vọng là phải trả giá cao." Người áo đen lạnh nhạt mở miệng, thấy Tống Mạch thật sự không định hai tay đón địch, trong lòng giận dữ, vung đaomuốn động thủ.

"Đợi một chút!"

Đường Hoan mềm mại hô lên,"Vị tráng sĩ này, ngươi không cần hiểu lầm, ta cũng không phải là nữnhân của tướng quân, ta chỉ là sai vặt của hắn mà thôi..." Lời còn chưadứt, cánh tay sắt vòng trên eo đột nhiên xiết chặt, xiết nàng thiếu chút nữa thì tắt thở. Đường Hoan kêu lên đau đớn, giãy dụa muốn trốn sangmột bên, "Tướng quân, đã là lúc nào rồi, ngươi cũng đừng có cậy mạnh,mau thả ta ra chuyên tâm đánh với hắn ta đi! Ngươi yên tâm, ta nấp ở sau cây, nếu ngươi không đánh lại hắn ta, ta sẽ chạy, tuyệt đối sẽ không để mình xảy ra chuyện gì!"

"Câm miệng!" Tống Mạch nhíu mày thật sâu, hung hăng trừng nàng một cái.

Đường Hoan giãy không ra, đành phải xin người áo đen đối diện: "Vị tráng sĩnày, ngươi phải tin ta, ta thật sự không phải hu hu... Ta thực sự không phải nữ nhân của hắn, ngươi ra chiêu nhất định phải chuẩn đấy, đừng chém tới ta, ta còn muốn đi tìm..."

Người áo đen ngây ngần cả người, vẫn là tiếng kêu thảm thiết của thủ hạ nơi xa kéo hắn ta trở lại, ánhmắt phức tạp đảo qua Đường Hoan, vung đao tấn công Tống Mạch.

Tống Mạch đang muốn động thủ, Đường Hoan chợt chôn ở trong lòng hắn "a a"kêu to: "Đừng chém ta đừng chém ta!" Khiến cho hắn không thể không luira phía sau hai bước, lỡ mất thời cơ ra tay tốt nhất, chỉ có thể kịpthời tránh né đối phương. Sau đó cũng vậy, nàng không có mảy may dáng vẻ nên có của nữ nhân nhát gan, ở trong lòng hắn vừa hét vừa nhảy, mấy lần chẳng những làm trở ngại chuyện của hắn, ngay cả động tác của người áođen cũng vì nàng chợt thét chói tai mà dừng một chút.

Bởi vì làngười trong lòng, Tống Mạch dù sao cũng có kiên nhẫn, mặc dù không vuinhưng vẫn bảo vệ nàng trong ngực, kiên nhẫn của người áo đen lại dùnghết rồi, "Tống Mạch, đây là nữ nhân người thích? Lập tức buông nàng ra,chúng ta đánh một trận thống khoái!"

"Tướng quân không thích ta, ta đã nói với ngươi rồi!" Đường Hoan quay đầu gào to với hắn ta.

Bây giờ người áo đen phiền nhất chính là nàng, giương đao bổ xuống.

Đường Hoan thét chói tai muốn trốn ra sau Tống Mạch.

Thời gian ngắn ngủi, Tống Mạch đã quen với sự quấy nhiễu của nàng, theo động tác của nàng lui về phía sau, nhìn như bị ép bất đắc dĩ không có quytắc gì, lại nhân lúc người áo đen đuổi theo đột nhiên xoay người, trởtay đâm tới ngực trái của hắn ta. Người áo đen phản ứng cực nhanh, nhanh chóng né tránh, cơ mà vẫn là chậm một nhịp, trên vai đã bị trúng mộtkiếm.

Đau nhức đánh tới, hắn ta khiếp sợ lui về phía sau, TốngMạch thừa thắng xông lên, trường kiếm đâm thắng vào ngực đối phương.Người áo đen dùng sống dao che chắn chỗ hiểm, không ngờ đây chẳng qua là hư chiêu của Tống Mạch, ngay sau đó mũi kiếm liền xẹt qua cánh tay phải của hắn ta,

nếu không phải người áo đen kịp thời phát hiện nghiêngngười tránh được thân kiếm, chỉ sợ một cánh tay sẽ phải bay ra ngoàingay tại trận.

"Lui!"

Mặc dù cánh tay vẫn còn, tay phải lại đau không thể cầm chắc yêu đao, người áo đen quyết định thật nhanhgọi người rút lui, bóng dáng nhanh chóng chạy về phía phương hướng lúc đến.

Thật vô dụng!

Đường Hoan yên lặng ở trong lòng mắngngười áo đen này. Nàng đã giúp hắn ta quấy nhiễu Tống Mạch ra tay, hắnta lại vẫn không đánh lại Tống Mạch, vừa không cho nàng cơ hội "xả thâncứu người", cũng không cho nàng cơ hội "dịu dàng chăm sóc người bịthương". Tuy nói chính Tống Mạch quá lợi hại, nhưng hai ba chiêu đã bịđánh bại, chút bản lĩnh như vậy, hắn ta cũng không biết xấu hổ đến ámsát?

Đang oán hận, cằm đột nhiên bị người bóp lại, Đường Hoangiương mắt, chỉ thấy Tống Mạch âm u nhìn chằm chằm vào nàng, nàng chớpchớp mắt, hưng phấn mà khen hắn: "Tướng quân ngươi thật lợi hại, ôm tacũng có thể đánh bại đối phương! Bây giờ hắn ta bị thương, ngươi mauđuổi theo hắn ta đi!"

Tống Mạch cũng không quan tâm tới thíchkhách kia, hắn cũng chưa từng để ý tới bất kỳ thích khách nào, hắn tức, là câu nói kia của nàng!

"Nếu ta bị hắn ta đánh bại, ngươi có phải thật sự như lời vừa rồi, bỏ lại ta chạy trốn một mình hay không?"

Đường Hoan rất thành thực: "Đúng vậy, đương nhiên, điều kiện tiên quyết lànếu đối phương không giết ta. Chẳng qua hẳn là không thành vấn đề đâu,ta không có thù oán với bọn họ, chỉ cần ta giải thích rõ ràng ta cũngkhông phải nữ nhân tướng quân thích, bọn họ nhất định sẽ thả ta."

"Ngươi thì một chút cũng không quan tâm đến sống chết của ta?" Trong dư quangthấy Chu Dật đã đi tới, Tống Mạch buông nàng ra, giọng nói lạnh nhưbăng.

"Vì sao ta phải quan tâm sống chết của ngươi chứ?" ĐườngHoan cúi đầu xoa cằm, "Ngươi còn sống, ta sẽ tiếp tục đi theo ngươi, ngươi chết rồi, tương lai chúng ta còn có thể gặp lại ở Âm phủ, ta cócái gì phải quan tâm? À, ngươi đừng lo lắng, Âm phủ rất tốt, không cókhổ như tưởng tượng, chỉ cần ngươi chưa từng làm chuyện xấu, quỷ sai sẽkhông trừng phạt ngươi."

Tống Mạch hừ một tiếng, định móc khăn ra lau vai, sở không thấy, lúc này mới nhớ lại vừa rồi hắn là dùng khăncủa mình lau nơi đó cho nàng. Nghĩ đến tình trạng nữ nhân run rẩy tronglòng hắn, cơn tức của hắn tan một chút, không để ý tới nàng miệng đầylời nói nhảm, rủ mắt nhìn về phía thủ hạ quỳ một gối xuống ở ngoài mườibước, "Tình hình sao rồi?"

Chu Dật trầm giọng bẩm báo: "Bẩm tướng quân, đối phương tổng cộng năm mươi hai người, chạy trốn chín người, Triệu Côn đã dẫn người đi đuổi theo, còn lại bốn mươi ba người trongmiệng cất giấu độc dược, tất cả đã bị mất mạng, trong đó bốn người làngười Hán, người khác đều là người Hung Nô."

"Có người bị thương không?"

"Bọn thuộc hạ chỉ là bị thương nhẹ, chẳng qua là, đã chết ba con ngựa."

Tống Mạch vuốt cằm, nhìn núi rừng tối như mực xa xa, bảo: "Gọi bọn họ trở về đi, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai tiếp tục lên đường. Những thi thể này,đặc biệt là người Hung Nô, các ngươi ghi nhớ dung mạo, sau khi trở lại Thanh thành cần thận điều tra lai lịch của đối phương."

"Thuộc hạ nhận lệnh!"

Tống Mạch đưa mắt nhìn Chu Dật đi xa, tiếp tục đứng một hồi lâu, chợt quayđầu nhìn Đường Hoan: "Ngươi nhìn ta chẳm chẳm làm cái gì?"

ĐườngHoan "A" một tiếng, tiếp theo ngượng ngùng cúi đầu, "Ta ... ta đột nhiênphát hiện, tướng quân vừa rồi lúc ngươi nói chuyện, vô cùng..."

"Vô cùng như thế nào?" Tống Mạch đi tới bên người nàng, nâng cằm nàng lên hỏi, khuôn mặt hờ hững, tim đập lại không yên.

Đường Hoan ngơ ngác nhìn hắn, chậm rãi nhắm mắt lại, dường như khẩn trương dường như sợ hãi: "Vô cùng... ưa nhìn."

Ưa nhìn... vậy, nàng thích không?

Trong bóng tối, Tống Mạch đưa mắt nhìn nữ nhân ngượng ngùng trước người, vất vả lắm mới nuốt xuống được những lời này.

Nàng không có lương tâm, hắn cũng không cần cho nàng biết.

~

Cùng vùng núi thẳm, một góc khác.

Ô Đốn với sắc mặt nặng nề ngồi dưới tàng cây, mặc thuộc hạ xử lý vết thương trên cánh tay của hắn ta.

"Thiền vu, mười sáu hộ vệ của Trấn Bắc tướng quân quả nhiên danh bất hưtruyền, chúng ta, khinh địch rồi." Trong chín người còn sống, người lớntuổi nhất kia thở dài nói. Thiền Vu tuổi trẻ khí thịnh, một lòng báo thù thay cha, y phải khuyên can thật tốt.

Ô Đốn trầm mặc không nói, hồi lâu mới nói: "Không sợ, ngã một lần, hơn nữa, lần này chúng ta cũngkhông có đến không, ít nhất biết được nhược điểm của hắn."

Anhhùng khó qua ải mỹ nhân, mặc dù nữ nhân kia luôn miệng nói Tống Mạchkhông thích nàng, hắn ta lại nhìn ra được Tống Mạch đối với nàng có baonhiêu coi trọng. Chỉ cần hắn ta bắt lấy nữ nhân này, Tống Mạch nhất định đại loạn lòng người, chỉ cần hắn trừ bỏ Trấn Bắc tướng quân danh trấnmột phương, sẽ không sợ không đánh được vạn dặm giang sơn này!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 103: Chạm Mặt

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Khi người áo đen đánh lén, sợ ngựa sợ hãi tỉnh giấc kinh động đến đám người Tống Mạch, nênxuống tay với những con tuấn mã kia trước, cũng bởi vậy bị bốn hộ vệ gác đêm Chu Dật phát hiện.

Mười tám con ngựa chết mất ba con, trong đó còn có con kia của Đường Hoan.

Đường Hoan không biết nên khóc hay nên cười.

Khóc là, có phải vận số của nàng có thật sự kém như vậy hay không, mình''mệnh đồ đa suyễn[1]" không nói, ngay cả súc vật có liên quan đến nàngcũng phải chịu liên lụy?

[1] Mệnh đồ đa suyễn: Suyễn có nghĩakhông thuận, bất hạnh. Thành ngữ này chỉ vận mệnh tràn đầy không thuận, cả đời nhấp nhô, nhiều lần gặp khó khăn thất bại.

Cười là, thú cưỡi của nàng đã chết, nàng không có ngựa thay đi bộ rồi, nàng có thể cưỡi chung một con ngựa với người nào đây?

Nàng mày ủ mặt ê nhìn về phía Tống Mạch.

Tống Mạch ngồi ở trên ngựa, vẻ mặt không vui nhìn nàng: "Tới đây." Nàng không muốn cùng hắn như vậy sao?

Đường Hoan "nhận mệnh" đi đến chỗ hắn, vừa đi vừa nhỏ giọng than thở: "Cũngkhông thể để cho một mình ta cưỡi một con ngựa, ngươi tạm cùng với hộ vệ nào đó một đoạn đường sao? Dù sao đến thành trấn phía sau có

thể chọnmua ngựa mới, ngươi ... ngươi cùng ngồi với ta như vậy, không biết làkhông ổn sao?" Nâng tay đặt ở trong lòng bàn tay hắn, cánh tay nam nhânvừa dùng chút lực, liền liên tục như kéo dây mà thả nàng vào trước người.

Đường Hoan không quen xoay trái xoay phải, sau khi pháthiện hô hấp của Tống Mạch thay đổi lại cố ý dịch ra trước, nghiêng đầuthương lượng với hắn: "Nếu không ta ngồi sau ngươi nhé?"

"Câm miệng."

Tống Mạch kéo người vào trong lòng, thân thể kề nhau thật chặt, lúc này mớithúc vào bụng ngựa, dẫn đầu lao ra ngoài. Đám người Chu Dật đợi một látmới giục ngựa đi về phía trước, cố ý giữ vững khoảng cách càng xa vớitướng quân của bọn họ, bảo đảm bất kể phía trước có tiếng động hoặc hành động gì, bọn họ cũng không thể nghe thấy nhìn thấy.

Gió mát ngược chiều thổi tới, Đường Hoan lại không khỏi mệt rã rời.

Dù sao hai bên có cánh tay của hắn chống đỡ, nàng an tâm tựa vào trên lồng ngực của nam nhân, thoả mãn nhắm mắt lại.

Tống Mạch phóng tốc độ chậm lại, cúi đầu nhìn nàng.

Lông mày mảnh dẻ như lá trúc, mi mắt dày, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn, đôimôi đỏ mọng... Nàng ngủ, là dáng vẻ hắn thích nhất. Thực ra dáng vẻ nàng ra sao hắn cũng thích, chẳng qua là giờ này khắc này, chỉ có lúc nàngngủ, hắn mới dám xác định nàng là ngoạn thật, mới yên tâm thích.

Kìm lòng không đậu ôm chặt thắt lưng của nàng, hắn cúi đầu dán lên gò mácủa nàng, nhẹ nhàng vuốt ve. Cọ cọ, môi chạm vào nàng, tỉ mỉ nhấp.

Hắn thích nếm nàng ăn nàng, ăn như thế nào cũng không đủ.

Đường Hoan bất mãn hừ một tiếng, nâng tay lên đẩy mặt hắn. Tống Mạch không chịu đi, ngậm lấy ngón tay nàng.

Cơn buồn ngủ của Đường Hoan lập tức tiêu tan toàn bộ, mở mắt, vừa trốn sang bên cạnh vừa oán giận: "Tướng quân, đây là ban ngày, còn ở trên ngựađấy, ngươi như vậy, cần thận ngã xuống mất."

"Yên tâm, ta có chừng mực." Tống Mạch buông tay nàng ra, lại đến gần đôi môi nàng.

Đường Hoan đỏ mặt cúi đầu, bị hắn dùng một tay nâng cằm lên chuyển về phíahắn, mắt thấy nam nhân sắp hôn tới, Đường Hoan run rẩy cầu xin hắn:"Tướng quân, người ... người chờ buổi tối lại hôn "nàng" được không? Hiệntại, phía sau nhiều người như vậy nhìn đó, người nghiêng tới đây như vậy, bọn họ liếc mắt một cái là biết chúng ta đang làm cái gì. Mặc dùngười và ta đều biết người hôn là "nàng", nhưng ở trong mắt bọn họ, người hôn chính là ta đó, ta, về sau ta còn gặp bọn họ như thế nào đây?"

Tống Mạch dừng lại, chậm rãi buông nàng ra, một lần nữa ngồi thắng, dùng vai lưng rộng lớn của hắn ngăn chặt nàng vào trong ngực, cằm chạm vào tócmềm trên đỉnh đầu nàng: "Ù, lời của nữ quỷ ngươi còn rất có đạo lý. Vậynhư vậy thì sao? Bọn họ hắn là không nhìn thấy được." Nhét cương ngựatrên tay phải vào trong tay nàng, sau đó chậm rãi di chuyển lên trên, chuẩn xác mà cầm một quả xoa lên.

Thân thể Đường Hoan lập tức mềm nhũn, hoàn toàn dựa vào hắn, nhắm mắt giả bộ xấu hổ: "Tướng quân, đừng, bị người thấy..."

"Yên tâm, hai bên đều là núi, nếu là phía trước có người tới, ta sẽ lập tứcbuông nơi này ra." Tống Mạch thấp giọng nói, cúi mắt nhìn vẻ xấu hổ củanàng một cái, sau đó lại nhìn về phía trước. Ánh mắt tùy ý đảo qua cảnhnúi hai bên, thần sắc lạnh nhạt, dường như chỉ có một mình hắn cưỡi trên ngựa, dường như trong lòng cũng không có một nữ nhân đang xấu hổ,

dường như tay hắn cũng không có quang minh chính đại, trắng trợn mà xoa chỗtrân quý nhất chú ý nhất của cô nương nhà người ta.

"Tướng quân, tướng quân, xin người, lỡ như, lỡ như trên núi có người thì làm sao bâygiờ? Người như vậy, bọn họ thoáng cái là thấy ..." Đường Hoan một taynắm cương ngựa, một tay kia nâng lên đẩy hắn, lại bị nam nhân trở taycầm đặt ở chỗ kia, hắn để cho nàng tự sờ: "Nữ quỷ không nên cản trở, thôi, lợi cho người rồi, cho người cũng cảm thụ một chút tư vị tốt đẹpkhi sờ "nàng" như vậy, người cũng hiểu vì sao ta sờ mãi không đủ. "Nghiêng đầu ghé vào bên tai nàng: "Thế nào, có phải rất mềm hay không?"

Đường Hoan dùng sức rút tay về: "Tướng quân... Ngươi ... ngươi buông, ta lại không thích sở "nàng"!"

"Vậy ngươi thích sờ ai?" Tống Mạch buông tay nàng ra, thấp giọng mềm mỏng,như là người lớn muốn dỗ trẻ nhỏ nói thật, dụ nàng nói lời hắn muốnnghe, bàn tay to dời đi, từ vạt áo nàng sờ vào, "Thôi, ngươi đã sợ bịngười thấy, vậy ta cũng che đậy một chút, như vậy, cũng chỉ có ngươibiết ta biết."

Đã không có quần áo ngăn cách, hắn mang theo vếtchai mỏng ở lòng bàn tay, bụng ngón tay dừng ở trên người nàng càng rõràng hơn, Đường Hoan thở gấp không thôi, người tựa vào trong lòng hắn,mở to mắt cầu hắn, mắt ướt mê ly, "Tướng quân, xin ngươi ..." Xin ngươisau này cứ hư hỏng như vậy đi, xin ngươi "đao thật thương thật" đi!

Chỉ có một bàn tay dễ dàng làm việc, lấy "quả núi" thì không có cách nàochiếu cố đến "khe suối", Tống Mạch do dự một lát, lựa chọn bên trên, tối hôm qua nàng đã mệt mỏi một lần, không thể để cho nàng lại mệt nữa. Hắn nhẹ nhàng mà xoa, trái phải trên dưới thay đổi vị trí, tiếp tục hỏinàng: "Người còn chưa nói cho ta biết, người thích sở ai?"

"Aicũng không thích!" Đường Hoan thừa dịp khoảng trống hắn tạm dừng thở phì phò mà nói, "Đừng tưởng rằng ai cũng như ngươi, cả ngày chỉ nghĩ tớiloại chuyện này!"

Tống Mạch cười cười, trong mắt hiện lên mộtchút phức tạp, "Ta cả ngày nghĩ tới? Chẳng lẽ ngươi không phải sao?Ngươi hoàn dương vì tìm một nam nhân làm chuyện đó, ngươi hẳn là khôngcó lúc nào là không nghĩ tới ý chứ? Thế nào, muốn ta muốn "nàng" trước,cho ngươi cảm thụ trước loại tư vị này hay không?"

"Ngươi vô lại!" Đường Hoan dùng sức đấm đùi hắn.

"Ta muốn nữ nhân của ta, thiên kinh địa nghĩa." Hô hấp của Tống Mạch hơichậm lại, bàn tay to chợt tìm vào khe suối, nước suối còn không nhiềulắm, chẳng qua dần dần sẽ nhiều lên.

Đường Hoan vội đè tay hắn, thật lòng cầu xin hắn: "Tướng quân, đừng chạm nữa, thật sự khó chịu..."

Mu bàn tay bị đè lại, ngón tay còn có thể động, Tống Mạch tiếp tục trêuchọc nàng: "Không chạm vào cũng có thể, vậy ngươi nói cho ta biết, ngươi thích sờ ai? Ngươi khoan hãy nói, ta đoán một chút, ngươi, có phảithích sờ nơi này hay không?" Dồn ép nàng dựa vào phía sau, hắn đẩy đẩyvề phía trước, "Có phải thích sờ nó giống như đêm đó hay không?"

"Không có!" Đường Hoan xấu hổ và giận dữ nhắm mắt lại, lớn tiếng nói bừa, trong đầu lại suy nghĩ, nếu nói bây giờ Tống Mạch là con sói, vậy cũnglà con sói động.dục, đối với tất cả mọi người có thể hung ác, nhưng đối với nữ nhân hắn nhìn vào mắt, hắn chỉ có bảo vệ bằng mọi cách. Nam nhân này, vẫn là ngốc như vậy, cho là nàng cái gì cũng không nhớ rõ, tự cholà đúng bắt nạt nàng.

Ngẫm lại thật sự là khó hiểu, chẳng lẽ conngười đều thích bắt buộc đối phương? Giống như nàng và sư phụ, càngthích chọn nam nhân có tính

khiêu chiến, mà Tống Mạch cũng là giống như vậy, nàng chủ động cho hắn hắn không cần, nàng giả vờ xấu hổ muốn trốntránh, hắn ngược lại càng ngày càng hư hỏng.

Không phải lúc này,nàng nói không thích, hắn cố ý gia tăng sức lực trêu đùa nàng, nơi đócủa Đường Hoan cũng thật sự là muốn nghỉ ngơi, đành phải cầu xin hắn như khóc: "Dừng tay dừng tay, ta ... ta thích thích sờ tướng quân, ngươimau dừng tay!"

Tống Mạch dừng lại, nhưng không có dời đi, rấtrộng rãi nói: "Ngươi đã thích, vậy ngươi sờ đi, ta không có nhỏ mọn nhưngươi đâu."

"Ta không... Ta sờ, ta sờ!" Đường Hoan bị hắn độtnhiên tập kích khiến cho hít vào không ngừng, khóc cầu đổi cương ngựađến tay trái, tay phải duỗi ra phía sau nắm của hắn.

Hô hấp của Tống Mạch gấp gáp, bàn tay to chuyển qua ngang hông nàng ôm chặt lấy nàng, ở trên đỉnh đầu nàng khàn giọng sai khiến: "Đưa vào sờ đi."

"Tướng quân..."

"Yên tâm, có quần áo che chắn, không có người thấy được." Thấy nàng thật sựmuốn khóc, Tống Mạch thả mềm thanh âm, hôn nhẹ lên trán nàng, cổ vũnàng. Tối hôm kia vừa mới phá giới, tối hôm qua vốn muốn ăn lại bị cắtngang, cùng nàng kề nhau chặt chẽ như bây giờ, hắn thèm, hắn không nhịnđược. Nàng chậm chạp không động, Tống Mạch đành phải thu tay mình về cởi quần trước, sau đó lại mang tay nhỏ bé của nàng tới, cầm nàng làm hailần: "Chính là như thế này, nhớ kỹ chưa?"

Đường Hoan do dự một lát, ngoan ngoãn giúp hắn, đầu ở trong lòng hắn trái phải né tránh, nhưng bất kể như thế nào cũng không trốn thoát cái nhìn nóng bỏng củang vời trên đỉnh đầu. Nàng cắn cắn môi, cúi đầu, thanh âm nhỏ

không thếnghe thấy: "Tướng quân, ngươi, ngươi ba lần hai lượt đối với ta như vậy, có phải, có chút thích ta rồi hay không?"

Tống Mạch cứng đờ toàn thân.

Nàng dừng tay, hắn đè nén các loại phức tạp khó tả trong lòng, trầm giọng thúc giục nàng: "Tiếp tục."

Đường Hoan quay đầu chôn ở trong hõm vai hắn, không thèm nghĩ tới suy nghĩcủa nam nhân nữa, âm thầm hưởng thụ tư vị dịu dàng chăm sóc Tiểu TốngMạch, tưởng tượng dáng vẻ bây giờ của nó. Trong giấc mộng này, mặc dù đã giúp nó lau "nước mắt" một lần rồi, nhưng nàng còn chưa có nhìn qua nóđâu.

Tống Mạch cúi đầu nhìn nàng, thấy cái dạng đáng thương không dám gặp người này của nàng, rốt cuộc không thể nhẫn tâm thắng thừng phủ nhận, khẽ thở gấp hỏi lại nàng: "Vì sao đột nhiên nghĩ như vậy? Chẳnglẽ người, thích bản tướng quân rồi?" Vẫn cứ biết mặc dù nàng nói thíchhắn cũng chưa chắc đáng tin, Tống Mạch vẫn là muốn nghe nàng nói mộtlần.

Đường Hoan nhẹ nhàng lắc đầu: "Không thích, tướng quân thích Lục Thư Ninh, không phải người ta muốn tìm."

"Nếu biết ta thích nàng ấy, vì sao còn hỏi?" So sánh với nhiệt độ trong cơ thể, trên mặt Tống Mạch lại lạnh như băng.

Đường Hoan không nhìn thấy sắc mặt của hắn, chẳng qua không cần nhìn nàngcũng nghe ra được, nhịn cười nói: "Ta ta chỉ là có chút khó hiểu, hai ngày nay tướng quân đối với ta tốt như vậy, lại ... luôn động tay độngchân, ta..."

Tống Mạch quay đầu nhìn sang một bên, thanh âm hờhững: "Ta nói rồi, ta thích là thân thể này, ngươi chẳng qua là nữ quỷ ở tại bên trong, không cần tự mình đa tình."

Đường Hoan hừ mộttiếng, dường như giận dỗi buông tay ra: "Được, ngươi đã thích thân thểnày, vậy ngươi bảo "nàng" động là được rồi, ta ngủ đây, giống như ngươinói lúc trước, lúc ngươi cùng nàng thân thiết, ta đi ngủ..."

"Ngươi dám buông ra thử xem." Tay phải của Tống Mạch còn vòng quanh eo nàng,dịch xuống dịch xuống như uy hiếp: "Bản tướng quân bây giờ muốn ngươiđiều khiển thân thể này hầu hạ ta, ngươi tốt nhất là ngoan ngoãn nghelời, nếu không ta lập tức tiễn ngươi về Âm phủ."

"Ngươi..." Đường Hoan tức giận đến nói không nên lời, dùng sức kéo hắn một cái.

Tống Mạch thét lớn một tiếng, ôm sát nàng: "Như vậy cũng không tồi, tiếp tục."

Sơn đạo xóc nảy, trong lắc lắc lư lư, cánh tay Đường Hoan cũng sắp mỏi rồi, "Tướng quân được chưa vậy? Ngươi đừng kìm nén, mau mau "tè" ra đi!"

Tống Mạch lập tức phun ra, bởi vì nàng nói đến đột nhiên, hắn phun không hềcó chuẩn bị, chỉ có thể túm lấy áo nàng mặc sức lau một hồi, tức giậnđến nghiến răng nghiến lợi: "Ai dạy người nói lời như vậy?"

Đường Hoan không có trả lời, nàng cũng tức giận kinh khủng: "Ai cho người làm ở trên người ta? Chính người không có quần áo sao? Người..." Lời cònchưa dứt, bị tiếng cười sang sảng như báo thù của nam nhân cắt đứt. Tiếng cười trong trẻo, bay tới không trung quanh quẩn ở giữa hai bên núi xanh, Đường Hoan ngửa đầu nhìn hắn, chống lại ánh mắt sáng ngời của Tống Mạch. Nàng trừng hắn một cái, tay nhỏ bé ghét bỏ mà bôi ở trên đùi hắn: "Người làm bẩn một bộ quần áo của ta, sau khi đến Thanh thành đền cho ta mười bộ váy đẹp, ta sẽ, tha thứ cho người lần này."

Tống Mạch yên lặng nhìn chằm chằm vào nàng, nhìn chòng chọc đến nàng chột dạ: "Ngươi quên rồi, ăn mặc của ngươi mấy ngày nay toàn là của ta,

còn dámlấy đồ của ta cò kè mặc cả với ta?"

Đường Hoan đỏ mặt, đẩy vàotrong hõm vai của hắn: "Ta mặc kệ, nếu ngươi không mua váy áo trang sứcxinh đẹp cho ta, ta ... ta sẽ không bao giờ lãng phí sức lực giúp ngươinữa!"

"Càng nói càng không biết điều, đòi quần áo còn chưa đủ, vậy mà còn muốn đồ trang sức?" Tống Mạch cười nhìn nàng làm nũng ở trong lòng mình, sau đó vào lúc nàng vô lại kéo tay áo hắn, cúi đầu kề tainói nhỏ với nàng: "Thôi, ngươi khiến cho thân thể của "nàng" còn sống, coi như là một công trạng, ta sẽ tuỳ ngươi cả, chẳng qua, ngươi đồng ývới ta một điều kiện."

"Điều kiện gì?" Đường Hoan rầu rĩ hỏi.

"Sau khi về Thanh thành, phải hầu hạ ta một lần thật tử tế, toàn tâm toàn ý." Tống Mạch nâng tay, xoay cằm nàng lại.

Đường Hoan cứ thế cùng hắn nhìn nhau một lát, dường như đột nhiên hiểu được ý của hắn, nhắm mắt phỉ nhổ hắn: "Xí, không đứng đắn!"

Tống Mạch ngăn miệng nàng lại, nếu nàng mắng hắn như vậy, đến lúc đó hắn sẽ cho nàng biết cái gọi là không đứng đắn thực sự.

Năm ngày sau, Trấn Bắc tướng quân trở về Thanh thành, chạy thắng tới phủ tướng quân.

Công việc cách hơn một năm lại nhận ấn tướng quân một lần nữa, vẫn là có rất nhiều việc phải xử lý, sau khi thu xếp xong cho Đường Hoan, Tống Mạchxoay người đi ra ngoài làm việc, khi trời tối mới trở về, mùi rượu toànthân. Mùi rượu nặng, người nhìn thật không có say, chỉ là đôi mắt cànglộ vẻ trong trẻo, nhìn chòng chọc đến trong lòng người hốt hoảng.

Mấy giấc mộng trước, Tống Mạch thỉnh thoảng uống rượu, tất cả đều là cảmthấy vui vẻ mà uống một ít, chưa từng uống thành như vậy.

Đường Hoan vốn đã sắp ngủ rồi, bị hắn xách lên nằng nặc đòi nàng hầu hạ hắn tắm rửa.gội đầu, cũng không biết là rượu làm tăng thêm can đảm của người hay là da mặt thật sự dày đến một trình độ nhất định rồi, hắn vào gianbên rồi quăng tất cả quần áo trên người, xoay người chờ nàng.

Đêm nay, Đường Hoan cuối cùng cũng gặp được Tiểu Tống Mạch nàng ngày nhớ đêm mong.

Không những như thế, sau khi giúp Đại Tống Mạch Tiểu Tống Mạch tắm rửa xong, Đại Tống Mạch còn đút Tiểu Tống Mạch vào trong miệng nàng...

Thật ra, Đường Hoan cũng không phải là thích như vậy lắm.

Sư phụ nói, hái.hoa là muốn nam nhân hầu hạ các nàng, mà không phải các nàng đi hầu hạ đối phương, cho nên trước khi xuống núi, Đường Hoan nghĩ tới các loại biện pháp quyến rũ nam nhân, duy nhất chưa từng nghĩ tới một ngày kia nàng sẽ vì nam nhân mà làm việc này.

Nhưng là, đã làm cho hắn một lần rồi, không phải sao? Vào lúc hắn là thiếu gia.

Hơn nữa, miệng ngậm Tiểu Tống Mạch, nghe Tống Mạch khó có thể đè nén thấpgiọng buồn bực kêu, cảm thụ thân thể căng cứng của hắn, nàng vậy mà cảmthấy rất hưởng thụ, có một loại khoái.cảm chinh phục đối phương.

Mặc dù, cuối cùng nàng lại bị hắn chinh phục trở lại...

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 104: Chương 91.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Một đường xóc nảy,sau khi ở tướng quân phủ nghỉ ngơi ba ngày, thấy Tống Mạch tựa hồ khôngcòn bận rộn như vậy nữa, Đường Hoan nói ra muốn đi dạo phố một chút, mua đồ.

Lúc vừa mới đến Thanh thành nàng cũng từng nhắc qua, nhưng Tống Mạch không yên tâm giao nàng cho người khác trông nom, càng không yên tâm một mình nàng đi ra ngoài, lợi dụng thân phận sai vặt không cótư cách một mình ra cửa làm lý do từ chối lạnh như băng.

Hôm nay, Đường Hoan không cam lòng chạy đến thư phòng của hắn, lôi kéo tay áohắn, rất là tủi thân: "Ta, ta đã nghe lời ngươi rồi, làm sao ngươi nóichuyện không giữ lời gì hết?"

Tống Mạch để văn thư trong tay xuống, xoay người nhìn nàng.

Áo nhỏ xanh nhạt, váy dài thắt lưng cao hoa nhỏ vàng nhạt, từ trong nắngsớm sáng rõ chạy đến trước người hắn, giống như đoá hoa nhỏ biết bay.

Hắn nhịn không được ôm người đến trên đùi, trực tiếp chôn vào trước bộ ngực cao ngất của nàng: "Ta chuẩn bị đầy tủ váy cho ngươi, còn chọn chongươi đủ loại đồ trang sức, như vậy tính là nói chuyện không giữ lời gìsao?"

Đường Hoan ôm lấy đầu hắn không để cho hắn làm chuyện xấu, vừa dùng sức đẩy ra ngoài vừa oán giận: "Nhưng ngươi mua cũng không phải là ta thích, ta muốn tự mình chọn. Hơn nữa, ngươi không cho ta ra cửa, đến doanh trại cũng không mang theo ta, ta tìm nam nhân kia như thế nào đây?

Tướng quân đại nhân, thời gian của ta chỉ còn lại có nửa tháng,ngươi mau để cho ta đi ra ngoài đi."

Tống Mạch dừng lại động tác.

Nửa tháng...

Vấn đề vẫn cố ý lảng tránh, lại nổi lên trong lòng.

Đúng vậy, lỡ như nàng nói là thật, đời này, thời gian hắn cùng nàng cũng chỉ còn nửa tháng.

So sánh với nàng, chức vị tướng quân tính là cái gì? Thánh thượng tronghoàng cung tính là cái gì? Những lê dân bách tính quân đội tướng sĩ kiathì lại tính là cái gì? Đời này, hắn sống, hắn cố gắng đoạt được quyềnthế, chính là vì mau chóng tìm được nàng, đòi nàng một lời giải thích, đòi một đáp án.

Nếu nàng nói là thật, nửa tháng, cho dù một tấc cũng không rời, hắn cũng chỉ ngại quá ngắn.

Nếu nàng nói là giả dối, nửa tháng, hắn cho được. Chiến sự ở biên cương, có phó tướng hắn tin tưởng có mười ba vạn tướng sĩ hắn tự tay thao luyện, hắn không sợ kẻ địch đến xâm phạm không sợ ảnh hưởng tới địa vị tương lai, cũng sẽ không sợ không thể yên tâm thu thập nữ nhân lừa gạt nóichuyện ma quỷ một lần lại một lần này.

Hắn ôm chặt lấy nàng, sauđó buông ra, nắm tay nàng đi ra ngoài: "Đi thôi, nửa tháng này, ngươimuốn đi nơi nào, ta đều theo cùng ngươi, cùng ngươi tìm nam nhân kia,miễn cho ngươi đến trần gian một chuyến công toi." Có hắn ở bên cạnh,không có ai dám can đảm tới gần nàng, cho dù nàng nhìn vào mắt.

"Tướng quân hôm nay thật tốt với ta!" Đường Hoan thỏa mãn khen hắn.

Tống Mạch cười khổ.

Hắn đối tốt với nàng, đâu chỉ có hôm nay?

^

Phủ tướng quân cách con phố chính phồn hoa náo nhiệt nhất Thanh thành cómột đoạn, hai người ngồi xe ngựa chạy trên đường, sau đó lại đi bộ.

Trên đường người đi đường qua lại, quần áo trang phục trên người không hoàntoàn giống nhau, Đường Hoan thấy vậy tò mò, chỉ vào một đội thương lữhỏi Tống Mạch: "Những người đó, không phải người Hán thì phải? Y phục của bọn họ thật kỳ quái, tóc cũng không có buộc lên."

Tống Mạchnhìn thoáng qua rồi thu hồi tầm mắt, kéo nàng đi về phía trước: "Đó làngười Hung Nô, bây giờ hai nước ngưng binh, trao đổi mua bán, Kinh thành cũng có bóng dáng người Hung Nô, phía bắc Thanh thành giáp thảo nguyên, lại càng là con đường nhập quan bọn họ chắc chắn phải qua."

"Ngày đó, ám sát ngươi, không phải là người Hung Nô sao?" Đường Hoan tới gầnhắn, nhỏ giọng nói, "Vậy sao ngươi không cho người đuổi tất cả bọn họ ra khỏi thành đi? Lỡ như những kẻ đó xen lẫn trong đó thì làm sao bâygiờ?"

Tống Mạch cười nàng ngốc: "Theo như ngươi nói, bên trongcòn có mấy người Hán đó, chẳng lẽ ta phải đuổi tất cả người Hán đi? Yêntâm đi, bọn họ không có gan lớn như vậy dám ở Thanh thành động thủ, hơnnữa, cho dù buông lỏng, cũng là tự chui đầu vào lưới."

Bá đạo lại cuồng vọng.

Đường Hoan bĩu môi, "Ngươi kiêu ngạo như vậy, cẩn thận ngày nào đó gặp hạn té ngã." Nói xong, đột nhiên nghĩ đến cái gì, giãy tay từ trong tay hắnra: "Buông, ta muốn tự mình đi. Ta còn muốn tìm nam nhân đó, bị

ngươinắm như vậy, dân chúng xung quanh đều hiểu lầm ta là người của người, ai còn dám thích ta chứ?"

Tống Mạch cũng hiểu được như vậy khôngthỏa đáng lắm, thôi tùy nàng đi, chỉ theo sát nàng, mặc kệ nàng chạy đến trước người nào cửa hàng nào, cũng không để cho nàng cách mình quá babước.

Buổi sáng, Đường Hoan chọn rất nhiều chất liệu vải tốt, Tống Mạch chi bạc, sau đó giao đồ cho Chu Dật theo xa xa ở phía sau, đểcho hắn ta đưa đến trong xe ngựa đậu ở trong ngõ hẻm. Hắn không sợ thích khách, nhưng không muốn mỗi lần đều tự mình đối phó, cho nên khi ra cửa bên cạnh sẽ mang theo hộ vệ, giờ ở địa bàn của mình, nên chỉ dẫn theobốn người Chu Dật, mấy người khác ở lại canh giữ phủ tướng quân.

Buổi trưa, Tống Mạch dẫn Đường Hoan tới tửu lâu lớn nhất Thanh thành dùngcơm, hắn muốn đi nhã gian, Đường Hoan ngại hai người cùng nhau ăn cơmrất chán, nhất quyết chọn vị trí gần cửa sổ ở lầu hai. Gọi đồ ăn xong, nàng đứng ở trước cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống nhìn người đi đường qua lại.

Tống Mạch đứng cùng nàng một lát, phát hiện ánh mắt củanàng chuyên chỉ dán mắt vào nam nhân, cười lạnh một tiếng, trở lại trước bàn rót ít rượu vào chén nhỏ.

Đang uống, đột nhiên phát hiệnnàng giống như bị nhiếp hồn, nhìn chằm chằm một chỗ ngần người, một cáitay nhỏ bé vô thức nắm lấy ngực, trên mặt... ửng hồng.

Tống Mạch nhíu mày.

Bộ dáng này của nữ tử, hắn cũng không xa lạ, hắn cũng từng khiến cho nữ nhân khác vì hắn mà như vậy.

Hắn đứng dậy đi đến bên cạnh nàng, theo ánh mắt của nàng nhìn xuống.

Là nam nhân cao lớn mặc bộ cẩm bào xám đen, tuổi gần ba mươi, mày rậm nhưđinh núi, hai tròng mắt thâm thúy, vừa có quý khí trên người con cháuquyền quý, lại có trang nghiêm rắn rỏi trên người tướng sĩ sa trường. Mà lúc này nam nhân đang đứng ở trước cửa tửu lâu, ngửa đầu nhìn nàng,trong mắt đầy kinh diễm. Nhận thấy được cái nhìn chăm chú của hắn, namnhân nhìn qua, nhíu mày, cúi đầu phân phó cái gì đó với gã sai vặt bêncạnh, sau đó, vào tửu lâu.

Tống Mạch nhíu mày, lạnh giọng gọi nàng hoàn hồn: "Người cũng đi rồi, người còn chưa nhìn đủ?"

Đường Hoan theo bản năng lắc đầu, chợt tỉnh lại, xoay người định chạy ra bên ngoài.

Tống Mạch một tay giữ chặt nàng, nhờ ống tay áo rộng thùng thình che đậy tay hai người, kéo nàng về trước cửa sổ, "Ngươi muốn đi đâu?"

Đường Hoan sốt ruột vỗ hắn: "Tướng quân, ta, ta dường như tìm được nam nhânkia! Vừa rồi ngươi cũng thấy đi, "chàng", lần đầu tiên nhìn thấy "chàng", tim ta đập nhanh hơn rồi! Tướng quân, ngươi mau thả ta ra... A, "chàng" lên đây!" Mắt thấy nam nhân anh tuấn kia nhìn đến phía bên này, Đường Hoan không nhịn được cười với hắn ta, ngượng ngùng lại dễthương.quyến rũ.

"Còn dám nhìn hắn ta một cái, ta bẻ gãy tayngươi!" Tống Mạch lạnh lùng quét người nọ một cái, kéo Đường Hoan đi rangoài: "Ở đây nhiều người mắt tạp, chúng ta về phủ dùng cơm."

"Ta không... Đau!" Cổ tay chợt bị bóp chặt, Đường Hoan liên tục kêu đau.

Tống Mạch vô thức nới lỏng sức lực, kéo người đến bên tay trái, vẫn nắm tay nàng như cũ.

Không nghĩ tới nam nhân kia lại chắn trước mặt hắn.

Tống Mạch dậm chân, bình tĩnh theo dõi hắn ta: "Ngươi muốn làm cái gì?"

Ô Đốn thân thiện cười, nhìn Đường Hoan một chút, chắp tay nói: "Kẻ hèn họ Tề, vừa rồi ở dưới lầu cùng lệnh muội mới gặp lần đầu đã quen thân, phảng phất như có duyên từ kiếp trước, đặc biệt mạo muội đi lên gặp nhau, kính xin các hạ cho phép ta thăm hỏi lệnh muội..."

Khôngđợi hắn ta nói xong, Đường Hoan cướp trả lời mặt hàng thượng đẳng khógặp được một lần còn chủ động đến gần này: "A, ta cũng cảm thấy nhìn"chàng" quen mặt, "chàng" là ta..." Nói đến một nửa, trên cổ tay lạitruyền đến một luồng lực mạnh, nàng đau đến nhe răng nhếch miệng, cũngkhông kịp bắt chuyện với người ta nữa, vội vàng ngoảnh mặt về phía TốngMạch mềm giọng xin tha.

Thấy nàng cuối cùng cũng chịu đàng hoàngrồi, Tống Mạch lạnh giọng giải thích với đối phương: "Ngươi nói sai rồi, nàng không phải là muội muội ta, mà là nữ nhân của ta, cáo từ." Nóixong, không cho đối phương lấy một cơ hội ngăn cản gì nữa, trực tiếp ômlấy Đường Hoan đi xuống lầu.

Đường Hoan không cam lòng quay đầukêu gào: "Tề công tử, "chàng" không nên nghe hắn, ta ở tại phủ tướngquân, "chàng" muốn tới tìm ta..." Chưa nói xong, cái gáy bị người dùnglực nhấn một cái, môi đập vào ngực Tống Mạch, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi.

Đợi hai người đi xa, trên mặt nam nhân cao gầy hoátrang thành gã sai vặt lộ vẻ khó hiểu: "Thiền Vu, vì sao người phải mạohiểm..."

Trên mặt Ô Đốn lộ ra một tia hoang mang: "Lúc nữ nhânkia nhìn chằm chằm vào ta, ta cho là nàng nhận ra được ta rồi, nếu làxoay người rời đi, nàng nói cho Tống Mạch, Tống Mạch nhất định sẽ lậptức đuổi theo, đành phải chủ động đi lên chào hỏi, gạt bỏ nghi ngờ củanàng ta. Chẳng qua là..."

Nhìn biểu hiện của nữ nhân kia, tựa hồ cũng không phải như hắn tưởng?

Thôi, mặc kệ nàng nghĩ như thế nào, trải qua hôm nay, hắn ta càng xác địnhTống Mạch coi trọng nàng, tiếp theo, chính là chờ chờ cơ hội động thủ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hoan Hoan: tướng quân người không đứngđắn nói chuyện với người không giữ lời gì hết chính người không ăn cũngkhông để cho ta cho người khác ăn, người người người... Người không phải người!!!

Chuyện xưa này còn có 2 chương nha, ngày mai, nếu như không ngoài ý muốn, Tống Mạch của chúng ta sẽ rất Vương Bá, hy vọng cóthể viết ra loại cảm giác như trong tưởng tượng này

Vương Bá: niên hiệu của chính quyền do lãnh tụ nông dân Hoàng Sào lập nên vào đời Đường, Trung Quốc, 878-880

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 105: Nguôi Giận

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch rất tức giận.

Đường Hoan biết, cho nên trên đường Tống Mạch không nói lời nào, nàng cũngcúi đầu không dám kích thích hắn, chờ trở về phủ bị hắn chặn ngang vứtxuống giường, Đường Hoan lại trực tiếp chôn ở trong chăn khóc lên.

Qua lại với hắn nhiều lần như vậy, Đường Hoan sớm đã nhìn ra, nếu Tống Mạch bởi vì chuyện khác mà tức giận vậy còn dễ nói, nay bởi vì nam nhân, nếu nàng ngang ngạnh cãi vã đốp chát với hắn, nhất định phải chịu đau khổ.

Đường Hoan là muốn kích thích hắn, nhưng tuyệt đối không muốn cho hắn làmđau, trừ phi hắn dưới cơn giận dữ chịu phá thân nàng, như vậy, cho dù là đau chết nàng cũng vui lòng!

Tống Mạch đóng cửa trở lại, chỉ thấy nàng nắm chặt chăn khóc đến ... đau lòng muốn chết.

Nàng cũng không có phát ra âm thanh, chỉ có bả vai không ngừng run rẩy,thỉnh thoảng thút tha thút thít hai tiếng, nếu không phải buổi trưa sắctrời sáng choang, người khác cho dù ở chung một phòng cùng nàng, sợ rằng cũng không biết nàng khóc.

Vì sao khóc?

Vì nam nhân chỉ có gặp mặt một lần kia.

Hắn tốt với nàng, nàng thật sự một chút cũng không nhìn thấy?

Tống Mạch lạnh mặt đi tới, đứng ở trước giường, một tay giữ chặt cánh taynàng, dễ dàng ôm người qua. Nàng cũng không có phản kháng, chỉ ngồinghiêng, lộ ra nửa sườn mặt cho hắn, tóc tán loạn rủ xuống bị nước mắt ướt nhẹp dính vào trên mặt nàng, còn có nước mắt liên tục không ngừng mà lăn xuống.

Dường như có người đâm một dao vào ngực.

Hắnchưa từng thấy nàng khóc như vậy. Nàng có thể khóc với hắn làm nũng vớihắn giả vờ đáng thương kể lể uất ức, chưa từng như vậy, không có tứcgiận.

Hắn muốn lau nước mắt cho nàng trước, ngọn lửa ghen tị phẫn nộ lại bảo hắn không thể tiếp tục dung túng nàng. Nàng thường quen nhìn sắc mặt người, hắn hơi tốt với nàng một chút, nàng cũng sẽ được đằngchân lân đằng đầu ngay.

"Ngươi khóc cái gì?" Tống Mạch nâng cằmnàng lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mắt nàng: "Phải, ta thừa nhận tanói chuyện không giữ lời gì hết, đồng ý giúp ngươi tìm nam nhân cuốicùng lại nuốt lời. Nhưng là, ngươi đừng quên, ngươi chính là nữ quỷ, ngươi chiếm là thân thể của nữ nhân ta, trước kia ta không phát hiện ramình thích "nàng", bây giờ biết rồi, ta sẽ không thể để cho nam nhânkhác dòm ngó "nàng", như vậy có sai sao?"

"Không có." Đường Hoan nhắm mắt lại, cố gắng ngừng nước mắt, ngoan ngoãn đáp.

"Vậy vì sao ngươi khóc?" Tống Mạch không có bởi vì nàng biết điều mà vừa lòng, không hiểu vì sao, hắn chỉ cảm thấy hoảng hốt.

Đường Hoan bĩu môi: "Ta khóc, là vì cuối cùng ta cũng tìm được nam nhân kiarồi, vốn tưởng rằng có thể ở chung một chỗ với "chàng", không nghĩ tới tướng quân luôn nói sẽ giúp ta đột nhiên đổi ý, ta tin lầm người rồi. Ta khóc, là vì ta nhất định không hoàn thành được nhiệm vụ của quỷ sai, ta

đến một chuyến này vô ích rồi, toi công gặp phải nhiều khốn khổ như vậy. Tướng quân, nếu người thật sự không chịu giúp ta, vậy người giết ta đi, có lẽ Lục Thư Ninh dương số chưa hết chỉ là bị ta chiếm thân thể, ta đi rồi, nàng ấy sẽ trở lại, hai người các người sẽ thành thân thuộc!"

"Ngươi lặp lại lần nữa." Tống Mạch nhắm mắt lại, thanh âm thấp đến gần như không nghe rõ.

"Ta nói ta đi rồi, Lục Thư Ninh sẽ sống, ngươi có thể với nữ nhân ngươithực sự thích ở..." Đường Hoan cũng nhắm mắt lại, cũng không biết vẻ mặt của nam nhân, tự nói xong, chẳng qua là nói được một nửa đột nhiên namnhân đè lên. Nàng không có chút nào chuẩn bị mà ngã nhào ở trên giường, bản năng muốn phản kháng, trước người vạt áo đã bị xé tan, đôi môi nóngnhư lửa của nam nhân rơi xuống, dùng sức như vậy, không có thoải mái chỉ có đau. Đường Hoan lại hưng phấn vô cùng, Tống Mạch cuối cùng cũng phát cuồng rồi sao?

Nàng vẫn không nhúc nhích, giả chết, giống nữ nhân thực sự nản lòng thoái chí.

Tống Mạch đang ở trên cổ trên vai quen thuộc gặm hai cái, chợt bất động.

Trước kia hắn như vậy, nàng sẽ nhiệt tình chào đón. Đời này, hắn không trôngcậy vào nàng chủ động, nhưng nàng ngượng ngùng né tránh sau đó đến muốnnhận còn chối cũng làm cho hắn thỏa mãn. Nhưng bây giờ, ngay cả tránhnàng cũng không tránh, không nhúc nhích, giống như xác chết.

Chẳng lẽ nàng nói đều là thật, nàng hoàn dương vì tìm nam nhân kia, hắn không cho phép, nàng liền không muốn sống nữa?

Nhưng nếu như nàng nói là thật, mới gặp lần đầu đã là mặt đỏ tim đập, như vậy, nam nhân nàng thực sự thích, không phải hắn...

Nàng yêu không phải là hắn, cho nên mấy đời trước mới có thể nhẫn tâm dùng các loại thủ đoạn lừa hắn, chỉ vì một mục đích nào đó hắn không biết?

Buồn cười hắn chỉ muốn sau khi xác định nàng là thật sự không nhớ rõ, đichung với nàng đến hoàng tuyền, chưa bao giờ từng nghĩ tới người nàngyêu, có một người khác.

Tống Mạch chậm rãi quỳ dậy, tay dọc theo bả vai nàng di chuyển đi lên, bóp cổ nàng: "Mở mắt ra, nhìn ta."

Đường Hoan hoảng sợ!

Được lắm, hắn không muốn nàng còn chưa tính, làm sao đột nhiên muốn giết người rồi?

Nhanh chóng bình phục bối rối trong lòng, Đường Hoan chậm rãi mở mắt ra, như được giải thoát nhìn nam nhân trên đỉnh đầu: "Tướng quân, người định thành toàn cho ta, giết ta rồi?"

Hắn thật sự, nỡ?

Tronghai mắt đẫm lệ mơ hồ, Đường Hoan cẩn thận từng li từng tí tìm tòi nghiên cứu tâm tư của nam nhân, nếu hắn thực sự động sát khí, nàng sẽ lập tứcsửa miệng! Bây giờ còn chưa tới lúc cá chết lưới rách, nam nhân này hắnlà chỉ là bị ghen tị cháy sạch mất đi lý trí...

Tống Mạch dườngnhư không có nghe được lời của nàng, chỉ nhìn chằm chằm đôi mắt còn chứa đầy nước mắt của nàng: "Ngươi xác định người trong lòng ngươi thực sự,là hắn ta?"

Rất nhiều nữ nhân nhìn thấy hắn cũng đều đỏ mặt, Tống Mạch biết các nàng khi đó nhất định có chút tâm tư với hắn, nhưng hắntin tưởng, chỉ bằng vào tướng mạo có thể sẽ sinh ra ấn tượng tốt, nhưngsẽ không lập tức yêu khẳng khẳng một mực. Có lẽ nàng chỉ là thấy namnhân kia trông đẹp trai

mà động tâm trong phút chốc thôi? Nàng khờ như vậy, nàng biết cái gì gọi là thích? Nàng biết nếu thật sự thích mộtngười, sẽ giống như hắn, một lần một lần lừa mình dối người, vì nàng đợi một năm một năm không đủ, bây giờ rõ ràng đã quyết định quyết tâm đưanàng đi rồi, vẫn là khi chống lại của ánh mắt của nàng, không kiểm soát được mềm lòng đau lòng, không kiểm soát được tìm cở cho nàng cơ hội sống?

Chỉ cần nàng có một chút xíu do dự, Tống Mạch cũng có thểtự nói với mình, nàng rất khờ, còn không phân biệt rõ phút chốc rungđộng và thật lòng thích, tự nói với mình, người nàng muốn tìm người nàng thực sự yêu kia, có thể là hắn.

Cảm giác bị người bóp cổ tuyệtđối không thoải mái, nhưng là, Đường Hoan ở trong đôi con người như mựckia thấy được một tia cầu xin, che dấu dưới lạnh lùng tàn nhẫn.

Là cầu xin nàng phủ nhận sao?

Đường Hoan đột nhiên cảm thấy Tống Mạch có chút đáng thương, ai có thể ngờtới, Tống Mạch giết người không chớp mắt xưa kia, bây giờ lại có thể hèn mọn đến nước này?

Nhưng nàng sẽ không mềm lòng. Đây là Tống Mạch tự tìm, nếu hắn không có giết nàng, không có nhớ lại, cũng không cầngiãy dụa ở trong những giấc mộng này.

Mỗi người đều phải vì lỗilầm của mình mà trả giá thật nhiều. Nàng chọn lầm người, không thể không trăm phương nghìn kế cầu nam nhân này muốn nàng, thua, cái giá là tínhmạng của nàng. Tống Mạch so với nàng dễ chịu hơn nhiều, hắn thua, thuacũng chỉ là tâm. Tâm chết còn có thể sống, mạng không còn, thì hoàn toàn chơi xong rồi.

Đường Hoan muốn sống.

Nếu Tống Mạch cho nàng cơ hội, nàng cũng sẽ không tự mình muốn chết.

Nàng mờ mịt chớp chớp mắt, trong thanh âm mang theo vài phần không xác định: "Là "chàng" thì phải? Ta đã quên chuyện trước kia, không biết mình cótừng thích ai hay không, cũng không biết cái gì gọi là thật sự thích. Nhưng Lục Thư Ninh gặp hầu gia thì mặt đỏ tim đập, sau đó quyết định sống cùng hầu gia cả đời. Bên nhau cả đời, chẳng lẽ cái này cũng chưatính là thật sự thích? Hơn nữa, "chàng" cũng nói nhìn ta thấy quen mắt..."

Tống Mạch nhìn nàng, mỗi một câu nói của nàng, lửa giận trong cơ thể hắn bởi vì ghen tị mà nổi lên lại lui một phần.

Cuối cùng, nàng nói xong, Tống Mạch chỉ cảm thấy cả người như nhũn ra, tànnhẫn trong mắt cũng không biết khi nào thì đổi thành bất đắc dĩ cùng...vui sướng.

Hắn biết mà, nàng khở như vậy, ngay cả hắn đối tốt quá mức với nàng cũng không phát hiện, lại làm sao có thể hết hy vọng yêumột người xa lạ?

Đều do Lục Thư Ninh - nữ nhân phàm tục kia ảnh hưởng tới nàng!

Bình tĩnh trở lại, Tống Mạch kéo chăn lên trên người nàng, vừa đứng dậy vừachâm chọc giải thích: "Ngươi trưởng thành như vậy, bất kỳ nam nhân nàogặp cũng sẽ động tâm. Nhát gan vô năng chỉ biết vụng trộm nhìn ngươi, to gan thì sẽ nghĩ cách chủ động đến gần ngươi. Ở tửu lâu nam nhân kia nói cái gì mà mới gặp gỡ như thân quen có duyên từ kiếp trước, ta tìm chongươi mấy quyển thoại bản mà xem, ngươi sẽ phát hiện rất nhiều đứaphóng.đãng đều lừa những tiểu thư ngu xuẩn kia như thế."

"Thậtsự?" Đường Hoan không quá tin tưởng, nghi ngờ nhìn hắn: "Sẽ không phảilà ngươi không muốn để cho ta ở chung một chỗ với "chàng", cố ý gạt tachứ?"

Tống Mạch cười lạnh: "Ta cần lừa ngươi sao? Bây giờ ta nóirõ ràng cho ngươi biết, cho dù người ngươi muốn tìm kia là hắn ta, tacũng sẽ không thả ngươi ra ngoài. Nói như vậy, chính là để cho ngươi cóbiết ngươi có bao nhiêu dễ lừa thôi."

"Ngươi dựa... Ngươi vô lại!" Đường Hoan tức giận đến túm gối đầu lên ném qua, nện vào ngực Tống Mạch.

Tống Mạch một chút cũng không đau, trước khi gối đầu rơi xuống đất mò nólên, quăng đến trên người nàng, "Ta khuyên người an an phận phận ở lạiphủ tướng quân, như vậy ta ăn ngon uống ngon nuôi người nửa tháng, nếukhông ta không ngại sớm ngày đưa người trở về!"

"Vậy ngươi đưa ta trở về đi, vừa vặn đổi nữ nhân của ngươi trở lại!" Đường Hoan ngửa cổ gào lên với hắn.

Tống Mạch lạnh nhạt sửa sang lại quần áo trên người, ghé mắt nhìn nàng: "Lỡnhư "nàng" sẽ không trở về thì sao? Trước khi không có nắm chắc, ta phải giữ người lại để cho thân thể của "nàng" còn sống. Nhưng thật ra người, nếu muốn chết như vậy, vì sao không tự tử?"

Đường Hoan lập tức mất hết khí thế, thắt lưng đang thắng cũng thấp xuống, vuốt cổ nói: "Ta, ta sợ đau..."

Tống Mạch âm thầm thở phào, hắn thật đúng là sợ nàng làm chuyện điên rồ, lúc trước không khí trầm lặng như vậy, hắn là cũng là một lúc dỗi hờn đi?Tựa như hắn, vừa rồi không phải cũng thiếu chút nữa thì mất khống chế?

Nhìn nàng trừng mắt thở phì phò, Tống Mạch một lần nữa ngồi vào trên giường, kéo tiểu nữ nhân không tình nguyện vào trong lòng: "Yên tâm, chỉ cầnngươi buông tha việc tìm hắn, ta sẽ đối tốt với ngươi, giống như lúctrước, cái gì cũng đều theo ngươi." Hắn không muốn tức giận với

nàng,thời hạn một tháng chưa tới, trước khi thật giả chưa xác định, chỉ cầnnàng cao hứng, trừ tìm người ra, hắn sẵn lòng đỗ dành nàng đến tận trời.

"Ta không cần ngươi đối tốt với ta!" Đường Hoan hung hăng đẩy hắn: "Thực sự tốt với ta nên thả ta đi tìm "chàng", cả ngày chỉ biết nói lời ngonngọt dỗ dành ta, ngươi đi, sau này đừng nữa để ý đến ta!"

Rất giống con nhím cả người toàn gai nhọn, nhưng nàng kiểu này, tức giận bừng bừng.

Tống Mạch nhìn thích, vốn định rời đi cho hai người thời gian tỉnh táo lại, nhưng bây giờ hắn lại không nỡ rời đi, thuận thế buông nàng ra, đứng ở trước giường bắt đầu cởi áo. Cho dù nàng không thừa nhận, Tống Mạch cũng nhìn ra được, nàng thích thân thể hắn, miệng vừa nói không muốn, ánhmắt lại luôn vụng trộm theo dõi hắn, bộ dáng híp mắt. sắc mị bất kể trôiqua mấy đời đều chưa từng thay đổi

Đường Hoan sửng sốt một chút, sau đó ôm chăn trốn vào bên trong, che kín đầu đuổi hắn: "Ban ngày banmặt, ngươi đừng làm bậy!" Từ chối người cũng là một loại kỹ xảo, lúctrước hai người còn giận nhau đó, đương nhiên không thể phối hợp, bâygiờ hắn rõ ràng lại cợt nhả lên, nàng cũng nên đổi loại cách thức.

Tống Mạch hất áo bào ra, nhấc chân nhảy lên giường, gỡ chăn ra, đè tay nànglại hôn lên: "Nữ quỷ, ai nói ta để ý ngươi? Ta để ý vẫn là "nàng"."

Lần này Đường Hoan liền xoay thắt lưng ưỡn ngực từ chối, miệng càng khôngngừng mắng hắn khốn khiếp. Tống Mạch bị nàng kích thích nổi lênthú.tính, dứt khoát khốn khiếp thực sự.

 \sim

Đùa vui ồn ào đến trưa, Tống Mạch ăn no.nê đi thư phòng.

Vì thế, khi Chu Dật tới đây bẩm báo liền kinh hỉ phát hiện, tướng quân đại nhân buổi trưa còn sắc mặt âm trầm, bây giờ đã là trời quang mây tạnhrồi.

Trái tim đang treo lên cao cao của hắn cuối cùng cũng trở về chỗ cũ, "Bẩm tướng quân, thuộc hạ đã phái người điều tra qua rồi, người đó là thương gia Hung Nô, tháng tám năm trước nhập quan buôn bán dalông, đầu xuân từ Giang Nam thu mua một lượng lớn lá trà, hôm qua vàothành, sớm định ra sáng mai rời đi, sau khi ở tửu lâu gặp được... tướngquân, đổi thành trì hoãn ba ngày mới ra khỏi thành, buổi trưa tướng quân trở về không lâu, lại phái gã sai vặt bên người... thăm dò xung quanhtình hình gia quyến ở phủ tướng quân."

Lá gan cũng không nhỏ!

Tống Mạch ngồi ở trước bàn đọc sách, đầu cũng không nâng: "Tìm cái cớ làmcho hắn ta lập tức thu thập đồ đạc ra khỏi thành, nếu hắn ta không chịu, người làm chủ là được."

"Dạ, tướng quân." Chu Dật ngầm hiểu, thanh âm cung kính lui ra.

Một lúc lâu sau, Ô Đốn dẫn thương đội của mình ra khỏi thành.

"Thiền Vu, người thật sự là thần cơ diệu toán, may mắn chúng ta đã sớm sắp xếp xong xuôi nhân thủ, nếu không trải qua chuyện lần này, sau này sẽ không dễ vào thành lần nữa rồi." Trước đội ngựa, hai con ngựa song song, trong đó một người tán thưởng tận đáy lòng nói.

Ô Đốn cười khẽ, nhìn lại Thanh thành thành luỹ bao la hùng vĩ.

Hai mươi năm trước, phụ thân của Tống Mạch, khiến cho bộ lạc của bọn họ từ Vương tộc thảo nguyên biến thành con rùa đáng thương co lại một góc.

Hai mươi năm sau, hắn ta muốn bắt Tống Mạch huyết tế đao, hắn ta muốn khơimào chiến tranh giữa triều đình Đại Hán và Hung Nô, vào lúc lưỡng

bại câu thương thì ngư ông đắc lợi, đoạt lại thảo nguyên dê bò đã từng thuộc về bọn họ.

Vốn là, bằng thân thủ của Tống Mạch, hắn ta là khôngcó cơ hội, đáng tiếc, dù anh hùng lợi hại cỡ nào, gặp phải nữ nhân, đềuphải bị té ngã.

Tống Mạch, lần sau gặp mặt, đó là ngày giỗ của ngươi!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 106: Chương 93: Tính Mạng Nguy Hiểm

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Ngoài cửa sổ chim sẻ kêu ríu rít, nằm ở trong chăn, cũng có thể nghe thấy được tiếng vỗ cánh của chúng.

Đường Hoan lừ đừ thò đầu ra, nhìn ra bên ngoài.

Trong ngày mùa hè, nắng sớm tươi đẹp đến chói mắt.

Hôm nay là đoan ngọ, cách thời hạn một tháng, chỉ còn năm ngày.

Đường Hoan có loại cảm giác chờ chết, chưa từng có một lần nào, khiến chonàng không cảm giác được một chút xíu hy vọng thành công như thế.

Nàng hình như không có cách nào lại bắt được Tống Mạch rồi. Nếu Tống Mạchkhông có hoài nghi, nàng có thể khóc cầu xin hắn muốn nàng, hắn không nỡ để nữ nhân của hắn chịu một chút khổ như vậy, nhất định sẽ không cựtuyệt. Nhưng là, từ lúc lời nói dối nữ quỷ này ra khỏi miệng thì phảimột mực tiếp tục bịa đặt, nó cứu mạng của nàng, một khi nói toạc ra,cũng sẽ đòi mạng của nàng.

Cho nên, là một nữ quỷ ngốc ơi làngốc, trừ không vừa lòng Tống Mạch không cho nàng tìm người khác ra,nàng không thể biểu hiện ra cái gì khác thường, bao gồm nài nỉ hắn muốnnàng.

Từng ngày từng ngày trôi qua, nàng đang đợi cơ hội xoay chuyển, cũng là đang đợi chết.

Nàng từng lặng lẽ tuyệt vọng, nhưng mỗi lần nàng hơi chút lộ ra tí xíu vẻuất ức, Tống Mạch cũng sẽ nghĩ hết các loại biện pháp trêu chọc nàng

vui vẻ, các loại thủ đoạn dịu dàng ùn ùn, không giống hắn, lại là chuyệnhắn có thể làm được. Đường Hoan biết, Tống Mạch lo lắng nàng đắm chìmtrong bóng ma cái chết sắp tới, nhưng nam nhân này không hiểu, đúng lànàng sợ chết, nguyên nhân cái chết cũng không phải như hắn nghĩ.

Nàng ngốc cho hắn nhìn, cười cho hắn xem, cũng cười tự nói với mình, không đến một khắc cuối cùng, kiên quyết không thể buông tha. Như giấc mộng trước, còn không phải cuối cùng đột nhiên có cơ hội xoay chuyển? Trongmỗi giấc mộng đều có việc và người nàng có thể lợi dụng, Đường Hoan tintưởng đó là sư phụ sắp xếp cho nàng, trong giấc mộng này nhất định cũngsẽ có, chỉ là thời điểm chưa tới. Nàng tốt hơn là diễn cho tốt thôi, cho đến khi cơ hội tới gần.

Bên ngoài có tiếng bước chân, Đường Hoan quay đầu, giả bộ ngủ.

Tống Mạch cầm một cái hộp gỗ đi đến, thấy nàng còn đang ngủ, hắn đặt hộp gỗ ở trên bàn trang điểm, đi qua gọi nàng dậy, "Nữ quỷ, hôm nay là Đoan ngọ, người người bên ngoài đều đang tránh ma quỷ, người dám đi lại bên ngoài không?" Nàng thích náo nhiệt, hôm nay hắn sẽ mang nàng đi ra ngoài, theo nàng chơi một hồi.

"Vì sao không dám?" Đường Hoan lập tứclăn lốc trở mình bò dậy, không chịu thua trợn mắt trừng hắn: "Đừng nóinhững thủ đoạn của dân chúng bình thường kia, cho dù ngươi mời đến đạosĩ lợi hại nhất, lão cũng đừng mơ bắt được ta!"

Tống Mạch dịudàng cười, đưa quần áo cho nàng, xoay người quay lưng về phía nàng nói: "Đứng lên đi, ăn xong bánh chưng, chúng ta đi sân bóng đánh cúc."

Tay Đường Hoan đang mặc quần áo chợt ngừng, tò mò hỏi hắn: "Cái gì gọi là đánh cúc?"

"Cái này, nói đơn giản chính là ngồi trên lưng ngựa, trong tay cầm gậy dàichơi bóng, lát nữa đến chỗ, ngươi xem hai trận là biết sao lại gọi lànhư vậy. Đây là trò chơi thi đấu truyền thống của Thanh thành vào Đoanngọ, nếu ngươi muốn chơi, sau khi xem qua hai trận ta dạy cho ngươi. Thuật cưỡi ngựa của ngươi không tệ, học được rất dễ dàng." Tống Mạchnhìn cái hộp trên bàn phía trước, giải thích đơn giản.

Đường Hoan lần đầu tiên nghe nói loại cách chơi này, tâm tình xuống thấp cuối cùng cũng có phập phồng, hưng phấn mà nhảy xuống đất, thúc giục Tống Mạchxuất phát. Nếu thật sự không trốn thoát cái chết, vài ngày cuối cùng nàng cũng phải đi chơi đùa sung sướng vui vẻ.

"Đợi chút, ta tặng ngươi một vật."

Tống Mạch biết nàng sẽ thích, cười nắm tay nàng đi đến trước bàn trang điểm, đè bả vai nàng lại để cho nàng ngồi xuống, tự tay chải đầu cho nàng, cuối cùng ý bảo nàng nhắm mắt lại, lại từ trong hộp lấy ra một vật, cắn vào giữa tóc nàng.

Có mùi thơm ngát nhàn nhạt lan tràn ra ở giữahai người, Đường Hoan lập tức đánh đổ suy nghĩ trong lòng, không phảichâu báu... chỉ là không biết là hoa gì.

"Được rồi, mở mắt ra đi." Tống Mạch hướng về phía gương nhìn chăm chú một lát, lui ra phía sau một bước, vừa lòng nói.

Đường Hoan vừa oán thầm hắn một đại tướng quân còn muốn chơi loại trò gian trá này, vừa mang theo ba phần mong đợi mở mắt.

Trên búi tóc như mây, là đóa hoa lựu nhiều lớp cánh, hoa đỏ như lửa như ráng mây, nổi bật lên vẻ xinh đẹp bức người của nàng.

Đường Hoan nâng tay, nhẹ nhàng chạm chạm vào, đứng dậy hỏi Tống Mạch: "Vì sao là hoa lựu?"

Tống Mạch cười giải thích: "Đoan ngọ ở chỗ này được gọi là lễ nữ nhi, một ngày này, cô nương mọi nhà đều mang hoa lựu."

Đường Hoan hiểu rõ, chợt ngửa đầu cười với hắn, sóng mắt lưu chuyển nhìnquanh sáng bừng: "Tướng quân đại nhân, nếu người người đều mang, vậyngươi có thể cam đoan đoá này của người là đẹp nhất không? Ta cũng không muốn bị so sánh thấp hơn người."

"Yên tâm, không có người có thể so sánh với ngươi." Tống Mạch bưng mặt nàng, ở trên trán nàng hôn một cái, cuối cùng chuyển qua bên tai nàng: "Bởi vì ngươi đẹp hơn các nàng."

Đường Hoan đỏ mặt, quay đầu nói: "Tướng quân yên tâm, năm ngày sau gặp đượcLục Thư Ninh, ta sẽ chuyển lời tán dương của ngươi cho nàng ấy."

Nụ cười của Tống Mạch cứng đờ, rất nhanh lại khôi phục tự nhiên, dắt nàng đi ra ngoài.

Không sao, nếu năm ngày sau thật sự cùng đến hoàng tuyền, hắn sẽ giải thích rõ ràng với nàng.

 \sim

Chưa tới sân bóng đánh cúc, xa xa đã nghe thấy tiếng ồn ào cổ vũ.

Trước khi xuống xe ngựa, Đường Hoan lại kéo Tống Mạch lần nữa: "Ta mặc nữ trang đi vào thật sự không có việc gì sao?"

Tống Mạch nhảy xuống xe ngựa, đưa tay đỡ nàng xuống dưới: "Không sao, bêntrong có rất nhiều nữ tử thế gia vọng tộc." Dân phong của Thanh thànhvốn là cởi mở hơn so với Kinh thành, hôm nay rất nhiều con em quyền quýso tài ở sân bóng, nữ tử thế gia vọng tộc tới đây cổ vũ thì chỗ nào cũng có. Lát nữa hắn cũng muốn đi xuống thi đấu, hắn muốn cho nàng xem

xemnam nhân của nàng là thắng như thế nào, cũng muốn để cho tất cả người ởThanh thành biết nàng là nữ nhân của hắn.

Đường Hoan cũng không biết những thứ này, chẳng qua khi nàng theo Tống Mạch đi vào trong, phát hiện rất nhiều nữ tử trong trang phục quý nữ đều đang dùng ánh mắt hâm mộ ghen tị đánh giá nàng, nàng mím môi cười. Nếu các nàng muốn tranh nam nhân này với nàng, vậy nhất định thất vọng rồi. Không cần nàng tranh, hắn cũng sẽ không nhìn các nàng nhiều hơn một cái.

Bốn phía sânbóng đều dựng đài cao, Tống Mạch đưa Đường Hoan đến vị trí phủ tướng quân bao xuống, thấp giọng dặn dò nàng hai câu, rồi đi tập trung với thủ hạ của mình rồi, trước khi đi dặn tám người Chu Dật bảo vệ nàng thật tốt.

Phía dưới còn phải chờ một lát mới bắt đầu so tài, ĐườngHoan ngồi đến nhàm chán, muốn tìm Tiết Trạm nói chuyện, quay đầu nhìnlại, mới phát hiện hôm nay Tiết Trạm không có đi ra ngoài. Đồ nam nhânkeo kiệt, Đường Hoan âm thầm mắng Tống Mạch một câu, quay trở lại, trong tay phe phẩy quạt tròn, ánh mắt tùy ý đảo qua nam nữ qua lại dưới đài.

Chợt, nàng cảm giác có người đang nhìn nàng.

Đường Hoan làm bộ như không có phát hiện, sau đó chợt quay đầu, chống lại một nam nhân thân hình cao lớn quần áo bình thường, người nọ sửng sốt mộtchút, lập tức trốn vào trong đám người.

Thích khách?

Đường Hoan đột nhiên hưng phấn lên. Bây giờ nàng sợ nhất chính là bình tĩnhkhông một gợn sóng, mà lúc này xuất hiện bất kỳ ngoài ý muốn nào, đều có thể là cơ hội để nàng xoá tan nghi ngờ của Tống Mạch. Chỉ cần Tống Mạch chịu thừa nhận hắn thích nàng, nàng là có thể tỏ tình với hắn, là cóthể xin hắn giúp nàng hoàn thành tâm nguyện duy nhất của nữ quỷ.

Nàng đứng lên, Chu Dật lập tức tới đây xin chỉ thị: "Thư cô nương có gì phân phó?"

Đường Hoan đỏ mặt cúi đầu: "Ta, ta..."

Chu Dật vẫn cúi đầu, nghe được lời nói lắp bắp này, không khỏi ngầng đầuliếc mắt một cái, lập tức hiểu được, xấu hổ nói: "Thư cô nương mời đitheo ta." Đều do tướng quân, trong phủ không có chuẩn bị thiếp thân nhahoàn cho Thư cô nương, bình thường đi theo bên cạnh tướng quân thì cònđược, nhưng bây giờ...

Hắn phái một hộ vệ đi thông báo cho tướng quân, sau đó tự mình dẫn Đường Hoan đi đến nhà cầu ở phía sau.

Sân bóng này là chuyên môn tiếp đón con em quyền quý sử dụng, bên trong lầu đình các lịch sự tao nhã không kém hộ nhà giàu. Chu Dật đưa Đường Hoanđến một chỗ trước cửa Nguyệt môn[1], lại nhờ bốn nha hoàn trên đường gọi tới hộ tống Đường Hoan đi vào. Bốn nha hoàn biết được vị cô nương nàylà người phủ tướng quân, lập tức trở nên cung kính vô cùng, hận khôngthể cởi quần ra thay Đường Hoan.

[1] Nguyệt môn hay cửa nguyệtmôn (tiếng Trung: 月亮门; bính âm: yuèliàng mén) là một loại hình cửa đilại đặc trưng của kiến trúc Trung Hoa và được phổ biến đến các nước xung quanh như Việt Nam, Hàn Quốc, Nhật Bản... đây là một bức tường trongkhu vườn hoặc trong nhà mà có một lối đi hình tròn (giống như hình MặtTrăng tròn) dành cho người đi bộ, phía trên bức tường này có lợp ngói,loại cửa này không có chức năng đóng mở, sử dụng chủ yếu vào mục đíchtrang trí.

Đường Hoan để cho các nàng ở lại bên ngoài trông chừng, ở trong phòng đợi một lát, quả nhiên nghe được một tiếng động rất nhỏ.

Đối phương đã muốn động thủ rồi.

Đường Hoan nhắm mắt lại.

Trong mộng này, nàng chỉ là một nữ nhân không danh không phận, những người đó dán mắt vào chính là Tống Mạch, bởi vì không có cách nào bắt Tống Mạch, mới tìm đến nàng, mục đích, không thể nghi ngờ là muốn Tống Mạch chết.Nàng theo bọn họ đi rồi, trước khi Tống Mạch ra tay, nàng nhất định làan toàn, mấu chốt là xem Tống Mạch có cứu nàng ra hay không. Mà ở trongquá trình Tống Mạch cứu nàng, nàng có cả đống cơ hội nhận rõ "thật lòng" của mình.

Đây là một cuộc đánh bạc. Một khi Tống Mạch không đấulại đối phương, hai người đều phải chết. Nhưng mà nếu như nàng không đi, chờ đợi nàng vẫn là chết.

 \sim

Một khắc đồng hồ sau, TốngMạch biết được tin tức bước đi như bay đuổi tới trước Nguyệt môn, chỉ thấy nàng bị một người áo xám cưỡng ép vào trong ngực, trên cổ để một thanh yêu đao sắc bén, trên da thịt trắng mịn có máu chói mắt.

"Thả nàng ra, ta tha cho ngươi khỏi chết." Ánh mắt hắn nặng nề, như chim cắt nhìn chằm chằm đối phương, trong tay áo hai tay nắm chặt.

Ngườiáo xám ngửa đầu cười to, "Tống tướng quân, hãy bớt sàm ngôn đi, nếungươi không muốn nàng ta chết, lập tức chuẩn bị một con khoái mã cho ta, ngươi theo ta ra khỏi thành một chuyến, nếu không ta giết mỹ nhân nàytrước rồi đi theo nàng. Trên đường đến hoàng tuyền có nàng làm bạn, tacũng không uổng cuộc đời này!"

Đường Hoan vẫn sợ hãi nhìn TốngMạch, nghe nói như thế nhịn không được nói: "Vô dụng thôi, người là kéác, chết rồi quỷ sai sẽ còng cổ tay cổ chân người..."

"Câmmiệng!" Tống Mạch hét lớn một tiếng cắt ngang nàng, đã khi nào rồi, nàng còn nói những chuyện ma quỷ này, cho là ai cũng tốt tính như hắn dễdàng tha thứ cho nàng sao?"Chu Dật, đi chọn hai con ngựa tốt nhất đến,ta theo gã ra khỏi thành."

Chu Dật hoảng hốt: "Tướng quân..."

Tống Mạch mắt lạnh nhìn hắn ta: "Ta bảo ngươi đi!"

Chu Dật gấp đến độ ánh mắt cũng đỏ, nhưng đối mặt với mệnh lệnh của tướng quân, dù không muốn, vẫn phải nghe theo.

"Ha ha ha, Tống tướng quân quả nhiên tình sâu ý nặng! Tướng quân yên tâm, chỉ cần tướng quân một mình theo ta ra khỏi thành đi đến một chỗ, đếnnơi đó, ta tự nhiên sẽ thả nàng."

Tống Mạch nhìn chằm chằm yêuđao trong tay gã, thanh âm lạnh như băng: "Ta khuyên ngươi cầm chắc thanh đao, nếu nàng lại chảy ra thêm nửa giọt máu, ta sẽ khiến cho ngươi sống không bằng chết."

Chống lại ánh mắt sâu kín của hắn, ngườiáo xám biến sắc, thanh đao trong tay không khỏi cách Đường Hoan xa mộttấc, chỉ giữ nàng càng chặt hơn, không cho nàng bất kỳ cơ hội chạy trốnnào.

Thấy vậy, Tống Mạch hơi yên tâm một chút, ngược lại trấn an Đường Hoan: "Yên tâm, ngươi không có việc gì đâu."

Đường Hoan lắc đầu, cười khổ với hắn: "Tướng quân, ta biết ngươi thích "nàng", nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, ngày đó ta nói đều là giả, "nàng" đã chết hoàn toàn rồi, không thể nào trở về nữa, chờ năm ngày sau ta cũng đi rồi, thân thể này sẽ... Hôm nay ngươi cướp lại "nàng" cũng vô dụng, cần gì lại vì "nàng" mà rơi vào nguy hiểm? Dù sao ta là quỷ, ngươi để cho gã giết ta..."

"Câm miệng, ta muốn làm cái gì thì làm cái đó, không cần ngươi dạy ta. Ngươi chỉ cần thành thành thật thật đứng im, đừng để cho thân thể của "nàng" bị thương quá nặng, vậy là được rồi." Tống Mạch trách cứ không lưu tình chút nào, thấy Chu Dật dắt ngựa đến, hắn đoạt lấy con ngựa tung mình mà lên, quay đầu cười lạnh vớing với áo xám: ""Ta đi trước ra ngoài cửa thành chờ ngươi, cảnh cáo ngươi một lần cuối cùng, nếu lại làm nàng bị thương nửa phần, ta sẽ khiến cho ngươi hối hận cuộc đời này."

Dứt lời, hắn lạnh giọng phân phóChu Dật: "Các ngươi đều trở về, không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không cho ra khỏi thành nửa bước, kẻ làm trái mệnh lệnh, sau khi ta trở vềthành sẽ tự tay lấy đầu hắn." Cuối cùng nhìn Đường Hoan một cái, dẫn đầu phóng ngựa mà đi.

Rất nhanh, hai con khoái mã trước sau vọt ra khỏi Thanh thành.

Trấn Bắc tướng quân bị tặc nhân uy hiếp một mình ra khỏi thành, cả thànhkhiếp sợ, vô số tướng sĩ đều chờ lệnh ra khỏi thành đuổi giết, đều bịmười sáu hộ vệ Chu Dật chia ra chặn ở các nơi, giữ khư khư mệnh lệnh của Tống Mạch trước khi đi.

Thảo nguyên mênh mông, hẻm núi Bạch Hà.

Buổi sáng ra khỏi thành, lúc này mặt trời đã ngả về tây.

Mắt thấy phía trước con ngựa kia đạp qua dòng suối chạy vào hẻm núi, Tống Mạch không chút do dự đuổi theo.

Hẻm núi Bạch Hà, hai sườn vách đá hình thành bức thành che chở thiên nhiên, cửa ra vào chật hẹp tắc nghẽn, bên trong rộng rãi, là địa điểm bố trímai phục gậy ông đập lưng ông tốt nhất. Nhưng cho dù có mai phục thì như thế nào? Hôm nay hoặc là hắn và nàng cùng chết, hoặc là hắn giết sạchmọi người, cứu nàng ra.

Người áo xám chợt dừng lại, mà vào trướckhi gã ghìm ngựa, hai bên đã chạy đến gần trăm giáp sĩ, đồng thời, saukhi Tống Mạch chạy vào hẻm núi, cửa vào cũng bị giáp sĩ đột nhiên lao ra chặn lại, như thuỷ triều tụ lại ở giữa triều.

Ô Đốn đỡ lấy Đường Hoan ôm ở trước người, cười to với Tống Mạch đang bị vây bên trong:"Tống tướng quân, ngươi đừng có gấp, bây giờ ta mang theo mỹ nhân củangươi tới đỉnh núi xem cuộc chiến, nếu ngươi có thể giết sạch mọi người, ta bội phục ngươi, tự nhiên trả lại nàng lông tóc không tổn hao gì chongươi. Nếu ngươi không cẩn thận mà chết, vậy ngươi cũng cứ yên tâm đi, Ô Đốn ta sẽ thay ngươi chăm sóc tốt cho nàng, ha ha ha..."

Tiếng cười chưa dứt, gã giục ngựa đi trước, chuẩn bị vòng qua vách đá dựng đứng ở một bên.

Đường Hoan không nhịn được quay đầu nhìn, muốn nhìn xem Tống Mạch là sắc mặtgì, đáng tiếc chỉ có thể nhìn thấy giáp sĩ chi chít, chỉ có thể ngheđược âm thanh chói tai đao kiếm va chạm phát ra.

Nàng ngửa đầu, nhìn về vách đá hai bên.

Tống Mạch, chỉ cần ngươi có thể kiên trì không chết, ta cũng tuyệt đối không kéo chân sau của ngươi.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 107: Vấn Tình

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đứng ở đỉnh núi, gió lớn từ thảo nguyên bát ngát nơi xa ngược chiều thổi tới, ống tay áo tà váy quay cuồng, bay phất phới.

Đại khái là cảm thấy một nữ tử yếu ớt không có gì kiêng dè lắm, Ô Đốn cũngkhông có bắt Đường Hoan, hắn ta thả nàng tự do, chỉ yên lặng đứng ở bêncạnh nàng, như tùng xanh cao ngất trên vách đá dựng đứng, quan sát phíadưới. Nhưng Đường Hoan tin tưởng, nếu nàng không nghe cảnh cáo của hắnta dám hành động thiếu suy nghĩ, tay nắm chuôi đao bên hông của nam nhân tuyệt đối sẽ vào lúc nàng xoay người muốn chạy rút đao ra, chém vàotrên người nàng.

Nàng nhận ra rồi, người này chính là thích khách đêm đó.

Nhưng hắn ta là ai có liên quan gì đến nàng? Mạng của nàng bây giờ, nắm giữ ở trên người Tống Mạch.

Có lẽ, từ lúc bắt đầu mộng cảnh, mạng của nàng đã nắm ở trong tay TốngMạch rồi, nhưng không có một khắc nào, làm cho nàng cảm thụ được rõ ràng như thế.

Vách đá giống như bị đao trời cắt ra, đột ngột từ mặtđất mọc lên thẳng đứng từ trên xuống dưới, đừng nói là đứng ở trên váchđá, chỉ là cách vách đá dù xa mấy bước, chỉ sợ cũng sẽ bị loại khí thếcao chót vót này trấn nhiếp. Nhưng Đường Hoan không sợ, nàng thậm chícòn đứng gần phía trước hơn so với Ô Đốn, rủ mắt nhìn phía dưới hẻm núi, nhìn chằm từng cử động của nam nhân kia.

Hắn thay đổi một thân áo trắng.

Đường Hoan cười khổ. Tống Mạch rất ít mặc đồ trắng, hôm nay khi ra cửa trênngười hắn là chiếc áo choàng màu đá xanh, bộ áo trắng này, hắn là thay ở trên sân bóng đánh cúc. Ngọc quan cột tóc, áo trắng áo bào trắng giàyđen, trong lúc xoay người đâm ngược tay áo vọt bay, trường kiếm lật xoay tròn nhanh như chớp, chuẩn xác đảo qua cổ kẻ địch, đâm vào trong ngựcđối phương, rút ra, mang ra vòi máu bắn tung toé, ở trên người hắn, nhưmai đỏ rơi xuống nền tuyết trắng.

Vốn là, hắn muốn cho nàng xemlà tư thế hiên ngang oai hùng của hắn ở trên sân bóng, nhưng không biết, chiêu thức độc ác dứt khoát lưu loát thu gặt mạng người của hắn bâygiờ, mới khiến cho nàng mở lòng cổ vũ cho hắn. Cho dù hắn nhớ lại chỉ là kiếm chiêu, cho dù hắn không có nội lực phát ra kiếm khí, như bây giờ,đã đủ rồi. Lấy một địch trăm, ung dung nhàn nhã, đây mới là phong phạmmột người giang hồ cần phải có.

Mặc dù sự hùng mạnh của hắn làmcho nàng tắt thở trong nháy mắt, nhưng Đường Hoan phải thừa nhận, TốngMạch là một cường giả khiến cho người ta sùng bái. Nếu như không có hiềm khích kia, nàng sẽ rất thưởng thức hắn... thưởng thức, hay là sẽ muốnhái hắn?

Tựa hồ mặc kệ có biết hắn có võ công siêu tuyệt hay không, chỉ cần nàng gặp phải hắn, nhất định chịu một lần tội này nhỉ?

Đường Hoan bất giác cười, đã khi nào rồi, vậy mà nàng còn có lòng dạ suy nghĩ những thứ này chứ?

Liếc mắt một cái về phía nam nhân cao lớn bên cạnh sắc mặt càng ngày càngkhó coi, Đường Hoan bắt đầu đảo qua vách đá. Theo tình huống bây giờ, Tống Mạch giết sạch mọi người phía dưới tuyệt đối không có vấn đề, khiđó, nàng mới không tin Ô Đốn thực sự sẽ thả nàng. Nếu như thế, Tống Mạch hoàn thành việc hắn cần phải làm, tiếp theo phải dựa vào nàng rồi. Nàng tuyệt đối sẽ không làm cái loại nữ nhân ngu xuẩn liên luỵ người kia.

Vì chính mình.

~

Trên mặt Ô Đốn âm trầm như trời sắp mưa.

Không tới một khắc đồng hồ, tướng sĩ Hung Nô của hắn ta đã chết quá nửa. Hoặc là chết, hoặc là sống, không có một người bị thương, bởi vì mỗi chiêucủa Tống Mạch là toi mạng.

Lần này, hắn ta tổng cộng dẫn theo năm trăm người. Trên thảo nguyên, anh hùng là đáng tôn kính, hắn ta kính nể bản lĩnh của Tống Mạch, cho nên không đồng ý trực tiếp dùng nữ nhân này uy hiếp hắn chết, hắn ta muốn để cho Tống Mạch chết trận, bị chết giống như một nam nhân, cho dù như vậy sẽ làm rất nhiều tướng sĩ của hắn tachết vô ích. Hắn ta đã chuẩn bị kỹ càng rồi, một trăm không đủ cho hắnchôn cùng, hai trăm có thể tiêu hao chết hắn đi? Nhưng bây giờ, mắt thấy động tác của hắn mau chuẩn độc ác vẫn như lúc ban đầu, dường như cũngkhông có tiêu hao bao nhiêu thể lực...

Hắn ta luyến tiếc để cho tất cả chiến sĩ bị Tống Mạch chôn cùng.

Vậy đừng trách hắn ta vô sỉ. Hắn ta muốn cho Tống Mạch chết vinh quang, là tự Tống Mạch không nghe lời.

Rút đao đặt lên trên cổ nữ nhân, Ô Đốn cao giọng hét lớn với phía dưới:"Tất cả dừng tay! Tống Mạch, không muốn nữ nhân của người đầu thân khácchỗ, ta khuyên người lập tức dừng tay!"

Giọng nam hùng hồn quanhquẩn ở phía trên hẻm núi, một vòng một vòng. Những giáp sĩ Hung Nô maymắn sống sót kia đã sớm bị giết đến sợ rồi, lúc này nghe được mệnh lệnhcủa Thiền Vu, dường như ở Quỷ Môn quan nhặt lại được một cái mạng, lậptức rối rít rút lui về phía sau, lộ ra một mảnh đất trống "thây ngã máunhuộm" ở giữa. Trong một mảng thi thể, nam nhân

quần áo đầy máu cầm kiếm đứng một mình, là trấn Bắc tướng quân uy danh hiển hách kia.

Tống Mạch ngửa đầu, nhìn về phía nàng.

Vách đá rất cao, hắn không thấy rõ khuôn mặt của nàng, chỉ nhìn thấy váy đỏcủa nàng bay lượn theo gió, chỉ nhìn thấy đoá hoa lựu như lửa đỏ kiatrên đầu nàng. Đỉnh đầu là bầu trời xanh thắm, nàng chính là đoá hoadiễm lệ nhất nở trên vách đá dựng đứng kia, hoa thuộc về hắn. Hắn nhấtđịnh, sẽ hái nàng xuống.

Nữ nhân ngốc này, nàng có sợ hãi không?

Hẳn là không có đi, nàng ngốc như vậy.

Hắn yên lặng nhìn nàng, yên lặng chờ đợi người tên là Ô Đốn kia đưa ra điều kiện.

"Nam nhân của người thật không tệ." Ô Đốn thu hồi tầm mắt, nhìn về phíaĐường Hoan, khen ngợi tận đáy lòng, "Đương nhiên, người cũng không tệ,nữ nhân lớn mật, người xứng đáng với yêu thích của hắn. Đáng tiếc, hômnay các người nhất định chỉ có thể sống một người. Người yên tâm, Ô Đốnta nói chuyện giữ lời, sau này cho dù người không chịu theo ta, ta cũngsẽ thay hắn chăm sóc người cả đời không lo."

Đường Hoan quay đầu nhìn hắn ta: "Ngươi muốn làm như thế nào? Người của ngươi không giết được hắn."

Ô Đốn cao giọng cười to, thanh âm vang dội hùng hồn, nói cho nàng nghe, cũng nói cho Tống Mạch bên dưới nghe: "Trấn Bắc tướng quân võ nghệ caosiêu, người của ta đương nhiên không giết được hắn, nhưng một mạng đổimột mạng, vì người, hắn sẽ tự kết thúc bản thân." Nói xong cúi đầu hôto: "Tống Mạch, ta đếm tới mười, hoặc là người vung kiếm tự sát,

hoặc là ta đưa đầu của nàng đi xuống gặp ngươi, ngươi xem rồi làm đi! Một!"

"Không cần!" Mắt thấy Tống Mạch nâng kiếm, Đường Hoan thê lương quát bảo dừnglại, "Tướng quân, ngươi đừng vờ ngớ ngẩn, ta... nàng nhiều nhất chỉ cònsống được năm ngày nữa, không đáng ngươi..."

"Hai!"

"Câmmiệng!" Ánh mắt Tống Mạch ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào áo đỏ phấtphới trên đỉnh núi, trường kiếm để ở cổ, thanh âm vẫn vô tình lạnh nhưbăng: "Nữ quỷ, ngươi không cần đắc ý, ta sẽ ở trên đường đến hoàng tuyền chờ ngươi, ta sẽ chờ ngươi cùng đi gặp quỷ sai! Nếu không có quỷ sai,nếu ngươi không xuất hiện, không giải thích rõ ràng tất cả cho ta, tathành quỷ cũng sẽ đuổi giết ngươi!"

"Sáu!"

"Không cần!"Đường Hoan chợt quay đầu nhìn Ô Đốn, một bàn chân dẫm ở bên bờ vách núi, nửa bàn chân cũng lộ ra ngoài, "Ngươi, ngươi để cho ta nói với hắn mấycâu nữa, nếu không ta lập tức nhảy xuống!" Có đất núi bị phá vỡ rơixuống, phát ra mấy tiếng vỡ gần như bị chìm ngập trong tiếng gió tiếngngười.

Trái tim của Tống Mạch bị nhấc lên thật cao: "Trở về!"

Ô Đốn cũng rất là khiếp sợ, chữ "chín" sắp ra khỏi niệng rốt cuộc vẫn làbị nuốt trở vào. Nữ nhân này là chỗ dựa hắn ta uy hiếp Tống Mạch, nếu tự nàng tìm chết, Tống Mạch lại không còn kiêng dè...

"Ngươi nói, chẳng qua ta khuyên ngươi mau chóng nói xong, tính nhẫn nại của ta không nhiều lắm." Ô Đốn trầm giọng mở miệng, nhíu mày nhìn nữ nhân áo đỏ. Nói thật, hắn ta cũng có chút tò mò rốt cuộc là hai người này là

có chuyệngì, vì sao Tống Mạch luôn mồm gọi nàng là nữ quỷ, vì sao hắn rõ ràng đãchịu chết vì nàng, lại muốn nói loại lời vô tình này?

Hai chânĐường Hoan phảng phất như nhũn ra, ngã ngồi ở trên bờ vách đá, cúi đầukhóc một lát, mới lại chậm rãi đứng lên, chẳng qua là khi đứng dậy, lơđãng dịch sang bên cạnh một bước, sau đó khóc hô: "Tướng quân, nếu,ngươi đã chịu chết vì ta, vậy ta muốn hỏi lại ngươi một lần, rốt cuộcngươi, có thích ta một chút nào hay không? Ngươi rất tốt với ta, thật sự chỉ là vì "nàng" sao?"

Thanh âm run rẩy của nàng, theo gió truyền vào trong tai.

Trái tim của Tống Mạch, cũng đang run rẩy.

Hắn yêu vẫn là nàng, từ đầu tới cuối là nàng, chỉ có nàng, cho dù giờ nàykhắc này, hắn vẫn không thể hoàn toàn xác định lòng của nàng, hắn vẫnchịu chết vì nàng. Là vì một chút khả năng kia, hay là chỉ không nỡ đểnàng chết ở trước mặt? Hắn không biết, hắn chỉ biết là, hắn không thểtrơ mắt nhìn nàng chết.

Muốn nói cho nàng sao?

Thôi, hắnvẫn là không dám tin nàng, hắn không sợ yêu lầm nàng, lại sợ lại bị nàng cười nhạo. Hắn không nói cho nàng, không cho nàng biết lòng hắn, nàngsẽ không có cách nào nói ra những lời châm chọc kia. Nàng không nói, hắn là có thể coi như nàng thích hắn, cho dù chỉ có lần này.

Nhưng là, lời nói phủ nhận lại dù như thế nào cũng không nói nên lời.

Nếu đây là ly biệt kiếp này của hai người, một câu cuối cùng, hắn không muốn trái lương tâm nói hắn yêu người khác.

Hắn không phản bác được.

Đường Hoan lại biết lòng hắn, nàng sớm biết rồi.

Nếu nói mấy giấc mộng trước làm cho nàng biết nam nhân này sau khi thíchmột nữ nhân sẽ đối với nàng thật tốt, sau đó hắn dần dần khôi phục trínhớ, nàng lại biết, hắn đối với người trong lòng có bao nhiều tình sâu. Tình sâu đến mức chẳng quan tâm thân phận của nàng, chẳng quan tâm nàng có người khác hay không có xinh đẹp hay không, chẳng quan tâm nàng chohẳn danh phận hay không, chẳng quan tâm nàng thật giả khó phân biệt, chẳng quan tâm... chết vì nàng.

Nàng đồng tình với hắn, vì một nữ nhân ngốc đến mức như thế.

Nàng chúc mừng nàng, chúc mừng nữ nhân nàng vì "câu" hắn mà tự mình giả vờkia. Nam nhân ít có loại si tình, "nàng" gặp được rồi.

Đáng tiếcđồng tình và chúc mừng này đều là tạm thời, trước khi chân tướng khôngrõ, tất cả si tình đều không tính, giống như giấc mộng trước hắn chonàng hứa hẹn. Lúc hắn cho là nàng yêu hắn, hắn dịu dàng như nước, lúchắn biết được tất cả đều là âm mưu, dịu dàng này, càng làm sâu thêm nỗihận của hắn.

Đường Hoan hiểu được, đây là nàng gieo gió gặt bão. Nàng hối hận lúc trước tự cao tự đại, nhưng nàng không hối hận đã lừahắn, nếu có thể sống đến giấc mộng tiếp theo, nếu có cơ hội, nàng còn có thể tiếp tục lừa hắn. Bởi vì một khắc đi vào giấc mộng kia, điều duynhất nàng muốn, từ đầu tới cuối, chỉ có sống sót.

Không lừa, thì nàng phải chết.

"Tướng quân, vì sao ngươi không nói lời nào?"

Đường Hoan rơi lệ, Tống Mạch không nhìn thấy, nàng diễn cho Ô Đốn ở bên cạnhxem, "Tướng quân, ngươi không nói lời nào, vậy ta nói. Ngươi biết không, ta đúng là muốn tìm một nam nhân làm cho ta mặt đỏ tim đập,

mà cái tênxấu xa này, ta sớm gặp được rồi. Vào lúc ta cưỡi ngựa bị thương ngươi tự mình bôi thuốc cho ta, ngươi dịu dàng như vậy, ta thật sự rất thíchngươi, nhưng ngươi nói với ta, ngươi chỉ là vì "nàng" mới đối tốt vớita. Vì thế ta biết được, ngươi không phải là người ta muốn tìm kia. Sauđó ta lại gặp được hắn ta, đáng tiếc, hắn ta đối với ta quá tệ, cũngkhông phải người ta muốn tìm."

"Tướng quân, ngươi nói rất đúng,ta rất ngốc, không biết nhìn người. Mà ta ngốc như vậy, cho dù cho tathêm năm ngày, ta sợ là cũng không tìm thấy người kia, có lẽ, trên đờinày căn bản không có người yêu ta thật lòng. Tướng quân, ngươi chiếu cốta lâu như vậy, ta rất cảm kích ngươi. Bây giờ, để cho ta trở về chỗ tanên trở về đi thôi!"

Lời còn chưa dứt, nàng tiến lên phía trước một bước, thả người nhảy xuống.

Tống Mạch, có thể làm ta đã làm, hiện tại ta lấy mạng cược với người. Nếu ta có thể ôm lấy gốc cây nhỏ kia, nếu gốc cây nhỏ kia có thể cản ta lại, chúng ta cùng nhau sống. Nếu không thể, người cùng chết với ta đi, sauđó, chúng ta lại đòi nợ nhau. Người đòi nợ tình của người, ta đòi nợmạng của ta. Chẳng qua ta muốn nói cho người, ta ở âm phủ có sư phụ lợihại, ta không sợ người!

 \sim

Tống Mạch vẫn ngửa đầu, từ lúc dừng giết chóc lại, hắn vẫn ngắng lên, ngắm nàng.

Nàng hỏi hắn có thích nàng hay không, hắn không nói gì, vì thế nàng nói. Nàng nói nàng thích hắn, nàng nói hắn làm cho nàng thất vọng rồi, nàngnói trên đời không có người yêu nàng, nàng nói nàng phải đi về, sau đó, nàng nhảy xuống.

Váy đỏ như lửa.

Một cái chớp mắt kia, trong đầu có cái gì chợt lóe qua.

Là Thủy Tiên.

Năm đó nàng nhảy xuống thác nước, hắn ở bên trên trơ mắt nhìn nàng rơi xuống. Lần này hắn ở bên dưới, hắn...

Không cần lại nhìn một lần nữa!

^

Gió núi gào thét, Đường Hoan cố gắng mở to mắt dán mắt vào gốc cây nhỏ giữa sườn núi càng ngày càng gần kia, chuẩn bị vươn tay bắt lấy thân cây.

Nhưng là, nàng nhìn thấy cái gì?

Nàng nhìn thấy nam nhân kia từ trong biển xác bay về phía nàng, giống nhưmột vệt ánh sáng, gần như trong chớp mắt, bên hông đã nhiều thêm mộtcánh tay.

Nàng không thể tin dựa vào trong lòng hắn, nhìn khuônmặt lạnh như băng của hắn nhìn đỉnh núi, nhìn giày đen của hắn đạp váchđá như giẫm trên đất bằng, nhìn hắn như trích tiên nhẹ nhàng hạ xuốngchỗ nàng vừa đứng, nhìn hắn xoay người, trường kiếm xẹt qua cổ Ô Đốn,dùng một vệt máu nhỏ dài đòi mạng đối phương, nhìn hắn... cúi đầu nhìnnàng.

Một cái chớp mắt kia, trái tim Đường Hoan đập nhanh đến cực hạn.

Trước khi ánh mắt chạm vào nhau, nàng nhắm mắt hôn mê bất tỉn

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 108: Cỏ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Lúc Đường Hoan "tỉnh" lại, sắc trời đã tối.

Nàng mở mắt ra, thấy Tống Mạch đứng ở xa xa, quỳ trước người là tám hộ vệ lấy Chu Dật cầm đầu.

Bọn họ còn ở trên thảo nguyên, ở thượng du Bạch Hà. Sau khi Tống Mạch cứunàng, bắt lấy kẻ có quan hàm cao nhất trong số những tướng sĩ Hung Nôcòn sót lại kia, lệnh cho y dẫn mọi người trở về Thanh thành, một là quy hàng, một là báo tin cho mười sáu hộ vệ, kẻ không phục, chết. Đám HungNô này nơi nào từng nhìn thấy võ công có thể bay như vậy? Gan vốn đã bịTrấn Bắc tướng quân dọa vỡ cũng sắp vỡ thành mảnh vụn rồi, cũng khôngsinh ra bất kỳ tâm tư chống lại nữa, chật vật mà đi.

Sau đó, Tống Mạch ôm nàng tới bờ sông. Hắn dịu dàng lau mặt cho nàng, lau xong rồi, tự mình đi ra lòng sông giặt quần áo tắm rửa.

Hắn đi rồi, trái tim của Đường Hoan mới xem như trở xuống chỗ cũ.

May mắn may mắn, Tống Mạch chỉ là chả hiểu ra sao cả tự dưng khôi phục được nội lực khinh công, cũng không có nhớ lại thân phận trước khi nhậpmộng.

Nàng giả bộ bất tỉnh, đương nhiên không hỏi tới hắn, nhưngloại chuyện này cũng không cần hỏi, theo thái độ của hắn đối với nàng có thể đoán được.

Nhìn một lát, nàng khoanh chân ngồi dậy, thoải mái nhìn bọn họ. Nàng nhìn thấy Tống Mạch quay đầu nhìn nàng, sau đók hông biết lại nói gì đó, tám người Chu Dật liền chỉnh tề đứng dậy, lên ngựa rời đi.

Tống Mạch đi về phía nàng.

Đường Hoan nhìnhắn chăm chú không chớp mắt, cho đến khi nàng có thể thấy rõ dịu dàngtrong mắt hắn, nàng mới yên tâm lớn mật tiếp tục ngây ngốc nhìn hắn.

"Suy nghĩ cái gì vậy?" Tống Mạch ngồi vào bên cạnh nàng, ôm nàng lên trên đùi, động tác vô cùng thân thiết tự nhiên.

Đường Hoan ngầng đầu lên, hoang mang nhìn mặt hắn: "Tướng quân, ta ... ta nhảyxuống sau đó, dường như thấy ngươi bay lên, đây, đây không phải nằm mợchứ?"

"Không phải." Trên mặt Tống Mạch cũng lộ ra một tia mêmang, cằm dán vào trán nàng thì thào nói nhỏ: "Ta cũng không biết là vìsao. Khi đó ta thấy nàng nhảy xuống, chỉ muốn đỡ được nàng, suy nghĩ vừa trỗi dậy trong đầu liền hiện ra một ít hình ảnh đã qua trong giấc mộngtrước kia, tiếp theo..."

Nghĩ đến cảnh tượng lúc ấy, hắn không khỏi ôm chặt lấy nàng, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa hắn lại phải trơ mắt nhìn nàng...

Tống Mạch biết, hắn như vậy nhất định không bình thường, nhớ lại mấy đờitrước đứt đoạn như trước, tự hắn lĩnh ngộ chiêu thức võ công, tất cảcũng cần một lời giải thích. Nhưng hắn vắt hết óc cũng không suy nghĩ được rõ ràng, đành phải tạm thời mặc nó đi, dù sao đối với hắn cũngkhông có hại. Vả lại trước mắt là quan trọng nhất, là vui vẻ cùng nàngtrong năm ngày cuối cùng này.

Bắt đầu từ một khắc nàng nhảy xuống kia, hắn đã tin nàng.

Nàng là nữ quỷ, nàng không nhớ rõ mấy đời trước, nhưng nàng nhất định thíchhắn, người nàng muốn tìm kia cũng là hắn. Năm ngày sau, chờ nàng gặp quỷ sai khôi phục trí nhớ, hắn sẽ hỏi nàng thật kỹ. Mặc kệ trước kia nàng câu" hắn xuất phát từ mục đích gì, chỉ cần sau đó tình cảm của nàng

với hắn đều là thật, hắn có thể tha thứ cho nàng lừa gạt lúc đầu. Nếu hắnkhông vào được hoàng tuyền, không thể theo cùng nàng đi gặp quỷ sai, hắn sẽ ở kiếp sau chờ nàng, khi đó nàng nhớ được hắn thì hỏi, nàng khôngnhớ được, hắn cũng không chấp nhất nữa cho qua, chỉ vui vẻ sống cùngnàng.

Thấy hắn hoàn hồn, Đường Hoan chớp chớp mắt, vẫn là không thể tin được: "Người làm sao có thể bay? Tướng quân, ngươi..."

Tống Mạch cầm tay nàng hôn một cái, "Đừng gọi ta là tướng quân, gọi thẳngtên của ta, ta tên là Tống Mạch, sau này nàng hãy cứ gọi ta như vậy."

"Hả?" Đường Hoan ngần người, bất an dời tầm mở mắt: "Làm sao đột nhiên muốn ta gọi như vậy? Tướng quân không tốt lắm ..."

Tống Mạch nâng cằm nàng lên, con ngươi đen sâu thắm chăm chú nhìn vào mắtnàng: "Bởi vì ta thích nàng, thích nàng nữ quỷ này, nàng không phải cũng thích ta sao? Chúng ta thích nhau, gọi tướng quân chẳng phải là rất xacách?"

Đường Hoan hoàn toàn choáng váng, mặt cười càng ngày càng đỏ: "Ngươi, ngươi không phải thích Lục..."

"Không có," Tống Mạch ôm chặt lấy nàng: "Từ vừa mới bắt đầu thích chính lànàng, canh giữ ở bên cạnh nàng, vì chờ nàng trở về. Nàng không phải muốn tìm nam nhân thích nàng thật lòng sao? Ta chính là người đó, bởi vìnàng không nhớ được ta, ta tức giận, mới không có nói cho nàng."

"Thật ... thật sự?" Trong mắt Đường Hoan nổi lên nước mắt, thấy Tống Mạch gậtđầu, nàng đẩy hắn ra một cái, muốn chạy, không chạy được, bị nam nhân ôm ở trong lòng. Đường Hoan tức giận đến đấm ngực hắn, khóc mắng hắn: "Vậy vì sao người muốn gạt ta? Ta đã nói cho người ta không nhớ rõ chuyệntrước kia, đường nhiên không biết người! Người thì tốt rồi, nói cái gìmà thật lòng thích ta, còn không phải vẫn cực kỳ hung dữ với ta?"

"Lúc nào thì ta hung dữ với nàng?" Cằm bị nàng cào một cái, Tống Mạch bấtđắc dĩ nắm lấy tay nàng, nhưng nàng còn không thành thật, ở hắn tronglòng xoay đến xoay đi, xoay đến châm lửa trong lòng hắn. Hắn đành phải đặt người ở trên cỏ, đè làm nàng ép nàng ngoan ngoãn nghe hắn nóichuyện, lại đặt một bàn tay của nàng ở trước ngực nàng: "Nàng vuốt lương tâm mà nói, khi nào thì ta thực sự hung dữ với nàng? Trừ giọng điệu hơi lạnh một chút ra, nàng muốn ăn ta cho nàng, nàng muốn ăn ngon ta cũng cho nàng, nàng cưỡi ngựa bị thương ta coi nàng thành tổ tông mà hầu hạ, còn có, ta đã chịu vì nàng mà một mình một ngựa nhảy vào bẫy của ngườita, đã chịu chết vì nàng, như vậy cũng xem là hung dữ với nàng?"

Đường Hoan chột dạ im lặng một lát, rất nhanh lại đúng lý hợp tình mà gào lên với hắn: "Vậy vì sao ngươi phải vờ làm như không thích ta? Nếu ngươingay từ đầu đã đối tốt với ta, ta đã sớm thích ngươi rồi!"

Nàngnói chưa dứt lời, nàng nói như vậy, Tống Mạch lại tức giận: "Đã sớmthích ta? Ta thích nàng lâu như vậy, thích nàng đến mấy đời, còn nàng? Chẳng những đã quên ta, còn chờ đến khi ta bôi thuốc cho nàng mới thíchta, sau lại còn vì nam nhân khác mặt đỏ tim đập mà cãi nhau với ta! Rốtcuôc là ai có lỗi với ai?"

Đường Hoan bĩu môi, "Ngươi làm sao có thể thích ta đến mấy đời?"

Tống Mạch nhìn thắng vào nàng: "Ta quả thật thích nàng... tính cả lần này,có bảy đời rồi, hơn nữa chuyện trước kia ta đều nhớ rõ, muốn ta kể chonàng nghe không? Chỉ bởi vì trước kia nàng thích lừa ta, ta mới khôngthể tin được lời nói của nàng - nữ quỷ này."

Đường Hoan trợn mắthá hốc mồm, chớp chớp mắt, quay đầu nói: "Không nghe! Ngươi nói ta cũngkhông có cách nào biết đó có phải sự thật hay không, ngộ nhỡ là ngươi cố ý bịa đặt lừa ta thì làm sao bây giờ? Mặc dù ta không nhớ rõ chuyệntrước kia, nhưng nhất định ta không phải là người xấu, vô duyên vô cớ vì sao phải lừa người?"

Vẫn là không nói đạo lý như vậy.

Tống Mạch bất đắc dĩ cười, hôn cái miệng nhỏ nhắn của nàng một cái: "Được,không nói thì không nói, chuyện trước kia chúng ta cũng không nhắc đếnnữa, chỉ cần nàng biết ta thích nàng là được rồi. Còn nàng, vẫn cònthích ta hay không?"

Đường Hoan rụt cổ lại, quay đầu nói: "Không thích."

"Nói lại lần nữa thử xem xem!" Tống Mạch chôn vào trong cổ nàng, nhẹ nhàng mà cắn.

"Đừng... ừm, thích, ta thích..." Hai tay giãy không ra, Đường Hoan ưỡn bộ ngựcmuốn đẩy hắn ra, lại dẫn tới nam nhân trấn áp càng cuồng đãng hơn. Hắnnới lỏng tay nàng, chuẩn bị mò tay vào vạt áo nàng. Đường Hoan vội vàngđè hắn lại, ôm lấy đầu hắn khóc lên: "Tống Mạch, ta thích chàng, tathích chàng, nhưng ... nhưng hôm nay trước hết chàng đừng muốn ta, chờ một ngày cuối cùng lại muốn ta, được không? Ta luyến tiếc chàng, ta muốnnán lại với chàng thêm mấy ngày, ta luyến tiếc chàng..."

Thân thể Tống Mạch chấn động, ngắng đầu nhìn nàng.

Nàng giương miệng khóc, bù lu bù loa như đứa nhỏ, không có khóc đến thê mỹ(thê lương + xinh đẹp) như trước kia, lại làm cho hắn đau lòng.

Đây là lần đầu tiên, sau khi hai người đính ước, nàng chủ động từ chối hắn, cho dù thật ra hắn cũng không muốn nàng.

Nàng nói nàng luyến tiếc hắn...

Tống Mạch đau lòng ôm người vào trong lòng, dịu dàng dỗ dành nàng: "Được,chờ một ngày cuối cùng, ta lại ... muốn nàng." Nếu nàng nói đều là thật,hắn đương nhiên sẵn sàng muốn nàng, để cho nàng trở thành nữ nhân củahắn, để cho nàng hoàn thành yêu cầu của quỷ sai.

"Tống Mạch..."Đường Hoan tựa vào vòng ôm của hắn, lắng lặng ngồi một lát, chợt đứnglên, đảo qua một vòng, thấy trong rừng bên cạnh buộc một con ngựa, nghihoặc hỏi hắn: "Trời đã sắp tối, chúng ta cũng cần phải trở về chứ? Tađói bụng rồi."

Tống Mạch cười đứng lên, nắm tay nàng đi vào trong rừng: "Không quay về, năm ngày này, ta cùng nàng đi dạo trên thảonguyên, ban ngày đói bụng ta săn thú cho nàng ăn, buổi tối lạnh ta ômnàng ngủ, thế nào, thích không?" Nàng trước kia cũng không muốn bị tróibuộc ở trong phòng, chỗ vui chơi ở Thanh thành mấy ngày trước hắn đã dẫn theo nàng đi dạo khắp rồi, hiện tại nếu đã đến bên này, trên thảonguyên mênh mông cũng có vài nơi có cảnh đẹp, tin tưởng nàng sẽ thích.

Đường Hoan ôm lấy cánh tay hắn, đầu cũng dán lên: "Thích, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với chàng, như thế nào ta cũng thích."

Tống Mạch dừng chân, ôm người vào trong lòng, cúi đầu hôn xuống.

Hắn thích nghe nàng nói lời như vậy, nghe mãi không đủ.

 \sim

Trong năm ngày, Tống Mạch dẫn Đường Hoan đi rất nhiều địa phương.

Hồ nước trên thảo nguyên khói sóng mênh mông, hai người ở trong nước chơi đùa truy đuổi.

Hố to như cái bát ở thảo nguyên, hắn ôm nàng từ miệng hố bay xuống phíadưới, lại dắt nàng từng bước từng bước đi lên trên, vô luận nàng chơixấu như thế nào hắn cũng không chịu ôm nàng, chỉ có cuối cùng nàng thậtsự không nhấc nổi chân, hắn mới có lòng tốt mà khiêng nàng lên trên vai, tự mình đi lên trên, vang vọng trong cả hố đều là tiếng mắng của nàng.

Hắn còn dẫn nàng đến trong nhà dân du mục Hung Nô "làm khách", bỏ lại haikhối bạc vụn nhỏ, trộm đi một con dê béo. Đương nhiên, đây là chủ ý củaĐường Hoan, hắn là bị nàng quấn đến không còn cách nào mới làm trợ thủcho nàng. Trộm dê, hai người ngồi ở bờ sông nướng thịt dê ăn, đỉnh đầulà bầu trời đêm thăm thắm, đầy trời sao. Ăn xong rồi, Đường Hoan rúc vào trong lòng Tống Mạch, nghe hắn kể mấy đời trước. Khi hắn nói xấu nàng,nàng không tin, làm bộ muốn đánh hắn, hắn trốn nàng đuổi, cuối cùng biến thành nàng trốn hắn bắt, nàng đương nhiên không trốn khỏi hắn, bị hắnnhào vào trên cỏ giày vò.chà đạp một trận.

Tống Mạch đối tốt vớinàng, Đường Hoan được hứa hẹn của hắn, không hề lo lắng đến sinh tử nữa, tự nhiên cũng vui vẻ dụ dỗ hắn. Dù sao, nếu như có thể sống vui vui vẻvẻ, không có người mong muốn giận dỗi. Tống Mạch là nam nhân xuất sắcnhư vậy, ở thời điểm hắn chịu phối hợp, ở cùng một chỗ với hắn vẫn làrất hưởng thụ.

Thấm thoát đã đến ngày cuối cùng.

Đường Hoan ngồi ở trước người Tống Mạch, Tống Mạch ôm nàng, đuổi ngựa chạy băng băng, chẳng có mục đích.

Xa xa, Đường Hoan trông thấy một mảng biển hoa, thảo nguyên xanh biếc, các loại hoa nhỏ tươi đẹp rực rỡ, nàng cười chỉ về nơi đó, "Chúng ta quabên kia?"

"Được." Tống Mạch cái gì cũng đều nghe nàng.

Xuống ngựa, Đường Hoan mới phát hiện đám hoa cỏ này đã cao gần đến thắt lưng nàng rồi.

Nàng xoay người chôn vào trong lòng nam nhân, "Tống Mạch, nơi này rất đẹp,ta muốn ở nơi này giao bản thân cho chàng, được không?" Thanh âm mangtheo tiếng khóc nức nở.

Tống Mạch ôm chặt lấy nàng, dịu dàng sờđầu nàng: "Được. Đừng khóc, kiếp sau, chúng ta còn có thể ở cùng nhau." Hắn sẽ tìm được nàng.

"Ta đi rồi, chàng làm sao bây giờ? Sẽ nhớ ta hay không?"

"Sẽ, nhớ nàng cả đời." Sẽ không, hắn sẽ đi cùng nàng, cho dù hắn sống lại không hề nhớ được chuyện sau khi hoan.hảo nữa.

"Không cho phép chàng tái giá với nữ nhân khác." Đường Hoan suy nghĩ một chút, lai rầu rĩ dăn dò một câu.

"Đừng nói lời ngốc nghếch nữa, đi thôi, ta muốn nàng rồi." Tống Mạch khôngđành lòng nghe nàng nói tiếp nữa, ôm lấy nàng đi vào bên trong.

Đường Hoan ngoan ngoãn cuộn tròn ở trong lòng hắn, chôn ở trước ngực hắn ngửi mùi trên người hắn. Giấc mộng sau, Tống Mạch sợ rằng rất dễ không hềcho nàng loại cơ hội quang minh chính đại ăn đậu hủ của hắn này nữa, nàng vẫn nên quý trọng thật tốt đi.

Nghe nghe, nam nhân dừng bước chân. Đường Hoan ngửa đầu nhìn hắn, nhìn hắn chậm rãi đặt nàng vào trên cỏ, đè đổ một bãi hoa cỏ, nhìn hắn cúi đầu hôn mắt nàng. Nàng không tựchủ được nhắm lại, tùy ý hắn cởi quần áo, tùy ý hắn bao phủ lên...

Vuốt ve an ủi quen thuộc rung động quen thuộc, đợi hắn muốn vào, Đường Hoanchợt ôm lấy đầu hắn, "Tống Mạch, vừa rồi, là ta nói giận lẫy, ta đi rồi, chàng nếu là một mình trôi qua vất vả, có thể tái giá... đau!" Cũng làhắn lập tức đưa tất cả tiến vào.

Đường Hoan tủi thân nhìn hắn,ánh mắt Tống Mạch đau lòng lại chứa trách cứ, thanh âm khẽ thở gấp:"Đừng nữa nói lời ngu ngốc nữa, bất kể mấy đời, bất kể chờ bao lâu, Tống Mạch ta đều chỉ có một nữ nhân là nàng. Nàng nếu là thực sự suy nghĩcho ta, kiếp sau, thì đến bên cạnh ta sớm một chút." Nói xong, cúi đầuhôn nước mắt chảy xuống từ khoé mắt nàng, hôn đôi môi

kêu đau khôngtiếng động của nàng, chờ nàng dần dần thả lỏng lại, hắn mới ôm chặt lấynàng, toàn lực ứng phó.

Đường Hoan đong đưa theo động tác lênxuống của hắn, hoa cỏ thì ở trong tay nàng chập chờn không ngừng. Nhổ.ra hai gốc, lại túm cây khác, cho đến khi chỗ hai tay có thể với tới không còn có hoa cỏ có thể nhổ ra nữa, nàng đành phải nắm lấy bả vai hắn, lớn tiếng kêu lên.

Trên thảo nguyên mênh mông bát ngát, nàng kêukhông chút kiêng kỵ. Hắn ở trong thanh âm của nàng hóa thân thành sói,nhanh chóng ăn nàng.

Lần này, lại là vô cùng dài lâu.

Nhưng Đường Hoan không có thúc giục hắn, vừa hưởng thụ sung sướng hắn cho, vừa kiên nhẫn chờ hắn kêu lên cái tên của nàng lúc mới gặp lần đầu trong mộng.

Nàng nhìn ánh mắt của hắn, hắn ở trên người nàng dồn dậphoạt động, con người đen lại cũng thủy chung nhìn nàng. Hắn dịu dàng, nàng cũng dịu dàng nhìn lại hắn, khi hắn đột nhiên nhíu mày, đột nhiên đẩy nhanh tốc độ, sau đó dịu dàng trong mắt dần dần trở thành mờ mịt trở thành không thể tin trở thành... Nàng không muốn nhìn nữa, vươn tay ômlấy đầu hắn chặn lên miệng hắn, nụ hôn cuối cùng của hai người ở tronggiấc mộng này. Trong nụ hôn, hung hăng lui, hút hắn ra ngoài.

"Nàng, nàng..."

"Tống Mạch, ta đi rồi..."

Hắn muốn nói chuyện, nàng đánh gãy lời hắn, sau đó không đợi hắn mở miệng lần nữa, ánh sáng trắng bao phủ xuống.

Đường Hoan lưu luyến nhìn hắn, cho đến lúc cũng thấy không rõ nữa, mới nhắm mắt lại, không hề diễn trò nữa.

Tống Mạch, chúng ta chỉ còn thiếu một lần cuối cùng.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 109: Chương 96: Mưa To

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tổng binh Định Châubởi vì cấu kết kẻ địch bên ngoài bị người buộc tội, số con đưa tới Kinhthành, Tân hoàng nhỏ tuổi, Đoan vương nhiếp chính, cử Cảnh trữ hầu Thẩm Mộ Nguyên làm tân nhậm tổng binh, ngay hôm đó đi nhậm chức.

Cảnh trữ Hầu phủ, thư phòng.

Bên ngoài bóng đêm bao phủ, trong phòng ánh đèn mông lung, Thẩm Mộ Nguyên ngồi ở trước bàn đọc sách, chân mày khoá chặt.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo cửa phòng bị đẩy ra.

Hầu phủ không dùng thông truyền mà có thể ra vào thư phòng của ông, chỉ cómột người. Thầm Mộ Nguyên để văn thư trong tay sang một bên, day daytrán, trước khi trưởng nữ tiến vào đã thay một bộ mặt thoải mái.

"Phụ thân, đã trễ thế này, sao người còn chưa đi ngủ? Sáng mai còn phải lênđường thật sớm đó." Thẩm Du mang theo một cái hộp đựng thức ăn đi đến,đứng ở trước bàn, tay ngọc thon thon mở nắp gỗ lim ra, bưng ra một cáibát sứ trắng đưa đến trước mặt phụ thân, tiện thể ngồi xuống ở trên ghếbên cạnh, nâng cằm nhìn ông, mắt cười trong suốt: "Phụ thân, đồ ngườimuốn mang theo ra ngoài con gái đã chuẩn bị xong cho người rồi, chuyệnĐịnh Châu con gái không hiểu, nhưng con gái tin tưởng phụ thân có thểlàm tốt chức vị Tổng binh kia. Trong nhà, con gái sẽ chăm sóc tốt bảnthân, chỉ cần bà ta không làm chuyện quá giới hạn, con sẽ không đối phóbà ta, ngài cứ yên tâm đi. À, đây là canh con gái tự tay nấu cho người, phụ thân uống đi, sớm trở về phòng ngủ đi."

Nhìn khuôn mặt tươiđẹp rực rỡ như mẫu đơn của trưởng nữ, Thẩm Mộ Nguyên thở dài, húp canhtrước, rồi mới sâu kín mở miệng: "Định Châu bên kia không có việc lớn, Hầu phủ do con lo liệu việc nhà, ta không có gì có thể lo lắng. Chẳngqua là hôn sự của con... Mấy năm trước chọn mấy cửa hôn sự cho con conđều không hài lòng, ta nghĩ con còn nhỏ, chọn thêm một hai năm cũngkhông có gì, nay con đã sắp mười lăm rồi, ta lại phải rời kinh ba năm, con..."

Nguyên phối khó sinh mất sớm, vợ kế Dung thị bởi vì sinhmột đôi nam nữ mà tâm tư nhỏ rất nhiều, mặc dù sau khi bị đoạt quyềnquản gia an phận một chút, hôn sự của trưởng nữ, ông vẫn là không yênlòng để cho nàng làm chủ. Aiz, sớm biết hôm nay, ông cũng sẽ không quánuông chiều trưởng nữ, cứ muốn chọn một người hợp với tâm ý của nàngkhắp nơi.

"Phụ thân!" Mặt cười của Thẩm Du có chút ửng hồng, lạivẫn là nhanh mồm nhanh miệng nói: "Phụ thân, người cũng đừng có quan tâm cái đó nữa, con gái sẽ không để cho mình trở thành gái lỡ thì. Ngườiyên tâm, trong ba năm này hễ là gặp được người có thể nhìn vừa mắt, congái nhất định sẽ chiếm trước, sau đó viết thư cho người để người làm chủ cho con gái, được rồi chứ?"

"Bậy bạ, con xem con, làm sao có nửa điểm bộ dáng con gái nên có!"
Thẩm Mộ Nguyên thấp giọng răn dạy nàng,thấy trường nữ một chút cũng không sợ hãi, ông bất đắc dĩ trong lòng,vừa đứng dậy vừa nói: "Được rồi, hôn sự của con vi phụ sẽ lo liệu chocon, con ở nhà ngoan ngoãn đợi đừng ra ngoài gây chuyện là được rồi...Bà ta không an phận, đệ đệ muội muội con vẫn là tốt, con thân là trưởngtỷ, cố gắng hết sức trông nom bọn họ nhiều hơn. Đương nhiên, nếu bọn họđộng tâm tư không chính đáng, con, tự con làm chủ là được, vi phụ biếtcon có chừng mực."

"Vâng, con gái hiểu được." Thẩm Du kéo cánhtay phụ thân, không muốn trước khi ly biệt nói những chuyện này, cườikéo đề tài ra, nhẹ giọng tỉ mỉ dặn dò phụ thân ở bên ngoài phải ăn uốngtử tế, cho đến khi tách ra.

Nhìn theo trưởng nữ trở về tiểu việncủa nàng, Thẩm Mộ Nguyên đến phòng của Dung thị, nhắc nhở một phen, lạichia ra xem qua thứ nữ và con trai út, lúc này mới về tiền viện ngủ lại, ngày hôm sau ở trong ánh mắt lưu luyến không rời của thê nhi, lên đường đi đến Định Châu.

Hầu gia đi rồi, đại tiểu thư nắm giữ chuyệnnhà, trừ chỗ phải do phu nhân Dung thị ra mặt ra, Dung thị tưởng chừngnhư thành người tàng hình.

Chẳng qua Thẩm Du cũng không phải làngười có khí lượng hẹp hòi, mấy năm gần đây Dung thị yên phận không ít, nàng cũng là duy trì khách khí ở mặt ngoài với Dung thị, đối với muội muội và đệ đệ hoạt bát đáng yêu vẫn là rất hào phóng. Ra ngoài làmkhách, nàng tự mình dẫn theo Thẩm Di nhỏ hơn nàng hai tuổi, về đến trong nhà, nàng cũng sẽ giống như phụ thân, mỗi ngày kiểm tra bài tập của đệđệ Thẩm Cẩn. Thẩm Cẩn mới tám tuổi, dung mạo tính tình đều giống Thầm Mộ Nguyên, thông minh hiểu chuyện, chọc người yêu thích.

Nhưng suycho cùng nàng còn nhỏ tuổi, không có trải qua quá nhiều lòng người hiểmác, không hiểu được lòng người dễ thay đổi, đặc biệt nữ nhân.

Năm thứ hai Thẩm Mộ Nguyên rời nhà, Thẩm Du mười sáu, Thẩm Di mười bốn,đúng lúc gặp được Vệ Quốc công phủ tuyển thân cho thế tử Vệ Chiêu. Tổtiên Vệ gia lập nhiều công lao hiển hách khai quốc Đại Tống triều, nhiều thế hệ được Hoàng tộc coi trọng, tất nhiên là nhà chồng tốt chúng quýnữ hướng tới, mà Thẩm Mộ Nguyên thân là hầu gia nắm giữ thực quyền, haiđích nữ của ông tất nhiên cũng nằm trong hàng ngũ khách mời sinh nhậtcủa Vệ Quốc công lão phu nhân.

Vệ Chiêu tuổi vừa mới mười tám, từ nhỏ rèn luyện trong quân, nay đã bằng quân công được trao nhất đẳng thị vệ, là cận thần của Thiên tử, tương lai tiền đồ không thể hạn lượng, mà con người hắn ta cũng lớn lên tuấn lãng phi phàm anh khí bức người. Trên Yến hội Thẩm Du và Vệ Chiêu vô tình gặp gỡ, hai người đều động tâm, mà Thẩm Di lúc ấy cũng ở bên cạnh.

Thẩm Di chưa từng ghen tịtrưởng tỷ có tướng mạo đẹp hơn ả, không ghen tị trưởng tỷ được phụ thânthích hơn, cũng chưa từng oán hận trưởng tỷ hại mẫu thân bị phụ thânvắng vẻ. nhưng, khi ả nhìn thấy trưởng tỷ thoáng cái đã chiếm được ưu ái của Vệ Chiêu, thấy ánh mắt Vệ Chiêu thủy chung chưa từng rời khỏitrưởng tỷ thủy chung chưa từng liếc nhìn ả một cái, lần đầu tiên ả nếmtrải mùi vị của ghen tỵ.

Trở lại Hầu phủ, ả soi gương tự.

Å cùng trưởng tỷ có sáu phần giống nhau, nếu không có trưởng tỷ, Vệ Chiêu có thể nhìn đến ả rồi chăng?

Trước kia ả chướng mắt thủ đoạn của mẫu thân, nhưng lúc này đây, ả đi tìm mẫu thân, hy vọng mẫu thân có thể giúp ả gả cho Vệ Chiêu. Lập gia đình làviệc lớn cả đời, trưởng tỷ tốt như vậy, tỷ ấy sẽ gặp được nam nhân tốthơn, tỷ ấy, tỷ ấy hãy tặng Vệ Chiêu cho ả đi. Chỉ cần mẫu thân làm chotrưởng tỷ xảy ra chút chuyện, làm cho Vệ Chiêu không nhìn đến tỷ ấy, VệChiêu tất nhiên sẽ chú ý đến ả, phát hiện điểm tốt của ả. Chờ nàng thành thế tử phu nhân Vệ Quốc công phủ, ả sẽ chiếu cố trưởng tỷ.

Cho dù không có một chuyện Vệ Chiêu, Dung thị cũng đã sớm muốn diệt trừ Thẩm Du rồi.

Trước kia Hầu gia ở nhà, bà ta không tiện động thủ, chỉ ngóng trông Hầu giagả Thẩm Du ra ngoài sớm một chút, bà ta làm Hầu phu nhân danh xứng vớithực, nhưng Thẩm Du chậm chạp không lấy chồng, vẫn chèn ép bà ta khắpnơi. Nay Hầu gia rời phủ ba năm, đúng là thời cơ tốt nhất để bà ta độngthủ. Lúc trước không có xuống tay, là không muốn để cho Hầu gia nghingờ, dù sao Hầu gia mới vừa đi đại tiểu thư đã gặp chuyện không may, vậy cũng rất dễ dàng dẫn tới người nghi ngờ đến trên người bà rồi.

Bây giờ được rồi, một năm trôi qua, cho dù sau khi Thẩm Du gặp chuyện không may Hầu gia vẫn sẽ nghi ngờ bà, ông ta không có chứng cứ, còn có

thể vô duyên vô cớ dạy dỗ bà sao? Vì hai đứa nhỏ kia, vì thể diện của Hầu phủ, Hầu gia sẽ không.

Bà ta cười dặn dò nữ nhi vài câu.

Thẩm Di hoảng hốt: "Mẫu thân, người..."

"Con nghĩ đi đâu vậy?" Dung thị điểm cái mũi của ả một cái, "Yên tâm, nương còn không có ác như vậy, đến lúc đó sẽ cứu nàng ta lên, con chỉ phụtrách làm theo lời ta bảo, cái khác đều giao cho nương sắp xếp là được rồi. Sao nào, không đành lòng sao? Nếu con không đành lòng, vậy nương sẽ không đối phó nàng ta nữa, để cho nàng ta gả cho Vệ Chiêu, nương lại tìm một nhà tốt cho con."

Thẩm Di cúi đầu không nói, sau một lúclâu mới thấp giọng nói: "Mẫu thân, con hiểu rồi, tất cả con đều nghetheo người. Chỉ là, người nhất định phải chú ý đúng mực, đừng để cho tỷấy gặp chuyện không may."

Dung thị dịu dàng cười, "Nương biết,con mềm lòng không nỡ thấy nàng ta gặp chuyện không may, chẳng lẽ nươnglại lòng dạ độc ác? Ngốc, đi tìm nàng ta chơi đi."

Thẩm Di cắn môi rời đi.

Tháng sáu, kinh thành nổi lên mưa to như trút nước, bên ngoài âm u, tia nướcmưa rơi dệt thành tấm màn che màu đen nặng nề, cùng màu với ngói xámtrên nóc nhà và bầu trời.

Thẩm Du ngồi ở trước cửa số đọc sách. Nàng thích đọc sách trong thời tiết như vậy, tiếng mưa rơi dù lớn hơn nữa, tâm là tĩnh.

Nha hoàn Thanh Hạnh đi đến, vừa xoay người vén rèm thuỷ tinh lên, vừa dịu dàng nói: "Tiểu thư, Nhị tiểu thư đến đây."

Thẩm Du sửng sốt một chút, vội để sách xuống đi ra nghênh đón, thấy Thẩm Diướt hết cả vạt áo, oán trách nói: "Lúc này không thành thành thật thật ở trong phòng, làm sao lại ra đây? Thanh Hạnh, mau đi lấy cái váy thưamàu xanh ngọc ta vừa mới làm kia ra cho Nhị tiểu thư thay." Muội muộinày hiểu chuyện hiểu lý lẽ, quan hệ của tỷ muội các nàng vẫn rất tốt.

"Không cần không cần!" Thẩm Di cười ngăn Thanh Hạnh lại, hưng phấn mà cầm tayThẩm Du: "Tỷ tỷ, tỷ không phải thích nhất cảnh mưa sao? Vừa rồi muội đứng ở bên cạnh ao một lát, nghe tiếng mưa rơi trên lá sen, quả nhiên rất có ý cảnh, biết tỷ thích, bèn muốn hẹn tỷ cùng đi qua xem. Thế nào, tỷ tỷ muốn đi không?"

Thẩm Du có chút động ý, chỉ là, con gái dính lạnh, không tốt lắm đâu?

Đang muốn khuyên can, Thẩm Di nhìn ra sự do dự của nàng, vừa xoay người đira ngoài vừa cười duyên nói: "Thôi thôi, tỷ tỷ là đại cô nương sắp lấychồng rồi, làm sao còn có thể ẩu tả như vậy chứ? Ta vẫn là một mình đithôi, dù sao ở trong mắt người khác ta còn là trẻ con, không ai coi tathành thế tử phu nhân tương lai nhà ai mà đối đãi..."

Tâm sự bịchọc thủng, Thẩm Du lập tức đỏ mặt, đuổi theo đánh ả. Thẩm Di cười giậtlấy ô trong tay nha hoàn của mình, quay đầu về phía trưởng tỷ làm mặtxấu, xách váy chạy ra ngoài. Thẩm Du vừa bực mình vừa buồn cười, thấydáng người của ả nhẹ nhàng tựa như sen xanh chập chờn trong mưa, nàngcũng sinh lòng hướng tới: "Muội được lắm, cũng dám bố trí nói xấu tarồi, Thanh Hạnh, chuẩn bị ô cho ta, xem ta không đi bóp miệng nó!"

"Tiểu thư, mưa lớn như vậy, hay là thôi đi?" Thanh Hạnh nhìn xem bên ngoài, làm tròn bổn phận nhắc nhở.

"Không cần lo lắng, em chỉ cần đi lấy ô là được rồi!" Thẩm Du miệng bảo, sauđó gọi Thẩm Di đã đi ra cách mười mấy bước chân chờ nàng.

Không mất bao lâu, hai tỷ muội đã đi tới bên cạnh ao hoa sen, cùng với nha hoàn của mình đi theo phía sau.

Thẩm Du muốn đi lên cầu ngắm cảnh, Thẩm Di dẫn đầu đi tới dưới tàng cây liễu bên cạnh ao, xoay người nhìn vào trong nước.

"Nhìn cái gì đấy? Nhanh đi lên cầu đi, bên kia đất trơn, cẩn thận ngã xuống! Phẩm Lan, còn không mau đỡ lấy Nhị tiểu thư!" Thẩm Du đứng ở trên cầu, nhẹ giọng dặn dò.

Thẩm Di đuổi nha hoàn muốn dìu nàng ta đi lên,một tay giữ ô, vừa thần thần bí bí mà ngoắc ngoắc Thẩm Du, lại chỉ chỉ sen xanh biếc bên bờ ao, dường như bên dưới có cái thứ gì tốt lắm. Thẩm Du nhìn tò mò, mở ô xuống cầu, đi đến bên cạnh Thẩm Di đứng sóngvai cùng ả ta, cúi đầu nhìn một lát, nhỏ giọng hỏi ả: "Muội đang nhìncái gì... A!"

Trên lưng bỗng nhiên truyền đến một luồng lực lớn, ngã vào ao sen.

Ao vốn đã sâu, lại là mưa to làm nước dâng lên, nàng sau khi rơi vào trong nháy mắt đã chìm nghỉm, gắng gượng giãy dụa lên, muốn kêu cứu, nước aonháy mắt tràn vào trong miệng. Trong hoảng hốt sợ hãi, Thẩm Du nghe được tiếng Thẩm Di lo lắng thúc giục Thanh Hạnh đi tìm người...

Tayđang cầm ô của Thanh Hạnh run nhè nhẹ, kìm lòng không đậu nhìn về phíanóc nhà xa xa, ngay sau đó con người co rụt lại, xoay người rời đi.

Nàng ta đi được không lâu, Thẩm Di che miệng, mặc nha hoàn Phẩm Lan dìu đi, sắc mặt trắng bệch.

Trong mưa to mù mịt, tiếng kêu cứu nữ nhân gắng gượng phát ra, tiếng giãy dụa phát ra ở trong nước, đều bị tiếng mưa rơi cắn nuốt.

Trong mưa to mù mịt, có một bóng người áo xám đứng ở trên nóc nhà tối tăm, phảng phất như hoà thành một thể với mưa bụi.

Tống Mạch yên lặng nhìn nữ tử kia bị nước ao bao phủ, nhìn nước ao khôi phục dáng vẻ lúc trước, bị tia nước mưa nện ra từng vòng từng vòng gợn sóng.

Lần này, nàng còn có thể tỉnh lại sao?

Lần này, nàng còn có thể soạn ra chuyện ma quỷ gì lừa gạt hắn?

Mưa vô tình gột rửa xuống, hắn đã sớm ướt đẫm cả người, nhưng hắn lù lù bất động, nhìn có người vớt nàng lên, nghe toàn bộ Hầu phủ đột nhiên loạnthành một đoàn. Nhìn một lang trung vội vàng chạy vào khuê phòng củanàng, nghe tiếng khóc rung trời không biết thật giả truyền đến từ trongphòng.

Sau đó, tiếng khóc im bặt mà dừng lại, hắn nghe được tiếng Thanh Hạnh mừng như điên, "Tiểu thư tỉnh rồi, tiểu thư không chết!"

Tống Mạch cười khẽ, xoay người.

Lão lang trung đang trở về dường như có cảm thấy gì đó, ngẩng đầu nhìn lạinóc nhà, lại chỉ trông thấy mưa bụi mù mịt, trừ mưa ra, lại không cònthứ khác.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 110: Gặp Mặt

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Lần này Đường Hoantinh lại, không có cảm nhận được sát khí, nàng lặng lẽ mở mắt ra, xácđịnh Tống Mạch không canh giữ ở bên cạnh, bèn đuổi những người rảnh rỗiầm ầm này đi, một mình lắng lặng nằm, nhắm mắt giả bộ ngủ, chậm rãi sửasang lại trí nhớ của nguyên thân.

Đại tiểu thư đương gia làm chủ Hầu phủ, thân mẫu đã chết thân phụ không ở nhà, tốt lắm, như vậy sẽ không có người có thể quản nàng rồi, ra vào tự do, làm việc mới tiện. Những trí nhớ này đều là xuất hiện đầu tiên, làm rõ ràng rồi, Đường Hoan lập tức nhớ lại nguyên thân có từng gặp Tống Mạch hay không.

Chưa từng gặp, lại từ trong miệng phụ thân đã nghe nói đến tên của Tống Mạch...

Con trai thứ năm của Tiên hoàng, thụ phong Đoan vương.

Tiên hoàng chậm chạp không lập thái tử, chúng hoàng tử đều tự kết đảng, chỉcó Đoan vương quanh năm rời kinh, ở trên chiến trường lập nhiều côngtrận hiển hách, bị người gọi là "Quỷ Vương gia", đủ thấy hắn ta giếtngười như ngoé, lòng dạ độc ác.

Năm năm trước, bệnh tình của Tiên hoàng nguy kịch, Nhị hoàng tử dự mưu soán vị, Đoan vương hồi kinh hộgiá. Trong trận cung biến Tiên hoàng băng hà, những hoàng tử khác đềuchết dưới đao kiếm hỗn loạn, chỉ có Đoan vương cùng Bát hoàng tử năm ấybốn tuổi vẫn còn nuôi ở trong cung là còn sống. Chúng triều thần muốnủng hộ Đoan vương lên ngôi, Đoan vương từ

chối, lập Bát hoàng tử làm tân hoàng, hắn thì phụ chính tới khi tân hoàng trưởng thành.

Đường Hoan nghẹn họng nhìn trân trối.

Đoan vương, nhiếp chính vương, địa vị thật lớn!

Tựa hồ năm nay hai mươi bảy rồi?

Vương gia hai mươi bảy tuổi vậy mà còn chưa cưới vợ... Sẽ không phải là đangchờ nàng chứ? Trước giải mê hoặc, báo thù rồi mới tìm cô nương nóichuyện yêu đương?

Đường Hoan khóc không ra nước mắt.

Nhìntình hình lúc giấc mộng trước kết thúc, Tống Mạch rõ ràng nhớ lại tiểuni cô rồi. Giấc mộng đó bởi vì nhất thời khinh thường, trước nàng giả bộ đáng thương lừa hắn, thành công rồi, nửa đường giết người lại bị hắnbắt gặp, lộ ra một mặt tàn nhẫn. Như vậy cũng không có gì, nàng thừa dịp hắn trong khoảng thời gian ngắn không thể hoàn toàn vong tình, phónghỏa "thui" chân, vừa ra khổ nhục kế đã lừa được người trở lại, toàn bộquá trình làm cho nàng vô cùng đắc ý, đắc ý đến mức vào lúc kết thúcchâm chọc hắn một trận.

Lúc ấy nàng thật sự rất sung sướng, bây giờ lại là thật sự hối hận muốn chết.

Lời thề son sắt của sư phụ trước khi đi vào giấc mộng, ai có thể đoán được Tống Mạch có thể nhớ lại?

Bây giờ thì tốt rồi, cái khác không nói, Tống Mạch ít nhất biết nàng làhái.hoa tặc rồi, biết nàng dùng khổ nhục kế rồi, biết nàng biết giả bộthâm tình cỡ nào rồi. Chỉ bằng ba điểm này, là đủ để phủ định toàn bộ sự thật lúc trước hắn dùng để lừa mình dối người nhận định nàng đã từng thật lòng với

hắn: nếu có thể phóng hỏa đốt mình, vậy nhảy xuống thác nước nhảy xuống vực gì gì đó, đương nhiên tất cả cũng có thể là nàng giả vờ.

Không có chân tình, hắn đương nhiên sẽ không mềm lòng nữa,điều duy nhất ở trên người nàng còn khiến cho hắn khó hiểu, là làm saonàng nói rằng hái hắn chín lần thì thực sự hái hắn chín lần sao? Có lẽ,hắn cũng sẽ tò mò nguyên nhân nàng khẩn cấp hái hắn? Khi đó cho dù nàngnói thật ra, hắn sẽ tin sao? Có nhiều lời nói xằng nói bậy phía trước như vậy, lại nghe nàng nói quả sư phụ nói nếu không cùng phòng hai người đều phải chết, hắn sẽ tin? Nếu làm không tốt còn có thể trở thành cái cớ nàng "nặn" ra để hái được hắn lần nữa.

Một khi hắn nhận định nàng là kẻ lừa đảo từ đầu đến đuôi, mặc dù ngày nào đó nàng nói lời thật, hắn cũng sẽ không tin.

Cho nên, nàng phải tiếp tục giả ngu.

Lần này Tống Mạch không có nhìn thấy màn "khởi tử hồi sinh" của nàng, như vậy mặc dù khi gặp lại hắn sẽ nghi ngờ, chỉ cần nàng giả ngu kiên quyếtkhông thừa nhận quen biết hắn, hắn không có chứng cớ, sẽ không có cáchlàm gì với nàng. Đương nhiên, nếu hắn không muốn truy cứu chân tướng, nếu hắn hận nàng đến mức chỉ muốn nàng chết, Đường Hoan cũng không cócách nào. Hắn đã khôi phục võ công rồi, muốn mạng nàng quả thực dễ như trở bàn tay.

Chẳng qua là, đã từng giả dạng thành nữ quỷ tìm kiếm tình yêu đích thực làm chuyện đó, lần này làm sao lừa hắn muốn nàngđây? Tựa hồ nghĩ như thế nào cũng không thể thực hiện được...

Thôi, xem thái độ của hắn trước đi, nếu sau khi gặp mặt hắn đã một kiếm đâm đến, bây giờ cũng nhức đầu vô ích mà thôi.

Lại nói, một vương gia như hắn, nàng gặp mặt hắn như thế nào đây? Nàng cũng biết hắn ở chỗ nào, nhưng nàng có thể chủ động tìm tới sao? Giả

dạngthành nữ quỷ đã khôi phục trí nhớ? Hắn hỏi tới chuyện lúc trước thì làmsao bây giờ? Vậy lại vòng đến trên vấn đề tin tưởng hay không tin tưởngrồi.

Aiz...

Đường Hoan thở dài thật sâu, đây vẫn chỉ làgiấc mộng thứ chín thôi, xông qua rồi, còn có một cửa tỉnh mộng kia kìa, lỡ như hắn tỉnh, nàng còn cưỡi ở trên người hắn...

Con đường phía trước chưa biết, Đường Hoan thật lòng muốn chết rồi.

"Tiểu thư, người tỉnh rồi?" Thanh Hạnh vẫn lưu ý động tĩnh bên trong, ngheđược vài tiếng thở dài, nàng ta thăm dò lên tiếng hỏi, không đợi tiểuthư ra hiệu đã nhẹ nhàng đi đến. Con người tiểu thư tốt, đối với nàng ta - những nha hoàn bên người rất tốt, Thanh Hạnh là thật lòng sợ tiểu thư gặp chuyện không may.

Phải, nàng ta là người của Đoan vương phủ, nhưng điện hạ đã nói, trừ truyền lại tin tức ra, nàng ta phải coi tiểuthư là chủ tử thực sự, bảo vệ nàng chu toàn. Toàn bộ cảnh trữ Hầu phủ,trừ nàng ta ra, bên người Hầu gia phu nhân kể cả Nhị tiểu thư thế tử đều có người của Đoan vương, bọn họ cũng không biết nhau, cũng không biếtmục đích điện hạ xếp vào nhiều người như vậy là gì, chỉ cần một lòng một dạ làm việc điện hạ căn dặn. Lần này Dung thị cùng Nhị tiểu thư hợp mưu hãm hại tiểu thư, điện hạ phái người thông báo cho nàng ta, còn dặnnàng ta đứng xem là được, không được phép nhúng tay.

"Tiểu thư, có cảm thấy nơi nào không thoải mái không?" Thanh Hạnh cúi người, lấy mu bàn tay khẽ chạm vào trán Đường Hoan.

Đường Hoan im hơi lặng tiếng đánh giá nha hoàn này. Thanh Hạnh, lớn hơn nàngmột tuổi, sáu năm trước vào phủ, đối với nguyên thân lại trung thành hết mực.

"Ta không sao, chỉ là đói bụng, em đi thúc giục một chút,xem cơm chiều chuẩn bị xong chưa, hôm nay bưng lên sớm một chút đi."Đường Hoan dịu dàng cười, giống nguyên thân như đúc.

"Vâng, em gọi người đi xem ngay bây giờ."

Thanh Hạnh gật gật đầu, định đứng dậy, rốt cuộc không nhịn được, thấp thỏmnhìn nhìn Đường Hoan, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, lúc ở bên bờ ao, em ... em hình như thấy Nhị tiểu thư đẩy người, nhưng em cũng không xác định cóphải mình nhìn lầm hay không, lúc ấy vội vã đi tìm người, không có lòngdạ suy nghĩ nhiều..."

Điện hạ bảo nàng ta làm một nha đầu trungthành, nếu lần này điện hạ không có dặn dò khác, nàng ta nên nhắc nhởtiểu thư phòng bị chuyện sau này. Dung thị hại người, điện hạ đích thântới, tiểu thư hữu kinh vô hiểm[1], rõ ràng điện hạ là không hy vọng tiểu thư gặp chuyện không may rồi. Lần này, đại khái là muốn để cho tiểu thư chịu chút thiệt thòi, nhắc nhở tiểu thư đề phòng tiểu nhân? Về phầnđiện hạ vì sao phải làm như vậy, nghĩ đến đôi mắt bình tĩnh nhưng lạicực lạnh kia, Thanh Hạnh không dám lại phỏng đoán tiếp nữa.

[1] Hữu kinh vô hiểm: Nhìn như kinh động tâm phách nhưng không có gì nguy hiểm.

Đường Hoan ngần người, ra vẻ tức giận trừng nàng ta: "Nói bậy bạ gì đó, Nhịtiểu thư làm sao có thể sẽ đẩy ta? Yên tâm đi, là tự ta không cần thậnngã xuống, Nhị tiểu thư đại khái là muốn giữ chặt ta mới bị em hiểu lầm. Thanh Hạnh, ta biết em trung thành với ta, có điều là tỷ muội chúng tatình cảm thắm thiết, sau này không cho phép em lại ác ý phỏng đoán Nhịtiểu thư nữa."

"... Thanh Hạnh hiểu rồi. Tiểu thư nghỉ ngơi chokhoẻ, em đi ra ngoài làm việc." Tiểu thư khẳng định như thế, Thanh Hạnhcũng không tiện nói gì nữa,

tránh cho lộ tẩy.

Đường Hoan nhìn theo Thanh Hạnh rời đi, trong đầu vụt qua khuôn mặt của mẹ con Dung thị, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng.

Nàng đương nhiên biết là Thẩm Di đẩy nàng, nếu nàng thật sự là Thẩm Du, chắc chắn cho các ả đẹp mặt. Chỉ tiếc, nàng là Đường Hoan, trong lúc đangkhông nghĩ ra được đối phó Tống Mạch như thế nào, nàng muốn giữ vững Hầu phủ như lúc trước. Như vậy, nếu sau này nàng muốn giả ngu, có một đôimẹ con bắt nạt nàng, sẽ càng dễ khiến cho Tống Mạch mềm lòng với nàngnhỉ? Và đồng thời, một đích nữ đáng thương bị người hãm hại, làm sao cóthể sẽ là hái.hoa tặc gian trá tàn nhẫn kia?

Về phần Vệ Chiêunhìn vừa ý với Thẩm Du kia, Thẩm Di muốn, ả ta đi cướp là được, chỉ cần ả có bản lĩnh. Dù sao chỉ có một tháng, cho dù ả ta thành công, cũngchẳng qua chỉ là một giấc mộng hoàng lương[2].

[2]"Hoàng lương" có nghĩa là kê vàng.

Ngày xưa có Lư Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão giàcho mượn một cái gối nằm. Lư Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làmquan to, vinh hiển hơn 20 năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Tỉnh ra mới biết ấy chỉ là một giấc mộng. Nồi kê nhà hàng còn chưa chín. Ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi.

(nguồn:http://hoavouu.com/a1055/giac-mong-hoang-luong)

 \sim

Ngoàicửa số mưa to "lộp độp" nện xuống, cho đến nửa đêm mới dần dần nhỏ đi, ngày thứ hai, sau cơn mưa trời lại sáng, ánh nắng rực rỡ.

Lúc thức dậy, Đường Hoan chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng.

Dung thị dẫn Thẩm Di Thẩm Cẩn đến thăm nàng thật sớm, Đường Hoan thong dongứng đối, để cho các ả tin tưởng xác thực nàng không có phát hiện khácthường.

Thẩm Di có chút lo lắng, sau khi trở về vẫn luôn lo sợbất an. Dung thị trái lại hoàn toàn tin, bởi vì lấy tính tình không chịu thiệt của Thẩm Du, nếu nàng thực sự nhìn ra manh mối, bây giờ đã ra tay rồi, nào cho phép các ả đến trước mặt nàng lá mặt lá trái? Nha đầu kia, mặc dù có chút thủ đoạn, rốt cuộc thiếu kinh nghiệm, suy nghĩ đơn giản, cũng không phải là người có thể nhịn xuống được uất ức.

Sau rối ren ngắn ngủi, Hầu phủ nhanh chóng khôi phục lại an bình thường ngày.

Lúc Đường Hoan đang đau đầu làm sao tiếp cận Tống Mạch thân là Đoan vương,nhà Binh bộ Thượng thư Lương Kính Lương đại nhân đưa tới một tờ thiệpmời.

Ba ngày sau, Lương thượng thư muốn làm mừng thọ tròn năm mươi.

Trong kinh thành huân quý nhiều, quan lớn nhiều, loại sự việc tham gia náonhiệt này cũng nhiều. Đường Hoan cầm thiệp mời trầm tư, nhớ lại quan hệtrong những quyền quý này, chợt tinh thần chấn động. Trầm Mộ Nguyên nuôi trưởng nữ như nửa con trai, từng nhắc qua với nguyên thân, Binh bộThượng thư này là một tay Đoan vương đề bạt lên, thủ hạ chúc thọ, TốngMạch có thể đi góp vui hay không?

Dù sao chết dí ở nhà cũng không nghĩ ra bất kỳ đầu mối nào, không bằng đi ra ngoài thử thời vận đi.

Ba ngày sau, hai chiếc xe ngựa chạy ra từ Cảnh Trữ Hầu phủ, vững vàng chạy tới Lương phủ.

Đường Hoan cùng Thẩm Di ngồi ở trong một chiếc xe ngựa, trên đường Thẩm Di có chút câu nệ, Đường Hoan bèn giống như nguyên thân cười nói chuyện cùng ả ta. Thẩm Di thấy trưởng tỷ hoà nhã như lúc ban đầu, cuối cũng cũngbuông lòng, cũng chuyên lấy chuyện thú vị nói cùng Đường Hoan. Hai tỷmuội nói nói cười cười, thấm thoát đã đến trước cửa Lương phủ.

Lúc xuống xe, Đường Hoan tùy ý ngầng đầu, không nghĩ tới lại thấy được Tống Mạch.

Hắn cũng là vừa mới từ trên xe ngựa đi xuống, đầu mang kim quan, mặc áo bào nền đen thêu kim mãng[3], dáng người cao ngất đứng ở nơi đó, hạc trongbầy gà, phảng phất như xung quanh tất cả các nhân vật đều không còn tồntại, chỉ có một mình hắn.

[3]Mãng: Như con rồng mà có bốn chân, kém rồng một cái vuốt

Áo bào nền đen thêu kim mãng u=2286018001,1463319022&fm=58

Dường như đã sớm nhận được tin tức Đoan vương điện hạ đến, Thượng thư đạinhân dẫn một đám tân khách đi ra nghênh đón. Đường Hoan nhìn những người đó hướng về phía hắn quỳ xuống, hắn nâng tay hư phù[4], miệng hắn lànói cái gì đó, nhưng trên mặt hắn vẫn lạnh lùng như cũ, ngay cả ánh nắng ngày hè cũng không thể xoa dịu.

[4]Hư phù: động tác trưởng giả hoặc thượng cấp làm bộ muốn đỡ một chút tỏ vẻ lịch sự.

Bất chợt, hắn nhìn sang chỗ nàng.

Đường Hoan nhanh chóng cúi đầu, âm thầm tự nói với mình, cho dù kế tiếp xảyra chuyện gì, nàng đều phải giả dạng coi như không biết hắn.

Nàng quay đầu nói chuyện cùng Thẩm Di, định bụng chờ Tống Mạch đi vào rồimới đi lên. Hôm nay ngoài phủ Thượng thư ngựa xe như nước, đẳng trước các nàng còn đỗ hai chiếc xe ngựa, không vội.

Nhưng nàng nghethấy được một loạt âm thanh hít vào, thấy Thẩm Di khiếp sợ trợn to haimắt, trên mặt nhanh chóng bốc lên hai áng mây đỏ, tiếp theo cúi đầu trốn ra phía sau nàng, lộ ra một đoạn cổ trắng nõn cùng sườn mặt mỹ lệ. Nàng còn thấy hai nha hoàn bên người đều cúi đầu xuống đất, Đường Hoan hiểu được cái gì, ngay lúc nàng tò mò định nhìn xem đẳng trước rốt cuộc xảyra chuyện mới lạ bậc nào, nàng nghe thấy thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Tống Mạch, "Quay đầu lại."

Đường Hoan kinh ngạc quay sang,tầm mắt dừng ở trên mặt Tống Mạch, sau khi khế giật mình, vội vàng gậpchân hành lễ: "Dân nữ ra mắt điện hạ."

Tống Mạch không có bảo nàng đứng dậy, hắn chậm rãi đi đến trước người nàng, nâng tay lên.

"Điện hạ, người..." Đường Hoan phản xạ muốn trốn, cằm lại bị nam nhân nắm,đang lúc tim nàng đập như nổi trống tưởng là Tống Mạch sẽ một phát bópchết nàng, đã bị ép ngầng đầu lên, chống lại đôi con người như mực quenthuộc kia. Nàng mất tiếng, bởi vì hoang mang trong mắt hắn.

"Ngươi là ai?" Tống Mạch ngưng mắt nhìn nàng, thanh âm lạnh nhạt.

"Dân nữ Thẩm Du, trưởng nữ của Cảnh Trữ hầu." Đường Hoan gần như là trả lời bằng bản năng, trong đầu mờ mịt một mảng.

"Thẩm Du?" Tống Mạch nhẹ giọng lập lại một lần, thanh âm trầm thấp êm tai, lập tức khẽ nhíu mày, dùng ánh mắt miêu tả khuôn mặt của nàng, "Bổnvương thấy ngươi có vài phần quen mặt, có phải từng gặp ngươi ở đâu haykhông?"

Đường Hoan hoa mắt. Tống Mạch, vậy mà không còn nhớ nàng rồi?

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 111: Chương 98.1: Thăm Dò

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Về lần đầu tiên gặpmặt của hai người kiếp này, Đường Hoan nghĩ tới rất nhiều loại khả năng. Tình hình tốt nhất là Tống Mạch không có thông minh như vậy, hắn bởi vì tình yêu đích thực trong miệng nữ quỷ mà tin tưởng nàng phía sau làthật sự động tâm, sau đó tốt với nàng. Tệ nhất là Tống Mạch quá hậnnàng, đi lên giết nàng luôn.

Nhưng vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, Tống Mạch sẽ không còn nhớ nàng.

Chẳng lẽ loại thủ đoạn huyền diệu sư phụ bố trí kia lại có tác dụng rồi?

Nhưng Tống Mạch vẫn là thấy nàng nhìn quen mắt, chứng tỏ hắn vẫn còn có chút ấn tượng.

Cho dù thế nào, tình huống bây giờ, ở dưới cái nhìn chăm chú tìm tòi nghiên cứu của hắn, Đường Hoan không có lòng dạ suy nghĩ quá nhiều. Hơn nữahắn còn nhớ cũng được, quên rồi cũng được, nàng cũng phải tiến hành giữnguyên kế hoạch.

Nàng rủ mắt, mím mím môi, sắc mặt lạnh xuống: "Điện hạ, hôm nay là dân nữ lần đầu nhìn thấy uy nghi của điện hạ, nhưng dân nữ đã từng nghe gia phụ nhắc tới, khen ngợi điện hạ anh dũng giết địch, là hộ quốc vương gia của Đại Tống ta, tuyệt không phải kẻ trước mặt mọi người khinh. bạc nữ tử đàng hoàng. Kính xin điện hạ buông tay, tránh cho có tổn hại danh dự của điện hạ ở trong dân chúng quan viên."

Kiêu ngạo lớn mật, đúng là loại tính tình này của Thẩm Du, trừ Vệ Chiêu kiara, nàng ở trước mặt tất cả nam nhân đều chưa từng dịu dàng

ngượngngùng.

Nếu không phải... liếc mắt một cái là có thể nhận ra nàng, chỉ sợ ai cũng không nghĩ tới Thẩm Du đã chết, hiện tại trong thân thểnày đã đổi chủ ý chứ?

"Cảnh Trữ hầu nói bổn vương như thế?" Tống Mạch chẳng những không buông tay, ngược lại hơi tăng thêm sức lực, nâng cằm nàng lên cao hơn, ánh mắt như băng, "Vậy lão có nói cho người biết, bổn vương bảo thủ, một khi quyết định chủ ý thì không nghe người khuyên, lại càng sẽ không để ý cái nhìn của người khác hay không?"

Đường Hoan giương mắt nhìn hắn: "Bẩm điện hạ, gia phụ chưa từng nói qua, chẳng qua hôm nay dân nữ tự mình lĩnh giáo, có điều là không biết điệnhạ đối với ta như vậy, ở trước mắt bao nhiều người hủy danh dự của ta, tóm lai muốn như thế nào?"

Tống Mạch không coi ai ra gì, chỉ nhìn chằm chằm con ngươi đen sáng ngời của nàng, trong mắt lại hiện lên mộtchút hoang mang: "Bổn vương thấy ngươi quen mặt, phảng phất như đã từngquen biết, loại cảm giác này, ở trên người người khác chưa bao giờ có, nhưng bổn vương cũng không nhớ được đã từng gặp ngươi khi nào, cho nênmuốn biết nguyên nhân. Ngươi, cũng không biết?"

"Dân nữ khôngbiết. Có lẽ kiếp trước dân nữ nợ điện hạ, cho nên kiếp này lần đầu gặpnhau, điện hạ đã đưa dân nữ vào hoàn cảnh khó xử như thế." Đường Hoandời tầm mắt, lạnh giọng châm chọc nói.

"Hay cho một cái miệnglanh lợi, bổn vương chỉ cho là Cảnh Trữ hầu năng chinh thiện chiến, cũng không nghĩ rằng còn biết dạy con gái như thế."
Tống Mạch yên lặng nhìnchằm chẳm vào nàng một lát, buông tay ra, xoay người đi đến cửa Thượngthư phủ. Mà khi hắn xoay người, đám người Lương thượng thư đã sớm thulại kinh ngạc trên mặt, đều cúi đầu rủ mắt,

cho đến khi Tống Mạch dẫnđầu sải bước vào cửa phủ, mọi người mới vội vàng đi theo.

Trên đường rất nhanh đã khôi phục náo nhiệt lúc trước, dường như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Nhìn về chỗ bóng dáng Tống Mạch biến mất, Đường Hoan khó nén phức tạp tronglòng. Lời nói và việc làm vừa rồi của hắn, hoàn toàn phù hợp với tínhcách cao ngạo của hắn phù hợp với thân phận bây giờ của hắn, đường đường Vương gia, nếu thật sự là thấy một nữ tử quen mặt muốn biết nguyênnhân, hắn quả thật không cần kiêng nể cái gì. Nhưng là, hắn thật sựkhông nhớ rõ? Tuy nói Tống Mạch không nhớ rõ, đối với nàng mà nói tuyệtđối là chuyện vô cùng tốt, nhưng từ khi đi vào giấc mộng nàng cũng chưatừng có may mắn như vậy, đột nhiên như vậy, Đường Hoan cứ cảm thấy chẳng phải chân thật...

Tống Mạch cố ý lừa nàng?

Không đến mứcđó chứ, không đề cập tới loại người lạnh lùng như hắn có thể diễn khôngmột kẽ hở như thế hay không, hắn không có lý do gì lừa nàng mà! Có quyền thế, đối phó một nữ nhân xấu xa còn không dễ dàng? Nếu nàng là TốngMạch, nàng nhớ được những lừa dối kia, lại gặp phải người kia, nàng nhất định sẽ bắt đối phương lại dùng đủ loại nghiêm hình tra tấn bức nàngnói ra sự thật... Được rồi, may mà Tống Mạch không phải nàng, nàng không muốn chịu khổ như vậy.

"Tỷ tỷ, đây ... đây rốt cuộc là chuyện gìxảy ra vậy? Vì sao Điện hạ..." Thẩm Di dường như sợ hãi vịn vào bả vaiĐường Hoan, thanh âm còn có chút run rẩy, trong lòng lại không khỏi hưng phấn. Ả từng nghe nói chuyện của Đoan vương, vốn tưởng rằng là một hung đồ giết người như ngoé, không nghĩ tới vậy mà trông như thế... So sánhvới Đoan vương, Vệ Chiêu giống như một ngôi sao nhỏ bình thường bên cạnh trăng sáng, hoàn toàn

không thể tranh sáng, mà khiến cho ả kinh ngạclà, Đoan vương vây mà chủ động tiếp cận Cảnh Trữ hầu phủ!

Người như vậy, cho dù mỗi ngày chỉ có thể gặp mặt một lần, cũng cảm thấy mỹ mãn rồi.

Trái tim của Thẩm Di đập "thình thịch thình thịch" không ngừng. Ả cho là ảđã yêu Vệ Chiêu, sau khi gặp Đoan vương, ả mới phát hiện đó chỉ là nhấtthời ảo tưởng. May mắn may mắn, tỷ tỷ không có gặp chuyện không may, chỉ cần tỷ tỷ cùng Vệ Chiêu định thân rồi, ả, cố gắng hết sức hơn ở trướcmặt Đoan vương xuất hiện vài lần, có lẽ Đoan vương có thể nhìn trúng ảta? Vừa rồi Đoan vương cũng nói, hắn thấy tỷ tỷ quen mặt, có lẽ, ngườilàm cho Đoan vương có cảm giác giống như đã từng quen biết với tỷ tỷ là ả đây? Sớm biết, vừa rồi nên to gan hơn một chút, để cho Đoan vương nhìnthấy đúng mặt ả.

Nhưng mà trên người hắn lạnh như vậy, ả không khống chế được khẩn trương ...

Thẩm Di vừa thẹn vừa giận, tay nhỏ bé nắm chặt khăn tay, mặc dù đang nóichuyện cùng Đường Hoan, một đôi mắt đẹp tương tự với Đường Hoan lại liếc về cửa Thượng thư phủ.

Đường Hoan liếc ả một cái, trấn an vỗ vỗtay ả: "Muội muội không cần lo lắng, chúng ta tốt xấu gì cũng là con gái Hầu phủ, phụ thân lại là trọng thần triều đình, điện hạ sẽ không làm gì với chúng ta, vừa rồi hắn chỉ là hiểu lầm mà thôi. Được rồi, mẫu thâncòn đang chờ chúng ta, chúng ta đi vào nhanh một chút đi thôi, đừng làmcho người nhìn chê cười."

Thẩm Di gật gật đầu, đi hai bước, lạilo lắng giữ chặt Đường Hoan: "Tỷ tỷ, hôm nay xảy ra việc này, bên trongthượng thư phủ khẳng định đã truyền ra rồi, nếu không, tỷ về nhà tránhđầu sóng ngọn gió trước đi, chờ những lời đồn đại bừa bãi này lắng lạithì lại ra ngoài?"

Đường Hoan nhìn ả cười: "Không cần lo lắng,truyền đi thì như thế nào? Là đường đường Đoan vương điện hạ trước mặtmọi người khinh bạc ta, một kẻ ác như hắn còn dám ra ngoài làm khách đó, sao ta lại không thể gặp người rồi? Đi thôi, tỷ tỷ không sợ bị ngườinói nhảm."

Không thể khuyên nàng về phủ, Thẩm Di thất vọng tronglòng, lại vẫn là cười nói: "Tỷ tỷ rộng rãi, là ta nghĩ sai rồi, lát nữanếu ai dám thầm thì sau lưng, ta thay tỷ tỷ giảng đạo lý với nàng ta!"

Đường Hoan chỉ cười không nói. Lòng người dễ thay đổi, nếu không có tận mắtnhìn thấy, ai có thể dự đoán được tiểu cô nương hoạt bát ngây thơ trướckia, chỉ vì hai nam nhân, lại ở trong hai tháng ngắn ngủi lĩnh hội thủđoạn như thế? Quả nhiên nữ nhân trời sinh đều biết diễn trò sao?

Thẩm Di này, ánh mắt trái lại không tệ, tỷ tỷ ả coi trọng người nào ả liềnmuốn cướp người đó. Vệ Chiêu có thể tặng cho ả, Tống Mạch, Thẩm Di không sợ chết thì đi thử xem đi! Chẳng qua Đường Hoan đột nhiên cũng rất ngạc nhiên, nếu Tống Mạch thật sự không còn nhớ nàng, hắn... nhìn theo tìnhhình trong mấy giấc mộng trước hắn chậm chạp chưa lập gia đình, không có nàng, Tống Mạch tựa hồ cũng không có hứng thú với nữ nhân, Đường Hoanbây giờ muốn biết là, đối phó những nữ nhân "mang lòng bất chính" vớihắn, Tống Mạch cũng sẽ một kiếm giết đối phương sao?

Hừ, bây giờhắn thoạt nhìn cũng là lạnh lùng không khác ngoài mộng lắm, nếu hắn dámnương tay với người khác, chỉ giết một mình nàng, vậy nàng, sau khithành quỷ cũng muốn liên hợp với sư phụ tra tấn hắn! Sư phụ không đánhlại hắn không sao, nàng không phải có Diêm La Vương sao?

 \sim

Trong nhà Lương thượng thư tất tần tật con gái chưa xuất giá thì tầm bảy támngười, cộng thêm các tiểu thư phu nhân các nhà mang đến, trước khi yếnhội bắt đầu, toàn bộ trong hậu hoa viên yến phì hoàn gầy, khắp

chốnngười còn đẹp hơn hoa. Bên cạnh vườn hoa, cạnh núi giả, trên cầu gỗ, mỹnữ như mây.

Đường Hoan ngồi ở trong lương đình, trong tai ngheThẩm Di cùng bạn tốt quen biết của tỷ muội các nàng nói chuyện, thỉnhthoảng chen vào hai câu, ánh mắt lại nhìn chằm chằm hướng tiền viện.Nàng là nữ hái.hoa tặc, đối với những mỹ nhân này không có hứng thú,nàng quan tâm Tống vương gia đẳng trước hơn. Đừng nói, rốt cuộc là thânphận không giống, thay một bộ áo bào quý khí bức người như vậy, TốngMạch thoạt nhìn càng mê người hơn.

Hắn càng lạnh lùng, nàng lại càng muốn lột quần áo của hắn xuống, để cho hắn nóng lên vì nàng.

"A Du, cô đang suy nghĩ cái gì vậy?" Lương gia Tứ cô nương có quan hệ tốtnhất với Thẩm Du, thấy bộ dáng không tập trung của bạn tốt, nhịn không được tiến đến bên người Đường Hoan, nhỏ giọng hỏi.

"Không có gì, chỉ là hôm nay ở cửa gặp được rất nhiều thúc bá, đột nhiên rất nhớ chata, cũng không biết ông ấy ở Định Châu bên kia trôi qua như thế nào." Đường Hoan nói láo đã thành bản năng, nói như đúng rồi.

"Thẩm báphụ à?" Lương Tứ cô nương suy nghĩ một chút, chợt nói: "À, ta nhớ rarồi, tháng trước phụ thân còn nhận được thư của Thẩm bá phụ đó, ta thấyphụ thân tươi cười đầy mặt, có lẽ Định Châu bên kia hết thảy thuận lơi, Thẩm bá phu tất nhiên tốt lắm, cô không cần lo lắng nữa rồi!"

"Phải không? Vì sao phụ thân chưa viết thư cho trong nhà vậy?" Trong lòngĐường Hoan vừa động, cầm tay Lương Tứ cô nương, lặng lẽ nói: "Ta rất nhớ phụ thân, Quỳnh An, cô có thể giúp ta lấy lá thư đó ra hay không? Tamuốn nhìn chữ viết của phụ thân ta một chút. Phụ thân vẫn nói cho dù làchữ của cùng một người, tâm tình không giống nhau, ý cảnh viết ra cũngkhông giống nhau. Phụ thân không viết thư cho ta, nên không phải sợ

tanhìn ra chứ? Quỳnh An, Lương bá phụ thích nhất cô, cô hãy giúp ta mộtchút đi? Cô yên tâm, ta chỉ nhìn qua một cái, xem xong lập tức trả lạicho cô!"

"Như vậy không tốt lắm, dù sao đó là công văn..." Lương Tứ cô nương có chút do dự, chẳng qua đối diện với con người lo lắng của Đường Hoan, nàng ấy lập tức sửa lời: "Thôi thôi, dù sao cũng không phải người ngoài, cho cô xem một chút tính là cái gì? Nhưng mà, cô vẫn là đi cùng với ta đi, cô chờ ở bên cạnh thư phòng, ta giả vờ đi vào mượn sách, đến lúc đó kẹp thư vào trong sách, sau khi cô xem qua ta lại lập tức để trở lại, như vậy phụ thân sẽ không phát hiện được rồi, nếu không vừa đến hoặc vừa đi, lỡ như phụ thân lúc này đi thư phòng, phát hiện chúng ta làm chuyện xấu, cô còn tốt, ta nhất định gặp hoạ rồi!"

Đường Hoan muốn chính là như vậy, lập tức phụ họa gật đầu: "Được được, vậy chúng ta đi nhanh đi!"

"Hai người các cô muốn đi đâu đó?" Ngay lúc hai người chuẩn bị rời đi, Thẩm Di đuổi theo, cười hì hì ôm lấy cánh tay Đường Hoan.

Lương Tứ cô nương nhìn về phía Đường Hoan trưng cầu ý kiến, Đường Hoan suynghĩ một chút, cũng mang theo Thẩm Di. Chuyến đi này, trên đường chưachắc có thể gặp được Tống Mạch, gặp được, nàng vừa vặn cho Thẩm Di cơhội, thử xem Tống Mạch có phản ứng gì. Đương nhiên, Thẩm Di khẳng địnhkhông có lá gan động chân động tay với Tống Mạch, nhiều nhất là nói haicâu ném cái mị nhãn, "tội không đáng chết". Nếu Tống Mạch đối xử lạnhlùng với ả ta, chứng minh hắn là bình thường, nếu Tống Mạch phối hợp với Thẩm Di, vậy nhất định là có toan tính khác rồi. Thẩm Di có cái gì đáng giá hắn mưu tính? Mục tiêu nhất định là nàng, như vậy, lời nói và cửchỉ của Tống Mạch lúc trước là đang lừa gạt nàng.

Không phải Đường Hoan tự đại, cảm thấy trong thiên hạ Tống Mạch chỉ nhìn một mình nàng vào mắt, thật sự là loại người lạnh tình như Tống

Mạch, rất dễ sẽkhông đối tốt với nữ nhân, cho dù Thẩm Di xinh đẹp.

 \sim

Triêu Huy đường nơi Lương thượng thư xử lý công sự cách tiền viện có chútkhoảng cách, ở gần có rừng trúc có suối nước trong, thanh u lịch sự taonhã, ba người đi trên đường nhỏ đá xanh, mơ hồ có thể nghe thấy náonhiệt ồn ào phía trước.

Lương Tứ cô nương ở phía trước dẫn đường, lúc sắp vòng qua rừng trúc, chợt dừng bước chân, xoay người ra dấu tay"chớ có lên tiếng" với hai người Đường Hoan, lập tức lôi kéo hai ngườilặng lẽ trốn đến sau rừng trúc, nhẹ giọng nhắc nhở nói: "Ta nhìn thấyphụ thân ta rồi, chờ ông ấy đi rồi ta lại đi qua, các cô hãy ở chỗ nàychờ ta."

"Chỉ một mình Lương bá phụ sao?" Đường Hoan thật ra đã thấy từ lâu, cố ý hỏi nàng ấy.

Lương Tứ cô nương lắc đầu, "Không phải, còn có một người, người đó đưa lưngvề phía ta, chỉ bằng thân hình ta không nhận ra được, chẳng qua, ta thấy phụ thân rất cung kính với hắn, hiện tại có thể khiến cho ông ấy đốiđãi như vậy, hẳn là chỉ có Đoan vương điện hạ thì phải? Ùm, hẳn là, tanghe phụ thân nói muốn mời Đoan vương đến." Nói xong, ánh mắt trêu tứcđánh giá Đường Hoan, "A Du, cô và điện hạ rốt cuộc là quan hệ như thếnào? Nghe nói điện hạ không thích nữ nhân, cô có thể là nữ tử đầu tiênhắn chạm vào đó."

Đường Hoan giả bộ tức giận nói: "Ta và hắn cóquan hệ gì? Hừ, hắn chưa từng chạm vào nữ nhân, ta còn ngại tay hắn bẩnđó. Không nói nữa, cô mau cẩn thận nhìn theo, bọn họ vừa đi cô tranh thủ thời gian đi lấy thư của cha ta!"

Lương Tứ cô nương lộ ra một vẻ mặt "cô đang ở trong phúc mà không biết phúc", thấy Đường Hoan giơ taymuốn đánh, nàng cười hì hì, một lần nữa

lên tiếng thở dài, ló đầu ranhìn. Đường Hoan bình tĩnh chờ, dường như không có chú ý tới dáng vẻkhẩn trương hai gò má ửng hồng của Thẩm Di bên cạnh.

Sau một lúclâu, Lương Tứ cô nương vui vẻ nói: "Cha ta quay lại tiền viện rồi, điệnhạ qua bên rừng trúc kia rồi, hắn là đi ngắm cảnh chẳng? Vậy các cô ởchỗ này chờ nhé, trăm ngàn lần đừng bị người phát hiện." Nói xong, nàngsửa sang quần áo một chút, thong dong bình tĩnh mà thẳng bước đi rangoài. Trước mắt nàng là đích nữ duy nhất của Lương phủ, cũng là ngườiphụ thân thích nhất, đến bên này mượn sách chính là chuyện thường.

Nàng ấy đi rồi, Đường Hoan tiến lên một bước chiếm giữ vị trí nàng ấy vừa đứng, vịn cây trúc ló đầu thăm dò.

Thẩm Di nhìn sang rừng trúc bên kia, phát hiện có thể vòng đi qua từ bênnày, cắn cắn môi, giật nhẹ tay áo Đường Hoan nói: "Tỷ tỷ, ta, ta vẫn còn sợ bị Lương đại nhân phát hiện, chúng ta, chúng ta trở về đi?"

Đường Hoan khó hiểu nhìn ả: "Cũng đã đến đây rồi, bây giờ trở về coi là cáigì? Lỡ như lát nữa Quỳnh An lấy thư đi ra, lại không tìm thấy chúng ta,nàng ấy sẽ nghĩ như thế nào? Thôi, muội nhát gan, nếu thực sợ hãi, vậytự muội trở về đi. Còn nhớ được đường không? Cẩn thận chớ đi sai chỗ."

"Vâng, muội còn nhớ, vậy, vậy muội đi về trước, tỷ tỷ, tỷ cũng cẩn thận đừngbị người bắt gặp." Thẩm Di cúi đầu nói, nói xong nhanh chóng rời đi.

Đường Hoan nhìn bóng dáng ả cười lạnh, sau một lúc lâu, lặng lẽ đi theo. Theo chuyện của Đoan vương phụ thân giải thích, Tống Mạch hắn là hoàn toànkhôi phục võ công rồi, bây giờ tỷ muội các nàng cùng nhau đi qua, chắc chắn khó thoát khỏi lỗ tai của hắn. Nhưng Đường Hoan không sợ, bị bắt được, nàng sẽ nói nàng muốn đi tìm Thẩm Di.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 112: Chương 98.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Ở chỗ sâu trong rừng trúc.

Tống Mạch đứng ở trên đường nhỏ, đầu khẽ ngửa, nhìn lá trúc loang lổ phíatrên, nghe gió xuyên qua rừng trúc phát ra tiếng "sàn sạt", cho đến khibị một trận tiếng bước chân nhỏ nhẹ đánh gãy. Phảng giống như hoàn toànchưa tỉnh, hắn vẫn khoanh tay mà đứng như cũ, chỉ đến khi một đạo tiếngbước chân quen thuộc khác truyền đến, khóe môi giơ lên độ cong khẽ không thể rõ.

Lúc này không nhịn được tới tìm hắn rồi sao?

Nâng tay ngắt xuống một tàu lá trúc, bắn ra, lá trúc xoay tròn bồng bềnh rơi xuống đất, chẳng qua là bên cạnh đã không còn bóng dáng nam nhân.

Thẩm Di tìm khắp cả rừng trúc, cũng không có phát hiện bóng dáng của Đoan vương.

Đường Hoan tất nhiên cũng không có phát hiện, nhưng từ thời gian đi loanhquanh ở trong rừng trúc càng ngày càng dài, nàng đột nhiên sinh ra mộtloại cảm giác không ổn, dường như, mỗi một hành động của nàng, đều ởdưới sự giám thị của người khác.

Giám thị?

Tâm thần Đường Hoan chấn động. Gay rồi, nàng đã quên một chuyện!

Bắt buộc chính mình không ngầng đầu, Đường Hoan bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người đi trở về.

Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng động rất nhỏ, Đường Hoan ảo não cắnmôi, nàng biết mà! Lấy kinh công của Tống Mạch, chỉ cần hắn không muốnbị người quấy rầy, người khác sẽ tuyệt đối không tìm thấy hắn, mà nếuhắn muốn biết đối phương có mục đích gì, hoàn toàn có thể náu mình trêncây trúc quan sát mỗi một hành động của người tới!

Đều do mấygiấc mộng trước, nàng đã quen coi hai người trở thành người thường mà cư xử rồi, biết rất rõ ràng Tống Mạch khôi phục võ công, vẫn còn không thể suy tính chu toàn!

May mắn còn có đường sống cứu vãn.

Làm bộ như không có nghe thấy, Đường Hoan tiếp tục đi về phía trước, trongmiệng lầm bẩm tự nói: "Điện hạ kia hắn là đi rồi chăng?"

"Tỷ muội các ngươi ở trong rừng trúc lòng vòng lâu như vậy, thì ra là đang tìmbổn vương?" Nhìn bóng dáng quen thuộc kia, Tống Mạch lạnh nhạt mở miệng. Lần này, hắn cũng muốn nghe một chút, nàng tự bào chữa như thế nào.

Đường Hoan thở nhẹ một tiếng, khiếp sợ quay đầu lại, đợi nhìn thấy Tống Mạch, nàng không thể tin lui về phía sau vài bước, nhìn xung quanh một vòng, lắp bắp nói: "Điện, điện hạ, làm sao người lại ở chỗ này? Vừa rồi, rõràng ở đây cũng không có người ..."

Tống Mạch nhìn chằm chằm vào mắt của nàng: "Ngươi còn chưa có trả lời câu hỏi của bổn vương, tìm bổn vương làm gì."

Trên mặt Đường Hoan ửng hồng, cúi đầu xuống, chột dạ giải thích: "Điện hạhiểu lầm rồi, ta là tới tìm xá muội, cũng không phải là..."

"Thẩm Du, không ai có thể ở trước mặt bổn vương nói dối."

Tống Mạch đi về phía nàng, Đường Hoan như sợ hãi lui ra sau, nhưng bước chân của nàng quá nhỏ, rất nhanh đã bị Tống Mạch đuổi kịp. Tất cả lực chú ýđều đặt trên người hắn, sau lưng không cẩn thận đụng vào một cây trúc, Đường Hoan vừa muốn dời đi, cằm lại bị người nắm được. Nàng bị bắt ngửađầu, đối diện với con người sâu kín bình tĩnh không một gợn sóng của Tống Mạch, "Hỏi lại người một lần cuối cùng, vì sao theo dõi bổn vương?"

Đường Hoan run rẩy cả người, cắn cắn môi, nhắm mắt nói: "Điện hạ thứ tội, lúc đến cửa nhìn thấy điện hạ, điện hạ tư thế oai hùng... Xá muội trẻ người non dạ, tựa hồ động tâm tư không nên có với điện hạ. Mới mới rồi tỷmuội chúng ta đi theo Lương Tứ cô nương đến thư phòng, trùng hợp gặpđược điện hạ cùng Lương đại nhân nói chuyện. Ta dựa theo kế hoạch ở bênkia chờ Lương Tứ cô nương đi ra, xá muội nói ra đi trở về trước. Ta thấy khi nàng nói chuyện vẻ mặt khác thường, nghĩ đến điện hạ ở gần đây, sợnàng không cẩn thận xúc phạm đến điện hạ, bèn lặng yên đi theo phía saunàng, để ngăn cản nàng trước khi nàng làm chuyện điên rồ."

Nàngnhắm mắt lại, ánh mắt Tống Mạch dừng ở môi nàng, kiều diễm đầy đặn, lờinói dối hết bài này đến bài khác: "Nếu biết ả có ý với bổn vương, vì sao ngươi không trực tiếp mang ả trở về? Nói cái gì mà chờ khi ả có hànhđộng mới ngăn cản, chẳng lẽ là muốn nhìn bổn vương chê cười? Hay là nói, ngươi âm thầm kỳ vọng bổn vương động tâm với ả ta, từ đó Cảnh Trữ Hầuphủ là có thể leo lên bổn vương?"

Đường Hoan "xuỳ" một tiếng,trợn mắt nhìn hắn: "Điện hạ quyền cao chức trọng lại phong thần tuấnlãng, đúng là người trong lòng của quý nữ trong kinh thành, tự cho mìnhrất cao cũng là hợp tình hợp lý. Chẳng qua là, nếu Cảnh Trữ Hầu phủ tathực sự tính toán kết thân với điện hạ, ngay từ lúc điện hạ trước mặtmọi người bất kính với ta, ta đã có thể dựa vào điện hạ, cần gì đặt tiền đặt cược ở trên người xá muội? Sở dĩ âm thầm theo dõi, là không

muốnchọc thủng tâm sự của xá muội hại nàng khó xử. Điện hạ là nam tử, tấtnhiên không biết cô nương gia da mặt có bao nhiều mỏng."

"Da mặtmỏng?" Phòng bị trong mắt Tống Mạch dần dần rút đi, nhẹ giọng lặp lạilời nói cuối cùng của nàng. Tầm mắt chuyển qua trên mặt nàng, sau đó,ngón trỏ đang đặt trên cằm nàng chợt đưa lên, ở trên gương mặt trắnghồng của nàng nhẹ nhàng mơn trớn, "Nhẵn mịn như mỡ đặc, đúng là đủmỏng." Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, cho dù vừa nói xong lờitrêu.chọc người, cũng không có bất kỳ cảm xúc phập phồng nào.

Đường Hoan thẹn quá hoá giận: "Xin điện hạ tự trọng!"

"Tự trọng?" Tống Mạch châm chọc nhìn nàng: "Nếu bổn vương không có nhớ lầm, vừa rồi ngươi mở miệng trêu.chọc bổn vương hai lần, một lần là nói bổn vương phong tư... một lần là nói bổn vương phong thần tuấn lãng. Ngươiđã là một cô nương da mặt mỏng cũng không tự trọng, bổn vương có gì bănkhoăn? Thẩm Du, rốt cuộc ngươi là người phương nào, vì sao bổn vươngthấy ngươi quen mặt, vì sao luôn không nhịn được muốn chạm vào người?"

Vừa dứt lời, Tống Mạch chợt cúi người tới gần mặt nàng, môi cách môi của nàng không đầy một tấc, hô hấp quấn giao.

Đường Hoan giật ngớ ra, nhưng ngay sau đó nhíu mày nhắm mắt, quay đầu nétránh, "Điện hạ... Ta, ta thật sự vô tình bất kính với điện hạ, cũngkhông biết vì sao điện hạ lại ... kính xin điện hạ thả ta rời đi." Mimắt chớp chớp không yên, mặt cười bay lên rặng mây đỏ, dáng diệu khẩntrương sợ hãi bất lực, càng hấp dẫn người hái.lấy hơn.

Nam nhân không nói gì, nhưng Đường Hoan nghe được tiếng cổ họng hắn nuốt xuống.

Hắn thật sự không còn nhớ?

Nhưng hắn cũng nói, hắn không nhịn được muốn chạm vào nàng, vậy hắn như bâygiờ, là muốn hôn nàng sao? Tống Mạch lạnh lùng sẽ không chủ động thâncận một nữ nhân xa lạ, lại càng không thể hôn một nữ nhân xấu xa khôngngừng lừa gạt hắn, trừ phi, hắn đã quên những lừa dối kia, lại vì khúcmắc kiếp trước khát vọng nàng theo bản năng, tựa như đã định trước trong số mệnh...

Nàng, thật sự có may mắn như vậy?

Đường Hoan không nhịn được liếm liếm môi, nàng có chút khẩn trương, vì trí nhớ không xác định của Tống Mạch.

Con ngươi của Tống Mạch đen như mực, sâu kín nhìn đôi môi hồng nhuận ngaytrước mắt, "Bổn vương đối với ngươi như vậy, ngươi sợ rồi?"

"...Sợ, xin điện hạ thả ta." Thanh âm của Đường Hoan phát run, hạt nước mắtto như hạt đậu ướt nhẹp mi mắt, ở trong sự run rẩy của mi mắt lăn xuống, theo hai má nhẫn mịn kia thắng tuốt xuống dưới, đụng phải bàn tay đangnắm cằm nàng của nam nhân.

Tống Mạch nhìn nước mắt kia ở giữangón tay hắn và da thịt nàng chảy xuống, đang muốn nói chuyện, chợt nghe phía sau có người gọi "Tỷ tỷ".

Hắn chậm rãi buông nàng ra, xoay người nhìn lại.

Thẩm Di khẩn trương chạy tới, đưa cánh tay che ở trước người Đường Hoan, thở gấp phì phò: "Điện hạ, xin người buông tha cho tỷ tỷ của ta, tỷ ấy vàthế tử Vệ Quốc công phủ đã sắp đính hôn rồi, điện hạ như vậy, bị ngườithấy, danh dự của tỷ tỷ sẽ hoàn toàn bị hủy! Nếu tỷ tỷ có chỗ nào đắctội điện hạ, kính xin điện hạ nói rõ, Thẩm Di nguyện thay tỷ tỷ bồi tộivới điện hạ!" Cằm nâng cao, làm cho khuôn mặt xinh đẹp của mình hoàntoàn để lộ ở trước mắt nam nhân. Cơ hội khó có được, ả muốn cho điện hạthấy rõ ràng ả!

Mặt Tống Mạch không chút thay đổi nhìn Thẩm Di một cái, tầm mắt lướt qua bả vai ả, dừng ở trên người người kia.

Đường Hoan không có nhìn hắn, cũng không có giải thích ý kiến nàng vẫn chưadính hôn cùng Vệ Chiêu, chỉ kéo Thẩm Di ra phía sau, hành lễ với TốngMạch: "Xá muội thất lễ, kính xin điện hạ không nên trách tội. Nếu điệnhạ không có sai bảo khác, chúng ta cáo lui." Nói xong, không đợi TốngMạch đáp lời, kéo Thẩm Di đi trở về.

Vẻ mặt Thẩm Di phức tạp đưamắt nhìn Tống Mạch, quyết tâm, kéo ngược lại tay Đường Hoan, lo lắng cầu nàng: "Tỷ tỷ, tỷ mau bồi lỗi với điện hạ đi, điện hạ đại nhân đại lượng, sẽ không trách cứ tỷ nữa."

Đường Hoan nhíu mày, nữ nhân này không có chút xíu ánh mắt sao?

Đang do dự có cần phối hợp với Thẩm Di giúp ả một cái hay không, trong dưquang đã thấy Tống Mạch đi tới. Một cái chớp mắt kia, Đường Hoan nóikhông rõ rốt cuộc nên chờ đợi Tống Mạch ứng đối như thế nào, chỉ có thểlấy thân phận trưởng tỷ che ở trước người Thẩm Di, chuẩn bị cúi đầu nhận sai.

Tống Mạch mở miệng trước nàng, "Ngươi tên là Thẩm Di?"

Thẩm Di mừng rỡ trong lòng, bước nhanh đi tới bên người Đường Hoan, "Dân nữ Thẩm Di, điện hạ..."

"Rình mò hành tung của bổn vương, tội đáng giết. Hôm nay nể mặt tỷ tỷ ngươi, bổn vương tha cho ngươi một lần, nếu lại có lần sau, sang năm Cảnh Trữhầu trở về, cũng chỉ có thể nhìn thấy một đứa con gái thôi." Lời cònchưa dứt, Thẩm Di đã xụi lơ trên mặt đất.

Đường Hoan cuống quítmuốn dìu ả, cánh tay lại bị người nắm lấy, nàng ngầng đầu, Tống Mạchnhìn thắng vào mắt nàng: "Bổn vương hỏi lại một

lần cuối cùng, trước ngày hôm nay, ngươi và bổn vương thực sự chưa từng gặp nhau?"

"Không có." Đường Hoan không chút do dự trả lời.

Tống Mạch trầm mặc, một lát sau buông nàng ra: "Được. Nếu như thế, ngươi tốt nhất ngoan ngoãn đợi ở nhà, đừng xuất hiện ở trước mặt bổn vương nữa, nếu không lần sau, bổn vương sợ mình không cầm lòng nổi làm ra chuyện cướp vợ của bề tôi. Lui ra đi."

Đường Hoan phẫn hận trừng hắn một cái, nâng Thẩm Di dậy rời đi.

Tống Mạch nhìn theo nàng đi ra rừng trúc, cho đến khi rốt cuộc không nhìn thấy nữa.

Thích giả trang tiểu thư khuê các sao? Không dùng được bao lâu, hắn sẽ làmcho nàng lộ ra diện mục thực sự, khi đó, xem nàng còn nói láo như thếnào.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 113: Đánh Vỡ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Khi Đường Hoan dìu Thẩm Di đi đến bìa rừng trúc, vừa lúc chạm mặt Lương Tứ cô nương tìm tới.

"Các cô đi đâu vậy? Làm hại ta tìm mãi! Không phải đã nói bảo các cô chờ ởbên kia sao?" Lương Tứ cô nương tay cầm một quyển sách chạy tới, đôi môi đỏ mọng chu lên, rất là bất mãn trừng Đường Hoan. Chuyện khẩn cấp như vậy, làm sao nàng còn chạy loạn chứ!

Đường Hoan áy náy nhận lỗi với nàng ấy: "Quỳnh An, ta không phải cố ý, vừa rồi muội muội khó chịu trong bụng, ta dìu con bé đi vào bên trong ngồi một lát."

Thẩm Di bây giờ miễn cưỡng có thể tự mình đứng rồi, chẳng qua là mặt cười trắng bệch, đúng là giống như là không thoải mái.

Lương Tứ cô nương lập tức hết giận rồi, đưa thư cho Đường Hoan bảo nàng mauxem, nàng ấy ở một bên trấn an Thẩm Di. Đường Hoan lướt qua xem xong,Lương Tứ cô nương lập tức đem đồ đi trả về, sau đó ba người trở lại hoaviên, cùng mọi người vui đùa ầm ĩ một lát mới vào trong nhà dự tiệc.

Sau khi tan tiệc, khách khứa rối rít cáo từ. Đường Hoan nghĩ hắn là khônggặp được Tống Mạch rồi, bèn cũng chuẩn bị về phủ, chỉ là thượng thư phunhân không biết đánh chủ ý gì, nhưng lại lấy thân thể Thẩm Di có bệnhnhẹ làm lý do giữ ả lại ở nhà kề nghỉ ngơi, nói là chờ sau khi langtrung xem qua có chuyển biến tốt đẹp mới được ngồi xe xóc nảy, Dung thịvui vẻ đồng ý. Lang trung sau khi khám qua, Thẩm Di mệt mỏi mà ngủ

mất,thượng thư phu nhân thuận thế mời Dung thị đến chỗ bà đánh bài, để choLương Tứ cô nương chơi cùng Đường Hoan.

Thượng thư phủ cũng có thiếu gia trong tuổi cưới xin.

Chẳng lẽ thượng thư phu nhân nhìn trúng Thẩm Di, Dung thị cảm thấy cửa hôn sự này không tệ?

Đích thứ nữ của Cảnh Trữ hầu, đúng là xứng đôi với thiếu gia nhà thượng thư.

Đường Hoan mới lười biết rốt cuộc Thẩm Di muốn gả cho ai, hoặc là Dung thịmuốn gả ả cho ai, dù sao về phủ cũng cũng nhàn rỗi không có việc gì,không bằng ở lại thượng thư phủ, có lẽ, Tống Mạch còn chưa đi đâu? Tuynói bên ngoài bởi vì thân phận bởi vì sự khinh.bạc của hắn mà nàng muốncách xa hắn, rốt cuộc còn phải tìm cách tiếp cận hắn phải không? Hắnthực sự quên nàng rồi, nàng sẽ làm cho hắn một lần nữa thích nàng! Cònlấy cái gì mà cướp đoạt vợ của thần tử uy hiếp nàng, nàng ước gì hắn đến cướp!

"A Du, chúng ta đến trong viện của ta chơi đi? Mấy ngàyhôm trước Nhị tỷ ta từ Tô Châu gửi cho ta một hòm quạt tròn tinh xảo, vô cùng xinh đẹp, ta nghĩ cô hôm nay nhất định sẽ đến, cũng không đưa quacho cô, chờ để cho cô tự mình chọn đó." Lương Tứ cô nương cười mời Đường Hoan.

Đường Hoan lắc đầu, nhìn lại hoa viên bên kia, "Ở trongphòng có ý nghĩa gì? Ta muốn đi xem hoa sen nhà cô. Lúc trước bên kianhiều người, ta ngại ồn ào bèn chịu đựng không đi xem. Bây giờ các nàngđi cả rồi, cô đi cùng ta nhé? Chỉ hai chúng ta, thanh tĩnh."

Khách nhân muốn ngắm cảnh, Lương Tứ cô nương đương nhiên đồng ý, "Được, nhưng mà bây giờ mặt trời quá lớn, cô chờ, ta bảo các nàng đi chuẩn bị ô, ừm, cũng mang theo bàn cờ đi, đến lúc đó chúng ta ngồi ở dưới

tàng cây liễu bên hồ, vừa ngắm cảnh vừa chơi cờ, lần này nói gì ta cũng phải thắng cô một lần!"

Đường Hoan cười yếu ớt, chờ nha hoàn chuẩn bị đồ xongxuôi, hai người sóng vai mà đi, phân biệt dẫn theo một thiếp thân nhahoàn.

Hai người ở bên hồ chọn một vị trí tốt, bên cạnh chính làlá xanh sen hồng, gió hồ thổi đến mang theo hương hoa thanh u. Chẳng qua là mới ngồi được một lát, thượng thư phu nhân bỗng nhiên phái nha hoànđến mời Lương Tứ cô nương, nói là có việc tìm nàng ấy đi qua hỏi mộtcâu. Lương Tứ cô nương thật ngượng ngùng, mời Đường Hoan quay về phòngkhách nghỉ tạm, hoặc là ở chỗ này chờ nàng ấy, cam đoan nàng ấy sẽ trởvề rất nhanh. Đường Hoan bảo nàng ấy không cần lo lắng cho mình, chờ Lương Tứ cô nương đi rồi, nàng tiếp tục ngồi một lát, rồi dẫn Thanh Hạnh đi dạo trong sân một lát.

Sân văng đi bộ như đi dạo chơi, lúc sắp vòng qua một chỗ bụi hoa, chợt liếc thấy một bóng người lén la lénlút, là một nam nhân cao lớn cường tráng. Trong lúc vội vàng Đường Hoanchỉ nhìn được một cái sườn mặt, không phải rất đẹp, khuôn mặt lạnh lùng lại có vài phần cảm giác âm hiểm. Gã đứng ở giao lộ nhìn lại phía sau, chân mày nhíu lại thật chặt, rất nhanh ánh mắt sáng lên, khóe miệng gợi lên nụ cười tà mị, xoay người đi về phía núi giả bên kia.

Có chuyện xưa rồi đây!

Chẳng qua Đường Hoan không nhận ra người này, nàng cũng không có ý định biết, định tránh ở sau gốc cây chờ một lát, chờ gã đi xa rồi lại đi.

Đâu ngờ không quá một lát, phía trước lại đi tới một phụ nhân trẻ tuổi dung mạo diễm lệ, trên vẻ mặt mang theo bối rối, dường như sợ bị người nàonhìn thấy, sau khi nhìn trái nhìn phải, đuổi theo phương hướng nam nhânrời đi.

Trộm.tình?

Ý nghĩ này không tự chủ được toát ra. Trong lòng Đường Hoan tức khắc ngứa ngáy một trận, muốn bám theo đi quanhìn lén. Đảo mắt nhìn thấy Thanh Hạnh một tấc cũng không rời, ngại nàng ta vướng bận, bèn nói: "Thanh Hạnh, ta hơi khát nước, em vào trongphòng bưng trà đến, đưa thẳng đến bên hồ chờ ta đi, ta dạo một lát rồitrở về luôn."

Thanh Hạnh lộ vẻ do dự: "Tiểu thư, một mình người..."

"Không có việc gì không có việc gì, ta chỉ ở nơi này đi một chút, sẽ không xảy ra chuyện, em yên tâm đi, mau đi mau đi!" Đường Hoan ngại nhất nha hoàn dong dài, mà lại ngại ở thân phận không thể tuỳ tính tống cổ hết cácnàng. Chờ bóng dáng Thanh Hạnh đi một bước ngoái đầu lại ba lần biếnmất, Đường Hoan lập tức lặng lẽ mò mẫm đi qua núi giả bên kia.

Núi giả đó, từ trước đến nay đều là chỗ tốt để trộm.tình.

Nàng không có cách nào thoải mái hái nam nhân, xem trò hay một chút thì được nhỉ? Đôi nam nữ vừa rồi kia, dáng người cũng không tệ đâu.

Đường Hoan cần thận từng li từng tí di chuyển đến trước một cái động đá sâutrong núi giả. Miệng động có dây leo xanh biếc, nàng sợ tạo ra thanh âmkhông dễ đi vào, bèn trốn ở trong bóng râm bên cạnh nghe lén. Tiếng nữnhân mơ hồ không rõ, tiếng nam nhân trầm thấp, truyền ra rõ ràng.

"... Không cần lo lắng, phụ thân theo Đoan vương tới thư phòng bàn việc rồi, tuyệt đối sẽ không tới đây nghỉ mát, nàng cứ yên tâm đi! Lão già kia,bản thân làm chỗ phong.lưu sung sướng tốt như vậy, bây giờ lão khôngcần, ta vừa vặn dùng thay lão, bao gồm di nương của lão!"

"... Đừng mà, ngươi..."

"... Kiều di nương, nàng cũng đừng từ chối, ngày đó nàng không phải cố ý bỏlại khăn tay để cho ta nhặt được sao? Nàng nếu thực sự không có ý gì với ta, sao ta nói tự mình trả khăn tay cho nàng, nàng lập tức đồng ý? Đến, ta trả lại cái khăn tay này cho nàng, nàng cắn chặt, trăm ngàn đừng lên tiếng đấy, nếu không tiếng động quá lớn dẫn người khác tới, ta chỉ nóilà nàng dụ dỗ ta, nàng nói phụ thân sẽ tin tưởng ai? Lão cho dù là giậnta, cũng sẽ không xuống tay với con trai ruột của mình, nàng sao, ừm...nếu không muốn chết, thì ngoạn ngoãn hầu.hạ ta một lần đi! Phụ thân hồi còn trẻ dù lợi hại, bây giờ cũng già rồi, nàng nếm thử, tư vị vật kiacủa ta so với lão thì như thế nào?"

Ở trong tiếng giãy dụa "ô ô" của nữ nhân, truyền đến tiếng quần áo lụa bị xé rách, sau đó chính làtiếng hôn. nồng nàn của nam nữ rồi, cái đó kêu vang quá!

Dường như có cọng lông mèo phe phẩy ở trên người, Đường Hoan nhịn một lát, lúctiếng động bên trong càng lúc càng lớn, cuối cùng cũng không nhịn được, lặng lẽ đẩy dây leo chẳng chịt ra, chuẩn bị nhìn lén cảnh xuân.

"Ai?"

Không đợi nàng thấy rõ cái gì, bên trong truyền đến một tiếng quát to trước. Đường Hoan bị nhị nhĩ lực quá mức cường đại của đối phương mà hoảng sợphát run cả người, biết đối phương sợ là có chút võ công, vội cúi đầukhom lưng phát ra một tiếng mèo kêu, đồng thời lặng lẽ nấp sau tảng đálớn ngay chỗ gần đó. Bây giờ chạy, đối phương đuổi theo ra nhất định cóthể nhìn thấy thân hình của nàng, nếu là thiếu gia thượng thư phủ, saukhi nghe ngóng là biết là nàng, đến lúc đó nàng lại có thêm một việcphiền toái. Trước mắt gã đang sung sướng, hắn là có thể bị tiếng mèo kêu bưng bít qua nhỉ?

Đường Hoan nín thở ngưng thần nghiêng tai lắng nghe, cũng không dám ló đầu ra nhìn.

Rất nhanh, nàng nghe được tiếng dây leo bị vén lên, tiếng nam nhân khànkhàn mắng câu "thì ra là con mèo hoang", sau đó dây leo lại bị buôngxuống.

Ngay lúc Đường Hoan nhả khí ra chuẩn bị lập tức rời đi, lại khiếp sợ nghe được tiếng bước chân kia không phải là đi vào bêntrong, mà là thẳng tới chỗ nàng!

Không phải nói sắc làm trí hồ đồ sao? Người này có cần thông minh như vậy hay không!

Bây giờ dù cho muốn chạy cũng không còn kịp rồi!

Đường Hoan khẽ cắn môi, dỡ tảng đá ra, run bần bật.

Đỉnh đầu tối sầm lại, trước người nhiều hơn một đôi giày đen, "Cô là ai?"

Đường Hoan cúi đầu nhỏ giọng khóc: "Vị thiếu gia này, ta thực sự không phải cố ý, ta chỉ là nhìn thấy bên kia tựa hồ có động thiên khác, nhất thời tò mò không nhịn được đi qua xem một chút, thật không phải cố ý quấy rầy... A, ngươi muốn làm gì!"

Nam nhân túm cánh tay Đường Hoan,đợi Đường Hoan ngắng đầu nhìn rõ bộ dáng của nàng, trong mắt gã hiện lên kinh diễm. Nhìn nhìn trái phải, một phát bịt miệng Đường Hoan, không để ý Đường Hoan phản kháng kéo nàng vào trong động đá, sau khi tiến vàoliền đè người ở trên vách đá, bóp cổ nàng ép hỏi: "Nhìn quần áo của côkhông giống người trong phủ, rốt cuộc cô là ai?"

"Ta, ta là CảnhTrữ Hầu phủ ... Vị Lương thiếu gia này, xin người buông tha ta đi, tacam đoan miệng kín như bưng!" Đường Hoan khóc cầu xin, làm như không dám đối diện với nam nhân, nàng quay đầu vào bên trong, thấy di nương kiavẫn không nhúc nhích gục ở trên một tảng đá lớn bằng phẳng, đại khái làngất đi rồi, trong lòng lập tức có chủ ý.

"Cảnh Trữ Hầu phủ?" Nam nhân liếc mắt đánh giá nàng một cái, chợt cười.dâm ra tiếng, "Là Thẩmđại tiểu thư đi? Sớm nghe Tứ muội từng nhắc tới Thẩm đại tiểu thư xinhđẹp, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền. Thẩm đại tiểu thư,ta có thể thả cô, nhưng mà cô phải đồng ý ta một việc."

"Ngươi, ngươi nói, chỉ cần ngươi thả ta, cái gì ta cũng đồng ý!" Đường Hoan rủ mắt, nước mắt lã chã lăn xuống.

Tay nam nhân không khỏi nới lỏng một chút, "Tốt lắm, Thẩm đại tiểu thư, tin tưởng cô là người thông minh, ta cùng với tiểu thiếp của phụ thânthông.gian, loại chuyện này, ta không có khả năng bằng vào một câu nóicủa cô là tin cô, giết người diệt khẩu mới là ổn thỏa nhất. Nhưng ta lại là người thương hương tiếc ngọc, thật sự không đành lòng động thủ vớicô. Như vậy đi, Thẩm đại tiểu thư đồng ý gả cho ta làm vợ, về sau chúngta thành người một nhà, ta sẽ không cần lo lắng cô đi nói ra ngoài, cônói phải không? Ha ha, cô xinh đẹp như vậy, phía sau lại có Cảnh Trữ hầu cho cô chỗ dựa, chỉ cần nhạc phụ chịu đề bạt ta, thứ tử như ta đây cũng có thể xông xáo một phen thành tựu... Mỹ nhân tiền đồ cả hai đều khôngbỏ lỡ, Thẩm đại tiểu thư, cô quả thực chính là quý nhân trong mộng củata!"

Đường Hoan khiếp sợ ngắng đầu, kinh hoảng bất lực: "Ngươi, làm sao ngươi có thể..."

Nam nhân đột nhiên tăng thêm sức lực: "Bớt nói nhảm, rốt cuộc có đồng ý hay không, không đồng ý ta lập tức tiễn cô về chầu trời!"

Đường Hoan ưm ưm giãy dụa, khó chịu nói không ra lời, chờ nam nhân nới lỏng tayrồi, vội khóc đáp: "... Khụ khụ, ta, ta đồng ý với ngươi là được... A,ngươi muốn làm gì? Đừng chạm vào ta!" Nhưng mà bàn tay to của nam nhânkéo vạt áo của nàng lại, nhẹ nhàng rút một cái liền mở bung ra.

"Làm cái gì? Đương nhiên là hoàn thành chuyện tốt với cô trước, nếu khônglàm sao ta xác định cô sẽ không đổi ý? Thẩm đại tiểu thư yên tâm, ta sẽdịu dàng với cô, bảo đảm cô..." Nam nhân cúi đầu cười, bàn tay to khoátlên trên bả vai nàng, chuẩn bị mò xuống cởi áo lót của nàng.

Nam nhân thối, quả nhiên đều là một đức hạnh!

Đường Hoan khóc càng hăng, "Đừng, ta ta cho ngươi là được, chỉ là, ngươi ... ngươi để cho ta tự cởi được không? Ta ... ta sợ ..."

Nam nhân thở phào nhẹ nhõm, "Thật ngoan, ta còn thật sợ cô thà chết cũngkhông chịu đồng ý đấy. Nhưng mà, cô cởi hay ta cởi thì có cái gì khácnhau?"

Đường Hoan quay đầu, nhắm mắt lại e thẹn nói: "Ta ... tachưa từng có như vậy... Ngươi ngươi có thể xoay qua chỗ khác đừngnhìn ta hay không? Ta thật sự sợ!"

"Thôi, nhìn cô khóc thành như vậy, ta cũng đau lòng. Chẳng qua động tác của cô phải nhanh lên mộtchút, đừng để cho ta chờ lâu quá! Nữ nhân kia chỉ là ngất đi, đương nhiên, nếu là cô muốn cho ả ta xem hai người chúng ta... Ta cũng không ngại." Nam nhân xoay qua chỗ khác, thanh âm khinh thường.

ĐườngHoan cúi đầu khóc, tay phải lại lặng lẽ rút trâm cài trên đầu xuống,nhìn chính xác cổ nam nhân chuẩn bị đâm xuống. Không nghĩ đúng vào lúcnày, dây leo trước cửa.động chợt bị vén lên, có người cúi đầu bước vào.

"Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Lương Tư An, ngươi quảnhiên là người sống trong tình cảm, vì nhất thời thoải mái, ngay cả mạng cũng không cần rồi."

"Điện hạ?" Nam nhân giật nảy người liêntiếp lui về phía sau, ngã ngồi dưới đất, còn không thể tin nhìn TốngMạch: "Điện hạ, người, làm sao người..."

Tống Mạch không để ý đến gã, đi thẳng đến trước người Đường Hoan, nâng tay cướp lấy cây trâmtrong tay nàng: "Bổn vương mới đi ngang qua hoa viên, trong lúc vô ýthoáng thấy Thẩm đại tiểu thư, kìm lòng không đậu đi theo tới đây, cũngkhông nghĩ tới nhìn thấy trò hay như thế. Thẩm Du, hôm nay ngươi thật sự là làm cho bổn vương mở rộng tầm mắt."

Đường Hoan nghẹn họng nhìn trân trối.

Đây, không phải nàng đang nằm mơ chứ?

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 114: Mặt Dày

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trong động đá tối om, nhất thời tĩnh lặng không một tiếng động.

Tống Mạch nhìn chằm chằm nữ nhân đang trợn mắt há mồm trước mắt, trên mặt nhìn không ra hỉ nộ.

Nếu nói đời trước hắn còn mong đợi nữ nhân này từng thật lòng với hắn, cònsẵn lòng tin tưởng chuyện ma quỷ của nàng, nhớ lại tiểu ni cô nhớ lạilời nói cuối cùng của nàng trước khi trí nhớ bị đứt đoạn, đời này, mặc dù nàng giả trang thành đích trưởng nữ Hầu phủ không một kẽ hở, mặc dù chỉ bằng ánh mắt nhìn không ra bất kỳ sơ hở gì, nàng nói cái gì hắn cũng sẽ không tin nữa, bao gồm tất cả nhu tình mật ý của nàng trước kia, hắn cũng không tin... trừ, hai câu.

Nàng nói nàng là hái.hoa tặc, đối tốt với hắn, chỉ là muốn hái hắn.

Nàng nói nàng muốn hái hắn chín lần.

Tám lần trước nàng đều thành công rồi, hồi tưởng lại, hắn cũng bội phục đủ loại thủ đoạn của nàng.

Nay, hắn chỉ muốn biết khi hắn vạch trần tất cả ngụy trang của nàng, khinàng cũng không tìm được bất kỳ cớ gì nữa, nàng có thể thừa nhận nàngcòn nhớ hắn hay không, có thể nói thật hay không, có thể giải thích vìsao nàng trăm phương nghìn kế muốn hái hắn hay không, nàng lại là tạisao làm được chín đời đều có thể tìm được hắn. Quan trọng nhất là, hắnmuốn biết thân phận thực sự của hắn, một người canh rừng tuyệt đối không có võ công cao thâm như vậy, có phải ở trước người canh rừng, còn cómột đời, mà đời kia, hắn cùng nàng kết thù cả đời?

Bởi vì có thù oán, nàng mới lừa trái tim của hắn, lừa hắn ...

Vậy sau khi nàng thành công hái hắn chín lần, sẽ có loại kết quả gì? Nàngbáo thù, hắn còn có thể có đời thứ mười không? Nàng đều có thể tìm được chín đời của hắn đều có thể phong ấn trí nhớ của hắn, vậy tương lai như thế nào, nàng nhất định biết được chăng?

Hắn phải biết những điều này. Bước đầu tiên, chính là bức nàng thừa nhận nàng còn nhớ.

Hành vi vừa rồi của nàng giống với thủ đoạn đối phó Kiều lục lúc trước như đúc, quyết đoán tàn nhẫn, lần trước hắn bị lời nói dối của nàng lừa gạt, lần này nàng còn muốn nói láo như thế nào?

"Lương Tư An, mangtheo nữ nhân của ngươi rời khỏi nơi này, bổn vương có lời muốn nói vớiThẩm đại tiểu thư. Việc hôm nay, nếu ngươi dám tiết lộ cho người thứ tưbiết được..."

"Điện hạ yên tâm, hôm nay ta hẹn hò cùng tiểu thiếp của phụ thân, trừ việc đó ra, còn lại cũng chưa từng thấy người khác,xin điện hạ tha mạng!" Nam nhân được gọi là Lương Tư An vội quỳ xuốngdập đầu, liên tục bày tỏ lòng trung thành, sau khi nhận được ra hiệu của Tống Mạch, vội vàng ôm nữ nhân đang hôn mê chạy nhanh ra khỏi động đá.

Tống Mạch nhìn chằm chằm vào Đường Hoan.

Đường Hoan đã từ trong ngoài ý muốn mới vừa nãy khôi phục trở lại rồi, nhanhchóng buộc lại đai lưng cũng không tính là xốc xếch, chìa tay về phía Tống Mạch: "Điện hạ, xin trả ta trâm cài." Tóc của nàng đều tung ra cảrồi.

"Trả lại ngươi hung khí giết người? Sao nào, ngươi giết gãkhông thành, còn định giết bổn vương diệt khẩu sao?" Tống Mạch nhấc taygiơ lên trước mặt nàng, ngay khi nàng chuẩn bị cướp lại nhẹ nhàng dùngsức, trâm cài liền

gập lại hai đoạn, bị hắn nắm ở trong lòng bàn tay,chậm rãi hóa thành cát vàng cực nhỏ, rơi xuống như nước.

Đây là loại võ công gì?

Đường Hoan như gặp quỷ lui về phía sau một bước, không cẩn thận đụng vàotường đá, kinh hãi nhìn hắn: "Điện hạ, thần kỹ của điện hạ..."

Tống Mạch từ chối cho ý kiến, ánh mắt dừng ở trên mái tóc dài xoã tung xuống của nàng.

Đường Hoan thấy hắn không nói lời nào cũng không muốn giết người, cả gan thửhỏi: "Điện hạ nếu không có dặn dò khác, ta cáo lui trước?"

Tống Mạch vẫn là không nói lời nào, chỉ là lúc này trở thành nhìn chằm chằm vào mắt nàng.

Đường Hoan chả muốn tiếp hắn chơi đoán đố, nhấc chân muốn đi, chẳng qua làvừa mới xoay người, Tống Mạch nhấc tay nhìn như tùy ý, lại một phát nắm lấy cổ tay nàng kéo người trở lại: "Thẩm Du, bổn vương không có nhìn lầm người, quả nhiên không giống người thường, nhìn như đoan trang dịudàng, không nghĩ tới trái lại có thể làm ra thủ đoạn như thế, lúc khóclóc cầu xin mảnh mai đáng thương, lúc động thủ tàn nhẫn quyết đoán. Người nói, người trước người sau, vì sao người khác biệt lớn như vậy?"

"Ta là bộ dáng ra sao, có liên quan gì đến điện hạ sao?" Đường Hoan thử giãy khỏi tay hắn, giãy không ra, nàng ngửa đầu nhìn hắn: "Rốt cuộc điện hạ muốn làm cái gì?"

Tống Mạch hừ lạnh một tiếng, đột nhiên đẩynàng lên tường đá, thân thể đè lên theo, nâng cằm nàng lên: "Bổn vươngmuốn biết, ngươi là một nữ tử được nuôi dưỡng ở hậu trạch, vì sao có thể tàn nhẫn như vậy? Ngay cả nam nhân bình thường cũng chưa chắc có đượcthủ đoạn như ngươi, vừa mới rồi nếu không phải bổn vương xuất hiện kịpthời, Lương Tư An đã chết rồi."

Đường Hoan không sợ chút nào, cười lạnh nói: "Không giết gã, ta chính là một con đường chết, chẳng lẽta ngoạn ngoãn để cho gã khi nhục, điện hạ mới vừa lòng? Vì mạng sống, vì còn sống thật tốt, cái gì ta cũng có thể làm, giả vờ đáng thương thì tính là cái gì? Hiện tại cũng vậy, nếu không phải ta không đánh lại điện hạ, ta đã sớm giết điện hạ diệt khẩu rồi. Cá lớn nuốt cá bé, điện hạvào sinh ra tử ở trên sa trường, không thể không hiểu đạo lý này chứ?"

Tống Mạch nhìn ánh mắt sáng ngời của nàng, cây ngay không sợ chết đứng như vậy, lòng đầy căm phần như vậy. Hắn cười cười, thanh âm dịu dàng xuống:"Cái gì cũng có thể làm? Vậy nếu bây giờ gã ta đổi thành bổn vương, ngươi định đối phó bổn vương như thế nào?"

"Vậy ta muốn cả ganhỏi điện hạ là muốn cưới ta làm phi nạp ta làm thiếp hay là chỉ muốn một lần hoan hảo?" Đường Hoan nở nụ cười tương tự, khiêu khích nhìn hắn.

"Có khác nhau sao?" Tống Mạch tùy ý hỏi.

"Đương nhiên là có." Đường Hoan trấn định giải thích: "Nếu điện hạ muốn cướita làm vương phi, ta cầu còn không được, bởi vì điện hạ là dưới mộtngười trên vạn người, làm chính thê cho điện hạ, là ta trèo cao. Nếuđiện hạ muốn nạp ta làm thiếp thậm chí chỉ vì một đêm.hoan hảo, tương tự ta cũng sẽ đồng ý với điện hạ, bởi vì điện hạ tự thân xuất chúng, không phải nam nhân vừa rồi kia có thể so sánh được. Nghe nói điện hạ khôngthích nữ nhân, Thẩm Du ta có thể khiến cho điện hạ phá lệ, sau này nhìn vào một lần phong.lưu này, có lẽ điện hạ cũng sẽ chiếu cố ta?"

Lần này là quý nữ đoan trang không giả trang được, liền muốn đổi thành nữ nhân tham luyến quyền quý?

"Nếu cảm thấy bổn vương tốt, lúc trước ở cửa thượng thư phủ, ở rừng trúc, bổn vương đối với ngươi ưu ái có thừa, vì sao ngươi không nhân cơ

hội lấy lòng ta?" Tống Mạch ép hỏi.

"Trước cửa thượng thư phủ, nhiềucon mắt nhìn chằm chằm, ta mặc dù muốn leo lên điện hạ, cũng không muốndẫn đến một cái tiếng xấu "lỗ mãng". Trong rừng trúc, tỷ muội chúng tađúng là đi tìm điện hạ, đáng tiếc điện hạ một câu trúng đích, vì thể diện, ta đành phải phủ nhận. Bây giờ điện hạ tận mắt nhìn thấy, ta không thể cãi lại, đành phải thừa nhận chút tâm tư đó của mình." Cằm bị hắnniết có chút đau, Đường Hoan nhíu mày, quay đầu né tránh.

Tống Mạch khẽ buông lỏng tay, đổi thành nắm lấy mặt nàng, "Nghe nói ngươi định thân cùng thế tử Vệ Quốc công phủ rồi?"

Đường Hoan cắn cắn môi, nhắm mắt lại: "Trước khi điện hạ chưa xuất hiện, VệChiêu là nam tử có tiền đồ tốt nhất ta gặp được, mà lại, dung mạo tuấnlãng. Nay có cơ hội leo lên điện hạ, ta tất nhiên có thể bỏ qua hắn ta."

Tống Mạch cười khẽ: "Ngươi bây giờ trái lại chịu ăn ngay nói thật rồi."

Đường Hoan bất đắc dĩ: "Đã bị điện hạ bắt gặp, lại nói dối nữa, ta sợ điện hạ sẽ giết ta thật."

"Vì sao bổn vương phải giết người? Người nói rất đúng, cá lớn nuốt cá bé,điều này không liên quan đến nam nữ, cho dù người giết Lương Tư An, vậycũng là gã vô dụng, bổn vương chẳng những sẽ không tố giác người, ngượclại rất thưởng thức người. Chỉ là, bổn vương còn có một thắc mắc." Tống Mạch dùng hai tay giữ lấy mặt nàng, nhích tới gần nàng, nhìn chẳm chẳm vào mắt nàng, "Bổn vương không hiểu, đường đường quý nữ Hầu phủ, vì saolại tò mò loại chuyện này? Vừa rồi ở bên ngoài, bổn vương thấy người mặt đỏ.tai đỏ, tình hình kia... dường như khẩn cấp không dắn lòng được."

Hắn thật sự rất ngoài ý muốn, trước kia chỉ tưởng rằng nàng thích làmchuyện đó, không ngờ còn thích xem người khác làm. Hắn bố trí cái

bẫynày, là vì biết nàng thích tham gia náo nhiệt, không nghĩ tới nàng chẳng những nghe lén, còn muốn nhìn lén, không hổ là hái.hoa tặc.

Đường Hoan muốn mắng người!

Rốt cuộc Tống Mạch thấy được bao nhiêu?

"Điện hạ, điện hạ biết được nhiều như vậy, chẳng lẽ vẫn luôn theo dõi ta?" Kinh ngạc qua đi, Đường Hoan trấn định hỏi.

Tống Mạch cũng không phủ nhận: "Bổn vương đã nói, bổn vương thấy ngươi quenmặt, một ngày không giải quyết được nghi hoặc này, bổn vương sẽ không bỏ ngươi xuống được, từ xa nhìn thấy ngươi lén la lén lút, bổn vương đương nhiên tò mò, cũng không ngờ nữ nhân bổn vương tò mò, lại có đam mê...đặc biệt như thế."

Đường Hoan đột nhiên cảm thấy rất nhẹ nhàng, nàng không cần giả bộ cái gì. Ngụy trang của nàng, sự tàn nhẫn của nàng, tính sắc của nàng, đã hoàn toàn bại lộ ở trước mặt hắn.

Nàng nên may mắn nam nhân này đã quên những giấc mộng kia sao?

Nàng thả lỏng lại, lười nhác dựa vào tường đá, "Thật sự là, ngay cả cái nàycũng bị điện hạ phát hiện rồi, đúng là ta thích xem nam nữ làm chuyệnđó, bình thường ở nhà chỉ có thể nhìn tập tranh vẽ, lần này vất vả lắmmới gặp được có người trộm.tình, đương nhiên muốn tới đây xem. Được rồi, ta thừa nhận chính mình là một quý nữ ra vẻ đạo mạo, bên ngoài giảtrang thành một bộ dáng vẻ đoan trang, trong bụng hạ.lưu vô sỉ. Bây giờ điện hạ cũng đã biết, có thể thả ta đi chưa?"

Tống Mạch yên lặng nhìn nàng, lần này, nàng cuối cùng cũng không giả làm người tốt nữa rồi.

Nhưng là, hắn nên nói cái gì?

Chất vấn nàng có còn nhớ chuyện trước kia hay không? Như vậy sẽ để lộ ngụytrang của hắn rồi. Vậy nàng có thể cười nhạo hắn hay không, cười hắn rõràng nhớ rõ những lừa dối kia nhưng vẫn là cố ý tiếp cận nàng, nàng cóthể hiểu lầm hắn là không nỡ giết nàng hay không?

Có lẽ, hắn cóthể giống như nàng đối với hắn, lừa trái tim của nàng trước, chờ nàngsau khi sa vào, lại cười nhạo trở lại? Chờ sau khi hai người công bằng, lại bức nàng nói ra sự thật?

Nàng, sẽ động tâm sao?

Không thể nào, trước kia hắn cũng đã chịu chết vì nàng, nàng cũng chưa từng động tâm.

Nhưng, sau khi nàng động tâm, lại sẽ là cái dạng gì?

Tống Mạch muốn biết.

Nếu, nàng ngay cả như vậy hắn cũng có thể chấp nhận, nàng có thể mềm lòng một lần hay không?

Tống Mạch ôm lấy thắt lưng nữ nhân, cằm đặt lên đầu vai nàng, nói nhỏ vào lỗ tai nàng: "Ngươi thích xem, vậy, ngươi thích làm không? Bổn vương thấyngươi vừa mắt, có thể cùng ngươi thử xem." Thanh âm trầm thấp êm tai, có dịu dàng dụ.hoặc làm cho người ta khó có thể kháng cự.

Đường Hoan sửng sốt một chút, lập tức ôm lấy thắt lưng hắn: "Được, chỉ là không biết điện hạ có thể không..."

Lời còn chưa dứt, môi đã bị người chặn lại.

Trong bóng tối, không biết tim ai đập, chợt rối loạn.

Đường Hoan chợt đẩy Tống Mạch ra, ghét bỏ sờ sờ đôi môi bị cắn nát chảy máu:"Điện hạ không biết hôn người, hay là trở về tìm một mỹ nhân luyện

mộtchút đi, thuần thục lại tới tìm ta!" Nói xong, thừa dịp nam nhân sững sờ đứng nguyên chỗ, nàng cười đi ra bên ngoài. Thì ra là hắn, thật sựkhông còn nhớ, ngay cả hôn người cũng không biết.

Tống Mạch vẫnkhông nhúc nhích, ngay lúc nàng sắp rời khỏi thì mở miệng: "Ngươi yêntâm, việc hôm nay, bổn vương sẽ giải quyết hậu quả cho người, bảo đảmtrên đời không còn có người thứ ba biết được."

Đường Hoan dừng lại, nhưng ngay sau đó rời đi.

Đợi tiếng bước chân đi xa, Tống Mạch mới thấp giọng gọi người.

Hộ vệ sắm vai Lương Tư An vừa rồi lặng lẽ lắc mình tiến vào, quỳ xuống đợi lệnh.

Tống Mạch liếc hắn một cái, thanh âm lạnh nhạt: "Đêm nay để cho Lương Tư Ancùng nữ nhân kia uống rượu độc tự tử, ngươi, ngày mai đi đại doanh TâyBắc rèn luyện, không có bổn vương truyền gọi, không thể về kinh."

"Thuộc hạ tuân lệnh!"

Hộ vệ quỳ xuống dập đầu, nhanh chóng rời đi, khi ra khỏi động, sau lưng đã ướt đẫm.

Điện hạ dạo này càng khó có thể suy xét rồi, rõ ràng bảo gã trêu.chọc Thẩmđại tiểu thư, lại nghiêm lệnh trừ đụng chạm cần thiết khi kéo nàng đivào và uy hiếp nàng ra, không cho gã kề quá gần, không cho gã chạm vàobất kỳ chỗ không nên chạm vào, quần áo lại không thể cởi thật...

Thay vì làm nhiệm vụ gây khó dễ người như vậy, gã thà rằng đi đại doanh Tây Bắc!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 115: Người Nào Ngốc

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trở lại Đoan vương phủ, vốn định xử lý một ít chuyện triều chính vụn vặt, nhưng lần này rốt cuộc lại không tĩnh tâm nổi, Tống Mạch dứt khoát trở về tẩm điện.

Trước khi nàng xuất hiện, hắn có thể bình tĩnh làm bất cứ chuyện gì, giấunhững nghi vấn không cam lòng kia ở dưới đáy lòng, cho dù tìm được thânthể của nàng, hắn cũng có thể lạnh nhạt rời kinh, chỉ để lại nhân thủgiám thị biến hóa của nàng, mà không phải giống như đời trước, khôngnhịn được mỗi ngày đều đi thăm nàng.

Hiện tại nàng xuất hiện rồi, hắn cho rằng hắn có thể bình tĩnh đối xử với nàng giống như trước, nhưng sự thật chứng minh, đó là lừa mình dối người.

Trong độngđá, hắn chỉ là muốn trêu đùa nàng, nhưng vừa chạm vào môi nàng, hắn đãkhông nhịn được lòng dạ rối bời, không nhịn được muốn ôm chặt lấy nàng,hôn nàng thật sâu, chiếm lấy nàng.

Nhưng hắn có thể sao?

Không thể. Không thể để cho nàng biết hắn còn nhớ rõ, không thể để cho nàng biết trong lòng hắn nghĩ các loại biện pháp đối phó nàng lại vẫn khátvọng nàng như cũ, không thể để cho nàng biết chỉ cần một lần đụng chạmđơn giản, nàng có thể hủy đi lòng phòng bị nhiều năm vốn tưởng rằngphòng thủ kiên cố thực ra không chịu nổi một kích của hắn.

Nàng biết được, chắc chắn rất đắc ý, chắc chắn cười nhạo hắn ngốc, cho dù chỉ là ở trong lòng.

Tống Mạch hận thân thể này không chịu khống chế, sợ bị nàng phát hiện khát vọng của hắn, hắn cố ý cắn nàng, ép nàng cắt đứt ôn tồn kia.

Hắn lấy tám bức hoạ kia ra, lại treo trên tường lần nữa.

Tiểu ni cô đáng thương tới trước cửa nhà hắn hoá duyên, thôn nữ dịu dàng đưa cơm cho hắn trong ruộng lúa mạch, quả phụ mạnh mẽ đứng ở đầu tường chêcười hắn, tiểu đồ đệ đơn thuần viết chữ ở trên lòng bàn tay hắn, đệ muội một thân giá y xin hắn giúp đỡ, nha hoàn ngây thơ trong mưa không chịuchạy mau còn chê cười hắn, đại tiểu thư uy nghiêm lạnh giọng tuyên cáokhông cần hắn, nữ quỷ ngu si nói hắn hung dữ nhưng còn dám khiêu khíchhắn khắp nơi...

Hắn vẽ những bức tranh này, là muốn nhớ kỹ nhữnglừa gạt kia, nhưng là mỗi lần nhìn thấy, trong đầu hiện lên không phảilà xấu xa của nàng, mà là dáng vẻ nàng làm nũng với hắn, thiên kiều bámị.

Giờ đây, hắn đối với nàng rốt cuộc là cảm giác gì?

Hận?

Tựa hồ không thể nói rõ.

Đời trước, hắn chỉ nhớ lại Cẩm Chi. Cẩm Chi châm chọc hắn như vậy, hắnkhông biết thân phận của nàng, không biết vì sao nàng lại ba lần hailượt lừa gạt mình, đại khái là lần đầu tiên nếm được tư vị bị lừa gạt,hắn từng động ý niệm sau khi biết được chân tướng thì giết nàng, bởi vìhắn cho là nàng đời đều muốn chơi. đùa tình cảm của hắn. Không biếtlàm sao, hắn không nỡ giết, nàng vừa làm nũng, hắn ngay cả bỏ đói nàngcũng không đành lòng...

Sau khi nhớ lại tiểu ni cô, hành vi của nàng đều giải thích được thông suốt rồi.

Bởi vì là hái hoa tặc muốn hái hắn chín lần, cho nên nàng chủ động nhiệt tình như vậy, kiều my quyến rũ người như vậy.

Hận nổi sao?

Nếu hiện tại hai người vừa mới quen, đừng nói chín lần, nàng dám lộ ra cáiloại tâm tư này, hắn đã có thể giết nàng không chút nào mềm lòng. Nhưngnàng rất thông minh, nàng lừa trái tim của hắn trước. Tống Mạch khôngmuốn thừa nhận, nhưng hắn phải thừa nhận, cho dù nàng vừa xấu xa vừa vôtình, hắn cũng không nỡ giết nàng.

Làm sao hắn có thể giết nàng?

Bắt đầu từ đời thiếu gia kia, hắn vì chờ nàng mà sống, yêu cũng được hậncũng được, ngày từng ngày năm từng năm, nàng sống ở trong trí nhớ củahắn, cùng hắn trưởng thành từ đứa bé, nàng tới rồi, hắn mới có loại cảmgiác mình vẫn còn sống. Trừ nàng ra, không còn có người có thể ảnh hưởng tới hỉ nộ của hắn. Những người có rắp tâm khác, hắn giết bọn họ dễdàng. Những nữ nhân kia, hoặc là sợ hắn, hoặc là yêu thích ngưỡng mộ hắn lại không dám mở miệng, dám mở miệng lại không có cơ hội mở miệng. Cácnàng thích hắn cái gì? Đều chưa từng chung sống cùng hắn, làm sao có thể thật lòng thích? Yêu khuôn mặt của hắn yêu quyền thế của hắn? Nữ nhânnhư vậy, vì sao hắn phải cho các nàng cơ hội mở miệng?

Cõi đờinày, chỉ có nàng là đặc biệt. Chỉ có nàng sử dụng thủ đoạn chiếm được cơ hội tới gần hắn, lừa trái tim của hắn, rồi lại không chịu cần, lại càng không chịu giao nàng cho hắn. Giết nàng, hắn sẽ giống như trước, cho dù hết thảy đều nắm trong tay, cũng không biết vì cái gì mà sống, ngâyngây ngốc ngốc.

Cho nên hắn không giết nàng.

Hơn nữa, hắn thật sự là... thua sao?

Nói cho cùng, trừ lừa trái tim hắn ra, nàng không có làm bất cứ chuyện gìthương tổn hắn, không có tham tài của hắn tham mạng của hắn, chỉ là tham thân hắn. Ở trong mắt nàng nàng đạt được rồi, nàng chiếm được lợi, còntrên thực tế, rốt cuộc là ai chịu thiệt?

Nữ nhân ngốc này, nànglà hái hắn tám lần, nhưng loại chuyện này, nàng có cái gì hay mà đắc ý?Nàng cũng đau tám lần cũng làm cho hắn... sung sướng không chỉ tám lần.Hơn nữa, nàng mỗi lần cũng chỉ hái hắn, mỗi lần cũng là thân hoàn bích,có phải chứng minh rằng, trong lòng nàng vẫn là có vị trí của hắn haykhông? Chỉ là bởi vì nguyên nhân gì đó, nàng không chịu thừa nhận?

Nếu hắn có thể làm cho nàng yêu hắn, nàng sẽ nói cho hắn tất cả sao? Nếu, nàng thực sự yêu, bất kể chân tướng là cái gì, hắn đều không nỡ, thương tổn nàng.

Nhưng là, nên làm cho nàng động tâm như thế nào? Trái tim của nàng có bao nhiều cứng rắn, hắn rõ ràng hơn ai hết.

Tốt với nàng cảm động nàng? Một chút dùng cũng không đủ.

Ác ý với nàng bức bách nàng? Nàng lại càng sẽ không động tâm, hắn không cũng làm được. Nàng vừa khóc, hắn đã mềm lòng rồi.

Hùa theo sở thích của nàng?

Nàng thích cái gì?

Tống Mạch nhíu mày.

Nàng thích nhất là nam nhân. Ngay từ đầu, nàng đã trăm phương nghìn kế muốnchiếm tiện nghi của hắn. Hắn muôn vàn tốt với nàng, chính là ở chuyệnđó, rất ít chủ động cho nàng. Sau đó hắn chủ động rồi, nàng lại giả bôkhuê tú...

Khi đó, nàng nhất định nhịn rất vất vả nhỉ?

Tống Mạch kìm lòng không đậu nở nụ cười, cười cười, ánh mắt đối diện với một bức họa trong đó, lập tức mím lại. Nữ nhân này, nàng có thể giả bộthích hắn, cũng có thể giả bộ không thích hắn, không một kẽ hở như vậy, ai cũng không thấy rõ trong lòng nàng rốt cuộc là nghĩ như thế nào.

"Điện hạ." Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng của cận vệ.

"Nói." Tống Mạch không nhanh không chậm mà thu lại bức hoạ.

"Bẩm điện hạ, vừa nhận được tin tức, Tam tiểu thư Vệ Quốc công phủ đưa mộtphong thiệp mời cho Cảnh Trữ Hầu phủ, mời Thẩm đại tiểu thư ngày mai đi Vĩnh Trữ tự dâng hương, chẳng qua thực sự đưa thiếp mời là Vệ Chiêu, ngày mai hắn ta sẽ đi cùng bào muội."

Vệ Chiêu?

Tống Mạchthiếu chút nữa quên mất hắn ta. Thẩm Du lúc trước đúng là tiểu thư khuêcác, mặc dù cùng Vệ Chiêu trao đổi tâm ý, nhưng vẫn tuân thủ nghiêm ngặt đạo nam nữ ở chung, chưa bao giờ có nửa phần đi quá giới hạn, Vệ Chiêulấy lễ đối đãi giống vậy, đây cũng là nguyên nhân hắn không có canthiệp. Nếu không nếu Vệ Chiêu dám động chân động tay với Thẩm Du, hắnchắc chắn tiễn hắn ta về trời. Thân thể này là nàng tạm cho Thẩm Dumượn, trước khi nàng đến hắn sẽ không chạm vào, nhưng người khác cũngđừng mơ tưởng nhúng chàm. Buổi chiều trong động đá là tình thế bất đắcdĩ...

Nhớ tới động đá, Tống Mạch chợt nhớ lại tính sắc của nàng,nàng cũng thừa nhận rồi, nàng thích xem loại chuyện đó. Do dự một lát,hắn lạnh nhạt mở miệng: "Biết rồi. Ngươi... đi tìm mấy tập tranhxuân.cung tốt nhất, trước khi mặt trời lặn giao cho ta."

"Thuộchạ nhận... Điện hạ, điện hạ nói là, là..." Hộ vệ theo thói quen đangmuốn nhận lệnh, sắp nói xong mới kịp phản ứng mình nghe được cái gì,không khỏi lắp bắp, hoài nghi mình có phải nghe lầm hay không. Điện hạkhông gần nữ. sắc, Vương phủ căn bản không có một nữ tử đương tuổi xuân, đều là một ít bà tử, hôm nay làm sao đột nhiên muốn xem...

Thanh âm của Tống Mạch trở lạnh: "Ngươi không có nghe sai, đi xuống đi."

"Dạ!" Hộ vệ run rẩy hai chân lui ra, sau khi rời khỏi đây chạy thắng đến chỗtổng quản Vương phủ xin ý kiến. Cái loại đồ vật đó, hắn từng xem cũngkhông nhiều, ai biết điện hạ thích xem cái dạng gì? Béo gầy? Kín đáo lớn mật? Còn có, có cần thuận tiện chuẩn bị hai mỹ nhân chờ gọi đến haykhông?

Bất luận như thế nào, trước bữa cơm chiều, hộ vệ vẫn làđưa một thùng tập tranh trông rất sống động đến trong phòng của TốngMạch.

Tống Mạch không để ý đến, cứ như thường lệ dùng cơm, tắmrửa thay quần áo, lúc đi ngủ, mới tiện tay cầm ba bản, tựa vào trêngiường, thờ ơ mở ra.

Chỉ liếc mắt một cái, khép lại luôn.

Nữ tử trong tranh ngực lớn mông phì, hắn chỉ cảm thấy ghê tởm. Nữ nhân, nên là kiểu như nàng.

Nàng là cái dạng gì?

Trên người Tống Mạch phút chốc nóng lên.

Bắt buộc chính mình không nghĩ đến nàng nữa, không nghĩ đến những dễ thương quyến rũ nàng từng cho hắn nữa, Tống Mạch lại mở tập tranh ra.

Nếu nàng thích xem, ngày mai hắn sẽ tiếp nàng cùng nhau xem, bây giờ xem trước, miễn cho ở trước mặt nàng lộ ra manh mối.

Không phải chỉ có một mình nàng biết giả bộ, hắn cũng biết.

^

Cảnh Trữ Hầu phủ, Đường Hoan tỉnh lại liền nhận được thư của Tống Mạch.

Trên thư nói hai việc. Thứ nhất là Nhị thiếu gia nhà Lương thượng thư chếtbất đắc kỳ tử rồi, thứ hai là hắn sẽ ở Vĩnh Trữ tự chờ nàng, không chothời gian địa điểm.

Làm sao hắn biết nàng muốn đi Vĩnh Trữ tự?

Phái người giám thị động tĩnh của nàng? Lấy địa vị của hắn, đúng là làm được.

Đường Hoan có chút được chiều mà sợ, lại có loại cảm giác không thể nào xuống tay.

Theo lý thuyết, Tống Mạch đã quên sự lừa gạt của nàng nhưng còn nhớ rõ cảmgiác với nàng, ngay cả khi nàng lộ ra bộ mặt thật hắn cũng không có phản cảm, còn chủ động hẹn nàng, những điều này đều là có lợi với nàng. Nhưng là, nàng đã quen do nàng trăm phương nghìn kế tiếp cận Tống Mạch, quen nhìn như vô ý thực ra có lòng "câu" hắn trêu chọc hắn, hiện tại hắn như vậy, nàng nên ra tay như thế nào?

Nàng chỉ là lộ ra một mặthạ lưu, cũng không nói chính mình là hái.hoa tặc mà? Cho dù gặp mặt,nàng cũng không nên nhào lên đâu nhỉ?

Hay là nói, Tống Mạch muốn cùng nàng thử một chút chuyện còn chưa làm xong hôm qua?

Thôi, gặp mặt rồi nói sau, dù sao nàng không sợ hắn.

Sau khi ăn xong, Đường Hoan cùng Thẩm Di trước sau lên xe ngựa.

"Tỷ tỷ, môi tỷ như vậy, đi ra ngoài thật sự không thành vấn đề sao?" ThẩmDi lo lắng nhìn Đường Hoan, ánh mắt có chút phức tạp. Đoan vương, ả làbỏ qua, nhưng là thấy tỷ tỷ ngay cả môi rách còn kiên trì đi gặp VệChiêu, hiển nhiên trái tim tỷ tỷ vẫn đặt ở trên người Vệ Chiêu. Nếu tỷtỷ có lòng, ả càng khó đả động Vệ Chiêu hơn.

Đường Hoan miễncưỡng dựa vào cái đệm, lé mắt nhìn ả: "Ai không có lúc không cẩn thậncắn phải mình? Vết thương nhỏ như vậy, có cái gì đáng ngạc nhiên? Muộimuội, hôm qua muội đi quyến rũ Đoan vương điện hạ, nếu điện hạ khôngtrách tội Hầu phủ, ta cũng cũng không so đo, chẳng qua là về sau muội ởbên ngoài chớ lại làm ra cái loại chuyện ném đi thể diện của phụ thânkia."

Trên mặt Thẩm Di đỏ trắng thay đổi: "Tỷ tỷ, làm sao đột nhiên tỷ hung dữ với muội như vậy?"

Đường Hoan hừ một tiếng, tầm mắt quăng đến đối diện ngoài cửa xe, "Vì sao? Trong lòng ngươi rõ ràng. Được rồi, hôm nay dẫn ngươi ra ngoài là Vệ Thục yêu cầu, ngươi im lặng, ta sẽ coi như ngươi không tồn tại, ngươi nữa, lập tức xuống xe trở về." Bộ mặt thật đã bị Tống Mạch biết rồi, nàng cũng không cần diễn tiểu thư khuê các gì nữa, xem thái độ của Tống Mạch đối với nàng hôm qua, nàng bây giờ dù cho đốt cả Hầu phủ, Tống Mạch cũng sẽ không để ý hành động làm trái đạo đức của nàng.

Nàng thích ý nhắm hai mắt lại.

Thẩm Di nhìn chằm chằm vào nàng, tay giẩu ở trong ống tay áo nắm thật chặt.Nếu nàng vô tình, cũng đừng trách ả lòng da độc ác quấy nhiễu chuyện tốt của nàng.

Sau nửa canh giờ, xe ngựa dừng ở dưới chân núi Vĩnh Trữ tự.

Đường Hoan chuẩn bị xuống xe, vừa đẩy màn xe ra, đã thấy đối diện một nam một nữ đi tới, đúng là huynh muội Vệ Chiêu.

Ánh mắt đảo qua khuôn mặt tuấn lãng hơi đen của Vệ Chiêu, trong lòng Đường Hoan khẽ động.

Không bằng nàng chọc ghẹo Vệ Chiêu một chút trước? Đến lúc đó Tống Mạch thấy, nàng sẽ nói nàng cũng thích chọc ghẹo người, khi đó nếu Tống Mạch vẫnkhông ghét nàng, nàng không phải có lý do xuống tay với Tống Mạch haysao?

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 116: Phần Thưởng

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Phía sau Vĩnh Trữ tự núi non cây rừng trùng điệp xanh mướt, cảnh sắc làm cho con người thoải mái.

Dâng hương xong, Vệ Thục mời tỷ muội Thẩm gia vào trong núi tìm chỗ vắng vẻngắm cảnh đẹp, đi theo đằng sau là nha hoàn của từng người, xa xa phíasau cùng là Vệ Chiêu đi theo làm hộ vệ.

Đây không phải là lần đầu tiên bọn họ tới.

Sau khi hai người làm quen, Vệ Chiêu từng dùng cách này mời Thẩm Du đi rangoài, khi đó Vệ Thục sẽ tìm cớ kéo Thẩm Di đi dạo chỗ khác, cho hắn tavà Thẩm Du có thời gian ở cùng một chỗ. Đương nhiên, thời gian cũngkhông dài, thời gian cũng chỉ là nói mấy câu. Thẩm Du cởi mở không mấtđoan trang, Vệ Chiêu cũng chưa từng đến quá gần mạo phạm tâm tư của giai nhân.

Hôm nay, Vệ Thục còn muốn lập lại chiêu cũ, thuận tiện cho huynh trưởng. Chuyện Đoan vương điện hạ ở trước mặt mọi người khinh.bạc Thẩm Du đã truyền ra, sau khi trưởng bối Vệ gia nghe nói, lập tức bỏ đi ý định kết thân cùng Cảnh Trữ Hầu phủ, nhưng huynh trưởng không đồng ý, kiên quyết muốn cưới Thẩm Du. Tổ phụ giận dữ, muốn dùng gia pháp, làmẫu thân ở giữa nói vun vào, cuối cùng úp úp mở mở ý bảo huynh trưởng xem ý của Thẩm Du trước. Nếu Thẩm Du và Đoan vương cố ý, hắn ta chẳng phải là một lời tình ý gửi gắm vô ích?

Đáng tiếc có người không chịu phối hợp.

Thẩm Di ôm cánh tay Đường Hoan không chịu buông tay, làm bộ không có nghehiểu ý của Vệ Thục, nếu Vệ Thục nói nơi đó có cảnh đẹp, ả cũng muốn lôikéo Đường Hoan cùng đi. Đường Hoan muốn chọc ghẹo Vệ Chiêu, ở trước mặthắn ta phải chú ý dáng vẻ một chút, tất nhiên không tiện mạnh mẽ đẩyThẩm Di ra.

Vệ Chiêu ở phía sau nhìn, dần dần không nhịn được rồi, bước nhanh đến phía trước, trực tiếp đến gần Đường Hoan nói: "A Du, mấy ngày trước Tam muội cho ta xem một quyển sách, ta đọc, có mấy chỗ không hiểu, thỉnh giáo Tam muội, muội ấy nói sách kia là của muội, muội ấy cũng không hiểu. Vậy bây giờ có thể làm chậm trễ một chút thời gian của muội không? Ta muốn xin muội giúp ta giải thích nghi hoặc."

Đường Hoan khế đỏ mặt, cúi đầu nói: "Được..."

"Vệ đại ca muốn hỏi cái gì thì ở chỗ này hỏi là được rồi, vừa vặn cũng chochúng ta được thêm kiến thức." Thẩm Di ra vẻ ngây thơ nói.

VệChiêu khách khí cười với ả: "Đều là những thứ khô khan nhàm chán, cácmuội đi sang bên cạnh ngắm cảnh trước đi, lát nữa chúng ta sẽ đuổitheo."

Vệ Thục muốn kéo Thẩm Di đi.

Thẩm Di cắn cắn môi, lo lắng ôm cánh tay Đường Hoan không thả: "Không được, ta không thể đểcho tỷ tỷ ở lại một mình, lần trước đã hại tỷ tỷ bị điện hạ ức... A, dùsao ta không yên lòng tách khỏi tỷ tỷ." Thẩm Di ảo não che miệng lại, vào lúc nhắc tới Đường Hoan bị điện hạ ức hiếp, ánh mắt ả dừng lại ở trên môi Đường Hoan, hàm ý trong đó không cần nói cũng biết.

Đường Hoan không thể tin nhìn về phía Thẩm Di, lại nhìn về phía Vệ Chiêu, nước mắt lập tức trào ra, giãy khỏi tay Thẩm Di, xoay người chạy vềphía một bên con đường nhỏ. Vệ Chiêu đầu tiên là kinh ngạc lại là ghentị

phần hận, mắt thấy Đường Hoan sắp chạy xa mới lấy lại tinh thần, sảibước đuổi theo nàng, vừa muốn mở miệng gọi người, đột nhiên tắt tiếng.

Bởi vì sau cây cổ thụ phía trước thong thả loé ra tới một bóng người, vừa vặn chắn ở trước người nàng.

"Điện hạ?" Vệ Chiêu bất giác ngừng lại, làm bộ muốn hành lễ. Bất kể sau khinghe nói chuyện kia hắn ta bất mãn Tống Mạch như thế nào, nhìn thấyngười, hắn ta đều có loại sợ hãi tự nhiên.

Tống Mạch nhìn cũngkhông thèm nhìn hắn ta, đi thẳng lên trước giữ chặt tay Đường Hoan, nâng tay lau nước mắt vẫn còn đọng ở trên mặt cho nàng, trên mặt mang theonụ cười yếu ớt: "Bổn vương chạy qua đây thử xem một chút, vốn định chonàng một bất ngờ thú vị, không ngờ ánh mắt nàng thật tốt, nhìn thấy bổnvương rồi."

Đường Hoan đưa lưng về phía mọi người, trừng hắn một cái. Trời mới tin lời nói của hắn, nhất định là luôn theo dõi nàng đó!

Tống Mạch thích nhìn dáng vẻ này của nàng, không có chút nào báo trước màkhom người ôm lấy nàng: "Đi, bổn vương biết một chỗ tốt, bây giờ dẫnnàng đi luôn."

"Điện hạ, người buông!" Đường Hoan giả vờ đấm bả vai hắn giãy dụa.

Tống Mạch cao giọng cười to, liếc thấy Vệ Chiêu chuẩn bị tiến lên, hắn đứnglại, yên lặng nhìn hắn ta, chờ Vệ Chiêu nhận mệnh cúi đầu, lúc này mớiôm Đường Hoan nhanh chóng vào trong rừng, thời gian mấy lần nháy mắt đãkhông thấy rồi, để lại ba người sững sờ đứng tại chỗ.

 \sim

Tống Mạch mang Đường Hoan đến dưới một gốc cây thông già trên đỉnh núi, cúi đầu có thể thấy được mây mù lượn lờ giữa sườn núi.

Đường Hoan mặc quần áo mùa hè, lúc ở bên dưới còn cảm thấy nóng, lúc này đãthấy hơi lạnh rồi. Nàng rúc ở trong lòng Tống Mạch, không nhịn được đắpáo choàng trên người hắn lên người mình, đắp kín rồi mới hâm mộ nói:"Thân bản lĩnh này của Điện hạ, quả thực sắp sánh ngang thần tiên trêntrời rồi."

"Ngươi đã gặp thần tiên?" Tống Mạch cúi đầu nhìn nàng, tay trái nâng bả vai của nàng, tay phải không nhịn được vuốt nhẹ máitóc dài xoã ở phía sau nàng.

Đường Hoan lắc đầu, nhìn chăm chúmặt hắn cười: "Chưa từng thấy, chẳng qua thấy điện hạ, nhìn thấy cũngkhông kém thần tiên nhiều lắm đâu. Không biết võ công của điện hạ là học từ đâu? Có thể dạy ta một chút không?"

"Hôm nay trái lại biết ăn nói." Tống Mạch không để ý tới lời nói muốn học võ công của nàng, ngóntay chạm vào mặt nàng: "Sao không hỏi bổn vương mang ngươi tới đây làmcái gì? Không sợ sao?"

"Sợ cái gì chứ, điện hạ bắt ta tới đây,hoặc là giết người, hoặc là cướp sắc. Giết người ta sợ cũng vô dụng, làm sao cũng không thoát khỏi điện hạ, cướp sắc nha, "Đường Hoan nâng taylên sở khuôn mặt của nam nhân, mặt mày ẩn tình: "Điện hạ tuấn mỹ như vậy, ta cam tâm tình nguyện bị điện hạ như vậy, chính là không biết điện hạ học xong chưa..."

Tống Mạch không có ngăn cản nàng, nhìn chằm chằm vào mắt của nàng: "Thì ra là ngươi chẳng những có sắc.tâm, còn có sắc đảm."

"Điện hạ thích ta như vậy, không phải sao?" Ngón tay Đường Hoan rơi vào giữađôi môi hắn, thử thăm dò dò vào bên trong, nam nhân không phối hợp, nàng mất hứng thu tay lại, nhìn dưới chân núi xa xa, "Rốt cuộc điện hạ muốnlàm cái gì?"

Tống Mạch dùng hai tay giữ lấy mặt nàng, "Bổn vươngmuốn hiểu rõ ngươi nhiều hơn, quen thuộc rồi, có lẽ có thể sớm ngày cởibỏ hoang mang với

ngươi."

Đường Hoan "hứ" một tiếng, "Điện hạ định hiểu ta như thế nào? Ôm ta sao?"

Tống Mạch cười cười, từ trong lòng lấy ra một quyển tập tranh để vào trênđùi nàng: "Cùng làm chuyện ngươi thích với ngươi, như vậy có thể hiểungươi hơn một chút hay không?"

Chuyện nàng thích làm?

Đường Hoan nghi hoặc liếc hắn một cái, giơ tay cầm tập tranh lên, mở ra, đợinhìn thấy bên trên hình vẽ nam nữ trông rất sống động, nàng chấn động,cơ mà mặt không đỏ tim không đập ngửa đầu nhìn Tống Mạch: "Điện hạ, điện hạ muốn cùng xem cái này với ta?" Người này, chả lẽ mấy giấc mộng trước giày vò quá mức, bị kích thích thay đổi tính cách? Nếu không cho dù còn bản năng thích nàng, làm sao hắn có thể, làm sao có thể nghĩ đến muốncùng nàng làm loại chuyện này?

Nàng xem là đương nhiên, hắn xem, sẽ không phải là luyện công tẩu hỏa nhập ma chứ?

"Sao nào, ngươi không dám cùng xem với Bổn vương sao?" Tống Mạch âm thầmdùng nội lực bình ổn khí huyết cuồn cuộn trong cơ thể, trong lòng vừabực vừa giận. Bởi vì chính mình mà tức giận, rõ ràng tối hôm qua mộtngười xem cũng không có chuyện gì, ở trước mặt nàng, lại không nhịn được nóng.lên. Cũng bởi vì nàng mà tức giận, hắn thích nàng, cho nên mới khó chịu, nhưng nàng bây giờ bình tĩnh không giống người, rốt cuộc là damặt nàng quá dầy, hay là trong lòng một chút cũng không có hắn?

Không muốn bị nàng nhìn chẳm chẳm, Tống Mạch ý bảo nàng tiếp tục lật xem: "Biết ngươi thích, bổn vương sai người chuẩn bị một thùng, đây là mộtquyển bổn vương cảm thấy tốt nhất, ngươi xem xem, so sánh với trước kiangươi xem như thế nào?"

Sắc mặt hắn bình thường ánh mắt hắn bình tĩnh, Đường Hoan nghi ngờ liếc hắn một cái, lúc này mới nghiêm túc nhìn lại.

Bức thứ nhất, trong tranh hai người ở trên kháng lớn, hai tay nữ nhân vịncửa sổ mà quỳ, nam nhân quỳ đứng ở phía sau nàng. Động tác có vẻ bìnhthường, chỉ là vào ban ngày, đỉnh đầu ba cánh cửa sổ mở rộng, ngoài cửasổ dưới mái hiên ngồi mấy tiểu nha đầu đang chơi dây thừng. Trong phònghắn là lão gia phu nhân, sắc mặt phu nhân đỏ bừng, miệng bị trượng phudùng vải đỏ cuốn lấy ...

Đường Hoan đối với bức họa hứng thú không lớn, lặng lẽ cảm thụ dưới thân, Tống Mạch vậy mà không có phản ứng!

Là lực hấp dẫn của nàng với hắn trở nên yếu đi sao?

"Ngươi cảm thấy tư thế này như thế nào?" Đường Hoan rất nghiêm túc cùng hắnthảo luận tâm đắc, "Loại không khí trộm tình ban ngày này cũng không tệlắm, chẳng qua là nếu ta là lão gia kia, ta mới không chặn miệng thê tử lại, dù sao bên ngoài đều là nha hoàn của nhà ta, bị các nàng nghe thấy thì đã có sao? Ai dám sau lưng nói nhảm, ta liền làm nàng ta ngay trước mọi người, nhân tiện cho người khác xem một chút, răn đe. Còn có phunhân này, vợ chồng làm việc này là thiên kinh địa nghĩa, nàng có cái gìmà ngượng ngùng? Ngươi xem xem, nàng trông như không tình nguyện, nhưng động tác thắt lưng này, rõ ràng là phía sau nghênh đón cái vật kia đó... Chậc chậc, cái này khẳng định là nam họa sĩ vẽ, vẽ vật này của nam nhân lớn như vậy, ta cũng không tin, cái vật lớn như vậy, có thể đâm vào? Điện hạ, ngươi nói có thể không?"

Tống Mạch trầm mặc, thật lâusau mới nói: "Bổn vương không biết, chẳng qua, bổn vương trái lại hoàinghi nơi này của nữ nhân, thật có..."

"Lớn sao?" Đường Hoan dường như không có phát hiện sự lúng túng của hắn, thuận miệng nói tiếp,"Đương nhiên là có rồi, ta cảm thấy của nàng còn

không có lớn bằng củata đâu." Đưa tay xoa xoa của mình. Vừa xoa xong, phía dưới đã bị một vật chống vào rồi. Đường Hoan cười trộm trong lòng, cố ý cọ cọ hắn sau đóđể sách xuống, đầu gối lên trên cánh tay hắn, khiêu khích nhìn hắn:"Điện hạ, tự chủ của ngươi cũng quá kém rồi, bình thường phải rèn luyệnnhiều hơn mới được."

Tống Mạch buông bỏ lửa nóng vẫn áp chế trong cơ thể, chỉ nhìn chằm chằm vào nàng: "Thẩm Du, ngươi vẫn là nữ nhân sao?"

Đường Hoan ngọ nguậy ở trong lòng hắn, thân thể chuyển nghiêng về phía bộngực bên kia của hắn, dán thật sát lên hắn: "Điện hạ, nếu ta không phảinữ nhân, ngươi sẽ xem cùng ta sao?"

Tống Mạch nắm lấy tay nàngđang định mò vào trong quần áo của hắn, mắt chứa uy hiếp: "Xem ra ngươichẳng những thích xem, còn thích làm."

Đường Hoan chậm rãi ngồidậy, khóa ở trên đùi hắn, một tay vòng quanh cổ hắn, một tay giãy khỏitrói buộc của hắn, chỉ vào tập tranh bị đặt ở trên tảng đá lớn bên cạnh: "Đúng vậy, nhưng mà trước kia ngại cho thân phận, cũng chỉ có thể vụngtrộm xem, không có nam nhân phối hợp với ta, cho dù có, ta cũng không bỏ xuống được thể diện đi tìm. Bây giờ bí mật của ta đã bị điện hạ pháthiện rồi, điện hạ tựa hồ cũng không ghét bỏ ta như vậy, vậy điện hạ,ngươi có thể giúp ta giải thích nghi hoặc không? Ta vẫn, luôn muốn tậnmắt nhìn nam nhân, nhìn mỗi một chỗ, sờ mỗi một chỗ."

Tống Mạchlấy tay che kín mắt nàng, gắng sức không phát ra âm thanh rồi nuốt vàilần, lúc này mới dời đi, bình tĩnh hỏi lại: "Giúp ngươi giải thích nghihoặc, bổn vương có lợi ích gì?"

Đường Hoan cười quyến rũ, dùng sức chống lên cái vật kia cọ cọ, ngay sau đó ngượng ngùng rúc vào tronglòng nam nhân: "Cái ta có thể cho điện hạ, nói vậy trong lòng điện hạhiểu rõ, chỉ cần điện hạ không hành hạ ta, ngươi bảo ta làm cái gì cũng được."

"Như thế nào gọi là hành hạ ngươi?" Tay Tống Mạch bắt đầu dọc theo lưng eo nàng nhẹ nhàng di chuyển.

Đường Hoan thoải mái mà kêu một tiếng, thanh âm vừa mềm mại vừa tủi thân: "Điện hạ đối với ta như thế nào cũng có thể, nhưng nếu là giao ta chonam nhân khác cưỡng bức, đó chính là hành hạ. Đương nhiên, nếu điện hạđưa nam nhân khác đến trước mặt ta để cho ta làm theo ý mình, đó chínhlà thưởng ta."

"Ngươi là nữ nhân bổn vương vừa ý, đời này namnhân khác đừng mong chạm vào người, ngươi cũng đừng mong chạm vào ngườikhác." Tống Mạch nắm chặt eo nàng, chăm chú nhìn vào mắt nàng nói. Thấynàng một chút cũng không sợ hãi hoặc là bất mãn, ngược lại vui vẻ nhìnhắn cười, Tống Mạch rời mắt, không đi tìm tòi nghiên cứu thật giả củanàng, vươn tay lật tiếp một tờ trong tập tranh, trong mắt cuối cùng cũng lộ ra ý cười: "Nếu sau khi ngươi chịu cùng bổn vương thử tư thế này một chút, bổn vương sẽ thưởng chính mình cho ngươi, để cho ngươi giải thích nghi hoặc."

"Tư thế gì?" Đường Hoan lé mắt nhìn. Thấy rõ rồi, cho dù kiến thức của nàng rộng rãi, vẫn là không nhịn được nóng mặt một chút, xấu hổ chui vào trong lòng của hắn: "Điện hạ xấu lắm!"

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 117: Gả Cho Ta

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Nữ nhân thẹn thùng trốn vào trong lòng hắn, cũng không biết là xấu hổ thật hay xấu hổ giả, nhưng Tống Mạch chính là thích bị nàng nhào lên như vậy, thân thể mềmnhũn càng không ngừng dán lên người hắn ủn vào trong lòng hắn, giống như con mèo hy vọng chủ nhân chơi đùa cùng nó.

Hắn ôm chặt lấy nàng, tiến đến bên tai nàng nói nhỏ: "Sao nào, người có bằng lòng hay không?"

Lỗ tai bị hơi thở của hắn thổi trúng ngưa ngứa, Đường Hoan không nhịn được ở trong lòng hắn cọ cọ, nhỏ giọng nói: "Được, chẳng qua điện hạ phảicho ta xem trước, cho ta sờ trước."

Tống Mạch nhẹ nhàng hôn nàngmột cái: "Được, kế tiếp ngươi muốn làm cái gì thì làm cái đó đi, bổnvương đều nghe lời ngươi." Nếu nàng thích, hắn cho nàng luôn, dù sao,cũng không phải lần đầu tiên.

"Điện ha..."

Đường Hoan cóchút không thể tin được ngắng đầu, nhìn vào tròng mắt đen dịu dàng củanam nhân, "Điện hạ, ngươi ...vì sao ngươi dung túng ta như thế? Ta trongngoài không đồng nhất không biết liêm sỉ như vậy, đổi lại người khácnhất định sẽ phỉ nhổ ta, điện hạ là người đứng ở trên đám mây, vìsao..."

Đường Hoan may mắn Tống Mạch đối với nàng như vậy, nhưng nàng thật sự không nghĩ ra.

Làm hái.hoa tặc, nàng cũng chưa từng nghĩ tới động tâm, cũng chưa từng động tâm, cho nên cũng sẽ không mong đợi cũng sẽ không để ý nam nhân là cóđộng tâm với nàng hay không. Nhưng Đường Hoan biết, nữ nhân như nàng, nam nhân có thể yêu sắc đẹp của nàng. Yêu thân thể của nàng yêu nhữngbản lĩnh đó của nàng, tuyệt đối sẽ không yêu con người của nàng. Sau khi biết được cách làm người của nàng còn tốt với nàng, vậy nhất định làham muốn thân thể của nàng, ham muốn ở trên người nàng đạt được cực lạc, nhưng là, Tống Mạch cũng không phải loại người bởi vì dục vọng mà lừanàng lấy lòng của nàng.

Chẳng lẽ mấy giấc mộng trước, ảnh hưởng đối với hắn thực sự sâu như vậy? Khiến cho hắn yêu nàng yêu đến mức quên mất xấu xa của nàng nhưng lại nhớ được người là nàng đây, yêu đến mức bất kể nàng biến thành cái dạng gì hắn đều yêu nàng?

Thôi, phải thì như thế nào, cho dù hắn bây giờ tốt với nàng, cũng là bởi vì hắn không còn nhớ.

Nếu hắn không còn nhớ, lát nữa nàng liền tranh thủ hoàn thành chuyện tốt cùng hắn.

Đường Hoan dán lên bả vai nam nhân, chờ hắn trả lời.

Bất kể lý do gì, bất kể thật giả, nhiều ít cũng có thể tháo gỡ một ít mê hoặc đi?

Vì sao dung túng nàng?

Tống Mạch cũng muốn biết.

Cánh tay hắn vòng chặt một chút, nghiêm túc nói cho nàng: "Bởi vì ta thíchnàng, thích nàng - nữ nhân xấu xa này." Về phần vì sao thích, hắn khôngbiết, vào lúc hắn muốn biết muốn không yêu nữa, nàng đã hoà vào cốt nhục của hắn, không muốn nàng, hắn cũng không được. Muốn nàng,

tựa như hiệntại, cho dù biết rõ trong lòng nàng không có hắn, chỉ cần có thể ômnàng, hắn cũng cảm thấy thỏa mãn.

Gặp phải nàng, hắn nhận rồi.

Lừa hắn thì như thế nào, chỉ cần có thể để cho nàng ở lại bên người, dù cho bị nàng lừa cả đời, hắn cũng bằng lòng. Hắn cũng không tin, hắn tốt với nàng cả đời, còn không làm nóng được trái tim của nàng.

Thích nàng - nữ nhân xấu xa này?

Đường Hoan ngần người, lời này làm sao nghe có chút quen tai?

Không kịp ngẫm nghĩ, nàng lại chú ý tới một vấn đề khác, cười nhìn hắn: "Điện hạ, sao ngươi không xưng bổn vương rồi?"

Tống Mạch đỡ trán nàng, con ngươi đen như mực: "Về sau ở trước mặt nàng, chỉ có Tống Mạch, chỉ có ta, không có Đoan vương, cũng không có điện hạ."

Đường Hoan bưng lấy mặt hắn, ngửa đầu chạm chạm vào môi hắn, ánh mắt mê ly ẩn tình: "Vậy về sau ta cũng chỉ gọi ngươi là Tống Mạch, có thể chứ?"

"Có thể." Tống Mạch nhìn chằm chằm đôi môi nàng, kìm lòng không đậu muốn đuổi theo đặt lên.

Đường Hoan giảo hoạt né tránh, thân mình nghiêng ra sau, Tống Mạch không khỏi di chuyển theo nàng, Đường Hoan chỉ chỉ mặt cỏ dưới tàng cây, vênh mặthất hàm sai khiến: "Tống Mạch, ngươi qua bên kia nằm duỗi thẳng, ta muốn sở ngươi rồi." Khôi phục võ công rồi, thân thể hắn bây giờ tuyệt đối là tiếp cận trong hiện thực nhất, nàng muốn nhìn. Trước khi đi vào giấc mộng thời gian khẩn cấp, nàng cũng chưa thể đã nghiện.

Tống Mạchđứng yên, trên mặt không khống chế được nóng lên. Ban ngày ban mặt, thật sự phải trần truồng nằm ở trước mặt nàng mặc nàng muốn làm gì thì làmsao?

Đường Hoan dựa vào cây, ung dung nhìn hắn. Là chính hắn không chê nàng, là chính hắn đưa lên, sao bây giờ lại ngượng ngùng rồi?

Thấy cái bộ dạng không biết xấu hổ không biết thẹn thùng kia của nàng, TốngMạch dằn quyết tâm, lưng xoay sang chỗ khác, nâng tay cởi áo bào.

Đường Hoan nở nụ cười: "Đừng nóng vội đừng nóng vội, ngươi nằm xuống là được, xiêm y ta thích tự mình cởi."

Trên đời làm sao có thể có nữ nhân như vậy!

Tống Mạch âm thầm điều tức, sau khi bình tĩnh lại nằm xuống, suy nghĩ mộtchút, không có nhắm mắt, yên lặng nhìn chăm chú vào nàng. Nàng còn không sợ xấu hổ, hắn cũng không có gì phải sợ, hôm nay hắn cũng muốn xem nàng làm như thế nào. Nếu nàng chỉ thích thân thể hắn, vậy hắn cũng phảinhìn vẻ mặt yêu thích trên mặt nàng.

Đường Hoan chậm rãi đi đếnbên cạnh hắn, giạng chân ngồi ở ngang hông hắn, chống lại cái nhìn chămchú của hắn, nàng cười cười, "Ngươi nhìn ta như vậy, ta sẽ ngượngngùng."

"Phải không? Ta không nhìn ra." Tống Mạch thản nhiên nói. Mặt cũng không đỏ tí nào, vậy cũng gọi là ngượng ngùng?

"Được rồi, ngươi muốn như thế nào đều tùy ngươi, lát nữa ngươi đừng thẹn thùng là được rồi."

Đường Hoan cúi xuống, khuôn mặt cách hắn không quá một bàn tay, hại tim hắnđập trật một nhịp. Dường như không có phát hiện hô hấp của nam nhân bỗng nhiên rối loạn, Đường Hoan nâng tay sờ mặt của hắn, ngón trỏ

từ cáitrán của hắn nhẹ nhàng dời xuống, ánh mắt si mê: "Tống Mạch, trông người thật đẹp, đã xem nhiều tập tranh như vậy, người là nam nhân ta thấy đẹp nhất. Người xem, ta thích nhất dung mạo này của người, lạnh như vậy,cái gì cũng không nhìn vào trong mắt. Người biết không, lần đầu tiên gặp người, ta đã nghĩ, người lạnh như thế, lúc làm chuyện đó, có thể nónglên một chút hay không?" Cúi đầu khẽ hôn mắt của hắn.

Tống Mạch nhắm lại lại mở ra, trong lòng phức tạp: "Ở cửa thượng thư phủ?"

"Đúng vậy, " Đường Hoan nhìn hắn cười, nói dối đã thành bản năng, "Không nghĩ tới sao, ngay trước mặt nhiều khách khứa như vậy, ta bên ngoài nói lờilạnh nhạt với ngươi, nhưng trong đầu lại muốn lột quần áo của ngươixuống. Tống Mạch, ta giả bộ giống không?"

"Giống, ta cũng đã bị nàng lừa được rồi." Trong mắt Tống Mạch đã khôi phục lại bình tĩnh.

Đường Hoan đắc ý cười cười, ngồi thắng, vươn tay cởi áo cho hắn, thỉnh thoảng giương mắt cùng hắn nhìn nhau một lát. Cởi áo ngoài ra, lúc cởi cái nút thắt dưới nách áo lót, nàng dừng lại, săn sóc hỏi hắn: "Khẩn trương à?"

Tống Mạch hừ lạnh một tiếng xem như đáp lại.

Giả bộ cái gì mà gả bộ, mặt đỏ rần rồi, Đường Hoan trêu tức nhìn hắn, chậmrãi cởi bỏ nút thắt, gỡ hai tay áo của hắn ra, áo bào ở lại dưới thânhắn. Nam nhân vẫn nhìn nàng, Đường Hoan không biết rốt cuộc hắn muốnnhìn cái gì, đơn giản không để ý tới, một tay chống ở bên thân hắn, mộttay dọc theo cổ hắn dời xuống, khen hắn: "Trên người ngươi cũng đẹp,trắng nõn, nhưng lại cũng không phải cái loại trắng bệch kia, như ngọc,cảm giác cũng tốt, chẳng qua là, vì sao..."

Tống Mạch chịu đựng ngứa ngáy kia, không mở miệng, chờ tự nàng nói tiếp.

Đường Hoan nhìn chẳm chẳm vào mắt hắn, ngón tay lại thuần thục đặt ở trên một hạt Tiểu đậu đậu, ánh mắt hồn nhiên ngây thơ: "Chẳng qua là, vì saotrên Bạch ngọc này lại thừa ra hai chấm đỏ?"

"Lấy ra, buồn." Tống Mạch bình tĩnh mở miệng.

Đường Hoan khế giật mình, lập tức nghĩ tới, nơi này của Tống Mạch chưa làmnổi lên cảm giác, sẽ chỉ khiến hắn buồn. Dùng mất hứng che giấu ảo nãonơi đáy mắt bởi vì nhất thời sơ xuất tính sai chỗ mà sinh ra, Đường Hoan tiếp tục xoa nhẹ hai cái, "Làm sao có thể buồn? Ta thấy trên sách đều viết nơi này của nam tử cũng..." Mắt thấy ánh mắt của Tống Mạch trở nênnhư dao găm, nàng vội dời ngón tay, như lơ đãng đảo qua bụng hắn. Nghehô hấp của hắn chợt biến nặng, thân thể cũng kéo căng, Đường Hoan bừng tỉnh đại ngộ, "Thì ra nơi này của nam nhân của ta không thể chạm vàonhất."

Nam nhân của nàng...

Có vui sướng không chịu khốngchế mà xông lên đầu, Tống Mạch ngưng mắt nhìn nàng: "Ai nói ta là namnhân của nàng?" Không biết khuôn mặt tuấn tú của mình nhiễm ráng chiều, tươi đẹp như hoa đào nở rộ.

"Ngươi nói thích ta, còn ngoan ngoãnmặc cho ta sờ, như vậy còn không tính là nam nhân của ta sao?" ĐườngHoan thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, từ trên người hắn lật xuống, ánhmắt nhìn chằm chằm mặt hắn, tay phải nhẹ nhàng kéo dây lưng của hắn, ngón tay út để lên vật kia cọ này cọ này.

Tống Mạch nắm tay thật chặt, "Muốn sở cũng nhanh lên một chút, nàng sở xong rồi, ta còn có việc muốn làm."

Đường Hoan liếc hắn một cái, không nhìn hắn nữa, ném quần của nam nhân sangmột bên, tới gần nhìn tỉ mỉ, kinh ngạc ra tiếng: "A, thì ra nơi này củanam nhân thực sự lớn như vậy! Tống Mạch, ngươi, ngươi đã làm cùng nữnhân khác chưa? Thật sự đâm vào, các nàng không sao chứ?" Ngón tay

ởtrên Tiểu Tống Mạch ấn tới ấn đi, gẩy trái gẩy phải, điểm điểm "đỉnhđầu" xoa xoa "người hầu", sau cùng mới cầm, trong mắt là vừa lòng tậnđáy lòng.

Lồng ngực Tống Mạch phập phồng kịch liệt, trong cơ thể lửa nóng cuồn cuộn, có bị nàng chọc ra, còn nhiều hơn là tức giận mà ra! Nàng coi hắn là loại người nào?

Muốn theo lời của nàng lừa nàngtừng chạm vào nữ nhân khác xem nàng phản ứng như thế nào, lại sợ nàngtin là thật, lửa giận đầy người không thể phát tiết, rốt cuộc Tống Mạchkhông đè nén được, chợt túm lấy cánh tay trái nàng kéo qua người mình,nàng thét chói tai nghiêng ngả xuống dưới, hắn ấn bả vai nàng thuận thếxoay người đè lên, làm bộ muốn xé vạt áo nàng: "Cũng không có việc gì,nàng có thể tự mình thử xem."

Kinh ngạc qua đi, Đường Hoan phốihợp vươn hai cánh tay ra "mặc quân đến hái", mị nhãn như tơ: "Được, chẳng qua là ngươi phải dịu dàng một chút, ta sợ đau."

Tựa như một đấm đấm vào bịch bông!

Tống Mạch hận không thể lập tức đâm vào xem nàng sau khi đau còn có thể thản nhiên như vậy hay không, nhưng như vậy cho dù nàng đau, trong lòng cũng là cao hứng ấy nhỉ?

Hắn sẽ không để cho nàng đắc ý.

Tống Mạch nhanh chóng tỉnh táo lại, thấy mặt nàng tràn đầy mong đợi, hắn trảlại cho nàng một nụ cười xấu xa, bàn tay to từ chỗ cổ áo nàng đẩy vào, đè lại một vật tròn xoa nắn chơi đùa, sau đó ở trong tiếng hừ nhẹ trêungười của nàng nói: "Dịu dàng nhất định sẽ dịu dàng, chỉ là bây giờ cònchưa đến lúc đó. Theo như ước định lúc trước, bây giờ nàng sờ ta xongrồi, chúng ta nên thử cái tư thế kia một chút rồi."

Có cần xấu xa như vậy hay không?

Đường Hoan nhấc chân vòng quanh eo hắn, ôm người xấu hổ cầu xin tha thứ: "Đừng, như vậy, như vậy cũng quá xấu hổ rồi ... Tống Mạch, ta muốn nếm thử loại tư vị đó nhất, người cũng mau mau muốn ta đi?"

Mặt cười của nàng trắng hồng, giống như trái cây say lòng người, Tống Mạch tuỳ theo lòng mình cúi đầu gặm nàng, cũng không mắc mưu: "Chiếm xong tiệnnghi mới biết được xấu hổ? Muốn lừa gạt qua? Yên tâm, ta không dễ lừanhư vậy đầu. Đến, nằm im không được nhúc nhích, đến lượt ta cởi áo tháo thắt lưng cho nàng rồi. Nàng xem ta, ta còn không biết bên trong nữ nhân là bộ dáng gì."

"Tống Mạch..." Đường Hoan nắm chặt tay hắn, thanh âm kiều mỵ, sắp nhũn cả xương cốt của nam nhân rồi.

Tống Mạch dứt khoát chặn miệng nàng lại, vội vàng lột xiêm y của nàng ra.

Đường Hoan nóng nảy thật sự rồi. Nàng vốn là không thích hầu hạ hắn như vậy,ngậm một lát không sao, thời gian quá dài miệng mỏi mùi vị lại quái dị. Bây giờ thật sự phải làm loạn cùng hắn, hắn nửa tựa vào trên tảng đákhoan khoan khoái khoái, nàng lại đầu dưới chân trên ghé vào trong lònghắn, không nói ăn hắn tốn sức hay không, ban ngày ban mặt, nàng thật sựphải vềnh mông tùy ý hắn quan sát hoặc là làm một vài cái khác?

Hai người còn chưa từng có hoang đường như vậy.

Thật vất vả quay đầu né tránh hắn, Đường Hoan vội vàng đè lại bàn tay đangtàn sát bừa bãi của hắn: "Đừng, ta, ta đồng ý với ngươi còn không đượcsao?"

"Nếu đồng ý, vì sao còn ngăn cản ta?" Tống Mạch giống như sói, sâu kín nhìn nàng chẳm chẳm.

Đường Hoan như sợ hãi nhắm mắt lại: "Ta, suy cho cùng ta là nữ nhân, ngươi, ngươi có thể xoay qua chỗ khác trước, ta tự mình cởi hay không?"

Tống Mạch cười lạnh, ánh mắt chuyển qua trên đầu nàng: "Thế nào, còn muốn từ phía sau lưng cho ta một trâm?"

Đường Hoan tức giận cào mu bàn tay hắn: "Nói cái gì đấy, người cho là ta chỉ biết giết người sao? Nhanh lên một chút, phải xoay sang chỗ khác ngoanngoãn chờ, nếu không ta không hầu hạ người, cho dù người giữ ta ở trênngười người, người còn có thể quản được miệng ta động hay không độngsao?"

Tống Mạch biết trong lòng nàng tính chủ ý khác, cũng mayhắn cũng không thật sự muốn như vậy, chỉ là muốn trêu chọc nàng một chút xem da mặt nàng rốt cuộc có bao nhiều dầy thôi, bèn ngồi dậy, "Được,chờ nàng thì chờ nàng, nhưng mà, cây trâm này vẫn là giao cho ta bảoquản trước đi." Thuận tay rút đi cây trâm của nàng, tóc đen đầy đầu rủxuống như thác nước.

"Còn nói thích ta đấy, ngay cả chút tin tưởng ấy cũng không có."

Đường Hoan bĩu môi, chờ sau khi Tống Mạch xoay sang chỗ khác, nàng vừa nhỏgiọng oán giận hắn quá xấu xa, nhìn đứng đắn thực ra trong lòng hạ lưugiống nhau, vừa lặng lẽ ôm quần áo của hắn vào trong tay, sau đó vào lúc Tống Mạch như có phát hiện nhanh chóng đứng dậy, chạy đến vách đá, cười ha hả: "Tống Mạch, ngươi đồng ý với ta không thử tư thế kia, nếu khôngta lập tức ném quần áo của ngươi đi, cho ngươi mông trắng hếu hồi kinh!"

Tống Mạch sửng sốt.

Dưới cây thông già trên vách đá, nàng khiêu khích nhìn hắn, con ngươi đensáng ngời, nụ cười bừa bãi giương rộng, váy dài múa may theo gió tựa như đoá hoa nở rộ ngược gió.

Hắn nghe thấy tiếng đập của trái tim mình.

"Nàng dám ném xuống, ta cũng dám ném nàng xuống, không tin nàng thử xem."Tống Mạch chậm rãi đứng lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ điềm nhiên như mâynhư gió, phảng phất như cũng không biết trên người mình trần như nhộng.

Ánh mắt Đường Hoan dừng ở trên Tiểu Tống Mạch đang ngủ gục xuống của hắn,"Ta không tin!" Nàng tin, nhưng nàng cũng tin tưởng, cho dù Tống Mạchném nàng xuống, đó cũng là có nắm chắc nàng sẽ không xảy ra chuyện gì.

"Vậy nàng cứ ném đi." Tống Mạch đi về phía nàng.

"Ném thì ném!" Đường Hoan tiện tay ném quần áo ra sau rơi xuống dưới, xoayngười muốn chạy, chỉ là còn chưa kịp nhấc chân, trước mắt chợt lóe mộtbóng người, ngay sau đó, người đã bị quăng thật cao ra ngoài.

"Tống Mạch ngươi khốn khiếp!"

Cho dù có chuẩn bị, Đường Hoan vẫn là sợ tới mức "A A" kêu to, người không chiế bay lên trên, bay đến điểm cao nhất lại bắt đầu rơixuống, một quả tim sắp bay đến cổ họng rồi, lại chỉ có thể trơ mắt nhìnnam nhân kia ở giữa không trung túm áo bào lên mặc vào người, nhanh nhẹn như tiên, sau đó, hắn đứng trên một ngọn cây ở sườn núi, nàng... thấphơn hắn rồi!

"Khốn khiếp, mau mau cứu ta lên!"

Lời còn chưa dứt, trên lưng căng thắng, khi mở mắt ra, đã trở lại đỉnh núi.

"Ngươi muốn doạ chết ta mà!" Bất chấp hai chân như nhũn ra, Đường Hoan oán hận cho nam nhân một trận tay đấm chân đá, đánh đánh thiếu chút nữa mất lực mềm oặt xuống, bị Tống Mạch ôm vào trong lòng. Tống Mạch ôm nàng haitay lại nắm eo nhỏ, đưa người tới dưới tàng cây tùng, để

cho nàng dựavào thân cây thở dốc, thấy nàng thở gấp bình thường rồi, hắn nâng cằmnàng lên: "Chúng ta cùng đổi lại, ta không cần tư thế kia nữa."

Đường Hoan mở to mắt, trong mắt một mảnh mờ mịt, còn chưa khôi phục lại từ trong kích thích vừa rồi.

Tống Mạch hôn nhẹ hai má hồng hào của nàng, ánh mắt dịu dàng như nước: "Ta muốn nàng, gả cho ta làm vợ."

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 118: Thê Cương

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Bên ngoài sắc trời tối mờ, Đường Hoan ở trên sạp gian phụ dùng cơm tốixong, chờ sau khi Thanh Hạnh phân phó tiểu nha hoàn thu dọn đồ luixuống, nàng cũng đuổi nàng ta đi, tự mình về phòng nghỉ ngơi.

Thời tiết tháng sáu hè nóng bức, tuy nói chạng vạng nổi lên gió mát, trongphòng vẫn có chút oi bức, Đường Hoan cởi đến chỉ còn một cái áo ngực màu trắng lê và quần trong sa mỏng xanh nhạt, cầm lấy quạt tròn nằm chết dí trên ghế nằm trúc vàng, nhắm mắt quạt mát.

Trước khi chia tay, Tống Mạch nói buổi tối sẽ qua tìm nàng.

Tìm nàng làm cái gì? Thương lượng ngày kết hôn.

Hắn muốn cưới nàng, Đường Hoan cầu còn không được, chỉ hỏi hắn muốn khi nào thì cưới. Tống Mạch nói cần sai người chọn lựa ngày tốt, nàng nói muốnnhanh chóng gả cho hắn, Tống Mạch cũng nói muốn nhanh chóng cưới nàngvề, sau đó thì hẹn tối nay tới đây, để cho nàng chọn lấy một ngày ởtrong đám ngày tốt.

Thành thân sẽ động phòng, giấc mộng này quả thực là thuận lợi lạ thường.

Mấy giấc mộng trước cũng chưa từng thuận lợi như vậy.

Điều này cứ làm cho Đường Hoan có một loại cảm giác không nỡ, giống nhưtrước kia luôn phải nhọc lòng mới có thể ăn con thỏ vào miệng, lần nàylại đột nhiên chủ động đưa đến trước mặt nàng, đổi lại thành ai, cũngkhông dám hạ miệng ý chứ?

Hết lần này đến lần khác nàng lại không tìm thấy nguyên nhân làm cho nàng không nỡ.

Trời hoàn toàn tối lại, gió đêm thổi vào màn cửa sổ bằng lụa mỏng mang đếncảm giác mát nhè nhẹ, cây quạt trong tay nữ nhân càng đong đưa càngchậm, dần dần ngừng lại. Cánh tay trắng mịn từ trên bụng trượt rơixuống, cây quạt tròn kia đầu tiên là rơi ở trên ghế, chờ sau khi nữ nhân đang trong giấc ngủ động mấy cái, cuối cùng có quá nửa đã thò ra ngoàighế, lắc lắc lư lư mắt thấy sắp rơi rồi.

Cánh tay của nữ nhân nhẹ nhàng giật một cái, quạt tròn rơi xuống...

Trước khi chạm vào đất, bị một bàn tay đỡ được, bàn tay kia lớn hơn rất nhiều so với bàn tay nhỏ bé của nữ nhân, thon dài trắng nõn.

Tống Mạch quỳ một gối xuống ở trước ghế trúc, tay trái chống lên ghế nằm, tayphải nhẹ nhàng quạt cho nàng, ánh mắt dừng ở trên khuôn mặt đang ngủcàng lộ vẻ kiều my khi ở trong ánh đèn nhu hoà của nàng, dừng ở trênxương quai xanh tinh xảo của nàng, dừng ở trên bộ ngực đầy đặn cao caoquấn trong áo ngực của nàng, dừng ở trên bụng phẳng lì của nàng, dừng ở trên đôi chân dài như ẩn như hiện dưới lớp sa mỏng của nàng, dừng ở trên đôi bàn chân nhỏ trắng mịn của nàng. Từ đầu đến chân nhìn một lần, lạidọc theo đường về nhìn lại.

Nàng nhất định là cố ý mặc thành như vậy cho hắn nhìn.

Nàng nhất định là biết, hắn có bao nhiều muốn nàng có bao nhiều khát vọng nàng, nàng nhất định biết, hắn sẽ không nhịn được...

Thả quạt tròn xuống, Tống Mạch cởi áo ngoài ra nhẹ nhàng đặt lên bàn bêncạnh, sau đó quỳ gối ở hai bên mạn chân nàng, cúi đầu, môi dán lên bụngnàng.

Nhẵn mịn, ấm áp, là nàng thật, không phải bóng dáng trong hư ảo nửa đêm tỉnh mộng.

Hắn nhắm mắt lại, hai tay giữ ở dưới nách nàng, một cái một cái hôn đi lên, đụng tới áo ngực, hắn không kéo đi cũng không kịp đợi kéo đi, trực tiếp cách áo ngực nuốt vào chỗ xinh đẹp nhất mềm mại nhất của nàng, dùngsức, tham lam hút vào trong, không sợ làm nàng tỉnh.

"Tống Mạch..."

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, không cần mở mắt, cũng biết là hắn. Đường Hoannâng tay ôm lấy đầu hắn, đụng phải phát quan trên đầu hắn, định gỡxuống, lại ngại đầu đầy tóc dài rơi vào trên người phiền toái, bèn không để ý đến, ngón tay ngọc xanh miết cắm vào trong tóc hắn, ưỡn ngực chohắn, trong miệng từng tiếng từng tiếng gọi tên hắn. Nam nhân này, thânthể đã quen thuộc hắn rồi, hắn vừa tới, nó không chịu để nàng khống chế, tự mình sẽ nghênh đón.

Hắn dùng thân thể hắn giam cầm nàng ở trên ghế nằm, chỗ chật hẹp, không duỗi thân ra được cũng không có chỗ có thể trốn. Hắn làm không có một chút tiết tấu nào, tựa như lần đầu tiên mới chạm được vào nữ nhân, lại cứ có thể chạm được vào chỗ mẫn cảm nhất của nàng, bởi vì sự trúc trắc của hắn không biết nặng nhẹ của hắn ngược lại càng chọc người. Nàng ở trong miệng hắn ở dưới thân hắn vặn vẹo, khát vọng nhiều hơn, hai chân nâng lên vắt lên bên hông hắn, muốn cởi quần hắn ra. Nàng nóng quá, nàng không muốn chạm vào quần của hắn, vì sao hắn cởi áo lại muốn giữ lại quần? Vì sao nơi đó của hắn đã cứng rắn thành như vậy rồi, nhất định không chịu cho nàng?

Nàng cào tóchắn cào lưng hắn, tựa như khóc tựa như thút thít, giống như là tỉnh, lại giống như còn chưa tỉnh lại từ trong mộng, "Tống Mạch, cho ta, ta muốnchàng tiến vào..."

Cầu xin như nói mớ, nhẹ như vậy mềm mại như vậy đáng thương như vậy, dường như không đáp ứng nàng, chính là tội ác tày trời.

Là vì biết chính mình có bao nhiêu quyến rũ, biết không có nam nhân có thể chống đỡ được sự hấp dẫn của nàng, biết nàng có thể khiến cho tất cảnam nhân trong thiên hạ điên cuồng vì nàng, cho nên mới phải làm hái hoa tặc gì đó sao? Không chịu giao trái tim cho hắn, là vì cảm thấy hắnkhông xứng độc chiếm tốt đẹp của nàng, cho nên không chịu chỉ "hái" mộtmình hắn sao?

Nếu như thế, hắn cũng muốn làm hái hoa tặc một lần, nhưng hắn chỉ hái một đoá là nàng thôi, không cần người khác, cũngkhông để cho nàng muốn người khác.

Tống Mạch mặc nàng cào, cào đến đau bao nhiêu hắn cũng không đổi tư thế, phía dưới chống lên nàngsít sao, hai tay nắm bả vai nàng, môi, lưỡi ở trước ngực nàng trắn trọc quanh, ẩm ướt từ trên đỉnh chậm rãi lan ra, toàn bộ áo ngực nhanhchóng ướt đẫm, trở nên giống như mới vớt từ trong nước ra.

"Tống Mạch..." Đường Hoan như đặt mình ở bên trong đại hoả rừng rực, chỉ muốn hắn, "Cho ta, cho ta..."

"Cho thế nào?" Tống Mạch ngắng đầu, thanh âm khàn khàn.

Đường Hoan vẫn nhắm hai mắt, tay nhỏ bé đưa đến phía dưới nắm hắn, vừa muốndạy hắn, cơ thể đột nhiên bị người ôm lấy nửa đặt ở trên người hắn. Bàntay to của hắn cầm bàn tay nhỏ bé của nàng nhanh chóng hoạt động, ở bêntai nàng yêu cầu nàng: "Chính là như vậy, nàng giúp ta sờ sờ nhiều vào, giống như trong tập tranh vẽ, ừm... ta thích."

Nói xong hắn cũngkhông cho nàng cơ hội từ chối, một lần nữa vùi đầu vào bộ ngực của nàng. Nàng không chịu nổi trốn ra sau, đầu sắp cúi đến phía dưới ghế, hoàntoàn dựa vào cánh tay đang ôm bả vai nàng của hắn mới

không có ngãxuống. Hai chân bị hắn kẹp lấy tránh không thoát, tay cũng không chịukhống chế hầu hạ hắn. Nàng thoải mái vừa lại không thoải mái, bất mãnkêu, hắn không kêu, nhưng nặng nề mà thở gấp, sắp áp đảo thanh âm củanàng, nhưng hắn là thoải mái, thoải mái càng lúc càng lớn càng lúc càngnóng, cuối cùng chợt chôn ở trước ngực nàng, đưa cho nàng một bàn taytrắng mịn.

Ẩm ướt dính trong tay, là ngàn vạn con cháu của hắn,ẩm ướt dính trước ngực, là nước bọt tham lam của hắn, ẩm ướt dính trênngười, là bị mồ hôi bị hắn giày vò mà ra.

Nàng ghét bỏ hắn đẩyhắn sang bên cạnh, hắn lại ôm nàng không thả. Nàng không đánh lại hắn,đành phải chịu, dù sao hai người đều là ẩm ướt, nàng không thoải mái,hắn cũng không thoải mái.

Nàng đưa thứ trong tay bôi lên quầnhắn, lẩm bẩm mắng hắn khốn khiếp, bản thân hắn thoải mái, bỏ lại nànggiữa đường. Tống Mạch không nói lời nào, ở trong lòng nàng hưởng thụ cực lạc chỉ có nàng mới có thể cho hắn, nàng mắng cái gì hắn cũng nghe, chờ nàng lau xong rồi, hắn mới hôn nhẹ lên trán nàng như nhận lỗi, đứng dậy đi ra ngoài. Bên ngoài có chậu nước, hắn bưng đi vào, cởi quần áo haingười phân biệt lau một lần, cuối cùng bỏ lại tán loạn đầy đất, ôm nàngđi lên giường bên trong.

Màn lụa hạ xuống, trên giường tự thành một mảnh thiên địa, bên trong chỉ có nàng và hắn.

Bởi vì dùng nước lạnh lau mồ hôi, cái loại cảm giác mơ mơ màng màng trong giấc mộng này cuối cùng cũng nhạt dần.

Đường Hoan nằm nghiêng ở bên trong, một tay chống đầu, Tống Mạch ngoảnh mặtvề bên nàng nằm, mắt nhìn không đủ, tay cũng muốn sờ. Chỉ là tay hắn vừa mò qua, nàng đã đẩy hắn ra: "Đừng chạm vào ta, chàng nếu không muốn ta, vậy thì đừng trêu chọc ta."

Tống Mạch ngượng ngùng thu tay lại,"Nàng chớ vội, chờ đến khi chúng ta động phòng ta sẽ cho nàng, mặc dùnàng không thèm để ý, nhưng ta muốn cho nàng vào ngày tân hôn đó thực sự trở thành người của ta. Vừa rồi, ta không phải cố ý, nàng vừa đụng đếnta, ta liền nghĩ tới tư thế kia, nhất thời không nhịn được."

Đường Hoan lườm Tiểu Tống Mạch uy vũ một cái: "Nếu không muốn chạm vào ta, vì sao không mặc quần áo?"

Từng có thân mật mấy đời trước, khẩn trương lần này cũng đã ở trong ôn tồnlúc nãy phân tán rồi, trừ dư âm đỏ ửng nhàn nhạt còn lưu lại ở trên mặt, Tống Mạch chút xíu lúng túng cũng không có, không trả lời mà hỏi lại:"Nàng không phải cũng không có mặc sao?"

Đường Hoan hừ một tiếng, thật nhanh bắn Tiểu Tống Mạch một cái, "Ta ngại nóng."

"Ta cũng ngại nóng." Tống Mạch học nàng nói chuyện, bàn tay to lại mò qua, nàng chạm vào hắn một cái, hắn cũng có thể sở lại nhỉ?

Đường Hoan lại đập, lần này nam nhân không nhường nàng, mạnh mẽ xông qua. Đường Hoan tức giận đến nhào vào trên người hắn, mặt đối mặt hỏi hắn: "Chàng chọn xong ngày tốt chưa? Rốt cuộc khi nào thì cưới ta?"

Nàng chủ động đưa lên, Tống Mạch tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, một tay véo mông nàng một tay sờ eo nàng, cười nhìn nàng: "Chọn xong rồi, năm nay có ba ngày tốt, nhanh nhất là mùng hai tháng tám, còn lại hai ngày thì thôi, quá muộn, ta không đợi kịp." Mỗi lần nàng đều rất vội vàng, lần trước giả trang nữ quỷ cho kỳ hạn một tháng, lần này chưa nói một tháng, nhưng cũng muốn nhanh chóng thành thân, hay là có ẩn tình gì?

Mùng hai tháng tám? Bây giờ mới là trung tuần tháng sáu!

Đường Hoan chu mỏ: "Quá muộn rồi, tháng này không được sao? Ta muốn nhanhchóng gả cho chàng, ta muốn nhanh chóng muốn chàng!" Cúi đầu hôn một cái ở trên mặt hắn, nũng nịu nài người.

Tống Mạch đuổi theo hôn lạinàng một cái: "Không được, không đủ cho Lễ bộ chuẩn bị, lại có ta cònmuốn điều phụ thân nàng về, những cái này đều cần thời gian." Lễ bộ tính là cái gì? Hắn không cần. Cảnh Trữ hầu tính là cái gì? Nàng không phải Thẩm Du, khẳng định cũng không cần phụ thân kia nhìn nàng xuất giá, nhưng Tống Mạch chính là muốn kéo dài thời gian, xem xem nàng để ý đếnloại trình độ nào, xem xem có thể bức nàng nói ra chút gì hay không.

Đối phó nam nhân, cần nói đạo lý sao?

Đường Hoan trừng hắn một cái, "Đừng cho là ta không biết, toàn bộ Đại tốngtriều, tất cả đều là chàng định đoạt, đường đường Nhiếp chính vương cưới vợ, chàng phân phó bọn họ làm thỏa đáng, đừng nói là mười ngày nửatháng, cho dù chỉ cho bọn họ thời gian ba ngày, bọn họ dám nói không làm được sao? Còn có cha ta, từ Kinh thành đến Định châu, ra roi thúc ngựatám ngày có thể đi về một lượt. Tống Mạch, nếu chàng thật sự muốn cướita, ta cho chàng thời gian mười ngày, hai mươi tám tháng sáu chính làngày lành, ngày khác, trừ phi nói trước, chàng muốn trì hoãn vậy thì đổi lại cô nương cưới đi, lão nương không hầu!"

"Bốp!"

Tống Mạch giơ tay tét một cái ở trên mông nàng, "Nói lại lần nữa thử xem?"

Đường Hoan tức giận đến nổi cơn tam bành, dưới tay dùng một chút lực liền vẽra ở trước ngực hắn ba đường vết máu nhàn nhạt, "Chàng đánh một cái nữathử xem!"

Đây là lần đầu tiên Tống Mạch bị thương ở đời này. Namnhân bị cào một chút đương nhiên không tính là cái gì, nhưng hắn chínhlà muốn trêu chọc nàng, cố ý hít vào bật ra tiếng: "Sao nàng lại ác như vậy!"

"Chê ta ác chàng tìm người khác đi!" Đường Hoan vặn vẹo cơ thể muốn đi xuống, bị Tống Mạch xoay người đè lại chôn ở bộ ngực cắn loạn một trận, mới cắn hai cái trên lưng lại đã trúng một cào, Tống Mạch vội đè tay nàng lại: "Thôi thôi, ta đánh nàng nàng cào ta, chúng ta huề nhau. Chẳng qua, mười ngày thật sự quá gấp gáp, giờ này tháng sau như thế nào? Ta không muốn uất ức nàng, nếu quá nhanh mà nói, ở trong mắt người khác sẽ cho là ta không coi trọng nàng."

"Ta quản bọn họlàm cái gì? Chàng cưới ta ta gả chàng, trong mắt ta đây là chuyện củahai chúng ta, đừng nói mười ngày, dù cho chàng cái gì cũng không làm, ta cũng bằng lòng chuyển đến quý phủ của chàng làm của nữ nhân của chàng!" Đường Hoan trợn mắt nhìn hắn nói, thấy hắn sửng sốt, nàng thả mềm thanh âm, ôm cổ hắn làm nũng: "Tống Mạch, ta thật sự không cần, ta chỉ muốnnhanh chóng ở cùng một chỗ với chàng, ngày kết hôn hãy định vào mườingày sau, được không?"

Sắc nước trong mắt nàng di động tình ý kéo dài, không biết bao nhiêu lần, hắn đều bị đôi mắt này lừa, cho là trong tim nàng thật sự có hắn.

Lần này, Tống Mạch biết, nàng chỉ là đang giả vờ mà thôi.

Mà biết thì như thế nào? Hắn có thể từ chối sao? Từ chối nữa, nàng sẽ nghi ngờ đi? Nghi ngờ rồi, hai người sẽ trở thành cái dạng gì?

Tống Mạch chỉ thích như bây giờ, thích nàng làm loạn với hắn, nổi giận với hắn.

Hắn bất đắc dĩ nhìn nàng, "Được, chỉ cần nàng không cảm thấy ấm ức, mườingày sau, ta sẽ cưới nàng." Động phòng, cũng sẽ có cách.

Đường Hoan thỏa mãn nở nụ cười, hôn một cái vang đội ở trên mặt hắn: "Tống Mạch, chàng thật tốt!"

Dấu chua sót xuống trong lòng, Tống Mạch cúi đầu cắn tai nàng, "Ta tốt, vậy nàng thích ta không?"

"Thích..."

"Nói lại lần nữa xem, nói đầy đủ, nói nàng thích ta, mang theo tên của ta và nàng."

"Ùm... Ta thích chàng, ta thích Tống Mạch, Thẩm Du thích Tống Mạch..."

Thẩm Du?

Chẳng lẽ nàng không phát hiện sao, lúc thân thiết, hắn chưa từng gọi Thẩm Du, bởi vì hắn biết, đó không phải là tên của nàng. Tựa như đời trước hắnthà rằng gọi nàng là nữ quỷ, cũng không chịu gọi nàng là Lục Thư Ninh.

Yêu một nữ nhân đến ngay cả tên cũng không chịu nói cho hắn biết, còn yêuchín đời, dưới gầm trời này, chỉ có một mình hắn thôi nhỉ?

Nhưng hắn, cam tâm tình nguyện.

Một ngày nào đó, nàng sẽ nói cho hắn biết.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mạch Mạch đừng khóc, ta nói cho ngươi, nàng gọi là Đường Hoan, nhũ danh Hoan Hoan! Tỉnh mộng ngươi mỗi ngày gọi nàng một trăm lần cũng không có vấn đề gì!!!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 119: Chương 105: Đại Hôn

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Khi Cảnh Trữ hầu Thẩm Mộ Nguyên ngày đêm đi gấp trở về, Tống Mạch đã thay ông sắp thu xếp hết thảy thỏa đáng, ông chỉ cần vào hai ngày sau nhận quỳ lạy của con gáicon rể, nhìn theo con gái xuất giá là được rồi.

"A Du, con và điện hạ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Bước vào Vương phủ, không kịp nghỉ ngơi, Thẩm Mộ Nguyên vội vàng gọi trưởngnữ vào thư phòng, chuẩn bị một cuộc nói chuyện thời gian dài. Nói lý ra, cọc hôn sự này đã là ván đã đóng thuyền, cho dù là Đoan vương bức bách, một Hầu gia nho nhỏ như ông cũng không có cách nào từ hôn. Nhưng là, là một phụ thân, ông vẫn là muốn thăm dò rõ ràng chân tướng cả chuyện,thăm dò rõ ràng tâm ý của con gái, nếu trưởng nữ không muốn, ông dù choliều cả cái mặt già này cũng phải đến trước mặt Đoan vương cầu xin.

Đường Hoan nhìn Thẩm Mộ Nguyên còn rất thuận mắt. Thứ nhất Thẩm Mộ Nguyên rất tốt với nguyên thân, cho dù cưới tiếp cũng không có bởi vì kiều thê màlạnh nhạt với con của nguyên phối, nói cho cùng Đường Hoan kế thừa trínhớ của nguyên thân, người xấu với nàng nàng có thể hoàn toàn không cần, tốt với nàng, Đường Hoan trái lại khó tránh khỏi cũng có vài phần thiện cảm không chịu khống chế. Thứ hai độ tuổi Thẩm Mộ Nguyên phong độ phiên phiên[1], một đại thúc trung niên đẹp trai như vậy, Đường Hoan cảm thấy rất bổ mắt.

[1]Phong độ phiên phiên: Cử chỉ văn nhã, ưu mỹ; hình dung cử chỉ cởi mở, tự nhiên.

Nàng đơn giản mà kể lại một lần quá trình hai người quen biết, cuối cùng dịu giọng nói: "Phụ thân, người yên tâm đi, con gái là cam tâm tình nguyệngả cho chàng. Được rồi, người một đường xóc nảy này, con gái bây giờ rangoài thu xếp cho người, phụ thân nghỉ ngơi thật tốt trước đã, có lời gì ngày mai chúng ta nói sau." Lại tiếp tục nán lại, nàng sợ chính mìnhkhông nhịn được làm điều khác.

Cha và con gái... thử nghĩ một chút đã đủ kích thích rồi.

Lúc trở lại trong phòng nghỉ ngơi, trong lòng Đường Hoan vẫn có chút ngứangáy, nàng nhớ tới giấc mộng cùng Tống nhị thúc kia. Chẳng qua, đó tómlại vẫn là Tống Mạch, mặc dù là Nhị thúc, kích thích nàng cảm nhận được cũng không phải là nhiều lắm. Nhưng Thẩm Mộ Nguyên không giống, ông talà một người khác, là phụ thân ruột thịt của nguyên thân, thật sự lănlộn cùng nhau, tư vị đó...

Đường Hoan càng nghĩ càng thèm càngnghĩ càng luyến tiếc. Nếu sau khi tỉnh mộng còn có thể gặp được sư phụthì thật tốt, gặp được, nàng sẽ xin sư phụ cho nàng bản lĩnh xuyên vàotrong thân thể người khác này, như vậy hái tới nam nhân bên cạnh tuyệtđối là tuyệt diệu!

"Suy nghĩ cái gì vậy?" Tống Mạch lặng yênkhông một tiếng động tiến vào, thấy nàng ôm chăn nằm nghiêng vào bêntrong, khuôn mặt hồng hồng nhắm mắt xuất thần, tay nhỏ bé ở trên gối đầu vô ý thức vẽ vòng tròn, ngay cả hắn đứng ở bên cạnh hồi lâu cũng khôngnhận thấy được, cuối cùng không nhin được mở miêng trước.

Mấyngày nay mỗi đêm hắn đều sẽ tới đây, Đường Hoan đã quen đột nhiên ngheđược tiếng của hắn rồi. Nàng ôm chăn xoay qua, giương mắt nhìn hắn.

Tống Mạch rất ưa nhìn, mỗi lần thấy nàng đều không nhịn được mắc thèm, nhưng là, ưa nhìn hơn nữa, ăn nhiều cũng sẽ ngấy nhỉ? Lúc hắn vô luận

như thế nào cũng không chịu theo nàng còn tốt, bây giờ hắn đối với nàng ngàntheo trăm thuận, Đường Hoan thật sự muốn thay đổi khẩu vị rồi.

Cách tỉnh mộng còn thiếu hai ngày, tỉnh mộng rồi, nàng là có thể tùy tâm sởdục đi bất kỳ chỗ nào, hái bất kỳ nam nhân nào, tự do tự tại.

Về phần Tống Mạch...

Tống Mạch ngoài mộng nàng không biết, Tống Mạch trong mộng, thật sự là namnhân tốt, tuyệt đối si tình với nàng, hắn làm những chuyện kia, có khinàng cũng không nhịn được thương hắn. Nhưng là, cho dù Tống Mạch sau khi biết nàng là hái.hoa tặc vẫn si tình với nàng như cũ, vậy có liên quangì tới nàng? Nàng từ khi vừa mới bắt đầu muốn cũng chỉ là một đêm hoanhảo, hiện tại bất đắc dĩ mới biến thành chín giấc mộng hoan hảo, chờtỉnh mộng rồi, nàng và hắn sẽ đều kết thúc. Nàng đã chơi đủ diễn nữ nhân tốt đủ rồi, nàng chỉ muốn làm nữ nhân hư hỏng như nguyên bản nàng muốnlàm, chẳng kiêng nể gì đi "câu" những nam nhân kia, mắc câu hai ngườicùng nhau điên cuồng triền miên, không mắc câu, nàng sẽ dùng thủ đoạnchinh phục đối phương, khó đối phó ... có bài học kinh nghiệm Tống Mạch ở phía trước, nàng sẽ ngoạn ngoãn tránh đi, không chọc phiền toái nữa.

"Nhớ chàng đó." Thu hồi tâm tư, nàng đỏ mặt nhìn hắn, nâng một chân lên dichuyển dọc theo đầu gối hắn lên trên, di chuyển xuống dưới eo hắn.

Tống Mạch vào trước một khắc nàng chạm tới hắn bắt lấy chân nàng, bàn tay to dọc theo bắp chân nhẵn mịn của nàng sở soạng đi lên, ánh mắt nhìn nàng. Nàng lớn mật nhìn hắn, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, quyến rũ như yêu tinh. Tống Mạch kéo chăn đè lên, cắn cổ nàng: "Làm sao nàng biết quyến rũngười như vậy, rốt cuộc là học được từ nơi nào?" Hắn tò mò thân thế củanàng, tò mò sao nàng lại làm hái hoa tặc, tò mò rốt cuộc hai người cókhúc mắc gì.

"Sách xem nhiều rồi, tự nhiên là học thành thạo, chàng thích không?" Đường Hoan ngửa đầu ra sau, nhắm mắt cảm thụ ngứangáy hắn mang đến cho nàng.

"Thích, hận không thể muốn nàng ngay bây giờ." Tống Mạch cởi xiêm y của nàng ra, từng cái từng cái hôn xuống.

"Vậy chàng muốn đi, ta cũng không ngăn cản chàng." Đường Hoan bắt đầu thở gấp, tay lúc thì ôm lấy đầu hắn lúc thì cào lưng hắn, không biết nên để ở chỗ nào. .

"Đợi thêm hai ngày nữa, khi đó ta nhất định muốnnàng, muốn đến nàng nửa câu cũng không nói ra được." Tống Mạch chôn đếngiữa hai chân nàng, không nói thêm gì nữa.

"Thật, thật sự là bảo thủ... ừm, Tống Mạch, chàng, chàng học được thật nhanh..."

Trong màn lụa hồng nhạt, không còn có tiếng nói chuyện, chỉ có tiếng nước mập mờ nam nhân làm ra, xen lẫn tiếng nức nở đè nén của nữ nhân.

 \sim

Ban ngày thử giá y, buổi tối gặp gỡ tình lang, hai ngày thoáng một cái đã qua.

Dậy thật sớm như tượng người bị người lăn qua lăn lại, nhìn mình tronggương bởi vì vừa mới se lông mặt xong càng thêm xinh đẹp bức người,Đường Hoan thật sự có loại cảm giác nằm mơ.

Cho tới bây giờ nàngchưa từng nghĩ tới sẽ lập gia đình, sau khi đi vào giấc mộng, nàng cũngđã quên đây là lần thứ mấy lập gia đình rồi.

Nhưng gả cho Tống Mạch, vẫn là lần đầu tiên.

Cảm giác, vẫn là có chút không giống nhau thì phải.

Khăn trùm đầu hạ xuống, Đường Hoan được người đỡ đi ra ngoài.

Tống Mạch si tình với nàng trong mộng như thế, ở trong một giấc mộng cuốicùng gả cho hắn, coi như là cho nam nhân ngốc này một câu trả lời thoảđáng. Chuyện trong mộng không coi là thật, sau khi tỉnh mộng, nàng hyvọng Tống Mạch thật sự sẽ mê man một ngày, hy vọng hắn thật sự không nhớ được nàng. Lúc vừa mới chết, đúng là nàng hận hắn giết nàng, bây giờngẫm lại, nếu có người đêm hôm khuya khoắt thổi khói mê vào trong phòngnàng, mỹ nam còn tốt, nếu là xấu nam hoặc nữ nhân, nàng cũng sẽ giết đối phương.

Nàng và Tống Mạch không có thù. Hắn giết nàng một lần, nàng hái hắn chín lần, tỉnh mộng, quên rồi, từ nay về sau hai người đềukhông liên quan đến nhau.

Từ biệt phụ thân, lên kiệu hoa, Đường Hoan ngồi ngay ngắn, khép mắt nghỉ ngơi.

Cảnh Trữ Hầu phủ cách Đoan vương phủ cũng không xa, kiệu hoa rất nhanh đã dừng lại.

Cửa kiệu bị đá một cái, rèm kiệu đỏ thẫm được người vén lên, Đường Hoanquen cửa quen nẻo nhận lụa đỏ hỉ bà đưa tới, ở dưới sự dìu dắt của bà ta bước ra ngoài.

Trên đầu mũ phượng nặng dọa người, Đường Hoanđứng một lát mới quen loại cảm giác đầu nặng chân nhẹ này. Trên đầu chekhăn trùm đầu, chỉ có một chỗ thiên địa nhỏ dưới chân là ánh mắt có thểnhìn được. Giày thêu của nàng bị giá y rườm rà bao phủ, bên cạnh là mộtđôi giày nam nhân, là vạt áo đỏ thẫm của hắn.

Nàng đi theo hắn đi vào trong, ánh mắt vẫn nhìn vạt áo hắn, trong đầu có chút hoảng hốt.

Mỗi giấc mộng trước kia, trừ giấc mộng đại ca đệ muội kia ra, Tống Mạchdường như đều đã nói muốn cưới nàng, không ngờ mãi cho tới hôm nay mới thật sự cưới được.

Nếu như, nàng chỉ là một nữ nhân bình thường, gặp được một nam nhân như vậy, nhất định sẽ trôi qua hạnh phúc nhỉ?

Đáng tiếc không có nếu như.

Nếu nàng thật sự là nữ nhân bình thường, Tống Mạch căn bản sẽ không thíchnàng. Hắn trong mộng, bên cạnh có quá nhiều nữ nhân bình thường, trướckhi nàng chưa xuất hiện, hắn chưa bao giờ động tâm, không phải sao?

Nam nhân này, trong hiện thực hắn lại là thân phận gì đây? Sư phụ chỉ nói hắn võ công cao, lại không nhắc tới hắn là ai.

Có lẽ, sau khi tỉnh mộng, nàng có thể nấp đi quan sát hắn trước? Nếu hắnthật sự không nhớ được, nàng... thôi, chỉ bằng chút võ công này của nàng còn muốn rình hắn? Lại bị hắn một chiêu giết chết, vậy chết rất oanuổng rồi, vẫn là tránh né hắn thật xa đi.

Trong lúc miên man suy nghĩ, đã bái xong thiên địa, theo hắn cùng nhau vào tân phòng.

Khăn trùm đầu được người vén lên, trước mắt đột nhiên sáng lên, Đường Hoan phản xạ nhắm mắt lại.

Nàng nghe thấy xung quanh vang lên một loạt tiếng hít vào kinh diễm, duynhất chỉ không có tiếng của hắn. Mở mắt ra, chỉ thấy hắn cầm đòn cântrong tay, ngây ngốc nhìn nàng, nụ cười trên khóe miệng cũng là ngâyngốc. Tuy rằng vẫn là ưa nhìn như vậy, nhưng nửa điểm cũng không

phù hợp với thân phận Đoan vương gia của hắn, càng không cần phải nói nửa tháng trước hai người gặp nhau, hắn còn một một bộ dáng lạnh lùng như bănglạnh vào đông.

Hỉ nương có lẽ là không dám nhắc nhở hắn, đứng ở xa xa nhìn nàng xin giúpđỡ. Đường Hoan cúi đầu, nhấc chân nhẹ nhàng đá hắn một cái. Cử chỉ này đương nhiên là không nghiêm túc, không phù hợp với thân phận một quý nữ vương phi, nhưng nàng chính là thích trêu chọc hắn như vậy, ai có thể quản được? Hiện tại thiên hạ trong giấc mộng này đều là của hắn, mà hắn, là của nàng.

Tống Mạch hoàn hồn, đưa đòn cân cho hỉ nương, ý bảo bà ta tiếp tục chủ trì lễ tân phòng. Hắn không thích những thứ tục lệnày, nhưng thành thân với nàng, nhiều lễ tiết hơn nữa hắn cũng khôngngại rườm rà, hắn đều sẽ thành tâm mà làm xong từng việc. Chờ trọn vẹnđều làm xong rồi, hắn mới đuổi những người không liên quan ra ngoài, trở lại ngồi ở bên cạnh nàng, cầm tay nàng, hai bàn tay cùng nắm trong lòng bàn tay hắn. Hỉ phục đỏ như lửa, cổ tay nàng trắng mịn như ngọc.

"Bọn họ đều đi rồi, đừng giả vờ xấu hổ nữa, ngắng đầu cho ta xem." Nắm tayđủ, hắn nâng cằm nàng lên. Tua châu ngọc trên mũ phượng che đến mắt màycủa nàng, hắn nhẹ nhàng vén lên móc lên trên, cuối cùng cũng lộ ra toànbộ khuôn mặt của nàng. Không có trang điểm, cũng không cần trang điểm, dung mạo như vẽ má phấn như hoa này, bị những thứ son phấn kia làm bẩnngược lại không đẹp.

"Nữ nhân xấu xa, nàng thật đẹp." Tống Mạchcúi đầu hôn đôi mắt đang nhắm của nàng, khi âu yếm, hắn luôn muốn gọinàng, không biết tên của nàng, đành phải tự nghĩ lấy một cái.

"Giúp ta lấy mũ phượng xuống, cổ cũng sắp bị đè gãy rồi." Hắn hôn xong rồi, Đường Hoan mở mắt ra, chu miệng nói.

"Được." Tống Mạch hôn nhẹ hai má non mịn trắng hồng của nàng, nâng tay muốngiúp nàng, chẳng qua lúc chạm tới mũ phượng lại dừng lại, cười nhìnnàng: "Gọi ta một tiếng tướng công nghe thử trước đã."

Trên người Đường Hoan lập tức nổi lên một tầng da gà, tức giận nhéo hắn một cái: "Mau mau giúp ta!"

Tống Mạch cũng biết nàng là mệt thật, bèn giúp nàng gỡ mũ phượng xuống để ởmột bên trước, sau đó ôm thật chặt người vào trong ngực, hôn tai nàng:"Được, bây giờ không gọi, nàng ở trong phòng luyện tập một chút gọi như thế nào cho êm tai trước, ta còn phải ra đẳng trước tiếp khách, buổi tối ta trở về, nàng lại gọi cho ta nghe, được không?"

Đường Hoan gật gật đầu, ôm thắt lưng hắn nói nhỏ: "Buổi tối, trở về sớm một chút."

Tống Mạch buồn cười, đẩy nàng ra, trêu tức nhìn vào mắt nàng: "Tân nương đói khát như vậy, đại khái chỉ có một mình nàng thôi nhỉ?"

Đường Hoan bụm Tiểu Tống Mạch, khiêu khích nhìn hắn: "Chẳng lẽ chàng cũng không đói khát sao?"

Trên mặt Tống Mạch nóng lên, nói không lại nàng, lại không tiện ở trongphòng kéo dài quá lâu, lưu luyến hôn nàng hai cái, cười đi ra đẳngtrước.

Hắn đi rồi, Đường Hoan cũng không cần nha hoàn hầu hạ, tựmình ở trong phòng đi dạo một lần, ăn chút điểm tâm lấp đầy bụng, nằm ở trên giường ngủ bù.

Mơ mơ màng màng, bỗng nhiên nghe được mộttrận ồn ào, dường như còn có tiếng hét lớn, định lắng nghe, rất nhanhlại bị ép xuống. Đường Hoan ngáp một cái, gọi Thanh Hạnh đến hỏi, ThanhHạnh cũng nói không biết.

Đường Hoan không suy nghĩ nhiều, thấy sắc trời đã tối, đứng dậy rửa mặt, chờ Tống Mạch tới đây.

Xa xa nghe được tiếng nha hoàn trong viện gọi "điện hạ", Đường Hoan vui vẻ trong lòng, đi ra ngoài đón hắn, vừa đúng lúc hắn nhấc chân bước vào,ánh mắt chạm vào nhau, hắn khẽ cười một tiếng.

Đường Hoan lại không cười nổi, sắc mặt Tống Mạch, trắng nhợt như tờ giấy.

Cái này không bình thường.

Vừa muốn hỏi hắn, hắn lại ôm nàng vào trong lòng, ở bên tai nàng thúc giục nàng: "Gọi ta, gọi ta một tiếng tướng công."

"Chàng..."

"Goi ta!"

Thanh âm của hắn suy yếu nhưng khí thế bức người, Đường Hoan kìm lòng không đậu gọi một tiếng, vừa dứt lời, nghe được tiếng cười thỏa mãn của hắn, sau đó, trên vai trầm xuống.

"Tống Mạch!"

Đường Hoan bịthân thể cao lớn của hắn ép tới liên tiếp lùi ra sau mấy bước, vất vảlắm mới đỡ vững hắn, đã thấy hai mắt hắn nhắm nghiền hiển nhiên đã ngấtđi rồi. Nàng sợ hãi không nói lên lời, trong mờ mịt luống cuống, độtnhiên phát hiện, chỗ đỡ dưới tay, vừa nóng ướt.

Nàng giơ tay lên, bên trên một mảng màu

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 120: Chương 106: Phòng Chứa Củi

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Ngày đại hôn Đoan vương gặp chuyện, hôn mê bất tỉnh.

Đường Hoan canh giữ ở trước giường, nhìn thái y cắt thịt nặn máu cho Tống Mạch, trên đao có độc, da thịt xung quanh miệng vết thương đã rữa rồi, nếu không phải Tống Mạch võ công thâm hậu tự mình điểm mấy chỗ huyệt đạo, hắn bây giờ sẽ không phải là hôn mê đơn giản như vậy.

Nhưng hắn là Tống Mạch đó, võ công cao như vậy, ai có thể thương tổn được hắn?

Đường Hoan lui ra ngoài, gọi thiếp thân thị vệ của Tống Mạch đến, hỏi.

"Bẩm vương phi, thích khách dịch dung thành Thuần Quận vương, lúc kính rượu, điện hạ, điện hạ vui mừng trong lòng không có phòng bị, thế này mới gặp độc thủ. Thích khách đã bị điện hạ đánh chết tại chỗ, chỉ là, điện hạsợ vương phi lo lắng, giấu sự việc xuống." Thị vệ quỳ một gối xuống ởphía trước, trầm giọng giải thích nói.

Thích khách?

Đường Hoan nhớ ra rồi, buổi chiều lúc ngủ bù đúng là nghe được một trận ồn ào.

"Ta biết rồi, ngươi lui xuống đi, lưu ý đề phòng Vương phủ, đừng để cho tặc nhân xông tới nữa." Đường Hoan nghiêm mặt nói, chờ sau khi thị vệ rờiđi, nàng xoay người trở về nội thất, chau mày.

Trong phòng trànngập mùi máu tươi, trừ nàng và thái y ra, còn có vài vị tâm phúc của Tống Mạch. Hiện tại Tống Mạch không phải của một mình nàng, hắn là Nhiếp chính vương Đại Tống triều, sinh tử của hắn liên quan đến đại sự quốcgia, cho dù nàng muốn để cho bọn họ đi ra ngoài, bọn họ cũng sẽ khôngnghe. Tống Mạch tỉnh lại, nhìn vào thể diện của hắn, không ai dám làmtrái ý nàng. Tống Mạch hôn mê thậm chí chết rồi, Vương phi không có chút xíu võ công như nàng, cái gì cũng không phải.

Nàng cũng không quan tâm trong phòng có những người nào, nàng chỉ muốn biết, Tống Mạch có thể chết hay không.

Ngoài ý muốn ở giấc mộng này, là khảo nghiệm đối với nàng sao? Vào ngay lúc nàng sắp thành công, tới cùng nhau như vậy.

Nàng nhìn về phía Tống Mạch.

Hắn nhắm chặt đôi mắt, sắc mặt tái nhợt, mặc dù hôn mê nhưng trán cũng đauđến toát mồ hôi. Áo cởi toàn bộ, bụng có một vết đao thật dài, thái yđang xử lý một đoạn thịt thối cuối cùng... Nhìn cũng thấy đau.

Nửa khắc đồng hồ sau, thái y băng bó vết thương xong, xoay người nói: "Bẩm vương phi, các vị đại nhân, điện hạ cũng không lo lắng đến tính mạng, chẳng qua là trong cơ thể còn lưu lại phần dư độc, hơn nữa vết đao trênbụng nghiêm trọng, ít nhất phải tu dưỡng đầy tháng mới có thể xuốnggiường đi lại, cụ thể khi nào bình phục, còn phải chờ điện hạ tỉnh lạicăn cứ tình huống khôi phục của điện hạ lại làm phán đoán."

Vài vị trọng thần triều đình không hẹn mà cùng thở phảo nhẹ nhõm.

"Khi nào thì Điện hạ có thể tỉnh?" Đường Hoan ngồi ở bên người Tống Mạch, nhẹ giọng hỏi.

"Bẩm vương phi, cơ thể điện hạ khoẻ mạnh, trụ cột tốt, nếu không có gì ngoài ý muốn, chậm nhất sáng mai thì có thể tỉnh lại." Thái y cúi đầu đáp.

Đường Hoan "ừm" một tiếng, "Được, chỉ là tạm thời làm phiền Chu thái y ở lại Vương phủ đi, nếu bệnh tình của điện hạ có biến, cũng đỡ phải lại đi một chuyến tới trong cung."

Thái y đương nhiên sẽ không phản đối, tiếp tục nán lại một lát, cùng mấy vị đại nhân đi ra phòng giữa.

Trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại, so với vừa rồi còn yên lặng hơn.

Đường Hoan nhìn nam nhân đang ngủ mê man, vẻ mặt phức tạp.

 \sim

Tống Mạch nửa đêm tỉnh lại, yên lặng cảm thụ một chút tình huống cơ thể, buông tâm.

Giống như dự đoán của hắn, đều trong khống chế.

Nàng đâu?

Hắn mở mắt ra, nhìn quét một vòng, không có tìm ra bóng dáng của nàng. Xaxa hỉ chúc (nến cưới) long phượng đốt đến rơi lệ, ánh nến chớp động nhảy nhót trên bấc nến, ở trên bình phong chiếu ra một bóng hình mảnh khảnh. Bóng dáng kia không nhúc nhích, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"... A Du..." Giờ này khắc này, hắn cũng chỉ có thể gọi nàng như vậy.

Bóng dáng lay động một cái, lập tức đi về phía bên này. Tống Mạch nghe tiếng bước chân kia, ánh mắt chăm chú nhìn một bên bình phong, cho đến khinàng vòng tới đây, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của nàng, trái tim củahắn mới rơi xuống, khàn giọng an ủi nàng: "Bị doạ rồi sao? Yên tâm, takhông sao, rất nhanh sẽ tốt lên."

"Như vậy cũng gọi là không có việc gì? Có phải... thôi, chàng có chết hay không thì liên quan gì đếnta?" Đường Hoan ngồi ở trên đôn thêu trước

giường, đầu đặt lên bên vaihắn, nhỏ giọng khóc lên.

Khóc lần này, là thật sao?

"Đừngkhóc..." Tống Mạch nâng tay lên muốn xoa đầu nàng, Đường Hoan nghe thấyđộng tĩnh của hắn, vội vàng nâng tay, đè người xuống, nhìn hắn, vừa rơinước mắt vừa oán trách nói: "Đừng nhúc nhích, thành thành thật thật nằmim. Chỗ đó rất đau đi? Đói bụng à, có muốn ăn một chút gì hay không?"

"Không đau cũng không đói, chỉ là hơi khát." Tống Mạch nâng tay lau đi mộtchuỗi nước mắt của nàng, ngón tay đưa vào trong miệng, cười nhìn nàng:"Nữ nhân xấu xa, đây là lần đầu tiên nàng khóc vì ta." Đời này.

Đường Hoan tức giận nở nụ cười, "Còn muốn chọc ghẹo người, quả nhiên là không đau. Chờ, ta đi rót nước cho chàng." Lấy khăn tay lau nước mắt, qua rót nước cho hắn.

Ánh mắt Tống Mạch không nỡ rời khỏi bóng lưng của nàng, trong lòng ấm áp dễ chịu.

Đường Hoan rất nhanh đã trở lại, tự mình cho hắn uống.

Uống xong rồi, Tống Mạch nắm tay nàng: "Rất muộn rồi nhỉ? Sao nàng còn chưa ngủ?"

Đường Hoan đau lòng nhìn hắn: "Chàng bị thương thành như vậy, sao ta có thể ngủ được?"

Đôi mắt nàng phiếm hồng, trong mắt chứa đựng nước mắt trong suốt, lại nghĩ đến nàng trông hắn đến nửa đêm, trong lòng Tống Mạch vừa ấm áp vừa chộtda, khụ khụ, ánh mắt dừng ở bụng màn sa được kéo lên, hỏi nàng: "Thái ynói như thế nào? Nặng không?"

Nước mắt của Đường Hoan lập tức lại lăn xuống, "Nặng, phải dưỡng một tháng mới có thể xuống đất đi lại đó!"

Tống Mạch đau lòng giúp nàng lau nước mắt: "Đừng khóc, dưỡng một tháng màthôi, tính là cái gì?" Nói xong chê cười nàng: "Nhưng thật ra nàng, bình thường nhìn không tim không phổi, làm sao bây giờ khóc thành như vậy,thực sự thương ta như vậy?"

Đường Hoan ôm lấy tay hắn đặt ở bênmôi hôn: "Ta là không tim không phổi, nhưng chàng rất tốt với ta, tađương nhiên... coi trọng chàng rồi. Lại nói, chúng ta vừa thành thân, ta đã là người của chàng rồi, nếu chàng có chuyện không may, ta há khôngphải ở goá cả đời? Ta, ta còn chưa có nếm qua cái loại tư vị đó đâu. Hừ, đều tại chàng, sớm nói cho chàng chàng không cần, nhất định đòi chờ tới đêm nay, bây giờ thì tốt rồi, động phòng hoa chúc biến thành một thânbị thương... Đây là mạng chàng lớn không có việc gì, nếu không, đườngđường vương gia đến chết vẫn là thân đồng nam, thành quỷ cũng bị ngườichê cười!"

"Ta, ta cũng không đoán được thích lá gan khách lớnnhư vậy, dám trà trộn vào Vương phủ. May mà ta mạng lớn, nếu không cưới được mỹ nhân yểu điệu như vậy lại không còn mạng nếm thử, ta mới thật là oan uổng!" Tống Mạch vuốt ve khuôn mặt nàng, ánh mắt dịu dàng: "Yêntâm, chờ ta khoẻ rồi, có lẽ không cần đến một tháng, có thể thỏa mãnnàng, để cho nàng biết sự lợi hại của tướng công nàng..."

ĐườngHoan trừng hắn một cái, ảo não cắn môi: "Thích khách kia cũng thật là,sớm không đến muộn không đến, nhất định muốn chọn vào hôm nay!"

Ánh mắt Tống Mạch trở lạnh, nhìn về nóc giường: "Xác thực hắn ta đủ thôngminh, chọn đúng ngày rồi, hôm nay nếu không phải ta quá cao hứng, đừngnói là Thuần Quận vương, dù cho dịch dung thành nàng, ta cũng sẽ khôngkhông nhận ra, lại càng sẽ không dễ dàng bị hắn ta đắc thủ."

Đường Hoan nắm chặt tay hắn, lo lắng nhìn hắn: "Chàng nói, có thể lại xuấthiện một thích khách, vào lúc chàng khôi phục, vào lúc chúng ta lại cóthể viên phòng, hắn ta thừa dịp chàng cao hứng lại cho chàng một đao hay không?"

Tống Mạch ngơ ngác, nhìn nàng: "Nàng, sao nàng có thể suy nghĩ như vậy? Ngốc, hôm nay là ngày đại hôn của ta, người trongthiên hạ đều biết, nhưng khi nào thì ta khôi phục, người khác làm sao mà biết được?"

"Nhưng chàng biết mà, " Đường Hoan dịu dàng hôn nhẹlên trán hắn, nhìn hắn, cũng nhìn cái bóng nhỏ của mình ở trong đôitròng mắt kia: "Chỉ cần chàng biết, đến lúc đó lại sắp xếp một thíchkhách khác, quả thực là dễ như trở bàn tay nhỉ? Tống Mạch, chàng nói cóđúng không?"

Tống Mạch không thể tin nhìn khuôn mặt xinh đẹp gầnngay trước mắt. Trong mắt nàng còn hàm chứa nước mắt, khoé miệng nàngcòn mang theo nụ cười, nhưng lời nói mềm nhẹ của nàng, lại làm cho tráitim hắn trầm xuống.

Đường Hoan thấy rõ ràng rành mạch khiếp sợ, lo lắng trong mắt hắn, nàng nở nụ cười, cười đến đau bụng, đứng lên hỏihắn: "Tống Mạch, ngươi đều nhớ rõ có phải không? Ta sớm phải biết, ngươi ngay cả võ công cũng khôi phục rồi, làm sao lại có thể quên mất nhữngchuyện kia chứ? Nếu ngươi thực sự quên rồi, làm sao lại có thể suốt mười sáu năm cũng chưa từng gặp Thẩm Du, lại vào ngày thứ ba ta tỉnh lại đãchạm mặt với ta rồi, sau đó trong cùng một ngày liên tiếp vô tình gặp gỡ với ta? Còn có, trong động đá người kia cũng là ngươi sắp xếp đi, chonên hắn ta mặc dù nói lời đùa giỡn ta, nhưng không có làm bất kỳ độngtác nào khinh bạc ta, mà người lại xuất hiện đúng lúc như vậy?" Có mộtsố việc, lúc ấy không nhìn ra được khác thường, chờ có nghi ngờ lại nghĩ lại, manh mối trong đó liếc qua là thấy ngay.

Tống Mạch nhắm mắt lại, nhếch môi không biết là bởi vì bị thương còn là nguyên nhân gì, không có huyết sắc.

"Ngươi không nói lời nào, là cam chịu sao?" Đường Hoan dựa vào trụ giường, lémắt nhìn hắn, "Tống Mạch, ngươi thật sự là khiến cho ta quá bất ngờ rồi, sư phụ ta nói quả nhiên không sai, nam nhân bị lừa nhiều lần, thì không còn dễ lừa như vậy, mà ngươi lại càng thông minh, còn có thể lừa ngược lại ta. Ngươi diễn tốt như vậy, ta thiếu chút nữa thực sự tin ngươi...si tình với ta, đáng tiếc, ngươi quá nóng vội rồi. Nếu tối nay ngươi xuất hiện, nếu ngươi không vào một ngày động phòng này của chúng ta làmra chuyện thích khách, tìm cớ không muốn ta, ta vẫn còn không nghi ngờ tới ngươi."

Nàng một lần nữa ngồi vào bên cạnh hắn, cầm bàn tayđang nắm chặt của hắn, nhẹ nhàng mà hôn: "Tống Mạch, ngươi nói, ngươigạt ta như vậy, thà rằng tự mình hại mình cũng không chịu thành toàn cho ta, rốt cuộc mưu đồ cái gì? Nếu ta là ngươi, bị lừa gạt nhiều lần như vậy, nhất định sẽ bắt nữ nhân xấu xa là ta đây lại, hoặc là giết chếthoặc là nghiêm hình tra tấn, hết lần này đến lần khác ngươi lại chọn gạt ta, là muốn dùng thủ đoạn tương tự trả thù ta, trước làm cho ta nếmtrải mùi vị bị người lừa gạt tình cảm, sau đó lại bức ta nói ra nguyênnhân liên tục hái ngươi? Ha ha, ngươi thật ngốc, quen biết lâu như vậy, ngươi không phát hiện sao, ta không có trái tim, ai cũng đừng nghĩ ở trên mặt tình cảm thương tổn được ta. Ngược lại, ngươi nếu là tra hỏi ta lúc ta vừa đến, ta đã sớm nói thật rồi, dù sao, thân phận bây giờ củangươi cao hơn ta, võ công cao hơn ta, còn nhận rõ bộ mặt thật sự của ta, trừ nói thật ta, ta căn bản không có cơ hội lại lừa ngươi muốn ta, không phải sao?"

Tống Mạch vẫn nhắm mắt lại, chẳng qua là hô hấp nặng nề, tay nắm thành nắm đấm cũng run run không khống chế được.

Đường Hoan ôm chặt lấy hắn, không để cho hắn run rẩy, thanh âm dịu dàngxuống: "Hay là nói, ngươi vẫn yêu nữ nhân xấu xa là ta đây, cưới ta cũng không phải gạt ta, mà là thật sự muốn cùng ta trôi qua cả đời? Bởi

vìsợ muốn ta rồi ta lại biến mất, cho nên giống như phần trước, không chịu muốn ta?"

"Trước kia, ngươi một lần cũng chưa từng động tâm với ta?" Tống Mạch cuối cùng cũng mở miệng.

Đường Hoan cười khẽ: "Cho dù ta có, cho dù ta nói yêu ngươi, ngươi tin không?"

"Không tin." Tống Mạch mở mắt nhìn nàng, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùngnhư băng: "Ngươi cũng chưa từng động tâm với ta, làm sao còn ngây thơcho là sau khi ta bị ngươi lừa nhiều lần như vậy còn có thể thích ngươi? Theo như lời ngươi nói, ta lừa ngươi, chỉ là muốn bức ngươi nói thật mà thôi. Tựa như bây giờ, ta không cho ngươi, ngươi lập tức thừa nhậnngươi nhớ được ta."

Đường Hoan buông tay ra, tiếc nuối lại giảithoát mà thở dài: "Quả thế, ta đã nói rồi mà, trên đời này nào có ngườingốc như vậy?"

Tống Mạch chuyển mắt đi, âm thanh lạnh lùng nói: "Bây giờ, cho dù ngươi giết ta, ngươi cũng không trốn thoát khỏi Vươngphủ, không muốn sau này chịu tội, thì nói cho ta biết ân oán của ngươivà ta, còn có biện pháp mấy đời này ngươi lần nào cũng tìm được ta. Nếulúc trước là ta có lỗi với ngươi, ta có thể thả ngươi rời đi, nếu ngươitiếp tục dùng lời nói láo gạt ta, tự gánh lấy hậu quả."

"Yên tâm, ta sẽ không giết người, giết người, ta cũng sẽ chết." Đường Hoan ghénửa người trên vào trên giường, vừa dùng đầu ngón tay ấn cánh tay hắn, vừa kể lại chuyện một lần, nửa câu nói dối cũng không có. Chuyện cho tới bây giờ, thật sự không cần thiết lại nói dối nữa, sống chết do... hắn.

"Theo ý của ngươi, hiện tại chúng ta ở trong mộng, ta muốn ngươi, mộng cảnhsẽ chấm dứt, mà ta sẽ hôn mê một ngày, tỉnh lại sẽ quên tất cả

mọichuyện?" Tống Mạch không để ý tới cánh tay không an phận của nàng, nhìnđỉnh đầu nói.

"Đúng vậy, ngươi yên tâm, ta vốn là muốn sau khitỉnh lại thừa dịp ngươi hôn mê giết ngươi báo thù, bây giờ ta đã suynghĩ rõ ràng rồi, lúc ấy ngươi giết ta cũng là có thể lý giải, hơn nữatrong mấy giấc mộng trước ngươi đều rất tốt với ta, ta, ta vẫn là thôikhông giết ngươi, chúng ta từ đó đường ai nấy đi, cá quay về nước, quênchuyện trên bờ." Đường Hoan chủ động thắng thắn nói, nếu không hắn thông minh như vậy, nhất định cũng có thể nghĩ thông suốt khi tỉnh mộng hắnlà có nguy hiểm.

Tống Mạch cười lạnh: "Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tinlời ngươi?" Cái gì mà quỷ hồn sư phụ cái gì mà Diêm La Vương, làm tươngtự, nàng cho rằng hắn còn có thể dâng lên lần thứ hai sao? Hắn cũng bộiphục nàng, chi tiết gì cũng nghĩ tới, bịa đặt như thật.

Đường Hoan ngồi thắng, bất đắc dĩ nhìn hắn: "Ngươi không tin ta cũng không cócách nào, dù sao còn có nửa tháng, ngươi nếu không tin, chúng ta hãy cùng nhau chờ chết đi. Chẳng qua ta nói cho ngươi biết, ngươi hại tachết thảm, đến Địa phủ, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Người đâu." Tống Mạch nhắm mắt lại, không có nói tiếp.

"Điện hạ có gì căn dặn?" Một thị vệ áo đen chợt tiến vào như quỷ mị.

"Nhốt nàng vào phòng chứa củi, không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không chođi thăm nàng, nếu nàng chạy trốn, ngươi chết thay nàng."

"Thuộc hạ tuân lệnh." Người áo đen tiến lên, không tiếng động mời Đường Hoan đi cùng y.

Đường Hoan đứng lên, tò mò đánh giá y: "Ngươi trông cũng không tệ, ta nếu làkhông phối hợp, ngươi có thể ôm ta đi phòng chứa củi hay không?"

Người áo đen mặt không chút thay đổi, chỉ đưa tay hướng ra ngoài.

Đường Hoan đứng bất động, khiêu khích nhìn y: "Ta không đi, ngươi bắt ta như thế nào đây?"

Người áo đen nhìn về phía Tống Mạch.

"Đánh bất tỉnh, mang đi."

"Vâng." Người áo đen tiến lên muốn động thủ.

Lúc này Đường Hoan đàng hoàng rồi, ôm cổ bước nhanh ra ngoài: "Đừng đánh đừng đánh, ta ngoan ngoãn đi theo ngươi là được. Tống Mạch, ta ở phòngchứa củi chờ ngươi đó, nếu ngươi nghĩ thông suốt cứ việc tới tìm ta, takhông ngại ngươi đối với ta như vậy, vẫn là sẽ thương ngươi thật tốt!"Người đi rồi, thanh âm vẫn là truyền vào rõ ràng.

Tống Mạch nhắm mắt lại, hồi lâu sau, khóe miệng có máu đỏ sẫm chậm rãi chảy xuống.

PS: Chữ bẩm là ta chém gió, nguyên gốc nó là chữ 秉, âm Hán Việt là "Bỉnh", từ nàycó khá nhiều nhiều nghĩa như là cầm, giữ, đương chức... cơ mà Mỗ tìm từmãi ko thấy hợp, bạn nào có biết về cách xưng hô này ko, giải thích choMỗ với. híc

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 121: Chương 107: Ăn Gian

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Thanh âm của nàngkhông còn, tiếng bước chân cũng không còn, trong căn phòng đáng phải vui mừng mà lại trống trải, chỉ còn lại có một mình.

Nuốt xuống ngai ngái trong miệng, Tống Mạch nâng tay lau lau khóe miệng, cười khổ.

Nàng hỏi hắn thà rằng tự mình hại mình cũng muốn lừa nàng rốt cuộc toan tính cái gì, hắn toan tính cái gì?

Hắn toan tính ở dưới tình huống không bị nàng hoài nghi lừa gạt động phòng, hắn toan tính nàng sẽ bởi vì nhìn hắn bị thương mà nhiều ít đau lòngcho hắn một lần, hắn toan tính nàng chịu nói thật với hắn.

Nhưng là nàng không có.

Nàng nói hắn lừa gạt là vì trả thù nàng, nàng nói nàng không có tim, nàngnói hắn yêu nàng hắn chính là đồ ngốc, nàng lại soạn một lời nói dốikhông một kẽ hở cho hắn, cuối cùng còn chọc ghẹo thị vệ của hắn ngaytrước mặt hắn.

Cho dù nàng cảm thấy hắn là rắp tâm lừa gạt, nàngkhông nhìn thấy thương thế của hắn sao? Nàng cũng biết hắn muốn đối vớinàng mà nói có trăm ngàn loại biện pháp, cần gì phải chọn một cách ngungốc nhất? Cho dù nàng một chút cũng không yêu, sao nàng nhẫn tâm như vậy, không đau lòng cho hắn thì cũng thôi, vì sao cười chọc ghẹo người khác ngay trước mặt hắn?

Nàng nói đúng, hắn chính là một thẳng ngốc.

Ngốc đến mức hy vọng không có xảy ra chuyện đêm nay, nàng vẫn còn cái gì cũng không biết, vẫn còn chịu làm nũng với hắn.

Nhưng là, chuyện đã nói toạc ra rồi, cũng không quay lại được nữa, mặc dù thân mật vốn dĩ cũng là giả dối.

Trừ phi, hắn lại đưa chút tự tôn không còn dư lại nhiều lắm đến trước mặtnàng cho nàng cười nhạo, trừ phi, nàng chủ động quay về tìm hắn.

Việc trước, hắn không làm được, hắn sợ bị nàng châm chọc. Việc sau, hắn biết, nàng dù là tới, đó cũng là giả dối.

Động phòng hoa chúc, một mình hắn động phòng hoa chúc.

Đầu ngón tay khẽ bắn, hỉ chúc đột nhiên mà tắt.

Hắn càng quen hơn, một mình hắn trong bóng tối.

 \sim

Cũng đã là nửa đêm rồi.

Đường Hoan đi theo sau thị vệ áo đen, chậm rãi từ từ đi về phía phòng chứacủi. Vương phủ có bao nhiều lớn, tẩm điện Vương gia ở và phòng chứa củicách nhau rất xa. Thị vệ áo đen bắt đầu đi cực nhanh, Đường Hoan không theo kịp dứt khoát không đi theo, đi nhanh như vậy làm cái gì? Lúc nàygió đêm đang mát, thổi lên người thoải mái biết bao.

Cuối tháng sáu, trên bầu trời đêm mặt trăng không thấy bóng dáng, chỉ có ánh sao đầy trời.

Khi còn bé sư phụ nói với nàng, trên trời có bao nhiều ngôi sao, bà sẽ háibấy nhiều nam nhân. Nàng ngồi ở trong lòng sư phụ đếm từng ngôi từng ngôi, đếm đủ, chỉ vào mặt trăng sáng bắt mắt nhất hỏi sư phụ có hái

haykhông. Sư phụ nói không có, nói bà chính là mặt trăng, nam nhân đều làsao, cho nên gọi là đám sao vây quanh mặt trăng.

Bây giờ sư phụ không còn, mặt trăng cũng không có, nàng lại là cái gì đây?

Vào phòng chứa củi, bên trong tối đen một mảng, còn không có đứng vững đãnghe được tiếng muỗi kêu "vo ve" trước. Đường Hoan muốn hỏi thị vệ cóthể đưa chút hương đuổi muỗi tới đây hay không, chớp mắt vừa nghĩ, nàngcòn nghĩ là mình là nữ nhân được nam nhân kia nâng trong lòng bàn taysao?

Không phải, bây giờ nàng chính là nàng, cũng không cần giảtrang nữ nhân tốt nữa, cũng không cần giả trang thích hắn nữa, nàng cuối cùng cũng có thể quay về làm chính mình rồi.

Không phải nàngngốc nhất định muốn chọc tức hắn tổn hại tính mạng, chỉ là vì sao cònphải giả bộ? Giả bộ cũng vô dụng, hắn cái gì cũng nhớ rõ, hắn không chịu muốn nàng. Không muốn thì không muốn, dù sao bây giờ nàng nói chântướng cho hắn rồi, nếu hắn vẫn kiên quyết không tin nếu hắn không sợchết, cùng lắm thì nửa tháng sau cùng chết thôi.

Hưởng thụ khác, nàng cũng sẽ không xin hắn. Sau khi sư phụ mất, khi chưa gặp được hắn, nàng đều là một mình trôi qua, chút khổ ấy tính là cái gì? Nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, ngay cả mấy con muỗi cũng muốn so đo, nàng dứt khoát tìm lão gia có tiền gả cho làm phu nhân hưởng phúc cho rồi!

Nằm trên cỏ khô, Đường Hoan dùng tay áo che kín mặt bắt đầu ngủ.

Muỗi bay tới bay lui quấy rầy, bên tai tất cả đều là tiếng "vo ve", làm chongười ngủ không ngon, trong mơ mở màng màng túm cỏ khô lên che ở trênngười, cuối cùng ngủ mất.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Đường Hoan chỉ cảm thấy cả người ngứa ngáy, tay gãi một cái, phát hiện trên cánh taytrên cổ trên đùi thêm rất nhiều vết muỗi đốt, cào một phát, dùng đaugiải ngứa, thoải mái mà muốn kêu.

Bụng "ọt ọt" làm ầm ĩ, nhưng nàng bây giờ là tù phạm, tù phạm có điểm tâm ăn sao?

Nàng nhìn về phía mạng nhện trong xó.

Đây là tình yêu của nam nhân, lúc tốt với bạn hận không thể yêu thương đếntận xương tủy, lúc không tốt với bạn có thể vứt bỏ bạn như giày rách.

Nàng biết, đây là nàng gieo gió gặt bão, nàng lừa hắn, còn có thể mong đợi hắn thật sự ngốc đến một mực yêu nàng?

Cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng yêu nàng, hắn yêu là nữ nhân giả đối tốt với hắn mà nàng giả thành kia, không phải nàng - nữ lừa đảo hạ lưu dâmđãng này.

Vậy thì sao chứ?

Nàng một chút cũng không hốihận, không lừa hắn, làm một tiểu ni cô quy củ thiện lương, nàng chỉ sợsẽ chết ở ngay giấc mộng đầu tiên.

Nàng cũng không khổ sở mộtchút nào, cho tới bây giờ nàng vốn không có nghĩ tới yêu ai, nhập mộng,lại càng sẽ không yêu một nam nhân giả như vừa tỉnh lại e rằng sẽ lạicho nàng một kiếm, bất kể hắn ở trong mộng có bao nhiêu tốt. Nàng khôngđộng tâm, hiện tại hắn như thế nào thì liên quan gì tới nàng?

Trước khi đi vào giấc mộng nàng là hái hoa tặc, lúc tỉnh mộng hoặc đoạn mộngnàng vẫn sẽ là hái hoa tặc, ai cũng đừng mơ khiến cho nàng trở thành một người khác.

Mà tình cảm của nam nhân, là hái hoa tặc khinh thường nhận được nhất.

Nàng chỉ là tiếc nuối, nàng không đánh lại hắn, thời gian cuối cùng phải ở trong phòng chứa củi này nghẹn khuất mà trôi qua.

Nàng chỉ là tiếc nuối, hao hết tâm tư xông qua tám giấc mộng, nhưng lại thua ở một giấc mộng cuối cùng.

Nàng chỉ là cảm thấy... trên người ngứa quá, bụng đói quá.

 \sim

Thương thế của Tống Mạch, trong lòng hắn cũng biết, vận công chữa thương mộtđêm, dư độc đã sớm trừ hết, chỉ có vết đao ở bụng ảnh hưởng hành động,nhưng cũng không có đáng ngại... Lúc đó chỉ là muốn hù dọa nàng mà thôi.

Không nghĩ tới nàng thông minh như vậy.

Đại hôn vốn là có bốn ngày nghỉ kết hôn, không cần vào triều, vả lại hắn dù cho không lên triều, ai có thể nói hắn cái gì?

Dùng điểm tâm xong, tựa vào trên giường không muốn nhúc nhích, bảo thị vệlấy quyển sách tới đây, lật một tờ, nhưng nửa chữ cũng không xem vào.

Bây giờ, nàng đang làm cái gì?

"Ngươi đi thay cho Sở Bình tới đây, chớ kinh động nàng."

"Vâng."

Một khắc đồng hồ sau, thị vệ áo đen tối hôm qua Sở Bình quỳ một gối xuống ở sau bình phong, "Điện hạ có gì căn dặn?"

Tống Mạch lật một trang sách, thanh âm tùy ý nghe không ra cảm xúc: "Tối hôm qua nàng có quấy rối hay không?"

"Bẩm điện hạ, vương... Thẩm đại tiểu thư một đường không nói chuyện, vào phòng chứa củi thì ngủ luôn."

Tống Mạch khép sách lại, nhắm mắt dưỡng thần: "Bổn vương hôm qua đại hôncùng nàng, nàng chính là Đoan vương phi, không phải là Thẩm đại tiểu thư gì đó."

"Thuộc hạ bất kính với vương phi, xin điện hạ trách phạt."

Tống Mạch không muốn truy cứu tội bất kính của y, dừng một lát, hỏi: "Nàng ở phòng chứa củi, một chút động tĩnh cũng không có?" Nàng yếu ớt như vậy, hắn để cho nàng ghé vào trên người hắn nàng cũng ngại xương cốt hắncứng rắn cộm khó chịu, nằm ở trong phòng chứa củi, nàng chịu được có thể ngủ? Còn có, nàng không phải thích chọc ghẹo người sao, đêm dài đằngđẳng, sao nàng không chọc ghẹo thị vệ trông không tệ này?

"Bẩmđiện hạ, vương phi không có trách cứ điện hạ cũng không có yêu cầu gì, chẳng qua là, trong phòng chứa củi nhiều muỗi, vương phi ngay từ đầukhông chịu nổi phiền nhiễu, mắng ... mắng vài câu, sau lại ngủ mất. Buổi sáng lúc thuộc hạ đưa điểm tâm đi vào, vương phi chìa taynhận, thuộc hạ vô tình phát hiện trên mu bàn tay của vương phi có mấychỗ sưng đỏ." Sở Bình đắn đo nói. Vốn tưởng rằng điện hạ chán ghét màvứt bỏ vương phi, nhưng thái độ vừa rồi của điện hạ, rõ ràng còn nhớthương, vậy y cũng là biết nên nói cái gì rồi.

Muỗi?

Tống Mạch nhíu mày, hắn thật không nghĩ đến điều này.

"Bữa sáng nàng ăn cái gì?"

Sở Bình không yên cúi đầu: "Bẩm điện hạ, thuộc hạ dựa theo dặn dò của điện hạ, chuẩn bị cho vương phi là cháo gạo và bánh bao, vương phi đều dùngrồi."

"Đã biết, lui ra đi."

"... Điện hạ, bữa trưa của vương phi...?"

Tống Mạch lạnh nhạt mở miệng: "Giống như bữa sáng." Đột nhiên đổi thành sơn hào hải vị, nàng nhất định lại đắc ý rồi.

"Vâng, thuộc hạ cáo lui." Sở Bình lặng yên rời đi.

Vì thế bữa trưa Đường Hoan ăn cháo loãng bánh bao, cơm chiều vẫn như cũ là cháo loãng bánh bao, chẳng qua có dù sao vẫn hơn không có, nàng rấtthỏa mãn rồi.

Cửa phòng chứa củi lại đóng lại lần nữa, Đường Hoan ở bên trong buồn bực nhàm chán, víu ở trước cửa nói chuyện cùng thị vệáo đen canh giữ ở bên ngoài: "Này, từ tối hôm qua đến bây giờ đều làngươi canh giữ ở bên ngoài sao? Ngươi không cần ngủ? Vương gia của cácngươi thật là, sao không đổi một người khác tới đây trực thay ngươi chứ? Hừ, thật ra ngươi có mệt hay không thì không liên quan đến ta, chẳngqua là ngươi trông ưa nhìn lại không thích phản ứng người khác, cònkhông bằng đổi lại một người khó coi một chút nhưng biết thương hươngtiếc ngọc, tốt xấu gì cũng có thể cùng ta nói chuyện giải buồn."

Sở Bình đứng nghiêng cách cửa ngoài mười bước, trán đầy mồ hôi.

Vương phi này thật sự là... Tối hôm qua sáng nay buổi chiều hôm nay nàng nóinhư vậy cũng không có gì, sao lại cứ vào lúc sau khi y bẩm báo như vậylại cứ vào lúc sau khi điện hạ tới đây đột nhiên... như vậy? Điện hạ cóthể cho là y cố ý che giấu tình hình thực tế hay không? Nghĩ đến đồngnghiệp thời gian trước đột nhiên bị phái đi đại doanh Tây Bắc rèn

luyện, Sở Bình dường như hiểu được cái loại vẻ mặt như được giải thoát củađồng nghiệp rồi.

Sáu năm trước khi điện hạ phái người giám thị Thẩm đại tiểu thư bọn họ - đám thị vệ này còn cao hứng cho điện hạ, cholà điện hạ cuối cùng cũng có nữ tử ngưỡng mộ trong lòng, tuy nói là tiểu nha đầu còn chưa có nẩy nở, nhưng nha đầu kia dung mạo thông minh xinh đẹp, còn nhỏ tuổi đã có thể đoán được nhan sắc khuynh thành sau này, với tuệ nhãn biết hàng của điện hạ đương nhiên sẽ động tâm. Ai có thể ngờ đến trong sáu năm điện hạ không hề có động tĩnh, tháng này cuối cùng cũng có động tĩnh, Thẩm đại tiểu thư nhìn như đoan trang kia lại thay đổi dạng?

Trở nên, quá giày vò người...

Chẳng những giày vò bọn họ, cũng giày vò điện hạ, nhưng điện hạ đã chịu đựng rồi, y tất nhiên cũng phải chịu đựng.

"Sao ngươi không nói lời nào vậy? Đừng giả vờ câm điếc, tối hôm qua ngươicòn nói chuyện, thanh âm rất dễ nghe. Đúng rồi, ngươi bao nhiêu tuổirồi? Trước kia từng chạm vào nữ nhân chưa? Các nàng có nói thời điểm đóngươi kêu lên rất dễ nghe hay không?" Đường Hoan vừa lắc lắc cửa, vừatrêu ghẹo y.

Sở Bình chỉ nghe đến vương phi hỏi y có từng chạmvào nữ nhân hay không, sắc mặt đỏ lên, sau đó đột nhiên có hạt cát cựcnhỏ bắn vào trên người y, tiếp theo thanh âm gì y cũng không nghe đượcnữa. Y biết đó là thủ đoạn của điện hạ, cho nên y động cũng cũng dámđộng, dường như cái gì cũng chưa từng xảy ra, trong lòng lại vô hạn cảmkích điện hạ, không cần nghe lời nói hoang đường của vương phi, y cũngcó loại cảm giác giải thoát.

Mặt trời chiều ngả về tây, phòngchứa củi nho nhỏ bao phủ ở trong ánh chiều tà màu vàng kim. Trong cửaphòng chứa củi, có một cô nương váy đỏ đứt quãng nói gì đó, khi thì phát ra vài tiếng cười bỉ ổi, trên nóc nhà phòng

chứa củi, có một nam tử áođen thon dài khoanh tay mà đứng, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang vẻ âm tìnhbất định.

Màn đêm buông xuống, nữ nhân bên trong nói mệt rồi, nằm trên cỏ khô tiếp tục ngủ.

Chờ nàng ngủ say, Tống Mạch lặng yên không một tiếng động hạ xuống trước cửa, nhẹ nhàng đẩy ra, đi vào, cúi người điểm huyệt ngủ của nữ nhân, sau đó ôm người vào trong lòng. Mềm mại như vậy nhỏ nhắn như vậy, hắn dừng một chút, xoay người đi ra ngoài, trước khi rời đi, không quên giải huyệt đạo thất thông cho thị vệ của hắn.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 122: Say

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch bế Đường Hoan đi phòng tắm.

Bà tử của Vương phủ đã đổi nước trong bồn tắm xong rồi, ấm áp, trong ngàymùa hè tắm rửa vừa vặn. Gió đêm xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng thổi vào, vòng qua bình phong lướt đến trên người, sợi tóc rủ xuống của nàng hệ nhàng lay động, có loại mềm mại lưu luyến khó tả.

Tống Mạch thả người vào trên sạp dài bên cạnh bồn tắm.

Nàng ngủ vẻ mặt an tường, chỗ má phải tới gần cằm có nốt muỗi đốt, một chỗnhỏ đỏ đỏ giống như là son môi điểm sai, một chút cũng không khó coi,ngược lại tăng thêm ba phần ngây thơ hoạt bát cho nàng. Tống Mạch cầmtay nàng giơ lên, làm cho nàng vươn ngón trỏ điểm nơi đó, như vậy thì càng chọc người thích. Cười suy nghĩ một lát, hắn để tay nàng xuống, gỡ cọng cỏ trên cổ trên mái tóc dài xuống cho nàng, gỡ xong rồi, ánh mắtdừng ở trên quần áo nàng.

Nàng còn mặc trang phục động phòng đã thay đêm đó. Tiểu sam tơ lụa đỏ thẫm, váy dài đỏ thẫm, giày thêu đỏ thẫm.

Tối hôm qua hắn không thể tự tay cởi bộ quần áo này ra, vậy tối nay làm đi.

Tống Mạch thuần thục cởi áo cho nàng, áo ngoài để ở một bên, kế tiếp là áongực đỏ thẫm cùng quần lụa đỏ, đều để ở một bên, chỉ còn nàng.

Nếu nói nốt đỏ bên má nàng làm cho hắn cảm thấy đáng yêu, từng nốt từng nốt đỏ trên cổ trên cánh tay trên bắp đùi nàng, còn có vết thương bị nànggãi rách kết vảy, chỉ làm cho hắn đau lòng áy náy. Hắn khi đó rất tứcgiận,

không nghĩ nhiều lắm. Bị muỗi đốt nhiều như vậy, nàng nhất địnhrất khó chịu nhỉ?

Mệt nàng còn có thể ngủ được.

Quả nhiênkhông có tim, đối với hắn không để ý, đối với mình cũng không để ý, ngay cả xin cũng không xin, chỉ biết đùa giỡn nam nhân.

Đùa giỡn, trừ ngoài miệng chiếm chút tiện nghi ra, nàng có thể kiếm được lợi ích gì?

Thật khở.

Tống Mạch khẽ hôn tay nàng, không nhanh không chậm cởi quần áo của mình, sau đó ôm lấy nàng, bước vào trong bồn.

Điểm huyệt đạo của nàng, sẽ không sợ nàng tỉnh lại.

Tống Mạch dựa vào vách bồn mà ngồi, để cho nàng ngồi ở trong lòng hắn, hắnrửa cho nàng, rửa từng chỗ một. Cơ thể này, không có một chỗ nào hắnchưa từng chạm qua, không có một chỗ, hắn không muốn.

Từ bồn tắmđi ra, lau khô rồi, Tống Mạch dùng áo bào của mình bao lấy nàng, ôm nàng trở về phòng hắn. Hắn đặt nàng ở trên chăn hỉ đỏ thẫm, từ dưới gối đầulấy ra bình sứ, sau đó quỳ gối bên cạnh nàng bôi thuốc cho nàng. Mỗi lần bôi đến một chỗ, hôn trước một cái rồi lại bôi, bôi xong cả rồi, hắn để cho nàng nằm ở trên cánh tay hắn, cúi đầu hôn nàng.

Chỉ muốnchạm vào một chút rồi rời đi, nhưng hương vị của đôi môi nàng quá ngon,không nhịn được ăn thêm một chút. Ăn đủ, ngắm nàng, ngủ ngon như vậy,ngoan ngoãn khéo khéo, Tống Mạch thỏa mãn cực kỳ, ôm nàng đi vào giấcngủ.

Quả nhiên vẫn là ôm nàng, ngủ mới ngon.

Tỉnh ngủ, lại cùng tắm với nàng tẩy đi mùi thuốc, thấy nốt đỏ trên người nàng tiêu đi rất nhiều chỉ còn chấm nho nhỏ, Tống Mạch vừa lòng mặc bộ áo đỏ kia vào cho nàng, trước khi trời sáng thả người lại phòng chứa củi.

Cố ý cắm mấy cọng cỏ khô lên tóc nàng, Tống Mạch cúi người khẽ hôn khoémiệng nàng. Phạt nàng một ngày nữa, buổi tối cũng không cần nàng ngủ ởphòng chứa củi rồi.

Giải huyệt đạo cho nàng, Tống Mạch đứng dậy rời đi.

~

Một giấc này của Đường Hoan ngủ được vô cùng lâu, mặt trời lên cao mới tỉnh lại, cũng chính bởi vì như thế, nàng quy thoải mái trên người cho buổitối ngủ được một giấc ngon. Về phần những vết muỗi đốt bị tiêu xuốngkia, nàng không gãi, chúng nó đương nhiên nhỏ đi rồi.

Ăn xong cơm trưa, nàng còn muốn trêu chọc thị vệ áo đen, nhưng là người nọ lại đứng ở chỗ xa hơn. Giữa buổi trưa, Đường Hoan cũng không có hơi sức gọi y,trở lại trên đống cỏ khô tiếp tục ngủ, tỉnh ngủ rồi, chờ người đưa cơmchiều cho nàng.

Ăn ngủ ngủ ăn, Tống Mạch đây là coi nàng thành lợn mà nuôi sao? Nếu là có thể đổi chuồng lợn tốt hơn một chút thì tốt rồi.

Đang suy nghĩ, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân vội vàng,không giống với tiếng bước chân trầm ổn của thị vệ. Đường Hoan chậm rãingồi dậy, tò mò nhìn cửa chắm chắm.

"Tiểu... Vương phi!" Cửaphòng chứa củi bị người đẩy ra, Thanh Hạnh lo lắng chạy vào, ôm tiểu thư nàng ta đã hầu hạ sáu năm gạt lệ. Nàng ta nghe mệnh lệnh của điện hạ,đó là bởi vì sợ hãi, nhưng tình cảm của nàng ta với tiểu thư là thật,điện hạ chưa từng để cho nàng ta làm chuyện thương tổn

tiểu thư, tronglòng nàng ta cũng không có áy náy gì, chỉ toàn tâm toàn ý hầu hạ tiểuthư.

"Thanh Hạnh, sao em cũng bị giam lại rồi?" Đường Hoan đẩyngười ra, khó hiểu hỏi. Tống Mạch không có không nói đạo lý như vậy chứ?

Nghe nàng hiểu lầm rồi, Thanh Hạnh vội vàng lau nước mắt, nhỏ giọng giảithích nói: "Không phải, vương phi, điện hạ không nhốt em, điện hạ là đểcho em hầu hạ tiểu thư trở về phòng. Ngày mai là ngày lại mặt của tiểuthư, điện hạ nói để cho tiểu thư đêm nay nghỉ ngơi thật tốt, đừng để cho Hầu gia nhìn ra được manh mối. Điện hạ nói, Hầu gia là trọng thần triều đình, lập tức lại phải quay lại Định Châu rồi, không thể để cho ông ấymang theo nghi ngờ rời kinh."

Đường Hoan bừng tỉnh đại ngộ.

Đúng vậy, Tống Mạch không tin lời nàng, hắn còn tưởng mộng này là thật đó, hắn là đường đường nhiếp chính vương, đương nhiên phải cố kỵ đại sựtriều đình.

Mặc kệ nó, có thể trở về phòng nghỉ ngơi, đối vớinàng mà nói chính là một việc vô cùng tốt, cảm giác cho muỗi ăn thậtkhông tốt.

Đường Hoan vui vẻ theo Thanh Hạnh đi trở về, phía sau đi theo thị vệ trông chừng nàng.

Tống Mạch đương nhiên sẽ không để cho nàng về phòng hắn, mà là sắp xếp nàng ở một gian phòng hạ nhân, chẳng qua phòng hạ nhân Vương phủ cũng rấtkhông tệ rồi. Đường Hoan ngủ một giấc cực ngon, ngày hôm sau dậy muộn.

"Vương phi, mau tỉnh lại đi, điện hạ đã ở bên ngoài chờ người rồi!" Thanh Hạnh lay lay bả vai nàng nói.

"... Hắn ở bên ngoài chờ ta? Hắn cũng đi? Hắn không phải bị thương sao?"Đường Hoan dụi dụi mắt ngồi dậy, có chút không thể tin được.

"Cái này em cũng không biết, dù sao điện hạ đã phái người đến thúc dục."Thanh Hạnh nhìn nhìn ngoài cửa sổ, vừa hầu hạ nàng thay cung trang rườmrà, vừa nhỏ giọng nói: "Vương phi, lại mặt đối với nữ tử mà nói là việclớn, điện hạ bị thương thành như vậy còn cùng người trở về, có thể thấyđược trong lòng có bao nhiêu coi trọng người. Lát nữa gặp mặt, ngườiliền chủ động nhận sai đi, điện hạ nhất định không đành lòng tức giậnvới người."

Đường Hoan cười trừ. Bảo nàng lừa một nam nhân kíchthích đối phương hoan hảo cùng nàng không sao, bảo nàng ở dưới tìnhhuống đối phương đã tuyên bố vô luận như thế nào cũng không chịu muốnnàng còn đi công khai cầu xin đối phương, nàng cần gì chứ? Lại nói, Tống Mạch chịu cùng nàng lại mặt, càng nhiều hơn vẫn là làm cho Cảnh Trữ hầu xem đi? Những chuyện triều đình kia nàng không hiểu, nàng chỉ biết là Tống Mạch sẽ không vô duyên vô cớ theo nàng cùng về Thẩm gia, việc vềnhà mẹ đó hắn rõ ràng biết nàng căn bản không coi thành một chuyện totát.

Nếu hắn muốn giày vò, nàng coi như ra ngoài đi dạo đi.

Chỉnh đốn xong xuôi, Đường Hoan do Thanh Hạnh đỡ ra cửa.

Đến cửa chính Vương phủ, chỉ thấy một chiếc xe ngựa xa hoa đỗ ở phía trước, không có nhìn thấy Tống Mạch. Đường Hoan chỉ cho là Tống Mạch không kịp chờ tạm thời về phòng nghỉ ngơi rồi, xách váy dẫm ghế gỗ nhảy lên xengựa, bên cạnh Thanh Hạnh ở bên dưới đẩy màn xe ra cho nàng, Đường Hoancúi đầu đi vào. Đi vào, mới phát hiện bên trong đã có người rồi.

Không cần nhìn cũng biết là ai.

Đường Hoan không có giương mắt, yên lặng ngồi vào một đầu khác của giườngthấp, dựa vào thành xe nhắm mắt nghỉ ngơi. Nói với hắn cái gì? Khôngnói, có lẽ hắn còn có thể cân nhắc những lời nói đó của nàng có thể làthật, nói, hắn nhất định càng thêm không tin.

"Xuất phát đi."

Thanh âm nam nhân trầm thấp, xa phu bên ngoài đáp lại, giục ngựa đi về phía trước.

Không có người nói chuyện, chỉ có bánh xe lăn phát ra tiếng lộc cộc.

Vương phủ cùng Hầu phủ cách rất gần, xe ngựa rất nhanh đã dừng lại, Đường Hoan ngáp một cái, mở mắt chuẩn bị đi xuống.

"Bổn vương xuống trước, ngươi chờ bốn vương đón ngươi." Tống Mạch ngăn nànglại, lúc nàng nghi hoặc nhìn sang, ánh mắt hắn từ trên mặt nàng dời đirơi vào trên màn xe, thấp giọng dặn: "Tin tức bổn vương bị thương nặngcũng không có truyền ra ngoài, ngươi không được nhiều lời. Còn có, CảnhTrữ hầu là trọng thần dưới tay bổn vương, bổn vương không muốn sinh rahiềm khích với ông ta, cho nên hôm nay ngươi phải diễn tốt vai vương phi của bổn vương. Diễn tốt, trở về bổn vương nhốt ngươi ở phòng hạ nhân, nếu là lộ ra nửa phần dấu vết, bổn vương sẽ làm cho ngươi hiểu được cáigì là nghiêm hình tra tấn thực sự." Gắn từng chữ từng câu bình tĩnh như giếng sâu không có một gợn sóng, nhưng lại nghe được lòng người lạnh ngắt.

Đường Hoan cười cười, nâng tay, ở trong ánh mắt cảnh giác của nam nhân khẽ lau mồ hôi li ti trên trán cho hắn, ánh mắt dịu dàng:"Tướng công, trên người chàng có thương tích, sau khi đi ra chú ý đừng đụng vào." Nói xong, giương mắt nhìn hắn: "Điện hạ, như vậy có được không?"

"Rất giả, quý nữ Hầu phủ thật sự sẽ không ở trước mặt mọi người làm cử chỉ thân mật như thế." Tống Mạch mặt không chút thay đổi.

"Đây không phải chỉ có hai người chúng ta sao?" Đường Hoan bĩu môi, "Đượcrồi, điện hạ mau đi xuống đi, ta muốn mau chóng ra ngoài hít thở khôngkhí."

Tống Mạch quét nàng một cái, đứng dậy xuống xe, bên ngoàiThẩm Mộ Nguyên đã sớm dẫn đám người Dung thị quỳ lạy rồi. Tống Mạch đỡĐường Hoan xuống dưới trước, sau đó mới cười yếu ớt bảo mọi người đứnglên, sau khi hỏi han ngắn ngủi, cùng nhau đi vào trong.

Trước ngọ yến Tống Mạch ở đẳng trước nói chuyện cùng Trầm Mộ Nguyên, Đường Hoancùng Dung thị Thẩm Di không có gì để nói, trở về khuê phòng trước khimình xuất giá. Đi vào, nhìn nhìn bài trí quen thuộc, Đường Hoan độtnhiên phát hiện trừ ngủ ra, nàng vậy mà không có việc gì để làm. Bênngoài không được ra, bên trong, cũng không gì hay để tiêu khiển.

Lúc Ngọ yến người một nhà ăn cơm, người một nhà ở đây bao gồm nàng và TốngMạch, Thẩm Mộ Nguyên cùng thế tử Hầu phủ Thẩm Cẩn, mẹ con Dung thị cũngkhông đến.

Thẩm Mộ Nguyên không biết trên người Tống Mạch có thương tích, trên bàn có lòng chuẩn bị rượu rồi.

Ông cười rót rượu cho Tống Mạch, Tống Mạch vừa muốn uống, Đường Hoan đưatay cướp ly rượu lại, làm nũng với Trầm Mộ Nguyên: "Phụ thân có con rể, cũng không để con gái ở trong mắt rồi, chỉ rót rượu cho một mình điện hạ lại quên mất con gái cũng thích uống cái này." Nói xong, không cho Thẩm Mộ Nguyên cơ hội ngăn cản, lấy tay áo che mặt, uống một hơi cạn sạch, mắt cười nhìn hai lớn một nhỏ trước bàn.

Thẩm Mộ Nguyên kinhngạc, nhìn Tống Mạch, thấy con rể quý này bất đắc dĩ lại cưng chiều nhìn trưởng nữ, ông âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt

nghiêm túc khiểntrách: "Càn quấy, giờ con đã trở thành vương phi rồi, sao làm việc cònkhông có quy củ như vậy?"

"Nhạc phụ đừng tức giận, riêng ta thìthưởng thức cái tính hào sảng không câu nệ tiểu tiết của A Du, vả lạinơi này không có người ngoài, nàng muốn uống thì uống đi." Tống Mạchcười nói chuyện thay Đường Hoan, lúc nói chuyện, một đôi tròng mắt đenmim cười ngưng mắt nhìn Đường Hoan, dịu dàng đa tình. Đường Hoan có chút đỏ mặt, nhưng không ngượng ngùng cúi đầu, ngược lại đắc ý khoe khoangvới phụ thân.

Thẩm Mộ Nguyên ngoài mặt vừa dạy bảo nàng vài câu,trong lòng lại rất là vui mừng, xem ra tình cảm của trưởng nữ và điện hạ không tệ, vậy ông có thể yên tâm rời kinh rồi.

Kế tiếp, hễ là Tống Mạch muốn uống rượu, đều bị Đường Hoan dùng đủ loại lý do đoạt mất, khi bữa tiệc kết thúc, hai gò má nàng nhiễm ráng mây chiều, đôi mắt mọng nước, quả thực chính là đã say rồi.

Tống Mạch dìu nàng đitới khuê phòng của nàng nghỉ tạm, vào phòng, Đường Hoan lập tức đẩy hắnra: "Được rồi, nơi này không có ai, chúng ta không cần đóng kịch nữa, điện hạ ngồi một chút ở bên ngoài đi, ta đi ngủ một lát, trước khi đingười lại gọi ta."

Tống Mạch không nhìn ra nàng là say thật haysay giả, buông tay ra, nhìn theo nàng vào nội thất. Hắn đứng lặng ởngoài cửa một lát, nghe bên trong không còn động tĩnh, bèn ngồi xuống ởtrên giường gian phụ, nhìn cảnh viện bên ngoài xuất thần. Nàng thật sựrất biết diễn, lúc nàng uống rượu thay hắn, biết rõ nàng căn bản khôngđể ý thương thế của hắn, hắn vẫn là vui mừng.

Vì sao trên đời có thể có một người như vậy, làm cho hắn tình nguyện làm thẳng ngốc?

Thấm thoát giấc ngủ qua đi, khi tỉnh lại gió đã có chút cảm giác mát rồi.

Cần phải trở về.

Tống Mạch ở cửa nội thất gọi nàng, gọi hai tiếng không có đáp lại, đi vàovừa nhìn, ngoài ý muốn phát hiện nàng say khướt nằm ở trên giường, trong lòng ôm một bình rượu cỡ quả dưa hấu, mùi rượu đầy phòng.

Nàng tìm được rượu ở đâu? Chẳng lẽ trước khi xuất giá nàng còn giấu đám rượu ở trong phòng?

"Tỉnh tỉnh!" Tống Mạch kéo người lên, vỗ vỗ mặt nàng nói.

Đường Hoan mềm nhũn xiêu vẹo trong lòng hắn, say như chết, chóp mũi phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

Thật sự say rồi.

Tống Mạch bất đắc dĩ, ôm ngang người vào trong ngực, vững vàng đi ra phía bên ngoài.

Bộ dáng này của hai người, tự nhiên dẫn tới một trận ồn ào náo động, chẳng qua một ánh mắt của Tống Mạch đã uy hiếp đám hạ nhân kia dừng lại, trấn an Thẩm Mộ Nguyên đang quá sợ hãi, hắn bế nàng nhảy lên xe ngựa.

Đi vào, vừa muốn đi về phía trước, không cẩn thận dẫm lên làn váy đang rũxuống của nàng. Suy cho cùng trên người có thương tích, Tống Mạch khôngkhống chế được ngã xuống, chỉ kịp nâng cái gáy của nàng, tránh cho nàngbị đau.

Thấy nàng vẫn ngủ say như chết, Tống Mạch cười khổ, nâng chân nàng muốn bế nàng đứng lên, không ngờ nàng bỗng nhiên mở mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, Tống Mạch theo bản năng định đổi sắc mặt lạnh như băng,nàng lại cười khà khà, giơ tay lên vòng quanh cổ hắn, lầm bẩm lên

tiếng.

"Thiếu gia, hôn Tiểu Ngũ một cái..."

Mùi rượu xông vào mũi, cũng say lòng hắn.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 123: Điên

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Thiếu gia, Tiểu Ngũ, khi đó hắn và nàng cũng ở trong xe ngựa làm loạn.

Thì ra nàng cũng không phải là vô tình như nàng nói, thì ra nàng cũng nhớrõ, bây giờ uống rượu say, bởi vì tư thế giống nhau, liền gọi sai thânphận?

Trái tim Tống Mạch mềm như nước. Vì một câu mơ hồ không rõnày của nàng, đau khổ chờ đợi qua mấy đời, bao nhiêu đau lòng trước kiếp này, đều đáng giá.

Đã quên thân ở nơi nào, hắn cúi đầu, muốn nghe lời của nàng, hôn nàng.

Nhưng nàng lại nhắm hai mắt lại, đầu xoay qua một bên, hai tay cũng từ trên cổ hắn rơi xuống, một lần nữa ngủ mất.

Tống Mạch dở khóc dở cười, ôm lấy người đặt vào trên đùi, ngồi xong rồi, phân phó xa phu về phủ.

Nữ nhân khẩu thị tâm phi, hắn không tin trong lòng nàng một chút cũng không có hắn.

Xuống xe, hắn trực tiếp ôm người đến trong tẩm điện của mình, tự mình hầu hạnàng ngủ lại, hắn cũng nằm vào theo, ôm nàng cùng nhau ngủ.

Lầnnày bất kể nàng nói bao nhiêu khó nghe, hắn cũng không tin, hắn khôngtranh cãi cùng nàng, cái gì cũng nhường nàng, chỉ là nàng cũng đừng nghĩ chọc giận hắn chạy nữa.

Vừa ngủ một lát, nghe được nàng kêu nước.

Tống Mạch lập tức tỉnh, đốt đèn, thấy nàng cau mày nhắm mắt kêu nước, biếtnàng say rượu khó chịu, vội rót nước đưa cho nàng. Sợ nàng không cầmchắc, hắn nâng người dậy để cho nàng tựa vào trên người hắn, đưa ly tràtới khoé miệng nàng. Nàng quả nhiên nhắm mắt lại, giống như đứa nhỏ ngửa đầu "ừng ực ừng ực" uống, uống xong rồi còn liếm liếm môi, sau đó thấpgiọng lầm bẩm một câu rồi đẩy hắn ra, lại nằm xuống.

Tống Mạchthích dáng vẻ nhõng nhẽo này của nàng, dán mắt nhìn một lát, vén ra mộtsợi tóc trên khoé miệng cho nàng, hôn miệng, đứng dậy đưa ly trà về trên bàn. Hắn cũng khát, uống nửa chén, đang muốn để xuống, chợt nghe đượcbên giường có tiếng động, quay đầu nhìn lại, nàng vẫn nằm như cũ, mắtlại mở ra, rất là mê mang nhìn hắn, ngây ngốc mờ mịt.

Tống Mạch không nói chuyện, đứng ở chỗ cũ nhìn nàng, chờ tự nàng hoàn toàn tỉnh táo, chờ xem phản ứng của nàng.

"Ta, làm sao ta có thể ở..." Đường Hoan nhìn hắn, nhìn lại bày biện trongphòng, cuối cùng nhìn nhìn trung y ít ỏi trên người, chậm rãi nở nụcười: "À, ta nhớ ra rồi, ta ở Thẩm gia ăn vụng kia mà. Điện hạ thừa dịpta say rượu ôm ta đến nơi này, chẳng lẽ là mấy đêm này không thể hưởngthụ được loại hầu hạ này, muốn thừa dịp ta ngủ động tay động chân vớita?"

Cũng biết nàng sẽ không nói nửa câu nói mềm.

Tống Mạch đi trở về trước giường, từ trên cao nhìn xuống nhìn chằm vàonàng, mặt không chút thay đổi: "Phải thì như thế nào?"

Đường Hoan hừ lạnh một tiếng, nâng tay đẩy đẩy vạt áo, ngửa đầu nhìn hắn: "Điện hạ cũng biết, ta là hái hoa tặc, nếu điện hạ chịu muốn ta, ta sẽ dùng tấtcả vốn liếng hầu hạ điện hạ thần hồn điên đảo. Nếu điện hạ không muốnđộng thật, vậy thì thứ cho ta không có cái lòng dạ rảnh rỗi kia, khônghầu hạ!"

Tống Mạch không nói chuyện, ánh mắt dừng ở trên nửa bên bả vai nàng cố ý lộ ra.

Trong mắt Đường Hoan hiện lên một tia đắc ý, chậm rãi kéo áo che lại cảnhxuân, khiêu khích cười: "Thế nào, rốt cuộc điện hạ có muốn ta hay không? Ngươi đã nhớ tất cả, có lẽ cũng nhớ được tám cuộc hoan hảo phía trướccủa chúng ta chứ? Điện hạ rất uy mãnh, ta muốn đã lâu rồi, chính làkhông biết trong lòng điện hạ là nghĩ tới ta như thế nào. Chẳng qua, nhớ lại điện hạ mỗi lần đều hung mãnh như vậy, thân thể này của ta muốn hẳn vẫn là rất thoải mái đi?"

"Quả thật, rất tiêu hồn." Tống Mạch nhìn thẳng nàng, nói lời nói thật.

"Vậy điện hạ muốn lại tiêu hồn một lần nữa không?" Đường Hoan cười quỳ ngồixuống, ôm lấy thắt lưng gầy của nam nhân, dùng cằm cọ xát Tiểu Tống Mạch đã lặng lẽ dựng lên.

Tống Mạch một mực nhìn nàng, nhìn dáng vẻdụ người xinh đẹp quyến rũ như vậy: "Muốn, nhưng bổn vương sợ muốn ngươi rồi, ngươi sẽ lại chạy mất, sau đó ngươi hái xong chín lần thì khôngbao giờ xuất hiện nữa, bổn vương muốn trả thù cũng không được."

"Ý của ngươi là đêm nay sẽ không muốn ta?" Đường Hoan dừng động tác lại, lui về hỏi.

Tống Mạch trầm mặc, nhưng ánh mắt trêu tức đã biểu lộ tâm tư của hắn.

Đường Hoan giận dữ đứng dậy, xuống đất muốn đi.

Tống Mạch kéo cổ tay nàng lại: "Ngươi muốn đi đâu?"

"Trở lại phòng hạ nhân!" Đường Hoan giãy dụa, giãy dụa không ra, đang muốndùng một cái tay khác cào hắn, cơ thể đột nhiên bị người vứt trở về trên giường, nàng ngã váng đầu hoa mắt. Bò dậy thật nhanh, lại thấy nam

nhân đứng ở trước giường, vừa cởi áo vừa cản nàng, động tác vô lại nhưng lại mê người muốn chết, nàng tức giận đến mắng to: "Ngươi cũng không chịumuốn ta, còn giữ ta làm cái gì? Tống Mạch, ngươi nếu muốn tìm nữ nhân,bên ngoài có cả đống người xin hầu hạ ngươi, ngươi cần gì bắt buộc ta?"

"Ta chỉ thích bắt buộc người khác làm chuyện đối phương không muốn làm." Tống Mạch quăng xiêm y, nhấc chân sải bước đến trên giường, vào lúc nàng muốn chạy trốn bắt lấy cổ tay nàng, dễ như trở bàn tay tung mình giạng chân ngồi ở trên lưng nàng. Đường Hoan giơ tay đẩy hắn cào hắn, Tống Mạch không tốn sức chút nào mà một tay nắm lấy hai tay nàng, một tay xéquần lót nàng: "Lại nói, làm cùng ngươi nhiều rồi, không quen lại tìm nữ nhân khác, ngươi cần gì giãy dụa? Mặc dù không đi vào, ta cũng có thể cho ngươi hưởng thụ được, chẳng lẽ ngươi quên rồi?" Vàng đá ở trong tayhắn đều chạy không khỏi kết cục nát bấy, huống chi tơ lụa mỏng manh? Rất nhanh, trên người Đường Hoan đã không còn gì che chắn nữa.

"Tống Mạch ngươi khốn khiếp!"

"Tùy ngươi mắng ra sao." Ánh mắt Tống Mạch nhìn chằm chằm nàng, bàn tay to lại nắm nàng xoa nhẹ lên, ôn nhu tra tấn.

Đường Hoan dùng sức lăn qua lăn lại không chịu phối hợp, Tống Mạch nhịn mộtlát dứt khoát điểm huyệt đạo của nàng, "Bổn vương có thương tích trênngười, hết lần này đến lần khác ngươi lại không chịu đàng hoàng, đànhphải như vậy." Nàng nằm không nhúc nhích, đối với hắn mà nói lại thuậntiện cực kỳ, cẩn thận từng li từng tí phủ ở trên người nàng, hôn từ trên xuống dưới.

"Tống Mạch, ỷ vào mình có võ công liền bắt nạtngười, tính là bản lĩnh gì? Có gan ngươi muốn ta, chờ sau khi ta tỉnhlại khôi phục võ công chúng ta lại đánh một trận!" Thân thể không thểđộng, những ngứa ngáy trêu người kia không kiêng nể gì cuồn cuộn ở trong cơ thể, Đường Hoan lần đầu tiên nếm

trải tư vị như vậy, thoải mái muốnchết cũng thống khổ muốn chết, chỉ có thể dựa vào mắng hắn để phát tiết. Nhưng là một chút tác dụng cũng không có, như là có vô số lông chim ở trên người trêu chọc, hết lần này đến lần khác nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

"Lúc này còn không quên diễn trò." Tống Mạch hừ nhẹ mộttiếng, nhằm vào nơi nào đó giống như trái cây nhỏ đang nổi giận đùng đùng thổi khí, thổi trúng nó mềm mại run rẩy rồi, lại ngậm vào nhấm nháp trong miệng.

Vì thế trong tiếng mắng của Đường Hoan lại trộn lẫn tiếng kêu vừa khó chịu vừa thoải mái, nàng oán hận trừng cái đầu đenchôn ở bộ ngực nàng: "Tống Mạch, ngươi dừng lại... Ngươi, ngươi cònthích ta có phải hay không, thích ta, cho nên muốn chạm vào, chạm vàota, không dám thừa nhận... ừm... Cho nên dùng loại thủ đoạn này làm bộbắt buộc ta, ngươi, ngươi là sợ bị ta cười nhạo à... phải không? Ngươiđồ nhát gan này, ngươi là đồ ngốc, ta lừa ngươi như vậy ngươi còn thíchta, còn hao hết tâm tư gần gũi ta, ngươi..."

Tống Mạch thu tay, nghiêng người trèo lên trên, mặt đối mặt nhìn nàng hỏi: "Ngươi thích ta à?"

Đường Hoan còn thở gấp, con ngươi dập dờn ánh nước không chút nào tránh né mà trừng hắn: "Nằm mơ đi, ta chết cũng sẽ không thích ngươi!"

Miệng cũng thật cứng rắn.

Tống Mạch cười cười, "Ngươi đã không thích, dựa vào cái gì cho là ta có thểthích ngươi? Câm miệng, đừng nữa quấy rầy hứng thú của ta, mặc dù takhông thích ngươi, nhưng rất thích thân thể của ngươi, không, không phải thân thể của ngươi, ngươi chính là quỷ quái cái không biết tới từ đâu, thân thể này là ngươi mượn mà thôi." Thích khẩu thị tâm phi sao? Hắncũng biết.

"Ngươi..." Đường Hoan muốn mắng hắn, nhưng nam nhânđột nhiên điểm á huyệt của nàng. Đường Hoan trợn mắt há hốc mồm, TốngMạch cười nhìn

nàng: "Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, tốt lắm, lúc này cuối cùng cũng đàng hoàng rồi nhỉ?"

Đường Hoan còn có thể làm cái gì? Chỉ có thể giương mắt trừng.

Tống Mạch ngay cả cơ hội trừng hắn cũng không cho nàng, cúi đầu khẽ hôn gò má nàng, đi xuống bên dưới.

Hắn ở trên người nàng đốt lửa khắp nơi, nàng bị đốt nóng đến da thịt trắngmịn nhuộm màu phấn đào nhàn nhạt say lòng người, nóng như vậy, bởi vìmuốn tránh cũng không được, vì thế trong cơ thể tự động trào ra nướcmuốn dập tắt lửa hắn mang đến. Trong mắt là nước mắt lưng tròng khôngbiết vì sao nổi lên, đầy tràn rồi, chảy xuống, thỉnh thoảng còn chưađầy, lại bởi vì thân thể theo động tác của hắn mà đung đưa nhè nhẹ, văng nước mắt xuống. Trên người là mồ hôi li ti dày đặc, có của nàng cũng có của hắn, hội tụ nhiều, cũng bắt đầu chảy xuống, thấm ướt ga giường, thấm ướt quần áo bị hắn xé hỏng. Nước nơi đó nhiều nhất, có tự mình chảy ra, cũng có bị hắn hút ra ngoài bị hắn dụ ra ngoài ...

Nhưngnhững đám nước này đều chảy vô ích rồi, bởi vì hắn chỉ là đốt lửa ở trên người nàng, nguồn lửa kia ẩn náu ở bên trong, bị hắn đốt cũng đốt mộtít ở bên trong. Nước càng chảy ra ngoài nàng càng nóng, nóng nàng bứcthiết muốn xin hắn, xin hắn buông nàng ra, xin hắn mau mau cho nàng, dùkhông được việc gì cũng muốn xin hắn giải huyệt đạo cho nàng, để chonàng cào để cho nàng kêu, nếu không còn tiếp tục như vậy, nàng sợ chínhmình sẽ chết ở trong lửa nóng thiêu người.

Dường như phát hiệnnàng đến cực hạn, Tống Mạch buông eo chân nàng xuống, chậm rãi nằmnghiêng ở bên người nàng, giải á huyệt của nàng trước, lại ở trong tiếng kêu thật dài êm tai của nàng dò tiến vào, vừa nhanh chóng mà động vừahỏi nàng: "Nói lại lần nữa xem, có thích ta hay không?"

"Không, không thích..." Thanh âm Đường Hoan khàn giọng đến run rẩy sắp không giống nàng.

Con ngươi vốn như mực của Tống Mạch càng phát ra thâm trầm nhìn không thấu: "Nói lại."

```
"Không..."
"Nói lai."
```

"Không..."

Hắn tạm dừng một chút, không nghe được câu trả lời vừa lòng, liền khôngchịu cho nàng. Nàng ở trong bể dục nặng nề chìm chìm nổi nổi, duy nhấtcó thể bắt được chính là một tia lý trí còn sót lại. Nàng muốn là cáigì? Nàng muốn là sống sót.

Thật ra nàng vốn đã tuyệt vọng rồi, là hắn lại cho nàng hy vọng. Hắn giúp nàng lại mặt, nàng chỉ là có một tia hoài nghi, trước khi xuống xe thử một lần, hắn quả nhiên ở lúc nàng lau mồ hôi cho hắn có khác thường. Nàng làm bộ say rượu thử dò xét tiếp,không nghĩ tới hắn thật sự... Đường Hoan kinh ngạc với việc Tống Mạchcòn thích nàng, nói không có mảy may xúc động đó là giả, nhưng là xúcđộng thì như thế nào? Đây là mộng, Tống Mạch ngốc này không phải thật,nếu hắn thủy chung không chịu tin nàng không chịu muốn nàng, nàng cầnyêu thích của hắn có tác dụng gì?

Vui vui vẻ vẻ chết cùng hắn,lại ở trên đường đến suối vàng làm đôi vợ chồng quỷ? Khi đó, hắn có thể hận nàng khiến cho hắn còn trẻ mà mất sớm hay không?

Nói chocùng, đây thật sự chỉ là một giấc mộng, cho dù trong mộng tình cảm củahắn đối với là thật, không đến chết không đến tỉnh mộng, nàng vĩnh viễnkhông biết Tống Mạch thật sự là muốn như thế nào. Không biết,

nhưng cònmuốn bởi vì nhất thời xúc động đắm chìm ở trong mộng, thật sự sống mơ mở màng màng?

Nàng không muốn.

Nàng muốn sống, nàng vừa mới mười tám tuổi, nàng là hái hoa tặc vừa xuống núi, nàng còn không có cơ hội ngắm cuộc sống rực rỡ bên ngoài, nàng không cần chết nghẹn khuất như vậy.

Sư phụ còn ở trên trời nhìn nàng, nàng không thể để cho bàmột chuyến tay không, nàng không muốn để cho sư phụ nhìn nàng chết ở trong một cuộc tình hư vô.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 124: Chương 109.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Mặc dù hắn không chịu cho nàng, hành hạ liên tục lại làm cho thân thể đạt tới cực hạn, lúchắn lại tạm dừng ép hỏi nàng thích hay không lúc nàng tiếp tục phủ nhậnsau đó hắn trừng phạt dò tiến vào để chuẩn bị bắt đầu một vòng thẩm vấnđặc biệt mới, Đường Hoan vừa khẽ co giật vừa khóc oà: "Không thích,không thích, ta không dám thích..."

Tống Mạch ngây ngẩn cả người.

Vào lúc nàng bất ngờ đạt tới cao triều, hắn liền ngây ngẩn cả người, nàngngay cả loại thời điểm này cũng không sửa miệng, vậy nàng khẳng định làthật sự không...

Suy nghĩ chưa dừng lại, nghe được nàng nói nàng không dám thích...

Hắn nhìn nàng. Thân thể nàng không thể động, tóc mai đã ướt đẫm, lúc trước vẫn còn là ẩn nhẫn rơi lệ, nhưng bây giờ là há mồm khóc lớn, khó coi cực kỳ.

Khó coi như vậy, lại làm cho hắn đau lòng vô cùng.

Tống Mạch rất nhanh bối rối cởi bỏ huyệt đạo cho nàng, nàng vẫn còn không nhúc nhích gào khóc.

Tống Mạch hoảng thật rồi, kéo người vào trong lòng, bất chấp vết thương bịnàng đụng phải một chút, hắn ôm chặt nàng an ủi: "Đừng khóc đừng khóc, ta không ép nàng ..." Tay nhẹ nhàng mà vỗ sống lưng trơn trượt của nàng.

Đường Hoan vẫn còn khóc, chỉ là cùng với đụng chạm dịu dàng của nam nhân, gào khóc của nàng dần dần trở thành nhỏ giọng khóc nức nở.

Tống Mạch thở phào nhẹ nhõm, lui ra sau để tiện nhìn nàng dễ hơn, thấy mắt nàngsưng như quả hạch đào, nhắm mắt yên lặng rơi lệ, hắn đau lòng lau chonàng: "Đừng khóc, khóc nữa mắt sẽ không cần dùng rồi, yên tâm, ta khôngép nàng nữa."

Đường Hoan quay đầu, tóc dài rũ xuống che khuấtkhuôn mặt, thanh âm xuống thấp không có phập phồng: "Ngươi đã ép xongrồi, còn muốn ép ta nói cái gì?"

Trả lời nàng, là trầm mặc dài đẳng đẳng.

Không biết qua bao lâu, Tống Mạch vén tóc dài của nàng lên, lộ ra khuôn mặtvẫn còn ửng hồng của nàng. Hắn nhẹ nhàng sở sờ, thanh âm nhẹ như sắpnghe không thấy: "Vì sao, vì sao không dám thích ta?"

Đường Hoanchậm rãi quay đầu, đôi mắt đang nhắm đối diện với hắn. Nàng cười khổ,"Tống Mạch, người vẫn là không chịu tin ta, phải không? Không tin ta,cho nên ngay cả hỏi ta, cũng là do dự như vậy, bởi vì người sợ ta tiếptục soạn lời nói dối lừa người, phải không?"

Tống Mạch chỉ là lặp lại câu hỏi của hắn: "Vì sao không dám thích ta?"

Đường Hoan ngồi dậy, cúi đầu nhìn hắn: "Ta làm sao dám thích ngươi? Sau khiđi vào giấc mộng, ngươi đối với ta một lần tốt hơn một lần, tốt như vậy, nếu ta thật sự thích ngươi rồi, còn có thể yên tâm thoải mái lừa ngươisao? Nếu ta thật sự thích ngươi rồi, còn dám không kiêng nể gì dụ dỗngươi hoan hảo sao? Thật lòng đối xử với ngươi, sẽ không thể quyến rũngươi, như vậy một tháng sau, hai chúng ta đều phải chết. Dụ dỗ đượcrồi, thành công là thành công rồi, nhưng là giấc mộng tiếp theo ngươilại không nhớ được ta, thống khổ như vậy, ngươi cũng biết chứ? Cho nênta không dám thích ngươi."

"Sau đó ngươi khôi phục trí nhớ, takhông cần lo lắng ngươi quên ta, nhưng ta lại sợ ngươi nhớ lại lúc banđầu ta, sợ ngươi không yêu ta, cho nên ta vẫn là không dám thích ngươi. Hiện tại, ngươi nhớ lại toàn bộ của ta, biết ta rốt cuộc là loại ngườigì, ngươi vẫn yêu ta như cũ, nhưng ta vẫn là không dám thích ngươi, bởivì ta sợ sau khi tỉnh mộng ngươi không nhớ được ta, ta sợ nếu ta ở lạibên cạnh ngươi chờ ngươi tỉnh lại giải thích rõ ràng cho ngươi chờ ngươi nhớ lại lại yêu ta lần nữa, ngươi ngay cả cho ta cơ hội giải thích cũng không cho, lại giết ta một lần nữa. Tống Mạch, ngươi nói, dưới tìnhhuống như vậy, làm sao ta dám thích ngươi?"

Tống Mạch cũng ngồidậy, nghiêng người đối diện với nàng, ánh mắt rơi vào trên đám áo ráchcùng một chỗ của nàng, nhặt lên nhẹ nhàng thưởng thức: "Ý của nàng là,những lời nàng nói kia đều là thật?"

"Nếu không phải thật, ngươi cho ta lý do ngươi nghi ngờ?"

Đường Hoan vừa khóc vừa cười, đã nói đến nước này rồi, hắn vậy mà còn khôngtin, "Tống Mạch, ngươi nói, nếu không phải thật, làm sao ta lần nào đếnđều đến trong thân thể có khuôn mặt giống ta như đúc? Nếu không phảithật, vì sao chúng ta luôn có thể gặp được nhau? Ngươi nói đây là chínđời chân chân chính chính, vậy ngươi nói, dạng người gì có thể có loạithủ đoạn chín đời đều gặp được ngươi vậy? Ngươi nói ta là quỷ quái, ngươi đã tin tưởng quỷ quái, vì sao lại cảm thấy quỷ hồn sư phụ là lờinói dối ta bịa đặt?"

Tống Mạch trầm mặc không nói.

ĐườngHoan cúi đầu, nhìn bàn tay của mình: "Tống Mạch, ngươi rất tốt với ta, tốt với ta như vậy, ta thật sự... Chẳng qua chúng ta nhất định hữu duyên vô phận, tỉnh mộng, là kết thúc. Tống Mạch, ngươi không tin ta khôngsao, nhưng đừng lấy mạng của ngươi ra nói đùa, vì nữ nhân như ta, khôngđáng. Chuyện lúc trước, ta thừa nhận ta là nữ nhân xấu xa, không nên đihái ngươi, ngươi giết ta ta cũng là đáng đời. Nhưng trừ mơ ước thân thểcủa

ngươi ra, trừ lừa thân thể của ngươi ra, ta không có làm chuyện khác có lỗi với ngươi, hai chúng ta không có thù oán, phải không? Tống Mạch, muốn ta đi, sau khi tỉnh mộng ta tự mình rời đi, không bao giờ trêuchọc ngươi nữa, mà ngươi sẽ quên ta, ngươi sẽ khôi phục cuộc sống vốnnên có của ngươi, hai chúng ta ai cũng không nợ ai, như vậy không tốtsao?"

Tống Mạch vẫn là trầm mặc.

Đường Hoan ngắng đầu nhìn hắn, nhìn không ra hắn suy nghĩ cái gì, nhưng nàng thật sự nói thậtrồi, nàng đẩy hắn: "Tống Mạch, ngươi tin cũng được không tin cũng được,ngươi nói một câu được không? Ngươi nếu không tin, ta cũng không nóithêm nữa, ta lập tức đi."

Tống Mạch nắm lấy tay nàng đang muốn rời đi, liếc mắt nhìn nàng: "Nàng muốn đi đâu?"

Đường Hoan giật mình, bởi vì ánh mắt đỏ ửng của hắn.

Tống Mạch khoác thêm áo ngoài cho nàng, mặc xong rồi, đứng ở trước giườngnhìn chẳm chẳm nàng, "Người đâu, đưa bốn vò rượu đến, bốn vương muốncùng vương phi đối ẩm."

"Tống Mạch!" Đường Hoan không thể tin trừng hắn, "Ngươi điên rồi? Bây giờ ngươi như vậy làm sao còn uống rượu?"

Tống Mạch âm u nhìn nàng chằm chằm: "Sao, ngươi sợ rồi? Sợ lát nữa lộ ra dấu vết, sợ bị ta biết ngươi là giả say, mục đích vì để cho ta tin tưởng tình ý chân thành của ngươi, để cho ta tin tưởng tất cả những lời dốitrá của ngươi? Không cần sợ, nếu ngươi thật sự say, ta lập tức tinngươi, ta lập tức muốn ngươi." Hắn sớm phải biết, nàng đã sớm nắm đượchắn rồi, luôn có thể lừa gạt hắn tin tưởng nàng động tâm thật, lúc trước làm sao ngu như vậy, lại vẫn dễ dàng tin "lời trong lúc say của nàng"?

Đường Hoan còn muốn nói chuyện, Tống Mạch lại điểm huyệt đạo của nàng, vì thế nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn thị vệ áo đen dâng lên vò bình rượu, trơmắt nhìn hắn nhấc lên một vò ngửa đầu uống hết, trơ mắt nhìn hắn uống xong rồi lại đến trút cho nàng. Rượu mạnh thượng hạng dọc theo cổ họng lăn xuống, nàng muốn tránh cũng không được chỉ có thể theo bản năng nuốt xuống, từ cằm chảy tới ngực không nuốt nổi, còn có ở đỉnh đầu chảy ngược vãi ra, ép nàng nhắm mắt lại.

Như là người chết đuối, không bao giờ có thể suy tư nữa, nàng không chịu khống chế mà uống rượu hắntự mình trút xuống, uống xong một vò đổi một vò khác.

Tống Mạch nhất định không biết, đừng nói hai vò, thêm hai vò nữa cũng không trút say được nàng.

Nhưng hắn muốn nhìn nàng say, vì mạng sống, nàng cũng chỉ có thể lại giả say. Khi hắn giải huyệt đạo, Đường Hoan sặc hai cái, rồi ngay sau đó xụi lơngã xuống phía sau.

"Nữ nhân xấu xa, người say sao?" Tống Mạch ném cái vò, nắm cằm nàng hỏi.

Đường Hoan không có phản ứng.

Tống Mạch bóp cổ nàng, bóp đến sắc mặt nàng đỏ tía, nàng vẫn không có phản ứng.

Hắn buông tay ra, vỗ vỗ mặt nàng, cười hôn nàng: "Xem ra là say thật, ngươi đợi một chút, lát nữa ta sẽ muốn ngươi."

Đường Hoan nghe thấy tiếng hắn rời đi, bước chân có chút lảo đảo, là say sao?

Hắn đi làm cái gì, nàng sắp thành công sao? Nhưng nàng không nói nên lời trong lòng là cái loại tư vị gì.

Tiếng bước chân của hắn cũng không có rời khỏi căn phòng này, rất nhanh lại lộn trở về.

Đường Hoan nhắm chặt mắt, cái gì cũng không suy nghĩ. Nếu muốn lừa được người khác, phải trước lừa được chính mình, giờ nàng đang hôn mê, cái gì cũng không biết.

Tống Mạch đứng ở trước giường, nhìn chằm chằm nữnhân dường như ngủ say, đẹp như vậy ngoạn như vậy, đúng là không giốngngười thật.

"Nữ nhân xấu xa, ngươi nói đây hết thảy đều là mộng,cho nên ngươi không động tâm với ta, vậy ta không trách ngươi, đổi lạilà ta, hắn là cũng sẽ làm giống ngươi, chẳng qua là không biết có thểlàm đến trình độ này của ngươi hay không... Ngươi làm cho ta muốn ngươi, ngươi nói sau khi tỉnh mộng chúng ta đường ai nấy đi, nghe qua cũngkhông tồi. Nhưng là, ngươi cũng thấy đấy, ta thích ngươi như vậy, sao ta nỡ quên ngươi? Cho nên, ta thà rằng chúng ta cùng chết, sau khi chếtbất kể hận cũng được yêu cũng được, ít nhất ta còn nhớ rõ ngươi... Chếtnhư thế nào? Đợi cho hết tháng không phải chết hay sao? Như vậy hơn mười ngày tiếp theo, ngươi sẽ hận ta, ta không muốn để cho ngươi hận ta. Giết ngươi? Ta càng không nỡ, cho nên, vẫn là ta chết đi, ngươi chỉ cầnnằm mơ yên lành là được rồi. Yên tâm, nếu sau khi chết chúng ta còn cóthể gặp nhau, chứng minh ngươi nói đều là thật, ta mặc ngươi đánh chửi,ngươi bảo ta làm cái gì ta sẽ làm cái đó, ta nhận lỗi với ngươi."

Hắn nâng một bàn tay lên đưa đến phía trên nàng, chuỷ thủ sắc bén ở bêntrên nhẹ nhàng vẽ một cái, máu đỏ tươi liền ứa ra, tựa như nước nhỏxuống mái hiên, từng giọt từng giọt nhỏ ở ngực nàng, nhuộm đỏ trung ymày trắng của nàng.

Hắn mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm mặt nàng.

Không phải chỉ có nàng biết nói, không phải chỉ có nàng mới biết diễn khôngmột kẽ hở. Hắn cũng cùng nàng nói, hắn cũng cùng nàng diễn. Hắn đếm tớimười, nếu nàng vẫn không nhúc nhích, hắn sẽ tin nàng là say thật, tincái cớ lần này của nàng, hắn liền muốn nàng, để cho nàng sống, thả nàngcũng thả chính mình, cho dù lấy lòng dạ độc ác của nàng, sau khi tỉnhlại rất có thể cho hắn một đao. Nếu nàng bởi vì khiếp sợ tỉnh lại, vậythì nói lên nàng lại lừa hắn lần nữa, vậy hắn, không yêu nữa, nàng chính là một tảng đá, như thế nào cũng không hâm nóng được, hắn không yêunổi.

Xúc cảm ấm áp trắng mịn, mùi máu tanh càng ngày càng đậm.

Đường Hoan nghĩ, Tống Mạch điên rồi.

Nàng không biết, hắn là đang dùng loại biện pháp này thử nàng say thật hay say giả, hay là thật sự không muốn sống chăng.

Tỉnh ư? Tỉnh hắn sẽ hoàn toàn không tin rồi.

Không tỉnh? Hắn chết, nàng cũng chơi xong rồi.

Đường Hoan vừa cười vừa khóc, sao nàng lại gặp nam nhân như vậy?

Tống Mạch điểm huyệt đạo trên cánh tay phải, lạnh giọng cười nhạo: "Ngươi quả nhiên lại gạt ta."

Đường Hoan mở mắt ra nhìn hắn: "Tống Mạch, ngươi nói vì sao ta không tiếp tục già vờ nữa?" Chống mình ngồi dậy, tầm mắt đảo qua, tay phải nhìn như vô tình mà đặt lên trên chuỷ thủ vừa mới bị Tống Mạch quăng đi.

"Ta không biết, chẳng qua ngươi nói cái gì, ta cũng không tin." Tống Mạchchú ý tới động tác của nàng, trong mắt hiện lên trào phúng. Cho dù

hắncó thương tích trong người, chỉ cần hắn không muốn, nàng cũng đừng hyvọng đụng tới hắn.

Đường Hoan cúi đầu cười: "Ngươi không tin tacũng muốn nói cho ngươi biết, ta giả say lừa ngươi, cũng là vì để chongươi tin tưởng lời nói của ta, bây giờ tỉnh, cũng là sợ ngươi chếtthật, kéo theo ta cũng chết, chỉ là không nghĩ tới ngươi đang thử ta.Giờ đây, ngươi là không bao giờ chịu chạm vào ta nữa đi?"

Tống Mạch nhắm mắt lại: "Không tin, không chạm vào." Không yêu.

"Vậy như vậy, người tin chưa?" Đường Hoan một dao đâm vào ngực, ngửa đầu, cười nhìn hắn: "Tống Mạch, như vậy, người tin chưa? Người đã muốn chết, ta liền chết cùng người, chúng ta một mạng đổi một mạng. Chẳng qua người yên tâm, làm quỷ, ta sẽ tránh người càng xa càng tốt, nam nhân nhưngười vậy, ta không thể trêu vào."

Trong nháy mắt mặt Tống Mạch không còn chút máu.

Ngay sau đó, hắn vững vàng đỡ lấy nàng, điểm liên tục mấy chỗ đại huyệt củanàng, ở bên tai nàng nghiến răng nghiến lợi: "Lại là khổ nhục kế sao? Yên tâm, ta sẽ không khiến cho ngươi thất vọng, ta sẽ không để cho ngươi chết, ngươi biết võ công của ta cao bao nhiêu."

Đường Hoan nhắm mắt lại cười.

Gạt người gạt thành thói quen rồi, chính nàng cũng không phân rõ lần này có phải khổ nhục kế hay không.

"Tống Mạch, ngươi không biết đi, khổ nhục kế chỉ có tác dụng đối với ngườiquan tâm mình, ngươi nếu là cứu sống ta, chứng minh ngươi vẫn còn quantâm, như vậy, ta sẽ tiếp tục chê cười ngươi."

"Tùy ngươi, ta biết ta không thích ngươi là đủ rồi, để cho ngươi còn sống, ngươi mới biếtđược ngươi có bao nhiều tự mình đa tình." Nói xong một câu này, TốngMạch không để ý nàng nàng, lại nhanh chóng rút chuỷ thủ ra, chữa thươngcho nàng.

Nữ nhân xấu xa này, nàng nhất định biết, hắn có thể cứu sống nàng.

Nàng nhất định biết, nàng như vậy, so với chính hắn bị thương còn đau hơn.

9 GIÁC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 125: Tỉnh Mộng

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan có chút hối hận khi cho mình một dao kia rồi, chết không có chết được, làm cho mình bị đau.

Lúc ấy vì sao xúc động như vậy chứ?

Bị Tống Mạch chọc giận.

Từ nhỏ sư phụ đã nói cho nàng, gạt người rất dễ dàng, nhưng liên tiếp lừamột người mà không bị vạch trần hoặc có thể sau khi bị vạch trần lạivòng lại tiếp tục lừa đối phương, vậy cũng không phải là chuyện dễ.

Nàng lừa Tống Mạch rất nhiều lần, gần như trong mộng hễ là lúc ở chung cùnghắn, nàng đều lừa hắn, bất kể nàng diễn đến bao nhiều chân thật.

Sau đó, lần này nàng không lừa, bất đắc dĩ nói cho hắn tình hình thực tế,nào ngờ hắn vậy mà không tin, nhận định đó là "lời nói dối" nàng mớisoạn!

Sau đó, vào lúc nàng tuyệt vọng, hắn lại cho nàng hy vọng. Phát hiện Tống Mạch còn thích nữ nhân xấu xa là nàng đây, Đường Hoan lập tức có chủ ý.

Nếu hắn nhận định đó là lời nói dối, nàng liền tiếp tục nói dối, cố gắng làm cho hắn tin đó vốn là "lời nói dối" thật.

Trước giả say dùng hồi ức xúc động hắn, lại cố ý "sĩ diện" cáu kỉnh với hắn, tiếp theo lại ở dưới loại tình huống cơ bản không thể nói dối này lừahắn nói thật ra nàng là không dám thích hắn, mà phen kia chứng minh lýdo nàng "không dám", ngay cả chính nàng cũng thiếu chút nữa thì đau

lòng cho cô nương đáng thương như vậy, Tống Mạch vậy mà vẫn là không tin!

Nàng bội phục nam nhân đã tôi luyện ra này, đủ thông minh! Nhưng nàng cămtức quá, lúc hắn dùng cách tự sát vạch trần nàng, Đường Hoan là khôngmuốn sống nữa thật, dù sao cũng không sống được, không bằng một dao đâmchết chính mình, xem hắn tin hay không! Bây giờ ngẫm lại có chút giậndỗi, nhưng khi đó nàng thật sự chỉ có một suy nghĩ này trong đầu!

Kết quả hắn nói nàng là khổ nhục kế, hơn nữa đã nói nàng là khổ nhục kế rồi mà còn cứu sống nàng... Rốt cuộc nam nhân này là nghĩ như thế nào?

Đường Hoan biết, Tống Mạch không nỡ để nàng chết, cho dù hắn không muốn yêunàng, trong thời gian ngắn cũng không dứt bỏ được phần tình cảm này,nhưng hắn yêu nàng yêu đến như vậy, vì sao lại không chịu tin nàng mộtlần?

Trách đến trách đi, còn phải trách đến trên đầu nàng.

Đường Hoan ngay cả giận ai hận ai cũng không biết, chỉ có thể nói, nàng và Tống Mạch chính là khắc tinh trời sinh!

Ngoan ngoãn nằm vài ngày, trên người đã tốt hơn nhiều, ít nhất xuống đất đilại không thành vấn đề, đây là vì ban ngày Thanh Hạnh bôi cho nàng "thuốc trị thương thứ đẳng lén lút mua được", buổi tối Tống Mạch sẽ quađiểm hôn huyệt của nàng chữa thương cho nàng. Đường Hoan đương nhiênkhông có cách nào xác nhận những cái này, nhưng nàng cũng không phảichưa từng bị thương, nếu thuốc không phải là Tống Mạch tỉ mỉ chuẩn bịloại hàng cực phẩm, nếu Tống Mạch không có giúp nàng, thương thế củanàng căn bản không có khả năng tốt lên nhanh như vậy!

Tiểu quỷnhát gan khẩu thị tâm phi còn cứ một mực đối tốt với nàng, Đường Hoancũng lười vạch trần hắn. Chẳng qua nàng cũng không có cơ hội vạch trầnhắn, bởi vì thời điểm tỉnh táo, nàng cũng chưa từng gặp lại Tống Mạch.

Nhìn ngoài cửa sổ một chút, trời lại tối.

Nàng còn có hai ngày để sống.

Đường Hoan nhắm mắt lại, trong mơ mơ màng màng cảm giác có người đang nhìnnàng, muốn mở mắt ra, lại hoàn toàn ngủ mất, lúc lại mở mắt, bên ngoàiđã là mặt trời lên cao ba sào.

Thanh Hạnh hớn hở đầy mặt chạyvào, trong tay nâng một bộ cung trang mới tinh: "Vương phi, Quận chúaKhang Ninh đến đây, điện hạ bảo người đi ra ngoài gặp khách!"

Quận chúa Khang Ninh?

Đường Hoan biết người này, bởi vì nguyên thân từng nghe nói qua về đốiphương. Tiên hoàng có một ái muội cùng mẹ sinh ra là Lục công chúa, tình cảm huynh muội vô cùng sâu nặng, sau Lục công chúa gả cho một vị tướngquân, tướng quân chết trận, Lục công chúa bất ngờ nghe tin dữ khó sinh, sinh con gái rồi đi, Tiên hoàng bèn tuyên cháu gái vào trong cung nuôinấng, được phong làm quận chúa Khang Ninh. Năm nay, quận chúa Khang Ninh hắn là có mười bảy tuổi rồi. Tân hoàng vẫn là tiểu hài tử, trong cungvừa không có Thái hậu cũng không có Hoàng hậu, hôn sự của nàng ta tựnhiên do Ngũ biểu ca Tống Mạch của nàng ta làm chủ, thân thích bên phụtộc (họ nội) là không dám chủ động nói chuyện. Nhưng Tống Mạch khôngthích nhúng tay vào loại chuyện này, liền giao hôn sự cho phụ tộc củaquận chúa Khang Ninh, hết lần này đến lần khác lương tế (rể hiền) bênkia chọn lựa quận chúa đều chướng mắt, nên vẫn chậm trễ cho tới hôm nay.

Vì sao Tống Mạch phải để cho nàng đi tiếp khách đây?

Sau khi nhìn thấy Khang Ninh, Đường Hoan dường như có chút hiểu được rồi.Khang Ninh này lớn lên kiều diễm xinh đẹp, nhìn ánh mắt của của nàng tarõ ràng mang theo ghen tị khinh thường, rõ ràng là có ý với Tống

Mạchmà. Đường Hoan tin tưởng Tống Mạch sẽ không nhìn nữ nhân khác thừa ramột cái, hôm nay hắn tìm biểu muội này đến, là muốn dùng biểu muội thửnàng để ý hay sao?

Chiêu này cũng quá rõ ràng đi, đừng nói nàng đã nhìn ra, cho dù không nhìn ra, nàng cũng sẽ không ghen.

Tiếp quận chúa Khang Ninh ngồi một lát, đối phương nhìn nàng không vừa mắt,Đường Hoan cũng lười phản ứng nàng ta, lấy thân thể không khoẻ làm lý do trở về phòng nghỉ ngơi.

Trước bữa cơm chiều Thanh Hạnh tới đâynói cho nàng, nói Tống Mạch từ trong cung đã trở lại, đặc biệt thu xếpmột bữa tiệc gia đình hoan nghênh biểu muội Quận chúa đến Vương phủ ở, sau đó gọi nàng đi qua dự tiệc.

Mạng còn nắm giữ ở trong tayngười ta, Đường Hoan đương nhiên tuỳ hắn giày vò rồi, chỉ là không cóthay trang phục Vương phi nặng nề, chỉ mặc áo váy thường ngày đi.

Một bộ trang phục này, ngồi cùng một chỗ với một vị Vương gia một vị Quận chúa, lại có vẻ nàng giống như nha hoàn.

Đường Hoan dường như không phát giác cái liếc nhìn khinh thường của quận chúa Khang Ninh, tự mình gắp thức ăn cho mình, không với tới bảo Thanh Hạnhgiúp nàng. Ăn một bữa thiếu một bữa, không ăn uổng phí không ăn.

"Biểu ca, huynh xem Vương phi đói kìa, bình thường có phải huynh không chịucho Vương phi ăn cơm hay không đó?" Quận chúa Khang Ninh thật sự khôngnhìn nổi nữa, trêu ghẹo như châm chọc nói. Biểu ca không chịu nhận ái mộ của nàng ta ngược lại cưới một nữ nhân như vậy, nàng ta thật sự làkhông cam lòng!

"Ăn không nói." Tống Mạch mặt không chút thay đổi nói ba chữ, tiếp tục lạnh mặt dùng cơm, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằmtrước người, ai cũng không nhìn.

Mặt cười xinh đẹp của Quận chúaKhang Ninh trướng thành màu gan heo, rõ ràng là biểu ca mời nàng ta tớiđây, sao lại đối với nàng ta như vậy?

Đường Hoan "khì khì" bậtcười, không chút nào che giấu nụ cười trên nỗi đau của người khác củanàng, lại dùng lời hay trấn an đối phương: "Khang Ninh biểu muội, làmphiền muội quan tâm rồi, chẳng qua điện hạ rất tốt với ta. Muội trướckhi chưa gặp ta không biết, sau khi gả vào Vương phủ, ta thế nhưng béolên rất nhiều đấy, buổi tối điện hạ đều chê trên eo ta nhiều thịt, đương nhiên, điện hạ cũng khen ngực ta... Khụ khụ, sau này muội gả cho ngườisẽ biết, nữ nhân ấy à, vẫn là béo một chút sờ lên mới thoải mái."

Quận chúa Khang Ninh mở to hai mắt mà nhìn, không thể tin nhìn về phía TốngMạch. Thì ra là hắn, thích nữ nhân thô bỉ vô sỉ như vậy?

Tống Mạch buông đũa, cuối cùng cũng nhìn Đường Hoan một cái, "Câm miệng."

Đường Hoan vô cùng thân thiết cười với hắn, dùng khăn Thanh Hạnh đưa tới laumiệng, chậm rãi đứng dậy nói: "Điện hạ và Quận chúa từ từ dùng, ta đi về trước." Nói xong, cố ý đi vòng qua chỗ quận chúa Khang Ninh, lúc đingang qua đối phương, Đường Hoan cúi người nói nhỏ bên tai nàng ta:"Khang Ninh biểu muội, mấy ngày nay trên người ta không thoải mái, vẫnkhông thể hầu hạ điện hạ, điện hạ hắn là nín hỏng rồi, cho nên đón muộiđến đây. Đã sớm nghe nói biểu muội có tình ý với Điện hạ, Hai đêm tiếptheo trăm ngàn lần không nên bỏ qua cơ hội đó, nếu không về sau, muộicũng không gặp được nam nhân này nữa đâu. À, có lẽ không cần muội chủđộng, lát nữa điện hạ sẽ trực tiếp ôm muội trở về đấy, chậc chậc, biểuca muội làm chuyện đó vô cùng lợi hại, muội đừng sợ, lần đầu tiên có thể đau một chút, về sau sẽ dễ chịu, rất dễ chịu..."

Muốn tìm nữ nhân chọc tức nàng? Nằm mơ đi!

Nhận thấy được cái nhìn chăm chú sâu kín của nam nhân, Đường Hoan mím môi khẽ cười, lả lả lướt lướt mà thắng bước đi.

Trước bàn, quận chúa Khang Ninh cúi đầu xuống, vẻ mặt đỏ bừng. Biểu ca... mặc dù cũng đã từng ảo tưởng qua, nhưng thật sự đến một ngày này, nàng takhẩn trương quá...

Tống Mạch không nhìn nàng ta, đứng dậy nói: "Buổi tối Bổn vương ở thư phòng, nếu ngươi vẫn thức, giờ Dậu có thể đưabữa ăn khuya qua." Nói xong rời đi.

Quận chúa Khang Ninh mở cờ trong bụng!

Thư phòng... Biểu ca là sợ bị nữ nhân kia biết sao? Mặc dù lần đầu tiên ở thư phòng thị tẩm có chút uất ức, nhưng mà chỉ cần là hắn, nàng đều sẵnlòng! Chỉ cần thành người của biểu ca, thì nàng có lòng tin vượt được nữ nhân kia, sớm muộn gì cũng có một ngày, danh hiệu Đoan vương phi sẽ rơi vào trên đầu nàng!

 \sim

Gió đêm từ từ thổi, Đường Hoan đi về sau khi đi bộ một vòng trong vườn, sắp đến phòng hạ nhân bên kia rồi,trước mắt đột nhiên xuất hiện một thị vệ áo đen, nhìn rất quen mắt.

Đường Hoan nở nụ cười: "Là ngươi à, sao vậy, ngươi là..."

Sở Bình cúi đầu bẩm báo: "Vương phi, điện hạ mời người đi thư phòng."

"Làm cái gì? Ta mệt rồi, bây giờ chỉ muốn đi ngủ." Đường Hoan không muốn đi, dự tiệc đó là có ăn, đi thư phòng có cái gì chơi vui?

"Điện hạ nói, nếu Vương phi không đi, thuộc hạ có thể bất kính với vương phi." Sở Bình bình tĩnh nói.

"Như thế nào là phương pháp bất kính vậy?" Đường Hoan tới đây nổi hứng rồi, tiến lên muốn sở lồng ngực nam nhân.

"Vương phi thứ tội, thuộc hạ chỉ là nghe điện hạ phân phó làm việc." Sở Bìnhnhanh chóng tránh đi, tiếp theo lấy ra một sợi dây thừng chuẩn bị tróingười, đáng tiếc rốt cuộc y không thể trói thành, bởi vì Đường Hoan thấy đủ rồi bèn thu tay lại, đã chủ động đi thư phòng bên kia rồi.

Đến cửa thư phòng, Thanh Hạnh bị Sở Bình mang đi, Đường Hoan lớn tiếng cảnh cáo Sở Bình không được động tay chân với nha hoàn của nàng, lúc này mới đẩy cửa mà vào. Bên trong im ắng, chỉ có tiếng bước chân rõ ràng củanàng. Đường Hoan ở gian phụ nhàn nhã vòng quanh vài vòng, cuối cùng cũng bước đi vào, chỉ thấy Tống Mạch ngồi ngay ngắn ở trước bàn, cầm trongtay tập sổ con. Dưới ánh đèn mờ nhạt, trên khuôn mặt trong trẻo lạnhlùng của hắn thêm phần tĩnh mịch.

Đường Hoan không nói chuyện, tự mình ngồi vào đối diện hắn, ghé vào trên bàn nhìn thắng vào hắn.

Nam nhân ưa nhìn như vậy, dường như nhìn thế nào cũng không nhìn đủ.

"Ngày mai chính là một ngày cuối cùng theo như lời ngươi nói rồi, không biếtngươi là sáng mai chết, hay là tối mai chết, cho nên ta gọi ngươi tớiđây. Nếu ngươi nói là thật, chúng ta cùng chết, trên đường đến suối vàng ta sẽ tìm ngươi báo thù đoạt mệnh. Nếu hết thảy không thay đổi, ta tựtay tiễn ngươi về trời." Sau trầm mặc dài đằng đẵng, Tống Mạch chậm rãinói, đầu cũng không ngầng.

Đường Hoan từ trên giá bút lấy được một chiếc bút lông ném về phía hắn: "Ngươi nói chút đạo lý được không? Cái gì gọi là tìm ta báo thù đoạt mệnh?

Là chính ngươi không chịu muốnta, ta còn chưa trách ngươi đâu, ngươi vậy mà vu vạ trên đầu ta?"

Tống Mạch nâng tay, dễ dàng đỡ được chiếc bút kia để ở một bên: "Trước kiata muốn người, là vì thích người, bây giờ không thích nữa, tất nhiên sẽkhông chạm vào, cho dù có thể sẽ chết."

"Không thích nữa?" ĐườngHoan nhẹ nhàng lặp lại một lần, vùi đầu ghé vào trên cánh tay khóc lên: "Nhưng ta thích ngươi rồi, làm sao bây giờ?"

Tống Mạch không để ý đến nàng, lấy qua một tờ giấy, đặt bút viết chữ.

Đường Hoan khóc một lát không nghe thấy động tĩnh, mất hứng ngắng đầu, "Aiz,sau khi ngươi trở nên thông minh cũng không thú vị nữa, trước kia ta vừa khóc, ngươi cũng sẽ lập tức đến dỗ ta. Quên đi, Tống Mạch, ngươi muốnngó chừng ta thì ngó chừng ta đi, ngươi bên này có chỗ ngủ không? Tamuốn nằm chờ chết."

Tống Mạch chỉ chỉ phía sau mình, sau tấm bình phong còn có giường nhỏ, là chỗ hắn bình thường nghỉ ngơi khi làm việc mệt mỏi.

"Không nghĩ tới trước khi chết người cuối cùng cũng chịu hào phóng một lần."Đường Hoan bất ngờ mà nhếch nhếch lông mày, đứng dậy đi về bên kia, chẳng qua là mới vừa đi tới một bên bình phong, phía sau đột nhiên đauxót, sau đó thì không thể động đậy nữa.

"Ngươi cho là ngươi làai, còn muốn nằm chờ chết?" Tống Mạch đứng dậy đi đến bên người nàng, dùng cán bút nâng cằm nàng lên, trong mắt tất cả đều là châm chọc: "Chịu thành thật mà nói, ta sẽ không điểm á huyệt của người, không thành thật, hậu quả người rõ." Nói xong ôm lấy người, đưa người đến trước cột giường, "Muốn đi ngủ, ta cho người chỗ, muốn nằm, phải xem bản lĩnh của chính người rồi."

Có cần ức hiếp người như vậy hay không?

Đường Hoan tức giận đến muốn hộc máu, phi hắn một ngụm: "Khốn khiếp!"

Tống Mạch lắc mình tránh đi, ở một bên nhìn chằm chằm nàng: "Nói thêm câu nữa."

"Khốn khiếp!" Đường Hoan xéo mắt trừng hắn.

Tống Mạch nâng tay lên điểm ngay á huyệt của nàng, xoay người rời đi.

Đường Hoan khóc không ra nước mắt. Không phải là quá tam ba bận sao, nàng vẫn chờ hắn hỏi lại một lần nữa thì đàng hoàng lại đấy, sao mới nói hai lần đã điểm huyệt đạo của nàng rồi!

Nhìn giường dài gần ngay trước mắt, đến lòng muốn chết Đường Hoan cũng có rồi.

Nàng không thể nói chuyện, Tống Mạch không nói lời nào, trong thư phòng lạitĩnh mịch xuống. Đường Hoan nhàm chán, thử đứng có thể ngủ hay không,không biết làm sao trong lòng tức giận, căn bản không thể đi vào giấcngủ!

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đẩy cửa, Đường Hoan chấn động tinh thần.

Quận chúa Khang Ninh xách theo hộp đựng đồ ăn đi đến, nghiễm nhiên là đã trang điểm kỹ càng rồi, minh diễm chói người.

"Biểu ca còn đang xử lý công vụ triều đình sao? Cũng đã trễ thế này rồi, nghỉ ngơi một chút trước đi, đây là canh bách hợp ngân nhĩ hạt sen muội tựtay hầm cho huynh, biểu ca nếm thử xem ăn ngon không." Nàng ta cười dừng lại ở bên cạnh Tống Mạch, bưng bát canh ra ngoài, trên móng tay bảodưỡng tỉ mỉ tô sơn móng tay màu đỏ hồng, ánh sáng lấp lánh lưu chuyển.

Tống Mạch lại nghĩ tới tay nàng, sạch sẽ xinh đẹp.

"Làm phiền ngươi rồi." Tống Mạch mắt nhìn thắng, cầm thìa sứ nhẹ nhàng quấy, phát ra tiếng vang dễ nghe.

Tay hắn thon dài cân xứng, làm loại động tác hết sức tầm thường này cũng có một phen ý nhị khác. Quận chúa Khang Ninh nhìn đến nhập thần, đang muốn dịu dàng nhắc nhở biểu ca có thể dùng rồi, biểu ca của nàng ta độtnhiên ném bát canh xuống đất, bát canh theo tiếng mà vỡ, nước canh chưatừng bị người động tới bắn tung tóe đến trên làn váy đắt tiền của nàngta.

"Biểu ca..." Quận chúa Khang Ninh quá sợ hãi, muốn hỏi thăm, mới nói được hai chữ, đã thấy biểu ca của nàng ta cũng không thèm nhìntới nàng ta, sườn mặt rõ ràng thoạt nhìn rất bình tĩnh, miệng lại nóilời nói phẫn nộ lạnh như băng: "Người dám bỏ thuốc cho bổn vương? Người đâu, đưa Quận chúa về cung."

Sự việc xảy ra quá nhanh quá độtngột, quận chúa Khang Ninh còn không kịp phản ứng lại, nàng ta đã bị một thị vệ áo đen bịt miệng lại rồi kéo ra ngoài...

Trong phòng lại khôi phục yên tĩnh một lần nữa.

Đường Hoan toét miệng cười. Quận chúa Khang Ninh kia cũng quá to gan rồi, cũng dám bỏ thuốc cho Tống Mạch, chẳng lẽ là Tống Mạch không có theo như lời nàng đi tìm nàng ta, quận chúa Khang Ninh tức giận váng đầu, rồinghĩ ra một chiêu này? Aiz, Tống Mạch cũng thật là, nếu hắn muốn dùng quận chúa Khang Ninh trêu tức nàng, hiện tại làm bộ cùng biểu muội Quận chúa thân mật một phen...

Tống Mạch ở cùng nữ nhân khác, sẽ là cái kiểu gì đây?

Đường Hoan thử tưởng tượng Tống Mạch nằm sấp ở trên người quận chúa KhangNinh làm loại chuyện này, trong đầu lại là hiện lên từng màn trước đâycủa hai người.

Đường Hoan cười khổ, bởi vì biết Tống Mạch sẽkhông chạm vào người khác, cho nên ngay cả tưởng tượng cũng không nghĩra được sao?

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 126: Chương 110.2

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

"Ngươi đang cười cái gì?"

Thanh âm nam nhân đột nhiên gần ở bên tai, Đường Hoan lé mắt, chỉ thấy TốngMạch với vẻ mặt băng sương mà đi tới đây, sau đó ngồi xếp bằng ở trêngiường dường như muốn vận công chữa thương, chau mày.

Đường Hoan kinh ngạc, chẳng lẽ Khang Ninh bỏ không phải loại thuốc kia, mà là độc dược?

Khang Ninh không giống như là cái loại người này, có lẽ là kẻ thù của TốngMạch vụng trộm bỏ độc dược vào, Tống Mạch bởi vì không có phòng bị,không cẩn thận đã trúng chiêu?

Trong nháy mắt, Đường Hoan nghĩ tới đủ loại âm mưu hãm hại, cho nên, khi Tống Mạch bắt đầu đỏ bừng cảmặt xé rách quần áo trên người, nàng nhìn thấy, nhưng không kịp phảnứng.

Đây, đây là có chuyện gì?

Tống Mạch đột nhiên mở mắt ra, hai mắt ửng đỏ, nhìn chằm chăm chú vào nàng: "Ta trúng xuân dược, không ép ra được."

Đường Hoan há to miệng, ngay sau đó, người đã bị hắn kéo đến trên giường. Nam nhân vừa như bị điên xé rách quần áo nàng, vừa nghiến răng nghiến lợimắng nàng: "Nói, lúc dạ yến rốt cuộc ngươi nói những cái gì với KhangNinh? Có phải ngươi xui khiến nàng ta bỏ thuốc hay không? Có phải ngươithấy ta vô luận như thế nào cũng không chịu muốn ngươi, liền mượn taynàng ta bỏ thuốc cho ta, sau đó ngươi nhân cơ hội tốt này đưa lên

haykhông? Ngươi nữ nhân... hèn hạ này! Được, ngươi đã muốn, ta dùng ngayngươi giải độc, sau đó cũng không cần chờ đến ngày mai, ta lập tức giếtngươi!"

Đường Hoan cái gì cũng không làm được, cái gì cũng nóikhông nên lời, chỉ có thể sững sở nhìn nam nhân này phẫn nộ xé quần áolẫn nhau, sau đó giống con dã thú cực đói hung ác gục vào trên ngườinàng. Hắn cắn nàng, nàng đau quá, nhưng hắn cũng biết gặm đến chỗ nàngmẫn cảm nhất, từ trên xuống dưới, không cần nhìn, nàng cũng biết trênngười mình là cái vẻ gì, không cần sở, nàng cũng biết nơi đó của mình đã chuẩn bị tốt rồi.

Nhưng lúc hắn xông vào như phát tiết, Đường Hoan vẫn là đau khóc.

Thật sự là đau khóc sao?

Không phải.

Đường Hoan đang khóc vì nam nhân ngốc này, lần đầu tiên khóc vì hắn.

Nước mắt tuôn trào mãnh liệt làm mở tầm mắt, nàng không thấy rõ mặt hắn,nhưng nàng biết, trên mặt Tống Mạch nhất định là vẻ phẫn hận, nhưng namnhân ngốc này, hắn nhất định không biết, hắn giả bộ giống thế nào đi nữa cũng không có tác dụng, bởi vì hắn phạm vào tối ky lừa người. Lừa người phải biết người biết ta, càng phải biết rằng đối phương đối với mìnhhiểu biết được bao nhiều. Tống Mạch giả vờ trúng thuốc, nhưng hắn không biết, nàng biết trong mộng xuân dược gì cũng không có tác dụng vớihắn...

Nam nhân ngốc này, hắn một chút cũng không biết giả bộ.

Hắn giả vờ tàn nhẫn với nàng, nhưng hắn vẫn là sợ nàng đau, cho nên hắndùng phương thức tàn sát bừa bãi như vậy giúp nàng chuẩn bị.

Vì sao phải như vậy?

Bởi vì hắn không muốn để cho nàng biết tâm tư của hắn đối với nàng, hắnnhất định là sợ, sợ lại bị nàng cười nhạo, sợ nàng đắc ý nàng lại lừahắn một lần nữa.

Dù vậy, hắn vẫn là cho nàng.

Sao hắn ngốc như vậy?

Ngốc đến nhất định phải yêu một nữ nhân mới chạm vào nàng, ngốc đến bất kểnữ nhân này bao nhiều xấu xa đều yêu nàng, ngốc đến trăm phương nghìn kế thành toàn cho nàng.

Đường Hoan muốn nói chuyện với hắn, nàngmuốn dùng ánh mắt cầu hắn, nhưng nước mắt không ngừng nàng căn bản không thấy rõ, chỉ có thể càng không ngừng gọi tên của hắn, cho dù căn bảnkhông phát ra được thanh âm nào.

Tống Mạch, Tống Mạch...

"Tống Mạch!"

"Làm sao, đau sao? Muốn xin ta dừng lại?" Tống Mạch trước ánh mắt mông lungcủa nàng mới điểm mở huyệt đạo cho nàng. Hắn không muốn thấy dáng vẻ rơi lệ của nàng, sợ mình mềm lòng nói ra lời gì không nên nói, hắn lại càng không muốn thấy ánh mắt cười nhạo hắn của nàng sau khi tỉnh táo. Hắnngốc, tự hắn biết là đủ rồi, không cần nàng nói cho hắn một lần nữa.

Hắn nói bình tĩnh, động tác lại không ngừng nghỉ chút nào, làm như vội vàng hoàn thành một nhiệm vụ. Đường Hoan vất vả lắm mới ngừng khóc, thanh âm lại đứt quãng ở trong va chạm của hắn: "Tống Mạch, người, vì sao ngườingốc như vậy, ta, ta không đáng giá được người, đối tốt với ta nhưthế..." Nàng thật sự là nữ nhân xấu xa, nàng muốn chính là cùng các namnhân làm chuyện theo bản năng mà không có tình yêu, người không

cần thủ thân với ta, ta cũng không cần dừng lại vì ngươi, hai bên không nợ nhau. Trong lúc vô tình trêu chọc Tống Mạch, trong lúc vô tình lừa hắn tình sâu như vậy, nàng không cho nổi, nàng cũng không trả nổi...

"Tốtvới ngươi? Như vậy cũng gọi là tốt với ngươi?" Tống Mạch nảy sinh ác độc đâm vào nàng: "Ta nói rồi, muốn ngươi chỉ là vì giải độc, ngươi đừng tự mình đa tình, chờ xong việc ta giết ngươi, ngươi đừng nói ta đối tốtvới ngươi nữa!"

Khẩu thị tâm phi!

Đồ ngốc!

Đường Hoan khóc không thành tiếng, lời nói gắng gượng ngưng tụ tâm thần muốnnói lại bị hắn đụng vỡ. Nàng bỏ qua, cần gì phải hỏi chứ, hắn chính làđồ ngốc, hắn chỉ thích nữ nhân xấu xa là nàng đây, nàng không phải cũngđã biết sao? Nếu hắn không muốn thừa nhận, nàng sẽ không ép hắn nữa.

"Tống Mạch, giải huyệt cho ta, giải ra, ta, ta muốn ôm ngươi..."

Nếu đây là một lần cuối cùng, nàng muốn yêu thương nam nhân này một lần, hắn không tin lời nàng, hắn cũng có thể cảm nhận được áy náy của nàngđối với hắn.

Tống Mạch không để ý tới, hắn không tin, hắn cũng không cần nàng lại lừa hắn.

"Tống Mạch, ta đau, ta muốn ôm ngươi, Tống Mạch..." Đường Hoan khóc kêu, khóc kêu, nàng biết hắn sẽ đau lòng. Hắn sợ nàng khóc, nàng vừa khóc, hắnliền cái gì cũng chịu đồng ý với nàng.

"Đã lúc này rồi, ngươi cho là ngươi còn có thể giở trò bịp bợm gì?" Tống Mạch điểm mở huyệt đạo cho nàng, thanh âm châm chọc.

Đường Hoan cái gì cũng không nói, nàng chỉ ôm lấy hắn, giống như dây leo quấn chật chặt ở trên người hắn. Hắn mắng đẩy tay nàng ra, nàng ngã xuống, lại một lần nữa đứng lên ôm lấy hắn, một lần lại một lần... Khi hắn cuối cùng cũng không cự tuyệt nàng nữa, Đường Hoan nhắm mắt lại, thử thăm dò hôn hắn, "Tống Mạch, hôn ta một cái, một lần cuối cùng..."

Đầuhắn nâng lên thật cao, không cho nàng hôn, nhưng có nước ấm áp chảyxuống, rơi đến trên mặt nàng, chảy tới khoé miệng nàng, là mặn.

"Đừng..."

Nàng vừa muốn khuyên hắn đừng khóc, nói cho hắn vì nàng không đáng, miệnglại đột nhiên bị hắn ngăn lại, dịu dàng lại điên cuồng. Nàng sửng sốt,nhưng ngay sau đó đè lại đầu hắn đáp lại hắn, giống như phía dưới dâydưa chặt chẽ như vậy, giống như là một người, rất lâu rất lâu sau, chođến sắp không thể hô hấp, hắn mới buông nàng ra.

Động tác của hắn dịu dàng lại, liên tục không ngừng mà dùng một kiểu khác hôn nàng, trừ lần đó ra, không có động tác khác nữa, chỉ có tiếng va chạm quen thuộc, chỉ có tiếng thở dốc dồn dập quấn giao cùng một chỗ quen thuộc. Đường Hoan không nhìn thấy, nhưng nàng biết, Tống Mạch nhất định đang nhìnnàng.

Đường Hoan cảm nhận được ánh sáng trắng, nhưng nàng cònkhông có nhìn thấy hắn một lần cuối cùng, nàng vươn tay ra sở hắn, muốnnói cái gì, nhưng nói không nên lời.

Tống Mạch đẩy tay nàng ra, phủ ở trên người nàng hoạt động, hôn cổ nàng hôn tai nàng, "Sắp kết thúc rồi, phải không?"

Đường Hoan khóc không thành tiếng, chỉ có thể gật đầu.

Tống Mạch ôm chặt eo nàng, hung hăng đâm vào mấy cái mới ngừng lại: "Nói cho ta biết tên ngươi gì, nếu không ta không cho ngươi."

"Đường,Đường Hoan..." Đường Hoan nắm lấy bả vai quen thuộc, nhẹ nhàng mà nói.Nếu như tỉnh mộng hắn còn nhớ, nàng tin tưởng hắn sẽ không giết nàng,nếu không nhớ được, hiện tại nói cho hắn tên thì có quan hệ gì.

"Đường Hoan, tham hoan sao? Thật đúng là giống ngươi."

Tống Mạch nhắm mắt lại nhẹ nhàng lặp lại, không suy nghĩ đến thật giả củanàng nữa, chỉ từ từ tăng nhanh động tác, ở bên tai nàng gắn từng chữ từng câu: "Đường Hoan, nếu ngươi đang nói dối, vậy kiếp sau, ta không tha cho ngươi, ngươi không tới tìm ta, ta cũng sẽ tìm được ngươi. Nếungươi nói là thật, nếu sau khi tỉnh mộng ta hôn mê, ngươi, ngươi đi càng xa càng càng tốt, đừng đến trêu chọc ta nữa."

Nếu hắn hôn mê, chứng minh hắn không nhớ được, nếu nàng ở lại, hắn sợ hắn lại giết nàng một lần nữa.

Hắn không muốn giết nàng, cho dù hắn không nhớ rõ.

Gió đêm tiến vào cửa sổ mở hé, lướt nhẹ qua bức hoạ trên bàn đã hong khô từ lâu.

Bên trong bức hoạ có nữ tử dung mạo xinh đẹp đang mim cười, bên cạnh nữ tử, là ba hàng chữ nhỏ:

Nguyệt Lão ở trên cao, Tống Mạch đã cưới người trong bức hoạ này làm vợ, nguyện đời đời kiếp kiếp cùng nàng gặp lại, cho dù nàng vô tâm, ta cũngkhông hối hận.

Hắn chỉ cầu, để cho hắn còn nhớ...

 \sim

[&]quot;Khách quan tối hôm qua ngủ ngon giấc không?"

"Aiz, vậy ngài đi mạnh khoẻ, lần sau lại đến tiểu điểm vinh hạnh được đón tiếp..."

Trong hốt hoảng, Đường Hoan nghe được có người đang nói chuyện, thanh âm kiarất xa lạ, lại có chút quen thuộc, dường như đã nghe được ở đâu rồi.

Chỗ nào đây?

Nàng mở mắt ra, ngoài ý muốn đối diện với một khuôn mặt tuấn mỹ đang ngủ say, sắc mặt là trắng nhợt suy yếu.

Nàng kinh ngạc nhìn, cho đến khi tầm mắt dần dần mơ hồ, nước mắt không chịu khống chế mà lăn xuống.

Tống Mạch, quả nhiên hôn mê rồi.

Đường Hoan không cách nào hình dung tư vị trong lòng. Nàng chỉ biết là, nàngtừng nhiều lần cầu xin sư phụ hiển linh làm cho Tống Mạch hôn mê mộtngày, nhưng bây giờ hắn thật sự ngủ, nàng một chút cảm giác cao hứngcũng không có.

Hắn cái gì cũng không nhớ rõ, trên đời này không còn có một kẻ ngốc như vậy, toàn tâm toàn ý đối tốt với nàng như vậy,không còn có một nam nhân cực phẩm võ công cao cường tính cách lạnh lùng lại dung túng nàng trêu chọc như vậy.

Nàng si ngốc nhìn khuôn mặt này, vẫn là, nhìn thế nào cũng không nhìn đủ.

Nàng nhìn chằm chằm vào môi hắn. Câu nói sau cùng trước khi chia ly, hắn bảo nàng đi. Hắn nói tàn nhẫn như vậy lạnh lùng như vậy, nhưng nàng hiểulòng hắn.

Đường Hoan nằm lại đầu vai quen thuộc, luyến tiếc rời đi, luyến tiếc hắn.

Nhưng là, đây rốt cuộc không phải là hắn, Tống Mạch không còn nhớ những cõimộng kia, đối với nàng mà nói chỉ là người xa lạ, ngay cả có thân thể giống nhau, hắn không phải là hắn rồi. Tống Mạch trong mộng đối với nàng ngàn theo trăm thuận, Tống Mạch tỉnh mộng, nhìn thấy trong phòng đột nhiều hơn một nữ nhân lai lịch không rõ...

Ánh mắt rơi vàotrên quần áo của hắn bị nàng dùng kiếm chém nát, Đường Hoan cười khổ, ởlại chỗ này, nàng hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Đi thôi, như vậy cũng tốt.

Hắn không còn nhớ, hắn tiếp tục làm cao thủ lạnh lùng kiêu ngạo của hắn, nàng cũng không cần cảm thấy thua thiệt cái gì, tiếp tục làm hái hoa tặc của nàng đi. Trước kia sư phụ vẫn lo lắng nàng bị người lừa mất tráitim, hiện tại sư phụ cũng không cần lo lắng nữa rồi, Tống Mạch tốt như vậy cũng chỉ là vào lúc cuối cùng làm cho nàng tâm động một lần, bây giờ Tống Mạch kia biến mất rồi, trên đời không còn có nam nhân có thể lừanàng.

Đường Hoan giãy dụa muốn đứng lên.

Không đứng lên nổi, cả người đau nhức.

Nghĩ đến chín lần điên cuồng kia, Đường Hoan lắng lặng cảm thụ nơi đó một chút.

Trước khi đi vào giấc mộng hắn ở bên trong nàng, hiện tại đã đi ra ngoài, bởi vì, nhỏ đi rồi...

Đường Hoan cười trộm, đây là thân thể Tống Mạch có trụ cột tốt, đổi lại namnhân khác một đêm chín lần, không chết cũng ngoắc ngoải.

Nghỉngơi một lát, Đường Hoan chống mạnh xuống lật vào bên trong, túm quần áo rách của hắn lên lau chùi dưới thân. Nhiều quá, vải một chỗ không

đủ, lại đến một chỗ... Cuối cùng Đường Hoan dứt khoát xuống đất, trong phòng có chậu nước, nàng rửa hoàn toàn nơi đó một chút, cuối cùng cũng làsạch sẽ rồi.

Mặc quần áo, Đường Hoan nhìn về phía trên giường.

Có cần giúp hắn thu dọn một chút hay không?

Thôi, Tống Mạch này lại không có quan hệ với nàng, nàng không giết hắn đã đủnhân từ rồi, vì sao còn phải giúp hắn? Để cho hắn chật vật như vậy tỉnhlại đi, ha ha, hắn gãi nát đầu cũng không thể tưởng được là tiểu tặc nào cưỡng bức hắn!

Đường Hoan xoay người muốn đi, đến trước cửa lạidừng lại. Không được, tương lai nàng nhất định sẽ danh chấn giang hồ, lỡ như Tống Mạch nghi ngờ đến trên người nàng thì làm sao bây giờ? Dù saotrên giang hồ nữ hái hoa tặc lợi hại cũng không nhiều.

Nghĩ đếnđây, Đường Hoan vội vàng nhặt lên một miếng vải rách thấm ướt lau chohắn. Thu dọn xong cả rồi, bảo đảm trên người nam nhân trên giường cũngkhông có dấu vết hai người từng hoan hảo, Đường Hoan bó tất cả quần áobẩn vào trong đệm, chỉ còn Tống Mạch bóng loáng nằm ở nơi đó. Cứ như vậy, Tống Mạch chỉ biết quái lạ sao không thấy quần áo, hẳn là không thể tưởng được mình đã bị người hái đi? Về phần hắn không có quần áo làmsao rời khỏi khách sạn, vậy thì không liên quan đến nàng.

Đường Hoan không phúc hậu mà cười, nhìn về phía Tống Mạch.

Chỉ định nhìn một cái thôi, lại luyến tiếc.

Nam nhân cực phẩm như vậy, về sau cũng không còn cơ hội đụng vào rồi, quá lỗ...

Xách bọc đệm để trên mặt đất, Đường Hoan ngồi ở trước giường, cúi người khẽhôn mặt, môi, ngực, bụng, đùi của Tống Mạch, cuối cùng, cũng khẽ hônTiểu Tống Mạch nàng thích nhất.

Tiểu Tống Mạch lúc trước mệt nhọc quá lâu, bây giờ ngủ rất ngon, ngoạn ngoãn.

Đường Hoan không nhịn được điểm điểm nó: "Aiz, trước kia chỉ cần đến gần mimột chút, mi cũng sẽ cứng lên, bây giờ hôn nhẹ cũng không có tác dụngrồi, hy vọng mi không bị ta chơi hỏng nhé. Được rồi, mi ngủ đi, ta phảiđi, nhưng mi yên tâm, bất kể sau này ta hái bao nhiều nam nhân, nhấtđịnh sẽ không quên mi, bởi vì mi là đẹp nhất, ai cũng thua kém mi...Aiz, không biết mi có thể nhớ ta hay không, nhưng chủ nhân của mi chắc chắn sẽ không, hắn lạnh lùng như vậy lợi hại như vậy, ta cũng không dám quay lại hái hắn nữa, cho nên à, hôm nay từ biệt, sau này chúng ta sẽkhông hẹn nữa rồi! Bảo trọng!"

Cuối cùng hôn Tiểu Tống Mạch một cái, Đường Hoan đắp chăn cho Tống Mạch, xách bọc đệm xoay người rời đi.

Ngoài cửa sổ nắng sớm rực rỡ, quên nam nhân trong mộng kia, quên nam nhânnày, nàng muốn chân chính bắt đầu cuộc sống hái hoa tặc của nàng.

Cửa bị nhẹ nhàng mở ra lại đóng lại, bóng dáng nữ nhân hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Trên giường, Tống Mạch mở mắt ra, một đôi tròng mắt đen bình tĩnh như nước.

Sau này sẽ không hẹn sao?

Nữ nhân vô lương tâm này.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 127: Chương 111: Xui Xẻo

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Sau khi rời khỏi khách sạn, Đường Hoan cũng không vội vã đi hái nam nhân.

Thứ nhất đại khái là ở trong mộng đã làm số lần quá nhiều, bây giờ ĐườngHoan không có bức thiết vội vã nếm thử cái loại tư vị này như hồi mớixuống núi, thứ hai nàng nhìn người đi đường qua lại trên đường một chút, đột nhiên phát hiện nam nhân có thể làm cho nàng nhìn vừa mắt cũngkhông nhiều, căn bản chính là không có, không giống trong mộng, trừ hắnra, luôn có thể gặp phải nam nhân tuấn lãng khác.

Thực tế quả nhiên không có tốt đẹp như trong mơ.

Nhàm chán đi dạo mấy ngày, Đường Hoan muốn trở về sơn cốc, nàng muốn trở vềbái tế sư phụ một cái, sau đó nghiêm túc luyện mấy tháng võ công, miễncho sau này lại bởi vì bản lĩnh không bằng người mà chịu thiệt. Giang hồ hiểm ác, nàng lớn lên lại đẹp như vậy, ngộ nhỡ bị nam nhân nào võ côngcao cường theo dõi thì làm sao bây giờ? Đến lúc đó bị đối phương nhốtlại, nàng sẽ không còn ngày lành rồi rồi.

Không phải mỗi nam nhân đều như hắn...

Đáng chết, sao lại nhớ hắn rồi.

Đường Hoan lắc đầu, thanh toán tiền điểm tâm, chuẩn bị trở về.

Nhưng là, trong sơn cốc chỉ có một mình nàng, quá nhàm chán.

Nuôi mèo?

Nghĩ đến con mèo trắng mập mạp đáng yêu trong mộng kia, Đường Hoan vui mừngnhướng mày, hỏi thăm người qua đường trong thành có chỗ bán mèo haykhông, sau đó hưng phấn mà đi.

Không nghĩ lại thất vọng mà về.

Mèo trắng trong phường mèo hoặc là quá ngu quá đần hoặc là quá dài quá gầybộ dáng hung dữ, chính là không có mèo béo được như Tiểu Ngũ vừa vặntrông lại thông minh đáng yêu.

Vừa đi trở về vừa dạo phường mèocác nơi, thậm chí ngay cả con mèo hoang đi ngang qua đều dán hai con mắt lên, Đường Hoan hoàn toàn chết tâm rồi, thi triển khinh công trở về sơn cốc.

Mưa hè trút xuống, gió thu mạnh mẽ, tuyết đông đầy trời, chờ đến khi khinh công võ công của Đường Hoan đều tinh tiến một tầng, trong sơn cốc lại nở đầy các loại hoa dại, nàng cũng quen cuộc sống một người lần nữa. Đường Hoan lại đến trước mộ phần của sư phụ đốt ba nénhương, lòng tin tràn đầy xuống núi.

 \sim

Dưới tình huống bình thường, hái hoa tặc hái hoa như thế nào đây?

Không nói tới nam hái nữ, tựa như sư phụ, căn bản là không cần dụ dỗ phức tạp như vậy, vừa ý ai, buổi tối trực tiếp mò tới trong phòng đối phương,trêu chọc hai ba cái, nam nhân đã từ nghi hoặc biến mừng như điên rồilại biến thành sói. Đây là nam nhân bình thường, nam nhân lợi hại mộtchút, chẳng hạn như có quyền thế tính cách bá đạo không chịu ngoan ngoãn hiến thân, sư phụ sẽ dùng vũ lực giải quyết, dùng dây thừng trói chặttrước, làm nơi đó cứng rắn rồi ngồi lên, động vài cái nam nhân chủ độngluôn rồi.

Đêm đến đêm đi, có đôi khi nam nhân ngay cả hình dángcủa sư phụ cũng không thấy rõ ràng, chỉ nhớ rõ tư vị tiêu hồn kia, chỉ biết hy vọng sư phụ lại đi tìm hắn. Mà đối với sư phụ mà nói, dường như không có nam nhân nào có thể làm cho bà tìm tới ba lần liên tiếp.

Đường Hoan đương nhiên cũng muốn áp dụng loại thủ đoạn này, dụ dỗ cái gì, quá lãng phí thời gian, hơn nữa cũng không cần thiết, dù sao đại đa số namnhân đều ước gì có chuyện tốt như thế đấy. Ở trong mắt những nam nhânkia, có mỹ nhân chủ động đưa đến cửa, bọn họ chiếm được lợi cực kỳ lớnrồi, lại không biết ở trong cái nhìn của nàng và sư phụ, bọn họ chẳngqua là người hầu hạ mà thôi, mọi người lợi dụng lẫn nhau, có thể nóikhông có người nào chịu thiệt người nào được lợi.

Lần này nàngrất nhanh đã phát hiện ra một mục tiêu, một mỹ đại thúc trung niên mởquán rượu, bộ dạng tốt dáng người tốt tất nhiên không cần phải nói,Đường Hoan thưởng thức nhất là động tác của hắn lúc ngửi rượu, nói không rõ ràng, dù sao chính là vô cùng hấp dẫn người.

Sau khi hỏi thăm rõ ràng chỗ ở của đối phương, Đường Hoan lặng lẽ mò tới trên nóc nhà của nam nhân, quan sát hậu viện nhà hắn.

Một chính thê phong vận vẫn còn, ba di nương mỗi người mỗi vẻ. Trưởng tử trông không tệ, đáng tiếc mới mười tuổi, nơi đó chưa đủ lông đủ cánh đâu, qua vài năm nữa nàng quay lại nhìn xem đi, thứ tử thì càng nhỏ, nha hoàn theo sau ầm ầm.

Quan sát xong rồi, Đường Hoan nằm ở nóc nhà nghỉ ngơi. Di nương nhiều như vậy, hiển nhiên phu thê đều tán thành nam nhân có thể có tam thê tứ thiếp không cần vì thê tử mà thủ thân, vậynam nhân này là có thể hái.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống.

Mỹ đại thúc trở về, Đường Hoan ở trong bóng đêm tò mò nhìn hắn, muốn nhìnxem hắn chuẩn bị đến trong phòng di nương nào, nếu là tự mình ngủ,

nànglà có thể động thủ rồi. Không ngờ mỹ đại thúc phòng thê thiếp đều khôngđi, trở về phòng mình, nhưng cũng không phải không có ai, trong phòngcòn có nha hoàn xinh đẹp hầu hạ!

Đường Hoan nhìn đến choáng váng. Nam nhân chính là hạnh phúc ghê, chỉ cần có tiền, muốn bao nhiều nữnhân đều có thể có, mà thê tử kia cũng chỉ có thể chờ một mình hắn, nếulà có tâm tư khác, đừng nói là đã làm xong, ngay cả đi đến hơi gần namnhân khác một chút, đều bị người lên án.

Cho nên à, nữ nhân hoặc là may mắn gả cho nam nhân trung thành với nàng, hoặc là phải nhịn được.

Đường Hoan không muốn gả, nàng cũng không muốn nhịn, nàng muốn mặc sức màsống. Mọi người đều là người, dựa vào cái gì chỉ có nam nhân có thểphong lưu khoái hoạt?

Ngồi xổm ở nóc nhà, lặng lẽ mở ra một chỗ mái ngói, Đường Hoan cúi đầu nhìn.

Nhìn khoảng một khắc đồng hồ, đã xong rồi.

Đường Hoan lập tức hết hứng thú đối với mỹ đại thúc, còn rất may mắn mìnhchưa nên việc cùng hắn, nếu không chính hắn thoải mái nàng lại không thể hưởng thụ được, quá thiệt rồi.

Có bài học kinh nghiệm, lúc lạitìm nam nhân, Đường Hoan trước hết quan sát một chút bản lĩnh phương diện kia của nam nhân, tìm nửa tháng, cuối cùng để cho nàng phát hiện một người lợi hại, một quản gia nhà đại quan. Đại quan đi vùng khác nhậm chức rồi, mang đi một di nương được sủng ái nhất, còn lại chính thê tuổi gần bốn mươi trên mặt đã có nếp nhăn cùng mấy phòng tiểu thiếp tuổi không đồng đều, mà đối tượng quản gia kia cẩu thả, là một đôi hoa tỷ muội "sấu mã" mua đến!

Sấu mã: là một loại hành nghề dị thường thời Minh Thanh Trung Quốc. Trước bỏ vốn mua về bé gái diện mạo mỹ lễtrong gia đình nghèo khổ sau đó luyện tập, dạy các nàng ca múa, cầm kì, thư họa, sau khi trưởng thành bán cho người giàu làm thiếp hoặc vào Tần lâu sở quán, kiếm lời từ chỗ này. Bởi vì gái nghèo quá mức gầy yếu, tên "sấu mã" bởi vậy mà đến. (sấu: gầy)

Tỷ muội "sấu mã" thân phậnthấp, ngay cả di nương cũng không có nâng, bị sắp xếp ở trong một tiểuviện xó xỉnh hẻo lánh phía sau. Khi Đại quan ở nhà còn rất thích cácnàng, thường xuyên gọi vào trong phòng hầu hạ, đại quan đi rồi, chínhthất liền không cho hai người ra khỏi cửa viện nửa bước, vì thế quản gia liền từ đầu tường nhảy vào, ban đêm cùng hai người lêu lổng. Hoa tỷmuội vốn cũng không phải là liệt nữ gì, quản gia có quyền lại có mạo,đương nhiên không phản kháng lắm theo luôn, mà từ khi các nàng phát hiện thiện phú dị bẩm của quản gia, thì hàng đêm chờ đợi "ca ca tốt" của các nàng đến đây gặp gỡ.

Đường Hoan ở trên nóc nhà xem, bên trong ba người phiên vân phúc vũ, xem một chút cả người nàng như nhũn ra. Đúnglà thiên phú dị bẩm mà, lúc này đã một canh giờ rồi mà còn đang lăn qualăn lại đấy, nhìn xem tư thế kia động tác kia...

Đường Hoan muốn ra tay rồi, nàng đã có gần một năm không có hưởng qua loại tư vị này rồi.

Nhưng là ngày hôm sau, ngay lúc Đường Hoan chuẩn bị nửa đường hái người, quản gia kia bị tiêu chảy, cứ cách nửa canh giờ nhất định phải đến nhà vệsinh một chuyến, làm Đường Hoan ghê tởm muốn nôn!

Nàng chạy đếnđịa phương khác dạo chơi vài ngày, nhịn không được lại trở về nhìn mộtcái, nhưng không tìm được bóng dáng quản gia. Sau khi lặng lẽ nghengóng, mới biết được chuyện quản gia cùng tỷ muội "sấu mã" bị chính

thất biết được, nam bị đánh gãy chân đưa vào nhà giam, nữ bán đến kỹ viện.

Sao nàng lại xui xẻo như vậy chứ!

Đường Hoan không thể không tiếp tục tìm kiếm mục tiêu mới.

Nhìn trúng một Tri huyện vừa nhậm chức, người trông có vẻ mi thanh mục tú, mặc dù hơi gầy, nhưng Đường Hoan đã ăn chay quá lâu rồi, vì thế quyết định buổi tối vô luận như thế nào cũng phải thử một chút. Nào ngờ nửa đêm mò qua, vừa vặn nghe được Tri huyện nói mớ, liên tục gọi tên một cônương, trong tay còn nắm chặt một cái hà bao. Nghĩ đến ban ngày baonhiêu thương hộ mời hắn đi tửu lâu kỹ viện đều bị Tri huyện dùng lời nói nghiêm túc từ chối, Đường Hoan do dự, ngồi trên giường một lát, rồi đi.

Trước kia nàng không tin trên đời có nam nhân si tình thựcsự, bây giờ đã tin rồi, nếu Tri huyện có cô nương tâm tâm niệm niệm,nàng không muốn ức hiếp hắn.

Vì Tri huyện kia, Đường Hoan lại sa sút tâm tình nửa tháng.

Nàng cho là mình đã quên sạch sẽ rồi, nhưng vẫn là có lúc lơ đãng nhớ tới.

Có lẽ, nhanh chóng làm một lần cùng nam nhân khác, có thể hoàn toàn quên được?

Có ý nghĩ này trong đầu, Đường Hoan cũng không quan sát bản lĩnh nam nhânnhư thế nào, sau khi gặp được một bộ đầu trung niên anh tuấn bắt trộm, xác định đối phương chưa thành gia cũng không có cô nương yêu thích, Đường Hoan quyết định ra tay.

Bộ đầu ở tại một căn nhà nhỏ bêncạnh thành, trong nhà chỉ có một lão đầu trông nhà, Đường Hoan ăn xongcơm chiều thật sớm rồi nấp kỹ, chờ bộ đầu

trở về.

Nàng nằm ở nóc nhà, đêm nay không có trăng cũng không có sao, tối âm u, buổi tối sẽ không phải trời mưa chứ?

Trời mưa thật, nàng sẽ ngủ cùng bộ đầu đến trời sáng, để cho hắn nhìn xem mỹ nhân của hắn trông như thế nào, khi đó, hắn nhất định sẽ rất khiếp sợnhi?

Đường Hoan đắc ý cười, nghe được bên dưới tiếng động bộ đầumúc nước, sau đó xách nước vào phòng, Đường Hoan lặng lẽ vạch máingói... Bên trong một mảnh tối như mực, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể nghe được tiếng bộ đầu lau chùi.

Tật xấu gì vậy, tắm rửa còn không đốt đèn, hay là trong nhà hắn đã nghèo đến mức không có tiền đốt nến?

Đường Hoan mất hứng bĩu môi, tiếp tục chờ, chờ bộ đầu ngủ rồi, nàng nhẹ nhàng nhảy xuống.

Chốt cửa đẩy một cái đã mở ra rồi, Đường Hoan lặng yên không một tiếng độngmà bước đi vào, từ trong ngực lấy ra một chuỗi vòng tay minh châu đeovào trên cổ tay chiếu sáng. Sư phụ để lại cho nàng không ít thứ tốt, lần này xuống núi Đường Hoan chỉ mang theo vòng tay minh châu này còn cómột chút ngân phiếu bạc.

Nhờ ánh sáng trong dịu của minh châuphát ra, Đường Hoan thấy bộ đầu kia ngực nằm trần nằm ở trên giường. Minh châu mặc dù sáng, suy cho cùng không sánh bằng ban ngày, bởi vậytrên người nam nhân cũng bao phủ một tầng ánh sáng mờ nhạt. Đường Hoanđi qua, nhẹ nhàng cởi giầy, trực tiếp giang chân ngồi ở trên lưng namnhân.

Không tính một lần kia, đây là lần đầu tiên nàng hái hoatrên ý nghĩa thực sự, một bộ đầu nho nhỏ, cho dù hắn tỉnh nàng cũngkhông sợ.

Đường Hoan cười khẽ, bàn tay nhỏ bé dọc theo khuôn mặtcủa nam nhân chậm rãi di chuyển xuống dưới, ở bụng hắn di chuyển vòngvòng, gọi hắn tỉnh lại.

Cổ tay đột nhiên bị người nắm lấy, ĐườngHoan sửng sốt một chút, lập tức cười duyên nói: "Thì ra là ngươi tỉnh à? Vậy vừa đúng lúc, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, mau để cho muội ta thương thương ngươi thật tốt đi." Nói xong liền muốn nằm sấpxuống.

"Cô nương đêm hôm khuya khoắt tự tiện xông vào nhà dân,rốt cuộc ý muốn như thế nào?" Bộ đầu xoay người dậy, nhanh chóng tróiquặt hai tay nàng, lạnh giọng chất vấn, thanh âm hùng hậu.

ĐườngHoan căn bản không để công phu mèo ba chân của một bộ đầu vào trong mắt, cho nên cũng không vội giãy ra, quay đầu nhìn hắn: "Một nữ nhân cưỡi ở trên người nam nhân, người nói nàng muốn làm gì?" Dùng thanh âm kiều mynhũn xương, nói lời nói lớn mật lỗ mãng.

Bộ đầu có chút kinh ngạc: "Ngươi là nữ, nữ hái hoa tặc?"

Đường Hoan khen hắn: "Thật thông minh, sao, Giang bộ đầu có muốn nếm thử bản lĩnh của ta hay không?"

Bộ đầu cười nhạt một tiếng: "Nếu biết ta là bộ đầu, còn dám chui đầu vàolưới, ngươi cũng không sợ ta nhốt ngươi vào trong đại lao?"

"Vậyphải xem ngươi có bản lĩnh đó hay không rồi!" Đường Hoan nhẹ nhàng mànói, nói xong đánh ra nội lực, muốn đánh văng bàn tay to của nam nhânnày ra.

Không ngờ trên tay đối phương lại truyền đến một luồngnội lực càng hùng hậu hơn, so sánh với hắn, chút nội lực kia của nànggiống như sông lớn đổ vào biển! Đường Hoan chấn động, không phải đâu, chẳng lẽ bộ đầu này là

cao thủ thâm tàng bất lộ? Đang muốn thử dò xéttiếp, trên vai đột nhiên bị người điểm một cái... Lại không thể độngrồi!

"Rốt cuộc người là người nào?" Đường Hoan hít thật sâu vài lần, nhanh chóng tỉnh táo lại, liếc xéo nhìn hắn.

Bộ đầu không nói chuyện, xách người trên mặt đất đứng thẳng rồi, hắn lạchcà lạch cạch mặc xong quần áo mới đốt nến lên, sau đó đem ghế dựa đặttới trước người Đường Hoan, một bộ dáng thế ngoại cao nhân ngồi ở chỗđó, ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng: "Ta chỉ là hạng người vô danh, nhưngthật ra người, tiểu cô nương lớn lên trông rất xinh đẹp, hẳn là không lo có người thích, vì sao phải làm loại nghề này?"

"Ta thích làmthì làm, cần ngươi quản sao?" Đường Hoan không vui lườm hắn, "Nếu mọingười đều là người giang hồ, công phu của ngươi cao hơn ta, không chịucho ta hái cũng không chịu hái ta, vậy chúng ta nước giếng không phạmnước sông, ngươi thả ta đi, ta không dây dưa ngươi nữa là được." Nhìnhắn không giống người xấu.

"Thế không được, ta bây giờ là bộ đầu, làm sao có thể thả ngươi đi ra ngoài hại người?" Bộ đầu lập tức phủquyết nói, chăm chú nhìn nàng đánh giá chốc lát, hỏi: "Nhìn ngươi tuổikhông lớn lắm, làm nghề này được bao nhiều năm rồi? Nếu là không hại qua nhiều người lắm, chỉ cần ngươi chịu cải tà quy chính, ta sẽ tha chongươi một lần."

Dễ nói chuyện như vậy?

Đường Hoan chớp chớp mắt, ngoạn ngoãn thắng thắn: "Vị đại thúc này, ta năm ngoái vừa học thành xuống núi, còn chưa từng hái nam nhân đâu, hôm nay gặp được đại thúc mới biết được thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân, người yên tâm, chỉ cần người thả ta, ta nhất định không làm chuyện xấu nữa!"

"Tiểu cô nương, người cho ta là đứa trẻ ba tuổi sao? Người cũng không phải là tấm thân xử nữ rồi, còn dám nói chưa từng hái nam nhân? Thôi, ta thấyngười là không chịu nói thật, vậy người vẫn là theo ta vào trong lao một chuyến đi, yên tâm, nam nhân hủy danh tiết của người là tội lớn, hoặc vấn trảm hoặc thiến. Nữ nhân, loại tình huống này vẫn là lần đầu tiên ta gặp được, tuy nói là tội danh giống nhau, nhưng nam nhân dù sao không quá coi trọng phương diện kia, theo lời của người, nhốt dăm ba năm cũng không kém nhiều lắm." Bộ đầu trấn an nhìn Đường Hoan, tiếp theo tìm đếnmột cái xiềng xích, chuẩn bị đeo vào trên tay Đường Hoan.

ĐườngHoan sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, thật sự bị đưa vào trong lao, có bộđầu này trông coi, nàng muốn chạy trốn cũng không trốn thoát."Đại thúc,ta, ta nói thật, ta thật sự chỉ từng hái một nam nhân, không đến mứcphải nhốt dăm ba năm chứ? Đại thúc, van cầu ngươi, ta thật sự biết sairồi, đừng bắt ta được không?" Nàng nhận rồi, nàng chính là quỷ xui xẻochuyển thế mà!

"Há, người kia là ai? Lúc nào thì hái?" Bộ đầu đến đây hưng trí rồi, đặt xiềng xích lên bàn, đứng ở trước người Đường Hoan nhìn nàng chằm chằm: "Ta là người có thể nhìn ra người khác có nó dốihay không, cũng hận nhất người khác nói dối, tiểu cô nương, ngươi nếunói thêm câu nói dối nữa, ta lập tức đưa ngươi đến trong nhà lao."

Đường Hoan bĩu môi, nhìn chằm chằm vạt áo nam nhân: "Ngươi biết rõ ràng như vậy làm cái gì?"

"Bởi vì ta muốn kiểm chứng. Nếu như người thật sự chỉ hái một người kia, chỉ cần hắn chịu tha thứ cho người, ta sẽ không bắt người nữa. Ta bây giờlà bộ đầu, bộ đầu thì phải làm việc theo lẽ công bằng, tình huống củangười đặc thù, ta mới bằng lòng cho người cơ hội cải tà quy chính." Bộđầu nói lời thấm thía.

Đường Hoan giương mắt nhìn hắn, vẻ mặt nam nhân nghiêm túc, không giống như là nói đùa.

Trên đời này quái nhân thật nhiều...

Trầm mặc một lát, Đường Hoan thấp giọng nói: "Vô dụng, cho dù ngươi tìm được hắn, hắn cũng không nhớ được ta, hắn, hắn ngày đó uống rượu say, cănbản cái gì cũng không nhớ được."

Bộ đầu nhìn chẳm chẳm vào mắtnàng, hiểu rõ nói: "Nữ nhân hái hoa phần lớn là vì tình gây thương tổn,nhìn ngươi như vậy, chẳng lẽ là thích nam nhân kia? Bởi vì hắn làm tổnthương ngươi, ngươi mới giận dỗi đi lên con đường không đàng hoàng?"

"Không phải, ta chính là thấy hắn ưa nhìn, nhất thời nảy sắc tâm, hái xong tađi luôn." Đường Hoan không muốn lại nhớ lại chuyện này, tủi thân nhìn về phía bộ đầu: "Đại thúc, ta thật sự biết sai rồi, ngươi thả ta đi?"

Bộ đầu không vì thế mà thay đổi: "Không được, nói cho ta biết tên của hắn, chỉ có xác định hắn không trách tội người, ta mới có thể thả người."

Đường Hoan cũng tức giận rồi: "Hắn gọi Tống Mạch, có bản lĩnh ngươi đi tìmngay đi! Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, võ công của hắn cao cườnglợi hại, ngươi nếu dám hỏi hắn có từng bị người hái hay không, cẩn thậnhắn một kiếm quét sạch ngươi!" Nàng cũng không tin người này có thể tìmđược Tống Mạch!

Trong mắt bộ đầu trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc: "Tống Mạch, Tống Mạch nào?"

Đường Hoan sửng sốt, lắp bắp nói: "Ta chỉ biết hắn gọi Tống Mạch, dáng vẻtuấn mỹ vô song, những cái khác cũng không biết... à, hắn dùng là nhuyễn kiếm..." Chẳng lẽ người này biết hắn thật? Nàng cũng không biết TốngMạch là ai... Nàng cũng có chút muốn biết.

"Quả nhiên là hắn." Bộ đầu cười nhẹ, ý vị thâm trường nhìn nàng: "Có thể hái được hắn, cũngxem như là ngươi có bản lĩnh rồi, đi thôi, ta dẫn ngươi đi tìm hắn."

"Ngươi thật sự biết hắn?" Đường Hoan cũng không biết hình dung tâm tình củamình như thế nào rồi. Nàng sẽ không thật sự phải gặp lại Tống Mạch chứ?Nhưng là, chờ bộ đầu mở miệng, Tống Mạch có thể giết nàng cùng bộ đầuhay không?

"Đâu chỉ biết được, nếu không phải hắn, ta cũng khôngcần núp ở nơi này làm bộ đầu." Bộ đầu nghiến răng nghiến lợi, "Lần này,ta muốn khiến cho hắn chết không có chỗ chôn!"

Vậy mà là kẻ thù!

Đường Hoan bối rối: "Đại thúc, nghe, nghe ý của ngươi, ngươi là bại... dướitay Tống Mạch. Bây giờ ngươi tin tưởng ngươi có thể đánh thắng đượchắn?" Vốn còn đang vì gặp mặt Tống Mạch mà khẩn trương đấy, bây giờ nàng chỉ lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình.

"Ta không rõ lắm, nhưng mà..."

Bộ đầu giải huyệt đạo ra cho Đường Hoan, u ám nhìn nàng: "Ngươi đã có thể hái hắn một lần, nhất định có thể hái lần thứ hai, chỉ cần ngươi háihắn, ta sẽ có cơ hội xuống tay với hắn."

Hái Tống Mạch lần thứ hai?

Đường Hoan đến lòng muốn chết cũng có rồi...

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 128: Chương 112: Thân Phận

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Không biết có phải là ảo giác của Đường Hoan hay không, sau khi bộ đầu thay bộ quan phục áolam kia, chẳng những trên người lập tức thêm khí độ thần bí của cao thủgiang hồ, đến ngay cả người thoạt nhìn cũng trẻ tuổi hơn rất nhiều. Vốnlà vóc người cao gầy, nay một thân trường bào màu xám đậm, nho nhã lạiuy nghiêm.

"Ta không có hứng thú với nữ nhân, xin khuyên ngươiđừng đặt những tâm tư lãng phí kia ở trên người ta, còn dám nhìn trộm ta như vậy, cẩn thận ta phế đi võ công của ngươi." Chọn xong đồ ăn, bộ đầu đuổi điểm tiểu nhị đi, lạnh lùng nhìn Đường Hoan.

Đường Hoan bĩu môi, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ: "Đại thúc phế đi võ công củata, vậy ta sẽ không có cách nào hái Tống Mạch nữa rồi, đến lúc đó ngươibáo thù như thế nào?"

Bộ đầu châm chọc cười: "Chẳng lẽ lần đầutiên ngươi hái hắn dựa vào là võ công? Cho dù ngươi không chịu nói chota biết, ta cũng có thể đoán được, chắc chắn là ngươi dùng cách bất nhập lưu khác. Nếu không chỉ bằng chút công phu mèo quào kia của ngươi, hắnthổi một hơi cũng có thể giết ngươi."

Đường Hoan tức giận đến đỏbừng mặt, không dám lớn tiếng tranh luận, chỉ nhỏ giọng nói thầm: "Võcông của ngươi cao còn không phải là vẫn bị hắn đánh bại như thường?"

"Ngươi nói cái gì?"

"Ta nói ta đói quá, làm sao tiểu nhị còn chưa bưng đồ ăn tới vậy!" Đường Hoan nhịn không được trợn mắt nhìn đối phương một cái.

Bộ đầu uy hiếp mà liếc trả lại nàng một cái, tầm mắt dừng ở trên bình rượu, vênh mặt hất hàm sai khiến: "Rót rượu cho ta."

Mấy ngày nay Đường Hoan đều bị bộ đầu coi là nha hoàn sai bảo, nàng cũngquen rồi, ngoan ngoãn rót đầy cho hắn, quay đầu chuẩn bị cũng rót mộtchén cho mình.

Bộ đầu nhíu mày nhìn nàng rót rượu, "Tửu lượng của ngươi không tệ?"

Đường Hoan vừa rót rượu vừa đắc ý nói: "Nói ngàn chén không say chính là ta!"

"Khẩu khí không nhỏ, dám so với ta một trận không?" Bộ đầu nói giống như trêu chọc con nít.

"Được." Đường Hoan lớn tiếng bảo tiểu nhị bưng mười hũ rượu ngon lên, cười tủmtỉm nhìn hắn: "Đại thúc, chúng ta đánh cuộc chút gì đi? Nếu ngươi thua,đêm nay ngươi để cho ta ngủ một đêm, nếu ta thua, ta, ta về sau sẽ ngoan ngoãn nghe lời ngươi nói, nhận ngươi làm nghĩa phụ, thế nào?"

Bộ đầu này, mặc dù sau khi biết nàng cùng Tống Mạch có một chân liền cựckỳ hung dữ với nàng, chẳng qua rốt cuộc coi như là người tốt tính, cóthể dễ dàng tha thứ sự khiêu khích của nàng, đến ngay cả nàng mưu tínhchạy trốn, hắn cũng chỉ là bỏ đói nàng một bữa, không có trừng phạtkhác.

Bộ đầu cười lạnh, "Hình như bất kể thắng thua, đều là ngươi được lợi?"

Đường Hoan đỏ mặt nhìn hắn: "Nếu ta thắng, ngươi cũng không chịu thiệt mà..."

Khí thế của bộ đầu chợt trở lạnh, Đường Hoan sợ tới mức giật mình một cái, vội cúi đầu nhận sai: "Thôi thôi, chúng ta đổi thành đánh cuộc tiền..."

"Không cần, chẳng qua là nếu ta thắng, phạt ngươi đoạn đường này đều không cho nói chuyện, trừ phi là ta hỏi ngươi." Bộ đầu nhận lấy hũ rượu tiểu nhịbưng lên, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn nàng chẳm chẳm.

Đường Hoan ngạc nhiên mừng rỡ ngắng đầu, vừa vặn đối diện với ánh mắt như vậy của nam nhân, nàng sửng sốt một chút, một cái chớp mắt kia, nàng dườngnhư thấy được một người khác...

Nhưng là, bộ dạng của bọn họ căn bản không giống nhau, thanh âm không giống nhau, đến ngay cả chiều cao, cũng có chênh lệch.

Đúng vậy, hắn không có khả năng là Tống Mạch, Tống Mạch cái gì cũng khôngnhớ được, càng không thể sử dụng cách này tìm đến nàng, hắn còn ở mộtchỗ nàng không biết, chờ nàng lại đi hái. Nhưng Đường Hoan biết, lần này nàng không có khả năng thành công, cho nên nàng cũng không cần đau đầurốt cuộc có nên phối hợp với bộ đầu giết hắn hay không.

Nàng cầm một vò rượu lên, trút thẳng vào trong miệng.

Rõ ràng đã hoàn toàn quên hắn bắt đầu cuộc sống mới rồi, lại xui xẻo đụng vào kẻ thù của hắn, có phải đời trước nàng nợ Tống Mạch, cho nên chết ở trong tay hắn một lần không đủ, còn phải chết lần thứ hai nữa hay không?

Nàng sợ chết, nàng thử chạy trốn, nhưng khi bị bộ đầu bắt về, nàng cũngkhông có khó chịu lắm, có lẽ khẩn trương sắp gặp được hắn xua tan nhữngsợ hãi này?

Đường Hoan lần đầu tiên uống rượu say, nàng khôngbiết mình uống bao nhiêu, chỉ biết là khi nàng ngã vào trên bàn, đốidiện bộ đầu còn ngồi vững vàng.

Tống Mạch bế nàng trở về trongphòng, theo thói quen mà điểm huyệt ngủ của nàng, như vậy hắn bức rượura cho nàng, nàng ngủ cũng thoải mái hơn

một chút.

Lấy mặt nạxuống, khôi phục cơ thể bình thường, Tống Mạch rửa mặt, trở lại trêngiường giúp nàng, nhìn rượu từ đầu ngón tay nàng nhỏ xuống, trong lònghắn phức tạp.

Sau khi tỉnh mộng, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng tách khỏi nàng, chỉ là không có hiện thân gặp nàng.

Không để cho nàng nhìn thấy, là muốn biết trong lòng nàng có hắn hay không, một lần triền miên cuối cùng trước khi tỉnh mộng, quấn quýt si mê củanàng cho hắn một tia hy vọng. Nhưng hắn không dám ngay mặt hỏi nàng, sợnàng thừa nhận hoặc phủ nhận, sợ không phân biệt được thật giả.

Bây giờ hắn biết, trong lòng nữ nhân này thật sự có hắn, chỉ là nàng yêukhông có sâu như hắn. Nàng nhớ hắn, lúc ở dưới thác nước luyện khinhcông nàng sẽ đột nhiên dừng lại, đứng ở trong nước hồi lâu, nàng cũng sẽ ở trong rừng trúc chặt mấy cây trúc trở về làm đèn lồng, ở trên đènlồng vẽ không thấy rõ là vẽ cái gì, nhưng nàng sẽ không vì hắn mà dừnglại. Nàng định dùng thời gian một năm rưỡi để quên hắn, sau đó một lầnnữa bắt đầu cuộc sống của nàng, vĩnh viễn cũng không biết, hắn vẫn mongđợi nàng có thể bởi vì không bỏ được mà chủ động đi tìm hắn.

Nữ nhân vô lương tâm lại rất sợ chết này!

Nhưng hắn vẫn là cảm thấy thỏa mãn, ít nhất, nàng động tâm với hắn. Hắn không trách nàng yêu ít không trách nàng muốn quên, đồ đệ được nữ ma đầu đệnhất giang hồ "Nguyệt Hạ mỹ nhân" nuôi lớn, hắn có thể làm cho nàng động tâm một chút phân tâm một chút, Tống Mạch cũng không biết nên vui mừngmình đủ cố gắng, hay là cười nhạo Nguyệt Hạ mỹ nhân tự tay đưa đồ đệ bảo bối bà vất vả nuôi lớn cho hắn.

Bây giờ, hắn đương nhiên có thể trực tiếp mang người về sơn trang, nhưng hắn vẫn là muốn khiến cho nàng chủ động tìm tới. Hắn muốn xem, khi nàng

thật sự chống lại hắn, còn cóthể lý trí như vậy hay không, càng muốn biết, nàng sẽ dùng thủ đoạn gìquyến rũ hắn chân chính.

Hắn thích nhất, chính là thiên kiều bá mị của nàng.

Đặt nữ nhân đang ngủ say nằm xuống, Tống Mạch một lần lại một lần nhẹ nhàng hôn nàng, giống như trong một năm này gần như mỗi đêm đều sẽ làm như vậy, sau đó, ở trong sự thỏa mãn bình yên ngủ.

A Hoan, nàng lừa ta nhiều lần như vậy, ta lừa nàng lần này, nàng hắn là sẽ không trách ta chứ?

Trách cũng không sao, ta tặng bản thân cho nàng, ta biết nàng sẽ thích.

 \sim

Nửa tháng sau, bộ đầu dẫn Đường Hoan tới trong một loạt dãy núi, chỉ vàongọn núi cao nhất nói: "Đó là Cô Vân Phong, đỉnh núi có một sơn trang, tên là Ẩn trang, Tống Mạch chính là trang chủ. Lát nữa tự ngươi đi lên, ta sẽ âm thầm theo dõi ngươi. Ta cho ngươi thời gian nửa tháng, ngươi..."

"Đợi chút, ngươi nói là Ẩn trang?" Đường Hoan mở to hai mắt nhìn. Nàng từng nghe sư phụ nhắc tới Ẩn trang đó, hình như là thiên hạ đệ nhất trang trong truyền thuyết? Nghe đồn trong trang cất giấu vôsố bí tịch võ công cao thâm, mà các đời trang chủ đều thân mang tuyệtthế võ công, không người có thể địch, dẫn tới vô số nhân sĩ giang hồ mộdanh, có người muốn tìm đến cậy nhờ sơn trang bái sư học nghệ, cũng cóngười không phục danh tiếng này muốn khiêu chiến thiên hạ đệ nhất. Đángtiếc có rất ít người biết được vị trí của Ẩn trang ở nơi nào, lại càngkhỏi phải nói Lư Sơn chân diện mục của trang chủ Ấn trang.

(Lư Sơn chân diện mục; chỉ bộ mặt thật.)

"Phải, cho nên không thể không nói vận khí của ngươi tốt, Tống Mạch khó được xuống núi một lần, đã bị ngươi gặp được." Bộ đầu nhìn ngọn núi xa xa, rất nhiều cảm khái.

"Vì sao hắn xuống núi?" Đường Hoan còn có chút không thể tiếp nhận thân phận của Tống Mạch.

Bộ đầu dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn nàng: "Ta làm sao mà biết? Được rồi, ta cho ngươi nửa tháng..."

"Không được!" Đường Hoan lập tức lớn tiếng phản bác, "Không được, thời giannửa tháng quá ngắn, dù sao cũng phải một tháng, không, dù sao cũng phảinửa năm..."

Ánh mắt bộ đầu trở lạnh, thấy Đường Hoan ngoan ngoãnngậm miệng, hắn suy nghĩ một chút, nói: "Một tháng, một tháng sau, nếungươi không thể giúp ta giết hắn, ta muốn mạng của ngươi!" Nói xong,liếc nhìn nàng một cái thật sâu, nhấc chân đi về phía trước, nhìn như đi dạo nơi sân vắng, đang oán giận nhìn chòng chọc vào hắn, Đường Hoan chỉ chớp mắt một cái, bóng dáng của hắn đã không thấy tăm hơi.

Đường Hoan ngây người nửa ngày.

Thân phận của Tống Mạch đỉnh thiên, vận rủi của nàng cũng đỉnh thiên!

(Đỉnh thiên: hình dung cực cao hoặc đạt tới cực hạn)

Nhưng nàng có thể làm như thế nào... Hai người, người nào nàng cũng không đánh lại!

Quên đi, chết thì chết đi, tốt xấu gì cũng phải biết được một chút về Ẩn trang trong truyền thuyết!

Đường Hoan hít thật sâu, mấy lần tung người chạy về phía Cô Vân Phong, mộtlúc lâu sau mới thở hồng hộc đi tới dưới chân ngọn núi. Nàng ngồi ở trên một tảng đá lớn nghỉ ngơi, nhìn mặt trời một chút, sắp chính giữa rồi, theo thói quen muốn đòi bộ đầu lương khô, quay đầu, mới nhớ ra bộ đầu đã sớm chạy rồi.

"Này, đại thúc, ngươi còn ở đó hay không, ta đói bụng!"

Thanh âm của nàng vang vọng ở trong núi, không ai trả lời...

"Meo meo..." Xa xa trong bụi cỏ lại truyền đến tiếng mèo kêu.

Đường Hoan bây giờ đối với tiếng mèo kêu rất mẫn cảm, men theo thanh âm điqua tìm, chỉ thấy một con mèo trắng tai xám đuôi xám từ trên cây nhảyxuống, quay lưng về phía nàng chạy về phía trước được một đoạn, chợtdừng lại quay đầu nhìn nàng.

Đường Hoan mềm nhũn cả tim.

Mèo này trừ thân thể nhỏ hơn hai vòng ra, những thứ khác quả thực giống mèo Tiểu Ngũ như đúc!

Nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, hé ra nụ cười dịu dàng nhất của mình, vươn tay gọi nó: "Tiểu..."

"Tiểu tổ tông lại chạy đi đâu, mau mau ra đây!"

"Meo meo..."

Tiếng nam nhân vừa truyền tới, mèo trắng lập tức chạy về phía trước, người nọ hình như cũng nghe được động tĩnh, như gió xuất hiện ở phía trước mèotrắng, đón mèo trắng tung người nhảy lên vào trong lòng, cười sờ nó:"Một ngày không chạy ra ngoài cũng không được, ngày nào đó bị sói tha đi rồi, xem mày làm sao bây giờ!"

Đường Hoan ngồi xổm tại chỗ, sững sờ nhìn nam nhân khoé môi có lúm đồng tiền kia: "Tiết..."

Tiết Trạm nghe tiếng ngầng đầu, thấy một cô nương mỹ mạo ngồi ở nơi đó, hơingần ra: "Cô là ai?" Vừa mới hình như nghe thấy nàng gọi hắn?

Tâm niệm Đường Hoan thay đổi thật nhanh, chống đỡ muốn đứng lên, lại chậtvật ngã xuống, thần sắc thống khổ: "Vị công tử này, ta là lên núi háithuốc, lúc đi đến nơi này không cẩn thận trượt chân ngã, có thể làmphiền huynh giúp ta một tay không? Ở đây toàn là núi, ta, ta sợ..."

Mặc dù trong hiện thực cũng có Tiết Trạm người này rất không bình thường,nhưng nếu thật sự có hắn ta, Đường Hoan tin tưởng, Tiết Trạm nhất định có quan hệ cùng Tống Mạch!

Vậy đừng trách nàng, lại lợi dụng hắn ta một lần.

Đường Hoan cúi đầu cười trộm.

Xa xa trên cành cây cổ thụ khô che đậy thấp thoáng trong cây cối tươi tốt, Tống Mạch cũng cười, hắn biết ngay mà, nàng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

A Hoan, ta ở sơn trang chờ nàng.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, bóng dáng của nam nhân nhoáng lên một cái đã mấtđi bóng dáng, chỉ một lát sau, hai con chim sẻ "phạch phạch" bay tớiđây, đậu ở trên ngọn cây, mổ lông cổ xù lên cho nhau, vui vẻ lại thânmật.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 129: Chương 113: Hang Sói

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Trừ người Ẩn trangra, xung quanh Cô Vân Phong cơ bản chưa từng xuất hiện người ngoài, chonên khi vừa nhìn thấy Đường Hoan, Tiết Trạm chỉ cảm thấy mới lạ, khôngnhớ ra được người kia là ai. Chờ sau khi Đường Hoan nói ra cái cớ háithuốc sứt sẹo, hắn nhìn nữ nhân điềm đạm đáng yêu ngã ngồi ở chỗ đó, lập tức nhớ ra.

Đây là trang chủ phu nhân.

Cuối cùng nàng đã tới!

Năm trước trang chủ nhận lời mời của người xuống núi luận võ, kết quả bọnhọ không có thu được tin tức hai đại cao thủ luận võ, ngược lại nhậnđược một phong thư của trang chủ, trên thư vẽ một con mèo trắng tai xámđuôi xám, lệnh bọn họ mau chóng tìm được một con nuôi ở trong sơn trang. Hắn cùng đám người Chu Dật xuống núi chạy đại giang nam bắc, cuối cùngbắt được một con này, ôm về hầu hạ như tổ tông. Bởi vì trang chủ cònchưa có ban tên cho mèo, hắn phụ trách nuôi mèo bí mật gọi nó là tiểu tổ tông, đương nhiên, toàn bộ sơn trang chỉ có hắn gọi như vậy, nhữngngười khác đều quá không thú vị rồi.

Sau đó, hai tháng trước,trang chủ lại gửi tới một phong thư nữa, lúc này trên thư vẽ không phảimèo, là một mỹ nhân quốc sắc thiên hương. Trang chủ nói đây là trang chủ phu nhân, những thân phận bối cảnh khác không nhắc đến nửa câu, chỉ nói trang chủ phu nhân thích diễn kịch, không lâu sau sẽ gặp làm bộ nhưngười xa lạ trăm phương nghìn kế lẩn vào sơn trang. Đến lúc đó mọi người trong sơn trang phải toàn lực phối hợp với nàng diễn cùng nàng, vừaphải diễn chân thật phù hợp với thân phận của mọi người, vừa

phải có thể hợp lý mang nàng về sơn trang, còn không thể bị nàng nhìn ra manh mối. Cuối cùng, mặc dù trang chủ không có nói thẳng, bọn họ cũng lĩnh ngộ một tầng ý tứ khác, nàng là trang chủ phu nhân, bọn họ không thể dựa vàonàng quá gần!

Vì thế hai tháng này, trừ nuôi mèo ra, bọn họ không làm gì khác, chỉ một lòng một dạ cân nhắc nghênh đón trang chủ phu nhân như thế nào.

Không thể bị nàng nhìn ra manh mối sao?

Tiết Trạm sở sở mũi, "Vị cô nương này, khụ khụ, ta là người không thích động thủ giết người, nhưng nếu cô không nói rõ ràng chân tướng cô giả mạo cô gái hái thuốc đến gần Cô Vân Phong, cho dù ta không đành lòng, ta cũngphải giết cô." Kỹ xảo diễn xuất của trang chủ phu nhân, chưa ra hìnhdáng gì mà!

Đường Hoan xấu hổ.

Nàng đương nhiên biết cáicớ kia quá nát, chẳng qua nói lần đầu giả, lần thứ hai nói giả thì có vẻ dễ dàng làm cho người ta tin đi?

Nàng cười đứng lên, thoải máichắp tay bồi tội với Tiết Trạm: "Thất lễ thất lễ, thật ra ta là nghe nói đại danh Ẩn trang cố ý đến đây bái sư học nghệ, không biết vị thiếuhiệp này có phải là người Ẩn trang?"

Tiết Trạm thở phào nhẹ nhõm, trang chủ phu nhân quả nhiên lợi hại!

"Tại hạ Tiết Trạm, là một trong mười sáu hộ vệ của Ẩn trang." Tiết Trạm cười tự báo họ tên, "Có lẽ người đến Ẩn trang bái sư không ít, người có thểtìm được Cô Vân Phong cũng không nhiều, không biết phương danh của cônương? Nhìn cô tuổi còn trẻ, chẳng lẽ là được cao nhân nào chỉ điểm? Cônương yên tâm, Ẩn trang cũng không có thần bí kiêu ngạo như trong truyền thuyết, hễ là người phẩm hạnh đoan chính lại thành tâm cầu kiến,

trangchủ vẫn là sẽ gặp mặt, chẳng qua là có thể bái trang chủ làm thầy haykhông, còn phải xem tạo hoá của mọi người."

Tiết Trạm này bình dị gần gũi giống như trong mộng.

Đường Hoan trầm tĩnh lại, thuận miệng nói: "Ta tên là Đường Hoan, thật ra chỉ là tiểu bối vô danh có công phu mèo quào, một năm trước đi lại trongnúi rừng, vô tình gặp được thiên hạ đệ nhất nữ ma đầu bị người vây công, từ trong miệng bà ấy biết được vị trí của Ẩn trang, cho nên tìm tớiđây. Tiết hộ vệ, huynh xem, ta như vậy có thể lên núi bái sư không?" Dùsao sư phụ đã chết rồi, nàng không sợ bọn họ kiểm chứng sư phụ biết chỗẨn trang hay không.

"Thì ra là thế!"

Tiết Trạm cao giọngbật cười, một tay ôm mèo, một tay làm tư thế "mời", ở phía trước dẫnđường: "Đường cô nương mặc dù võ nghệ không tinh, phúc vận lại thâm hậu, vừa được cao nhân chỉ điểm, lại trùng hợp gặp phải trang chủ của chúngta mấy ngày trước vừa mới xuất quan. Xin mời, sau khi nghỉ ngơi sơ qua Tiết mỗ tự mình giới thiệu gặp mặt cho cô, chẳng qua trước đó nhắc nhởcô một câu, trang chủ của chúng ta tính cách rất quái gở, nếu là chướngmắt cô, hắn đại khái sẽ đưa cô một quyển bí tịch võ công sau đó ngay cảtrà cũng không tiếp đãi đã đuổi người rời đi, mặc dù chịu thu cô làm đồđệ, cũng sẽ không cho sắc mặt hoà nhã gì."

Đường Hoan lộ ra vẻmặt "vốn nên như thế", "Yên tâm, ta biết, cao nhân đều là như vậy. Đúngrồi, Tiết hộ vệ, trang chủ của các huynh thọ bao nhiều tuổi rồi?" Nàngthật sự không biết Tống Mạch được bao nhiều tuổi, thoạt nhìn hơn haimươi, chẳng qua loại chuyện tuổi tác này, có khi nhìn không chuẩn lắm.

Thọ?

Tiết Trạm thiếu chút nữa phì cười, "Đường cô nương hiểu lầm rồi, trang chủcủa chúng ta năm nay mới vừa hai mươi lăm." Trang chủ phu nhân cũng thật biết giả vờ.

"Trẻ như vậy à, ta còn tưởng rằng... Tiết hộ vệ,con mèo này có thể cho ta ôm một chút không? Lần đầu tiên ta thấy mèođẹp như vậy, rất là đáng yêu!"

"Đương nhiên có thể, đưa cho, chỉ cần động tác của cô nhẹ một chút, nó không cào người ..."

Thân ảnh hai người dần dần biến mất ở trong núi rừng, chỉ còn tiếng nói chuyện nhẹ nhàng nhẹ nhàng vang vọng ở trong núi.

^

Hai khắc đồng hồ sau, Đường Hoan cuối cùng cũng bò lên đỉnh núi, chống đầu gối há mồm thở dốc.

Bên cạnh Tiết Trạm khí định thần nhàn cười nàng: "Khinh công của Đường cônương... Khụ khụ, nếu Tiết mỗ tự mình đi lên, thời gian uống một ly tràcũng không cần. Nếu là trang chủ của chúng ta, chỉ cần thời gian vài cái chớp mắt."

Đường Hoan mắng toàn bộ sơn trang một trăm lần ởtrong lòng, trên mặt cười hết sức chân chó: "Tiết hộ vệ bản lãnh thậttốt, không hổ là Ẩn trang, thật hy vọng ta có thể ở lại, ngày nào đócũng luyện thành loại thần kỹ võ nghệ cao cường này!" Sư phụ à, đồ đệquăng mất mặt mũi của người, thật ra khinh công của môn phái chúng tacăn bản không kém hơn bọn họ, là đồ đệ không có nghe lời người dốc lòngtu luyện! Ngài chờ, sớm muộn gì có một ngày con sẽ đánh bại Tống Mạch... à những hộ vệ này, cho nên sư phụ nhất định phải phù hộ con còn sốngxuống núi đấy!

Tiết Trạm một chút cũng không khiêm tốn tiếp nhậnlời khen của nàng, chờ Đường Hoan hơi thở vững vàng, hắn dẫn nàng đi đến sơn trang, trong giọng nói không hề che dấu hưng phấn: "Đường cô nươngkhông cần lo lắng, cô là vị khách đầu tiên đến Ẩn trang trong mười nămnày, quy củ tổ truyền của Ẩn trang, hễ là có thể tìm tới nơi này, trangchủ đều phải tự mình gặp mặt, bất kể khách nhân yêu cầu bái sư hay làluận võ, không được đối đãi khinh xuất."

Đường Hoan vừa đi vừa tò mò đánh giá xung quanh: "À, nói như thế, mười năm trước có người tớirồi? Khi đó trang chủ mới mười lăm tuổi nhỉ?" Cô Vân Phong rất cao, đỉnh núi lại là ấm áp như xuân cây cối xanh um, chuyển qua mấy chỗ cảnh tốităm, tầm mắt đột nhiên sáng sủa, một tòa sơn trang ngói đen tường trắngđập vào tầm mắt, bên trong có cổ thụ trăm năm cao vút như cái ô, cũng có tiểu viện so le phân bố ngay ngắn, giống như một khung cảnh thế ngoạiđào nguyên.

Đường Hoan ngửa đầu nhìn trời xanh phảng phất như gần trong gang tấc, đột nhiên cảm thấy có thể ở chỗ này cũng không tệ.

"Mười năm trước à, thần trộm Tô Trích Tinh từng dẫn theo tôn tử của lão tớiđây, Tô Trích Tinh bị bại bởi lão trang chủ, tôn tử của lão Tô ThamNguyệt liền tuyên bố muốn cùng trang chủ luận võ, bị lão trang chủ đuổiđi, nói mười năm sau bọn họ trưởng thành lại so. Năm trước Tô ThamNguyệt gởi thư hẹn trang chủ, trang chủ lần đầu tiên xuống núi, chẳngqua là không có tìm được đối phương, có lẽ Tô Tham Nguyệt sợ trang chủkhông dám đến nơi hẹn chăng." Tiết Trạm dựa vào lời nói dối đã soạn sẵncủa mọi người rủ rỉ nói, thật ra là trang chủ lỡ hẹn, Tô Tham Nguyệt kia đến sơn trang tìm vài lần không thấy người, lại đi chỗ khác tìm.

Đường Hoan chấn động: "Lão trang chủ bây giờ cũng ở sơn trang?" Lão cha của Tống Mạch hắn sao?

Tiết Trạm cười lắc đầu, đẩy cửa mà vào: "Không có, năm năm trước lão trangchủ xuống núi vân du tứ hải rồi." Không biết nghe nói trang chủ muốncưới phu nhân, lão đầu tử kia có thể trở về hay không.

Đường Hoan thở phào nhẹ nhõm, một Tống Mạch đã khó đối phó rồi, lại đến một khối băng, nàng sơ chính mình bi đông chết.

Đi theo Tiết Trạm đi vào trong phía sau, trong viện sạch sẽ nhưng khôngthấy người, Đường Hoan biết điều cái gì cũng không hỏi. Tiết Trạm dẫnnàng đến một gian phòng khách sáng sủa, bảo nàng ở chỗ này chờ đợi,"Đường cô nương chờ một lát, Tiết mỗ bây giờ đi bẩm báo trang chủ."

Đường Hoan cười đưa mắt nhìn theo hắn đi ra ngoài, chờ trong phòng chỉ cònmột mình nàng, trái tim vừa mới mới bình phục đột nhiên liền đập nhanhhơn.

Tống Mạch à, nàng cho là đời này cũng sẽ không gặp lại,không nghĩ tới phảng phất như chỉ trong nháy mắt đã lại phải đối diệnvới hắn rồi.

Tống Mạch chân chính là cái dạng gì?

Đường Hoan cố gắng nhớ lại. Giống như trước kia, ban đầu xuất hiện là Tống Mạch lạnh lùng, cũng không chờ nàng nhìn kỹ, Tống Mạch lạnh lùng đã nởnụ cười, đủ loại dịu dàng. Trước khi không động tâm, nàng chỉ coi dịu dàng của hắn là hưởng thụ, kết thúc một lần thì quên một lần, sau khi động tâm ở một lần cuối cùng kia, tỉnh mộng, hắn không còn nhớ sẽ không cho nàng dịu dàng nữa, Đường Hoan mới phát hiện những cảnh trong mộng kia chẳng biết từ khi nào đã bị khắc vào chỗ sâu trong trí nhớ, cho dùnàng không nghĩ tới, chúng nó cũng sẽ vào lúc không ngờ mà nhảy ra.

Bên ngoài truyền đến hai đạo tiếng bước chân.

Đường Hoan phân biệt ra được.

Cái nghe qua rất bình thường kia, là hắn. Đều nói cao thủ khinh công caokhi đi lại có thể bước trên đất không tiếng động, lúc trước lần đầu tiên gặp ở khách sạn, chỉ là vì hắn không lộ ra chút xíu đặc thù cao thủ, nàng mới không có mảy may phòng bị mò ngay vào...

"Trang chủ, Đường cô nương đang ở bên trong."

Tiết Trạm vừa dứt lời, cửa chợt tối sầm lại.

Một cái chớp mắt kia, trái tim Đường Hoan đập nhanh đến dừng lại, kinh ngạc nhìn Tống Mạch khoác ánh sáng rực rỡ sải bước tiến vào, ngay cả mèotrắng từ trên đùi nàng nhảy xuống cũng không có phát hiện. Tiến vào rồi, không có ánh mặt giữa trưa trời bao phủ, cả người hắn dần dần rõ rànglên, khuôn mặt quen thuộc nhưng lại xa lạ, ánh mắt trong trẻo lạnh lùngquen thuộc nhưng lại xa lạ.

Đường Hoan đột nhiên có chút muốn cười.

Thời gian thật sự là thứ kỳ quái. Thời gian nàng và hắn ở chung trong mộngkhông không đầy một năm, cho nên nàng dùng thời gian gần một năm để quên hắn, nhưng là vừa thấy mặt, nàng vậy mà có loại cảm giác thoáng như hôm qua, chẳng qua là, hoảng hốt là hôm qua khi hai người lần đầu gặp gỡkia, mà không phải hôm qua lúc trong mộng biệt ly.

Rốt cuộc không phải là cùng một người.

Nàng hãy cố gắng lừa hắn một lần nữa đi. Lúc nam nhân này chịu hái nàng, nhất định là lúc yêu nàng, đến lúc đó nàng trực tiếp nói cho hắn bộ đầumuốn ám sát hắn, dùng việc này bồi thường việc lừa gạt hắn, tin tưởnghắn sẽ bỏ qua cho nàng. Chờ hắn bắt được bộ đầu giết bộ đầu, nàng lạicùng hắn mỗi người đi một ngả. ngộ nhỡ hắn giống như trong mộng chịu tha thứ sự lừa gạt của nàng tiếp tục yêu nàng, vậy... vậy hắn là không cókhả năng, bây giờ giữa hai người cũng không có ràng buộc mấy đời, ítnhất, ở trong trí nhớ của hắn, không có nàng.

Đường Hoan cười đứng dậy, chắp tay với Tống Mạch: "Đường Hoan muốn bái Tống trang chủ làm thầy, kính xin Tống trang chủ thu nhận." Trên đường đã hỏi thăm Tiết Trạm tính danh của trang chủ rồi, không sợ lộ tẩy.

"Trước cô học từ nơi nào?" Tống Mạch vẫn chưa ngồi xuống, chỉ cách ngoài mười bướcnhìn nàng, dáng vẻ giống như bất cứ lúc nào cũng đều muốn rời đi.

Ánh mắt Đường Hoan rơi vào bộ ngực hắn: "Là cha ta dạy, gia phụ tên ĐườngChấn, hạng người vô danh trên giang hồ, tin tưởng Tống trang chủ chưatừng nghe nói."

"Khinh công của cô cũng là ông ấy dạy?"

Đường Hoan rùng mình trong lòng. Sau này gặp nhau, hắn nhất định có thể nhìnra lộ tuyến khinh công của nàng, loại cao nhân thần bí này, mặc dù không xuất thế, đối với bên ngoài hiểu biết nhất định không ít, vội nói:"Không phải, sau khi gia phụ qua đời, một mình ta rời nhà lang bạt, chođến một năm trước gặp được nữ ma đầu cùng người đánh nhau, sau khi bọnhọ rời đi, ta nhặt được một quyển bí tịch võ công, liền tự học mấychiêu, chỉ là học nghệ không tinh..."

"Là bí tịch gì?"

"Là, là 《 Nguyệt Ảnh 》." Đường Hoan kiên trì đáp, võ công của sư phụ, cái gì cũng mang từ "Nguyệt".

Trên mặt Tống Mạch hiện vẻ kinh ngạc, lần đầu tiên thắng mắt nhìn nàng:" 《Nguyệt Ảnh 》 là khinh công sáng tạo độc đáo của Nguyệt Hạ mỹ nhân, đứng sau tuyệt học của Ẩn trang ta. Đường cô nương, nghe đồn Nguyệt Hạmỹ nhân chưa từng thu đồ đệ, hơn nữa đã quy ẩn rồi, cô nhặt được bí tịch của bà, có thể thấy được là người có đại tạo hóa. Võ công chỉ một, tham nhiều nhai không nát, cô nương nếu có thể luyện 《 Nguyệt Ảnh 》 tới đại thừa, không nói thiên hạ không đối thủ, ít nhất cũng không có

người cóthể đả thương được cô, cô vẫn là xuống núi, tìm một chỗ chuyên tâm tiềmtu thôi." Nói xong muốn đi.

"Nhưng đó chỉ là khinh công mà!"Đường Hoan vội vàng chắn trước mặt hắn, "Tống trang chủ, ta muốn học công phu có thể chế địch, xin huynh thu ta làm đồ đệ đi! Ta vất vả lắm mới tìm tới nơi này, không phải nói Ẩn trang có quy củ thành tâm đãi khách sao? Sao Tống trang chủ có thể bởi vì ta có bí tịch tốt liền không thu ta?" Bây giờ nàng là quang minh chính đại đến bái sư, không phải tiểu nhân nửa đêm làm việc lén lút, tin tưởng Tống Mạch sẽ không tùy tiện giết nàng.

"Ẩn trang không có quy củ nói phải thu bất kỳ một người nào đến đây bái sư." Tống Mạch rủ mắt nhìn nàng, trong mắt bìnhtĩnh không một gợn sóng, "Cô muốn học võ công gì nhất? Ta đưa cô mộtquyển bí tịch, sau đó cô xuống núi ngay, chuyện Ẩn trang, chớ nói chongười."

"Huynh..." Vừa mới nói một chữ, ánh mắt nam nhân liền trở lạnh, Đường Hoan sợ chọc giận hắn, quay đầu trừng Tiết Trạm: "Tiết hộvệ, huynh không phải cam đoan trang chủ của các huynh nhất định sẽ thuta làm đồ đệ sao? Làm sao không phải như vậy? Huynh nếu sớm nói cho tabiết hắn không hợp tình người như vậy, ta sẽ không lên đây rồi!"

Tiết Trạm vốn ở một bên giả bộ không tồn tại sau đó lặng lẽ xem náo nhiệt,không nghĩ tới trang chủ phu nhân lập tức dẫn chiến hoả tới trên ngườihắn. Có lẽ là thấy trang chủ diễn thật như vậy, hắn cũng bị cuốn hút,cũng có thể là ánh mắt trang chủ quăng tới quá nguy hiểm, Tiết Trạm cũng chưa nghĩ ra ứng đối như thế nào, đã tự động phối hợp lại: "Sao cô cóthể ngậm máu phun người? Ta chưa từng nói loại lời này? Ta..."

"Meo meo..." Tiếng của hắn ta quá lớn, mèo trắng lúc trước ngoan ngoãn cuộntròn trong ngực hắn khẽ kêu một tiếng nhảy xuống. Trong phòng quỷ dị màyên tĩnh trở lại, ánh mắt ba người không hẹn mà cùng đều rơi vào trênngười mèo trắng, nhìn nó dạo qua một vòng vòng quanh ba người, cuối

cùng đứng ở trước chân Đường Hoan, dùng đỉnh đầu trong trịa cọ cọ chân nàng, còn định chui vào dưới làn váy của nàng.

Trên mặt Đường Hoannóng lên, ngượng ngùng mà trốn ra sau Tống Mạch, bởi vì nàng cúi đầu,không phát hiện trong mắt Tống Mạch nổi lên ý cười nhàn nhạt, thoáng qua rồi biến mất.

Mèo trắng vẫn đuổi theo nàng, Đường Hoan đành phải bế nó lên, làm bộ đã quên chuyện vừa rồi, vừa cho mèo liếm lòng bàn tay nàng vừa nhỏ giọng thương lượng với Tống Mạch: "Tống trang chủ, huynhngay cả một con mèo cũng có thể thu nhận, lại không thể thu nhận ta sao? Huynh yên tâm, sức ăn của ta không lớn, hơn nữa ta cũng có thể trảtiền, chỉ xin huynh thu ta làm đồ đệ... A, nhột quá..." Trong lời nóitrang nghiêm đột nhiên chuyển thành tiếng kêu nhỏ nhũn xương, mị hoặc mang theo một chút xíu cầu xin tha thứ lại mời người làm cho nàng càng nhột hơn.

Tống Mạch liếc nhìn nàng một cái thu hồi ngay tầm mắt, chất vấn Tiết Trạm: "Ai cho ngươi mang mèo tới nơi này?"

Tiết Trạm cúi đầu: "Thuộc hạ biết sai, chỉ là vừa rồi xuống núi tìm mèo, trùng hợp gặp được Đường..."

Tống Mạch không vui ngắt lời hắn ta: "Mèo này có linh tính, ở bên ngoài chơi đã sẽ tự trở về, không cần ngươi đặc biệt xuống núi đi bắt nó. TiếtTrạm, công phu của ngươi có phải đã luyện tốt lắm rồi hay không, cho nên có lòng dạ thảnh thơi nuôi mèo?"

Tiết Trạm oan uổng quá mà, rõ ràng là trang chủ bảo hắn ta trông coi mèo trắng mà!

Nhưng hắn không có lý do nào có thể biện giải, đang muốn nhận tội, chợt nghera trang chủ ám chỉ, vội nói: "Thuộc hạ biết sai, sau này nhất định dốclòng luyện võ, chẳng qua là, trang chủ, thuộc hạ lo lắng không có ngườinào trông nom mèo trắng, nó đi ra ngoài gặp phải dã thú thì làm sao

bâygiờ? Mèo lớn của lão trang chủ sinh ra năm con mèo nhỏ, chỉ sống một con này, nay mèo lớn không còn, nếu con mèo này lại xảy ra chuyện, thuộc hạ sợ lão trang chủ sau khi trở về sẽ thương tâm..."

Tống Mạch trầm mặc.

Đường Hoan nghe ra chút ý vị rồi, lập tức chạy đến trước người Tống Mạch biểu đạt lòng trung thành: "Tống trang chủ, huynh thấy ta giúp huynh nuôimèo như thế nào? Huynh yên tâm, ta từng nuôi mèo, tương lai nếu là tanuôi mèo tốt rồi, huynh lại thu ta làm đồ đệ, được không?" Thì ra là bên người Tống Mạch vốn là có loại mèo này, trách không được hắn có thể mợthấy, đã mở thấy rồi, hắn nhất định vô cùng coi trọng con mèo này đây!

Trong mắt Tống Mạch hiện lên một tia do dự.

Tiết Trạm cần thận từng li từng tí thăm dò nói chuyện giúp Đường Hoan:"Trang chủ, thuộc hạ cảm thấy đề nghị của Đường cô nương không tệ..."

Tống Mạch giương mắt nhìn hắn ta: "Ngươi tựa hồ rất hy vọng nàng ta ở lại?"

Tiết Trạm sợ tới mức cả người đổ mồ hôi: "Không có, thuộc hạ chỉ là..."

"Thôi, nàng có thể tìm tới nơi này, chứng tỏ nàng cùng Ấn trang có chút duyênphận." Tống Mạch cúi đầu nhìn Đường Hoan, ở trong ánh mắt vui mừng củanàng nói: "Mặc dù ta sẽ không thu cô làm đồ đệ, nhưng có thể thu nhận cô ba năm. Lát nữa ta sẽ để cho Tiết Trạm giao bí tịch cho cô, cô vừa chăm sóc Tiểu Ngũ vừa tu luyện, gặp phải chỗ khó hiểu có thể tới hỏi ta, banăm bất kể cô học thành hay không, đều phải xuống núi, biết không?"

Đường Hoan rất là ấm ức nhìn hắn: "Thật sự không thể thu ta làm đồ đệ sao?"

Sắc mặt Tống Mạch bình tĩnh: "Nếu cô không muốn, bây giờ có thể rời đi ngay."

"Muốn muốn!" Đường Hoan thấy đủ rồi thì thu tay lại, cười hì hì thương lượngvới hắn: "Tống trang chủ, huynh đã chịu chỉ điểm ta công phu, vậy có thể thu xếp ta với huynh ở gần một chút không? Như vậy ta đến hỏi cũngtiện."

"Yên tâm, phòng mèo Tiểu Ngũ sắp xếp ở trong viện của ta,cô phải chăm sóc nó, tất nhiên cũng phải chuyển qua." Tống Mạch vừa đira ngoài vừa phân phó Tiết Trạm: "Dẫn nàng đến viện của ta, thu dọn mộtgian sương phòng cho nàng, sau đó nói cho nàng quy củ phải tuân thủ khi ở tại Ẩn trang."

Người đi rồi.

Tiết Trạm thở ra một hơi thật sâu, ai oán nhìn về phía Đường Hoan: "Đường cô nương, hôm nay ta xem như bị cô hại thảm rồi!"

Đường Hoan xin lỗi cười, giơ tay lên muốn vỗ vỗ bả vai hắn, bị Tiết Trạm kịptrời tránh ra, Đường Hoan không có suy nghĩ nhiều, tò mò hỏi hắn: "Vìsao mèo này gọi là Tiểu Ngũ?" Đây cũng quá trùng hợp đi? Hay là TốngMạch còn nhớ, lại giả bộ không biết nàng?

Tiết Trạm "À" mộttiếng, cười giải thích: "Bởi vì mèo mẹ nó sinh năm huynh đệ, nó xếp thứnăm đó!" Ha ha, vừa rồi hắn thuận miệng bịa cớ, không ngờ tới trang chủvậy mà theo lời nói của hắn lấy tên cho mèo trắng, chẳng qua, Tiểu Ngũ, nghe qua như là mèo đực mà...

Đường Hoan sửng sốt, lập tức hiểu được, quả nhiên là nàng suy nghĩ quá nhiều!

Quên đi, mặc kệ thế nào, dù sao cũng ở lại rồi, kế tiếp sớm chiều đối diệnlẫn nhau, nàng cũng không tin không câu được nam nhân nhìn như

lạnh tình thật ra sau khi động tình sẽ trở nên rất lắng lơ này! Lại nói như thếnào, nàng đều hiểu thấu Tống Mạch rồi không phải sao? Nàng ngay cả TiểuTống Mạch dài ngắn hình dạng như thế nào đều còn nhớ rõ ràng rành mạch!

Cho nên, nàng sẽ làm cho Tống Mạch yêu nàng một lần nữa!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tô Tham Nguyệt đang rít gào: Tống Mạchngươi đồ khốn khiếp, ta chờ ngươi mười năm, ngươi vậy mà đáng khinh đitheo dõi một nữ nhân? Ta khinh bỉ ngươi!!!

Ha ha, ngày mai Hoan Hoan của chúng ta sẽ một lần nữa quyến rũ Tống Mạch rồi, Tống rối loạn nhất định vô cùng hưởng thụ!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 130: Chương 114: Dòm Trộm

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Phòng của Đường Hoan rất nhanh đã thu dọn xong, mấy cửa sổ sáng ngời, bày biện đơn giản lịch sự tao nhã, cảm giác rất thoải mái.

Tiết Trạm đưa nàng tới đây, ở cửa. Dặn dò xong quy củ Ấn trang rồi đi luôn,Đường Hoan nằm trên giường một lát, ôm Tiểu Ngũ đi phòng mèo của nó.

Còn có loại đồ "phòng mèo" này?

Nàng ở tại đông sương phòng, Tiểu Ngũ ở tây sương đối diện nàng, cửa phòngkhông có khóa, đẩy ra vừa nhìn, chỉ thấy bên trong bày các loại giá gỗnhỏ hình thù kỳ quái, trên vách tường trên nóc nhà cũng có. Đường Hoancảm thấy mới lạ, không hiểu những cái giá này là dùng để làm cái gì. Tiểu Ngũ trong lòng thấy nó trở lại cái ổ nhỏ của mình rồi, ở trong cánh tay nàng uốn éo nhảy xuống, vì thế Đường Hoan trợn mắt há hốc mồm mànhìn Tiểu Ngũ từ trên một cái giá nhảy đến trên một cái khác, thân thểtrắng như tuyết vui vẻ nhảy lên, cái đuôi lông xù màu xám lúc ẩn lúchiện.

Thì ra là cho nó chơi... mèo này cũng quá hưởng thụ đi, không hổ là bảo bối của lão trang chủ!

Vậy những cái giá này là ai làm? Tâm tư thật là khéo léo!

Đường Hoan đi vào, tò mò sờ một tấm ván gỗ bằng gỗ Hoàng dương đóng trên vách tường, sờ xong rồi, nhìn xem ngón tay, không có tro bụi.

"Về sau phòng mèo là do cô quét tước, đặc biệt những cái giá này, mỗi tối đều phải lau chùi một lần."

Cửa chợt tối sầm lại, nàng quay đầu nhìn lại, thấy Tống Mạch.

Loại quan hệ này bây giờ, Đường Hoan cũng không sợ hắn, nghe vậy không khỏiai oán xin hắn: "Tống trang chủ, vốn dĩ là ai thu dọn vậy? Hắn làm không phải tốt đẹp đấy sao, cần gì để cho ta cướp việc của hắn chứ?"

Tống Mạch đứng ở cửa bất động, cũng không có ý muốn vào, chỉ có mặt khôngchút thay đổi nhìn nàng: "Tiết Trạm có việc khác phải làm, loại việc vặt này, giao cho cô càng thích hợp. Đường cô nương, ta thấy tính cách củacô nhanh nhẹn, tựa hồ không có tính nhẫn nại, đây là tối ky của ngườitập võ, trước mắt cơ bản có thể coi thu dọn phòng mèo là cơ hội ma luyện tính nhẫn nại."

Nàng không cần loại cơ hội này!

ĐườngHoan rít gào ở trong lòng, nhưng nàng không dám tranh luận đâu, nàng làlấy cở chăm sóc Tiểu Ngũ ở lại, nếu lười biếng không nghe lời, Tống Mạch có thể đuổi nàng đi hay không?

"Ta biết rồi, đa tạ Tống trang chủ dụng tâm lương khổ." Nàng cúi đầu, ngoạn ngoãn nói.

Tống Mạch khẽ cười một cái, đi vào đứng ở bên cạnh nàng, "Thích dùng vũ khígì? Kiếm?" Thanh âm trầm thấp dễ nghe, ở trong phòng mèo trống trảinhiều hơn một loại tư vị đặc biệt, chính xác là dư âm còn văng vằng bêntai.

Đường Hoan kinh ngạc cho hắn đến gần, ngửa đầu nhìn hắn, ánh mắt hắn lại rơi vào trên người Tiểu Ngũ đang ngồi xổm trên cái giá ởnóc nhà, cũng không nhìn nàng. Nhìn cái cằm gần động lòng người gần ngay trước mắt một chút, Đường Hoan nuốt nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: "Không có vũ

khí đặc biệt thích, nếu Tống trang chủ cảm thấy ta thíchhợp dùng kiếm, vậy kiếm đi." Thật ra nàng thích dùng độc, dâm độc, aidám đắc tội nàng, nữ trúng độc ném qua một bên, nam anh tuấn thì chínhmình hưởng thụ, bộ dạng xấu thì trói lại, không để cho hắn tìm ngườigiải độc.

"Ùm, ta thấy cô xương cốt thanh kỳ dáng người linhđộng, mà kiếm chiêu lấy nhanh làm trọng, hẳn là thích hợp nhất với cô."Tống Mạch thu hồi tầm mắt, bàn tay luôn để ở phía sau đưa qua, đưa chonàng một quyển kiếm phổ một thanh trường kiếm, "Kiếm phổ trở về tự mìnhnghiên cứu. Chuôi Thanh Tuyền kiếm này cho cô mượn sử dụng trước, ba năm sau nếu cô có thể luyện tới đại thừa, kiếm này tặng cô, nếu không vậtvề chủ cũ."

"Thanh Tuyền kiếm?" Đường Hoan chấn động, tiện tayđặt kiếm phổ ở trên cái giá, thanh kiếm rút ra ngoài, mũi kiếm mỏng như cánh ve, thân kiếm trong veo như suối, "Tống trang chủ, đây là một trong mười tám danh kiếm giang hồ sao? Huynh cứ cho ta mượn dùng như vậy?Không sợ ta mang theo kiếm chạy trốn sao?"

Tống Mạch rủ mắt nhìnnàng, người chưa cười, trong mắt đã có ý cười khó có thể phát hiện: "Mang kiếm chạy trốn? Cô có thể thử xem."

Lại bị xem thường rồi!

Đường Hoan xấu hổ trong lòng, mặt cũng thật sự đỏ lên, oán hận trừng hắn:"Huynh chờ, không cần xem thường người, sớm muộn gì thanh kiếm này cũngthuộc về ta!"

"Vậy phải xem bản lĩnh của cô, chẳng qua, danh kiếm ở Ẩn trang đâu chỉ mười tám thanh, ta nếu nói lời kia, cũng sẽ khôngluyến tiếc." Tống Mạch nhẹ giọng nói xong, xoay người đi ra ngoài, trước khi đi cũng không quay đầu lại phân phó nàng: "Một ngày ba bữa sẽ cóngười đưa tới đây, cô đừng chạy loạn."

Đường Hoan thật hận không thể cắm kiếm vào trên người hắn!

Dùng xong cơm chiều, bên ngoài nắng chiều ấm áp dễ chịu, xuyên qua cửa sổ,Đường Hoan nhìn thấy Tống Mạch trở về phòng. Nàng ngồi ở trên giường suy nghĩ một chút, rất nhanh gỡ bỏ áo ngực, trực tiếp mặc vào nam trangrộng thùng thình đi tìm hắn, cầm trong tay là kiếm phổ mới có được.

"Tống trang chủ, huynh ở trong phòng không?" Nàng đứng ở cửa, gọi vào bên trong.

Tống Mạch đang cởi áo ngoài, nghe được thanh âm thì dừng tay, đi đến cửa gian phụ hỏi nàng: "Tìm ta có chuyện gì?"

Đường Hoan xấu hổ lắc lắc kiếm phổ trong tay, "Tư chất của ta ngu dốt, rấtnhiều chỗ xem không hiểu, muốn thỉnh giáo Tống trang chủ."

Nắngchiều chiếu xiên, ánh nắng phủ xuống gò má nàng say lòng người, bên taitóc lẻ tẻ theo gió đong đưa, dường như chọc vào trong lòng hắn.

"Vào đi." Tống Mạch xoay người rồi đi vào, ngồi ngay ngắn ở trước bàn chờ nàng.

Đường Hoan đi tới, nhìn quét một vòng thật nhanh, sau đó giống như học trònhỏ trong học đường ngoạn ngoãn đứng ở bên cạnh Tống Mạch, đưa kiếm phổcho hắn, chỉ vào một chỗ hỏi.

Tống Mạch quét mắt một cái, giải thích lời ít mà ý nhiều.

Đường Hoan gật đầu như bừng tỉnh đại ngộ, tiếp tục hỏi chỗ tiếp theo, hỏi hỏi cúi người ghé vào trên bàn, tay trái chống cằm, tay phải dùng để lậttrang sách, ở trên mặt chỉ trỏ. Bàn tứ phương, Tống Mạch ngồi ở phíabắc, nàng cố ý đứng ở sườn đông, như bây giờ gục người xuống, áo rộngthùng thình lập tức rủ xuống, ngọc phong tuyết trắng bên trong run runrẩy rẩy, gần như toàn bộ đều để lộ ở trong không khí, nam nhân chỉ

cầnliếc mắt nhìn sang bên kia một cái, có thể nhìn thấy cảnh đẹp có thể làm cho bất kỳ nam tử nào huyết mạch đều căng ra kia.

Tống Mạch mắtnhìn thẳng, chỉ vào lúc Đường Hoan hỏi chỗ thứ năm, không vui chất vấnnàng: "Sao cô ngay cả... đạo lý đơn giản như vậy cũng đều không hiểu?"Thanh âm dừng một chút lập tức khôi phục bình thường, tầm mắt lại rơivào trước ngực nàng không cách nào chuyển ra, vừa chờ nàng trả lời, vừadán mắt vào nhìn chằm chằm, sắc mặt không thay đổi.

Đường Hoanđắc ý trong lòng, ở mặt ngoài vờ như cái gì cũng không có phát hiện, đómặt nói: "Đầu đần độn ta có biện pháp nào chứ, Tống trang chủ hãy thôngcảm hơn một chút đi, đúng rồi, chỗ này giải thích như thế nào?" Ngón tay ngọc chỉ một câu khác cùng trang, nghiêm túc nhìn chằm chẳm chỗ đó.

"Chỗ nào?" Tống Mạch trong miệng hỏi, ánh mắt vẫn nhìn chằm cảnh đẹp kia.

"Chính là nơi này nè!" Đường Hoan có chút khó hiểu nâng cao thanh âm, giươngmắt, cuối cùng phát hiện ánh mắt nam nhân không đúng, cúi đầu vừa nhìn, lúc này đỏ mặt, nhanh chóng đứng dậy quay lưng sang chỗ khác, xấu hổ vàgiận dữ đan xen: "Tống trang chủ, huynh, sao huynh có thể như vậy?"

Trong mắt Tống Mạch thoáng hiện tiếc nuối, lập tức khôi phục bình thường, thanh âm bình tĩnh: "Ta thế nào?"

Đường Hoan cúi đầu quấn ngón tay, "Huynh, huynh nếu phát hiện ta, ta... không nhắc nhở ta cũng thì thôi, làm sao còn có thể nhìn chẳm chẳm vào..."

"... Không thể nhìn sao? Ta cho là cô đã lộ ra rồi, đó chính là không sợ bịngười nhìn. Đường cô nương yên tâm, cô đã không muốn, ta không nhìn làđược. Được rồi, chúng ta tiếp tục, vừa rồi cô nói chỗ nào không hiểu?"Tống Mạch rủ mắt đọc sách, chững chạc đàng hoàng.

Đường Hoan cảkinh cằm cũng sắp rớt xuống rồi, làm sao Tống Mạch lại là loại phản ứngnày? Cho dù hắn không giống người trông rừng Tống nhị thúc khẩn trươngmặt đỏ tai hồng liên tục xin lỗi, ít nhất cũng nên xấu hổ một chút, hoặc là lời lẽ nghiêm khắc đuổi nàng đi sau đó sau lưng vụng trộm nhớ lạicũng được, làm sao có thể là loại thái độ bình thường không có gì lạnày?

"Đường cô nương, rốt cuộc cô còn muốn hỏi hay không?" Tống Mạch có chút không kiên nhẫn thúc giục.

"Hỏi, hỏi!" Đường Hoan lập tức đi vòng qua.

"Chỗ nào?" Tống Mạch chỉ vào kiếm phổ.

"Chỗ này..." Đường Hoan vươn tay chỉ chỉ, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

Nhận thấy được biến hóa của nàng, Tống Mạch không nhịn được ngửa đầu nhìnnàng, thấy mặt cười của nàng ửng hồng ánh mắt trốn tránh, kinh ngạc hỏi: "Đường cô nương, cô làm sao vậy? Ta chỉ là tò mò vì sao ngực cô lớnthành như vậy, cho nên nhìn nhiều hai cái, vì sao cô, khẩn trương như Tống mỗ có chỗ đắc tội, kính xin cô nương nói rõ."

Đường Hoan khiếp sợ nhìn hắn: "Huynh, huynh không biết nơi này của nữ tử, chỉ có thể cho một mình trượng phu nhìn sao? Mặc dù là vị hôn phu, trướckhi chưa thành thân, cũng không thể nhìn ..." Không phải chứ, Tống Mạchngay cả điều này cũng đều không hiểu? Tống Mạch chân chính, dĩ nhiên làđồ ngốc không hiểu nam nữ khác biệt?

Tống Mạch kinh ngạc: "Ta, không biết, chưa bao giờ từng nghe người ta nhắc tới."

Đường Hoan không tin: "Huynh chưa từng thấy nữ nhân?" Chắc chắn là muốn thông qua giả ngu đến che dấu cử chỉ phi lễ của hắn đây mà, nam nhân dối tránày!

Tống Mạch thẳng thắn vô tư nhìn lại nàng: "Gặp rồi, trongsơn trang có vú già nhóm lửa nấu cơm, năm ngoái Tống mỗ xuống núi cũngđã gặp rất nhiều nữ nhân, chỉ là vẫn chưa từng tiếp xúc cùng bất kỳngười nào, bởi vậy không biết... Chẳng qua, Đường cô nương, Tống Mạchcũng có một chỗ khó hiểu, cô đã nói nơi đó của nữ tử chỉ có thể chotrượng phu tương lai nhìn, đủ thấy nó trân quý, vậy vì sao cô không chechắn kỹ vào, mà là như thế..." Ánh mắt lại dừng ở ngực nàng.

Không biết vì sao, mới vừa rồi bị hắn thấy toàn bộ Đường Hoan cũng không cómảy may nóng mặt, bây giờ hắn nhìn quang minh chính đại như vậy, cho dùcách quần áo, Đường Hoan không khỏi khẩn trương lên ngay rồi, cầm kiếmphổ lên chắn trước ngực, cúi đầu giải thích: "Ta, ta cũng không phải cốý, chẳng qua là ta lần này lên núi cái gì cũng không mang, vừa rồi lạigiặt áo ngực rồi, cho nên không có mặc."

"Cái gì gọi là áo ngực?" Tống Mạch vô cùng hiếu học.

Đường Hoan đã chết lặng rồi, ngắng đầu, thấy hắn quả nhiên một bộ dáng đơnthuần không biết, đỏ mặt giải thích: "Chính là thứ nữ nhân dùng để chengực."

"Thì ra là thế..." Tống Mạch khép hờ hai mắt trầm tư mộtlát, nghiêm mặt nói: "Ẩn trang rất ít khách tới, nhưng một khi kháchnhân đến đây, Ẩn trang tất nhiên thành tâm tiếp đãi. Ta không thu cô làm đồ đệ, nhưng cũng coi trọng cô, cho cô nuôi mèo cũng là vì tốt cho cô.Như vậy đi, ta để cho người ta xuống núi giúp cô mua vài món quần áo,bao gồm áo ngực." Nói xong đứng dậy, gọi Sở Bình.

Một bóng dáng áo đen chợt tiến vào như quỷ mị, quỳ một gối xuống ở người mười bước: "Trang chủ có gì phân phó?"

Tống Mạch không để ý đến Đường Hoan đang đơ như gà gỗ, tự mình nói: "Ngươilập tức xuống núi giúp Đường cô nương đặt mua mấy bộ quần áo,

bao gồmáo..." Lời còn chưa dứt, bị Đường Hoan vội vàng đưa tay chặn miệng lại,cướp lời: "Sở Bình huynh giúp ta mua mấy cuộn tơ lụa là được rồi, trở về ta tự mình làm!"

"Cái này..." Sở Bình nhìn về phía hỏi TốngMạch, trong lòng như sờ không tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hoàthượng[1], trang chủ cùng trang chủ phu nhân, rốt cuộc muốn chơi cái gìvậy? Lúc trước nghe Tiết Trạm giới thiệu xong còn không thể tin được,nay tận mắt nhìn thấy, Sở Bình là thật bội phục nữ nhân lai lịch khôngrõ này, có thể làm cho trang chủ lạnh lùng cao ngạo của bọn họ biếnthành như vậy.

[1]Nguyên văn: 丈二和尚摸不着头脑 | Trượng Nhị hòa thượng mạc bất trứ đầu não. Nghĩa đen: chạm không tới được suy nghĩ của Trượng Nhịhòa thượng.

Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung"Bát Quái" La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mêcung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòathượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngàinên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đềunói 'Chạm không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng', về sau câu nàyđược truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn "摸不着头脑" (sờ không đượcsuy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc (Nguồn:tangthuvien.vn).

"Nghe nàng, đi đi." Tống Mạch đẩy tay Đường Hoan ra, lạnh nhạt nói.

Sở Bình nhanh chóng rời đi.

Đường Hoan tiếp tục sững sờ, Tống Mạch nghi hoặc hỏi nàng: "Vì sao không cho ta nói?"

Đường Hoan hoàn hồn, trợn mắt nhìn hắn: "Bởi vì đó là vật tư mật của nữ nhân, không thể tuỳ tuỳ tiện tiện nói ra!"

"Tống mỗ nói lỡ... chẳng qua, là cô nói trước." Tống Mạch bình tĩnh nhìn nàng.

"Đó cũng là huynh hỏi ta trước!" Đường Hoan bị nam nhân bụng dạ hẹp hòi như vậy chọc tức đỏ mặt, "Tống Mạch huynh đừng quá phận, ta là một cô nương chưa lấy chồng thiếu chút nữa bị huynh nhìn sạch, lại thiếu chút nữa bị huynh làm hại mất mặt trước mặt Sở Bình kia, huynh vậy mà ngay cả lờinói xin lỗi cũng muốn tính toán chi li?"

Tống Mạch trầm mặc, ánhmắt trong trẻo nhưng lạnh lùng dừng ở trên mặt nàng, chờ Đường Hoan bịhắn nhìn đến hốt hoảng yên tĩnh lại, hắn mới tiến lên một bước, cúi đầunhìn nàng: "Đường cô nương, Tống mỗ tự nhận chú trọng lẽ phải, hôm naylà cô không có che chắn kỹ, biết rõ bên trong không có áo ngực còn ghévào trên bàn như vậy, cho nên bị ta nhìn thấy, mà ta lúc trước khôngbiết tình hình thực tế mới nhìn nhiều hơn hai cái, mạo phạm cô chỉ là cử chỉ vô tình. Cho dù ta có sai, mới vừa rồi cô không được ta đồng ý đãtự tiện chạm vào ta, chúng ta đã thanh toán xong rồi. Nếu không phải như thế, chỉ bằng tội cô bất kính với ta, bây giờ cô đã chết rồi."

"Huynh..."

"Được rồi, sắc trời đã tối, cô trở về đi, có gì không hiểu, ngày mai hỏilại." Tống Mạch đưa qua kiếm phổ nàng vừa mới ném ở trên bàn.

Đường Hoan không đánh lại hắn, đành phải nén giận, nhận lấy đồ đi ra ngoài.

Tống Mạch nhìn theo nàng, vào lúc nàng sắp ra cửa lên tiếng nhắc nhở: "Ngàymai nhớ rõ mặc áo ngực, nếu không bởi vì cô sơ sẩy lại bị ta nhìn thấy, tội không do ta."

Đường Hoan tức giận đến ngực run rẩy khôngngừng, nhịn lại nhịn vẫn là không nhịn được hung hăng đá cửa phòng mộtphát, quay đầu mắng hắn: "Nằm mơ đi, cho dù huynh quỳ xin ta ta cũngkhông cho huynh nhìn!" Chết tiệt, trong mộng tính nết cứng mềm không ănđã đủ làm cho người chán ghét, không nghĩ tới ngoài mộng lại càng đánggiận, đời trước rốt cuộc nàng tạo bao nhiều nghiệt mới bị ông trời trừng phạt phải hái hắn hai lần chứ!

Tống Mạch chỉ cười không nói.

Không cho hắn nhìn?

Nàng nhịn được sao?

Sáng sớm hôm sau, Đường Hoan đang ngủ bị Tống Mạch đánh thức dậy luyện kiếm, nói muốn kiểm tra tối hôm qua rốt cuộc nàng có nghiêm túc nghe hắn giải thích hay không. Trí nhớ và ngộ tính của Đường Hoan vẫn là không tệ, có thể sử dụng hai kiếm chiêu phía trước có khuôn có dạng, mặc dù mỗichiêu thức đều có thể bị Tống Mạch bới ra chỗ sai.

"Đừng nhúc nhích."

Vừa bày ra một tư thế đâm thắng, chợt nghe thanh âm nam nhân ẩn hàm không vừa lòng, Đường Hoan nhíu mày, không kiên nhẫn lé mắt nhìn hắn, "Lạikhông đúng chỗ nào rồi?" Duy trì tư thế nửa thân trên nghiêng về phíatrước.

Tống Mạch chậm rãi đi đến trước người nàng, đè lại cánhtay nàng hạ thấp xuống, ngay lúc Đường Hoan cho là hắn muốn chỉ điểmnàng, lại nghe nam nhân thấp giọng nói: "Thì ra đây là áo ngực, quảnhiên che được lên tất cả."

Đường Hoan chớp chớp mắt, sửng sốt hồi lâu tri giác mới trở lại, Tống Mạch đang trêu chọc nàng!

"Ngươi hạ lưu!" Đường Hoan vung kiếm đâm về phía Tống Mạch! Nàng trêu chọc người khác không thành vấn đề, người khác mập mập mờ mờ trêu chọc nàngcũng không sao, chỉ cần bộ dạng thuận mắt, nhưng nàng hận nhất là loạinhư Tống Mạch, rõ ràng là đang trêu chọc nàng, còn nhất định không chịuthừa nhận!

Tống Mạch lắc mình thối lui, hai ngón tay kẹp lấy thân kiếm, nghiêm túc giải thích với nàng: "Đường cô nương yên tâm, Tống mỗchưa bao giờ từng nhìn thấy áo ngực, bởi vậy tò mò, bây giờ nhìn thấyrồi, Tống mỗ cam đoan không còn có lần sau. Trong trang còn có việc, Tống mỗ cáo từ, cô nương xin hãy chuyên tâm luyện kiếm." Nói xong, xoayngười rời đi.

Đường Hoan mới lười luyện kiếm sứt kiếm mẻ gì đó, nội lực xuyên vào bảo kiếm đâm tới phía sau lưng Tống Mạch!

Tống Mạch không ngừng bước chân, nhìn như tùy ý phất tay chuyển qua saulưng, chuôi trường kiếm sắp phi đến trên người hắn liền thay đổi phươnghướng, đâm vào trong một ốc cổ thụ xa xa, phát ra tiếng vang "coongcoong", trong trẻo như sơn tuyền.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 131: Mồi

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tuy nói Tống Mạch không chịu thừa nhận hắn đang trêu chọc nàng điều này rất khiến chongười ta căm tức, cũng bất kể hắn là chủ động trêu chọc hay là sau lưngmơ mộng thân thể của nàng, Đường Hoan lần này quyến rũ đều tính là đạtthành mục đích... làm cho Tống Mạch để ý nàng.

Một nam nhân chưatừng tiếp xúc với nữ nhân, đột nhiên có mỹ nhân xuất hiện ở trước mắt,nhìn cũng nhìn rồi, hắn còn có thể nhịn được?

Tự an ủi mình một hồi, Đường Hoan tiếp tục tìm cơ hội tiếp cận Tống Mạch.

Nhưng Tống Mạch vậy mà không hề trêu chọc nàng nữa. Bất kể nàng giống như vôtình mà làm ra tư thái quyến rũ người như thế nào, hay là trong quátrình luyện kiếm cố ý lộ ra cổ tay trắng như tuyết hoặc bộ ngực trắngnõn như ngọc thạch, Tống Mạch cũng không có liếc nhìn nàng nhiều hơn một cái, dường như lúc trước hắn thật sự chỉ là vì tò mò mới nhìn ngựcnàng.

Đường Hoan lại chấn kinh rồi, hay là Tống trang chủ thực sự đơn thuần đến loại trình độ không ăn khói lửa nhân gian này?

Được rồi, nếu nhìn không còn tác dụng rồi, nàng sẽ làm cho hắn sở!

Bởi vì tò mò, hắn nhìn nàng một cái lại nhìn lần thứ hai. Lúc này nàng chohắn sờ một lần, hắn sờ xong rồi nhất định cũng còn muốn sờ lần thứ hainhi?

Loại chuyện "sờ' này, có thể so với nhìn càng khó nhịn hơn.

Màn đêm buông xuống, Đường Hoan cởi quần áo, bước vào trong thùng tắm, vừamắng Tống Mạch ở trong lòng vừa vẩy nước lên người. Chờ đến lúc tầm tầmrồi, nàng thét chói tai hai tiếng "cứu mạng", đợi bên ngoài vang lêntiếng Tống Mạch xông tới, Đường Hoan hít sâu một hơi lặn vào trong nướcấm trong suốt, chỉ chừa lại một chân nửa vắt lên cạnh thùng tắm, nửangười trên tất cả đều chìm ngập ở dưới nước, sau đó tự mình điểm huyệtđạo trên người.

526a69eef6a57f1fd6a85dad5335e546

"Đường cô nương?"

Tống Mạch đứng ở ngoài cửa, buồn cười. Hắn biết nàng đang tắm, cũng biếtkhông có bất kỳ kẻ nào xông vào, cho nên nàng kêu hai tiếng kia, rõ ràng là vì dụ hắn đi vào. Hắn thậm chí có thể tưởng tượng ra lúc này bêntrong sẽ là bộ dáng gì.

Bị nàng lừa nhiều lần như vậy, nếu lại không đoán ra được, hắn cũng quá ngốc rồi.

"Đường cô nương, mạo phạm rồi!"

Lại gọi một lần vẫn không có động tĩnh, Tống Mạch nhanh chóng phá cửa màvào, xông thẳng đến nội thất, trong ánh đèn mờ nhạt, liếc mắt một cái đã nhìn thấy cái đùi đẹp thon dài cân xứng kia, không nhúc nhích.

Thật là có năng lực giày vò!

Tống Mạch vội vàng kéo người ra ngoài, vẻ mặt trang nghiêm: "Tặc nhân đi đâu rồi?"

"Khụ khụ... Hắn ta, hắn ta điểm huyệt đạo của ta rồi đi ngay, Tống trang..." Đường Hoan liếc mắt nhìn cửa sổ bên kia nàng đã sớm mở ra, trên

mặt nénhơi đỏ bừng, nhìn thoáng qua cũng giống như thẹn thùng thật, bây giờtrên người nàng thế nhưng là trần truồng đấy.

"Ta đi bắt người!"Tống Mạch ngắt lời nàng, buông nàng ra muốn đuổi theo, lúc xoay ngườimới nhớ tới nàng bị điểm huyệt đạo, vội mò người sắp té trên mặt đất lên một lần nữa, ôm đến trên giường đặt xuống tử tế, lúc này mới thân hìnhnhoáng lên một cái, không thấy nữa.

Đường Hoan trợn tròn mắt, yêu cầu sắp ra khỏi miệng bị nuốt trở về bụng, sững sở nhìn chằm chằm một chân đang nâng cao của mình.

Đây hoàn toàn không phải tình hình nàng dự đoán!

Tống Mạch không động tay động chân với nàng còn chưa tính, vì sao trước khirời đi không giải huyệt đạo cho nàng? Lỡ như hắn một đi không trở về,chẳng lẽ nàng phải ướt lẹp bẹp đần độn như vậy hai canh giờ?

Gió đêm thổi vào, trên người lạnh lẽo, phía dưới cũng lạnh lẽo.

Đường Hoan khóc không ra nước mắt, Tống Mạch như vậy quá khó đối phó rồi!

Tống Mạch trở lại là một canh giờ rưỡi sau, sắc mặt có chút trắng bệch, vừađi nhanh về phía trước giường vừa thấp giọng giải thích: "Xin lỗi, mới vừa rồi Tống mỗ vội vã đi bắt người, quên mất cô nương bị điểm huyệt đạo, cô nương chịu tội rồi, ta lập tức giúp cô giải." Ánh mắt sâu kínbồi hồi ở trên người nàng, thanh âm dần dần khàn đi.

Đường Hoanlập tức khôi phục trạng thái cô nương ngượng ngùng, nhắm mắt cầu xin: "Tống trang chủ, có thể, có thể khoác y phục lên cho ta trước không? Như vậy, như vậy rất..."

"Thế nào?" Tống Mạch đứng lại ở trước giường, cổ họng lăn lộn. Tuy nói một năm này thường thường cùng nàng "thắngthắn thành khẩn tương đối",

nhưng ở lúc nàng tỉnh táo, hôm nay là lầnđầu tiên. Vết nước trên người nàng đã sớm không còn rồi, dưới ánh đèn da thịt như ngọc hiện ra ánh sáng óng ánh trong suốt, trên người vừa hồngnhạt quyến rũ vừa đen thần bí, khiến cho người phát cuồng.

Thẳngthắn thành khẩn tương đối: Đối đãi với nhau thẳng thắn, thành khẩn, koche dấu điều gì. Ở đây anh Tống dùng theo nghĩa là lột sạch trước mặtnhau =)))

"Tống trang... Tống Mạch, huynh đừng biết rõ còn cố hỏi!Huynh nếu muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, vậy ta không cầnhuynh giúp đỡ, huynh đi đi, tự ta có thể giải huyệt đạo này!" Đường Hoan thấy hắn không e dè mà nhìn mình chằm chằm, làm bộ xấu hổ và giận dữnói.

"Không thể nào, huyệt đạo Giang Cô Hồn điểm, ta cũng phải mất ba canh giờ mới có thể giải, đổi thành cô, căn bản không thể giải được." Tống Mạch ngồi xuống, nghiêm mặt hỏi: "Đường cô nương, rốt cuộc hắn ta điểm huyệt đạo nơi nào? Không phải ta không muốn mặc quần áo chocô, thật sự là giải huyệt đạo hắn ta điểm phải tiếp xúc với thân thể. Hơn nữa, Đường cô nương không cần thẹn thùng, Tống mỗ đối với cô không có suy nghĩ không nên có, giải huyệt cho cô, ta sẽ coi như chuyện tốinay chưa từng xảy ra." Nếu nàng muốn chơi, hắn phối hợp với nàng.

Đường Hoan trợn mắt nhìn hắn: "Giang Cô Hồn là ai?" Tặc nhân là nàng bịachuyện mà ra, nhưng nhìn dáng vẻ của Tống Mạch, dường như một đạo tặc bị hắn bắt thật, họ Giang, chẳng lẽ là bộ đầu kia?

Ánh mắt TốngMạch lạnh lùng: "Một kẻ không biết tự lượng sức mình. Không nói tới hắnta nữa, Đường cô nương, rốt cuộc hắn ta điểm huyệt đạo chỗ nào?"

"Huynh đã giết chết hắn ta rồi?" Đường Hoan quan tâm vấn đề này hơn.

"Cô có vẻ rất quan tâm sự sống chết của hắn, các người, biết nhau?" Tống Mạch nhíu mày, hoài nghi nhìn nàng.

Đường Hoan máy động trong lòng, vội vàng phủ định: "Không biết, cái đó, tặcnhân điểm... nhũ.... nhũ trung huyệt của ta." Quản hắn ta chết hay chưa, trước "câu"" Tống Mạch quan trọng hơn, vừa lúc hưởng thụ một chút.

Tống Mạch nhíu mày đứng dậy, khoanh tay đưa lưng về phía nàng, chỉ có như vậy mới có thể che dấu nụ cười không nén được trên mặt: "Kỳ quái, Tốngmỗ lần đầu tiên nghe nói điểm huyệt đạo kia cũng có thể cố định thân thể một chỗ, xem ra Giang Cô Hồn quy ẩn nhiều năm như vậy, trình độ điểmhuyệt rất có tinh tiến." Kìm nén một lát, sau khi bình tĩnh trở lại, Tống Mạch ngồi lại trên giường một lần nữa, "Đường cô nương, vậy Tống mỗ mạo phạm rồi." Nâng tay, đầu ngón tay trỏ chạm lên một bên đầu nhũ củanàng, cũng chính là chỗ nhũ trung huyệt.

"Ùm..."

Đường Hoan không chịu khống chế mà kêu lên.

Không phải giả vờ, nàng đã lâu như vậy không được hưởng qua tư vị kia rồi, hôm nay cuối cùng cũng được người chạm vào chỗ mẫn cảm, vẫn là nam nhânnày, đương nhiên không nhịn được, nếu không phải thân thể bị cố định một chỗ, nàng sợ là sẽ toàn thân run rẩy.

"Vì sao cô phải kêu?" Tống Mạch khàn giọng hỏi, hai ngón tay vân vê nơi đó giật giật, nghi hoặcnói: "Nơi này cũng không có bị điểm lại, chẳng lẽ là bên kia?" Nói xong, bàn tay đi qua, làm động tác tương tự.

Đường Hoan nhũn cả người, mở đôi mắt nổi đầy nước mắt nhìn hắn: "Đừng chạm vào, ta, ta nói sai rồi, là thiên trung huyệt..."

"Khó trách." Tống Mạch thu tay, vừa muốn giải huyệt đạo ra cho nàng, lạidừng lại, "Cô còn chưa trả lời ta, vừa rồi vì sao lại kêu ra tiếng."

Đường Hoan nhắm mắt lại, xấu hổ thúc giục hắn: "Muốn kêu thì kêu, cần huynhquản sao? Huynh biết nhiều như vậy làm cái gì? Tống Mạch, huynh nếu làmuốn giúp ta, lập tức giải huyệt cho ta, không muốn giúp lập tức đi,đừng tìm đủ loại cớ kéo dài thời gian để tiện chiếm tiện nghi của ta!"Người lớn như vậy, làm sao có thể một chút cũng không hiểu, nhất định là đang giả vờ giả vịt!

"Tống mỗ chỉ là tò mò, cũng không chiếmtiện nghi, huống chi nhìn một cái cũng là nhìn, nhìn hai cái cũng lànhìn, đối với Đường cô nương mà nói không phải giống nhau sao?" TốngMạch bình tĩnh giải thích cho mình, "Đường cô nương, con người của ta có một khuyết điểm, chính là trong lòng có nghi hoặc nhất định phải nhậnđược giải thích, nếu không sẽ chẳng có lòng dạ nào luyện công. Cô nươngnếu là không nói cho ta biết, thì ta tự mình tìm kiếm."

Đường Hoan tò mò rồi, "Huynh tìm kiếm như thế nào?"

"Như vậy." Tống Mạch lại lẫn nữa ấn vào nơi đó, nhẹ nhàng vê nặn, ánh mắtnhìn chằm chằm vào khuôn mặt đỏ rực của nàng, ngay lúc nàng kinh ngạctrợn mắt nói: "Thử thêm vài lần, tin tưởng ta có thể tìm ra chân tướng. Cô nghe, cô lại kêu rồi. Kỳ quái, theo hiểu biết của Tống mỗ đối vớihuyệt đạo, xoa bóp nhũ trung huyệt chỉ có thể trợ giúp phụ nhân ra sữa, vì sao khiến cho người kêu ra? Chẳng qua, trên người phụ nhân vốn là córất nhiều chỗ thần kỳ, ví dụ như nói, Đường cô nương, cô có biết vì saonơi này có thể sinh ra sữa không? Trước kia ta cảm thấy rất ly kỳ, hiệntại..." Bàn tay to nắm toàn bộ nhéo nhéo, kính nể nói: "Tạo vật quả nhiênthần kỳ, lớn như vậy mềm như vậy, bên trong tất nhiên tất cả đều làsữa."

Đường Hoan nghẹn họng nhìn trân trối, nếu không có ngứangáy quen thuộc từ ** tuôn lên đầu, nàng sợ chính mình cũng đã choáng váng rồi.

Tống Mạch chân chính, lại là thế này?

Nhưng là, được hắn trang nghiêm chăm sóc như vậy, kích thích quá thoải mái quá... muốn càng nhiều quá.

"Dừng tay dừng tay, nơi đó không thể cho huynh chạm vào..." Nàng mềm mại xin hắn, là loại quyến rũ khác.

"Đường cô nương, ta thật sự tò mò, cô nói cho ta biết đi, cô nói cho ta biết, ta có thể, thu cô làm đồ đệ." Tống Mạch hào phóng đưa ra trao đổi.

"Không cần..." Đường Hoan mới không nói, nói sẽ không loại hưởng thụ này.

Tống Mạch ở trong tiếng kêu của nàng lặng lẽ nuốt xuống vài lần, cuối cùngcũng không nhịn được nữa, cúi đầu ngậm một đầu, vụng về mà dùng sức bú.

Đường Hoan phát ra một tiếng kêu quyến rũ dài nhỏ êm ái, hồn cũng sắp bị hắn hút ra ngoài rồi.

Một lúc lâu sau, chờ đến lúc hắn ăn xong hai bên ngẩng đầu lên, nàng mới gượng gạo mắng hắn: "Huynh, huynh cầm thú!"

"Vì sao mắng ta? Ta chỉ là muốn biết có thể có sữa ra ngoài hay không, đáng tiếc ta không công xoa bóp cho cô lâu như vậy, vậy mà không có, chẳnglẽ là nơi này của cô còn chưa đủ lớn? Không biết nữ nhân khác là cáidạng gì." Tổng Mạch âm thầm điều tức, tiếc nuối nói.

"Khốn khiếp, mau giúp ta giải huyệt, giải xong lập tức cút!" Vốn đang đắm chìm ở trong kích thích lâu ngày không gặp, nghe thấy Tống Mạch nói nàng không đủ lớn, Đường Hoan tức giận đến thất khiếu xì khói, chửi ầm lên.

Tống Mạch nhìn chằm chằm vào mặt nàng, ánh mắt sâu kín, ngay lúc Đường Hoansợ hãi hắn thật sự tức giận, Tống Mạch giải huyệt cho nàng, đứng dậy đira ngoài: "Cô tin cũng được không tin cũng được, ta thật sự không có mảy may suy nghĩ không nên có."

Đường Hoan ngắn người, thật ra, theo quan sát mấy ngày nay của nàng, Tống Mạch này quả thực, không giống như là có suy nghĩ không nên có. Tựa như vừa rồi, giọng điệu của hắn độngtác của hắn, thật sự chính là một nam nhân ngốc tò mò hình dạng của thân thể nữ nhân. Sư phụ nói chẳng có người hoàn mỹ, có lẽ ông trời cho Tống Mạch tướng mạo và công phu không ai bằng, lại làm cho trong đầu hắnthiếu một cái gân? Mà lần đó hắn giết nàng, không phải không muốn bịnàng hái, chỉ là cử chỉ phòng bị đơn thuần?

Đang suy nghĩ, nàngnhìn thấy nam nhân kia thắng tắp nghiêng sang một bên ngã xuống, thânthể chạm đất, phát ra một tiếng trầm đục.

"Tống Mạch!"

Đường Hoan quá sợ hãi, không kịp mặc quần áo, vội vàng nhảy xuống dùu hắn. Hắn quá nặng, thân thể nàng lại tê dại, chỉ miễn cưỡng lật người quađây.

Sắc mặt Tống Mạch tái nhợt, khóe miệng còn đang không ngừng chảy máu ra bên ngoài.

"Huynh, huynh bị thương?" Đường Hoan nhất thời khẩn trương lên, nhanh chóngnhìn quét toàn thân hắn kiểm tra miệng vết thương, không nhìn thấy vếtmáu, trong lòng nàng vừa động, vội vàng kéo vạt áo hắn, chỉ thấy bộ ngực nơi đó rõ ràng có một chưởng ấn đỏ tía, nhìn thấy ghê người.

"Không có việc gì, không có đáng ngại." Tống Mạch chậm rãi mở mắt ra, định ngồi dậy, không có thành công.

Trong lòng Đường Hoan phức tạp, không dám nhìn hắn: "Là Giang Cô Hồn kia đả thương?"

Tống Mạch lần đầu tiên ở trước mặt nàng lộ ra nụ cười, kiêu ngạo tự tin: "Không cần lo lắng, ta chỉ là bị chút nội thương, Giang Cô Hồn lại chếtrồi, sẽ không trở lại sơn trang gây sự nữa."

"Chết rồi?" ĐườngHoan ngơ ngác. Bộ đầu chết rồi, có phải chứng minh, nàng không cần háiTống Mạch nữa, có thể cầm bí tịch xuống núi rồi hay không?

"Phải, hắn ta đã chết." Tống Mạch nhìn nàng như trấn an, thanh âm bởi vì suy yếu bởi vì trở nên nhẹ nhàng mà có vẻ dịu dàng.

Hắn muốn biết, khi nàng đã có cớ ở lại bên cạnh hắn, khi nàng không cần lolắng đến sống chết nữa, nàng có thể, bằng lòng, ở lại hay không.

Trong đầu Đường Hoan là một mảnh mờ mịt. Tin tức này tới rất bất ngờ, nàng cần suy nghĩ cần thận.

Nhưng nàng muốn cái gì? Lấy thân phận hiện tại của nàng, Tống Mạch tuyệt đốisẽ không cản nàng, đi và không đi, tất cả ở trong một ý niệm của nàngkhông phải sao?

Tống Mạch nhìn ra sự do dự của nàng, khụ khụ,nói: "Đường cô nương, trong phòng ta có thuốc trị thương, làm phiền côgiúp ta lấy tới đây. Ta bây giờ không thể hành động, lại không thể kinhđộng đám hộ vệ khiến cho bọn họ lo lắng, chỉ có thể nhờ cậy cô rồi."

"Hả, huynh để ở đâu ?" Đường Hoan dìu người đến trên giường, cúi đầu hỏi, sau khi được câu trả lời chắc chắn, nhanh chóng rời đi.

Tống Mạch nhìn nàng rời đi, khoanh chân ngồi thắng, chậm rãi cởi áo.

Khi Đường Hoan trở về, chỉ thấy Tống Mạch đưa lưng về phía nàng ngồi ở trên giường vận công chữa thương. Hắn bị thương ở ngực, trên lưng vẫn trơnbóng như ngọc.

Cực kỳ... đẹp.

Đường Hoan nhìn đến nhập thần.

Nơi đó, nàng đã lâu không sờ soạng rồi, nàng còn nhớ rõ, cảm giác cào vào phía trên, cào một cái, hắn sẽ tiến vào càng sâu.

Những lần triền miên đó giấu ở chỗ sâu trong trí nhớ, lại lần nữa hiện lên rõ ràng, rối loạn nhịp tim của nàng.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 132: Cưới Cô

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan ở cửa nội thất nhìn chằm chằm Tống Mạch đến xuất thần, nhưng Tống Mạch không đợi kịp, thân thể nghiêng một cái ngã vào trên giường.

Đường Hoanhoảng sợ, lúc này không còn những tâm tư kiều diễm kia nữa, vội vội vàng vàng đi qua. Thấy mắt hắn vẫn mở, nàng thở phào nhẹ nhõm, nâng đỡ người ngay ngắn để cho hắn nằm ở trên gối đầu, cúi đầu nhìn chưởng ấn trênngực hắn: "Rất nghiêm trọng sao?" Nàng chưa từng thấy bộ đầu ra tay,nhưng chỉ bằng nội lực từng cảm thụ qua, cảm giác cũng là không phân cao thấp với Tống Mạch.

Tống Mạch nhắm mắt lại, không chịu nói thẳng: "... Sợ là phải nằm trên giường tĩnh dưỡng mấy ngày."

Tĩnh dưỡng mấy ngày, vậy không tính là bị thương nặng, Đường Hoan yên lòng, lại nhìn cái dáng vẻ không muốn thừa nhận kia của Tống Mạch, nhịn không được cười một cái. Nam nhân kiêu ngạo này, hắn đã đánh chết bộ đầu rồi, còn không cho phép người ta trước khi chết để cho hắn nếm chút đau khổ?

Tầm mắt ở trên bụng dưới của hắn, trên khuôn mặt của hắn thật nhanh dạo một vòng, nghĩ đến vấn đề đi hay ở, Đường Hoan có chút phiền lòng, đặt bình sử trong tay vào trên giường, đứng dậy nói: "Vậy huynh ở trong này chữa thương trước đi, ta đi gian phụ ngủ. Huynh, huynh khỏe rồi thì lập tứcrời đi, đừng để cho những hộ vệ kia biết huynh ở tại trong phòng ta,huynh không mặt không da, ta còn muốn gả cho người đó!"

Tống Mạch trợn mắt nhìn nàng: "Cô có người muốn gả?"

Đường Hoan lườm hắn một cái: "Có hay không, cần huynh quản sao?"

Tống Mạch lạnh nhạt giải thích: "Ta không muốn quản, chỉ là tò mò. Cô nươngyên tâm, việc này ta sẽ không để cho người thứ ba biết được, nhưng mà, ta giúp cô nương giải huyệt, cô nương có thể giúp ta bôi thuốc trịthương lên ngực hay không? Như vậy mới công bằng."

Công bằng cái rắm ý!

Nam nhân bụng dạ hẹp hòi này, Đường Hoan thật muốn cho nốt ngực bên kia của hắn một chưởng: "Tống Mạch huynh người này đừng quá không biết xấu hổ, vừa rồi huynh mượn danh nghĩa giúp ta chiếm bao nhiều tiện nghi của ta? Bây giờ còn muốn bảo ta giúp huynh? Ta chịu lấy thuốc cho huynh đó đềulà nể phần ăn ở ở nơi này của huynh!"

Trên mặt Tống Mạch hiệnkinh ngạc, khó hiểu nhìn nàng chằm chằm: "Cô nương thực sự nghĩ như vậy? Vậy ta cũng không thể nói gì hơn. Một khi đã như vậy, vừa nãy ta đối với cô như thế nào, cô liền đối với ta như thế đó thôi, chúng ta công bằng lẫn nhau."

"Không cần!" Đường Hoan đè nén xúc động muốn động thủ đánh người, xoay người rời đi.

Nữ nhân này thật nhẫn tâm mà...

Tống Mạch cười khổ, động cũng không động nằm ở nơi đó, chờ nàng trở lại. Hắn cũng không tin, nàng thật sự một chút cũng không lo lắng.

Gianphụ, Đường Hoan ngã vào trên giường, kéo chăn qua che kín đầu chuẩn bịngủ, không biết làm sao trong đầu lộn xộn, căn bản không ngủ được. Trong chăn là hô hấp bất ổn của nàng, thời gian dài rất là bức bí người, Đường Hoan không thể không lộ đầu ra.

Bên ngoài đã là nửa đêm gàgáy, trong phòng ngoài phòng một mảnh tĩnh lặng, Tống Mạch hễ là có chút động tĩnh đều có thể truyền tới chỗ này của nàng. Cơ mà bên trong không có bất kỳ động tĩnh gì, chẳng lẽ hắn thật sự bị thương ngay cả tự mìnhbôi thuốc cũng không làm được?

Làm sao có thể, hắn nhất định là cố ý, chỉ muốn sàm sỡ nàng đây mà!

Nhưng mà, Tống Mạch này hình như không phải loại người xảo quyệt đó...

Nếu không, nàng đi sàm sỡ hắn một chút?

Đường Hoan rất là động tâm. Nam nhân kia, nàng rất lâu không có sở qua rồi, lần này là hắn bị thương cho nàng cơ hội, chờ hắn khoẻ rồi, nàng muốn sở cũng không sở được đâu nhỉ?

"Meo meo..."

Mèo trắng độtnhiên từ dưới chăn chui ra ngoài, nửa người trên nhún thấp xuống duỗithắt lưng một cái, sau đó quay đầu nhìn nàng, tiếp theo ở trong ánh mắtkinh ngạc của nàng nhảy lên trên chăn, không nhanh không chậm đi đếntrước ngực nàng, nằm ở giữa hai chỗ cao vút kia, cúi đầu liếm móng tráicủa nó, dáng vẻ nhàn nhã.

"Tiểu Ngũ, mày thật đúng là biết tìmchỗ." Đường Hoan bị mèo chọc cười, sở sở cái đầu tròn của nó. Mèo trắngvà Tiểu Ngũ trong mộng giống nhau, thích được người sờ đầu, tay ĐườngHoan vừa ở trên đầu nó, nó liền híp mắt dùng sức cọ đầu lên, hưởng thụcực kỳ.

Một cái chớp mắt này, Đường Hoan cái gì cũng không nghĩ, chỉ vui vẻ trêu mèo. Đùa giỡn một chút, trước mắt đột nhiên bắt đầu mơhồ.

Nàng lại nghĩ tới rồi.

Trong giấc mộng thiếu gia kia,hai người thường cùng nhau trêu mèo. Có một lần, nàng và hắn ngồi mặt đối mặt, mỗi người vươn một bàn tay, xem Tiểu Ngũ thích để cho ai sờ, ai thua sẽ cởi sạch quần áo đi một vòng trong phòng. Đây là đề suất củanàng, bởi vì Tiểu Ngũ luôn thích dán vào nàng, nàng cảm thấy mình tất thắng không thể nghi ngờ, ai ngờ Tiểu Ngũ ngay từ đầu còn đang do dựgiữa bọn họ, bên trái cọ cọ bên phải cọ cọ, sau lại nằm luôn ở bên Tống Mạch kia. Tống Mạch cười nhìn nàng, nàng chơi xấu muốn chạy, bị hắn đặt ở trên giường lột xiêm y...

Bây giờ nam nhân kia ngực trần chủ động cho nàng sờ đó.

Đường Hoan ôm lấy mèo, xách giày đi vào.

"Ngủ rồi?" Đứng ở trước giường, Đường Hoan nhẹ giọng hỏi, không mang theo bất cứ một tia tình cảm nào.

"Chưa." Tống Mạch mở mắt ra, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Cô chịu báo ân cho ta?"

Đường Hoan nhịn rồi lại nhịn, thả mèo vào bên trong giường, ngồi xuống, vừa vặn nắp mở bình sứ vừa nói: "Phải, nếu Tống trang chủ thi ân cầu báo, ta đương nhiên không thể từ chối. Tống trang chủ nằm xong rồi, bây giờ tagiúp huynh, chỉ là ta là người chân tay vụng về, lỡ như không cẩn thận làm đau huynh, kính xin đừng trách tội."

"Làm phiền. Yên tâm, côgiúp ta, ta sẽ không chê cô vụng về." Tống Mạch bình tĩnh nhìn tay nàng, phảng phất như không có nghe được lời nói mia mai ngầm của nàng.

Đường Hoan tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu, rốt cuộc không đè nén được, cố ý dùng sức nghiền một cái ở vết thương của hắn.

Vì thế, Tống Mạch hộc máu, quay đầu ho khan, sắc mặt tái nhợt.

Đường Hoan ngơ ngác, tay đặt ở ngực hắn quên cả nhúc nhích. Nàng, nàng khôngphải cố ý... Nàng là cố ý trả thù hắn, nhưng không nghĩ tới hắn khôngđụng vào được như vậy, ngoài miệng hắn chọc tức người như vậy, nàng cholà hắn bị thương thật sự không nặng.

Tống Mạch nhọc nhằn lau khóe miệng, quay đầu nhìn nàng, thấy nàng mặc dù không đau lòng mà rơi lệnhưng trong mắt cũng tràn đầy lo lắng, nhất thời cảm thấy vô cùng thỏamãn, ngoài miệng lại nói: "Thì ra là mới vừa rồi lời kia của cô nươngcũng không phải lời khiêm tốn. Thôi, cô nương đi nghỉ đi, Tống mỗ vậncông chữa thương một đêm, sáng mai hắn là có thể tự mình bôi thuốc rồi." Nói xong nhắm mắt lại. Biết nàng không dễ lừa, hắn để cho Sở Bình đánhhắn khi không dùng nội lực phòng ngự, một chưởng này đúng là thật.

Đường Hoan nhìn vết máu còn sót lại trên khoé miệng hắn, lại nhìn màu đỏ sẫmtrên miệng tay áo của hắn, cắn cắn môi, không nói thêm gì nữa, một tay chống giường, một tay bôi thuốc trị thương ở trên ngực hắn nhẹ nhàng dichuyển lượn vòng, như là nữ nhân điểm son phấn ở bên má lại dùng bụng ngón tay nhẹ nhàng mở ra xung quanh. Cái loại dịu dàng này, ngay cảchính nàng cũng chưa từng phát hiện, chỉ có nam nhân nằm ở nơi đó mới có thể cảm nhận được.

Tống Mạch có chút hối hận không để cho SởBình đánh thêm một chưởng. Trong mộng nàng thường đối tốt với hắn, nhưng muốn lấy được dịu dàng thực sự của nàng, quả thực còn khó hơn lên trời.

Vốn muốn cho tự nàng lựa chọn, bây giờ, hắn không đợi kịp rồi.

Vẫn là, hắn chủ động đi.

"Ta biết rồi."

Đường Hoan dừng động tác lại, nghi hoặc nhìn hắn, "Huynh biết cái gì?" Mộtcâu không đầu không đuôi như vậy, thiếu chút nữa hại nàng không nắm

giữtốt được lực đạo.

Tống Mạch nhìn nàng chẳm chẳm, con ngươi đentrong trẻo thuần khiết, "Ta biết vì sao khi ta xoa bóp nhũ trung huyệtcủa cô cô muốn kêu rồi, bởi vì thoải mái, phải không?"

Đường Hoan trợn mắt há hốc mồm, cúi đầu, phát hiện ngón tay nàng vừa vặn đặt ở trên tiểu đậu đậu của hắn.

Trên mặt không khỏi bắt lửa.

Tống Mạch tiếp tục nói: "Lúc trước ta còn nghi hoặc vì sao lần này huyệt đạo Giang Cô Hồn điểm dễ dàng giải ra như vậy, bây giờ ngẫm lại, lúc côthét chói tai hắn ta hắn là bỏ chạy rồi, mà cô tương kế tựu kế, cố ýđiểm thiên trung huyệt của mình, chờ ta lúc giúp cô lại cố ý nói sai,mục đích chính là để cho ta giúp cô xoa bóp nhũ trung huyệt, cô thíchhưởng thụ loại thoải mái này, đúng không?"

Đường Hoan làm sao có thể thừa nhận tâm tư đáng khinh này của mình?

Bối rối chột dạ chỉ là nhất thời, nàng rất nhanh trấn định lại, thắng thắnrộng rãi nhìn thắng vào mắt hắn: "Tống trang chủ suy nghĩ quá nhiều rồi. Ta không biết vì sao lần này Giang Cô Hồn không có xuống nặng tay,nhưng huyệt đạo của ta chính chính xác xác là hắn ta điểm. Còn nữa, nếuta thật muốn cái loại... cảm giác này, tự ta cũng có tay, không cần làmphiền một người nam nhân là huynh." Hắn không phải là cái gì cũng khônghiểu sao? Vậy chắc chắn cũng không biết tự mình sờ mình và người khác sở mình có khác nhau.

Ánh mắt Tống Mạch ở trước ngực nàng dạo quamột vòng, trầm tư một lát, nói: "Quả thực có đạo lý, là Tống mỗ hiểu lầm cô nương ... Làm phiền cô nương tiếp tục giúp ta đi."

Thành công lừa hắn, Đường Hoan đắc ý trong lòng, chờ bôi thuốc giúp hắn xong, ýnghĩ xấu xa của nàng lại động, bụng ngón tay đặt ở trên tiểu đậu đậu, vừa động vừa hào phóng nói: "Tống trang chủ, theo như lời huynh nói, làm người là phải chú trọng công bằng, tuy nói ta không yêu cầu huynh giúpta xoa bóp nhũ trung huyệt, nhưng huynh làm cho ta thoải mái là sự thật, bây giờ huynh cũng cho là thoải mái, vậy ta trả lại luôn nhé." Kỳ quáimà, trong mộng trước ngực Tống Mạch rõ ràng sợ nhột, bây giờ lại cảmthấy thoải mái?

Tống Mạch cố nén, nghiêm nghị nhắc nhở nàng: "Ta còn giúp cô hút, khi đó cô có vẻ thoải mái hơn nữa."

Đường Hoan cười với hắn: "Huynh tò mò nơi đó của ta có thể hút ra sữa haykhông, cho nên giúp ta, nhưng ta không tò mò của huynh đâu, của huynhnhỏ như vậy cứng như vậy, khẳng định không có sữa rồi. Nhưng mà... Takhông thích nợ người, thôi thì giúp huynh một lần vậy." Nói xong, cúiđầu tiến đến một bên không bôi thuốc kia, ngậm tiểu đậu đỏ của hắn dùngsức hút vào trong miệng.

Tống Mạch lặng lẽ nắm tay, "Đường cô nương!"

Đường Hoan liếm liếm tiểu đậu đỏ, giương mắt nhìn hắn: "Làm sao vậy? Tống trang chủ không cần ta báo ân rồi?"

Ánh mắt Tống Mạch có chút cổ quái: "Không phải, chỉ là, không biết vì sao, cô nương vừa đụng vào ta, phía dưới của ta liền cứng lên."

Đường Hoan há hốc mồm, đứng dậy quay đầu nhìn lại, Tiểu Tống Mạch quả nhiên chống lên, chống cái quần đang đè ép nó lên cao cao.

Tiểu Tống Mạch à...

Đường Hoan giả ngu, lắp bắp hỏi hắn: "Tống trang chủ, nơi đó của huynh, cấtgiấu cái gì? Vì sao lại thừa ra ngoài... một chỗ lớn như vậy?"

Tống Mạch mặt không đỏ tim không đập giải thích cho nàng: "Đó là dương căncủa nam nhân, bình thường sẽ không như vậy, chỉ có buổi sáng khi tỉnhlại sẽ cứng, bây giờ vì sao lại xảy ra loại biến hóa này, Tống mỗ cũngkhông biết."

"Huynh lưu manh!" Đường Hoan xấu hổ xoay người, bụm mặt nói.

"Vô duyên vô cớ, vì sao cô nương mắng ta?" Tống Mạch ngạc nhiên nói. Nàng biết giả vờ xấu hổ, hắn biết giả ngu.

Đường Hoan đấm chân hắn một cái, đưa lưng về phía hắn nhỏ giọng mắng: "Loạichuyện này sao huynh có thể nói ra? Huynh cũng không biết xấu hổ sao?"

Tống Mạch rất là vô tội: "Là cô hỏi ta trước, cô nương có nghi hoặc, tađương nhiên nên giải thích cho cô... Ta hiểu rồi, tựa như áo ngực của cô không thể nói cho nam nhân nghe, dương... cũng không thể nói cho nữ tửnghe?"

Đường Hoan gật gật đầu.

"Vậy Tống mỗ vô tình mạophạm cô nương rồi, thất lễ." Lần này Tống Mạch sảng khoái nói xin lỗi,tiếp theo thỉnh giáo nói: "Trên việc nam nữ, cô nương biết được tựa hồnhiều hơn Tống mỗ, mạo muội hỏi một câu, cô nương có biết vì sao nơi đócủa ta lại đột nhiên cứng lên? Nói thật, có chút khó chịu."

Đường Hoan ngượng ngùng lắc đầu: "Ta cũng không biết, ta lại chưa từng thấy." Len lén liếc một cái.

Tống Mạch săn sóc hỏi: "Cô nương tò mò?"

Đường Hoan quay đầu lườm hắn: "Chỉ huynh được phép tò mò nữ nhân, không cho ta tò mò nam nhân sao?"

Tống Mạch không tranh cãi với nàng, ngược lại hào phóng nói: "Cô nương muốnnhìn thì nhìn đi. Tống mỗ một lòng tập võ, cũng không thèm để ý quy củthế tục, cô nương giải câu đố thân thể nữ tử cho ta, ta tự nhiên sẵnlòng thành toàn cô nương."

Đường Hoan lặng lẽ nhìn hắn, thấykhuôn mặt hắn bình tĩnh, biết hắn là thật sự không hiểu, lập tức sắc đảm bao trời, cúi đầu nói: "Nếu Tống trang chủ có lòng thành toàn, vậy tatừ chối thì bất kính rồi. Huynh yên tâm, việc này ta sẽ không nói rangoài." Nói xong, làm bộ vụng về cởi quần hắn xuống, chậm rãi để lộ raTiểu Tống Mạch.

Một năm không thấy, Tiểu Tống Mạch vẫn là đầy sức sống như vậy, tinh thần phấn chấn mạnh mẽ.

Đường Hoan che mặt lại mở ra, nhìn một lát lại che lên, lập lại hai ba lần lá gan cuối cùng to lên, ghé vào bên chân Tống Mạch tò mò nhìn Tiểu Tống Mạch: "Tống trang chủ, thứ này thật thần kỳ, vậy mà lớn thành như vậy, một chút cũng không tương xứng với phong thái trên mặt huynh. Huynhthanh cao siêu quần như vậy, chợt nhìn giống như thần tiên, nơi này...có chút dọa người."

Tống Mạch rũ mắt nhìn nàng đang nhìn mình, càng nhìn nơi đó liền trở nên càng lớn, hô hấp cũng nặng lên: "Dọa người sao? Bình thường không phải như thế. Đường cô nương, cô, cô cách nó xamột chút, cảm giác rất kỳ quái, cô dựa vào càng gần, nơi đó lại càngcăng ra, rất không thoải mái."

"A, vì sao lại như vậy?" ĐườngHoan áy náy lùi ra sau một chút, chợt cả kinh nói: "Tống trang chủ, nơinày của huynh ứa ra nước rồi!" Dường như kìm lòng không đậu, bụng ngóntay ở trên cửa đỉnh của Tiểu Tống Mạch chùi một cái, đưa qua cho TốngMạch xem, vẻ mặt thân thiết, ngây thơ hồn nhiên.

Nàng muốn hành hạ chết hắn sao!

Tống Mạch thiếu chút nữa đã không nhịn được kéo nàng xuống dưới thân chà đạp một trận!

Hô hấp của hắn dồn dập, không có nhìn tay nàng, mà là nhìn mặt nàng chẳmchằm: "Đường cô nương, cô hãy giúp ta sờ một chút, giống như vừa rồivậy, cực kỳ thoải mái."

"Thật sự?" Đường Hoan đỏ mặt lại điểmđiểm Tiểu Tống Mạch, sau đó cầm nó, động tác nhìn như không có kết cấugì, thật ra thuần thục đến cực điểm. Không cần hỏi nhiều, bên kia TốngMạch đã nhẹ giọng kêu lên, trầm thấp khàn, mang theo hương vị dụngười đặc biệt sau động tình của nam nhân, "Đường cô nương, đừng dừng,rất kỳ quái, khi ta tắm rửa cũng từng chạm qua nơi đó, chưa từng cóthoải mái như vậy!"

"Phải không?" Đường Hoan tham lam nghe tiếngkêu của hắn. Trước kia nàng giúp hắn, hắn sẽ chịu đựng không kêu, trừphi không khống chế được mới rò rỉ ra hai tiếng cho nàng, bây giờ bởi vì không hiểu biết, hắn ấy vậy mà không kiêng nể gì kêu lên. Nàng quay đầu nhìn hắn, đáy lòng có loại hưng phấn không tên, có lẽ, nàng có thể lợidụng hắn ngu ngốc ở trên phương diện này, huấn luyện hắn thành một namnhân lớn mật theo đuổi vui thích, sau đó, lại thoả thích tràn trề háihắn một... vài lần?

Nàng chậm rãi ngừng tay, làm bộ mặc quần cho hắn: "Không làm, như vậy quá xấu hổ, Tống trang chủ nghỉ ngơi cho khoẻ, ta đi đây."

"Chớ đi!" Tống Mạch nỗ lực kéo tay nàng lại, chân mày không biết vì sao nhíu lại như thống khổ, "Đường cô nương, cô hãy giúp ta sờ một lát, ta..."

Đường Hoan giả vờ giãy dụa: "Không được, ta chỉ là tò mò mới sờ của huynh, bây giờ ta đã không tò mò nữa rồi, không thể lại..."

"Vì sao?" Tống Mạch kiên quyết không buông tay, "... Hay là, giống như việc cô không cho ta sở ngực, loại chuyện này, cũng là chỉ có vợ chồng mớicó thể làm?"

Đường Hoan ngượng ngùng gật đầu, vừa muốn giãy dụatiếp, trên tay đột nhiên truyền đến một luồng lực mạnh, nàng không chịukhống chế mà nghiêng về phía trên người Tống Mạch, được hắn đỡ bả vaichuyển một cái, liền biến thành nàng ở dưới hắn ở trên. Nam nhân tiếngthô khí nặng: "Một khi đã như vậy, thế ta lấy cô, là cô có thể tiếp tụcsờ ta, phải không?" Bàn tay to kéo một cái tay nhỏ bé của nàng nhétxuống dưới người hắn.

Đường Hoan khiếp sợ nhìn hắn, không khác bị sét đánh nhiều lắm: "Huynh, huynh, chỉ bởi vì muốn để cho ta sờ huynh, cho nên muốn lấy ta?"

Tống Mạch nuốt xuống một cái, nâng tay cầmlấy một quả tròn của nàng: "Không hoàn toàn đúng, thật ra ta, cũng muốnsờ sở cô nữa. Dù sao cô đã nói, nơi này không thể cho người ngoài trượng phu sờ, vậy ta liền cưới cô đi, coi như là phụ trách với cô!"

"Cút! Lão nương mới không cần ngươi phụ trách!" Đường Hoan dùng sức đẩy hắn,trong miệng mắng to: "Muốn sở nữ nhân đi xuống núi mà tìm, có cả đốngngười muốn cho ngươi sờ, ngươi là tên khốn khiếp!" Chỉ bởi vì hưởng thụthân thể mà quyết định cưới nàng, vậy nếu lại có nữ nhân có thể thỏa mãn hắn, hắn có thể thu làm thiếp hay không? Đồ chết tiệt, ngay cả hái hoatặc như nàng cũng biết đạo lý thích một người mới muốn cưới, sao hắn cóthể khốn khiếp như vậy!

Tống Mạch chịu đựng ngực đau nhức cũngkhông chịu thả nàng đi, chấp nhất hỏi nàng: "Ta đã sờ cô rồi, vì sao côkhông để cho ta chịu trách nhiệm?"

"Bởi vì lão nương không thích người!" Đường Hoan hung hặng cào một cái trên lưng hắn.

Tống Mạch đau nhe răng nhếch miệng, vội vàng đè hai tay nàng lại: "Ý của côlà, ta làm cho cô yêu thích ta rồi, cô sẽ chịu gả cho ta?"

Đường Hoan sửng sốt.

Tống Mạch nghiêm túc nhìn nàng: "Được, ta đây sẽ cố gắng làm cho cô yêuthích ta, tuyệt đối không ỷ thế hiếp người." Nói xong, xoay người vàobên trong, thả nàng tự do.

Đường Hoan ngơ ngần không nhúc nhích, sự việc, hình như đã thoát ly khỏi tầm khống chế của nàng rồi?

Tay trái đột nhiên bị người nắm, Đường Hoan quay đầu, Tống Mạch vừa vặncũng quay đầu nhìn nàng: "Đường... A Hoan, nàng yên tâm, nàng làm cho ta thoải mái, ta cũng sẽ làm cho nàng thoải mái. Trước khi cưới nàng, tasẽ làm cho nàng thích ta, sau đó ta cũng thích nàng. Sau khi cưới nàng, ta sẽ đối tốt với nàng, một đời một thế, chỉ có một mình nàng."

"... Cút!"

Đường Hoan giật cửa mà chạy, chạy đến trong sân vội vàng dừng lại, một taythò vào sở sở cánh tay trong tay áo, bên trên gai ốc vẫn còn chưa tiêuđâu!

A Hoan... Chỉ có sư phụ từng gọi nàng như vậy, hôm nay vậy mà từ trong miệng Tống Mạch nói ra!

Đường Hoan ngửa đầu nhìn bầu trời.

Sư phụ, đây không phải một giấc mộng khác phải không, nếu không vì sao Tống Mạch không bình thường như vậy!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 133: Liều Chết Quấn Quít

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan vốn là không nỡ đi, bởi vì nàng muốn hái Tống Mạch, nhưng là bây giờ, nếukhông đi sẽ bị hắn cưới làm trang chủ phu nhân, nàng phải đi!

Thừa dịp Tống Mạch ở trong phòng vận công chữa thương, Đường Hoan ôm Tiểu Ngũ chuẩn bị rời đi.

Nàng thoải mái đi từ cửa chính.

Còn chưa có đi tới cửa, Tiết Trạm từ ngoài cửa tiến vào chạm mặt, cười cùng nàng chào hỏi: "Đường cô nương muốn ra ngoài?"

Đường Hoan hữu nghị trả về cho hắn ta một nụ cười, vừa nói vừa đi ra ngoài:"Luyện võ mệt rồi, muốn mang Tiểu Ngũ ra ngoài đi dạo, Tiết hộ vệ muốnđi cùng không?"

Tiết Trạm lắc đầu, chắn ở trước mặt nàng, sờ sờcái mũi, khó xử nói: "Đường cô nương, lần trước trang chủ răn dạy ta côcũng nghe được, trang chủ không muốn bọn ta bởi vì chăm sóc mèo mà bỏ bê luyện võ, cũng không muốn để cho Tiểu Ngũ đi ra ngoài, sợ bị dã thú..."

"Yên tâm đi, có ta đây, ta cam đoan Tiểu Ngũ đi ra ngoài như thế nào trở vềnhư thế đó, một cọng lông cũng sẽ không rụng." Đường Hoan ưỡn ngực nói.

"Cái này, trong núi mãnh thú rất nhiều, cô nương đối phó một hai con khôngcó vấn đề, nếu là đụng phải bầy thú qua lại..." Ánh mắt Tiết Trạm lóera, không dám nhìn thắng Đường Hoan.

Đây là nghi ngờ nàng ngay cả mấy con dã thú cũng không đánh lại sao?

"Tiết Trạm, huynh đừng xem thường người!" Đường Hoan giận dữ, một tay ôm mèo một tay muốn ra chiêu.

Tiết Trạm liên tục lui về phía sau, "Không nên không nên, Đường cô nương, cô bây giờ là người Ẩn trang, ta không thể bắt nạt cô. Cô nương vẫn là trở về đi, đừng làm khó dễ ta được không?"

Đường Hoan nhìn hắn ta,nhìn lại Tiểu Ngũ trong lòng một chút, rốt cuộc luyến tiếc con mèo này,hung hăng lườm Tiết Trạm một cái, xoay người trở lại, đi bộ trong sơntrang, âm thầm quan sát chạy trốn từ phương hướng nào là an toàn nhất.Nhưng là, hễ là nàng đến gần tường viện một chút, sẽ có hộ vệ nhảy ra,nói phía trước có cơ quan, khuyên nàng đi dạo chỗ khác.

Lúc lầnthứ ba bị ngăn cản, Đường Hoan cười bắt chuyện với hộ vệ, biết được bọnhọ là thay phiên canh gác, nói cách khác, toàn bộ sơn trang ban ngày hay đêm tối đều có hộ vệ phòng thủ.

Không phải nói rất ít người biết vị trí của Cô Vân Phong sao? Sơn trang lại là xây ở đỉnh núi, bọn họcẩn thận như vậy là muốn phòng ai chứ?

Chuồn êm là không thể thực hiện được rồi, Đường Hoan oán hận trở về phòng.

Buổi trưa trước khi dùng cơm, Tống Mạch đi ra, khí sắc tốt lên rất nhiều, phân phó bà tử đưa cơm bưng tất cả đồ ăn của hai người đến trong phònghắn trước, rồi lại đến gọi nàng.

Đường Hoan thờ ơ mà chống đỡ: "Tống trang chủ, huynh đừng tốn công, sớm hết hy vọng đi, vô luận như thế nào ta cũng sẽ không gả cho huynh. Huynh thật muốn tìm người hầu hạhuynh, bên ngoài có cả đống nữ nhân, cần gì bắt buộc ta?"

Tống Mạch bình tĩnh nhìn nàng: "Nàng đã sở ta rồi, ta cũng đã sở nàng rồi, trước kia ta không biết nam nữ khác biệt, bây giờ đã biết rõ, sẽ phụt rách với nàng, cũng phụ trách với mình. A Hoan, ta không phải người tùy tiện, ta nhận đúng nàng rồi, mặc dù nàng không thích ta, ta cũng sẽ không tìm người khác."

"Vậy huynh liền bắt buộc ta thích huynh?"Đường Hoan buông mèo ra, chỉ vào trường kiếm trên bàn nói: "Ta không học võ công của huynh, ta cũng không cần bảo kiếm của huynh, chỉ xin huynhthả ta đi!" Nàng mới sẽ không bởi vì cái lý do chó má kia của hắn mà gảcho hắn!

"Nàng, thật sự không thể thích ta?" Thanh âm Tống Mạch trầm xuống, sâu kín nhìn nàng.

Đường Hoan ngắn ra, chuyển tầm mắt sang chỗ khác, vừa muốn nói chuyện, namnhân đột nhiên tiến lên một bước, nâng cằm nàng lên nói: "Đường Hoan, ta có thể thả nàng đi, nhưng mà, xin nàng hãy cho ta thời gian ba ngày, ta sẽ cố gắng làm cho nàng thích ta. Nếu ba ngày sau ta vẫn không thể làmcho nàng động tâm, vậy nàng đi đi, ta tuyệt đối không ngăn cản nàng."

Đường Hoan muốn cự tuyệt, trong dư quang liếc thấy mèo trắng ngồi xổm ở trêngiường, trong lòng vừa động, lui về phía sau một bước nói: "Được, chẳngqua là, huynh phải đồng ý với ta một điều kiện. Nếu huynh không thànhcông, chờ đến lúc ta rời đi, huynh phải tặng Tiểu Ngũ cho ta."

"Có thể, vậy ba ngày này nàng phải ở cùng ta, không thể từ chối sự cố gắngcủa ta." Tống Mạch bắt lấy tay nàng, trong mắt thêm phần dịu dàng: "Đi,cùng dùng cơm với ta đi."

Đường Hoan cúi đầu, nhìn nhìn tay bị hắn nắm, không nói lời khác nữa.

Thật sự là kỳ quái, rõ ràng hắn cũng không còn nhớ, nhưng cảm giác được hắn nắm, vậy mà lại là giống nhau.

Lúc dùng cơm, đối diện nam nhân nghiêm trang không nói lời nào, Đường Hoannhịn không được muốn cười, ngốc chính là ngốc, nào có "cố gắng" lấy lòng nữ nhân như vậy?

Dùng cơm xong, Tống Mạch làm một việc ngu ngốc càng làm cho nàng muốn cười, hắn để cho Sở Bình xuống núi mua sách, cáiloại thoại bản kể về chuyện xưa của tài tử giai nhân kia. Sở Bình buổi trưa xuất phát trước lúc mặt trời lặn vội vàng trở về, mỗi tay xách theo một cái hòm lớn, khi để ở trên mặt đất phát ra hai tiếng trầm đục nặngnề.

Trong phòng lại lần nữa chỉ còn lại hai người, Tống Mạch ngồi ngay ngắn ở trước bàn nghiêm túc đọc sách, Đường Hoan tiện tay lật mấycuốn rồi mất luôn hứng thú, lặng lẽ đứng ở phía sau Tống Mạch nhìn hắn,rất nhanh đã phát hiện Tống Mạch là xem nhảy cóc, chuyên chọn trong sách chỗ nam nữ ở chung xem.

"Tự huynh xem đi, ta trở về ngủ." Đường Hoan không muốn tiếp hắn làm chuyện ngu ngốc, mở miệng nói.

Tống Mạch gật đầu xem như đáp lại.

Đường Hoan ôm Tiểu Ngũ đi ra ngoài, Tống Mạch này thật khờ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tống Mạch áp dụng ngay thủ đoạn dụ dỗ người hắnnghiên cứu học xong một đêm vào trên người Đường Hoan. Hắn cuốn lại mộtphong thư cột vào trên chân trước của Tiểu Ngũ, chờ lúc Đường Hoan bị Tiểu Ngũ liếm tỉnh, rất nhanh đã nhìn thấy rồi.

Trên sách là hồng nhạn đưa tình, hắn không có hồng nhạn, liền dùng mèo trắng thay thế?

Tiểu Ngũ cuộn tròn ở trong lòng nàng liếm lông trên đùi bị làm loạn, ĐườngHoan lười nhác nằm, vừa sờ đầu Tiểu Ngũ, vừa mở thư ra. Trên thư là một bài thơ...

Bản thân Đường Hoan chưa từng đọc mấy quyển thi từ, nhưng trong mộng khilàm đại tiểu thư đọc rất nhiều, bây giờ xem một lần lập tức đã hiểu,trong thơ hai câu trước khen nàng xinh đẹp, sau hai câu uyển chuyển nóira tình cảm luyến mộ của hắn. Cuối cùng viết một hàng chữ nhỏ, hỏi nàngthích hắn không.

Ghê quá, trên người nàng lại nổi đầy gai ốc rồi!

Đường Hoan đặt bút ở phía sau bỏ thêm hai chữ "không có", một lần nữa quấnthư ở trên đùi Tiểu Ngũ, vỗ vỗ nó, để cho nó đi ra ngoài. Nếu để cho Tiểu Ngũ đưa thư, Tống Mạch nhất định còn ở bên ngoài ngó chừng đó,Đường Hoan không sợ hắn không nhận được.

Sau đó, Tống Mạch lại giam mình ở trong phòng nửa ngày, buổi chiều xuất quan, đột nhiên muốn dẫn nàng đi ngắm cảnh trong núi.

Đường Hoan rất tò mò hắn lại muốn xuất hoa chiêu gì, kết quả chờ nửa đường đột nhiên nhảy ra một người bịt mặt muốn cướp sắc, Tống Mạch một tay ômnàng một chân đá bay đối phương ra sau, Đường Hoan cười đến nước mắt cũng đều chảy ra rồi, ôm bụng ngồi trên mặt đất, "Tống Mạch, huynh, huynh thật muốn chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân, có thể diễn giống một chút hay không? Xung quanh nơi này đều là núi, bình thường căn bản không có người, người kia vừa thấy chính là hộ vệ của huynh mà!" Nói xong chạy về phía nam nhân đang nằm trong bụi cỏ giả bộ bất tỉnh, muốn vạch cái khăn đen trên mặt hắn ra, bị đối phương nhanh chân bỏ lại.

Nàng quay đầu nhìn Tống Mạch, trên mặt Tống Mạch một mảng xanh mét, chọc cho nàng lại lần nữa cười to ra tiếng.

Ngày thứ nhất là ở trong hai lần thất bại của Tống Mạch mà kết thúc, ĐườngHoan nằm ngủ ở trong chăn, híp híp mắt nghĩ đến chuyện ban ngày, lại làmột trận buồn cười. Nam nhân chưa từng tiếp xúc với tình yêu này, làmsao lại buồn cười như vậy chứ!

Ngày thứ hai, Tống Mạch dẫn ĐườngHoan đi thị trấn gần nhất cách đây một dãy núi, theo nàng dạo cửa hàngtrang sức tơ lụa, hễ là nàng nhìn nhiều hơn một cái, hắn đều mua, tiêutiền như nước, khi mặt trời lặn thì trở về, đi cùng là tám hộ vệ trongtay đều xách đầy đồ.

"Như vậy, nàng nhất định thích ta đi?" Tống Mạch rất là chắc chắc nhìn nàng.

Hắn ngốc đến quá đáng yêu, Đường Hoan không nhịn được nhón chân hôn một cái ở trên mặt hắn, sau đó vào lúc hắn sửng sốt cười nói: "Tống Mạch, huynh buông tha đi, lấy thân phận địa vị bây giờ của huynh, nói là người đệnhất thiên hạ cũng không quá đáng, nhưng những quyền thế vàng bạc này, cũng không phải là thứ ta coi trọng." Xoay người muốn đi.

Tống Mạch kéo tay nàng, nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng nuốt nước miếng: "Nàngcoi trọng cái gì? Chỉ cần nàng nói, ta có thể cho nàng."

Đường Hoan vứt mị nhân cười, giãy khỏi tay hắn đi vào phòng mình, đóng cửangay trước mặt hắn, trước khi gần khép lại mới cười nhìn hắn: "Trở về tự mình suy nghĩ đi, ta nói cho huynh biết là không còn ý nghĩa rồi." Cửakhép lại, không nhìn thấy rồi, nhưng Tống Mạch không đi, Đường Hoan cũng dựa vào cửa, nghe động tĩnh bên ngoài, cho đến khi tiếng bước chân vang lên, đi xa, nàng mới vào nội thất.

Ngày mai, chính là một ngày cuối cùng rồi.

Đường Hoan ghé vào trên giường, khẽ hôn đầu Tiểu Ngũ, trong lòng có loại tư vị nói không nên lời.

Nếu không có Tống Mạch, nàng nhất định có thể làm hái hoa tặc tiêu sái giống như sư phụ.

Có Tống Mạch, kết quả cuối cùng, hẳn là cũng không có khác biệt nhỉ?

Hắn không còn nhớ những giấc mộng này, hắn không còn nhớ nàng là hái hoatặc, thế thì làm sao hắn có thể đoán được, nàng thích nhất, là nam hoannữ ái?

Ngày thứ ba, Tống Mạch để cho Đường Hoan đi vào trong phòng hắn.

Đường Hoan ngồi im ở trên giường, "Huynh tìm được cách làm cho ta thích huynh rồi?"

Tống Mạch vẫn điềm nhiên như mây như gió: "Còn chưa có, chẳng qua là, hômnay là một ngày cuối cùng, ta muốn lúc nào cũng có thể nhìn thấy nàng."

Lại là lời tâm tình cực kỳ đơn giản, cho dù hắn cũng không ý thức được đâylà lời tâm tình, Đường Hoan lại không khỏi có chút khổ sở.

Nàng ôm lấy Tiểu Ngũ, chuẩn bị đeo giày xuống đất, "Được rồi, dù sao cũng là một ngày cuối cùng, ta liền theo huynh giày vò."

Không đợi nàng duỗi chân đi xuống, nam nhân đột nhiên đến trước giường, Đường Hoan kinh ngạc ngắng đầu, Tống Mạch vừa lúc cúi người ôm nàng, khuônmặt hai người gần gũi hô hấp dây dưa. Trong con mắt sâu thắm bình tĩnhcủa hắn là bóng dáng nhỏ bé của nàng, Đường Hoan nhìn đến ngây dại, tuỳhắn ôm nàng lên đi ra ngoài, "Ta ôm nàng đi."

"Được."

Bên ngoài nắng sớm quá mức sáng chói, Đường Hoan nhắm mắt lại.

Hắn ôm nàng, nàng ôm Tiểu Ngũ, giống như trong mộng.

Khi mở mắt ra lần nữa, nàng đã tựa vào trên giường của Tống Mạch, hắn lắnglặng nhìn nàng một lát, xoay người đi đến trước bàn, nghiêng mặt về

phía nàng mà ngồi, thần sắc chuyên chú lật xem thoại bản trong tay. Mộtquyển lại một quyển, từ sáng sớm đến giữa trưa đến mặt trời lặn, đếntrong phòng đốt đèn.

Đường Hoan cũng chăm chú nhìn hắn, mệt nhọc thì ngủ, tỉnh dậy nhìn tiếp. Nhìn không đủ...

Dùng qua cơm chiều, nàng do dự có muốn đi hay không, Tống Mạch lại không nói một lời trở lại trước bàn, tiếp tục xem.

Đường Hoan nhìn cái hòm một chút, hòm hắn xem qua đã bị khiêng đi rồi, hiệntại duy nhất một cái hòm bên dưới còn sót lại ba bốn quyển.

Quên đi, chờ hắn xem xong rồi hết hi vọng, nàng mới đi.

Đường Hoan nằm nghiêng, vừa nhìn khuôn mặt tuấn tú dưới đèn, vừa yên lặng suy nghĩ.

Đến khi Tống Mạch cầm lấy một quyển sách cuối cùng, nàng ngồi dậy, chuẩn bị rời đi bất cứ lúc nào. Bởi vì là xem nhảy cóc, hắn xem rất nhanh, nhiều nhất một khắc đồng hồ.

Nhưng là, trong phòng bỗng nhiên vang lên tiếng hô hấp "ồ ồ" của nam nhân.

Đường Hoan kinh ngạc nhìn sắc mặt của Tống Mạch nhanh chóng chuyển hồng,trong đầu đột nhiên toát ra một ý nghĩ, "Huynh đang xem cái gì?"

Tống Mạch quay đầu nhìn nàng, trong mắt là dục vọng nàng quen thuộc: "Muốncùng nhau xem à?" Mặc dù là đang hỏi nàng, nhưng không đợi nàng trả lờiđã đứng lên, cuốn sách cầm trong tay kia cũng không dày.

ĐườngHoan đã đoán được kia là sách gì, tim đập không khỏi trở nên nhanh hơn, nhanh đến mức nàng hốt hoảng, cứ cảm thấy nếu không đi, nàng và

hắnsẽ...

Muốn sao? Rất muốn, mỗi ngày đều muốn, mỗi lần nhìn thấy hắn đều muốn.

Có thể muốn sao? Muốn, hắn có thể cho rằng nàng là vì thích mới cho hắn hay không, sau đó sẽ không bao giờ chịu thả nàng đi nữa?

Đường Hoan theo bản năng lùi về sau, nam nhân sau người lại chợt nhào tới. Hắn gắt gao đặt ở trên lưng nàng, nàng giãy dụa muốn chạy trốn, thật vất vả mới chống được nửa người trên lên, Tống Mạch vừa vặn ôm lấy trước ngực nàng, bàn tay to cầm một quả tròn, tay phải thì đặt sách ở trêngiường trước mặt nàng, cúi đầu ngậm tai nàng, xoa nàng ăn nàng đến thân thể mềm xuống, hắn mới nói bằng giọng khàn khàn: "Trên sách nói như vậycũng có thể làm cho nữ nhân thích mình, còn là loại thích khăng khẳng một mực kia, A Hoan, chúng ta cũng thử xem?"

Hắn không muốn giấu giếm nàng, muốn nàng, là có thể giống như trong mộng, làm bộ khôi phục trí nhớ ở một khắc cho nàng kia.

Đường Hoan muốn từ chối, nhưng trái tim không nghe sai bảo, ở trong âm thanhrung động mờ ám quen thuộc, thân thể cũng không nghe sai bảo, theo khiêu khích của hắn ngã nhào vào trên giường, mặc hắn lật nàng qua, cởi quầnáo của nàng, hút nàng cắn nàng, muốn làm gì thì làm. Mà việc duy nhấtnàng có thể làm, chỉ là phát ra tiếng kêu cao cao thấp thấp nhẹ nhẹ nặng nặng, không chịu khống chế.

"Tống Mạch..." Nàng đắm chìm ở trong dục vọng bị đè nén một năm bỗng muốn bùng nổ, bắt đầu đáp lại hắn, kéo xiêm y của hắn.

Giờ khắc này, nàng cái gì cũng không muốn suy nghĩ nhiều, chỉ muốn muốn hắn.

Tống Mạch cũng vậy, so với nàng hắn càng khát vọng hơn, nếu không phải luyến tiếc rời khỏi thân thể xinh đẹp của nàng, hắn cũng muốn tự mình cởiquần áo.

Đáng tiếc, có người không muốn hắn toại nguyện.

Ngay vào lúc trên người Tống Mạch bị nàng cởi chỉ còn một cái quần, hắn nghe được tiếng động rất nhỏ do có người hạ xuống nóc nhà phát ra. Trong mắt Tống Mạch thoáng lạnh, nhanh chóng kéo chăn đắp kín cho nàng, vừa muốndặn dò nàng, trên nóc nhà đột nhiên truyền đến câu nói trêu tức "chậc chậc".

Tống Mạch ngắng đầu, chỉ thấy nóc nhà đã bị người cạy ramột cái lỗ cỡ đáy chậu, ánh đèn tràn ra ngoài, bị một khuôn mặt nam nhân có chút quen thuộc chặn lại. Ánh mắt chạm nhau vào, người nọ nhếchmiệng cười, u oán nói: "Tống Mạch ngươi quá không có lòng rồi, ta chờngươi mười năm, lại trèo non lội suối tìm ngươi một năm, Cô Vân Phongtới không biết bao nhiều lần, mà ngươi lại không biết náu ở nơi nàophong lưu sung sướng với nữ nhân của ngươi, trở về cũng không nói cho ta biết một tiếng, thật sự là làm hại ta khổ quá mà... Chẳng qua, vị cônương này trông cũng không tệ..."

"Tô Tham Nguyệt!"

"Ha ha, có bản lĩnh ngươi đi ra ngoài, chúng ta ra bên ngoài đánh một trận!" Nam nhân cất tiếng cười to, tung người rời đi.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 134: Uyên Ương

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Loại thời điểm này bị người phá hỏng chuyện tốt, bất kỳ một nam nhân nàocũng không thể chịu đựng được, Tống Mạch ngay lập tức muốn đứng dậy đuổi theo ra ngoài.

Đường Hoan giống như kén tằm được hắn che vàotrong ngực, ngay cả đầu cũng bị hắn ngăn cản, trừ một thoáng kinhhồng[1] ban đầu kia ra, căn bản không thể nhìn đối phương lần thứ hai, sau đó là chỉ có thể ngơ ngác nghe người nọ nói chuyện, chờ lúc Tống Mạch muốn đi nàng mới phản ứng lại, chuyện tốt của nàng bị người cắt ngang!

[1] Kinh Hồng [惊鸿] hai từ này đã từng xuất hiện trong bài "Lạc Thần phú" của Tào Thực, dùng để miêu tả vẻ đẹp của Lạc Thần:

Phiên nhược kinh hồng,

Uyển nhược du long.

Có nghĩa là: nhẹ nhàng như chim hồng, uyển chuyển như rồng bay.

Một thoáng kinh hồng: để nói lên, dù chỉ một thoáng nhìn, nhưng lại để lạicảm xúc mãnh liệt. Chỉ một cái nhìn thoáng vội vàng, lại khiến người takhắc sâu ấn tượng.

Cùng với câu này, còn có câu thành ngữ: "Phiên nhược kinh hồng" hoặc "Kinh hồng diễm ảnh" là để chỉ vẻ đẹp nhẹ nhàng, kiều diễm, vẻ đẹp khiến người ta phải kinh ngạc mà cảm thán.(sưu tầm)

"Đừng đi!"

Nàng vươn cánh tay ôm lấy cổ Tống Mạch, làm bộ muốn kéo chăn lên người hắn:"Đừng để ý đến hắn ta, chúng ta tiếp tục!" Giờ này khắc này, nàng chỉmuốn cùng Tống Mạch sảng sảng khoái khoái làm một lần, cái gì khác cũngkhông muốn để ý tới, cũng không muốn giả bộ nữ nhân có chút rụt rè kia.

Lửa giận của Tống Mạch ngay ở trong nhiệt tình cấp bách của nàng tiêu tanmột chút, nắm lấy cánh tay nàng nhét vào trong chăn, hôn nhẹ lên khuônmặt phát nóng của nàng, thở gấp nói: "Đừng nóng vội, chờ ta giam hắn talại, lập tức quay lại muốn nàng." Hắn và Tô Tham Nguyệt không có thù,không thể đi đến ước hẹn mười năm luận võ là hắn có lỗi với Tô ThamNguyệt trước, cho nên hắn không giết hắn ta.

"Không muốn!" ĐườngHoan kiên quyết không buông tay, hai cánh tay trắng như tuyết khoác ở trên cổ Tống Mạch lắc lư, cổ xương quai xanh đều lộ ra ngoài, trong mắt tựa như đầm nước. Tống Mạch không nỡ đẩy nàng như vậy ra, lại sợ Tô Tham Nguyệt đi rồi mà quay lại, phất tay dập tắt ngọn đèn xa xa, lại chui vào chăn khuyên nàng, vừa hôn vừa khuyên: "Ngoan, ta cũng không muốn đi, nhưng... Đừng quấy, không bắt được hắn ta... lại bị hắn ta cắt ngang thì làm sao bây giờ?" Nắm bàn tay đang cởi quần hắn của nàng, hô hấp dồn dập.

Đường Hoan ôm lưng hắn dùng ngực cọ sát hắn, "Đèn tắt rồi, chúng ta núp ở trong chăn, chẳng lẽ hắn ta còn dám nhảy vào xem hay sao? Tống Mạch, nhanh lên một chút, muốn ta một lần trước, đánh nhanh thắng nhanh chàng lại đi đối phó hắn ta!"

"Ta..."

"Chậc chậc, vị cô nương này thật đúng là nhiệt tình mà, trách không được có thể dụTống Mạch xuống núi một năm không trở lại, còn viết thư truyền lệnh chothuộc hạ của hắn..."

"Câm miệng!" Nóc nhà lại vang lên tiếng Tô Tham Nguyệt, Tống Mạch giận dữ, nói xong muốn đứng dậy.

Đường Hoan vốn cũng rất phẫn nộ, nhưng là sau khi nghe được câu sau cuối cùng cũng ý thức được không đúng, ôm chặt lấy Tống Mạch không buông tay,hướng lên nóc nhà thúc giục nói: "Ngươi nói, Tống Mạch bảo thuộc hạ củahắn làm cái gì?"

Tống Mạch khẩn trương: "A Hoan..."

"Tống Mạch, nếu người không cho hắn ta nói, bây giờ ta sẽ xốc chăn lên cho hắn ta nhìn! Người nếu dám điểm huyệt đạo của ta, ta với người không xong đâu!" Đường Hoan hung hặng cào hắn, móng tay ngập vào trong huyết nhục của hắn, mặc dù còn không có được được chứng thực, nàng đã mở hồ đoán được một ít.

"A Hoan, ta không phải cố ý..."

"Đúng vậy, cô nương cô tức giận cái gì chứ, rõ ràng là Tống Mạch muốn lấy lòng cô mà. Cô xem, hắn và cô ở một chỗ ngay cả ta cũng không tìm thấy sung sướngmột năm, cái này tốn bao nhiêu tâm tư chứ, sau đó lại viết thư trở về để cho đám thuộc hạ tìm khắp đại giang nam bắc một con mèo rách cho cô, lại yêu cầu hộ vệ toàn trang hết sức phối hợp với cô diễn trò, chậc chậc, nếu không phải trộm hai phong thư kia, ta cũng không thể tin được đây là hắn. Chẳng qua Tống Mạch, việc này ngươi làm không đúng rồi, trên thư ngươi nói nàng là trang chủ phu nhân, nhưng ta không nhận được tintức trang chủ Ấn trang cưới phu nhân, đủ thấy các ngươi còn chưa cóthành thân, chưa thành thân, làm sao có thể động phòng trước chứ? Nhanha nha, nói không chừng các ngươi đã sớm làm xong rồi ý chứ? Thôi thôi, ta lười quản chuyện hư hỏng của các ngươi, ngươi nợ ta một trận, lậptức ra đây đánh với ta một trận, nếu không ta thật đúng là có thể làm ra chuyện nhảy vào bên trong phòng nghe lỏm! À, cô nương không cần lolẳng, ta sẽ không đả thương đến mặt hắn và vận mệnh..."

"Tô..."

"Kêu gào cái gì, Tống Mạch ngươi khốn khiếp, lại dám gạt ta!" Đường Hoan giận dữ, dùng sức đẩy hắn đánh hắn.

Tống Mạch cắn răng chịu đựng, "A Hoan nàng chờ ta trở lại sẽ giải thích chonàng!" Nói xong ném cả người kèm chăn tới giường dài bên kia, kéo áongoài qua trực tiếp xông ra ngoài từ trên đỉnh đầu, khi phá ngói cònkhông quên cuốn ngói vỡ cát đá sỏi sang một bên.

"Ha ha ha, chúng ta đổi chỗ khác đánh!" Tô Tham Nguyệt ngay từ lúc hắn đã sử dụng khinhcông bay xa rồi, chỉ có tiếng cười sung sướng khi người gặp hoạ quanhquẩn ở phía trên sơn trang, cho đến giờ phút này, những hộ vệ kia mớiphát hiện thần trộm này lại len lén đi vào rồi, đủ thấy khinh công hàngnày rất cao.

Tống Mạch không nói một lời tung người đuổi theo hắn ta, thân hình như gió.

Chờ đến lúc Đường Hoan mặc xiêm y nhảy lên nóc nhà, xung quanh chỉ còn bóng đêm mờ mịt, ngay cả tiếng đánh nhau cũng không có, muốn đuổi theo cũngkhông biết đuổi theo chỗ nào.

Tống Mạch đáng chém ngàn đao này!

Đầy ngập lửa giận không có chỗ có thể trút, Đường Hoan oán hận giẫm mái ngói dưới chân.

"Meo meo..."

Phía dưới đột nhiên truyền đến một tiếng mèo kêu hoảng sợ, Đường Hoan sợ hết hồn, một lần nữa nhảy xuống, sợ đập trúng Tiểu Ngũ rồi.

"Meomeo..." Phía sau vang lên tiếng động rất nhỏ, ngay sau đó cái đầu tròntròn quen thuộc kia liền dán lên chân nàng, nhẹ nhàng cọ cọ.

Đường Hoan vội ôm Tiểu Ngũ lên, trấn an sờ đầu nó, vuốt vuốt, lâm vào trầm tư.

Mèo này là Tống Mạch để cho người ta tìm đến, hắn còn nói nàng là trang chủ phu nhân gì đó, cho nên đám người Tiết Trạm cũng hùa nhau lừa nàng, bịa cái cớ gì mà mèo lão trang chủ nuôi, nói như vậy, Tống Mạch nhất định còn nhớ những giấc mộng kia, vậy một năm này hắn không ở trên núi, rốt cuộc đi nơi nào?

Luôn theo dõi nàng? Nếu hắn còn nhớ, hắn có thể nhịn được?

Cho dù hắn nhịn được, làm sao có thể dự đoán được nàng sẽ gặp phải một bộ đầu có thù oán với hắn... Bộ đầu kia là người của hắn?

Nếu phải, vậy đêm đó hắn bị thương, cũng là giả vờ?

Được lắm, giả ngu giả giống như vậy, ngay cả nàng cũng bị hắn lừa được rồi!

Vừa nghĩ đến nàng ở dưới sắp xếp của hắn tìm mọi cách tiếp cận hắn trêuchọc hắn, mà hắn nhìn như ngây thơ không biết thật ra thì không chừngbao nhiêu hưởng thụ được nàng sờ đó, Đường Hoan tức lại không có chỗ đánh. Không tìm thấy Tống Mạch, nàng, nàng tìm Tiết Trạm tìm bộ đầu tính sổ được rồi chứ! Nếu không phải hai người bọn họ phối hợp quá tốt, nàng làm sao có thể mắc mưu!

"Tiết Trạm!" Nàng ôm mèo xông ra ngoài.

"Đường cô nương tìm ta có chuyện gì?" Còn không có chạy ra viện của Tống Mạch, một bóng đen đã hạ xuống trước người nàng.

Đường Hoan không nghĩ tới hắn đến nhanh như vậy, sửng sốt một chút: "Tống, Tống trang chủ đuổi theo thích khách rồi, sao người không đi hỗ trơ?"

"Trang chủ trước khi đi phân phó chúng ta bảo vệ Đường cô nương!" Tiết Trạmcăn bản không biết Tô Tham Nguyệt đã để lộ chuyện hai phong thư kia.

"Phải không? Thì ra Ẩn trang coi trọng khách nhân như thế." Đường Hoan vui vẻ cười, chợt tiến lên kéo lấy tai Tiết Trạm hung hăng véo một vòng: "Tiết Trạm ơi Tiết Trạm, ngươi làm cho ta quá thất vọng rồi, ta vẫn cho làngươi là người thành thật, không nghĩ tới đàng hoàng nhất ngược lại giỏi diễn trò nhất! Nói, bộ đầu kia ở đâu?"

Vừa nghe hai chữ "diễntrò", Tiết Trạm đã biết lộ tẩy rồi, gào khóc kêu thảm thiết cầu xin thathứ: "Phu nhân tha mạng, thuộc hạ cũng là nghe trang chủ phân phó làmviệc thôi! Ngài không phải cũng chơi rất vui vẻ sao, a a a, đừng véo,tai của thuộc hạ sắp rơi rồi... Bộ đầu, bộ đầu nào? Thuộc hạ thật sựkhông biết mà!"

"Hừ, ai là trang chủ phu nhân của ngươi? Bộ đầulà ai ngươi không biết, vậy trong các ngươi có ai từng bị Tống Mạch phái xuống núi? Chính là người trung niên dẫn ta lên núi, bộ dạng còn rấtkhông tệ!" Đường Hoan nghiến răng nghiến lợi ép hỏi.

"Phu... Cônương tha mạng, trong sơn trang thật không có người như vậy, trừ lần đótìm mèo còn có hôm qua xuống núi mua đồ, đám người thuộc hạ cũng khôngrời núi nửa ngày, cô nương tới nơi này, chẳng lẽ không phải trang chủ tự mình giúp cô tới?"

Tống Mạch?

Nhưng chiều cao của bộ đầu rõ ràng...

Đường Hoan hoảng sợ: "Tống Mạch biết "súc cốt công"?" Loại công phu này, sưphụ cũng nói chỉ là nghe đồn, cho tới bây giờ chưa từng thấy ai sử dụng.

Tiết Trạm nhe răng nhéch miệng: "Thuộc hạ chỉ biết là trang chủ võ công cáithế, không biết hắn đã học võ công gì đâu. Đường cô nương, thứ cho thuộc hạ lắm miệng, trang chủ đối với cô thật sự là hao hết tâm tư, cô..."

"Câm miệng, bọn họ đi đâu đánh?" Đường Hoan tức giận ngắt lời hắn, bây giờ nàng chỉ muốn bắt lấy Tống Mạch hành hung một trận!

Tiết Trạm ngoan ngoãn im lặng một lát, "Thuộc hạ thật sự không biết, chẳngqua, mười năm trước tổ phụ của Tô Tham Nguyệt cùng lão trang chủ đánhmột ngày mới phân ra thắng bại, lần này, trang chủ e rằng cũng phải tốnchút thời gian... Đường cô nương, nếu không cô về phòng nghỉ ngơitrước?"

"Ta..."

Đường Hoan vừa muốn nói chuyện, xa xa độtnhiên truyền đến tiếng cười lớn ngông cuồng quen thuộc: "Ha ha, TốngMạch ta không đánh lại ngươi, chẳng qua ngươi cũng không đuổi kịp ta,như vậy chỉ cần ta hao hết nội lực của ngươi, lát nữa cho ngươi mộtchưởng coi như ngươi thua, nếu là ngươi không đuổi theo ta, ta sẽ ngàyngày đi phá chuyện tốt của ngươi! Ha ha..."

"Tiết Trạm, theo tacùng nhau ngăn hắn ta lại!" Đường Hoan giận dữ, bất kể Tống Mạch như thế nào, người này phá hỏng chuyện tốt của nàng là thật, nói xong bèn nhờđèn đuốc xung quanh sơn trang bay về phía bóng người áo trắng đẳng trước kia, Tiết Trạm khế giật mình sau đó cũng nhanh chóng rời mặt đất. Haingười một trái một phải chặn ở trước người Tô Tham Nguyệt, cùng TốngMạch đẳng sau hình thành thế kỷ giác[2].

[2]Kỷ: kéo, chỉ kéochân; giác: chỉ bắt được góc; kỷ giác: giáp công kẻ địch. Vốn là chỉ từhai mặt giáp công kẻ địch. Hiện nay chẳng hạn như trong chiến tranh phối hợp với nhau, tình trạng giáp công kẻ địch, hoặc phân ra một phần binhlực để kiềm chế kẻ địch.

Khinh công của Tiết Trạm không có cáchnào so sánh với Tống Mạch và Tô Tham Nguyệt, nhưng cũng là nhất lưu, tùy tiện xông lên như vậy, thành công cản trở Tô Tham Nguyệt một cái chớpmắt. Mắt thấy phía sau Tống Mạch theo sát tới, trong mắt Tô Tham Nguyệthiện lên một tia nghiền ngẫm, chạy thắng đến chỗ Đường Hoan võ công kémcỏi nhất.

"Tô Tham Nguyệt!" Thấy vậy, Tống Mạch không chút nghĩngợi liền rút ra nhuyễn kiếm bên hông, nhìn như một kích bình thường,nhưng có kiếm khí như rồng trực tiếp ép tới chỗ hiểm sau lưng Tô ThamNguyệt. Lúc trước hắn không động thủ, là muốn ganh đua khinh công caothấp với Tô Tham Nguyệt, bây giờ Tô Tham Nguyệt toan tính vào ĐườngHoan, Tống Mạch tự nhiên không nhường nữa. Võ công của hắn tốt khônggiả, nhưng so sánh với nàng, hắn thà rằng thừa nhận khinh công của mìnhkhông bằng đối phương.

Tô Tham Nguyệt lần đầu tiên cảm nhận được sát ý của Tống Mạch, trong lòng rùng mình, lúc này nghiêng sang một bên, khó khăn né qua chỗ hiểm, bả vai lại bị kiếm khí gây thương tích. Nhưng hắn ta không dám dừng lại, lại càng không dám chọc giận Tống Mạch nữa, nhìn chính xác phương hướng muốn chạy trốn, không ngờ cô nương đối diệnkia bỗng nhiên nhoản miệng cười với hắn ta, tựa như tiên tử dưới ánhtrăng. Tô Tham Nguyệt sững sờ một cái chớp mắt, còn muốn bay đi, chópmũi bay tới mùi thơm ngát nhàn nhạt, thấm vào ruột gan.

Tâm thầnhoảng hốt, Tô Tham Nguyệt không nhịn được còn muốn ngửi nhiều hơn, ýnghĩ vừa nảy lên, chợt ý thức được không đúng, "Cô hạ độc ta?" Vừa ngăncản lửa đang nhanh chóng bốc lên trong cơ thể, đồng thời cố gắng ngưngtụ nội lực đang không chịu khống chế.

Đường Hoan cười ha hả, "Làm sao có thể là độc chứ, ta thiện lương như vậy, ngươi phá hỏng chuyệntốt của lão nương, lão nương lại lấy ơn báo oán, tặng ngươi một phần đại lễ!" Thân hình vừa động hạ xuống trước người hắn ta, cúi đầu nhìn namnhân ngồi xếp bằng ở nóc nhà chuẩn bị vận công chữa thương, "Chậc chậc,khuôn mặt này trông không tệ, một khi đã như vậy, ta liền cùng ngươi..."

"A Hoan, đừng quậy." Tống Mạch nắm lấy tay nàng kéo người vào trong lòng, nháy mắt xoay người điểm huyệt đạo của Tô Tham Nguyệt, lại ném hà baobên hông Đường Hoan cho Tiết Trạm: "Mang người đi, sau khi giam lại thì giúp hắn ta giải độc." Nói xong, ôm lấy nữ nhân đang giãy dụa chửi bậy ở trong lòng hắn, tung người đi xa, rất nhanh đã biến mất trong bóng đêmkhôn cùng.

Trang chủ và phu nhân đi rồi, Tiết Trạm xoa xoa tai, cầm cổ áo Tô Tham Nguyệt xách người đứng lên: "Xứng đáng, ai bảo người hai lần ba lượt gây chuyện!"

Trên người Tô Tham Nguyệt giống nhưcó hàng vạn hàng nghìn con sâu nhỏ đang bò lồn nhồn, "Vị hộ vệ này, dùsao, ta, ta cũng không chạy được, người đút giải dược cho ta trước đượckhông? Sắp chết rồi! Trang chủ của các người coi trọng, rốt cuộc là nữnhân gì... A, vậy mà mang theo bên người loại vật này!"

Tiết Trạm vui sướng khi người gặp họa: "Trang chủ của chúng ta thích nữ nhân gì, cần người quản sao? Về phần giải dược, trang chủ nói, giam người lạitrước rồi mới giúp người, trước hết người cứ nhịn một chút đi!"

"A, xin ngươi ... Không được, ta muốn chết... Ngươi chờ, ta nhớ kỹ ngươirồi, chờ ta, chờ ta khôi phục tự do, ngươi hãy chờ ... A, hảo hán thamạng, ta biết sai rồi, ngươi mau cứu ta đi..."

Trong sơn trang, tiếng chửi bậy đứt quãng của nam nhân, ngoài sơn trang, có tiếng mắng của nữ tử cùng hắn ta hô ứng lẫn nhau.

"Tống Mạch ngươi khốn khiếp, ngươi buông lão nương ra! Đêm nay hoặc là ngươigiết lão nương, hoặc là lão nương liều mạng với ngươi!" Đường Hoan ở trong lòng Tống Mạch vừa cào vừa cắn, áo ngoài của hắn đã sớm bị nàng xé nát rồi, bay lượn theo gió.

Tống Mạch kệ nàng mắng, chờ khoảng cách xa sơn trang mới dừng ở một chỗ trong khe núi, trực tiếp đặt người ở trong bụi cỏ, đè hai tay nàng lại: "A Hoan, nàng nghe ta giải thích, ta không phải cố ý lừa gạt nàng, ta..."

"Như thế mà còn không gọilà cố ý sao? Vậy ngươi nói, trong một năm này ngươi đã đi đâu vậy? Bộđầu kia có phải ngươi cải trang hay không, vì sao ngươi muốn giả vờkhông còn nhớ?" Đường Hoan không đánh lại hắn, liên tiếp hỏi ra.

Tống Mạch trầm mặc, nhìn khuôn mặt trong bóng đêm mơ hồ không rõ của nàng, qua một lúc lâu, mới nói: "Phải, ta là lừa nàng, ta cái gì cũng còn nhớ, lúc tỉnh mộng ta cũng không có hôn mê. Ta vờ hôn mê, là muốn biết nàngcó thích ta một chút nào hay không, nàng vì ta mà khóc, ta thật may mắn, nàng đi rồi, ta cũng hiểu nàng, bởi vì nàng sợ ta giết nàng một lầnnữa. Nhưng ta muốn biết, nàng có phải thật sự nhẫn tâm như vậy lập tức quên ta luôn hay không, khi cùng nàng trở lại sơn cốc, biết nàng khôngthể quên được, ta thiếu chút nữa không nhịn được đi ra ngoài gặp nàng,nhưng ta lại bắt đầu hy vọng xa vời nàng sẽ chủ động đi tìm ta, giốngnhư nàng gạt ta vậy, làm cho ta thích nàng một lần nữa. Nhưng nàng không có, chẳng những không có, còn muốn dùng cái loại phương thức kia đểhoàn toàn quên ta, vậy ta đành phải lừa ngược lại nàng một lần. A Hoan, trong mộng nàng gạt ta là vì mạng sống, ngoài mộng ta lừa nàng, là muốnlàm cho nàng gả cho ta, là muốn trôi qua cả đời với nàng. A Hoan, nànggạt ta chín lần ta đều cam tâm tình nguyên, ta lừa nàng một lần, nàngtha thứ cho ta lần này, được không?"

"Hứ, ai lừa ngươi chín lần?" Đường Hoan chửi ầm lên: "Lần thứ chín rõ ràng là ngươi gạt ta đượckhông? Ta đã nói thật với ngươi, ngươi không chịu tin, cuối cùng còn hại ta đâm mình một dao, khốn khiếp, ngươi có biết lúc ấy ta có bao nhiêuđau không!"

"Phải, lần đó là ta có lỗi với nàng, A Hoan, ta, nếukhông nàng đâm ta một dao xả giận?" Tống Mạch liên tục nhận lỗi, ômngười vào trong lòng dỗ dành, trong lòng mừng thầm. Nàng không truy cứuchuyện hắn lừa gạt, ngược lại tính toán khoản nợ trong mộng với hắn, cóphải chứng minh, nàng không có thật sự giận hắn hay không?

ĐườngHoan giãy dụa, đẩy người đến trên mặt đất, nhấc chân vắt lên, tay nhỏ bé đè ngực hắn lại dùng sức ép xuống: "Ngươi cho là lão nương không dámđâm sao?"

Tống Mạch vòng quanh eo nàng, thành thành thật thật phối hợp với nàng: "Không có, nàng đâm đi, ta tuyệt đối không phản kháng."

"Không có dao ta đâm như thế nào? Kiếm của ngươi đâu?" Đường Hoan lột áo ngoài rách tung toé của hắn, không tìm được kiếm, tiếp tục sở xuống, kéo đailưng hắn.

"Nàng đây là tìm kiếm hay là cởi quần áo của ta?" Tống Mạch nhịn cười, nắm lấy tay nàng.

"Buông! Bớt giả bộ, đừng cho là ta không biết, ngươi theo dõi ta một năm, nửađêm nhất định lại điểm huyệt ngủ của ta sàm sỡ ta, đêm nay ta muốn đòilại toàn bộ! Tống Mạch ta nói cho ngươi biết, việc này không xong đâu,đã hơn một năm ít ngày? Ngươi ít nhất phải trả ta mấy lần một năm!"Đường Hoan ghé vào trên người hắn, ôm cổ hắn cắn lên. Nàng cũng nghẹnmột năm rồi, bây giờ biết Tống Mạch đều nhớ rõ, hai người đều rõ rànglai lịch đối phương, nàng còn có cái gì để mà nhịn? Lừa gạt hay khônglừa gạt, về sau lại tính, trước giải cơn thèm đã rồi nói sau!

Tống Mạch thở gấp ồ ồ, mặc nàng hành hạ, chờ khi nàng cắn đến bụng mới đứngdậy ôm lấy nàng, nắm mặt nàng: "A Hoan, Tô Tham Nguyệt có một câu nóiđúng, chưa có thành thân, thì không thể động phòng. Nàng gả cho ta trước đã, gả cho ta, đừng nói một năm, cả đời này của ta đều cho nàng, nàngmuốn lúc nào, ta đều cho nàng!"

Đường Hoan dùng sức lắc đầu néhắn: "Ai muốn gả cho ngươi? Tống Mạch ngươi đừng tự mình đa tình, bằngcái thân thể nát này của ngươi, đoán chừng không cần đến một năm ta đãngấy rồi, ai thích làm cả đời với ngươi? Dưới núi còn có nhiều nam nhântốt chờ lão nương như vậy, ngươi..."

"Nhưng bọn họ đều không lợihại bằng ta, không phải sao?" Tống Mạch kiên quyết không buông tay, đèlại cái gáy nàng hôn cái miệng nhỏ thích chọc tức hắn nhất của nàng,"Nàng muốn hái nam nhân, không phải là vì làm chuyện đó? Thay vì khókhăn đi chọn, nam nhân vất vả lắm mới chọn trúng còn chưa chắc đã dùngtốt, sao không tìm người bản lĩnh tốt hái cả đời? Hơn nữa người này camtâm tình nguyện cho nàng hái, chỉ để cho nàng hái, như vậy không tốtsao?"

"Không tốt, lỡ như ta còn có thể gặp được mặt hàng tốt hơnthì sao? Nói cái gì mà mình lợi hại nhất, da mặt ngươi bớt dầy đi đượckhông?" Đường Hoan bị hắn hôn thở hồng hộc, vẫn mắng nam nhân da mặtcàng ngày càng dầy này.

Tống Mạch cười khẽ, ở bên tai nàng nói: "Không phải ta khoe khoang, là chính miệng nàng nói, chẳng lẽ nàng quênrồi? Sáng sớm ở khách sạn kia, nàng vừa hôn vừa sờ nó, còn nói nó là đẹp nhất, nói ai cũng kém hơn nó, nói nàng vĩnh viễn cũng không quên được nó, còn hỏi nó có thể nhớ nàng hay không..." Nắm tay nàng lên đặt ở trên thân Tiểu Tống Mạch.

Đường Hoan vốn đã muốn, vừa chạm vào như vậy lại càng tâm ngứa khó nhịn: "Cho ta, cho ta ta liền gả cho người!"

Tống Mạch nâng tay nàng lên, đẩy lên mông nàng: "Nàng gả cho ta trước, nhanh chóng gả cho ta, như vậy ta lập tức cho nàng. Ta thay nó nói cho nàngbiết, nó nhớ nàng, nhớ nàng một năm rồi, hận không thể lập tức tới ngaybên trong nàng làm khách!"

"Vậy ngươi cho ta đi!"

"Nàng cho nó một cái danh phận trước..."

"Ta không... mau cho ta!"

"Nếu là tốt nhất trên đời này, sao có thể không danh không phân đi theo nàng?"

"Tống Mạch ngươi khốn khiếp, lão nương không muốn làm rồi... A, khốn khiếp, ta gả cho ngươi được rồi chứ!"

"Được, ngày mai chúng ta thành thân luôn!" Cuối cùng cũng có được đáp án vừalòng, Tống Mạch cảm thấy mỹ mãn, hôn tai nàng: "Nếu không, nàng kiểm tra một chút xem nó có bị nàng chơi hỏng hay không?"

"Nằm mơ!" Đường Hoan mắng to, không cho nàng coi như thôi, còn muốn bảo nàng giúp hắn? Nghĩ mà đẹp!

Tống Mạch cười vang, cười xong ôm chặt lấy nàng, dịu dàng hôn nàng một cái:"Thật ra, nếu là mơ như vậy, vậy ta nguyện làm một lần nữa với nàng."

Đường Hoan không nói gì, nhưng đàng hoàng lại, ngoan ngoãn tựa vào trong lòng hắn, nghĩ đến dáng vẻ ngốc nga ngốc nghếch trong mộng của hắn, nhịnkhông được nở nụ cười.

"Nàng cười cái gì?"

"Cười chàng ngốc."

"Ta khi nào ngốc rồi?"

"Chàng vẫn luôn ngốc, trong giấc mộng ni cô kia, chàng giúp ta mặc yếm, cười chết ta rồi..."

Gió đêm hiu hiu thổi, trong bóng đêm là mùi thơm ngát chỉ có của cây rừng,không biết đôi uyên ương nào núp dưới tàng cây, thì thào thì thầm.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ha ha, thật ra thì chỉ cần có thịt ăn, Hoan Hoan mới không cần cái gì mà lừa gạt hay không lừa gạt, trời đấtbao la thịt là lớn nhất!

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC

(Tiếu Giai Nhân)

Chương 135: Không Sợ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tống Mạch nói ngàyhôm sau thành thân, Đường Hoan thật ra không cho là đúng, bởi vì nóc nhà còn hỏng lắm, lại nói Tống Mạch không phải có lão cha sao, dù không coi trọng quy củ như thế nào, cũng phải mời lão đầu tử trở về chứ?

Ai ngờ Tống Mạch căn bản chẳng quan tâm, ôm người đến trên giường ở sươngphòng, kéo chăn qua rồi nằm xuống, ôm nàng nói: "Không cần. Lão đầu tử dạo chơi ở bên ngoài, hành tung bất định, ta cũng không có cách nào liên hệ với ông ấy. Chờ chúng ta chân chính kết làm vợ chồng rồi, ta cùng nàng xuống núi, đi sơn cốc bái tế sư phụ nàng trước, lại đi nơi khác dusơn ngoạn thủy, nói không chừng có thể gặp được ông ấy. Cho dù không gặp được, chung quy ông ấy cũng phải trở về, đến lúc đó nghe nói ta cưới nàng, nhất định sẽ chủ động tìm đến."

Đường Hoan nhìn hắn, không nói chuyện, rúc ở trong khuỷu tay hắn, một tay vẽ loạn ở trên ngực hắn.

Tống Mạch cúi đầu nhìn nàng: "Sao không nói chuyện?"

Đường Hoan trừng hắn một cái, nhỏ giọng hừ nói: "Ta cảm thấy mình chịu thiệtrồi, vốn có thể hái rất nhiều nam nhân, lại bị chàng bắt được chỉ có thể hái một mình chàng. Tống Mạch, không cần chàng đối tốt với ta như vậy,ta biết chàng là muốn để cho ta cam tâm tình nguyện gả cho chàng, sau đó chàng càng tốt với ta, ta lại càng không nỡ rời đi, phải không?"

"Quả nhiên cái gì cũng không lừa được nàng." Tống Mạch ôm eo nàng lên, mặt đối mặt nhìn nàng: "Những sách kia ta cũng không phải là xem vô

ích. Trên đó nói hồng nhan dễ già, ta nếu như không đối tốt với nàng, chờtương lai ta già rồi, mặt khó coi, phía dưới cũng không lợi hại rồi, nàng cũng lại chướng mắt ta, một cước đá ta ra đi hái nam nhân khác thì làm sao bây giờ? Chỉ có đối tốt với nàng, tốt đến mức nàng không nỡ rời đi, ta mới yên tâm."

Hắn nghiêm trang nói những lời không đứngđắn, Đường Hoan cười đến muốn dừng cũng không dừng được, chìa tay kéomặt hắn: "Chàng nói chàng, lúc đầu bảo thủ thành thật như vậy, bây giờsao miệng lưỡi trơn tru thành như vậy? Còn hồng nhan dễ già nữa chứ, tacũng xấu hổ thay cho chàng." Hồng nhan tính là cái gì? Hồng nhan dù đẹpcũng không đẹp bằng hắn, làm cho nàng ngắm thế nào cũng không ngắm đủ.

Tống Mạch khẽ hôn nàng: "Ta nếu là không học nàng đồi bại, làm sao có thểthỏa mãn những ý nghĩ sắc kia của nàng? Nàng thích nhất lúc ta trêu chọc nàng, phải không?"

Trong mắt hắn có hài hước, Đường Hoan cũng là một chút cũng không đỏ mặt: "Phải thì như thế nào? Nam hoan nữ ái thiên kinh địa nghĩa, chướng mắt nhất là những kẻ giả đứng đắn kia, giốngchàng vậy, vừa mới bắt đầu ta muốn hái chàng, chàng không tình nguyệngiống như ta muốn giết chàng vậy, sau này thật sự tiến vào, còn khôngnhư sói?"

Tống Mạch ôm nàng cười: "Sớm biết hôm nay, khi đó ta nhất định chủ động muốn nàng."

Đường Hoan cọ cọ hắn: "Bây giờ tới một lần?"

Tống Mạch kẹp lấy chân nàng: "Đêm mai rồi hãy nói, ngủ đi."

Đường Hoan tức giận cắn hắn một cái, qua một lát, nhẹ giọng nói: "Chàng không cần lo lắng, chờ chàng già thành như vậy, ta cũng già rồi, sớm không còn hứng thú với nam nhân nữa. Sư phụ ta từng nói, bà năm mươi tuổi sẽthoái ẩn giang hồ, tìm một trấn nhỏ mở cửa hàng làm bà chủ, sau đó

chọnmột tiểu khất cái thuận mắt dưỡng lão cho bà. Ta nếu như không gặp được chàng, nhất định cũng sẽ giống như bà. Bây giờ ở cùng một chỗ với chàng rồi ..."

"Sao?" Cằm Tống Mạch để trên đỉnh đầu nàng, ngửi hươngthơm phát ra từ nàng, bàn tay to nhẹ nhàng sở phía sau lưng nàng. Nămmươi tuổi, hắn phải trông đến năm mươi tuổi...

Đường Hoan chui vào trong lòng hắn: "Ta đây cũng không cần nhặt tiểu khất cái rồi, chúng ta tự mình sinh con dưỡng lão."

Tống Mạch thỏa mãn cười: "Được, sinh thêm mấy đứa, một đứa không nghe lời, sẽ có đứa nghe lời."

"Thế bây giờ chúng ta sinh luôn?" Tay nàng lại sờ soạng xuống dưới.

"Tối mai lại sinh, ngủ đi." Hắn kịp thời ngăn nàng lại, cúi đầu nói.

Đường Hoan tức ghê gớm, như vậy hắn cũng không mắc mưu, thật là mất mặt.

Tống Mạch buồn cười, hắn đã sớm sở thấu triệt nàng rồi, từ trong ra ngoài.

 \sim

Sáng sớm ngày hôm sau, Tống Mạch gọi Tiết Trạm tới hỏi tình hình của Tô Tham Nguyệt, biết tối hôm qua người thông hiểu dược lý của sơn trang đã hỗtrợ tìm ra giải dược giải độc cho Tô Tham Nguyệt rồi, bây giờ trói người nhốt ở trong phòng, hắn gật gật đầu: "Tiếp tục trói hắn ta, chờ sau khi ta và phu nhân rời khỏi sơn trang, lại cởi trói cho hắn ta. Đúng rồi, hôm nay ta và phu nhân thành thân, các người sửa lại nóc nhà, trang trílại sơn trang từ trong ra ngoài, chuẩn bị rượu và thức ăn ngon, buổi tối ta uống rượu cùng các người."

"... Thuộc hạ tuân lệnh!" Tiết Trạm mừng rỡ, thành thân rồi, về sau cũng không cần giày vò nữa đâu nhỉ?

Hắn hết sức phấn khởi đi thông báo cho những người khác.

Khoé miệng Tống Mạch cũng hơi nhếch lên, xoay người đi vào trong phòng gọingười còn đang ngủ nướng dậy, "Dậy thôi, những vật như hỉ chúc (nếncưới) có thể để cho bọn họ đặt mua, hỉ phục phải tự chúng ta đi chọn."

Đường Hoan dụi dụi mắt, bất mãn than thở: "Mặc hỉ phục gì chứ? Cũng khôngphải chưa từng mặc, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm náo nhiệt một chút là được rồi?"

"Không được, lần trước động phòng hoa chúc là một mình ta trôi qua ..."

"Chàng bớt nhắc đến đi, chàng còn tốt được nằm ở trong hỉ phòng, ta thế nhưng ở phòng chứa củi cho muỗi đốt một đêm!" Nhắc tới cái này Đường Hoan lạitức giận, chợt ngồi dậy, túm gối đầu lên ném hắn, không ngờ Tiểu Ngũ đãnằm ở trên gối đầu, bởi vì móng vuốt móc chắc, bị nàng ném cùng rangoài.

Tống Mạch một tay đón mèo một tay đón gối đầu, bất đắc dĩnhìn nàng: "Tối hôm qua không phải nhận lỗi với nàng rồi sao? Sao lạitức giận rồi?" Nói xong đặt đồ ở trên giường, tự mình mặc quần áo chonàng, mặc gần nửa canh giờ, hai người mới thần thanh khí sảng xuất phát.

Buổi sáng ở tú lâu chọn hỉ phục thành phẩm, cần làm chút sửa chữa sơ qua, hai người đi tửu lâu ăn cơm, lại đi dạo ở trong thành nửa ngày rồi lạiđi tú lâu, hai bộ hỉ phục đều đã chuẩn bị xong rồi. Tống Mạch một tayxách bọc quần áo một tay dắt nàng, sau khi ra khỏi thành lập tức ôm lấyngười, thi triển khinh công trở về Cô Vân Phong, cuối cùng trước khi mặt trời lặn trở về sơn trang.

Chẳng những Ẩn trang trang trí vui mừng, trong nắng chiều, cả tòa Cô Vân Phong phảng phất đều phiêu tán hương vị vui sướng.

Ý cười trong mắt Tống Mạch căn bản không cách nào che dấu.

Đường Hoan vừa mắng hắn ngốc vừa sửa soạn cho hắn, chỉnh trang ngọc thụ lâm phong rồi, lại không nỡ để cho hắn đi ra ngoài.

Tống Mạch cúi đầu hôn trán nàng, ở bên tai nàng nói nhỏ: "Ngoan, nàng trangđiểm trước, ta đi tiếp bọn họ uống vài chén, rất nhanh sẽ trở lại."

"Vậy chàng nhanh lên một chút!" Đường Hoan xoa xoa Tiểu Tống Mạch, không cam lòng tiễn hắn đi ra ngoài.

Chẳng qua nghĩ đến buổi tối có thể đại chiến vài trận rồi, Đường Hoan lập tức lại hưng phấn lên, nhanh chóng lột sạch mình, rồi mặc vào áo ngực đỏthẫm quần sa mỏng đỏ thẫm, đảo mắt chính là bộ dáng kiều diễm của tânnương. Nhìn nhìn mỹ nhân trong gương, Đường Hoan vừa lòng cười, bướcchân nhẹ nhàng trở lại trên giường, trùm khăn trùm đầu lên.

Sưphụ, mặc dù con không thể hái vô số nam nhân, nhưng con hái được đoá đẹp nhất lợi hại nhất này, ngay cả người cũng nói đánh không lại hắn, như vậy, đồ đệ không tính ném mặt mũi của người đi chứ? Ngài cứ yên tâm, tương lai nếu con sinh con gái, con sẽ để cho con bé kế thừa y bát của Hái Hoa môn chúng ta, tuyệt đối sẽ không để cho bản lĩnh của chúng tathất truyền.

 \sim

Tống Mạch nói được thì làm được, không đểcho Đường Hoan chờ lâu lắm, rất nhanh đã trở lại rồi. Đẩy cửa ra, bêntrong tĩnh lặng không tiếng động, trong lòng hắn hoảng hốt, biết rõ nàng không có khả năng lặng yên không một tiếng động rời khỏi sơn trang, vẫn là sợ nàng đi, cho đến khi xông vào nội thất nhìn thấy bóng dáng nhỏnhắn xinh xắn ngồi ở trên giường kia, thấy

tân nương che khăn trùm đầucủa hắn, quả tim mới trở về chỗ cũ, đập "thình thịch thình thịch", vìnàng mà đập.

"A Hoan, cuối cùng ta cũng chân chân chính chínhcưới được nàng rồi." Hắn đứng ở trước người nàng, cúi đầu gỡ khăn trùmđầu của nàng xuống. Nàng không mang mũ phượng hoa lệ kia cũng không mang châu ngọc đầy đầu, chỉ dùng trâm ngọc búi kiểu búi tóc đơn giản, chậmrãi ngẩng đầu nhìn hắn, một khuôn mặt phấn so với mẫu đơn đầy vườn cònđẹp hơn.

"A Hoan..."

"Kêu la cái gì, nhanh làm việc chínhđi!" Đường Hoan không chịu nổi cái loại ánh mắt dịu dàng như muốn dìmchết người này của hắn, vươn tay kéo luôn đai lưng của hắn.

Tống Mạch nhìn nàng cười, nhìn nàng hai ba cái đã lột sạch hắn, sau đó dùng cái loại ánh mắt người thường nhìn vàng mà nhìn chòng chọc vào hắn. Mắt thấy nàng muốn kéo quần áo của mình, hắn thắng tắp vỗ xuống, đè tay nàng lại: "Đừng nhúc nhích, để cho ta giúp nàng."

"Vậy chàng nhanh lên một chút đi!" Đường Hoan ưỡn ngực đẩy hắn.

"Gọi tướng công nghe thử trước đã?" Tống Mạch đè chặt nàng, dụ dỗ nói.

Đường Hoan vừa muốn nói không gọi, trong lòng vừa động, sợ hãi gọi hắn: "Tống thí chủ, ngươi làm cái gì vậy? Ta là tiểu ni cô, ngươi ép buộc bắt tađến thành thân cùng ngươi, còn muốn bức bách ta làm loại chuyện này, Phật tổ mà biết, sẽ phạt ngươi xuống A Tỳ địa ngục!"

(Địa ngục A Tỳ; hay còn gọi là địa ngục vô gián.

Địa ngục nầy dành cho những người mắc năm tội nặng. Đó là giết cha, giếtmẹ, giết A La Hán, phá hoà hợp Tăng và làm thân Phật ra máu.)

Tống Mạch ngớ ra, lập tức ngồi dậy, cười nói: "Tiểu sư phụ nói chuyện gìvậy, không phải ngươi trăm phương nghìn kế muốn gả cho ta sao?" Vươn tay kéo hỉ phục rộng thùng thình của nàng ném sang một bên, tiếp theo nângđầu nàng lên, bàn tay to sờ dây thắt sau cổ nàng.

Đường Hoan nhắm mắt lại cầu xin: "Nhị thúc đừng như vậy, con là chất nữ của người mà..."

Tống Mạch cởi yếm của nàng rồi đi cởi quần nàng: "Không sao, chúng ta khôngphải là ruột thịt." Lột quần lụa đỏ thẫm cùng quần trong xuống, nhìnnàng một chút, trong mắt hiện lên ý cười trêu chọc, ngay sau đó đầu tiến vào trong đũng quần nàng, tựa như đang nhìn cái gì, lại giống như đangtìm cái gì.

Đường Hoan nhịn không được đá hắn một phát: "Giết heo, ngươi có cần hèn mọn như vậy hay không?"

Tống Mạch nhẹ giọng cười, ném quần rồi nhào vào trên người nàng, "Hồi đónàng thêu chữ lên quần ta, bây giờ ta nhìn xem trên quần nàng có thêu tên của ta hay không, để cho ta ngày ngày đêm đêm dán vào nàng." Nóixong đè hai tay nàng lại, cúi đầu nhìn hai luồng "ngọc tuyết hồng anh" kia của nàng.

(Ngọc tuyết hồng anh: Trơn nhẵn như ngọc, trắng như tuyết, hồng = màu, ngọt như anh đào.(đây là kiến giải của mỗ =))))

Đường Hoan khẩn trương muốn tránh: "Sư phụ, đừng nhìn nơi này của Tiểu Ngũ, nơi này của Tiểu Ngũ không giống với người."

"Không sao, bây giờ nơi này của Tiểu Ngũ lớn hơn rồi, nhìn đẹp lắm, ăn... ngon lắm." Tống Mạch nuốt xuống mấy cái, một ngụm ngậm một quả tròn mút lên, phát ra tiếng vang "chọp chẹp".

Đường Hoan lập tức nhũn cảngười, ưỡn ngực bón cho hắn, thanh âm lại hết sức lo lắng: "Đại ca,đừng... tướng công rất nhanh sẽ trở lại rồi, để cho gã nhìn thấy, gã sẽđánh chết ta!"

"Không sợ, gã cũng không về được nữa, ta tận mắtnhìn gã hạ táng rồi." Trong miệng Tống Mạch đổi một quả tròn, vừa ăn vừa dùng tay trái nặn bên kia, cái nào cũng không lạnh nhạt. Ăn đủ rồi,chậm rãi dời xuống.

Đường Hoan thở gấp kẹp lấy thắt lưng hắnkhông cho hắn xuống nữa: "Thiếu gia, xin chàng tha cho Tiểu Ngũ đi, chỉcần chàng bỏ qua cho ta, Tiểu Ngũ cái gì cũng đáp ứng chàng..."

Tống Mạch vừa hôn từ bụng nàng đi xuống, vừa đè hai chân nàng lại: "Cái gìcũng đáp ứng ta? Vậy giao nàng cho ta trước đi, thiếu gia ta rất muốn!"Đôi môi lửa nóng hạ xuống trên đùi non mềm trắng mịn của nàng, hạ xuốngchỗ nào, khi rời đi chỗ đó sẽ nhiều ra một vết màu hồng.

ĐườngHoan chống nửa người trên dậy, nhìn hắn nâng một chân nàng lên đặt ở trên vai vừa hôn vừa vuốt ve, nghiến răng nghiến lợi: ngươi đồ hộ việnhèn hạ, trước tiên giết phu quân ta rồi lại tới ép buộc ta, không sợ thiên lôi đánh xuống sao?"

Tống Mạch giương mắt nhìn nàng: "Không sợ, chết dưới hoa mẫu đơn, có thể muốn đại tiểu thư một lần, thiên lôiđánh xuống tính là cái gì?" Chậm rãi hôn từ bắp chân nàng trở lại, hônđến giữa.

Đường Hoan khó nhịn thúc giục hắn: "Tướng quân, tướng quân, ta không nỡ bỏ chàng, nhưng ta lập tức sẽ phải đi đầu thai rồi, chàng muốn ta đi, giúp ta hoàn thành yêu cầu của quỷ sai!" Nhìn đầu namnhân cuối cùng cũng đến giữa hai chân nàng, nàng cũng không chống đỡ nổi nữa, một lần nữa ngã về trên giường, nhắm mắt hưởng thụ vui sướng đãlâu không gặp.

Tống Mạch hút một ngụm dừng một chút: "Không vội, quá nhanh sẽ làm đau nàng, ta cũng không nỡ đối với nàng như vậy."

Đường Hoan bị hắn làm cho thân thể từng đợt phát run: "Điện hạ, điện hạ, mau dừng lại, vết thương ở ngực ta còn chưa khỏi..."

"Phải không? Vừa rồi ai thúc giục bổn vương nhanh lên một chút, hay là người lại đang giở thủ đoạn lạt mềm buộc chặt gì đó?" Tống Mạch thở gấp bò lại trên người nàng, đầu gối đẩy hai chân nàng ra, đỡ chính mình muốn xông qua cửa: "Yên tâm, ta sẽ cẩn thận động tác, tuyệt đối không làm đau vếtthương trên ngực người." Cúi đầu hôn một cái, từ từ đẩy vào trong.

Đường Hoan cào lưng hắn: "Tống trang chủ, ta, ta chỉ là đến bái sư học nghệ,không ngờ người không bằng cầm thú như thế, ỷ thế hiếp người... Chậm một chút, đau..."

Tống Mạch thật sự ngây ngần cả người, "... Khôngphải đã đi vào rồi sao?" Quả thật rất chặt, nếu không phải nàng kêu đau, hắn nhất định phải xông vào toàn bộ rồi.

Đường Hoan tủi thân ai oán trừng hắn: "Đã một năm không có tiến vào đấy!"

Tống Mạch áy náy ăn hết nước mắt của nàng, trì hoãn một lát mới từ từ động,dịu dàng dỗ dành nàng: "Đều là ta không tốt, về sau, mỗi đêm đều tiếnvào."

"Cái này còn không kém nhiều lắm." Thích ứng rồi, chân mày Đường Hoan giãn ra, bắt đầu hừ hừ a a kêu lên.

Một năm không chạm vào, Tống Mạch quả thật không nhịn được, nhấc chân nànglên một lèo động xong một hồi, sau đó mới thả chậm tốc độ, nghiêm túcnói với nàng: "Thật ra, vừa rồi làm đau nàng, cũng có thể là nó lại lớnlên một chút."

"Cái gì lại lớn... Xí, thật không biết xấu hổ!"Đường Hoan thật sự là không chịu nổi nam nhân này, nhìn nghiêm trang, còn tưởng rằng hắn muốn nói cái

gì, không nghĩ tới là lời này.

Tống Mạch vẫn nghiêm túc hỏi nàng: "Nàng rất thích không phải sao?" Ghé vàobên tai nàng nói nhỏ: "Bởi vì thích, cho nên nơi đó cắn càng... chặt."

Cùng nàng so xem ai biết trêu ghẹo hơn sao? Đường Hoan cười trộm, đột nhiênôm thắt lưng hắn kêu to lên: "A, Tống Mạch chàng sâu hơn một chút nữa, mau đâm vật lớn của chàng vào càng sâu hơn một chút... Chàng bịt miệngta làm cái gì?"

Tống Mạch dừng động tác lại, bất đắc dĩ nhìnnàng: "Từ từ sẽ đến, da mặt ta còn không có dày đến trình độ đó, nàngnói như vậy, trước mắt ta có chút ăn không tiêu."

"Ha ha... A..."

Đường Hoan muốn cười hắn, nam nhân đột nhiên nổi cơn điên, quỳ gối trướcngười nàng dốc sức hoạt động, đung đưa đến nàng cũng không nói ra được bất kỳ câu đầy đủ nào nữa.

Nến đỏ chập chờn, bóng người trên màngấm mỏng khẽ đung đưa, khi thì rất có quy luật đung đưa trước sau, khithì đột nhiên thay đổi tư thế, kèm với thanh âm nam nữ cao thấp dây dưacùng một chỗ.

Rốt cuộc thể lực không bằng hắn, Đường Hoan bại trận trước, nhũn thành một đống bùn nhão theo hắn đung đưa. Nàng nhìnnam nhân đang ra sức cày cấy này, rõ ràng mấy lần đều suýt cho nàng rồi, lại miễn cưỡng dừng lại. Đường Hoan đột nhiên có chút đau lòng, dồn sức lực ôm lấy hắn, "Tống Mạch, chàng có phải đang sợ hãi hay không, sợ đây là một giấc mộng khác, cho nên không dám cho ta?"

Tâm sự bị nóitoạc, Tống Mạch mở mắt ra nhìn nàng, chống lại con mắt ngập nước đầytình ý của nàng, hắn đột nhiên không sợ nữa, "Không sợ, cho

dù là mộng,cho dù sau khi kết thúc phải bắt đầu một cuộc đời mới, ta cũng không sợ, bởi vì ta còn có thể tìm được nàng, còn có thể thích nàng, còn có thểcưới nàng. A Hoan, tiếp theo, sinh con cho ta!"

Hắn chặn đôi môi đỏ mọng đang thở dốc của nàng, ở trong tư vị tiêu hồn không gì sánh kịp cho nàng, hai tay ôm thật chặt.

Không biết qua bao lâu, gió ngừng mưa nghỉ.

Đường Hoan ghét bỏ đẩy hắn: "Được rồi, nếu không đi xuống, ta sắp thở khôngra hơi rồi." Nam nhân ngốc này, nói là không sợ, thật ra vẫn là sợ đi?

"A Hoan..."

Tống Mạch chậm rãi ngắng đầu, hôn lông mày của nàng hôn mắt của nàng.

Hắn không sợ, vừa xác nhận thật sự đây không phải là sau giấc mộng, hắn vẫn là rất vui mừng, vui mừng nàng còn ở dưới thân hắn, vui mừng còn cónguyên vẹn một đời, chờ nàng và hắn.

"A Hoan, chúng ta lại tới một lần."

"Được..."

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 136: Ngoại Truyện 1: Ẩn Trang Náo Loạn

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Sau khi thành thân, cuộc sống tựa hồ cũng không có bao nhiêu thay đổi, Tống Mạch dẫn theo Đường Hoan đi dạo cảnh đẹp quanh Cô Vân Phong một lần, sau đó liền chuẩn bị cùng nàng trở về sơn cốc bái tế sư phụ. Nguyệt Hạmỹ nhân ở trên giang hồ tội ác chồng chất, rất bị nhân sĩ chính phỉ nhổ, nhưng bà dù sao cũng nuôi dưỡng Đường Hoan trưởng thành, hơn nữa đối với Đường Hoan cũng là thương yêu dốc ruột dốc gan, Tống Mạch thật lòng cảm kích bà, không có nữ ma đầu này, hắn và nàng cũng sẽ không đến được với nhau.

Nhưng Đường Hoan không muốn đi, Ẩn trang nàng còn chưa có chơi đủ đâu. Tiết Trạm thích cười, Sở Bình xuất quỷ nhập thần, còncó Tô Tham Nguyệt bị giam kia, cũng là mặt hàng tốt dung mạo hơn người,không thể đụng vào, nhìn một chút được chứ? Hoa có trăm dạng hồng, namnhân có muôn vàn tuấn[1], Tống Mạch có đẹp hơn nữa, ngày ngày nhìn cũng là như thế, giống như sơn hào hải vị ăn mãi cũng sẽ chán, thỉnh thoảng nếm thử chút thức ăn bình thường, ngược lại càng có thể nổi bật điểm đặc biệt của món ăn quý và lạ.

[1]Hoa có trăm dạng hồng, nam nhân có muôn vàn tuấn: câu gốc "hoa có trăm dạng hồng, người cùng chó bấtđồng", có nghĩa là hoa có trăm loại màu đỏ, nhưng mỗi loại màu đỏ lại có sắc thái khác nhau, người và chó đều là động vật nhưng vẫn khác nhau(câu này thường dùng với ý mủa mai), còn câu của mụ Hoan là hoa có trămloại đỏ, nam nhân có trăm loại đẹp, mỗi loại đẹp đều khác nhau.

Tống Mạch biết rõ sắc tâm của nàng, tuy nói thể tử muốn nhìn nam nhân kháckhiến cho trong lòng hắn không quá thoải mái, nhưng nàng chính là mộtngười không đứng đắn như vậy, hắn nếu là trói buộc nàng, hai người nhấtđịnh sẽ gây lộn ấy chứ? Lại nói, trong một năm kia nàng cũng không phảilà chưa từng nhìn, Tống Mạch lúc ấy cũng đã có thể tiếp nhận, lúc nàycàng sẽ không ngăn cản. Nàng nhìn người khác cũng không phải là ngườikhác nhìn nàng, không thiệt thòi là được. Lại nói, nàng có thể thấy haykhông còn là một chuyện khác.

"Nàng muốn nhìn thì nhìn đi." Hắn thoải mái nói, bàn tay bóp mông nàng lại tăng thêm sức lực, làm chút trừng phạt nhỏ.

"Tống Mạch chàng đối với ta thật tốt." Đường Hoan nằm sấp ở ngực hắn khenhắn, hôn một cái, cười xấu xa nói: "Vậy chàng để cho mười sáu hộ vệ đềucởi sạch quần áo cho ta nhìn, ta so sánh hộ bọn họ một chút, nhìn xemngười nào có dáng người tốt nhất. Chẳng qua ta cũng sẽ không nhìn khôngbọn họ, ta sẽ hỏi thăm rõ ràng bọn họ thích cô nương như thế nào, tươnglai chúng ta xuống núi, nhất định tìm cho bọn họ, mang về cho bọn họ làm vợ. Cũng không thể trang chủ chàng hàng đêm sênh ca, bọn họ chỉ có thểtrơ mặt nghe tiếng động chứ?"

"Yên tâm, bọn họ ở xa, không ngheđược." Tống Mạch còn không đến mức hành hạ những thuộc hạ kia như thế,đã sớm sắp xếp bọn họ đi đến trong góc tường nào đó rồi, bảo đảm nàngkêu đến lớn tiếng hơn nữa cũng không truyền tới bên kia đâu."Chẳng qua,ta là đường đường trang chủ, có thể phân phó bọn họ làm chuyện nghiêmchỉnh, loại yêu cầu cởi quần áo vô lại này, ta thật là không mở miệngđược. A Hoan, nàng thật sự muốn nhìn thì tự mình nghĩ biện pháp, takhông ngăn cản nàng cũng không giúp nàng, còn có, không cho bỏ thuốc,lại càng cho phép lấy danh nghĩa của ta ép buộc bọn họ."

ĐườngHoan bất mãn trừng hắn: "Nhìn chàng loại hẹp hòi này, yên tâm, không cần những thủ đoạn kia, ta vẫn có thể nhìn như thường!"

Tống Mạchkhông nói chuyện, tung mình đè lên trên người nàng, làm chuyện mìnhthích làm. Cho tới cuối cùng Đường Hoan khóc xin hắn dừng lại, Tống Mạch không nghe, "A Hoan, làm người phải công bằng, ta mặc nàng làm bậy,nhưng mà sau khi nàng làm bậy một lần, cũng phải mặc ta làm bậy mộtlần."

"Nhưng, ta còn chưa có ra tay đâu mà. "

"Chính là bởi vì nàng chưa có ra tay, ta chiếm tiện nghi của nàng trước mới có thể phóng túng nàng, phải không? Nếu không nhìn thê tử của mình đi tìmngười khác, nàng nói trong lòng ta có thể dễ chịu sao?" Tống Mạch vừađộng vừa cắn tai nàng, "Dễ chịu không?"

"Khốn kiếp....."

Kết quả bị đồ khốn chinh phạt một đêm, chính là ngày hôm sau ngủ thẳng đếnbuổi trưa mới tỉnh. Đường Hoan nhắm mắt lại rầm rì, đưa tay tìm kiếm nam nhân, không có sờ thấy, bắt được một con mèo mập mạp. Mèo không tồi, nàng ôm mèo tiếp tục ngủ một lát, ngủ đủ rồi, đứng lên mặc quần áo, vừalúc Tống Mạch đi vào gọi nàng ăn cơm.

Đường Hoan nghi ngờ nhìn hắn: "Hôm nay sao chàng dậy sớm như vậy? Có phải là nhắc nhở trước bọn họ hay không?"

Tống Mạch nhận lấy Tiểu Ngũ ngồi ở bên cạnh: "Nàng cảm thấy, ta sẽ tự nóivới thuộc hạ của mình, nói trang chủ phu nhân muốn đi nhìn lén bọn họ? Trái lại là nàng, cố gắng làm kín đáo một chút, đừng để cho bọn họthoáng cái đã nhìn ra tâm tư hèn hạ của nàng."

Đường Hoan trêuchọc hắn: "Ha ha, chàng có phải lo lắng bị bọn họ biết thân phận hái hoa tặc của ta, sau đó đoán được chàng là bị ta hái mới khăng khăng một mực với ta? Thật ra thì cho dù bọn họ không biết ta là hái hoa tặc, bằngnhững thuốc bột kia cũng có thể nhìn ra ta không phải là cô nương

đứngđắn, chàng đó, ở trong mắt bọn họ, đã sớm không phải là trang chủ tựanhư thần tiên kia rồi!"

Tống Mạch chăm chú nhìn đôi môi hồngnhuận không ngừng đóng mở của nàng, nói: "Tùy bọn họ đoán thế nào, chỉcần nàng đừng bại lộ thân phận của mình là được. Nàng nếu là dám nói cho bọn họ biết nàng là hái hoa tặc, sau này đừng nghĩ lại tiếp tục nhìnnam nhân khác, ta nói được làm được."

Đường Hoan tức đến cầm gốiném hắn: "Nam nhân sĩ diện đến chết, chàng chờ, sớm muộn gì có một ngàykhinh công của ta sẽ vượt qua chàng, đến lúc đó ta truyền bá rộng khắpra xung quanh những việc làm ngốc nghếch kia của chàng, xem chàng làmthế nào!"

Tống Mạch cười một cái, dịu dàng nhìn nàng: "Vậy nàng luyện võ thật tốt, ta chờ."

 \sim

Mặc dù nói mạnh miệng ở trước mặt Tống Mạch, Đường Hoan thật ra vẫn là rấtcó tự mình hiểu lấy, biết cả Ẩn trang trừ những hạ nhân thô sử kia, sợrằng võ công của nàng là kém cỏi nhất, cho nên nàng không định nửa đêmđi nhìn trộm, bởi vì như vậy nhất định sẽ bị Tiết trạm Sở Bình pháthiện.

Nàng chuẩn bị quang minh chính đại!

Nàng đi đến bênhồ trên lưng chừng núi dạo một vòng, trở lại gọi Tiết Trạm Sở Bình tớitrước người: "Ta luyện kiếm ở bên hồ, không cẩn thận quăng Thanh Tuyềnkiếm vào trong hồ rồi, nhưng ta không biết bơi, hai người các người giúp ta đi mò kiếm nhé." Đến lúc đó trên người hai người ướt tí ta tí tách, Tiểu Tiết Trạm Tiểu Sở Bình nhất định cũng sẽ hiện ra hình dáng.

Tiết Trạm còn đang suy nghĩ làm sao cự tuyệt, Sở Bình đã mở miệng trước:"Phu nhân, trong đám người thuộc hạ kỹ năng bơi của Tiết Trạm tốt

nhất,chuyện tìm kiếm giao cho hắn dư dả, thuộc hạ còn có chuyện quan trọngtrong người, lui xuống trước." Nói xong chạy như một làn khói, căn bảnkhông cho Đường Hoan cơ hội cứu vãn.

Đường Hoan hận đến nghiếnrăng nghiến lợi, thấy ánh mắt Tiết trạm xoay tới xoay lui cũng đang tìmcớ, trực tiếp quát: "Tiết trạm, có phải người cũng không để trang chuphu nhân là ta đây ở trong mắt hay không?"

"Không phải, chỉ là thuộc hạ. "

"Không có chỉ là, lập tức đi tìm kiếm cho ta, nếu không phải trang chủ của các ngươi đang bế quan, ta phải cần tới các ngươi giúp? Đi mau!" Đường Hoan mới không nghe hắn giải thích, quơ vỏ kiếm muốn đánh hắn.

Tiết Trạm liếc trang chủ "bế quan luyện võ" nơi xa một cái, nhận mệnh mà đi.

Đường Hoan vui thích đi theo phía sau, ánh mắt ở trên người Tiết Trạm trêndưới đánh giá, ngẫm nghĩ xem có biện pháp nào để cho hắn cởi sạch quầnáo hay không.

Đến bên hồ, Tiết trạm không chút do dự nhảy xuốngnước, rất nhanh đã mò được trường kiếm Đường Hoan cố ý ném xuống, sau đó bơi lên mặt nước, cánh tay dài vung lên, Thanh Tuyền kiếm liền đâm vàotrong một gốc cây khô bên hồ. Tiết Trạm rất hài lòng với ngón này củamình, xa xa gọi Đường Hoan: "Phu nhân, người nhanh đi thu lại đi!"

"Làm phiền ngươi rồi, mau đi lên đi." Đường Hoan cười khen hắn, bước nhanhđi lấy kiếm, dư quang lặng lẽ để ý động tĩnh của Tiết Trạm.

TiếtTrạm từ từ bơi đến bên hồ, đến chỗ nông, vừa muốn đứng lên, chợt ý thứcđược không ổn, lúng túng sờ sờ đầu: "Phu nhân, thuộc hạ bây giờ bề ngoài không ngay ngắn, người trở về sơn trang trước là được rồi, lát nữathuộc hạ sẽ trở về."

"Như vậy sao được? Được rồi, Tiết Trạm ngươi mau lên đây đi, chớ như đại cô nương còn coi trọng cái gì mà bề ngoàihay không bề ngoài, mau đi lên, giúp ta luyện mấy chiêu, trang chủ củacác ngươi không rảnh, ngươi tạm thời chỉ điểm ta một chút."

Nàngcười ngây thơ hồn nhiên, trái tim của Tiết Trạm lại trên dưới nhảy loạn, trang chủ phu nhân lại đang nói láo rồi, nhất định là có mục đích gìkhông thể cho ai biết. Từ chối thắng dĩ nhiên không được, hắn suy nghĩmột chút, sảng khoái nhận lời: "Nếu phu nhân không chê thuộc hạ ngu dốt, thuộc hạ liền bêu xấu rồi, kính xin phu nhân ở chỗ này chờ một lát,thuộc hạ trở về sơn trang đổi lại bộ quần áo, rồi lập tức trở lại." Vừanói, người đột nhiên vọt ra khỏi mặt nước, chỉ là không có bay đến chỗ Đường Hoan bên này, mà là đạp nước bay đến một bên khác, mấy lần tungngười đã mất đi bóng dáng.

Đừng nói đến hình dáng của Tiểu Tiết Trạm, Đường Hoan đến cả loại cảnh xuân quần áo ướt dính thân kia cũng không thấy!

Tiết Trạm chết tiệt, nàng coi như là nhận rõ rồi, nhìn dễ bắt nạt, thật ra thì xảo quyệt hơn ai hết!

Không có biện pháp túm được Tiết Trạm, Đường Hoan lại lần nữa theo dõi SởBình, kiên nhẫn đợi mấy ngày, đợi xác định Sở Bình đi ra ngoài, Đường Hoan lặng lẽ nấp ở trong phòng Sở Bình. Võ công của nàng không bằng hắn, nửa đêm tới đây nhất định sẽ bị Sở Bình phát hiện, nhưng cắm sào chờnước như vậy, chỉ cần nàng khống chế tốt hô hấp, Sở Bình tuyệt đối không phát hiện được.

Nàng mặc một bộ y phục dạ hành nằm sấp ở trên xà nhà. Bây giờ là giữa hè, Sở Bình bôn ba một ngày ở bên ngoài, trở lạinhất định phải tắm gội đi? Cho dù tối nay không tắm, còn có tối mai đó,nàng ngày ngày chờ, không sợ không chờ được ngày đó!

Rất nhanh bên ngoài đã truyền đến động tĩnh.

Đường Hoan hưng phấn mà ló đầu ra.

Kết quả là thấy Sở Bình trực tiếp ngồi xếp bằng ở trên giường, luyện công rồi.

Đường Hoan đã sớm làm xong chuẩn bị loại này, cũng không thất vọng, nhưngliên tiếp đợi bốn năm lần, tính nhẫn nại của nàng cuối cùng hao hết,trực tiếp nhảy xuống hỏi hắn: "Sở Bình, người chẳng lẽ đều không tắmsao?"

Sở Bình lập tức nhảy xuống giường, quỳ một chân trên đất,cúi đầu nói: "Phu nhân tới đây giám sát thuộc hạ luyện công, thuộc hạkhông dám cởi quần áo mạo phạm phu nhân."

"Làm sao ngươi biết ta ở chỗ này? Trang chủ của các ngươi nói cho ngươi?" Đường Hoan cau mày hỏi.

"Không phải, thuộc hạ trời sinh khứu giác hơn người, trên người phu nhân. mặc dù rất nhạt, thuộc hạ vẫn là phân biệt ra được, cho nên luyệncông cả đêm, không dám lười biếng." Sở Bình bình tĩnh đáp.

Lỗ mũi thính thế?

Đường Hoan giơ cánh tay lên dùng sức ngửi, căn bản mùi gì cũng không có, chẳng qua đúng là Tống Mạch từng khen trên người nàng thơm, nhưng Tống Mạch cách nàng cực kỳ gần đó!

"Như thế mà ngươi cũng có thể ngửi thấy được, ngươi là chó sao!" Nàng tức giận hỏi.

"Phu nhân anh minh, thuộc hạ đúng là là "chó"." Sở Bình vẫn là giọng nói không có mảy may gợn sóng như trước kia.

Đường Hoan nhìn hắn, tâm tư chuyển đến nơi khác: "Ngươi bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hai mươi lăm."

"Ha ha, cùng tuổi với trang chủ cửa các ngươi, nói như vậy hắn cũng là "chó" rồi?" Đường Hoan cười to, trước kia nàng không nghĩ tới loại vậtnày, bây giờ được Sở Bình nhắc tới như vậy, nàng mới nghĩ đến vấn đề cầm tinh. Nàng nhỏ hơn Tống Mạch sáu tuổi, cầm tinh là "rồng", lợi hại hơn "chó".

Sở Bình không nhịn được ngắng đầu nhìn nàng một cái, thậtsự không hiểu là "chó" có cái gì đáng bật cười, chẳng qua trang chủ phunhân vốn là không phải là người thường, nhịn một chút đi.

Khôngchiếm được tiện nghi của Sở Bình, Đường Hoan trở về trêu chọc Tống Mạch, khi hắn lại lần nữa quỳ gối phía sau nàng, nàng cười ha hả: "Khôngtrách được chàng thích tư thế này, thì ra là bởi vì chàng là "chó"!"

Lúc nàng nằm sấp trên xà ngang, Tống Mạch cũng đứng ở nóc nhà, tự nhiênnghe được nàng và Sở Bình nói những cái gì, nghe vậy cũng không cảm thấy chỗ nào buồn cười, chẳng qua là thấy nàng cười thành như vậy, hắn không nhịn được hỏi nàng: "Vậy nàng nói cho ta biết, "rồng" làm sinh hoạt vợchồng, như thế nào?"

Đường Hoan không chút nghĩ ngợi: "Đương nhiên là bay lên làm....."

Tống Mạch giữ lấy eo nàng, vừa động vừa nói: "Bay sao? Tốt lắm, ngày mainàng nhìn Tô Tham Nguyệt xong, đến bên bờ vách đá sau núi tìm ta, ta đểcho nàng bay."

Tim Đường Hoan bị hắn dụ ngứa ngáy, "Làm sao bay?"

"Ngày mai sẽ nói cho nàng biết."

"Chàng. A, nhanh lên một chút. "

"Còn chưa đủ nhanh sao? Được, như vậy như thế nào?" Tống Mạch cố ý xuyên tạc ý của nàng, ra vào như gió, đâm vào phần nàng chỉ có thể kêu lên, cũngkhông còn cách nào thúc dục hắn nhanh lên một chút cho nàng nữa.

Có cái này treo, lúc Đường Hoan lại đi tìm Tô Tham Nguyệt cũng có chútkhông yên lòng rồi, tất cả suy nghĩ trong đầu đều là Tống Mạch. Đợi nàng phát hiện Tô Tham Nguyệt bị Tiết Trạm trói giống như cái bánh chưng dài mảnh, mà Tiết Trạm phụng lệnh của trang chủ không chịu mở trói cho Tô Tham Nguyệt, Đường Hoan cười gõ gõ một đám dây thừng buộc chặt với nhautrên người Tô Tham Nguyệt, chửi nhau hai câu với hắn, xoay người chạy về phía sau núi.

"Tống Mạch, chàng mau đi ra ngoài!" Nàng đứng ở đỉnh núi, hướng về vực sâu thăm thắm nhìn không thấy đáy lên dưới hô to.

Lời còn chưa dứt, phía sau đột nhiên truyền đến một luồng lực mạnh, Đường Hoan khiếp sợ quay đầu lại, đối diện với áo trắng phần phật của Tống Mạch. Hắn vươn tay tiếp được nàng, ôm nàng hạ xuống trên vách đá dựng đứng cao chót vót, dưới chân là tảng đá gồ ra chỉ có thể chứa một người độc lập. Trái tim Đường Hoan đã vọt lên tới cổ họng rồi, cơ thể dính sát vào vách đá, quay đầu nhìn: "Chàng không phải nói muốn bay "làm" sao?"

Tống Mạch đứng vững không có chật vật như nàng, vừa cởi quần vừa nói: "Cóthể bay một lát, nhưng không phải là bây giờ. A Hoan, nàng thích ở bênngoài, hay là bên trong?" Ngón tay buông lỏng, quần rơi ngay xuống, tròng mắt đen mim cười nhìn nàng.

Đường Hoan khẩn trương vừa hưng phấn, trái tim đập "thình thịch thình thịch" liên tục: "Bên trong bên ngoài gì?"

Tống Mạch mim cười, không có chút nào báo trước mà nhấc người lên, hắn dựavào vách đá, nâng bắp đùi nàng giống như bế trẻ con "xuy xuy", để chonàng mặt quay về phía mây mù mịt mờ lưng chừng núi: "Như vậy là nàng ởbên ngoài", sau đó bước chân chuyển một cái, ở trong tiếng kêu to củanàng đỡ nàng ở trên vách đá dựng đứng, hắn đứng ở giữa hai chân nàng,nhấc chân nàng lên vắt lên ngang hông mình, chôn ở bộ ngực phập phồngkịch kiệt của nàng nói: "Như vậy chính là nàng ở bên trong, thế nào,nàng chọn cái nào?"

"Muốn, ta đều muốn, Tống Mạch, ta yêu chàng chết mất!" Đường Hoan nhắm mắt kêu to, hai tay ôm thật chặt nam nhân của nàng.

Nam nhân có thể cho nàng loại kích thích này, độc nhất vô nhị.

Mà mẫu nam nhân độc nhất vô nhị, là của nàng rồi,

Đời đời kiếp kiếp.

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 137: Ngoại Truyện 2: Thần Tiên Quyến Lữ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Hoan cùng Tống Mạch đi dạo đến Ba Lăng, đang là cuối tháng tư đầu tháng năm, phố lớn ngô nhỏ đều đang vì đua thuyền rồng Đoan Ngọ mà sôi trào, khắp nơi có thể thấy được thuyền rồng đèn rồng, lớn nhỏ không đều, có rất nhiều là thuyền lớn dùng cho đua thuyền, có rất nhiều là đồ chơi khắc gỗ cho trẻcon chơi đùa.

Xa xa, Đường Hoan nhìn thấy một cửa hàng đèn lồng.

Nàng quay đầu hỏi Tống Mạch: "Chàng còn có thể làm đèn rồng không?"

Tống Mạch không đáp hỏi ngược lại: "Nàng muốn?" Dĩ nhiên có thể. Nói đến kỳlạ, rõ ràng là chín giấc mộng, cảm giác lại giống như chín đời, thứtrong mộng biết, sau khi tỉnh mộng vẫn khắc ở trong đầu.

ĐườngHoan cười lắc đầu, chỉ cửa hàng thuyền rồng chếch đối diện: "Ta muốnmuốn chiếc thuyền rồng, lúc Đoan ngọ, chúng ta cũng đi đua đi?"

Tống Mạch vừa muốn nói chuyện, bên cạnh một hỏa kế của cửa hàng đèn lồngcười chen miệng nói: "Cô nương, nghe khẩu âm của cô không phải là ngườiđịa phương sao? Không phải là ta giội nước lạnh, hiện tại tay chèo tốthoặc là đều bị hộ nhà giàu đoạt đi, hoặc là tự tổ đội đi đua thuyền, các người không tuyển được người có bản lĩnh thật sự, cẩn thận chớ bị mộtsố người lười biếng lừa." Hắn mới vừa đi ra ngoài treo đèn lồng, nhìnthấy ở cửa đứng một đôi nhân vật tựa như thần tiên, không nhịn được nhìn nhiều một chút, sau đó đã nghe được lời nói không phải dân trong nghềcủa cô nương kia.

Đường Hoan xoay qua bắt chuyện với hắn: "Vịtiểu ca này, chúng ta mới đến, đúng là không hiểu quy củ đua thuyền, chỉ muốn hỏi thăm một chút, có quy định phải bao nhiều người chèo thuyền ư? Chỉ hai chúng ta được không?"

Hỏa kế lúc đầu còn lắng nghe, saukhi nghe tới đó đột nhiên cười lên ha hả: "Cô nương là tới nói đùa sao? Trên thuyền rồng nhiều nhất ba mươi hai người, tất cả mọi người đều thuê ba mươi hai tay chèo thuyền, ít hơn nữa thi đấu với người khác nhất định phải chịu thiệt! Hai người, cô nương cho là đây là du hồ ngắm cảnhsao? Ha ha, chẳng qua cô nương trái lại có thể cùng vị công tử này thuêc hiếc thuyền ở bên cạnh quan sát thi đấu, rất nhiều tiểu thư phu nhân hộ nhà giàu cũng là làm như vậy. Được rồi, hai vị tiếp tục đi dạo đi, tađi vào làm việc đây!" Nói xong cười đi vào.

Đường Hoan ôm cánh tay Tống Mạch làm nũng: "Thế nào, chàng cũng làm chiếc thuyền rồng cho ta, chúng ta đi tranh tài nhé?"

Tống Mạch bất đắc dĩ nhìn nhìn nàng, nắm tay nàng đi về phía trước: "Nhữngngười đó vì cuộc thi đấu này chuẩn bị một năm, chúng ta nếu không sửdụng công phu, đi rồi phải thua không thể nghi ngờ, dùng võ công, nàngvui sướng rồi, những người đó chẳng phải là mệt mỏi một năm vô ích? Nàng nếu là muốn ngồi thuyền, chúng ta đi du hồ là được rồi."

"Khôngmuốn, ta chỉ muốn xem chàng thi đấu với bọn họ, cùng lắm thì chúng tađến điểm cuối cứ tiếp tục đi về phía trước, không tranh cờ đích với bọnhọ là được chứ gì." Đường Hoan gãi lòng bàn tay hắn, nàng thi đấu là vìtham gia náo nhiệt là vì nhìn dáng vẻ hăng hái của Tống Mạch, cũng không phải là vì danh tiếng tục vật gì.

Tống Mạch không có biện pháp từ chối nàng, đành phải chấp nhận.

Hai người thuê một tiểu viện ở, Tống Mạch mua đồ dùng để làm thuyền rồng,sau đó là không ra khỏi cửa rồi, mỗi ngày ngồi ở trong viện gỗ gỗ

đậpđập, khắc khắc vẽ vẽ, vẻ mặt chuyên chú y hệt một thợ thủ công đíchthực. Đường Hoan thích ngắm dáng vẻ này của hắn, lại nhìn tòa tiểu việnsạch sẽ này một chút, dường như lại trở lại đoạn thời gian trong mộngxem hắn làm đèn kia.

Có lẽ là đợi quá nhàm chán, vừa có lẽ làmuốn làm chút gì khao nam nhân của mình, nàng thay một thân áo váy nôngphụ bình thường, trên đầu buộc khăn hoa nhỏ, sớm chiều đi ra ngoài muathức ăn, trở lại tự mình làm cho hắn. Chạng vạng hai người ngồi ở trongsân ăn cơm, nàng kể với hắn những chuyện vụn vặt của phụ nhân gặp phải lúc đi mua thức ăn, hắn lắng lặng nghe, mặt mày như vẽ trong nắng chiều, nhìn nàng ánh mắt lấp lánh, thần thái phấn chấn.

Ra cửa đi dạomột vòng, sau khi trở về, Đường Hoan ôm gối ngồi ở trên giường, nhìn Tống Mạch lau chùi ở bên dười, chờ hắn lên, nàng nhào lên trên lưng hắn xoa bả vai cho hắn: "Tướng công, nhìn chàng làm việc khổ cực như vậy, ta đấm bóp lưng cho chàng nhé, thư giãn gân cốt."

Tống Mạch thoải mái mà ừ hừ, hài lòng: "Nương tử hiền lành như thế, vi phu một chút cũng không cảm thấy khổ."

"Phải không? Vậy chàng có thể bảo đảm đoạt giải nhất không?" Đường Hoan mongđợi hỏi, nắm đấm nhỏ bé ở trên lưng hắn nện qua lại.

"Cái này. " Tống Mạch trầm tư một lát, "Bên này cao thủ tập trung, vi phu cũng không nói chính xác được. "

"Hừ, nếu không nói chính xác được, vậy ta không xoa bóp cho chàng nữa!"Đường Hoan tức giận nhéo hắn một cái, lật mình xuống, kéo chăn qua chekín đầu. Tống Mạch muốn vào, nàng chèn cả bốn góc chăn ở phía dưới không để cho hắn vào, nam nhân ôm đống chăn vội cuống quít cầu xin tha thứ:"Nương tử xin thương xót, vi phu cả ngày này toàn dựa vào nghĩ tới

buổitối có thể gần gũi với nương tử. Lòng nhiệt tình mới tiếp tục kiên trìđược, nương tử nếu là không cho ta, ngày mai ta sẽ không làm nữa!"

"Không cho, trừ phi chàng thề có thể đoạt giải nhất, nếu không sau này cũngđừng mơ chạm vào ta!" Đường Hoan ở trong chăn buồn buồn nói.

"Được được, ta thề, giải đua thuyền năm nay nhất định đoạt giải nhất cho nương tử xem!"

Đường Hoan lập tức vén chăn lên, mắt cười nhẹ nhàng nhìn hắn: "Tướng côngthật là lợi hại!" Gương mặt hồng hồng, kiều diễm quyến rũ.

Tống Mạch không nói hai lời nhào tới, thò tay liền kéo áo ngực đỏ tươi của nàng ném sang một bên, vùi đầu ăn một miếng to.

Tướng công quá lợi hại, tiếng kêu hừ hừ a a của tiểu nương tử kéo dài đến gần nửa đêm mới dần dần ngừng lại. Ngày thứ hai sắc trời mời vừa hừng sáng, nam nhân thần thanh khí sảng đã thức dậy tiếp tục làm việc rồi, mànương tử nũng nịu của hắn ngủ thắng đến buổi trưa mới dậy, đi ra ngoàimua thức ăn, gương mặt hồng nhuận phong tình quyến rũ người, dẫn đến vôsố người đi đường dừng chân ngắm nhìn.

Đảo mắt đã đến Đoan ngọ, bên hồ Động Đình gần trăm chiếc thuyền rồng đỗ song song, đám tay chèoăn mặc đủ màu khác nhau hồng quang đầy mặt (chỉ tinh thần phơi phới), chỉ chờ ba tiếng trống vang sẽ đánh trống xuất phát ngay. Duy nhất không giống với năm trước là, lúc này ánh mắt của đám dân chúng trên bờ đềuquăng đến trên một chiếc thuyền rồng phong thái hiện ngang bên cạnh. Thuyền rồng kia làm quả thật đẹp, nhưng hấp dẫn mọi người không phải làthuyền, mà là một đôi nam nữ áo trắng trên thuyền. Nam nhân hai tay bắtsau lưng đứng ở mũi thuyền, chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt tuấn dật, mànữ nhân ngồi ở dưới chân hắn, trong ngực ôm một cái trống đỏ cỡ quả dưahấu, một tay chống cắm chống ở trên trống, ngửa đầu nói cùng nam nhâncái gì đó, lúm đồng tiền như hoa.

Hồ Động Đình (chữ Hán: 洞庭湖; bính âm: Dòngtíng hú; Wade-Giles: Tung-t'ing Hu) là một hồ lớn, nông ởphía Đông Bắc tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc. Đây là hồ điều hòa của sông Dương Tử (hay Trường Giang). Kích thước của hồ phụ thuộc vào mùa, nhưng vềtổng thể nó là một trong số bốn hồ nước ngọt có diện tích bề mặt lớnnhất tại Trung Quốc, cùng các hồ như Bà Dương, Hô Luân và Thái Hồ. Têncủa hai tỉnh Hồ Bắc và Hồ Nam được đặt căn cứ theo vị trí của 2 tỉnh này so với hồ. Hồ Bắc nghĩa là phía bắc hồ và Hồ Nam nghĩa là phía nam hồ.

Rốt cuộc da mặt Tống Mạch không có dày như Đường Hoan, thủy chung đưa lưngvề phía mọi người, chờ tiếng trống bắt đầu thi đấu vừa vang lên, liềnvận chuyển nội lực thúc thuyền xuất phát.

Thuyền rồng không chèomà chuyển động, thế đi như cầu vồng, nhóm tay chèo trên thuyền rồng bêncạnh kinh hãi quên cả động tác, thấy vậy dân chúng bên bờ rối rít hô tothần tiên hạ phàm.

Đường Hoan ngửa đầu nhìn Tống Mạch, đầu mangngọc quan dung nhan tuấn lãng, áo bào màu trắng theo gió phe phẩy bayphất phới, chỗ nào còn là hán tử thô tục nói lời không đứng đắn trênngười nàng tối hôm qua?

Nhưng nàng cứ thích Tống Mạch như vậy, bất kể hắn ở trước mặt người khác là cái dạng gì, ở bên cạnh nàng, hắnkhông e dè mà làm bậy cùng nàng. Nàng thích sự nghiêm trang vào ban ngày của hắn, càng thích sự hạ lưu vô sỉ của hắn vào buổi tối, Tống Mạch như vậy, là chỉ thuộc về riêng nàng, là đối xử tốt nhất của hắn với nàng, là biểu hiện chân chính chính tiếp nhận hái hoa tặc là nàng đây của hắn.

"Tống Mạch, kế tiếp chúng ta nên đi đâu? Chàng.kỳ quái, bên kia có chiếc thuyền rồng đuổi theo tới rồi!" Đường Hoanbỗng đứng lên, kinh ngạc nói.

Tống Mạch quay đầu nhìn, phát hiệntrên thuyền kia mặc dù ngồi đầy tay chèo, nhưng bọn họ không có ngườinào chèo thuyền, tất cả đều ngơ ngác mà nhìn vị lão giả tóc trắng đứng ở phía trước kia. Tống Mạch nhìn sang, lão giả kia như có cảm giác, quay đầu nhìn, ý tứ hàm xúc không rõ mà cười một cái, đưa tay chỉ cờ đíchphía trước.

"Chàng biết ông ấy?" Đường Hoan không thấy rõ tướng mạo của đối phương, thấy sắc mặt Tống Mạch khó coi, thấp giọng hỏi.

"Yên tâm, không phải là kẻ thù, ngồi vững vào." Tống Mạch giải thích đơn giản, ngay sau đó không nói thêm nữa, toàn lực ứng phó.

Nhưng là, phía sau chiếc thuyền kia vẫn là đuổi kịp, mắt thấy sắp vượt lên trước rồi.

Vẻ mặt Đường Hoan đại biến, trên đời này, thậm chí có người võ công cònlợi hại hơn Tống Mạch? Nàng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của lão giả bởi vì khoảng cách đến gần mà dần dần rõ ràng, lại liên tưởng lời nói của Tống Mạch, bừng tỉnh đại ngộ.

Đó là lão trang chủ Ấn Trang, lão cha của Tống Mạch hắn!

Chẳng qua là, Tống Mạch mới hai mươi lăm tuổi, sao cha hắn thoạt nhìn có năm sáu chục rồi? Muộn như thế mới sinh nhi tử?

"Tống Mạch, chàng đánh thắng được cha chàng không?" Đường Hoan ngược lạikhông có sự khẩn trương khi sắp gặp cha mẹ chồng, nàng là gả cho TốngMạch, cũng không phải là lão đầu tử, ông ấy nhìn nàng không thuận mắtcũng không sao, mà lấy tính tình của Tống Mạch, căn bản sẽ không bị lãođầu tử thao túng. Lại nói, nếu là Tống Mạch bởi vì câu nói đầu tiên củalão đầu tử mà do dự, nàng một đao thiến hắn!

"Không đánh một trận làm sao mà biết, chờ ta trở lại." Tống Mạch cười nhìn nàng một cái,tung người bay về phía cờ đích, chân đạp mặt hồ uyển

chuyển nhẹ nhàng.

"Ha ha, tiểu tử con vậy mà sử dụng lừa gạt!" Bên kia lão giả phát ra mộttiếng cười to, đột nhiên xoay người một cước đá vào trên thuyền phíadưới, thuyền kia tựa như lúc đến cấp tốc lui về, vừa vặn dừng ở bến đỗlúc trước, cùng đám thuyền rồng tụ hợp một chỗ, đồng loạt quan sát haithế ngoại cao nhân đạp nước mà bay phía trước. Trong nháy mắt hai ngườiđã giao thủ bốn năm hiệp, mắt thấy người trẻ sắp chạm vào cờ đích rồi,đột nhiên người già tung một cước, mà khi người già muốn ra tay cướpđoạt, trường kiếm kia của người trẻ đâm một phát liền bức ông ta phảithối lui.

Một trận này, đã kéo dài gần nửa canh giờ, Đường Hoancũng chậm rãi từ từ thúc thuyền tới rồi, bất đắc dĩ gọi bọn họ: "Này,hai người muốn đánh nhau, có thể đổi chỗ khác hay không? Những người đócòn muốn đua thuyền đấy!"

Vừa dứt lời, lão giả chợt bỏ qua Tống Mạch bay về phía nàng bên này, giành trước Tống Mạch một bước vững vàng dừng ở trên thuyền, chăm chú nhìn nàng đánh giá, "Ùm, tiểu cô nương trông không tệ, lá gan cũng lớn, thấy công công nhà mình cũng không sợ, không tệ. Đến đây, nói cho ta nghe một chút, con là làm thế nào biến tiểu tử lầm lì kia thành bộ dạng dạng da mặt dày bây giờ này?" Đường đường trang chủ Ẩn Trang cùng một đám dân chúng bình thường đua thuyền, người da mặt không dày có thể làm ra được?

"Phụ thân, " Tống Mạch kéo Đường Hoan ra sau, mặt lạnh nhìn lão đầu tử, "Được rồi, người cha đã gặp, có thể đi rồi."

"Có ai nói chuyện với cha ruột như con không?" Lão giả phẫn nộ, mở miệngmắng hắn: "Hôm nay nếu không phải vợ của con ở chỗ này, ta nhất định đácon vào trong nước cho cá ăn!"

Đường Hoan nghe không nhịn được ló đầu ra nhìn ông: "Lão trang chủ, người đá đi, không cần phải để ý đếncon, chính con muốn thấy hắn rơi vào trong nước đấy!"

"A Hoan!" Tống Mạch cau mày nhìn nàng.

"Ha ha, xem xem, ngay cả vợ của con cũng thấy con không vừa mắt. Aiz, thôi, ta cũng không quấy rầy vợ chồng son các con nữa." Lão giả ngoắc ngoắcĐường Hoan: "Tới đây gọi một tiếng phụ thân, ta có thứ tốt cho con, choxong ta đi luôn."

"Thứ tốt gì ạ, người cho con trước, con xácđịnh là thứ tốt mới gọi người." Đường Hoan giãy khỏi tay Tống Mạch điqua, cò kè mặc cả.

Lão giả cười đến không khép miệng lại được, từ trong ngực lấy ra một cái vòng tay ánh vàng lập lòe lóa mắt: "Đó, chính là cái này. Trước kia đồ gia truyền của Tống gia chúng ta là những võcông tuyệt thế kia, sau đó ta và bà bà con cảm thấy bí tịch võ công quátục, bèn đặc biệt xuống núi tìm người làm cái này. Con hãy nhận lấy,tương lai cháu trai của ta cưới vợ rồi, con lại truyền nó cho vợ nó."Vừa nói vươn tay đưa cho nàng, "Mau, gọi ta một tiếng phụ thân, gọi xong ta đi ngay."

Đường Hoan trợn mắt hốc mồm, hồi lâu mới nói: "Phụthân, con gọi người một tiếng, xin ngươi cầm đồ gia truyền nhà chúng tađi được không?" Vòng ngọc cũng được mà, nhìn còn lịch sự tao nhã, nào có một cái vòng tay hoàn toàn bằng vàng như vậy? Nàng nhớ được Tống gia là chủ nhân của Ẩn trang, không phải là nhà thổ tài chủ mà!

"Ha ha, ta mặc kệ, con đã gọi rồi, vòng tay này đã là của con rồi!" Lão giảnhét vòng tay vào trong tay nàng, cười híp mắt nhìn nàng: "Nha đầu tốt, sớm sinh cháu trai cho ta, đến lúc đó ta nhất định trở lại uống tiệc đầy tháng của nó, lúc đó ta cần phải tận mắt nhìn, có một thẳng con lầm lìđã đủ rồi, ta cũng không muốn thêm một thẳng cháu lầm lì nữa! Được rồi, các con

tiếp tục chơi đi, ta đi đây!" Nói xong tung người rời đi, tay áo dài ngược gió phấp phới, thoáng như nhạn bay về chốn cũ.

Đường Hoan đưa mắt nhìn lão nhân đi xa, nhìn nhìn vòng tay, đeo ở trên cổtay, đưa đến trước mắt Tống Mạch, hỏi hắn: "Đẹp không?"

"Đẹp."Tống Mạch cười ôm nàng ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng cắn tai nàng: "Đồgia truyền cho con dâu cũng có rồi lúc nào sinh con trai cho ta?"

"Xí, cái gì gọi là sinh cho chàng? Sinh ra, đó cũng là con ta." Đường Hoan dựa vào hắn, nhỏ giọng mắng một câu, từ từ cũng cười.

Hai tháng sau, kẻ thù lớn nhất của Đường Hoan chưa tới, Tống Mạch tự mìnhbắt mạch cho nàng, cười đến không khép miệng lại được: "A Hoan, rốt cuộc con của nàng tới rồi."

9 GIẤC MỘNG XUÂN CỦA NỮ HÁI HOA TẶC (Tiếu Giai Nhân)

Chương 138: Ngoại Truyện 3: Thời Gian Mang Thai Hạnh Phúc

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Sau mấy trận tuyết lớn, Tết đến rồi.

Không tính một năm đó Tống Mạch theo dõi nàng, đây là lần đầu tiên Đường Hoan và Tống Mạch ăn Tết cùng nhau. Trước kia, nàng đều là ở cùng sư phụ, cả tháng giêng sư phụ đều sẽ mang theo nàng đi vào trong thành, mua quầnáo mới chải bím tóc đẹp cho nàng sau đó ngắm đèn lồng buổi tối tếtNguyên Tiêu, đợi nàng trưởng thành, sư phụ liền dẫn đi xem bà hái hoa.

Bây giờ, Đường Hoan còn rất nhớ sư phụ.

"Lại nhớlão nhân gia bà?" Tống Mạch nghiêng đầu nhìn nàng. Bây giờ bụng nàng hơn sáu tháng rồi thích nằm nghiêng, hắn không thể ôm nàng vào trong ngựcgiống như trước, chỉ có thể dán vào lưng nàng ngủ. Vào đông trời sángtới chậm, hiện tại bên ngoài còn tối om om, nghe thấy nàng có động tĩnh, hắn lập tức tỉnh lại, chống tay lên, lại thấy nàng nhìn vào bên trongngẩn người.

Đường Hoan trừng hắn một cái: "Đã nói với chàng baonhiêu lần rồi, sư phụ ta chỉ lớn hơn ta mười hai tuổi, lớn hơn chàng sáu tuổi, làm sao lại là lão nhân gia? Cái này nếu để cho bà nghe thấy, thế nào cũng phải trói nơi đó của chàng lại."

Sau khi mang thai,tính tình nàng càng lớn lối hơn trước kia, Tống Mạch vội vàng nhận lỗi:"Cũng là ta không biết nói chuyện. A Hoan yên tâm, chờ nàng sinh conxong, chúng ta đi ngay sơn cốc tế bái sư phụ một lần nữa, nói cho bàbiết tin tức tốt này."

Lúc này Đường Hoan hài lòng, vừa định nóigì, bắp chân bên trái đột nhiên rút lên, đau đến nàng kêu không ngừng,"Tống Mạch nhanh lên một chút, chân trái vừa rút gân rồi!"

Tống Mạch ngay từ lúc nàng cau mày đã chui vào trong chăn, nghe được là chântrái, bận rộn thuần thục đi lên bẻ ngón chân nàng. Cách ngày sinh langtrung dự tính còn có ba tháng, nhưng bên trong sơn trang đã đưa đến babà đỡ rồi, Tống Mạch từ trong miệng các bà ấy học được rất nhiều việc. Ấn xuống một lát, đợi nàng nói không đau rồi, hắn vừa xoa bóp bắp châncho nàng, lúc này mới thuận thế từ phía trước nàng chui lên, khẽ hônkhuôn mặt nhỏ nhắn có chút béo ra của nàng: "Cực khổ nàng rồi."

Đường Hoan vốn còn muốn oán trách hai câu, thấy như vậy, nhất thời lại cảmthấy vì hắn khổ mấy tháng này cũng không tính là cái gì, dù nói thế nào, đó cũng là con của nàng mà. Nàng tựa vào trên cánh tay hắn, kéo bàn tay to của hắn cùng nhau sở cái bụng phình phình, nhẹ giọng nói chuyện, bất giác lại ngủ mất.

Lúc tỉnh lại lần nữa, sắc mặt hồng nhuận tinh thần sung mãn.

Tính tình nàng vốn là không yên tĩnh được, bà đỡ cũng nói mỗi ngày đi lạinhiều hơn tương lai sinh con cũng dễ dàng, Tống Mạch bèn theo nàng đidạo trong sơn trang.

Đường Hoan ngó đông nhìn tây, "Kỳ quái, làm sao một hộ vệ cũng không nhìn thấy vậy? Có phải đều tránh ta hay không!"

Tống Mạch cười khổ. Từ lần trước sau một lần cùng nàng làm bậy ở trên bờ vách đá, hứng thú của nàng đối với nam nhân khác cũng không lớn, không còn muốn đi rình coi những hộ vệ kia nữa, chỉ là thấy mặt vẫn là có lời nói trêu cợt một hồi. Hắn không có cách làm khó nàng, đành phải dẫn nàng xuống núi sớm, để cho những hộ vệ kia dễ sống. Lần này trở về, nàng cóbầu, lại càng trở thành nhân vật cả sơn trang đều không dám trêu

chọc,đám người Tiết trạm không dám ngỗ nghịch nàng nữa, nhưng lại không chịuđược sự trêu ghẹo của nàng, đành phải trốn càng xa càng tốt, đơn giảnkhông để cho nàng nhìn thấy.

"Không phải, bọn họ nào dám trốntrang chủ phu nhân? Là ta cho bọn họ xuống dưới chân núi ăn Tết rồi, hàng năm canh giữ ở Ẩn trang, cũng là mấy ngày Tết này bọn họ có thể thoải mái một chút." Hắn thuận miệng bịa lý do, ở cùng nàng cái kháckhông có học được, bản lĩnh mở mắt nói dối càng ngày càng cao.

Đường Hoan đâu phải không biết chân tướng? Nàng chỉ là muốn trêu chọc Tống Mạch.

Nàng bất mãn trừng hắn: "Vậy lúc nào thì bọn họ trở lại? Hơn nửa năm này chàng cũng không chịu đụng vào ta, chỉ sở không ta đã sở chàng ngán rồi, bây giờ ta muốn sở người khác. Tống Mạch ta cho chàng biết, chàng nếulà dám nói bọn họ phải đợi ta sinh con xong mới trở về, vậy ta sẽ không sinh. "

Tống Mạch kịp thời che miệng nàng lại: "Chớ nóinhảm, ngày kia, ngày kia bọn họ trở lại ngay thôi, đến lúc đó ta để chonàng mỗi ngày thay đổi một người sờ, được rồi chứ?"

Đường Hoan được yêu chiều mà lo sợ, "Thật?"

Tống Mạch khép lại áo choàng trên người cho nàng, ánh mắt dịu dàng: "Đến lúc đó nàng chẳng phải sẽ biết sao?"

Ngày kia đảo mắt đã tới.

Ban đêm, Đường Hoan tựa nghiêng vào trên gối đại nghênh, thúc giục Tống Mạch nhanh đi gọi người một chút.

8435e5dde71190ef5b6cf0a8c81b9d16fdfa6035

Tống Mạch nhẹ giọng thương lượng với nàng: "Bọn họ rốt cuộc đều là đại namnhân chưa thành hôn, da mặt mỏng, hay là tắt đèn đi, nàng, nàng sờ ngựccũng có thể, không cho sờ chỗ khác, biết không?"

Đường Hoan cười hắn: "Thế nào, chàng sợ đem chàng ra so sánh với đám thuộc hạ của chàng?"

Tống Mạch bất đắc dĩ hôn nàng một cái, "Cả ngày đều không đứng đắn, bây giờchỉ có hai chúng ta không có gì, tương lai sinh con trai con gái, cũngkhông thể làm trò trước mặt con như vậy, tránh cho dạy hư bọn chúng. Được rồi, nàng ở đây chờ, chớ lộn xộn, lát nữa ta để cho bọn họ đi thắng tới trước giường, nàng khẽ duỗi tay là có thể sờ tới." Nói xong lại aioán mà khẽ hôn nàng, ở trong nụ cười xấu xa của Đường Hoan thổi đèn, xoay người đi ra ngoài.

Bên ngoài phòng cũng là một mảnh đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón thực sự, Đường Hoan trở tay mò vòngtay minh châu giấu ở dưới gối đầu, không có tìm được, đoán ngay ra đượcnhất định là bị Tống Mạch trộm đi rồi.

Thật là, hắn cho là không nhìn thấy nàng sẽ coi lời hắn là thật sao? Thuộc hạ gì đó, nhất định là hắn giả trang rồi.

Rất nhanh, cửa bị đẩy ra, có người đi ba bước lui hai bước tới đây rồi.

"Ngươi là hộ vệ nào? Bớt lèo nhèo, nhanh tới đây!" Đường Hoan nín cười, không nhịn được mà thúc giục.

"Bẩm phu nhân, trang chủ nói thuộc hạ có thể giấu diễm thân phận." Thanh âmcủa hộ vệ có chút khàn, từ từ di chuyển đến trước người nàng.

"Thanh âm này, ta chưa từng nghe qua mà? Aiz, trang chủ của các người thật làhẹp hòi, không để cho các người theo ta, nếu không bằng vào thanh

âm tacũng có thể nghe ra được. Thôi, cởi quần áo, cho ta sờ một chút." ĐườngHoan nhấc tay lên, nhẹ nhàng xé áo trên người nam nhân.

Đường Hoan cười ngắt lời hắn: "Ngươi lo lắng cái gì? Trangchủ của các ngươi đã để cho ngươi đi vào rồi, chắc chắn sẽ không để ýđâu, mặt khác các ngươi võ công cao siêu nội lực thâm hậu, còn sợ chútlạnh này? Nhanh lên một chút, đừng để cho ta thúc dục lần thứ hai, nếukhông ta chỉ cần la hét đau bụng, trang chủ của các ngươi có thể chẻluôn ngươi ra, người tin hay không?"

"Phu nhân tha mạng, thuộc hạ lập tức cởi!" Trong bóng tối thanh âm của hộ vệ cũng run lên rồi, loẹtcà loẹt quẹt cởi quần áo, "Phu nhân, xong rồi."

Đường Hoan đưatay sở, đụng phải cơ ngực lồi lên, vội vàng dùng một cái tay khác chemiệng lại, lúc này mới không có cười ra tiếng. Tay nhỏ bé từ lồng ngựcđi xuống, đụng phải quần, lập tức mất hứng: "Ta bảo ngươi cởi toàn bộquần áo rồi mà, một cái cũng không còn lại, còn có, ngươi quá cao, ta sờ tốn sức, ta xê vào bên trong, ngươi nằm lên đây đi."

"Phu nhân...."

"Bớt nói nhảm, lèo nhèo nữa ta hô vô lễ đấy!"

"Phu nhân chớ hô, thuộc hạ, thuộc hạ nghe lệnh!" Hộ vệ vội vàng ngăn cản,nhanh chóng cởi quần ra, trần trùng trục nằm ở bên cạnh Đường Hoan.

Đường Hoan đỡ bụng đổi thành nằm nghiêng, sở khuôn mặt nam nhân trước: "Ù',mặt của ngươi quá khô nẻ rồi, không nhẫn mịn như trang chủ của cácngươi, mũi cũng là không cao, đôi môi, sở cũng thật thoải mái. Há mồm,thế nào, ngón tay của ta ăn ngon không?" Nàng thổi hơi vào trong lỗ

taicủa nam nhân, dùng ngón tay út trêu chọc hắn, thanh âm là quyến rũ êm ái say lòng người.

"Phu nhân hương cơ ngọc cốt, thuộc hạ không dámkhinh nhờn. " Hộ vệ ngậm ngón tay nàng không để cho nàng động, lúc nói chuyện đầu lưỡi vô ý đụng phải bụng ngón tay nàng, không nhịnđược nhẹ nhàng hút.

Đường Hoan mềm cả người, đầu khoác lên trênvai hắn, "Thật ngoan, cứ len lén ăn như vậy, nói lời cự tuyệt cho trangchủ của các ngươi nghe, hắn không biết chúng ta đang làm cái gì đâu."Cho hắn ăn một lát, tay nhỏ bé chuyển qua trên lồng ngực hắn, than thởmà khen hắn: "Nơi này của ngươi làm sao luyện ra được? Hơn trang chủ của các ngươi nhiều, thật cường tráng!"

Hộ vệ tiếng thô thở nặng: "Trang chủ võ công cái thế, thuộc hạ chỉ là một kẻ thô kệch, chỉ có một thân man lực thôi."

"Nhưng ta chỉ thích người thô kệch." Đường Hoan từ bụng hắn sờ soạng đi xuống, nắm vật nào đó sớm đã dựng lên, nhéo, thất vọng nói: "Thì ra là nơi này cũng thô như của trang chủ của các ngươi, ta tưởng là ngươi cường tráng hơn hắn, phía dưới cũng sẽ lợi hại hơn cơ đấy!"

"Trang chủ thiên phú dị bẩm, thuộc hạ có thể sánh vai cùng trang chủ đã là chuyện may mắn vô cùng lớn, không dám."

"Đủ rồi!" Đường Hoan cũng không nhịn nổi nữa, hung hăng đấm hắn một quyền: "Tống Mạch da mặt chàng càng ngày càng dầy rồi, thật không biết xấu hổ!" Bỏ hắn qua một bên, cẩn thận từng li từng tí dịch vào bên trong, nằmđưa lưng về phía hắn, cười trộm.

Tống Mạch cười khôi phục bộ dáng như cũ, vén chăn lên chui vào, dán chặt vào nàng, bàn tay to tiến vàotrong áo lót rộng thùng thình của nàng nắm đẩy đà càng thêm dụ ngườikia, vừa bóp vừa nói: "Cưới gà theo gà cưới chó theo chó, nàng như thếnào, ta sẽ như thế đó."

Đường Hoan cười đến cười run rẩy hết cảngười, bị hắn bóp đến chỗ mẫn cảm lập tức mềm nhũn xuống, không nhịnđược đẩy đẩy vào hắn cọ cọ, thanh âm nhẹ nhàng êm ái: "Tống Mạch, chota, đã mấy tháng không có làm rồi. Ta đã hỏi những bà đỡ kiaa rồi, nóilà chỉ cần chàng nhẹ một chút, sẽ không làm bị thương đến ta và con."

Tống Mạch cắn bả vai nàng: "Lời này nàng cũng dám hỏi?"

Đường Hoan trở tay bắt được hắn: "Ta còn hỏi tư thế nào thuận tiện đó. . . . "

"Nha, tư thế gì?" Thanh âm của Tống Mạch khàn khàn, thuần thục cởi áo cho nàng.

Rất nhanh, trong chăn nhanh chóng nóng lên, tiếng hô hấp kiềm nén của namnhân, tiếng thúc giục nũng nịu của nữ nhân, còn có tiếng đảo nước, đanvào nhau.

~

Tháng ba mùa xuân, dưới chân núi hoa đón xuândần dần tàn lụi, cây đào nhanh chóng tiếp tục treo đầy từng chùm từngchùm nụ hoa màu hồng, chỉ chờ vào thời gian thích hợp nhất lặng lẽ nởrộ.

Đường Hoan là vào thời gian tươi đẹp như vậy bị ba bà đỡ khiêng vào phòng sinh.

Đám hộ vệ xếp thành một hàng đứng ở chân tường, tùy thời đợi lệnh. Mà trang chủ của bọn họ chắp tay đứng ở ngoài phòng sinh, phía sau lưng áo mồhôi ướt một mảng.

Cả Ẩn trang tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ có tiếng la mắng của trang chủ phu nhân một tiếng cao hơn một tiếng.

"Tống Mạch ngươi là đồ khốn kiếp, sau này muốn sinh con một mình ngươi sinh, lão nương không bao giờ hầu hạ nữa!"

"Tống Mạch. Ngươi đáng chém ngàn đao, lão nương thật là hối hận gácho ngươi! Ngươi đâu phải là thích ta, ngươi chỉ là muốn để cho lãonương nối dõi tông đường cho Tống gia các ngươi, ngươi đồ tiểu nhân âmhiểm! Ngươi chờ, sau khi lão nương ra khỏi đây nhất định hái ngươi trămngàn lần. A. Còn ngươi con thỏ nhỏ chết tiệt kianữa, nếu không ra mẹ ngươi sẽ. "

"Oe oe. "

Vào lúc đám hộ vệ đầu đầy mồ hôi sắp đứng không vững, vào lúc Tống Mạchthiếu chút nữa không nhịn được xông vào, tiếng mắng trung khí mười phầncủa nữ nhân bị một tiếng khóc lanh lảnh của trẻ con cắt đứt, tiếp theolà tiếng quá "mừng" mà khóc của bà đỡ, "Chúc mừng phu nhân, ngài sinhmột tiểu thiếu gia trắng trẻo mập mạp!"

Đường Hoan giống như vừamới đánh nhau một trận kịch liệt với Tống Mạch, cả người không còn sức,chỉ có thể nhắm mắt nghe tiếng kêu khóc của con trai, nghe bà đỡ phâncông làm việc đâu vào đấy, trong mơ mơ màng màng giống như ngủ một lát,vừa giống như vẫn tỉnh. Có lẽ là mùi trong phòng tản mát đi rất nhiều,có lẽ là sức lực dần dần khôi phục một chút, nàng mở mắt, vừa định bảobà đỡ bế con trai tới, đã thấy Tống Mạch ngồi ở bên giường, rủ mắt nhìncái gì đó.

Phát hiện nàng tỉnh, hắn giương mắt, đứng dậy hônnàng, thanh âm trầm thấp ôn nhu: "Cực khổ nàng rồi, mẹ đứa nhỏ." Nóixong không đợi nàng hỏi, săn sóc mà đưa tã lót đến trước mặt nàng, đểcho nàng nhìn con trai trắng trẻo mập mạp bên trong.

Trẻ sơ sinhnhú lên một đầu tóc máu dày đặc, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp vừa trắngvừa mềm, cái miệng nhỏ nhỏ như vậy, đỏ non nớt khiến người

thích.

"Cho ta hôn một cái." Trong lòng Đường Hoan thành một đầm nước rồi, cúi đầu ở trên khuôn mặt của con trai hôn "bẹp" một cái, không kìm lòng nổi nở nu cười.

Tống Mạch cũng ở chỗ nàng hôn qua mà hôn một cái, sau đóđặt con trai ở bên cạnh nàng, cúi đầu hôn nàng, trán mắt mũi đôi môi,dịu dàng lưu luyến, tình ý nồng đậm. Lúc tách ra, hắn nhìn nàng, nàngnhìn hắn, hai người ngắm nhìn nhau, ai cũng không nỡ dời đi.

Cuối cùng vẫn là Đường Hoan trừng hắn một cái trước: "Không cần chàng bâygiờ giả mù sa mưa đối tốt với ta, chàng dù cho hái trăng trên trời chota, từ nay về sau ta cũng không sinh con cho Tống gia nhà chàng nữa!"

Tống Mạch nhẹ nhàng sở mặt nàng: "Không sinh thì không sinh, tất cả nghe theo nàng."

Ánh mắt hắn sắp say chết người, Đường Hoan nhắm mắt lại, "Không cho chàngnhìn ta!" Mỗi lần hắn nhìn nàng như vậy, nàng đều không nhịn được nhào vào trên người hắn.

Tống Mạch cười, "Được, không nhìn nàng, ta nhìn con của chúng ta. A Hoan, nàng nói chúng ta lấy tên gì đặt cho nó đây?"

Đường Hoan mở mắt, cười hỏi hắn: "Chàng cứ nói đi?"

Tống Mạch không nhịn được vừa hôn hôn nàng, ở bên tai nàng nói ra cái tên cả hai đều biết: "Đương nhiên là. "

Có lẽ, khi đó ta đã nhất định vô luận như thế nào cũng không rời khỏi nàng, cho nên rất sớm đã mơ tới con của chúng ta, A Thọ.

Không đúng, ngay từ lúc ta quyết định xuống núi, thì nhất định sẽ gặp nàng, cùng nàng quen biết, cùng nàng bên nhau, cùng nàng con cháu cả sảnhđường.

Bởi vì, nàng và ta, là trời sinh một đôi.

"A Hoan, nàng nói, có phải không?"

"Cái gì là phải không?"

"Không có gì, ta thích nàng."

"..... Nói lại lần nữa xem."

"Ta thích nàng, một đời, hai đời....."

"Hừ, nể chàng yêu thích ta như vậy, chờ ta khỏe rồi, sẽ lại sinh cho chàng

một đứa nữa nhé. "